

@南风歌歌

weibo.com/nanfengge

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	

Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80

Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116: Phiên Ngoại 1: Phiên Nảo Cùng Ngọt Ngào Của Sở Đại Hiệp
Chương 117: Phiên Ngoại 2
Chương 118: Phiên Ngoại 3
Chương 119: Phiên Ngoại 4: Vô Trách Nhiệm (H)
Chương 120: Phiên Ngoại 5
Chương 121: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [1]
Chương 122: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [2]

Chương 123: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [3]
Chương 124: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [4]
Chương 125: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [5]
Chương 126: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [6]
Chương 127: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [7]
Chương 128: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [8]
Chương 129: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [9]
Chương 130: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [10]
Chương 131: Phiên Ngoại 7
Chương 132: Phiên Ngoại 8
Chương 133: Phiên Ngoại 9: Bạch Miêu + Hắc Miêu
Chương 134: Phiên Ngoại 10
Chương 135: Phiên Ngoại 11: Cuộc Sống A Cuộc Sống
Chương 136: Phiên Ngoại 12: Nếu Khi Đó Gặp Nhau Thương
Chương 137: Phiên Ngoại 13: Phiền Nao Của Thiếu Niên Vân Thâm
Chương 138: Phiên Ngoại 14: Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân

Chương 1

Tự chương

Giang Nam tháng ba mưa bụi mênh mông, đẹp không sao tả xiết. Cảnh vật xanh tươi, ôn nhu vũ liêm, nhu hòa tĩnh lặng. Nhưng một nơi khí hậu ôn nhu như vậy lại xảy ra thảm án nghe rợn cả người.

Tổng gia ở Giang Nam rất danh vọng. Người của Tổng gia trên giang hồ được xưng tụng là hiệp khách, mấy năm trước thoái ẩn giang hồ, chuyển sang kinh doanh. Dù là các đạo nhân sĩ trên giang hồ, hay quan phủ, Tổng gia đều có chút giao tình. Vì vậy Tổng gia làm ăn ngày càng phát đạt. Cho dù không xưng giàu có nhất nước thì cũng là phú quý một phương.

Một gia tộc với đại gia nghiệp cùng thanh danh hiển hách trong một đêm lại chịu khổ diệt môn. Mùi máu tanh cùng tiếng vũ khí truyền ra cả ngoài gia trang, máu chảy nhuộm hồng cả tường cao. Vốn là một đại gia trang nay lại trở thành địa phủ. Hôm qua vẫn còn đông như trẩy hội, hôm nay dù chỉ đi ngang qua cánh cổng sắt uy nghiêm trước mặt cũng có thể cảm giác được từng đợt âm phong.

Giết chóc tàn nhẫn như vậy chỉ có thể là do ân oán giang hồ. Quan phủ cũng không muốn đắc tội với người giang hồ, chỉ xét xử qua loa án tử, liền định vì bản án không có nguyên cáo mà gác vào một đồng hồ sơ đầy bụi.

Trên đường cái vắng vẻ vang chột vang lên tiếng vó ngựa. Từ cuối đường xuất hiện một người thanh niên áo lam đang cưỡi ngựa phi như bay. Người thanh niên vào thành cũng không nghỉ tạm mà lập tức xuyên qua, hướng nhanh đến Lăng Nguyệt Sơn cách đó không xa.

Thanh Phong Kiếm Phái nổi danh trên chốn giang hồ ngụ ngay trên Lăng Nguyệt Sơn. Thanh Phong Kiếm Phái lập phái trên trăm năm do chưởng môn đời thứ nhất Thượng Vân Phi Dương lưu truyền với Thanh Phong kiếm thuật nổi danh thiên hạ. Trên dưới phái từ trước đến nay đều cần mẫn tu luyện, trọng nghĩa hành hiệp, lưu lại tiếng tốt trên giang hồ. Trăm năm dốc lòng gây dựng, Thanh Phong kiếm phái trên giang hồ đã có địa vị rất cao, đức cao trọng vọng, khiến người khác phải kính ngưỡng. Chưởng môn nhân hiện thời là Tín Bạch, võ công cao cường, kết giao rộng, thêm vào đó lại là bạn tri kỷ của đương kim võ lâm minh chủ Viên Khang Thọ. Thế hệ đệ tử hiện tại của lão cũng không chịu thua kém.

Luận trong số các đồng đạo võ lâm đồng lứa, người lợi hại nhất chính là đại đệ tử Thanh Phong kiếm Sở Phi Dương. Năm hăm hai mươi tuổi, dù còn trẻ nhưng luận võ công đã lợi hại hơn cả sư phụ hăm là Tín Bạch. Sở Phi Dương trời sanh tính tình ôn hòa, tính cách trầm tĩnh. Tính trầm ổn cùng cơ trí đều hơn những người cùng trang lứa. Viên Khang Thọ đối với đệ tử của người bạn tri kỷ này có sự thiên vị thập phần rõ rệt.

Thanh niên áo xanh vừa tới trước sơn môn liền có một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi ra nghênh đón. Thiếu niên bị kích động chạy tới dẫn ngựa: “Đại sư huynh, huynh đã về rồi. Cha đệ cùng Viên minh chủ đợi huynh đã lâu. Viên minh chủ gấp như hầu tử (con khi XD) khẳng định là có chuyện gì xấu muốn tìm huynh đi làm rồi.”

Thanh niên áo xanh này chính là Sở Phi Dương. Vài ngày vội vàng lên đường khiến cho hăm phong trần mệt mỏi nhưng cũng không che mờ đôi mắt trong sáng. Hăm mỉm cười: “Nói lung tung, cần thận sư phụ phạt đệ”

“Cha đệ cũng nói vậy mà” Thiếu niên nghịch ngợm thè lưỡi cùng Sở Phi Dương sóng bước hướng vào gia trang.

“Hảo hiền chất, người đã về rồi, làm ta chờ mong mãi. Còn tưởng người bị Mai gia trang tiểu thư kia mê hoặc không muốn trở về đây.” Viên Khang

Thọ nhìn thấy Sở Phi Dương liền phấn khởi, cười to bắt đầu trêu chọc hẳn. Tín Bạch ở bên cạnh đưa ánh mắt bất đắc dĩ hướng Sở Phi Dương: “Hẳn cứ nói có việc muốn cùng người gặp mặt đàm luận, người khác hỏi sao cũng nhất định không nói. Người hỏi đi.”

Sở Phi Dương lơ đãng trêu chọc, cười hỏi: “Không biết Viên minh chủ tìm văn bối cấp bách như thế là có việc gì cần phân phó?”

Gương mặt Viên Khang Thọ lộ vẻ bất mãn: “Người, đứa nhỏ này luôn như thế. Chẳng lẽ không biết nói quá mức lễ phép cũng là một cách gây bất hòa sao? Ở Mai gia trang kia cùng những kẻ dối trá qua lại lâu như vậy cũng không học được đếm nhu thuận, sau này sao thỏa niềm vui cho nữ tử?”

“Hi hi, Viên bá bá, việc này cũng không cần ngài phiền não lo lắng. Đại sư huynh ta mị lực lớn như vậy, đâu thiếu nữ nhân yêu thương nhớ nhung hẳn. Huynh ấy không cần phải lấy lòng ai nha” Thiếu niên vào cùng Sở Phi Dương nói.

Tín Bạch trừng mắt về hướng hẳn: “Vân Thâm, bắt người luyện võ người lại muốn đi nghênh đại sư huynh của người, mất cả nửa ngày. Hiện tại sư huynh của người cũng tới rồi, lập tức đi luyện công cho ta.”

“Vâng.” Thiếu niên rầu rĩ, lén lút hẹn Sở Phi Dương buổi tối đến ôn luyện cùng hẳn rồi quay đầu ra ngoài.

“Tốt lắm. Người không phải nói sự tình cấp bách sao?! Bớt sàm ngôn đi, mau nói chính sự.” Tín Bạch chuyển hướng nói với Viên Khang Thọ.

Viên Khang Thọ vuốt vuốt chòm râu bạc trắng: “Các người đã nghe nói qua thảm án diệt môn của Tống gia ở Giang Nam cách đây không lâu rồi chứ?” Tín Bạch cùng Sở Phi Dương liếc mắt nhìn nhau. Sở Phi Dương nói: “Khi đó văn bối còn ở Mai gia, nghe cũng không rõ ràng. Nghe nói đã bị quan phủ bỏ qua vì không có nguyên cáo.”

“Không tồi. Đây hiển nhiên là do ân oán giang hồ. Quan phủ không muốn tham gia vào việc trong chốn giang hồ, tự nhiên thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Cho dù có điều tra thì người trong Tổng gia đã sớm không dính vào chuyện giang hồ, từ trước cũng không có cừu gia thâm thù đại hận. Giang hồ to lớn, hung thủ kia cũng thật không thể nào tra ra. Nhưng mấy ngày trước ta lại có tin tức rằng Tổng gia gần hai năm nay có qua lại với bọn tà môn ngoại đạo Thiên Nhất giáo.”

“Thiên Nhất giáo?!” Bọn họ không phải luôn hoạt động tại quan ngoại hay sao? Nghe nói môn giáo đều là người tàn nhẫn, Tổng gia sao lại quan hệ cùng bọn họ?”

“Chỉ sợ tà giáo này có ý đồ xấu đối với võ lâm Trung Nguyên. Ta gọi người về chính là để bàn luận về vấn đề này. Ta hy vọng người điều ra rõ chuyện này. Mặc kệ bọn chúng có ý đồ gì cũng phải ngăn cản. Nếu có thể nhân cơ hội này diệt trừ tà giáo trừ họa cho võ lâm Trung Nguyên, người sẽ lập được công lớn.”

Sở Phi Dương khẽ cười nói: “Đa tạ Viên minh chủ nâng đỡ. Đối với việc liên quan đến an nguy võ lâm, văn bối tự nhiên sẽ tận tâm tận lực.”

Viên Khang Thọ cười ha ha nói: “Được, hảo tiểu tử, ta sẽ chiêu cố người. Đại hội võ lâm sang năm, chức vụ minh chủ đã có thể chờ người tới tiếp nhận. Đừng làm ta thất vọng a.”

Tín Bạch vuốt râu cười đến không thể dừng, tên đại đệ tử này luôn khiến lão tự hào. Sở Phi Dương vẫn lãnh đạm cười cảm tạ Viên Khang Thọ.

Chương 2

Thiên Nhất giáo nằm ở quan ngoại Thương Lang Sơn không ai biết lập giáo từ khi nào. Nội công tâm pháp Thiên Nhất giáo không tầm thường, truyền thuyết kể rằng khi luyện công phải lấy máu từ tim trẻ con mới sinh làm chất dẫn, tàn nhẫn đến độ khiến người khác nghe nghe phải biến sắc. Giáo chúng làm việc bạo ngược, giết đốt đánh cướp không việc ác nào không làm. Dưới chân núi Thương Lang vốn có nhiều dân tộc du mục tụ cư, hiện tại còn lại là một mảnh đất hoang.

Trong võ lâm Trung Nguyên từng có những nghĩa sĩ muốn trừ bỏ thế lực tà ác này, nhưng toàn bộ đều một đi không trở lại. Dần dần không còn ai dám đi tìm Thiên Nhất giáo, trong vài thập niên cũng lặng im vô sự. Nhưng dù là tà giáo này vẫn an phận ở Thương Lang Sơn thì đối với võ lâm Trung Nguyên trước sau vẫn là một mối họa ngầm.

Bên trong tổng đàn Thiên Nhất giáo quanh năm bao phủ một luồng không khí âm trầm tĩnh mịch. Tuy giáo chúng đông nhưng bình thường tối tăm, không có không khí sôi động.

Thiên Nhất giáo Tả sứ Quân Thư Ảnh cùng Hữu sứ Thanh Lang từ trước đến nay là phụ tá đắc lực của Thiên Nhất giáo chủ. Hiện giờ giáo chủ bế quan, thế lực hai người lại rõ ràng như mặt trời ban trưa. Giáo chủ có một đứa con trai độc nhất nhưng lại là tay ăn chơi không học vấn, không nghề nghiệp cả ngày chỉ biết ăn uống phiêu dã (cờ bạc á). Rõ ràng không hữu dụng lại ỷ vào địa vị thiếu chủ mà tác oai tác quái. Giáo chúng chỉ vì sợ giáo chủ mà không dám nói gì, cũng không tin phục hẳn. Quân Thư Ảnh cùng Thanh Lang lại không đem hấn để vào mắt. Thiên Nhất giáo lén đồn đãi sau khi giáo chủ qua đời thì vị thiếu chủ vô năng này cũng không được

sống thọ. Phải biết rằng cả Quân Thư Ảnh lẫn Thanh Lang đều không phải là người lương thiện gì. Ngôi vị giáo chủ đời sau chỉ ở giữa Tả sứ cùng Hữu sứ. Phủ trách của Quân Thư Ảnh nằm ở tổng đàn phía tây, hiện giờ trong phòng đèn đuốc sáng trưng. Quân Thư Ảnh một thân hắc y trầm mặc nghe thuộc hạ báo cáo.

Quân Thư Ảnh diện mạo kỳ thực rất anh tuấn nhưng lúc này gương mặt đang mang một cỗ âm khí nên có vẻ có chút dữ tợn.

Nghe thuộc hạ báo cáo xong, Quân Thư Ảnh âm hiểm cười một tiếng: "Được, làm tốt lắm. Tổng lão tặc vốn sớm được ta ban không ít ưu đãi cư nhiên dám cùng Thanh Lang liên thủ hãm hại ta. Vốn đang định lưu mạng hãn vài năm, hãn lại cố tình tìm cái chết."

"Bẩm báo Tả sứ, còn một chuyện. . ." Người phía dưới ập a ập ứng.

"Nói" Quân Thư Ảnh khẩu khí bình thản làm cho người tới báo tin sợ tới mức đầu gối mềm nhũn quỳ xuống, thanh âm tràn ngập sợ hãi: "Tả sứ đại nhân, thuộc hạ vô năng, Tổng gia ba trăm sáu mươi bảy nhân khẩu, chỉ tìm được ba trăm sáu mươi sáu cỗ thi thể. Dường như là con hãn. . . con hãn. . . Tổng Lam Ngọc đã trốn thoát. Thỉnh Tả sứ thứ tội!" Người nọ cúi đầu hướng sàn nhà dập đầu, nháy mắt huyết lưu đầy mặt.

Quân Thư Ảnh phút chốc ánh mắt trầm xuống, cúi đầu mở miệng nói: "Một đám phế vật! Lưu cái người lại làm gì?"

Người đang liều mạng dập đầu trên mặt đất không kịp đứng lên, Quân Thư Ảnh năm ngón tay hé ra hút hãn lại. Người nọ hoảng sợ cực độ kêu to, thanh âm không giống tiếng người lại thê lương như vang vọng từ địa ngục. Nháy mắt huyết nhục bị hút khô, tiếng kêu thảm thiết chậm rãi thấp dần, cuối cùng chỉ còn lại tầng khói bao vây khung xương với làn da khô quắt.

Quân Thư Ảnh đem thây khô ném xuống kêu một tiếng: "Cao Phóng"

“Có ta” Một thanh âm bất cần đời theo góc tối truyền đến. Một thân nam nhân xuất hiện theo thanh âm, một thân phủ áo quần lỗ lã, thượng sam không tay ngắn đến rốn bó chặt thân hình cao to. Những cái tua gần chuông rủ xuống theo chuyển động tiêu sái của hắn mà định hướng rung động, thanh âm rất dễ nghe. Quần cũng chỉ đến gối, chân trần, tóc dài kết bím, đầu đầy ngân sức lòe loẹt, có chút chói mắt. (cái gì mà một chút??? Thằng cha này ăn mặc kiểu gì rứa???)

Nam nhân tên gọi Cao Phóng cười rất chi là chói lóa, hoàn toàn tương phản với Quân Thư Ảnh âm trầm.

“Giao người làm việc này được chứ? Ta không muốn bị bại lộ”

Cao Phóng cười trả lời: “Được. Nhưng cũng đừng xem ta như người ngu ngốc. Người đối với ta vẫn chưa yên tâm. Ta có bao giờ thất thủ chứ? Cam đoan đến lúc đó chúng ta sẽ ở trên người cơ thiếp của giáo chủ anh minh thần võ kia dục tiên dục tử. Bất quá chúng ta có nên chờ vị thiếu chủ đáng yêu kia? Nghe nói thiếu chủ cùng Hữu sứ đại nhân gần đây rất thân thiết. Vạn nhất đến lúc đó Hữu sứ đại nhân ủng hộ thượng vị của thiếu chủ, hẳn lại danh chính ngôn thuận. Chúng ta vội như thế cũng vì nhận thức được điều đó.”

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng: “Điều này tự nhiên không cần người nhắc nhở.”

“Bẩm Tả sứ đại nhân, giáo chủ cấp gọi ngài cùng Cao đường chủ tiếp kiến.” Một hắc y nhân cung kính đi tới báo tin, ánh mắt liếc đến bộ xương khô trên mặt đất kia liền lập tức cúi đầu thật thấp. “Chẳng lẽ mới đưa cho hắn được hắn lại dùng hết? Giáo chủ đại nhân cũng thật là dững mĩnh a.” Cao Phóng miệng ha ha cười nói. Quân Thư Ảnh nhíu mày nói với kẻ đang quỳ phục trên mặt đất: “Đã biết. Nhanh đem vật làm bẩn nơi này ra ngoài.”

Chương 3

Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng đi tới Thiên Nhất giáo chủ đại điện liền lập tức bị thỉnh vào tẩm điện. Nơi đó đã có một thanh y nam tử thân hình cao lớn.

“Thanh Hữu sứ tới thật nhanh” Quân Thư Ảnh cười tiếp đón.

Thanh Lang cười cười khách khi trả lời: “Quân Tả sứ cũng không chậm. Ta từ trước đến nay chơi bởi lâu lồng, so với Tả sứ đại nhân dốc lòng lo chính sự tự nhiên tới cũng nhanh.”

Quân Thư Ảnh cười nói: “Ta nào có chính sự gì. Nhưng nghe nói Thanh Hữu sứ gần đây cùng thiếu chủ thân mật khăng khít. Thiếu chủ trước luôn say mê vui đùa hiện giờ ngay cả kỹ viện sòng bạc cũng không lui tới, một lòng cùng Thanh Hữu sứ học võ công. Năng lực của Hữu sứ đại nhân, Quân mỗ bội phục.”

“Thiếu chủ thiên tư thông minh sao cần ta chỉ dạy? Tả sứ đại nhân quá khen rồi.” Thanh Lang ngoài miệng tán dương vị thiếu chủ kia nhưng khoe miệng lại nổi lên một tia khinh thường.

Thiếu chủ ngày thường không hơn gì một kẻ ngu xuẩn. Chỉ là người có mắt nên có thể thấy rõ thế cục, sớm cùng Hữu sứ giao hảo để tự bảo vệ mình cầu lấy đường sống duy nhất. Nếu không biết sống chết, đổ kỵ vì giáo chủ giao quyền cho hai người này mà đối địch với họ, làm như vậy cơ hồ đắc tội với toàn bộ nhân giáo. Hiện giờ là không biết nghe ai dạy xong cuối cùng hiểu được cha hãn vừa chết thì cái chết cách hãn cũng không xa là bao liền ra vẻ mặt khiêm tốn tìm tới Thanh Lang lấy địa vị giáo chủ đổi cho hãn một con đường sống. Thanh Lang vốn đối với ngôi vị giáo chủ không có

hứng thú, hẳn tìm đến Thanh Lang còn không bằng đi tìm Quân Thư Ảnh. Có thể thấy được hẳn chẳng những là một con người nhu nhược mà còn là một kẻ ngu xuẩn.

Quân Thư Ảnh cùng Thanh Lang bên ngoài cười nói bên trong ngấm đao thương cùng đi tới. Mảnh sa mỏng ngăn nội thất với bên ngoài bị vén lên hiện ra một nam nhân ngoại y chỉ buộc hờ hững lộ ra da thịt bên trong trần đầu dấu vết tình cảm mãnh liệt. Không nghĩ cũng biết hẳn vừa làm chuyện gì ở nội thất.

“Thuộc hạ bái kiến giáo chủ” Quân Thư Ảnh, Thanh Lang cùng thi lễ, giáo chủ phất tay áo: “Đứng lên đi.”

Thiên Nhất giáo chủ sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, thần thái tiêu tụy biểu hiện rõ ràng là mệt mỏi quá độ. Hẳn nói với Cao Phóng: “Cao đường chủ, được của ngài thật linh nghiệm. Bản giáo chủ hiện tại mỗi khắc đều cảm nhận được tính lực dư thừa như thời hai mươi, thật đáng thưởng.” Hẳn nói mặt tràn ngập hồng quang, phấn khởi không thôi.

Cao Phóng cung kính hành lễ: “Tạ ơn giáo chủ.”

Quân Thư Ảnh ân cần lên tiếng: “Giáo chủ hồng phúc tề thiên tự nhiên sẽ thọ trăm tuổi. Không biết giáo chủ gọi chúng ta đến là có chuyện gì?”

Thiên Nhất giáo chủ ha ha cười nói: “Quân Tả sứ nói cũng đúng! Bản giáo chủ hồng phúc tề thiên, chẳng những phải dài mệnh trăm tuổi còn muốn trường sinh bất lão! Ta từng nghe nói qua về một loại dược có thể làm cho sinh mệnh con người kéo dài vĩnh cửu. Hôm nay một vị yêu thiếp cho ta dẫn kiến một gã thần y tha phương. Hẳn đã chứng thực thế gian có tồn tại loại dược này! Bản giáo chủ nhất định phải có được nó!” “Loại dược này ta có nghe qua nhưng vẫn là một loại truyền thuyết, chẳng lẽ thật sự có tồn tại?” Cao Phóng say mê y dược tự nhiên đối với loại dược này có hứng thú cao.

“Có, đương nhiên là có! Ta muốn người đi tìm ngay bây giờ! Cần bao nhiêu người cứ mang theo bấy nhiêu! Đi tìm loại dược này cho bốn giáo chủ ngay lập tức! Ta đã muốn không thể đợi được nữa!” Thiên Nhất giáo chủ mắt đỏ bừng, huyết thái dương phồng lên, dáng bộ khẩn cấp như điên cuồng.

Ba người cáo lui đi ra. Đi tới nơi không người, Cao Phóng cười khanh khách nói: “Giáo chủ đã không đợi được, đợi thêm hai ngày nữa hẳn liền có thể thật sự thăng thiên nhập tiên, trường sinh bất lão. Làm sao còn dùng dược gì nữa nha?”

Quân Thư Ảnh cười lạnh một tiếng: “Hai ngày a, thật sự là lâu lắm.”

Cao Phóng bỗng nhiên từ từ thở dài: “Ta có chút bi thương a. Nhớ rõ lúc chúng ta còn niên thiếu khi vẫn còn là đường chủ, giáo chủ mang chúng ta đi diệt trừ địch nhân đoạt được ngôi vị giáo chủ. Khi đó giáo chủ quả nhiên là anh tuấn tiêu sái, anh minh thần võ. Hiện giờ lại có kết cục như vậy.”

Quân Thư Ảnh xoay người nhìn thẳng Cao Phóng. Bị ánh mắt lạnh lẽo hướng về phía mình, Cao Phóng khổ sở cười ha hả: “Đừng nhìn ta như vậy. Ta đối với người lòng trung thành không thay đổi.”

Quân Thư Ảnh cười lạnh một tiếng tiếp tục đi trước, Cao Phóng nhắm mắt đi sát phía sau khẽ xoa ngực trấn tĩnh lại sau khi bị ánh mắt kia dọa tới chết khiếp.

Điều Quân Thư Ảnh không nghĩ tới chính là Thanh Lang sau đêm đó thật sự dẫn theo rất nhiều bộ hạ ra đi.

“Chẳng lẽ hẳn hứng thú với loại dược kia hơn ngôi vị giáo chủ?! Thật không ngờ Thanh Hữu sứ còn có nhiệt tình hơn ta.” Cao Phóng mặc cảm cảm thán.

Thanh Lang lần này ra đi ngôi vị giáo chủ căn bản thuộc về Quân Thư Ảnh không cần tốn nhiều sức lực mới có được. Thi thể Thiên Nhất giáo chủ bị hắt cho người ném vào hậu sơn huyền nhai, cơ thiếp từ sau khi Thiên Nhất giáo chủ chết đi cũng uống thuốc độc tự sát. Sa trưởng trước đây đều bị đốt đi.

Quân Thư Ảnh sau khi làm giáo chủ liền tùy tiện gán một tội danh cho Thanh Lang, trục xuất khỏi Thiên Nhất giáo. Vốn muốn diệt cỏ tận gốc nhưng bị Cao Phóng khuyên cản. Thanh Lang thật sự mang theo tất cả người của mình không muốn cùng hắt tranh đoạt ngôi vị giáo chủ. Hiện giờ hắt ngồi trên ngôi vị này căn cơ chưa ổn hà tất phải gây thù chuốc oán.

Còn một người Quân Thư Ảnh không thể không trừ. Khi thuộc hạ Quân Thư Ảnh tìm ra thiếu chủ trong một sơn động thì kẻ từng là nam nhân tuấn tú, phong lưu đã sớm trở nên người không ra người, quý không ra quý, tựa hồ đã luyện một loại võ công kì quái đánh bại phần lớn cao thủ rồi chạy mất.

Quân Thư Ảnh nghe chuyện này liền nổi giận phất người đi đuổi giết nhưng vẫn không tra được tin tức, chỉ có thể tạm thời từ bỏ.

DƯƠNG THƯ MỊ ANH

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Sở Phi Dương sau khi gặp mặt Viên Khang Thọ liền ngay lập tức đứng dậy đi đến Tổng gia điều tra. Đã biết chuyện này có liên quan đến Thiên Nhất giáo, việc điều tra liền đơn giản hơn rất nhiều. Sở Phi Dương nhanh chóng biết rõ chân tướng.

Thiên Nhất giáo Tả sứ Quân Thư Ảnh sớm đã có dã tâm đoạt vị. Người Tổng gia ngoài mặt thành thật buôn bán, bên trong lại ngầm cấu kết cùng Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh trợ Tổng gia quảng khai tài bộ, buôn bán lời không ít, lòng dạ hiểm độc, người Tổng gia vì Quân Thư Ảnh mà lòng bắt thợ rèn Trung Nguyên đúc binh khí, cũng vì Quân Thư Ảnh cung cấp duy trì tài lực.

Sau người Tổng gia biết được Quân Thư Ảnh dã tâm không chỉ đơn giản là địa vị giáo chủ, mục tiêu cuối cùng của hắn dĩ nhiên là võ lâm Trung Nguyên. Tổng gia biết rõ võ lâm Trung Nguyên nhiều người tài nhưng lại bị dã tâm kia gây hoảng sợ. Muốn dứt ra, kết quả lại bị Quân Thư Ảnh thủ đoạn tàn nhẫn diệt môn.

“Quả nhiên là hạng người thủ đoạn ác độc.” Sở Phi Dương đứng trước đại môn Tổng gia thờ dài. Trước kia hắn đã từng tới Tổng gia khi đó náo nhiệt phồn hoa, hiện giờ chỉ còn lại tàn viên đoạn ngói, âm phong từng trận.

“Người là. . .” Một thanh âm sợ hãi truyền đến. Sở Phi Dương nhìn theo hướng tiếng nói. Một tên khất cái quần áo rách nát, mặt mày bẩn thỉu ở góc tường đứng lên nhìn thẳng vào hắn: “Người là Sở Phi Dương? Thanh Phong kiếm phái Sở Phi Dương? Ta trước kia. . . trước kia có gặp qua người.”

Sở Phi Dương không hiểu rõ, chỉ có thể mỉm cười gật đầu trả lời: “Tại hạ đúng là Sở Phi Dương. Người có việc gì sao?”

Tên khất cái kia đột nhiên bật khóc đi đến ôm chặt lấy Sở Phi Dương (á sàm sỡ kìa ><) : “Sở đại hiệp, ta van cầu người cho Tống gia báo thù a! Ta không có bản lĩnh! Ta giết không được cừu nhân của ta, ngay cả mặt hăn ta cũng không thấy được! Mỗi ngày còn lo lắng đề phòng sẽ bị hăn giết. Bọn họ nói người căm ghét cái ác, là người có nhân có nghĩa. Ta đã tìm người rất nhiều ngày, từ Mai gia đến gia trang của Vân minh chủ rồi đến Thanh Phong kiếm phái, nơi nơi đều không tìm thấy người! Ông trời có mắt hôm nay cho ta gặp được người! Người tới nơi này chính là giúp Tống gia ta báo thù phải không?” Tên khất cái kích động khóc lớn, vừa khóc vừa nói. Sở Phi Dương chỉ có thể ôn nhu an ủi.

Chờ đến khi tên khất cái kia khóc mệt rồi im lặng, Sở Phi Dương chậm rãi hỏi, mới biết được nguyên lai tên khất cái kia là Tống Lam Ngọc đã may mắn đào thoát được.

Sở Phi Dương trước kia đến Tống gia có gặp Tống Lam Ngọc một lần, biết y từ trước đến nay chỉ là một thư sinh cổ hủ, chỉ biết vong nguyệt ngâm thơ, không có võ công, lại càng không hiểu việc buôn bán. Sở Phi Dương phỏng chừng y không biết phụ thân mình ngầm ngầm làm chuyện thương thiên hại lý, cũng không tàn nhẫn nói toạc ra.

“Sở đại hiệp... ta... ta hiện giờ đã không còn gia sản gì. Nếu người có thể giúp ta giết được cừu nhân, ta, Tống Lam Ngọc nguyện đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn làm trâu làm ngựa báo đáp người” Tống Lam Ngọc thần tình khẩn thiết nhìn hăn.

Sở Phi Dương cười trấn an: “Tống công tử nói quá lời. Cho dù người không cầu ta, Quân Thư Ảnh ý đồ gây hại võ lâm Trung Nguyên, ta cũng không thể bàng quan ngồi nhìn. Người cứ từ từ chờ, ta sẽ vì Tống gia đòi công đạo.” Tống Lam Ngọc cảm động đến rơi nước mắt, quỳ xuống thiên ân

vạn tạ. Sở Phi Dương vội vàng nâng hân dậy: “Tổng công tử không cần phải như thế. Tại hạ trước kia cũng chịu không ít ân huệ của Tống gia, coi như giờ ta báo đáp đi. Hiện giờ Quân Thư Ảnh hẳn là đã biết người đào thoát, người ở bên ngoài một mình quá sức nguy hiểm, hay là cùng ta quay về Thanh Phong kiếm phái ẩn náu một thời gian ngắn?” Tống Lam Ngọc trước kia vốn là công tử sống an nhàn sung sướng, hiện tại lại một thân phiêu bạt bên ngoài, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, sớm đã không chịu nổi. Sở Phi Dương đề nghị thật hợp ý hân, lại năm lần bảy lượt tạ ơn Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương tự mình hộ tống Tống Lam Ngọc quay về Thanh Phong kiếm phái, mới lại chạy tới quan ngoại.

Lúc ấy Sở Thanh Dương đã có suy tính trong lòng. Hiện giờ Quân Thư Ảnh mới đoạt được ngôi vị giáo chủ không lâu, tình thế trong giáo phái náo động, chỉ cần hân có thể giết chết Quân Thư Ảnh, Thiên Nhất Giáo tất bại. Cho dù Thiên Nhất Giáo không tan rã, cũng sẽ đại thương nguyên khí, ngày khác lại đối phó sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Sở Phi Dương đề mã chạy ngày đêm, vài ngày liền tới Thiên Lang Sơn. Hiện giờ thế cục Thiên Nhất Giáo rung chuyển, Sở Phi Dương cơ hồ không phí chút công phu gì liền có thể xâm nhập vào.

Quan sát đại nội vài ngày, Sở Phi Dương dựa theo địa hình Thiên Nhất Giáo suy đoán, tính toán cũng hiểu được cách bố trí thị vệ trong phái.

Khi Sở Phi Dương lần đầu tiên trông thấy tân giáo chủ Thiên Nhất Giáo, là lúc y đang trừng phạt thủ hạ.

Trong phòng luyện võ nổi lên mười mấy cái giá gỗ, vài thuộc hạ không hoàn thành nhiệm vụ bị trói lên giá, thân thể chỉ còn xương cốt. Khổ hình giằng co suốt cả ngày, từ phòng luyện võ vang lên tiếng kêu thê lương thảm

thiết, người trên giá đau đớn cực độ, run rẩy điên cuồng, làm cho giáo chủ khuôn mặt anh tuấn vặn vẹo một nụ cười tàn khốc.

Tuy rằng giáo chúng Thiên Nhất Giáo cũng không phải hạng người thiện lương, ngày thường làm nhiều việc ác, nhưng trừng phạt như thế, Sở Phi Dương vẫn thấy tàn bạo.

Quân Thư Ảnh kia tựa hồ trời sinh bình thường, lại vui giận vô thường, có khi chỉ vì một việc nhỏ bé không đáng kể cũng khiến y giận dữ cực độ, tùy tiện lạm sát. Sở Phi Dương chưa từng gặp qua người như thế, cho dù là nam nhân tóc dài vẫn luôn trung thành tận tâm tận lực theo bên cạnh y, nhiều khi đối mặt y vẫn nơm nớp lo sợ.

Cho dù không phải vì an nguy võ lâm Trung Nguyên, nhưng người thâm hiểm như thế, không thể không diệt trừ.

Chương 5

Tại đây địch ngoài sáng ta trong tối, Sở Phi Dương muốn ám sát một người xem ra dễ như trở bàn tay.

Nhưng là hãn thuở nhỏ được dạy đại trượng phu làm việc quang minh lỗi lạc, loại hành vi lén lút này hãn chưa từng kinh qua.

May mắn võ công của hãn cao cường, trên giang hồ cơ hồ không có người vượt qua hãn mới có thể tứ dư kiện toàn sống tới ngày nay. Nhưng lúc mới bước chân vào giang hồ, Sở Phi Dương thường xuyên bị tiểu nhân ám toán, đầy người toàn thương tích. Khi đó vẫn là hài đồng, Tín Vân Thâm lo lắng đau lòng khóc lóc, nước mắt giàn giụa mắng hãn không biết ứng biến tự tìm thương tích. Sở Phi Dương lúc ấy cũng nhận tội, sau đó vẫn là không thể thay đổi. Lúc này đây Sở Phi Dương vẫn thoải mái nhìn Quân Thư Ảnh xem chiến thư, tự nhiên có chút hứng thú tiêu sái. Nội dung ngắn gọn là: Trưa ngày mười, tại Thương Lang Sơn, Thanh Phong kiếm phái Sở Phi Dương. Quân Thư Ảnh đem chiến thư nhìn lướt qua hừ lạnh một tiếng siết chặt tờ giấy trong tay đưa ra ngoài cửa sổ, bột phấn màu trắng chậm rãi rơi xuống theo gió bay đi.

Cao Phóng lo lắng hỏi: “Sở Phi Dương này võ công rất lợi hại, ở võ lâm Trung Nguyên thanh danh vang dội. Hãn lần này nhất định lai giả bất thiện, chúng ta phải ứng đối thế nào?”

Quân Thư Ảnh khơi mào một bên khóe miệng, biểu tình kia căn bản không thể gọi là tươi cười mà hàm chứa châm chọc cùng lãnh khốc, còn mang khắc cầu mãnh liệt.

“Hắn có lá gan hướng bốn giáo chủ hạ chiếu thư, bốn giáo chủ chẳng lẽ còn không dám một mình ứng đối? Ta còn chưa từng giết qua loại người này. Máu của hắn so với cái bọn không biết cái gọi là chính nghĩa chi sĩ sẽ có hương vị rất khác.” Quân Thư Ảnh chậm rãi nói, khéo léo cầm lấy thanh chủy thủ đã ghim bản chiếu thư vào bàn gỗ khế vuốt như đối với vật phẩm trân quý, trong mắt chớp động tia điên cuồng bất đồng với động tác ôn nhu.

“Giáo chủ một mình người đi quá nguy hiểm, hãy cho ta đi cùng người.” Cao Phóng khuyên can. Quân Thư Ảnh lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn.

Dừng một chút Cao Phóng vội chuyển lời: “Vậy người cẩn thận”

“Được”

Sở Phi Dương đứng trên đỉnh Thương Lang Sơn, gió núi rất lớn thổi quần áo hắn rung động mãnh liệt.

Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng lên núi, dừng lại đứng đối mặt Sở Phi Dương, dưới chân lại không vướn một hạt bụi.

Đối diện thanh niên một thanh bố y màu xanh mộc mạc sạch sẽ, huyền nhai lay động kim sắc trên không. Hắn đứng nơi đó thân hình cao ngất mang chút ngạo khí thiên hạ.

Quân Thư Ảnh cười cười cất cao giọng nói: “Sở Phi Dương sao người không vì cái mạng của mình mà rời khỏi Thiên Lang Sơn đi?”

Sở Phi Dương mỉm cười: “Quân giáo chủ thật không khách khí, đây là cách đãi khách của Thiên Nhất giáo sao?”

“Chỉ là giết chóc mà thôi, nguy quân tử các người thấy thì không được tốt lắm a. Có nên mở tiệc tẩy trần cho người không Sở Phi Dương?” Quân

Thư Ảnh vừa cười vừa nói, chỉ nói nửa lời liền rút vũ khí tấn công. Y thân hình mơ hồ nhưng nhanh như chớp.

Sở Phi Dương không nghĩ tới khắc trước y còn ung dung tự tại mỉm cười cùng hắn nói chuyện, khắc sau liền đánh. Trong lúc nhất thời kiếm cũng chưa kịp rút chỉ cảm thấy một cỗ âm hàn khí ập đến bao vây toàn thân hắn. Hắn chỉ có thể cầm kiếm khó khăn tiếp được chiêu này, dù tung hết nội lực tay cũng cảm nhận được xung lượng rất lớn.

Quân Thư Ảnh một kích không trúng tức khắc thối lui về sau, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

“Hảo nội lực” Y cười khen, thanh âm đã chút tức giận.

Sở Phi Dương lúc này mới thấy rõ trong tay y là trúc địch (cây tiêu á) xanh biếc, phong cách cổ xưa thanh nhã.

Bất quá hiện tại không phải là lúc thưởng thức vũ khí của đối thủ. Sở Phi Dương rút kiếm, kiếm quang như thủy. “Quả nhiên âm độc tàn nhẫn. Ta vốn tưởng rằng Thiên Nhất giáo chủ chí ít phải là một nhân vật kiêu hùng, không ngờ người lại là tiểu nhân ti tiện.” Sở Phi Dương nói nâng mũi kiếm chỉ hướng Quân Thư Ảnh: “Hôm nay ta thề vì võ lâm trừ hại.”

Chương 6

Cách đây mấy trượng, Quân Thư Ảnh có thể cảm nhận rõ ràng bảo kiếm sắc bén kia đang phát ra sát khí cường liệt. Mới vừa rồi còn là một nam nhân ôn hòa như nước, trong nháy mắt lại trở nên giống như bảo kiếm trong tay, nhuệ khí bức người.

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, chân trái đạp đất bay lên giữa không trung, chém ra trúc địch trong tay, vài đạo kiếm khí sắc bén chia làm hình quạt hướng Sở Phi Dương đâm tới.

Sở Phi Dương kiếm trong tay khinh hoa hóa giả sát khí vây quanh. Động tác biến hóa khôn lường, hăn tựa như đột nhiên biến mất ngay sau đó lại bất ngờ xuất hiện trước mặt Quân Thư Ảnh mang theo cảm giác như bị ngàn quân áp bách. Sở Phi Dương đem kiếm từ dưới hướng về phía trước, góc độ xảo quyệt lạ thường.

Keng một tiếng, kiếm cùng trúc địch tương giao, cả hai đều bị đẩy lui về phía sau.

Quân Thư Ảnh thầm giật mình. Nội lực Sở Phi Dương quả nhiên hơn hăn, thậm chí kinh công cũng trên hăn một bậc. Quân Thư Ảnh tự nhận chính y cũng không thể thi triển thân pháp nhanh và quỷ mị như vậy. Đệ nhất võ lâm Trung Nguyên quả nhiên không chỉ là hư danh.

Sở Phi Dương vừa thối lui về phía sau vừa cầm kiếm xuất vài đạo kiếm khí như lôi đình vạn quân hướng Quân Thư Ảnh đánh úp lại. Đúng là vừa rồi hăn xuất một chiêu kia uy lực hiển nhiên cao hơn so với y, Quân Thư Ảnh không dám đón đỡ, chỉ có thể ở giữa không trung xoay người vội vàng tránh thoát.

Nào biết Sở Phi Dương trong nháy mắt lại vượt qua mấy trượng xuất hiện trước mặt y giờ kiểm tấn công. Quân Thư Ảnh chỉ có thể vội vàng đón đỡ. Hai người ở giữa không trung trao đổi mấy chiêu, tiếng binh khí động vào nhau không ngừng vang lên.

Quân Thư Ảnh chưa từng gặp qua người nào có kiếm pháp nhanh như vậy. Y thậm chí có chút hoảng sợ cho rằng đây là loại tốc độ mà căn bản con người không thể nào đạt tới. Lấy công lực của y mà ngay cả chiêu thức của nam nhân kia đều không thấy rõ ràng mà chỉ có thể ứng phó bằng trực giác, dần dần trở nên yếu thế.

Phanh một tiếng, thân thể Quân Thư Ảnh bị trúng một chưởng.

Quân Thư Ảnh theo giữa không trung hạ xuống, ngã thật mạnh trên đất, khụ ra vài lớp huyết, gãy gập bò lên.

Sở Phi Dương theo giữa không trung phiêu nhiên đáp xuống đất, lại giờ kiểm lên không chút đình trệ, bình thản như nước chảy mây trôi.

Quân Thư Ảnh ra sức ngăn cản, dần dần không thể chống đỡ nổi.

Sở Phi Dương biết rõ bị một quyền đầy nội lực của mình đánh vào người nhất định sẽ bị nội thương nghiêm trọng, Quân Thư Ảnh hiện tại cũng chỉ cố gắng chống đỡ. Sở Phi Dương lập tức xoay người xuất ra kiếm pháp linh hoạt kỳ ảo, giờ kiểm chém từ đầu xuống dưới. Quân Thư Ảnh phản ứng kịp thời, đem trúc địch để ngang đỉnh đầu ngăn cản.

Trúc địch kia không biết thêm vào vật liệu gì mà cứng rắn vô cùng, ở dưới một kích cường lực như thế tuy không vỡ ra nhưng cũng xuất hiện vài đường nứt.

Quân Thư Ảnh lại trượt té trên mặt đất. Mới vừa rồi hẳn luôn kiểm chế khí huyết trong yết hầu, hiện tại khí lực nhất tiết lập tức phun ra mấy ngụm máu tươi.

Quân Thư Ảnh giãy giụa lui về phía sau tránh thoát một kiếm đoạt mệnh nhưng vẫn lãnh đường kiếm khí cường lực. Trước ngực xuất hiện một vết thương thật dài, hắc y lập tức thâm lại mấy phần.

Sở Phi Dương lại giơ kiếm, bên tai bỗng vang lên một trận tiếng trúc địch. Giai điệu nhu hòa tuyệt đẹp kia hoàn toàn không phù hợp với chiến trường tràn đầy sát khí.

Sở Phi Dương hơi sửng sốt lại phát hiện mình đã mất cơ hội giết nam nhân đang ở tư thế chặt vật thối trúc địch kia.

Tiếng trúc địch phát ra trong nháy mắt, cùng lúc đó vô số độc xà to nhỏ xuất hiện từ tứ phía, vô số độc hạt tử to nhỏ, độc trùng đủ loại kiểu dáng, phát ra âm thanh tê tê, rậm rạp bao trùm cả mặt đất, chậm rãi hướng về phía hắn.

Sở Phi Dương chỉ có thể thối lui về phía vách huyền nhai, độc vật này lại gắt gao xông tới, cùng tiếng trúc địch ngày càng xuất hiện nhiều hơn, đột nhiên hướng đến Sở Phi Dương đã đứng bên vách đá.

Sở Phi Dương toàn thân xông lên, mũi kiếm họa hai vòng kiếm khí xung quanh hắn, kiếm khí hướng ra phía ngoài, tiêu diệt độc trùng. Độc trùng bị hạ rơi rụng lả tả, một mùi tanh hôi tràn ngập khắp nơi.

Lúc này tiếng trúc địch đã chấm dứt, những độc xà độc trùng còn lại lập tức rút lui, ẩn xuống đất.

Sở Phi Dương đưa mắt nhìn tứ phía, tuy nhiên làm sao còn có thể nhìn thấy bóng dáng kẻ địch?

Khẽ thở dài, Sở Phi Dương tra kiếm vào vỏ, hướng xuống chân núi.

DƯƠNG THƯ MỊ ANH

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Quân Thư Ảnh bị chấn thương, chột vật quay về giáo nội, Cao Phóng mặt nhăn mày khẩn chữa thương cho y. May mà nội thương mặc dù nặng, nhưng không tổn thương đến kinh mạch. Quân Thư Ảnh nội công thâm hậu, Cao Phóng xử lý ngoại thương cho y, chỉ cần y điều tức khí lực thì cũng không nguy hiểm đến tính mệnh.

Cao Phóng đem cao dược đến cho Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh tiếp nhận, một hơi uống xong, nắm chặt chén thuốc trong tay, nghiêng răng nghiêng lợi thì thầm: “Sở Phi Dương!”

Vì mất máu quá nhiều, Quân Thư Ảnh sắc mặt tái nhợt, môi không có chút máu, chỉ cần một động tác nhỏ cũng khiến y thở hổn hển. Cao Phóng sợ y làm tăng thêm nội thương, liền khẽ vuốt hai cái sau lưng Quân Thư Ảnh an ủi, nói: “Giáo chủ, người có muốn hạ lệnh đuổi giết Sở Phi Dương? Dù võ công của hãn cao tới đâu, chỉ cần phần đông cao thủ giáo nội liên thủ sẽ giết được hãn.”

Quân Thư Ảnh hất tay Cao Phóng, đầu ngón tay khẽ vuốt băng vải trước người: “Không cần, người này ta phải tự tay giết hãn! Ta muốn hãn trước khi chết nếm thử cảm giác sống không bằng chết!”

Lúc này đột nhiên có đệ tử trong giáo ở ngoài cửa báo cáo, hơi thở có chút ngắt quãng, không biết là do mệt hay sợ. “Bẩm giáo chủ, có một quái vật... quái vật... xông đến giáo lý ta!”

“Quái vật? Cái gì mà quái vật?” Cao Phóng ngạc nhiên nói.

Quân Thư Ảnh liễm mi trầm tư một lát rồi khoác ngoại y lên vai, mở cửa đi ra ngoài. Cao Phóng cùng người đang quỳ trên mặt đất kia vội vàng đuổi theo.

Ba người đi vào trước sơn môn, liền nhìn thấy một đám giáo chúng Thiên Nhất Giáo đang vây quanh khổ chiến với một thân hình cao lớn.

Quân Thư Ảnh tập trung nhìn diện mạo người bị vây quanh, mới hiểu được tại sao vừa rồi thuộc hạ kinh hoàng báo lại là quái vật đến xâm phạm.

Nam nhân kia cao chừng chín thước, phần lớn giáo chúng Thiên Nhất giáo xung quanh chỉ đứng tới lồng ngực của hắn. Hắn nửa người trên trần trụi, đáng người khôi tráng, cơ thể có chút dị dạng. Trên người có văn đỏ, chạy dài từ lưng hướng về phía trước, từ thân đến mặt, khiến mặt hắn có vẻ đáng sợ dị thường. Ánh mắt chỉ thuần một màu đỏ. Hắn một bên cánh tay múa may gạt đám người xung quanh, một bên há miệng gào thét. Trên hàm răng hắn dính đầy máu tươi, hỗn hợp máu và nước dãi theo cằm chảy xuống.

Một gã đệ tử Thiên Nhất giáo nơm nớp lo sợ giơ kiếm về phía quái vật, liền bị hắn một tay bắt lấy thân kiếm, một phen xả qua, há mồm cắn lấy vai phải, cùng một tiếng kêu thê lương thảm thiết, người nọ cư nhiên lảo đảo bị mất một mảng.

Quái vật ném người nọ đang khóc thét xuống đất, trừng ánh mắt màu đỏ nhìn quét một vòng, giáo chúng Thiên Nhất giáo không dám tấn công nữa, do dự lui về phía sau.

Ánh mắt quái vật Quân Thư Ảnh đang đứng trên bậc thang, đột nhiên rống to một tiếng, hướng Quân Thư Ảnh lao tới.

Quân Thư Ảnh thối lui hai bước, đưa tay rút kiếm, một kiếm đâm vào bụng hắn rồi liền rút ra.

Quái vật nhìn chăm chăm Quân Thư Ảnh, trong miệng phát ra quái thanh khanh khánh.

Quân Thư Ảnh đôi mắt lạnh lùng nhìn ngón tay hằn che miệng vết thương đang tràn ra máu tươi, khơi mào khoe miệng cười lạnh nói: “Đồ không biết tự lượng sức mình.” Dưới bậc thang, giáo chúng nhìn thấy cảnh này, lá gan tăng lên lại bắt đầu tiến công. Ai ngờ quái vật kia bản thân bị trọng thương, nhưng hai tay khua một vòng lại đánh bay vài người. Hắn cũng không có giết những người đang cầm kiếm tiến lên mà lại thẳng hướng về phía Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh cả kinh, không nghĩ tới quái vật kia còn có khí lực công kích. Một chiêu vừa rồi đã muốn hao hết nội lực không có biện pháp ngăn cản quái vật mạnh như trâu này, đúng lúc bối rối chỉ có thể giơ kiếm lung tung đâm tới.

Quái vật kia cư nhiên hoàn toàn không né, mặc kệ kiếm của Quân Thư Ảnh lại sáp nhập trong cơ thể, chỉ đưa hai tay nắm chặt cổ Quân Thư Ảnh, nhắc y lên, anh mắt đầy màu đỏ hưng phấn, miệng phát ra tiếng nói mơ hồ: “Quân... Thư... Ảnh... chết... giết... chết... người...”

Chân Quân Thư Ảnh dần dần cách mặt đất. Y dùng hai tay cố gỡ tay hắn nhưng không cách nào lay động. Hít thở không thông khiến trước mắt càng lúc càng mơ hồ. Nhưng y vẫn nhìn thấy tất cả giáo chúng phía sau quái vật đều đứng tại chỗ, do dự nhìn lẫn nhau. Bọn họ mỗi người đều cầm kiếm trong tay, chỉ cần tất cả cùng nhau xông lên, quái vật kia nhất định sẽ chết, mà y cũng có thể được cứu. Nhưng không ai nhúc nhích, mọi người chỉ đứng tại chỗ, nhìn giáo chủ của mình đang giãy giụa trong tay quái vật.

Quân Thư Ảnh lúc này cư nhiên còn có thể cong khoe miệng, lộ ra một tia cười lạnh, chứa đầy sát khí

Quái vật vẫn tiếp tục dùng sức, Quân Thư Ảnh đã không còn một tia khí lực, nhưng y biết mình sẽ không chết. Bên tai y là tiếng kêu hoảng loạn của Cao Phóng, tuy rằng Cao Phóng không biết võ công, nhưng nhất định sẽ không để y chết.

Nhìn gương mặt xấu xí cùng đôi mắt màu đỏ đang dần mờ hồ trước, Quân Thư Ảnh đột nhiên nghĩ đến một người.

Con của tiền giáo chủ, thiếu chủ một thời của họ.

Nam nhân phong lưu tuấn tú kia cùng quái vật diện mạo xấu xí trước mặt hoàn toàn không giống nhau. Quân Thư Ảnh lại cảm thấy tình tường, nhất định là hắn! Là nam nhân kia!

Cao Phóng từng nói thiếu chủ của bọn họ cho dù từ đầu đến chân đều không ra dáng một kẻ ngu ngốc, nhưng dáng vẻ hời hợt thật ra lại có lợi cho hắn. Nam nhân nông cạn kia cũng ít khi nào lộ mặt, hiện giờ vì báo thù, cư nhiên lại đem mình làm thành một bộ dáng như vậy, có thể thấy được hắn đối với y hận ý sâu đậm.

Mọi người đều oán hận y, chán ghét y, y không cần. Hiện tại, y là giáo chủ, tương lai y còn muốn trở thành bá chủ võ lâm, y chỉ cần mọi người đều e ngại y, vậy là đủ rồi. Quân Thư Ảnh miệng cười chậm rãi mở rộng. Khí lực trên cổ đột nhiên biến mất, quái vật kia kêu thảm một tiếng rồi té trên mặt đất.

Quân Thư Ảnh ngã nhào trên đất, không ngừng ho khan. Cao Phóng bỏ thanh kiếm trong tay ra, nhanh chóng đi qua đỡ hắn: “Giáo chủ, người không sao chứ?”

Nguyên lai là vừa rồi Cao Phóng đem thanh kiếm cắm trên bụng quái vật dạo qua một vòng, khiến bụng quái vật xuất hiện một cái lỗ đổ máu không ngừng.

Quân Thư Ảnh dựa vào Cao Phóng đứng dậy, nhặt thanh kiếm trên mặt đất lên, đi đến bên người quái vật đang gào thét lăn lộn trên mặt đất cười nói: “Thiên đường có lối người không đi, địa ngục vô lối người lại xông vào. Bốn giáo chủ ta đang lo không biết tìm người chỗ nào, người lại tự mình dẫn xác đến, cũng đừng trách ta không khách khí.” Nói xong, liền giờ kiếm lên nhằm ngay tim quái vật đâm tới.

Chương 8

Quân Thư Ảnh nói xong liền giơ kiếm nhắm ngay tim quái vật. Kiếm kia vừa chạm vào da quái vật liền bị một đạo khí bắn bật ra.

“Ai?” Quân Thư Ảnh hỗn hển quát đưa mắt nhìn tứ phía. Người tới hiển nhiên nội lực thâm hậu, so với y hiện tại thể lực suy yếu căn bản không đủ để ứng phó. Mà người hay xen vào việc của người khác, y chỉ có thể nghĩ đến kẻ muốn lấy mạng y Sở Phi Dương.

Quân Thư Ảnh cảm thấy có chút kinh sợ, trên mặt lại bất động thanh sắc, nỗ lực đề khí nói: “Bọn chuột nhắt phương nào? Đã đến đây lại không dám lộ mặt sao?”

Cùng với tràng cười đắc ý, một thân ảnh thon dài màu xanh chột xuất hiện: “Quân Tả sứ, lâu ngày không gặp! Hay là ta phải gọi ngươi là Quân giáo chủ?”

Thấy rõ gương mặt tuấn tú mang nụ cười thản nhiên kia, Quân Thư Ảnh cả kinh: “Thanh Lang!”

Thanh Lang khoát tay: “Người đừng khẩn trương, ta đối với ngôi vị giáo chủ kia không có hứng thú. Ta đến chính là muốn dẫn hắc đi.” Thanh Lang dùng chân điểm chỉ nam nhân đang nằm hấp hối trên mặt đất.

Lời nói khinh thị làm Quân Thư Ảnh rất căm tức nhưng cũng biết chính mình hiện tại không phải là đối thủ của hắc.

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng: “Nếu ta nói không?”

Thanh Lang mỉm cười: “Người cảm thấy sẽ có tác dụng sao?”

Quân Thư Ảnh âm thầm nắm chặt tay rồi lại thả lỏng ra, thấp giọng nói: “Ta có thể để người mang hắc đi. Nhưng hắc lấy trộm đồ vật trong giáo giấu trong người, người hãy bắt hắc giao ra cho ta.” Quân Thư Ảnh buồn cười liếc người đang nằm trên mặt đất một cái.

“Giấu trên người? Hắc thân trên xích lỏng, chẳng lẽ người lại muốn ta trước mặt nhiều người cời bỏ hạ y của hắc?”

“Nếu người không muốn, ta chỉ có thể phanh thây hắc để tìm vật đó! Người biết người sẽ không ngăn được ta” Quân Thư Ảnh chậm rãi tiến gần nam nhân trên mặt đất. Hắc dần bớt giãy dụa, tiếng rống thê lương đã biến thành tiếng khóc nức nở.

Thanh Lang giơ tay đi đến, bất đắc dĩ nói: “Được, được, ta tìm”

(màn sàm sỡ bắt đầu ><)

Thanh Lang đi đến ngồi xổm trước mặt nam nhân, hai tay thâm nhập vào nội y hắc. Đầu và lưng liền hiện ra sơ hở trước mặt Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh trong mắt chợt lóe tinh quang, rút thanh ngân châm chụp hướng đỉnh đầu Thanh Lang.

Rắc một tiếng, Quân Thư Ảnh còn không kịp phản ứng chỉ ngơ ngác nhìn gương mặt tươi cười của Thanh Lang gần ngay trước mắt. Một lúc sau mới cảm thấy cổ tay đau đớn đến độ tê tâm liệt phế. Thanh Lang đã gần như bóp nát xương cổ tay y.

Quân Thư Ảnh đau đến toát mồ hôi lạnh, mặt đầy huyết sắc lại quật cường cứng rắn cố không phát ra tiếng rên rĩ.

“Quân Thư Ảnh a Quân Thư Ảnh, người vẫn ngu xuẩn như vậy. Ngu xuẩn đến độ khinh thường mà xem ta là địch.” Thanh Lang đoạt lấy ngân châm trên tay y, lướt qua mặt nhìn y, y bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, cười nhạo một tiếng ném Quân Thư Ảnh, liền sau đó xoay người sang nam nhân

đang nằm trên mặt đất kia. Quân Thư Ảnh yếu ớt nằm trên mặt đất, cổ tay mềm oặt, thấp đầu thở hồng hộc. Cao Phóng chạy bay đến bên người Quân Thư Ảnh, cẩn thận nâng cổ tay y lên xem xét, đột nhiên thấy Thanh Lang xoay đầu nhìn lại, ánh mắt đầy tia thâm hiểm.

Cao Phóng đem Quân Thư Ảnh bảo hộ trong người: “Thanh Lang, niệm tình chung ta là đồng môn cùng cam cộng khổ, giáo chủ cũng chưa từng gây nên chuyện gì bất lợi cho người, chúng ta sau này nước sông không phạm nước giếng.”

Thanh Lang không đáp chỉ nhìn Quân Thư Ảnh ở phía sau Cao Phóng. Tựa hồ nhìn như vậy vẫn chưa đủ, lại đi tới đẩy Cao Phóng ra, đưa tay nâng cầm Quân Thư Ảnh.

Gương mặt kia vì mất máu quá nhiều mà có vẻ tái nhợt dị thường, mồ hôi theo khuôn mặt trượt xuống cằm. Vì khụ ra vài lớp huyết mà trên môi giờ nhiễm sắc hồng cư nhiên lộ vẻ yếu ớt mị hoặc. Con người nhìn thẳng kia lại ngời sáng dị thường.

Quân Thư Ảnh lúc này chịu nội thương lẫn ngoại thương, nếu là lúc bình thường y còn có thể đánh ngang ngửa với Thanh Lang, hiện tại lại bị khống chế liền cảm thấy thống khổ không thể tả nhưng lại không dám động đây., sợ rằng vạn nhất chọc giận Thanh Lang thì chính mình lại bỏ mạng tại nơi này.

Ngón tay trên cầm khí lực vô cùng lớn, Quân Thư Ảnh giãy không ra chỉ có thể đối diện Thanh Lang, lại bị ánh mắt xem xét kia khiến cho sợ hãi.

“Nhìn kỹ, bộ dáng Quân Tả sứ thật sự là...” Thanh Lang ngả ngón lên tiếng “...thiên tư quốc sắc a. Chỉ là tính tình này thật sự làm cho người ta không dám khen tặng.”

Quân Thư Ảnh nghe được, lông mao khắp người liền nổi lên (nổi da gà á). Vốn luôn ở thế hô phong hoán vũ nay lại yếu thế như vậy, cảm giác này khiến y thực chán ghét, chán ghét đến cực đỉnh.

Cao Phóng nghe được, tim liền thót lên. Hắn biết một số nam nhân với người cùng giới có tính thú, sợ Thanh Lang đối với Quân Thư Ảnh lại nổi lên ý tưởng kỳ quái nào đó.

Thanh Lang thấy được hắn khẩn trương liền nhếch môi cười: “Đừng sợ, ta có hảo vật muốn tặng chủ tử người.”

Nói rồi từ trong người rút ra một viên dược buộc Quân Thư Ảnh nuốt vào. Rồi sau đó phúi phúi đứng dậy xem Quân Thư Ảnh nôn khan trên mặt đất cười nói: “Người còn nhớ tiền giáo chủ trước kia có nhắc tới thuốc trường sinh bất tử chứ? Đây chính là ta thật vất vả mới tìm được, thật tiện nghi cho người kéo dài sinh mệnh a, ha ha”

Thanh Lang cười khẽ, không tốn chút sức nào ôm lấy nam nhân cao lớn trên mặt đất, phi thân vài cái, thân ảnh liền biến mất.

DƯƠNG THƯ MỊ ANH

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 9

“Lạnh... lạnh quá... ta đau quá...” Quân Thư Ảnh nằm trên giường, mặt đầy mồ hôi, thần trí không rõ.

Cao Phóng ở một bên nóng lòng không thôi. Hắn đã bắt mạch cho Quân Thư Ảnh, rõ ràng là đã trúng chung độc. Hắn từng ở Miêu Cương, đối với chung thuật tuy rằng cũng biết không ít, cũng từng học qua biện pháp giải chung độc nhưng lại không biết tác dụng của chung độc này. Hắn vì vậy cũng không dám mạo muội động thủ. Cao Phóng nghĩ Thanh Lang hẳn sẽ không cần lấy mạng Quân Thư Ảnh, ở tình huống lúc đó hẳn muốn giết Quân Thư Ảnh để như trở bàn tay, căn bản không cần phí chút công phu nào. Chính là không biết rõ được tác hại của chung độc này cũng khiến hắn thật sự lo lắng.

“Giáo chủ, người đau ở đâu?” Cao Phóng thấy Quân Thư Ảnh có vẻ vô cùng đau đớn, tạm thời chỉ có thể dùng ngân châm giảm đau cho y.

Quân Thư Ảnh miễn cưỡng duy trì một chút thần trí, đưa tay dờ về phía bụng, đau đớn tỏa ra theo từng hơi thở yếu ớt, lời nói mờ từ chỉ có thể nghe rõ tám từ: “Nơi này... như có hàng vạn nghìn ngân châm ghim vào...”

Cao Phóng cầm ngân châm cắm vào huyết trung quản, thần khuyết quan nguyên của Quân Thư Ảnh không nghĩ tới vừa xong y liền la hét khản cả giọng, tay chân co giật, lăn lộn trên giường.

Cao Phóng vội vàng ngừng châm, Quân Thư Ảnh yếu ớt dựa vào giường thở gấp gáp, mồ hôi tuôn đầy trên trán, chảy xuống chóp mũi. Y lại bắt đầu chậm rãi thất thần, thì thào kêu đau.

Cao Phóng sờ da Quân Thư Ảnh, làn da lạnh cóng đến kinh người.

“Lạnh...” Quân Thư Ảnh co rúm lại tránh khỏi tay hắn.

“Đúng rồi, ôn tuyền” (hồ nước nóng ~_~) Cao Phóng đột nhiên nghĩ ra. Phía sau Thiên Lang Sơn có một vùng đất nóng, tiền giáo chủ trước kia vì hưởng lạc đã cho người đào hồ, dẫn nước vào làm thành một ôn tuyền nhân tạo.

Lúc trước Quân Thư Ảnh đem những nơi hoan lạc của tiền giáo chủ một phen tiêu hủy, lại không nghĩ đến ôn tuyền này vì vậy nó mới có thể may mắn mà tồn tại.

Cao Phóng tránh những người khác, vội vàng đưa Quân Thư Ảnh đến chỗ ôn tuyền trong sơn động.

Tiền giáo chủ khi còn sống rất thích nơi này, không cho người khác biết. Bởi vậy người biết nơi này không nhiều lắm. Trong số những người còn sống chỉ có hai người bọn họ cùng Thanh Lang là biết đến ôn tuyền này.

Động rất lớn, trần cao. Giữa động có một cái hồ, nước trong vắt nổi lên hơi nóng. Tiếng nước lưu động róc rách, thanh âm cực kỳ dễ nghe. Toàn bộ vách động đều phản chiếu lân quang, vừa xinh đẹp lại thánh khiết.

Nước ấm giảm bớt thống khổ cho Quân Thư Ảnh khiến cho thần trí y dần tỉnh táo lại.

Y thần trí tiêu tụy, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lại phát ra tia phản hận âm độc.

“Sở Phi Dương, Thanh Lang, các người hại ta ra thế này, ta tuyệt đối không tha cho các người!” Quân Thư Ảnh giơ chưởng về phía mặt nước gây nên tiếng vang từng hồi trong động kéo dài không ngừng không tiêu tan.

Cao Phóng ôn nhu trấn an: “Người còn sống không sợ không trả được thù. Người trước tiên nên ở nơi này an tâm dưỡng thương, ta sẽ mau chóng tìm cách giải chung độc trên người người. Hiện tại nghĩ nhiều cũng vô ích.”

Quân Thư Ảnh thở sâu, điểm nhẹ phía dưới, lại nói: “Không cần nói cho kẻ khác biết.”

“Ta không có gốc như vậy” Cao Phóng cười nói nhưng trong lòng có chút chua xót. Dù Quân Thư Ảnh hiện tại đứng đầu Thiên Nhất giáo nhưng trong giáo không ai nhiệt tình phục y, chỉ là e ngại võ công của y cao cường cùng thủ đoạn ngoan độc mới có thể cung kính tuân mệnh y. Nếu bọn họ biết Quân Thư Ảnh hiện tại lực bất tòng tâm, không nghi ngờ gì bọn chúng sẽ nổi loạn đem Quân Thư Ảnh xé nát. Quân Thư Ảnh thân thể trần trụi ngâm mình trong hồ nước ấm áp, có thể cảm nhận rõ ràng nội lực đang tập trung lại. Thật không ngờ nơi này trước đây dùng để hoang dã mua vui cư nhiên còn có công dụng như vậy. Y cho Cao Phóng đi xử lý giáo vụ. Cao Phóng cũng sợ hai người bọn họ đều biến mất lâu sẽ khiến giáo chúng hoài nghi, hơn nữa xem tình trạng Quân Thư Ảnh hiện tại đã có thể ứng phó được với cao thủ bình thường liền nghe lệnh rời đi.

Thân ảnh Cao Phóng cùng linh âm dễ nghe dần dần biến mất. Quân Thư Ảnh trầm mình vào hồ nước ấm áp bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Trong bụng vẫn như đang có vật nhiễu loạn có chút đau nhức, nhưng không quá đau khó chịu như lúc trước.

Cao Phóng vừa mới trở lại trong giáo liền nhận được sự tình khó giải quyết. Chiến thư của Sở Phi Dương lại tới. Thời gian giao chiến liền định là tối nay.

Cao Phóng cười thầm vị Trung Nguyên đại hiệp cổ hủ này, bất quá lại nhiệt tình cảm tạ hân cho mình đủ thời gian chuẩn bị cho trận giao chiến. Cao Phóng không biết võ công, cũng biết nếu hân sử dụng độc trùng với Sở

Phi Dương phỏng chừng cũng không có tác dụng gì, nhưng cá tính này của Sở Phi Dương lại cho hắn cơ hội thủ thắng.

Cao Phóng khi ở Miêu Cương từng được một lão phụ nhân tặng một loại chung. Biết được tác dụng của loại chung này khiến sắc mặt hắn biến đổi nhưng lại không dám không tiếp thu hảo ý của âm độc lão phụ nhân kia.

Người bị trúng chung độc lập tức mất đi khả năng hoạt động, lại phát sinh dị vọng. Kia vốn là chung mà nữ tử Miêu Cương dùng trên người nam tử mình ngưỡng mộ mà không chiếm được, ý tứ này tự nhiên không nói cũng hiểu được.

Cao Phóng cho là mình cả đời cũng không dùng đến nhưng hiện tại hắn lại cảm thấy cần thiết hơn bao giờ. Chỉ cần một ít thời gian cũng đủ cho hắn thông dong ung dung mà đem dao sát nhập trái tim Sở đại hiệp.

Chương 10

Ban đêm trong Thiên Nhất giáo đèn đuốc sáng choang, tiếng người hỗn độn.

Cao Phóng nhìn từng vệt máu đứt quãng trên đường lên núi, nhúu mày phân phó giáo chúng Thiên Nhất giáo phân công nhau đuổi giết.

“Sở Phi Dương trong người mang chung độc, nội lực hỗn độn. Đây là cơ hội ngàn năm một thuở, nhất định không thể để cho hắn chạy thoát.”

Mọi giáo chúng cung kính lĩnh mệnh, phân công nhau đi thực hiện nhiệm vụ. Cao Phóng lại trở về giáo. Đợi cho đến lúc chỉ còn một mình, hắn rút cuộc không chống đỡ được, yếu ớt ngã trên mặt đất phun ra một hơi tinh huyết.

“Thật là một quái vật!”

Cao Phóng lẩm bẩm nói. Hắn thật không ngờ cư nhiên ngay cả Miêu Cương chung độc cũng trấn không được Sở Phi Dương. Chung độc trong người nam nhân kia nếu không khiến người khác mất đi khả năng hoạt động thì nội lực cũng thương tổn. Hắn biết rõ chung độc này rất lợi hại. Nhiều nhân sĩ gian hồ võ công cao cường bị độc trùng nho nhỏ này biến thành con rối không hề có năng lực tự phản kháng, hắn thật không thể tưởng tượng Sở Phi Dương võ công nội lực đã đạt tới trình độ cao cỡ nào. Nhưng Sở Phi Dương cũng bị thương không ít. Cao Phóng lau đi khóe miệng đầy máu tươi, nhovn miệng cười. Chính mình tay trái gà không chặt, một chưởng cũng dễ dàng đoạt mệnh hắn, hiện tại sợ gì giáo chúng Thiên Nhất giáo không thể giết chết hắn.

Sở Phi Dương lánh ở chỗ tối, chờ tất cả giáo chúng Thiên Nhất giáo đuổi về hướng chân núi mới đứng dậy thất tha thất thủ đi về hướng sau núi. Trên vai hắn có vết máu tươi đang thấm ra, nhiễm đỏ quần áo. Đó là do nam nhân tóc dài kia một kiếm hướng tim hắn may mà tránh được.

Vết thương trên vai cũng không đáng lo ngại, hắn đã tự điểm huyết cầm máu cho mình. Hiện tại khiến hắn khó chịu chính là chỗ chung độc đang đầu đá lung tung trong cơ thể.

Chung độc kia bá đạo làm phiêu tán chân khí của hắn, căn bản không thể ngưng tụ nội lực. Cảnh vật trước mắt từng đợt mơ hồ, trên người khô nóng không chịu nổi. Sở Phi Dương đã mơ hồ biết công dụng của chung độc này không khỏi âm thầm kêu khổ. Bị nhiệt lượng lớn trên người thiêu đốt, quần áo trên người cũng khiến hắn khó có thể chịu được.

Cảnh vật trước mắt bắt đầu hoa lên, Sở Phi Dương lắc lắc đầu, dừng lại tựa vào một thân cây đại thụ thở hồng hộc, buồn bực xả tung cổ áo.

Nội lực tập trung không được, căn bản không thể chống cự. Trong cơ thể chung độc cực kỳ mãnh liệt, dị thường mãnh liệt.

Bên tai đột nhiên truyền dẫn tiếng nước chảy róc rách mơ hồ, mỏng manh lại rõ ràng. Sở Phi Dương cố giữ lấy chút lý trí cuối cùng, giãy giụa tìm theo tiếng nước. Qua một mảnh núi rừng cùng loạn thạch, trước mắt cư nhiên xuất hiện một sơn động mở rộng. Thanh âm dòng nước phát ra càng vang dội vào tai Sở Phi Dương cả người đang khô nóng, thực dễ nghe dị thường.

Nghiêng ngả lão đảo đi vào, Sở Phi Dương hai mắt vốn bắt đầu mơ hồ, tại đây quang ba trong suốt càng nhìn không rõ, chỉ cảm thấy giữa thủy quang trong treo có một thân ảnh mơ hồ, lơ mơ.

Sở Phi Dương thầm rửa một tiếng, tại đây là địa giới của Thiên Nhất giáo nhất định người đó là địch, không phải bạn. Trên thân thể nhiệt độ táo

động làm cho hần ngay cả tâm cũng đánh mất thái độ bình tĩnh thường ngày, chỉ cảm thấy phiền não không chịu nổi.

Sở Phi Dương cố gắng duy trì tỉnh táo, cố sức tập trung nội lực đang bị tán loạn. Trong sơn động mặt khác im lặng, chỉ có tiếng nước chảy róc rách là rõ ràng.

“Sở Phi Dương!” Quân Thư Ảnh đầu tiên là ngạc nhiên cảm thấy thấy có chút kinh sợ, Lấy thể lực hiện tại của hần chống lại Sở Phi Dương ngay cả một tia hy vọng còn sống cũng không có.

Nhưng nhìn Sở Phi Dương rõ ràng lung lay sắp đổ, bộ dáng đứng cũng không vững. Quân Thư Ảnh giữa lúc kinh sợ phục hồi lại tinh thần, y về mặt vẫn còn hơi tái nhợt chột chậm rãi hiện ra nét tươi cười, cáo thắp đánh giá Sở Phi Dương. Nụ cười kia từng chút một mở rộng, đến độ điên cuồng.

Y nhìn đến phía vai Sở Phi Dương. Ở ôn tuyến chữa trị hồi lâu, ngoại trừ trong bụng có chút đau đớn cũng không còn chỗ nào không khỏe, nội lực cũng đã có thể thu phóng tự nhiên. “Sở Phi Dương, người đây là trúng độc sao? Nhìn người đứng cũng không vững.” Quân Thư Ảnh hưng phấn nói: “Ta đang thực buồn rầu không biết bao giờ mới có thể đòi món nợ một kiếm kia, chính người lại dẫn xác đến đây. Người không phải võ công rất cao sao? Đáng tiếc nha, người hiện tại đánh không lại ta. Ta hiện tại lại có thể nghiền nát người.”

“Bắt đầu chứ? Ánh mắt người thật khiến người ta chán ghét.” Quân Thư Ảnh lời nói còn chưa dứt liền phi thân tới tấn công. Sở Phi Dương nỗ lực ngăn cản, chỉ qua mấy chiêu liền đã đến cực hạn, lão đảo té trên mặt đất. Nơi này ngay cả mặt đất cũng nóng, Sở Phi Dương đã có chút thần trí không rõ, chỉ có dự vọng bản năng đang kêu gào.

Quân Thư Ảnh đang nhe răng cười trước mặt, y nói gì hần cũng không nghe rõ chỉ nhìn thấy y đang giơ thanh chủy thủ lên cao.

Sở Phi Dương chưa bao giờ mong chờ kì tích, tại đây dưới tình thế địch cường ta yếu, hẳn chỉ có thể cười khổ. Thôi, xem ra hôm nay phải thật sự bỏ mạng tại nơi này.

Sở Phi Dương nhắm mắt chờ đợi một đao đoạt mạng nhưng mãi vẫn không có gì xảy ra.

Sở Phi Dương mở to mắt, cứ nhiên nhìn đến Quân Thư Ảnh kia mới vừa rồi còn vênh váo tự đắc đang nằm trên mặt đất cách không xa, cuộn tròn thân thể, thống khổ quay cuồng.

Tuy rằng không biết là chuyện gì nhưng đây cũng là ông trời đưa đến trước mặt hắn một cơ hội tuyệt hảo.

Sở Phi Dương cố sức đứng dậy, đem nội lực còn lại không nhiều tập trung phía tay phải ngồi xổm trước mặt y, khẽ cười một tiếng nói: “Đây cũng là ngày chết của ngươi”

Còn chưa kịp ra tay lại bị Quân Thư Ảnh thành linh ôm lấy cổ, miệng thì thào kêu lạnh chui thẳng vào trong lồng ngực hắn.

Sở Phi Dương thở gấp gấp một tiếng lại bị Quân Thư Ảnh lôi ngã trên mặt đất, nội lực vừa ngưng tụ nháy mắt tiêu tán.

Quân Thư Ảnh nguyên bản chỉ có một mảnh ngoại sam, lại nhiều lần giãy giụa, hơn phân nửa da thịt đầu lỏa lồ ra bên ngoài. Bị da thịt tiếp xúc, Quân Thư Ảnh trong ngực lại không ngừng mấp máy, đối với Sở Phi Dương vốn đã bị dục hỏa thiêu đốt mà nói quả thực là kích thích rất lớn.

Chương 11

Sở Phi Dương cố gắng duy trì một chút lý trí cuối cùng, giơ chưởng vỗ vào người Quân Thư Ảnh không hiểu sao lại biến thành ôn nhu khẽ vuốt. Dưới bàn tay nóng bỏng là làn da nhẵn mịn như hút lấy ngón tay hẵn, luyến tiếc không rời.

Nhiệt độ cơ thể của Sở Phi Dương tựa hồ làm cho Quân Thư Ảnh rất thoải mái, cổ họng phát ra tiếng than nhẹ đầy kích thích. Thanh âm này lại làm cho huyết mạch của Sở Phi Dương sôi sục càng vuốt ve say đắm hơn, tràn ngập cảm xúc trong từng động tác.

“Ah...” Quân Thư Ảnh phát ra âm thanh khó chịu nhưng không rời khỏi ngực Sở Phi Dương, ngược lại càng chui sâu vào ngực hẵn. Sở Phi Dương nhờ tiếng kêu khẽ này mà lấy lại được thần trí. “Ta đang làm cái gì?” Thấy rõ Quân Thư Ảnh đang nằm trong ngực mình, Sở Phi Dương hoảng sợ. Đã muốn bị đục hỏa thiêu đốt nhưng không có cách nào, chỉ có thể cố sức đẩy Quân Thư Ảnh sang một bên, cố rời đi. Đi được hai bước lại ngã nhào trên đất, chung độc trên cơ thể càng thêm mãnh liệt, đầu đá lung tung. Sở Phi Dương chỉ có thể ngồi dưới đất thở dốc.

Quân Thư Ảnh thần trí sớm đã không rõ ràng lại không buông tha, gắt gao đến ôm bả vai Sở Phi Dương. Đem toàn thân đặt trên người hẵn, tựa hồ không muốn đụng tới mặt đất lạnh như băng kia, cố gắng vùi mình vào ngực Sở Phi Dương.

“Cút ngay!” Sở Phi Dương la. Quân Thư Ảnh thì thào gì đó, nhãn mặt cố sống cố chết bám lại, tựa hồ bất mãn với ý đồ muốn đẩy y ra của Sở Phi Dương, há mồm cắn hẵn.

“!” Hành động này châm lên ngọn lửa dục hỏa trong người Sở Phi Dương. Trong nháy mắt lý trí bị thiêu đốt, trong người chỉ còn lại dục vọng đang kêu gào, khát cầu bùng nổ, khát cầu phát tiết.

Hắn nghiêng người đem Quân Thư Ảnh đặt dưới thân, đem môi hôn lung tung lên thân thể mỏng manh. Quân Thư Ảnh lưng tiếp mặt đất lạnh như băng khiến y rùng mình, nhiệt độ của người ở phía trên lại nóng, cảm giác vừa nóng vừa lạnh làm y không thoải mái nhú mào.

“Lạnh...” Quân Thư Ảnh giãy giụa muốn thoát ra, theo bản năng hướng đến cơ thể ấm áp bên trên. Sở Phi Dương phát hiện ý đồ của y liền ôm lấy y ngay tại chỗ lăn một vòng đến bên một tảng đá lớn bên cạnh ôn tuyền. Sự ấm áp trên tảng đá làm Quân Thư Ảnh yên tĩnh trở lại. Ngón tay Sở Phi Dương dao động trên người y lại làm y khó chịu, mong manh giãy giụa nhưng lại bị Sở Phi Dương sớm đã thú hóa gắt gao ngăn chặn.

Sự ấm nóng vây quanh khiến Quân Thư Ảnh tỉnh táo lại. Trong lúc nhất thời không biết mình đang ở chỗ nào có chút mê man nhìn mái tóc đen đang vúi trên người mình, thỉnh thoảng Sở Phi Dương ngẩn đầu đối diện y. Y nhìn vào đôi mắt đầy tơ máu, con người tràn ngập dục vọng lộ ra bản tính dã thú muốn công kích y.

“Người... người làm gì vậy?!” Quân Thư Ảnh giãy giụa đứng lên lại phát hiện mình đã bị Sở Phi Dương gắt gao ngăn chặn, không thể thoát thân.

Sở Phi Dương cong khóe miệng. Quân Thư Ảnh thậm chí thấy được trên chiếc răng nanh đang lộ ra kia lóe lên ý muốn chiếm đoạt như ánh mắt hắn.

Sở Phi Dương đã hoàn toàn mất đi bộ dáng ôn hòa bình tĩnh trầm ổn thường ngày như là đã trút đi lớp vỏ nguy trang, lộ ra bộ mặt dã thú thật sự.

Sở Phi Dương vươn đầu lưỡi, chậm rãi lướt qua đôi mắt, vết theo nhạt màu, lại vươn đến trước ngực. Ánh mắt của hắn lại chăm chú nhìn Quân Thư Ảnh làm Quân Thư Ảnh sợ hãi không thôi.

Cảm giác bị người khác đùa bỡn ở chỗ mẫn cảm trước ngực khiến Quân Thư Ảnh cả người tóc gáy dựng thẳng, kịch liệt giãy giụa muốn đứng lên. “Buông! Buông ra! Sở Phi Dương! Có bản lĩnh chúng ta đứng lên tái phân thắng bại!”

Quân Thư Ảnh rút tay ra, vùng một chương về phía Sở Phi Dương lại bị hắn dễ dàng phá giải. Quân Thư Ảnh ngạc nhiên nhìn hắn. Hắn không phải vừa trúng độc sao?! Vừa rồi rõ ràng còn là một bộ dáng suy yếu, hiện tại lại có thể cảm giác được nội lực hắn dư thừa, thậm chí so với lần trước cùng mình giao thủ lại càng thâm hậu hơn. Sở Phi Dương không để ý có nhiều thời gian tự hỏi, đem hai tay y đưa lên đỉnh đầu, đôi môi thoáng mở ra mãnh liệt hôn xuống.

Quân Thư Ảnh há miệng nhìn, bị đầu lưỡi bá đạo của hắn xâm chiếm cơ thể. Y nghĩ sao cũng không thông, tại sao mình cùng Sở Phi Dương lại biến thành tình thế này?

Sở Phi Dương đôi mắt cũng yên tĩnh lại, hai người đối diện nhau trong khoảng cách rất gần. Quân Thư Ảnh rõ ràng nhìn thấy trong mắt Sở Phi Dương có ý cười, không giống như lúc bình thường, lại không giống Sở Phi Dương mà y đã gặp khiến y thấy mình không thể nào hiểu nổi Sở Phi Dương.

Chương 12

“Ah... ah...” Quân Thư Ảnh lắc đầu lia lịa, lời lẽ dây dưa muốn tránh Sở Phi Dương. Sở Phi Dương hạ mi cười, ánh mắt lộ vẻ tà ác nhìn Quân Thư Ảnh trong lòng đang run sợ.

Sở Phi Dương dùng tay trái nắm lấy hai tay Quân Thư Ảnh. Tình cảnh không sức phản kháng mặc cho người khác định đoạt khiến trong lòng Quân Thư Ảnh hết sức tức giận, cánh tay khê động lại không thể giãy giụa được.

Sở Phi Dương dùng tay phải bắt đầu vuốt ve mái tóc xõa tung của Quân Thư Ảnh, chậm rãi quấn quanh, không để ý tới Quân Thư Ảnh đang muốn giãy giụa trốn tránh, đem môi mình đặt lên mặt, lên cổ y.

“Sở Phi Dương! Ta mặc kệ người muốn làm gì! Người dám làm nhục bốn giáo chủ như thế, nếu có một ngày người lọt vào tay ta, ta nhất định sẽ trả thù!” Quân Thư Ảnh hoảng loạn hô to, cố ý nâng cao âm điệu nhưng cũng không giấu được sự yếu đuối bên trong dù bên ngoài cố tỏ ra mạnh mẽ.

Sở Phi Dương động tác dịu dàng như đang trộm hôn tình nhân, xúc cảm này làm Quân Thư Ảnh trong lòng dâng lên từng đợt sợ hãi. Đối mặt với Sở Phi Dương mà cá tính đã thay đổi một cách bí hiểm này, Quân Thư Ảnh phát hiện mình càng muốn lấy mạng vị đại hiệp chính nghĩa này. Tuy rằng kiếm pháp của hắn lợi hại nhưng hắn là người ôn hòa, dễ hiểu, sẽ không giống người trước mắt này ngay cả ánh mắt cũng mang sát khí mãnh liệt.

Nghe Quân Thư Ảnh hô to, Sở Phi Dương quả nhiên dừng lại, trên mặt mang ý cười thản nhiên cùng Quân Thư Ảnh đối diện. Trong sơn động,

tiếng nước róc rách quanh quần chỉ làm cho không khí thêm khẩn trương.

Quân Thư Ảnh nuốt nước bọt. Lấy sự yếu thế bây giờ của y, Sở Phi Dương chỉ cần một bàn tay là có thể bóp chết y như một con kiến.

Nhận thấy được sự khẩn trương của Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương ý cười càng sâu, con người cũng sẫm màu lại đem hạ thân hơi hướng lên. Bầu không khí giữa hai người đột nhiên trở nên dâm mĩ.

Quân Thư Ảnh không thể tin được mở to hai mắt nhìn, xúc cảm găng gượng nóng bỏng giữa đôi khiến y cảm nhận được nguy hiểm.

“Người... buông ra! Người có bệnh sao?!” Quân Thư Ảnh lại tránh động đứng lên, vươn gối muốn đá văng Sở Phi Dương lại bị hấn thừa cơ đem hạ thân chèn vào giữa hai chân y. Nhận thấy được tư thế này có bao nhiêu khuất nhục, Quân Thư Ảnh nảy sinh sát khí giãy giụa đứng lên, trong thanh âm cũng đầy hỗn loạn: “Sở Phi Dương! Người buông ra! Ta sẽ giết người! Ta nhất định sẽ giết người! Mau buông ra!!”

Vì kịch liệt giãy giụa, lưng Quân Thư Ảnh ma sát với nham thạch bên dưới. Sở Phi Dương nhú mày nâng Quân Thư Ảnh lên, cởi y phục của mình trải lên mặt tảng đá.

Quân Thư Ảnh thừa dịp này chặt vật dùng cả tay chân muốn bò đi lại bị Sở Phi Dương nhẹ nhàng kéo về đặt trên tảng đá đã được trải y phục của hắn.

Loại ôn nhu này chỉ làm cho Quân Thư Ảnh cảm thấy bị sỉ nhục thêm. Tay đau, chân đá cũng vô ích, vũ khí lợi hại duy nhất lúc này chỉ còn răng nanh. Quân Thư Ảnh ác độc há mồm cắn miệng vết thương trên vai trái Sở Phi Dương. Sở Phi Dương đau đến nhú mày, buông mái tóc Quân Thư Ảnh ra, hướng đến căn đôi môi còn đang dính máu của y.

Quân Thư Ảnh một khắc cũng không ngừng giãy giụa. Nhưng càng giãy giụa thì cảm giác vô lực lại càng bám sâu, làm y đầy khủng hoảng, kinh sợ, chậm rãi trượt xuống vũng sâu tuyệt vọng.

Tại sao lại như vậy? Vốn là kẻ thù không đội trời chung, tại sao lại biến thành bộ dáng cùng dây dưa triền miên đầy ám muội?

Quân Thư Ảnh ngoại sam còn trên người, Sở Phi Dương cũng không vội cởi. Bên hông khẽ động khiến quần áo trượt xuống, lộ ra phần da trắng nõn dưới vạt áo khiến cho tâm tình tên dã thú Sở Phi Dương chỉ biết phục tùng, dục vọng phấn khởi lên, càng kích thích dục vọng hăng tăng vọt.

Sở Phi Dương buông đôi môi của Quân Thư Ảnh. Y đã sớm hít thở không thông, lại bị hăng khê cắn vài cái trên đôi môi ướt át, xuống đến cổ, khí lực như muốn đem y nuốt vào bụng.

Quân Thư Ảnh ngẩng đầu lên, khó khăn quơ loạn, đưa tay lên kéo tóc Sở Phi Dương... Sở Phi Dương không buồn ngẩng đầu, dễ dàng bắt được tay y, bẻ về phía sau. Một cơn đau đớn truyền đến, cổ tay trái đã bị Thanh Lang bóp nát giờ lại tiếp tục bị thương, Quân Thư Ảnh ngẩng đầu thờ dốt, đau đến độ tuôn đầy mồ hôi.

Cảm giác được đạo lực trên tay y thả lỏng, Sở Phi Dương kéo hai tay y ra trước mặt, theo chỗ ngón tay tinh tế mà cắn.

Sở Phi Dương vừa hôn lại vừa cắn, Quân Thư Ảnh thậm chí phát sinh ảo giác, người đang tàn sát bữa bãi trên người y chính là mãnh thú, bản khoản tự hỏi liệu mình có bị xé nát để thỏa mãn dục vọng kịch liệt của hăng hay không.

Sở Phi Dương buông tay Quân Thư Ảnh ra, tay trái của y giờ chỉ có thể buông thông bên người, không còn một tia khí lực nào để tác loạn nữa. Sở Phi Dương tựa hồ đối với việc này thực vừa lòng, hăng liền bắt lấy tay phải, nhẹ nhàng dùng một chút lực – “rắc” một tiếng, xương tay bị trật, Quân

Thư Ảnh kêu lên. Tuy rằng không đau đến mức khó có thể chịu được, nhưng giờ y cũng không thể xuất khí lực được nữa.

Sở Phi Dương bắt đầu tác loạn trước ngực y. Tuy rằng Quân Thư Ảnh không nhìn thấy, nhưng có thể cảm giác rõ ràng đầu đầu tiểu khóa của mình đang bị Sở Phi Dương đùa giỡn mút lấy.

Chuyện này so với cái chết cái chết còn tuyệt vọng, đáng sợ hơn, làm Quân Thư Ảnh lạnh cả người. Y cúi cùng cũng biết nam nhân trên người mình đã đánh mất lý trí. Dù nói gì với hắn, hắn cũng không nghe, không hiểu cho. Cảm giác vô lực không thể nói chuyện phải trái với hắn càng làm sự tuyệt vọng thêm sâu sắc. Thanh âm Quân Thư Ảnh run rẩy cầu xin: “Sở Phi Dương, người không cần đối xử với ta như vậy! Ta đáp ứng người, suốt đời sẽ ở mãi Thương Lang Sơn, tuyệt đối sẽ không có ý đồ xâm lấn Trung Nguyên.”

Đây chính là điều Sở Phi Dương quan tâm nhất, nhưng hiện tại hắn dường như không nghe thấy, còn đang tà sát bừa bãi trước mặt y. Cảm giác ớn lạnh âm áp làm Quân Thư Ảnh chán ghét nổi điên.

“Sở Phi Dương, người có nghe ta nói không đó?!” Thanh âm bén nhọn vút cao lên, khiến Sở Phi Dương chú ý. Hắn ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt của Quân Thư Ảnh. Ánh mắt Sở Phi Dương so với bình thường càng thêm sáng ngời. Nhưng bên trong không hề có lý trí, mà chỉ có tia thú tính.

Quân Thư Ảnh nhìn thấy hắn đã dừng động tác, lấy lại bình tĩnh, dùng thanh âm trầm ổn nhất có thể để nói: “Sở Phi Dương, những gì ta vừa nói người nghe rõ chứ? Chỉ cần người thả ta ra, ta cam đoan sẽ chết già ở Thương Lang Sơn, suốt đời không rời đi. Cũng không uy hiếp võ lâm Trung Nguyên của người.”

Sở Phi Dương chỉ yên lặng nhìn y, không nói gì. Loại không khí yên lặng này làm cho Quân Thư Ảnh khó có thể chịu được. Trong động ngoại

trừ tiếng nước, chỉ có tiếng y thở dốc. Sở Phi Dương không lên tiếng chỉ chăm chú nhìn y khiến y không thể ngăn chặn được sự sợ hãi. Không biết hẳn suy nghĩ điều gì, cũng không biết tiếp theo hẳn sẽ làm gì. Cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nhìn thấu, cho nên mới càng hoảng sợ, càng e ngại.

“Người rồi cuộc có đáp ứng hay không... ah...” Quân Thư Ảnh cuối cùng không chịu được nữa la lên, lại bị Sở Phi Dương đưa ngón tay vào miệng tùy ý dây dưa.

“Ah... ah...” Quân Thư Ảnh cuối đầu né tránh nhưng chỉ có thể nhận ra tình cảnh không thể đào thoát của mình.

“Ah...” Quân Thư Ảnh âm thanh đang trầm thấp bỗng nhiên lên cao. Sở Phi Dương vừa dùng sức cắn tiểu khóa cầu *cái chỗ phía trên á* của y. Quân Thư Ảnh nhắm mắt lắc đầu. Mái tóc dài màu đen xoa tung trên tảng đá, vài sợi tóc mượt mồ hôi bám vào mặt. Cảnh tượng đó trong mắt Sở Phi Dương là vô cùng dâm mỹ, vô cùng kích thích.

Hắn buông tha đầu tiểu khóa đã sưng lên sau đó dùng môi mân mê. Sở Phi Dương dường như đối với tiểu khóa bên trái đặc biệt cảm thấy hứng thú ra sức chà đạp, đối với bên phải lại ít loạn động hơn. Hành động thiên vị như vậy làm phóng đại cảm xúc của y, sự nhắm nháp chậm rãi làm y vừa kinh sợ vừa tuyệt vọng.

Sở Phi Dương đưa tay ra cường ngạnh hôn lên đôi môi đang thở gấp gấp, bàn tay kia lại trượt xuống thắt lưng vuốt ve phần đùi đã lộ ra khỏi vạt áo, lại di chuyển về phía sau hướng đến nơi tư mật.

Quân Thư Ảnh trừng lớn hai mắt, trán nổi gân xanh, miệng bị ngăn chặn chỉ có thể phát ra âm thanh khàn khàn cố gắng tránh nụ hôn bá đạo kia. Hạ thân không ngừng vặn vẹo, cố gắng tránh né ngón tay thon dài đang tìm kiếm của Sở Phi Dương.

Phân thân *chỗ giữa 2 chân* Sở Phi Dương ở giữa hai chân Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng kích thích y. Phân thân nóng rực cách một lớp khổ găng gượng va chạm vào làn da non mịn giữa chân Quân Thư Ảnh. Ngón tay cũng bừa bãi tàn sát, cường ngạnh tiến vào phía sau Quân Thư Ảnh chuyển động nhẹ nhàng, cố sức tiến vào nơi tư mật đã thả lỏng kia. Ngón tay hần tiến vào trong nháy mắt, Quân Thư Ảnh trong thanh âm đã có tiếng khóc nức nở. Trong mắt ngoại trừ khinh sợ phần hận còn có chút ai oán.

Sở Phi Dương buông môi y ra, nhãn mặt chuyển tâm vào ngón tay, biểu tình như đang làm chuyện gì đó rất trọng đại.

Quân Thư Ảnh không hề giãy giụa, hai chân run nhẹ, ngoại sam sớm trượt xuống, khuỷu tay không thể che được dấu vết ái tình.

Cảm giác phía sau đã lên tới hai ngón tay, Quân Thư Ảnh nhãn mặt khó chịu, thấp giọng khẩn cầu: “Sở Phi Dương, người thả ta đi. Ta van cầu người. Người chỉ cần nói, ta sẽ tìm cho người thật nhiều mỹ nữ. Người muốn nam nhân cũng được, ta sẽ tìm cho người nam nhân quyến rũ nhất! Người cần bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu... ah...”

Lời của y hiển nhiên không lọt vào tai Sở Phi Dương, phía sau đã lên đến ba ngón tay tùy ý lộng động, ra vào trong thân thể bị bắt mở ra kia.

Hai chân bị nhấc lên tách ra hai bên. Tập võ lâu năm khiến thân thể mềm dẻo, giờ phút này lại hỗ trợ tuyệt hảo cho kẻ khác xâm nhập. Sự xâm nhập cứ lặp đi lặp lại như vậy. Nội bích dần cảm nhận được vật thể nóng rực kia đang đi vào, mặt trên còn có gân xanh nổi lên. Thậm chí có thể cảm giác rõ ràng hình dạng của vật kia.

Quân Thư Ảnh vốn tưởng rằng mình có thể chịu được. Dù sao cũng không phải nữ nhân, không có gì không thể vứt bỏ được cả. Nhưng hiện tại y có thể nhận thức rõ ràng là y chịu đựng không được, một khắc cũng

không chịu được. Đó là vì cái tên dã man đã đem y – một kẻ kiêu ngạo, hùng tâm tráng chí ra xé bỏ, nghiền nát, hung hăng giẫm đạp dưới thân.

Sở Phi Dương không hề kiên nhẫn chờ đến khi y thích ứng được mà vừa thông thả vừa kiên định tiến sau vào cơ thể Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh cảm giác được luồng nhiệt năng phía dưới như lưỡi dao sắc bén không ngừng xâm nhập sâu hơn, hướng vào chỗ sâu nhất trong cơ thể y mà đâm. Y rốt cuộc chịu đựng không nổi kêu to, dùng tia khí lực cuối cùng cố gắng giãy giụa: “Người ra đi... đừng như vậy đối với ta... ta van cầu người... đừng như vậy.”

Sở Phi Dương hoàn toàn không để ý chỉ dùng tay đè lại hai chân đang bắt đầu tránh né, liên tục đẩy mạnh. Đợi đến khi đã vào toàn bộ, Sở Phi Dương nhắm mắt phát ra tiếng cảm than thỏa mãn.

DƯƠNG THƯ MỊ ANH

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Bị nội bích ẩm áp bao quanh, Sở Phi Dương dục vọng mãnh trưởng khiến nội thương lẫn ngoại thương của Quân Thư Ảnh phát tác khiến y không còn sức lực, chỉ khẽ lay động.

Cổ tay Quân Thư Ảnh không thể dùng sức, chỉ có thể lấy khuỷu tay chống đỡ thân thể cố sức tránh khỏi động tác cường bạo phía sau. Chỉ cần hơi nhấc cao thân thể liền nhìn rõ vật thô dài đang trướng to xuất nhập trong cơ thể mình, cảnh tượng hết sức tục tĩu làm Quân Thư Ảnh hận đến phát điên. Sơn động vang lên tiếng thân thể cọ sát, thanh âm dâm mỹ cùng hơi thở thỏa mãn của Sở Phi Dương, tất cả âm thanh này dội vào vách động được phóng đại lên truyền thẳng đến tai Quân Thư Ảnh. Càng không muốn nghe thì càng nghe rõ, kể cả một tiếng động nhỏ nhất. Nghĩ đến tiếng vang này là tiếng đặc ý của nam nhân trên người mình, Quân Thư Ảnh liền điên cuồng muốn hủy diệt hết thảy. Đã tâm kiêu ngạo của y tại đây bị âm thanh tục tĩu này nghiền nát.

Sở Phi Dương bất mãn với ý đồ đào thoát của Quân Thư Ảnh, đem đôi chân dài của Quân Thư Ảnh áp xuống dưới. Quân Thư Ảnh khuỷu tay chỉ mới cử động được cũng vô lực chống đỡ. Chân bị đặt hai bên, sau gáy bị Sở Phi Dương dùng một tay mãnh liệt nâng lên, môi lại đưa đến, đầu lưỡi cũng tiến vào tùy ý thác loạn trong khoang miệng Quân Thư Ảnh. Phía dưới một khắc cũng không ngừng hoạt động.

Quân Thư Ảnh hạ mi nhắm mắt lại chưa từ bỏ ý định tiếp tục giãy giụa, chính là toàn thân chỉ có tay phải không bị kẹp chặt lại không sử dụng được lực, lung tung đẩy Sở Phi Dương cũng không có tác dụng. Kháng cự yếu ớt

cùng thanh âm trầm thấp chỉ làm cho thú tính của Sở Phi Dương tăng vọt, hận không thể dùng sức đưa y vào miệng ăn sạch.

Không biết qua bao lâu, khi Quân Thư Ảnh cảm thấy mình sắp tắt thở, đôi môi mới được buông tha. Y bắt mình phải tỉnh táo lại, không giãy giụa vô ích nữa. Y mở to hai mắt nhìn lên trên thở dốc, cố gắng không nghĩ đến cảnh hai chân mình đang đặt trên vai Sở Phi Dương cùng cảnh hân đang ra vào bên trong.

Quân Thư Ảnh biết rõ thân thể đang chuyển động theo động tác của Sở Phi Dương. Y cắn chặt môi, xuất ra vết máu loang lổ trên miệng.

Quân Thư Ảnh tập trung tinh thần dần khôi phục nội lực, chờ đến lúc Sở Phi Dương đang nhắm mắt tận hưởng vui sướng thì hai chân y đột nhiên phát lực đá một cước vào hân, quay người lại bò đến ôn tuyền nhờ dòng nước ấm đưa nội lực tràn đầy trở lại.

Sở Phi Dương đang lúc vui thú thì người lại chạy thoát, ánh mắt tức giận xuất huyết khó chịu nhìn về phía Quân Thư Ảnh cũng đang trừng mắt nhìn hân trong ôn tuyền.

Quân Thư Ảnh đưa tay sờ nắn lại xương cổ tay phải, kéo lại ngoại sam đã trượt xuống. Cảm giác được nội lực vận hành quanh thân, y thở ra một hơi nhẹ nhõm. Chỉ cần không ra khỏi ôn tuyền này thì có thể chống chọi được với Sở Phi Dương.

Quân Thư Ảnh không dám thả lỏng, nhìn chăm chú Sở Phi Dương. Sở Phi Dương hoàn toàn không có ý muốn ứng chiến, hân vờng một bàn tay về phía Quân Thư Ảnh, ánh mắt cảnh cáo y mau đi lên.

Quân Thư Ảnh thật muốn cười lạnh. Xem ra Sở Phi Dương không chỉ bị dục vọng che mờ lý trí mà hân thực chất đã mất hết lý trí. Đánh tiếc đối địch với kẻ địch mạnh như vậy, y cười không nổi. Hơn nữa kẻ địch kia còn không biết liêm sỉ cứ mơ ước cơ thể y.

Quân Thư Ảnh cẩn thận di chuyển cố tìm vị trí thuận lợi nhất. Sở Phi Dương thấy y không nghe lời hiển nhiên tức giận, hần nhẩy xuống nước đi về hướng Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương hiện không hề phòng bị, đối mặt với Quân Thư Ảnh thì hoàn toàn đầy sơ hở, y liền ngưng tụ nội lực tấn công không chút lưu tình.

Sở Phi Dương dễ dàng hóa giải chiêu thức của y. Quân Thư Ảnh dưới tay lại bị nắm chặt, hai người ở dưới nước giằng qua giằng lại, tiếng nước ào ào.

Qua mấy chiêu, Sở Phi Dương mất hết kiên nhẫn ra chiêu tấn công Quân Thư Ảnh, cũng không xem y ra chiêu thế nào với mình, một phen bước gần đến Quân Thư Ảnh. Khoảng cách quá gần không thể thi triển chiêu thức, tay Quân Thư Ảnh một khắc cũng không ngừng. Hai người triển đấu nhưng không có chiêu thức gì đáng kể. Lúc sau Quân Thư Ảnh liền bị Sở Phi Dương kiềm chặt vào ngực, y bắt đầu cảm thấy bối rối. Sở Phi Dương thừa dịp đánh nhau, ngả ngón hôn lên mặt y càng làm y phần hận đến phát cuồng.

Sở Phi Dương không đủ kiên nhẫn để triển đấu tiếp với Quân Thư Ảnh liền đưa tay ôm eo y bay ra khỏi mặt nước, nhẩy vài cái tránh xa ôn tuyền. Hàn khí trong cơ thể y lại bắt đầu quấy phá. Quân Thư Ảnh lập tức cuộn mình đứng lên, nhiệt lượng nhanh chóng tản đi, cái lạnh như bị đặt vào băng đá lại quẩn lấy y.

Sở Phi Dương một phen lại đẩy chân Quân Thư Ảnh ra, chỗ tư mật vừa bị tàn sát bữa bãi dễ dàng cho phép phân thân trương lớn của hần đi vào. Hần dựa vào tảng đá đem Quân Thư Ảnh ngồi trên người mình, lộng động từ dưới hướng về trước, vừa kéo Quân Thư Ảnh, mãnh liệt ngăn chặn miệng y.

Không biết qua bao nhiêu lần, Sở Phi Dương gầm nhẹ, Quân Thư Ảnh cảm thấy có một cỗ nhiệt lưu chảy vào trong cơ thể. Lòng đầy sỉ nhục, sợ

hãi, ủy khuất làm cho khóe mắt khô khốc rơi lệ. Giờ phút này dường như có điều gì đó hoàn toàn thay đổi, hoàn toàn biến mất.

Chương 14

Một cỗ nhiệt lưu phun ra, phân thân thật lớn dâng tràn trong cơ thể Quân Thư Ảnh, đôi bàn tay to lại bắt đầu sờ sờ lộng lộng trên người y khiến thân thể kia rung lên.

Quân Thư Ảnh tuy rằng vẫn thấy lạnh nhưng cũng không khó chịu như trước, ít nhất thì thần trí cũng đã thanh tỉnh. Nhưng hiện tại y lại muốn mình bất tỉnh cho rồi để không phải đối mặt với loại tra tấn như địa ngục này.

Cảm thấy nước mắt được ngón tay thon dài của Sở Phi Dương lau đi, lại thêm đầu lưỡi ôn nhu lướt qua, Quân Thư Ảnh kinh ngạc cảm thấy dị vật trong cơ thể sưng cứng trở lại, y miễn cưỡng mở to hai mắt. Hai tay trước ngực lại bị Sở Phi Dương kéo đến, bờ môi đặt lên y cùng giao triền, phía dưới lại bắt đầu đình động đứng lên.

Quân Thư Ảnh đang lúc ngẩn ngơ lại tiếp tục bị giằng co. Vật lớn trong cơ thể không ngừng tàn sát bừa bãi, ngay cả suy nghĩ cũng bị làm cho đảo điên. Nhiệt dịch tiết trong cơ thể quá sức chịu đựng của y, sỉ nhục, chán ghét, phản hận lại vô lực phản kháng cho nên hận càng thêm hận. Môi hân bị y ác độc cắn mang nhiều vết thương, trong miệng tràn ngập mùi máu tươi.

Không biết qua bao lâu, Sở Phi Dương cuối cùng cũng phát tiết, không tiếp tục nữa mà ôm y vào ngực rồi ngủ mất.

Nhìn người đang ngủ không hề phòng bị trước mặt, Quân Thư Ảnh biết đây chính là cơ hội tốt để động thủ. Nhưng thân thể bị nội thương tổn hại quá nặng nề lại vừa mới bị đối đãi như vậy, căn bản ngay cả một ngón tay

cũng khó nhúc nhích. Y trong lòng tràn đầy phần hận, không cam lòng khép lại mí mắt nặng như ngàn cân, cũng mê man ngủ mất.

Ánh mặt trời ngoài động chưa sáng rõ, tiếng chim hót từ từ truyền vào sơn động, tiếng nước chảy róc rách an tường mà bình yên. Sở Phi Dương chậm rãi tỉnh lại, ánh nước lấp lánh phản chiếu khắp động làm cho hẩn nhất thời mơ hồ không biết mình đang ở đâu.

Thân thể ấm áp trong lồng ngực làm hẩn cứng đờ trong nháy mắt, cảm giác da thịt tiếp xúc quá mức thân mật. Hẩn cúi đầu do dự vén mái tóc dài trước khuôn hình còn đang say ngủ. Nhưng khuôn mặt kia gần sát như vậy, gần đến mức hẩn thấy được mi mắt khẽ lay động, giọt nước mắt còn đọng trên khóe mắt chân thật đến không thể thật hơn được nữa. Sở Phi Dương vội vàng đứng lên. Thanh âm giữa hai người vốn còn tương liên bất ngờ bị chia lìa đây tực tức khiến sự bình tĩnh quá mức của Sở Phi Dương trong nháy mắt nổ tung. Chuyện trước mắt thật sự hoang đường.

Nhưng y phục hai người đều không chỉnh chu, Quân Thư Ảnh cả người đầy vết hoan ái, giữa hai chân còn đọng bạch dịch, tất thấy đều nhắc nhở hẩn dù có bao nhiêu hoang đường, dù không thể tin được thì sự thật vẫn là sự thật.

Sở Phi Dương sửa sang lại y phục, Quân Thư Ảnh lúc này cũng dần tỉnh lại mở mắt ra, chậm rãi ngồi dậy. Ánh mắt thâm độc hướng về Sở Phi Dương cách đây vài bước mang hận ý muốn nghiền xương hẩn thành tro. Hai người cứ như vậy đối diện nhau, không ai nhúc nhích.

Hiện tại nếu truy cứu nguyên nhân thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, tại sao chuyện này phát sinh cũng không quan trọng, quan trọng là... giờ phút này phải như thế nào?

Quân Thư Ảnh âm hiểm giao hoạt, nếu đợi hẩn khôi phục nguyên khí chỉ sợ giết hẩn không nổi. Sở Phi Dương không phải là loại người thủ đoạn

đê tiện nhưng cũng không ngu ngốc đến nỗi bỏ lỡ cơ hội.

Sát khí đột nhiên tràn ngập khắp nơi.

Quân Thư Ảnh cúi đầu, mái tóc dài che trước mặt, ngồi tại chỗ không nhúc nhích giống như hết hy vọng, sẵn sàng nhận lấy cái chết.

Sở Phi Dương trầm thanh nói: “Quân Thư Ảnh, người tâm địa ác độc, làm nhiều điều ác, ta không thể giữ người lại. Chịu chết đi!” Nói xong liền giơ chưởng tấn công, chiêu thức sắc bén mạnh mẽ.

Quân Thư Ảnh lăn một vòng thoát được một đòn. Hàn độc trong cơ thể bị Thanh Lang hạ cũng gần hết công dụng, nội lực cũng không còn trì trệ, thân hình linh hoạt đứng lên. Chính là chống lại Sở Phi Dương một thân tràn đầy sát khí trước mặt, một chút phần thắng cũng không có chỉ có thể miễn cưỡng trốn tránh, chống đỡ từng đòn.

Quân Thư Ảnh dựa vào vách động đứng lên, phòng bị nhìn Sở Phi Dương.

Hai người một tiến một lui, một công một trốn. Quân Thư Ảnh không dám đối chiêu trực tiếp với Sở Phi Dương, chỉ mượn khinh công linh hoạt trốn tránh trong sơn động. Sở Phi Dương trong thời gian ngắn cũng không thể đắc thủ.

Đang lúc né tránh, Quân Thư Ảnh đột nhiên cảm thấy giữa hai chân một trận thấp lạnh, một dòng tinh dịch thuận theo đùi chảy xuống.

Không chỉ Quân Thư Ảnh xám mặt, Sở Phi Dương cũng bị kiềm hãm, chiêu thức sắc bén cũng không thể xuất ra.

Quân Thư Ảnh thở hồng hộc, hai mắt đỏ bừng căm tức nhìn Sở Phi Dương. Sở Phi Dương dời tầm mắt, triệt hạ nội lực, buông tay ho nhẹ một

tiếng nói: “Ta không muốn lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn. Chúng ta ngày khá tái chiến!”

Nói xong liền xoay người bỏ đi.

Cảm thấy Sở Phi Dương đã đi xa, Quân Thư Ảnh cuối cùng chống đỡ không được yếu đuối ngã trên mặt đất, nhắm mắt dựa vào tảng đá. Tinh dịch phía sau lại chảy ra, Quân Thư Ảnh hai mắt đỏ bừng đánh một quyền vào tảng đá, mu bàn tay máu tươi đầm đìa, nhiễm đỏ cả mặt đá._

Chương 15

Quân Thư Ảnh ở trong ôn tuyền tẩy rửa thân thể. Không bao lâu sau Cao Phóng đi vào sơn động, đứng trên bờ thuật lại chuyện hai ngày qua với y.

“... Thật không ngờ võ công Sở Phi Dương lại bí hiểm như thế. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta trăm triệu lần cũng không thể tin được loại được kia là vô tác dụng.” Cao Phóng thuận miệng nói.

Quân Thư Ảnh hung hăng đập tay xuống nước, móng tay vô thức bấu vào lòng bàn tay, máu tươi nhè nhẹ phiêu tán trong nước.

“Ta đã biết, không cần nói nữa.” Quân Thư Ảnh thản nhiên nói, ngắt lời Cao Phóng đang thao thao bất tuyệt.

Cao Phóng ngồi xổm bên bờ hồ, ánh mắt phùng bị hướng xuống nước, chậm rãi nói: “Không nói không nói, sau này tất sẽ có biện pháp tiêu diệt hãn.”

Quân Thư Ảnh chậm rãi đi tới, dòng nước liền rẽ ra. Cao Phóng đột nhiên thấy tay bị nắm lấy. Quân Thư Ảnh đi đến trước mặt hãn, cầm lấy tay hãn. Một dòng nhiệt lưu theo lòng bàn tay du nhập vào thân thể y, thân thể đau đớn do trúng một chưởng của Sở Phi Dương nhờ dòng nhiệt lưu ôn hòa mà chậm rãi bình phục.

Cao Phóng kinh hỉ nói: “Giáo chủ, nội lực của người đã khôi phục?”

Quân Thư Ảnh liên tục vận chân khí trị thương, gật đầu nói: “Tuy rằng chỉ khôi phục đến bảy, tám thành nhưng cũng không còn cảm giác trì trệ

như trước, hàn độc tựa hồ cũng tiêu trừ. Hai ngày nữa hẳn là có thể hoàn toàn hồi phục.”

Cao Phóng vui mừng đưa tay vào nước, cười nói: “Không ngờ nước ở đây lại tốt như vậy. Trước đây lại bị lão nhân kia coi thường.”

Sở Phi Dương rời khỏi sơn động, trong lúc nhất thời không biết đi đâu bất tri bất giác đã tới đỉnh núi.

Khi một mình ngồi suy nghĩ, ký ức về đêm đó đột nhiên dâng lên như thủy triều. Chẳng những hẳn không quên mà ngay cả một chi tiết nhỏ nhất cũng rành mạch nhớ rõ. Cảm giác đôi môi gắn chặt vào nhau khiến hẳn tâm phiền ý loạn. Khó chịu nhất chính là hẳn nhớ rất rõ từ đầu đến cuối đều là hẳn dùng sức mạnh cưỡng ép y.

Sở Phi Dương vò đầu lo lắng thở dài một hơi.

Đã có những tiếp xúc như vậy, sự tình dù đơn giản đến cực điểm cũng trở nên phức tạp. Không nhớ thì không sao nhưng đã nhớ ra rồi thì không thể trốn tránh, không thể chối bỏ sự thật rằng đã có quan hệ thân mật như vậy với y. Không phải hẳn có suy nghĩ gì kỳ quái nhưng đối với nam nhân sáng nay, người mà hẳn vừa mới ôn nhu ôm trong ngực, Sở Phi Dương bất kể như thế nào cũng không thể vô tình mà sát hại y.

Nếu sáng nay trong lúc còn hỗn loạn chưa nhớ được gì mà hạ sát y thì tốt rồi. Sở Phi Dương nhặt đá ném xuống huyên nhai.

Chính là... hình ảnh tinh dịch màu trắng thuần theo chân Quân Thư Ảnh chảy xuống hết sức dâm mỹ lại thoáng hiện trước mặt hẳn. Sở Phi Dương mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, cảm giác xấu hổ sợ có người ở bên nhìn thấu tâm trạng mình. Hẳn còn nhớ Quân Thư Ảnh từng nói sẽ chịu chết già ở Thương Lang Sơn, không bao giờ xâm chiếm Trung Nguyên nữa. Nếu là

như vậy, hắn cùng Quân Thư Ảnh cũng không có thâm thù đại hận gì. Chỉ cần y an phận không nổi loạn nữa, Sở Phi Dương cũng không muốn đối địch với y. Tuy rằng hắn đã đáp ứng với Tống Lam Ngọc rằng sẽ vì Tống gia mà đòi công đạo, nhưng Tống gia cũng không phải hạ người thiện lương, sau lưng làm nhiều điều xằng bậy. Rơi vào kết cục như vậy hơn phân nửa là gieo gió gặt bão, trừng phạt đáng tội.

Ngắm lại chính mình cứ nhiên lại viện cớ để không phải giết Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương cười khổ một tiếng. Huống hồ đêm qua hắn đã dùng hành động cự tuyệt điều kiện Quân Thư Ảnh đưa ra... Hiện tại nghĩ Quân Thư Ảnh có lẽ sẽ an phận tại Thiên Nhất giáo, căn bản là lừa mình dối người.

Sở Phi Dương lại thở dài một hơi. Thôi thì nếu giờ phút này nếu không thể hạ sát được thì nghĩ nhiều hơn cũng vô ích, ở lại Thương Lang Sơn này cũng không có ý nghĩ gì. Không làm gì chi bằng trở về, nếu Quân Thư Ảnh dám đặt chân vào võ lâm Trung Nguyên làm điều xằng bậy, hắn tuyệt đối sẽ không tha.

Chương 16

Quân Thư Ảnh ở lại ôn tuyền vài ngày để chữa thương nhưng lại không có công hiệu lớn. Ngoại thương đã sớm hồi phục nhưng nội lực lại không thể hoàn toàn khỏi, thậm chí còn giảm đi. Y lo lắng việc trong giáo, vả lại trong sơn động này lúc nào cũng nhắc nhở y nhớ lại sự việc hoang đường đã phát sinh. Quân Thư Ảnh cuối cùng cũng chịu không nổi nữa.

Quân Thư Ảnh sau khi rời khỏi sơn động liền muốn phá hủy nơi gọi lại ký ức không tốt đẹp gì này, nhưng rồi lại suy nghĩ ngày sau có thể còn dùng đến. Dù sao cũng không thể không công nhận ôn tuyền kia rất hữu dụng. Liền lệnh cho Cao Phóng phái người che lấp hang động, mắt không thấy tâm không phiền, xem như nó không tồn tại. Cao Phóng mặc dù có chút cảm giác kì quặc nhưng vẫn theo lệnh đem sơn động kia niêm phong lại.

Quân Thư Ảnh trở lại đúng vào thời điểm rối loạn nhất của Thiên Nhất giáo. Y biến mất nhiều ngày làm giáo chúng nổi lên nghi ngờ. Hàng loạt tin đồn phát sinh, mà tin đồn được lan truyền nhiều nhất là y bị Thanh Lang đả thương, sinh mệnh khó giữ. Bọn giáo chúng mang ý phản loạn thừa dịp này mà lộ ra ý đồ. Quân Thư Ảnh trở lại giáo, nổi trận lôi đình, lập tức đem thế lực đối địch dọn sạch, đem những đường chủ đứng đầu cuộc phản loạn trước mặt mọi người dùng khổ hình tra tấn chí tử. Mùi máu tươi làm cho người ta không rét mà run, trong lúc nhất thời giáo chúng không một ai không khúm núm tuân lệnh Quân Thư Ảnh.

Gần chính Ngọ, ánh nắng chói chang. Ánh sáng tràn ngập trong phòng, ngoài cửa sổ bóng cây sum suê, khắp nơi thoang thoang mùi hoa quế. Không kể đến những đồ đệ đã bỏ mạng vì đao thương, Thương Lang sơn cũng có một mùa xuân tươi đẹp như vậy.

“Giáo chủ, đây là tình hình các phân đường gần mấy tháng qua, người xem qua. Sau việc các đường chủ không an phận bị giết mấy ngày trước, hiện tại giáo chúng cũng biết điều hơn.” Cao Phóng đem sổ sách đặt trước mặt Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh cầm lấy lật qua lật lại một chút liền gấp lại để sang một bên: “Người làm là ta yên tâm, sau này không cần đưa ta xem.” Nói xong nhu liệu nhu mảy làm ra một bộ dáng lười nhác.

Cao Phóng chống lên bàn, cau mày xem xét Quân Thư Ảnh, nói: “Tuy rằng người nói tin tưởng ta làm ta thật vui mừng, nhưng lại không giống người chút nào”

“Sao?! Vậy như thế nào mới giống ta?” Thiên Nhất giáo nội loạn dần dần được dẹp yên, Quân Thư Ảnh tựa hồ tâm tình không tồi thản nhiên cười hỏi lại.

“Giáo chủ người trời sanh tính đa nghi, trước kia bất cứ chuyện gì cũng không mượn tay người khác, phải chính mình làm thì mới yên tâm. Vài ngày gần đây... lại dễ tính như vậy.”

Quân Thư Ảnh đang tươi cười đột nhiên ngừng lại, sắc mặt thay đổi hờ lạnh một tiếng: “Cao Phóng, người càng lúc càng lớn mật.”

Cao Phóng ôm lấy sổ sách rời đi vài bước, ha hả cười nói: “Bởi vì giáo chủ gần đây không còn động một chút lại đem người hút thành thây khô, như vậy không đáng sợ.” Nói xong nhẹ nhàng rời đi, thanh âm đinh đinh đang đang càng lúc càng xa.

Quân Thư Ảnh trầm mặt, hai bàn tay chậm rãi nắm chặt không biết trầm tư điều gì. Một lát sau lại đứng lên mở cánh cửa ngăm trên tường ra. Đợi lúc thân ảnh y biến vào bóng tối phía sau bức tường, cánh cửa khép lại chỉ còn lại căn phòng yên tĩnh.

Ngày mười lăm mỗi tháng là ngày các đường chủ yết kiến giáo chủ, đây là quy định đã được đặt ra từ lúc thành lập Thiên Nhất giáo, hiện giờ mặc

dù có nhiều cuộc nổi loạn nhưng quy định này chưa lần nào bị bỏ qua. Lúc này trong đại sảnh, các đường chủ ngồi nghiêm chỉnh, từng người báo cáo. Quân Thư Ảnh ở trên dựa vào ghế ngồi nghe hoặc thản nhiên tán dương vài câu, hoặc trầm thanh chỉ trích vài câu rồi lại trấn an họ.

Đường chủ bên ngoài là người hô phong hoán vũ, tác uy tác phúc, trong giáo đường lại nơm nớp lo sợ như chuột ngồi trước mèo.

Từng đường chủ báo cáo xong thì người đầy mồ hôi như vừa trải qua một trận ác chiến. Cũng may Quân Thư Ảnh tuy rằng tâm tính bất định nhưng cũng không đến nỗi không biết đạo lý cổ gây khó xử, đối với mọi người chỉ ngăn gọn ra lệnh rồi nhẹ nhàng gật đầu buông tha. Đáng thương nhất là những đường chủ này không hiểu được nên bị một phen kinh hồn tán đảm.

Cuối cùng cũng tới đường chủ của Xích Diễm đường, nhưng Quân Thư Ảnh không phản ứng. Xích Diễm đường chủ báo cáo xong xuôi mọi việc liền cung kính cúi đầu. Thời gian qua đi, trên trán Xích Diễm đường chủ xuất hiện mồ hôi theo gân xanh trên trán chảy xuống cằm sau đó rơi xuống quần áo, hắn cũng không dám lau đi.

Qua nửa nén hương, Quân Thư Ảnh vẫn không lên tiếng, Xích Diễm đường chủ trộm giương mắt nhìn, chỉ nhìn thấy giáo chủ bọm họ một tay chống lên trán nhưng không nhìn thấy biểu tình phía sau ống tay áo. Chung quanh, các đường chủ khác vẫn ngồi nghiêm chỉnh, mọi người cũng thấy bất an, đương nhiên sẽ không có ai vì hắn lên tiếng.

Xích Diễm đường chủ nuốt nước bọt, thật cẩn thật mở miệng nói: “Không biết giáo chủ đối với Xích Diễm đường có chỉ thị gì?” Quân Thư Ảnh vẫn không để ý đến hắn. Nội đường yên lặng đáng sợ.

Xích Diễm đường chủ cuối cùng chịu đựng không nổi từ trên ghế trượt xuống, quỳ trên mặt đất dập đầu thật mạnh, thanh âm có chút phát run:

“Giáo chủ, Xích Diễm đường tuy rằng vô công nhưng cũng không đáng tội, đối với giáo chủ lại trung thành và tận tâm có nhật nguyệt chứng giám. Nếu có điều gì làm cho giáo chủ ngài không hài lòng, thuộc hạ tự nguyện lĩnh phạt. Khẩn cầu giáo chủ khai âm tha mạng!” Nói xong lại dùng sức đập đầu thật mạnh, “cộp” một tiếng, trên trán máu tươi đầm đìa.

Quân Thư Ảnh cuối cùng cũng lên tiếng. Y ngấn đầu hơi có chút ngơ ngác hỏi: “Người làm gì vậy? Người vừa rồi không có phạm sai lầm, sao lại xin tha mạng?”

Xích Diễm đường chủ nhất thời không kịp phản ứng, đầu đầy máu vẫn quỳ ở đó. Quân Thư Ảnh miễn cưỡng khoát tay áo: “Tất cả nói xong chưa? Nói xong rồi thì lui đi.”

Phía dưới các đường chủ vội vàng đứng dậy, cung kính cáo lui. Xích Diễm đường chủ trải qua cơn kinh hoàng này vui mừng vì mình vẫn còn giữ được cái mạng, lại lo lắng Quân Thư Ảnh hành động có chút khác thường lại đập đầu thật mạnh nhanh chóng rời đi.

Đợi đến lúc các đường chủ đều lui đi hết, Quân Thư Ảnh đứng dậy nhú mào. Cao Phóng lên tiếng, thân thiết hỏi: “Giáo chủ, người có chỗ nào không khỏe?”

Quân Thư Ảnh lắc đầu đi vào trong. Cao Phóng ở phía sau nhìn, trong mắt lộ ra chút thần sắc lo lắng.

Cao Phóng cảm thấy mấy ngày nay Quân Thư Ảnh thật kỳ lạ. Có lẽ dẹp được nội loạn trong Thiên Nhất giáo, quét sạch nội địch nên không thận trọng giống như trước. Quân Thư Ảnh hiện giờ thật ôn hòa. Ánh mắt trước kia cơ hồ không có lúc nào không tóe ra tinh quang, thủ đoạn tính toán, hiện tại lại không có lúc nào không biến nhác buồn ngủ, một bộ tư thế chực chờ cơ hội nhắm mắt lại.

Vừa rồi mỗi đường chủ cơ hồ đều cảm như hèn, ngay cả đầu cũng không dám nâng, đương nhiên không thấy được thần sắc Quân Thư Ảnh. Hắn an vị ở bên người Quân Thư Ảnh nên nhìn thấy rất rõ ràng. Quân Thư Ảnh không phải lặng im để dọa tên đường chủ sợ chết này mà thật ra là y ngủ gật.

Cao Phóng đi tới cửa sổ nhìn ngắm sắc trời, bất quá chỉ mới qua khỏi giờ Dậu mà thôi. Một người luyện võ mà lại ngủ nhiều như thế thật không bình thường. Nhưng Quân Thư Ảnh không cho hắn bắt mạch, hắn đương nhiên không dám động vào, nếu không với tính tình của y, hắn có thể lập tức bị chết oan uổng.

Hoa mai phiêu tán trong không khí, gió đêm ẩm áp, Cao Phóng khẽ thở dài: “Chỉ mong đó là do xuân khí.”

Chương 17

Gió nam phơ phất, bóng đêm như nước.

Thanh âm đồ vật rơi xuống đất hỗn độn quanh quẩn trong mật thất, những bức tường dày khiến một chút thanh âm cũng không truyền được ra bên ngoài.

Quân Thư Ảnh một phen đập phá đồ đạc trên bàn, lại không ngừng thờ dốc. Y không cam tâm dùng tay phải xuất một chiêu. Trên mặt bàn chỉ lưu lại một chiêu ấn nhợt nhạt. “Tại sao? Rốt cuộc là tại sao?” Quân Thư Ảnh hai mắt đỏ lên, thì thào ngả trên mặt đất.

Sau khi từ sơn động trở về, y vốn tưởng rằng nội lực sẽ nhanh chóng khôi phục nhưng lại chậm chạp không có khởi sắc gì cả, thậm chí còn cảm giác mình càng ngày càng vô lực. Trong bụng giống như có một lỗ đen nhẹ nhàng từng đợt từng đợt hút lấy nội lực y, khiến y không thể thi triển được. Y có thể cảm giác được nội lực tuy không xói mòn nhưng lại không thể sử dụng như là đang có gì đó cướp đoạt sức mạnh của y.

“Rốt cuộc là cái gì?” Quân Thư Ảnh lấy tay đè bụng, các đốt ngón tay phát ra âm thanh thanh túy, đầu ngón tay trắng bệch.

Y lúc thuận tiện lại vào mật thất, vừa xem sách vừa thử rất nhiều phương pháp vẫn không thể thu hồi toàn bộ nội lực. Quân Thư Ảnh cảm thấy rất rõ ràng kia đích thị là tác dụng của chung độc do Thanh Lang hạ trên người y. Nhưng y hầu như đã xem tất cả mọi ghi chép có liên quan đến Miêu Cương chung độc cũng không biết được bệnh trạng của mình. Nhưng thấy được chung độc Cao Phóng hạ Sở Phi Dương, nhịn không được liền

xem hết, xong lại tức giận đến nỗi đầu bốc khói lại chỉ có thể nuốt mật đắng xuống bụng, khổ không thể tả.

Lúc Quân Thư Ảnh ra khỏi mật thất thì vẻ mặt đã bình tĩnh lại, không nhí ra vừa lúc này còn giận dữ, lửa hận ngút trời. Cửa ngăm mở ra liền nhìn thấy Cao Phóng đã ở trong phòng chờ.

“Đang luyện công?” Cao Phóng đặt cái trấn đồng (chặn giấy) này giờ còn cầm trên tay xuống, tiến lên hai bước: “Giáo chủ, người mới vừa hồi phục không lâu, mọi việc tiến hành đều dựa vào kết quả không thì cuối cùng cũng công cốc.”

Quân Thư Ảnh kéo tay áo, bưng chén trà thảo nhiên nói: “Người có việc à?”

Cao Phóng cười nói: “Nếu không phải vì người thì ta không có việc gì cả.” Dừng một chút, hắn nghiêm mặt nói: “Hôm nay có mật báo, từ khi thiếu chủ đi theo Thanh Lang, Thanh Lang cũng có một chút hành động. Chúng ta không thể không đề phòng.” Nói xong liền đưa ra một mảnh giấy nhỏ.

Quân Thư Ảnh tiếp nhận mật thư, nhìn vài cái rồi cười lạnh một tiếng, nói: “Vì tên thiếu chủ quái vật kia? Hắn thật có tầm nhìn tốt.”

Cao Phóng ngồi xuống ghế, thở dài: “Từ xưa hồng nhan họa thủy. Thiếu chủ cho dù không có năng lực nhưng khuôn mặt đáng người kia khiến kẻ khác gây tai họa cũng hợp tình. Nghĩ tới bản lĩnh của thiếu chủ hiện bên Thanh Lang dùng thân thể để trao đổi cũng không phải là không thể.”

Quân Thư Ảnh lặng yên không nói lại siết chặt lực tay lên chén trà.

Cao Phóng cầm một chén lên tinh tế thưởng thức, tiếp tục nói: “Vốn ta còn lo lắng Thanh Lang có ý đồ với người. Người tuy là kẻ địch nhưng chắc hẳn sẽ không so đo chuyện đó...”

Xoảng một tiếng, cái chén vỡ vụn. Quân Thư Ảnh nắm cổ Cao Phóng, tay nổi gân xanh, hung tợn nói: “Người càng ngày càng làm càn. Cho rằng ta thật sẽ không giết người sao?”

Cao Phóng trợn mắt, há to mồm, hai tay cố kéo tay Quân Thư Ảnh ra. Quân Thư Ảnh tay dùng sức đến khi thấy hằn trên mặt không còn chút huyết sắc mới buông tay ra, lạnh lùng nhìn xuống. Cao Phóng ôm cổ ngã ngồi trên mặt đất hóp lấy từng ngậm không khí, chật vật không chịu nổi. “Ta... ta biết sai rồi, giáo chủ thứ tội.” Cao Phóng khó khăn ngấn đầu nhìn về hướng Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, phân phó: “Người đi an bài phòng ngự, phòng khi Thanh Lang tấn công. Nếu không có chuyện quan trọng đừng tới quấy rầy ta.”

Cao Phóng cúi đầu tuân lệnh. Quân Thư Ảnh gật đầu thản nhiên nói: “Người lui ra ngoài đi.”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.” Cao Phóng theo mặt đất bò lên, cố ngăn tiếng ho khan, khom người lui ra sau. Cái cổ trắng hiện lên rõ ràng vài vết xanh tím. Quân Thư Ảnh nhíu mày nghe tiếng bước chân cùng tiếng chuông trên người Cao Phóng dần dần đi xa, y liền đến bên giá sách rút ra vài quyển, tiếp tục cúi đầu miệt mài đọc.

Quân Thư Ảnh ngoài mặt ra vẻ mạnh mẽ nhưng cơ hồ không có lúc nào là không lo lắng hãi hùng. Nội lực không thể ổn định làm cho y không có gì để dựa dẫm. Đêm khuya khi bừng tỉnh khỏi ác mộng, cảm thấy đan điền hoàn toàn trống rỗng, không cảm thụ được một tia nội lực nào còn đáng sợ hơn ác mộng gấp trăm lần. Giống như một tay thư sinh trời gà không chặt đi lạc vào chỗ ở của đám hổ báo sài lang, nguy hiểm đến mức có thể tan xương nát thịt.

Nghĩ kỹ thì, dường như từ khi gặp tên Sở Phi Dương kia vận tốt của y liền biến mất, sau này chỉ toàn gặp vận xui. Nếu không phải lúc trước bị Sở Phi Dương gây trọng thương, y sẽ không dễ dàng bị Thanh Lang đánh bại, cũng sẽ không bị hạ cái chung độc quỷ dị kia, cũng sẽ không có một đêm hoang đường đầy sỉ nhục trong hang động, nội lực sẽ không như bây giờ càng ngày càng tiêu hao không biết khi nào có thể khôi phục, không biết khi nào bị phát hiện rồi lâm vào tình cảnh bị thảm chết không nơi chôn cất

Chương 18

Giọt mưa phùn theo gió bay lất phất, cánh hoa rơi rụng khiến cảnh sắc thêm rức rờ. Một linh âm thanh thùy theo cuối hành lang truyền đến, Cao Phóng vội vàng đi đến cũng không gõ cửa liền xông thẳng vào thư phòng.

“Giáo chủ, người của Thanh Lang đã tới dưới chân núi. Chúng ta không thể ngồi yên chờ chết...Giáo chủ?!”

Cao Phóng tới quá nhanh. Quân Thư Ảnh không kịp thu lại bộ dáng chật vật đang phủ phục trên bàn nôn khan.

“Cút đi!” Quân Thư Ảnh tùy tay cầm lấy một vật trên bàn ném vào Cao Phóng, hỗn hển quát.

“Giáo chủ, người thân thể không khỏe? Hãy cho ta xem mạch đi” Cao Phóng mặt lộ vẻ ưu phiền tránh thoát bộ sách bị ném tới bên người, tiến lên vài bước.

“Ta không sao!” Quân Thư Ảnh khó khăn lên tiếng, chống vào bàn đứng thẳng lên. “Ta hiện tại muốn luyện công. Người đi ra ngoài, mặc kệ có chuyện gì phát sinh cũng đừng đến làm phiền ta, cũng không cho bất luận kẻ nào tiến vào quấy rầy.” Tuy rằng đã cố gắng trấn định, trên mặt Quân Thư Ảnh lại không có chút huyết sắc nào, tái nhợt đến dọa người.

Xem bộ dáng Quân Thư Ảnh tuy dựa vào bàn nhưng vẫn muốn lung lay sắp ngã, Cao Phóng vô luận như thế nào cũng không dám bỏ mặc mà rời đi. “Giáo chủ, giấu bệnh là không tốt. Thuộc hạ là người như thế nào, người chẳng lẽ còn không tin ta?!” Quân Thư Ảnh cười lạnh một tiếng: “Đúng vậy, người là gì của ta? Ta tại sao lại tin tưởng người? Lập tức đi ra ngoài

cho ta. Không nên ép ta giết người. Cao Phóng, cầu không nghe lời ta sẽ không dường”

Cao Phóng dừng một chút, đột nhiên cười nói: “Giáo chủ, không phải hiện tại người căn bản không giết được ta? Nếu là trước kia, người đã sớm động thủ rồi. Còn có thể để ta nói nhiều lời vô nghĩa như vậy?”

Quân Thư Ảnh sắc mặt trầm lại, Cao Phóng nói không sai, hai tay y ngay cả nắm chặt lại cũng khó khăn. Cao Phóng cười dài bước lại gần. Quân Thư Ảnh chân vừa di chuyển, chân lại đột nhiên mềm nhũn té xuống đất, trong bụng nổi lên một cơn buồn nôn xoay trời chuyển đất lan đến thắt lưng, lại không thể nôn ra được, trước mắt tối đen.

Một bàn tay khê vuốt sau lưng, cổ tay cũng bị mấy ngón tay thon dài nắm lấy. Quân Thư Ảnh khê động cổ tay lại bị ai phát hiện chính mình hiện tại ngay cả Cao Phóng cũng không tránh thoát được. Trong bụng lại là một trận buồn nôn, cơ thể như muốn nôn ra cả lực phủ ngũ tạng. Quân Thư Ảnh không còn lòng dạ nào để ý Cao Phóng nữa.

Cơn đau chậm rãi biến mất thì Quân Thư Ảnh đầu đã đầy mồ hôi, trước mắt biến thành màu đen. Thanh âm lo lắng của Cao Phóng vang lên bên tai: “Giáo chủ, nội lực của người...”

Quân Thư Ảnh ngẩn đầu nhìn Cao Phóng chăm chú, nghiến răng nói: “Nghe đây! Không được nói ra! Nếu không ta...”

Cao Phóng vội vàng lắc đầu: “Ta sẽ không nói. Người yên tâm”

Sự thật đã bị Cao Phóng phát hiện, Quân Thư Ảnh cũng không cần cố gắng uy vũ trước mặt hắn nữa, thở hồng hộc té trên mặt đất, một bộ dáng suy yếu.

Liếc Cao Phóng một cái, Quân Thư Ảnh cười nhạt một tiếng: “Nội lực của ta tạm thời không thể thi triển, nghỉ ngơi sẽ lại khỏe, đây chắc là chung

độc vẫn còn, mấy ngày sẽ hết. Người lại làm ra vẻ như tai họa đến nơi rồi?!”

Cao Phóng nhăn mày nhăn mặt không lên tiếng, cầm lấy cổ tay Quân Thư Ảnh cẩn thận bắt mạch, đôi mày thanh tú nhăn lại. Quân Thư Ảnh bị biểu tình này của hắn làm phiền lòng, một phen tránh khỏi Cao Phóng, không kiên nhẫn nói: “Ta nói không có việc gì, không cần chuẩn mạch nữa”

Cao Phóng hé môi, khó có thể mở miệng bình thường, chần chừ hỏi han. “Giáo chủ, người... người hay ngủ, buồn nôn... chuyện này bắt đầu từ lúc nào?”

Quân Thư Ảnh nghi hoặc nhìn hắn, trầm tư một chút rồi nói: “Giữa tháng trước”

Cao Phóng cúi đầu yên lặng một lúc, khi ngẩng đầu lên lại nhìn về hướng Quân Thư Ảnh, ánh mắt lóe lên, không dám nhìn thẳng đôi mắt tràn đầy nghi hoặc của Quân Thư Ảnh, ấp a ấp úng nói: “Giáo chủ, có một chuyện, thuộc hạ không biết có nên nói hay không...”

Quân Thư Ảnh không kiên nhẫn nói: “Nói mau!”

Cao Phóng nuốt nước bọt, hai mắt nhìn bả vai Quân Thư Ảnh, nói: “Tuy rằng không thể tin được, nhưng mà giáo chủ, mạch của người giống như là... hỉ mạch”

Cả phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ.

“Mạch gì?”

“Hỉ mạch” “Là mạch gì?”

“...là có tin vui, giáo chủ”

Quân Thư Ảnh trở mắt một lúc, gian nan đứng dậy đẩy tay Cao Phóng ra. Lão đảo hướng về phía cửa.

“Giáo chủ...”

Quân Thư Ảnh đưa tay ngăn cản không cho Cao Phóng đi theo, thấp giọng nói: “Để ta yên lặng một chút.” Vừa nói vừa bước chậm rãi ra ngoài cửa, lê chân trên mặt đất, chân nặng tựa ngàn cân, ngay cả khi tới bậc cửa cũng không nhấc chân lên nổi mà vấp ngã.

Cao Phóng than nhẹ một tiếng, đi đến đỡ vai Quân Thư Ảnh, muốn mở miệng an ủi nhưng lại không biết nên nói gì.

Loại chuyện này hãn cả đời cũng chưa thấy qua, ngay cả nghe cũng chưa nghe bao giờ. Nhân loại, chim bay cá nhảy, hoa cỏ cây cối, tạo ra sinh mệnh mới vĩnh viễn là nhiệm vụ của nữ nhân. Hãn lớn lên cùng Quân Thư Ảnh, đương nhiên biết Quân Thư Ảnh là một nam nhân, còn là một nam nhân tự cao tự đại, dã tâm bành trướng. Một nam nhân như vậy giờ phút này trong thân thể lại dưỡng dục một sinh mệnh nhỏ bé yếu ớt. Một sự thật vô cùng vớ vẩn, một sự thật vô cùng hoang đường.

“Giáo chủ, kỳ thật trong truyền thuyết có rất nhiều chuyện nam nhân sinh con... đây cũng không phải là chuyện hi hữu...” Cao Phóng bịa chuyện. Quân Thư Ảnh thấp đầu, thanh âm khàn khàn bỗng nhiên vang lên: “Cho ta một chén dược”

“Gì cơ?” Cao Phóng hỏi lại.

“Cho ta một chén dược, người biết dược gì rồi đó. Sau này, người quên hết, ta quên hết, chuyện hôm nay xem như chưa từng phát sinh.”

Cao Phóng trầm ngâm một lúc nói: “Vừa mới hai, ba tháng sẩy thai là có thể...” Quân Thư Ảnh nghe như vậy thân thể rõ ràng chấn động. Cao Phóng biết nói như vậy với y là một đả kích quá lớn vội chuyển sang đề tài

khác. “Chính là có một vấn đề. Ta tuy rằng không biết sao lại có hài tử này nhưng rõ ràng là có liên quan đến chung độc Thanh Lang đã hạ, nội lực của người không thể khôi phục chắc chắn cũng liên quan đến nó. Sau khi nó ra đời, kết quả tốt là nó sẽ không khống chế nội lực của người nữa, người sẽ lại khôi phục công lực. Nếu phá nó, e rằng kết quả là...”

“Công lực của ta sẽ mất cùng nó?” Quân Thư Ảnh nói tiếp.

“Đúng, chính là như vậy.” Cao Phóng sợ hãi nhìn xuống, do dự một chút lại nói tiếp: “Ta vừa rồi bắt mạch cho người thấy nội lực của người cũng không có tổn thất, như vậy chỉ bị nó hấp thu tạm thời để tự bảo vệ mình. Cho nên chờ nó trưởng thành, sanh hạ xong, lúc đó nó cũng không cần nội lực của người hộ thể nữa, tự nhiên sẽ trả lại.”

Quân Thư Ảnh tay phải nắm lấy khung cửa, mu bàn tay nổi gân xanh, chỗ khung cửa bị nắm rơi ra vài mẫu gỗ vụn.

“Giáo chủ, nội lực của người...”

Quân Thư Ảnh đột nhiên đứng dậy, giống như bộc phát hét lớn một tiếng. Y phi thân lao ra hành lang, thân ảnh mơ hồ biến mất vào rừng cây giữa màn mưa. Cao Phóng vội vàng đuổi theo. Cây cỏ nơi Quân Thư Ảnh đi qua đều bị đập gãy, dấu vết rõ ràng, Cao Phóng nhanh chóng tìm được y.

Lúc này, y đang ở giữa một cánh đồng hoa, phóng hết công lực để phát tiết. Chiêu thức sắc bén, tứ phía cánh hoa rơi rụng lả tả. Nguyên là đóa hoa tươi thắm, phút chốc đã héo úa. Quân Thư Ảnh phản hận, một chương phát lực đánh tan khóm hoa. “Tại sao? Tại sao lại là ta? Khắp thiên hạ nhiều kẻ so với ta còn âm độc tàn ác hơn, tại sao lại là ta?! Ta đã làm gì mà đối xử với ta như vậy?!” Quân Thư Ảnh gào thét, bức ép nội lực, thanh âm đình tai nhức óc.

Sau khi phát tiết xong, Quân Thư Ảnh mệt mỏi cúi đầu quỳ rạp xuống chỗ nước bùn. Đám tóc rối bám vào mặt dính đầy nước, không biết là mồ

hôi hay nước mưa. Hô hấp dần dần bình phục, y nằm xuống mặt đất tràn đầy cánh hoa rơi, ngửa mặt hướng lên trời, hai mắt nhắm lại.

Cao Phóng lặng lẽ đi tới đứng phía sau y.

Mưa phùn thấm ướt y phục, lạnh lẽo nhưng thoải mái.

Đảng, sâm, dương quy, thực địa hoàng, sinh địa hoàng, thổ ti tử, dầu tầm gửi(mấy vị thuốc bắc ấy mù =.=) nấu với nước làm thành một chén được đen đặc. Quân Thư Ảnh mới chỉ động vài thìa thức ăn, Cao Phóng đã đem chén được đặt trước mặt y, cười dài nhìn y nói: “Giáo chủ, uống ngay đi”

Quân Thư Ảnh mắt nhìn chén được màu đen đặc quánh kia, dạ dày vốn chịu khổ sở càng thêm khó chịu, nhíu mày hỏi: “Đây là gì?”

Cao Phóng cười nói: “Giáo chủ, người không cần biết tên của nó. Đây là được trị thương, uống nhanh đi.”

Quân Thư Ảnh chán ghét liếc Cao Phóng một cái rồi cầm lấy chén được, ngửa đầu rót vào bụng, uống quá nhanh nên có chút buồn nôn. Cao Phóng mang một mâm quả mơ để trên bàn, Quân Thư Ảnh mặt thoáng sạm lại: “Cao Phóng, người đưa ta cái gì vậy? Không cần người quá phận.”

Cao Phóng thu dọn chén được, cười đến tí mắt: “Giáo chủ, nếu có thể làm mình dễ chịu hơn sao lại không làm? Người để ý nhiều như vậy làm gì. Người vĩnh viễn là giáo chủ anh minh thần võ của chúng ta mà.” Nói xong liền nhẹ nhàng rời đi, để Quân Thư Ảnh một mình nhăn mày nhăn mặt xem xét đám quả mơ mê người trên bàn.

Chương 19

Cao Phóng dùng cách nữ nhân an thai để điều trị cho Quân Thư Ảnh, nếu y mỗi ngày không dùng sắc mặt đen như đáy nồi nhìn hắc thì cũng xem như là thành công rồi.

Thanh Lang mang người đến đóng chân dưới chân núi, hơn nửa tháng nay vẫn an phận, một chút động tĩnh cũng không có. Tuy rằng Quân Thư Ảnh đối với việc này rất buồn bực nhưng chỉ có thể địch không động, ta không động. Lấy thể lực cùng công lực hiện nay của y, tiên phát chế nhân là không có khả năng. Mặc dù tình cảnh bị động giằng co khiến y thật nóng lòng nhưng cũng không thể làm được gì hơn.

Nhưng mỗi ngày Cao Phóng lại vui tươi hơn hờ sắc thuốc cho y, lại chọn cho y toàn thức ăn ngon, lúc nào cũng mang một bộ dáng tất bật (có năng khiếu chăm sóc người đang mang thai lắm đó Phóng ca). Vừa nghĩ tới Cao Phóng nhất định là hầu hạ mình như một nữ nhân mang thai, Quân Thư Ảnh đã muốn dùng tay bóp chết hắc. Nhưng sự chiều cố của Cao Phóng quả thực làm y thoải mái hơn rất nhiều. Huống chi Cao Phóng mỗi lần gặp y đều là gương mặt xán lạn tươi cười. Tục ngữ có nói: “Không đánh kẻ luôn tươi cười”. Quân Thư Ảnh đơn giản nghĩ vậy nên hắc cho y ăn y liền ăn, cho uống liền uống, cho ngủ liền ngủ, cẩn thận tuân theo lời dặn của thầy lang. Chỉ là Cao Phóng luôn dùng ánh mắt hiền lành nhìn y khiến lông mao y nổi lên hết. (đọc đoạn này thấy nó hài hài sao á ^^) Nếu cứ như vậy không có chuyện gì phát sinh thì mười tháng sau... Quân Thư Ảnh không dám nghĩ tiếp, sự tình này đáng sợ hơn rất nhiều so với tất cả những gì mà y đã trải qua.

Có một điều ngoài ý muốn là Thanh Lang ở dưới chân núi như hổ rình mồi. Loại sự tình này khiến Quân Thư Ảnh không thể xem thường được. Ý muốn lớn nhất của y chính là bình an ngồi trên vị trí giáo chủ suốt quãng đời còn lại.

Thanh Lang không có động thái gì hơn mười ngày, rốt cuộc cũng bắt đầu hành động. Quân Thư Ảnh cũng không kiên nhẫn được trước sự giằng co này. Nhân mã hai bên đánh giáp lá cà ở bãi đất trống bên ngoài sơn môn, tiếng thét rung trời.

Nơi này vốn là nơi bọn họ cùng nhau luyện võ, đồng sinh đồng tử, hiện tại lại là nơi chém giết lẫn nhau. Trên mặt đất máu tươi lênh láng, không trung huyết nhục bay tứ tung, không biết là rơi xuống kẻ gãy tay gãy chân hay văng lên người thân thể không trọn vẹn.

Trận này nhất định đánh đến lưỡng bại câu thương, lại không biết sẽ tiếp tục đến bao lâu.

Thanh Lang đang đứng ở hậu phương đột nhiên tung người nhảy lên, đánh về phía Quân Thư Ảnh đang ở ngoài vòng chiến. Quân Thư Ảnh lùi về sau vài bước, Cao Phóng liền hướng về trước giơ tay tạo ra một luồng khói màu tím. Luồng khói kia nhanh chóng lan ra, trực tiếp đánh về phía Thanh Lang.

Thanh Lang không dám khinh thường độc dược của Cao Phóng, chỉ có thể phi thân thoát ra, tạm hoãn tấn công. Cao Phóng muốn tiến lên lại bị Thanh Lang ném ra phía sau. Thân ảnh Quân Thư Ảnh chợt lóe qua trước mặt hắn, cùng Thanh Lang quyết đấu.

Cao Phóng không yên tâm đồ mờ hôi lạnh. Thai nhi càng lớn lên, nội lực của Quân Thư Ảnh càng không ổn định, việc nội lực đột nhiên biến mất phát sinh càng thường xuyên. Nếu vào lúc này xuất hiện việc ngoài ý muốn đó, Quân Thư Ảnh sẽ không còn đường sống.

Thanh Lang cùng Quân Thư Ảnh đều là cao thủ đứng đầu, trận sinh tử này cả hai đều dùng hết toàn lực, tứ phía cát bụi mịt mù, sát khí sắc bén khiến cho bất luận kẻ nào cũng không thể đến gần. Giáo chúng hai bên ngừng chém giết, tất cả đều thoái lui ra xa vây xem hai cao thủ này quyết đấu.

Hai người giằng co nhau qua hơn nửa nén hương, việc Cao Phóng lo lắng nhất đã xảy ra. Quân Thư Ảnh mất dần khí thế sắc bén lúc ban đầu dần dần có chút yếu thế, lực bất tòng tâm. Thanh Lang trong mắt hiện lên một tia nghiền ngẫm.

Nội lực phát sinh nhiều loạn, càng ngày càng yếu, Quân Thư Ảnh bắt đầu lộ sơ hở. Thanh Lang dễ dàng nắm lấy cơ hội bắt được cổ tay y, tự tiện bắt mạch. Quân Thư Ảnh phát hoảng, ngưng tụ một chút nội lực cuối cùng vùng chưởng đánh tới lại bị Thanh Lang dùng lực, lập tức đau đến toàn bộ khí lực tiêu tán, mặt mày tái nhợt, chỉ có thể dùng ánh mắt oán hận nhìn Thanh Lang.

Thanh Lang nhếch miệng cười: “Quân giáo chủ, người quả nhiên thật sự...” Quân Thư Ảnh lập tức khẩn trương trừng lớn hai mắt. Thanh Lang cũng không nói gì cứ cúi xuống rồi lại ngẩng đầu quét mắt hết một vòng giáo chúng đông nghịt xung quanh. Nguyên bản số người hai phe ngang nhau nhưng hiện tại vừa thấy liền biết cao thấp, thủ hạ của Quân Thư Ảnh đều ủ rũ, sĩ khí đại ngã đã không còn ý chí chiến đấu. Quân Thư Ảnh sợ tới mức sắc mặt càng thêm trắng, oán hận nói: “Nếu không phải người hại ta, ta làm sao lâm vào hoàn cảnh này. Người dám lan truyền ra ngoài, ta nhất định sẽ làm cho người sống không bằng chết.”

Thanh Lang cười nhạo một tiếng đem Quân Thư Ảnh tới gần trước mặt, ngả ngón nâng gương mặt không còn chút huyết sắc nào lên. “Ta thật sự muốn nhìn Quân giáo chủ với bộ dáng như vậy sẽ làm như thế nào để khiến ‘tại hạ’ sống không bằng chết?!” Thanh Lang cố làm ra vẻ hăng giọng một

cái, cao giọng lên tiếng. Vừa nói xong, Quân Thư Ảnh thanh âm sắc nhọn mang chút hỗn loạn vang lên: “Người câm mồm!”

Thanh Lang thu tay, cười dài nhìn Quân Thư Ảnh đang thở gấp gáp. Ánh mắt Quân Thư Ảnh tràn đầy phẫn nộ, y thấp giọng nói: “Người thẳng Thanh Lang, người lấy chức giáo chủ đi. Ta sẽ lập tức biến mất khỏi mắt người, từ nay về sau sẽ không quay về Thiên Nhất giáo. Người nể tình chúng ta tốt xấu gì cũng là đồng môn với nhau, chuyện này thỉnh người không nói ra ngoài. Như thế nào?”

Thanh Lang cầm cổ tay Quân Thư Ảnh, ngón tay chậm rãi vuốt ve, nói: “Ngôi vị giáo chủ căn bản đã ở trong tay ta dễ như trở bàn tay, người nghĩ mình có tư cách đem nó ra làm điều kiện với ta sao?!”

Không có nội lực hộ thể, Quân Thư Ảnh dần suy yếu, bất tri bất giác đầu đã đầy mồ hôi.

Y cố gắng chống đỡ, trấn tĩnh nói: “Ta không có gì cả ngoại trừ một mạng này”

Thanh Lang lại cười nhạt: “Ta muốn mạng của người làm gì? Người cho là ai cũng giống như người thích giết chóc sao?”

Quân Thư Ảnh không thể bình tĩnh được nữa, nôn nóng nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Vậy người rốt cuộc muốn cái gì?! Ta trước đối với người không tệ, Thanh Lang, cho dù người muốn ta chết cũng cho ta còn chút tôn nghiêm.”

Thanh Lang nghiêm ngẫm nhìn Quân Thư Ảnh một hồi mới chậm rãi mở miệng nói: “Xem như trước kia cũng có tình đồng môn, ta sẽ không làm khó dễ người. Ta chỉ yêu cầu người trả lời ta một vấn đề mà thôi.”

Cao Phóng ở cách Thanh Lang và Quân Thư Ảnh khá xa. Quân Thư Ảnh bị khống chế, hẳn không dám mạo muội tiến lên, chỉ ở xa nhìn Thanh

Lang cùng Quân Thư Ảnh nói gì đó. Quân Thư Ảnh sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Cao Phóng tuy lo lắng nhưng cũng không cách nào tưởng tượng ra được họ đang nói gì. Chỉ thấy Quân Thư Ảnh cúi đầu, dùng thanh âm cực nhỏ nói ra một cái tên. Cao Phóng có điểm tinh tường, lại thấy Thanh Lang lắc đầu cười, nói chút gì đó vào tai Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh sắc mặt trầm lại, phần hận nhìn Thanh Lang chăm chú. Thanh Lang vẫn cười chừ cũ. Quân Thư Ảnh hít sâu một hơi, lớn tiếng hô lên một cái tên “Sở Phi Dương!”

Chương 20

Chỉ cần một cái tên Sở Phi Dương, người từng khiến giáo chúng Thiên Nhất giáo trải qua không ít đau khổ, liền mang mười phần uy lực. Bọn họ quay đầu tìm xung quanh, mặt lộ vẻ sợ hãi sợ người vừa được gọi tên này đột nhiên xuất hiện. Cao Phóng liếc mắt nhìn Quân Thư Ảnh đã có chút không vững vàng dưới tay Thanh Lang. Hắn chỉ hơi suy nghĩ liền hiểu được, giờ phút này cũng chỉ có thể than một tiếng tạo hóa trêu người.

Thắng bại đã phân, khi thấy Quân Thư Ảnh không có cơ hội chiến thắng bọn giáo chúng liền quay ngoắt phản bội. Thanh Lang mỉm cười nhìn tứ phía quân địch đều buông vũ khí chịu thua, thả Quân Thư Ảnh ra, thở dài: “Ta thật sự không hiểu đứng trên những kẻ như vậy, người thật sự vui vẻ? Chỉ cần người có một khắc yếu thế, thuộc hạ của người sẽ cắn ngược lại người. Đó chính là điều người muốn sao?!”

Quân Thư Ảnh vừa mới trải qua một trận ác chiến, nội lực lại đột nhiên ngừng trệ đã có chút quay cuồng choáng váng. Y cười lạnh một tiếng, không đáp lời. Thanh Lang cũng không để ý, ra lệnh cho hai thủ hạ tới, chỉ Quân Thư Ảnh nói: “Đem hắn đi, trông chừng cẩn thận.”

Quân Thư Ảnh kinh ngạc nhìn Thanh Lang, giọng căm hận nói: “Người muốn nuốt lời?”

Thanh Lang cười âm trầm: “Ta chỉ nói sẽ không giết người chứ không nói sẽ thả người. Buông tha người như người, ta sao có thể an tâm làm giáo chủ?”

Quân Thư Ảnh chán nản, trong cơ thể một luồng khí nghịch chuyển, cổ họng một vị tinh ngọt, máu tươi tuôn ra khỏi khớp hàm cắn chặt, qua đôi

môi khô khốc. Cao Phóng chạy đến lại bị thủ hạ của Thanh Lang ngăn lại, Thanh Lang khoát tay cho hắn đi. Cao Phóng bước nhanh hai bước đỡ lấy Quân Thư Ảnh, đưa một viên dược tới bên môi y. Quân Thư Ảnh nhắm mắt, há mồm nuốt viên dược, trong lòng thầm lặp đi lặp lại câu: “Núi non còn đó, quân tử báo thù mười năm không muộn.” mới ngăn được cơn uất hận.

Quân Thư Ảnh được Cao Phóng đỡ cùng một đội giáo chúng canh giữ họ hướng đến sơn môn. Thanh Lang cho người dắt tới một con ngựa cao lớn, chính mình lại ôm một người ra khỏi xe ngựa. Người nọ bị áo choàng che kín, ngay cả mặt cũng không lộ ra. Thanh Lang đem người nọ lên lưng ngựa rồi ngồi phía sau, đem người nọ thật cẩn thận ôm vào ngực như đối xử với bảo vật. Sau đó ngựa hí một tiếng, chạy về phía sơn lộ.

Tuy không có Thanh Lang nhưng trong thủ hạ của hắn cao thủ đông như kiến, Quân Thư Ảnh không dám hành động thiếu suy nghĩ. Vào sơn môn, Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng lập tức bị mang đến buồng giam. Bọn áp giải đều là người ở Thương Lang Sơn mười mấy năm đương nhiên biết mình phải đi theo hướng nào. Cao Phóng nói nhỏ với Quân Thư Ảnh, thanh âm tràn đầy lo lắng: “Xem ra Thanh Lang muốn nhốt chúng ta vào ngục. Hắn chẳng lẽ muốn nhốt chúng ta cả đời?”

Theo như Cao Phóng biết thì địa lao kia là nơi rất nhiều cao thủ võ lâm sống nốt quãng đời còn lại. Trong đó có những đại hiệp đến từ Trung Nguyên, cũng có phần đồ của Thiên Nhất giáo. Những người bị mất nửa cuộc đời trong lao ngục đó toàn bộ bị hút nội lực biến thành phế nhân rồi bị nhốt lại trong lao lý suốt quãng đời còn lại.

Quân Thư Ảnh không lên tiếng, âm thầm giữ chặt tay Cao Phóng. Cao Phóng không rõ ý đồ của Quân Thư Ảnh, chỉ có thể chậm rãi đi theo. Đoàn người càng đi, xung quanh càng hẻo lánh, tứ phía quái thanh lớn vờn. Quân Thư Ảnh càng đi càng chậm, tới một tòa núi đá to lớn bỗng nhiên dừng lại. Đầu lĩnh bọn áp giải kia không có kiên nhẫn dùng kiếm kiếm đâm Quân

Thư Ảnh quát: “Nhanh lên! Đừng có làm càn. Người giờ chỉ là tù nhân còn tưởng mình là giáo chủ hả?!” Quân Thư Ảnh trong mắt chột lóe tinh quang, giờ một chưởng đánh bay tên đầu lĩnh kia. Sau đó kéo Cao Phóng đẩy về phía núi đá. Cao Phóng không biết làm sao lại có chốt cửa mở sẵn, đột nhiên rơi vào trong tòa núi đá kia, rồi ầm một tiếng, cửa đá đóng lại chặn mất thân ảnh Quân Thư Ảnh đang ra sức ngăn cản bọn áp giải bên ngoài. Trong nháy mắt, khe hở biến mất, âm thanh cũng bị ngăn lại. Không gian nhỏ hẹp đột nhiên yên tĩnh, Cao Phóng chỉ nghe được tiếng dồn dập thở dốc của chính mình.

Cao Phóng lo lắng, liên tục đẩy cánh cửa đá ra, đập loạn xung quanh. Nhưng cánh cửa đá kia lại không chút sức mẻ như là chưa từng mở ra. Không biết qua bao lâu, Cao Phóng kiệt sức ngồi xuống. Hắn căn bản không thể tìm được cơ quan mở cánh cửa đá này.

Cao Phóng nghỉ ngơi một lát liền hướng xung quanh tra xét. Nơi này trống rỗng, cơ hồ cái gì cũng không có, chỉ có một lối đi không biết thông ra hướng nào. Ở mãi trong này cũng phí công, Cao Phóng đứng dậy theo lối đi duy nhất kia đi xuống.

Cao Phóng thầm nghĩ đây là một lối đi nhân tạo, thông gió tốt, chỉ có một con đường duy nhất, không có lối khác. Cao Phóng ở bên trong nghiêng ngả lão đảo đi không biết bao lâu liền nhìn thấy một tia sáng mờ mờ. Hắn tăng nhanh cước bộ đi về phía trước, chỉ chốc lát sau liền tới nơi. Cao Phóng từ từ đi ra khỏi cửa động được đầy cỏ dại che khuất, đột nhiên ánh sáng mãnh liệt đi tới khiến hắn có chút chói mắt. Hắn nhíu mắt nhìn, trước mắt xuất hiện một mặt cỏ hỗn độn. Nơi này cây cỏ cao chừng hơn nửa người, đã cao đến ngực hắn. Khi hắn ra khỏi bụi cỏ đi đến đường lớn phát hiện cảnh tượng trước mắt quen thuộc vô cùng. Vậy là hắn đã đến dưới chân núi.

Cao Phóng than nhẹ một tiếng. Lần này là Quân Thư Ảnh dùng hết toàn lực giúp hắn chạy thoát, cho dù hắn có lo lắng đến đâu, hiện tại hắn cũng

không thể trở về. Nếu không Quân Thư Ảnh sẽ rất tức giận mà phóng một chưởng đánh chết hắn. Cao Phóng nhìn lại vài lần liền hướng khỏi núi mà đi.

Hắn cũng không thể đột nhập vào cứu Quân Thư Ảnh thoát hiểm từ trong tay Thanh Lang. Trong thiên hạ, người có thể đối đầu với Thanh Lang không nhiều mà hắn thì không thuộc vào cái số ‘không nhiều’ đó. Giờ hắn chỉ có thể dựa vào hy vọng cuối cùng là tìm kiếm một cường minh đồng đạo giúp đỡ.

Chương 21

Người đầu tiên Cao Phóng nghĩ đến chính là Miêu Cương chung vương. Hẳn từng lưu tại Miêu Cương nhiều năm, cũng có chút giao tình với chung vương, ở Miêu Cương tất nhiên được khoản đãi nhiệt tình. Nhưng chung vương kia vừa mới nghe nói đối thủ là Thanh Lang liền một hơi từ chối rõ ràng, cho dù Cao Phóng khích tướng hay cầu xin như thế nào, chung vương vẫn kiên quyết không đáp ứng. Bị ép buộc mãi, chung vương càng lúc càng phiền nóng nảy quát: “Các người đều là huynh đệ của ta, ta không thể vì tên Quân Thư Ảnh đó, thực xin lỗi huynh đệ.”

Cao Phóng chỉ có thể nghĩ cách khác. Nhưng người có thể nguyện ý vì Quân Thư Ảnh mà đắc tội với Thanh Lang, hẳn nghĩ mãi cũng không ra là ai, nhất thời có chút thê lương buồn bã. Cao Phóng không có nơi để đi, chỉ có thể ở lại Miêu Cương, mỗi ngày cũng không có việc gì liên đi tìm chung vương để quấy rối. Chung vương bị quấy nhiễu cực kỳ phiền phức không ngừng lần tránh. Qua nửa tháng, đột nhiên một ngày tin tức từ Trung Nguyên truyền đến. Nguyên nhân là sinh thần của chương môn nhân Thanh Phong Kiếm phái Tín Bạch đã tới, giáo phái liền mở tiệc chiêu đãi quần hùng, lan ra cả ngoài sơn môn. Cao Phóng lúc này liền nghĩ đến một người, một nam nhân có thể nói là đệ nhất thiên hạ, chỉ cần người nọ nguyện ý thì có thể cứu Quân Thư Ảnh ra.

Lúc đó người nọ cố ý giết Quân Thư Ảnh, lại không giải quyết được y. Cao Phóng khi đó không hiểu chuyện gì nhưng chỉ ở trước mặt Quân Thư Ảnh đề cập đến người đó một lần, y liền giận dữ, hẳn từ sau đó cũng không dám nhắc lại. Hiện tại nghĩ đến liền minh bạch từ đầu đến cuối. Nếu như vậy, cầu được người nọ đồng ý cũng không phải hoàn toàn không có khả năng. Nhưng phải làm như thế nào mới có thể khiến người nọ đồng ý...

Nói rõ sự thật thì sao? Cao Phóng cười khỗ, trừ khi nam nhân kia điên rồi mới có thể tin tưởng hẳn.

Nhưng bất luận thế nào, thuyết phục cái vị tự cho mình là đại hiệp nhân nghĩa kia cũng dễ dàng hơn nhiều so với việc thuyết phục chung vương ngoan cố. Cao Phóng lúc này từ biệt chung vương, mau chóng thúc ngựa chạy tới Trung Nguyên.

Cao Phóng thay y phục man tộc ra, xõa mái tóc dài, thay vào y phục Trung Nguyên càng toát lên vẻ tuấn tú phong lưu. Lúc đầu hẳn nghĩ muốn tiến vào Thanh Phong Kiếm phái sẽ có chút trắc trở, không nghĩ đến việc tên đệ tử đón khách dễ dàng cho hẳn qua. Cao Phóng sai bước vào sơn môn nguy nga to lớn cảm thấy phấn khích, quả là khí chất của người làm việc quang minh lỗi lạc. Nhìn nơi này kiến trúc cảnh trí đều có vẻ trang nghiêm, cũng khó trách có thể nuôi dưỡng được một Sở Phi Dương chính nghĩa đến mức cứng nhắc, cường đại hơn người.

Nặc đại phòng cơ hồ có thể cất chứa mấy trăm người, giờ phút này lại chật kín. Tiếng người ồn ào, các nơi vui vẻ phấn chấn, uống rượu chơi đoán số.

Cao Phóng ngồi một góc, tay mân mê chén rượu, yên lặng quan sát mọi người xung quanh.

Trong thính phòng này có đến mấy trăm người, nhiều nhất là võ lâm nhân sĩ. Có rất nhiều người Cao Phóng có thể nói tên, hoặc hồ bối hùng thất lưỡng (cái này là gì ta không biết) hai mắt sáng ngời hữu thần, hoặc phong lưu tuấn nhã, khí vũ bất phàm, vừa thấy liền biết không phải hạng người hời hợt, đều là người nổi tiếng trong võ lâm, chúa tể một phương. Còn một ít tiểu phái hẳn không biết tên cũng được khoản đãi nhiệt tình. Thanh Phong Kiếm phái này thật sự quang minh lỗi lạc, đối xử bình đẳng với mọi người, hay đây là thủ đoạn thu mua lòng người cao siêu? Mặc cho là gì,

hắn cũng không thể chối cãi giáo phái này có địa vị cao lại được mọi người tôn kính.

Giữa phòng có một thò tứ thật to, một người quắc thước, mặt tươi cười ngồi giữa bộ bàn ghế khắc hình rồng, đối với những người đến mời rượu đều hào sảng uống cạn, chuyện trò vui vẻ. Chắc chắn chính là nhân vật chính của thò yến lần này, chương môn nhân Thanh Phong Kiếm phái Tín Bạch.

Cao Phóng nhìn hết xung quanh cũng không thấy bóng dáng người muốn tìm. Nhưng đây là sinh thần của sư phụ hắn, người này lại là mẫu người nhân nghĩa chi sĩ, nhân nghĩa lễ trí tín trung, lại là một đệ tử ngoan ngoãn, tất nhiên là không có khả năng không đến dự yến thò nên Cao Phóng cũng không lo lắng, ánh mắt chuyển sang người bên cạnh Tín Bạch. Một thiếu niên áo trắng đến bên cạnh Tín Bạch, không biết nói gì. Tín Bạch ban đầu cuối mặt gõ y một cái, thiếu niên ủy khuất nhăn nhăn trán, miệng còn nói vài câu làm Tín Bạch cười ha ha, trong mắt rõ ràng tràn ngập sự cưng chiều.

Cao Phóng sớm nghe nói Tín Bạch đối với nam hài này sủng ái vô cùng. Hiện giờ xem ra thiếu niên kia thực bộ dáng khờ dại, chưa nếm trải sóng gió đối lập với Sở Phi Dương mười mấy tuổi đã một mình bước chân vào gian hồ, quả nhiên là được cưng yêu chiều chuộng.

Cao Phóng đem ly rượu cầm trong tay uống một hơi cạn sạch, khi nhìn lên lại thì đã thấy thiếu niên kia hướng hắn bên này trông lại, ánh mắt đột nhiên gặp nhau. Thiếu niên kia cong khóe miệng cười với hắn. Cao Phóng lấy lại bình tĩnh cũng thản nhiên tươi cười rồi ngay lập tức di dời ánh mắt sang chỗ khác lại cảm nhận được ánh mắt trong suốt kia cứ đảo quanh trên người mình. Sau đó thiếu niên đi tới bên cạnh làm Cao Phóng không thể tránh được nữa.

Tín Vân Thâm hướng hân cười cười, nói: “Vị công tử này, ta chưa từng gặp qua người. Người thuộc môn phái nào?”

Cao Phóng cũng mỉm cười trả lời: “Nơi này vài trăm người, chẳng lẽ người đều nhận ra được tất cả sao? Sao lại cố tình tới hỏi ta?”

Tín Vân Thâm đưa tay lấy bầu rượu rót cho Cao Phóng một chén rượu đầy, cười nói: “Người tương đối đặc biệt”

Cao Phóng nhận chén rượu, mỉm cười đáp: “Đa tạ”

Tín Vân Thâm lại giương mắt nghĩ, sau đó thêm vào một câu: “Có đôi chút khả nghi”

Chương 22

Đúng lúc này có đệ tử chạy vội vào thông báo: “Đại sư huynh đã trở về.”

Tín Vân Thâm vừa nghe không tái dây dưa với Cao Phóng nữa, hai mắt tỏa sáng chạy vội ra ngoài. Trong đại sảnh nhất thời tiếng người càng tăng lên, không ít người ngẩn đầu nhìn mặt người nam nhân vô cùng kỳ diệu kia. Mọi Tín Bạch quả thực phải nhếch lên tới râu, vui tươi hơn hờ chờ đợi.

Quả thực nhân sinh đặc ý a. Cao Phóng thường thức chén rượu cũng nhìn chăm chú chỗ đại môn rộng mở. Không bao lâu Sở Phi Dương liền bước lên bậc cửa, xuất hiện trước mắt mọi người.

Hắn vẫn là một thân quần áo mộc mạc, dáng người cao ngất, gương mặt anh tuấn tươi cười ôn hòa vạn năm không đổi có vẻ thân thiết mà vô hại. Nhưng Cao Phóng cũng hiểu được, hắn có thể ngay lập tức thu hồi tư thái nhu hòa đó mà trở nên băng lãnh như tuyết, có thể không chút do dự giơ kiếm giết người, không đạt được mục đích thì không bỏ qua, giống như ma quỷ vô hình vô ảnh đi theo lấy mạng làm người ta không rét mà run. Khó trách trên giang hồ thịnh truyền, nếu bị Sở Phi Dương nhìn chăm chú, hành động sáng suốt nhất là ngoan ngoãn nhận lấy cái chết. Bởi vì nếu trốn tránh sự đuổi giết của hắn mà sống qua ngày thì so với cái chết còn khó chịu hơn. Cao Phóng hiện tại cũng còn nhớ rõ cảm giác khi trực diện sát khí đầy người của Sở Phi Dương, đó thực sự là thể nghiệm rất không thoải mái. Sở Phi Dương đi vào đại sảnh, bên cạnh hắn ngoại trừ Tín Vân Thâm còn có một mỹ mạo nữ tử cùng một cấm y thanh niên. Tín Vân Thâm miệng không ngừng nói chuyện với Sở Phi Dương, nàng kia cùng thanh niên chỉ

yên lặng đi bên cạnh hẳn, thản nhiên cười, ngay cả ánh mắt nhìn hẳn cũng giống nhau, cùng vẻ sung bái, cùng vẻ... mê luyến.

Cao Phóng bữu môi. Khi đã thấy rõ bộ dáng của cầm y thanh niên kia lại bất đắc dĩ thở dài. Họa vô đơn chí, cổ nhân đã bạc đãi ta.

Sở Phi Dương đi tới giữ phòng, hướng Tín Bạch hành lễ, cất ao giọng chúc thọ. Tín Bạch cười, liên tục gật đầu. Mỹ mạo nữ tử cùng cầm y thanh niên cũng lên chúc thọ.

Nàng kia tự xưng họ Mai, chính là nữ tử duy nhất của đại phú Giang Nam Mai gia, được thiên hạ truyền tụng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Mai Hân Nhược. Sớm nghe nói Mai gia cùng Thanh Phong Kiếm phái giao tình sâu đậm, nhưng dễ dàng đem nhi nữ nhà người khác đến chúc thọ sư phụ nhà mình, Sở Phi Dương cũng thật bản lãnh. Cao Phóng trên mặt bất động thanh sắc, thản nhiên cười, tự rót rượu uống một mình.

Bên này đám người Sở Phi Dương còn chưa ngồi xuống, ngoài cửa đã có một tiếng cười truyền đến. Một lão nhân cao lớn tóc hoa râm tiến vào. Một đệ tử mặt vôi vãi chạy theo lão vào đưa tin: “Viên minh chủ lão nhân gia đến”

Trong phòng mọi người đều đứng dậy. Viên Khang Thọ vung bàn tay to lên, hờn giận nói: “Gì mà lão nhân gia? Ta rất già sao?”

Mai Hân Nhược bước nhẹ nhàng đến bên Viên Khang Thọ, cười nói: “Không già không già. Viên bá bá sao lại già? Dương đại ca từ trước đến nay ăn nói vụng về, phải để cho Tín bá bá phạt y.” Người đệ tử đến thông báo kia đỏ mặt, cuối đầu ngượng ngùng cười.

Viên Khang Thọ vuốt chòm râu bạc trắng, cười khanh khách nhìn về phía Mai Hân Nhược: “Tốt tốt, Mai nha đầu nói được lắm. Người cùng đi với Sở đại ca phải không? Đi thôi đi thôi, không cần ở bên lão nhân gia ta, để một lát trong lòng khỏi chê ta là lão đầu vương bận.”

Mai Hân Nhược bị lão nhân nói liền đỏ mặt, nhì về phía Sở Phi Dương. Sở Phi Dương thản nhiên cười gật đầu, Mai Hân Nhược liền hướng Viên Khang Thọ hành lễ rồi theo đám người Sở Phi Dương đi vào chỗ. Viên Khang Thọ ha hả cười, một mặt tiếp đón người ngồi xuống, một mặt hướng đến chỗ Tín Bạch.

Thính đường so với vừa rồi càng náo nhiệt, không ít người vây quanh Sở Phi Dương mời rượu là giả, kết giao là thật. Sở Phi Dương ôn hòa cười, chu toàn tự nhiên. Cao Phóng còn đang ngồi trong góc, không cò động tĩnh, cảm thấy có chút hối hận chính mình không dịch dung (ý là đeo mặt nạ da người để cải trang)gì lại đến đây. Vốn nghĩ với nhãn lực của Sở Phi Dương cho dù có dịch dung cũng không thể gạt được, mà những người khác cũng không gặp qua hắn, càng không cần phải che giấu. Hắn cứ đơn giản như vậy quang minh chính đại tới gặp coi như là hắn có chút thành ý cần người giúp đỡ. Không ngờ người kia lại ở đây. Cao Phóng nhìn về phía cầm y thanh niên ngồi bên cạnh Sở Phi Dương có chút đau đầu. Theo nhiều phương diện mà nói, y so với Sở Phi Dương còn khó giải quyết hơn.

Cao Phóng nhấp chén rượu, muốn rời đi trước định ngày sau lại tìm cách giải quyết khác. Lúc này Tín Vân Thâm không biết sao lại nghĩ đến hắn, nhìn xuyên qua đám người tìm hắn, lại phát tay về phía hắn. Cầm y thanh niên thuận theo ánh mắt Tín Vân Thâm nhìn lại, lập tức thấy được vẻ mặt bất đắc dĩ của Cao Phóng, nhất thời trừng lớn mắt, đứng lên hét lớn: “Là hắn! Hắn là yêu nhân Thiên Nhất giáo!”Trong phòng đột nhiên yên lặng. Cao Phóng trở thành tiêu điểm của mọi người. Thật là, sợ điều gì là y như rằng điều đó lại xảy ra.

Chương 23

Đại sảnh mới vừa rồi còn ồn ào tiếng người nháy mắt đã im lặng như tờ, tất cả mọi người đề phòng nhìn về phía Cao Phóng, thỉnh thoảng có tiếng kiểm rút ra khỏi vỏ.

Tín Bạch cùng Viên Khang Thọ nhú mày nhìn nhau, rẽ mọi người sang bên, cầm y thanh niên kia cũng vội vàng đi về phía trước. Mọi người dạt ra tạo thành khoảng đất trống vây quanh bọn họ.

Tín Bạch nhìn cầm y thanh niên, trầm thanh nói: “Tổng công tử có chắc không? Không nên để người tốt chịu oan uổng.” Thì ra cầm y thanh niên này chính là người duy nhất của Tổng gia may mắn sống sót – Tổng Lam Ngọc. Tổng Lam Ngọc hung tợn nhìn Cao Phóng chăm chăm, nghiêng răng nói: “Văn bối đương nhiên tin chắc. Dù hãn có hóa thành tro văn bối cũng có thể nhận ra được! Sở đại ca cũng từng gặp qua hãn, văn bối nhất định không nhận sai!”

Cao Phóng và những người khác cùng nhìn Sở Phi Dương. Sở Phi Dương chỉ thản nhiên gật gật. Tuy trên mặt vẫn bình tĩnh nhưng qua ánh mắt của Cao Phóng, có thể thấy hãn biết mình đã hoàn toàn vô vọng.

Tổng Lam Ngọc nặn ra một nụ cười, đó là sự hưng phấn sau khi phải chịu áp lực đau khổ muốn báo thù thì đột nhiên nhìn thấy địch nhân tự chui đầu vào lưới. Y như đã nhìn thấy được hình ảnh Cao Phóng bị xé nát trước mặt mình, thanh âm có chút kích động: “Thiên đạo luân hồi, khó tránh báo ứng. Tổng gia ta hơn ba trăm oan hồn đang đợi ngươi.

Cao Phóng lui về sau mấy bước, liên tục khoát tay nói: “Được rồi...” hãn quét mắt xung quanh nhìn các võ lâm cao thủ đang trong tư thế sẵn

sàng đón địch xung quanh, mỉm cười: “Ta không hề có ác ý, ta thề! Ta chỉ muốn tới gặp đệ nhất võ lâm Trung Nguyên, đại đệ tử của Thanh Phong Kiếm Phái.”

Tất nhiên không ai tin hẳn, cũng không ai đáp lại hẳn. Cao Phóng cẩn thận di chuyển, nhìn xung quanh một vòng, tiếp tục cười nói: “Các người không tin?! Ta nói là ta kỳ thực tới tìm Sở Phi Dương là có việc riêng, các người đã tin chưa?”

Tống Lam Ngọc không biết từ nơi nào ra một thanh trường kiếm, chỉ vào Cao Phóng, nổi giận mắng: “Chết đến nơi còn dám xằng ngôn. Sở đại ca sao có thể có việc riêng với người.”

Tín Bạch cũng âm trầm mặt, tay khê động.

Cao Phóng không để ý nhiều tới bọn họ, hẳn đã phát hiện một khe hở giữa đám người vây quanh, rất nhanh liền di chuyển thân mình vọt tới. Thân ảnh Cao Phóng đến đâu, chỗ đó liền bám một mảng sương khói cùng mùi hương thoang thoảng, những người cách hắn ba bước đột nhiên bị mất hết sức lực, ngã xuống, tạo ra một thông lộ.

Sắp lao ra khỏi vòng vây, lại có một chưởng phong sắc bén theo phía sau đánh úp lại, Cao Phóng có thể cảm giác được áp lực trầm nặng. Hẳn biết nếu bị trúng chưởng này, không chết cũng mất một nửa mạng sống. Nhưng hắn vẫn cắn chặt răng, không tránh không né, chịu một chưởng này. Lồng ngực lập tức có một cơn đau đớn dâng lên như bài sơn đảo hải, nhưng cũng nhờ lực của một chưởng này mà hắn lao ra khỏi đám người, biến mất vào núi đá ở đình viện. Tín Bạch đuổi theo. Sở Phi Dương đi đến nhìn những người đã ngã xuống, may là họ chỉ bị trúng mê dược, không nguy hiểm đến tính mạng. Tống Lam Ngọc cầm thanh trường kiếm, cũng muốn đuổi theo, lại bị Sở Phi Dương giữ chặt. Mắt Tống Lam Ngọc đã hơi đỏ lên, nhìn hẳn. Sở Phi Dương vỗ vỗ vai y, ôn nhu nói: “Người không có võ công, đuổi theo cũng vô ích thôi, ngược lại còn có thể bị hại. Người cùng

Mai cô nương ở đây chờ, trông chừng những người bị trúng mê dược này. Ở đây có Viên minh chủ cùng sư phụ ta, nhất định họ sẽ đòi công đạo cho ngươi.” Nói xong hắn cũng lướt ra cửa rồi biến mất.

Cao Phóng cố nén cảm giác tinh ngọt trong cổ họng, áp chế hô hấp. Chờ tiếng người hỗn độn bên ngoài dần dần biến mất, mới dám nhỏ giọng ho hai cái, phun ra một ngụm máu tươi. Hắn ôm ngực, đứng không vững, cắn thận lộ mặt ra khỏi núi đá, nhìn tứ phía rồi đi về phía trước.

Cảnh sắc trước mắt càng lúc càng mơ hồ, bước chân nhấc lên không nổi đã bắt đầu lảo đảo muốn ngã, âm thanh tứ phía lại mơ hồ hư ảo như xuyên qua một lớp bông dày mới vào đến tai. Cao Phóng dừng lại, lắc lắc đầu. Một chương này uy lực cực đại hơn nhiều so với sự tưởng tượng của hắn. Dù hắn đã ăn sẵn dược bảo hộ kinh mạch nhưng vẫn cảm giác được sinh mệnh mình đang nhanh chóng lụi tàn.

Đột nhiên trời đất như đảo lộn, trước mắt tối sầm. Hắn thấy mặt đất càng tiến gần về phía mình, rồi phút chốc mặt hắn chạm vào mặt đất lạnh như băng.

Trước khi mất đi ý thức, Cao Phóng nhìn thấy một đôi giày trắng ở trước mặt, rồi sau đó hoàn toàn không biết gì nữa.

Trong cơn mê suốt ngày không nhìn thấy ánh mặt trời, chung quanh ẩm ướt, đầy rẫy muỗi mòng. Quân Thư Ảnh ngồi trên một tảng đá khô ráo, chân tay đều bị một sợi xích màu đen thật lớn khoá lại. Đó chính là sợi xích không biết đã khoá bao nhiêu cao thủ võ lâm, màu đen trên thân xích toả sáng, phát ra âm hàn khí.

Nơi này không nhìn thấy ngày đêm, Quân Thư Ảnh không biết mình đã ở đây bao nhiêu ngày. Dựa theo việc đưa cơm ba bữa một ngày, thì giờ đây cũng đã gần một tháng. May mà cơ thể không còn phản ứng mãnh liệt như một tháng trước, cảm giác muốn nôn mửa cũng không thường xuyên nữa. Nếu không phải nội lực không ổn định khi có khi không, Quân Thư Ảnh quả thực đã tin rằng hài tử trong bụng đã mất, và mình đã khôi phục hoàn toàn.

Nơi này làm cho Quân Thư Ảnh sắp nổi điên. Trên vách động có thể thấy được những dấu trảo hỗn độn, thắm vào trong vết máu mà sự tuyệt vọng hiển hiện còn rõ hơn sự sợ hãi.

Quân Thư Ảnh vốn tưởng rằng nếu Thanh Lang không đến gặp y, y sẽ thấy dễ chịu hơn. Nhưng từ đó đến nay đã lâu như thế, ngoại trừ lão nhân đến đưa cơm hành tung như quý mị, một người sống y cũng không nhìn thấy. Thanh Lang tựa hồ đã quên y hay là hẳn muốn nhốt y ở địa lao này cả đời?! Quân Thư Ảnh không dám nghĩ tới nữa.

Y cũng hy vọng vào Cao Phóng, nhưng đã qua một thời gian dài như thế, tin tức của Cao Phóng hoàn toàn không có. Tâm tính vốn còn mang chút hy vọng giờ dần dần đi xuống vực sâu lạnh như băng. Quân Thư Ảnh không dám nghĩ đến sau này. Không dám nghĩ tới khi sinh phải lo liệu như thế nào, không dám nghĩ nếu mình cứ bị Thanh Lang nhốt tại nơi này sẽ biến thành hình dạng gì? Có thể trên vách động sẽ có thêm ấn ký tuyệt vọng của y?! Ấn ký đó sẽ xen lẫn vào những dấu vết hỗn độn khác, để cho người kế tiếp bị nhốt trong này nhìn thấy. Nhưng dù vậy, dù là ai có lẽ họ cũng không thể biết được ấn ký nào là của y.

Càng nghĩ càng tuyệt vọng. Quân Thư Ảnh buộc chính mình phải an tĩnh lại, tận dụng từng khắc để điều trị nội tức, để cảm nhận nội lực ít ỏi đến đáng thương vận hành trong cơ thể, khi đó y mới có thể giữ lại được một tia an ủi.

“âm ào” – bên ngoài vang lên tiếng nước đổ. Y biết đó là lão nhân đưa cơm. Một kẻ sống lại giống người chết như vậy, đối với tâm tình đang cực kỳ khủng hoảng của y không hề có ích lợi. Quân Thư Ảnh hoàn toàn không muốn nhìn đến hắc, dù sao hắc đưa cơm xong sẽ rời đi.

Nhưng lần này không giống như y nghĩ. Một thanh âm trong trẻo mang ý châm chọc sâu nặng vang lên trong sơn động ảm đạm: “Quân tả sứ! Lâu ngày không gặp!”

Chương 24

Thanh âm này, ngữ điệu này, Quân Thư Ảnh không cần nhìn cũng biết là ai.

Y mở to mắt thán nhiên liếc nam nhân trước mặt. Sắc mặt hắn tái nhợt, có chút không bình thường, nhưng nhan sắc kia lại hồng sắc tiên nhiễm. Cả người hắn choàng áo choàng màu đen thật to, màu đen càng làm nổi bật làn da tái nhợt, ấn ký đỏ tươi trên trán cũng khiến hắn nhìn có chút kỳ dị yêu diễm. Hắn trước kia là một nam nhân xinh đẹp. Bệnh trạng như bây giờ nhưng chẳng những không có tỳ vết nào, ngược lại hắn càng thêm tuyệt mỹ mê hoặc lòng người.

Nhưng vẻ đẹp này lại làm Quân Thư Ảnh chán ghét. Hơn nữa y biết Thanh Lang cùng người nam nhân trước mặt này có quan hệ như thế nào, lại chán ghét tới cực điểm. Loại quan hệ đó làm y nhớ tới cơn ác mộng chính mình gặp phải, đến bây giờ vẫn chưa thoát khỏi. Quân Thư Ảnh liếc mắt một cái, lộ ra vẻ khinh thường cũng không để ý tới hắn,

Nam nhân kia hừ lạnh một tiếng, chậm rãi đến gần, thông dong rút ra một thanh chuỷ thủ, lưỡi dao sắc bén phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo.

“Quân Thư Ảnh, ngươi cũng có hôm nay. Ngươi có biết ta muốn làm gì ngươi không? Để ngươi không biết mình sẽ bị hành hạ ra sao, không cho phép ngươi muốn làm gì thì làm, bắt ngươi làm những gì ta muốn, như vậy mới có thể giải mối hận trong lòng ta.” Hắn đem chuỷ thủ đặt trước mặt Quân Thư Ảnh, khua tay múa chân, nghiêng răng nói; “Ta cứ như vậy mà moi tim ngươi ra, được chứ?”

Quân Thư Ảnh mở to hai mắt, nhìn gương mặt xinh đẹp tràn đầy hận ý gần ngay trước mắt kia, khoé miệng lộ ra một nụ cười lạnh: “Người dám sao? Người dám cãi lệnh Thanh Lang sao? À, ta quên, người hiện giờ tiền đồ có thể còn hơn trước, Thanh Lang cũng trở thành.. có thể gọi là “tình lang” của người nhĩ? Nhưng không biết người...”

Lời chưa thốt ra hết, trên mặt Quân Thư Ảnh đã trúng một quyền thật mạnh. Tuy rằng nam nhân kia không có nội lực, một quyền này cũng đã đủ mạnh rồi. Những lời nói chưa kịp thốt ra bị nuốt trở vào, đầu lưỡi của Quân Thư Ảnh bị răng cắn phải, máu tươi tràn ra khoé miệng. Cặp mắt hoàn mỹ bùng lên lửa giận. Hắn kéo tóc Quân Thư Ảnh, buộc y ngẩng đầu, cổ lộ ra bên ngoài y phục. Lưỡi dao đặt lên động mạch cổ, chậm rãi di chuyển. Hắn từ từ mở miệng, thanh âm trầm thấp lạnh lùng hoàn toàn tương phản với lửa giận trong mắt hắn: “Người nói ta không dám cãi lời, không dám không nghe lời hắn? Người nói ta không có cách nào đối phó với người sao?”

Lưỡi dao sắc bén trượt xuống vai Quân Thư Ảnh, nhẹ nhàng ấn xuống. Một vết máu xuất hiện, nhanh chóng thấm ướt xiêm y. Quân Thư Ảnh đau đớn kêu lên, hít một hơi thật sâu, rồi hớp từng ngụm không khí như cá nổi trên mặt nước.

“Tuy nói là ta không dám giết người, nhưng ta cũng không muốn giết người. Chỉ một đao khiến người chết, không phải quá dễ dàng cho người sao?” Giọng nói đầy hận ý ác độc, lưỡi dao sắc bén theo miệng vết thương tiếp tục nhẹ nhàng trượt xuống. Đầu Quân Thư Ảnh đầy mồ hôi lạnh, khoé miệng đã suy yếu vẫn cố nhếch lên, cười lạnh nói: “Ra là người không phục tùng Thanh Lang sao?! Ngay cả phản kháng cũng không dám, đúng là hợp với gương mặt nữ nhân của người.”

Lúc này, nam nhân kia cũng không áp chế được lửa giận đang bùng phát. Hắn cầm thanh chuỷ thủ ném sang bên cạnh, kim loại va vào tảng đá nghe “keng” một tiếng, rồi sau đó là một trận hỗn độn, hắn dùng đôi tay thon dài tái nhợt nắm cổ Quân Thư Ảnh, đẩy y ngã xuống đất, nghiêng rằng

nghiến lợi nói: “Là ai huỷ hoại tất cả mọi thứ của ta? Là ai hại ta người không ra người, quý không ra quý? Là ai hại ta ra nông nổi này? Là người! Tất cả đều do người mà ra! Hãn nói không giết người, không để người chết, ta cũng không dám xuống tay. Người cho vậy là ta không có biện pháp nào đối phó người?! Người chỉ là một tên tù nhân, có tư cách gì cười nhạo ta?”

Cổ bị bóp chặt làm cảnh vật trước mắt Quân Thư Ảnh tối đen, mặt đất lạnh lẽo ẩm ướt bên dưới khiến y khó có thể chịu được, thân thể bắt đầu suy yếu. Y đưa tay lên đôi tay đang đặt trên cổ mình, giấu giếm cố đẩy hãn ra, nhưng thân thể thon dài thoát nhìn trông có vẻ gầy yếu lúc này tựa như nặng ngàn cân, y đẩy không ra, ngược lại còn bị trấn áp.

Thanh Phong Kiếm Phái lúc này không còn yên vui náo nhiệt như vài canh giờ trước. Khách nhân đến chúc thọ đã rời đi, khoảng hơn mười đệ tử giáo phái đang thu dọn tàn tích trong đại sảnh, lúc đó đám người Tín Bạch cũng tới sảnh nghị sự.

Viên Khang Thọ, vuốt cằm râu, nhíu mày nói: “Tên tà giáo này dám một mình quang minh chính đại xuất hiện ở Thanh Phong Kiếm Phái, lại đúng lúc phần lớn cao thủ đều ở đây, là do hãn không biết hay quá tự cao tự đại?!” Nói xong liền nhìn về phía Sở Phi Dương, thấy Sở Phi Dương chỉ lẳng lặng cúi đầu trầm tư, cũng không nói tiếp.

Tín Bạch nói: “Xem ra tên tà giáo đó là do không biết kiềm nén dã tâm. Những kẻ này trước nay hành sự đều không theo lẽ thường, không biết hãn có mưu đồ gì. Nhưng lại muốn làm ô uế danh tiếng Sở Phi Dương, thật đáng hận.”

Sở Phi Dương âm thầm cười nói: “Hãn chỉ là nói bậy, hòng kéo dài thời gian tìm cách thoát thân. Sư phụ không cần phải quan tâm đến chuyện đó.”

Tín Vân Thâm cũng chạy đến bên phụ thân, nhu thuận đấm lưng bóp vai, nói: “Đúng vậy, hắc chỉ là tên tiểu yêu, không nên vì hắc mà làm hỏng tâm trạng vui vẻ trong ngày đại thọ. Hắc bị trúng một chưởng nặng như vậy, chắc chắn lành ít dữ nhiều, hiện có lẽ không thể nào dậy nổi mà đến quấy phá chúng ta.”

Tống Lam Ngọc ở bên cạnh lên tiếng: “Không được! Ta nhất định sống thì gặp mặt chết phải thấy thi thể. Ta muốn lấy máu cùng thủ cấp của hắc tể các oan hồn của Tống gia.” Nói xong y quay sang Sở Phi Dương, thanh âm đầy vẻ nỉ non: “Sở đại ca.”

Sở Phi Dương khẽ thở dài nói: “Tống công tử bình tĩnh lại đi. Đây là đại sự liên quan đến an nguy của võ lâm Trung Nguyên, sớm muộn rồi Tống gia cũng sẽ được báo oan thôi.”

Phía sau đột nhiên vang lên một thanh âm yếu ớt khác. “Sở đại ca”, tay áo Sở Phi Dương bị người phía sau kéo lấy. Sở Phi Dương xoay đầu lại, thấy Mai Hân Nhược khẽ cười nhìn mình, ánh mắt trong như nước. Sở Phi Dương gật đầu với nàng, rồi quay sang Tín Bạch. “Sư phụ, Mai lão gia có nhắn cho người, gần đây lão gia có nhận một số việc, mấy ngày nữa sẽ có một số hàng hoá được đưa đến trang viên Mai gia, lão gia muốn đệ tử đến Mai gia ở lại vài ngày để trông chừng.”

Tín Bạch nhìn Mai Hân Nhược đang mỉm cười ở phía sau Sở Phi Dương, trên mặt liền nở nụ cười hài lòng, nói: “Lão già này cứ lo kinh doanh mà sinh thần của lão phu cũng không đến, giờ lại đi lôi kéo hảo đệ đệ của ta, đúng là suy nghĩ của thương gia. Người cứ đi đi, đi bao lâu thì tùy, lão nhân ta cũng không ngăn cản các người.” Nói xong lại cười ha hả.

Tống Lam Ngọc nhú mày nói: “Nhưng còn tên tà giáo đã đến Thanh Phong Kiếm Phái, Sở đại ca, ở đây đang có chuyện hệ trọng như vậy, sao có thể dễ dàng rời đi?”

Viên Khang Thọ cũng cười nói: “Tổng tiểu tử, việc này người không hiểu cũng đừng nên xen vào. Tóm lại đừng làm lỡ chuyện tốt của Sở đại ca người.”

Mai Hân Nhược xấu hổ nhìn về phía Sở Phi Dương, Sở Phi Dương lại cười nói với Viên Khang Thọ: “Viên minh chủ nói đùa rồi. Mai lão gia chỉ uỷ thác văn bối vài ngày mà thôi, hoàn thành xong văn bối sẽ mau chóng trở về. Sẽ không trì hoãn lâu đâu.”

Sắc mặt Mai Hân Nhược ảm đạm, Tống Lam Ngọc thì phấn khởi hẳn lên. Tín Vân Thâm ở một bên nhìn, cảm thấy thật tức cười, nháy mắt ra dấu với Sở Phi Dương. Sở Phi Dương chỉ có thể bất đắc dĩ cười lại.

Chương 25

Trong sơn động âm u vang vọng tiếng xiềng xích va vào nhau, Quân Thư Ảnh tay chân bị trói, bị áp đảo, chập vạt nằm trên mặt đất ẩm ướt lạnh lẽo. Gương mặt xinh đẹp trước mặt y tràn đầy phẫn nộ, ngọn lửa phẫn hận cố áp chế giờ bùng nổ trong hai tròng mắt hắc.

“Người sợ chết, đúng không? Yên tâm đi, ta sẽ không để người chết – ta chỉ cho người sống không bằng chết!”

“Xoẹt” một tiếng, Quân Thư Ảnh cảm thấy trên vai chợt lạnh, quần áo trên người bị nam nhân kia xé rách. Y lúc này mới nhớ lại, tên nam nhân trước đây tay trói gà không chặt gối thêu hoa đã từng luyện qua một loại ma công nào đó. Vốn tưởng rằng hắc đã khôi phục hình dạng thì ma công cũng mất, cước bộ cũng không giống như người có nội lực, nên bất luận thế nào hắc cũng không phải là đối thủ của mình, nhưng không ngờ nội lực vẫn còn lưu lại trong hắc. Quân Thư Ảnh có chút hoảng loạn, nhưng gương mặt vẫn bất động thanh sắc, nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy hận ý kia.

Ánh mắt đó đột nhiên nổi lên một tia châm chọc, đùa cợt. Hắc cởi áo choàng của mình ném sang một bên, lộ ra một lớp áo choàng rộng thùng thình khác bên trong, cổ áo mở rộng để lộ làn da trắng nõn, xem ra bên trong hắc không mặc gì cả. Trong mắt Quân Thư Ảnh hiện lên tia khinh miệt rõ ràng, trong khoảnh khắc tóc y bị đôi tay hung ác tóm lấy, thanh âm đè nén sự tức giận vang lên bên tai, hơi thở nóng ấm phả vào vành tai, khiến y ghê tởm đến mức cả người phát lạnh.

“Ta biết người chẳng xem ta ra gì. Tất cả đều khinh thường ta, cả người, cả hắc, tất cả mọi người! Dù sao cũng không quan trọng, ta cũng không cần

các người xem trọng ta!” Cánh tay thon dài trắng nõn thâm nhập vào trong y phục Quân Thư Ảnh, cảm giác cơ thể tiếp xúc với không khí lạnh lẽo khiến Quân Thư Ảnh khó có thể chịu được, nhưng y chỉ cắn chặt răng, không hề động đậy. Y cảm giác được bên trong cơ thể có gì đó đang quấy phá, y phải chờ cho khoảnh khắc này qua đi.

Y không tránh né làm nam nhân xinh đẹp nhưng hèn mọn kia nở nụ cười: “Sao vậy? Quân tả sứ, Quân giáo chủ, người như vậy liền buông xuôi? Hay nên nói người là một kẻ thấp hèn biết thức thời?!” Quân Thư Ảnh quay đầu đi, cũng không phản ứng gì khác, âm thầm điều thuận hơi thở. Chân khí trong cơ thể từng đợt từng đợt tập trung lại, rồi bắt đầu lan ra khắp nơi, y biết đó là dấu hiệu nội lực khôi phục. Nam nhân trên người y hé ra nụ cười như có như không, chậm rãi cởi bỏ xiêm y của y. Càng lúc da thịt càng lộ ra ngoài nhiều hơn, hàn khí lan dần trên cơ thể. Mang theo đó là cảm giác tiếp tục với thân thể mát mịn, chậm rãi cọ xát. Thanh âm phần hân vang bên tai y bất đồng với động tác ôn nhu trên cơ thể: “Các người không phải luôn kiêu hãnh sao? Các người không phải luôn khinh thường ta sao? Cảm giác chính mình như con kiến bị người khác đặt dưới thân như thế nào? Bị ta lăng nhục muốn làm gì thì làm có tư vị như thế nào?”

Cơ thể tiếp xúc nhau làm Quân Thư Ảnh chán ghét tới cực điểm, nhưng hai tay bị áp chế ở đỉnh đầu vô lực chống trả.

Một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa...

Trước ngực dấy lên một cơn đau đớn, Quân Thư Ảnh nhận không được kêu lên. Lưỡi dao sắc bén dao động trên ngực, máu theo miệng vết thương chảy ra.

Ngón tay thon dài đặt lên trán Quân Thư Ảnh, lau mồ hôi cho y.

“Chỉ như vậy cũng không chịu nổi?” Nam nhân phía trên cúi đầu. Ban đầu y cảm thấy sợi tóc dài khẽ chạm vào da thịt, rồi sau đó thêm một cơn

đau đớn, nam nhân kia đưa môi hết mút lại cắn vào miệng vết thương còn đang chảy máu.

Quân Thư Ảnh cắn chặt răng, hô hấp khó khăn, hai tay giãy mạnh. Lúc này nội lực đã tích tụ lại trong đan điền, tuy rằng mỏng manh nhưng nếu muốn giết nam nhân đang ở trên người y làm nhục cũng dễ như trở bàn tay.

“Người vẫn là tên ngu xuẩn.” Quân Thư Ảnh thấp giọng lạnh lùng nói. Nam nhân kia kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn vào mắt y. Khoé miệng Quân Thư Ảnh nhếch lên một nụ cười lạnh, nhưng vừa muốn ta tay, ngoài cửa động đã vang lên một tiếng gầm: “Các người đang làm gì?”

Hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa động. Người tới là Thanh Lang với gương mặt cực kỳ tức giận. Nam nhân phía trên thân thể cứng đờ, Quân Thư Ảnh lặng lẽ thu lại nội lực. Một thân ảnh cao gầy mạnh mẽ xuất hiện, Thanh Lang đã đến bên cạnh, kéo nam nhân xinh đẹp đang kinh ngạc nhìn mình đến, gương mặt nam nhân đầy nét kinh sợ.

Hắn cúi mặt, cánh tay bị Thanh Lang kéo cũng không dám tránh động, chỉ dùng cánh tay còn tự do chình lại y phục.

Thanh Lang nhặt áo choàng trên mặt đất, đưa cho nam nhân sắc mặt tái nhợt trước mắt. Hắn vẫn cúi thấp đầu, chậm rãi mặc áo choàng vào. Thanh Lang đẩy hắn ra ngoài, trầm thanh nói: “Đi ngay!”

Nam nhân kia quay đầu lại nhìn Quân Thư Ảnh người đầy máu tươi đang nằm trên mặt đất, trong mắt hiện lên một tia không cam lòng, nhưng vẫn theo lời người kia rời đi.

Quân Thư Ảnh gian nan ngồi dậy, điểm huyết cầm máu cho mình. Thanh Lang ở một bên lạnh lùng nhìn.

Quân Thư Ảnh nhìn hắn, nói: “Người của người thật là độc đáo a. Tuy rằng xinh đẹp, nhưng chung quy vẫn là độc xà.”

Thanh Lang nhìn y đánh giá một lúc, rồi hừ lạnh một tiếng nói: “Người không có tư cách nói câu đó. Hẳn tuy là độc xà nhưng cũng không uy hiếp đến ai khác. Không như người, giống lang sói tùy thời mà có thể cắn ngược lại người dưỡng mình.” Quân Thư Ảnh kéo lại áo, khi phát hiện nó đã tả tơi thế nào, liền ném nó đi, dựa vào tảng đá khô ráo, nhìn Thanh Lang nói: “Bớt sàm ngôn đi. Không biết giáo chủ người đại giá quang lâm là có chuyện gì?! Hay là “ngài” đến đây để bắt kẻ thông dân?”

Thanh Lang không trả lời, lập tức đi đến trước mặt Quân Thư Ảnh, xòe tay ra, trong lòng bàn tay là một viên dược. Quân Thư Ảnh nghi hoặc nhìn hẳn, Thanh Lang nhíu mày nhìn lại. Quân Thư Ảnh chần chờ, nhưng rốt cuộc y vẫn lấy viên dược, nhắm mắt nuốt xuống.

Mùi vị viên dược khiến Quân Thư Ảnh khụ hai tiếng, nói: “Độc dược?”

Thanh Lang gật đầu. Quân Thư Ảnh cười lạnh một tiếng nói: “Cuối cùng nhịn không được phải ra tay?”

Thanh Lang lại nói: “Ngược lại, ta muốn thả người đi, chỉ cần người làm cho ta một chuyện.”

Quân Thư Ảnh hơi sững sốt, hiển nhiên là không ngờ có một ngày Thanh Lang lại thả y đi, mà ngày được thả ra lại sớm đến vậy. Y khều khều khoé miệng nói: “Người hiện tại hô phong hoán vũ, không gì không làm được, sức ta có thể làm gì cho người chứ?”

“Đối phó Sở Phi Dương.” Thanh Lang nói.

Cái tên này khiến Quân Thư Ảnh nhất thời hoảng loạn. Sự tình kia dần trở nên mơ hồ do nhiều sự cố liên tiếp xảy ra nay lại hiện lên rõ ràng, kèm theo cả hận ý.

“Chỉ là, ta không có dã tâm giống người. Nếu có thể, ta không muốn đối địch với hẳn.” Thanh Lang nói tiếp: “Hiện giờ đại phú quý Giang Nam là

một gã nhà họ Mai. Mai gia phú quý như vậy, tất có nhiều kỳ trân dị bảo. Trong đó có một hạt châu, được gọi là Phần Tình Châu. Ta muốn có được nó.”

Quân Thư Ảnh nhíu mày hỏi: “Viên châu đó thì có quan hệ gì đến Sở Phi Dương?”

Vẻ mặt Thanh Lang nửa như cười nửa như không nói: “Đương nhiên là có quan hệ. Hiện giờ trên giang hồ ai không biết, Sở Phi Dương được Mai gia coi như là chàng rể cứng. Không phải là người nên quan tâm đến mọi chuyện về hắn sao? Ngược lại còn không biết?”

Lời nói của Thanh Lang làm cho sắc mặt của Quân Thư Ảnh trở nên buồn bực, y hừ lạnh một tiếng nói: “Bọn thủ hạ như phế vật của người không đối phó hắn nổi thì không nói làm gì, nhưng chẳng lẽ người cũng sợ hắn?”

Thanh Lang âm thầm cười nói: “Chuyện này người không cần quan tâm, tùy người muốn nghĩ sao thì nghĩ. Chỉ cần người mang Phần Tình Châu trở về, ta sẽ đưa giải dược cho người, từ nay về sau sẽ không gây khó dễ cho người. Như thế nào?”

“Tại sao ta phải tin tưởng người?”

“Vì người không còn lựa chọn nào khác.”

Quân Thư Ảnh oán hận nhìn Thanh Lang, nghiến răng nói: “Được.”

Thanh Lang nhanh chóng thả y ra, còn cho y không ít ngân lượng. cười tủm tỉm tiễn y đi. Bộ dáng nhàn tản của hắn khiến y biết mình không thể đào thoát, Quân Thư Ảnh bất luận là có ý đồ xấu xa gì cũng chỉ biết giữ riêng trong lòng.

Quân Thư Ảnh đơn độc một mình đi tới Trung Nguyên. Hiện giờ điều khiến y phiền lòng không phải là việc mình không còn nội lực, không thể đối phó Sở Phi Dương, mà là cái bụng đã thành hình. Y vốn gầy, lại có bụng nhô ra, nhìn sao cũng thấy rất kỳ quái. Chỉ có thể mặc xiêm y rộng một chút, mới có thể miễn cưỡng che giấu được. Gần đây lại thường xuyên có cảm giác sinh vật vừa kỳ dị vừa xa lạ trong bụng khẽ nhúc nhích, dường như nó đã biết vận động. Đây là lần đầu tiên y có cảm nhận chân thật về sinh vật đang sống trong cơ thể mình, đây chính là sinh mệnh cùng y huyết mạch tương liên. Nhận thức loại này chỉ làm y thêm phần hận, nhưng không hiểu sao y cũng cảm thấy sợ hãi. Hiện giờ không có Cao Phóng bên cạnh, Quân Thư Ảnh chỉ có thể tự mình đến được điểm mua được dưỡng thai. Đối với lão đại phu mặt mũi hiền lành dặn dò y nên chăm sóc “nường tử trong nhà” như thế nào, y phải dùng hết kiên nhẫn cả đời mới kiềm chế được mà không rút kiếm giết người.

Với công lực hiện giờ của Quân Thư Ảnh mà muốn đấu với Sở Phi Dương, tuyệt đối là tự tìm đường chết. Cho dù đối đầu khi nội lực của y không bị hao tổn, thì y cũng không phải là đối thủ của Sở Phi Dương. Quân Thư Ảnh vốn định chờ đến khi Sở Phi Dương rời khỏi Mai gia mới ra tay, nhưng hắn vẫn cứ ở lại Mai gia mãi, mỗi ngày đến bồi Mai gia tiểu thư tiến tiến xuất xuất, dường như không có ý định rời đi. Quân Thư Ảnh không có kiên nhẫn chờ đợi thêm nữa, y chỉ có thời gian ba tháng. Cho dù không bị chết vì độc dược thì sinh vật trong bụng cũng sẽ mang đến cho y không ít phiền toái.

Trực tiếp đi lấy cũng không được. Mai gia cho dù không phải là đầm rồng hang hổ, nhưng đầu gù cũng là thủ phủ Giang Nam, thủ vệ chắc chắn không ít, càng khỏi bàn đến cái kẻ đang ở nơi này để bảo hộ là Sở Phi Dương.

Quân Thư Ảnh ngồi bên cửa sổ trên lầu một tựa lâu, chậm rãi nhìn ngả tư đường đầy người. Thân ảnh mà hai ngày nay y đã nhìn đến phát chán lại

xuất hiện. Mai Hân Nhược cải nam trang, kéo Sở Phi Dương chạy từ sạp này đến sạp kia, lộ ra nụ cười diễm lệ như hoa, Sở Phi Dương chỉ thản nhiên cười với nàng. Quân Thư Ảnh bĩu môi, lạnh lùng nhìn.

Chương 26

Lúc này bên ngoài truyền đến những tiếng ồn ào huyên náo. Tiểu nhị cười nịnh, đưa năm, sáu khách quan lên lầu. Đám người kia mỗi người đều ra vẻ vênh váo tự đắc, vừa thấy là biết bọn họ không có tri thức cũng không có nghề nghiệp.

Dẫn đầu là một gã mặc y bào màu trắng, từ đầu đến chân đều mang ngọc bội. Hắn nhìn trái nhìn phải rồi đi đến chỗ Quân Thư Ảnh.

“Ta muốn ngồi ở đây.” Gã gấp chiết phiến (cây quạt) trên tay lại, gõ lên bàn của Quân Thư Ảnh.

Tiểu nhị tương cười tiến đến khom lưng cúi đầu với Quân Thư Ảnh: “Khách quan... ngài xem... tiện nhân đổi cho ngài bàn khác có được không?”

Quân Thư Ảnh đưa mắt thản nhiên liếc mấy người trước mặt một cái, đặt chén rượu đang uống dở xuống, đứng dậy rời đi. Tiểu nhị nhìn bóng dáng kia mà cảm động đến rơi nước mắt.

“Chờ đã!” Gã áo trắng kia lại lên tiếng. Quân Thư Ảnh hơi ngập ngừng nhưng cũng không dừng bước, tiếp tục tiến về phía trước.

“Ta đã bảo người chậm lại, có nghe không?!” Gã thở hỗn hển đi đến trước mặt Quân Thư Ảnh, giơ tay chặn lại.

Quân Thư Ảnh dừng bước, thản nhiên lên tiếng: “Không biết vị công tử này có gì chỉ bảo?”

Trong nháy mắt gã liền thay đổi nét mặt, mở chiết phiến, vẻ mặt đắc ý cười nói: “Ta tới bây giờ chưa từng thấy người biết thức thời như thế. Hôm nay ta tâm tình tốt, muốn mời người dùng bữa!” Quân Thư Ảnh thản nhiên liếc gã một cái, khoé miệng mang theo một tia cười lạnh nói: “Nhưng tâm tình ta không tốt.”

“Người nói gì? Ta mời người đã là nể mặt người rồi, người đừng rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!” Gã then quá hoá giận kêu lên. Những khách nhân khác thấy có chuyện không ổn đã sớm rời đi. Còn tiểu nhị bên cạnh lo lắng đến độ vò đầu bứt tai, cứ nhìn qua nhìn lại hai người.

Bọn người đi theo gã cũng ở lại xem náo nhiệt. Chúng tiến lại gần, Quân Thư Ảnh quét mắt một lượt, cười lạnh nói: “Ta vốn không muốn làm các người khó xử. Nhưng các người đã muốn tìm đến cái chết, cũng không thể nào trách ta được!”

Sau một hồi võ đấu hỗn loạn, tiểu nhị ở một bên ôm cái bàn đã bị vỡ nát khóc không ra nước mắt. Những tên kia mới đây còn ra hình người giờ mặt mũi đã bầm dập, nằm trên mặt đất khóc thút thít. Quân Thư Ảnh quăng cho bọn chúng một ánh mắt khinh bỉ: “Không biết tự lượng sức mình.”

Nói xong xoay người đi về phía cầu thang. Bên dưới vang lên tiếng binh khí, một đám đại hán tiến lên. Gã ở phía sau đứng lên, mở chiết phiến đã bị gãy nát, nhẹ nhàng cười nói: “Người còn không mau đầu hàng đi!”

Sở Phi Dương đang bồi Mai Hân Nhược trong lối nam trang đứng trước một cửa tiệm, lộ ra gương mặt tươi cười nhu hoà vạn năm không đổi, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt quái dị thỉnh thoảng nhìn mình.

“Sở đại ca, huynh cảm thấy thế nào?” Mai Hân Nhược mở nắp một vò rượu, đưa đến mũi Sở Phi Dương, đôi mắt toả sáng như hào quang của trân châu.

“Không tồi.” Sở Phi Dương ôn hoà cười nói, đại thẩm to béo trong tiệm nhin không được cười ra tiếng. Mai Hân Nhược liếc thị một cái, còn chưa cảnh cáo, Sở Phi Dương đã bị thanh âm loạn đấu truyền ra từ tửu lâu cách đó không xa thu hút sự chú ý.

“Muội cứ ở lại đây, không cần theo ta. Ta đi xem có chuyện gì.” Vừa dứt lời, thân ảnh mạnh mẽ chợt loé lên, nhẹ nhàng nhảy lên mái hiên, đập gió hướng đến tửu lâu trắng lệ gần đó.

Đại thẩm trong quán nhận bạc trong tay Mai Hân Nhược, tươi cười nói: “Cô nương thật có mắt nhìn người a. Vị công tử đó rất xứng với cô.”

Mai Hân Nhược ôn nhu cười cười, ánh mắt nhìn về thân ảnh phía xa hiện lên tia mất mát.

Sở Phi Dương tràn đầy khí thế theo cửa sổ tiến vào. Đại sảnh trên lầu đang hỗn chiến, không ai chú ý đến hắn, chỉ có tiểu nhị ngồi dưới đất ôm bình hoa thấy hắn, ánh mắt thêm vẻ tuyệt vọng, tay ôm bình hoa chặt hơn.

Ngoại trừ tiểu nhị, đại sảnh chỉ còn hơn mười, hai mươi đại hán vây quanh một thanh y công tử. Thanh y công tử kia chiêu thức sắc bén, nhưng không kèm lực đạo, dần dần rơi vào thế hạ phong, trên người đã trúng không ít đòn. Một đại hán cầm ghế ném vào thanh y nam tử kia. “Rầm” một tiếng, cái ghế vỡ tan, thanh y nam tử lão đảo về phía trước, lưng lay sắp ngã.

Đây không phải là lúc biện bạch xem ai đúng ai sai. Sở Phi Dương phi thân vào giữa trận chiến, kéo thanh y nam tử đang ngã gục về phía trước, bay lên không trung. Toàn thân hắn tiêu sái, một hắc y đại hán cao to bị bức lui xuống hơn mười bước. Sở Phi Dương ôm người mình vừa cứu trong lòng, nhẹ nhàng hạ xuống, dáng vẻ bề ngỗ. Quân Thư Ảnh khi sắp ngã xuống mặt đất, trong đầu đang nghĩ làm thế nào để giảm bớt lực va chạm –

dù sao y cũng nghĩ đến sinh mạng nhỏ nhoi yếu trong bụng mình – thì đột nhiên bị kéo bay lên không trung. Lúc xoay vòng trên không, y nhìn thấy gương mặt nam nhân đang ôm mình, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện, không phải hận ý cũng không phải sát ý, mà là tuyệt vọng. Tiêu rồi...

Chương 27

Sở Phi Dương nhìn một vòng xung quanh. Hai tên hắc y đưa mắt nhìn nhau, một tên xông ra quát lớn: “Tiểu tử ngươi là ai? Dám xen vào việc của đại gia chúng ta?”

Sở Phi Dương cười khinh thường. Tất nhiên đó chỉ là theo suy nghĩ của Quân Thư Ảnh – người đang dùng khóe mắt liếc hắt. Còn trong mắt mọi người xung quanh thì đó là một nụ cười khiêm tốn, vân đạm phong kinh.

Ngoại trừ cái đêm hoang đường trong sơn động phía sau Thương Lang Sơn kia, Quân Thư Ảnh chưa từng ở gần Sở Phi Dương như vậy. Thân thể hai người – hay có thể nói là ba người – tiếp xúc như thế, chẳng hiểu vì lẽ gì lại khiến Quân Thư Ảnh cảm thấy bối rối.

Sở Phi Dương vẫn nắm chặt tay y chưa chịu buông. Quân Thư Ảnh đau đầu tính kế thoát thân, mặt khác cũng không ngừng oán thầm từng cử động của Sở Phi Dương.

“Tại hạ là Sở Phi Dương. Không biết các vị hảo hán cùng vị công tử này có việc gì lại làm lớn chuyện như vậy?”

Âm thanh trong trẻo vang lên trên đỉnh đầu, Quân Thư Ảnh cảm nhận rõ được bộ ngực phập phồng bên cạnh. Y cười lạnh, y có thể cảm nhận với khẩu khí kia thì hẳn dường như đang muốn nói: “Ta chính là đỉnh đỉnh đại danh Sở Phi Dương, các người dám không nể mặt ta?!”

Quả nhiên, xung quanh vang lên tiếng thở mạnh, tiếp đến là những lời nịnh nọt: “Ra là Thanh Phong Kiếm phái Sở đại hiệp! Chúng tiểu nhân thật là có mắt như mù, không thấy thái sơn! Sở đại hiệp chớ nên chấp nhất cùng

chúng ta. Vị công tử kia là bằng hữu của Sở đại hiệp sao? Chỉ là có chút hiểu lầm thôi mà!”

Sở Phi Dương buông tay Quân Thư Ảnh ra, ôm quyền hướng mọi người xung quanh, cười nói: “Các vị quá khiêm nhường rồi. Ta xem các vị cũng là người hiệp nghĩa, như thế nào lại không phân biệt được trắng đen phải trái, thì ra chỉ là hiểu lầm. Chỉ không biết là tổn thất ở đây...”

“Sở đại hiệp yên tâm! Chúng ta đều là người trong giang hồ, tất nhiên là biết đạo nghĩa! Tổn thất nơi này cứ để cho chúng ta!”

Sở Phi Dương gật gật đầu cười nói: “Các vị quả nhiên là người nghĩa hiệp. Vậy thì tại hạ cùng vị công tử này xin cáo lui trước.” Hắn chỉ về hướng Quân Thư Ảnh đang lén lút chuồn xuống lầu, tươi cười đối mặt với các hắc y đại hán vẻ mặt đầy kính sợ, nói: “Hẹn ngày tái ngộ.”

“Hẹn ngày tái ngộ.” Bọn hắc y nhân tạm biệt, trong lời nói lại mang điểm thoải mái như trút được gánh nặng. Quân Thư Ảnh không tránh được Sở Phi Dương đang quay lại phía mình. Y thu lại những thanh ngân châm trong tay áo – nếu tên Sở Phi Dương thích xen vào việc của người khác này không xuất hiện, bọn hắc y nhân kia sợ là đã sớm bỏ mạng.

“Vị công tử này, tại hạ là Sở Phi Dương. Vừa rồi tại hạ cảm thấy chân khí trong cơ thể người rất bất ổn, là do người bị nội thương? Tại hạ bất tài, nhưng cũng biết chút y lý, nếu người tin ta, hãy để cho ta chuẩn đoán và điều trị bệnh của người?” Thanh âm phía sau mang theo sự chân thành khẩn thiết, nhưng lại khiến Quân Thư Ảnh lo lắng đến mức đứng ngồi không yên. Sở Phi Dương từ khi hành sự giang hồ tới nay đã cứu người vô số. Dù là người nào cũng tin tưởng hắn, nguyện ý báo ơn. Có lẽ đúng như lời Tín Vân Thâm nói, gương mặt hắn khiến cho người khác thấy tin tưởng.

Sở Phi Dương mỉm cười nhìn thân thể cao gầy đứng trước mặt. Y không quay đầu lại, chỉ vội vàng rời đi. Sở Phi Dương hơi nhíu mày hoài nghi,

nhưng trước sau vẫn phát ra âm thanh ôn hòa chân thành: “Công tử xin dừng bước, tại hạ không có ác ý.”

Quân Thư Ảnh làm sao còn tâm trí đoái hoài đến lời nói của hắn, nếu để hắn thấy mặt mình, y chắc chắn khó có thể giữ được cái mạng nhỏ này. Sở Phi Dương tuyệt đối sẽ không tin y xuất hiện ở Trung Nguyên mà không có ý đồ bất lương nào. Được rồi, đúng là y cũng có chút ý đồ bất lương, nhưng đó chỉ là lấy một hạt châu nho nhỏ của nhạc phụ tương lai của hắn mà thôi. Vì việc này mà bỏ mạng thì thật oan uổng.

Sở Phi Dương thấy thân ảnh mau xanh không quay đầu lại cứ một mực rời đi thì sự nghi hoặc trong lòng càng sâu sắc hơn. Hắn đưa tay nắm bả vai y. Hắn biết mình không dùng nhiều khí lực, nhưng y bị trượt chân, ngã về phía trước. Sở Phi Dương không còn cách nào khác chỉ có thể phi thân kéo y vào lòng, thuận theo tay vịn cầu thang mà nhảy xuống lầu. Nhưng hắn lại chạm vào một nơi khác thường trên người y. Hắn hơi xấu hổ cúi đầu nhìn nhìn, chỉ thấy được đỉnh đầu người nọ. Vài sợi tóc theo gió khẽ vờn lên má hắn, làm hắn càng thêm mất tự nhiên, nhưng cũng không dám thả lỏng tay.

Chân vừa chạm đất, Sở Phi Dương lập tức buông tay ra, nhìn thân ảnh màu xanh thối lui vài bước. Tuy y vẫn cúi đầu không để lộ diện mạo, nhưng có thể cảm giác được toàn thân y toát lên vẻ phòng bị.

Sở Phi Dương hắng giọng một cái, lên tiếng: “Vị này... à không... phu nhân, tại hạ có mắt như mù, đã mạo phạm người, xin thứ lỗi.”

Quân Thư Ảnh đang chuẩn bị đối phó, nhưng câu nói của sở Phi Dương khiến y bất ngờ. Sau khi hiểu được ý nghĩa câu nói, lửa giận trong y bùng lên ngất trời. Mang theo dáng vẻ muốn hủy diệt hết thảy, Quân Thư Ảnh âm trầm đi về phía hắn.

Sở Phi Dương nhìn người nọ mang đầy sát khí từng bước tiến về phía mình. Nhưng hắn cũng không hiểu, tội tuy là hắn gây ra nhưng cũng đâu đến mức đáng chết.

Cũng may “nàng” không làm gì nữa, mà “nàng” giống như đang dùng nghị lực rất lớn để thu hồi cước bộ, không quay đầu lại mà rời khỏi tử lâu.

Chương 28

Mai gia trang viên gần đây kẻ đến người đi cực kỳ náo nhiệt. Mai gia lần này nhờ buôn bán ra bên ngoài mà thu được nhiều hàng hóa quý hiếm, thậm chí có vài món giá rất cao. Những món hàng khi Mai Hường mua vẫn chưa tiêu phí nhiều ngân lượng, nhưng khi đến Trung Nguyên chúng trở thành những món hàng kỳ lạ khiến giá cả tăng lên, làm Mai Hường mừng rỡ, cả ngày đều vui mừng cười đắc ý.

Ngoại trừ một cô con gái xinh đẹp như tiên, Mai Hường còn một đứa con trai là Mai Thần Anh. Mai Thần Anh từ trước đến nay đã xem thường Sở Phi Dương. Cha của hắn thiên vị Sở Phi Dương càng làm hắn cảm thấy địa vị cùng quyền uy làm tôn trưởng của mình bị Sở Phi Dương uy hiếp, thêm vào đó ở tất cả các phương diện hắn đều không bằng Sở Phi Dương, nên chỉ có thể cắn răng âm thầm oán hận Sở Phi Dương. Hắn cũng từng đối chọi với Sở Phi Dương, cũng làm không ít chuyện xấu để ám hại, nhưng Sở Phi Dương luôn nhận ra khiến hắn lúc nào cũng nếm mùi gậy ông đập lưng ông, mặt khác đương sự lại luôn làm ra vẻ ngây thơ vô tội, khiến hắn có cảm giác bất lực rằng mình hữu danh vô thực. Nhưng điều khiến Mai Thần Anh tức giận Sở Phi Dương nhất chính là chuyện của bảo bối muội muội mình. Ánh mắt tràn đầy tình ý của Mai Hân Nhược đối với Sở Phi Dương mọi người đều nhìn thấy. Vị đại tiểu thư này còn không rụt rè mà cả ngày theo bên người Sở Phi Dương, ánh mắt nhìn Sở Phi Dương không hề che giấu vẻ ái mộ.

Mai Thần Anh biết muội muội mình xinh đẹp, dịu dàng, học rộng hiểu nhiều, thêm vào đó là thân phận cao quý, phía sau còn có một đại gia nghiệp của Mai gia. Trước khi gặp Sở Phi Dương, Mai Hân Nhược chưa hề lộ ra bất cứ sắc thái nào với những người đến Mai gia đàm hỏi. Hiện tại

trong lòng nàng chỉ có một mình Sở Phi Dương, người khác nàng chỉ xem như bụi đất, không hề quan tâm.

Nhưng vì lẽ gì mà một nam nhân có mỹ nữ bên cạnh cả ngày như vậy mà không sớm đem lòng yêu nàng. Sở Phi Dương vẫn cố tình làm vẻ mặt thản nhiên khiến người khác chán ghét. Hắn tuy đối xử tốt với Mai Hân Nhược, nhưng hắn đối xử với a miêu a cầu cũng tốt như vậy. Mai Thần Anh tuy không phải là một đứa con ngoan, nhưng là một ca ca tốt, không tránh khỏi lo lắng cho muội muội mình. Nhiều lần khuyên bảo muội muội mình nhưng không có kết quả, hắn liền sinh ra oán hận Sở Phi Dương.

Tìm được một người có cùng mối thù với mình là điều không dễ dàng, nhưng hắn lại có thể gặp được một người căm hận Sở Phi Dương đại hiệp như mình, quả là một điều hắn không ngờ đến.

Sở Phi Dương theo lệ đi xem xét các cửa tiệm của Mai gia xong liền trở về Mai gia trang viên, mang bầu rượu trong phòng ra, tìm mái nhà cao nhất của sơn trang mà phi thân lên, nằm ngửa xuống, thở một hơi dài với vầng trăng non trên trời.

Những ngày gần đây có thể nói là an ổn nhàn hạ, còn có mỹ nhân bên cạnh bầu bạn, nhưng cuộc sống như vậy khiến hắn mệt mỏi, so với giang hồ còn không vui sướng tự do bằng. Ánh mắt chờ mong ẩn chứa tình cảm của Mai gia đại tiểu thư khiến hắn đau đầu không thôi, còn ở Thanh Phong Kiếm phái thì có Tổng công tử đang chờ hắn. Sở Phi Dương rất muốn hét một hơi thật dài với vầng trăng kia, nhưng cuối cùng chỉ cười khổ tiếp tục uống rượu.

Có tiếng người cùng tiếng bước chân đang dần đến gần. Sở Phi Dương ngưng thần lắng nghe, nhận ra một người là Mai Thần Anh, còn lại là một giọng nói xa lạ khàn khàn hắn chưa từng nghe qua. Vốn hắn tưởng rằng hai

người chỉ đi ngang qua, nhưng hai người họ lại vào trong viện, ngồi xuống chiếc bàn đá dưới tán cây.

“Thư huynh, cảnh đẹp như vậy, ta và người cùng nhau đối nguyệt ngâm thơ, chẳng lẽ không phải là điều rất tuyệt hay sao?” Mai Thần Anh nói chuyện nho nhã khiến Sở Phi Dương suýt phun ra ngụm rượu trong miệng. Hắn biết vị Mai gia công tử này vẫn thích nói chuyện văn vẻ, nhưng trước mặt mình thì luôn làm ra vẻ như có oán thù gì sâu nặng lắm, nên hắn chưa từng thấy qua bộ dạng nho nhã này của Mai Thần Anh. Chỉ là... Mai Thần Anh dù gì cũng là một thiếu gia có tiền đồ.

Bên người có hai người nói chuyện vô nghĩa suốt cả buổi, Sở Phi Dương thì ở trên mái nhà uống rượu. Hắn cũng không phải muốn nghe trộm, nhưng làm đại hiệp cũng có lúc biếng nhác, vả lại Mai Thần Anh cũng không ra vẻ chính nhân quân tử gì với mình, nên Sở Phi Dương cứ yên tâm ngồi đó mà thoải mái uống rượu. Hai người hết ngâm hoa trong gương lại ngâm trăng trong nước. Sở Phi Dương tuy không am hiểu về thơ ca nhưng cũng nhận ra khách nhân họ Thư kia tài năng hơn Mai Thần Anh nhiều. Sở Phi Dương uống rượu, lắc đầu nghĩ đến Mai Hân Nhược kỳ thật là một cô nương tốt, nếu nàng không đối với mình như vậy...

Trò chuyện một hồi thì hai người thay đổi đề tài, dùng lời nói để thể hiện sự căm ghét Sở Phi Dương – người đứng lúc này đang ở trên đầu bọn họ. Sở Phi Dương hơi ngạc nhiên. Không phải là hắn tự tin vào mị lực của mình, chỉ là hắn có thể hiểu tại sao Mai Thần Anh căm thù mình, nhưng vị Thư công tử này hắn chưa từng thấy qua, vì sao y lại nói như thể có thâm thù đại hận gì với hắn?

Sở Phi Dương nhìn thoáng xuống dưới. Vị Thư công tử này hơi mập mạp, chòm râu trên mặt trông rất buồn cười. Sở Phi Dương trở mình ngắm trăng, mặc kệ hai người dưới kia mưu toan quỷ kế gì với mình, cứ tiếp tục uống rượu thỏa thích.

Chương 29

Ban đêm, bầu trời đầy sao.

Ban ngày đèn đuốc sáng trưng, nhưng về khuya, Mai gia trang yên ắng, nhiệt lúc này cũng tối đen, vắng vẻ, không một bóng người.

Không lâu sau, từ trong phòng khách truyền ra tiếng động. Một bóng đen xuất hiện, ban đầu y còn lết lút, sau thì quang minh chính đại đi thẳng đến thư phòng của Mai Hường.

Bóng đen vào thư phòng, đến giá sách rút một quyển sách ra, y sờ một lúc thì có tiếng cơ quan chuyển động. Bóng đen thối lui vài bước, đợi một lát cũng không nghe thấy động tĩnh gì nữa. Bóng đen kia lại đi đến bên giá sách, nhìn trái nhìn phải, hơi chần chờ một lúc mới vươn tay ra, sờ quanh, nhưng vẫn không xuất hiện tiếng động gì nữa.

Đột nhiên bóng đen hơi hoảng hốt, vội vàng xoay người nhìn về phía cửa thư phòng. Lúc này, bốn phía bỗng nhiên xuất hiện vô số cây đuốc. Trong nháy mắt ngọn đuốc sáng trưng chiếu khắp nơi, khiến y không thể trốn vào đâu được.

Bóng đen hiện ra là một người mập mạp với chòm râu trông rất buồn cười, chính là tri kỷ của Mai gia thiếu gia.

Bọn gia đình mặt giận dữ, hung tợn nhìn người đang cố gắng giữ bình tĩnh ở giữa vòng vây kia. Sở Phi Dương và Mai Hường gạt bọn họ ra đi vào giữa.

Mai Hường tức giận trừng mắt nói: “Thư công tử! Uống công con ta đối đãi người tốt như vậy, không ngờ người lại là một tên ác tặc rắp tâm hại người!”

Nam nhân họ Thư kia chỉ liếc lão một cái rồi liền hướng ánh mắt đề phòng về hướng Sở Phi Dương. Sở Phi Dương tiến lên vài bước, cười lạnh nói: “Người đang nghĩ tại sao mình lại bị bại lộ? Thật ra ta đã cảm thấy người đang che giấu việc gì đó. Thư công tử người tài hoa như vậy nhưng quan trọng là thuật dịch dung của người vẫn còn non kém lắm.” Sở Phi Dương lắc đầu ra vẻ đáng tiếc. Mặt Thư công tử chợt run lên, ánh mắt hiện lên tia tàn bạo.

Sở Phi Dương nghiêm túc trở lại, trầm thanh nói: “Ta vốn tưởng rằng người chỉ là một tên trộm vặt ham tài, nhưng không ngờ người lại hạ loại độc dược vô sắc vô vị xuống nguồn nước. Thư công tử, người có biết Mai gia từ trên xuống dưới có bao nhiêu người không? Hơn bốn trăm mạng người! Người thật là một kẻ tâm địa ác độc!”

Sau khi Sở Phi Dương nói xong, bọn gia đình xung quanh hơi động, muốn mau chóng được phát tiết cơn lửa giận ngút trời.

Ánh mắt nam nhân ở giữa đám người đột nhiên lóe tinh quang, y phi thân lao thẳng vào Mai lão gia đang ở gần đó.

Y đột nhiên hành động khiến Sở Phi Dương trở tay không kịp. Sở Phi Dương đẩy Mai Hường đang thất kinh vào bọn gia đình phía sau, phi thân đá vào người y. Miệng y phun ra một ngụm máu tươi, nhưng y vẫn cố gắng đứng vững, tay phải vươn lên phóng ra một loạt ngân châm. Sở Phi Dương ngửa người tránh, dùng tay đón lấy ngân châm. Hắn vứt ngân châm xuống đất, lạnh lùng nhìn về phía người đã chống đỡ không nổi mà yếu ớt ngã trên mặt đất. Hắn rút kiếm chỉ vào y.

Nam nhân bị té trên mặt đất ngất đầu, có chút sợ hãi nhìn gương mặt đầy hàn ý của Sở Phi Dương. Ánh nhìn lạnh lùng trong đôi mắt hắc còn lạnh lẽo đáng sợ hơn cả mũi kiếm. Y giãy giụa cố gắng đứng lên nhưng không thành công, chỉ có thể nằm yên trên mặt đất.

Mắt thấy lưỡi kiếm lóe sáng càng lúc càng đến gần, y nhắm mắt la lên: “Người không thể giết ta, Sở Phi Dương!”

Đây chính là giọng nói thật của y, Sở Phi Dương nghe được hơi khựng lại. Hắc có thể nhớ rõ từng gương mặt hắc đã gặp, từng giọng nói hắc đã nghe, cho dù chỉ gặp hay nghe một lần. Giọng nói này âm điệu tuy có hơi thay đổi nhưng hắc vẫn có thể nhận ra. Đó là một người mà hắc không thể nào quên.

“Sở Phi Dương, người không thể giết ta.” Người nọ mở to mắt nhìn về phía hắc, tay đưa lên gỡ cái mặt nạ da người buồn cười ra, để lộ khuôn mặt anh tuấn.

Y nhìn thẳng về phía Sở Phi Dương, tâm tình trong đôi mắt kia quá mức phức tạp, khiến Sở Phi Dương chùn tay.

“Tại sao?” Hắc vẫn chưa thu hồi kiếm, từ trên lạnh lùng nhìn xuống, nói: “Ta đã từng nói, nếu người đụng đến Trung Nguyên, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.”

“Không vì sao cả! Dù sao người cũng không thể giết ta!” Quân Thư Ảnh khó khăn nói, lại phun ra một ngụm máu rồi ho không ngừng.

“Nghĩa là sao?” Hắc hơi nâng mũi kiếm, chia vào mặt Quân Thư Ảnh. “Ngay bây giờ ta có thể cho người thấy là ta có thể hay không thể giết người.”

Quân Thư Ảnh hết nhìn Sở Phi Dương rồi lại nhìn xung quanh. Y biết mình không có cơ hội trốn thoát, trong ánh mắt tàn bạo xuất hiện sự lúng

túng.

“Người thật sự muốn biết tại sao?” Y cúi đầu nói.

Sở Phi Dương không lên tiếng, bốn phía chỉ vang lên tiếng lửa lách tách trên cây đuốc. “Vì...”

Nếu y dùng cách này để cầu xin được sống...

“Vì...”

Nếu y chỉ sống sót sau khi dẫm nát tất cả tôn nghiêm của mình...

Chương 30

Đêm tĩnh lặng, chỉ có tiếng lửa tí tách.

Mai Hường hồ nghi nhìn hai người, chần chờ hỏi: “Phi Dương, người quen tên trộm này sao?”

Sở Phi Dương không lên tiếng, ngay cả thân ảnh đang đứng thẳng cũng không có chút động đậy.

Quân Thư Ảnh đột nhiên thở dài, sự tuyệt vọng ẩn trong hơi thở chỉ xuất hiện trong một thoáng rồi tan biến như sương khói. Y chậm rãi lùi về phía cầu thang phía sau, dựa vào, nhìn Sở Phi Dương bằng ánh mắt nửa cười nửa như không cười, nói: “Nếu giết ta, người sẽ hối hận.” Y nhìn về phía Mai lão gia, lại sờ sờ cằm, cười nói: “Người sẽ rất thương tâm.”

Sở Phi Dương chau mày, nhưng vẫn như cũ không mở miệng.

Mai Hường không nhẫn nhịn được nữa, giọng nói già nua hơi khàn khàn, tức giận: “Phi Dương, người còn ở đó nghe tên yên nhân này hồ ngôn loạn ngữ? Mau giết hắn đi!”

Quân Thư Ảnh mỉm cười ngẩng đầu nhìn Sở Phi Dương, nói: “Con người sắp chết thì lời nói đều là sự thật. Nếu người không tin có thể lập tức giết chết ta đi!” Quân Thư Ảnh cười cười.

Sở Phi Dương nhíu mày nhìn y, không màng đến Mai Hường ở phía sau tức giận khiển trách, chậm rãi hạ kiếm xuống. Hắn đã nhiều lần giao thủ với Quân Thư Ảnh nên đương nhiên biết, lời nói của y hoàn toàn không

đáng tin. Nhưng khoảng khắc này, tâm tình trong đôi mắt kia cứ lúc ẩn lúc hiện, tuy rằng hãn không hiểu nhưng quyết định tin tưởng y lần này.

“Người muốn nói gì cứ nói thẳng đi.” Sở Phi Dương nói.

Quân Thư Ảnh ý cười càng sâu. Y ngồi ngay lại, dáng vẻ rất thoải mái. Đột nhiên không hề báo trước, y đứng dậy tấn công. Sở Phi Dương cả kinh vội nâng kiếm chống đỡ, thì một làn khói trắng xuất hiện. Hãn tra kiếm vào vỏ, tiến lên phía trước bắt người nhưng chỉ mò vào khoảng không. Từ phía vang lên âm thanh rì rào nho nhỏ, bọn gia đình chung quanh bối rối, rồi một tên kêu lên thảm thiết: “Trùng! Rất nhiều trùng! A!”

Sở Phi Dương chán nản, muốn đuổi theo Quân Thư Ảnh nhưng chỉ có thể chờ đám khói trắng quý dị trước mặt tan đi. Ngay lúc mắt nhìn thấy lại được thì hãn phát hiện các loại độc trùng đủ màu đông nghìn nghịt đang thối lui như thủy triều.

Sở Phi Dương kiểm tra xung quanh một lúc. Mai Hường không đáng lo ngại, trong đám gia đình có không ít người bị độc trùng cắn nhưng chỉ bị thương chứ không nguy hiểm đến tính mạng. Sở Phi Dương dặn vài gia đình mang Mai Hường rời khỏi đây, rồi lập tức cầm kiếm đuổi theo.

Quân Thư Ảnh loạng choạng, thất tha thất thểu bước đi. Ngoại trừ việc lãnh một cước của Sở Phi Dương thì y cũng bị độc trùng cắn, thương tích càng thêm nặng. Quân Thư Ảnh dựa vào góc tường nghỉ một chốc, rầy rầy cổ tay áo, vài xác độc trùng rơi ra. Y ghé tởm nhìn thoáng qua, tiếp tục gắng sức lê đi. Y hiện giờ nội lực mỏng manh, căn bản không thể tự bảo vệ mình khỏi lũ độc trùng mãnh liệt. Thật sự là y đã không còn biện pháp nào khác mới thực hiện đòn tấn công có thể gây lưỡng bại câu thương này.

Y biết bọn độc trùng không thể cầm chân Sở Phi Dương lâu, một khắc y cũng không dám quay đầu lại nhìn ngó tắt hẻo lánh xem hãn có đuổi theo

hay không. Cảnh vật trước mắt y càng lúc càng mơ hồ, mồ hôi lạnh túa ra, cuối cùng y cũng không chống đỡ nổi nữa mà ngã sấp xuống. Mặt va vào đất, bụi đất cũng bay vào miệng, khiến họng y khô khốc.

Nói y ngủ thì đúng hơn là bất tỉnh, bởi khi ngủ mới không an ổn mà bị ác mộng quấy phá không ngừng. Ác mộng của y hỗn loạn, lung tung mơ hồ. Khi y đột nhiên tỉnh lại cũng không biết vì sao mình lại mê mang. Đầu y đau như sắp nổ tung đến nơi. Quân Thư Ảnh suy nghĩ một lúc mới nhớ lại từ đầu đến cuối, nhớ rằng mình đã té xỉu ở một cái hẻm nhỏ.

Quân Thư Ảnh quan sát cách bài trí xung quanh. Căn phòng rộng rãi, sáng sủa, bài trí tinh mỹ, dường như đây là một gian phòng hảo hạn của khách điểm. Vết thương trên người y cũng đã được băng bó cẩn thận. Nhìn qua cũng biết là y đã được người khác chữa trị.

Quân Thư Ảnh thở dài nhẹ nhõm, cảm thấy sự khó chịu trong người đã biến mất. Nhưng cơn đau đốn dai dẳng như thủy triều ập vào khiến đầu y như muốn nổ tung. Quân Thư Ảnh than nhẹ, tay gác lên trán.

Y còn chưa kịp làm gì tiếp thì bên ngoài cửa đã truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng. Tiếng bước chân càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng dừng lại trước cửa. Quân Thư Ảnh nhắm mắt, giả vờ như mình vẫn chưa tỉnh lại.

Người nọ mở cửa phòng, đi đến bên giường nhìn nhìn. Quân Thư Ảnh cảm giác được một thân ảnh cao lớn đang đứng bên giường. Khi người nọ quay đi thì y mở mắt ra. Quân Thư Ảnh nhìn người nọ đặt chén dược lên bàn.

Thân ảnh cao ngất, y phục màu đen mộc mạc giản dị – Quân Thư Ảnh không thể tin được, cứ mở to mắt ra mà nhìn. Y lẽ ra nên phóng ra hết tất cả các loại độc dược mà Cao Phóng đã đưa cho mình, nhưng hiện tại y tràn

ngập nghi hoặc, chỉ có thể nằm đó nhìn trừng trừng người nọ. Ngay cả khi người đó quay đầu lại, y cũng không cố quay đi giả vờ ngủ nữa.

Trong giây lát ánh mắt hai người chạm nhau. Người nọ không kịp phản ứng, gương mặt cứng đờ lại, xấu hổ ho một tiếng, nói: “Người đã tỉnh rồi.”

Đương nhiên là y không đáp lại. Sở Phi Dương thở dài, nói tiếp: “Ta cũng biết là người đã tỉnh.”

Chương 31

Quân Thư Ảnh chớp chớp mắt, cảm thấy mệt đến mức không chịu nổi. Sở Phi Dương bưng chén dược đến bên giường, nói: “Nếu người tỉnh rồi thì uống đi, như vậy vết thương mới mau khỏi.”

Quân Thư Ảnh nhìn chén dược rồi nhìn Sở Phi Dương, kiệt sức hỏi: “Sở Phi Dương, rốt cuộc người muốn gì?”

Sở Phi Dương dừng một chút, nói: “Ta nghĩ, ta có trách nhiệm chăm sóc người...”

Quân Thư Ảnh hít một hơi, bộ dáng như sắp bùng nổ đến nơi. Sở Phi Dương dừng lại, chờ y nói.

Quân Thư Ảnh gian nan ngồi dậy, cố gắng đứng thẳng lên, đối mặt Sở Phi Dương. Đây là lần đầu tiên hai người bình tĩnh đối mặt như vậy, không đối chọi gay gắt cũng không phát ra sát khí.

Quân Thư Ảnh không nổi giận như hăn tưởng. Y chỉ cười lạnh nói: “Người không giết ta sao, Sở đại hiệp?”

Sở Phi Dương lắc đầu.

Quân Thư Ảnh khịt mũi khinh miệt, nói: “Ta cứ tưởng người hiệp nghĩa, hóa ra cũng chẳng hơn gì ai.”

Sở Phi Dương nói: “Tùy người muốn nghĩ sao thì nghĩ. Người mặc dù là kẻ tâm địa ác độc, mưu mô xảo quyệt, nhưng từ trước đến nay chưa làm điều gì khiến mọi người oán trách. Ta nói không giết người, nhưng sẽ trông

chừng không cho người làm điều ác. Trong thời gian này, ta sẽ chiều cố người.

Lời nói tự đại của Sở Phi Dương khiến Quân Thư Ảnh chán ghét, cứ như là việc hắt không giết y, chiều cố y là chuyện vinh hạnh cho y vậy, đã vậy trên mặt hắt còn lộ ra dòng chữ “không cần cảm tạ ta” nữa chứ.

Quân Thư Ảnh quên rằng mình mới mê man mấy ngày, thân thể suy yếu không thể đứng vững, không biết tự lượng sức mình mà bước đi, đôi chân vô lực khiến y lão đảo té ngã. Sở Phi Dương vươn tay vịn y lại, đỡ cơ thể y đang ngã xuống.

Sở Phi Dương một tay cầm chén được, một tay ôm người nhưng bộ dáng vẫn ung dung tự tại làm Quân Thư Ảnh tức muốn hộc máu. Y gạt tay Sở Phi Dương ra, cả giận nói: “Sở Phi Dương! Người cho rằng người là ai?! Người hiện tại không muốn rút kiếm giết ta thì hãy trách xa ta ra!”

Sở Phi Dương lại cầm tay Quân Thư Ảnh, đưa chén được cho y, nói: “Ta không phải đang thương lượng với người, bởi người không có lựa chọn nào khác. Chỉ cần người sau này nguyện ý cải tà quy chánh – à mà điều này ta cũng không trông mong cho lắm... Chỉ cần người sau này không làm việc ác, sau này ta sẽ không gây phiền toái cho người. Còn hài tử kia...”

“Người câm mồm!” Quân Thư Ảnh ném chén được, tức giận đến phát run. Y há miệng thở dốc, không nói nên lời, chỉ có thể hớp từng ngụm không khí, trên trán xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng.

Sở Phi Dương nhìn y, thở dài nói: “Ta đi sắc thuốc lại, sẵn tiện làm chút thức ăn. Người nghỉ ngơi đi.” Ra đến ngoài cửa, hắt quay lại nói: “Đừng cố chạy trốn. Người không thoát được đâu. Vừa dứt lời thì không thấy bóng dáng hắt đâu. Quân Thư Ảnh nổi giận nhưng không có chỗ phát tiết, chỉ có thể một cước đá vào cái bàn gỗ, đôi chân vô lực vì vậy mà tiếp tục khiến y té ngã.

Quân Thư Ảnh tất nhiên là không cam lòng nghe lời hăn, nhưng thật sự giờ phút này y không còn chút khí lực nào, ngay cả đi đứng còn không xong, nói gì tới việc chạy trốn trước mắt Sở Phi Dương. Y ngồi dưới đất ngẫm nghĩ một lúc lâu, thấy tốt nhất vẫn là nên quay về giường nghỉ. Y nghĩ nghĩ, đột nhiên cảm thấy tình huống hiện tại cũng không đến nỗi tệ, ít nhất y cũng không cần cả ngày đề phòng Sở Phi Dương đến lấy mạng mình. Hiện tại điều duy nhất y cần phải làm là cố gắng dưỡng thương, như vậy mới có cơ hội đến lấy Phần Tình Châu. Mà Sở Phi Dương không hề nghi ngờ gì sẽ vẫn làm chính nghĩa đại hiệp mà ở đây tận tâm tận sức chăm sóc y. Chỉ cần cơ thể khá hơn một chút, Quân Thư Ảnh có thể nghĩ ra một trăm lẻ một cách thoát thân. Không lâu sau, Sở Phi Dương bưng một chén được khác tới, còn mang thêm một chén cháo. Quân Thư Ảnh ăn uống hết cả rồi ngã đầu ra ngủ. Y ung dung vậy càng khiến Sở Phi Dương không yên tâm. Hăn gọi tiểu nhị thu dọn chén được, sắp xếp lại căn phòng bừa bộn rồi ngồi bên cạnh bàn nhắm mắt dưỡng thần.

Bữa chiều Quân Thư Ảnh gọi toàn món ngon rượu ngon, nhưng tiểu nhị chỉ bưng tới những món ăn nhẹ. Quân Thư Ảnh bĩu môi ra vẻ không muốn ăn, nhưng cũng ăn sạch sẽ, ăn no rồi quay về giường nằm, từ đầu đến cuối không ngó ngang gì đến Sở Phi Dương đang cảnh giác nhìn y.

Màn đêm mau chóng buông xuống. Sở Phi Dương ngồi bên cạnh bàn cả ngày nhưng tựa hồ không có ý định rời đi. Quân Thư Ảnh trở mình tới lui rồi ngồi dậy nói: “Sở đại hiệp, không phải là người nên trở về phòng mình nghỉ ngơi sao?”

Sở Phi Dương lắc đầu nói: “Ta không cần!”

Quân Thư Ảnh nghiêng răng nghiêng lợi nói: ‘Nhưng ta cần! Ta không có thói quen ngủ khi còn người khác ở trong phòng, nhất là người đó đã từng cưỡng ép ta!’

Sở Phi Dương bị nói trắng ra như vậy liền nhanh chóng đứng dậy, tay phải đưa lên miệng ho nhẹ một tiếng, cao giọng nói: “Vậy người cứ nghỉ ngơi thật tốt đi. Nhưng đừng có chủ ý gì, ta ở ngay bên cạnh.” Hắn đi đến cửa, ngấp ngừng một chút rồi quay đầu lại nói: “Có việc gì cứ gọi ta.”

Quân Thư Ảnh nhếch miệng, mặt cười nhưng không trong lòng không cười, trả lời: “Đương nhiên rồi. Nếu ta trở dạ hoặc sinh non nhất định sẽ gọi người.”

Sở Phi Dương lập tức bước ra, khép cửa lại, nhanh chóng rời đi. Quân Thư Ảnh cười lạnh nằm xuống giường, đôi mắt lóe tinh quang, âm thầm tính kế.

Chương 32

Nửa đêm, cửa phòng Quân Thư Ảnh khẽ mở, một bóng đen xuất hiện chạy ra ngoài khách điểm. Bên trên, một đôi mắt nhìn về hướng bóng đen, đến khi bóng đen kia biến mất thì đôi mắt cũng đột nhiên không còn nữa.

Cùng lúc đó, Quân Thư Ảnh đang ở sát bên cửa sổ, cân nhắc nhìn trái nhìn phải. Nếu dùng khinh công thì từ trên cao nhảy xuống y sẽ có cơ hội bình yên vô sự. Y không có nhiều thời gian để trì hoãn nữa. Tên tiểu nhị bị y bắt hóa trang cho giống y đã theo mệnh lệnh của y mà chạy ra ngoài khách điểm. Cho dù hắn có bị Sở Phi Dương bắt thì chỉ cần hắn không lên tiếng, cái mặt nạ da người hắn đeo có thể cầm chân Sở Phi Dương. Nhưng nhất định là không lừa được Sở Phi Dương lâu, nên y phải nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Quân Thư Ảnh hít một hơi thật sâu, từ trên cửa sổ nhảy xuống. Không đợi đến lúc y chuẩn bị tư thế tiếp đất thật tốt để tránh thương tổn cho phần bụng thì một thân hình mạnh mẽ nhanh như gió lướt qua, mang y lên mái nhà.

Quân Thư Ảnh không cần nhìn cũng biết là ai, chán nản thở dài.

Sở Phi Dương âm thầm cười nói: “Ta nói rồi, không nên có ý định bỏ trốn.” Nói xong hắn bước ra xa vài bước rồi nằm xuống, không biết lấy bầu rượu từ đâu ra, cứ thế mà chậm rãi uống, không buồn để ý đến Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh đứng lặng một lúc, mới phát hiện Sở Phi Dương thật sự không thèm để ý đến mình nữa, cả giận nói: “Sở Phi Dương! Người cứ thế đem ta lên đây rồi bỏ mặc ta à?! Ta muốn trở về phòng ngủ!”

Sở Phi Dương khẽ nhú mào nhìn y, nói: “Ta không ngăn cản người trở về!”

“Người!” Quân Thư Ảnh chán nản, tiện tay cầm viên ngói ném về phía hần. Sở Phi Dương cũng không nhúc nhích, viên ngói cách hần khoảng hai bước liền giống như đụng phải một bức tường vô hình, rơi xuống.

Quân Thư Ảnh oán hận nhìn chăm chú Sở Phi Dương một lúc, sau đó cười lạnh, xoay người bỏ đi.

Âm thanh mái ngói bị dẫm lên xa dần, cước bộ y xem ra có vẻ vững vàng hữu lực, không biết nội lực trong người còn lại bao nhiêu?

Sau đó truyền đến âm thanh người nhảy xuống đất, y lão đảo không vững vấp vài bước, những câu mắng đầy oán hận vang lên.

Sở Phi Dương uống rượu, cười nói: “Không thể tưởng tượng được là Quân Giáo chủ nửa đêm lại có nhã hứng nhảy múa bên ngoài cửa phòng.”

Bên kia im lặng một lúc, rồi sau đó là tiếng cửa đóng sầm vào. Sở Phi Dương sẽ không ngạc nhiên nếu ngày mai vào phòng y thấy mặt bừa bãi. Chắc hẳn phải bồi thường cho lão bản rồi.

Gần trưa mà trong phòng Quân Thư Ảnh vẫn không có chút động tĩnh gì. Sở Phi Dương sợ y lại có hành động đập phá bừa bãi quá trớn nữa liền gõ cửa gọi y, quả nhiên nửa ngày cũng không có tiếng trả lời. Sở Phi Dương một cước đá văng cửa gỗ, nhanh chóng đi vào, nhìn Quân Thư Ảnh vẻ mặt tiêu tụy đang ngồi trên giường, lạnh lùng nói: “Người muốn gì?”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ nhìn quanh căn phòng đầy những mảnh vỡ. Mấy cái đó đều là hàng thượng đẳng, mà lão bản của tửu lâu này cũng không phải là kẻ hào phóng. Không biết y còn muốn làm khó hần đến mức nào.

“Không cần nhìn cũng biết mà.” Quân Thư Ảnh nhú mày nói: “Đừng quên còn cái cửa đằng sau người nữa.” Quân Thư Ảnh chỉ chỉ. Sở Phi Dương quay về sau, nhìn cửa phòng lung lay sắp ngã.

“Cảm tạ người đã nhắc nhở.” Sở Phi Dương thở dài nói: “Người nên ăn gì đi. Người muốn ăn gì? Ta sẽ đi lấy.”

Sở Phi Dương mang tư thái như thế trong tay nắm toàn bộ thể cục khiến Quân Thư Ảnh rất chán ghét. Y nhận ra mình đang ngồi trên giường thì trông có vẻ yếu thế so với hắc liên xuống giường, đứng thẳng đối mặt với Sở Phi Dương, lạnh lùng nói: “Sở Phi Dương, đừng dùng khẩu khí này nói chuyện với ta. Người cũng đừng quên trước sau gì ta và người cũng là kẻ thù. Chỉ cần có cơ hội, ta sẽ lập tức lấy mạng người!”

Sở Phi Dương đương nhiên biết điều này. Hắc cũng chưa từng ảo tưởng Quân Thư Ảnh là một người thiện lương gì. Hắc biết, cho dù là lúc Quân Thư Ảnh suy yếu nhất, hắc cũng phải đề phòng y bất ngờ vươn tay đoạt mạng mình.

Có điều...

Quân Thư Ảnh đứng thẳng như thế, cái bụng đã gần sáu tháng hiện lên rõ ràng dưới lớp y phục đơn bạc. Sở Phi Dương vô tình liếc mắt nhìn, rồi lại lập tức dời ánh mắt đi. Không hiểu sao hắc cảm thấy chột dạ... “Đa tạ người đã nhắc nhở.” Sở Phi Dương chỉ lộ ra vẻ thản nhiên, cười nói. Quân Thư Ảnh ra vẻ đối chọi gay gắt nhưng hắc chỉ dùng sự ôn nhu đáp lại khiến y cảm thấy thật khó chịu. Y bình tĩnh nhìn chăm chăm Sở Phi Dương một lúc, rồi oán hận xoay người, bắt đầu mặc y phục.

Sở Phi Dương âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nhìn bóng lưng y, nói: “Người rửa mặt trước đi, ta đi lấy thức ăn.” Nói xong hắc xoay người muốn rời đi thì Quân Thư Ảnh đã lạnh lùng kêu lên: “Đứng lại! Ta có tay chân đầy đủ, tự mình đi ăn được. Người bớt quan chuyện của ta đi!”

Sở Phi Dương nhíu mày nhìn Quân Thư Ảnh, nói: “Ta chỉ nghĩ người muốn ở trong phòng.”

Quân Thư Ảnh cười lạnh ngắt lời hằn: “Sao? Sở đại hiệp thấy hiện tại ta không thể gặp người khác sao?”

Sở Phi Dương bắt đắc dĩ nói: “Người biết là ta không có ý đó.”

Quân Thư Ảnh cười lạnh, đi ngang qua Sở Phi Dương mà ra khỏi phòng.

Chương 33

Hai người đi vào đại sảnh rộng rành nhốn nháo tiếng người. Quân Thư Ảnh sắc mặt không đổi đi xuyên qua đám người, đến ngồi ở một bàn gần cửa sổ, hoàn toàn không màng đến kẻ đi theo sát chăm nom mình.

Sở Phi Dương đặt kiếm lên bàn, ngồi đối diện Quân Thư Ảnh.

Tiểu nhị chạy tới ân cần bưng trà rót nước, tươi cười nói: “Hai vị khách quan dùng gì?”

Quân Thư Ảnh một hơi gọi tất cả các món sơn hào hải vị, còn kêu thêm một bầu rượu ngon. Sở Phi Dương lẳng lặng chờ y nói xong mới gọi tiểu nhị mang vài món ăn thanh đạm lên, nói thêm: “Không cần mang rượu.” Sở Phi Dương gật đầu, ra ý bảo tiểu nhị có thể lui xuống. Tiểu nhị có chút khó xử nhìn Quân Thư Ảnh, lại nhìn Sở Phi Dương. Quân Thư Ảnh cười lạnh, ném ra một thỏi bạc. Sở Phi Dương chỉ cười, nói: “Nghe ta.”

“Người...” Quân Thư Ảnh đứng lên, vỗ một chưởng lên bàn. Sở Phi Dương xoay mũi kiếm về phía Quân Thư Ảnh. “Ngồi xuống!”

Quân Thư Ảnh nhìn vỏ kiếm mang hoa văn mộc mạc, rồi lạnh lùng nhìn Sở Phi Dương, cuối cùng cũng chậm rãi ngồi xuống.

Tiểu nhị âm thầm lau mồ hôi lạnh, lấy lại vẻ mặt tươi cười, nói: “Nhị vị khách xin đợi một chút. Thức ăn sẽ ra ngay.” Nói xong gã nhanh chóng lui đi.

Sở Phi Dương buông kiếm, nhìn thẳng vào đôi mắt đầy vẻ đề phòng trước mặt mình, thở dài nói: “Không phải món gì đắt tiền cũng tốt. Những

món ăn đó không thích hợp, rượu thì càng tối kỵ với người.”

Sở Phi Dương nói xong lời này, liền thấy đôi mắt Quân Thư Ảnh dấy lên lửa giận ngùn ngụt, nhưng y cũng nhanh chóng thu hồi ánh mắt, bàn tay đặt trên bàn hết nắm chặt lại mở ra. Sở Phi Dương khẽ nhíu mày, cũng không nói gì thêm.

Thức ăn nhanh chóng được dọn lên, Quân Thư Ảnh lập tức ăn sạch những món mình có thể ăn được. Sở Phi Dương chỉ mới động vài đĩa thì thức ăn trên đĩa đã hết nhẵn. Hắn bỏ đĩa, nhìn Quân Thư Ảnh ăn như hổ đói. Sở đại hiệp vốn tính tình thẳng thắn, lúc này hắn muốn lên tiếng khuyên y ăn từ từ, không cần vội vàng gấp gáp như vậy, nhưng hắn cố gắng đem lời nói sắp vượt khỏi miệng mà nuốt xuống – hắn có thể đoán trước được lời nói này sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng như thế nào. Lúc này, vài kẻ không buồn hạ giọng, cứ thế mà bình phẩm hai người từ đầu đến chân. Sở Phi Dương không cần chăm chú lắng nghe thì những lời nói chứng tỏ chủ nhân của chúng không muốn sống nữa cũng tự nhiên lọt vào tai hắn.

Quân Thư Ảnh quả nhiên dừng đĩa. Y cuối thấp đầu khiến Sở Phi Dương không nhìn thấy vẻ mặt của y. Đám đại hán bên bàn kia cười sỗ sàng, hoàn toàn không biết mình sắp gặp đại họa. Sở Phi Dương nhíu mày. Hắn đã nhọc công bảo vệ không để bọn chúng mất mạng, vậy mà bọn chúng có lẽ không biết viết chữ đâm đầu vào chỗ chết. Nên cuộc đời hắn ghét nhất là những kẻ thích sàm ngôn bừa bãi. Không biết có bao nhiêu người đến khi mất mạng mới hiểu được cái đạo lý họa từ trọng miệng mà ra này.

Quân Thư Ảnh đột nhiên vung tay ném đĩa đi, chiếc đĩa cắm ngay vào bàn trước mặt một gã đại hán đang cười sỗ sàng, vài kẻ lộ vẻ hoảng sợ. Quân Thư Ảnh đi qua, khẽ cười, cúi người thu lại chiếc đĩa. Tên đại hán tức giận rút đao muốn tấn công nhưng bị đồng bọn ngăn cản nên cũng thu hồi vũ khí lại. Gã tuy không cam lòng như khi nhìn đến đôi mắt sáng ngời của Sở Phi Dương đang nhìn về phía này, gã biết hắn không phải là người

dễ chọc giận nên cũng thức thối mà im tiếng. Bọn chúng không hề ngờ rằng, Sở Phi Dương đang đề phòng giúp bọn chúng không bị nam nhân trông có chút văn nhược kia đoạt mạng...

Quân Thư Ảnh mang chiếc đĩa về, cái bụng nhô ra khi y đứng dậy lại rước lấy những ánh mắt tò mò cùng khinh bỉ. Quân Thư Ảnh sắc mặt không đổi quay lại ngồi đối diện Sở Phi Dương, gọi tiểu nhị thay cho y một đôi đĩa khác.

Sở Phi Dương nhìn khoe miệng mang ý cười của Quân Thư Ảnh, lại nhú mày nhìn về phía bàn của đám đại hán đang bắt đầu ăn uống linh đình trở lại. Hắn đột nhiên vỗ bàn, khẽ nâng thân kiếm, vỏ kiếm nhanh chóng bay ra, quay một vòng quanh bàn tên đại hán lỗ mãng, rồi quay về, nhẹ nhàng tra vào thanh kiếm.

Gã đại hán kinh ngạc rồi lập tức nổi giận đến đỏ mắt, vừa rút vũ khí tấn công Sở Phi Dương thì một người chỉ chén rượu vừa bị vỏ kiếm chém vỡ, nói lắp bắp: “Nhìn xem, trong rượu có độc!”

Mọi ánh mắt đều nhìn chăm chú vào chỗ gã chỉ, chỉ thấy rượu bị đổ ra đã đốt một lỗ đen trên bàn, bốc mùi khó chịu, còn có tiếng bàn tiếp tục bị ăn mòn.

Bọn đại hán lúc này còn giương cung bạt kiếm giờ choáng váng, không ngờ mình vừa mới đến trước cổng Quỷ Môn Quan. Quân Thư Ảnh hung tợn liếc Sở Phi Dương một cái, đứng dậy rời đi. Sở Phi Dương đặt tiền lên bàn, cầm lấy kiếm vội chạy theo y ra ngoài.

Chương 34

Quân Thư Ảnh bước nhanh về phòng. Sở Phi Dương đuổi theo. Hắn đứng bên cạnh cánh cửa gỗ lung lay sắp đổ, ôm kiếm lạnh lùng nhìn Quân Thư Ảnh đang đi qua đi lại trong phòng.

Quân Thư Ảnh oán hận nhìn hắn một cái, vòng qua hắn để đi ra ngoài. Sở Phi Dương nắm chặt tay Quân Thư Ảnh lại, lạnh lùng nói: “Ta đã nói sẽ không để người tùy tiện giết người nữa! Người không thấy như thế là quá độc ác sao? Giết nhiều người như thế người không sợ bị báo ứng sao?” Quân Thư Ảnh khịt mũi, hừ lạnh một tiếng, nói: “Đừng làm ra vẻ như người chưa từng giết người. Máu trên tay người cũng không ít so với ta đâu Sở đại hiệp!”

“Ít nhất ta cũng không thể hổ thẹn với lương tâm. Còn người thì sao?! Người dám nói...”

“Ta đương nhiên không thẹn với lương tâm! Ta muốn giết người thì giết, việc gì phải hổ thẹn?!”

Quân Thư Ảnh nhìn thẳng vào Sở Phi Dương, đôi mắt như muốn nói việc y làm là hợp tình hợp lý. Sở Phi Dương chán nản, sau một lúc lâu mới bất đắc dĩ buông tay Quân Thư Ảnh, nhíu mày: “Thật sự không thể nói lý với người.”

Quân Thư Ảnh cười lạnh nói: “Vậy người không cần thuyết phục ta nữa. Đạo bất đồng bất tương vi mưu – người làm gì ta vậy?”

Sở Phi Dương thu tay về, khẽ cười nói: “Điểm huyệt.”

“Không phải! Ta muốn hỏi tại sao người điếm huyết ta?” Quân Thư Ảnh tức giận quát.

Sở Phi Dương cười nói: “Thì người đã nói suy nghĩ của chúng ta bất đồng, ta không cần thuyết phục người nữa. Nhưng đối với người không dùng mưu không được. Ta muốn ra ngoài lo liệu chút việc, người cứ ngoan ngoãn mà ở trong phòng đi.” Nói xong hắn đỡ Quân Thư Ảnh lên giường, hoàn toàn không nhìn tới đôi mắt hung tợn, cũng vờ như không nghe những câu y chửi rủa hắn như “tiểu nhân đê tiện”, “ngụy quân tử.”

Trên phố có một ngôi nhà mộc mạc ở giữa khách điếm và cửa hiệu may y phục. Trên cánh cửa để ngỏ có treo bảng hiệu ghi: “Dược điếm.”

“Không cần làm gì khác, mỗi ngày uống một thang là tốt rồi. Lão đại phu mặt mũi hiền lành ân cần dặn dò chàng thanh niên anh tuần trước mặt mình. “Lần đầu tiên được làm phụ thân luôn như vậy. Có việc gì cứ đến tìm lão phu, lão phu có thể theo người đến nhà khám bệnh.

Sở Phi Dương xấu hổ cười cười. Hắn chỉ hỏi là phải chăm sóc người mang thai như thế nào – đương nhiên là vì hắn không có kinh nghiệm về việc này – nhưng chẳng hiểu sao lại khiến lão đại phu này vui đến vậy.

“Người thật là biết chăm sóc nương tử cẩn thận. Nàng thật là có phúc a.” Lão đại phu gật gù vuốt ve chòm râu. Sở Phi Dương khẽ lắc đầu. Nếu để Quân Thư Ảnh nghe được câu nói này, không biết y sẽ nộ khí xung thiên đến mức nào.

“Đại phu, có phải những người mang thai sẽ trở nên đặc biệt khó tính? Lão có cách nào không?” Trước khi đi, Sở Phi Dương hỏi một câu cực kỳ quan trọng.

Lão đại phu vuốt râu rung đùi đắc ý một lúc mới nói: “Cứ chịu theo ý nàng.”

Sở Phi Dương âm thầm thở dài, cầm dược rời đi.

Ra khỏi dược điểm hắn chỉ mới đi được vài bước đã nghe được một âm thanh thanh thúy từ phía sau vang lên: “Sở đại ca!

Sở Phi Dương quay đầu lại, thấy Mai Hân Nhược cải nam trang vẻ mặt vui mừng cùng tiểu nha hoàn chạy đến, trên tay cầm một ít đồ ăn.

“Sở đại ca, gặp lại huynh thật tốt quá. Huynh đã đi đâu vậy? Đêm hôm đó huynh đuổi theo tên trộm rồi không trở về nữa, khiến muội lo lắng gần chết.” Mai Hân Nhược ngẩng đầu nhìn Sở Phi Dương, trong ánh mắt trong trẻo là sự lo lắng không hề che lấp. Sở Phi Dương cười nói: “Đã làm phiền muội quan tâm rồi. Chỉ là ta có chút việc chưa giải quyết, mà không có cơ hội báo cho Mai lão gia.”

Mai Hân Nhược đưa những món ăn trên tay cho tiểu nha hoàn, một tay giữ chặt ống tay áo Sở Phi Dương, nói: “Vậy huynh đã giải quyết mọi sự xong xuôi chưa? Nếu xong rồi huynh hãy trở lại Mai gia đi.”

Sở Phi Dương lắc đầu: “Ta e không được. Hơn nữa mọi việc ở Mai gia cũng đã ổn thỏa, không cần ta ở lại Mai gia mãi. Thật sự ta cũng đang muốn đến chào từ biệt Mai lão gia.”

Mai Hân Nhược thần sắc đang vui vẻ lập tức trở nên ảm đạm, khóe miệng run run, nói: “Huynh không cần phải khách khí như vậy, cứ xem Mai gia như là gia đình mình. Phụ thân muội cùng sư phụ huynh giao tình tốt như vậy, phụ thân muội cũng rất thích huynh. Muội cũng...” Nàng cúi đầu lấy tay xoắn xoắn góc áo, giọng nói nhỏ dần.

Sở Phi Dương nói: “Ta thực không có khách khí, cũng rất cảm tạ Mai lão gia đã nâng đỡ. Sau này nếu Mai gia cần gì, ta sẽ hết lòng tương trợ. Ta

còn có việc, xin đi trước. Mai... công tử cũng nên sớm về nhà đi.” Nói xong hần xoay người muốn rời đi. Mai Hân Nhược vội đuổi theo: “Muội dù sao cũng không có việc gì, để muội theo cùng huynh một đoạn vậy.”

Hai người cùng đi qua mấy dãy phố, Sở Phi Dương dừng lại nói: “Ta đã đến nơi rồi. đành cáo biệt muội vậy.”

“Chờ đã...” Mai Hân Nhược vội la lên. Sở Phi Dương nhìn về phía nàng. Mai Hân Nhược trong lúc cấp bách cũng không biết mình muốn nói cái gì, chỉ là nàng không muốn sớm từ biệt Sở Phi Dương. Nàng nhìn quanh suy tư thì thấy vật Sở Phi Dương đang cầm trên tay. Lúc này nàng mới nhìn rõ đó là một gói dược.

“Đây là dược gì vậy? Sở đại ca bị bệnh sao?” Mai Hân Nhược lo lắng hỏi.

Sở Phi Dương đưa gói dược lên cao, cười cười nói: “Ta không sao. Đây là dược mua hộ người khác thôi.”

“Bằng hữu của huynh bị thương à? Vậy huynh hãy đem y về ngụ ở Mai gia trang đi, sẽ tiện chăm sóc y.” Mai Hân Nhược sốt sắng đề nghị.

“Y không bị thương, cũng không bị bệnh. Không có trở ngại gì cả, ta cũng không cần phải phiền đến Mai gia.” Sở Phi Dương khách khí trả lời.

“Không bị thương cũng không sinh bệnh... vậy đây là dược gì?” Mai Hân Nhược nhìn bộ dáng lo lắng muốn rời đi của Sở Phi Dương, cảm thấy dường như mình gặp lại Sở Phi Dương không đúng lúc cho lắm. Nhưng nàng cần hỏi gì đó để kéo dài thời gian.

“Thuốc dưỡng thai.” Sở Phi Dương cười đáp, sau liền cáo biệt rời đi. Mai Hân Nhược cứ đứng đó, bất động.

“Huynh... huynh ấy nói đó là được gì?” Mai Hân Nhược hỏi tiểu nha hoàn. Tiểu nha hoàn im lặng một lúc lâu mới chần chờ trả lời: “Sở đại hiệp nói... dường như là... được dưỡng thai.

Mai Hân Nhược mở to mắt, vài giọt lệ rơi xuống. Nàng đưa tay lau, xoay người rời đi. Tiểu nha hoàn chạy theo sau, cả hai cùng trở về Mai gia trang viên.

Chương 35

Sở Phi Dương trở lại khách điểm, đẩy cửa, nhìn bộ dáng cứng ngắc đang nằm trên giường của Quân Thư Ảnh. Hắn khẽ cười, không biết phong ba bão táp nào đang chờ hắn đây.

“Ta đã về.” Sở Phi Dương đến trước giường, chuẩn bị tinh thần để đón ánh mắt hận sao hắn không chết đi cho rồi của y, hay những lời châm chọc khiêu khích từ cái miệng lưỡi sắc bén, có thể còn có cả ám khí hoặc độc được chết người.

Nhưng chẳng có gì cả. Quân Thư Ảnh hai mắt nhắm nghiền nằm trên giường, người đầy mồ hôi, vẻ mặt đau đớn.

“Quân Thư Ảnh.” Sở Phi Dương gọi, không có tiếng trả lời. Những sợi tóc đầy mồ hôi dính bết lên trán lên mặt y, trông y vô cùng thảm đạm vật. Sở Phi Dương vội giải huyết cho y, đỡ y ngồi dậy. Hắn có thể cảm thấy người trong tay mình đang run lẩy bẩy.

“Đã xảy ra chuyện gì? Người không thoải mái ở đâu?” Sở Phi Dương nắm cổ tay y định xem mạch lại bị y đẩy ra.

“Ta không sao.” Y thở dốc. “Người có thể về chậm một chút. Lúc đó sẽ nhạt được xác ta... ah...” Chưa dứt lời thì Quân Thư Ảnh đã rên một tiếng, gập người ôm bụng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Người đau bụng sao? Để ta xem!” Sở Phi Dương túm cổ tay Quân Thư Ảnh nhưng y vẫn tránh khiến hắn không thể bắt mạch được.

“Người sao lại ngoan cố như vậy?! Giấu bệnh không cho ta xem chỉ gây hại cho người.” Sở Phi Dương nhíu mày nhăn mặt nói.

Quân Thư Ảnh hừ một tiếng, giọng nói hơi suy yếu: “Người là thầy y sao? Bất quả người chỉ là một kẻ tự cho mình nghĩa hiệp thôi. Ta đã nói ta không có việc gì! Người sao có thể nhiều chuyện giống như nữ nhân vậy!”

“Đến lúc này mà người còn khua môi mua mép. Rốt cuộc ai giống nữ nhân hơn?!” Quân Thư Ảnh không hợp tác làm Sở Phi Dương hơi tức giận, động tác trở nên thô lỗ. Hắn dùng khí lực nắm chặt cổ tay Quân Thư Ảnh, khiến y không thể né tránh.

Quân Thư Ảnh cũng bị những lời nói này chọc giận, y giơ tay kia lên nắm áo Sở Phi Dương, hung tợn nói: “Đúng vậy, Sở đại hiệp người là nam tử hán đại trượng phu! Còn ta giống như nữ nhân, trong bụng còn có đứa nhỏ này! Người muốn biết ta bị làm sao?! Được, ta nói rõ cho người biết! Con người cả ngày trở mình trong bụng ta, khiến ta đau đến chết đi sống lại. Ta không muốn cái gì cũng phải nói cho Sở đại hiệp người biết!”

Khoảng cách quá gần khiến Sở Phi Dương có thể cảm nhận được hơi thở nóng hổi của Quân Thư Ảnh phả trên mặt mình, cũng có thể tinh tường nhìn thấy trong cặp mắt gần trong gang tấc kia những cảm xúc phức tạp. Phẫn hận, không cam lòng, bị sỉ nhục, còn có những cảm xúc không thể diễn tả nên lời. Tất thảy đều khiến tim hắn khẽ run lên. Sở Phi Dương nhớ lúc mới gặp Quân Thư Ảnh, y còn là một nam nhân ở trên đỉnh thiên hạ, hiện giờ y mất tất cả, còn rơi vào tình cảnh tréo ngoe như vậy. Mặc dù biết đó là sự trừng phạt cho tội lỗi của y, nhưng hắn cũng không thể không tiếc hận thay cho y. Nếu không phải y tâm địa bất chính, thì với bản lĩnh của mình, y có thể mang quyền cao chức trọng, được mọi người ngưỡng mộ sùng kính. Sở Phi Dương khẽ thở dài, kéo tay Quân Thư Ảnh xuống, chậm rãi truyền chút nội lực cho y. Lúc này Quân Thư Ảnh không tránh động nữa, chỉ cúi thấp đầu không lên tiếng, yên lặng nhận từng đợt nội lực ấm áp chảy vào cơ thể.

Sở Phi Dương đứng dậy, lấy gói dược trên bàn, nói: “Ta đi sắc thuốc cho người. Người hãy nghỉ ngơi một chút đi.” Hắc lại nhìn cảnh tượng bừa bãi xung quanh, bất đắc dĩ nói: “Nếu không thích nơi bừa bãi này, người có thể đến phòng ta ở bên cạnh. Còn nữa, đừng bỏ chạy. Người nên biết thời điểm này người lưu lại đây là tốt nhất.”

Khi Sở Phi Dương trở về thì Quân Thư Ảnh đã ngủ say trên giường hắc. Sở Phi Dương đặt chén dược lên bàn. Sở Phi Dương phải đi tìm lão chưởng quầy keo kiệt, dùng lời ngon tiếng ngọt bồi tội một hồi, sau đó xuất ra một lượng lớn ngân lượng bồi thường cho những đồ vật Quân Thư Ảnh đập hư mới xong việc.

Vài ngày sau, Quân Thư Ảnh hoàn toàn im lặng, không cố tình gây chuyện, cũng không bày ra trăm phương ngàn kế để chạy trốn. Sở Phi Dương bớt lo lắng, nhưng cũng không dám thả lỏng đề phòng. Hắc hiểu Quân Thư Ảnh là người như thế nào. Sự nhu thuận này chỉ là tạm thời, có lẽ y đang chờ thời cơ lấy mạng hắc. Sống chung với độc xà, tốt hơn hết là không nên lơ là.

Chương 36

Hơn mười ngày bình yên trôi qua. Quân Thư Ảnh cả ngày ở lì trong phòng. Sở Phi Dương không biết y có suy nghĩ gì, nhưng hắn vẫn nghĩ, được nghe Quân Thư Ảnh dùng miệng lưỡi châm chọc bén nhọn nói móc hắn như trước thì tốt hơn. Nếu là hai ngày trước, hắn còn có thể cho là y sợ ngoại nhân đến tìm, nhưng hiện tại y im lặng như vậy, hắn không thể nào đoán ra tâm ý của y, chỉ có thể hết sức đề phòng để kịp thời ngăn chặn âm mưu của y.

Từ ngày hắn gặp lại Mai Hân Nhược, Mai Hường vẫn thúc giục hắn quay lại Mai gia, Sở Phi Dương lúc nào cũng tìm cách thoái thác. Mai Hường cuối cùng chịu không được, tối hôm đó lão cấp tốc cho người gọi hắn đến Mai gia. Sau ba tuần rượu lão liền nhắc đến việc thành thân của hắn và Mai Hân Nhược.

Sở Phi Dương than thầm, cuối cùng lão cũng nói thẳng đến chuyện này. Hắn biết sư phụ hắn cùng Mai Hường trước giờ đều chờ hắn ngỏ lời trước. Mỗi lần hắn ở bên cạnh Mai Hân Nhược thì luôn bị mọi người dõi theo, thêm vào đó ánh mắt Mai Hân Nhược nhìn hắn lúc nào cũng ánh lên vẻ ái mộ. Cho dù hắn có là đại hiệp đi chăng nữa, mà làm gì cũng bị mọi người nhòm ngó như vậy, thì dù ngoài mặt hắn tỏ vẻ thản nhiên, nhưng trong lòng hắn cảm thấy rất phiền phức.

Sở Phi Dương viện ra những lý do để cự tuyệt mà hắn đã chuẩn bị từ trước. Không ngờ hắn chưa nói xong, Mai Hường đã phát hỏa, vỗ bàn một cái, chỉ vào mặt hắn mà mắng hắn là kẻ vô trách nhiệm. Sở Phi Dương kinh ngạc, hắn không hiểu sao mình lại bị mắng như vậy, cảm thấy cực kỳ oan uổng. Đến khi Mai Hường thẳng tay chỉ trích hắn đã có thể tử cùng hài tử

lại đi trêu chọc nữ nhi bảo bối của lão, Sở Phi Dương mới hiểu ra. Hắn cười khổ, loại ân tình này sao có thể cho người khác biết được? Mai Hường mắng xong cũng nguôi giận, tâm tình bình ổn trở lại mới hỏi hắn có phải hắn chỉ đang chiều cố vợ góa của một bằng hữu nào đó hay không, thì hắn thẳng thắn phủ nhận – đây chính là lời nói thật. Đó đích thực là hài tử của hắn, tuy rằng người kia không phải là thê tử của hắn.

Sở Phi Dương nghĩ đến việc Quân Thư Ảnh mang thân phận thê tử liên giết mình, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, rồi không hiểu sao lại cảm thấy buồn cười. Biểu tình kỳ lạ này của hắn không thể qua mắt người khác. Mai Hân Nhược nấp ở một chỗ khuất nhìn ra, lệ tuôn rơi. Nàng chẳng bao giờ biết cư nhiên có người có thể khiến Sở Phi Dương của nàng vừa nghĩ đến đã cười.

Sở Phi Dương thừa nhận rõ ràng như vậy, kỳ lạ là Mai Hường không lên tiếng. Lão trừng mắt nhìn Sở Phi Dương nửa ngày, mới thở dài nộ hơi: “Người thật là... ai...”

Đúng lúc này, một gia đình mặt mày hốt hoảng chạy tới báo tin trong thư phòng có đạo tặc. Mai Hường không răn dạy Sở Phi Dương nữa, cấp tốc chạy đến thư phòng. Sở Phi Dương cầm kiếm đuổi theo Mai Hường, nhẹ nhàng thở ra, xem như hắn đã thoát được lần này. Nhưng nghĩ đến tên đạo tặc theo lời gia đình nói, hắn lại có một dự cảm không tốt. Nếu nói đến người gây phiền phức, không muốn cho hắn có một buổi tối an lành thì hắn chỉ có thể nghĩ đến một người.

Trong trang viên Mai gia tiếng người ồn ào, đèn đuốc sáng trưng. Bọn gia đình cứ ba người một đội cầm đuốc chạy tới. Mấy chục tên cận vệ lập đội hình, mang cung kiếm đến dàn trận. Quân Thư Ảnh ẩn trong phòng, khe hở cửa nhìn ra ngoài, không khỏi âm thầm cười khổ. Y hoài nghi không biết có phải lão già Mai Hường này kiếm được bao nhiêu ngân lượng đều dùng vào việc phòng hộ gia trang của mình hay không.

Bọn gia đình bắt đầu đi dọc theo hành lang lục soát từng gian phòng, sớm muộn gì họ cũng sẽ lục soát đến đây. Quân Thư Ảnh nhìn quanh tìm nơi có thể ẩn thân. Y vừa đến phía sau tấm bình phong, cánh cửa gỗ đã bị đá văng! Căn phòng lập tức được rọi sáng trưng.

Phía sau tấm bình phong cũng không còn nơi nào để nấp. Quân Thư Ảnh lui vào góc tường, nghe bọn gia đình lục soát trong phòng. Y vận chút khí lực, hy vọng có thể sử dụng khinh công, như vậy y sẽ không tốn nhiều sức lực mà vẫn chạy thoát.

Có tiếng bước chân đi tới chỗ tấm bình phong. Quân Thư Ảnh hít một hơi thật sâu, tay siết chặt ba thanh ngân châm sáng lóng lánh, chuẩn bị liều chết thì có bày tay nắm lấy vai y, kéo y lên thanh xà ngang trong phòng. Quân Thư Ảnh giật mình định phản công, thì cổ tay bị chế trụ, miệng cũng bị bịt lại. Một thanh âm nhẹ nhàng vang bên tai y: “Đừng lên tiếng! Là ta!”

DƯƠNG THƯ MỊ ANH

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 37

“Đừng lên tiếng! Là ta!” Hơi thở nóng hổi rơi vào tai. Sở Phi Dương quá phẫn vượt qua khỏi phạm vi mà y có thể tha thứ, khiến y không thể không nghĩ tới cái ngày mà hết thảy nghiệt duyên của hai người bắt đầu, đó cũng là khởi đầu cho tình cảnh bi đát của y. Mỗi hận vốn âm ỉ như tro tàn lần nữa dấy lên mãnh liệt, không thể kiềm chế. Bàn tay cầm ngân chân hơi phát run, y cố ép mình suy nghĩ đến bọn gia đình đang ở dưới chân hai người, gắng không đâm những thanh ngân châm vào người hấn.

Bọn gia đình ở trong phòng lục soát một hồi không phát hiện được gì liền nhanh chóng rời đi, tiếp tục đến một gian phòng khác. Trong phòng không còn ánh đuốc rọi sáng, nhất thời chìm vào bóng tối âm lạnh. Chỉ có bóng cây được ánh trăng cùng ngọn đuốc rọi sáng hắt lên tường, lay động như quỷ dị.

Sở Phi Dương vẫn duy trì tư thế cũ, tay vẫn còn bịt miệng Quân Thư Ảnh, ngưng thần lắng nghe tiếng bước chân hỗn độn bên ngoài, sau khi xác định tất cả các gia đình đã đi xa mới đem Quân Thư Ảnh nhảy xuống phòng. Quân Thư Ảnh mím môi im lặng. Sở Phi Dương trừng y một lát, kéo tay truyền chút nội lực cho y, cố đè nén thanh âm, oán hận nói: “Trước tiên ta sẽ mang người rời khỏi đây. Trở lại khách điếm chúng ta sẽ giải quyết chuyện này!” Nói xong hấn đi đến cửa sổ nhảy ra ngoài trước. Quân Thư Ảnh nhú mày nhìn quanh, cuối cùng vẫn theo Sở Phi Dương chạy ra ngoài.

Quân Thư Ảnh theo Sở Phi Dương vượt qua đình viện. Nhờ có nhiều cây cối và những hòn giả thạch mà họ dễ dàng tránh được bọn tuần vệ, cuối cùng cũng đến được bức tường thông ra ngoài. Sở Phi Dương phi thân lên

tường, nhưng phát hiện Quân Thư Ảnh vẫn chưa lên cùng mình. Hắn cúi đầu nhìn xuống, lại thấy Quân Thư Ảnh đang ở dưới ngẩng đầu nhìn hắn. Sở Phi Dương nhíu mày, nội lực hắn truyền cho Quân Thư Ảnh sao lại sớm cạn kiệt như thế chứ. Xa xa có tiếng bước chân đến gần, hiện tại hắn không còn thời gian để suy nghĩ nhiều nữa. Sở Phi Dương chỉ có thể nhảy xuống, nắm lấy Quân Thư Ảnh cùng y phi thân lên tường. Chợt hắn nhìn thấy trong mắt Quân Thư Ảnh hiện lên một tia nhìn độc ác.

Hắn hơi giật mình, nhưng những điều hắn không ngờ đến lại đột nhiên xảy ra.

Sở Phi Dương thở dài – phía xa là mũi tên vô thanh vô thức bay tới, trước mắt là một kẻ thâm hiểm đang chờ hắn lộ sơ hở để lấy mạng hắn. Hết thấy xảy ra trong nháy mắt – Quân Thư Ảnh nội lực ít ỏi không thể thấy rõ mọi sự tình trong khoảnh khắc này. Y chỉ cảm thấy Sở Phi Dương xoay người y lại, tiếng mũi tên xuyên qua người cùng tiếng Sở Phi Dương rên lên khi những thanh ngân châm đâm vào người hắn lọt vào tai Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh mở to mắt nhìn những thanh ngân châm trên ngực Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương cúi đầu nhìn, cười khổ. Mũi tên xuyên qua vai trái hắn, đầu mũi tên còn vương lại huyết nhục. Nhưng vết thương đó không nghiêm trọng bằng chất độc mà ba thanh ngân châm nhỏ đang truyền vào người hắn – đó mới thật sự là thứ đang đe dọa mạng sống hắn.

Sở Phi Dương rút ngân châm, tự điểm huyết ngăn độc tính lan ra. Phía sau có tiếng người la lên: “Bắn trúng rồi! Hắn bị thương rồi!”. Tiếng bước chân dồn dập càng đến gần. Quân Thư Ảnh còn đang bàng hoàng, mở to mắt nhìn trùng trùng vết thương của hắn, rồi nhìn thẳng vào mắt hắn, há miệng thở dốc, giọng nói có chút khàn khàn: “...Tại sao?”

Sở Phi Dương ôm Quân Thư Ảnh nhảy xuống tường, thở hỗn hển trả lời: “Giờ không phải là lúc nói chuyện. Trở lại khách điểm ta sẽ thanh toán

với người, tên tiểu nhân âm hiểm!”

Sở Phi Dương nhanh chóng mang Quân Thư Ảnh về khách điểm. Quân Thư Ảnh nhắm mắt, nghe tiếng gió vù vù lướt qua bên tai. Sở Phi Dương hao tổn nội lực như thế khiến Quân Thư Ảnh cơ hồ có thể nghe được tiếng độc tố lan tràn khuếch tán trong cơ thể hắn.

Hai người theo lối cửa sổ chui vào phòng Sở Phi Dương.

Vừa vào cửa Sở Phi Dương đã đẩy Quân Thư Ảnh ra, ngã ngồi lên ghế. Hắn cẩn thận rút mũi tên trên vai trái ra, rồi đến những thanh gân châm trước ngực. Miệng vết thương tuy nhỏ nhưng xung quanh là một mảng lớn máu đen ảm dưới da. Quân Thư Ảnh đứng một bên nhìn chăm chăm, đến khi Sở Phi Dương lạnh lùng trừng y, y mới hoàn hồn. Đôi mắt hiện rõ sự không kiên nhẫn thậm chí còn khiến y hơi hoảng sợ.

“Người còn nhìn? Đưa ta giải dược!” Sở Phi Dương khó nhọc nói.

Quân Thư Ảnh nhíu mày. Hắn vốn biết là y muốn hắn chết, sao còn dám kiêu ngạo đòi y đưa giải dược?! Thật nực cười! Quân Thư Ảnh cẩn thận bước về phía cửa.

“Ta nói đưa ta giải dược!” Vài sợi tóc tán loạn trước mặt Sở Phi Dương, giọng nói cực kỳ giận dữ. Lần đầu tiên Quân Thư Ảnh thấy hắn đáng sợ như vậy mặc dù trước kia y từng đối mặt với hắn khi hắn mang sát khí khắp người.

Nhưng mặc kệ Sở Phi Dương có uy hiếp như thế nào, Quân Thư Ảnh biết hắn đã suy yếu đến mức không thể đứng dậy nổi. Không ai trúng độc của Cao Phóng mà sống qua nửa nén hương, dù người đó có là Sở Phi Dương đi chăng nữa.

Y hiện tại có thể ung dung mà đi, như vậy chắc chắn Sở Phi Dương sẽ chết. Y sẽ báo được thù, hơn nữa từ nay về sau không cần phải lo lắng về

cái tai họa ngầm này nữa.

Nhưng y lại thấy chính mình lấy ra một cái lọ đưa cho Sở Phi Dương. Sở Phi Dương bình tĩnh nhìn y, không buồn đón lấy. Quân Thư Ảnh chần chờ một lúc rồi đi vòng qua bàn, mở nắp lọ lấy được bôi lên miệng vết thương. Y lấy một viên dược đưa vào miệng Sở Phi Dương, ấn vào huyết đạo trên gáy, viên dược nhẹ nhàng trượt xuống cổ hần.

Chương 38

Nửa canh giờ sau khi ăn giải được Sở Phi Dương mới dần hồi tỉnh khỏi trạng thái mê man, bắt đầu vận khí điều tức. Quân Thư Ảnh ở bên cạnh nhìn hẩn, không hiểu sao y cảm thấy mơ hồ.

Quân Thư Ảnh đến bây giờ tin là trên đời chỉ có hận thù, hiềm khích, đục vọng. Y không tin có chính nghĩa, thiện lương. Nếu người là kẻ thiện lương, đơn giản là vì người quá sung túc, có thể đi bố thí chút ôn nhu cho kẻ khác, hay chẳng qua vì người chưa có thứ người ham muốn đến mức không từ mọi thủ đoạn để đạt được. Đối với y mà nói, không có thứ gì mà y không thể vứt bỏ, không có người nào mà y không thể phản bội.

Y cũng không tin vào bằng hữu. Cái gọi là tri kỷ chẳng qua là vì người vẫn chưa bị hẩn phản bội. Một khi người đã bị hẩn phản bội, người sẽ không chút lưu tình mà xử trí hẩn, thậm chí là diệt trừ hẩn.

Y thật sự không hiểu. Y không ngờ Sở Phi Dương lại làm những điều này, vì y.

Quân Thư Ảnh bước ra khỏi phòng.

“Người không được đi!” Sở Phi Dương vẫn nhắm chặt mắt như cũ, gương mặt anh tuần tái nhợt khế nhảnh vì bị cơn đau đốn hành hạ.

Mặc dù biết hẩn không nhìn thấy, Quân Thư Ảnh vẫn theo thói quen dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hẩn, hừ lạnh một tiếng: “Người cho là người còn ngăn cản được ta sao?”

“Người cứ chạy trốn thử xem!” Sở Phi Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói, kèm theo đó là tiếng chiếc bàn khê động.

“Người!” Quân Thư Ảnh chán nản, nhìn chăm chăm Sở Phi Dương. Y phát hiện mình không thể dễ dàng bỏ đi được.

Không phải là y sợ Sở Phi Dương. Nếu là trước đêm nay, sự uy hiếp của Sở Phi Dương còn khiến y có phần e dè. Nhưng giờ y không bỏ đi bởi Sở Phi Dương đã hứa sẽ chiêu cố y, không màng đến việc y là một kẻ phiến toái như thế nào. Dù mấy tháng trước hẳn có là địch nhân đáng sợ khiến y phải nghĩ trăm phương ngàn kế để đối phó thì hiện tại y tin chắc là Sở Phi Dương sẽ không thương tổn y. Đương nhiên việc nhìn thấy gương mặt luôn ôn tồn hòa nhã bị thay bởi sự giận dữ thì y cũng không thể không nghe lời hẳn mà ngừng bước.

Sở Phi Dương đẩy ghế cho y: “Ngồi xuống!”

Quân Thư Ảnh do dự một lát mới chịu ngồi xuống. “Người thật là một kẻ ngu ngốc.” Y nhìn Sở Phi Dương đang vận khí điều tức, cười nhạt.

“Người cũng là một tên hỗn đản không hơn không kém.” Sở Phi Dương đáp lại, khóe miệng khê cười.

Quân Thư Ảnh không biết mình ngủ quên từ lúc nào, khi tỉnh lại thì trời đã tờ mờ sáng. Y nhìn về phía Sở Phi Dương, đột nhiên bị dọa đến phát sợ. Sở Phi Dương vẫn ngồi ngay ngắn ở đó, nhưng đôi mắt mở to nhìn y chăm chú.

“Sao vậy? Sở đại hiệp người hối hận, muốn giết người diệt khẩu?” Quân Thư Ảnh cảnh giác đứng lên.

“Người cho là ai cũng âm hiểm ti tiện, thay đổi thất thường như người?” Sở Phi Dương cười lạnh: “Người có thể quay về phòng của mình. Đừng vọng tưởng đến chuyện đào tẩu nữa, ta không đủ kiên nhẫn để chơi trò mèo vờ chuột với người nữa đâu.” Quân Thư Ảnh nhú mày. Sở Phi Dương yên lặng nhìn hắn, ánh mắt mờ mịt khác thường khiến Quân Thư Ảnh khó hiểu. Sở Phi Dương có điểm bất thường, nhưng y không thể nói là hắn bất thường ở điểm nào. Có lẽ vừa mới thoát khỏi Quỷ Môn Quan thì người ta sẽ không thể bình thường được nữa. Ánh mắt quái dị kia khiến y nghi hoặc, quên bẵng việc phải nổi giận vì Sở Phi Dương vô lý đem y so sánh với chuột.

Quân Thư Ảnh đứng dậy rời đi, trước khi đóng cửa còn có thể thấy ánh mắt quái dị của hắn nhìn về phía mình. Cánh cửa khép lại, chặn ánh mắt khó hiểu của Sở Phi Dương.

Quân Thư Ảnh lòng tràn đầy nghi hoặc trở về phòng mình. Hành động kỳ lạ của Sở Phi Dương lại thoáng hiện trong lòng y. Y thậm chí cảm thấy trong khoảnh khắc cánh cửa khép lại, Sở Phi Dương đã thở ra nhẹ nhõm.

Khi đặt tay lên cửa phòng mình, Quân Thư Ảnh chợt hiểu ra, miệng không thể khống chế mà phát ra một nụ cười đắc ý. Y nghĩ y đã biết chuyện gì xảy ra. Quân Thư Ảnh khẽ nhàng quay lại, cơn tức giận bất bình trong nháy mắt tan thành mây khói.

DƯƠNG THƯ MỊ ANH

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 39

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quân Thư Ảnh đến trước cửa phòng Sở Phi Dương, đẩy cửa xông vào. Sở Phi Dương vẫn ngồi yên ở chỗ cũ, đưa mắt nhìn về phía cửa.

“Ai đó?” Giọng nói Sở Phi Dương mang chút cảnh giác, tay cầm thanh kiếm bên cạnh lên.

Quân Thư Ảnh chậm rãi tiến đến, chăm chú nhìn Sở Phi Dương. “Là ta, Sở Phi Dương.” Y vừa trả lời vừa bước chậm lại, giọng nói mang ý cười cùng sự vui sướng không che lấp được khi thấy người khác gặp họa.

Sở Phi Dương buông kiếm, nhìn y nói: “Người trở lại đây làm gì?”

“Ta đến để xem người ra sao.” Quân Thư Ảnh đến trước mặt Sở Phi Dương, quơ quơ tay trước mắt hăn. Sở Phi Dương bất đắc dĩ thở dài một hơi, bắt lấy cổ tay y. Quân Thư Ảnh lắp bắp kinh hãi, cuống quýt thu tay về.

“Không cần thử.” Sở Phi Dương nói. “Ta không nhìn thấy.”

Sở Phi Dương cứ như thế mà thừa nhận rõ ràng khiến Quân Thư Ảnh hơi sững sốt. Y lập tức lấy lại tinh thần, nở nụ cười vui sướng. Y lại đưa tay quơ qua quơ lại trước mặt Sở Phi Dương: “Thật sự là người hoàn toàn không thấy gì? Một chút cũng không?”

“Đúng vậy. Ban đầu còn có thể thấy lờ mờ. Giờ thì hoàn toàn không nhìn thấy gì nữa, chỉ còn là một mảng tối đen.” Sở Phi Dương gật đầu trả

lời.

Quân Thư Ảnh thở dài mãi mãi, lại nói: “VẬY người mù rồi? Ta luôn biết độc dược của Cao Phóng rất lợi hại. Chỉ không nghĩ đến việc ngay cả giải dược cũng không thể không chế được độc tính của nó. Không biết người có bị mù cả đời hay không...”

“Nếu người cứ đưa tay trước mặt ta, ta sẽ chặt đứt đấy. Ta đã nói được thì sẽ làm được, ta nghĩ người là người hiểu điều đó rõ nhất mà.” Sở Phi Dương khẩu khí vẫn bình thường không mang vẻ tức giận nhưng lại gây áp lực lớn. Quân Thư Ảnh ngượng ngùng thu tay lại, xoay người ngồi lên cái ghế bên cạnh Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương cảm thấy từ khi gặp Quân Thư Ảnh thì hẳn nhận được oán khí từ y còn nhiều hơn cả trước khi gặp y. Hẳn nhìn về hướng Quân Thư Ảnh, nhưng không ra vẻ mình đang chăm chú nhìn y, ánh mắt mất đi thần thái như một mảng màu xám trống rỗng. “Quân Thư Ảnh, ta thật sự muốn biết trái tim người làm bằng gì. Sao người có thể luôn vô tâm như vậy?” “Sao? Người mong ta cảm tạ người sao? Người đừng quên Sở Phi Dương, người đang giam giữ ta như phạm nhân. Người nghĩ rằng như vậy là người chiếu cố ta ư?” Quân Thư Ảnh khinh thường nói. Sở Phi Dương không đáp lại, chỉ đưa mắt về phía y. Mặc dù biết rõ hẳn không nhìn thấy, Quân Thư Ảnh vẫn cảm thấy không được tự nhiên. Y sờ sờ mũi hỏi: “Người thật sự mù rồi?”

“Người...!” Sở Phi Dương thấy mình không còn hơi sức đâu để mà tức giận nữa, thở dài: “Ta đúng là đã bị mù, hơn nữa lại khiến người thành một tên hồn đần như thế. Sở Phi Dương ta sống đến bây giờ mới lần đầu tiên cảm thấy mình đã làm một chuyện ngu xuẩn. Người hãy nghe cho kỹ đây, từ bây giờ người phải thành thành thật thật nghe lời ta. Còn dám làm phiền ta, ta sẽ đem người khóa trong phòng, đợi đến khi người sinh hạ xong là có thể chấm dứt mọi chuyện, sau này cả hai người ai nấy đi!”

Sở Phi Dương ngừng lại chờ y đáp lời. Bên tai chỉ có tiếng thở dồn dập hơn. “Có nghe hay không? Trả lời ta!” Hắc không kiên nhẫn rống lên một tiếng.

“Hỗ lạc bình dương (*) Sở Phi Dương, ta sớm muộn gì cũng đòi lại món nợ này với ngươi!” Quân Thư Ảnh oán hận nói.

“Tốt lắm.” Sở Phi Dương gạt đầu hài lòng. “Giờ ngươi về phòng đi. Khi nào cần ta sẽ tìm ngươi, không cần ngươi đến phiền ta nữa.”

“Ngươi...” Quân Thư Ảnh vỗ bàn đứng lên, lại phát hiện trước ngực Sở Phi Dương là thanh kiếm đã được rút ra hơn phân nửa, thân kiếm sắc bén chớp động ánh sáng lạnh lẽo.

Quân Thư Ảnh nhìn kiếm rồi nhìn Sở Phi Dương, hừ lạnh một tiếng rồi mới chịu đi ra ngoài. Sau tiếng đóng cửa ồm ồm, căn phòng cuối cùng cũng im lặng trở lại. Sở Phi Dương thu hồi kiếm, nhẹ nhàng thở ra, đôi mắt khẽ mở mờ mịt nhìn xung quanh. Đột nhiên hắc bổ một chưởng lên cái bàn gỗ.

(*) Hỗ lạc bình dương : (cọc xuống đồng bằng) (bình dương : khu vực bằng phẳng) Ý nghĩa: Cọc mà là khỏi chốn rừng núi, đến nơi đồng bằng thì không còn uy lực chúa tể sơn lâm nữa. Chỉ cho những người quyền cao chức trọng, nay bị thất thế.

(lần đầu tiên biết chú thích là gì xD)

Chương 40

Quân Thư Ảnh trở lại phòng, tận lực suy nghĩ một phen. Trước kia y không thoát khỏi năm ngón tay của Sở Phi Dương nhưng hiện giờ không phải là không thể. Ngay cả một con sư tử hung hãn mà đột nhiên đôi mắt không thể thấy được thì uy lực cũng không còn bao nhiêu. Y nghĩ mình nên sớm đào thoát, không thể để cho Sở Phi Dương phí hoài thời gian của mình.

Quân Thư Ảnh suy suy nghĩ nghĩ một hồi rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Mấy ngày sau y không gặp lại Sở Phi Dương, chỉ có tiểu nhị mỗi ngày ân cần bưng trà đưa nước đến cho y, ngay cả việc sắc thuốc cũng được tiểu nhị đảm nhận. Quân Thư Ảnh vừa nghĩ đến việc loại được mình dùng bị người khác biết liền cảm thấy ghê tởm, cũng may là dường như tiểu nhị kia không biết gì cả. Không thì tên tiểu nhị đã sớm về Quỷ Môn Quan rồi. Tên tiểu nhị vẫn không hay biết, ngày ngày đều hầu hạ y chu đáo ân cần. Quân Thư Ảnh cũng thử chạy trốn một lần rồi, nhưng chưa kịp chạy ra tới phố đã bị Sở Phi Dương tóm về – đó là lần đầu tiên sau đêm đó y nhìn thấy Sở Phi Dương. Hai mắt hắc không còn ánh sáng nhưng gương mặt vẫn không chút thay đổi. Quân Thư Ảnh không cam lòng bị Sở Phi Dương bắt về khách điểm. Quân Thư Ảnh biết nhìn thoáng qua thì hắc vẫn giống như một người có đôi mắt bình thường, nhưng chỉ cần hắc bước không quá năm bước ra phố thì chắc chắn sẽ bị mọi người phát hiện hắc là người mù. Y không hỏi Sở Phi Dương sao tìm được y, chỉ là cảm thấy không thể xem nhẹ hắc.

Sở Phi Dương hiện tại đã mù lòa nhưng vẫn lợi hại như trước. Hắc giống như một bức tường cao, không thể phá vỡ, không thể vượt qua. Cảm giác bất lực trong lòng Quân Thư Ảnh càng sâu sắc. Điều khiến y phiền

nào nhất chính là, thời hạn ba tháng hiện chỉ còn một tháng ngắn ngủi, nếu không nhanh chóng lấy được Phần Tình Châu, e là y sẽ bỏ mạng tại nơi này.

Quân Thư Ảnh cảm thấy mình ngày càng ngủ nhiều. Y không biết là do sinh mạng trong bụng mình hay do tác dụng của độc dược. Mặc kệ là do cái gì thì cũng không phải là chuyện tốt.

Một buổi sáng, Quân Thư Ảnh theo thường lệ thức giấc khi có tiếng gõ cửa. Y nhả mào mở cửa, nhưng người gõ cửa không phải là tiểu nhị như y nghĩ mà là Sở Phi Dương đang đứng ngoài cửa. Sở Phi Dương cười với y. Ánh mắt hẩn u ám, vô thần, nhưng nụ cười vẫn ôn hòa bình tĩnh như mọi khi. Bất giác Quân Thư Ảnh càng nhăn mặt hơn.

Sở Phi Dương cất bước, trong tay là thực hạp (*) tình xảo. Quân Thư Ảnh cẩn thận tránh để không đụng vào hẩn. Sở Phi Dương lập tức đi đến bên bàn, đặt thực hạp xuống, nhìn sang Quân Thư Ảnh, cười nói: “Với tình hình hiện giờ của ta, nếu không cẩn thận sẽ gặp nhiều phiền toái. E là sau này ta đều phải dùng cơm trong phòng.”

Quân Thư Ảnh chậm rãi bước tới, ánh mắt dừng lại trên người Sở Phi Dương. Sở Phi Dương cẩn thận mò tìm cái ghế, rồi sờ soạng mở thực hạp, bày thức ăn ra. Quân Thư Ảnh ngồi xuống đối diện Sở Phi Dương, Sở Phi Dương đưa đôi đũa tới trước mặt y.

“Người không thấy tức giận sao? Ta suýt chút nữa đã giết chết người.” Quân Thư Ảnh tràn đầy nghi hoặc

Sở Phi Dương cười âm đạm: “Nhưng ta vẫn còn sống...”

“Và bị mù.” Quân Thư Ảnh ngắt lời. “Người hẩn là phải hối hận, phải nổi trận lôi đình. Người hẩn phải hận không thể đem ta ra phanh thây! Lúc ta ra mở cửa người nên một kiếm đâm tới, chứ không phải tươi cười đưa cơm cho cừu nhân của người!” Quân Thư Ảnh càng nói càng không bình

tĩnh, tâm trạng buồn bực tích tụ mấy ngày như núi cứ thế mà bộc phát. “Đại hiệp cái gì?! Chính nghĩa cái gì?! Người căn bản chỉ là một tên ngụy quân tử, cả đời sống dưới cái mặt nạ là kẻ đáng thương!”

Sở Phi Dương hạ đũa. Bầu không khí trong phòng nhất thời trở nên yên lặng như quỷ dị.

“Là ta muốn cứu người.” Sở Phi Dương nói.

“Bất luận như thế nào ta cũng sẽ không áy náy vì kẻ khác! Nhất là kẻ đó lại là người, Sở Phi Dương!” Quân Thư Ảnh nắm tay lại, nghiêng răng nói. Sở Phi Dương khẽ thở dài: “Nghe đây, ta không muốn tiếp tục tranh cãi với người. Cứu người là lựa chọn của ta, cho dù có chết, ta cũng không oán thán. Nếu người cảm thấy áy náy, thì ít nhất hãy nghe lời ta...” “Nghe lời người? Nghe cái gì?! Muốn ta là ngụy quân tử giống người sao?!” Quân Thư Ảnh khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Sở Phi Dương gật đầu cười: “Tốt nhất là thế, nhưng ta không dám hy vọng quá nhiều. Ta chỉ yêu cầu người đừng giết hại kẻ vô tội. Nên suy nghĩ trước khi lạm sát bừa bãi.”

“Người cho rằng người là ai?! Dựa vào đâu mà người ra lệnh cho ta?!”

“Người nợ ơn ta.” Sở Phi Dương thản nhiên nói, lại mỉm cười: “Hơn nữa người cảm thấy dao động, áy náy.”

“...” Quân Thư Ảnh lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Đến giờ mà người còn có thể tự tin mà nói vậy sao?”

Sở Phi Dương không đáp lời, chỉ tiếp tục đưa đũa lên gấp thức ăn.

Quân Thư Ảnh cười nhạo: “Người gấp trượt rồi, người mù.”

Sở Phi Dương vờ như không nghe thấy, vẫn cố gấp thức ăn.

Quân Thư Ảnh sờ sờ mũi, cảm thấy không thú vị nữa. Nhìn Sở Phi Dương do bị mù mà động tác trở nên ngốc nghếch, y đột nhiên lý giải lời nói của hắn.

“Với tình hình hiện giờ của ta, nếu không cẩn thận sẽ gặp nhiều phiền toái. E là sau này ta đều phải dùng cơm trong phòng.”

Sở Phi Dương cừu gia không ít, thậm chí có thể nói là không ít hơn y là bao. Đối với bọn đạo tặc núp trong bóng tối giương mắt quan sát thì một Sở Phi Dương mù lòa không thể bách chiến bách thắng nữa thì đây quả thực là cơ hội trời ban. Có lẽ y không cần động thủ, Sở Phi Dương cũng sẽ sớm bị phanh thây, phơi xác ngoài đầu đường xó chợ.

Quân Thư Anh bưng bát cháo, chậm rãi lấy thìa múc, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Chương 41

Cứ như thế vài ngày yên lặng trôi qua – ít nhất bề ngoài thì như thế.

Mấy ngày trước Quân Thư Ảnh chưa từ bỏ ý định lên vào Mai gia, trốn ra ngoài một lần. Rút bài học từ hai lần thất bại trước, lần này y đã thành công trong việc không làm kinh động đến người nào.

Nhưng y vẫn thất bại như cũ.

Y đi theo con đường mà lần trước Mai Thần Anh đã dắt y đi, thám thính thật cẩn thận. Nhưng khi y khó nhọc di chuyển với cái bụng đã to ra, vượt qua thiên tân vạn khổ mới đến được thư phòng của Mai Hưởng – Mai Thần Anh không lừa y, đây đúng là nơi lão hồ ly kia cất giấu bảo vật, nơi đây có thể thấy những binh khí quý hiếm, những cổ vật đầy giá trị, châu báu trang sức lấp lánh – nhưng thứ y muốn tìm thì không có.

Quân Thư Ảnh nhẫn nại tìm đi tìm lại mấy lần, cuối cùng y cũng phải thừa nhận là mình đã thêm một lần phí công vô ích. Sau khi chấp nhận sự thật là nơi này không có Phần Tình Châu, y cuối cùng cũng bất đắc dĩ mà trở về, trước khi đi còn thuận tay lấy đi một thanh chủ thủ. Vàng bạc châu báu đầy phòng, sao có thể tay không mà ra về. Quân Thư Ảnh ủ rũ ra khỏi trang viên Mai gia, liền đụng độ Sở Phi Dương. Dường như hẳn chờ y đã lâu lắm rồi. Ánh mắt trống rỗng của Sở Phi Dương nhìn về phía y, đôi mày khẽ chau. Quân Thư Ảnh cảm thấy hẳn đang rất tức giận.

“Người không muốn giải thích gì sao?” Sở Phi Dương mở lời.

“... Sao người có thể tìm thấy ta?” Quân Thư Ảnh khó chịu hỏi: “Trước kia ta cho rằng Sở đại hiệp người từng đuổi giết nhiều người, có thể luyện

được công phu truy tìm hành tung của người khác. Nhưng hiện tại, ta không tin một người mù ngay cả cái ghế trong phòng cũng đụng vào có thể tìm được ta. Người cả ngày cứ mang bộ mặt ra vẻ mình quang minh lỗi lạc lắm, nhưng ta không thể không hoài nghi, phải chăng... người đã đưa gì đó vào người ta?”

Quân Thư Ảnh hung tợn nhìn chăm chú Sở Phi Dương, đôi mắt trống rỗng của hắn khẽ dời đi, đôi mi khẽ chớp trong khoảnh khắc cho khuất đôi mắt u ám vô thần.

“Thật sao?! Người thật sự đã đưa vật gì vào người ta?!” Quân Thư Ảnh không thể tin được mở to hai mắt nhìn.

“Đôi khi phải đối phó với một kẻ cứng đầu thì cũng phải dùng chút thủ đoạn.” Sở Phi Dương bình tĩnh trả lời.

“Người... tiểu nhân dê tiện! Ngươi quân tử!” Quân Thư Ảnh tiến lên nắm áo Sở Phi Dương, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Ta chưa từng hứa sẽ không làm gì.” Sở Phi Dương ngẩng đầu ra phía sau khẽ tránh.

“... Người đã làm gì?” Quân Thư Ảnh buông Sở Phi Dương ra, gương mặt đầy vẻ chán ghét.

Sở Phi Dương nâng một ngón tay lên, một con chim nhỏ xinh màu vàng không biết từ đâu bay ra, đậu trên đầu ngón tay thon dài của hắn, chiếc mỏ uể oải dụi dụi vào đôi cánh.

“Loại được ta hạ lên người người sẽ không gây ảnh hưởng hay thương tổn gì cho cơ thể người. Nhưng dù người có ở chân trời hay góc biển, sinh vật nhỏ này có thể tìm thấy người.” Sở Phi Dương thản nhiên giải thích, dường như hắn xem hành vi không được quang minh chính đại cho lắm này chỉ là một chuyện bình thường.

Quân Thư Ảnh ngẩn người nhìn trừng trừng sinh vật nho nhỏ màu vàng trên đầu ngón tay hắc, rồi lại hướng về gương mặt bình tĩnh của Sở Phi Dương.

“Loại dược kia có hiệu lực bao lâu?” Lúc này y chỉ quan tâm đến một vấn đề. “Một tháng? Một năm? Mười năm?”

“Cả đời.” Sở Phi Dương ngắt mạch phán đoán của y. “Nhưng chỉ cần người làm theo những gì chúng ta đã ước định, ta sẽ không dùng nó để tìm người.”

“Ước định?!” Quân Thư Ảnh không kiên nhẫn quát lên. “Ước định chết tiệt gì? Không giết người?! Làm người tốt giống Sở Phi Dương người?! Người không biết là người đã xen quá nhiều vào việc của ta sao Sở đại hiệp!”

“Đó là bởi vì người vẫn còn có thể cứu vãn.” Giọng nói Sở Phi Dương chột thấp xuống. “Ta đã thấy người giết người. Không thể không nói người là một tên hồn đản đến tận xương tủy. Nhưng những người bị hạ dưới tay người cũng không phải người tốt gì, chẳng qua chỉ là người chiến thắng mà thôi. Vốn chỉ cần giết người thì mọi chuyện sẽ kết thúc, không còn hậu hoạn, nhưng hiện tại ta không thể giết người, cũng không muốn giết. Ta nghĩ phải giúp người cải tà quy chính, bởi ta không muốn có cái ngày mà ta phải giết người.” Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương, nghe hắc lạnh lòng nói xong, y cũng không thốt được một lời nào. Con chim màu vàng đã sớm bay đi, lúc này chỉ có sự im lặng quỷ dị bao trùm hai người.

Một lúc lâu sau, Sở Phi Dương khẽ thở dài nói: “Trước hãy theo ta trở về. Nếu người nguyện ý giải thích, ta rất muốn biết tại sao người lại nhiều lần đột nhập vào Mai gia trang như vậy, rốt cuộc là vì lẽ gì?”

“Đáng tiếc, ta lại không muốn nói.” Quân Thư Ảnh hừ lạnh.

Sở Phi Dương nhú mày, khẽ mỉm cười, mang Quân Thư Ảnh đi.

Chương 42

Thời hạn ba tháng càng đến gần, Quân Thư Ảnh càng không thể không chế cơn hoảng loạn. Y thừa nhận là mình sợ chết, cực kỳ sợ. Cho dù thế giới này có khiến y chán ghét đến thế nào thì y cũng hoàn toàn không muốn chết.

Phần Tình Châu không ở Mai gia, vậy thì ở đâu?

Lúc trước y còn có thể thông thả là vì y nghĩ mình biết Phần Tình Châu ở đâu, chỉ chờ y đến mang đi. Nhưng giờ, y đột nhiên không còn manh mối về nó, thời gian lại điên cuồng lao đi, cảm giác lo lắng bức người khi nước đã đến chân. Mùa hè với cái nắng chói chang khô nóng càng làm Quân Thư Ảnh luống cuống bất an.

Có lẽ còn vì những nguyên nhân khác nữa. Quân Thư Ảnh nâng phần bụng đã hiện ra rõ ràng, chau mày.

Y không biết nên hình dung cảm giác này như thế nào. Y có thể cảm thấy sinh mệnh trong bụng mỗi khi nó duỗi tay duỗi chân hay cuộn tròn thân thể. Quái dị, nhưng lại chân thật dị thường.

Tiếng cánh cửa bị đẩy ra khẽ vang, Sở Phi Dương mang chén dược đến. Cước bộ của hã vẫn chậm chạp, nhưng không còn khập khiễng như trước. Đây không phải lần đầu tiên Quân Thư Ảnh cảm thán sự thích ứng nhanh như quái vật của hã.

Sở Phi Dương đi đến trước bàn đặt chén dược xuống, khi không nghe bất kỳ tiếng động hay lời lẽ nhạo báng nào của Quân Thư Ảnh, hã khẽ nghiêng đầu cười hỏi: “Người có chuyện gì sao?”

Quân Thư Ảnh nhăn mặt nhăn mày đáp: “Nó luôn động.”

Sở Phi Dương sờ sờ chén dược, ngồi xuống bên cạnh bàn, cười nói: “Đó là vì tâm tình người không tốt. Người càng phiền não nó càng động. Người bình tĩnh thì nó mới yên tĩnh lại.”

Quân Thư Ảnh nâng bụng, liếc Sở Phi Dương một cái, khinh thường nói: “Ra là Sở đại hiệp người cũng có kinh nghiệm trong những chuyện này.”

“Là đại phu trong dược điểm nói. Mỗi lần đến lão hỏi han, không biết cũng khó. Dược đây, người uống ngay đi.”

Quân Thư Ảnh tối mặt, oán hận nói: “Ta sớm muộn gì cũng giết lão già chết tiệt kia.”

Quân Thư Ảnh đi đến cạnh bàn bưng chén dược lên uống. Sở Phi Dương ngồi bên cạnh thản nhiên đáp lại: “Nếu người dám lạm sát kẻ vô tội, ta tuyệt sẽ không tha cho người.”

Quân Thư Ảnh nhướn mắt, lạnh lùng nói: “Ta biết Sở đại hiệp. Cái mạng nhỏ của ta đang ở trong tay người, ta sao dám làm chuyện xằng bậy.” “Vậy thì tốt rồi.” Sở Phi Dương gật đầu.

Quân Thư Ảnh một hơi uống hết chén dược đen đặc, rồi mạnh tay đặt chén lên bàn, vén tấm áo choàng rộng thùng thình ngồi đối diện Sở Phi Dương, nhìn hằm hồ soạng thu dọn chén dược.

“Sở Phi Dương, đại hiệp các người đều nhàn rồi như thế sao? Cứ chạy theo dạy giảng đạo bọn ta phải từ bỏ cái ác, cải tà quy chính sao?” Quân Thư Ảnh nói đến câu cuối khẽ nhếch miệng khinh thường.

“... Người là người đầu tiên.” Sở Phi Dương thản nhiên đáp, đem đôi mắt vô thần quét một vòng trên người Quân Thư Ảnh. Mặc dù đó là một

đôi mắt vô thần, nhưng Quân Thư Ảnh có thể cảm nhận trong đó có một tia ý vị sâu sắc. Vốn y muốn nhạo báng châm chọc Sở Phi Dương một phen, nhưng không ngờ mình lại bị câu trả lời làm cho bất ngờ đến nỗi không thốt được lời nào.

“Quân công tử an tâm nghỉ ngơi đi, ngày mai ta sẽ lại đến quấy rầy người.” Sở Phi Dương vừa cười nói vừa đi ra ngoài. Quân Thư Ảnh oán hận nhìn chăm chăm người đang rời đi, nâng bụng trở lại giường, nhúu mày thăm nguyên rủa. Quả nhiên sinh mệnh trong bụng y lại quấy đạp dữ dội hơn.

Nhưng ngày hôm sau Sở Phi Dương không đến. Buổi sáng vẫn có tiếng gõ cửa khe khẽ, nhưng khi y mở cửa thì chỉ nhìn thấy khuôn mặt cười nịnh nọt của tiểu nhị.

Trong tay tiểu nhị là một giỏ thức ăn, không nhìn tới thân hình có chút bất thường của Quân Thư Ảnh gã cúi đầu khom lưng hành lễ, gương mặt đầy tươi cười nói: “Chào Quân công tử, tiểu nhân vội tới đưa cơm cho ngài đây. Vị Sở đại hiệp kia có phân phối tiểu nhân phải lo thức ăn cho ngài thật tốt.”

Quân Thư Ảnh cảm thấy đau đầu, y xoa xoa trán, nhúu mày hỏi: “Người họ Sở kia đâu?”

“Đã rời đi rồi.” Tiểu nhị nhanh chân lẹ tay sắp xếp đồ ăn lên bàn, nhẹ nhàng đáp.

“Đi rồi?” Quân Thư Ảnh nhất thời không biết phản ứng ra sao. “Đi đâu?”

Tiểu nhị ha hả cười nói: “Tiểu nhân nào biết chuyện của Sở đại hiệp. Sáng sớm hôm nay Sở đại hiệp đã rời đi rồi. Ngài dùng cơm đi, có gì cần cứ gọi tiểu nhân.”

Quân Thư Ảnh khoát tay ý bảo tiểu nhị lui ra. Tiểu nhị rời phòng, đóng cửa, bốn phía nhất thời yên tĩnh trở lại.

Chương 43

Quân Thư Ảnh tràn đầy nghi hoặc. Y không tin Sở Phi Dương có thể dễ dàng buông tha mình như vậy. Có lẽ vì hắn có con chim nhỏ chết tiết kia nên cũng không cần lo lắng. Không có Sở Phi Dương lúc nào cũng dò xét mình, y cứ thế mà tiêu diêu tự tại.

Quân Thư Ảnh lại đến Mai gia tra xét vài lần, nhưng cũng công cốc. Y cũng dịch dung để tiếp cận Mai Thần Anh, nhưng đáp án cũng giống như lần trước. Quân Thư Ảnh lòng nóng như lửa đốt, lại vô kế khả thi. Y thầm mắng Mai Thần Anh đúng là một cái bao cỏ, thân là trưởng nam Mai gia mà ngay cả chỗ để châu báu cũng không biết rõ. Khó trách cha hắn càng thiên vị Sở Phi Dương, trăm phương ngàn kế lôi kéo Sở Phi Dương về làm rể cứng. Việc tìm kiếm hạt châu không có tiến triển, mà từ lúc Sở Phi Dương ra đi tới nay đã năm ngày cũng không có tin tức gì. Quân Thư Ảnh không biết rốt cuộc Sở Phi Dương đang tính toán điều gì. Luôn ở vào thế bị động, không nắm bắt được điều gì khiến Quân Thư Ảnh không thể chịu nổi. Chưởng quầy cùng tiểu nhị của khách điểm cũng không biết hướng đi của Sở Phi Dương, chỉ biết cảm thán không thôi khi hắn thanh toán một lần nhiều ngân lượng như vậy.

Nếu không có manh mối của Phần Tình Châu, vậy thì y nhất định phải tìm Sở Phi Dương. Nếu y không thể tự mình tìm thấy hạt châu kia, có lẽ Sở Phi Dương sẽ trợ lực cho y. Quân Thư Ảnh quyết định đầu tiên phải tới phòng Sở Phi Dương xem xét, không ngờ vừa mới mở cửa, liền thấy một mảnh giấy được chén trà chặn lại nằm trên bàn, chặn đệm nằm vương vãi dưới đất.

Quân Thư Ảnh đến gần nhìn kỹ, trên mảnh giấy có ghi một địa điểm: Hồ gia trại. Quân Thư Ảnh hồ nghi nhú nhú mày. Hồ gia trại là nơi nào? Sở Phi Dương lưu lại tờ giấy này là để y xem? Nhưng nếu y không vào gian phòng này, hoặc không chú ý tới mảnh giấy này, thì những chữ hắc lưu lại có ý nghĩa gì? Đúng là kẻ kỳ lạ. Quân Thư Ảnh thu hồi tờ giấy, gọi điểm tiểu nhị tới để hỏi về Hồ gia trại.

Ra Hồ gia trại là một bang thổ phi ở trên núi cách cổng thành không xa, ban ngày thường vào nhà người dân mà cướp của, làm chuyện tàn ác. Nhưng cũng chỉ là một bang thổ phi tầm thường. Chắc tên Sở Phi Dương này đã đi làm chuyện hiệp nghĩa rồi.

Đối phó với một bang thổ phi như vậy, nhiều nhất là sáng đi tối về, vậy mà Sở Phi Dương lại bật vô âm tín nhiều ngày như vậy... Trước mắt Quân Thư Ảnh hiện lên đôi mắt trống rỗng u ám, cước bộ mang chút chần chờ – nếu Sở Phi Dương cứ như vậy mà đi đến nơi đó, thì thật đúng là không biết tự lượng sức mình, tự dâng mình vào miệng cọp. (*)

Quân Thư Ảnh mở tờ giấy ra, nét chữ trên giấy ngay thẳng gọn gàng như chủ nhân của nó vẫn bình tĩnh khi viết những dòng chữ này. Đây có thể xem là thư cầu viện y à?! Phương thức thật đúng là đặc biệt.

Quân Thư Ảnh nằm trên giường cân nhắc thật kỹ càng. Năm ngày, có lẽ hắc đã chết từ sớm rồi. Một đại hiệp giang hồ lòng lầy như hắc nên chết trong trận đấu với một cao thủ hay chết vì bị ám toán, nên chết trong một hoàn cảnh thật đặc biệt chứ nếu chết một cách tùy tiện thế này – bị một đám thổ phi loạn đao chém chết – cũng thật là đáng tiếc. Y thở dài, khẽ xoa trán ngồi lên. Dù không hắc biết sống chết như thế nào, nhưng biết đâu chừng hắc vẫn còn sống, và nếu y đi ngay bây giờ thì còn có thể cứu mạng hắc.

Quân Thư Ảnh cầm ngân lượng đến chuồng ngựa, thuê một con hắc mã mạnh mẽ, nhảy lên lưng nhằm hướng cổng thành mà đi. Đường đi xóc nảy

khiến sinh mệnh trong bụng y không ngừng trở mình, Quân Thư Ảnh cắn chặt răng cố nén cơn đau. Không ngờ y cũng có ngày vì cứu người mà bỏn ba cả ngày, nếu người đó là Cao Phóng thì không đáng nói, nhưng người y đang muốn cứu lại là Sở Phi Dương, nghĩ sao y cũng thấy việc đó quá đổi hoang đường.

Quân Thư Ảnh đặt tay lên bụng, y thật sự có thể cảm nhận mình đang chạm vào sinh mệnh đang quật phá âm ỉ. Mồ hôi lạnh theo trán tuôn xuống, Quân Thư Ảnh cắn răng, thấp giọng nguyên rủa: “Lão tử khó có lúc làm chuyện tốt, ngươi mau yên tĩnh cho ta.” Không qua thời gian hai nén hương, y đã nhìn thấy sơn môn. Quân Thư Ảnh thúc ngựa xông thẳng vào sào huyệt của bọn thổ phỉ, dọc đường rải rác những xác chết của bọn lâu la. Quân Thư Ảnh không ngừng giục ngựa chạy nhanh hơn, trong lúc đó cũng đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng không thấy một người sống nào. Có lẽ y đã tới quá chậm, nhưng đó cũng đâu phải là lỗi của y.

Chương 44

Trong sơn trại không một bóng người – tất nhiên là không kể đến người chết. Quân Thư Ảnh xuống ngựa, xem xét tứ phía. Y đi theo lối cửa hậu của sơn trại mà ra ngoài, trên con đường nhỏ gập ghềnh cũng chất đầy xác sơn tặc, sắc mặt chúng khi chết đã không còn nét hung hãn dữ tợn nữa.

Quân Thư Ảnh bước qua một thi thể, mùi hôi của xác chết cùng máu tanh ập thẳng vào não Quân Thư Ảnh khiến y cảm thấy buồn nôn. Đi thêm được mấy bước y liền nghe phía trước có tiếng binh khí va chạm vào nhau. Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng chạy đến, ẩn thân trong một lùm cây rập rập để quan sát phía trước.

Vài tên thổ phỉ mặt mày dữ tợn đang hung hãn múa đao. Sở Phi Dương bị vây ở giữa, cả người đầm máu, hơi thở gấp gáp khó nhọc, đôi mày nhíu lại mang vẻ mệt mỏi, nhưng hăn vẫn chú ý cảnh giác xung quanh.

Không biết từ đâu lại xuất hiện một đám thổ phỉ cao lớn thô kệch. Bọn chúng cũng không vội vàng tấn công mà chỉ vây thành một vòng xung quanh Sở Phi Dương, từng tên từng tên một tấn công, thỉnh thoảng xông vào chém một đao vào rồi lập tức lui về chỗ cũ, cứ thế mà thay phiên nhau tiến đánh.

Sở Phi Dương đứng ở giữa, hơi ngẩng đầu, tập trung lắng nghe. Nhưng hăn không cách nào phát hiện địch nhân đúng lúc, trên người đã lưu lại vài vết thương, thậm chí vài vết còn lộ cả xương cốt trông thật đáng sợ.

Một tên thổ phỉ trong đám há mồm cười to, một ít nước bọt văng ra dính trên chòm râu rối bù. “Sở Phi Dương, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay! Thuộc hạ của lão tử ta hy sinh nhiều như vậy là do ngươi! Tốt lắm!

Hôm nay các huynh đệ ta sẽ ngoạn chết người như lão miêu ngoạn chuột! Thiên hạ mấy ai có thể giết chết Sở Phi Dương chứ! Sau hôm nay Hồ gia trại sẽ nổi danh khắp giang hồ!”

Gã nói xong xung quanh liền vang lên một trận cuồng tiếu. Sở Phi Dương đứng ở giữa, cả người run lên vì một mối. Giờ hẳn chỉ có thể tập trung lắng nghe, dùng thính lực phán đoán vị trí kẻ địch. Hẳn thành công tránh được vài đao, nhưng trước ngực trên lưng vẫn lưu lại vài vết thương.

Quân Thư Ảnh nhìn tình hình trước mặt, hơi nhíu mày, xuất ra ngân châm trong tay áo. Y ra khỏi lùm cây, vẫy vẫy tay với đám người đang hỗn chiến phía trước: “Này!” Vài tên thổ phỉ sửng sốt, nhìn về người đột nhiên xuất hiện, thế trận trở nên giống như vở diễn miêu nhảy ra bắt chuột. Sở Phi Dương cũng hướng mắt về phía Quân Thư Ảnh, sau một lúc kinh ngạc, hẳn liền cong khóe miệng cười cười với y. Quân Thư Ảnh bữu môi, nhảy vào trận chiến.

Y tuy không có nội lực nhưng lại có vũ khí lợi hại dễ dàng đoạt mạng kẻ khác. Tuy y không có chiêu thức võ công để thu phục bọn chúng, nhưng cũng đủ để lấy mạng chúng. Chỉ cần như vậy là đủ. Quân Thư Ảnh thi triển khinh công, nhanh chóng cướp được đao của chúng, ba thanh ngân châm chớp lóe, vài tên thổ phỉ ngã xuống đất, khóc thét kêu lên thảm thiết rồi dần dần chúng không thể phát được bất kỳ âm thanh nào nữa, máu chảy lênh láng, mắt mở to kinh hoàng, cả người run lẩy bẩy.

Quân Thư Ảnh khinh thường liếc mắt nhìn Sở Phi Dương vẫn đang đứng tại chỗ, rồi ngồi xổm xuống nói với gã đầu lĩnh: “Lão miêu ngoạn chuột? Các người xứng là miêu sao?”

Gã thổ phỉ kêu lên vài tiếng thảm thiết, rồi trợn tròn hai mắt, không phát ra tiếng động nào nữa.

Quân Thư Ảnh vỗ vỗ y phục đứng dậy. Sở Phi Dương cười nói: “Ta không nghĩ là người sẽ đến.”

Quân Thư Ảnh đưa ra mảnh giấy, đưa Sở Phi Dương, nói: “Đừng giả vờ. Không phải người cầu cứu ta sao? Muốn ta giúp người mà không dám nói thẳng? Sở đại hiệp làm chuyện này thật không quang minh lỗi lạc chút nào.”

Sở Phi Dương ho nhẹ, nói: “Ta cầu người đến người sẽ đến sao? Ta để mảnh giấy đó, nếu người không đến phòng ta sẽ chẳng thể nhìn thấy. Nếu người đến phòng của ta...” Sở Phi Dương mỉm cười, “tất nhiên người sẽ đến.”

Quân Thư Ảnh không đồng ý cười lạnh một tiếng, nói: “Thật sự ngay cả ta cũng không biết Sở đại hiệp là một người không biết tự lượng sức mình như vậy. Biết rõ mình mù lòa mà vẫn tới sào huyệt bọn sơn tặc, thật là quá can đảm mà. Người sợ mình sẽ sống lâu sao?”

Sở Phi Dương thở dài nói: “Ta chỉ là bất đắc dĩ, thật sự ta cũng không muốn đến. Nhưng nếu không đến, ngày sau nếu đồng đạo giang hồ biết được Sở Phi Dương ta nhận chiến thư của bọn thổ phỉ lại bỏ chạy, thì ta còn mặt mũi nào?”

Quân Thư Ảnh khẽ nhếch môi, hừ lạnh: “Mặc kệ thế nào, hiện giờ người nợ ta một ân tình. Ta có việc muốn nhờ người làm, tốt hơn hết chúng ta nên nhanh chóng trở về...”

“Thực xin lỗi... ta không thể... tự mình đi rồi...” Giọng Sở Phi Dương dần nhỏ lại, thanh kiếm trong tay rơi xuống đất! Người hấn rơi run rẩy cũng yếu đuối ngã xuống.

Quân Thư Ảnh cả kinh, vội vàng đến xem hấn như thế nào. Y đặt tay trước mũi kiểm tra hơi thở của Sở Phi Dương rồi sờ sờ bên sườn. Hơi thở cũng không quá hoảng loạn, hấn chỉ bị bất tỉnh mà thôi. Quân Thư Ảnh

nhìn quanh một lúc lâu, y bất đắc dĩ vào sơn trại đưa ngựa đến rồi đặt Sở Phi Dương lên lưng ngựa. Y cũng phi thân lên ngựa, vội vã chạy đi.

Chương 45

“Ào” Bị nước lạnh dội xuống đầu, Sở Phi Dương mơ mơ màng màng cảm thấy mình đang chịu đựng cơn khổ sở như bị chết chìm trong nước, rồi sau đó một cơn đau đớn xông tới khiến ý thức hắt hoi phục trở lại. Hắt miến cưỡng mở mắt, đầu hắt đau đến choáng váng.

“Tỉnh rồi à?” Bên tai hắt vang lên một âm thanh không kiên nhẫn. Sở Phi Dương cơ hồ có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cùng gương mặt chán ghét của y đang nhìn mình.

“Người cười cái gì? Trông thật ngu ngốc.” Quân Thư Ảnh ngồi xồm bên người Sở Phi Dương, nói: “Người không ngủ mấy ngày rồi? Ta không có cách nào để mang người vào thành cả. Trời cũng sắp tối rồi, cửa thành sẽ sớm đóng lại.”

Sở Phi Dương gian nan ngồi lên, cơn đau đầu lại trở lên, y than nhẹ một tiếng: “Lâu rồi ta chưa chớp mắt, người không thể nhân từ chút sao?”

Quân Thư Ảnh cười nhạt: “Người vừa mới giết sạch bọn thổ phỉ, chẳng lẽ lúc này lại chết vì thiếu ngủ.” Quân Thư Ảnh cầm túi nước ném vào người Sở Phi Dương, đứng dậy tới dắt ngựa.

Sở Phi Dương khẽ lắc đầu, hỏi: “Đây là nơi nào?”

“Dưới chân núi.” Quân Thư Ảnh dắt con ngựa vừa uống nước bên dòng sông lại. “Sở Phi Dương, lần này ta cứu mạng người, coi như người nợ ta một chuyện. Ta có việc muốn nhờ người làm...” Y nhìn lại, Sở Phi Dương đã ngủ say như chết.

Quân Thư Ảnh buông ngựa, đá đá Sở Phi Dương nhưng hăn vẫn không có chút phản ứng. Sở Phi Dương chỉ khẽ nhú mày, đôi mắt nhắm chặt, phía dưới hai mắt là quầng đen. Quân Thư Ảnh thở dài, kéo vạt áo Sở Phi Dương, đưa hăn dựa vào một gốc cây.

Sở Phi Dương bị mùi thịt nướng đánh thức. Hăn mở đôi mắt cay xè, cảm thấy dường như cách đó không xa có một đống lửa. Đêm mùa hạ không khí mát lạnh nên dù đống lửa ở gần bên cạnh, hăn cũng không thấy quá nóng bức.

Đống lửa thỉnh thoảng vang lên tiếng lách tách, còn có tiếng y phục sột soạt khẽ động. Sở Phi Dương ngồi dậy, liền nghe được âm thanh hờn giận của Quân Thư Ảnh. “Cuối cùng người cũng chịu tỉnh rồi? Nhờ phúc của người mà chúng ta phải qua đêm bên ngoài. Trời thì lạnh mà khắp nơi toàn là muỗi.”

Sở Phi Dương đứng dậy co duỗi thân thể, cười nói: “Người không có nội lực nên tất nhiên sẽ cảm thấy khổ sở.”

Nói xong nhưng không nghe được lời nói chua ngoa đáp lại, Sở Phi Dương nghiêng đầu sang bên – hành động này đã thành thói quen từ khi hăn bị mù – bỗng nhiên hăn cảm thấy một trận kinh phong thổi tới, Sở Phi Dương nghiêng người tránh đi nhưng vẫn bị Quân Thư Ảnh mạnh mẽ ấn người vào thân cây.

“Cho dù không có nội lực, ta vẫn có thể giết người dễ như trở bàn tay!” Giọng nói Quân Thư Ảnh bao hàm uất hận. Sở Phi Dương biết y tức giận đến nơi rồi, liền giơ hai tay lên cầu hòa: “Thực xin lỗi, ta không cố ý nói vậy.”

Quân Thư Ảnh buông tay, trở về bên cạnh đống lửa, cầm lấy hai con chim vừa nướng, ném một con cho Sở Phi Dương. Sở Phi Dương hơi kinh ngạc tiếp lấy, ngửi ngửi, khen: “Mùi vị không tệ.” Quân Thư Ảnh hừ lạnh,

không thềm để ý tới. Nửa đêm Sở Phi Dương chợt bừng tỉnh, quần áo bị sương bám ướt sũng dính bết vào người thật khổ sở.

Hắn nghe từ phía Quân Thư Ảnh truyền đến tiếng thở dốc hỗn loạn, thanh âm thống khổ giống như y đang bị tra tấn cùng cực.

“Quân Thư Ảnh?!” Sở Phi Dương gọi, lần theo âm thanh mà đến bên người Quân Thư Ảnh, ngồi xổm xuống chạm vào bả vai y, nhưng lại bị y vùng vẫy giằng ra. Sở Phi Dương buông tay, nhíu mày hỏi: “Người xảy ra chuyện gì? Hay lại đùa giỡn gì nữa.”

Không nghe tiếng trả lời. Hắn chỉ có thể nghe tiếng Quân Thư Ảnh lộn trên mặt đất, tiếng thở dốc nặng nề mang theo sự đau đớn. Sở Phi Dương lại nắm chặt tay Quân Thư Ảnh, mặc kệ y giãy giụa ra sao, quát hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Quân Thư Ảnh giãy không ra, liền vươn tay bám vào cánh tay Sở Phi Dương, cố nói: “Quân Thư Ảnh ta cả đời này chưa từng thất thố trước mặt người khác như thế này.”

Sở Phi Dương hơi sửng sốt, cười nói: “Ta biết.” Hắn im lặng một lúc rồi cẩn thận hỏi: “Có phải bụng của người...”

“Ta nghĩ chất độc phát tác rồi.” Quân Thư Ảnh cắt ngang lời hắn.

“Độc phát?” Sở Phi Dương ngạc nhiên. Quân Thư Ảnh nén cơn đau, giọng nói đứt quãng kể lại giao dịch của mình với Thanh Lang cho hắn nghe, sau khi nói xong thì mồ hôi đầm đìa, thần trí đã không còn tỉnh táo nữa.

Sở Phi Dương cầm tay Quân Thư Ảnh, xem chừng trong người y không còn tí nội lực nào, liền truyền nội lực vào người y. Nhưng xem ra cũng không giúp y cảm thấy dễ chịu hơn.

“Vì vậy người nhiều lần lên vào Mai gia chỉ vì viên Phần Tình châu kia?” Sở Phi Dương trầm thanh nói. “Tại sao người không nói với ta sớm hơn.”

Quân Thư Ảnh đau đến nỗi muốn lăn lộn khắp nơi, lại bị Sở Phi Dương kèm chặt không thể động đậy. Y nghe vậy liền nhướng mắt, hơi thở mong manh, nói: “Lúc trước người còn muốn giết ta, ta... ta điên rồi... mới có thể đem loại sự tình này nói cho người biết. Hiện người đang nợ ta một mạng, nên trả lại cho ta...”

Sở Phi Dương không muốn cùng y tranh luận về chuyện ai nợ ai, chỉ đưa tay vào ngực lấy ra một hạt châu trong suốt lấp lánh sắc màu, nói: “Khi Mai cô nương tặng cho ta dường như có nói qua đây là Phần Tình châu.”

Quân Thư Ảnh mở to mắt nhìn hạt châu trong tay Sở Phi Dương, hồi tưởng lại những khổ sở những ngày qua, cảm thấy những chuyện mình đã làm dường như chỉ là trò cười, sự phẫn hận ủy khuất bất chợt bùng phát. Những ngón tay bám trên cánh tay Sở Phi Dương tăng thêm lực đạo, y nghiêng răng nghiêng lợi, yếu ớt nói: “Ta... hao tổn bao tâm cơ... không ngờ là do các người... cầu nam nữ... liếc mắt đưa tình... dùng làm vật đính ước... các người...” Thanh âm Quân Thư Ảnh dần suy yếu, cuối cùng y không thể thốt nên lời, bàn tay nắm chặt Sở Phi Dương cũng vô lực trượt xuống.

Sở Phi Dương căng thẳng, ôm chặt cơ thể lạnh lẽo kia hơn, run giọng kêu lên: “Quân Thư Ảnh?!”

Chương 46

Sở Phi Dương nắm cổ tay Quân Thư Ảnh bắt mạch, đầu ngón tay hẳn cảm nhận mạch đập tuy rất nhỏ nhưng vẫn ôn hòa. Sở Phi Dương thở phào nhẹ nhõm. Độc tính của loại độc này có lẽ về lâu về dài mới có tác dụng. Tuy rằng lần này không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nếu không nhanh chóng tìm được giải dược, có lẽ sẽ gây tổn thương đến cơ thể. Xem ra đây là lần đầu tiên Quân Thư Ảnh bị phát độc, e rằng trước khi tìm ra được giải dược y sẽ còn phải chịu nhiều đau đớn nữa. Sở Phi Dương chậm rãi truyền từng dòng nội lực của mình vào người Quân Thư Ảnh. Một lúc sau, thân thể Quân Thư Ảnh khẽ động, y liên tiếp ho khan vài tiếng, thần trí vẫn còn nửa tỉnh nửa mê. Y khẽ mở mắt liền nhìn thấy gương mặt Sở Phi Dương ở phía trên, nắm chặt bàn tay vẫn còn ngụ trên tay Sở Phi Dương, nói: “Sở Phi Dương, người nợ ta, ta muốn hạt châu này...”

“Được, ta biết rồi, ta lập tức mang người đi tìm Thanh Lang lấy giải dược.” Sở Phi Dương nhẹ giọng trấn an, tiếp tục truyền nội lực cho y.

Mí mắt Quân Thư Ảnh nửa mở nửa khép, mơ mơ màng màng nói: “Tốt nhất nếu người nói được thì làm được...” Thanh âm lại dần dần yếu đi rồi biến mất.

“Này! Quân Thư Ảnh?!” Sở Phi Dương khẽ lay thân thể mềm mại cũng không cảm thấy y động dậy gì. Sở Phi Dương buông Quân Thư Ảnh ra rồi tự vận khí điều tức cho mình. Vừa khôi phục hẳn liền mang Quân Thư Ảnh lên ngựa phóng vào thành.

Không lâu sau Quân Thư Ảnh đã tỉnh lại, nhưng tất nhiên tinh lực không còn như lúc trước, bệnh trạng cũng không thuyên giảm. Sở Phi

Dương vốn tưởng rằng chất độc này sẽ phát tác chậm, nhưng xem ra sự thật không như hăn nghĩ. Hăn không biết là do Quân Thư Ảnh không có nội lực lại nghịch thiên mang thai, do đó độc tính càng dễ dàng xâm nhập sâu hơn. Vô luận như thế nào, nhất định hăn phải nhanh chóng tìm được giải dược.

Sở Phi Dương trở lại khách điểm thu dọn những vật dụng cần thiết liền đề mã mang Quân Thư Ảnh cấp tốc chạy tới Thương Lang Sơn.

“Đôi mắt người...?” Quân Thư Ảnh nghi hoặc hỏi. Do đang ngồi phía trước ở trên lưng một con ngựa đang chạy như điên nên giọng nói vốn yếu ớt của Quân Thư Ảnh bị gió thổi càng thêm tán loạn.

“Ta nghĩ là dư độc cũng hết rồi, vậy cũng tốt.” Sở Phi Dương cười cười trả lời.

Quân Thư Ảnh nhắm chặt mắt, một lúc sau mới oán hận nói, trong giọng còn chứa cả sự hờn dỗi khổ sở: “Thật không công bằng, người luôn có thể thoát được hiểm họa, còn ta thì luôn gặp bất trắc.”

Sở Phi Dương bật cười nói: “Thiện ác đều có báo ứng, đó là do người đã làm nhiều chuyện xấu.”

Quân Thư Ảnh khinh thường hừ một tiếng: “Ta chưa bao giờ tin những chuyện này. Đó là do người vận khí tốt.”

“Vậy sao người không thử làm người tốt xem sao?”

Quân Thư Ảnh trầm tư suy nghĩ một lúc lâu. Đến khi Sở Phi Dương nghĩ có lẽ y sẽ không trả lời thì liền nghe được một thanh âm yếu ớt vang lên từ phía trước: “Sở Phi Dương, người đúng thực là anh hùng. Có lẽ giống như người vậy cũng không tồi. Chỉ là, có lẽ ta vĩnh viễn không thể trở thành người như người mong muốn...”

Sở Phi Dương không đáp lời, chỉ kéo tấm áo choàng sát vào người Quân Thư Ảnh hơn. Hắn quát một tiếng, quát ngựa chạy nhanh hơn.

Không lâu sau họ tới một trạm dịch thì đã chạng vạng tối. Sở Phi Dương nhìn sắc mặt trắng bệch cùng đôi môi khô khốc của Quân Thư Ảnh, quyết định nghỉ lại một đêm.

Sở Phi Dương ôm Quân Thư Ảnh nhảy xuống ngựa, đem ngựa giao cho tiểu nhị, gọi món ăn rồi mang Quân Thư Ảnh đến một góc bàn sáng sủa. Quân Thư Ảnh gắng sức thu mình vào chiếc áo choàng rộng thùng thình, ngay cả mặt cũng giấu dưới chiếc mũ rộng. Dù vậy, việc hai người xuất hiện ở một tiểu điểm ẩm đạm cũng khiến cho những vị khách ít ỏi trong tiểu điểm chú ý. Vài tên đại hán râu tóc lôi thôi châu đầu ghé tai thì thầm điều gì đó, thỉnh thoảng lại cười giảo hoạt. Sở Phi Dương nhìn thấy tay áo Quân Thư Ảnh giật giật liền lấy tay đè lên bả vai y, thấp giọng nói: “Đừng gây chuyện.”

Quân Thư Ảnh hừ mũi, không để ý tới nữa.

Rượu thịt nhanh chóng được dọn lên, hai người tùy tiện ăn một chút rồi Sở Phi Dương gọi tiểu nhị tới đặt phòng. Sau khi dặn dò Quân Thư Ảnh ở yên trong phòng, Sở Phi Dương cầm thảo dược xuống phòng bếp sắc thuốc. Việc này hắn không thể yên tâm mà nhờ người khác được. Lúc trước hắn sợ Quân Thư Ảnh giận chó đánh mèo, trút giận lên những người có thể biết y dùng loại dược gì, còn hiện tại cả hai đang ngụ trong một tiểu điểm ở nơi hoang dã, hắn càng không dám tùy tiện giao phó cho người khác làm.

Cầm chén dược trên tay, Sở Phi Dương vội vàng trở về phòng. Vừa đến gần hắn đã thấy cửa phòng Quân Thư Ảnh mở rộng. Một dự cảm bất lành dấy lên, Sở Phi Dương nhanh chân chạy vượt qua hành lang đến trước cửa phòng.

Bên trong là khung cảnh chén bát đổ vỡ, bàn ghế ngã lăn lóc trên sàn. Nằm trên mặt đất là hai xác chết đầy máu, chính là hai kẻ đã chỉ trở họ ở khách điểm.

Sở Phi Dương nhìn xung quanh vẫn không thấy bóng dáng Quân Thư Ảnh. Hắn lo lắng hô to: “Quân Thư Ảnh!!!”

Phía sau cửa phòng vang lên một giọng nói suy yếu nhưng oán hận nói: “Đừng lớn tiếng, nội lực của người quá mạnh mẽ, mọi người đều có thể biết người đang ở đâu.”

Sở Phi Dương xoay người nhìn Quân Thư Ảnh đang dựa người vào tường, sắc mặt tái nhợt, thanh chủ thủ đầy máu cắm bên chân. Một bên ống tay áo bị xé rách, cổ áo mở rộng lộ ra vài vết thương đang rỉ máu.

“Sở đại hiệp, ta lại giết người.” Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương, cười lạnh nói.

“Bọn họ...” Sở Phi Dương nhìn người chết nằm dưới chân.

Quân Thư Ảnh chậm rãi đến ngồi xuống giường, lấy tay sờ sờ miệng vết thương trên cổ, khẽ rên lên vì đau đớn. “Bây giờ nam nhân có thể động dục với cả nam nhân sao?”

Sở Phi Dương nghe vậy lặng cả người, một lát sau hắn đưa chén được cho Quân Thư Ảnh, nói: “Người uống trước đi. Ta đem thi thể đi xử lý.”

Chương 47

Thời gian càng trôi đi, cơ thể Quân Thư Ảnh càng suy yếu, thời gian mê man càng nhiều, thời gian thanh tỉnh càng ít. Khi hai người tới trước sơn môn Thiên Nhất Giáo, Quân Thư Ảnh đã mê man mất một ngày.

Sở Phi Dương khẽ lay người ngồi trước: “Quân Thư Ảnh, chúng ta đến nơi rồi.”

Quân Thư Ảnh liền chớp mắt mấy cái, nhưng rốt cuộc không chịu nổi đành nhắm mắt lại. Môi y không còn chút máu, sắc mặt tái nhợt.

Sở Phi Dương đau lòng đem Quân Thư Ảnh xuống ngựa, kéo áo choàng phủ kín cơ thể y. Thủ vệ trong giáo phái cầm vũ khí xông lên ngăn chặn không cho cả hai tiến vào. Sở Phi Dương tung người nhảy lên, dù đang ôm một người, thân thủ hăn vẫn nhanh như quỷ mị, lập tức biến mất không còn bóng dáng. Bọn giáo chúng bị bỏ lại nhao nhao ồn ào, phóng tín hiệu về giáo nội báo tin. Sở Phi Dương từ trước đã biết địa hình Thiên Nhất giáo rõ như lòng bàn tay. Hăn chỉ cần tùy tiện bắt một tên giáo chúng ép hỏi chỗ ở của Thanh Lang rồi vội vàng mang Quân Thư Ảnh đến đó.

Năm ngoài dự liệu của Sở Phi Dương chính là dọc đường đi hăn không có bất cứ cạm bẫy nào ngăn trở, hăn cứ thông thả mà đi thẳng đến chỗ Thanh Lang.

Sở Phi Dương ôm Quân Thư Ảnh đứng ngoài cửa, cao giọng gọi: “Nghe uy danh Thiên Nhất giáo Giáo chủ đã lâu, nay Thanh Phong Kiếm Sở Phi Dương xin cầu kiến.” Một câu này mang theo nội lực như sấm rền ngang tai, chấn động khắp giáo nội.

Cánh cửa gỗ cao lớn trầm nặng trước mặt chậm rãi mở. Bên trong là Thanh Lang đang ngồi trên một chiếc ghế đặt trên cao, trong lòng là một thân ảnh màu trắng rụt rè, tay Thanh Lang đùa nghịch những sợi tóc của người nọ, tinh tế thưởng thức chúng.

“Sở Phi Dương.” Thanh Lang dùng đôi mắt sắc bén đánh giá Sở Phi Dương, khóe miệng chậm rãi lan ra nụ cười nhạt như có như không.

Sở Phi Dương mang Quân Thư Ảnh vào phòng, để y ngã vào một chiếc ghế. Thanh Lang thích thú nhìn, đem người trong lòng đang muốn rời đi ấn lại thật chặt.

Sở Phi Dương nhìn về người mang y phục màu trắng kia, lúc này hẳn mới thấy rõ người trong lòng Thanh Lang rõ ràng là một nam nhân. Y mặc một thân y phục màu trắng, cúi đầu thật thấp, mái tóc đen do vậy mà xõa dài tới tận đất. Bên dưới y phục lộ ra đôi chân lỏa lồ, cổ áo mở rộng đưa ra những dấu hồng ngân điểm trên làn da trắng nõn.

Sở Phi Dương nhíu mày nói với Thanh Lang: “Ta đã biết giao dịch của ngươi với Quân Thư Ảnh. Phần Tình châu ta đã mang đến, ngươi giao giải được ra được chứ?”

Thanh Lang nhướng một bên mày: “Không thể tưởng tượng được Sở Phi Dương Sở đại hiệp lại vì chuyện này mà tự mình đến tề giáo.” Hắn đưa mắt nhìn người trên ghế đang được áo choàng che kín thân thể, thân mật cười nói: “Quân huynh đệ làm sao có thể qua mắt được ngươi như thế? Chẳng lẽ rõ như ban ngày thế mà ngươi vẫn không nhận ra y sao?”

Sở Phi Dương tiến lên từng bước, trầm thanh nói: “Thanh Lang, ngươi cũng là bá chủ một phương, tất biết câu nhất ngôn ký xuất. Hạt châu trong tay ta, ngươi mau đưa giải được!”

Thanh Lang nhìn về hướng hạt châu nho nhỏ trong tay Sở Phi Dương, khẽ cười nói: “Sao Sở đại hiệp không hỏi ta cần hạt châu để làm gì? Một

viên hạt châu nhỏ nhỏ này có thể gây nên tinh phong huyết vũ...”

Thanh Lang cười khê nhìn Sở Phi Dương, bàn tay lại sờ lõng nam nhân trong lòng ngực đang muốn tránh cũng không được, người nọ dùng đôi tay tái nhợt gây yếu ngăn lại, ngẩng đầu nhìn hắc khẩn cầu. Thanh Lang cười cười rút tay ra, đầu ngón tay hắc giờ lại đặt lên cằm người nọ.

Sở Phi Dương nhú chặt mày, lên tiếng: “Vô luận như thế nào...”

Thanh Lang lại nhướng mày nhìn Sở Phi Dương, người đang bị cánh tay hắc giam giữ đem mắt vui thật sâu vào lòng hắc, thân thể khê run.

“Người đưa ta giải được, ta đưa người hạt châu. Nếu người làm trái giao dịch, ta sẽ giết người.”

Thanh Lang nghe xong cười to vài tiếng, ánh mắt nheo lại nhưng không mang vẻ tức giận, nói: “Sở Phi Dương, không phải là người đang tự đại quá mức đấy chứ? Đừng quên người đang ở trong lãnh thổ của ta, chỉ cần ta ra lệnh, thì cho dù người có bản lĩnh lớn cỡ nào cũng sẽ chết không nơi táng thân.” Sở Phi Dương đưa bàn tay đang nắm chặt Phần Tình châu lên, trầm thanh nói: “Giải được!”

Hai người đối diện, gương cung bạt kiếm. Sau một lúc lâu, Thanh Lang cười nói: “Được rồi được rồi, ta đã hứa rồi, vả lại cũng không muốn Quân Thư Ảnh của người tìm đến cái chết. Đây, giải được của người.”

Thanh Lang ném ra một viên dược màu đen. Sở Phi Dương khéo léo tiếp lấy, khê liếc nhìn Thanh Lang. Thanh Lang cười nói: “Yên tâm, giải được này là thật. Bản Giáo chủ không ti tiện như Quân huynh đâu.”

Sở Phi Dương đi đến trước mặt Quân Thư Ảnh, kéo áo choàng xuống, lộ ra gương mặt không còn chút huyết sắc nào của Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương nâng cầm Quân Thư Ảnh, đưa viên dược vào miệng y rồi lui ra chờ đợi.

Thanh Lang nhìn động tác của Sở Phi Dương, nhú mào nói: “Y hôn mê? Độc dược này vốn không như vậy...” Hãn còn chưa dứt lời, Quân Thư Ảnh đột nhiên ho kịch liệt, nôn ra một ngụm máu.

Chương 48

Sở Phi Dương lập tức bước lên đỡ lấy thân thể yếu đuối của Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh thở dốc, chau mày đau đớn, làn da đã phủ một lớp mồ hôi mỏng.

Thanh Lang ngồi thẳng dậy điểm huyệt nam tử trong lòng mình để y từ từ ngủ say. Hắn thu hồi vẻ mặt đùa cợt, sắc mặt trở nên nghiêm trọng đi đến trước mặt Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương chia kiếm vào hắn, ánh mắt lạnh như băng.

Thanh Lang giơ tay lên, bất đắc dĩ nói: “Giải được là thật. Hãy tin ta, từ trước tới giờ ta chưa từng muốn y chết. Tốt hơn hết người nên để ta xem xét tình hình của y.”

“Người tốt nhất là đừng nên giở trò gì.” Sở Phi Dương lạnh lùng nói, thu kiếm đứng thẳng dậy. Thanh Lang ngồi xồm trước mặt Quân Thư Ảnh, cầm cổ tay y dò xét mạch, lại nâng gương mặt anh tuấn của Quân Thư Ảnh lên.

“Là do ta bất cẩn.” Thanh Lang đứng dậy, sắc mặt ngưng trọng nói: “Ta không nghĩ việc y nghịch thiên mang thai lại gây tổn hại thân thể hắn lớn đến thế. Độc này đã xâm nhập vào quá sâu, chỉ sợ ngay cả giải được cũng không có tác dụng.”

Thanh kiếm trong tay Sở Phi Dương khẽ rung động. Thanh Lang đề phòng nhìn thẳng vào Sở Phi Dương, trầm thanh nói: “Nhưng vẫn còn biện pháp. Viên Phấn Tình châu kia có thể cứu sinh mệnh y.” Hắn quay đầu lại nhìn Quân Thư Ảnh. “Sinh mệnh của họ.”

Vách động lấp lánh ánh nước, khắp nơi phảng phất hơi nước mờ ảo.

Sở Phi Dương nâng Quân Thư Ảnh, nhìn tảng đá lớn trong hồ nước trong vắt giữa sơn động, nghi hoặc hỏi: “Nơi này là...?”

Thanh Lang đi đến bên bờ hồ, cẩn thận đưa tay vào hồ nước, không ngẩng đầu lên mà trả lời: “Đây là lý do khiến ta muốn viên Phần Tình châu kia. Hồ nước này vốn là thánh địa dùng để chữa thương, nhưng lão Giáo chủ tiền nhiệm lại không biết quý trọng, ngược lại còn dùng làm nơi thưởng sắc hoang dâm. Nhưng nếu không có hạt châu kia thì hồ nước này chỉ là một cái ôn tuyền bình thường mà thôi.” Thanh Lang nhìn gương mặt không chút thay đổi của Sở Phi Dương, cười nói: “Có nguyện ý tin hay không là tùy người. Dù sao Quân huynh đã như vậy, chi bằng thử một lần cũng không hại gì.”

Sở Phi Dương tịnh không lên tiếng, chỉ cởi áo choàng của Quân Thư Ảnh, đem y bỏ vào trong hồ nước, để y dựa người vào tảng đá. Sau đó hắn đưa Phần Tình châu ra, hỏi: “Ta phải làm gì?”

Thanh Lang nói: “Rất đơn giản. Chỉ cần đập nó vỡ vụn rồi hòa với nước. Nó vốn là do những hạt cát trong hồ kết tinh, chỉ cần gặp nước hồ sẽ phát huy tác dụng.”

Sở Phi Dương nắm chặt hạt châu trong tay, sau khi mở tay ra thì hạt châu đã hóa thành bột phấn. Sở Phi Dương dùng chưởng phong đem lượng bột phấn này phát tán khắp hồ nước. Bột phấn vừa mới chạm vào mặt nước, liền phát sáng như lân tinh. Trong phút chốc mặt hồ rực rỡ hẳn lên, trong sơn động thoang thoảng một hương vị tươi mát tự nhiên.

Thanh Lang nhìn thoảng qua Sở Phi Dương, cong cong khóe miệng, ngồi xổm xuống, lấy tay khẽ vuốt gương mặt nam nhân xinh đẹp của mình cho thỏa niềm say đắm cùng mê luyện.

Sở Phi Dương bước vào hồ nước, đặt lòng bàn tay sau lưng Quân, nhắm mắt ngưng thần giúp y trừ độc.

Được dòng nước ấm áp vây quanh, thân thể ấm áp thoải mái lại được truyền thêm nội lực, Quân Thư Ảnh cảm thấy những mệt mỏi đau đớn của cơ thể dần giảm bớt. Y ho khan vài tiếng, phun ra một ngụm máu đen. Sở Phi Dương đỡ người y, ghé lên phía trước, lay lay bờ vai y: “Quân Thư Ảnh, người sao rồi?”

Quân Thư Ảnh dần hồi tỉnh, y muốn nhìn quanh nhưng bị lóa mắt bởi ánh nước hắt trên vách động, chỉ có thể nhắm mắt lại hỏi: “Đây là nơi nào?”

“Nơi này là...” Sở Phi Dương ngập ngừng, một lúc lâu cũng không lên tiếng. Vốn Quân Thư Ảnh vẫn còn nửa tỉnh nửa mê, câu vừa rồi y chỉ thuận miệng hỏi, cũng không muốn truy cứu thêm, mơ mơ hồ hồ ngã dần vào nước.

Sở Phi Dương cuống quýt đỡ y, tiếp tục truyền nội lực vào.

Thanh Lang ở bờ bên kia cười nói: “Quân huynh hận nhất là chung đụng với người khác, lúc trước còn hận không thể đem người chém thành trăm mảnh. Sở đại hiệp người rốt cuộc là dùng biện pháp gì khiến hắn trở nên thân thiết với người như vậy?”

Sở Phi Dương vờ như không nghe thấy, cũng không lên tiếng trả lời. Thanh Lang vốn cũng không trông mong sẽ có câu trả lời. Hắn cũng đặt tay lên người Quân Thư Ảnh, vừa truyền thêm nội lực vừa chậm rãi điều trị kinh mạch đã bị trọng thương của y.

“Đến khi nào người mới có thể đối xử với ta như vậy?” Thanh Lang đưa đôi tay thon dài tái nhợt của nam nhân xinh trong lòng mình lên môi, thấp giọng thì thào.

Chất độc trong cơ thể Quân Thư Ảnh nhanh chóng được giải trừ toàn bộ, nhưng y vẫn hôn mê bất tỉnh như trước. Thanh Lang hào phóng đề nghị Sở Phi Dương mang Quân Thư Ảnh ngụ tại nơi ở của mình. Sở Phi Dương tất nhiên không muốn ở lại Thiên Nhất giáo nhưng hiện thời cũng không còn cách nào khác.

Vài ngày cứ thế trôi qua, sức khỏe Quân Thư Ảnh ngày một chuyển biến tốt đẹp, tuy phần lớn thời gian y vẫn mê man nhưng xem ra độc dược đã ngừng xâm hại cơ thể. Sở Phi Dương cũng đành bất đắc dĩ ở lại theo dõi y. Thiên Nhất giáo hiện thời có phần thanh tĩnh hơn so với tưởng tượng của Sở Phi Dương, không đầy ngập sát khí như lần trước hẳn tới. Đúng là hẳn không thể phủ nhận Thanh Lang làm giáo chủ tốt hơn nhiều so với Quân Thư Ảnh.

Thanh Lang phân phó toàn bộ giáo chúng từ trên xuống dưới đối đãi tử tế với hai người. Sở Phi Dương chưa từng nghĩ đến việc có ngày mình lại ung dung nhàn hạ mà làm khách tại Thiên Nhất giáo, càng không ngờ tới việc mình lại cùng giáo chủ Thiên Nhất giáo ngồi trên mái nhà thưởng rượu ngắm trăng như bằng hữu tri kỷ.

Thanh Lang nằm ngửa trên mái nhà, ung dung lắc bầu rượu trong tay, ánh mắt nhìn bầu trời đầy sao trải rộng phía trên, khóe miệng hơi cong như đang mỉm cười.

Sở Phi Dương liếc nhìn Thanh Lang, thỉnh thoảng Thanh Lang ném bầu rượu cho hẳn, cười nói: “Sở huynh, người cùng Quân huynh thật đúng là có điểm giống nhau.” Hẳn đáp lại ánh mắt của Sở Phi Dương, “đều cho tất cả là kẻ thù của mình. Ta có thể lấy sinh mệnh của Yến ra đánh đổi, chắc chắn người lúc nào cũng tính kế sao hạ Thiên Nhất giáo của ta.” Thanh Lang ngửa đầu hớp một ngụm rượu lớn.

Sở Phi Dương cười cười, mở nắp bầu rượu rồi cũng ngửa đầu uống hơn nửa bầu rượu.

Sở Phi Dương vừa biết, tên Yến này chính là kẻ không có mặt Thanh Lang thì ra uy ức hiệp kẻ khác nhưng ở trước mặt Thanh Lang lại như một con thỏ nhát cáy chỉ biết run lẩy bẩy. Lần đầu tiên nhìn rõ y, Sở Phi Dương cũng không khỏi kinh ngạc trước vẻ đẹp của y. Hơn nửa đời hành tẩu giang hồ, hắn đã từng gặp qua vô số người tuyệt điểm phong lưu, nhưng luận về diện mạo, không ai có thể sánh được với nam nhân kiều mị này. Đáng tiếc là, y tính tình độc ác lại ngu ngốc, có thể nói chỉ là một cái túi da không hơn không kém. Không biết Thanh Lang mê luyện hắn ở điểm gì.

“Vậy Giáo chủ vẫn có lá gan lưu chúng ta lại? Chỉ sợ sau này Quân Thư Ảnh hồi phục thì việc đầu tiên y làm sẽ là giết người để đoạt lại ngôi vị Giáo chủ.”

Đây cũng chính là điều Sở Phi Dương thấy khó hiểu nhất. Trước khi Quân Thư Ảnh lên ngôi giáo chủ thì toàn bộ Thiên Nhất giáo luôn chịu cảnh tình phong huyết vũ, không ngày nào được an bình, lẽ ra Thanh Lang cùng Quân Thư Ảnh phải là địch nhân mới đúng, nhưng hiện giờ xem ra Thanh Lang không có cừu hận gì với Quân Thư Ảnh cả.

“Từ trước tới nay ta chưa từng xem y là địch nhân, đó là do y luôn nghĩ cả thế giới là kẻ thù của mình.” Thanh Lang cười cười. “Ai... cũng không còn cách nào khác.”

Sở Phi Dương khẽ cười, không nêu ý kiến gì.

Sáng hôm sau, Sở Phi Dương bị tiếng người ồn ào ngoài viện đánh thức. Hắn ra xem thì thấy Thiên Nhất giáo vốn luôn tĩnh lặng giờ náo nhiệt lạ thường, nhưng không giống như là có địch nhân đến xâm phạm.

Sở Phi Dương thuận tay giữ một tên giáo chung lại hỏi chuyện, người nọ liền trả lời: “Miêu Cương Chung Vương đến, còn giống trống khua chiêng để tỏ rõ mình là yếu nhân(*)”

DƯƠNG THƯ MỊ ANH

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 49

“Ti Không Nguyệt? Hắn đến làm gì chứ?” Quân Thư Ảnh nghe thấy tiếng ồn ào cũng ra khỏi phòng, nhú mào nghi hoặc.

Sau vài ngày điều trị, Quân Thư Ảnh đã hồi phục phân nửa, ngoại trừ sắc mặt vẫn còn chút tái nhợt thì không có gì đáng lo ngại.

Nhưng từ sau khi thanh tỉnh sắc mặt y lúc nào cũng trầm lặng, rốt cuộc cũng không cho Sở Phi Dương cùng đến chỗ sơn động.

Kỳ thực nếu có chút nội lực của Sở Phi Dương tương trợ, y sẽ sớm phục hồi như cũ. Nhưng trong lòng y vẫn còn điều phiền muộn, cũng không cầu hắn giúp đỡ.

“Người biết hắn?” Sở Phi Dương hỏi.

“Là bằng hữu của Cao Phóng.” Gương mặt Quân Thư Ảnh xuất hiện nét ưu tư. “Chúng ta ra ngoài xem sao.”

Khi Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh đến thì đã thấy Thanh Lang đang giao đấu với một hắc y nam nhân.

“Thanh Lang, uống công ta xem người như huynh đệ! Cao Phóng là người tốt như vậy mà người cũng có thể hạ thủ được! Nếu có điều gì không hay xảy ra với hắn thì đều là do người làm hại!” Hắc y nam nhân một tay cầm roi da đánh tới, một tay phóng độc trùng trên người về hướng Thanh Lang, vừa hung tợn rống lên.

Thanh Lang vừa tiếp chiêu vừa bất đắc dĩ trả lời: “Ti Không Nguyệt, người đừng cố tình gây sự được không? Ta đã nói ngay từ đầu là Cao

Phóng đã bỏ chạy, ta cũng không phải người truy lùng hã. Hã mất tích ở chỗ người thì quan hệ gì tới bản Giáo chủ!”

Hắc y nam nhân vẫn không ngừng tay, cây roi da quăn quanh cổ tay Thanh Lang, hã liền phi thân ra sau: “Không cần người giải thích! Hết thầy đều do người mà ra! Cáo Phóng vì muốn tìm người cứu tên khốn Quân Thư Ảnh khỏi tay người mới rời đi. Hiện giờ hai người các người ở đây êm ả hòa hợp, còn Cao Phóng thì bất vô âm tín không biết sống chết ra sao!”

Thanh Lang túm cây roi, chế trụ bả vai Ti Không Nguyệt rồi đẩy hã ra xa. Ti Không Nguyệt xoay người lại đúng lúc nhìn thấy Quân Thư Ảnh mới xuất hiện. Hã trợn tròn mắt, chuyển sang tấn công Quân Thư Ảnh: “Tên hồn đản nhà người! Đem Cao Phóng ra đây!”

Sở Phi Dương chuyển mình chắn trước mặt Quân Thư Ảnh, nâng kiếm đẩy cây roi ra khỏi y, bảo kiếm tách ra khỏi vỏ, mũi kiếm sắc bén chĩa thẳng vào mặt Ti Không Nguyệt.

Ti Không Nguyệt dừng lại, gương mặt trắng nõn phút chốc đỏ bừng. Hã nhìn về phía Sở Phi Dương nói: “Người là ai?”

Sở Phi Dương thu kiếm, ôm quyền hướng hã hành lễ: “Tại hạ Sở Phi Dương. Ta nghĩ chư vị có thể có chút hiểu lầm...”

Ti Không Nguyệt ngắt lời: “Ai hiểu lầm với các người! Quân Thư Ảnh, đều là do người hại Cao Phóng!”

Quân Thư Ảnh cười lạnh: “Cao Phóng vốn là người của ta. Lúc trước ta giúp hã đào thoát, hã đi tìm người nhưng người lại không xem trọng hã. Ta đã không đòi người trả người, người lại đến tìm ta quấy phá.”

“Người...!” Ti Không Nguyệt trừng mắt nhìn y. “Hã đều là vì muốn cứu người nên hiện tại mới không rõ sống chết ra sao! Cao Phóng nếu có xảy ra chuyện gì, ta tuyệt đối không tha cho người! Cả người cũng vậy!” Ti

Không Nguyệt quay đầu, dùng roi chỉ thẳng vào Thanh Lang. Thanh Lang bất đắc dĩ cười khổ nói: “Ti Không huynh nên bình tĩnh một chút. Ta nghĩ Cao Phóng không có việc gì. Hắn tuy không có võ công nhưng thân thể toàn độc dược nên cũng không dễ đối phó.”

Sở Phi Dương lên tiếng: “Nếu các người đang nói về nam nhân kỳ quái chuyên dùng độc thì ta đã thấy hắn.”

Ánh mắt Ti Không Nguyệt sáng lên. Quân Thư Ảnh vẫn đứng bên cạnh Sở Phi Dương liền giữ chặt hắn, vẻ mặt nghiêm trọng hỏi han: “Người sao lại gặp hắn? Các người đã gặp nhau ở đâu?”

Sở Phi Dương ngập ngừng một chút rồi nói: “Ở yến thọ của sư phụ ta. Hắn vào Thanh Phóng Kiếm Phái, bị mọi người vây đánh, còn chịu một chưởng của sư phụ ta, chỉ sợ hắn... lành ít dữ nhiều.”

Nghe Sở Phi Dương nói xong, Quân Thư Ảnh sửng sốt một lúc lâu mới thì thào: “Người nói Cao Phóng hắn... đã chết?!”

“Rất có thể. Dù sao trên giang hồ không có mấy người có thể chịu nổi một chưởng của sư phụ ta. Huống chi các người đã nói hắn không có võ công...” Sở Phi Dương nói chưa dứt lời đã bị roi da màu bạc đánh tới.

“Tên hỗn đản, ta giết ngươi!” Ti Không Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói, ánh mắt đầy vẻ giận dữ.

Sở Phi Dương vội nghiêng người tránh, lại đụng vào Quân Thư Ảnh vẫn còn đứng tại chỗ không nhúc nhích khiến y lão đảo muốn ngã. Sở Phi Dương vươn tay ra đỡ, Quân Thư Ảnh liền ngã vào vai hắn, đột nhiên y phun ra một ngụm máu tươi lên vai hắn.

“Quân Thư Ảnh!” Sở Phi Dương vội vàng đỡ lấy thân thể yếu đuối của y, vỗ vỗ mặt y.

Thanh Lang ngăn đòn tấn công của Ti Không Nguyệt, quay đầu kêu lên:
“Y tẩu hỏa nhập ma rồi. Mau dẫn y đến sơn động!”

Sở Phi Dương không đợi Thanh Lang cản dận xong đã vội vã mang
Quân Thư Ảnh hướng về phía sơn động.

Chương 50

Sở Phi Dương mang Quân Thư Ảnh vào giữa hồ, hai tay chống đỡ dưới vai Quân Thư Ảnh, lòng bàn tay đặt sau lưng giúp y điều thuận hơi thở.

Quân Thư Ảnh phun ra một ngụm máu đen, không ngừng ho khan. Y vùng vẫy đẩy Sở Phi Dương ra, đôi chân lão đảo ngã xuống hồ nước. Sở Phi Dương vội cúi xuống đỡ y lên, lau nước trên mặt y, nhúu mày quát: “Người không muốn sống nữa sao?”

Quân Thư Ảnh thở dốc, mái tóc ướt đầm dính bết vào mặt, nước hồ ấm áp thuận theo gương mặt chảy xuống. Y cũng không cố lau đi, chỉ lạnh lùng nhìn Sở Phi Dương xuyên qua những giọt nước không ngừng tuôn xuống trên mặt.

Sở Phi Dương chợt cảm thấy lạnh người. Kể cả mấy tháng trước, khi họ vẫn còn là địch nhân, Quân Thư Ảnh cũng chưa từng nhìn hằn như vậy. Ngay cả ánh mắt tràn ngập phẫn hận, mưu toan, sự bất đắc dĩ, miệt vui sướng khi người khác gặp họa, thậm chí tràn ngập sát khí của Quân Thư Ảnh cũng chưa từng khiến hằn thấy đáng sợ như vậy. Ánh mắt lạnh lùng như băng, bao hàm thù hận điên cuồng lộ liễu, chán ghét cực hạn mà hằn chưa từng thấy qua.

Có lẽ trước kia y cũng từng nhìn hằn như vậy, nhưng trong đó vẫn còn đôi chút lạnh nhạt, không điên cuồng như bây giờ. Sở Phi Dương biết thần trí Quân Thư Ảnh không còn thanh tỉnh, hằn thở dài, tránh tầm mắt lạnh lùng của Quân Thư Ảnh, đưa tay ấn vào lưng y.

“Cao Phóng là người tốt nhất.” Quân Thư Ảnh thản nhiên lên tiếng.

“... Ta biết.” Sở Phi Dương thuận theo y mà đáp.

“Trên đời này Cao Phóng là người duy nhất đối xử tốt với ta.” Quân Thư Ảnh cúi đầu tiếp tục nói.

“... Ừ.”

“Nhưng các người đã giết chết hân.” Thanh âm Quân Thư Ảnh bắt đầu có chút rối loạn.

“...” Sở Phi Dương không biết nói gì hơn.

“Người khiến ta mất đi hết thảy.” Sở Phi Dương cảm thấy hơi thở của Quân Thư Ảnh bắt đầu loạn cả lên, hân tăng thêm lực đạo trên tay, nhúu mày kêu: “Quân Thư Ảnh, người bình tĩnh lại đi. Người đang tẩu hỏa nhập ma, muốn nói gì thì để sau hãy nói.”

“Quyền lực của ta – võ công của ta – địa vị của ta...” Giọng nói Quân Thư Ảnh run rẩy mang theo chút điên cuồng. “Cuối cùng ngay cả Cao Phóng của ta cũng phải mất mạng.”

Sở Phi Dương đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh ập tới liền cuống quýt thối lui. Không có Sở Phi Dương chống đỡ, Quân Thư Ảnh lại ngã vào trong nước. Sở Phi Dương chỉ có thể tiếp tục tiến lên nâng y dậy, đưa tay ngăn thanh chủ thủ sắc bén đang đâm tới. Sở Phi Dương không khỏi thấy may mắn khi sáng nay Thanh Lang đã thu hết ám khí độc dược trên người Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh không quan tâm giây giụa đứng lên, đôi mắt xung huyết đỏ ngầu, cũng không nghĩ đến việc ở quá gần sẽ không thể thi triển chiêu thức được, chỉ biết tấn công điên cuồng.

Sở Phi Dương một bên phải tránh sự công kích của y, mặt khác phải cẩn thận chống đỡ không cho hân lại ngã vào nước. Cái bụng mềm mại phồng

lên của Quân Thư Ảnh đụng vào hắc càn khiến hắc thêm khẩn trương vạn phần. Sở Phi Dương cố hết sức chậm rãi đứng lên.

“Quân Thư Ảnh! Người sao lại phát điên! Thanh tỉnh chút đi!” Sở Phi Dương hét lớn.

Quân Thư Ảnh không trả lời, thanh chủ thủ trên tay không khắc nào ngừng tấn công. Mỗi một chiêu y xuất ra đều tàn nhẫn trí mạng, hận không thể đem Sở Phi Dương chặt thành trăm mảnh. Mỗi một chiêu của y đều đánh vào tâm trí Sở Phi Dương, khiến hắc cảm thấy đau đớn khôn cùng.

Cuối cùng Sở Phi Dương không né tránh nữa, thanh chủ thủ cầm thẳng vào vai trái hắc. Hắc chỉ dang tay gắt gao ôm lấy Quân Thư Ảnh, gắt gao chế trụ động tác của y.

“Đừng động nữa.” Sở Phi Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói. Hình ảnh mấy tháng qua sống chung với nhau hiện lên trong tâm trí hắc. Hắc không biết từ bao giờ, hận ý của Quân Thư Ảnh đối với hắc khiến hắc khó có thể chịu được. Mỗi một đao yếu hại của Quân Thư Ảnh cũng giống như đâm thẳng vào tim hắc, so với việc cơ thể bị đao chém còn đau đớn khó chịu gấp trăm lần.

Quân Thư Ảnh hạ một đao này bị Sở Phi Dương dùng nội lực hút lại không thể rút ra, y liền cầm chuôi thanh chủ thủ cố sức đâm vào sâu hơn. Sở Phi Dương nhắm mắt hét một tiếng, bắt lấy tay Quân Thư Ảnh, dùng sức rút thanh chủ thủ ra. Một dòng máu ấm áp phun lên mặt Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương đoạt lấy thanh chủ thủ ném vào nước. Hắc nâng mặt Quân Thư Ảnh, đưa tay cố lau vết máu trên mặt y, lại khiến chúng trở thành một đường đỏ tươi. Đầu ngón tay đưa đến bờ môi Quân Thư Ảnh, hung hăng đụng chạm.

“Lòng người quả thực hận ta đến thế sao? Không, chỉ là do người đang tẩu hỏa nhập ma.” Thanh âm Sở Phi Dương khàn khàn, hần chua xót nói: “Người chán ghét ta lắm sao?”

Thanh âm Sở Phi Dương biến mất khi môi hần chạm vào môi Quân Thư Ảnh.

Thần trí Quân Thư Ảnh còn đang không rõ ràng, động tác điên cuồng không còn lý trí. Y không tự hỏi vì sao Sở Phi Dương lại hôn hần, chỉ bài xích không cho Sở Phi Dương tới gần. Quân Thư Ảnh vung vẩy hai tay muốn giăng ra, hung tợn lắc đầu tránh né Sở Phi Dương, gương mặt lộ rõ sự chán ghét.

Sở Phi Dương cũng nổi giận. Hần dùng tay trái bắt lấy hai tay Quân Thư Ảnh xoay ngược ra sau, không cho tránh động nữa. Tay phải đặt sau đầu Quân Thư Ảnh, hung hăn hôn môi y.

Quân Thư Ảnh cũng hung hăn mở to mắt nhìn hần. Khoảng cách quá gần khiến Sở Phi Dương càng thấy rõ hận ý, chán ghét, sự điên cuồng trong đôi mắt đó. Sở Phi Dương thống khổ nhắm mắt lại, đưa môi hôn lên mặt Quân Thư Ảnh khiến y bất đắc dĩ phải nhắm mắt lại. Đầu lưỡi vươn đến hàng mi Quân Thư Ảnh, trượt xuống mũi rồi dừng lại bên môi, muốn buộc y mở đôi môi đang mím chặt.

Quân Thư Ảnh há mồm cắn, nhưng Sở Phi Dương đã nhanh tay nắm dưới cằm y, khiến y bất đắc dĩ cho phép đầu lưỡi bá đạo xâm nhập vào lòng động trong miệng mình.

Quân Thư Ảnh lại mở mắt nhìn thẳng vào mắt Sở Phi Dương. Hần chỉ có thể nhắm mắt lại để không phải nhìn thấy ánh mắt khiến hần đau lòng kia.

Tay trái Sở Phi Dương buông lỏng Quân Thư Ảnh, nhẹ nhàng điểm huyết ngữ của y. Hần nâng thân thể yếu đuối của y, tiếp tục truyền nội lực

vào. Gương mặt Quân Thư Ảnh dựa vào ngực Sở Phi Dương, hân vờn tay nâng mặt y lên. Chỉ khi mê man y mới nhu hòa như vậy. Không nét chàm chọc khiêu khích, không mưu kế ác độc.

“Người ngoan độc hồn trước, người tham sống sợ chết, người truy quyền trục lợi. Nhưng đối với ta, người chính là...” Sở Phi Dương thấp giọng thì thầm bên tai Quân Thư Ảnh dù biết y không thể nghe thấy, nhẹ nhàng hôn vào cổ Quân Thư Ảnh.

Chương 51

Mặt khác, Thanh Lang đã sớm thuyết phục được Ti Không Nguyệt, hiện hai người đang nâng cốc hàn huyên trong một căn chòi tại hoa viên, trông bộ dáng cứ như họ là sinh tử chi giao vậy. Thanh Lang âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Hẳn đối với vị Miêu Cương Chung vương tính khí táo bạo này thật sự không có biện pháp đối phó, nhất thời nổi giận thì hô to đòi đánh đòi giết, sau liền có thể từ bỏ hiềm khích mà xưng huynh gọi đệ. Cũng may hẳn và Cao Phóng đều phóng khoáng mới có thể trở thành tri kỷ với người như vậy.

“Vậy nên, Cao Phóng có thể ở cùng Ti Không huynh nhiều năm mà vẫn bình yên vô sự thì không thể dễ dàng chết được.” Thanh Lang cười dài nói. Ti Không Nguyệt sắc mặt trầm lại, tức giận nói: “Tốt hơn là vậy. Nếu người chỉ nói suông, ta sẽ tặng cho người loại chung độc nhất.”

Thanh Lang nhú mày, nâng bầu rượu của mình lên: “Uống rượu uống rượu.”

Ti Không Nguyệt hớp một ngụm rượu, cau mày nói: “Không phải người luôn bất hòa với Quân Thư Ảo sao? Sao giờ lại cho y ở đây chữa thương?”

Thanh Lang chậm rãi lắc lắc bầu rượu, trả lời: “Thật kỳ lạ, các người sao lại nhìn ra ta với Quân Thư Ảo là cừu nhân không đội trời chung chứ. Ta với hắn trước đến nay cũng không có huyết hải thâm thù gì. Mà ngược lại...” Thanh Lang sờ sờ cằm cười đắc ý. “...chúng ta còn là thanh mai trúc mã, quen biết nhau từ nhỏ mà.”

Ti Không Nguyệt trừng mắt nhìn Thanh Lang: “Người đừng nói người đối với tên gia hỏa kia cũng có... Một tên mỹ nhân ngu ngốc là đủ rồi, lại thêm một tên độc ác mưu mô như lang sói. Xem ra mắt người không mù thì đầu người cũng hỏng rồi.”

Thanh Lang lắc đầu cười nói: “Câu này người nên nói với tên Sở đại hiệp kia mới đúng. Yến của ta cần phải vâng lời nhiều lắm.”

Ti Không Nguyệt cau mày cười nói: “Chính là Sở Phi Dương của Thanh Phong Kiếm Phái?! Hắn sao lại đi cùng Quân Thư Ảnh?...” Ti Không Nguyệt dừng một chút, chợt hắn nhớ tới điều gì liền mở to hai mắt: “Bụng của Quân Thư Ảnh – người hạ được lên người y?!”

Thanh Lang mỉm cười không đáp. Ti Không Nguyệt lắc đầu nói: “Khó trách người có thể thắng Quân Thư Ảnh, xem ra so với y người còn đề tiện hơn.”

Vừa dứt lời, Ti Không Nguyệt đã bị Thanh Lang xoay người áp đảo trên mặt bàn đá, bàn tay Thanh Lang cũng không nhân nhượng mà tiến vào trong y phục hắn. Ti Không Nguyệt mở to mắt, vừa muốn ra tay phản công thì Thanh Lang đã ghé miệng vào tai hắn thì thầm: “Giúp ta.”

“Cái gì...” Ti Không Nguyệt chỉ vừa mở lời Thanh Lang đã buông hắn ra, xoay người đứng lên. Ti Không Nguyệt tức giận nói: “Người phát điên à?”

Thanh Lang không đáp. Ti Không Nguyệt nhìn theo ánh mắt của Thanh Lang, chỉ kịp nhìn thấy một mảnh y phục trắng chuyển động ở góc hoa viên.

Thanh Lang chống lại ánh mắt trêu tức của Ti Không Nguyệt: “Ta chỉ muốn biết y có đến nơi này hay không.”

Ti Không Nguyệt hừ mũi xem thường: “Người thật ngây thơ. Tên Sở đại hiệp kia so với người còn lợi hại hơn nhiều, ngay cả người như Quân Thư Ảnh cũng trở nên dễ bảo.”

Thanh Lang không đáp lại, chỉ đặt bầu rượu lên cạnh chòi nghỉ, lười nhác nói: “Hiện nay việc cấp bách nhất là tìm Cao Phóng. Nếu vị đại thần y này đã chết thì bản Giáo chủ cũng có điểm luyện tiếc.”

Sở Phi Dương đợi đến khi nội tức của Quân Thư Ảnh dần bình ổn, tâm trí đã thanh tỉnh mới đưa y lên bờ. Hắn giải huyết đạo cho y, nhìn y từ từ hồi tỉnh.

Quân Thư Ảnh nhú mày hừ một tiếng, day day trán ngồi lên.

“Người tẩu hỏa nhập ma, ta vừa giúp người điều thuận nội tức. Nội lực của người luôn bất ổn như vậy, phải biết chú ý đến mình nhiều hơn.” Sở Phi Dương thản nhiên nói. Quân Thư Ảnh chán ghét mái tóc cùng y phục ướt sũng dính vào người mình, nhắm mắt cố chịu tiếng ong ong vang trong đầu, nhìn Sở Phi Dương mà khó nhọc nói: “Người nói Cao Phóng... đã chết... là thật ư?”

Sở Phi Dương trả lời: “Ta cũng không nhìn thấy thi thể hắn, nên...”

“Cao Phóng sẽ không dễ dàng chết như vậy. Ta muốn đi tìm hắn, người phải giúp ta.” Quân Thư Ảnh nhìn thẳng vào đôi mắt Sở Phi Dương, ánh mắt sáng ngời không che lấp sự áp bức người khác.

Sở Phi Dương im lặng một lát rồi bất đắc dĩ gật đầu, nói: “Ta có thể nói không sao?”

Chương 52

Sở Phi Dương lo lắng độc trong cơ thể Quân Thư Ảnh chưa tiêu trừ hết, khuyên y hãy đợi thêm một ít lâu nữa, nhưng Quân Thư Ảnh một khắc cũng không chờ đợi được nữa. Sở Phi Dương không thể ngăn cản, chỉ có thể sắp xếp lập tức lên đường.

Ti Không Nguyệt đề nghị cùng đi, nhưng bị vài câu nói lạnh lùng của Quân Thư Ảnh chọc giận, thế là hăn nổi giận đùng đùng rời khỏi Thiên Nhất Giáo, không biết là trở về Miêu Cương của hăn hay tự mình đến Trung Nguyên.

Thanh Lang thì hào phóng chuẩn bị cho họ một chiếc xe ngựa thoải mái, cười dài nói đùa là vì sức khỏe của hài tử trong bụng Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh tức giận ra mặt nhưng cũng không cự tuyệt. Nếu có thể giúp mình thoải mái một chút thì tội gì mà không nhận. Y mang cái bụng bảy tháng, hơn nữa hài tử kia mỗi ngày đều cựa quậy trở mình ầm ĩ một phen mới thôi, quả thực đó không phải là chuyện dễ chịu gì.

Quân Thư Ảnh ngày đêm cho xe chạy đi, nhờ có xe ngựa nên y cũng không cần tìm nơi ngủ trọ, trên mặt không lúc nào không hiện vẻ khẩn trương cùng lo lắng. Sở Phi Dương âm thầm thở dài. Y luôn xem những người bên cạnh như cỏ rác, không ngờ có lúc lại lo lắng cho người khác đến vậy. Nếu Cao Phóng thật đã chết, hăn sợ là y sẽ hận hăn cả đời. Hăn chưa từng nghĩ là Cao Phóng lại quan trọng đến vậy.

Gần đến tháng bảy, thời tiết càng thêm oi bức. Hai người một khắc cũng không dám trì hoãn, đi bằng xe ngựa tuy không nhanh bằng cưỡi ngựa, nhưng họ cũng nhanh chóng đến gần Lãnh Nguyệt Sơn.

Lên đường nhiều ngày, mỗi khi nghỉ ngơi đều dừng tại nơi hoang dã. Sở Phi Dương không lo muỗi đốt, nhưng Quân Thư Ảnh thì khác, y không có nội lực nên cứ bị muỗi vây quanh. Quân Thư Ảnh cũng không sợ gian khổ, hàng đêm chỉ đơn giản lấy áo choàng trùm kín thân mình.

Gần khuya hai người mới dừng xe lại. Nơi này chỉ còn cách Lăng Nguyệt Sơn khoảng một ngày rưỡi. Sở Phi Dương cỡi dây cương con ngựa đã vất vả chạy như điên suốt một ngày, dẫn nó đến một dòng sông cách đó không xa. Hắn nhóm lửa, đem những con gà rừng bắt được trên đường đi rửa sạch sẽ rồi nướng lên.

Quân Thư Ảnh lại mang áo choàng ra quấn lên người. Sở Phi Dương trở xâu gà nướng xong liền nhìn sang y. Cảm thấy động tác chật vật của y thật buồn cười, hắn liền không nhìn được mà bật cười thành tiếng. Quân Thư Ảnh vất vả lắm mới quấn mình thật kỹ, tiếng cười của Sở Phi Dương khiến y bực tức, chỉ thấy đôi mắt đen lộ ra bên ngoài liếc hắn một cái rồi không thèm để ý tới hắn nữa. Sở Phi Dương cười xong lấy thanh gỗ cời cời đồng lửa. Vài đốm lửa nhảy ra bám vào con gà rừng, mùi thịt nướng phát ra thơm phức.

Quân Thư Ảnh ngồi cách xa đồng lửa. Sở Phi Dương nhìn sang, chỉ thấy một thân ảnh màu đen do bị bóng đêm bao trùm. Mỗi một khắc, hắn luôn muốn tiến lên ôm y thật chặt. Sở Phi Dương vội dời mắt đi.

Trong ôn tuyến hắn nhất thời đầu óc mê muội đã hôn Quân Thư Ảnh, hành động này lại giống như đã mở ra một loại cơ quan nào đó ngăn kín cảm xúc của hắn, khiến cảm xúc tuôn tràn như dòng nước khi bị vỡ đê, đã không thể vãn hồi.

Sở Phi Dương không sợ phải thừa nhận chính mình yêu thương nam nhân, nhưng người này lại là Quân Thư Ảnh, khiến hắn như thế nào cũng không thể lí giải được.

Quân Thư Ảnh hiển nhiên không nhớ nụ hôn kia, nếu không sao y có thể bình thản như không có việc gì xảy ra được. Sở Phi Dương không biết mình may mắn vì việc này tránh cho hắn một đồng phiền toái, hay là nên oán hận vì chỉ mình hắn cảm thấy rối rắm với tình cảnh hiện tại của mình.

Mùi thịt phát ra càng thơm. Sở Phi Dương cầm xâu thịt nướng lên nhìn nhìn rồi đứng dậy đi đến đưa cho Quân Thư Ảnh: “Của người.”

Quân Thư Ảnh đưa tay lên tiếp nhận, bàn tay lộ ra khỏi áo choàng. Dưới ánh lửa chập chờn, những ngón tay thon dài trắng trẻo xinh đẹp đến kinh người. Sở Phi Dương cảm thấy ánh mắt mình khó có thể dời khỏi y.

Quân Thư Ảnh ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn thoáng qua Sở Phi Dương vẫn đứng bất động tại chỗ. Hàng lông mi khẽ lay động trên đôi mắt thản nhiên khiến tim Sở Phi Dương đập loạn. Sở Phi Dương cố dời tầm mắt, gắng sức dùng giọng nói thản nhiên lên tiếng: “Những ngày này thật oi bức, người cảm thấy thế nào?”

Quân Thư Ảnh dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn, khẽ nhướn một bên mày. Sở Phi Dương biết đó là hành động cho biết tâm tình y đang không tốt. Nhưng hiện giờ, ngay cả bộ dáng chán ghét của y cũng khiến hắn khó cầm lòng được. Điều này quả thực rất kỳ dị. Khóe miệng Sở Phi Dương nổi lên một tia cười khổ.

Quân Thư Ảnh chưa lên tiếng trả lời thì đột nhiên nhướn mày rên lên đau đớn. Sở Phi Dương vội ngồi xổm xuống, lay lay vai Quân Thư Ảnh: “Người xảy ra chuyện gì? Không thoải mái ở chỗ nào?”

Quân Thư Ảnh đưa xâu thịt nướng lại cho Sở Phi Dương, hít một hơi thật sâu, nói: “Người không cần phải xen vào. Ta chờ cơn đau hạ xuống là được rồi.”

Sở Phi Dương đem xâu thịt để sang bên cạnh, hắn nghĩ nghĩ rồi chợt nói: “Là do hài tử sao?” Nếu là đau đớn vì cái khác, Quân Thư Ảnh chắc

chấn sẽ không khách khí mà tận dụng nội lực của hãn, thậm chí còn muốn lấy hết nội lực của hãn nữa kia.

Quân Thư Ảnh cứng người, âm trầm nói: “Người dám cười ta sẽ cắt lưỡi người.”

Bàn tay Sở Phi Dương trên vai Quân Thư Ảnh nắm chặt hơn, hãn trầm tĩnh một lát rồi nói: “Người có thể... cho ta nhìn xem sao.”

Trên mặt Quân Thư Ảnh đã xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng, y cắn chặt răng, oán hận nói: “Cút ngay!”

Sở Phi Dương cảm thấy thân thể dưới tay mình khẽ run, nhú mày nói: “Chẳng lẽ mỗi lần hài tử trở mình người đau đớn đến vậy? Để ta xem xem!” Sở Phi Dương liền cởi áo choàng của Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh cũng lười nhác không muốn đối nghịch với hãn. Dù sao trước mặt Sở Phi Dương y cũng đã thất thố nhiều lần lắm rồi. Từ giờ cho đến khi y tìm được Cao Phóng, lấy lại nội lực, đoạt lại những gì y đã mất, thì y phải gắng nhẫn nhịn mà chịu sự sỉ nhục này.

Chương 53

Sở Phi Dương cởi bỏ áo choàng của Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh nhắm mắt, đôi mày chau lại vì đau đớn. Gương mặt cam chịu này cứ nhiên lại làm tâm tình Sở Phi Dương rối loạn. Biết rõ là không nên, nhưng không hiểu sao Sở Phi Dương thấy mình giống như một con quỷ háo sắc, lại nghĩ đến những điều không nên nghĩ. Đối với chính mình như vậy, Sở Phi Dương quả thực khóc không ra nước mắt.

Tấm áo choàng được cởi ra, lộ rõ cái bụng nhô lên bên dưới y phục rộng thùng thình nhưng mỏng manh của Quân Thư Ảnh – tính ra cũng gần bảy tháng thì rõ ràng như vậy cũng là chuyện bình thường, nhưng trước kia Sở Phi Dương không chú ý nhiều, giờ đột nhiên nhìn thấy, hắn cảm thấy có chút kỳ dị.

Bên trong là một hài tử, mang dòng máu của hắn và Quân Thư Ảnh.

Nhận ra sự liên hệ kỳ diệu này, trong lòng Sở Phi Dương trong nháy mắt tràn ngập nhu tình. Hắn thậm chí còn nghĩ, nếu sau này Quân Thư Ảnh ngoan ngoãn như vậy thì giữ y bên mình cũng không tồi.

Tay phải Sở Phi Dương tập trung nội lực, chậm rãi sờ bụng Quân Thư Ảnh. Thân thể bên dưới mang đến cảm giác mềm mại, ôn nhu đến nỗi có thể hòa tan lòng người. Sở Phi Dương đương nhiên biết đây chỉ là cảm tính của riêng mình mà thôi, còn Quân Thư Ảnh vĩnh viễn chỉ biết lạnh lùng, vô tâm. Một Quân Thư Ảnh ôn nhu? Chỉ nghĩ thôi hắn cũng thấy buồn cười rồi.

Sở Phi Dương chậm rãi di chuyển bàn tay trên bụng Quân Thư Ảnh. Đôi mày nhíu chặt của y rõ ràng đã giãn ra rất nhiều.

“Thai nhi này dựa vào việc hấp thu nội lực của người để tự bảo vệ mình.” Sở Phi Dương cẩn thận khống chế nội lực trên tay, chậm rãi nói.

Quân Thư Ảnh nhướn mắt nói: “Bằng không ta lưu nó lại để làm gì?”

Sở Phi Dương cười khổ, quả nhiên Quân Thư Ảnh sẽ lạnh lùng nói vậy mà.

Đột nhiên hắn thấy tay bị huých một cái, Quân Thư Ảnh cũng rên lên. Sở Phi Dương có chút kinh ngạc, hắn cứ đưa tay tiếp tục di chuyển.

Lại bị huých một cái. Lúc này Sở Phi Dương rõ ràng cảm giác dường như đó là bàn tay nhỏ nhắn của tiểu hài tử đang di chuyển thuận theo tay hắn, vừa tò mò vừa nhu thuận. Sở Phi Dương kì lòng không được mà cười cười.

“Sở Phi Dương, người còn sờ loạn, đến lúc thanh toán ân oán ta sẽ chặt tay người trước. Ta nói được là làm được.” Quân Thư Ảnh lạnh lùng lên tiếng.

Sở Phi Dương bĩu môi, nói: “Ta biết. Người là tên tiểu nhân vong ân phụ nghĩa.”

Quân Thư Ảnh cười lạnh, nhắm mắt lại, không thèm đối đáp với hắn nữa. Sở Phi Dương gắng đè nén khao khát muốn đem tên hỗn đản này ôm vào lòng thật chặt rồi hung hăng vuốt ve y, cố chuyên tâm nhất trí truyền thêm nội lực vào bụng y. Quân Thư Ảnh dần dần chìm vào giấc ngủ. Y hiện tại như một người bình thường không có nội lực, trong thân thể còn mang một thai nhi cứ chực chờ hút hết nội lực của y, thêm vào đó mấy ngày nay cứ rong ruổi ngày đêm như vậy, tất nhiên y không thể nào chống đỡ được.

Sở Phi Dương nhìn gương mặt bình thản khi ngủ của Quân Thư Ảnh, đôi mày đã không còn cau lại nữa, khóe miệng thả lỏng, nhu hòa mà tĩnh lặng.

“Người đã tin tưởng ta rồi sao?!” Sở Phi Dương cười nhẹ nói, đầu ngón tay vươn ra nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh tỉnh lại trong chiếc xe ngựa xóc nảy, Sở Phi Dương ở bên ngoài đang cho ngựa uống nước. Quân Thư Ảnh cảm thấy hơi kỳ lạ. Nếu nội lực của y vẫn còn dù chỉ chút ít, vì sao y lại vô dụng như thế này?

Còn ba tháng. Quân Thư Ảnh đưa tay sờ cái bụng nhô to của mình, tiếp xúc với sinh mệnh nhỏ nhoi bên trong. Y nghĩ mình không còn sức mạnh chính là do bị thứ này lấy đi nội lực. Quân Thư Ảnh chán ghét đời tay, không suy nghĩ thêm nữa.

Lại thêm một ngày một đêm di chuyển không ngừng nghỉ. Vừa tờ mờ sáng hôm sau, hai người đã đến dưới chân Lăng Nguyệt Sơn.

Sở Phi Dương xuống xe, vén rèm lên, ngọn gió sớm nhẹ nhàng khoan khoái luồn vào xe. Quân Thư Ảnh ngồi thẳng lên.

“Chúng ta tới nơi rồi.” Sở Phi Dương cười dài nói.

Quân Thư Ảnh nhìn ra ngoài, hồ nghi nói: “Nơi này là chân núi mà.”

Sở Phi Dương nói: “Đúng vậy. Ta nghĩ người không thể theo ta lên núi được. Dù gì người cũng từng là Giáo chủ Thiên Nhất giáo, lên núi vạn nhất có xảy ra chuyện gì... Tống Lam Ngọc nhận ra Cao Phóng, khó bảo đảm sẽ không nhận ra người.”

Quân Thư Ảnh nhíu mày nói: “Nhận ra ta thì sao, ta sợ bọn Thanh Phóng Kiến Phái các người sao?”

Sở Phi Dương cười cười trả lời: “Đương nhiên là người không sợ, ta chỉ sợ người thôi. Nơi này dù sao cũng là nơi ở của ta, ta sao dám dễ dàng thả người đi vào.”

Quân Thư Ảnh im lặng một lúc rồi hừ lạnh một tiếng. Sở Phi Dương ngồi lên đầu xe, cầm cương ngựa: “Ta biết một nơi bí mật, trước tiên người cứ tạm ở đó. Sau khi ta trở về điều tra rõ ràng rồi mới quyết định lên đường tiếp.”

“Ta có lựa chọn nào khác sao?” Thanh âm lạnh lùng của Quân Thư Ảnh từ bên trong xe truyền ra.

Sở Phi Dương lắc đầu, cười cười: “Người biết vậy là tốt rồi.”

DƯƠNG THƯ MỊ ANH

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Sở Phi Dương đưa Quân Thư Ảnh đến một nơi yên tĩnh, xung quanh thấp thoáng cây cối, ánh dương rọi xuống qua những tán cây tạo thành những điểm sáng trắng tuyệt đẹp. Cánh cửa gỗ ngăn chia một khoảnh sân với khu rừng, cách đó không xa có một dòng suối nhỏ chảy từ núi xuống mang theo tiếng nước róc rách. Trong sân là một căn nhà gỗ không lớn lắm, trong phòng bài trí đồ đạc đơn sơ, nhưng nơi đây lại không có một bóng người. Quân Thư Ảnh nhìn xung quanh đánh giá một phen, nửa cười nửa không nói: “Người chuẩn bị căn nhà này để làm gì? Đường lão sao?”

Sở Phi Dương thần nhiên liếc y một cái, nói: “Đây vốn là nơi ở của một vị tiên bối đã thoái ẩn giang hồ. Lão thích dạo chơi khắp nơi, nơi này đã bị bỏ hoang gần hai năm rồi. Bình thường không có người đến đây, người cứ an tâm ở đây.”

“Thoái ẩn giang hồ?!” Quân Thư Ảnh hừ mũi khinh thường: “Thoái ẩn giang hồ dưới mắt đại môn phái đệ nhất Trung Nguyên?! Quả thực là cao nhân a.”

“Đệ nhất môn phái ở Trung Nguyên?!” Sở Phi Dương lạnh nhạt cười, “Hóa ra Quân huynh cũng để mắt tới Thanh Phong Kiếm phái như vậy, tại hạ thật là vinh hạnh.”

Quân Thư Ảnh hừ lạnh, phất tay ra vẻ không kiên nhẫn nói: “Người nhanh đi tìm người đi, địa giới Thanh Phong Kiếm phái các người ta không quen.”

Sở Phi Dương thở dài rời đi. Một lúc sau hắn trở về mang theo một bao đựng các vật dụng hàng ngày, rồi sửa sang lại một căn phòng nhỏ trong

nhà. Sở Phi Dương bận bịu làm việc ngược lại chỉ nhận được ánh mắt lạnh lùng của Quân Thư Ảnh, hần liền nói: “Ta không thể để người ngụ ở khách điểm được, trước khi tìm được người người hãy ngoan ngoãn mà ở đây, ít gây phiền toái cho ta.”

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, y im lặng nhìn bóng dáng vội vàng vàng của Sở Phi Dương một lúc lâu mới lên tiếng: “Nơi này là lãnh địa của các người, nhưng ta khuyên người đừng giở trò gì, nếu không...”

“Người không thể nghĩ tốt cho ta sao?!” Sở Phi Dương quăng một vật gì đó trong tay đi, khó thở đi đến trước mặt Quân Thư Ảnh, nhú mày cố áp chế cơn lửa giận đang chực chờ bùng phát: “Người cho là cả thế giới này đều dễ tiện giống như người? Ta chiều cố người lâu như vậy người không thể có chút biết ơn ta sao?”

Quân Thư Ảnh mím môi đối mặt với Sở Phi Dương, ánh mắt lạnh lùng khiến bao nhiêu tức giận của Sở Phi Dương lập tức tan biến. Sau một lúc lâu Sở Phi Dương mới thở dài nột hơi nói: “Loại vong ân phụ nghĩa như người có điểm gì tốt chứ...”

“Người nói gì?” Quân Thư Ảnh tức giận lên giọng.

“Người im đi!”

Sở Phi Dương nhanh chóng thu dọn sạch sẽ căn phòng nhỏ. Hần quay đầu lại nhìn Quân Thư Ảnh đang ngồi bên cạnh bàn, gương mặt chán chường không hề thay đổi, ngược lại trong mắt Sở Phi Dương lại là dáng vẻ nhu thuận vạn phần vô tội. Khi Quân Thư Ảnh đáp lại ánh mắt của hắn, khóe miệng y khẽ nhếch lên khinh thường. Sở Phi Dương nhắm mắt lại. Hắn không thể lúc nào cũng hoa mắt vì y như vậy!

“Ta lên núi tìm người sẽ mất chút thời gian. Người cứ ngụ lại đây, có chuyện gì khẩn cấp cứ bắn pháo hiệu này, ta thấy sẽ lập tức chạy đến.” Sở Phi Dương đưa cho y một hòn đá lửa.

Quân Thư Ảnh nhận lấy, nhìn nhìn. Y im lặng một lát rồi trầm thanh nói: “Ba ngày. Nhiều nhất là ba ngày. Nếu sau ba ngày không có tin tức gì của người, ta sẽ không chờ đợi nữa.”

Sở Phi Dương khép mi trầm ngâm một lát rồi bất đắc dĩ gật đầu. Hắn lại nói: “Nhưng ba ngày nay người phải ngoan ngoan mà ở đây. Thanh Phong Kiếm phái từ trước đến nay rất nhiều người lui tới, xung quanh đều là nhân sĩ võ lâm Trung Nguyên. Người không cần phải gây chuyện phiền phức.” Quân Thư Ảnh cười lạnh nói: “Ta sẽ cư xử đúng mực.”

Sở Phi Dương đương nhiên không thể tin Quân Thư Ảnh sẽ cư xử đúng mực, bất quá bây giờ hắn cũng không còn biện pháp nào khác. Sở Phi Dương cất bước ra khỏi cửa phòng rồi vẫn không yên tâm xoay người lại. Quân Thư Ảnh nhíu mày hỏi: “Người còn muốn gì nữa?”

Sở Phi Dương lặng im một chút rồi nói: “Quân Thư Ảnh, lúc trước ta tha mạng cho người, còn cứu mạng người, là do người chưa phạm phải lỗi lầm gì to lớn. Người hiện giờ hãy tự lo liệu cho tốt.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy sửng sốt một lúc, trong lòng y thấy tức giận nhưng trên mặt chỉ hiện ra nụ cười lạnh, nói: “Vậy, nếu ta giết người ở lãnh địa của Sở đại hiệp người, người sẽ xử trí ta như thế nào? Giết ta?!”

Sở Phi Dương trầm thanh nói: “Hiện giờ người có chuyện cầu ta. Người ngoan ngoãn, ta sẽ giúp người tìm người. Người nếu sinh sự, ta lập tức mang người rời xa nơi này để người không thể tìm được người cần tìm nữa.”

“Người dám uy hiếp ta?!” Quân Thư Ảnh cao giọng thể hiện sự căm tức oán hận Sở Phi Dương, nhưng ánh mắt Sở Phi Dương vẫn không dao động chút nào. Sau một lúc lâu Quân Thư Ảnh mới gượng cười, nghiêng răng nói: “Sở đại hiệp quá lo lắng. Ta đã nói ba ngày, chắc chắn sẽ kiên nhẫn chờ đủ

ba ngày. Người nói ta không thể suy nghĩ tốt cho người, nhưng chẳng phải người cũng không tin tưởng ta?!”

Sở Phi Dương nghe vậy thu lại ánh mắt, thở dài: “Ta không chỉ sợ người lạm sát kẻ vô tội, ta còn sợ người sẽ bị thương.”

Nói xong không đợi Quân Thư Ảnh đáp lời, hắn liền triển khai khinh công, phút chốc đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Chương 55

Sở Phi Dương tới trước sơn môn nguy nga của Thanh Phong Kiếm Phái liền nhìn thấy Tín Vân Thâm đang đứng đó, có vẻ hơi bồn chồn

Sở Phi Dương lộ ra nụ cười cứng chiều, đi đến vỗ vỗ cậu. Cậu thanh niên hoảng sợ, hiển nhiên là cậu đang rất lo lắng.

Sở Phi Dương nhú nhú mày nhìn, cười nói: “Đệ đang nghĩ gì vậy? Ở đây làm gì? Ta không nghĩ đệ ra đây là để chờ ta.”

Gương mặt trẻ con của Tín Vân Thâm đang nhăn lại, nhìn thấy Sở Phi Dương thì giãn ra, cậu thân thiết nắm kéo tay Sở Phi Dương, vui mừng nói: “Đại sư huynh trở về rồi? Lần trước Mai gia còn phái người đến tìm huynh. Huynh không ở lại Mai gia cũng không trở lại đây, bất vô âm tính khiến đệ lo lắng gần chết.”

“Lo lắng đến mức mỗi ngày đều ra trước sơn môn đợi ta?! Ta không tin đâu.” Sở Phi Dương cười nói.

Tín Vân Thâm sờ sờ mũi, ngượng ngùng cười cười: “Thật là chờ huynh a. Xem, đệ thật tốt với huynh, đúng không?”

Hai người vừa hàn huyên vừa vào giáo phái. Trên đường đi Sở Phi Dương còn phải chào hỏi với các sư đệ, mãi sau mới có thể đến nơi để báỉ kiến sư phụ Tín Bạch của hăỉ.

Tín Bạch thấy Sở Phi Dương trở về, trước liền trách mắỉ một trận vì hăỉ biến mất lâu như vậy, còn khiến Mai Hân Nhược ba lần bốn lượt tự mình đến tìm hăỉ. “Người sao lại để thiên kim đại tiểu thư nhà người ta chịu

ủy khuất như vậy? Bấy lâu người đã lang bạc ở đâu?” Tín Bạch trừng mắt tra hỏi. Sở Phi Dương biết tuy rằng lời nói của Tín Bạch có phần nghiêm khắc, nhưng trong mắt lộ vẻ ôn nhu, liền biết lão không tức giận lâu. Hắn thuận miệng bịa ra một lý do, Tín Bạch liền tin ngay không chút nghi ngờ.

Nhưng trong lòng Sở Phi Dương vẫn còn chút buồn bực. Hắn đã từng nói với Mai lão gia, lẽ nào lão không nói lại cho Mai Hân Nhược? Nếu quả thật như thế, hắn lại chịu phiền phức nữa rồi.

Tín Bạch vốn cũng không tức giận lắm, cảm thấy mình giáo huấn đủ rồi, lão liền chuyển sang vẻ mặt tươi cười ân cần hỏi han vị đại đệ tử cứng của mình.

“Phi Dương này, nếu người đã trở về thì hãy ở lại đây vài ngày, đừng ra ngoài một thời gian. Sáu tháng sau là đại hội võ lâm ba năm mới có một lần. Tuy rằng người nắm chắc phần thắng, nhưng cũng nên chuẩn bị thật tốt a. Còn Vân Thâm, không biết trước kia lãnh hội được gì, võ công không bằng ai mà học hành cũng không xong. Ta không quản nó được, chỉ còn có thể trông chờ vào đại sư huynh người thôi. Người hãy thay vì sư quản giáo sư đệ cho tốt.”

Sở Phi Dương cung kính tuân lời, nhưng trong lòng vẫn đang suy tính xem phải làm như thế nào để thám thính tin tức của Cao Phóng.

Quang minh chính đại đi hỏi tất nhiên là không ổn. Nếu sư phụ hỏi nguyên nhân, tuy rằng hắn có thể tìm một cơ nào đó để trả lời cho qua, nhưng đã liên quan đến những chuyện khác, thì không thể lừa dối dễ dàng vậy được. Có nhiều chuyện hắn không muốn người khác biết.

Sở Phi Dương chỉ có thể âm thầm thám thính. Nếu Cao Phóng đã nhận một chương của Tín Bạch, tuyệt đối không thể tự mình chạy khỏi Thanh Phong Kiếm Phái. Nếu chết, hắn cũng chỉ chết trên Lăng Nguyệt sơn này. Nếu không chết, nhất định đã có người cứu hắn.

Sở Phi Dương khôn khéo hỏi thăm nên các giáo chúng cũng không nghi ngờ. Nhưng từ trên xuống dưới chẳng ai có chút manh mối nào. Sở Phi Dương cũng không nóng vội. Như vậy nghĩa là Cao Phóng vẫn còn sống. Nếu đã chết, thì Lăng Nguyệt sơn kẻ đến người đi vô số kể, không thể không phát hiện thi thể của hắn.

Qua bữa cơm chiều, Sở Phi Dương trở về gian phòng của mình, thả lỏng toàn thân mà ngã lăn ra giường, thở phào nhẹ nhõm. Sau bao năm bôn ba giang hồ, hiện tại còn phải chiếu cố tên gia khóa Quân Thư Ảnh kia, Sở Phi Dương cảm thấy lâu lắm rồi mình mới được nghỉ ngơi thoải mái như vậy.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng. Sở Phi Dương nghĩ có lẽ đó là tiểu sư đệ của hắn nên cũng không buồn đứng dậy, chỉ phất ngón tay một cái, cánh cửa gỗ liền mở ra.

“Sở đại ca.” Giọng nói vui mừng xem lẫn sự e lệ vang lên, thân hình mảnh mai của Tống Lam Ngọc xuất hiện trước cửa. Sở Phi Dương cuống quýt ngồi dậy. Hắn quên mất người này còn ở lại Thanh Phong Kiếm Phái.

“Ra là Tống công tử. Thật thất lễ, mời ngồi.” Sở Phi Dương đi đến bên cạnh bàn mời Tống Lam Ngọc ngồi xuống, hắn cũng ngồi xuống đối diện với y.

Tống Lam Ngọc nhìn Sở Phi Dương, gương mặt ửng đỏ. Y càng nhìn càng bị Sở Phi Dương thu hút, liền không dám nhìn thẳng nữa mà dời tầm mắt. Sở Phi Dương rót trà đặt trước mặt Tống Lam Ngọc, lên tiếng: “Tống công tử đến tìm tại hạ, không biết là có việc gì?”

Tống Lam Ngọc ngẩng đầu nhìn Sở Phi Dương rồi lại lập tức cúi xuống, hai tay xoay xoay chén trà ở trên bàn, thấp giọng nói: “Ta không có việc gì... Chỉ là nghe nói Sở đại ca đã trở lại, nên muốn đến đây gặp huynh.”

Sở Phi Dương cười cười nói: “Đa tạ Tống công tử đã nhớ đến tại hạ. Tống công tử lâu nay ở Thanh Phong Kiếm phái đã quen chưa? Nếu có

việc gì cần cứ lên tiếng, cứ xem nơi đây như nhà mình là tốt rồi.”

Tống Lam Ngọc gật gật đầu. Hai người tuy trò chuyện nhưng lời nói vẫn có chút khách sáo. Sở Phi Dương hành tẩu giang hồ từ thời niên thiếu, kết giao rộng khắp, nên chắc chắn lời nói sẽ không mang nhiều phần khách sáo như vậy. Nhưng vì Tống Lam Ngọc luôn mang dáng vẻ ngượng ngùng khiến Sở Phi Dương cũng không được tự nhiên.

Tống Lam Ngọc nghe Sở Phi Dương nói, gật đầu hưởng ứng vài câu. Đột nhiên y ngừng một chút, cúi đầu thấp hơn, thấp giọng nói: “Lâu nay Sở đại ca bật vô âm tính, không biết ở nơi nào. Mọi người rất lo lắng cho huynh. Ta... cũng rất lo lắng cho huynh. Ta rất nhớ huynh.” Nói đến câu cuối cùng, Tống Lam Ngọc trông như thể sắp đem đầu mình giấu xuống bàn luôn cho rồi, thanh âm càng lúc càng nhỏ, gương mặt đỏ bừng.

Đối diện một Tống Lam Ngọc nhút nhát như thỏ chờ đợi mình đáp lại, Sở Phi Dương quả thật rất đau đầu.

“A... ta cũng rất muốn tạ lỗi với các vị huynh đệ. Để mọi người phải lo lắng là ta không tốt, sau này ta sẽ chú ý.”

Tống Lam Ngọc ngẩng mặt, trên mặt lộ vẻ nhẹ nhõm, rồi lại mang chút thất vọng. Sở Phi Dương tuy có chút áy náy nhưng cũng chỉ có thể giả vờ không biết. Hai người trò chuyện vài câu, Tống Lam Ngọc liền đứng dậy cáo từ.

Sở Phi Dương thở ra một hơi thật dài, ngửa đầu uống cạn chén trà trên bàn rồi quay lại giường. Chợt Sở Phi Dương cảm nhận một luồng gió từ bên ngoài thổi vào, ánh trăng sáng ngời cũng theo cửa sổ mà len vào. Sở Phi Dương ở trên giường trở mình vài cái rồi đột nhiên đứng lên, phi thân ra ngoài, hướng về phía chân núi.

DƯƠNG THƯ MỊ ANH

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Trong chốc lát Sở Phi Dương đã đến trước căn nhà gỗ nơi Quân Thư Ảnh đang tạm nghỉ. Đến nơi rồi hắn mới tự hỏi không biết vì sao mình lại đến đây.

Căn phòng nhỏ hắt ra ánh sáng mờ nhạt, thỉnh thoảng có bóng người lướt qua, lấy tay vỗ vỗ thắt lưng, trông hơi ngốc nghếch. Đó chính là tư thái mà Quân Thư Ảnh không bao giờ để lộ trước mặt người khác. Khóe miệng Sở Phi Dương hơi cong lên, không thể nào áp chế được cảm xúc ôn nhu đang chảy tràn trong lòng mình.

Từ khi hắn biết Quân Thư Ảnh, y không ngừng gặp phải vận xui, giống như tất cả vận xui trên đời này đều tập trung vào người y. Khi trước Sở Phi Dương cho rằng đó là sự trừng phạt bởi bản tính của y – nhưng hiện giờ, hắn thích Quân Thư Ảnh, thích con người của Quân Thư Ảnh, thích đến mù quáng. Thật ra từ khi gặp hắn đến nay Quân Thư Ảnh vẫn không thay đổi. Nhưng giờ, mỗi lần nghĩ đến việc y náo loạn gây không ít chuyện phiền toái hay vẻ lạnh lùng cùng mưu mô trên gương mặt y, hắn chỉ cảm thấy buồn cười. Sở Phi Dương tin chắc Quân Thư Ảnh là người dù có khó khăn đến đâu cũng không suy sụp. Y không cần đồng minh, cũng không cần sự thương hại giả vờ, cho dù y đang trong hoàn cảnh không thể kháng cự được. Sở Phi Dương nhìn bóng người lặng lẽ xuất hiện bên cửa sổ, khẽ cười.

Bỗng nhiên xung quanh vang lên tiếng tiêu. Sở Phi Dương nhận ra được âm thanh kia. Lần đầu tiên giao thủ với Quân Thư Ảnh, nhờ tiếng tiêu này mà Quân Thư Ảnh giữ được mạng sống dưới lưỡi kiếm đoạt mệnh của hắn. Tiếng tiêu đặc biệt uyển chuyển du dương mang hắn trở về với trận huyết

chiến ngày nào – vốn cũng không phải là chuyện cách đây quá lâu – tiếng tiêu ôn hòa ngày đó vang vọng bên tai, nhưng hẳn cảm thấy trong thanh âm không mang sát khí lạnh lùng như trước nữa.

Đêm hè trên núi mát mẻ thanh tĩnh, tiếng suối lưu động kỳ ảo dễ nghe, ngẫu nhiên vang lên vài tiếng ếch kêu, ánh sáng từ những chú đom đóm điểm thêm ánh sáng cho đêm hè. Tiếng tiêu vẫn ôn hòa như nước, không mãnh liệt cũng không da diết, hợp cùng với không gian an bình nơi đây.

Sở Phi Dương nhẹ phi thân lên một thân cây, nằm trên một cành cây vững chắc, ngược mắt là có thể nhìn thấy những vì sao trên bầu trời đêm sâu thẳm, nhắm mắt lại liền cảm nhận rõ ràng tiếng tiêu ôn nhu. Hẳn dần chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Khi Sở Phi Dương tỉnh lại trời vẫn chưa sáng. Hắn liền rời cây, đứng ngẩn ra trước cánh cửa gỗ đóng chặt một hồi mới phi thân trở về phòng mình, nằm trên giường chờ trời sáng.

Sở Phi Dương ở bên ngoài căn nhà gỗ suốt một đêm, Quân Thư Ảnh luôn luôn cảnh giác tất đã sớm phát hiện. Nhưng hắn không hiện thân thì Quân Thư Ảnh cũng mặc kệ. Chỉ là y cũng không khỏi cảm thấy tức giận. Chắc là do hắn không tin tưởng y nên mới đến giám sát.

Nhưng Sở Phi Dương nghĩ y như vậy cũng không đến nỗi oan uổng cho y. Quân Thư Ảnh vốn không định ngoan ngoãn mà ở yên một chỗ. Sở Phi Dương nhận định nếu Cao Phóng còn sống nhất định là do có người cứu. Nhưng y hiểu Cao Phóng. Nếu Cao Phóng trọng thương chưa chết, chắc chắn sẽ nghĩ ra biện pháp để sống sót trên núi mà không bị phát hiện. Y chỉ cần để lại chút manh mối, nếu Cao Phóng còn sống để nhìn thấy, khẳng định hắn sẽ đến tìm y. Nếu như hắn vẫn không đến... Quân Thư Ảnh cười khở, y không cho rằng Cao Phóng đã sớm hạ sơn. Nếu không Cao Phóng vô luận như thế nào cũng sẽ đi tìm y. Chỉ sợ là đúng như lời Sở Phi Dương

nói, Cao Phóng đã chết. Nhiều ngày như vậy, phỏng chừng Cao Phóng đã sớm hóa thành một đồng xương trắng.

Quân Thư Ảnh lau mặt, nhăn mày vì thắt lưng đau nhức, đôi chân cũng trở nên yếu ớt khiến y thật khó chịu nổi. Trên đầu là mặt trời chói chang, tứ phía hoang vắng không một bóng người. Cũng may đường đi trên Lãng Nguyệt Sơn không gập ghềnh khó đi như Thương Lang Sơn.

Nơi đây là một rừng cây phía sau sườn núi, ven đường có một chòi nghỉ dành cho khách nhân. Quân Thư Ảnh đi vào chòi định nghỉ tạm thì nhìn thấy có bóng người từ trên núi xuống. Quân Thư Ảnh nghĩ ngợi một lúc rồi ẩn mình vào rừng cây.

Người tới mặc y phục màu lục nhạt, thân hình gầy yếu, quả nhiên đang hướng đến chòi nghỉ mà Quân Thư Ảnh vừa rời đi. Người nọ ngồi xuống, khẽ phất tay áo sang bên. Một chốc lại đứng lên sửa sang y phục, dường như không yên lòng mà đi qua đi lại vài bước rồi mới tiếp tục ngồi xuống. Quân Thư Ảnh nhìn ra từ phía sau thân cây mình đang ẩn nấp. Khi thấy rõ gương mặt của người nọ, y có chút ngạc nhiên. Người này y nhận ra chính là người duy nhất còn sống sót sau thảm họa diệt môn mà y gây ra cho Tống gia, Tống Lam Ngọc. Nhưng nghĩ lại chuyện này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhất định là do Sở Phi Dương cứu và đưa đến trú tại Thanh Phong Kiếm Phái này. Khó trách y không thể tìm ra người. Quân Thư Ảnh cười lạnh. Hóa ra ngay từ đầu, tên Sở Phi Dương này đã nhúng tay phá hoại chuyện của y.

Xem bộ dáng Tống Lam Ngọc cứ bồn chồn không yên mà nhìn ra xa, hiển nhiên là đang chờ người. Quân Thư Ảnh không chế sát ý. Một tên Tống Lam Ngọc bất tài không đáng để y kinh động khiến những người nơi đây hoài nghi.

Chương 57

Tống Lam Ngọc không có võ công nên sẽ không phát hiện đến sự tồn tại của Quân Thư Ảnh, nhưng người y đang chờ thì có thể sẽ khác. Quân Thư Ảnh thâm oán hận hiện giờ nội lực của mình đã mất hết, không thể che giấu hơi thở. Vạn nhất bị phát hiện, nếu phải phí khí lực thì cũng không đáng nói, nhưng nếu giết người, tên Sở Phi Dương nhất định sẽ mang đến cho y cả đồng phiền toái.

Nghĩ vậy, Quân Thư Ảnh quyết định rời đi. Không ngờ y chưa kịp ra khỏi rừng cây đã nghe thanh âm vui mừng của Tống Lam Ngọc vang lên: “Sở đại ca! Ta... ta còn sợ huynh sẽ không đến.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy liền dừng cước bộ. Sở đại ca? Sở Phi Dương?

Tiếng bước chân càng đến gần, sau đó là giọng nói ôn hòa chứng thật phán đoán của y: “Đã hứa với Tống công tử, tại hạ không dám thất ước.”

Tống Lam Ngọc nở nụ cười, đứng dậy đón Sở Phi Dương. Hai người vào chòi nghỉ ngơi xuống, những lời đầu đều mang chút khách sáo. Quân Thư Ảnh không biết Sở Phi Dương liệu có phát hiện ra mình hay không, trầm tư một lúc, y vẫn quyết định rời đi trước.

“Không biết Tống công tử hẹn tại hạ ra đây là có chuyện gì quan trọng?” Sau một hồi khách sáo, Sở Phi Dương quyết định hỏi đến vấn đề chính.”

Tống Lam Ngọc ngập ngừng một chút mới lên tiếng: “Ta nghe nói Sở đại ca gần đây... thường hỏi thăm về một người? Không biết là người nào? Có lẽ ta có thể giúp huynh.”

Quân Thư Ảnh nghe được lời này liền dừng lại. Người Sở Phi Dương hỏi, nhất định là Cao Phóng. Chẳng lẽ Cao Phóng lại rơi vào tay tên thư sinh vô dụng này? Quân Thư Ảnh nhú mày. Tổng Lam Ngọc nhận ra Cao Phóng, nếu Cao Phóng bị trọng thương mà lại bị y bắt, chỉ e lành ít dữ nhiều.

Sở Phi Dương im lặng một lúc rồi cười nói: “Tại hạ không nghĩ là lại kinh động đến Tổng công tử. Chỉ là việc nhỏ thôi, Tổng công tử không cần quan tâm.”

Tổng Lam Ngọc cúi đầu nhú nhú mày, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: “Bởi vì ta vẫn... Sở đại ca, ta biết là thất lễ, nhưng ta có thể hỏi... người huynh muốn tìm... là gì của huynh?”

“A...” Sở Phi Dương nhất thời không biết trả lời như thế nào. Hắn biết Tổng Lam Ngọc đối với bọn người Cao Phóng và Quân Thư Ảnh hận thấu xương, nhưng nghe khẩu khí của y thì dường như y không biết người Sở Phi Dương muốn tìm là đại cừu nhân của mình. Đột nhiên bị Tổng Lam Ngọc hỏi như vậy, Sở Phi Dương nhất thời không nghĩ ra mục đích của y. Tổng Lam Ngọc nhìn Sở Phi Dương, ánh mắt tha thiết: “Sở đại ca có điều gì không thể nói sao? Chỉ là... người huynh muốn tìm, là... Ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua Sở đại ca vội vàng tìm người như vậy, lại còn âm thầm tìm...” Giọng nói Tổng Lam Ngọc lại xuống thấp. Sở Phi Dương chưa kịp đáp lại, y đột nhiên cao giọng nói tiếp: “Ta không phải chỉ trích Sở đại ca có gì không đúng, chỉ là, chỉ là...”

Sở Phi Dương thờ dãi nhìn bộ dáng lo lắng của y, thậm chí nước mắt cũng sắp rơi ra đến nơi. Hắn đã hiểu rõ rồi. Tâm tư của Tổng Lam Ngọc đối với hắn, người sáng suốt đều có thể thấy được, hắn sao lại không biết chứ. Nhưng hắn chỉ có thể đối đãi với y như với Mai Hân Nhược, giả vờ không nhận ra tình cảm của y.

“Người tại hạ muốn tìm chỉ là một vị bằng hữu, cũng không phải là chuyện gấp gáp gì. Tổng công tử đã có lòng lo lắng, tại hạ thật sự rất cảm kích.” Sở Phi Dương cười cười trả lời.

Tổng Lam Ngọc lại cúi đầu, lặng yên một lát rồi do dự nói: “Sở đại ca, huynh không cần phải khách khí như thế với ta... Mạng của ta là do huynh cứu, ta như bây giờ cũng là nhờ huynh... Huynh không cần khách khí gọi ta là Tổng công tử, cứ gọi ta Lam Ngọc là tốt rồi...”

Sở Phi Dương nghe vậy, khóe miệng liền lộ ra một tia cười khố.

Hắn cùng những người khác ngàn lần không hề để ý đến cách xưng hô, nhưng với Tổng Lam Ngọc, hắn phải cẩn thận. Tổng Lam Ngọc rất nhạy cảm, lại có hảo cảm với hắn. Hắn đối với vị thư sinh còn non nớt này xa lánh không được, vì sợ sẽ tổn thương y; gần gũi y càng không được, chỉ khiến y hiểu lầm hắn. Từ khi phát hiện tâm tư của y, Sở Phi Dương đều cẩn thận cư xử đúng mực. Không phải hắn quá cả nghĩ, nhưng hiện giờ gọi y là Lam Ngọc sẽ quá... thân mật, có thể khiến công lao trước giờ của hắn toàn bộ uổng phí.

Thấy Sở Phi Dương hơi chần chờ, Tổng Lam Ngọc đột nhiên đứng lên, nước nước tuôn như mưa, khóc lóc thê thảm.

“Sở đại ca, huynh ghét bỏ ta phải không? Ta vô dụng, cái gì cũng không làm được, chỉ có thể ăn nhờ ở đậu, giống như phế vật.”

“Không có, người sao lại nghĩ như vậy?” Sở Phi Dương luống cuống tay chân. Không phải chưa từng có nam nhân khóc trước mặt hắn, thậm chí đối với bằng hữu hắn còn có thể choàng vai, mạnh mẽ vỗ vai an ủi, cùng uống rượu ngâm thơ. Nhưng người trước mặt rõ ràng không giống như họ, hắn nhất thời không biết ứng phó như thế nào.

Sở Phi Dương đứng trước mặt Tổng Lam Ngọc, hai tay chống bàn, nhẹ giọng an ủi: “Tổng... công tử quá lo lắng rồi. Thanh Phong Kiếm Phái từ

trên xuống dưới đều xem công tử như người một nhà, sao lại nói là ăn nhờ ở đậu? Tổng công tử đầy bụng thi thư, sư phụ còn định cho Vân Thâm bài người làm vi sư, Tổng công tử không thể tự hạ thấp mình.”

Tổng Lam Ngọc nghe xong còn khóc dữ dội hơn. Sở Phi Dương muốn nói thêm gì đó thì Tổng Lam Ngọc đột nhiên bổ nhào vào người hắn, dang tay ôm hắn. Sở Phi Dương bị y ôm liền thối lui một chút, hơi do dự vươn tay ra đặt lên vai y, nhẹ nhàng vỗ vai an ủi. Tổng Lam Ngọc càng cảm thấy ủy khuất, càng ôm sát Sở Phi Dương khóc lớn hơn. Một tiếng động đột ngột vang lên từ rừng cây phía sau chòi nghỉ. Sở Phi Dương nhìn về phía rừng, nhả mặt khẩn trương.

Chương 58

Sở Phi Dương vất vả lắm mới thoát khỏi Tống Lam Ngọc. May mắn là sau khi khóc xong Tống Lam Ngọc đã khôi phục lại bộ dáng bình thường, không nói nhiều lời. Sở Phi Dương nhẹ thở dài. Nếu Tống Lam Ngọc nói rõ tình cảm của mình thì hẳn đã có thể dễ dàng từ chối mà kết thúc chuyện này. Vậy mà chuyện vẫn còn dây dưa đến giờ.

Sở Phi Dương cũng đã sớm phát hiện trong rừng cây có người – tuy có sát khí nhưng bước chân người nọ rất nặng nề, dường như là người không có nội lực. Sở Phi Dương vốn định bắt người nọ ra, đồng thời tránh không khí ngượng ngập với Tống Lam Ngọc. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hẳn chỉ có thể nghĩ đến một người là Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương đưa Tống Lam Ngọc quay về giáo phái. Hắn nghĩ ngợi một hồi liền đi tới căn nhà nhỏ dưới chân núi.

Sở Phi Dương vừa vào cửa đã thấy Quân Thư Ảnh đang ngồi bên cửa sổ đọc sách. Thấy Sở Phi Dương đến, Quân Thư Ảnh liền ném quyển sách lên bàn, nhìn Sở Phi Dương. Sở Phi Dương nhìn thấy đuôi mày khéo mắt y lộ nét cười rồi lại như không cười, liền biết người trong rừng kia chính là y.

Sở Phi Dương ho một tiếng, nói: “Người lúc nãy là người?”

Quân Thư Ảnh nhú nhú mày, gật gật đầu, vẫn nửa cười nửa không cười như trước nhìn hắn. Sở Phi Dương then quá hóa giận, nhú mày nói: “Người không phải đã nói ba ngày nay sẽ kiên nhẫn chờ? Quả nhiên không thể tin người được.”

Quân Thư Ảnh hừ nhẹ, trả lời: “Ta chỉ đáp ứng sẽ không đi tìm những người đó gây phiền toái, chứ không nói sẽ ăn không ngồi rồi không làm gì hết. Chỉ là...” Quân Thư Ảnh nhìn nhìn Sở Phi Dương đánh giá một hồi, nửa cười nửa không cười nói: “... vạn lần ta cũng không nghĩ tới sẽ được chứng kiến một trò hay như vậy. Ra Sở đại hiệp ngoại trừ một Mai gia tiểu thư còn có nhiều tình nhân như vậy, quả thực không thể xem thường.”

Sở Phi Dương thở dài: “Căn bản không phải như người nghĩ...”

Quân Thư Ảnh không đáp lại, chỉ nhướng mày nhìn hẩn. Sở Phi Dương cũng nhìn y, dừng một chút rồi giải thích: “Trước kia người diệt cả gia môn của y, hại y không nơi nương tựa, không thân không thích. Ta chỉ tình cờ cứu y...”

Quân Thư Ảnh vẫn như cũ không lên tiếng, ngay cả nét mặt cũng không thay đổi, nửa cười nửa không, lạnh lùng thản nhiên.

Sở Phi Dương lại dừng một chút mới nói tiếp: “Tổng công tử cùng Mai gia cô nương đều giống nhau. Ta cũng không muốn dây dưa với bọn họ, chỉ là họ không nói rõ tình cảm, ta cũng chỉ có thể như thế...” Sở Phi Dương nhìn về phía Quân Thư Ảnh, đột nhiên cảm thấy mình giải thích như vậy thật ngu ngốc. “Quên đi, tại sao ta phải giải thích với người.” Sở Phi Dương ngượng ngừng nói.

“Đúng vậy. Người không cần giải thích với ta.” Quân Thư Ảnh cuối cùng cũng lên tiếng. “Sở Phi Dương, người đừng quên ban đầu chúng ta như thế nào. Chờ ta khôi phục nội lực, ta và người sẽ không còn bất cứ quan hệ nào nữa. Ta khuyên người nên ít nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ. Ngày sau ta và người nếu có tái đấu, ta hảo ý nhắc nhở người một câu, ta sẽ không thủ hạ lưu tình đâu.” Sở Phi Dương cảm thấy đau khổ, cười cười tự giễu mình, nói: “Không biết Quân huynh cho là ta đã suy nghĩ những chuyện không nên gì? Người quá tự đại rồi.”

“Nếu không phải thì tốt.” Gương mặt Quân Thư Ảnh càng lạnh lùng, thanh âm cũng mang hàn ý. “Sở Phi Dương, mặc kệ người cứu ta bao nhiêu lần giúp ta bao nhiêu lần, ta vĩnh viễn không quên người ở trên người ta làm nhục ta. Tốt nhất tự lo cho bản thân mình đi.”

Sở Phi Dương sắc mặt ngưng trọng. Hai người im lặng một lúc lâu, cuối cùng Sở Phi Dương thở dài, đứng dậy rời đi. Đi đến cửa hắn quay đầu lại nói: “Đừng quên người đã đáp ứng ta. Ta mặc kệ người muốn tìm người đến thế nào, tuyệt đối không được lạm sát kẻ vô tội.”

Quân Thư Ảnh chỉ hừ lạnh. Sở Phi Dương trầm thanh nói: “Trả lời ta!”

Quân Thư Ảnh trầm tĩnh một lúc mới lạnh lùng đáp lại: “Người yên tâm đi. Ta chỉ cần tìm Cao Phóng, không việc gì phải đi tìm rắc rối.”

“Vậy thì tốt.” Sở Phi Dương ngưng một lát rồi nói. “Người nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai ta lại đến tìm người.”

Chương 59

Sở Phi Dương rời khỏi căn nhà gỗ, lòng buồn bã đến mức hăn không dùng đến khinh công mà chậm rãi trở về giáo nội. Kỳ thật hăn đã thám thính ra một chút tin tức về Cao Phóng, vốn định sẽ nói Quân Thư Ảnh để y bớt lo lắng. Nhưng phen này loạn thất bát tao khiến hăn không còn tâm tình đâu để quan tâm đến chuyện đó nữa. Tốt hơn hết là tìm được người rồi đưa tới trước mặt Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương trở về đến giáo nội liền đụng phải gương mặt khổ sở của Tín Vân Thâm. Ngay cả khi thấy hăn Tín Vân Thâm cũng không lộ vẻ vui mừng như khi xưa, chỉ thản thiên gật đầu chào. Sở Phi Dương ngăn Tín Vân Thâm lại, cười nói: “Đang êm đẹp lại xảy ra chuyện gì? Mặt đệ trông như quả mướp đắng ấy.”

Tín Vân Thâm ai oán liếc hăn một cái, thở dài: “Huynh không hiểu đâu.”

Sở Phi Dương giơ tay định xoa xoa mái tóc dài đen nhánh của cậu, cười nói: “Sao lại khổ sở như vậy. Có điều gì đệ không thể nói với sư huynh chứ?”

Tín Vân Thâm nhăn mặt nhăn mày tránh được bàn tay định làm rối tóc cậu, ai thán: “Chính đệ cũng không lý giải nổi thì huynh làm sao hiểu được?”

Sở Phi Dương nhướn mày không quan tâm, chỉ hỏi: “Tùy đệ. Huynh có việc muốn hỏi đệ. Đệ có còn nhớ cái người của Thiên Nhất Giáo xuất hiện trong ngày đại thọ của sư phụ không?”

Tín Vân Thâm vừa nghe liền giật mình giống như bị chấn động dữ dội, cậu lộ vẻ cảnh giác, cơ hồ ngay cả lỗ tai cũng muốn dựng đứng lên: “Huynh hỏi chuyện này làm gì? Đệ làm sao biết.” Sở Phi Dương ra vẻ hiểu biết nhìn cậu, tiến lên quàng vai cậu, cười nói: “Đệ đúng là còn non nớt lắm, trên mặt còn lộ ra chữ “ta biết tung tích của hắc” nữa kìa. Huynh tìm hắc có việc, đệ mau dẫn huynh đi tìm hắc.”

Tín Vân Thâm không được tự nhiên thoát khỏi cánh tay của Sở Phi Dương, vẻ mặt vẫn lộ vẻ không tín nhiệm hắc: “Huynh biết hắc là người của Thiên Nhất giáo, không phải là muốn bắt hắc đi? Đệ vất vả lắm mới cứu hắc sống lại, đừng mong đệ mang huynh tới gặp hắc.”

Sở Phi Dương nói: “Tại sao? Huynh không nghĩ là hắc sẽ trực tiếp tới nhờ đệ giúp đỡ. Là một bằng hữu của Cao Phóng muốn tìm hắc. Chẳng lẽ đệ không tin đại sư huynh?”

Tín Vân Thâm nghe vậy vẻ mặt càng trở nên khổ sở, khó xử nói: “Đương nhiên không phải là đệ không tin huynh. Chỉ là... đệ không thể mang huynh đến gặp hắc.”

Sở Phi Dương khoanh tay nhìn cậu, kiên nhẫn chờ cậu giải thích. Tín Vân Thâm sờ sờ mũi, ngập ngừng một lúc mới nói: “Dù sao đệ cũng không thể mang huynh đến gặp hắc.”

Sở Phi Dương thở dài: “Vân Thâm, huynh tìm hắc là có việc gấp. Huynh cam đoan sẽ không làm gì bất lợi với hắc. Đệ đừng làm chuyện thêm rối nữa.”

Tín Vân Thâm đột nhiên nổi giận, nói: “Đừng xem đệ là tiểu hài tử. Đệ không có gây rối! Đệ đã nói không thể mang huynh đến gặp hắc thì là không thể. Có bản lĩnh thì huynh tự đi tìm lấy!” Nói xong cậu nổi giận đùng đùng bỏ đi mất.

Sở Phi Dương không thể nghĩ lời nói của mình lại khiến một người trước giờ luôn luôn ngoan ngoãn như Tín Vân Thâm nổi giận lôi đình như mèo bị giẫm phải đuôi như vậy. “Đừng tìm đệ, chỉ thêm phiền phức.”

Sở Phi Dương ngạc nhiên, hôm nay là ngày gì mà tới hai người phát hỏa với hần. Xa xa nhìn thấy Tống Lam Ngọc đang đi về phía này, Sở Phi Dương vội vàng chuẩn bị.

Xác định Tín Vân Thâm biết nơi Cao Phóng ẩn nấp, Sở Phi Dương cũng không lo lắng vội vã tìm người. Chính hần cũng có thể tự mình tìm được, nhưng tất nhiên sẽ phí công hơn. Vậy nên qua bữa cơm chiều, Sở Phi Dương liền tìm gặp Tín Vân Thâm.

Sau một thời gian, cơn giận của Tín Vân Thâm hiển nhiên đã sớm không còn, cậu lộ gương mặt đầy hối lỗi nói với Sở Phi Dương: “Đại sư huynh, đệ không cố ý nổi giận với huynh.” Sở Phi Dương buồn cười nhéo nhéo mặt cậu, vừa lôi cậu đi vừa nói: “Ở đây nhiều người, ta tìm chỗ nào để nói đi.”

Đến phòng Sở Phi Dương, Tín Vân Thâm liền ngồi xuống ghế thờ dài, gương mặt đầy u sầu: “Đại sư huynh, không phải đệ không muốn mang huynh đi tìm hần, mà chính đệ cũng không thể đi tìm hần.”

Sở Phi Dương cười nói: “Vì sao? Đệ đã làm gì hần?”

Tín Vân Thâm nhăn mặt nhăn mày khổ sở nói: “Đệ không cho là mình đã làm gì, nhưng hần thì không nghĩ như vậy.”

Sở Phi Dương cười cười: “Gì mà có hay không. Nếu hần không cho đệ đi tìm hần, vậy đệ chỉ cần nói hần ở nơi nào, huynh sẽ tự mình đi tìm hần.”

Tín Vân Thâm nhìn thoáng Sở Phi Dương, khóe miệng khẽ nhếch lên, nói: “Không được.”

Sở Phi Dương nhượng mày. Tín Vân Thâm nhìn hăn, ủy khuất nói: “Không phải đệ cố tình gây chuyện với huynh. Chỉ là... chỉ là...” Tín Vân Thâm không ngáp ngừng một lúc, rồi dừng như đã quyết định xong xuôi cậ liền ngồi ngay ngắn lại, nói: “Cao Phóng cho phép đệ... thích hăn, nhưng đệ sau này muốn lập gia thất, nối dõi tông đường, kế thừa Kiến Phái, hăn sẽ không cho phép đệ đi tìm hăn.” Sở Phi Dương lặng im một lúc, hăn hoàn toàn không nghĩ đến nguyên nhân này. Sau một lúc lâu hăn thở dài nói: “Đúng là loạn rồi. Một khi đã như vậy, ta một mình đi gặp hăn, đệ sao lại không muốn?”

Tín Vân Thâm mếu máo nói: “Thương thế của hăn đã gần khỏi, hăn... luôn luôn muốn rời đi. Một mình huynh đi gặp hăn, hăn nhất định sẽ rời đi.”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ nói: “Vậy đệ rốt cuộc muốn như thế nào?”

Tín Vân Thâm nhăn mặt nói: “Đệ cũng không biết. Đệ chỉ muốn giống như trước kia... nhưng hăn thì không như vậy.”

Sở Phi Dương thở dài: “Hăn nếu đã muốn rời đi thì dù ta không tới tìm hăn, hăn cũng sẽ đi thôi.”

Tín Vân Thâm cười khố: “Vậy đệ phải làm sao?”

“Cùng huynh đi gặp hăn. Hăn nhất định rất muốn gặp người đang đi tìm hăn. Đệ đến đó nói chuyện rõ ràng với hăn đi.” Sở Phi Dương đề nghị. Tín Vân Thâm trầm tư một lát rồi bất đắc dĩ gật đầu.

DƯƠNG THƯ MỊ ANH

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Tín Vân Thâm đưa Sở Phi Dương đến nơi Cao Phóng đang ẩn thân. Đó là một hang động có cửa động bị dây leo che khuất, từ bên ngoài nhìn vào thì không thể phát hiện nơi đó có một cái động được. Cũng không biết làm sao Tín Vân Thâm tìm được nơi này.

Tín Vân Thâm vừa thấy Cao Phóng, vẻ mặt liền trở nên không được tự nhiên, nói: “Là đại sư huynh của ta muốn gặp người. Người đừng nghĩ nhiều a.”

Cao Phóng chỉ bất đắc dĩ nhìn cậu một cái rồi quay sang Sở Phi Dương. Sở Phi Dương nhìn nam nhân gầy yếu mặt mày tái nhợt đang dùng đôi mắt đề phòng nhìn mình. Rồi như hiểu ra điều gì đó, Cao Phóng thở dài nhẹ nhõm.

Sở Phi Dương kể đơn giản sự tình cho Cao Phóng. Cao Phóng chỉ im lặng lắng nghe. Dù Sở Phi Dương nói gì, hắn cũng chỉ im lặng. Cuối cùng khi Sở Phi Dương nói muốn dẫn hắn đi gặp Quân Thư Ảnh, hắn cũng chỉ thản nhiên gật đầu.

Tín Vân Thâm này giờ bị xem như không tồn tại không nhận được nữa, xen vào nói: “Không được. Cao Phóng không thể rời khỏi nơi này. Thương thế của hắn còn chưa khỏi hẳn.”

“Ta không sao cả.” Cao Phóng lại nói.

Tín Vân Thâm vẫn không quan tâm, cùng Cao Phóng dây dưa không ngớt. Về mặt Cao Phóng mỗi một, hắn chỉ biết bất đắc dĩ ứng phó với cậu.

“Người đã nói người không giận ta. Người gạt người.” Tín Vân Thâm hơi có chút ủy khuất.

Cao Phóng thở dài. “Ta không có giận người. Người đã cứu mạng ta, ta phải cảm kích người.”

“Chúng ta không còn giống như trước nữa a.” Tín Vân Thâm kéo tay áo Cao Phóng. Sở Phi Dương kéo Tín Vân Thâm trở lại, cau mày nói: “Đừng là chuyện thêm rối. Huynh dẫn đệ cùng đi, nhưng đệ phải cam đoan không tiết lộ chuyện này ra ngoài.”

Tín Vân Thâm vội vàng gật đầu, đôi môi nhếch lên thành nụ cười nhu thuận. Ba người cùng lên đường. Sở Phi Dương kể những chuyện trọng yếu cho Tín Vân Thâm nghe nhưng ánh mắt cậu chỉ hướng về phía Cao Phóng, thỉnh thoảng gật gật đầu, không biết nghe lọt được bao nhiêu. Khi họ đến nơi thì Quân Thư Ảnh đang xử lý đồng ám khí ngân châm của mình. Cao Phóng hô một tiếng, thanh âm có chút nghẹn ngào. Quân Thư Ảnh bất ngờ nhìn hẳn. Cao Phóng chạy đến quỳ xuống trước mặt y, mắt rưng rưng nói: “Giáo chủ, thuộc hạ hành sự bất lực, đã khiến ngài phải chịu khổ.”

Tín Vân Thâm bước đến nâng Cao Phóng dậy: “Người làm gì vậy? Người gây ra đại tội như vậy, tại sao còn muốn hãm quỳ? Mau đứng lên!”

Cao Phóng không rảnh để ý tới Tín Vân Thâm, chỉ chăm chú nhìn Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh thở dài, nói: “Quên đi, đứng lên đi. Người không chết là tốt rồi.”

Cao Phóng vội đứng dậy, nhìn đến thân hình có chút mập mạp dưới lớp y bào rộng thùng thình, nói: “Giáo chủ, thân thể ngài... để ta khám xem sao.”

Tín Vân Thâm khẽ liếc cái bụng của Quân Thư Ảnh. Cậu ngẩng đầu lên liến giạt mình khi đụng phải ánh mắt lạnh lùng của y, vô thức thối lui đến bên người Sở Phi Dương.

Quân Thư Ảnh thản nhiên nói: “Hai vị, việc trong giáo phái chúng ta không tiện thảo luận trước mặt người khác, thỉnh hai vị trở về đi. Không tiện.”

Chỉ một câu “không tiện” của y, Sở Phi Dương liền cảm thấy vô luận thế nào mình cũng nên đi.

Sở Phi Dương gật gật đầu với y, Tín Vân Thâm tuy không tình nguyện nhưng cũng bị hắt dẫn đi. Hai người chậm rãi trở về.

Tín Vân Thâm ai oán nói: “Trước kia Cao Phóng không có lãnh đạm với đệ như vậy.”

Sở Phi Dương cười cười không đáp lại.

“Người kia ăn nói cũng thật lạnh lùng.” Tín Vân Thâm nhăn mặt nhăn mày.

Sở Phi Dương nghĩ nghĩ, thở dài: “Thật ra cho tới bây giờ Quân Thư Ảnh đối với huynh cũng chưa từng khách khí như vậy.”

“Y là Thiên Nhất Giáo giáo chủ? Quả nhiên nhìn bộ dạng cũng thấy là người độc ác rồi.” Tín Vân Thâm nhớ lại cái liếc mắt sắc bén kia, không ngần ngại nói.

Sở Phi Dương nhíu mày, không hề đáp lại. Dọc đường đi Tín Vân Thâm nói không ngừng, nghĩ đến đâu nói đến đó, nói mười câu là hết tám câu có liên quan đến Cao Phóng.

Sở Phi Dương thầm thở dài. Hắn nhìn ra tình cảm của Tín Vân Thâm đối với Cao Phóng không đơn giản, nhưng hắn cũng không muốn thức tỉnh Tín Vân Thâm. Theo như lời Tín Vân Thâm, cậu là nam tử độc nhất của Tín Bạch, là người kế thừa duy nhất của Thanh Phong Kiếm Phái trăm năm

cơ nghiệp. Lập gia thất, kế thừa kiếm phái là trách nhiệm của cậu, cậu không thể không làm theo.

Nhưng nếu cậu thật sự thích Cao Phóng như hẳn thích Quân Thư Ảnh thì chỉ có thể thán một tiếng tạo hóa trêu ngươi.

Cao Phóng không quay về chỗ ẩn thân ban đầu mà ở lại căn nhà nhỏ cùng Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh vốn định rời đi, nhưng Cao Phóng khuyên nên ở lại do thân thể y không thể chịu lao lực thêm nữa. Quân Thư Ảnh cũng không quan tâm đến vấn đề này lắm, nhưng khi Cao Phóng nói có thể tổn hại nội lực của y, y tuy bất đắc dĩ nhưng cũng đành phải ở lại .

Tín Vân Thâm cứ thỉnh thoảng lại chạy xuống căn nhà nhỏ bám dính lấy Cao Phóng. Quân Thư Ảnh đối với việc cậu đến cũng không bài xích. Sở Phi Dương cảm thán đây là chuyện mình không thể xen vào được. Sau khi nhìn gương mặt vui vẻ của sư đệ, hẳn tự hỏi phải chăng cậu đã tìm ra được người cậu thích.

Chương 61

Tín Vân Thâm cả ngày cứ chạy đến căn nhà nhỏ khiến Sở Phi Dương lo lắng người trong gia đình sẽ sớm chú ý, nhưng hiện giờ dù hắn có nói gì cậu cũng không nghe, nên hắn phải bất đắc dĩ mà mặc kệ cậu.

Sở Phi Dương nhìn thấy, khi Cao Phóng đối mặt với Tín Vân Thâm luôn có chút bất đắc dĩ cùng mỗi một, ánh mắt không che lấp được sự đau xót nhưng trên mặt vẫn cố nở nụ cười ôn hòa. Tín Vân Thâm lại lộ vẻ trẻ con như trước, ánh mắt vô tội, bộ dáng ngây thơ như không biết gì. Nhưng đôi lúc, cậu lại biểu hiện tựa hồ như mình biết rõ mọi chuyện. Sở Phi Dương cũng không hiểu hết suy nghĩ của vị tiểu sư đệ này.

Quân Thư Ảnh nhờ có Cao Phóng chăm sóc cẩn thận mà khí sắc đã tốt hơn rất nhiều. Tín Vân Thâm vẫn sợ y như trước, như cậu vẫn nói, Quân Thư Ảnh lộ vẻ là một người độc ác. Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh lại chỉ muốn đến hôn y một hơi, không biết là do mắt của hắn có vấn đề hay là do Tín Vân Thâm không có thiện ý với y.

Nhiều ngày như vậy bình yên trôi qua. Một ngày tháng tám, gió thu chợt nổi, thổi tan nắng nóng mùa hè. Qua hai tháng, tính cách Quân Thư Ảnh vẫn như Quân Thư Ảnh ngày trước. Sở Phi Dương nghĩ có lẽ hắn nên phế võ công của Quân Thư Ảnh, đưa y đến một đảo hoang, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe. Chỉ có một người duy nhất sống cùng với y là hắn, Sở Phi Dương.

Gần đến ngày mười lăm tháng tám, Sở Phi Dương chợt nghĩ muốn mang chút bánh trung thu nhân quả hạch đến – tuy rằng biết chắc Quân Thư Ảnh sẽ lộ ra vẻ mặt khinh thường. Sở Phi Dương vẫn như trước mang

lượng thực được thảo đến căn nhà nhỏ dưới chân núi. Cao Phóng ra nhận lấy, Sở Phi Dương thì mãi nhìn quanh tìm bóng dáng Quân Thư Ảnh. Cao Phóng nhìn hẩn, nói: “Ta đã cho Giáo chủ uống được dưỡng thần, giờ này y đã ngủ rồi. Giáo chủ mấy tháng qua dường như không được nghỉ ngơi tốt, thân thể có chút suy yếu. Nam nhân sinh con không thể giống như nữ nhân, ta chỉ sợ y chịu không nổi.”

Cao Phóng nói trắng ra như vậy khiến Sở Phi Dương thẹn đỏ mặt. Nghĩ lại, quả thật mấy tháng qua Quân Thư Ảnh chạy đông chạy tây, lại phung phí sức lực quá độ, không suy yếu mới là lạ. Bất quá hơn phân nửa là do y tự chuốc lấy mà ra.

Cao Phóng mời Sở Phi Dương ngồi, mang chén trà ra đãi. Sở Phi Dương nhận lấy, hỏi: “Ta có thể đi gặp y không?”

Cao Phóng thản nhiên nhìn hẩn, nói: “Sở đại hiệp, ta có một chuyện, không biết có nên hỏi hay không.”

Sở Phi Dương nghe vậy liền cười khỗ, nói: “Ta biết người muốn hỏi gì. Nếu như người đã lo lắng, ta cũng không muốn giấu giếm.”

Cao Phóng lặng yên một lúc rồi nói: “Giáo chủ độc ác, Sở đại hiệp có thể dễ dàng tha thứ? Giáo chủ làm chuyện xấu, Sở đại hiệp có thể không quan tâm? Giáo chủ lạnh lùng, Sở đại hiệp có thể kiên trì được bao lâu? Những chuyện đó nếu không làm được, ta khuyên Sở đại hiệp sớm quay đầu lại, tránh hại người hại mình.”

Sở Phi Dương nhú mày nói: “Cao công tử, người đối với Tín Vân Thâm như thế nào thì ta cũng đối với Quân Thư Ảnh như vậy. Những điều người nói, chỉ cần ta ở bên cạnh y, sẽ không để y làm chuyện độc ác, bởi ta không tin y trời sinh ác độc. Y đúng thật rất lạnh lùng, nhưng người ở bên cạnh y lâu nay, tất ta cũng có thể ở bên cạnh y.” Cao Phóng nhất thời không biết đối đáp ra sau, một lúc sau mới thở dài nói: “Sở đại hiệp, ta đến Trung

Nguyên bấy lâu cũng nghe đến những chuyện hành hiệp trượng nghĩa của người. Ta tin người thật sự là quân tử. Nếu người nguyện ý đối xử tốt với Giáo chủ, ta cũng không mong gì hơn. Người nói đúng, không ai khi sinh ra đã ác độc. Giáo chủ... là do trải qua nhiều đau khổ, cho nên, dù y có làm gì, xin người hãy khoan dung một chút.”

Khỏe môi Sở Phi Dương khẽ cong lên. Hắn nói: “Mặc kệ y đã trải qua đau khổ gì ta cũng không để y gây tai họa cho người khác. Ta nhất định sẽ không để chuyện đó xảy ra.”

Cao Phóng vuốt ve mái tóc dài của mình, khẽ cười: “Cũng chỉ có Sở đại hiệp mới dám nói như vậy. Nơi này vốn là chỗ ở của người, người cứ tự nhiên đi.” Nói xong hắn liền đứng dậy đi ra hậu viện tiếp tục chuẩn bị được.

Sở Phi Dương đi vào phòng. Cửa sổ khép hờ để ánh sáng mặt trời lọt vào phòng, bên trong thoảng thoảng hương khí thanh mát. Sở Phi Dương nhẹ nhàng đến bên giường. Hắn cố ý nén hơi thở, dù Quân Thư Ảnh có cảnh giác cũng sẽ không phát hiện được hắn đã đến.

Sở Phi Dương chậm rãi ngồi xuống giường, nhìn gương mặt bình thản hiếm thấy của Quân Thư Ảnh. Gương mặt anh tuấn, hàng mi dài phủ lên đôi mắt khẽ nhắm, chiếc mũi cao thẳng quật cường, làn môi mỏng bạc tình. Cứ thế, ánh mắt Sở Phi Dương tham lam dừng lại trên mặt y. Rồi khi tầm mắt trượt xuống đến cái bụng nhô ra của y, Sở Phi Dương càng cảm thấy yêu thương vô hạn.

“Rõ ràng anh tuấn như vậy, lại là một tên hỗn đản.” Sở Phi Dương thở dài nói, cúi người cọ cọ vào chóp mũi Quân Thư Ảnh, hôn lên đôi môi lạnh lạnh của y...

Quân Thư Ảnh mở choàng mắt. Trong phòng không một bóng người, chỉ thoang thoảng hương khí triền miên tứ phía.

Chương 62

Đêm trung thu, vầng trăng tròn chiếu ánh sáng lung linh mờ ảo như nước. Toàn bộ đệ tử Thanh Phong Kiếm Phái theo thường lệ tụ họp đến một khoảng sân rộng lớn trên núi cùng ngắm trăng, trong phái từ trên xuống dưới rộn ràng nháo nhiệt. Sở Phi Dương thân là đại sư huynh được tất cả thầy mọi người trong giáo phái kính ngưỡng, tất nhiên không thể vắng mặt.

Sở Phi Dương thân nhiên nhìn sư huynh đệ xung quanh đang cười đùa, trong lòng có chút buồn bã, chỉ muốn xuống chân núi tìm Quân Thư Ảnh.

Hắn chỉ cảm thấy lúc này nên xuống làm bạn với y, nhưng một mặt hắn không muốn làm gián đoạn sự hưng phấn của các huynh đệ, mặt khác hắn không muốn vì mình vắng mặt mà gây phiền toái đến Quân Thư Ảnh và Cao Phóng, kết quả là hiện tại hắn cứ lặng lẽ đứng ngoài đám đông náo nhiệt. Hắn đương nhiên biết, Quân Thư Ảnh sẽ không để ý đến đêm trung thu đoàn viên, lại càng không muốn hắn đến làm bạn. Nhưng hắn thì khác, không phải là hắn không có quan hệ gì với y.

Tín Vân Thâm vẫn không thấy bóng dáng như trước. Sở Phi Dương chợt biết cậu đi đâu, không khỏi nhíu mày. Gần đây Tín Bạch đã không còn kiên nhẫn với những hành động kỳ lạ của Tín Vân Thâm nữa. Tuy bị không hoài nghi, nhưng sớm muộn gì Tín Vân Thâm sẽ dẫn mọi người đến nơi ẩn náu của họ. “Sở đại ca, sao huynh lại một mình ở trong này, không cùng mọi người vui chơi?” Tống Lam Ngọc mặc y phục đơn giản màu lam cầm bầu rượu cùng chén rượu xuất hiện

Sở Phi Dương thân nhiên cười, nói: “Sư phụ còn chưa tới, ta cũng phải ra đón đại sư huynh một chút.”

Tống Lam Ngọc nhoẻn miệng cười, đưa chén rượu trong tay cho Sở Phi Dương, châm rượu cho hắn rồi nói: “Sở đại ca, ta cùng huynh uống rượu.”

Sở Phi Dương tiếp nhận, cười nói: “Người đúng là thư sinh, ngay cả uống rượu cũng dùng loại chén nhỏ này.”

Tống Lam Ngọc khẽ cười nói: “Đúng là trên đời này không ai có thể hào sảng như Sở đại ca. Mời!” Y nói xong liền ngửa đầu uống hết chén rượu.

Sở Phi Dương lắc đầu cười cười, cũng uống cạn chén rượu của mình. Tống Lam Ngọc kêu một tiếng “Hảo”, tiếp tục châm rượu.

Sở Phi Dương đang rất chán nản, liền cùng Tống Lam Ngọc đối ẩm.

Đột nhiên hắn cảm thấy nóng, rất nóng, như thể cơ thể hắn đang bốc cháy. Thần trí Sở Phi Dương trở nên mơ hồ, chỉ cảm thấy có người dựa vào hắn, gắt gao ôm hắn. Sở Phi Dương cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu ra, ánh mắt nóng như lửa mơ mơ hồ hồ, chỉ cảm thấy có lẽ mình đang mang bộ dáng như một con quỷ đáng sợ đang tìm người để giải tỏa cơn hỏa nhiệt này.

“Tống... công tử?!” Sở Phi Dương hỏi, giọng khàn khàn.

“Sở đại ca, huynh có nói ta hạ tiện cũng không sao. Ta biết huynh căn bản không thích ta. Ta sẽ đi, sau này sẽ không còn được gặp lại huynh. Sở đại ca, ta muốn bên cạnh huynh, ta muốn vĩnh viễn được ở bên cạnh huynh. Nhưng, chỉ lần này thôi...” Tống Lam Ngọc dựa mặt vào ngực Sở Phi Dương, thanh âm buồn bã, lời nói lộn xộn.

“Người... hạ được ta? Ta Sở Phi Dương, lại bị người hãm hại, thật sự...” Sở Phi Dương gắng sức lên tiếng. Thân hình Tống Lam Ngọc run lên. Y ngẩng đầu, đôi mắt vương lệ, nói: “Sở đại ca, đừng chán ghét ta. Ta biết lợi dụng sự tin tưởng của huynh là không đúng, nhưng...” Tống Lam Ngọc dừng một chút, cúi đầu xuống thấp, sau một lúc mới buồn bã nói: “Được này không có hại. Ta giúp huynh giải...”

Tống Lam Ngọc bắt đầu run rẩy cời y phục Sở Phi Dương. Sở Phi Dương thở gấp vài tiếng rồi đột nhiên nghiêng người, ôm Tống Lam Ngọc đặt dưới thân.

Tống Lam Ngọc hướng ánh mắt nhu thuận nhìn hẳn. Sở Phi Dương đưa tay trượt xuống dưới – đôi mắt Tống Lam Ngọc đột nhiên mở to – Sở Phi Dương đã điểm huyết đạo của y.

Sở Phi Dương cố chống cự đứng lên, nghĩ ngợi một lúc liền đem Tống Lam Ngọc ra ẩn sau núi, nói: “Người... ở đây... nửa canh giờ sau huyết đạo sẽ tự giải khai. Chuyện hôm nay, xem như... chưa từng xảy ra.” Nói xong hẳn quay người rời đi. Tống Lam Ngọc vội la lên: “Được trên người huynh...”

Sở Phi Dương hít sâu mấy hơi, bất đắc dĩ cười nói: “Người thật... làm sao có được loại được này. Yên tâm đi, tác dụng của loại xuân dược này không mạnh lắm, ta không chết được đâu.” Nói xong liền tập tễnh rời đi. Sở Phi Dương càng lúc càng thấy không khỏe. Hẳn phi thân tới ngọn suối bên cạnh núi, lặn xuống dòng nước lạnh lẽo, nhiệt hỏa giảm đi khiến hẳn cuối cùng cũng được thoải mái đôi chút.

Chương 63

Dòng suối mát lạnh giúp Sở Phi Dương tỉnh táo trở lại. Sở Phi Dương lặn xuống nước vài lần mới đi lên, lắc lắc đầu, chậm rãi hướng đến tảng đá bên cạnh dòng suối. Tìm chỗ ngồi xong, hẩn ngưng thần vận khí.

Dược này mang tính hỏa, thế tiến như hổ, toàn thân Sở Phi Dương dù ngâm trong nước trên trán vẫn toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Trước mắt trở nên kỳ ảo, một làn khói bỗng xuất hiện. Sở Phi Dương lòng đầy phiền não cố nhìn xuyên qua làn khói hư vô đó. Bỗng nhiên một bóng người mờ mờ ảo ảo xuất hiện.

“Ai?” Sở Phi Dương hét lớn, phi thân lao qua. Nhưng dù hẩn có nhanh thế nào, thân ảnh người nọ luôn ở phía trước, như có như không.

Sở Phi Dương càng thê phiền não, lại hét lớn một tiếng, dùng nội lực phóng thật nhanh tới. Bất chợt hẩn lại đụng vào thân ảnh kia, như thể người nọ vẫn đứng đó từ trước, không hề di chuyển.

Sở Phi Dương đưa tay chế trụ bờ vai người nọ, xoay người y lại. Khi đã nhìn thấy rõ gương mặt, hẩn cả kinh nói: “Quân Thư Ảnh?! Sao người lại ở đây?”

Quân Thư Ảnh chỉ lẳng lẳng nhìn hẩn, không nói một lời.

Sở Phi Dương cảm thấy thân thể mình trở nên khác thường, vội vàng buông Quân Thư Ảnh ra, gắng gượng nói: ‘Nơi đây là địa giới của Thanh Phong Kiếm Phái, võ công của người đã mất hết, tốt nhất là không nên chạy loạn.’

Quân Thư Ảnh vẫn nhìn hẩn như cũ, không trả lời.

Sở Phi Dương bắt đầu cảm thấy có điều không đúng. Không hiểu sao ánh mắt Quân Thư Ảnh lần này nhìn hẩn không lộ vẻ căm thù sâu xa mà ngược lại y lại im lặng như vậy?

Một cơn nhiệt lưu dâng lên dưới bụng, Sở Phi Dương hừ một tiếng, đau khổ áp chế. Hẩn chau mày, nói với Quân Thư Ảnh đang im lặng nhìn mình: “Người đi mau đi!”

Quân Thư Ảnh vẫn không phản ứng, cũng không lộ vẻ sợ hãi.

Dược tính lại mãnh liệt dâng lên, như hổ như lang. Sở Phi Dương vốn khó có thể áp chế dục hỏa, trước mặt lại là người mà hẩn vẫn luôn mê luyện, càng khiến hẩn khó có thể chịu được.

“Người không nghe sao? Mau chút!” Sở Phi Dương đau khổ không chế dục vọng mãnh liệt cùng ý nghĩ muốn đem người trước mặt đặt dưới thân, không kiên nhẫn hét lớn.

“Không đi phải không?” Đối mặt với Quân Thư Ảnh vẫn như trước không có phản ứng gì, Sở Phi Dương liền giữ chặt tay y, giọng nói đã trở nên khàn khàn: “Nếu không đi đừng trách sao ta không khách khí.”

Quân Thư Ảnh vẫn để mặc cho hẩn đụng chạm. Sở Phi Dương mặc dù bị dục hỏa thiêu đốt vẫn bắt đầu nhận ra, chuyện này... chỉ là mộng mà thôi. Quân Thư Ảnh có thể ôn nhu mà thuận theo hẩn? Chỉ có trong mộng mà thôi.

Quả nhiên là mộng. Aizz...

Nếu là mộng – Sở Phi Dương ôm lấy Quân Thư Ảnh vào ngực mình, cắn răng nói: “Ta Sở Phi Dương anh minh một đời, tại sao lại muốn làm loại chuyện này với người? Thật không cam lòng...” Những lời sau không

kịp thốt ra khi hân hôn lên môi Quân Thư Ảnh. Dù là trong mộng, Sở Phi Dương vẫn có thể cảm nhận được giọng cười giễu cợt phát ra từ đôi môi mỏng lạnh lạnh của y. Sở Phi Dương nhìn đôi mắt trước mặt mình, khoảng cách quá gần khiến y có thể thấy đôi mắt ấy vẫn như cũ, bình tĩnh, không gợn sóng. Sở Phi Dương nhắm mắt, vươn đầu lưỡi đảo qua hàm răng Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh thuận theo hẳn, nhẹ nhàng hé miệng. Đầu lưỡi Sở Phi Dương liền nhanh chóng tiến vào.

Sở Phi Dương đã đánh mất ôn nhu cùng kiên nhẫn, đầu lưỡi linh hoạt lộng động trong miệng Quân Thư Ảnh, cuốn lấy đầu lưỡi không chút phản ứng của y, hết liếm lại hút, thậm chí còn nhẹ nhàng cắn, giống như dã thú không thể không chế được cơn đói khi đối mặt với con mồi mình mơ ước đã lâu.

Sở Phi Dương vòng hai tay qua thân thể Quân Thư Ảnh, ôm y thật chặt, vuốt ve y. Quân Thư Ảnh không nhúc nhích, chỉ im lặng đứng đó, mặc cho Sở Phi Dương hành động, chỉ đưa đôi mắt trong trẻo nhìn hẳn

Chương 64

Cổ họng Sở Phi Dương phát ra một tiếng găm nhẹ, đem Quân Thư Ảnh đặt xuống đất. Quân Thư Ảnh nằm dưới thân hắc, đôi mày nhíu lại tựa như rất khó chịu. Sở Phi Dương lúc này mới nhớ tới thân thể khác thường của Quân Thư Ảnh, liền thu bớt lực đạo.

Người bên dưới mang đến cảm giác chân thật đến đáng sợ, Sở Phi Dương dần dần tràn ngập dục niệm khiến hắc không phân rõ đâu là mộng đâu là tỉnh nữa. Hắc dùng tay vuốt ve vài sợi tóc trên trán Quân Thư Ảnh, dùng ánh mắt si mê thưởng thức dung nhan của y.

Không một ai biết, dù đôi lúc hắc lạnh nhạt với Quân Thư Ảnh, nhưng hắc đã mê luyện y đến điên cuồng, mặc dù chính hắc cũng không rõ vì sao. Nếu Quân Thư Ảnh không ngoan cố như vậy, không ngoan độc như vậy, và nếu y không xem tâm ý của hắc như một sự sỉ nhục, thì hắc sẽ chỉ luôn đối xử ôn nhu vô hạn với y.

Đầu ngón tay Sở Phi Dương chậm rãi dao động trên mặt Quân Thư Ảnh, lướt qua hàng lông mi, khóe mắt, chiếc mũi, rồi trượt xuống bờ môi y. Đầu ngón tay vuốt ve đôi môi luôn lộ vẻ khinh bạc nhưng mềm mại ấm áp.

Quân Thư Ảnh chỉ im lặng nhìn Sở Phi Dương bằng ánh mắt ôn nhu. Sở Phi Dương nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt kia. Quân Thư Ảnh nhẹ khép mắt khi môi Sở Phi Dương đảo qua hàng lông mi của y.

Quân Thư Ảnh không lên tiếng, thuận theo động tác của hắc khiến tia lý trí cuối cùng của hắc bị thiêu đốt trong dục hỏa. Hắc dùng hai tay nâng mặt Quân Thư Ảnh, hôn thật sâu. Quân Thư Ảnh nhíu mày, vươn hai tay nắm lấy tay Sở Phi Dương. Sở Phi Dương hôn cắn Quân Thư Ảnh, rồi xuống

đến cổ. Quân Thư Ảnh ngẩng đầu, hai tay bị Sở Phi Dương đặt sang hai bên. Ánh mắt Sở Phi Dương trở nên điên cuồng, thô bạo xé mở y phục Quân Thư Ảnh, vội vã hôn lấy phần xương quai xanh cùng bộ ngực vừa lộ ra, tay phải thuận theo thắt lưng Quân Thư Ảnh trượt xuống, tiến vào trong tiết khố mà vuốt ve.

Quân Thư Ảnh nhắm mắt cầm tay Sở Phi Dương ngăn lại, ánh mắt đen láy nhìn thẳng vào Sở Phi Dương. Sở Phi Dương hôn môi y trấn an, nhưng tay vẫn không giảm lực đạo.

Sở Phi Dương đưa tay phải vào trong y phục của mình, cầm lấy dục vọng đã sớm sưng cứng không chịu nổi, vùi mặt vào ngực Quân Thư Ảnh, âm thanh khàn đục: “Đừng nhúc nhích, như vậy là tốt rồi.” Sở Phi Dương ma sát dục vọng trong tay mình, há miệng thở dốc, hơi thở nóng hổi phả lên người Quân Thư Ảnh. Tay trái Sở Phi Dương khẽ vuốt người Quân Thư Ảnh, miệng không ngừng ở trước ngực Quân Thư Ảnh hôn lung tung. Thân thể Quân Thư Ảnh khẽ run, trên da đã xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng. Quân Thư Ảnh vươn tay ra, Sở Phi Dương thấy vậy liền đưa tay trái nắm lấy tay y. Hắn đưa tay vuốt ve tay Quân Thư Ảnh, xuống đến bàn tay đang nắm chặt của y, khẽ mở nó ra, hai bàn tay liền đan chặt vào nhau.

Quân Thư Ảnh thả lỏng bàn tay đang cùng hắn giao triền. Sở Phi Dương lại ngẩng đầu lên hôn môi Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương cảm thấy một đợt sóng nước xô vào thân, động tác dưới tay phải vẫn không ngừng.

Không biết trải qua bao lâu, Sở Phi Dương buông tay Quân Thư Ảnh ra, ôm lấy bả vai y, vùi mặt vào cổ y, không ngừng thở dốc.

Sở Phi Dương cảm thấy Quân Thư Ảnh cũng nâng hai tay ôm lấy mình. Hắn than một tiếng, tiết ra chất lỏng trắng đục làm bẩn y phục cả hai.

Sở Phi Dương nhắm mắt, chờ đợi dư vị của cao trào qua đi. Thân thể Quân Thư Ảnh mát lạnh như nước, tiếng nước róc rách từ phía cũng trở nên

rõ ràng hơn. Sở Phi Dương dần dần khôi phục thần trí. Hắn mở to mắt, làm sao còn có thể nhìn thấy Quân Thư Ảnh?! Chỉ có ánh trăng phản chiếu dưới dòng nước lạnh chập chờn quanh thân. Sở Phi Dương khẽ vuốt trán, lắc đầu cười khổ.

Cảm nhận được nhiệt độ trên người đã giảm bớt, Sở Phi Dương ra khỏi dòng suối. Giấc mộng này không biết đã trải qua bao lâu, thanh âm huyền ảo truyền đến từ phía xa, có lẽ các sư huynh đệ của hắn vẫn còn vui đùa. Sở Phi Dương nhớ tới Tổng Lam Ngọc đã bị hắn điểm huyết, không biết đã đến lúc huyết đạo tự giải khai hay chưa. Sở Phi Dương vừa đi vừa vận nội lực làm khô y phục của mình, nghĩ có lẽ nên đi xem tình trạng của Tổng Lam Ngọc trước. Y không có võ công, bị điểm huyết dù sao cũng không thể tránh tổn thương cho cơ thể.

Sở Phi Dương mới đi được vài bước thì đột nhiên trên trời xuất hiện một ngọn pháo hoa màu xanh. Hắn cảm thấy kinh hoàng. Đây chính là loại pháo hiệu mà hắn đã đưa cho Quân Thư Ảnh, để y có thể tri thông cho hắn khi gặp nguy cấp. Ngọn pháo đầu tiên còn chưa dứt, ngọn pháo thứ hai đã xuất hiện, tiếp theo là thứ ba, thứ tư... Pháo hoa đầy trời che mất ánh sáng của vầng trăng tròn. Trên núi truyền một trận ồn ào, khiến cảnh tượng càng thêm náo nhiệt.

Sở Phi Dương đề khí chạy như bay về phía chân núi, lòng như lửa đốt. Hắn không nghĩ đó là Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng nhảm chán mà mở tiệc mừng đêm Trung thu đoàn viên. Từng đợt pháo hoa như thúc giục Sở Phi Dương. Sở Phi Dương tăng cường lực, thân hình như quỷ mị xuyên khỏi khu rừng.

Chương 65

Xuyên qua khỏi khu rừng sâu thẳm, dưới ánh trăng sáng, căn nhà nhỏ dường như có chút ảm đạm tiêu điều. Cảm giác bất an trong lòng Sở Phi Dương càng dâng lên mãnh liệt, hắt một cước đá văng cánh cửa gỗ, lọt vào tầm mắt là cả một gian phòng bừa bãi hỗn độn. Trong phòng chỉ có năm người, một là Tín Vân thâm, còn lại bốn người đều là đệ tử Thanh Phong Kiếm Phái. Sở Phi Dương đột ngột xông vào khiến bốn người họ cảnh giác rút vũ khí. Khi đã nhận ra đó là Sở Phi Dương, họ thở phào nhẹ nhõm, tuy đã yên lòng nhưng mặt mỗi người vẫn mang vẻ căng thẳng.

“Đại sư huynh, huynh đến thật tốt quá. Sư phụ ra lệnh tụi đệ ở lại trông chừng tiểu sư đệ, đã đuổi theo hai tên ác nhân kia rồi.” Bốn người vội vàng giải thích tình huống. Sở Phi Dương cảm thấy lo lắng. Hiển nhiên là Tín Vân Thâm đã để sư phụ nghi ngờ mà theo đến đây, nhưng hắt hiện tại cũng không còn tâm trí nào để trách tội Tín Vân Thâm. Vì Tín Vân Thâm đang nằm trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Sở Phi Dương ngồi xuống bên cạnh Tín Vân Thâm, vội vàng xem xét tình hình của cậu. Tín Vân Thâm thở nhanh, chau mày, tuy không có dấu hiệu trúng độc, nhưng vẫn bất tỉnh.

Một người phía sau khó chịu nói: “Không biết tên yêu nhân kia hạ loại độc được gì cho tiểu sư đệ khiến tiểu sư đệ trở nên như vậy.”

Sở Phi Dương đứng dậy, vội vàng dặn dò họ trông coi Tín Vân Thâm thật tốt, rồi hướng ra cửa đuổi theo. Bốn sư đệ không nghĩ Sở Phi Dương nói đi liền đi, vội vàng chạy ra cửa, lớn tiếng chỉ phương hướng cho hắt, nhưng đã không còn thấy bóng dáng Sở Phi Dương đâu nữa.

Sở Phi Dương thả con chim nhỏ màu vàng mà hắn đã lâu không dùng đến, con vật nho nhỏ kia lộn mấy vòng trong không trung rồi nhanh chóng bay về một hướng, Sở Phi Dương theo sát phía sau.

Cao Phóng đưa Quân Thư Ảnh chạy vào rừng. Hai người bọn họ hiện tại đều không có võ công, muốn chống lại sự phục của Sở Phi Dương, căn bản là không có đường sống. Ở căn nhà nhỏ nhờ hắn lợi dụng Tín Vân Thâm để kéo dài chút thời gian mới có thể mang Quân Thư Ảnh trốn thoát. Nhưng chỉ sợ họ không thể trốn được lâu. Hắn hăm hại hai tử bảo bối của Tín Bạch, vị cao thủ võ lâm này hiện tại nhất định là đang hận không thể đem hắn chém thành trăm mảnh.

Quân Thư Ảnh tận lực theo sát Cao Phóng, nhưng rõ ràng đã có dấu hiệu xuống sức. Mặt y không còn chút huyết sắc, cả người đầm mồ hôi. Cao Phóng lo lắng cho y, nhưng giờ phút này cả hai không thể dừng lại. Tín Bạch càng lúc càng gần, cả hai đều có thể cảm nhận được cảm giác áp bách từ lão.

Quân Thư Ảnh chợt giãy ra. Cao Phóng ngừng lại, đỡ tay y, la lên: “Giáo chủ? Người sao vậy? Thân thể không khỏe sao?”

Quân Thư Ảnh thở gấp, giọng khàn khàn: “Như vậy không ổn. Không phải người có loại được có thể ngưng tụ nội lực trong khoảnh khắc sao? Lấy ra đây!”

Cao Phóng lắc đầu nói: “Không được. Loại được đó gây tổn hại rất nghiêm trọng đến cơ thể. Người khỏe mạnh còn không chịu nổi, huống chi Giáo chủ người hiện tại...”

“Lấy ra đây! Người muốn cả hai ta chết ở nơi này sao?” Quân Thư Ảnh quát.

Cao Phóng vẫn không đáp ứng, tiếp tục mang Quân Thư Ảnh đi: “Trước hết chúng ta hãy tìm một chỗ ẩn thân rồi quyết định sau.”

Quân Thư Ảnh lại giãi ra: “Lão chính là sử phụ của Sở Phi Dương, người nghĩ chúng ta có thể trốn được sao?” Ánh mắt y trầm xuống: “Chỉ cần nội lực của ta có thể khôi phục trong chốc lát, cùng với độc dược của người, ta không tin là không thể giết lão.” Người phía sau càng lúc càng đến gần. Cao Phóng cuối cùng cũng đồng ý, lấy ra một viên dược màu đỏ sậm. Quân Thư Ảnh đoạt lấy, nuốt vào. Cao Phóng mặt mày ưu tư nhìn y.

Quân Thư Ảnh chợt che ngực khuỷu xuống, há miệng thở dốc, hai mắt xuất hiện tia máu, trên trán nổi gân xanh. Trong nháy mắt, y cảm nhận nội lực cuồng loạn mà bá đạo chảy tràn trong người mình. Quân Thư Ảnh phải dùng hết sức lực mới khống chế được, mà Tín Bạch cũng đã đuổi kịp họ.

“Yêu nhân lớn mật! Dám tiêu dao dưới mắt Thanh Phong Kiếm Phái ta. Lão phu há có thể tha cho các người?” Tín Bạch giơ kiếm chĩa thẳng vào Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng.

Quân Thư Ảnh cười lạnh, không trả lời, chỉ phi thân đến, cùng Tín Bạch triển đấu.

Nhờ dược của Cao Phóng, nội lực Quân Thư Ảnh được đả thông toàn bộ, nhất thời có thể ứng phó với Tín Bạch. Nhưng y biết mình không thể chống đỡ được bao lâu. Từ khi y nuốt viên dược kia vào, hài tử trong bụng cũng bắt đầu náo loạn. Nếu không phải có nội lực hộ thể, có lẽ giờ này y đã giãy chết trong đau đớn rồi.

Cao Phóng tập trung quan sát, chờ thời cơ thích hợp để ra tay. Nhưng Tín Bạch dù sao cũng là một cao thủ, trong khi Quân Thư Ảnh càng lúc càng đuối sức thì Tín Bạch không lộ ra một sơ hở nào. Cao Phóng không khỏi nóng lòng. Sắc mặt Quân Thư Ảnh tái nhợt đến dọa người, ánh mắt thể hiện cơn đau đớn cố kiềm chế. Hắn không muốn chờ đợi thêm nữa.

Cao Phóng che vào giữa hai người đang triển đấu, bàn tay khẽ vẩy, một làn khói trắng đột nhiên xuất hiện. Hắn kéo Quân Thư Ảnh ra, cho y ăn một

viên được màu tím. Tín Bạch mặc dù không rõ làn khói trắng kia là gì, nhưng vừa rồi lão đã chứng kiến Cao Phóng dùng độc lợi hại như thế nào. Người này chỉ phất tay áo trước mặt Tín Vân Thâm một cái, liền khiến cậu hôn mê.

Tín Bạch lui về sau mấy trượng(*) , không cho làn khói chạm vào người mình. Rồi lão vung tay lên, dùng nội lực xua tan làn khói.

Cao Phóng tung một đòn không trúng, liền biết tình thế vô vọng. Nội lực Quân Thư Ảnh đang tán đi, xương cốt đau đớn khiến y dần dần mất đi ý thức. Tín Bạch rút kiếm phi thân đến. Cao Phóng theo bản năng chặn trước Quân Thư Ảnh, hai mắt nhắm chặt.

Nhưng không có đau đớn. Ngược lại hắn chỉ nghe tiếng hai thanh kiếm va vào nhau. Một thân ảnh cao lớn chặn trước Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng. Cao Phóng mở to mắt nhìn người trước mắt, huyền y(*) không gió mà bay. Không phải Sở Phi Dương thì là ai nữa?

(*) 1 trượng: 3,33m

(*) huyền y: y phục màu đen

« Dương thư mị ảnh__» Dương thư mị ảnh_

Tháng Chín 6, 2010 bởi yatoki

Cơ tức giận của Sở Phi Dương bùng nổ, hắn không chút nghĩ ngợi, vung tay thật mạnh, nội lực cực đại ngưng tụ thành kinh khí đánh tới Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh căn bản có muốn tránh cũng không được, bị khí này đánh vào ngực, y phun ra một ngụm máu, ngã xuống.

Chương 66

Thấy Sở Phi Dương cầm kiếm che chắn trước Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng, Tín Bạch sau một hồi kinh ngạc thì trên gương mặt hiền lành tràn ngập vẻ giận dữ. Đối địch với vị sư phụ luôn luôn cưng chiều mình, Sở Phi Dương cảm thấy mình thật có lỗi, nhưng không thể không làm vậy.

Tín Bạch cố ngăn cơn tức giận, lên tiếng: “Phi Dương, chẳng lẽ người không biết hai người này là ác tặc Thiên Nhất giáo sao? Mau đến đây, cùng vi sư trừ hại cho võ lâm.”

Sở Phi Dương thu kiếm, quỳ xuống, vẻ mặt đầy bi ai cùng khẩn trương, nói: “Sư phụ, Phi Dương bất hiếu. Nhưng những người này cũng không phải là người gian ác, đệ tử không thể cho họ chết.”

“Người!” Tín Bạch tức giận đến mức gương mặt trở nên trắng bệch. “Ta nhận ra bọn chúng là kẻ gian ác. Là do người bị bọn chúng lừa gạt. Mau đứng lên, cùng ta giết bọn chúng, sư phụ sẽ tha tội người nhất thời hồ đồ.”

Sở Phi Dương vẫn quỳ, nói: “Sư phụ, thực xin lỗi. Đệ tử không thể để sư phụ giết bọn họ.”

Tín Bạch trợn tròn mắt, không màng tới Sở Phi Dương ở giữa che chắn, cầm kiếm lao vào giết Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng. Sở Phi Dương vùng kiếm đẩy kiếm của lão, đứng lên ngăn chặn lão, tiếp tục khẩn cầu: “Sư phụ, hãy tin đệ tử lần này. Hai người họ chưa bao giờ phạm tội đại nghịch bất đạo gì, dù có gây tội cũng không đáng chết.”

“Người muốn chỉ trích vì phư không phân biệt được thiện ác sao?” Tín Bạch cả giận nói. “Người tốt lắm a Sở Phi Dương, trưởng thành rồi, vi sư

nói gì người cũng không màng. Mau tránh ra, nếu người không giết ta tự tay giết chúng!” Nói xong lão giờ kiếm tấn công, lại bị Sở Phi Dương truy cản. Tín Bạch tức giận ngút trời, không màng đến Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng nữa, trực tiếp tấn công Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương nỗ lực ngăn trở. Võ công của hắn tuy lợi hại hơn Tín Bạch, nhưng hắn đương nhiên không muốn rút kiếm đối phó với Tín Bạch, chỉ có thể gặp chiêu tiếp chiêu, ngăn cản không cho Tín Bạch đến gần Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng. Lửa giận ngùn ngụt, Tín Bạch ra chiêu càng lúc càng nhanh, nhưng mãi vẫn không vượt qua được Sở Phi Dương, Sở Phi Dương cũng không cách nào thoát khỏi Tín Bạch. Hai người giằng co, không biết đã trải qua bao lâu.

Trong bóng đêm truyền đến tiếng độc châm xé gió phóng đến. Thanh âm kia rất nhỏ, lại bị chìm trong tiếng kêu của bọn côn trùng, khó có thể phát hiện. Nhưng Sở Phi Dương vốn mẫn tuệ, có thể cảm giác rõ ràng, độc châm đang phóng thẳng về phía Tín Bạch. Mà Tín Bạch đang tức giận cực điểm, căn bản không hề cảm giác thấy nguy hiểm tới gần. Sở Phi Dương hét lớn một tiếng: “Sư phụ, cẩn thận!”, xoay người che chắn cho Tín Bạch. “Xoẹt” một tiếng, thanh kiếm được rút ra khỏi vỏ. Sở Phi Dương vận nội lực vào thanh kiếm, tiếng kim loại vang lên thật nhỏ, trên thân kiếm là những thanh ngân châu lấp lánh lục quang.

Sở Phi Dương ngẩng đầu, căm tức nhìn Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh che ngực, cũng nhìn về phía hắn, gương mặt không chút thay đổi, nhìn không ra chút vẻ hối cải khi bị người khác phát hiện ra dã tâm. Đáy lòng Sở Phi Dương chợt dâng lên một cơn lửa giận vô danh. Tín Bạch là sư phụ hắn, lại nuôi dưỡng hắn thành người, đối xử với hắn như phụ thân đối với hài tử. Hắn vì Quân Thư Ảnh mà chống đối lại vị sư phụ mà mình luôn tôn kính. Ngược lại Quân Thư Ảnh còn muốn ám toán Tín Bạch. Sở Phi Dương vùng kiếm, mấy thanh ngân châm rớt xuống bên cạnh. Hắn nhìn về phía Quân Thư Ảnh, ánh mắt tức giận mang hàm ý oán trách. Quân Thư Ảnh

dường như không khỏe, áp chế không được mà ho nhẹ một tiếng, quay mặt đi, ánh mắt lướt qua Sở Phi Dương mang theo vẻ khinh thường, không có chút ý hối cải nào.

Cơ tức giận của Sở Phi Dương bùng nổ, hắn không chút nghĩ ngợi, vung tay thật mạnh, nội lực cực đại ngưng tụ thành kinh khí đánh tới Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh căn bản có muốn tránh cũng không được, bị khí này đánh vào ngực, y phun ra một ngụm máu, ngã xuống. Cao Phóng vội đỡ lấy Quân Thư Ảnh, cho y dựa vào người mình, ánh mắt nhìn về phía Sở Phi Dương mang chút ai khẩn.

Hắn hiểu rõ, Quân Thư Ảnh tất nhiên biết gây bất lợi là Tín Bạch cũng là phạm vào điều tối kỵ của Sở Phi Dương. Nếu là trước kia, Quân Thư Ảnh đang cận kề cái chết sẽ không gây thêm chuyện bất lợi cho chính mình. Nhưng đối với Sở Phi Dương, y lại... khiêu chiến với hắn ngay tại thời điểm quan trọng. Cao Phóng không biết giữa họ đã phát sinh chuyện gì, mà Quân Thư Ảnh trở nên như vậy. Hắn nhớ rõ, một thân sát khí của Sở Phi Dương đáng sợ đến cỡ nào. Nếu có thể, hắn cả đời này không muốn đối mặt với một Sở Phi Dương đầy sát khí như vậy lần nữa.

Tín Bạch xuất hiện từ phía sau Sở Phi Dương, ánh mắt đã nhu hòa trở lại, nói: “Người xem, tên ác nhân này thật hiểm độc. Người chớ để bị lừa.”

Sở Phi Dương xoay người đối mặt với Tín Bạch, hơi khom người, áy náy nói: “Sư phụ, thực xin lỗi, đệ tử không thể.” Nói xong hắn đột nhiên điểm huyệt đạo của Tín Bạch. Tín Bạch bị tấn công bất ngờ không kịp đề phòng, cứ nhiên không thể né tránh, lão mở to mắt nhìn Sở Phi Dương, không thể tin được việc hắn đã làm. Sở Phi Dương quỳ xuống, cúi đầu nói: “Sư phụ, đệ tử không thể để họ chết. Với công lực của sư phụ, một khắc sau có thể cởi bỏ được huyệt đạo. Đệ tử bất hiếu, ngày sau sẽ đến sư phụ thỉnh tội.” Nói xong hắn liền đứng lên, mang Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng rời đi. Tín Bạch không thể cử động, chỉ có thể hét lên: “Phi Dương!

Người trở lại cho ta! Người dám đi, ta Tín Bạch sau này sẽ không nhận người làm đệ tử!”

Trong rừng chỉ có những con chim bị tiếng hét làm thất kinh bay tán loạn, sau đó, không còn âm thanh nào nữa.

DƯƠNG THƯ MỊ ANH

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Sở Phi Dương mang Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng chạy ra khỏi chân núi vài dặm mới ngừng lại. Sở Phi Dương buông hai người ra, Cao Phóng vội tới nâng Quân Thư Ảnh, cẩn thận đặt y ngồi dựa vào một gốc cây. Quân Thư Ảnh nhắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng bệch, trán đầy mồ hôi. Cao Phóng lấy ra một viên dược cho Quân Thư Ảnh nuốt vào, lo lắng nhìn y. Viên dược kia được chế từ hàng trăm loại thảo dược quý hiếm, dùng để tុ khí ngưng thần. Sau khi Quân Thư Ảnh nuốt vào, sắc mặt y dần khỏi sắc.

Sở Phi Dương quay lưng về phía hai người, không lên tiếng. Cao Phóng biết hẳn còn tức giận chuyện Quân Thư Ảnh ám toán Tín Bạch. Huống hồ gì vì bọn họ mà Sở Phi Dương xem ra đã ân đoạn nghĩa tuyệt với sư phụ hẳn.

Hiện giờ cho dù có nói bất cứ lời cảm tạ nào cũng dư thừa, Sở Phi Dương vẫn sẽ lặng yên không lên tiếng. Cao Phóng có chút lo sợ bất an. Hẳn đoán không ra Sở Phi Dương sẽ có hành động gì đối với kẻ đã ám toán sư phụ mình. Hiện giờ hẳn cùng Quân Thư Ảnh như cá nằm trên thớt, bi thảm không kể xiết.

Sở Phi Dương sau một hồi im lặng thật lâu mới lên tiếng, lưng vẫn quay về bọn họ, trầm thanh hỏi: “Y làm sao vậy?”

Cao Phóng trả lời: “Giáo chủ... không tốt lắm. Trước đó y đã lạm dụng nội lực, khiến thân thể tổn hại rất lớn. Lại thêm một chưởng kia của người quá nặng...”

Rầm một tiếng, Sở Phi Dương vỗ một chưởng vào thân cây bên cạnh. Cao Phóng lập tức im bật, cảnh giác nhìn hẳn.

Sở Phi Dương quay lại nhìn Cao Phóng, gương mặt giận dữ, đôi mắt đầy oán hận, sắc giọng nói: “Hai người các người... hai người các người... thật đúng là giống nhau, lấy oán trả ơn. Ta cùng Vân Thâm không biết đã nghĩ gì, lại quan hệ với các người.”

Cao Phóng vốn tràn đầy mệt mỏi khi bất ngờ bị đuổi giết, lại nghe lời nói của Sở Phi Dương, cảm thấy ủy khuất không thôi, nhưng chỉ có thể nhú mày không nói gì.

Sở Phi Dương thở dài, nói: “Ta hỏi người, người đã làm gì Vân Thâm? Tại sao hắn lại hôn mê bất tỉnh?”

Cao phóng bĩu môi, nói: “Sở đại hiệp yên tâm đi, ta yêu thương hắn không hết, sao có thể hại hắn? Lúc ấy phụ thân hắn đột nhiên xuất hiện, ta không để hắn bất tỉnh, chẳng lẽ nhìn bọn họ trở mặt với nhau? Hay là nhìn hắn và phụ thân hắn đối phó với chúng ta? Như thế nào ta cũng không muốn. Hiện sự phụ người tưởng chúng ta hại Vân Thâm, chờ hắn tỉnh, hắn lại trở về là hài tử cứng của lão. Như thế chẳng phải là tốt nhất sao?”

Sở Phi Dương lặng yên không nói. Cao Phóng định lên tiếng, phía sau bỗng nghe soạt một tiếng. Hai người nhìn lại. Quân Thư Ảnh trượt mình trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, cau mày, môi không chút huyết sắc, mồ hôi lạnh thấm đầy người.

“Giáo chủ!” Cao Phóng cả kinh nói. Sở Phi Dương đã nhanh chóng vọt tới trước, nâng Quân Thư Ảnh dựa vào người mình. Cao Phóng cũng tiến lên xem xét, run giọng nói: “Ta sợ... sợ là, thai nhi xảy ra vấn đề.” Vài sợi tóc đen thấm mồ hôi bám vào mặt Quân Thư Ảnh, đôi môi mỏng khẽ run. Quân Thư Ảnh bắt lấy tay Cao Phóng, đầu ngón tay trắng bệch do y cố dùng sức. Y thở dốc, suy yếu nói: “Ta có thể cảm giác được. Nó... không bắt được nội lực. Nội lực đang tản ra.” Giọng nói Quân Thư Ảnh mang chút sợ hãi: “Cao Phóng, người nhất định phải giúp ta bảo trụ nội lực. Không có võ công... ta tuyệt đối không thể mất đi võ công!” Cao Phóng chỉ

có thể gặt đầu liên tục trấn an y. Quân Thư Ảnh mơ mơ màng màng dần bất tỉnh. Sở Phi Dương lắc lắc Quân Thư Ảnh đang tựa đầu vào vai mình, khẽ gọi: “Quân Thư Ảnh, người tỉnh lại đi.” Quân Thư Ảnh vẫn cúi đầu, chậm rãi trượt xuống.

“Y rốt cuộc bị làm sao?” Sở Phi Dương vội ôm y vào lòng, lo lắng hỏi.

Mặt Cao Phóng đầy khẩn trương, trả lời: “Ta... không thường gặp phải vấn đề này. Tình trạng của thai nhi rất không ổn. Người trước hãy giúp Giáo chủ phục hồi lại nội lực đã bị tản ra.”

Sở Phi Dương nghe vậy, vội đưa tay ra sau lưng Quân Thư Ảnh, chậm rãi vận khí giúp y điều trị. Nhưng nội lực trong cơ thể y vẫn chuyển động tán loạn không chịu để hẳn không chế. Sở Phi Dương vẫn nhẫn nại điều trị, chỉ trong nửa khắc đầu đã đầy mồ hôi.

Quân Thư Ảnh trong lúc mê man vẫn nhú mày khó chịu, không ngừng rên rỉ. Sở Phi Dương chỉ có thể nhìn cái trán tái nhợt tím lấm lấm mồ hôi của y, trông y yếu đuối như thể không nơi nương tựa. Hơi thở yếu ớt truyền vào lồng ngực hẫng. Cho dù hẫng có bất mãn cùng phần hận nhiều đến thế nào, thì giờ khắc này, tất cả đều tan thành mây khói, trong lòng hẫng chỉ tràn đầy nỗi đau xót vì y.

“Quân Thư Ảnh, người làm sao vậy? Đau lắm sao?” Tuy rằng biết rõ y không nghe được, Sở Phi Dương vẫn ghé vào tai y, nhẹ giọng hỏi.

Quân Thư Ảnh đột nhiên cự quậy, phun ra một ngụm máu tươi, cuối cùng y cũng tỉnh táo được một chút. Y vội nắm tay Cao Phóng, khó nhọc nói: “Ta... trong bụng... vô cùng đau đớn, hài tử kia...”

Cao Phóng dò xét mạch tượng của Quân Thư Ảnh, rồi ấn nhẹ lên bụng Quân Thư Ảnh, nhìn Sở Phi Dương dò hỏi: “Xem ra có dùng nội lực điều tức cũng vô dụng. Giáo chủ... sợ là phải... sinh non.”

“Như vậy phải làm sao??” Sở Phi Dương tuy hành tẩu giang hồ đã lâu, nhưng chưa từng gặp phải chuyện này. Huống hồ nhìn thấy tính mạng Quân Thư Ảnh đang như chỉ mảnh treo chuông, hắn không khỏi có chút hoảng loạn.

“Trước tiên người đi đun chút nước ấm, ta sẽ lo cho Giáo chủ.” Cao Phóng đỡ Quân Thư Ảnh từ tay Sở Phi Dương, xuất ra một ít dược, đưa Quân Thư Ảnh nuốt vào. Sở Phi Dương liếc nhìn Quân Thư Ảnh một cái mới đứng dậy chuẩn bị.

Chương 68

Sở Phi Dương thi triển khinh công, đến một ngôi nhà trong làng dưới chân núi lấy một cái ấm đồng, không quên để lại một ít ngân lượng. Trở lại rừng, hắt nhóm lửa đun nước, ngọn lửa dưới ấm đồng bị gió rừng thổi lay động dữ dội. Nghĩ đến việc mình đường đường là một đại hiệp lại đến nhà người khác lấy ấm đồng, nếu không phải đang trong tình huống nguy cấp, hắt đã ngửa đầu lên trời cười cho thỏa thích rồi. Sở Phi Dương lại nhìn về phía Quân Thư Ảnh. Cao Phóng đang cởi bỏ y phục của Quân Thư Ảnh, cảm giác Sở Phi Dương đang nhìn về phía này liền ngẩng đầu lên nói: “Người chuẩn bị xong rồi thì tới đây hỗ trợ ta.”

Sở Phi Dương tiến đến, đứng một bên. Chuyện này, dù hắt có muốn hỗ trợ cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cao Phóng bảo Sở Phi Dương tiếp tục vận chuyển nội lực cho Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương đến phía sau Quân Thư Ảnh, dùng y gối đầu lên đùi mình, nắm tay Quân Thư Ảnh, để dòng nội lực ôn hòa trong người mình truyền vào y.

Sở Phi Dương nhìn những ngón tay thon dài tái nhợt, đột nhiên hồi tưởng lại giấc mộng xuân kiều diễm cách đây không lâu, mười ngón tay hai người đan vào nhau, dịu dàng thăm thiết. Hắt nhẹ nhàng đưa tay Quân Thư Ảnh lên môi, khẽ hôn. Gương mặt tái nhợt của Quân Thư Ảnh lộ chút tức giận. Sở Phi Dương biết y còn tỉnh táo.

“Đừng chết. Mặc kệ người muốn báo thù, hay làm gì cũng được, phải có mạng sống với có thể làm được.” Sở Phi Dương thấp giọng nói. Tay y...

không hề phản kháng. Sở Phi Dương biết là do y không còn chút khí lực nào nữa, nhưng, hắn chỉ muốn Quân Thư Ảnh cho phép hắn thân cận y.

“Sở đại hiệp đúng là rất khinh thường ta.” Cao Phóng nói. Hắn đã cởi hạ y của Quân Thư Ảnh xuống tới bụng dưới, rồi không biết lấy từ đâu ra một thanh tiểu đao tinh xảo sắc bén, rắc lên đó chút bột rồi hơ lên đồng lửa.

“Người lấy đao làm gì?” Sở Phi Dương nghi hoặc hỏi.

Cao Phóng không quay đầu lại, nói: “Thân thể nam tử không như nữ tử, nên nam tử sinh con không thể giống như nữ tử. Hơn nữa Giáo chủ... nhất định không nguyện sinh như vậy.”

“Người... người muốn như thế nào?” Sở Phi Dương cả kinh nói.

“Lấy hài tử ra.” Cao Phóng cầm đao đi tới.

“Không được.” Sở Phi Dương cản lại. “Người làm như vậy, hài tử kia có thể sống, nhưng Quân Thư Ảnh sao toàn mệnh. Hắn nếu... nếu có thể hoài thượng, chắc chắn cũng có thể sinh như nữ tử.” Dưới tình thế cấp bách, Sở Phi Dương liền nói trắng ra. Đột nhiên hắn cảm thấy bàn tay Quân Thư Ảnh dùng sức nắm chặt, móng tay bấm sâu vào tay hắn.

“Đừng nhiều lời... ta...” Thanh âm Quân Thư Ảnh vẫn yếu ớt, lời nói phát ra cũng không rõ ràng. Cao Phóng nhíu mày nhìn Sở Phi Dương, ngồi xuống bên cạnh Quân Thư Ảnh, nói: “Người yên tâm đi Sở đại hiệp, ta sao có thể thương tổn Giáo chủ.”

Sở Phi Dương thở dài, quay đầu đi, không đành lòng nhìn cảnh tượng trước mắt. Cao Phóng hít một hơi thật sâu, bình tĩnh đặt đao lên bụng Quân Thư Ảnh, rạch một đường từ rốn xuống bụng dưới.

Quân Thư Ảnh tuy rằng đã nuốt những viên dược Cao Phóng cho, có thể giảm bớt đau đớn, nhưng y vẫn đau đến mức cả người run lên. Sở Phi

Dương cảm thấy tay Quân Thư Ảnh nắm chặt lại, biết y đau đớn không chịu nổi, nhưng hắn không biết làm gì khác hơn là tận lực đem nội lực truyền vào cơ thể Quân Thư Ảnh. Hắn cũng nắm chặt tay Quân Thư Ảnh, tay kia thì nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc đâm mồ hôi trên trán Quân Thư Ảnh, lau đôi môi bị y cắn đến bật máu. Quân Thư Ảnh há mồm cắn bàn tay đưa đến bên miệng mình, dùng hết sức để cắn. Sở Phi Dương nhắm mắt nhắm mày cố chịu, để Quân Thư Ảnh tùy ý phát tiết đau đớn cùng phần hận lên mình. Cao Phóng cẩn thận dùng sức, vẻ mặt chuyên chú, đầu đầy mồ hôi. Sở Phi Dương liếc mắt nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy dưới thân Quân Thư Ảnh đầy máu. Hắn cảm thấy lo lắng, rồi lại không dám quấy rầy Cao Phóng vào lúc này.

Quân Thư Ảnh đột nhiên la lớn, há miệng thở dốc, dường như y không thể hô hấp bình thường được nữa.

Sở Phi Dương lại đẩy thêm nhiều nội lực vào người y, trong phút chốc hắn cũng đầy mồ hôi. Hắn đem bàn tay bị Quân Thư Ảnh cắn môi liếm đi vết máu, khoe miệng hiện lên một tia cười khổ.

Sở Phi Dương thừa nhận, đại hiệp như hắn đôi lúc cũng hành động vì bản thân mình. Làm sao hắn có thể chịu được mà để cho Cao Phóng động thủ động cước với Quân Thư Ảnh chứ. Nhưng mà, cũng may là Quân Thư Ảnh đã mê man bất tỉnh, không thì làm sao đến lượt hắn được động thủ động cước với y.

Chương 69

Một tiếng khóc nỉ non vang lên. Quân Thư Ảnh vô lực ngã xuống. Trong lòng Sở Phi Dương chợt nảy lên một cảm xúc kỳ quái.

Đó là... tiểu hài tử của hắn với Quân Thư Ảnh.

Cao Phóng vui mừng cười nói: “Là nam hài tử.”

Sở Phi Dương thấp giọng lập lại: “Nam hài tử.”

Bên cạnh đồng lửa tí tách, Cao Phóng tắm rửa cho tiểu hài tử, Sở Phi Dương cũng lau rửa tẩy trừ thân thể cho Quân Thư Ảnh.

Cao Phóng đã hỏi Sở Phi Dương có biết cách tắm rửa cho tiểu hài tử hay không, hắn liền trả lời không biết. Một tiểu hài tử nhỏ bé như vậy, hắn sợ mình không cẩn thận sẽ khiến nó vỡ vụn mất. Cao Phóng đi tắm rửa cho nó là thích hợp nhất. Một mặt, Sở Phi Dương thừa nhận, đại hiệp như hắn đôi lúc cũng hành động vì bản thân mình. Làm sao hắn có thể chịu được mà để cho Cao Phóng động thủ động cước với Quân Thư Ảnh chứ. Nhưng mà, cũng may là Quân Thư Ảnh đã mê man bất tỉnh, không thì làm sao đến lượt hắn được động thủ động cước với y.

Sở Phi Dương dùng khăn thấm nước tinh tế lau người Quân Thư Ảnh. Tuy hắn là người trong giang hồ, đã từng giết người, cũng chứng kiến không ít cảnh máu chảy đầu rơi, nhưng không kinh tâm động phách như khi nhìn vết máu đỏ sẫm trên làn da tái nhợt của Quân Thư Ảnh.

“Sở đại hiệp, xem cái miệng nhỏ nhỏ xinh xinh này, đôi mắt díp lại như buồn ngủ lắm rồi.” Âm thanh trêu đùa của Cao Phóng vang lên bên cạnh. Sở Phi Dương không để ý tới hắn, vẫn tiếp tục công việc của mình.

Cao Phóng bọc tiểu hài tử lại thật kỹ, ôm vào ngực, cười nói với tiểu hài tử đang nhắm mắt ngủ trong ngực mình: “Tiểu oa nhi đáng thương, mới sinh ra đã không ai quan tâm yêu thương rồi. Đừng lo, Cao thúc thúc thương ngươi, được không, được không.”

Sở Phi Dương ném cái khăn đã thấm đầy máu tươi xuống, sửa sang y phục Quân Thư Ảnh cho chỉnh tề rồi mới đứng dậy.

“Ta có thể ôm nó không?” Sở Phi Dương nhìn về gương mặt nhỏ nhắn của tiểu hài tử.

“Đương nhiên. Người mới là phụ thân của nó mà.” Cao Phóng cười nói, đem tiểu hài tử giao cho Sở Phi Dương. Sở Phi Dương cẩn thận ôm tiểu hài tử, hài tử mới sinh trong ngực hắn nhỏ như vậy, hắn quả thực không biết nên dùng sức như thế nào, chỉ có thể cứng đờ người dùng hai tay đỡ tiểu hài tử.

Chương 70

Nháy mắt đã hơn nửa tháng trôi qua. Cao Phóng mỗi ngày chỉ vui chơi với tiểu hài tử, việc chăm sóc Quân Thư Ảnh toàn bộ đều giao cho Sở Phi Dương. Sở Phi Dương ngoại trừ lúc phải ra ngoài mua dược liệu thực phẩm, còn lại toàn bộ thời gian đều ở trong phòng Quân Thư Ảnh.

“Người nói xem, đại hiệp phụ thân của người cả ngày ở trong phòng có làm chuyện gì xấu xa với Giáo chủ của ta không.” Cao Phóng đặt tiểu hài tử vào một cái nôi nhỏ đặt trước cửa sổ, vừa ắn ắn cái mũi nhỏ nhắn vừa nói. Tiểu hài tử vươn ngón tay nhỏ bé nắm ngón tay Cao Phóng, cái miệng nhỏ chưa mọc răng cười toe toét, nước dãi cứ thế mà chảy ra.

“Sinh không đủ tháng mà còn mạnh mẽ như vậy. Cũng đúng thôi, nội lực của phụ thân người đều hưởng hết, tương lai nhất định so với phụ thân người còn bá đạo hơn.” Cao Phóng nhẹ nhàng lay động ngón tay bị tiểu hài tử bắt lấy, tiểu hài tử thích thú đáp lại bằng vài tiếng kêu không rõ nghĩa.

“Người đừng nói hươu nói vượn với nó nữa.” Sở Phi Dương đã đi tới.

Cao Phóng đứng dậy nhường chỗ. Sở Phi Dương đến bên nôi, cúi người nhẹ nhàng ôm lấy tiểu hài tử, lau nước dãi trên cằm tiểu hài tử.

“Sở đại hiệp ý nói câu nào?” Cao Phóng cười khẽ nói.

“Toàn bộ.” Sở Phi Dương liếc mắt nhìn nhẵn. “Ta tuyệt không cho phép tiểu hài tử này lớn lên giống như Quân Thư Ảnh.”

Cao Phóng bĩu môi, trả lời: “Giáo chủ như vậy thì sao? Giáo chủ như vậy không phải khiến cho Sở đại hiệp yêu đến chết sao?”

Cao Phóng từ trước đến nay vốn nói chuyện thẳng thừng như vậy, Sở Phi Dương ban đầu còn cảm thấy xấu hổ, hiện tại thì cảm thấy bình thường như không nghe thấy, cùng không buồn để ý tới.

Cao Phóng không thấy Sở Phi Dương phản ứng cũng hơi mất hứng, chỉ nhìn Sở Phi Dương đùa giỡn với tiểu hài tử, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Sở Phi Dương, người tính lo liệu như thế nào? Không thể sống cả đời như vậy được. Ta và người cũng biết, nếu người muốn trở về Thanh Phong Kiếm Phái, nhất định người sẽ trở về được.”

“Trở về như thế nào được? Bảo các người đi đầu hàng sư phụ ta, sư phụ sẽ tha thứ cho ta.”

Cao Phóng cúi đầu, khước miệng khẽ nhếch lên nói: “Chỉ cần người muốn là được.” Sở Phi Dương cười khỗ, nói: “Người không cần thử lòng ta. Hiện giờ không phải là ta muốn như thế nào, mà là Quân Thư Ảnh muốn như thế. Y nhất định sẽ không để ta thỏa nguyện.”

Cao Phóng muốn nói gì đó, đột nhiên có tiếng động vang ra từ trong phòng Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương vội vã đưa tiểu hài tử cho Cao Phóng rồi rời đi. Cao Phóng cũng vội ôm tiểu hài tử chạy theo.

Khi đến phòng Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương nhìn thấy y đứng chống tay lên bàn, dưới chân là những mảnh vỡ của chén trà.

“Người tỉnh rồi.” Sở Phi Dương vui mừng nói, nhưng chỉ vui mừng trong nháy mắt. Khi Quân Thư Ảnh ngẩng mặt lên nhìn hắn, hắn mới nhìn rõ trên gương mặt gầy yếu tái nhợt kia tràn đầy hoảng sợ cùng tuyệt vọng.

“Nội lực... nội lực của ta...” Quân Thư Ảnh lên tiếng, âm thanh khàn khàn khô khốc. “Ta đã sinh hạ, tại sao vẫn không cảm giác thấy... dù chỉ một chút...”

Sở Phi Dương chậm rãi tiến đến, trấn an nói: “Người hôn mê đã nhiều ngày, vừa mới thanh tỉnh, nội lực không thể mau chóng bình phục được. Không có việc gì đâu, cứ nghỉ ngơi cho thật tốt đi.”

Sở Phi Dương vừa chạm vào tay Quân Thư Ảnh, y đã vung mạnh tay phải hất ra, nhưng chỉ khiến chính mình lảo đảo phải lùi lại mấy bước. Sở Phi Dương sợ thương tổn Quân Thư Ảnh, không dám né tránh, chợt cảm thấy lạnh người, một chất lỏng ấm áp chảy ra. Hắn sờ sờ đôi tay đầy máu của mình. Trong tay Quân Thư Ảnh là những thanh ngân châm không biết y lấy từ đâu, lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo.

“May mắn là chưa phối độc vào.” Cao Phóng vừa đuổi tới, nhìn ngân châm trong tay Quân Thư Ảnh, thở dài nhẹ nhõm nói.

Quân Thư Ảnh liếc mắt thấy Cao Phóng đang ôm một tiểu hài tử, đôi mắt tò mò chăm chú nhìn Quân Thư Ảnh.

“Đều là tại nó, đều là tại nó.” Quân Thư Ảnh suy yếu nói, lại đem ánh mắt oán hận hướng sang Sở Phi Dương. “Cả người nữa. Là do các người đẩy ta đến tình trạng thảm hại như thế này...” Quân Thư Ảnh giống như cá rời nước, hai mắt mở to, mồm há ra thở dốc, trên trán đầy mồ hôi, tay phải bầu chặt vào ngực, không để ý tới những thanh ngân châm trên tay đang đâm vào da thịt mình.

“Quân Thư Ảnh, người bình tĩnh lại đi.” Sở Phi Dương quát, xông lên kéo tay y ra.

“Bình tĩnh?” Quân Thư Ảnh nhìn hắn chăm chú, cổ họng phát ra một âm thanh trầm thấp, không biết là khóc hay cười, nói: “Tốt.” Ánh mắt y tràn ngập sát khí lạnh lẽo. “Giết người, ta có thể bình tĩnh.”

Nhưng giờ phút này Quân Thư Ảnh hoàn toàn không có nội lực, lại vừa mới hôn mê, thân thể suy yếu, Sở Phi Dương chỉ nhẹ nhàng nắm tay y mà y đã không thể giãy ra được, huống chi là tấn công hắn. Hai mắt Quân Thư

Ảnh đầy tia máu, hết sức giãy giụa. Sở Phi Dương ngăn y lại, quát: “Người không muốn sống nữa sao? Người làm vậy chỉ làm chính mình bị thương thêm!”

Quân Thư Ảnh không để ý tới, càng giãy giụa mạnh hơn, Sở Phi Dương phải nắm chặt y. Cao Phóng ở một bên lo lắng nhìn, nhẹ nhàng ôm tiểu hài tử vào lòng. Tiểu hài tử không khóc nháo, chỉ mở to đôi mắt trong suốt đen thẫm nhìn, vừa tò mò vừa nhu thuận. Sở Phi Dương cảm thấy Quân Thư Ảnh dần dần không còn giãy giụa mãnh liệt nữa. Y cúi mặt, mái tóc xõa xuống che khuất gương mặt, ngồi xuống đất. Sở Phi Dương cũng ngồi xuống theo y.

“Quân Thư Ảnh?” Sở Phi Dương khẽ gọi, đột nhiên một giọt nước nóng hổi rơi lên tay. Là nước mắt của Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương ngạc nhiên. Hắn chưa từng nhìn thấy Quân Thư Ảnh khóc, cũng chưa từng nghĩ tới việc Quân Thư Ảnh sẽ khóc. Tựa hồ dù có gặp phải bất kỳ khó khăn gì, Quân Thư Ảnh luôn luôn bình tĩnh như không có chuyện gì có thể khiến y suy sụp – ngay cả khi chiến bại dưới tay hắn, thân là nam tử lại mang thai tiểu hài tử của hắn, khi nội lực bị tán loạn, khi bị Thanh Lang dùng độc dược để khống chế, bị sư phụ hắn đuổi giết – những khi như vậy, y chỉ bình tĩnh nhắm mắt lại tính kế đối phó.

Sở Phi Dương hận y ác độc, nhưng cũng không thể ngăn chính mình yêu thích y. Một Quân Thư Ảnh như vậy, lại thu hút tất cả sự chú ý của hắn. Hắn phải hao tâm tổn sức đối phó với sự âm hiểm của y, rồi lại thích thú nhìn y suy tính bước hành động tiếp theo, nhưng cuối cùng cũng không thoát khỏi tay hắn.

Sở Phi Dương chưa từng đồng tình với hành động của Quân Thư Ảnh, hắn nghĩ tất cả là sự trừng phạt cho những tội lỗi của Quân Thư Ảnh, nhưng giờ phút này, nhìn giọt nước mắt trên tay, tim hắn đau xót. Hắn phát hiện, ngay cả Quân Thư Ảnh cũng có lúc yếu đuối.

Nước mắt rơi càng lúc càng nhiều, tay Sở Phi Dương nhanh chóng thấm đầy nước mắt.

Cao Phóng nhìn thấy, khẽ thở dài, xoay người rời đi. Tiểu hài tử bất mãn vì bị hắt ôm đi kêu lên, tiếng la khóc càng lúc càng xa.

“Tại sao là ta?” Thanh âm Quân Thư Ảnh nhỏ đến mức tưởng chừng như không có. “Tại sao... lại là ta? Ta một lòng muốn đứng trên thiên hạ, ông trời lại muốn ta làm... phế nhân... phế nhân...” Thanh âm Quân Thư Ảnh dần dần biến mất, y lại mê man bất tỉnh. Sở Phi Dương nhẹ nhàng kéo Quân Thư Ảnh vào ngực, tựa cằm lên đầu y, cảm nhận mái tóc mềm mại của y.

Chương 71

Sở Phi Dương mang Quân Thư Ảnh lên giường, nhẹ nhàng đắp chăn cho y.

Quân Thư Ảnh lòng tham không đáy, nhưng cả đời Sở Phi Dương cũng không thể hiểu tại sao y lại theo đuổi quyền thế địa vị như vậy.

Sở Phi Dương chưa bao giờ đối xử ôn nhu với người khác như vậy. Hãn không thể nhìn Quân Thư Ảnh hành sự tàn ác, càng không thể gây thương tổn cho y như đối với các ác nhân khác.

Hãn tận tâm hết mình đối xử thật tốt với Quân Thư Ảnh, nhưng Quân Thư Ảnh cũng không phải là người biết cảm kích hay hàm ơn người khác, cho nên hãn vĩnh viễn không thể tiếp cận được trái tim y.

Hãn đã quen với việc lấy thân phận là một kẻ hùng mạnh để cứu giúp người khác. Hãn cũng không phải đã quên Quân Thư Ảnh cũng từng là hùng cứ một phương, nhưng hãn vẫn hy vọng, Quân Thư Ảnh có thể giống như những người mà hãn đã từng cứu giúp, tín nhiệm hãn, dựa dẫm vào hãn.

Tiểu hài tử tuy đã được sinh hạ, nhưng nội lực vẫn không khôi phục. Ngay cả tia hy vọng cuối cùng cũng tan biến. Sở Phi Dương không đoán ra khi tỉnh lại Quân Thư Ảnh sẽ như thế nào. Hãn biết Quân Thư Ảnh vẫn xem mình là căn nguyên của tất cả mọi điều xấu, có lẽ khi Quân Thư Ảnh tỉnh lại, hãn cũng sẽ như bây giờ, không có cơ hội thân cận y. “Người không muốn giúp Giáo chủ sao?” Cao Phóng không biết từ lúc nào đã xuất hiện ngoài cửa. “Võ công ngươi không phải vào hàng đệ nhất thiên hạ sao? Phân một ít cho Giáo chủ không phải là tốt sao?” Hãn lại bĩu môi nói. “Sở

đại hiệp hần sẽ không ích kỷ đến nỗi ngay cả việc ấy cũng không làm được?”

“Không được.” Sở Phi Dương lặng yên một lúc rồi cự tuyệt.

“Tại sao lại không được? Tiếc chút võ công? Tình cảm người đối với Giáo chủ chỉ có bấy nhiêu thôi sao?” Cao Phóng khinh miệt nói.

Sở Phi Dương cầm tay Quân Thư Ảnh. “Trong lòng y có oán hận, nếu không có người ngăn chặn, y nhất định gây họa cho võ lâm. Ít nhất như hiện nay, y vẫn chưa làm chuyện gì quá tàn ác.”

“Nếu làm chuyện tàn ác thì như thế nào? Người sẽ giết Giáo chủ?”

Sở Phi Dương không lên tiếng. Cao Phóng cười nhạo: “Sở đại hiệp thật đúng là người nghĩa hiệp. Có được người như Sở đại hiệp, thật đúng là phúc của đồng đạo võ lâm. Bọn tà môn ngoại đạo chúng ta, thật không biết tự lượng sức mình mới mưu toan làm vấy bẩn chính khí của Sở đại hiệp.”

Sở Phi Dương vẫn không để ý, chỉ chăm chú nhìn gương mặt chìm trong hôn mê của Quân Thư Ảnh. Cao Phóng cả giận: “Sở Phi Dương, đại hiệp như người bất quả cũng chỉ là một kẻ ích kỷ, tiểu nhân dối trá đê tiện. Suy nghĩ vì võ lâm thiên hạ? Buồn cười! Ta xem người chỉ muốn võ công của Giáo chủ mất hết, để về sau chỉ có thể khuất phục trước người, để người hoàn thành xuân thu đại mộng của mình. Giáo chủ dù không còn võ công, cũng không thể để người đùa giỡn như vậy.”

“Nói xong chưa?” Sở Phi Dương lên tiếng. “Người muốn tự mình đi, hay để ta mời người ra ngoài.”

Cao Phóng oán hận nhìn trừng trừng Sở Phi Dương một lúc lâu mới xoay người rời đi. Khi không còn nghe tiếng bước chân của Cao Phóng nữa, Sở Phi Dương mới cười khổ một tiếng, nói: “Nếu một thân công lực của ta có thể đổi lấy tình cảm của người, dù chỉ là một chút thôi, ta có chết

cũng nguyện ý. Nhưng ta biết rõ, nếu muốn thân cận với một người như người, ta vĩnh viễn phải mạnh hơn người.” Sở Phi Dương vuốt ve đôi mắt nhắm chặt của Quân Thư Ảnh. “Ta sẽ nghĩ cách khác để giúp người. Ta sao có thể nhẫn tâm mà đùa giỡn với người.”

Đến tối, Quân Thư Ảnh tỉnh dậy, Sở Phi Dương liền bưng một bát cháo đến cho y.

“Ăn chút đi, người đã hôn mê nhiều ngày rồi.”

Quân Thư Ảnh không để ý đến hân, chỉ mệt mỏi nhắm mắt lại. Y im lặng như thế ngược lại càng khiến Sở Phi Dương bất an.

Hắn đặt bát cháo lên bàn, nhẹ nhàng đi đến bên giường nói: “Quân Thư Ảnh, ăn một chút đi.”

Quân Thư Ảnh không lên tiếng, gương mặt lộ vẻ bình thản như đang ngủ, nhưng bàn tay đặt bên người lại nắm chặt, hơi run rẩy. Sở Phi Dương thở dài, nắm tay y. Quân Thư Ảnh cứng đờ cả người. Sở Phi Dương đặt tay dưới cổ đỡ y ngồi dậy. Hắn ngồi phía sau Quân Thư Ảnh, kéo y tựa vào người mình. “Người không cần phải như thế. Ta sẽ giúp người khôi phục công lực. Kinh mạch của người vẫn chưa bị hao tổn, muốn khôi phục cũng không quá khó khăn.” Khi Sở Phi Dương nói những lời này, hắn có thể cảm nhận Quân Thư Ảnh không giãy giụa muốn đẩy hắn ra nữa. Hắn thầm thở dài, lại nói: “Nhưng người sau này phải nghe lời ta khuyên, không được cứng đầu cứng cổ như thế nữa.”

“Người thật có thể giúp ta?” Quân Thư Ảnh lên tiếng, thanh âm khô khốc.

Sở Phi Dương đưa tay dùng nội lực kéo bát cháo trên bàn lại gần, đưa tới bên miệng Quân Thư Ảnh, nói: “Đương nhiên. Ta đã từng nuốt lời

chưa? Chờ thân thể người hồi phục là chúng ta có thể bắt đầu rồi.”

Quân Thư Ảnh đưa tay đoạt lấy bát cháo, ngửa đầu húp. Sở Phi Dương cầm thìa, nhìn cái lưng run rẩy nhè nhẹ trước mắt mình, lắc lắc đầu cười nhu hòa.

Sự ôn nhu trong ánh mắt hân khiến lông mao Quân Thư Ảnh dựng đứng cả lên. Y nghe được chữ “ở cũ” đã muốn đông cứng cả người rồi, Sở Phi Dương còn cố ý nói thêm. Gương mặt Quân Thư Ảnh hết trắng lại hóa xanh, càng lúc càng tức giận, lại không biết phải nói như thế nào.

Chương 72

Liên tiếp vài ngày, Sở Phi Dương tận tình chăm sóc Quân Thư Ảnh, mỗi ngày nấu canh gà cho y, nhưng không hề đề cập gì đến chuyện giúp y khôi phục công lực. Quân Thư Ảnh rốt cuộc cũng không chịu được nữa. Sở Phi Dương không cho y rời khỏi phòng, thậm chí còn không để y rời giường. Y cố chịu đựng bởi cần Sở Phi Dương giúp khôi phục công lực, nhưng Sở Phi Dương vẫn trì hoãn không đề cập tới chuyện đó khiến Quân Thư Ảnh một khắc cũng không nhẫn nại được nữa.

Mùa thu, khí trời mát mẻ. Quân Thư Ảnh đã sớm rời giường mang kiếm ra đình viện tập luyện. Sở Phi Dương không có việc gì làm cũng đến nơi đây, vừa thấy y đang múa kiếm, hần liền vội vàng đến đoạt kiếm, đưa y về phòng, nói: “Ta đã nói phải nghỉ ngơi cẩn thận, tránh để thân thể cảm lạnh.”

Quân Thư Ảnh đẩy hần ra nói: “Nghỉ ngơi gì! Sở đại hiệp người không muốn ta khôi phục công lực cứ nói thẳng, đừng ra vẻ như không biết gì, lại chẳng giúp gì cho ta.”

“Người đừng gấp gáp như vậy. Thời gian này rất quan trọng.” Đối mặt với Quân Thư Ảnh đang tức giận chất vấn, Sở Phi Dương buồn cười đáp: “Trước hết phải điều dưỡng thân thể cho tốt đã.”

Quân Thư Ảnh hừ mũi: “Người nghĩ rằng ta chưa từng luyện qua nội lực sao? Nội lực căn bản có thể giúp cơ thể khỏe mạnh, người yếu đuối nếu luyện nội lực thể chất sẽ tăng lên rất nhiều, cần gì phải dùng dược điều trị trước.”

Sở Phi Dương ho nhẹ, cười nói: “Ý ta không phải là chuyện đó.”

“Vậy ý người muốn nói gì? Sở đại hiệp người không phải luôn nói ‘nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy’ sao? Chẳng lẽ lại muốn nuốt lời?” Quân Thư Ảnh cắn răng oán hận nói.

Tuy rằng y chán ghét Sở Phi Dương, nhưng qua một thời gian sống chung khiến y không hề nghi ngờ tính cách của Sở Phi Dương. Nếu Sở Phi Dương không xưng đại hiệp, thì sẽ không ai trên đời này dám xưng như vậy cả. Nên khi Sở Phi Dương nói sẽ giúp y, y tuy trong lòng vẫn nghi hoặc, nhưng không tin Sở Phi Dương sẽ nuốt lời. Nhưng từ sau ngày hôm đó, Sở Phi Dương không hề nhắc lại chuyện này. Hơn nữa mỗi khi y nhắc tới, Sở Phi Dương chỉ lấy lý do y phải bảo dưỡng thân thể cho tốt, khiến y không thể không nghi ngờ thành ý của Sở Phi Dương. “Người thật sự không biết? Muốn ta nói ra?” Sở Phi Dương nhướn mày nói, trong ánh mắt nhàn nhã tràn đầy ý cười như muốn trêu tức y.

“Nếu người không nói ra được lý do khiến ta tin phục, thì ngay lập tức giúp ta khôi phục công lực!” Quân Thư Ảnh hận ánh mắt này của hắn, lại không thể phát hỏa, chỉ quay đầu đi, lạnh lùng nói.

“Cái này gọi là ở cữ. Sau khi sinh hạ khí huyết bị tổn hại, cần phải bồi bổ mới được. Ta chỉ sợ sau này người lại nhiễm bệnh, nên mới dặn người nghỉ ngơi thật tốt.” Sở Phi Dương khẽ cười nói, sự ôn nhu trong ánh mắt hắn khiến lông mày Quân Thư Ảnh dựng đứng cả lên. Y nghe được chữ “ở cữ” đã muốn đông cứng cả người rồi, Sở Phi Dương còn cố ý nói thêm. Gương mặt Quân Thư Ảnh hết trắng lại hóa xanh, càng lúc càng tức giận, lại không biết phải nói như thế nào.

Sở Phi Dương nói xong, im lặng một lúc nhìn gương mặt khó coi của Quân Thư Ảnh rồi mới lên tiếng: “Luyện tập nội lực tuy có thể giúp cơ thể khỏe mạnh nhưng nếu nóng vội có thể phá hủy căn cơ, mất nhiều hơn được.”

Sở Phi Dương đã nói lý do như vậy, Quân Thư Ảnh cũng không thể nói gì hơn. Hơn nữa y cũng không muốn cùng Sở Phi Dương đàm luận vấn đề này, chỉ tự rước nhục vào mình. Y giơ tay đoạt lại thanh kiếm trong tay Sở Phi Dương rồi trở về phòng.

Quân Thư Ảnh đóng cửa lại, không để Sở Phi Dương tiến vào. Hắn nhìn cánh cửa gỗ đóng chặt, thở dài, không ngần ngại đẩy cửa bước vào phòng.

Kiếm bị vút đại lên bàn, vỏ kiếm lại bị ném xuống đất. Quân Thư Ảnh cũng đã trở về giường nằm.

Sở Phi Dương nhẹ nhàng đến bên giường ngồi xuống, kéo tay Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh vừa định rút ra, liền cảm thấy một dòng khí ấm áp chảy vào thân thể. Y biết Sở Phi Dương đang truyền nội lực cho mình, không tránh động nữa.

Mấy ngày qua Sở Phi Dương truyền không ít nội lực vào người y, nhưng vẫn lộ vẻ bình thản, không hề mỏi mệt. Không biết nội lực của hắn thâm hậu đến thế nào? Quân Thư Ảnh nghĩ nghĩ, không khỏi cảm thấy ghen tức. Tại sao tất cả chuyện tốt đều tập trung vào Sở Phi Dương?

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh nhắm mắt, trong lòng chợt dâng lên một cảm xúc ấm áp khó tả. Hắn biết trong lòng Quân Thư Ảnh khó chịu đến cực điểm, nhưng vì y bị mất đi công lực, mặc kệ có bao nhiêu khổ cực y cũng nhẫn nhịn mà chịu đựng. Quân Thư Ảnh khát cầu nội lực cường đại như thế, giống như một người yếu ớt bất lực cố theo đuổi một tia hy vọng duy nhất.

Sở Phi Dương muốn xoa lên gương mặt yếu ớt nhưng quật cường của Quân Thư Ảnh, gương mặt đang run nhè nhẹ khiến y phải mềm lòng, nhưng cuối cùng hắn vẫn nhẫn xuống. Hắn không thể nhất thời xúc động mà phá hủy cơ hội duy nhất để mình thân cận y mà khó khăn lắm hắn mới có được.

Sở Phi Dương ôm thân thể mềm mại vào lòng, nhìn tiểu hài tử cắn cắn ngón tay, ngoan ngoãn ghé đầu vào vai mình, nước dãi dính vào y phục, trong lòng không khỏi cảm thấy yêu thương.

Chương 73

Vài ngày liên tiếp không thấy Cao Phóng xuất hiện, Sở Phi Dương không biết có phải là do hấn vẫn còn tức giận mình, hay không muốn để Quân Thư Ảnh gặp tiểu hài tử. Quân Thư Ảnh cũng chưa từng đề cập đến tiểu hài tử, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Từ buổi nói chuyện hôm đó, Quân Thư Ảnh cũng không nhắc lại chuyện hồi phục công lực, ngược lại còn ngoan ngoãn để Sở Phi Dương chăm sóc. Sở Phi Dương biết Quân Thư Ảnh hiểu được lời nói của hấn, bởi hấn đã nói đến điều mà y lo lắng. Giờ phút này, Quân Thư Ảnh sợ nhất chính là không thể khôi phục được võ công. Sở Phi Dương nhìn y, biết y phải chịu khổ sở như thế nào. Mỗi ngày hấn càng thêm tận tâm, mỗi đêm đều giúp y điều trị kinh mạch và truyền nội lực cho y, so với việc trước kia phải hành hiệp trượng nghĩa còn hao tổn nhiều công sức hơn.

Sở Phi Dương cũng muốn đi thăm tiểu hài tử, nhưng Cao Phóng mỗi ngày chỉ ở trong viện của mình, không ra ngoài, việc ăn uống cũng tự mình lo liệu. Hấn nghĩ, lần này hấn và Cao Phóng đã đối chọi quá gay gắt rồi.

Mấy ngày qua Sở Phi Dương cũng không nghe ngóng chuyện bên ngoài, sư phụ hấn muốn xử trí hấn như thế nào, hấn một mực không biết. Nhưng xem ra chuyện hấn phản bội sư môn vẫn chưa truyền ra ngoài, nếu không giang hồ đã sớm dậy sóng, chứ không bình yên như hiện thời. Hấn biết Tín Bạch vẫn một mực yêu thương mình, điều này càng khiến hấn thêm áy náy.

Hiện giờ ngoài việc chăm sóc Quân Thư Ảnh hấn cũng không phải làm chuyện gì khác. Sở Phi Dương chưa từng nhàn hạ như thế, liền quyết định tra xét đình viện này, không ngờ hấn lại phát hiện ra vô số vàng bạc châu

báu cùng nhiều quyển sổ sách, thi thư. Vàng bạc châu báu này có thể là do bọn cường đạo lưu lại, những quyển thi thư trong thư phòng có thể là của chủ nhân cũ, xem ra người đó có thể là một thư sinh nho nhã. Hãn lấy mấy quyển sách y dược trong thư phòng ra, dù không hiểu nhiều lắm nhưng hãn cũng chăm chú đọc, hy vọng có thể giúp Quân Thư Ảnh khỏi hãn, không phải lưu lại bệnh căn.

Hãn xem một lúc, phát hiện thấy một loại dược, tục truyền loại dược này do một bộ tộc chế ra. Nữ tử của bộ tộc này bị bắt giữ ở lại làm nô lệ, còn nam nhân thì bị đầy ải, trọn đời không được trở về. Vì không có nữ tử, bộ tộc này càng ngày càng ít người. Họ liền chế ra một loại dược, có thể khiến nam tử nghịch thiên mang thai. Nhưng loại dược này cực kỳ tai hại. Tiểu hài tử sẽ hút hết chất dinh dưỡng trong cơ thể nam nhân mang thai chúng, nếu thể chất người đó không tốt, chắc chắn sẽ chết.

Ra là thế. Sở Phi Dương đóng sách lại, nhả mày. Hãn cũng không phải chưa từng nghi hoặc tại sao Quân Thư Ảnh là một nam nhân lại có thể mang thai hài tử của hãn. Xem ra là do Quân Thư Ảnh nuốt phải dược kia, mới lâm vào hoàn cảnh dở khóc dở cười như thế này. Hãn cũng không khỏi cảm thấy may mắn vì Quân Thư Ảnh nội lực không kém mới sinh được, tuy hiện giờ y mất hết nội lực, nhưng ít nhất còn toàn mạng.

Sở Phi Dương trầm tư một lúc, đầu óc suy nghĩ lung tung, những chuyện trước kia giữa hãn với Quân Thư Ảnh lại thoáng hiện, cuối cùng dừng lại tại hình ảnh hai người ở ôn tuyền trong hang động, Quân Thư Ảnh bị hãn bá đạo đặt dưới thân, trên mặt còn đọng lại một giọt nước mắt trong suốt. Sở Phi Dương nhắm mắt, xua tan hình ảnh kiều diễm trong đầu. Cúi đầu thấy quyển sách trong tay, lại mở ra xem. Hãn muốn biết xem dược này chỉ có một lần công hiệu, hay đã ném qua dược thì mỗi lần giao hợp đều mang thai. Nhưng loại dược kia chỉ được ghi lại trong một đoạn ngắn, hãn lật tới lật lui cũng không thấy gì thêm, đành phải bỏ cuộc.

Trong viện đột nhiên truyền tới tiếng bước chân, Sở Phi Dương ra khỏi thư phòng, liền nhìn thấy Cao Phóng đang ôm tiểu hài tử đi đến. Cao Phóng nhìn thấy Sở Phi Dương cũng có chút kinh ngạc, nhìn thấy quyển sách trên tay Sở Phi Dương, hần cười nói: “Sở đại hiệp cũng thật tận tâm tận lực với Giáo chủ của chúng ta.”

Sở Phi Dương vờ như không nghe thấy ý cười trào phúng trong lời nói của Cao Phóng, chỉ cười cười mời hần vào thư phòng. Tiểu hài tử đang ghé sát vào người Cao Phóng, nhìn thấy Sở Phi Dương liền hướng hai bàn tay nhỏ bé về phía hần, bập bẹ kêu lên như muốn Sở Phi Dương ôm mình. Cao Phóng đưa tiểu hài tử vào lòng Sở Phi Dương, cười nói: “Tiểu tử này thật không hiểu tốt xấu, ta bên cạnh người nhiều ngày như vậy mà người chỉ nhớ đến tên phụ thân không thèm để ý đến người.”

Sở Phi Dương ôm thân thể mềm mại vào lòng, nhìn tiểu hài tử cắn cắn ngón tay, ngoan ngoãn ghé đầu vào vai mình, nước dãi dính vào y phục, trong lòng không khỏi cảm thấy yêu thương.

Cao Phóng đến ngồi cạnh bàn, tùy tay cầm một quyển sách lên xem. Sở Phi Dương đưa quyển sách có ghi về loại dược này chỉ cho Cao Phóng xem. Cao Phóng nhìn lướt qua, thở dài: “Ta đã sớm cảm thấy viện Giáo chủ mang thai có liên quan đến loại dược này.” Nói xong liền kể việc Thanh Lang đi tìm dược cho Giáo chủ tiền nhiệm, rồi ép buộc Quân Thư Ảnh ăn loại dược kỳ lạ đó cho Sở Phi Dương nghe.

Sở Phi Dương nghe xong cũng không lên tiếng, đôi mày đang nhíu lại không giấu được vẻ lo lắng. Tiểu hài tử trong lòng hần bất an mấp máy mấy tiếng, hần liền nhẹ nhàng vỗ vỗ trấn an.

Cao Phóng hỏi: “Giáo chủ ổn chứ?”

Sở Phi Dương gật gật đầu, nói: “Sao người không tự mình đi xem hần như thế nào?”

Cao Phóng cười nói: “Giáo chủ có lẽ không muốn nhiều người nhìn thấy bộ dáng hiện giờ của mình.” Hắn trầm ngâm một lúc lại nói: “Tính ra thời gian cũng không còn nhiều lắm. Mong rằng Sở đại hiệp nhớ rõ lời nói của mình, sớm ngày trợ giúp Giáo chủ hồi phục công lực.”

“Việc này không cần người phải nhắc nhở.” Sở Phi Dương trầm thanh nói, vỗ vỗ gương mặt non mềm của tiểu hài tử ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn.

Cao Phóng vươn tay ôm tiểu hài tử từ trong lòng Sở Phi Dương, cười nói: “Nếu Giáo chủ không thể khôi phục công lực, tiểu bảo bảo phòng chừng không thể chiếm được tình cảm của y.”

Tiểu hài tử cào cào ngón tay Cao Phóng, kêu vài tiếng ngộ nghĩnh không ý nghĩa.

Sở Phi Dương mang thức ăn vào phòng Quân Thư Ảnh, nhìn y ăn. Quân Thư Ảnh bị người khác nhìn như vậy cũng không lộ ra vẻ mất tự nhiên, cứ thản nhiên ăn hết sạch rồi lại đến bên giường nằm. Sở Phi Dương buồn cười kéo y đứng lên, nói: “Không cần ngủ tiếp, đứng lên hoạt động một chút. Ngày mai ta sẽ giúp người đả thông kinh mạch.”

Quân Thư Ảnh lập tức ngồi dậy, ánh mắt ảm đạm vô thần liền sáng lên, nói: “Hiện tại người có thể giúp ta khôi phục công lực?”

Sở Phi Dương gật gật đầu, lại nói: “Ta xem qua mạch đập của người, thấy nội lực của người vẫn chưa xói mòn, chỉ là do kinh mạch không thông khiến nội lực tán loạn, không thể ngưng tụ. Nếu ta giúp người đả thông kỳ kinh bát mạch trước, nội lực chắc chắn sẽ khôi phục hơn phân nửa.”

Quân Thư Ảnh nghe xong, sắc mặt lại trầm xuống: “Chẳng lẽ không thể khôi phục toàn bộ sao?”

Sở Phi Dương thở dài: “Người vốn là cao thủ hàng đầu. Cho dù nội lực chỉ khôi phục được một nửa, thì trên gang hồ cũng không mấy ai có thể làm đối thủ của người.”

“Nhưng ta không thể đấu lại người, đúng không?” Quân Thư Ảnh oán hận nói.

Sở Phi Dương cười cười: “Ta chỉ vì từ nhỏ có duyên kỳ ngộ, nên mới có công lực được như ngày nay. Nếu người muốn học, ta sẽ dạy người tất cả, tuyệt không giữ lại. Người nếu có chút bản lĩnh mà vượt qua ta, ta cũng sẽ không oán hận.”

“Thật sao?” Ánh mắt Quân Thư Ảnh sáng lên.

“Quân tử nhất ngôn.” Sở Phi Dương khẽ cười.

“Được, ta tin người.” Quân Thư Ảnh nhếch môi cười, không khỏi cảm thấy kinh hỉ.

Tiểu hài tử từ đầu vẫn hướng đối mắt đen láy nhìn Quân Thư Ảnh đột nhiên hét lên một tiếng, vươn tay về y, vội vã vậy vậy như muốn y ôm mình. Quân Thư Ảnh sắc mặt càng trầm xuống, lộ vẻ ghét bỏ, nhanh chóng rời đi. Tiểu hài tử bật khóc, Cao Phóng có đồ dành thế nào cũng vô ích.

Chương 74

Quân Thư Ảnh lấy thanh bảo kiếm đã lâu không dùng đến ra, bắt đầu luyện tập trong đình viện, Sở Phi Dương đứng một bên nhìn. Quân Thư Ảnh mặc y phục đậm bạc màu tím, vì bệnh tình mà y gầy ốm đi nhiều, nhưng nhờ vậy khi y xoay chuyển xuất chiêu, thân hình tuấn dật đẹp mê người

Nhưng do không có nội lực, chiêu thức xuất ra không hề có uy lực. Tuy Sở Phi Dương đã hứa là sẽ giúp y khôi phục võ công, nhưng trước mắt thấy mình chỉ có thể ra chiêu mà không có tí uy lực nào, Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Sở Phi Dương nhìn y càng múa kiếm càng mạnh mẽ liên tiến lên đoạt kiếm của y, nói: “Quên đi, cũng không cần quá gắng sức. Dù sao người cũng đang nhàn rồi, ta lại muốn ra ngoài xem sao, người theo ta ra ngoài một chút đi.”

Sở Phi Dương kéo Quân Thư Ảnh ra ngoài. Quân Thư Ảnh cũng không muốn đi cùng hẳn, đang muốn giã ra, nhưng nghĩ lại, y muốn khôi phục công lực, thậm chí công lực có thể tăng thêm một tầng, đều phải nhờ vào Sở Phi Dương, hiện tại tốt nhất là không nên chống đối hẳn. Y chỉ rút tay về, nhưng vẫn theo sát phía sau Sở Phi Dương. Hai người đi đến đình viện thì vô tình gặp Cao Phóng. Quân Thư Ảnh liếc mắt liền nhìn thấy tiểu hài tử trắng trẻo, nhỏ nhắn đáng yêu. Quân Thư Ảnh cứng người, mặt trầm xuống. Cao Phóng thấy sắc mặt y không tốt, vội vàng lên tiếng chào rồi rời đi. Tiểu hài tử từ đầu vẫn hướng đôi mắt đen láy nhìn Quân Thư Ảnh đột nhiên hét lên một tiếng, vươn tay về y, vội vã vẫy vẫy như muốn y ôm mình. Quân Thư Ảnh sắc mặt càng trầm xuống, lộ vẻ ghét bỏ, nhanh chóng

rời đi. Tiểu hài tử bật khóc, Cao Phóng có đồ dành thế nào cũng vô ích. Quân Thư Ảnh vẫn không quay đầu lại, đi thẳng ra phía hành lang, đến khi không còn nghe tiếng tiểu hài tử khóc nữa y mới dừng lại.

Sở Phi Dương đuổi theo, thở dài: “Người cần gì phải như thế, nó còn nhỏ như vậy, chỉ muốn thân cận người...”

“Câm miệng.” Quân Thư Ảnh quát khê, bước nhanh ra ngoài. Sở Phi Dương bất đắc dĩ thở dài, chỉ có thể tiếp tục đuổi theo y.

Sở Phi Dương vốn cũng không có chuyện gì quan trọng phải ra ngoài, chỉ là Quân Thư Ảnh bấy lâu nay ở nhà khó tránh tâm trạng càng lúc càng buồn bực, nên cố ý dẫn y ra ngoài hít thở không khí. Nhưng nhất thời cũng không biết phải đi đâu, hăn liền đưa y tới lầu lớn nhất trong thành, chọn một bàn bên cửa sổ lầu hai. Quân Thư Ảnh vẫn không nói gì, đôi mày nhíu lại không biết đang suy nghĩ điều gì. Sở Phi Dương thức thời cũng không quấy rầy y.

Tiếng huyền nào từ dưới lầu vang lên, thói quen hành hiệp trượng nghĩa của Sở Phi Dương lại nổi lên. Hăn liếc mắt nhìn Quân Thư Ảnh, chỉ thấy y bình thản tựa hồ như không nghe thấy gì. Sở Phi Dương dặn dò y đừng làm loạn, rồi xuống lầu xem xét tình hình.

Vừa thấy hăn liền nhận ra người quen. Một cấm y công tử đang muốn tấn công một thôn nữ ăn mặc giản dị, vị công tử đó chính là ca ca của Mai Hân Nhược, Mai Thần Anh.

Sở Phi Dương lao về phía trước, cứu nữ tử khỏi tay Mai Thần Anh, quay sang nói với hăn: “Mai công tử, giữa thanh thiên bạch nhật lại ra tay với nữ nhân, thật không đáng làm trượng phu.”

Mai Thần Anh đang hoảng hốt vì người trong tay bị người khác cướp đi, khi nhìn rõ là Sở Phi Dương, hăn liền nổi giận quát: “Sở Phi Dương,

người đừng xen vào việc của người khác. Á kia cũng không phải là người tốt.” Vừa nói hần vừa tiến lên muốn bắt lại cô nương đang rụt rè sợ hãi kia.

Sở Phi Dương nâng kiếm lên ngăn hần lại, nói: “Mai công tử, người không giải thích rõ ràng, ta tuyệt không để người làm tổn hại nàng ta.”

Mai Thần Anh tức đến đỏ cả mắt, cả giận nói: “Người phụ lòng mọi người, phụ lòng muội muội của ta, ta cũng không quan tâm, nhưng người còn muốn cứu mạng kẻ muốn ám hại muội muội ta. Ta... ta liều mạng với người!” Nói xong hần liền lao vào tấn công Sở Phi Dương. Sở Phi Dương nghe xong liền cả kinh. Theo lời Mai Thần Anh, tựa hồ như Mai Hân Nhược đã xảy ra chuyện gì. Nhưng Mai Thần Anh tức giận lao vào tấn công hần, hần cũng chỉ có thể ngăn chặn chứ không thể tấn công lại.

Mai Thần Anh đương nhiên không phải là đối thủ của hần, chỉ sau hai ba chiêu đã bị khống chế. Sở Phi Dương chưa kịp lên tiếng hỏi chuyện thì bên tai đã nghe một tiếng gầm giận dữ: “Tên nghịch đồ! Người muốn làm gì Mai công tử?” Sở Phi Dương ngẩng đầu liền nhìn thấy Tín Bạch nổi giận hùng hùng đi tới, vài đệ tử chạy theo sau lão.

Sở Phi Dương kêu lên: “Sư phụ...”

“Tên nghịch đồ này!” Tín Bạch cả giận nói. “Còn không mau buông Mai công tử ra!”

Sở Phi Dương cuống quýt thả Mai Thần Anh ra, cung kính thi lễ với Tín Bạch, ngập ngừng nói: “Sư phụ.”

Tín Bạch không để ý đến hần, nhìn tứ phía tìm kiếm, nữ tử ăn mặc như thôn nữ kia đã thừa dịp náo loạn mà sớm tẩu thoát. Lão phân phó vài đệ tử đuổi theo ả. Sở Phi Dương ở một bên nhìn, liền biết chính mình nhất thời hồ đồ, muốn hành hiệp trượng nghĩa lại hiểu lầm, không khỏi hổ thẹn.

Tín Bạch chọn một gian phòng trống, đưa Mai Thần Anh cùng vài đệ tử vào, vẫn như cũ không để ý tới Sở Phi Dương, vờ như không nhìn thấy hắn. Sở Phi Dương đành phải tự mình theo vào. Hắn khép cửa gỗ lại, tránh ánh mắt hiếu kỳ của mọi người.

Sở Phi Dương đứng bên góc im lặng lắng nghe, mới biết được nữ tử vừa rồi người hắn cứu chính là hung thủ mưu toan hạ độc hại Mai Hân Nhược.

“À ta không biết phạm phải bệnh gì, một mực bảo rằng Mai Hân Nhược giết hại cả nhà ả. Giả trang trà trộn vào gia trang chúng ta, còn hạ độc Mai Hân Nhược. Hân Nhược ngay cả nhìn người khác giết gà cũng khóc, lại gặp phải tai họa bất ngờ như thế này.” Mai Thần Anh tức giận nói.

Sở Phi Dương cảm thấy áy náy, lên tiếng hỏi: “Mai cô nương vẫn bình an chứ?”

Mai Thần Anh chưa kịp trả lời, Tín Bạch đã lên tiếng: “Nơi này người có quyền lên tiếng sao? Người cho là người còn có tư cách xen vào chuyện của Mai cô nương sao?”

Sở Phi Dương cúi đầu không nói. Mai Thần Anh hết nhìn người này lại nhìn người kia, cảm thấy kỳ lạ. Trước kia Tín Bạch xem Sở Phi Dương như bảo bối, đến đâu cũng khoe khoang về hắn, như thể lão sợ người khác không biết Sở Phi Dương mặt mũi sao ra. Sao bây giờ lão lại lạnh nhạt, thậm chí ghét cay ghét đắng hắn đến vậy? Xem ra lời đồn Sở Phi Dương phản bội sư môn cũng không phải là vô căn cứ.

Mai Thần Anh vốn là người không dễ dàng bỏ qua mọi chuyện, huống chi đây lại là cơ hội để hạ thấp kẻ hắn vô cùng chán ghét là Sở Phi Dương, hắn làm sao có thể bỏ qua. Hắn liền nhàn nhã lên tiếng: “Sở đại hiệp đây đã phạm phải sai lầm gì, có thể khiến cho Tín lão tiên bối tức giận như vậy? Chẳng lẽ giang hồ đồn đãi chuyện Sở đại hiệp đại nghịch bất đạo, chĩa kiếm vào sư phụ, phản bội sư môn, tất cả đều là sự thật?”

Sắc mặt Tín Bạch trầm xuống. Lão không muốn chuyện này bị lưu truyền ra ngoài, nhưng đã bị người khác biết, lão cũng không thể chối cãi. Mai Thần Anh nhìn mặt lão là có thể khẳng định đó là chuyện thật, vui sướng nhìn Sở Phi Dương gặp họa.

Sở Phi Dương vội quỳ xuống, khẩn thiết nói: “Sư phụ là người đệ tử kính trọng nhất, Thanh Phong Kiếm Phái là gia môn của đệ tử. Cho dù phải mất mạng, đệ tử tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với sư phụ và môn phái.”

Tín Bạch nghe hẳn thành khẩn như vậy, nét mặt hơi dịu lại, nói; “Người là đồ đệ ta thương yêu nhất, chỉ là người nhất thời hồ đồ, ta sao nhẫn tâm trách móc người. Chỉ cần người giết tên yêu nhân kia, theo ta trở về, ta sẽ không truy cứu sai lầm trước kia của người.” Sở Phi Dương nhú mày, nói: “Sư phụ, y không phải là ác nhân. Đệ tử không thể giết y được.”

Tín Bạch vừa nghe xong, lửa giận ngút trời, nói: “Hỗn trưởng, còn hồ ngôn loạn ngữ! Chẳng lẽ người nguyện ý cứu sống một tên tà giáo mà đối nghịch với Thanh Phong Kiếm Phái, với toàn bộ võ lâm?”

“Sư phụ...”

“Ta chỉ hỏi người một câu, người rốt cuộc muốn đứng về phía tên yêu nhân kia, hay giết hẳn đem đến thành tội với ta?” Tín Bạch cả giận nói.

Sở Phi Dương cúi đầu, trầm thanh nói: “Đệ tử sẽ không giết y.”

“Người...” Tín Bạch tức giận nhìn quanh, đột lấy cây roi trong tay một đệ tử đang nơm nớp lo sợ bên cạnh, cả giận nói: “Hôm nay ta đánh chết tên nghịch đồ người, rửa sạch sư môn!”

Mai Thần Anh này giờ vẫn ở một bên xem chuyện vui, bước lên trước trấn an lão: “Tín lão tiên bối chớ vì một kẻ không đáng mà ra tay. Việc nhỏ như thế, cứ giao cho vân bối.” Hắn cầm lấy cây roi. Tín Bạch trở lại ghế

ngồi, gương mặt đỏ lên vì tức giận, thở dồn dập. Sở Phi Dương lo lắng nhìn lão, kêu: “Sư phụ...” Tín Bạch chỉ thản nhiên quay mặt đi, không muốn nhìn hẳn.

Mai Thần Anh cầm roi đi tới, thản nhiên cười: “Sở đại hiệp, ta biết người nội lực cao, cây roi này quất lên người người cũng không thể gây thương tích đau đớn cho người. Người nếu muốn Tín lão tiên bối tha thứ, phải tỏ ra có chút thành ý chứ, đúng không?”

Sở Phi Dương nhìn về phía Tín Bạch, cúi đầu, triệt tiêu nội lực.

Mai Thần Anh thấy vậy, khóe miệng nhếch lên cười, nói: “Sở đại hiệp, xin đặc tội.” Nói xong liền giơ roi lên đánh. Một roi quất vào, liền xuyên qua lớp y phục, lưu lại một lần sưng đỏ trên ngực. Sở Phi Dương tuy không hé răng, nhưng đau đến nỗi cả người run lên.

Mai Thần Anh cười một tiếng, lại tiếp tục đánh. Đúng lúc này cửa phòng đột nhiên bị đá văng ra, một bóng người lao đến chớp lấy cây roi, lại lao đến bên người Sở Phi Dương, lạnh lùng nhìn mọi người trong phòng.

Chương 75

Sở Phi Dương nhìn thấy người bên cạnh là Quân Thư Ảnh, hắn có chút kinh ngạc, nhưng sau lại lo lắng. Tín Bạch luôn muốn giết y, y lại không biết tự lượng sức mình, chọn ngay thời điểm này mà xông vào.

“Thật to gan, dám xen vào chuyện của Thanh Phong Kiếm Phái và Mai gia. Người là ai?” Mai Thần Anh bị thân thủ cực nhanh của Quân Thư Ảnh dọa đến phát sợ, khi phục hồi tinh thần lại liền lên tiếng quát tháo. Tín Bạch cũng nhìn về phía Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương không hiểu ánh mắt của lão mang hàm ý gì, tuy vẫn quỳ nhưng hắn không ngừng cảnh giác đề phòng. Quân Thư Ảnh lạnh lùng liếc Mai Thần Anh một cái, khiến hắn co rúm cả người. Quân Thư Ảnh khinh thường không muốn cùng hắn nói chuyện, ném cây roi xuống đất, quay sang nói với Sở Phi Dương: “Người thật đúng là một đồ đệ hiếu thuận a, chỉ cần sư phụ người nói là để mặc cho người khác đánh, đại hiệp người đầu óc bị choáng váng rồi à?”

Tín Bạch trầm thanh nói: “Vị công tử này, mặc kệ người là thần thánh phương nào, Thanh Phong Kiếm Phái ta trừng trị nghịch đồ, không đến lượt ngoại nhân như người nhúng tay vào.”

Sở Phi Dương vừa nghe cảm thấy kinh ngạc, rồi lại nhẹ nhàng thở ra, xem ra là do Tín Bạch không nhận ra Quân Thư Ảnh. Hiện giờ Quân Thư Ảnh tuần tú tiêu sái, thân hình thon gầy, so với bộ dáng chạt vật mập mạp thảng trước thật đúng là khác xa nhau.

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, nói: “Khi Sở Phi Dương vâng lời thì người tự cao tự đại xem hắn như bảo bối, khi không vâng lời thì người sợ

hắn làm mất mặt mà trừng phạt hắn như vậy. Người thật xứng đáng làm sư phụ mà.”

Tín Bạch bị người khác nói như vậy, gương mặt già nua phút chốc trở nên âm trầm. Sở Phi Dương nghe y nói, cảm thấy dường như y có ý bảo vệ mình, giống như những lời nói khi họ ở Hồ gia trại, nhất thời hắn cảm thấy tâm tình hỗn loạn, không biết là loại tư vị gì. Nhưng khi hắn nhìn sang gương mặt âm trầm của Tín Bạch, biết là có chuyện không tốt liền nhíu mày quát: “Không được vô lễ. Mau hướng sư phụ ta bồi tội.”

Quân Thư Ảnh cười lạnh nói: “Người dám dùng loại khẩu khí này ra lệnh cho ta? Người nghĩ rằng ta lo người sống hay chết sao? Nếu người bị đánh chết, sau này sao giúp ta khôi phục nội lực? Hay là người muốn mượn chuyện này để kéo dài thời gian? Sở Phi Dương, người chớ giở thủ đoạn trước mặt ta.”

Sở Phi Dương lửa giận dâng lên. Hắn luôn nhiệt tình vì y, lại bị y nghi đông nghi tây. Sở Phi Dương lạnh lùng nói: “Ta muốn người lập tức hướng sư phụ ta bồi tội!”

“Lão già giả nhân giả nghĩa này, ta chỉ sợ hắn không tha thứ nổi.” Quân Thư Ảnh khinh thường nói.

“Người...” Sở Phi Dương tức giận đứng dậy. Không đợi hắn nói tiếp, Tín Bạch đột nhiên hét lớn một tiếng: “Đủ rồi!”

Sở Phi Dương áy náy nhìn về phía Tín Bạch, nói: “Sư phụ.”

“Đủ rồi, các người rút ra ngoài hết cho ta.” Tín Bạch xoa xoa đôi mày, thấp giọng nói.

“Sư phụ...”

“Rút ngay! Rút!” Tín Bạch ném chén trà trên bàn, giận dữ hét.

Sở Phi Dương lòng đầy hối lỗi quỳ xuống lạy, rồi đứng dậy rời đi. Quân Thư Ảnh cũng nhàn nhàn theo sát phía sau.

Sở Phi Dương ra khỏi tửu lâu liền đi thẳng về biệt viện. Quân Thư Ảnh im lặng theo sát phía sau, hai người trên đường đi không nói tiếng nào. Đến một chỗ vắng vẻ bên bờ hồ, Sở Phi Dương cuối cùng không nhịn được, tức giận nói với Quân Thư Ảnh: “Ta vẫn chưa thanh toán chuyện ngươi lần trước ám toán sư phụ ta, lần này lại nói những lời ác ý như vậy. Sau này ngươi còn dám vô lễ với sư phụ ta, ta tuyệt không tha cho ngươi.” Quân Thư Ảnh hừ lạnh, quay mặt sang chỗ khác, không buồn lên tiếng. Sở Phi Dương càng thêm giận, lạnh lùng nói: “Ngươi đừng nghĩ ta đã đáp ứng sẽ giúp ngươi hồi phục công lực mà có thể làm theo ý mình. Ngươi còn vô lễ như thế với sư phụ ta, hay muốn ám toán sư phụ ta, Sở Phi Dương ta tuyệt đối sẽ không giúp ngươi.”

Lời nói này chạm vào điều Quân Thư Ảnh đang lo sợ, ánh mắt của y dao động, nhưng mà nhìn Sở Phi Dương, cả giận nói: “Ta bất quá không quen nhìn tên ngu ngốc Mai Thần Anh dám điều võ dương oai trước mặt ngươi. Nếu ngươi không thích, lần sau ta tuyệt đối không lên tiếng.”

Sở Phi Dương nghe y nói vậy, mặc dù biết y chỉ vì lợi dụng mình mới chịu nhẫn nhịn, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ấm áp, bao nhiêu bất mãn cùng oán giận, chỉ cần một câu nói này của y, lập tức tan thành mây khói.

Hắn thở dài, xoay người sang chỗ khác, lạnh nhạt nói: “Trở về đi.” Quân Thư Ảnh gật gật đầu, đi bên cạnh hắn. Dọc đường cả hai đều im lặng chìm trong tâm tư của riêng mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Phi Dương đem một thùng nước ấm thật lớn đến phòng Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh ngạc nhiên hỏi: “Ngươi muốn làm gì?”

Sở Phi Dương nói: “Nội lực của người là chí âm, mang tính hàn. Nếu ta đả thông kinh mạch cho người, phải giúp người dung hợp nội dung tán loạn trong cơ thể, nhất định sẽ khiến hàn khí đột ngột xâm nhập vào cơ thể, khó có thể chịu được. Nếu người vào trong thùng nước ấm này thì khi ta giúp người vận nội công người sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Quân Thư Ảnh nghe theo lời Sở Phi Dương, nửa thân trên xích lõa tiến vào thùng nước. Sở Phi Dương đến phía sau y, vén mái tóc dài của y ra trước ngực. Hắn đặt tay lên lưng y, thấp giọng nói: “Bắt đầu.”

Quân Thư Ảnh nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy một dòng nhiệt lưu từ tay Sở Phi Dương chậm rãi chảy vào trong cơ thể, ôn nhu lan ra tứ chi, cả người y thư sướng như được những sợi bông ấm áp mềm mại bao bọc. Không bao lâu dòng ngoại lực kia bỗng trở nên mạnh mẽ, cường ngạnh đánh sâu vào kinh mạch bị bế tắc. Quân Thư Ảnh nhíu mày khi từng đợt đau đớn truyền đến.

“Đừng chống cự.” Âm Thanh ôn hòa trầm thấp của Sở Phi Dương từ phía sau truyền đến. “Thả lỏng người ra.”

Quân Thư Ảnh theo lời hãn thả lỏng thân thể, dòng ngoại lực vẫn tùy ý đánh sâu vào cơ thể, trong phút chốc đầu y đầy mồ hôi, không biết vì đau đớn hay vì cơ thể quá nóng.

Đột nhiên chung quanh thân thể bắt đầu cảm thấy mát lạnh, Quân Thư Ảnh mừng rỡ, cảm giác này y rất quen thuộc, chính là cảm giác nội lực lưu động trong thân thể.

Kinh mạch bắt đầu được đả thông, nội lực càng lúc càng mãnh liệt lưu chuyển trong cơ thể. Hàn khí càng lúc càng mạnh, nháy mắt liền khiến Quân Thư Ảnh cảm thấy như mình rơi vào hầm băng. Nội lực của Sở Phi Dương còn chưa rút khỏi cơ thể đã đụng vào nội lực trong cơ thể Quân Thư Ảnh, giống như hai luồng băng hỏa đụng phải nhau, vô cùng khó chịu.

Thấy kinh mạch y đã thông suốt, Sở Phi Dương đưa nội lực tán loạn của y về đan điền mới rút tay ra, nói: “Đến đây người phải tự dựa vào chính mình rồi.” Quân Thư Ảnh cố nén cảm giác khó chịu, ngưng thần vận khí. Sở Phi Dương ở một bên yên lặng nhìn. Phần thân thể lộ ra khỏi mặt nước của Quân Thư Ảnh khẽ run, môi tím tái, đôi mày nhíu chặt, tựa hồ y đang khó chịu đến cực điểm.

“Ta... rất lạnh.” Quân Thư Ảnh run giọng nói.

Sở Phi Dương trả lời: “Không cần nói. Tự người phải khống chế được nội lực của mình, như thế sẽ không cảm thấy lạnh nữa. Điểm này ta không thể giúp được người.”

Quân Thư Ảnh không lên tiếng nữa, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, cả người không ngừng run rẩy. Sở Phi Dương chờ một lúc mới cảm thấy có điểm không ổn, vội vã kêu lên: “Quân Thư Ảnh?”

Môi Quân Thư Ảnh giật giật, âm thanh nhỏ đến mức khó có thể nghe được: “Sở Phi Dương... Dương, giúp ta... ta... lạnh...”

Sở Phi Dương nhúng tay vào thùng nước, thấy nước lạnh như băng. Hắn vội bế Quân Thư Ảnh ra, lau khô nước trên người y, đưa y tới bên giường. Cả người Quân Thư Ảnh phát run, thần trí không tỉnh táo vì quá lạnh. Sở Phi Dương cởi y phục rồi cũng ngồi lên giường, ôm chặt Quân Thư Ảnh vào lòng. Thân nhiệt ấm áp dường như khiến Quân Thư Ảnh cảm thấy thoải mái không thôi, càng dựa sát vào người Sở Phi Dương. Sở Phi Dương đặt hai tay lên người Quân Thư Ảnh, chậm rãi đưa nội lực của mình vào người y.

Cảm giác ấm áp làm cho Quân Thư Ảnh dần dần tỉnh táo trở lại, đôi mày giãn ra. Sở Phi Dương thu lại nội lực, tay vẫn để trên lưng Quân Thư Ảnh, khẽ vuốt ve y.

Sở Phi Dương cảm thấy Quân Thư Ảnh vẫn đang nửa tỉnh nửa mê, nhưng chỉ chốc lát nữa y sẽ thanh tỉnh. Hắn không muốn buông Quân Thư Ảnh đang ngoan ngoãn dựa vào người mình ra, đưa tay nâng cằm y lên, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi vừa hồng hào trở lại, cúi đầu cảm nhận đôi môi mềm mại của y.

Sở Phi Dương cắn cắn môi y, đầu lưỡi vươn vào miệng nhẹ nhàng liếm động.

Sở Phi Dương hôn một hồi, bỗng nhiên cảm thấy cơ thể trong ngực mình cứng đờ. Hắn mở to mắt, liền chạm vào đôi mắt đen thẳm của Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương nhắm mắt trở lại, hôn càng sâu thêm. Khoảng cách quá gần khiến Quân Thư Ảnh nhìn rõ đôi mắt trong suốt lại sâu thẳm như nước đang nhìn thẳng vào mình, đôi mắt có thể thu hút hồn phách người khác.

Sở Phi Dương kêu khẽ, đem Quân Thư Ảnh đặt dưới thân mình, kiềm chặt hai tay y, điên cuồng hôn môi y.

Chương 76

Khi Sở Phi Dương buông Quân Thư Ảnh ra, cả hai đều thở hỗn hển.

Sở Phi Dương gắt gao ngăn chặn Quân Thư Ảnh, lại tiếp tục một nụ hôn thật sâu. Quân Thư Ảnh quay mặt đi, hấn liền vùi mặt cổ y, đôi tay vòng qua người y càng siết chặt hơn. Không biết qua bao lâu, Sở Phi Dương ngẩng đầu nhìn Quân Thư Ảnh. Gương mặt y tái nhợt, hàng mi khép hờ khẽ run.

“Quân Thư Ảnh, ta...” Sở Phi Dương lên tiếng, nhưng không biết phải nói tiếp thế nào. “Ta đối với người... tuyệt không có ý bất kính.”

Quân Thư Ảnh nhú mày, muốn đẩy Sở Phi Dương ra.

Sở Phi Dương hơi dùng sức áp chế không cho y giãy giụa, dựa sát vào thân thể hơi lạnh lẽo của y, nói: “Ta không tin người không có cảm giác, Quân Thư Ảnh, ta dù quá phận người cũng không chối từ ta, phải không?”

Quân Thư Ảnh không nói gì, Sở Phi Dương đưa tay vuốt ve gương mặt y, hơi thở cả hai hòa quyện vào nhau.

“Kỳ thật hiện tại người cũng không chán ghét ta...” Sở Phi Dương đột nhiên cười khẽ, thấp giọng nói, cúi xuống hôn môi Quân Thư Ảnh. Cảm giác mềm mại lạnh lẽo như vậy, không biết là do hấn quá nóng hay là Quân Thư Ảnh quá lạnh.

Sở Phi Dương cẩn thận vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng tiến vào miệng y.

Quân Thư Ảnh cũng không đẩy hấn ra.

Sở Phi Dương bỗng cảm thấy như vậy cũng không khiến hấn hài lòng. Thời điểm này, hấn không thể xác định là Quân Thư Ảnh đã thật sự động tâm với mình, hay y làm vậy chỉ để đổi lấy sự trợ giúp của hấn.

“Ta không phải muốn người báo đáp. Người hiểu chứ?” Sở Phi Dương ghé vào tai y nói.

Quân Thư Ảnh quay đầu đi, muốn tránh hơi thở như có như không của Sở Phi Dương đang phả vào tai mình.

Sở Phi Dương thở dài, đứng dậy mặc lại y phục, nói: “Giường đều bị ướt cả rồi. Ta sẽ giúp người thay chăn mới. Công lực người vừa mới khôi phục, nên nghỉ ngơi một chút rồi hãy vận khí điều trị.” Nói xong hấn liền rời đi. Quân Thư Ảnh đưa tay vuốt ngang trán, thở phào nhẹ nhõm.

Quân Thư Ảnh nhanh chóng hồi phục công lực, chỉ trong nửa tháng y đã khôi phục được bảy tám phần. Sở Phi Dương mỗi ngày đều nhìn y luyện công, thỉnh thoảng lại chỉ điểm, nhờ vậy công lực Quân Thư Ảnh càng ngày càng tăng tiến, y càng bội phục Sở Phi Dương hơn. Võ công của hấn quả thực thâm sâu khôn lường, y phải thừa nhận đệ nhất thiên hạ quả thật chỉ có thể là Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương đã hứa là sẽ dạy võ công, Quân Thư Ảnh tất nhiên sẽ không khách khí. Sở Phi Dương cũng tận tâm tận lực truyền thụ võ công cho y. Hai người cũng không nhắc lại chuyện xảy ra ngày hôm đó, có điều hành động của Sở Phi Dương càng lúc càng thân mật, nhưng Quân Thư Ảnh trầm mê võ nghệ, cũng không để ý đến chuyện này.

Khí trời càng lúc càng trở lạnh, Sở Phi Dương liền mua chút y phục mới cho Quân Thư Ảnh, Cao Phóng cùng tiểu hài tử. Hấn gọi mọi người vào sảnh chọn y phục. Cao Phóng vừa ôm tiểu hài tử vừa háo hức chọn lựa.

Quân Thư Ảnh ngồi một bên, sắc mặt âm trầm, lơ đi ánh mắt chăm chú của tiểu hài tử dành cho mình.

Sở Phi Dương đến bế tiểu hài tử từ tay Cao Phóng, mang nó đến trước mặt Quân Thư Ảnh, nói: “Nội lực của người cũng đã khôi phục rồi, người cũng đừng nên hành động như có thâm thù đại hận gì với nó nữa. Tiểu hài tử này thật đáng yêu, đến giờ ta vẫn chưa thấy tiểu hài tử nào đáng yêu hơn đâu.” Sở Phi Dương ôm đến cho Quân Thư Ảnh xem. Tiểu hài tử trong lòng Sở Phi Dương vươn đôi tay béo tròn về phía Quân Thư Ảnh, đôi mắt đen láy nhìn y tha thiết, cái miệng vẫn chưa mọc răng chảy ra một ít nước dãi.

“Nó rất muốn thân cận với người, người ôm nó một chút đi.” Sở Phi Dương đưa tiểu hài tử vào ngực Quân Thư Ảnh, y chỉ có thể đỡ lấy, nhãn mặt nhăn mày miễn cưỡng ôm tiểu hài tử.

Tiểu hài tử ngoan ngoãn nằm trong lòng Quân Thư Ảnh, một bàn tay nắm vạt áo y, tay kia thì vươn lên như muốn chạm vào cằm y.

Cao Phóng chạy đến, cười nói: “Tiểu hài tử này cuối cùng cũng đạt được tâm nguyện rồi. Tính ra nó cũng được mấy tháng rồi mà vẫn không có tên. Giáo chủ, người đặt tên cho nó đi.”

Quân Thư Ảnh vừa nghe thấy liền lộ vẻ chán ghét, đưa tiểu hài tử lại cho Cao Phóng, nói: “Ta không đặt.”

Cao Phóng vội vàng bế lấy, nhẹ nhàng gỡ bàn tay tiểu hài tử còn nắm vạt áo Quân Thư Ảnh ra, quay sang nói với Sở Phi Dương: “Vậy Sở đại hiệp đặt tên đi.”

Nói về võ công thì được, chứ việc đặt tên, Sở Phi Dương quả thật không biết tí gì cả. Hắn nghĩ nghĩ, khó xử nói: “Tên dễ gọi thì dễ dưỡng, vậy... gọi là Thạch Đầu đi, cứng rắn ương ngạnh.”

Cao Phóng vừa nghe liền thấy kỳ dị, cười không ngớt, nói: “Được được, tên rất hay. Tiểu Thạch Đầu, hài tử đáng thương, sau này cứ gọi người là Tiểu Thạch Đầu vậy.”

Sở Phi Dương nhìn về phía Quân Thư Ảnh, cười nói: “Ta biết tên này không dễ nghe. Sau này người đặt lại một cái tên khác dễ nghe hơn đi.”

Quân Thư Ảnh quay đầu không trả lời. Sở Phi Dương tiến lên kéo y, nói: “Đi thôi, hôm nay ta dạy người chút khinh công bộ pháp.”

Quân Thư Ảnh vừa nghe, hai mắt liền sáng lên theo hấn ra ngoài. Lần đầu cả hai giao thủ, y đã thán phục khinh công của Sở Phi Dương. Nay có cơ hội được học, đối với y thật không gì tốt bằng.

Sở Phi Dương niệm tâm pháp cho Quân Thư Ảnh nghe, đến khi y đã nắm vững, liền đưa y bay đến núi.

Hai người một trước một sau phi thân đi, Quân Thư Ảnh cố gắng cũng có thể đuổi kịp Sở Phi Dương. Tới chân núi hấn bất ngờ tăng tốc bay đi, Quân Thư Ảnh liền đuổi theo đến một vùng đất bằng phẳng.

Sở Phi Dương quay đầu lại cười cười, bỗng nhiên chạy tới ôm Quân Thư Ảnh, đưa y lên đỉnh một cây phong cách đó không xa. Cây phong cao lớn, trên đỉnh lại nhỏ hẹp chỉ đủ để hai người đứng. Gió núi phần phật, mây mù lượn lờ, đứng ở nơi cao như vậy có thể quan sát được phong cảnh hùng vĩ xung quanh.

“Người thấy nơi này như thế nào? Từ nơi này nhìn xuống, tất cả đều nhỏ bé, hồng trần thế tục cũng không còn vướng bận nữa.” Thanh âm Sở Phi Dương hòa vào gió núi càng thêm ôn nhu.

Khóe miệng Quân Thư Ảnh khẽ nhếch, y nói: “Không sai. Tiếc là khi rời khỏi nơi này, chúng ta lại trở về làm một con kiến, không thể mọc cánh thành tiên được.”

Sở Phi Dương không đáp lại, chỉ giữ cho Quân Thư Ảnh đứng vững. Một lúc lâu sau, hắn mới lên tiếng: “Quân Thư Ảnh, ta không biết vì sao ngươi lại lạnh lùng như vậy. Nhưng ta... nguyện ý bên cạnh ngươi mãi mãi, ngươi có nguyện ý hay không?” Một lúc sau, Quân Thư Ảnh chỉ nói: “Chúng ta đi xuống đi.”

Sở Phi Dương nắm chặt tay, bất đắc dĩ than nhẹ, mang Quân Thư Ảnh bay trở về ngọn núi đối diện. Đến nơi, Quân Thư Ảnh liếc nhìn hắn một cái rồi thi triển khinh công trở về trước.

Chương 77

Võ công Quân Thư Ảnh ngày càng tiến bộ, Sở Phi Dương quả thật đã thực hiện đúng lời hứa, dốc sức truyền thụ võ công cho y. Quân Thư Ảnh luôn mang vẻ mặt thản nhiên, nhưng ánh mắt cuồng nhiệt thì không thể nào che lấp được. Sở Phi Dương cảm giác gần đây mỗi lần Quân Thư Ảnh nhìn đến hãn thì hai mắt lại tỏa sáng, khỏi nghĩ cũng biết trong mắt y, hãn chỉ như một quyển bí tịch võ công mà thôi. Tuy rất buồn bực nhưng hãn cũng không có cách nào khác.

Thời tiết dần chuyển lạnh, họ cũng đã ở đây được bốn tháng. Nội lực của Quân Thư Ảnh hiện giờ thậm chí còn cao hơn trước một tầng, trong lòng y vui sướng vô cùng. Sở Phi Dương biết y tất nhiên có mưu đồ, nhưng y luôn che giấu cảm xúc của mình, Sở Phi Dương cũng không đoán ra tâm tư của y, chỉ có thể cẩn thận đề phòng.

Sở Phi Dương vất vả tìm một nơi trú ngụ hẻo lánh trong rừng cây nhằm giúp Quân Thư Ảnh quên dần đi hận ý, nhưng dường như cũng không có hiệu quả gì.

Đến cuối năm, Sở Phi Dương bàn chuyện mừng năm mới với Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh chỉ thản nhiên đồng ý, cũng không quan tâm đến những gì Sở Phi Dương nói. Sở Phi Dương bắt đầu sắm sửa vật dụng ngày tết, trước là mấy bình rượu quý, rồi bắt đầu thay giấy dán trong phòng.

Quân Thư Ảnh mỗi ngày chỉ cần được Sở Phi Dương dạy vài câu võ công tâm pháp là thấy hài lòng rồi. Sở Phi Dương phẩy phẩy tay thở dài, tự nghĩ chính mình rõ ràng là người sống sờ sờ ra đấy, lại ngọc thụ lâm phong anh tuấn tiêu sái, vậy mà so ra còn không bằng vài câu khẩu quyết, liền

quyết định lần sau không truyền thụ gì cho Quân Thư Ảnh nữa, để cho y phải xem trọng mình hơn chút. Nhưng mỗi lần Quân Thư Ảnh thản nhiên đến trước mặt hắc bảo đã thông hiểu những câu khẩu quyết mà hắc bảo vừa mới truyền thụ, hắc bảo liền vắt óc suy nghĩ những đòn thế tâm pháp tinh diệu hơn, chỉ để đổi lấy một khắc thân cận cùng Quân Thư Ảnh và chút lòng khâm phục của y. Đến khi Quân Thư Ảnh nghe xong lại thản nhiên rời đi, võ công đệ nhất thiên hạ Sở đại hiệp chỉ có thể lủi thủi một mình ôm vò rượu về phòng uống giải sầu.

Ngày tháng chạp gió lạnh thấu xương, tuyết cũng bắt đầu tan, những cây mai trong đình viện dần trở hoa, hương thơm nhàn nhạt. Khi Sở Phi Dương băng qua con đường lấp đầy tuyết đến phòng của Quân Thư Ảnh thì y đang ngồi bên cửa sổ nhắm mắt trầm tư, gương mặt y trông thật ôn hòa dưới ánh nắng vàng nhạt ngày cuối đông. Sở Phi Dương cười cười ngồi xuống bên cạnh Quân Thư Ảnh, không lên tiếng quấy rầy y. Quân Thư Ảnh mở mắt nhìn hắc bảo, hơi ngạc nhiên hỏi: “Ăn cơm?”

“... Không.”

“Cũng vừa đúng lúc, câu khẩu quyết hôm qua người truyền cho ta...”

“Quân Thư Ảnh, người nhìn ta chỉ có thể nghĩ đến chuyện ăn cơm và luyện võ công?” Sở Phi Dương bất mãn ngắt lời y.

Quân Thư Ảnh nhíu mày, hỏi: “Vậy xin hỏi Sở đại hiệp muốn như thế nào?”

“... Quên đi.” Sở Phi Dương thở dài, ngồi ngay ngắn lại, bắt đầu lộ vẻ phấn khởi nói: “Ta vừa nhận được tin, cách nơi này trăm dặm có một thị trấn đông đúc giàu có, lại sắp bị một đám đạo tặc quấy phá.”

“... Người phấn khởi thế sao?” Quân Thư Ảnh hồ nghi nhìn hắc bảo.

“Đương nhiên.” Sở Phi Dương bẻ tay, tiếng xương cốt lâu ngày không hoạt động vang lên. “Cũng lâu lắm rồi ta không vận động tay chân, lần này sao có thể để lỡ cơ hội? Người cũng đi cùng ta đi.”

Quân Thư Ảnh nghe Sở Phi Dương nói như thế, chính mình cũng không thể nhịn được, y nhớ rõ đã lâu mình chưa nếm lại sự thống khoái khi giết người.

“Được! Ta đi cùng người!” Quân Thư Ảnh cười nói.

Hai người nói đi là đi, lập tức lên đường. Một con ngựa, một thanh kiếm, một vò rượu, cứ thế mà khởi hành.

Khi Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh tới thị trấn, nơi đó vẫn đang náo nhiệt yên bình. Hai người tìm một gian phòng thượng hạng trong một khách đếm để trọ lại.

Tiểu nam hài trong khách điểm đối với hai khách nhân cầm kiếm đột nhiên xuất tại nơi này rất tò mò, cậu không lộ vẻ sợ người lạ mặt mà cứ bám dính lấy họ. Quân Thư Ảnh luôn luôn lãnh đạm, ngược lại Sở Phi Dương rất thích tiểu nam hài nên cũng không ngăn cản cậu đi theo mình. Tiểu nam hài nói muốn học võ công, Sở Phi Dương liền niệm chút khẩu quyết cho cậu nghe, bảo cậu ghi nhớ thật kỹ. Tất nhiên tiểu nam hài một câu cũng không hiểu, chỉ biết học thuộc lòng như vẹt. Quân Thư Ảnh lại biết rõ mấy câu vô cùng đơn giản kia là bí tuyệt võ công mà bao nhiêu người trên giang hồ thiết tha mơ ước, vậy mà Sở Phi Dương cứ tùy tiện dạy cho một tiểu hài tử ở nông thôn.

“Có thể một đại hiệp sẽ lại xuất hiện.” Sở Phi Dương xoa xoa đầu tiểu nam hài, nhìn Quân Thư Ảnh cười nói. “Kỳ thật ta được như ngày hôm nay cũng là nhờ học võ công theo cách này.”

“... Người có thể thôi tự cao tự đại một chút được không?” Quân Thư Ảnh thở dài. Sở Phi Dương cười to, tiếp tục xoa xoa đầu tiểu hài tử đang

khó hiểu nhìn hai người.

DƯƠNG THƯ MỊ ANH

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 78

Hai người đã ở trong thị trấn năm ngày, Quân Thư Ảnh cũng không còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi được nữa. Buổi tối, Sở Phi Dương kéo Quân Thư Ảnh ra ngoài, hưng trí ngẩng cao đầu nói muốn đưa y đi xem chợ đêm. Quân Thư Ảnh gạt tay hăn ra, lạnh lùng nói: “Ta không muốn lãng phí thời gian ở nơi nhàm chán này. Nếu ngày mai vẫn không có chuyện gì xảy ra, ta muốn lập tức trở về.”

Sở Phi Dương nhìn y, ánh mắt lóe sáng, cười cười nói: “Trở về? Người muốn trở về đâu?”

Quân Thư Ảnh lạnh lùng liếc hăn một cái, không để ý tới vấn đề nhàm chán của hăn.

Sở Phi Dương giơ tay lên, Quân Thư Ảnh cảm thấy một vật gì đó lạnh lạnh chạm vào mặt mình, y cả kinh đẩy mạnh ra, lúc đó mới nhìn rõ đó chính là một vò rượu.

Sở Phi Dương ném vò rượu cho y, nói: “Không muốn đi cũng được. Chúng ta cùng nhau uống rượu đi.” Nói xong hăn ra khỏi phòng, nhảy lên mái nhà. Bầu trời đen thẫm không trăng không sao, chỉ có ánh đèn mờ nhạt phản chiếu trên mặt tuyết, cảnh vật nhu hòa yên tĩnh.

Sở Phi Dương cảm thấy một cơn gió thổi qua, Quân Thư Ảnh đã phi thân lên ngồi bên cạnh hăn. Hăn cười nói: “Khinh công của người tiến bộ hơn rất nhiều so với lần chúng ta giao thủ.”

“Kia cũng là nhờ thiên hạ đệ nhất Sở đại hiệp chỉ bảo cho.” Quân Thư Ảnh thản nhiên nói, âm thanh mang theo một tia trào phúng.

Sở Phi Dương khoát tay áo nói: “Khách khí khách khí. Sao người không uống rượu đi? Rượu ngon không nên lãng phí.” Nói xong hắn cầm lấy vò rượu của Quân Thư Ảnh, mở giấy dán trên miệng vò rượu ra rồi đưa lại cho Quân Thư Ảnh. Hắn chạm vò rượu của mình vào vò rượu của Quân Thư Ảnh, ngửa đầu uống một ngụm to. Quân Thư Ảnh cười cười uống, dòng rượu mát lạnh chảy xuống cổ họng khiến y cảm thấy tâm tình sáng khoái hơn.

Sở Phi Dương cười nói: “Uống rượu để nóng người trước, đợi lát nữa có thể tận lực chiến đấu.”

Quân Thư Ảnh nhướng mày nhìn hắn, đặt vò rượu lên đùi. Nhìn y, Sở Phi Dương cảm giác toàn thân xao động khó nhin, như mãnh hổ muốn lao ra khỏi lồng.

Một lúc lâu sau hai người không nói chuyện. Dần về khuya, ngọn đèn dầu cũng đã lụi tắt, xung quanh không còn bất cứ âm thanh nào nữa.

Sở Phi Dương từ nãy đã nằm xuống, nhắm mắt lại như đang chìm trong giấc ngủ. Trong không trung bỗng nhiên truyền đến một âm thanh nhỏ, hắn liền mở mắt ngồi bật dậy. Quân Thư Ảnh nhìn vào đôi mắt không chút che giấu sự cuồng nhiệt của hắn. Sở Phi Dương cười khẽ, hai người đứng lên, phi thân vào bóng đêm.

Vị trưởng thôn già nua nửa đêm bị đánh thức, gọi tất cả nam đinh lực lưỡng trong trấn ra trấn thủ trước cửa thôn, bóng người gầy yếu run rẩy trong gió rét lại toát lên sự kiên định không chịu khuất phục.

Trước mặt họ là đám thổ phỉ mà dân phụ cận truyền tai nhau. Bọn thổ phỉ này không biết đã đi qua bao nhiêu thôn trấn, nơi nào chúng cũng cướp của giết người, không chuyện ác nào không làm. Cả bọn cười ngửa, cả người trùm áo khoác đen, ngay cả gương mặt cũng che khăn thật kín, ngọn đuốc trong tay phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo của đao kiếm. “Các vị hảo hán,

thôn nhỏ này không có vàng bạc châu báu gì, nhưng lão phu đã chuẩn bị cho các vị đồ dùng lương thực trên đường đi, thỉnh các vị giơ cao đánh khẽ, để người dân trong thôn bình yên vô sự. Chúng ta vô cùng cảm kích.”

Thanh âm lão trưởng thôn chìm vào trong gió rét.

Tên thổ phỉ ở giữa bật cười to, hô lên: “Lão nhân, người cũng biết thức thời đấy. Gia gia chúng ta rất thích những người như lão. Tha cho các người cũng được, nhưng phải đem khuê nữ trong thôn trói lại đến dâng cho chúng ta mới được.” Nói xong cả bọn lại rộ lên những tiếng cười bỉ ổi.

Trưởng thôn tức giận đến mức cả người phát run nhưng vẫn kiên trì nhẫn nại trả lời: “Các vị háo hán, xin niệm tình...”

“Còn đông dài với lão làm gì! Mau giết tất, cứ đứng ở đây mà chịu lạnh à.” Có tên oán giận, vung tên bắn trưởng thôn. Dân chúng hoảng sợ thét vang lên, nhưng không ai có thể lao vào cứu kia kịp thời.

Đột nhiên mọi người nhìn thấy một bóng đen lướt nhanh qua. Đến khi nhìn kỹ mới thấy một nam nhân một thân y phục màu đen đứng giữa mũi tên và trưởng thôn, y phục không gió tự lay động, khí thế bức người. Ngón tay thon dài tái nhợt khẽ động, mũi tên đang bay tới gãy đôi rơi xuống đất.

“Người là kẻ nào? Dám phá hỏng chuyện của gia gia chúng ta, hay là người chán sống?” Tên thổ phỉ không rút mà run, hoảng sợ rống lên.

Sở Phi Dương không biết từ đâu xuất hiện tới bên người trưởng thôn, đưa lão đến bên đám dân làng phía sau. Lúc này hắc mới xông vào trận, kẻ vai sát cánh cùng Quân Thư Ảnh, cười nói: “Chư vị gọi gia gia làm gì, bọn ta cũng không tranh giành địa vị vương bát đản(*) với các người đâu. Vị này chính là Quân Thư Ảnh Quân công tử, còn tại hạ là Sở Phi Dương. Các vị nên nhớ kỹ để xưng với Diêm Vương mình chết dưới tay ai.”

Khi tên thổ phỉ la hét, kỵ mã cũng bắt đầu chuyển động. Quân Thư Ảnh liếc mắt nhìn Sở Phi Dương rồi bất ngờ lao thẳng vào đám thổ phỉ. Vài

tiếng kêu thảm thiết vang lên, thế trận của bọn thổ phỉ bị rối loạn, chúng hùng hù lao vào vây quanh Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương nhếch miệng cười cười, xoay người đối mặt với đám dân chúng đang sợ ngây người phía sau, ôn hòa cười nói: “Đao kiếm vô tình, thỉnh quý vị lui về thôn an tâm chờ đợi.”

Trưởng thôn nhìn về trận hỗn chiến thỉnh thoảng truyền tới những tiếng kêu la thảm thiết, nói: “Vị đại hiệp này, bằng hữu của người đang bị vây khốn, chúng ta cũng phải xông vào cứu trợ a.”

Sở Phi Dương cười nói: “Y không sao đâu.” Cho dân chúng trở về thôn xong, Sở Phi Dương lập tức tham chiến, một đường kiếm khí hất văng bọn thổ phỉ, dọn đường cho hã đến đứng đối lưng với Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh quay đầu nhìn về phía hã, sắc mặt hồng nhuận hăng hái. Sở Phi Dương cười với y. Quân Thư Ảnh quay người sang hướng khác, tiếp tục hỗn chiến với đám thổ phỉ đang xông vào họ như thác lũ.

Một lúc sau, hai người ngồi tựa vào nhau. Xung quanh thi thể chất đầy, mùi máu tươi tràn ngập.

“Khi giết người, trông người thật đáng sợ.” Quân Thư Ảnh khẽ cười nói. “Còn người có vẻ phẫn khởi lắm.” Sở Phi Dương trả lời.

Quân Thư Ảnh xùy một tiếng, đứng dậy rời đi. Sở Phi Dương cười cười theo sau y, hai người một trước một sau trở về thôn.

Dân chúng trong thôn tránh được kiếp nạn lần này, hơn nữa khi xử lý thi thể nhìn thấy bọn ác tặc đều bị giết sạch liền sùng kính Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh như thần tiên tái thế đến cứu sống bọn họ. Trưởng thôn mở miệng ra là gọi ân nhân, bị Sở Phi Dương từ chối, liền sửa lại thành Sở đại hiệp Quân đại hiệp. Sở Phi Dương vừa cười vừa nhìn về phía Quân Thư Ảnh, gương mặt y vẫn không chút thay đổi.

Hai người vất vả lắm mới thoát khỏi mọi người để trở về khách điểm. Sở Phi Dương lại lấy ra mấy vò rượu, cùng Quân Thư Ảnh lên mái nhà đối ẩm(*). Hai người không nói lời nào, chỉ có vò rượu thỉnh thoảng lay động giữa khoảng không. Đến khi tia sáng đầu tiên xuất hiện, mặt trời dần lộ dạng, khắp nơi nhộn nhịp hẳn lên. Nắng sớm bao trùm lên từng ngôi nhà, ấm áp bình thản.

“Người xem, khung cảnh an bình tuyệt đẹp như vậy, nhà nhà thì đang phấn khởi chuẩn bị mừng năm mới. Nếu như không có chúng ta, hôm nay nơi này chỉ còn là một đồng phế tích đầy xác người.” Sở Phi Dương giơ vò rượu lên chỉ xuống dưới.

“Không liên quan đến ta.” Quân Thư Ảnh thản nhiên nói. “Ta giết đám thổ phỉ cũng không phải vì muốn cứu người.”

“Nhưng người thật sự đã cứu bọn họ, Quân đại hiệp.” Sở Phi Dương cười nói. “Tất cả mọi người đều cảm kích người, đa tạ người. Loại cảm giác này không tốt sao?”

Quân Thư Ảnh không trả lời.

Sở Phi Dương quay đầu nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Quân Thư Ảnh, một lúc sau mới lên tiếng: “Ta nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta giao thủ, người đã sử dụng một cây tiêu, trông rất tao nhã. Sao không thấy người sử dụng nữa?”

Quân Thư Ảnh liếc hẳn một cái, nói: “Vỡ rồi, ta đã ném rồi.”

Sở Phi Dương cười nói: “Ta biết cây tiêu kia có thể làm vũ khí, nhất định là có điểm đặc biệt, chỉ sợ ta có bồi(*) cũng không bồi nổi. Chỉ là hôm nay ta nhìn thấy một cây tiêu trên phố, thấy rất được.” Hắn đưa tay ngang thắt lưng rút cây tiêu ra, đưa tới trước mặt Quân Thư Ảnh, nói: “Xem như ta bồi của người đi.”

Quân Thư Ảnh tiếp nhận, nhìn thoáng qua nói: “Không tốt như cái trước.”

Sở Phi Dương sờ sờ mũi, cười nói: “Đối với chuyện này ta vốn không hiểu biết, âm thanh nghe vào cũng thấy giống nhau.” Quân Thư Ảnh cười cười, đặt cây sáo bên người, lại cầm lấy vò rượu.

Sở Phi Dương lại nói: “Lần kia người thổi là khúc nhạc gì? Tới bây giờ ta vẫn chưa từng nghe qua. Âm thanh êm tai như thế lại có thể gọi độc trùng, thật kỳ lạ.”

Quân Thư Ảnh trả lời: “Khúc nhạc kia cũng không có gì đặc biệt, nếu không có nội lực của ta thì thanh âm sẽ không đến chỗ độc trùng được.” Y đưa cây tiêu tới bên môi, tiếng tiêu trong trẻo vang lên. Ban đầu còn hơi hỗn loạn, ngay sau đó liền chuyển thành một âm điệu dễ nghe, êm tai, dần dần hòa vào bóng đêm lạnh giá. Sở Phi Dương ngậy người nhìn Quân Thư Ảnh. Hơi thở phiêu tán trước mặt, ngón tay thon dài chuyển động trên cây tiêu, đôi môi khẽ hé mở...

Đột nhiên Sở Phi Dương kéo tay Quân Thư Ảnh, tiếng tiêu chợt ngừng bật, gương mặt hai người gần lại, chóp mũi tựa hồ sắp chạm vào nhau.

“Quân Thư Ảnh...” Sở Phi Dương nhẹ nhàng gọi. Quân Thư Ảnh im lặng nhìn hắn, hơi thở của y phả vào mặt hắn mang chút hơi rượu.

Sở Phi Dương hơi nghiêng đầu, chậm rãi tiến gần đến đôi môi Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh khép hờ mắt, đôi môi hai người chạm nhau.

(*) vương bát đản: từ dùng để chửi nhau thôi ^^

(*) đối âm: cùng uống rượu

(*) bồi: đèn ^^

Tiểu hài tử ngoan ngoãn nằm trong lòng Quân Thư Ảnh, không ồn không nháo, cắn cắn ngón tay, im lặng ngẩng đầu nhìn Quân Thư Ảnh. Rồi dường như cảm thấy mệt mỏi, tiểu hài tử há cái miệng có vài cái răng nanh mới nhú lên ngáp dài, nhắm mắt dựa vào ngực Quân Thư Ảnh.

Chương 79

Sở Phi Dương điên cuồng hôn đôi môi Quân Thư Ảnh, như thể hắn đang chìm sâu vào men say. Hắn gắt gao ôm chặt lấy y, để hai cùng nằm xuống mái nhà. Quân Thư Ảnh im lặng để mặc hắn ôm. Sở Phi Dương vừa hôn vừa thì thầm lặp đi lặp lại tên Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương nói: “Người làm bộ dáng thế này, như thế nếu xa rời ta người sẽ lập tức chết đi vậy.”

Sở Phi Dương khẽ hôn lên mặt Quân Thư Ảnh, thấp giọng nói: “Người nói đúng. Trên đời này không ai có thể làm cho ta cảm thấy đau đớn như vậy. Trước kia không có, sau này cũng không. Chỉ có người, Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương ta sớm là đệ nhất thiên hạ, không ai có thể tổn thương ta. Chỉ có người, Quân Thư Ảnh, chỉ có người có thể dễ dàng tổn thương ta. Chỉ cần một câu nói, một ánh mắt của người, có thể khiến ta lên cõi thần tiên, cũng có thể khiến ta rơi xuống địa ngục.”

Quân Thư Ảnh cúi mặt, cảm nhận cảm Sở Phi Dương nhẹ nhàng đặt trên đỉnh đầu của mình. Sở Phi Dương kéo Quân Thư Ảnh vào sát hơn, để mặt y dựa vào ngực mình, bàn tay đặt sau lưng y dịu dàng vuốt ve.

“Ta tin, Sở Phi Dương.” Giọng nói nhẹ nhàng của Quân Thư Ảnh vang lên. “Ta tin người thật sự tốt với ta. Cảm tạ.”

Quân Thư Ảnh ngẩng đầu lên, đôi mắt đen thẫm trong suốt như dòng nước, không chứa một tia tạp chất. Sở Phi Dương hơi sửng sốt. Dường như hắn đã sớm quen với một Quân Thư Ảnh lúc nào cũng đa nghi, luôn âm thầm tính kế, y đột nhiên trở nên dễ dàng thân cận như thế, hắn nhất thời không biết phải ứng đối như thế nào.

Nhưng Sở Phi Dương cũng chỉ bất ngờ trong giây lát, hần lập tức mừng rỡ cúi đầu hôn lên đôi môi Quân Thư Ảnh, đầu lưỡi tham lam nhẹ nhàng tiến vào, ánh mắt không che lấp được ý cười. Quân Thư Ảnh nhắm mắt lại để hần tùy ý hôn.

Sở Phi Dương rời ra, quan sát gương mặt tinh tế của Quân Thư Ảnh. Mỗi một phần trên gương mặt y đều khiến hần mê luyện, càng lúc... hần càng trầm sâu, sớm đã vạn kiếp bất phục. Sở Phi Dương dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hàng mi dài, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi hơi hé mở như đang chờ đợi nụ hôn của hần. Sở Phi Dương chỉ cảm thấy dục hỏa dâng lên trong cơ thể, thiêu rụi lý trí cả hần, dục hỏa càng lúc càng tăng, khó có thể chịu được. Hần cúi đầu, tiếp tục nếm mùi vị đôi môi Quân Thư Ảnh.

Gió đêm lạnh dần, Sở Phi Dương vận nội lực sưởi ấm cho cả hai, tuy hần biết rõ là không cần thiết lắm.

Hần cứ thế ôm Quân Thư Ảnh thật lâu, vừa hôn khắp mặt y, vừa nhẹ nhàng gọi tên y. Hần nắm tay Quân Thư Ảnh, đan mười ngón tay vào nhau, Quân Thư Ảnh cũng nắm lại thật chặt. Hần tiến xuống hôn cổ y, y liền ngẩng lên để hần hôn. Đối với một Quân Thư Ảnh như vậy, Sở Phi Dương thật không biết phải làm sao mới có thể khống chế cơn xao động trong lòng mình.

Bất tri bất giác trời đã tờ mờ sáng, sương đêm lạnh lẽo bám vào y phục cả hai.

“Ta xuống thôi.” Sở Phi Dương nói. Quân Thư Ảnh gật gật đầu đứng dậy. Sở Phi Dương cười khổ, cảm thấy trong lòng có chút mất mát khi y đột ngột rời đi.

Sợ phải gặp người dân nhiệt tình trong thôn, hai người lập tức thu dọn hành lý trở về. Khi trở lại biệt viện, họ nhìn thấy tiểu hài tử ở trong nô đang hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp. Thân thể nho nhỏ nằm nghiêng, bộ

dáng khi ngủ trông đáng yêu đến cực điểm. Cao Phóng thì không biết đã đi đâu mất.

Sở Phi Dương liếc mắt nhìn Quân Thư Ảnh, xoay người ôm tiểu hài tử trong nôi lên. Tiểu hài tử bị đánh thức, mở to đôi mắt đen láy, vừa nhìn thấy Sở Phi Dương liền nhếch môi phát ra vài âm tiết vô nghĩa, đôi tay nhỏ bé vỗ vỗ mặt Sở Phi Dương, bắt lấy tóc hăn mà đùa nghịch.

Sở Phi Dương lau nước dãi chảy ra trên mặt tiểu hài tử, cười nói: “Tiểu tử thật ngoan.” Lại quay sang Quân Thư Ảnh, nói: “Người không muốn ôm nó một chút sao?”

Quân Thư Ảnh tiến đến, tiểu hài tử hướng đôi mắt đen láy về phía y. Gương mặt y không chút thay đổi liếc nhìn tiểu hài tử, lãnh đạm nói: “Ta ghét nhất là tiểu hài tử.”

Sở Phi Dương vỗ vỗ tiểu hài tử trong tay, cười nói: “Người ở trước mặt nó mà nói như vậy sẽ làm nó thương tâm đó. Đúng không Tiểu Thạch Đầu?”

Tiểu hài tử vỗ bàn tay nhỏ bé vào tay Sở Phi Dương, kêu lên vài tiếng vô nghĩa.

Sở Phi Dương bắt lấy bàn tay đang làm loạn của tiểu hài tử, liếc mắt sang Quân Thư Ảnh, trong mắt y dường như có một tia nhu hòa xẹt qua. Sở Phi Dương bất ngờ đưa tiểu hài tử vào lòng Quân Thư Ảnh, ôm cả y lẫn tiểu hài tử, ghé vào tai Quân Thư Ảnh, thấp giọng nói: “Nó không phải sự sỉ nhục của người. Nó là máu thịt của người. Quân Thư Ảnh, nó là hài tử của ta và người.”

Quân Thư Ảnh quay đầu tránh. Lời nói của Sở Phi Dương khiến y đông cứng người, lại nhìn về phía tiểu hài tử đang nhu thuận nhìn mình.

“Nó là cốt nhục của người, không ai có thể có sự ràng buộc thân thiết với người hơn nó. Người muốn chính mình xa lánh nó sao?” Sở Phi Dương tiếp tục thấp giọng nói.

Quân Thư Ảnh nhú mày, một lúc sau mới lên tiếng: “... Không.”

Sở Phi Dương bật cười nhẹ, Quân Thư Ảnh tránh khỏi vòng tay của hắn. Tiểu hài tử ngoan ngoãn nằm trong lòng Quân Thư Ảnh, không ồn không nháo, cắn cắn ngón tay, im lặng ngẩng đầu nhìn Quân Thư Ảnh. Rồi dường như cảm thấy mệt mỏi, tiểu hài tử há cái miệng có vài cái răng nanh mới nhú lên ngáp dài, nhắm mắt dựa vào ngực Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh sờ sờ gương mặt mềm mại của tiểu hài tử trong lòng, thấp giọng nói: “Nó mềm mại như vậy, chỉ sợ sờ một chút liền tan vỡ.”

Sở Phi Dương cười nói: “Vậy tốt nhất là người cứ đợi đến khi nó tỉnh lại đi.” Nói xong liền cất bước rời đi. Quân Thư Ảnh nhìn hắn, nhú mày suy nghĩ.

Chương 80

Sở Phi Dương kỳ thật vẫn buồn bực như cũ, mặc dù lúc cả hai ở trên mái nhà, hắc ôm cũng đã ôm qua, nhưng chung quy cũng không được gì. Đối mặt với hắc, Quân Thư Ảnh vẫn giữ một bộ dáng thản nhiên, Sở Phi Dương cho dù muốn đến hôn y, cũng không dám vượt qua lớp hàn khí vây quanh y.

Sau lần đó, chuyện hắc cùng Thanh Phong Kiếm Phái rốt cuộc cũng truyền ra khắp võ lâm. Khắp nơi mọi người bàn tán xôn xao chuyện hắc – một chính nghĩa đại hiệp – lại vì một tên yêu nhân mà rơi vào ma đạo.

Sở Phi Dương chăm chú lắng nghe, không thể không bội phục bản lĩnh của họ, kể chuyện y như thật, khiến hắc nghĩ nếu mình không đi gây họa cho võ lâm quả thực có lỗi với những người đã thối phòng câu chuyện này.

Võ lâm đại hội sắp tới, Sở Phi Dương biết là mình vô duyên với nó. Nói hắc không hối tiếc chút gì cũng không đúng, nhiều năm khổ luyện như thế, ngôi vị võ lâm dễ dàng đoạt lấy như trở bàn tay lại vượt mất. Nhưng cho dù được trở lại bao nhiêu lần, không nghi ngờ gì nữa, hắc cũng vẫn sẽ chọn con đường này.

Hắc có thể vứt bỏ danh lợi, chỉ vì Quân Thư Ảnh. Lại không biết mình trong mắt Quân Thư Ảnh như thế nào? Sở Phi Dương chán nản, đáp án thật rõ ràng, nếu muốn cùng danh lợi địa vị tranh giành sự ưu ái của Quân Thư Ảnh, quả thật là không biết tự lượng sức mình.

Sở Phi Dương từ bên ngoài trở về, vỗ vỗ bụi bám trên y phục, đi vào đại sảnh. Quân Thư Ảnh đang ngồi trước bàn đọc sách, trong tay là cây tiêu hắc tặng cho y. Tuy rằng biết rõ Quân Thư Ảnh làm vậy cũng không có tâm

tư gì, nhưng trong lòng Sở Phi Dương cũng dâng lên một niềm vui khó tả. Hắn nhẹ nhàng đến phía sau Quân Thư Ảnh, vòng tay ôm y. Thân thể Quân Thư Ảnh cứng đờ, giơ tay lên muốn đẩy ra. Sở Phi Dương thấp giọng nói: “Đừng nhúc nhích.” Quân Thư Ảnh dừng lại, thả lỏng thân thể.

“Người đang xem gì vậy?” Sở Phi Dương áp mặt vào y, nhẹ giọng hỏi.

“Phong thổ tập tục của Trung Nguyên.” Quân Thư Ảnh nghiêng đầu, thản nhiên trả lời.

Sở Phi Dương cười khẽ, đứng thẳng lên: “Người xem để làm gì? Muốn sau này ở lại Trung Nguyên sao? Có gì muốn biết cứ hỏi ta không phải là tốt hơn sao, không ai hiểu rõ Trung Nguyên hơn ta đâu.”

Quân Thư Ảnh trầm tĩnh một lát, trả lời: “Ta chỉ tùy tiện xem thôi.”

Sở Phi Dương thở dài, vươn tay lấy quyển sách Quân Thư Ảnh đang cầm ném lên mặt bàn, quay Quân Thư Ảnh sang phía mình, nhìn thẳng vào mắt y, nghiêm túc nói: “Quân Thư Ảnh, ta có chuyện quan trọng cần nói.” Quân Thư Ảnh chuyển tầm mắt sang cái ghế bên cạnh, thản nhiên nói: “Ngồi đi.”

Sở Phi Dương ngồi xuống, ho nhẹ một tiếng nói: “Quân Thư Ảnh, lời nói ngày đó trên đỉnh thân cây... người hiểu được ý ta không?”

Quân Thư Ảnh gật đầu, vẫn bình thản không chút dao động nhìn hắn. Sở Phi Dương bất đắc dĩ thở dài, rốt cuộc y hiểu là hiểu cái gì chứ?

“Ý của ta là, ta muốn ở bên cạnh người, cùng với Tiểu Thạch Đầu. Chúng ta là người một nhà. Hiểu không?”

Quân Thư Ảnh nhướng mày nói: “Người cho ta là gốc tử sao?”

... Ngược lại, Sở Phi Dương cũng không rõ lời nói của Quân Thư Ảnh nghĩa là gì. Y nói y hiểu, nhưng lại không... nói ra rõ ràng, như vậy y căn bản là không muốn ở bên cạnh hẳn?

“Nói xong chưa? Ta muốn đi luyện công.” Quân Thư Ảnh nhướn mày nhìn hẳn, đứng dậy.

Sở Phi Dương vội giữ chặt tay y, nói: “Người chờ một chút. Ta... người...”

Con mẹ nó, ta muốn người, người liền đi theo ta đi!! Giọng nói trong lòng Sở Phi Dương hét lên.

“Gần đây ta có quan sát võ công của người. Bởi vì nội lực của ta và người hoàn toàn trái ngược nhau, cho nên võ công ta dạy người, dù người có luyện đến đâu cũng không thể phát huy hết uy lực của đòn thế. Chuyện này không quan hệ đến việc có chăm chỉ luyện tập hay không, ngược lại người cố ép bản thân quá cũng không có kết quả.” Sở Phi Dương nghiêm mặt nói.

“Vậy phải làm sao?” Quân Thư Ảnh nghe xong có chút phiền não.
“Người nên sớm cho ta biết ta không thể luyện như người. Cố ý làm ra vẻ nghĩa hiệp, là bởi vì người biết ta căn bản không thể vượt qua người, phải không?”

Sở Phi Dương thở dài: “Người đúng là tên tiểu nhân vong ân bội nghĩa. Nếu ta có moi tim đưa tới trước mặt người, chắc người cũng chỉ ngại bẩn mà ném đi thôi.”

Quân Thư Ảnh nhìn hẳn, không đáp lại.

Sở Phi Dương buông tay y ra, đứng dậy nói: “Đi thôi. Ta sẽ dạy người chút chiêu thức mới. Tuy rằng người không thể luyện đến mức cao nhất, nhưng sẽ tiến xa hơn so với trước. Người có thể tự mình nhận ra được điều

đó. Nhưng nếu người muốn vượt qua ta, ta chỉ có một câu thôi, kiếp sau người cũng không thể!”

Quân Thư Ảnh oán hận nhìn hẩn bước ra ngoài. Sở Phi Dương đi được vài bước lại quay đầu nhìn về phía Quân Thư Ảnh vẫn còn đứng bất động tại chỗ, nhướng mày nói: “Người không đi? Ta đây tuyệt thế công phu không phải không muốn truyền cho người, chỉ là không thể!”

Quân Thư Ảnh hung tợn rửa thầm, vẻ mặt không cam lòng, nhưng cũng theo sát Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương xoay người, khẽ cười, kèm theo đó là tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Chương 81

Ngày trừ tịch(*), từng đợt tuyết lớn rơi xuống. Biệt viện này ở ngoại ô, chung quanh không có bóng người, chỉ là một mảnh rừng tiêu điều khô tàn. Tuy rằng nơi này chỉ có bốn người ở nhưng trong viện cũng không phải không có không khí ngày lễ. Cao Phóng đối với ngày lễ này cảm thấy rất vui mừng, treo câu đối trước cửa, khắp nơi giăng đầy đèn lồng đỏ, còn có thêm những vật trang trí khác thường, tuy rằng có hơi kỳ dị, nhưng thoát nhìn lại thập phần náo nhiệt.

Chỉ có vài người nên cũng không chú ý việc ăn uống lắm, ngày trừ tịch cũng chỉ ăn vài món, những vò rượu của Sở Phi Dương mua về cũng được đem ra uống. Cao Phóng chỉ uống một chút, chăm sóc Tiểu Thạch Đầu cẩn thận xong liền ăn mặc chỉnh tề đi ra ngoài, nói phải đi tìm một vị thuốc. Quân Thư Ảnh đối với chuyện này chỉ thờ ơ, Sở Phi Dương đi theo dăn dò vài câu, tiễn Cao Phóng ra đi, khi trở về đã không còn thấy Quân Thư Ảnh đâu nữa. Hắn mang mấy vò rượu còn lại đi đến thư phòng của Quân Thư Ảnh.

Khi đến đình viện của Quân Thư Ảnh thì hắn thấy y đang múa kiếm. Sở Phi Dương hưng trí dựa lưng vào cạnh cửa, mỉm cười nhìn. Dưới bầu trời sương tuyết, thân ảnh thon thả nhưng mạnh mẽ phiêu động, y phục lại không vương một bông tuyết trắng nào. Nhưng Quân Thư Ảnh múa bộ kiếm pháp kia mặc dù trông rất hoa lệ, nhưng không dùng chút lực nào, tựa hồ y chỉ đang nhàn hạ múa kiếm cho vui mà thôi. Sở Phi Dương thật không ngờ Quân Thư Ảnh lại có lúc thông thả như vậy.

Quân Thư Ảnh thu kiếm, thản nhiên nhìn về phía Sở Phi Dương. Sở Phi Dương quơ quơ mấy vò rượu lên, cười cười. Quân Thư Ảnh xoay người trở

về phòng trước, để cửa cho Sở Phi Dương cùng vào.

“Ta không nghĩ người có thể có nhàn hạ múa kiếm thoải mái như vậy.” Sở Phi Dương cười nói, đặt vò rượu lên bàn, ngồi lên chiếc ghế cạnh cửa sổ.

Quân Thư Ảnh ngồi bên cạnh hẳn, thản nhiên cười nói: “Tuy rằng lễ trừ tịch của Thiên Nhất Giáo không giống Trung Nguyên, nhưng cũng tổ chức chút lễ mừng. Khi xưa ta còn trẻ, địa vị thấp, chúng ta phải nhận mấy trò múa kiếm góp vui này. Còn có Cao Phóng cùng Thanh Lang.”

Sở Phi Dương nhướng mày nói: “Thiên Nhất Giáo nguyên lai đúng là phong nhã như thế, vậy mà trước kia ta lại xem thường nó.”

Quân Thư Ảnh thở dài: “Đó là thời Giáo chủ tiền nhiệm... Quên đi, nói chuyện đó với người làm gì.”

Sở Phi Dương nâng vò rượu lên uống, cười nói: “Người nguyện ý nói, ta sẽ chăm chú lắng nghe. Mọi chuyện về người, ta đều muốn biết... tất cả.” Sở Phi Dương nhìn thẳng vào Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh cũng cầm một vò rượu, nửa như cười nửa như không, nói: “Không ngờ Sở đại hiệp lại có thể nói ra những lời tâm tình như vậy.”

“Đa tạ tán thưởng.” Sở Phi Dương sờ sờ mũi, cũng cầm một vò rượu lên. Hai người uống cả ngụm rượu, vui sướng đến cực điểm.

“Nói đến Thanh Lang...” Sở Phi Dương thản nhiên lên tiếng. “Người không muốn giành lại ngôi vị Giáo chủ sao? Võ công của người hiện giờ có thể coi là lợi hại nhất võ lâm rồi.”

“Đương nhiên là muốn.” Quân Thư Ảnh buông vò rượu, trả lời. “Nhưng không phải võ công thăng tiến có thể đoạt lại ngôi Giáo chủ. Thiên Nhất Giáo đều là người của Thanh Lang, cho dù ta có giết hẳn cũng không thể

yên ổn mà ngồi ở vị trí đó.”“Người hiện tại cũng rất hiểu chuyện.” Sở Phi Dương nhướn mày nói. “Chứ như người trước kia, ngồi được ở vị trí Giáo chủ mới là lạ.”

Quân Thư Ảnh thản nhiên liếc hắt một cái, khinh thường quay đầu đi. Sở Phi Dương nhìn y một lúc, ho nhẹ, nói: “Quên đi, đêm trừ tịch mà nói chuyện này thật mất hứng.”

Quân Thư Ảnh không đáp lại, ném vò rượu rỗng đi, với tay cầm lấy vò khác. Đột nhiên Sở Phi Dương nắm tay y ngăn lại, tiến đến gần, thấp giọng nói: “Quân Thư Ảnh, chúng ta làm đi.”

Quân Thư Ảnh nhìn hắt một lúc lâu. Sở Phi Dương vẫn chăm chú nhìn thẳng vào mắt Quân Thư Ảnh, ánh mắt nóng bỏng đến nỗi y phải quay sang hướng khác, nói: “Không được.”

Sở Phi Dương thất vọng buông y ra, ngã người vào chiếc ghế dựa, không lên tiếng. Nhưng Quân Thư Ảnh tiếp tục nói: “Không biết loại được kia của Thanh Lang có... còn tác dụng hay không. Loại tư vị này, ta không bao giờ... muốn trải qua nữa. Thanh Lang hại ta đến nông nỗi này, ta nhất định phải bắt hắt hoàn lại gấp bội.”

(*) trừ tịch: giao thừa

“Kỳ thật nếu ta thượng người sẽ không cần phải lo lắng đến chuyện này.”

....

“Bất quá, ta không có hứng thú với người.”

Chương 82

Sở Phi Dương trở mặt, một lúc lâu sau mới nói: “Chuyện đó... kỳ thật...không cần lo lắng... ta có thể...”

“Có thể cái gì?” Quân Thư Ảnh nửa như cười nửa như không nói. Bị ánh mắt quỷ dị kia nhìn chăm chú, Sở Phi Dương nói không nên lời, chẳng biết tại sao, hẳn có cảm giác mình đang bị... đùa bỡn.

“Kỳ thật nếu ta thương người sẽ không cần phải lo lắng đến chuyện này.” Quân Thư Ảnh quay mặt đi, thản nhiên nói. Sở Phi Dương lạnh người. Tất nhiên là hẳn chưa từng nghĩ tới loại chuyện này, nhưng nếu Quân Thư Ảnh yêu cầu, hẳn cũng... không có khả năng cự tuyệt...

“Bất quá ta không có hứng thú với người.” Quân Thư Ảnh thêm vào.

... Sở Phi Dương thở phào nhẹ nhõm, rồi lại có chút thất vọng nói không nên lời. Quân Thư Ảnh mở miệng định nói tiếp, Sở Phi Dương liền đưa tay ngăn y lại, bất đắc dĩ nói: “Ngừng. Loại chuyện này không nên nói ra miệng. Người cứ coi như ta uống rượu nhiều quá, những lời kia cũng xem như là không nghe thấy đi.”

Quả nhiên khóe miệng Quân Thư Ảnh nhếch lên thành một nụ cười, giờ giờ vò rượu về phía Sở Phi Dương. Sở Phi Dương cúi đầu cười khổ, đặt hết mấy vò rượu lên bàn, nói: “Uống! Đêm nay không say không về!”

Hai người đều tận hưởng, phút chốc trên mặt bàn chỉ còn lại những vò rượu rỗng. Sở Phi Dương tự xưng là mình ngàn chén không say, lúc này cũng đã có chút men say. Quân Thư Ảnh ném cái vò rượu cuối cùng, gục xuống bàn, bị Sở Phi Dương tận dụng thời cơ hôn đến mức hít thở không

thông.Sáng hôm sau khi Quân Thư Ảnh tỉnh lại, y thấy mình đang cùng Sở Phi Dương y phục hỗn độn cùng nhau ngã xuống giường. Y ngẩng đầu, liền bắt gặp ánh mắt tràn đầy ý cười của Sở Phi Dương.

“Chào.” Sở Phi Dương cười nói.

“... Chào.” Quân Thư Ảnh vừa mới nói, Sở Phi Dương đột nhiên xoay người ngăn y lại, gương mặt tươi cười ôn hòa càng lúc càng tiến đến gần, hắn vươn đầu lưỡi đảo nhẹ qua đôi môi Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh nhú mày, quay đầu đi.

Sở Phi Dương khẽ thở dài, đứng dậy sửa sang y phục, quay đầu lại cười nói: “Hôm nay là mùng một tết, người có muốn ra ngoài dạo chơi một chút không? Bên ngoài rất nhộn nhịp a.”

Quân Thư Ảnh nhú mày, lắc lắc đầu. Sở Phi Dương nhìn những sợi tóc tán loạn của y, gương mặt mang chút hồng nhuận. Trong lòng hắn cảm thấy ấm áp, lại muốn đùa giỡn trêu chọc y.

“Cho ta hôn một chút.” Sở Phi Dương dùng chóp mũi cọ cọ chiếc mũi cao thẳng của Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh đẩy hắn ra để đứng dậy. Sở Phi Dương cười nói: “Nếu không để ta hôn, ta sẽ không dạy người võ công.”

Quân Thư Ảnh dừng lại, oán hận trừng mắt nhìn Sở Phi Dương. Sở Phi Dương nhướn mày nhìn y chờ đợi. Hắn cũng không muốn đem võ công để đổi lấy chút khoảnh khắc được thân cận Quân Thư Ảnh, nhưng ngoại trừ lần đó, hắn không biết ngoại trừ võ công Quân Thư Ảnh còn quan tâm điều gì ở hắn.

Quân Thư Ảnh nghiêng răng thấp giọng nói: “Đồ vô sỉ.”

Sở Phi Dương khẽ cười nói: “Khách khí khách khí.” Nói xong lại đưa mặt đến gần. Quân Thư Ảnh ra vẻ vừa muốn đẩy hắn ra nhưng lại không

dám dùng lực, khiến Sở Phi Dương cười thầm.

“Quân giáo chủ chống cự như thế, ta càng thấy ngon miệng mê người. Ta sẽ không khách khí.” Nói xong liền hung hãn hôn môi Quân Thư Ảnh.

Hơi thở gấp gáp cùng tiếng rên rỉ nhẹ nhàng khi hai người gấn bó giao triền vang khắp căn phòng lạnh lẽo.

Mấy ngày kế tiếp gương mặt Quân Thư Ảnh vẫn xám xịt, vờ như không nhìn thấy Sở Phi Dương. Sở Phi Dương biết sáng đó mình đã đùa giỡn quá phận, cũng biết thân biết phận mà không đi gây phiền toái cho Quân Thư Ảnh.

Cao Phóng vẫn chưa trở về. Sở Phi Dương không biết hẳn tìm được gì mà phải ra ngoài ngay lúc trời đổ tuyết như thế này. Ngẫm lại Cao Phóng không có võ công, ngay lúc thời tiết khắc nghiệt này mà gặp phải phiền toái gì, không biết hẳn sẽ xoay sở như thế nào.

Sở Phi Dương nói cho Quân Thư Ảnh về điều hẳn đang lo lắng, lại bị Quân Thư Ảnh lạnh lùng phán một câu là xen vào việc của người khác.

Đảo mắt cũng đã tới mùa mười tháng giêng, tuyết đã sớm ngừng rơi, trên mặt đất vốn phủ đầy tuyết trắng giờ ngập nước bùn, dơ bẩn không chịu nổi. Đã hai ngày nay Quân Thư Ảnh không cho Sở Phi Dương bước vào phòng mình, hẳn có cảm giác như là đã qua ba năm rồi vậy. Hẳn quyết định không quan tâm đến ý nguyện của Quân Thư Ảnh nữa, cho dù có bị y cự tuyệt đi nữa, hẳn cũng muốn gặp y. Dù không được trò chuyện với y, chỉ cần được ngồi bên cạnh y, lẳng lặng nhìn y là tốt rồi. Sở Phi Dương thông thả bước đến trước cửa phòng Quân Thư Ảnh, vươn tay, hơi chần chờ một lúc rồi gõ cửa.

Không người lên tiếng trả lời.

Dự cảm bất an nổi lên, Sở Phi Dương nhẹ nhàng đẩy cửa, cánh cửa không khóa liền mở ra.

Trong phòng không bóng người.

Sở Phi Dương thở hỗn hển tìm khắp phòng. Căn phòng vẫn như trước, nhưng vì thiếu vắng bóng người mà có chút trống trải.

Y đi rồi. Sở Phi Dương đầu óc mờ mịt ngồi xuống ghế. Y đi rồi, Quân Thư Ảnh đang trong tay y, giờ đã đi rồi.

Sở Phi Dương nắm chặt tay. Hắn vốn đặc chí rằng Quân Thư Ảnh đã biết thuận theo hắn, bao nhiêu khổ tâm cuối cùng cũng đạt được kết quả. Nhưng, nguyên lai tất cả chỉ là thủ đoạn của y để khiến hắn lơ lửng cảnh giác.

Y đã luyện võ thành công, Sở Phi Dương cũng chẳng còn giá trị gì với y nữa. Vì vậy nên y mới không hề lưu luyến mà rời đi.

Quân Thư Ảnh, người lợi hại lắm. Đóng kịch thật tốt, tốt lắm. Sở Phi Dương nắm chặt tay đến mức các đốt ngón tay kêu răng rắc, vung mạnh xuống mặt bàn.

Sở Phi Dương không hy vọng có thể truy tìm tung tích của Quân Thư Ảnh dựa vào hoàng đế(*), quả nhiên chính nó cũng không thể tìm được tung tích của Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương cuối cùng cũng hiểu được mấy ngày trước Cao Phóng cấp tốc rời đi như vậy là để tìm giải được gì.

Sở Phi Dương nằm ngửa trên giường Quân Thư Ảnh, hơi thở lạnh băng, như trái tim của nam nhân từng ở căn phòng này mấy tháng trước.

Không khí mừng tân niên còn chưa tán đi, trong ngoài Đoạn Kiếm sơn trang lại náo nhiệt rộn ràng, các đại môn phái Trung Nguyên đều tập trung tụ họp về nơi này. Đoạn Kiếm sơn trang tượng trưng cho quyền thế của toàn bộ võ lâm Trung Nguyên, tại nơi này, những anh tài tiếp nhận chức vụ võ lâm minh chủ, đồng thời cũng trở thành chủ nhân cai quản Đoạn Kiếm sơn trang rộng lớn này.

Cách đại hội võ lâm hai tháng, các đại môn phái đã lục tục xuất hiện. Sở Phi Dương đầu đội mũ, nấp sau một cây đại thụ bên ngoài sơn trang. Muốn tiến vào sơn trang, bắt buộc phải đi qua nơi này. Sở Phi Dương phi thân lên một cành cây vững chắc, nhìn chăm chú những nhân sĩ tới lui bên dưới.

Rất nhiều người là bằng hữu của hắn. Nhìn bọn họ, Sở Phi Dương không khỏi có chút bồi hồi. Hắn vốn cũng nên hăng hái tham gia võ lâm đại hội lần này, việc đoạt ngôi vị minh chủ kia đối với hắn mà nói chỉ đơn giản như lấy đồ ra khỏi túi. Nhưng tiền đồ của hắn tất cả đều bị chôn vùi trong tay một kẻ không phân biệt tốt xấu là Quân Thư Ảnh. Không tìm được Quân Thư Ảnh, hắn sao có thể cam tâm.

Hiện tại Sở Phi Dương không có chút manh mối nào về Quân Thư Ảnh. Nhưng hắn cũng không lo lắng. Tâm tư Quân Thư Ảnh cũng dễ đoán, y luôn cố chấp truy quyền trục thế, hiện giờ ra đi, chỉ có thể đến hai nơi, một là Thương Lang Sơn Thiên Nhất Giáo, còn lại là Đoạn Kiếm sơn trang này. Sở Phi Dương có thể nhớ rõ từng nét mặt, từng thái độ, nhất cử nhất động của y, tất nhiên nhớ rõ khi ở biệt viện y từng đọc qua sách về Trung Nguyên. Hắn liền quyết định ở đây, thông thả chờ con thỏ tự dâng mình vào miệng bẫy. Những âm thanh huyền ảo truyền đến, Sở Phi Dương ngưng thần lắng nghe một lúc, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Giọng nói càng tiến đến gần, thân ảnh Tín Vân Thân cùng Tống Lam Ngọc xuất hiện trước tầm nhìn của hắn. Hai người đi trước mọi người, cãi nhau không dứt.

Tiểu hài tử quả nhiên vẫn là tiểu hài tử. Sở Phi Dương lắc lắc đầu.

“Rốt cuộc là còn cách sơn trang bao xa a? Sông sâu cũng vượt qua rồi, núi cao cũng leo luôn rồi, vậy mà ngay cả bóng dáng của sơn trang cũng không thấy.” Tống Lam Ngọc vẻ mặt khổ sở oán hận nói. “Lại còn không thể cười ngửa.”

Tín Vân Thâm vừa cười xấu xa nhạo báng vừa đánh đánh trêu chọc. Tống Lam Ngọc uất giận trả đũa lại, hai người cứ thế vừa cãi vừa đánh nhau ầm ĩ. Sở Phi Dương nhắm mắt lại nghe, khóe miệng cũng cong lên lộ nét tươi cười.

“A!” Một tiếng kêu ngắn ngủi vang lên, đau đớn xen lẫn thống khổ.

“Lam Ngọc, người xảy ra chuyện gì? Ta không dùng lực đánh người a.” Là âm thanh kinh hoàng của Tín Vân Thâm. “Rắn! Có rắn!”

Sở Phi Dương vội vàng đứng dậy nhìn xuống. Tống Lam Ngọc ôm chân ngồi dưới đất. Tín Vân Thâm lo lắng cởi giày cho y, chưa ống chân y ra phía trước. Sở Phi Dương quay đầu lại nhìn, hai tiểu tử này đi quá nhanh, cách mọi người quá xa, họ không thể tới cứu kịp thời. Sở Phi Dương liền phi thân xuống trước mặt Tống Lam Ngọc cùng Tín Vân Thâm.

“Ta đến đây.” Sở Phi Dương vừa nói vừa ngồi xổm xuống, rạch một đường lên y phục chỗ vết thương dưới chân. Nhíu mày nhìn miệng vết thương sắp trở nên tím sẫm, Sở Phi Dương điểm huyết đạo chỗ vết thương, đưa miệng hút chất độc ra.

“Sở... Sở đại ca...” Tống Lam Ngọc ngơ ngác nhìn Sở Phi Dương đến nỗi quên cả khóc, giọt lệ vẫn còn vương trên khóe mắt.

Tín Vân Thâm sửng sốt một chút, rồi hưng phấn bổ nhào lên lưng Sở Phi Dương, tay chọt chọt: “Sư huynh! Đại sư huynh! Huynh chết đi đâu? Đệ tìm khắp nơi đều không thấy huynh!”

Sở Phi Dương phun máu độc trong miệng ra, kéo Tín Vân Thâm xuống, vỗ vỗ đầu cậu, nói: “Sư huynh không chết, nhưng đệ cứ đè ép huynh như thế, huynh cũng thật muốn chết!”

Đến lượt Tống Lam Ngọc bổ nhào vào ngực Sở Phi Dương, gắt gao ôm lấy cổ hắn, chôn mặt thật sâu vào vai hắn.

Sở Phi Dương thở dài vỗ nhẹ lưng y, an ủi: “Được rồi được rồi, có ta ở đây.”

“Huynh sẽ không đột nhiên rời đi nữa chứ...” Tống Lam Ngọc nghẹn ngào nói.

Sở Phi Dương nhìn phía xa, đám người Tín Bạch dường như đã phát hiện nơi này có chuyện, bước chân đã dần gấp rút lên. “... Không đâu.” Sở Phi Dương cười khổ nói.

Chương 83

Vì gấp rút chữa thương cho Tống Lam Ngọc, Sở Phi Dương bị bại lộ hành tung, muốn rời đi cũng không còn kịp nữa, đành phải đón nhận cảnh Tín Bạch vừa nhìn thấy mình sắc mặt đã trầm lại. Dù trên giang hồ, hãn thanh danh vang dội, người người kính ngưỡng, nhưng hãn lại chọc giận vị sư phụ nuôi mình từ nhỏ đến lớn, trong lòng luôn cảm thấy áy náy bất an như tiểu hài đồng khi đối mặt với trưởng bối.

“Sư phụ...” Sở Phi Dương tiến lên trước, cung kính hành lễ.

Tín Bạch không nhìn hãn, lướt qua đến bên Tín Vân Thâm cùng Tống Lam Ngọc, nghiêm khắc răn dạy cả hai vài câu, rồi hô quát bọn đệ tử tiếp tục lên đường.

Những đệ tử Thanh Phong Kiếm Phái muốn cùng Sở Phi Dương ôn chuyện chỉ có thể khó xử nhìn Sở Phi Dương rồi tiếp tục đi.

Tín Vân Thâm và Tống Lam Ngọc nhìn nhau, đi đến bên cạnh Sở Phi Dương. Tống Lam Ngọc thấp giọng nói: “Đi thôi. Sư phụ hiện giờ đang nổi nóng, đợi đến khi đến Đoạn Kiếm sơn trang, sư phụ sẽ tha thứ cho huynh thôi.”

“Vân Thâm, Lam Ngọc, các người chớ nhàn sự mà xen vào chuyện người khác, mau đi cho kịp.” Giọng nói Tín Bạch truyền tới.

Tín Vân Thâm cùng Tống Lam Ngọc khó xử, Sở Phi Dương tuy rằng cảm thấy chua xót khi bị đối xử lạnh nhạt, cũng chỉ có thể mỉm cười khuyên cả hai đuổi theo mọi người trong giáo phái.

“Đi đi. Chớ chọc sư phụ nổi giận. Các người không cần lo lắng cho ta, ta sẽ theo sau.” Sở Phi Dương vỗ vỗ đỉnh đầu Tín Vân Thâm, đẩy hai người về phía trước.

Tống Lam Ngọc lại nắm cổ tay Sở Phi Dương, bướng bỉnh nói: “Ta muốn ở bên cạnh huynh. Ta chỉ sợ Sở đại ra lại ra đi, mai danh ẩn tích, không thể tìm được.”

Tín Vân Thâm vừa muốn lên tiếng, lại bị Tống Lam Ngọc đẩy về phía trước. “Vân Thâm, người mau đi theo sau họ đi. Sư phụ nếu nóng giận thì chỉ có người chịu thiệt thôi.”

Tín Vân Thâm thấy Tống Lam Ngọc trừng mắt nhìn mình, sờ sờ đầu, nói với Sở Phi Dương: “Ta đi đây. Đại sư huynh nhất định không được ra đi nữa đó.”

Sở Phi Dương gật đầu cười, nhìn thân ảnh vội vàng đuổi theo mọi người của Tín Vân Thâm. Bỗng nhiên hắn cảm thấy đầu vai chột nặng, là do Tống Lam Ngọc quá vui mừng là tựa đầu vào vai hắn.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cười nói: “Chân của người sao rồi? Để ta đỡ người đi.”

Tống Lam Ngọc dường như được Sở Phi Dương nhắc nhở mới nhớ tới vết thương trên đùi mình, nhất thời nhăn mày đau đớn, dựa hẳn người vào Sở Phi Dương, nói: “Vậy làm phiền Sở đại ca.”

Sở Phi Dương quàng tay Tống Lam Ngọc qua vai mình, vận chút sức, đỡ Tống Lam Ngọc bước đi không phải chạm vào vết thương trên đùi. Tống Lam Ngọc bước theo Sở Phi Dương, không nhìn đường mà cứ si ngốc ngăm gương mặt tuấn đỉnh nghiêng nghiêng của Sở Phi Dương.

Chuyện lần trước dường như đã xảy ra từ lâu lắm rồi, sự tình như vậy, Tống Lam Ngọc không dám nghĩ đến chuyện gặp lại Sở Phi Dương, chứ

đừng nói đến chuyện có thể thân cận hẳn như thế này. Tống Lam Ngọc suy nghĩ, ánh mắt cũng trở nên mờ lung.

Sở Phi Dương dìu Tống Lam Ngọc theo sát phía sau bốn người Thanh Phong Kiếm Phái. Không phải là hẳn không muốn tiếp tục chờ Quân Thư Ảnh, nhưng nếu bị Tín Bạch bắt gặp, hẳn không dám nghĩ lão sẽ càng tức giận như thế nào nữa. Khi đó, muốn lão tha thứ cho hẳn càng thêm khó khăn. Phía sau lại xuất hiện nhiều đám người, danh môn chính phái có, tiểu phái vô danh của có. Đại hội võ lâm mười năm mới có một lần, cho dù không tranh ngôi vị võ lâm minh chủ, họ cũng muốn đến xem náo nhiệt.

Trong đó có một nhóm người, thoát nhìn như một tiểu môn phái bình thường, lại toát ra bầu không khí nghiêm trang. Mấy chục người đi chung với nhau lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Đám người kia gần tới Đoạn Kiếm sơn trang lại rẽ sang một lối khác. Vì chỉ là một bang phái vô danh nên cũng không khiến các bang phái khác chú ý.

Ở một đường nhỏ cách sơn trang không xa, một nam nhân cao lớn dẫn đầu đám người đột nhiên vươn tay đuổi chân, lười nhác vòng hai tay sau gáy, ngẩng đầu nhìn trời nói: “A... Sở đại hiệp người người yêu mến cư nhiên lại rơi vào cảnh cha không đau thương không thương a. Đáng thương, người mê luyện hẳn cũng đâu phải là ít.” Nói xong hẳn liếc mắt nhìn sang nam nhân bên cạnh.

Chờ một lúc không nghe tiếng trả lời, hẳn tiếp tục ngửa mặt lên trên thở dài: “Tiểu công tử kia không đối với hẳn tình thâm như vậy. Xem ánh mắt kia, như muốn nuốt sống Sở đại hiệp. A, nghe nói lại có một tiểu mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, lại là tiểu thư phú gia ái mộ hẳn. Sở Phi Dương thật quá diễm phúc mà.” Nói xong lại nhìn nhìn sang bên cạnh.

Vẫn không thèm để ý đến hẳn. Hẳn chưa từ bỏ ý định, tay định chọc chọc vào người bên cạnh, lại đột nhiên bị một cây ngân châm kề vào cổ:

“Thanh Lang, nếu người muốn mỹ nhân ngu ngốc của người bình yên thì câm miệng lại cho ta.”

Thanh Lang giơ hai tay lên, cười cười nói: “Bình tĩnh bình tĩnh, Yến của ta ở trong tay người, người nói thế nào ta nghe thế đó. Quân huynh không muốn nghe thì thôi vậy, ta nói chuyện khác.”

“Câm miệng!” Quân Thư Ảnh đẩy hẳn ra, thu hồi ngân châm, tiếp tục đi trước.

Thanh Lang sờ sờ chòm râu dưới cằm, lững thững theo sau.

Nỗi sợ hãi đột nhiên nảy lên trong lòng Quân Thư Ảnh. Kia không phải chỉ là nỗi sợ hãi khi đối mặt với hiểm nguy, hay khi cận kề cái chết, mà là nỗi sợ hãi vốn chôn sâu trong lòng, tưởng như không còn trong tâm trí đột nhiên chờ đến khoảnh khắc này mà xuất hiện, mang cả địa ngục đẫm máu xâm chiếm toàn bộ tinh thần Quân Thư Ảnh, khiến y không thể không nhìn, không thể không đối mặt.

Chương 84

Đám người Thiên Nhất Giáo ngụy trang đóng quân tại một đình viện bỏ hoang cách Đoạn Kiếm sơn trang không xa. Quân Thư Ảnh phân phó Thanh Lang quét dọn đình viện cho sạch sẽ. Thanh Lang đối với thái độ khinh thường sai khiến người khác của y cũng không chấp, tìm vài giáo chúng phân phó công việc, xong liền đi quấy phá Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh đang ngồi im lặng trên mái đình viện, Thanh Lang cũng nhảy lên ngồi bên cạnh.

“Nơi này gió lớn, cẩn thận kéo lạnh.” Thanh Lang cười chân thành.

Quân Thư Ảnh nhìn hẩn. “Râu bị lệch.”

Thanh Lang đưa tay sờ chòm râu trên cằm, giơ ra vẻ mặt đầy giận dữ. “Là do Cao Phóng làm. Nếu cải trang thì người phải cải trang là người mới đúng.” Quân Thư Ảnh cười lạnh nói: “Thanh Lang, không cần theo ta mà quấy phá. Người ít đùa giỡn, tên ngu ngốc kia...”

Thanh Lang ngắt lời: “Đừng luôn gọi y là ngu ngốc, dù gì cũng là người của ta. Nếu ta gọi Sở Phi Dương dâm đảng, người vui sao?”

Sắc mặt Quân Thư Ảnh càng khó coi, giọng nói càng lạnh lùng: “Tóm lại, người đừng hy vọng giở trò gì. Chỉ cần trợ lực để ta đoạt võ lâm Trung Nguyên, ta bảo đảm người của người sẽ bình yên.”

Thanh Lang thở dài: “Quân huynh, người thật hèn hạ.”

Quân Thư Ảnh cười lạnh: “Khách khí.”

Thanh Lang sờ cằm, sau một lúc lâu nói: “Truy hồn chung ở trong tay ta, người sao biết chắc ta sẽ dùng nó giúp người đối phó võ lâm Trung Nguyên? Người không sợ ta hạ nó trên người người sao?”

Quân Thư Ảnh nhìn về một hướng xa xăm, lạnh nhạt nói: “Ta không sợ chết, nhưng người lại sợ tên Yến kia xuống hoàng tuyền. Người cũng biết rõ điều đó mà.”

Mặt Thanh Lang hiện lên vẻ bất đắc dĩ, khẽ thở dài: “Quân Thư Ảnh, Thanh Lang ta chuyện gì cũng hiểu, chỉ không thể nào hiểu rõ người. Ngay cả mạng sống người cũng không màng, sao lại cố chấp với tên kia như vậy?”

Quân Thư Ảnh không lên tiếng nữa. Thanh Lang cũng không để ý, nằm ngửa người xuống nói một hơi: “Ngẫm lại, cũng lâu lắm rồi chúng ta mới ở bên cạnh nhau như vậy. Nhớ khi đó, người, ta, còn có Cao Phóng, chúng ta cùng nhau múa kiếm biểu diễn góp vui cho tân khách, Cao Phóng thì bị bắt trở thành thiếu nữ Tây Vực. Chúng ta còn cùng nhau trêu cợt hân, khiến hân xấu mặt a. Rốt cuộc, từ bao giờ mọi chuyện lại thay đổi như vậy...”

Chung quanh tối đen, mặt đất dưới chân gập ghềnh, bên mũi quanh quần mùi vị gay nồng.

Quân Thư Ảnh nhất thời không biết mình đang ở nơi nào. Xung quanh dường như có hơn mười người, Quân Thư Ảnh loạn choạng hướng đến người ở gần nhất.

Tay áo bị kéo giật lại, một bóng người đến gần. Người lên tiếng là một thiếu niên có giọng nói trong trẻo, âm thanh cố tình đè nén lại không che giấu được sự hưng phấn.

“Đường chủ, người nói hôm nay chúng ta có thể bắt được tên quái nhân kia không?”

Quân Thư Ảnh mơ hồ đồng ý.

Đúng vậy, có lời đồn rằng trên núi có một tên quái nhân xuất hiện. Nghe nói quái nhân ở bên cạnh một cây tùng đầy tiên thảo, ăn vào có thể tăng công lực lên bội phần. Giáo chủ liền tự mình mang người đến tìm quái nhân.

Thiếu niên bên cạnh vẫn còn huyền thuyên nhưng âm thanh của hắn đã có chút mơ hồ, lúc xa lúc gần.

“... Đáng tiếc là Thanh đường chủ không thể tới. Hắn lại bỏ lỡ cơ hội có một không hai này...”

Cảnh vật trước mắt chợt thay đổi. Đầu Quân Thư Ảnh đau nhức như bị kim đâm vào, y hé miệng, nhưng không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào. Đang lúc khó chịu, cảnh vật trước mắt lại trở nên rõ ràng.

Gương mặt dữ tợn, thậm chí ghê tởm chắn hết tầm nhìn của y. Gương mặt kia có phần giống người, nhưng căn bản không có khả năng là gương mặt của một con người. Da mặt đen, đầy nếp nhăn như một người đang giận dữ. Hai con mắt như một vết thương bị một lưỡi đao cứng khắc lên. Trong cặp mắt nhỏ dài đó không có tròng trắng, toàn bộ đều lóe lên ánh sáng như dã thú. Hắn không có mũi và môi, bên trong cái miệng há rộng của hắn là những cái răng nanh sắc bén, trên răng còn dính vết máu đỏ sẫm cùng những miếng thịt nát. Một mùi hôi thối xông thẳng vào mặt Quân Thư Ảnh. Nỗi sợ hãi đột nhiên nảy lên trong lòng Quân Thư Ảnh. Kia không phải chỉ là nỗi sợ hãi khi đối mặt với hiểm nguy, hay khi cận kề cái chết, mà là nỗi sợ hãi vốn chôn sâu trong lòng, tưởng như không còn trong tâm trí đột nhiên chờ đến khoảnh khắc này mà xuất hiện, mang cả địa ngục đắm

máu xâm chiếm toàn bộ tinh thần Quân Thư Ảnh, khiến y không thể không nhìn, không thể không đối mặt.

“Không...” Quân Thư Ảnh muốn la thật to, nhưng cổ họng chỉ phát ra một âm thanh yếu ớt.

Y cảm nhận cơn đau đốn thấu xương từ vai truyền xuống. Vết thương kia có lẽ so với những vết thương do đao kiếm gây ra không đau đốn thống khổ bằng, nhưng sự sợ hãi nó mang đến khiến Quân Thư Ảnh rét căm. Y không sợ chết, nhưng lại sợ hãi như vậy...

Quái vật kia ngẩng đầu, răng nanh sắc nhọn lộ ra chút thịt còn đỏ ối, máu nhều thành giọt. Hả há miệng rộng lên, thanh âm vang dội, tai Quân Thư Ảnh đau buốt.

... Y sợ, sợ mình bị xé xác, bị ăn tươi nuốt sống.

Quân Thư Ảnh sợ run cả người, tay chân cũng không còn chút khí lực, càng không thể chịu đựng được cơn đau đốn tràn ngập toàn thân.

Quái vật kia ghé sát mặt vào. Quân Thư Ảnh giờ muốn chết cũng không được, chỉ có thể nhắm chặt mắt lại.

Cơn đau đốn không ập đến như y đã tưởng tượng. Mùi máu tanh hôi xông lên, máu bắn cả vào cơ thể đau đốn của y.

Quân Thư Ảnh trợn mắt nhìn lại, liền trông thấy thiến niên vừa rộng to vừa triền đấu với quái vật.

Trước mắt lại tối sầm.

Đó là Cao Phóng... Tất cả mọi người đều phản bội y, cuối cùng, vẫn chỉ có Cao Phóng vì y mà quay lại.

Y nhớ, khi đó, Cao Phóng dùng hết chút khí lực của mình, dùng kiếm ghim chặt quái vật kia lên tường. Thân thể thiếu niên vốn xinh đẹp lại thấm đầy máu, xương cốt lộ ra khỏi miệng vết thương, thân hình rách nát. Cơn tức giận trong lòng y nhanh chóng biến mất. Lần đó, sau khi may mắn trốn thoát, dù vết thương trên người được chữa khỏi, Cao Phóng cũng không thể tập võ được nữa.

Những hình ảnh, gương mặt mơ hồ lướt qua, rồi gương mặt đầy máu của Cao Phóng lại xuất hiện trước mắt y. Cao Phóng yếu ớt cười nói: “Đường chủ, ta bị lạc đường, rồi lạc mất các người. Khi gặp lại được bọn người của Giáo chủ, họ nói người đã chết. May mà ta quay trở lại xem thế nào...”

Giọng nói Cao Phóng đột nhiên biến mất, Quân Thư Ảnh phát hiện mình đang cầm kiếm cùng bọn giáo chúng vây công quái vật kia.

Tất cả những người vọng tưởng muốn hái tiên thảo đều bị quái vật giết chết. Giáo chủ càng lúc càng khẩn trương, ra lệnh bọn họ vây quanh đánh lạc hướng quái vật, tự mình đi hái tiên thảo.

Xung quanh đầy người khiến quái vật hoa mắt, nhưng hăn vẫn nhìn thấy có người muốn hái tiên thảo, liền nhảy lên, cánh tay dài hơn người thường vươn ra, đánh tới Giáo chủ.

“Giáo chủ cẩn thận!” Quân Thư Ảnh nghe chính mình hô to lên, ngay sau đó y che chắn giữa Giáo chủ và quái vật, một vết thương dài xuất hiện trên đùi. Quân Thư Ảnh ngã xuống mặt đất, Giáo chủ cũng nhân cơ hội này mà hái được tiên thảo. Quái vật kia gầm rú đánh về phía Giáo chủ, Giáo chủ liền ném thi thể một tên thủ hạ về phía quái vật, nó liền bắt lấy thi thể mà cắn xé.

Mọi người nhân cơ hội chạy ra ngoài, Quân Thư Ảnh trên đùi có thương tích, chạy ở phía sau. Nhưng lúc này cả bọn đang ở trong sơn động, căn bản

không thể tránh khỏi việc bị quái vật đuổi giết.

“Quái vật kia là theo mùi tiên thảo mà đến.” Phía sau là thanh âm hỗn hển của Giáo chủ. Cánh tay y đột nhiên bị nắm lấy, giọng nói u ám của Giáo chủ vang lên bên tai: “Quân Thư Ảnh, bốn tọa biết người xưa nay trung thành. Nhưng trên đời người có thương tích, chỉ có thể liên lụy mọi người. Còn chút công lực người hãy hỗ trợ ta đi. Bốn tọa chắc chắn sẽ nhớ công lao của người.” Hắn nói, lấy một quả tiên thảo màu hồng bóp nát, để chất lỏng chảy xuống gương mặt Quân Thư Ảnh.

Đang lúc tìm Quân Thư Ảnh đập loạn nhịp, y đột nhiên bị đẩy, thân thể va vào vách động cứng rắn, từ cánh tay truyền đến một trận đau đớn.

“Giáo chủ...” Quân Thư Ảnh ôm cánh tay phải bị gãy, mơ hồ kêu lên. Không còn một bóng người. Trong bóng tối khôn cùng, chỉ còn một mình y, ở một nơi xa lạ...

“... Giáo chủ, Giáo chủ, tỉnh...”

Quân Thư Ảnh mở choàng mắt, bật ngồi dậy, cảm thấy cả người mình đầy mồ hôi lạnh.

“Giáo chủ, người lại gặp ác mộng?” Cao Phóng đứng bên giường, lo lắng nói. “Không phải đã lâu lắm người không gặp hay sao...”

Quân Thư Ảnh nhìn Cao Phóng, trong lúc còn bàng hoàng lại lẫn lộn với gương mặt đầm máu của thiếu niên trong trí nhớ.

Cao Phóng đang nói gì đó lại bị Quân Thư Ảnh kéo xuống giường, ôm thật chặt.

“Cao Phóng...” Giọng nói trầm thấp khẽ run, mang theo sợ hãi. “Thật tốt là ta còn người... thật tốt, khi người đến cứu ta... sống sót...”

Chương 85

“Giáo chủ...” Cao Phóng nằm trong lòng Quân Thư Ảnh, cảm thấy cơ thể lạnh như băng ướt sũng mồ hôi kia run rẩy nhẹ nhàng.

“Cao Phóng, ta đối xử với người, có được không?” Quân Thư Ảnh lầm bầm, nhưng không đợi Cao Phóng đáp lời, tựa hồ như đang nói với chính mình: “Ta sau này sẽ đối xử tốt với người... thật tốt... không để người phản bội ta... không cho phép người phản bội ta...”

Cao Phóng thấp giọng nói: “Giáo chủ, ta vĩnh viễn sẽ không phản bội người, vĩnh viễn sẽ không rời xa người...”

Quân Thư Ảnh không nói, tay trượt xuống nắm lấy cổ tay vô lực của hắn, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Ta hại người mất hết võ công, lại không thể học võ được nữa. Người... không hận ta sao?”

Cao Phóng cười nói: “Giáo chủ không cần suy nghĩ nhiều. Ta cũng không quan tâm đến chuyện này. So với ngày xưa, ta thích bản lĩnh dùng độc của mình hiện giờ hơn.” “Cao Phóng...” Quân Thư Ảnh đưa tay gạt vài sợi tóc rối trên trán Cao Phóng, ánh nhìn có chút ngu ngốc. Gương mặt này, trong bóng đêm càng ôn hòa, ánh mắt trong suốt như mặt nước hồ phẳng lặng.

Cái ngày của mười năm trước đó, y không táng thân trong bụng dã thú, nhưng hàm răng sắc nhọn của hắn đã tước sạch sự ôn nhu và tin cậy của y, khiến tâm tình y trở nên lạnh lẽo như băng tuyết. Y âm thầm căm hận Giáo chủ cùng những tên giáo chúng đã phản bội y đến tận xương tủy. Trong mắt Quân Thư Ảnh, thái độ thân cận hoặc nể phục của bọn chúng, tất cả đều là

đối trá, y như nhìn thấy trong mắt bọn chúng lóe lên độc kế rắp tâm hãm hại y.

Tên Giáo chủ kia thấy y từ cõi chết trở về không hề tỏ vẻ ăn năn. Đối mặt với kẻ mình đã từng tôn kính, trong lòng y đã sớm hận đến xương tủy, nhưng không thể không tiếp tục ra vẻ ân cần ôn thuận với hắn.

Quân Thư Ảnh oán hận mọi người, y chỉ cảm thấy khắp nơi đều là âm mưu, không ai có thể khiến y tín nhiệm. Thiên hạ rộng lớn, nhưng y chỉ là một kẻ đơn độc.

Thật may, y còn có Cao Phóng. Vẫn còn một người bên cạnh mà y có thể toàn tâm toàn ý tín nhiệm. Cho dù y toan tính điều gì, cả việc mưu tính hãm hại đồng môn, lẫn việc sát hại Giáo chủ soán vị, cho tới bây giờ Cao Phóng đều mỉm cười ở bên cạnh y, không chút do dự cùng y nhuộm bẩn đôi tay mình bằng máu của những kẻ đó.

Quân Thư Ảnh đưa tay chậm rãi vuốt ve đôi mắt Cao Phóng. Cảm xúc ấp áp truyền vào lòng bàn tay, phía dưới hàng mi là ánh mắt mang ý cười. Hết thấy đều đẹp.

Quân Thư Ảnh chậm rãi ghé sát vào.

“Giáo chủ...” Cơ thể Cao Phóng hơi run lên, lại bị Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng trấn áp.

“Đừng cử động...” Quân Thư Ảnh nói, hôn lên đôi mắt ánh lên vẻ bất an. Đôi môi hạ xuống mí mắt đang run rẩy, hàng lông mi dài khẽ chạm vào, khiến y cảm thấy an tâm.

“Giáo chủ...” Cao Phóng lại gọi sau khi đã trấn an lại, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Mười ngón tay bị Quân Thư Ảnh giữ chặt hơn tê cứng. Quân Thư Ảnh sử dụng lực nắm chặt tay hắn.

Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng hôn đôi mắt cùng hàng mi đang run nhẹ của Cao Phóng, rồi áp trán mình vào Cao Phóng, than nhẹ: “Cao Phóng...”

Thanh Lang dậy thật sớm, đi xung quanh dò xét, nói vài câu xã giao với hạ nhân, nhưng khi mặt trời lên cao, hắn vẫn không thấy Quân Thư Ảnh lộ diện.

Thanh Lang đi tới đi lui, ngơ ngơ ngẩn ngẩn một hồi, khi hắn sắp chán đến chết đi được, hắn liền quyết định đi đến đình viện của Quân Thư Ảnh. Vừa đến nơi liền nhìn thấy Cao Phóng từ phòng Quân Thư Ảnh đi ra rồi quay đầu đóng cửa lại.

“A... a...” Thanh Lang nhướn mày. Tiếng kêu này kinh động Cao Phóng, quay lại thấy rõ người đến là Thanh Lang, Cao Phóng liền trưng vẻ mặt không hoan nghênh mà tiếp đón hắn.

Thanh Lang chỉ chỉ cửa phòng Quân Thư Ảnh, lại chỉ chỉ Cao Phóng, cả kinh nói: “Đừng nói là tối hôm qua người ở lại đây đó nha.”

Cao Phóng vuốt lại mái tóc hơi rối, thản nhiên đi ngang qua Thanh Lang, cũng không buồn quay đầu lại nhìn, khinh thường nói: “Đầu óc người chỉ toàn những ý niệm xấu xa. Đúng là miệng người không thể nói cái gì tốt đẹp được(*)” Thanh Lang cảm thấy lần này mình bị mắng oan mạng, liền biện minh: “Ta chưa nói cái gì hết nha. Người đúng là giống chủ tử của người, lòng dạ hẹp hòi.”

Thanh Lang nói xong thì Cao Phóng đã đi khỏi đình viện, bên này thì cửa phòng Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng mở, giọng nói lạnh như băng phát ra: “Người nói ai?”

Thanh Lang vội quay đầu, trưng ra bản mặt tươi cười lấy lòng, ân cần tiến lên phía trước, nói: “Không có không có. Ta đã an bài tốt mọi nơi rồi,

Quân công tử có muốn tự mình đi xem không?” Vừa nói xong đã đến trước mặt Quân Thư Ảnh, không đợi Quân Thư Ảnh đáp lại, Thanh Lang nhường mảy nói: “Buổi sáng gió lạnh như vậy, Quân huynh sao có thể ăn mặc đơn bạc như thế. Mau mặc thêm y phục vào, không lại cảm lạnh.”

Quân Thư Ảnh nhếch miệng, khóe mắt giựt giựt, lui trở vào phòng, đóng sầm cửa lại.

Thanh Lang sờ sờ cái mũi cao suýt chút nữa bị cánh cửa làm cho biến dạng. Bên trong truyền ra giọng nói tức giận: “Ngày mười tháng hai hành động, người tốt nhất nên chuẩn bị mọi việc thật tốt. Còn giờ thì cút cho ta!”

Thanh Lang bĩu môi, lết thết rời đi.

(*) Nguyên văn: 狗嘴里吐不出象牙 (mồm chó ko thể nôn ra ngà voi???)

Chương 86

Sở Phi Dương theo đám người Tín Bạch vào Đoạn Kiếm sơn trang. Tín Bạch trong lòng còn đang oán giận đồ đệ của mình, không chỉ vì Sở Phi Dương vì một tên yêu nhân ma giáo mà chống lại lão, mà còn vì hắn đã tự hủy đi tương lai của mình. Viên Khang Thọ cũng khuyên vài câu. Dù gì lão cũng tận mắt nhìn Sở Phi Dương trưởng thành, bản tính Sở Phi Dương thế nào, lão thập phần tín nhiệm. Nhưng hiện giờ, lời đồn đãi lan truyền khắp giang hồ, dù lão có muốn thiên vị cho hắn, cũng chỉ hữu tâm vô lực. Là, trước nay Sở Phi Dương hành động quang minh chính đại, danh chấn giang hồ, thì không mấy ai nhớ đến. Nay chỉ vì một hành động sai lầm, lại bị người người nhân thời cơ, cố ý đồn thổi, hãm hại hắn.

Viên Khang Thọ an bài cho Sở Phi Dương cùng Thanh Phong Kiếm Phái vào ở Tây viện. Tuy ngoài miệng trách mắng nhưng Tín Bạch cũng không thật tâm muốn đuổi Sở Phi Dương. Dù hắn có làm sai đi nữa, thì cũng là người mà lão đã nuôi nấng khôn lớn, sao có thể nhẫn tâm đoạn tuyệt tình cảm. Sở Phi Dương tất nhiên biết sư phụ mềm lòng, cố hết sức lấy lòng lão. Tín Bạch ngoài mặt còn lạnh lùng, nhưng trong lòng cũng dần vui vẻ trở lại.

Hôm nay đã là ngày tám tháng hai, trong những ngày cuối cùng của thời tiết lạnh lẽo này, đại hội võ lâm sẽ chính thức bắt đầu sau hai ngày. Sở Phi Dương theo Tín Bạch rời khỏi phòng, liền nhìn thấy Tín Vân Thâm cùng Tống Lam Ngọc cười cười nhìn mình. “Hai người các người lén lén lút lút ở trong này làm gì?” Sở Phi Dương cười nói.

Tín Vân Thâm bĩu môi nói: “Lam Ngọc vẫn ca ngợi huynh là chính nhân quân tử, hiên ngang lắm liệt. Vậy nên đệ mới dẫn hắn tới để hắn biết

năng lực nịnh nọt của huynh.” Tín Vân Thâm nói, đôi mắt tinh nghịch lộ nét tươi cười. “Đệ biết mà, mặt nào đại sư huynh cũng đều đứng đầu.”

“Tiểu quý.” Sở Phi Dương vò vò đầu Tín Vân Thâm một hồi. Tín Vân Thâm kêu lên xin hãn buông tha, giãy nảy lui về phía Tống Lam Ngọc ở phía sau, cười nói: “Người thấy rồi đó, Sở đại ca của người cũng không phải chính nhân quân tử gì.” Tống Lam Ngọc nhìn Sở Phi Dương, nhưng chỉ mỉm cười chứ không nói gì.

Sở Phi Dương vừa rồi cùng Tín Bạch nói chuyện nên lòng tràn đầy vui sướng, lúc này cũng hưng trí đùa giỡn cùng Tín Vân Thâm và Tống Lam Ngọc.

Đang lúc ba người đang đùa giỡn, một tiểu nha hoàn tiến đến, vén áo thi lễ, cười nói: “Sở đại hiệp, tiểu thư nhà ta thỉnh ngài đến.”

Người đến là tì nữ của Mai Hân Nhược, Sở Phi Dương vội nhận lễ, cười nói: “Gần đây tại hạ bận rộn, không đến chào hỏi Mai cô nương, thật thất lễ.”

Tín Vân Thâm thấy Tống Lam Ngọc nhú mày cúi mặt, đầy vẻ buồn bực, liền cười nói: “Haizzz, có người không vui rồi. Lam ngọc, Mai tiểu thư cũng là người quen của người, người nếu lo lắng thì cứ đi cùng đại sư huynh đi.”

Sở Phi Dương véo gương mặt non mềm của Tín Vân Thâm, lại vỗ vỗ đỉnh đầu Tống Lam Ngọc, cười nói: “Ở đây chờ đi, sư huynh trở về sẽ mang kẹo đường cho các đệ ăn.” Nói xong liền cùng tỳ nữ kia ra ngoài.

“Đáng ghét, xem chúng ta như tiểu hài tử.” Tống Lam Ngọc sờ sờ đỉnh đầu, phẫn nộ nói.

Tín Vân Thâm thở dài, nói: “Ta là muốn làm tiểu hài tử, nhưng có người lại muốn làm người của đại...” Lời trêu chọc còn chưa nói xong, khóe mắt

cậu đột nhiên hiện lên hình ảnh một bóng người xuất hiện trên đầu tường, cậu liền im bật.

Mái tóc người nọ chỉ cài một cây trâm dài, không hề có ngấn sức sáng chói, để xõa trên vai, y phục mộc mạc màu trắng càng khiến hấn thêm vẻ phong lưu. Đôi chân dài thông xuống sau vạt áo, dáng ngồi hơi cúi xuống để tay chống cằm, gương mặt mang ý cười nhìn về phía Tín Vân Thâm.

“Người là ai?” Tống Lam Ngọc cũng nhìn thấy người nọ, lên tiếng hỏi.

“Lam Ngọc...” Tín Vân Thâm kéo Tống Lam Ngọc, đẩy y đi chỗ khác. “Hắn là bằng hữu của ta. Người đi trước đi.”

Tống Lam Ngọc nhìn hai người, gật gật đầu, đi khỏi đình viện.

Ý cười trên mặt Cao Phóng càng sâu, hấn ngoắc tay gọi Tín Vân Thâm: “Lại đây.”

Tín Vân Thâm đi đến chân tường, ngẩng đầu, đôi mắt to lộ vẻ khó hiểu, kêu lên: “Cao Phóng...”

Cao Phóng đưa tay về phía cậu, nói: “Đỡ ta xuống.”

Tín Vân Thâm vội đưa hai tay ra đón, Cao Phóng liền nhảy vào lòng Tín Vân Thâm.

“Cao Phóng, Cao Phóng.” Tín Vân Thâm kích động ôm hấn thật chặt, không ngừng gọi tên hấn. Cao Phóng cười nói: “Tiểu quý, nhớ ta lắm sao?”

Tín Vân Thâm vội gật đầu: “Nhớ, nhớ muốn chết. Người đi đâu vậy, từ lúc đó không thấy tin tức gì của người nữa.”

Cao Phóng cười nói: “Người lớn có việc của người lớn, tiểu hài tử không được hỏi nhiều.” Nhìn khỏe miệng Tín Vân Thâm nhăn lại, Cao Phóng nhe răng, hung hấn cắn má cậu, rồi xoa xoa, nói: “Không phải người

phải làm tiểu hài tử sao? Không phải người muốn làm tiểu hài tử ngoan của phụ thân người sao? Sao ta nói vậy lại khiến người buồn bực?”

Tín Vân Thâm hô đau, mắt rưng rưng nước, nhưng không dám dùng sức giãy ra, chỉ có thể lộ vẻ đáng thương nhìn Cao Phóng.

Cao Phóng buông tay, đau lòng nhìn gương mặt đỏ bừng của cậu, nhẹ giọng nói: “Có đau hay không?”

Tín Vân Thâm ủy khuất gật gật đầu. Cao Phóng tiến lại gần, hơi thở ấm áp phả vào mặt Tín Vân Thâm. Tín Vân Thâm chớp chớp mắt, lông mi run rẩy, không thể khống chế hô hấp.

Cao Phóng đặt môi lên chỗ đau, nhẹ nhàng hôn, rồi rời ra, hỏi: “Còn đau hay không...”

Tín Vân Thâm chăm chú nhìn Cao Phóng, cũng không lên tiếng. Cao Phóng nhìn cậu một lúc lâu, rồi cúi mặt cười khổ. Tín Vân Thâm không cử động, vẫn ôm chặt Cao Phóng. Cao Phóng muốn rời đi, cậu lại càng ôm chặt hơn.

Cao Phóng ngẩng đầu trừng Tín Vân Thâm, hung tợn nói: “Buông tay.”

Tín Vân Thâm kiên quyết lắc đầu: “Không được. Cao Phóng, chúng ta cứ như trước không phải tốt sao... cùng nhau, giống như trước kia...”

Cao Phóng nói thẳng thừng: “Không tốt chút nào. Nếu mai sau người hối hận, sẽ lại rời ta.”

Tín Vân Thâm im lặng, vẻ mặt như sắp khóc đến nơi. Cao Phóng rời vòng tay cậu, lúc này cậu cũng không giữ lại. Cao Phóng quay mặt đi, không để Tín Vân Thâm nhìn thấy ánh mắt khổ sở của mình, giọng nói phát ra cũng lạnh nhạt: “Vân Thâm, ta đến đây là để cáo biệt người. Sau này, có lẽ chúng ta sẽ không gặp lại. Nếu còn có thể gặp lại...” Khi đó

chúng ta đã là kẻ địch rồi. Cao Phóng không nói ra những lời này, cúi đầu chậm rãi rời đi.

Tín Vân Thâm bước vài bước về hướng Cao Phóng vừa rời đi, nhưng cuối cùng vẫn đứng lại, nhìn thân ảnh kia biến mất khỏi tầm mắt, tay nắm chặt. Rồi cậu cũng quay đi.

Chương 87

Sở Phi Dương theo tiểu tỷ nữ kia tới đình viện của Mai gia. Mai Hân Nhược vừa thấy hân liền xúc động đứng dậy, vội đến đón. Rồi dường như cảm thấy hành động của mình quá mức sỗ sàng, liền đỏ mặt cúi đầu, khách khí thi lễ. Sở Phi Dương tất nhiên nhìn thấy tất cả hành động của nàng. Hân thăm thỏ dài, nét mặt vẫn bình thản, cùng Mai Hân Nhược khách sáo hàn huyên vài câu. Tỷ nữ bên cạnh không biết từ lúc nào đã rời khỏi phòng.

Mai Hân Nhược nói được vài câu rồi lại trầm mặc, tay xoắn xoắn vạt áo, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Sở Phi Dương sớm biết Mai Hân Nhược hữu tình với hân, nhưng hân luôn nghĩ tình cảm của nàng rồi sẽ dần phai nhạt theo thời gian, nhưng hiện giờ xem ra đó là điều không thể.

“Tại hạ vừa trở về không lâu, trong phái lại có vài việc vặt cần xử lý, mai sau sẽ lại đến tiếp kiến. Mai lão gia vẫn khỏe mạnh chứ?” Sở Phi Dương cười nói.

Mai Hân Nhược hơi gật đầu, hé miệng định nói nhưng lại thôi. Nàng lại cúi mặt vắn vẹo hai tay, một lúc sao mới nhẹ giọng nói: “Sở đại ca, phụ thân muội... đã định hôn sự cho muội rồi.”

Sở Phi Dương cười nói: “Như vậy thật đáng mừng. Người Mai lão gia xem trọng nhất định là một thiếu niên anh dũng tài giỏi. Không biết hôn phu là người phương nào? Có thể thành thân với một giai nhân như tiểu thư đây, người này thật có phúc. Nếu có cơ hội, tại hạ cũng muốn gặp người này một lần.”

Mai Hân Nhược căn căn môi, khẽ nhướn mày nói: “Muội không biết hẳn, cũng chưa từng gặp hẳn. Cũng không biết hẳn là người phương nào. Tất cả đều do phụ thân muội tự định đoạt...”

Sở Phi Dương lắc đầu, khẽ cười nói: “Tiểu thư đừng nói vậy. Mai lão gia xem tiểu thư như ngọc quý, tất nhiên sẽ chọn cho tiểu thư vị hôn phu tốt nhất.”

Mai Hân Nhược ngẩng mặt, đôi mắt trong suốt tuyệt đẹp nhưng u ám nhìn Sở Phi Dương. Sở Phi Dương nâng chén trà lên uống, vẫn lộ ra gương mặt tươi cười nhu hòa như cũ, giả vờ như không thấy ánh mắt nàng.

Mai Hân Nhược khẽ thở dài: “Thôi, chúng ta không nói chuyện này nữa. Đã lâu không gặp Sở đại ca, muội cứ nghĩ sẽ không tìm được huynh nữa. Sở đại ca bấy lâu nay ở nơi nào, có gặp chuyện gì vui thú không? Kể cho muội nghe đi.” Mai Hân Nhược lấy tay nhẹ xoa mặt, gương mặt đầy vẻ tò mò cùng phấn khích.

“À...” Sở Phi Dương dừng một chút. Trước kia khi hẳn hành tẩu giang hồ thường gặp phải kỳ nhân cùng những chuyện kỳ lạ, lúc đó mỗi lần hẳn ở Mai gia thường kể mọi chuyện cho Mai Hân Nhược nghe. Nhưng gần đây, lúc này hẳn cũng ở bên cạnh Quân Thư Ảnh, tất cả tinh lực đều dồn hết vào y, vậy mà hẳn còn thấy chưa đủ, thì làm sao thấy chuyện lạ nào để mà kể cho Mai Hân Nhược nghe.

Sở Phi Dương thấy ánh mắt tràn ngập ái mộ nhìn mình chăm chăm đến mức chả thèm chớp mắt, liền đưa tay sờ sờ mũi, cười nói: “Nói ra thật ngại quá. Bấy lâu nay tại hạ đều ở cạnh nương tử, không thể phân thân được. Đã lâu không hành tẩu giang hồ.”

Mai Hân Nhược trừng mắt nhìn, nhất thời không biết phản ứng ra sao. Nàng cười khẽ, hỏi: “Sở đại ca, huynh nói... người nào?”

“Đây vốn là việc xấu trong nhà, không thể truyền ra ngoài. Đều là do tại hạ trời sinh tính lỗ mãng, suy nghĩ không chu toàn, khiến nương tử tức giận. Hiện giờ tại hạ cũng không biết làm thế nào cho phải.” Sở Phi Dương cười khổ, ra vẻ như đang lo nghĩ về chuyện nhà. Mai Hân Nhược mở to hai mắt nhìn Sở Phi Dương, giọng nói lộ vẻ không thể tin nổi: “Huynh nói... nương tử của huynh...”

Sở Phi Dương gật gật đầu, thở dài: “Đúng vậy. Nương tử này thật khiến tại hạ hao tổn tinh thần...” Những lời này đúng thật là nỗi lòng của Sở Phi Dương.

Mai Hân Nhược thần thờ nhìn xuống đôi tay mình đang đặt trên mặt bàn. Sở Phi Dương gọi vài lần nàng mới hoàn hồn trở lại, ngẩng đầu nhìn hân. Sở Phi Dương than nhẹ, hân đã nói như vậy, chỉ mong Mai Hân Nhược đoạn tình với hân.

Sở Phi Dương đứng dậy nói: “Trong phái còn nhiều việc phải xử lý, tại hạ xin cáo từ. Ngày khác tại hạ sẽ lại đến tiếp chuyện cùng Mai lão gia và tiểu thư.”

Mai Hân Nhược cuống quýt đứng dậy, muốn giữ hân lại nhưng không tìm ra lý do nào cả. Chính nàng cũng cảm thấy bối rối, không biết làm thế nào cho phải, chỉ có thể khẽ gật đầu, nhìn Sở Phi Dương rời đi. Đến khi hân đã rời khỏi viện, nàng mới để hai hàng lệ rơi xuống.

.

Ngày mười tháng hai, trước Đoan Kiếm sơn trang nổi lên một đài luận võ, nhân sĩ các phái kéo nhau ngồi vào bàn, không khí ồn ào, náo nhiệt.

Tín Bạch đưa bọn người Thanh Phong Kiếm phái vào vị trí của mình. Sở Phi Dương cũng xen lẫn giữa đám huynh đệ. Hân cũng không có ý gì khác ngoài việc đến xem náo nhiệt, tiện thể chờ Quân Thư Ảnh xuất đầu lộ diện.

Hắn đã cố ý giấu mình, nhưng vẫn có nhiều người chú ý đến hắn. Cảm giác bị mọi người xung quanh hướng ánh mắt tò mò, thù địch về phía mình càng khiến Sở Phi Dương cảm thấy lười nhác. Hắn ngồi phịch xuống ghế, ngăn người nhìn vô đài rộng lớn trước mặt.

Cách đó không xa đột nhiên huyên não hắn lên, Sở Phi Dương nhìn theo, ra là do đám người Mai gia tiến vào. Có vẻ trận huyên não là do bàn luận về Mai Hân Nhược cô nương. Mai Hưởng đột nhiên nhìn về phía Sở Phi Dương, Sở Phi Dương đáp lại ánh mắt của lão, đứng dậy thi lễ. Mai Hưởng lạnh lùng khẽ gật đầu đáp lễ.

Sở Phi Dương lại nặng nề ngồi xuống, không hề nhìn sang bên đó nữa, gương mặt vẫn lộ vẻ miễn cưỡng.

Đến giờ hắn vẫn không có chút tin tức nào của Quân Thư Ảnh, một mặt là do hắn đang ở cùng giáo phái, không dám điều tra vì sợ Tín Bạch lại nổi giận. Mặt khác, hắn luôn cảm thấy mình sẽ gặp lại Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương không biết y có chủ ý gì, nhưng trực giác cho biết y sắp gây phiền toái rất lớn. Mà trực giác của hắn về Quân Thư Ảnh luôn luôn chuẩn xác.

Hắn muốn bẻ gãy cánh, rút hết nanh vuốt của y, xem y làm sao gây sóng gió được nữa. Sở Phi Dương nghiêng răng nghiêng lợi thầm nghĩ. Nhưng hắn chỉ nghĩ vậy thôi, chứ bắt được Quân Thư Ảnh rồi, hắn làm sao dám tổn thương y...

Sở Phi Dương đang trăm mưu ngàn kế suy tính làm sao để ngăn cái tên chuyên gây chuyện kia, thì thành linh ba tiếng chuông đồng vang lên. Chỉ trong nửa khắc, khắp nơi trở nên yên tĩnh. Viên Khang Thọ mang một thanh kiếm đen bước lên võ đài.

Đại hội võ lâm chính thức bắt đầu.

Tinh thần Sở Phi Dương cũng phấn chấn hẳn lên. Vì hắn biết, người luôn tìm mọi cách lẩn trốn hắn sẽ sớm xuất hiện.

Chương 88

Viên Khang Thọ đứng trên võ đài, uy nghiêm nhìn khắp một vòng, nói: “Chư vị anh hùng hảo hán, nhờ các vị giang hồ bằng hữu cất nhắc, Viên mỗi năm nay mới có thể tọa trên ngôi vị võ lâm minh chủ, thống lĩnh các lộ anh hùng, cùng nhau bảo hộ võ lâm Trung Nguyên. Viên mỗi tiếc là không thể tận lực cùng các vị giang hồ đồng đạo cùng nhau bảo vệ chính nghĩa. Hiện giờ thiếu niên anh hùng ngày càng nhiều, Viên mỗi cũng đã già cả, cũng nên thoái vị, nhường ngôi võ lâm minh chủ cho hiền tài. Đây là tín vật của võ lâm minh chủ, xin nhường lại cho người nào đoạt được ngôi vị này! Võ lâm đại hội lần này, xin các vị cao thủ tranh tài cao thấp, vị nào thắng trận, có thể ngồi lên ngôi vị minh chủ! Toàn bộ Đoạn Kiếm sơn trang này cũng sẽ được nhường lại cho minh chủ tương lai! Đương nhiên...” Viên Khang Thọ ngừng một chút, ánh mắt hơi dừng lại trên người Sở Phi Dương, nói tiếp: “Để có thể ngồi trên ngôi võ lâm minh chủ, chỉ có võ công cao cường vẫn chưa đủ, mà phải trượng nghĩa, công tính để thiên hạ nể phục. Nếu không, võ công có cao tới đâu cũng vô ích.”

Vẻ mặt Sở Phi Dương vẫn không chút thay đổi, không biết là có nghe lời vừa rồi hay không. Tín Vân Thâm biết Viên Khang Thọ ám chỉ sư huynh nhà mình, liền quay đầu nhìn hẩn, trong lòng vì hẩn mà tiếc hận không thôi.

Viên Khang Thọ nói tiếp: “Như vậy, cuộc luận võ lần này chính thức bắt đầu...”

“Cần gì phải phiền phức như vậy.” Viên Khang Thọ còn chưa dứt lời, một giọng nói lạnh lùng cắt ngang. Thanh âm phát ra từ bụng kia nhờ vào nội lực cực kỳ thâm hậu mà vang vọng khắp đại sảnh, không thể biết nó

phát ra từ đâu. Các môn phái đều đứng lên, cảnh giác nhìn khắp xung quanh. Trong chớp mắt một bóng đen nhảy lên võ đài. Mọi người chưa kịp định thần thì bóng đen kia đã lao vào đấu với Viêm Khang Thọ, khi cả hai rời nhau thì thanh kiếm đã bị hắc y nhân kia đoạt đi.

“Chỉ là một thanh kiếm rỉ sét mà thôi, không hiểu sao bọn người lại tranh giành nhau.” Người nọ cầm thanh kiếm lên ngắm nghía, vẻ mặt đầy khinh thường nói.

Viêm Khang Thọ dễ dàng để tín vật của mình chủ bị cướp đi trước mặt mọi người, nhất thời ngượng ngập, vẻ mặt căm hận tên khách không mời mà đến kia, nhưng từ trận khí huyết dâng lên trong ngực khiến lão không thể lập tức ra tay đoạt lại thanh kiếm. Tuy rằng vừa rồi là do sơ sẩy, nhưng vừa giao thủ với hắn, lão liền biết người trước mặt lão công lực ở trên lão cả mấy bậc.

“Tên lớn mật, dám đến đại hội võ lâm mà tác loạn! Còn không mau hoàn trả tín vật mình chủ lại. Nếu không, đừng trách lão phu không khách khí với người!” Tín Bạch vốn bản tính nóng nảy, lúc này đã nhảy lên võ đài, tay cầm trường kiếm, lớn tiếng khiển nộ quát.

Nam nhân kia cười nhạo: “Yên tâm, ta chẳng có tí hứng thú nào với thanh kiếm rỉ sét này. Chẳng qua, ngày đó dưới ánh trăng, bằng hữu của ta một lòng ao ước có được nó, khiến ta phải nghĩ cách đoạt cho hắn.” Nói xong hắn khẽ nhếch môi nhìn Sở Phi Dương ở dưới võ đài. Sở Phi Dương vẫn ngồi im, bất động thanh sắc, nhưng hai bàn tay đặt trên tay vịn đã nắm chặt lại. Thanh Lang, tại sao hắn lại...

Lại một trận gió thổi tới, một thân ảnh mạnh mẽ khinh công lướt qua mọi người, đáp xuống đài cao. Lúc này, Sở Phi Dương rốt cuộc không thể ngồi yên được nữa.

Người nọ đứng phía sau Thanh Lang, liếc mắt nhìn qua đám người xô xao bàn tán dưới võ đài. Sở Phi Dương chăm chú nhìn ánh mắt y, nhưng không cách nào làm cho ánh mắt kia dừng lại trên người hắn.

Tốt lắm, giả vờ không biết nam nhân của người sao?! Sở Phi Dương âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi. Y phục kia ai mua cho người? Ta chứ ai. Khinh công kia ai dạy cho người? Còn ai ngoài ta nữa...

Đang nghĩ, đột nhiên hắn cảm thấy ánh mắt tức giận của Tín Bạch chĩa về phía mình. Sở Phi Dương can đảm mắt đối mắt với Tín Bạch, ngơ ngẩn ngẩn một hồi hắn mới hiểu ra. Sư phụ từng gặp qua Quân Thư Ảnh, hơn kia khinh công bộ pháp kia hắn nhận ra được, tất nhiên sư phụ hắn cũng nhận ra được. Sở Phi Dương ai thán một tiếng, không dám nhìn Tín Bạch nữa. Dù sao lúc này Tín Bạch sẽ không khiến hắn khó xử. Sở Phi Dương vẫn đứng tại chỗ chờ đợi, xem Quân Thư Ảnh định giở trò gì.

“Hắn là... hắn là Giáo chủ tà giáo!” Một tiếng hét lớn vang lên giữa đám đông, mọi người nghe thấy lập tức la hét ầm ĩ, tiếng rút vũ khí vang lên, ánh nắng phản chiếu từ vũ khí chớp động trên người Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh không màng đến đám đông rối loạn phía dưới, chỉ đến giành lấy thanh kiếm từ tay Thanh Lang, nâng lên thưởng thức, khẽ cười nói: “Chư vị, tại hạ ngưỡng mộ ngôi vị minh chủ võ lâm Trung Nguyên đã lâu. Hôm nay...” Quân Thư Ảnh nhìn về phía Viên Khang Thọ, vẫn giữ nụ cười như trước, nói: “... tại hạ xin tiếp nhận trọng trách vị lão tiền bối này giao phó, để tiền bối có thể an hưởng tuổi già. Nếu có người không phục...” Y khinh miệt liếc mọi người dưới võ đài, giọng nói trở nên lạnh lùng: “... giết không tha!” Lời còn chưa dứt, thanh kiếm trong tay Quân Thư Ảnh đã bị bẻ gãy thành nhiều mảnh, rơi xuống đất.

“Còn vật vô dụng này, không cần.” Quân Thư Ảnh nói.

“Hỗn trưởng! Người dám...” Tín Bạch gầm lên một tiếng, giờ kiếm tấn công. Môn nhân thuộc các đại môn phái cũng nhất lượt xông lên.

Sở Phi Dương nhìn đám người Tín Bạch cùng triển đấu với Quân Thư Ảnh trên đài, cảm thấy lo lắng, đang nghĩ đối sách thì đột nhiên người thấy một mùi kỳ lạ. Hắn cứng người, thầm nghĩ lần này không ổn rồi. Hắn muốn vận khí, nhưng chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, rồi ngã vật ra đất. Hình ảnh trước mắt mờ ảo, Sở Phi Dương cố giương mắt nhìn lên, chỉ thấy người người tê liệt ngã xuống đất, thống khổ rên rỉ.

Quân Thư Ảnh cùng Thanh Lang vẫn đứng trên đài cao, cười lạnh nhìn những người dưới chân yếu đuối ngã xuống. Sở Phi Dương nghi hoặc nhìn về phía Quân Thư Ảnh, nhưng chỉ nhìn thấy ánh mắt chột lườm ngang qua của y, cảm thấy đau khổ, một ngum máu chột dâng lên cổ, hắn vội vận khí, áp chế cổ khí đang dâng cuộn cuộn trong lòng mình.

Đại môn phía sau đột nhiên mở lớn, một đám hắc y nhân nói đuôi nhau bước vào, dừng lại bên người Quân Thư Ảnh và Thanh Lang, cung kính cúi đầu xếp thành hàng. Một người đi theo sau, gương mặt nở nụ cười, chậm rãi hướng về phía Quân Thư Ảnh. Tín Vân Thâm mở to mắt nhìn hắn, nhìn hắn chậm rãi đi đến bên cạnh mình, chậm rãi lướt qua, không liếc cậu lấy một cái. Tín Vân Thâm đưa tay muốn bắt lấy hắn, nhưng ngón tay vô lực chỉ khẽ chạm vào một góc y phục của hắn.

“Tại sao...” Tín Vân Thâm nhìn bóng người thon thả trước mặt, đôi mắt mọng nước.

Cao Phóng chột quay lại, đến trước mặt Tín Vân Thâm ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt cậu, thấp giọng cười nói: “Tiểu hai tử, đừng tưởng ta yêu thương nhớ nhung người, đừng cho là ta không thể rời xa người. Nam nhân ta muốn còn nhiều mà.” Nói xong hắn đứng dậy, đi đến phía sau Quân Thư Ảnh. Tín Vân Thâm chăm chăm nhìn hắn, sau khi đã phục hồi lại tinh thần, một cơn úy khuất bất chột dâng trào, cậu cắn môi

dùng sức muốn tiến về phía trước, nhưng chỉ khiến khí lực thêm xói mòn, cuối cùng chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất, không cam lòng nhìn Cao Phóng đứng cách đó không xa.

Thanh Lang lên tiếng: “Ta không có hứng thú lãng phí thời gian với các người. Chung độc trong người các người là dùng để phong ấn nội lực. Nội lực càng mạnh, càng bị chung độc ảnh hưởng.” Hắc nói, đi đến trước mặt Sở Phi Dương, dùng mũi chân đá mạnh vào lồng ngực hắc. Sở Phi Dương trở mình ngã xuống đất, kêu lên đau đớn.

“Cho nên, các người cũng không cần uống phí khí lực làm gì.” Thanh Lang cười tủm tỉm tiếp tục nói.

Sở Phi Dương vì cố gắng vận nội lực quá sức, lại bị một cước của Thanh Lang làm cho tiêu tán hết, khí huyết nghịch lưu, nhện không được phun ra một ngụm máu tươi. Hắc theo bản năng nhìn về phía Quân Thư Ảnh, nhưng chỉ thấy Quân Thư Ảnh đang nhìn Thanh Lang, ngay cả liếc mắt nhìn hắc cũng không thèm. Sở Phi Dương tức giận, máu dâng tràn lên cổ họng, lại phun ra một ngụm máu tươi, bộ dạng chật vật không thôi.

Sở Phi Dương cúi thấp mặt ôm ngực, vì vậy, hắc không thể nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Quân Thư Ảnh khi y nhìn về phía hắc.

Chương 89

“Trong vòng mười ngày, chung này sẽ lấy mạng kẻ nào trúng phải. Các người chỉ có mười ngày để suy nghĩ, nếu phục tùng sẽ được nhận giải được, nhất thời bảo toàn được tính mạng. Còn không, các người phải chịu táng thân trong địa lao của Đoạn kiếm sơn trang này.” Quân Thư Ảnh bình thản nói, như thể đang nói về một chuyện hết sức bình thường. Đột nhiên y cười lạnh, nói: “Chỉ sợ chư vị chỉ chịu đựng được năm hôm là xuống hoàng tuyền, làm hại cả một nhà già trẻ đến cúg bái. Nhưng có thể đoàn viên cùng gia đình dưới đó cũng thật đáng mừng.” Giọng nói uy hiếp khiến mọi người sồn gáy. “Tiểu nhân đê tiện.” Có người lên tiếng chửi rửa. Quân Thư Ảnh cũng chỉ cười cười bỏ qua.

Sở Phi Dương vẫn chăm chú nhìn Quân Thư Ảnh, nhưng y lại không dám nhìn hăn, cũng không muốn nhìn. Việc y đang làm, chính là nguyện vọng lớn nhất từ trước đến nay của y. Y không muốn bất cứ là làm nhiều loạn kế hoạch của y. Y phải đứng trên tất cả mọi người, nắm giữ sinh tử của họ, bắt họ phải phục tùng như một con chó phải phủ phục dưới chân chủ, cầu xin y bố thí chút ơn huệ. Y không cần lòng trung thành của họ, chỉ cần họ phục tùng y. Y muốn xem họ cố gắng che giấu đôi mắt đầy lửa hận trước mặt y, muốn họ thấy mình bất lực khi không thể phản bội, không thể không phục tùng kẻ mà mình hận thấu xương. Y không quan tâm mình phải dùng đến thủ đoạn gì, cũng không phủ nhận mình là kẻ đê tiện.

Quân Thư Ảnh ra lệnh cho giáo chúng Thiên Nhất Giáo đang dàn trận xung quanh giam tất cả mọi người lại. Thanh Lang trở về bên cạnh Quân Thư Ảnh, chăm chọc nhìn y, nhẹ giọng nói: “Người khiến Yến của ta chịu khổ, ta cũng không thể nương tay với Sở Phi Dương. Chúng ta xem như huề nhau.”

Quân Thư Ảnh hừ lạnh, không để ý tới hồ ngôn loạn ngữ của Thanh Lang, đang muốn rời đi, chợt nghe thấy tiếng gió rít lên, y lập tức vận nội lực tránh ám khí đột nhiên phóng tới.

Bên cạnh lại vang lên tiếng la của Thanh Lang: “Cẩn thận!”. Lời còn chưa dứt, một ám khí bay tới. Sau một tiếng vang nhỏ, Thanh Lang xòe tay, một ám khí nho nhỏ đang nằm trong tay hắn.

Thanh Lang nhìn về phía ám khí phóng tới, bắt gặp một đôi mắt đầy uất hận. Thanh Lang đi đến trước mặt người nọ, ngồi xổm xuống, cười nhẹ, đưa ám khí lên ngắm nghía, nói: “Âm mưu không tồi, đáng tiếc không đủ tài.” Vừa dứt lời, hắn liền cầm phập ám khí vào bả vai người nọ, nét cười trên mặt thậm chí còn không giảm bớt.

Người nọ kêu la thảm thiết, Thanh Lang khinh thường nói: “Thật không đáng.” Hắn chùi vết máu trên tay vào y phục người nọ, đứng dậy nói: “Cái gọi là võ lâm chính đạo, bất quá cũng như thế.” Nói xong hắn đi đến trước mặt Viên Khang Thọ và Tín Bạch, mỗi tay nhắc một người lên, nói: “Địa lao của Đoạn kiếm sơn trang này sao có thể lớn bằng địa lao của Thiên Nhất Giáo chúng ta.” Giáo chúng Thiên Nhất giáo dùng dây thừng trói chặt những người không có sức chống cự đang nằm trên mặt đất rồi áp giải bọn họ vào địa lao.

Quân Thư Ảnh xuyên qua đám người, Cao Phóng đi theo sau y, cả hai cùng đi đến cổng ngoài. Còn chưa đến nơi, đã nghe tiếng hỗn loạn từ phía sau. Quân Thư Ảnh quay đầu lại nhìn, khi thấy rõ tình thế giữa sân, mí mắt y khẽ giật.

Sở Phi Dương cả người đầy máu, gãy khỏi dây thừng, đang triển đấu cùng vài tên giáo chúng. Hắn không sử dụng nội lực nên chiêu thức đánh ra không có uy lực như mọi khi, nhưng cũng đánh cho vài tên giáo chúng chống đỡ không nổi, nhất thời không thể đến gần hắn.

Cao Phóng líu lười nói: “Đúng là đồ quái vật. Sở Phi Dương nhiều lần kháng chung độc, thật không biết hẳn có bao nhiêu cái mệnh nữa.” Mà lần trước hẳn cố gắng chống cự độc tính của chung độc... cuối cùng lại cho ra Tiểu Thạch Đầu. Cao Phóng tất nhiên không dám nói ra những lời này, chỉ trộm nhìn Quân Thư Ảnh, thì đã thấy y nhăn mày nhăn mặt nhìn về phía kia, rồi xoay người rời đi, nói: “Không cần xen vào, hẳn chống cự không được bao lâu đâu.” Cao Phóng không nói gì, tiếp tục bám sát y. Mà việc gì y phải giải thích với hẳn, dù gì chuyện cũng đâu liên quan đến hẳn...

“Quân Thư Ảnh, người đứng lại!” Sở Phi Dương đột nhiên hét lớn, chưa kịp dứt lời, cơn ho tuôn ra không dứt, theo đó là những cơn nôn ra máu. Quân Thư Ảnh hơi dừng lại, rồi như không muốn để ý đến hẳn, liền nhanh bước ra ngoài.

“Hỗn đản, người đứng lại! Ta có chuyện muốn hỏi người...” Thanh âm của Sở Phi Dương bị ngắt đoạn, chỉ nghe hẳn kêu một tiếng, dường như đã bị trúng một đòn chí tử.

Quân Thư Ảnh không thể nhịn được liền quay lại nhìn. Nhưng Sở Phi Dương đã tự đề khí, phóng tới trước mắt y, hai tay nhuộm đầy máu năm lấy áo y, thở dốc, hơi thở nồng đậm mùi máu tươi.

Quân Thư Ảnh quay mặt sang phía sau ngăn bọn thuộc hạ lại, không cho họ tới gần, lên tiếng: “Người cứ kháng cự như vậy sẽ không sống lâu đâu. Người chỉ khiến cho độc tính của Miêu Cương chung độc mạnh lên mà thôi.”

Sở Phi Dương phun ra một ngụm máu, khóe miệng nhếch lên cười, lộ ra vẻ cuồng vọng tà nịnh.

“Chỉ là mấy con sâu, làm sao khiến ta quan tâm?!” Sở Phi Dương đưa mặt đến gần, giọng nói khô khốc.

Quân Thư Ảnh gỡ tay hắt ra, lui về sau, lạnh lùng nói: “Không cần chống cự vô ích. Người trốn không thoát đâu, cũng đừng mong cứu bọn họ.”

Sở Phi Dương lại tiến tới phía Quân Thư Ảnh, cười nói: “Người nói sao thì tùy. Ta chỉ muốn hỏi người một điều.”

Giọng nói trở nên lạnh lùng, nét tươi cười trên mặt cũng biến mất, ánh mắt giận dữ nhìn chăm chú Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh để mặc cho hắt nhìn, lẳng lặng đáp lại đôi mắt đầy tia máu kia.

“Ta hỏi người, ngày ấy người mang Tiểu Thạch Đầu theo. Người đi thực hiện âm mưu của người, còn... Tiểu Thạch Đầu đâu? Hài tử của chúng ta... Tiểu hài tử người sinh cho ta...” Sở Phi Dương kề sát mặt vào, chớp mũi hai người cơ hồ muốn chạm vào nhau, tuy thanh âm vẫn nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo vẻ hung ác, hắt thấp giọng nói: “Người đem tiểu hài tử của ta đi đâu?”

Quân Thư Ảnh nhíu mày, tựa hồ như bất mãn với lời nói và thái độ của Sở Phi Dương. Sau một lúc lâu y mới thấp giọng trả lời: “Ta đem hắt đến một biệt viện và nhờ người chăm sóc nó...”

“Đủ rồi, ta đã biết.” Sở Phi Dương đẩy y ra, cười lạnh. Vài tên giáo chúng Thiên Nhất đứng cách đó không xa đưa mắt nhìn nhau, rồi nhất loạt xông lên. Sở Phi Dương không hề phản kháng, mặc cho bọn chúng trói lại mang vào địa lao.

Quân Thư Ảnh sờ sờ cái áo dính máu, ánh mắt tối sầm.

Cao Phóng tiến lên, nhẹ giọng nói: “Giáo chủ, chúng ta đi thôi.”

Quân Thư Ảnh gật gật đầu, xoay người rời khỏi khoảng sân tịch liêu.

Chương 90

Năm ngày trôi qua, thời gian chỉ còn một nửa so với kỳ hạn mười ngày, một số môn phái chống đỡ không nổi đã đầu phục Quân Thư Ảnh. Trong đại điện, Quân Thư Ảnh ngồi phía trên, nhìn xuống kẻ đang hoảng sợ phủ phục trên mặt đất, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười thản nhiên. “Hắn cũng không vui về gì, chỉ cảm thấy thỏa mãn thôi. Chỉ vì hắn quá ham muốn quyền lực...” Thanh Lang đứng phía sau Cao Phóng, cùng nhìn về phía Quân Thư Ảnh.

“Nếu không phải do người, Giáo chủ sẽ không giống như ngày hôm nay.” Cao Phóng nói.

“Như vậy cũng không sao, càng đáng yêu.” Thanh Lang sờ cằm, cười cười.

“Người còn bình thản ở đây xen vào chuyện người khác sao. Ta vừa nhận được tin, thiếu chủ mỹ nhân của chúng ta gần đây thân thể không được tốt lắm.” Cao Phóng liếc nhìn Thanh Lang, vờ thờ dãi: “Loại dược này chỉ dùng cho những kẻ võ công cao cường, Giáo chủ lại không tin thiếu chủ đã tàn phế võ công, nên hạ dược hơi mạnh. Thiếu chủ đáng thương, thân thể nhu nhược như vậy không biết có thể chống cự được bao lâu?”

Sắc mặt Thanh Lang trầm xuống, khóe miệng nhú lại, nói: “Nếu Yến của ta xảy ra chuyện gì, ta sẽ cho người biết hậu quả.”

Cao Phóng nhướng mày nhìn hắn, khẽ cười nói: “Chỉ cần người an phận, thiếu chủ của người sẽ bình an. Ta không giống như Giáo chủ, tiểu mỹ nhân như vậy, ta cũng biết thương hương tiếc ngọc mà.”

Nét mặt Thanh Lang vẫn âm trầm như trước, hẩn lặng yên một lát rồi đột nhiên cười cười, xoay người rời đi.

“Người đừng có âm mưu phá hoại gì đó.” Cao Phóng nói.

“Đến mà không vào chào hỏi, Quân huynh chắc hiểu ý của ta.” Thanh Lang chấp tay chào, xong liền biến mất.

Cao Phóng nhíu mày nhìn hướng Thanh Lang vừa rời đi một lúc mới quay trở lại. Quân Thư Ảnh vừa nghe thuộc hạ báo cáo xong. Cao Phóng nhìn y, trán tựa vào khung cửa, đầu khổ thở dài, nhỏ giọng nói: “Làm sao đây, sau này phải làm sao đây...”

“Cao Phóng, vào đi.” Quân Thư Ảnh đột nhiên lên tiếng, thanh âm bình thản không cảm xúc.

Cao Phóng khẽ thở dài, cất bước đến bên người Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh đưa tay đề trán. Cao Phóng đứng phía sau, gỡ tay Quân Thư Ảnh ra, nhẹ nhàng giúp y xoa xoa hai bên thái dương.

“Giáo chủ, mệt lắm sao?” Cao Phóng nhẹ giọng hỏi.

Quân Thư Ảnh nhắm mắt, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

“Giáo chủ, người...”

“Lo làm tốt việc ta giao phó đi, đừng nói nhiều.” Quân Thư Ảnh cắt ngang.

“...” Cao Phóng im lặng không lên tiếng, nhất thời đại đường trở nên tĩnh lặng đến ngột ngạt. Một lúc lâu sau, Cao Phóng nói: “Giáo chủ, ta chỉ muốn nói, có một số việc, nếu buông tay ngay lúc còn có thể nắm bắt, có lẽ sau này sẽ không có cơ hội.”

Quân Thư Ảnh không lên tiếng. Ngay lúc Cao Phóng nghĩ có lẽ y sẽ không đáp lại lời mình, Quân Thư Ảnh khẽ cười một tiếng, nói: “Người nói đúng. Vì vậy chúng ta phải hành động ngay bây giờ mới thành công.”

Cao Phóng hơi khựng lại, im lặng.

Nửa đêm, cai ngục đột nhiên cấp báo trong ngục xảy ra hỗn loạn. Cao Phóng suy nghĩ một lúc, rồi ra lệnh không cần báo lại cho Quân Thư Ảnh, tự mình dẫn người xuống địa lao. Địa lao lúc này là một bãi chiến trường hỗn loạn. Vốn sợ tù nhân vượt ngục, Viên Khang Thọ, Tín Bạch, Sở Phi Dương, những người có võ công cao cường bị tách ra giam giữ riêng. Lúc này Viên Khang Thọ cùng Tín Bạch đều ghé vào cửa lao la hét, thậm chí còn dùng nội lực, muốn phá tan cửa lao. Bọn cai ngục đều rút vũ khí, vừa uy hiếp vừa đề phòng họ.

“Tất cả lui ra. Có chuyện gì?” Cao Phóng chạy đến trước mặt mọi người, trầm thanh quát.

Bọn cai ngục cúi đầu lui lại. Một người tiến đến bên Cao Phóng, hần chưa kịp lên tiếng, một tiếng khóc nức nở đã vang lên: “Cao Phóng, người cứu đại sư huynh ta đi. Nếu cứ như vậy huynh ấy sẽ chết mất.”

Cao Phóng quay đầu nhìn lại, Tín Vân Thâm không biết đang bị nhốt cùng bọn giáo phái nào, mọi người phía sau cậu đều ngồi lặng trong góc, đáng điệu ủ ỉu. Tín Vân Thâm hai tay nắm song cửa lao, khóc lóc cầu xin.

“Vân Thâm, người... Người sao lại quen biết tên ma giáo này?! Các người muốn bức chết ta sao?! Ta như vậy sao lại dường ra một tên hèn nhát như người chứ!” Bên kia Tín Bạch đột nhiên hét lớn, rồi ho không dứt.

Tín Vân Thâm nhìn Tín Bạch, rồi ủy khuất nhìn về phía Cao Phóng. Cao Phóng lắc lắc đầu, vừa hướng tới nhà lao giam Sở Phi Dương, vừa quay đầu nói với Tín Bạch: “Ta không quen biết tên tiểu bảo bối nhà lão. Lão không cần tức giận như vậy, không là không giữ được tính mạng đâu.”

“Cao Phóng, người không cần nói như thế.” Giọng nói ủy khuất của Tín Vân Thâm lại truyền đến. Cao Phóng cũng không để ý đến cậu nữa, vừa đến trước cửa lao giam Sở Phi Dương liền nhú mày.

“Ai nhốt bọn họ cùng với nhau?!” Cao Phóng đau đầu hỏi.

“Bẩm đường chủ, là... Thanh giáo chủ.”

“Ta chỉ biết...” Cao Phóng bất đắc dĩ thở dài, nói tiếp: “Sở Phi Dương, người dừng tay đi. Người muốn chết sớm sao?”

Nhà lao giam Sở Phi Dương không lớn lắm, chỉ có ba người. Lúc này tay Sở Phi Dương đang để trên lưng Mai Hân Nhược. Nàng đã bất tỉnh, gương mặt tái nhợt. Y phục Mai Hân Nhược đã cởi ra một nửa, phía trước được xiêm y của Sở Phi Dương che khuất, dưới lớp xiêm y mơ hồ lộ ra đôi vai non mịn. Cao Phóng biết nội lực Sở Phi Dương không còn mạnh mẽ như trước nữa, không thể bức chung độc ra khỏi người khác, chỉ có thể tận lực giảm bớt độc tính của chung độc, trực tiếp đưa tay truyền lực vào giúp họ. Dù là vì nguyên nhân này, nhưng...

Sắc mặt Sở Phi Dương so với Mai Hân Nhược còn kém hơn, xanh nhợt, đầy mồ hôi lạnh. Tống Lam Ngọc ở bên cạnh lo lắng đến mức rơi lệ, lại không dám chạm vào người Sở Phi Dương, chỉ có thể than thở khóc lóc khuyên Sở Phi Dương dừng tay.

“Sở Phi Dương, ta biết độc tính của loại chung này, chưa đến mười ngày sẽ không có chuyện gì. Người không cần lãng phí nội lực của mình.” Cao Phóng lại nói.

Sở Phi Dương không để ý tới, hoặc không có khí lực trả lời, Cao Phóng lại không dám mạo muội mở cửa lao. Tống Lam Ngọc vọt tới trước cửa lao, lau khô nước mắt, trừng mắt nhìn Cao Phóng nói: “Người bớt giả nhân giả nghĩa đi! Tên kia không biết hôm nay đã chúng ta ăn cái gì, nói với Sở đại ca những gì, hiện tại Mai tiểu thư lại trở nên như vậy. Người mau đưa

giải được đây.”“Thanh Lang?!” Cao Phóng khẽ cau mày. “Hắn muốn làm gì?”

Cao Phóng trầm tư một lát, Tống Lam Ngọc cứ luôn miệng đòi giải được, Cao Phóng cảm thấy phiền phức liền vung tay lên nói: “Người cầm miệng. Ta không có giải được. Lo chăm sóc Sở đại ca của người đi, ta ra ngoài xem sao.” Nói xong hắn liền nhanh chóng rời đi.

Tống Lam Ngọc bị Cao Phóng dọa, thối lui vài bước, nhìn người đột nhiên rời đi, muốn gọi nhưng không dám gọi, chỉ đứng sững tại chỗ. Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng động, nhìn lại thì Sở Phi Dương đã dựa vào tường thở dốc, môi xanh tím, ánh mắt hơi thất thần, ướt đầm mồ hôi.

“Sở đại ca, huynh không sao chứ?” Tống Lam Ngọc vội đến trước mặt Sở Phi Dương, lấy khăn ra cẩn thận lau mồ hôi cho hắn, vỗ mặt đau khổ.

Sở Phi Dương cầm lấy cái khăn thấm đầm mồ hôi, gượng cười, nói: “Ta không sao. Ta tự lo cho mình được, đệ đến chăm sóc Mai cô nương đi. Ta không còn đủ sức nữa, làm phiền đệ vậy.”

Tống Lam Ngọc lại chạy đến bên Mai Hân Nhược, nhìn trái nhìn phải, vừa nhắm mắt lại vừa mang xiêm y của Sở Phi Dương đắp kín người nàng, rồi sau đó lại trở về bên cạnh Sở Phi Dương. Y tựa vào bên Sở Phi Dương, ánh mắt si mê nhìn hắn. Thấy sắc mặt hắn dần hồng hào trở lại, y mới an tâm nở nụ cười, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Chương 91

Cao Phóng trực tiếp đến phòng Thanh Lang, lôi đầu Thanh Lang từ trên giường dậy, tức giận nói: “Thanh Lang, người lại làm chuyện gì nữa? Người cho họ ăn cái gì? Giải được đâu?”

Thanh Lang gạt tay Cao Phóng ra, cười cười nói: “Đưa cái gì? Người không thấy hai người kia say mê Sở đại hiệp đến thế nào sao? Chủ tử người lại khiến phu quân mình tức giận, như vậy là không địch nổi bọn họ rồi. Ta bất quá chỉ thuận tay giúp hấn quét sạch tình địch thôi. Dù gì đã xuất giá thì cũng phải biết tam tòng chứ.”

“Người... Người nói hừ nói vượn gì đó...” Cao Phóng tức giận trừng mắt, tay trái nhấc lên, ngón trỏ hạ xuống đỉnh đầu hấn. Thanh Lang rùng mình, thi triển khinh công tránh đi, nhìn về phía Cao Phóng vẫn đang nổi giận đùng đùng, tươi cười nói: “Người rảnh rồi theo quấy rầy ta thì chi bằng quay về địa lao xem kịch đi. Lúc này chắc ở đó đang náo nhiệt lắm.”

“Người có ý gì?” – Cao Phóng hoài nghi hỏi.

“Đại khái là... ba người bọn họ nhân lúc này... thể hiện tình cảm với nhau ấy mà.” Thanh Lang vờ thờ dài. “Không biết Sở đại hiệp kia còn chống đỡ nổi không nữa.”

Cao Phóng vừa nghe liền vội vã chạy về địa lao, không dây dưa với Thanh Lang nữa

“Giờ này đã hơn nửa đêm rồi, Cao đừng chủ thật vất vả quá nha.” Thanh Lang đi đến cạnh cửa nhìn Cao Phóng chạy vội đi, vừa cười vừa hô to. Cao Phóng tức giận mắng lại hấn câu gì đó, Thanh Lang nghe xong,

ngoáy ngoáy lỗ tai, thỏa mãn quay về giường nằm. Cao Phóng chạy tới trước cửa lao vừa đúng lúc nhìn thấy Quân Thư Ảnh cũng đi vào. Cao Phóng vội la to: “Giáo chủ.” Hắn đi đến trước mặt Quân Thư Ảnh, khom người hành lễ.

Quân Thư Ảnh gật gật đầu, ra hiệu bảo Cao Phóng đi trước. Cao Phóng dờn bước đi đến phía trước, thấy gương mặt Quân Thư Ảnh lộ vẻ nghi hoặc, liền vội hỏi: “Giáo chủ có lẽ nghe trong địa lao có sự tình nên mới đến? Vừa rồi ta đã xem qua, chỉ là một ít tiểu bang phái làm loạn mà thôi, ta đã giáo huấn bọn chúng rồi.”

Quân Thư Ảnh gật gật đầu, nói: “Tốt”, nhưng vẫn muốn tiến vào bên trong địa lao. Cao Phóng thối lui từng bước, vẫn che chắn trước mặt Quân Thư Ảnh như cũ, chắp tay nói: “Giáo chủ, mọi chuyện đã ổn rồi. Địa lao âm thấp, tù nhân hỗn độn, tốt hơn là chúng ta nên trở về.” Cao Phóng cũng không biết sự tình trong lao hiện giờ ra sao, nhưng lời nói của Thanh Lang khiến hắn không thể không ngăn cản Quân Thư Ảnh đi vào. Mấy ngày nay đã đủ rối loạn rồi, không thể để xảy ra chuyện gì nữa.

Quân Thư Ảnh gật đầu cho có lệ, khen ngợi: “Được, làm tốt lắm.” Nhìn Cao Phóng trước mặt, y khụ một tiếng rồi nói: “Không có chuyện gì thì ta đi nhìn xem sao.”

Cao Phóng quả thực muốn phát khóc luôn. Cao Phóng thừa biết, Quân Thư Ảnh đến hơn phân nửa là muốn xem Sở Phi Dương ra sao, nhìn bộ dáng của y như đang hận không thể sớm lao vào địa lao. Nhưng như vậy càng khiến Cao Phóng không để cho Quân Thư Ảnh vào.

“Giáo chủ, thuộc hạ đã kiểm tra qua rồi. Những người đó đều vô sự, chung độc trong người họ cũng không nhiều loạn. Bên trong vừa dơ bẩn, buồn chán, lạnh lẽo...” Cao Phóng nói. Quân Thư Ảnh lẳng lặng nghe, hàng mi từ từ nhắm lại.

Quân Thư Ảnh chờ Cao Phóng nói xong, gật gật đầu, lặp lại: “Ta vào xem sao.” Nói xong liền đẩy Cao Phóng ra, đi vào trong. Cao Phóng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc lắc đầu đuổi theo.

Qua khỏi bậc thang đá, vào sâu một chút là nơi giam giữ mọi người. Từ nhân vừa nhìn thấy người đến là Quân Thư Ảnh, đồng loạt phần nộ đứng lên, lớn tiếng chửi rủa. Quân Thư Ảnh quan sát khắp lượt, làm như không nghe thấy những lời chửi rủa đó. Cao Phóng tất nhiên biết Quân Thư Ảnh đang tìm ai, chỉ là y làm ra vẻ đi tuần thị mọi người vậy thôi, chứ nào dám nói rõ cho hẳn biết. Thanh Lang cố tình đem nhốt bọn người Sở Phi Dương vào góc khuất, không biết đến lúc nào Quân Thư Ảnh mới tìm được người cần tìm a...

Không lâu sau, Quân Thư Ảnh từ từ đến gần nơi giam giữ Sở Phi Dương. Cao Phóng đi theo phía sau thở hắt ra. Tuy Thanh Lang nói như vậy, nhưng bản tính hăn vốn thích ăn nói lung tung, không thể tin được. Chỉ mong Sở Phi Dương an phận, bất tỉnh cũng được, hấp hối cũng được, nhưng ngàn vạn lần đừng làm loạn là được. Cao Phóng thở dài.

Chậm rãi tiến đến gần, chỉ đi qua khỏi lối đi này, quẹo qua bên kia tường là có thể nhìn thấy phòng giam Sở Phi Dương, âm thanh từ đó cũng dần rõ hơn.

“Sở đại ca... không cần...” âm thanh nhỏ nhẹ của Tống Lam Ngọc truyền đến.

“Người ngoan ngoãn đi... không nên cử động...” giọng nói của Sở Phi Dương vừa khô khốc lại suy yếu. Quân Thư Ảnh hơi dừng chân. Cao Phóng dừng lại theo, nhìn trộm sắc mặt Quân Thư Ảnh. Gương mặt y vẫn trầm lặng, không nhìn ra cảm xúc.

“Sở đại ca... huynh không cần như vậy...” Tống Lam Ngọc nước nở.

Dưới cánh tay áo, bàn tay Quân Thư Ảnh nắm chặt lại. Y ra lệnh cho thuộc hạ lui ra, sắc mặt trầm lại, đi theo tiếng nói. Cao Phóng phân phó những người khác trở về, còn mình thì tiếp tục đi theo.

Hai người quẹo qua khúc quanh, đối diện với một nhà giam không lớn, chỉ cách đám người Sở Phi Dương một cửa lao bằng gỗ.

Phía sau cửa song, Mai Hân Nhược khoác áo Sở Phi Dương, nằm mê man ở một góc sáng, mái tóc tán loạn phủ trên gương mặt, che khuất đôi gò má nhợt nhạt. Tống Lam Ngọc ngồi giữa nhà giam, y phục bị Sở Phi Dương kéo xuống vai, gian nan muốn thoát ra. Sở Phi Dương cố gắng chống đỡ, kéo Tống Lam Ngọc đến trước mặt, nói: “Nghe lời ta. Độc của người phát tác rồi, để ta giúp người bức độc. Người yên tâm, Sở đại ca chịu đựng được...” Nói chưa dứt lời hăn đã dừng lại, nhìn về phía cửa lao.

Ánh mắt lạnh lùng của Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương. Sở Phi Dương vì quay lại trấn an Tống Lam Ngọc bị kinh sợ khi Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng xuất hiện mà rời mắt khỏi Quân Thư Ảnh. Tống Lam Ngọc khó nhọc lui về phía Mai Hân Nhược, cảnh giác nhìn hai người đang đứng bên ngoài nhà giam.

Quân Thư Ảnh chỉ chăm chú nhìn Sở Phi Dương. Sở Phi Dương ngồi xuống, ho khan, đón nhận ánh mắt Quân Thư Ảnh. Hai người không ai nói gì, nhất thời chung quanh chìm vào im lặng.

Chương 92

Sau một lúc lâu, Sở Phi Dương đứng lên, hơi lão đảo.

Quân Thư Ảnh nhắc chân muốn hướng về phía trước, nhưng chỉ được nửa bước y lại dừng lại, đứng tại chỗ khoanh tay nhìn hăn.

Sở Phi Dương tựa người vào bức tường bên cạnh, mày nhú chặt, ho nhẹ vài tiếng. Sau trận ho, Sở Phi Dương đi đến bên cửa lao, đưa tay về phía Quân Thư Ảnh, đôi môi khô nứt nở nụ cười, nói: “Mới vài ngày mà sao người lại gầy đi nhiều vậy. Lại đây, để ta sờ người một chút.”

Tống Lam Ngọc ở trong góc nghe nói như thế mở to hai mắt, kinh hãi hết nhìn Sở Phi Dương lại nhìn Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh nghe vậy nét mặt trầm lại, tức giận nói: “Sở Phi Dương, đến bây giờ mà người vẫn không nhận thức rõ tình cảnh của mình sao? Người chỉ là một tên tù nhân...”

Sở Phi Dương cười, bàn tay hướng về phía Quân Thư Ảnh cũng thu về, ngón tay khẽ chạm vào môi y, cười nói: “Ta... từ trước đến giờ vẫn là tù nhân của người...” “Câm miệng!” Sắc mặt Quân Thư Ảnh càng thêm khó coi. Y hừ lạnh, nói: “Người nếu còn muốn sống thêm mấy ngày nữa thì hãy quên những chuyện trước kia đi. Người đã cứu ta, ta có thể bỏ qua những ngày người sỉ nhục ta, nhưng...”

“Người cho rằng thời gian ta và người sống chung là một sự sỉ nhục?!” Sở Phi Dương ngắt lời y. Tuy gương mặt vẫn tươi cười, nhưng ý cười trong mắt đã dần biến mất.

“Đúng vậy.” Quân Thư Ảnh bướng bỉnh trả lời.

“Thì ra là vậy...” Sở Phi Dương nghiêng người dựa vào cửa lao, gương mặt đầy vẻ mệt mỏi, lấm bầm. Sau một lúc lâu hắn đột nhiên lắc đầu cười thành tiếng, giơ tay lên che ngực, cúi đầu cười.

“Người cười cái gì?” Quân Thư Ảnh nhú mày, tức giận nói.

Sở Phi Dương ngừng cười, thở dài một tiếng, nói: “Giải được.”

“Người cho rằng là do ta hạ độc?!” Quân Thư Ảnh lạnh lùng nói.

“Ai hạ độc không quan trọng. Người có thể tìm được giải được mà. Nghe ta, bọn họ đều là người vô tội, người đừng liên lụy đến họ.” Giọng nói Sở Phi Dương tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Quân Thư Ảnh hừ nhẹ, cười lạnh nói: “Người cho rằng người là ai?! Người...”

Sở Phi Dương ngắt lời: “Đúng, ta chẳng là ai cả, ta cũng không nên vọng tưởng Quân giáo chủ nhọc công đi lấy giải được cho ta.”

Quân Thư Ảnh không nghĩ tới việc bị hắn đáp trả lại một câu như vậy, đôi mày nhăn lại, cắn cắn môi dưới, không biết nói thế nào.

“Người cũng thấy đấy, với tình trạng hiện giờ của ta, hoàn toàn không có chút khí lực để nhiều loạn kế hoạch của người. Người có thể an tâm rời khỏi đây, ta muốn cứu người.” Sở Phi Dương nói.

“... Độc là do Thanh Lang hạ, nhất định hắn có âm mưu gì đó...” Quân Thư Ảnh nói ra suy nghĩ của mình.

“Liên quan gì đến ta?” Sở Phi Dương khẽ cười nói.

Quân Thư Ảnh nghe vậy tức giận nói: “Hắn làm như vậy chính là muốn người chết. Người sợ mình không chết sớm sao...?”

“Chuyện đó, thì liên quan gì đến Quân giáo chủ?” Khóe miệng Sở Phi Dương hơi nhếch lên.

“Người!” Quân Thư Ảnh bước đến gần cửa lao, quắc mắt nhìn hắn, gương mặt đầy tức giận.

Sở Phi Dương lui về sau, cười nói: “Quân giáo chủ, người cho chúng ta kỳ hạn mười ngày. Ta tin giáo chủ biết trọng chữ tín. Thỉnh giáo chủ quay về.”

Quân Thư Ảnh cắn răng căm tức, sau một lúc y hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bước nhanh ra ngoài.

Cao Phóng liếc nhìn Sở Phi Dương. Sở Phi Dương không nhìn hắn, tiếp tục giúp Tống Lam Ngọc bức độc ra. Cao Phóng thu hồi ánh mắt, trong mắt bỗng hiện lên một tia nghi ngờ, nhưng vẫn cất bước đuổi theo Quân Thư Ảnh.

“Sở đại ca, huynh đừng nên hao phí nội lực. Lúc huynh giúp Mai tiểu thư bức độc ta đã thấy tính mạng huynh đang nguy hiểm. Huynh sẽ chết mất.” Tống Lam Ngọc khóc lóc nói. Sở Phi Dương ngồi bên cạnh Tống Lam, dựa vào tường, thở dài: “Được rồi...”

“Ta không sợ chết, một chút cũng không sợ.” Tống Lam Ngọc dựa vào ngực Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương xoa đầu Tống Ngọc nói: “Ta biết...”

“Chỉ cần có thể chết bên cạnh Sở đại ca là ta mãn nguyện rồi.” Tống Lam Ngọc thút thít.

“Ngốc, Sở đại ca sẽ không để người chết.” Sở Phi Dương cười nói.

“Ta không muốn huynh lại bức độc cho ta nữa!” Tống Lam Ngọc vội la lên.

“Được, được, ta nghe rồi. Chịu đựng lâu như vậy, người cũng mệt rồi. Ngủ đi...” Sở Phi Dương thấp giọng nói.

Tống Lam Ngọc “ừm” một tiếng, một lát sau liền ngủ say.

Sở Phi Dương gọi cai ngục – một tên giáo chúng Thiên Nhất Giáo mặc y phục đen, cả tấm mạng che mặt cũng màu đen, nói: “Trở về nói với Thanh Lang là ta đáp ứng yêu cầu của hắn.”

Chương 93

Quân Thư Ảnh trầm mặt trở lại gian phòng của mình. Cao Phóng im lặng chạy theo sau. Vừa vào phòng đã thấy giường Quân Thư Ảnh hỗn độn, ngay cả chăn cũng bị vứt xuống đất, hăn không nhận được tiếng thở dài.

Quân Thư Ảnh ngồi bên cạnh bàn, nét mặt lạnh lùng, không biết đang suy nghĩ điều gì. Cao Phóng nhìn y, dường như y không để ý gì đến hăn cả. Hăn liền ngồi xuống bên cạnh, rót hai chén trà.

Hai người im lặng cả một lúc lâu. Cao Phóng theo thói quen lấy tay đùa nghịch với mái tóc dài của mình, lên tiếng: “Giáo chủ, những điều Sở đại hiệp vừa nói tất nhiên đều chỉ là...”

“Câm miệng.” Quân Thư Ảnh quát.

Cao Phóng lập tức im lặng, không dám nói tiếp.

Qua một lúc lâu sau, Quân Thư Ảnh nhíu mày, phân phó: “Cao Phóng, người đi tìm hiểu xem Thanh Lang rốt cuộc có mục đích gì. Người này cho đến bây giờ không nói thật câu nào cũng không nhiệt tình làm việc gì, chúng ta đem sinh mạng tên Yến ra uy hiếp hăn quả thật có chút mạo hiểm. Không thể không để phòng tên Thanh Lang, nếu hăn có thể vứt bỏ tên ngu ngốc kia...”

Cao Phóng nghe vậy, đưa tay chống cằm, bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng.

“Người sao vậy? Có chuyện gì thì nói.” Quân Thư Ảnh tức giận liếc nhìn Cao Phóng.

“Giáo chủ, kỳ thật có rất nhiều chuyện không phải như người nghĩ đâu. Người nói đúng, tên Thanh Lang này nói một câu thì hết nửa câu là giả, nửa câu còn lại thì không biết đâu là thật đâu là giả. Nhưng với tính cách của hắn mà nguyện ý theo chúng ta nhiều ngày như vậy, có thể thấy thiếu chủ chính là tử huyệt của hắn.” Cao Phóng nói.

“Nói tiếp đi.” Quân Thư Ảnh gật đầu, thản nhiên nói.

“Nói một cách đơn giản, tình cảm của Thanh Lang đối với tên Yến này không thua gì tình cảm của Sở Phi Dương đối với Giáo chủ.” Cao Phóng nhìn gương mặt Quân Thư Ảnh càng lúc càng nhăn lại, đôi mày nhíu lại, hắn cười cười nói tiếp: “Chỉ cần chúng ta bắt giữ thiếu chủ, Thanh Lang chỉ còn là con châu chấu trong tay chúng ta, chỉ cần chúng ta trở tay là hắn không chống đỡ nổi. Đối lại, nếu Thanh Lang dùng Giáo chủ uy hiếp Sở đại hiệp, Sở đại hiệp dù bản lĩnh cao tới đâu cùng cũng chỉ như con châu chấu, cùng lắm là trở mình chống cự vài lần, cuối cùng cũng phải chấp nhận số phận. Nhưng nếu hai con châu chấu này cùng chống cự cũng khiến chúng ta phải đau đầu.”“...” Quân Thư Ảnh nghe hắn nói, cúi đầu im lặng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Cao Phóng thở dài, lơ đãng quăn lộn tóc dài vào tay, nói tiếp: “Mà có câu, cùng môi trường sống thì cùng trở thành một loại người. Tiểu tử kia cùng ăn thức ăn, uống nước uống, cùng được lão đầu tử kia nuôi lớn như Sở đại hiệp, vậy sao tính cách lại như vậy chứ, còn nhỏ mà đã như ông cụ non, tính cách y hệt phụ thân hắn. Phải chi mà hắn học được bản lĩnh trêu hoa ghẹo nguyệt của Sở đại hiệp...”

“Cao Phóng!” Quân Thư Ảnh nghe hắn nói càng lúc càng quá đà liền nổi giận đùng đùng, đập bàn quát: “Cao Phóng, người còn nói thêm một tiếng nữa, ta sẽ đem tên tiểu tử họ Tín kia làm thịt!”

Cao Phóng vừa nghe chỉ có thể ngoan ngoãn câm miệng.

Quân Thư Ảnh thở dài, chỉ ra cửa: “Đủ rồi, người lập tức trở về phòng, đừng ở đây nói hươu nói vượn nữa.”

Cao Phóng bất đắc dĩ đứng lên đi ra ngoài, đến gần cửa hần chột dừng lại, quay đầu nói: “Giáo chủ, không phải tất cả những lời ta nói đều là nói hươu nói vượn. Người chấp niệm quá sâu, không chịu chấp nhận những suy nghĩ trong lòng mình. Ngay cả người cũng không chịu thừa nhận, làm sao người khác... kiên trì được? Nếu có một ngày, Sở Phi Dương quay mặt đối địch với chúng ta, người phải làm thế nào?!”

“Người suy nghĩ quá nhiều rồi. Kẻ cản đường ta, chỉ có một con đường chết. Cũng giống như trước kia, không kẻ nào là ngoại lệ cả.” Quân Thư Ảnh nói.

Cao Phóng cười khổ: “Ta cũng hy vọng như vậy...”

Tiếng bước chân của Cao Phóng dần dần biến mất, Quân Thư Ảnh vẫn ngồi im lặng trước bàn một lúc. Không biết qua bao lâu, y cảm thấy giống như toàn bộ khí lực trong người mình dần mất hết, mệt mỏi không chịu nổi. Y đưa tay cầm chén trà lên, nhìn lá trà di động bên trong, thơ thẩn một hồi. Đột nhiên y cảm thấy bàn tay tê rần, buông ra thì thấy, hóa ra trong lúc bất tri bất giác y đã dùng khí lực quá lớn, chén trà bị bóp nát, một dòng máu đỏ tươi từ bàn tay chảy xuống.

Rõ ràng vết thương nhỏ như vậy, lại đau đớn vô cùng.

Quân Thư Ảnh tùy tay chùi vết máu, nhưng máu vẫn rỉ ra từ miệng vết thương. Y cũng lười dùng nội lực cầm máu, chỉ đến bên giường nằm.

Cơn đau đớn từ bàn tay lại khiến Quân Thư Ảnh lo lắng. Rõ ràng y đã chịu nhiều vết thương do đao kiếm giang hồ, vì sau một vết thương nhỏ bé như vậy lại khiến y không thể chịu được?!

Thì ra, dù có là một con chim diều hung ác, được cưng chiều quá cũng có thể hóa thành chim hoàng yến...

Rốt cuộc, là lỗi của ai, vì ai mà...

Miệng vết thương... thật sự rất đau ...

Quân Thư Ảnh dùng nội lực cầm máu, nắm chặt nắm tay, vùi mình thật sâu vào tấm chăn.

Chương 94

Đảo mắt đã vài ngày nữa trôi qua, cách thời hạn mười ngày ngày càng gần, nhưng vẫn có một vài môn phái không chịu khuất phục. Quân Thư Ảnh vẫn bất động, nhưng Cao Phóng dần dần không thể nhẫn nhịn được nữa.

Cao Phóng biết với cá tính của Tín Bạch và Viên Khang Thọ, tuyệt đối họ sẽ không chịu cúi đầu, ngay cả việc giả vờ đầu hàng để tính kế cũng tuyệt đối không làm. Mà Quân Thư Ảnh cũng tuyệt đối không ném giải được, lạnh lùng nhìn họ chết bởi chung độc. Quả thật như thế, nếu họ chết, dã tâm của y sẽ thành hiện thực, nhưng chuyện hăn lo lắng nhất chính là Sở Phi Dương, người ở giữa hai phe.

Bọn người Thanh Phong kiếm phái kia có thể không biết vị đại sư huynh anh minh thần võ của mình ý loạn tình mê với đối thủ một mất một còn, nhưng trong lòng Quân Thư Ảnh lại biết rõ, sao lại cố tính không suy ngẫm tới hậu quả. Hết lần này đến lần khác khiêu chiến Sở Phi Dương như vậy, không biết hăn có thể nhẫn nhịn được bao lâu, sự lưu luyến si mê của hăn với Quân Thư Ảnh nhiều đến thế nào... Cao Phóng không biết nên lo lắng cho Quân Thư Ảnh, hay thương cảm cho Sở Phi Dương.

Hăn vốn rất hứng thú chờ mong đến kỳ hạn mười ngày, Sở đại hiệp đột nhiên đưa ra giải pháp, để cuối cùng đại gia vui mừng. Nhưng hiện giờ càng đến gần kỳ hạn mà Sở Phi Dương vẫn không có chút động tĩnh gì. Không biết hăn thật sự đã lực bất tòng tâm, hay là...

Cao Phóng không dám nghĩ nữa. Giờ nghỉ lại, ánh mắt lạnh lùng cùng sát khí sắt bén khi hăn lần đầu giáp mặt Sở Phi Dương dường như thật xa

lạ, hoàn toàn không giống với người vẫn thường ôn nhu cẩn thận. Nhưng đó thật sự là Sở Phi Dương. Cao Phóng biết khi hăn đối mặt với địch nhân lạnh lùng đến thế nào, bình thường vẫn thân mật ôn hòa, nhưng núp sau vẻ bề ngoài ấy là một con hùng sư. Một Sở Phi Dương lãnh khốc, không hề có chút ôn nhu như vậy, ngay cả nghĩ đến thôi cũng khiến Cao Phóng rùng mình, hăn không tin Quân Thư Ảnh lại vô tri vô giác không biết chuyện này.

Còn Thanh Lang, Cao Phóng không lo lắng cho lắm. Hăn biết Thanh Lang vẫn còn chút tình nghĩa bằng hữu từ thời niên thiếu. Chỉ cần Yến bình an vô sự, Thanh Lang sẽ không gây chuyện bất lợi với Quân Thư Ảnh.

Cao Phóng nghĩ đến kết quả xấu nhất, lỡ như tâm ý Sở Phi Dương quả thực đã nguội lạnh, muốn đối địch với Quân Thư Ảnh... Hăn yên lặng nhìn chung độc trên người mình, từ đầu ngón tay đến góc áo của hăn đều là chất độc có thể giết người. Vô luận thế nào, hăn cũng không muốn bất cứ kẻ nào làm thương tổn Quân Thư Ảnh, dù đó có là ai đi chăng nữa...

Thời hạn đã gần thế này rồi, có lẽ cũng không còn cách nào. Nhiều năm đi theo Quân Thư Ảnh như thế, cùng trải nhiều nguy hiểm, hăn biết trận chiến này cũng giống như những trận chiến trước đây – thắng làm vua thua làm giặc – mà thôi. Nhưng lúc này, hăn đã có một người mà hăn trân trọng như bảo bối, ngay cả chạm nhẹ vào cũng sợ làm cậu đau... Nên hăn chỉ biết tận lực không nghĩ đến, không chạm đến cậu. Dù biết rõ hai ngày sau, cả hai sẽ đối địch nhau, nhưng giờ khắc này, hăn vẫn muốn tự lừa mình dối người. Càng tới gần kỳ hạn, địa lao càng yên tĩnh, hiện giờ chỉ còn lại Thanh Phong kiểm phái cùng một số tiểu bang phái vô danh còn kiên trì trụ lại. Cao Phóng mỗi ngày đều đi tuần tra địa lao, các chi sĩ võ lâm trước còn phần nộ la hét giờ im lặng, Cao Phóng có đến cũng vờ như không thấy. Ngay cả Tín Vân Thâm cũng không còn nắm lấy song cửa trông ra ngoài lao, vừa nhìn thấy hăn xuất hiện liền lộ ra nụ cười nhu thuận giống như một

chú cún con như trước nữa, chỉ vô tình ngồi trong góc, mặc không lên tiếng.

Cao Phóng mỗi lần đi ngang qua phòng giam của Tín Vân Thâm cũng không tự chủ được mà cước bộ chậm lại, thân ảnh chàng thiếu niên quật cường hấp dẫn ánh mắt hấn, trong lòng nảy lên một sự ngọt ngào mà chua xót, cùng với nó là nỗi đau đớn không thể ức chế, càng lúc càng khắc sâu.

Cao Phóng cũng thường lui tới phòng giam cuối cùng, nơi giam giữ Sở Phi Dương. Mai Hân Nhược sớm đã theo Mai gia rời đi. Tống Lam Ngọc vẫn bị nhốt cùng với Sở Phi Dương, thoát nhìn y vẫn ốm yếu, không biết đã giải được độc do Thanh Lang hạ hay chưa. Sở Phi Dương lẳng lặng nhắm mắt dưỡng thần, gương mặt Tống Lam Ngọc tái nhợt, thần trí không rõ, nhưng vẫn cố rúc vào một bên, nhìn qua chẳng ai có thể nghĩ đệ tử danh môn chính phái lại đang chịu cảnh ngục tù.

Cao Phóng lẳng lặng nhìn một lúc, cuối cùng khẽ thở dài: “Chỉ còn một ngày cuối cùng, chẳng lẽ ngay cả Sở đại hiệp cũng kiên trì không chịu đầu hàng sao...” Không biết hấn đang nói với chính mình, hay nói cho nam nhân bình tĩnh đến lạnh lùng trong ngục nghe.

Cuối cùng Cao Phóng liếc nhìn Sở Phi Dương lần cuối, vừa định rời đi thì nghe tiếng Sở Phi Dương: “Gọi Quân Thư Ảnh tới đây, ta muốn gặp hấn.” Ngữ khí bình thản không nghe ra cảm xúc. Cao Phóng nhú mày vì thanh âm lãnh đạm đó, hơi chần chờ rồi mới trở về báo cáo Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh vừa nghe liền chạy tới địa lao. Cước bộ nhẹ nhàng nhưng vội vã, tay áo tung bay cũng biết tâm trạng y đang phấn chấn. Dù sao chỉ còn một ngày nữa là tới thời khắc y đạt thành tâm nguyện nhiều năm của mình.

Chương 95

Sở Phi Dương ngồi dựa vào tường, nhắm mắt lại để thính giác càng thêm linh mẫn. Hẳn nghe tiếng y phục ma sát, tiếng bước chân thông dong không nhanh không chậm đến gần, đến khi người đó đến trước cửa lao, ánh sáng bị che chắn, bóng người hắt vào cửa lao, rọi xuống người hắn.

Sở Phi Dương mở mắt ra, nhìn đến một góc vạt áo màu xanh, đôi giày đen thẫm.

“Người tìm ta? Sở đại hiệp cuối cùng cũng đã nghĩ thông suốt, chịu quy hàng ta rồi sao?” Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng nói, thanh âm hơi lên cao, nhẹ nhàng hăng hái. “Ta tìm người, người lập tức chạy đến sao?” Sở Phi Dương thấp giọng cười nói. “Ta chưa hề biết là người lại nhu thuận như vậy.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy cũng không nổi giận, chỉ hơi nhú mày, khẽ cười nói: “Người hiện giờ chỉ có thể mạnh miệng vậy thôi. Người chẳng qua chỉ là lão hổ bị lạc xuống bình dương mà thôi, Sở Phi Dương, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, dù người không sợ chết, nhưng người có thể nhẫn tâm nhìn sư phụ cùng sư huynh đệ đồng môn của mình chết thảm?”

Sở Phi Dương cười cười, chậm rãi ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt y. Mái tóc dài được buộc lên cẩn thận, đuôi tóc buông xuống trên vai, vài sợi tóc lạc vào cổ áo dọc theo chiếc cổ thanh tú. Dưới ánh nến trong địa lao, gương mặt Quân Thư Ảnh trở nên ôn hòa, hàng mi khẽ lay động, trong mắt Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh đẹp đến nỗi khiến tim hắn đập thật nhanh.

“Thật đẹp.” Sở Phi Dương nhẹ giọng tán thưởng.

Xem ra tâm trạng Quân Thư Ảnh rất tốt, nghe hắc nói vậy nhưng cũng không nổi giận, chỉ khoanh tay nói: “Sở Phi Dương, thời gian của người không còn nhiều. Lãng phí thời gian để nói hươu nói vượn, chỉ bằng nói vào chính sự đi?! Ta sẽ tốt bụng thả cho người đoàn tụ với sư môn của người.”

“Nếu ta nói ta đầu hàng, người sẽ lập tức tin tưởng, không nghi ngờ ta có âm mưu?” Sở Phi Dương đứng lên, chậm rãi đi đến bên cửa lao.

“Ai cũng biết Sở đại hiệp đã nói là làm. Ta sao lại không tin?” Quân Thư Ảnh cười nói.

“Chuyện này...” Cách một chân song, Sở Phi Dương nhìn thật sâu vào Quân Thư Ảnh. “Quân Thư Ảnh, người nghe ta, đưa giải dược cho các môn phái, rồi mang Tiểu Thạch Đầu đi theo ta. Từ nay về sau, dù người muốn tiểu ngạo giang hồ, hay muốn ẩn cư, đã có Sở Phi Dương ta bồi người. Dù người muốn phiêu giang đảo hải, chỉ cần không lạm sát người vô tội, ta cũng sẽ bồi người.

Quân Thư Ảnh vừa nghe xong, sắc mặt thay đổi, ánh mắt nhìn Sở Phi Dương cũng trở nên lạnh lùng.

Sở Phi Dương dừng lại một chút, ánh mắt nhu hòa, ẩn chứa vô vàn yêu thương. Hắc nói tiếp: “Ta vĩnh viễn yêu thương người, cưng chiều người, không rời xa người, không để người lẻ loi một mình. Quân Thư Ảnh, đến bên ta đi.” Sở Phi Dương vươn tay về phía Quân Thư Ảnh, đôi mắt sáng nhìn thẳng vào y.

Quân Thư Ảnh nhìn bàn tay kia, lặng im một lúc, nét mặt âm trầm bất định. Cuối cùng y nghiêng răng nói: “Sở Phi Dương, người có biết vì sao người khác chán ghét người không?”

Sở Phi Dương nghe thấy giọng nói phẫn hận như vậy, ánh mắt nhu tình cũng biến mất. Hắc chậm rãi thu tay về, lẳng lặng nhìn gương mặt tái nhợt của Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh tức giận nói: “Người nhìn xem tình thế người như thế nào. Cái mạng nhỏ của người hiện giờ đang nằm trong tay ta, chỉ cần ta muốn, ta có thể bóp chết người như bóp chết một con kiến! Người có tư cách gì mà tự cao tự đại như vậy? Ta hiện giờ nắm trong tay toàn bộ võ lâm, muốn lên trời xuống đất, phiên giang đảo hải, còn cần người bồi ta? Ta muốn giang hồ tinh phong huyết vũ, sinh linh đồ thán, người có thể ngăn cản ta? Người cho rằng ta vui mừng khi ngày đó bị người quản chế? Người nên biết, những ngày đó là sự sỉ nhục của ta, sự quan tâm bố thí của người khiến ta ghê tởm đến cực điểm! Hiện giờ ta nắm quyền, ta muốn ai sống thì người đó được sống, ta muốn ai chết thì kẻ đó phải chết. Sở Phi Dương, ta đã cho người cơ hội mà người không biết bắt lấy, vậy người hãy chịu chết đi!” Sở Phi Dương nghe xong, than nhẹ, sự mệt mỏi dần xuất hiện trên gương mặt. Hắn bất đắc dĩ nói: “Ra người hận ta như vậy... Nếu vậy, ta hiểu rồi. Đủ rồi, người đi đi.”

Quân Thư Ảnh vừa tức giận vừa nhìn Sở Phi Dương lui về góc tối, điểm vào người Tống Lam Ngọc đang hôn mê bất tỉnh vài cái, Tống Lam Ngọc liền dần hồi tỉnh. Sở Phi Dương sợ y nghe được hai người nói chuyện đã điểm huyết để y ngủ đi.

Quân Thư Ảnh còn rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng lại không biết làm sao để lên tiếng. Sở Phi Dương làm bộ dạng nản lòng thoái chí muốn đuổi khách, Quân Thư Ảnh cũng không cam tâm cứ như vậy mà rời đi.

“Ta hỏi lại người lần cuối, rốt cuộc người có nguyện ý hay không?” Quân Thư Ảnh lạnh lùng hỏi.

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu. Không cần nhiều lời, người đi đi.” Sở Phi Dương cũng lạnh lùng trả lời từ trong góc tối. Quân Thư Ảnh càng thêm tức giận, cắn môi căm tức, một lúc sau mới hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh rời đi, nắm đám rơm khô dưới đất ném vào cửa lao.

“Quân Thư Ảnh, người cứ việc kêu ngạo đi. Ta tuyệt đối sẽ không buông người ra, tuyệt đối không...” Sở Phi Dương khẽ nói. Bỗng nhiên hắn mỉm cười, một tia vui thích đột nhiên lóe lên trong mắt hắn trong giây lát rồi biến mất.

Chương 96

Quân Thư Ảnh nổi giận ùng ùng ra khỏi địa lao. Y tức giận vô cùng, không muốn trở lại phòng, chỉ đi loanh quanh trong sơn trang, cơn tức giận trong lòng không thể nào phát tiết được. Cuối cùng y đi đến bên một cái hồ rộng, gió lạnh thấu xương thổi đến khiến da mặt y rất buốt, lúc đó tâm tình y mới dịu đi đôi chút.

Khi đã bình tĩnh rồi, y lại không tự chủ được mà bắt đầu miên man suy nghĩ. Y nhớ đến khi Sở Phi Dương xen vào việc người khác mà đến Thiên Lang Sơn, nhớ khi Sở Phi Dương bắt đắ dĩ nhận lãnh trách nhiệm chăm sóc y, khi Sở Phi Dương hết mực ôn nhu, khi Sở Phi Dương vì y mà bị mù, vì y mà bị Tín Bạch quở trách, bị Mai Thần Anh làm nhục, nhớ khi Sở Phi Dương mang y đi hành hiệp trượng nghĩa, được dân chúng tôn kính, thậm chí y còn nhớ đến lúc Sở Phi Dương trêu đùa mình...

Những chuyện nhỏ nhặt trước kia tất thấy đều hiện lên, khiến trái tim y càng đập loạn.

Đột nhiên gương mặt ôn nhu tươi cười trong trí nhớ kia biến thành ánh mắt vô tình lãnh khốc trong địa lao. Quân Thư Ảnh không nhận được, lấy tay nắm lấy vạt áo trước ngực. Cảm giác chua xót trong lòng này là do đâu?

Sở Phi Dương, tại sao người không thuận ý ta? Tại sao người luôn muốn đối nghịch với ta?

“Quân huynh, nghe nói người đi gặp Sở Phi Dương? Sao giờ lại ở đây.” Giọng nói của Thanh Lang đột nhiên vang lên. Quân Thư Ảnh giật mình, thầm mắng mình sơ ý, lại mất cảnh giác như thế, có người đến gần cũng không phát hiện. “Để ta xem – đã xảy ra chuyện gì, trông người cứ như sắp

khóc đến nơi vậy.” Thanh Lang đến trước mặt Quân Thư Ảnh, ngả ngớn dùng cây quạt trong tay nâng cằm y.

“Cút ngay.” Quân Thư Ảnh hất cây quạt đi. Thanh Lang lui về sau, mở cây quạt ra, cười nói: “Ta chỉ đùa một chút thôi mà, Quân huynh sao lại tức giận như vậy.”

Quân Thư Ảnh quay lưng lại với hắn, lạnh lùng nói: “Có việc thì nói, không có việc gì cút.”

Thanh Lang cũng không nổi giận, chỉ thở dài nói: “Người thật là, từ trước đến nay ta cũng không hại người, mấy ngày nay lại chịu làm trâu làm ngựa cho người, vậy mà người lại không nể tình ta gì hết.”

Quân Thư Ảnh không lên tiếng, Thanh Lang nhìn lưng y, tiếc tục nói: “Bị Sở Phi Dương ức hiếp? Hắn hiện giờ như cá nằm trên thớt, muốn giết cũng không phải là khó. Việc gì người phải ở đó hờn dỗi.”

Thanh Lang chờ trong giây lát, xem ra Quân Thư Ảnh cũng không có ý định phản ứng lại, hắn liền đặt tay lên vai Quân Thư Ảnh an ủi, thở dài nói: “Đừng như vậy, dù gì cũng là huynh đệ, người có gì ủy khuất...”

Quân Thư Ảnh gạt tay Thanh Lang ra, xoay người bỏ đi. Thanh Lang đứng nhìn Quân Thư Ảnh rời đi, lắc lắc đầu, tự nói: “Thật vô tình, uống công ta trước kia...” Những lời còn lại bị gió thổi bay, tựa như thời niên thiếu đã qua không thể quay lại được.

Khi trời đã tối mịt, Quân Thư Ảnh mới trở về phòng. Trong phòng đã có thuộc hạ đứng chờ y để báo cáo tình hình các môn phái. Quân Thư Ảnh nhìn đồng giấy tờ trên bàn, trong lòng lại lo lắng, ngữ khí không tốt ra lệnh cho thuộc hạ ra ngoài. Sau khi bọn thuộc hạ Thiên Nhất Giáo nơm nớp lo sợ lui hết ra ngoài, Quân Thư Ảnh vẫn lẳng lặng đứng bên cạnh bàn một lúc lâu. Đột nhiên y vung tay, những thứ ở trên bàn bị gạt xuống đất. Vẫn còn tức giận, y trở vào phòng ngủ.

Ngày mai là ngày cuối cùng... Ngày mai, con chung độc nhỏ nhỏ kia sẽ lấy mạng người nó đang sống kí sinh. Sau ngày mai, sẽ không còn người đối nghịch với y, không còn người...

Quân Thư Ảnh nằm trên giường nhưng không thể ngủ ngon giấc, những cảnh trong mơ cứ hiện lên, như thực như ảo, khi tỉnh lại càng khiến y thêm mệt mỏi.

Y tỉnh lại khi trời còn chưa sáng, nhưng bên ngoài lại đang rất ồn ào. Quân Thư Ảnh nhíu mày, vừa ngồi dậy đã có một tên thuộc hạ xông vào, gương mặt hoảng sợ, hô hấp hoảng loạn, nói: “Giáo... giáo chủ, không ổn rồi... bọn tù nhân... tất cả đều...”

Quân Thư Ảnh rùng mình, việc này quả thật ngoài ý muốn của y. Y đẩy tên thuộc hạ ra, vội chạy ra ngoài.

Chương 97

Bên ngoài đã sớm trở thành một chiến trường hỗn loạn. Ở giữa, Thanh Lang và Sở Phi Dương đang triển đấu với nhau. Giữa những tiếng đánh nhau, giọng nói mang hơi thở khó nhọc của Thanh Lang vang lên: “Sở Phi Dương! Đại hiệp như ngươi lại không giữ lời nói của mình! Ta thả các người ra, nhưng các người lại tấn công thuộc hạ của ta. Nhân sĩ chính đạo các người được lắm, ta tuyệt đối không để kẻ nào sống sót!”

Trên mặt Sở Phi Dương cũng có chút lo lắng, nhưng hắn không kịp giải thích với Thanh Lang, một kiếm gạt Thanh Lang ra, khinh công đến trước đám người Tín Bạch, ngăn cản họ lại, nói: “Sư phụ, các người đừng tấn công nữa, những người này đều là người vô tội, không nên đả thương họ.”

Tín Bạch không nghe lời hăn, cả giận nói: “Phi Dương, người tránh ra! Đám người tà giáo đó dám cả gan bôi nhọ võ lâm Trung Nguyên, ta nhất định phải diệt trừ bọn ác nhân này!”

Sở Phi Dương chưa kịp nói thêm, thân ảnh Thanh Lang lại xuất hiện, nhảy vào vòng chiến, hung tợn nói: “Xú lão đầu, ta cứu mạng các người, người lại lấy oán trả ơn. Ta sẽ thay trời hành đạo, diệt trừ lão già nhà người!”

Tín Bạch tức giận đến nỗi cả râu cũng run lên, sắc mặt trướng hồng, xuất ra những chiêu thức tinh diệu của Thanh Phong Kiếm Phái, trong nháy mắt hai người đã đấu cả trăm chiêu.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ phải dẫn dụ Thanh Lang ra khỏi trận chiến với Tín Bạch. Tín Bạch hơi thối lui, rồi lập tức tiến lên cùng Sở Phi Dương vây công Thanh Lang. Thanh Lang vừa đánh trả, vừa quan sát chiến trường

xung quanh. Giáo chúng Thiên Nhất giáo tuy nhiều, nhưng võ công không tinh diệu như giáo chúng Thanh Phong Kiếm Phái, hễ thấy bên mình dần dần không địch lại, mà chính hễ cũng sắp thua trận. Hai mắt Thanh Lang nổi tia máu, hễ thét một tiếng dài, vung kiếm lên, bức hai đối thủ của mình thối lui. Hễ lập tức quay người, trường kiếm đầy sát khí chuyển hướng tấn công Tín Vân Thâm đang đứng gần đó.

Tín Bạch cùng Sở Phi Dương đồng thời hét lớn một tiếng, nhưng không thể cản nổi sát chiêu của Thanh Lang.

Tín Vân Thâm nhìn lại, kiếm khí đã ập đến trước ngực cậu, y phục trên người không chỉ nổi luồng kiếm khí, rách toạc ra. Da thịt trên người cũng đau đớn khôn cùng.

Phụ thân cùng đại sư huynh đều ở xa, xung quanh không ai có thể cứu cậu, nếu muốn sống, trừ khi... ánh mắt Tín Vân Thâm trở nên mờ mịt, tay trái hơi nâng lên...

Thanh Lang trừng mắt, nghi hoặc nhìn người thiếu niên vẫn mang dáng tiểu hài tử trước mặt. Cùng lúc đó, một đám khói màu vàng theo gió hướng về phía Thanh Lang, hễ chỉ có thể thu kiếm thế, lùi về phía sau đến hơn mười bước. Ngẩng đầu lên nhìn đã thấy Cao Phóng mặc lại y phục như thời hễ ở Thương Lang Sơn trước kia, đứng chắn trước mặt Tín Vân Thâm.

Tín Vân Thâm lại không thèm liếc mắt nhìn Cao Phóng, chỉ xoay người tiếp tục liều mạng chiến đấu với bọn Thiên Nhất Giáo xung quanh. Cao Phóng bất đắc dĩ thở dài, tiến đến chắn giữa Tín Vân Thâm và tên giáo chúng Thiên Nhất Giáo. Hễ phóng độc được, từng đợt khói phiêu tán khắp nơi. Bọn người Thanh Phong Kiếm Phái biết độc này lợi hại, không dám tới gần, còn bọn người Thiên Nhất Giáo lại thừa dịp này mà bỏ chạy. Thanh Lang lại bị Tín Bạch cuốn lấy, nhưng ánh mắt nghi hoặc vẫn nhìn người thiếu niên bề ngoài có vẻ như võ công chỉ thuộc hạng bình thường. Hễ tình tường nhận ra, vừa rồi cho dù Cao Phóng không nhúng tay vào, cậu

cũng có thể... tự cứu mình. Vô công lợi hại như vậy, có thể sánh với hãn cùng Sở Phi Dương, thường ngày lại làm ra vẻ như mình vô hại... Thanh Lang thu hồi tầm mắt, chuyên tâm đối phó với Tín Bạch.

“Lão nhân ngươi cũng thật bản lĩnh, dưỡng ra một tên nhóc đáng ghét như vậy.” Thanh Lang dốc toàn lực hất kiếm Tín Bạch ra, nhưng cũng không quên châm chọc lão.

“Ác tặc, chịu chết đi!” Tín Bạch hét lớn, tiếp tục cầm kiếm xông lên tấn công. Thanh Lang hơi nhướng mắt, đỡ đòn của lão, nhưng chỉ phòng thủ chứ không tấn công. Bên kia Sở Phi Dương đang giúp Cao Phóng ngăn cản hai phái tàn sát lẫn nhau.

Đang đánh nhau, một bóng người y phục xanh nhạt thoáng xuất hiện. Thanh Lang nhìn lại, đúng lúc Quân Thư Ảnh vừa xuất hiện. Mái tóc hơi rối, gương mặt không chút thay đổi nhìn cảnh hỗn loạn trước mắt.

Thanh Lang bất đắc dĩ lắc đầu. Thần sắc kia, dường như y vẫn chưa tỉnh ngủ. Nhìn những người bị mình bắt giữ thoát được, có lẽ y sẽ càng oán hận...

Thanh Lang tiếp tục chuyên tâm đối phó với Tín Bạch. Trận chiến của hai người bọn họ, hãn không thể xen vào được.

Chương 98

Quân Thư Ảnh chỉ cần liếc mắt đã thấy Sở Phi Dương trong đám người hỗn loạn, thân thủ hoàn toàn không giống kẻ đang bị thương. Quân Thư Ảnh nhìn hẩn, trong lòng nhất thời không biết đang mang cảm xúc gì.

Tuy rằng y cố không nghĩ tới việc Sở Phi Dương sẽ làm thế nào để đối phó mình, nhưng y vẫn mơ hồ nhận thấy Sở Phi Dương không thể bị bắt giữ dễ dàng như vậy, nên sự việc này cũng không có gì quá ngạc nhiên. Nhưng, tên Sở Phi Dương này lại diễn trò với y suốt cả mười ngày như vậy... Quân Thư Ảnh nhú mày, lòng không khỏi lo lắng.

“Đó là tên Giáo chủ ma giáo!” Một tiếng hét vang lên, nhất thời mọi ánh mắt đều hướng về Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh bất chợt bắt gặp đôi mắt sâu thẳm không để lộ suy nghĩ của Sở Phi Dương. “Ác tặc, chịu chết đi!” Một tiếng hét to vang lên, Viên Khang Thọ đột nhiên nhảy lên, lao thẳng về hướng Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh thu hồi ánh mắt, tri thiên khinh công. Mũi chân y chạm nhẹ vào đầu kiếm của Viên Khang Thọ, mượn lực để nhảy về phía sau.

Viên Khang Thọ ngẩng đầu nhìn lại, hơi ngạc nhiên trước khinh công của y, nhất là khi bộ pháp kia rất quen mắt.

Quân Thư Ảnh không để lâu có thời gian suy nghĩ, vừa hạ xuống đất đã rút lấy thanh kiếm từ người bên cạnh, nhảy đến nghênh chiến với lão.

Viên Khang Thọ chỉ có thể tập trung vào trận chiến trước mắt. Vừa qua mấy chiêu, lão đã biết tên giáo chủ ma giáo trước mặt lão tuy tuổi còn trẻ

nhưng võ công tuyệt đối không thua kém mình, trong lúc nhất thời không thể phân cao thấp, cuộc chiến càng trở nên kịch liệt.

Mà bên kia, không có Viên Khang Thọ trấn áp, giáo chúng Thiên Nhất giáo không còn gặp khó khăn nữa. Lại có Sở Phi Dương đứng giữa hai bên ngăn cản, phân trần với giáo chúng Thanh Phong Kiếm phái một phần sự thật, rằng hãn cùng Thanh Lang liên thủ đối phó Quân Thư Ảnh, để mọi người không đối địch với giáo chúng Thiên Nhất giáo. Nhưng Tín Bạch sau khi được giải chung độc, phục hồi lại võ công, vốn tính tình nóng nảy, lão liên thống lĩnh toàn bộ Thanh Phong Kiếm phái tấn công Thiên Nhất giáo, nên tình thế mới trở nên hỗn loạn như vậy.

Hiện giờ Tín Bạch đang cùng Thanh Lang chiến đấu kịch liệt, bên kia, Viên Khang Thọ đấu với Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương một chưởng ngăn cản hai phái, trầm mặt khiển trách mọi người. Các đệ tử Thanh Phong Kiếm phái chưa từng thấy Sở Phi Dương nghiêm khắc như vậy, tất cả đều dừng tay, nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

“Các người lập tức xuống núi, không được bước vào nơi này nửa bước!” Sở Phi Dương nhìn giáo chúng Thiên Nhất giáo, quát. Vừa nói hãn vừa xuất chiêu ngăn cản vài đệ tử Thanh Phong Kiếm phái muốn lao lên tấn công. “Ai dám ngăn cản, ta tuyệt không tha!”

Hai bên nhất thời ngạc nhiên, chỉ đưa mắt nhìn nhau, không biết phải làm thế nào cho phải. Cao Phóng ra lệnh cho hắc y nhân đi bên cạnh mình mang giáo chúng Thiên Nhất giáo ra ngoài. Người nọ gật gật đầu ra hiệu, những tên giáo chúng thấy hiệu lệnh liền đến, hãn mang mọi người rời khỏi gia trang.

Tín Vân Thâm cầm kiếm đứng đó, trên gương mặt trắng nõn vương vài giọt máu khô, đôi mắt càng thêm đen thẫm, không còn nhìn thấy hình ảnh một thiếu niên nhu thuận. Cao Phóng liếc mắt nhìn cậu lại bị ánh mắt đó khiến cho lạnh người.

Tín Vân Thâm chớp mắt mấy cái, bữu môi, chán ngán nâng thanh kiếm trong tay lên trước mặt, cau mày nhìn vết máu trên mặt.

Cậu trở lại là một thiếu niên khờ dại, vô ưu.

Cách đó không xa, Quân Thư Ảnh tuy đang đấu với Tín Bạch cũng quan sát nhất cử nhất động của Sở Phi Dương. Tuy rằng y đã phần nào đoán được Sở Phi Dương cùng Thanh Lang liên thủ chống lại mình, nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy hai người, trong lòng y vẫn không ngăn được lửa giận. Y nhìn đám người hỗn loạn trong đình viện, hiện giờ người còn ở lại bên cạnh y chỉ còn lại một mình Cao Phóng... Hóa ra người trước sau trung thành với y, vẫn chỉ có một người. Người vĩnh viễn không rời y, không phản bội y, chỉ có Cao Phóng.

Phía sau Cao Phóng, đám người Thiên Nhất giáo đã rời đi gần hết, chỉ còn lại khoảng mười ảnh vệ võ công cao cường do Thanh Lang huấn luyện. Trong đó, vài ảnh vệ ngăn trước Cao Phóng cùng giáo chúng Thanh Phong Kiếm Phái, Sở Phi Dương cũng vất vả ngăn chặn huynh đệ đồng môn mình. Cao Phóng lùi về sau mấy bước, rời khỏi trận chiến, cúi đầu, để mái tóc phủ lên ngân sức của mình, không biết đang suy tính điều gì.

Quân Thư Ảnh quan sát Cao Phóng. Nhìn gương mặt hắc cũng đủ biết hắc bất lực không biết phải hành động như thế nào trước tình hình này, chỉ có đôi tay không tự chủ được mà mân mê đồng ngân sức trên người. Ngân sức tinh xảo như vậy cũng là một thứ vũ khí giết người lợi hại mà hắc dùng làm bùa hộ mệnh cho mình. Cao Phóng biết rõ trong trận chiến này mình không thể dựa dẫm vào kẻ khác. Bọn ảnh vệ trước kia bảo vệ hắc chỉ vì tuân theo mệnh lệnh của Thanh Lang, mà Thanh Lang còn lưu hắc lại bởi hắc còn giá trị lợi dụng. Còn với Quân Thư Ảnh, Cao Phóng càng chưa bao giờ mong chờ y bảo hộ mình. Bị cao thủ võ lâm vây quanh, một người không có nội lực như hắc lại chỉ có thể dựa vào chính mình. Trong giây lát, Quân Thư Ảnh chợt thấy nhói lòng trước thân ảnh gầy yếu cô độc kia.

Quân Thư Ảnh tập trung nội lực xuất chiêu đẩy Viên Khang Thọ lui về sau, rồi phi thân đến trước mặt Cao Phóng.

“Giáo chủ, người?!” Cao Phóng đang bất ngờ đã bị Quân Thư Ảnh kéo vào lòng.

Quân Thư Ảnh đột nhiên xuất hiện khiến trận chiến càng thêm rối loạn, Sở Phi Dương khoát tay ra hiệu mọi người bình tĩnh trở lại, rồi quay sang Viên Khang Thọ, cười nói: “Viên minh chủ, người này hãy để tại hạ đối phó.”

Viên Khang Thọ nghe xong cũng không nói nhiều, chỉ vỗ vỗ bả vai Sở Phi Dương rồi lại cầm kiếm tấn công bọn ảnh vệ. Đệ tử Thanh Phong Kiếm phái vừa thấy Viên Khang Thọ động thủ, hào khí bốc lên, lập tức cũng xông lên tấn công.

Quân Thư Ảnh lạnh lùng nhìn Sở Phi Dương. Cao Phóng vừa muốn vùng khỏi đôi tay mạnh mẽ của Quân Thư Ảnh, vừa nghi hoặc hỏi: “Giáo chủ, người...”

“Yên tâm, ta sẽ bảo hộ người...” Quân Thư Ảnh nhẹ giọng nói, vẫn lạnh lùng nhìn Sở Phi Dương đang đứng cách đó không xa.

Cao Phóng không lên tiếng, chỉ nghe Sở Phi Dương bật cười, nói: “Quân Thư Ảnh, người cho rằng tất cả mọi người trong thiên hạ đều là kẻ địch của người, phải không?”

Quân Thư Ảnh nắm chặt thanh kiếm, không nói một lời.

“Người cảm thấy ủy khuất, phần nộ?” Sở Phi Dương rút kiếm, chậm rãi tiến lại gần, đôi mắt nhìn Quân Thư Ảnh chăm chú, ý cười trên mặt lộ vẻ hờ hững. “Người cho là... người có tư cách sao?”

Quân Thư Ảnh nghe vậy cảm thấy phần nộ, lại có chút đau xót. Ánh mắt y tối sầm lại, oán hận tích tụ lâu nay bỗng chốc dâng lên, đủ mọi loại cảm xúc hỗn tạp, toàn bộ hóa thành lệ khí, tưởng chừng như không thể không chế được nữa.

Quân Thư Ảnh âm thầm cắn chặt răng, nội lực trong người cuộn cuộn không ngừng hướng về cánh tay phải đang cầm kiếm. Ánh sáng phản chiếu trên thanh kiếm khẽ run động bởi sát khí tràn ngập. “Lòng tốt của người lại trói buộc hãn. Không lúc nào mà hãn lại không nghĩ cách để rời xa người. Hãn căm hận người, hãn không thể yêu người.”

Chương 99

Tiếng hỗn chiến bỗng chốc trở nên xa xăm, tựa hồ ngay cả tiếng gió cũng ngưng bật.

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh, cảm nhận ánh mắt chăm chú mãnh liệt của y. Giờ đây, cả trong ánh mắt lẫn trong tâm trí chỉ còn lại hình bóng Sở Phi Dương. Sở Phi Dương hơi nhếch môi, nâng mũi kiếm chĩa vào Quân Thư Ảnh.

Ánh mắt y dao động kịch liệt, chứa đựng cả nỗi oán hận lẫn ủy khuất.

Có lẽ Quân Thư Ảnh cho rằng mình che giấu cảm xúc rất tốt, nhưng Sở Phi Dương vẫn có thể nhìn thấu tâm trí y. Điều này khiến hắn cảm thấy rất vui sướng.

“Quân Thư Ảnh, Quân giáo chủ... Đã lâu không gặp.” Sở Phi Dương thản nhiên cười nói: “Ta rất muốn sát cánh cùng ngươi, chỉ là những việc xảy ra hôm nay, tất cả đều do ngươi tạo ra. Ngươi không hiểu là gieo nhân nào gặt quả nấy sao?”

Quân Thư Ảnh nổi giận định tấn công nhưng đã bị Cao Phóng giữ lại: “Sở đại hiệp, ngươi... tại sao?” Cao Phóng nhìn Sở Phi Dương với ánh mắt tràn ngập nghi hoặc cùng sự khẩn khoản.

“Ta chỉ cảm thấy... mệt mỏi.” Sở Phi Dương thở dài.

Quân Thư Ảnh dừng lại. Không biết là do tiếng thở dài của Sở Phi Dương hay do bị Cao Phóng ngăn trở.

Khóe miệng Sở Phi Dương khẽ nhếch lên cười, gương mặt thản nhiên nhìn hai người đối diện đang ôm nhau.

Cả hai đều anh tuấn, xứng đôi vừa lứa, cả hai đều hiểu rõ nhau, trân trọng nhau.

“Sở đại hiệp, người cứ như vậy thì vĩnh viễn sẽ không thể có được người người muốn. Người thậm chí không thể vượt qua được địa vị của Cao Phóng trong lòng hắc hắc.” Trong nhà lao tăm tối, Tống Lam Ngọc cùng Mai Hân Nhược nằm hôn mê trong một góc. Ngoài cửa lao, ánh nến chập chờn chiếu sáng gương mặt tươi cười của Thanh Lang.

“Người can tâm sao?” Thanh Lang cười hỏi.

Sở Phi Dương lặng yên không nói, Thanh Lang cũng lặng yên không thêm để ý. “Ta không tin Sở đại hiệp lại ngồi im chịu chết. Người hiện giờ bất động thanh sắc... là đang cá cược sao? Cược rằng Quân Thư Ảnh sẽ không để người chết?” Thanh Lang cười cười. “Nếu người thua cuộc thì sao? Còn thắng thì sao? Quân Thư Ảnh sẽ không để người ngăn cản dã tâm của hắc hắc. Lòng tốt của người lại trói buộc hắc hắc. Không lúc nào mà hắc hắc lại không nghĩ cách để rời xa người. Hắc hắc hận người, hắc hắc không thể yêu người.”

“Vậy thì sao?” Sở Phi Dương ho nhẹ, lạnh nhạt nói.

Một nỗi lo âu hiểm thấy xuất hiện trên gương mặt Thanh Lang, hắc hắc nhẹ nhàng nói: “Ta chỉ muốn cứu Yến của ta. Trước kia ta đã để y chịu nhiều đau khổ, đến nỗi mỗi lần thấy ta y đều khiếp sợ như thể gặp phải quỷ. Ta không thể để y chịu khổ nữa.” Thanh Lang cười khổ: “Nếu ta không từ thủ đoạn thì cũng có thể cứu y. Nhưng ta không muốn làm tổn thương Quân Thư Ảnh, người có thể tin ta. Ta với người hợp tác, ắt sẽ thoát khỏi tình cảnh này.” Sở Phi Dương trầm tư một lúc, thấp giọng nói: “Ta cứ tưởng người hận Quân Thư Ảnh.”

Thanh Lang ghe vậ liền nhướng mày cười: “ Sở huynh sao lại nghĩ ta hận hắ? Hắ muốn làm giáo chủ, ta cho hắ làm giáo chủ. Hắ trở về trị thương, ta cũng dốc lòng cứu chữa. Đã bao giờ ta để hắ phải chịu ủy khuất chưa?”

Nhìn gương mặt bất động của Sở Phi Dương, Thanh Lang tiếp tục cười nói: “Ta lớn lên cùng Quân Thư Ảnh, Sở huynh không biết trước đây hắ đáng yêu thế nào. Một thiếu niên tú lệ, lại hay thẹn thùng...”

“Đủ rồi.” Sở Phi Dương ngắt lời. “Đáng tiếc Thanh giáo chủ lại bị hai người bọn họ căm ghét.”

“Xin hỏi Sở đại hiệp, bấy lâu nay người sống cùng Quân Thư Ảnh, tâm tính hắ ra sao người còn không biết?” Thanh Lang mỉa mai. “Hắ vốn tâm vô tình, không dễ gì lay chuyển được.”

“Vậy mà người lại đến đây cầu xin ta lay chuyển y?” Sở Phi Dương lạnh nhạt trả lời.

“Được rồi, đừng đấu võ mồm với ta nữa.” Thanh Lang nói. “Nên nhớ, người cứ ngồi mãi trong địa lao này thì cũng chẳng thể làm được gì, Sở đại hiệp người không thể chỉ dùng khổ nhục kế là có thể hóa giải hận thù trong lòng Quân Thư Ảnh được. Người cứ kéo dài thời gian, ta sẽ phản kháng lại hắ. Đến lúc đó người cũng đừng hối hận.” Thanh Lang xoay người rời đi.

Sở Phi Dương ngửa đầu tựa vào tường, nhe thở dài. Cuộc sống tù ngục này chỉ càng khiến mong ước của hắ càng thêm mạnh mẽ. Hắ muốn bắt Quân Thư Ảnh, bẻ gãy cánh y, đập tan dã tâm của y, khiến y không thể rời đi, để y mất đi tất cả, để y chỉ có thể dựa dẫm vào hắ...

Sở Phi Dương lẳng lặng nhìn Quân Thư Ảnh ở đối diện, bao nhiêu phần nộ, oán hận đều để lộ ra. Hắ không thể tiếp tục tránh, tự lừa mình dối người được nữa.

Hắn từng nghĩ, chỉ cần hắn đối xử tốt với Quân Thư Ảnh, yêu thương, chiều chuộng y, thì dù y có lạnh lùng đến mấy cũng sẽ động lòng.

Hắn đã rất kiên nhẫn, hắn bao bọc y bằng tình yêu của mình, bắt buộc y phải cảm thụ tình cảm của hắn, để y biết chỉ có Sở Phi Dương hắn là tốt với y nhất. Chỉ có Sở Phi Dương hắn mới có thể cho y những gì y muốn. Truyền thụ võ công tuyệt thế cho y, đưa y đi tiêu diệt sơn tặc hành hiệp trượng nghĩa, để y được người người ngưỡng mộ cảm kích.

Nhưng, cái tên bất tuân, không biết an phận này ngay lúc hắn nghĩ mình đã thu phục được y thì lại bị y hung hăng quay ngược lại cắn cho một phát. Vết thương từ nhát cắn đó sâu tận xương khiến Sở Phi Dương phẫn nộ, cảm thấy mình đã thất bại.

Sở Phi Dương không hiểu. Không ai có thể thích một cuộc sống lúc nào cũng nơm nớp lo sợ như đứng trên một tảng băng mỏng. Quyền cao chức trọng, nhưng lại không thể ngủ yên giấc, lúc nào cũng lo lắng bị người khác phản bội, nếu không thận trọng sẽ bị sát hại. Không có chút tình người, chỉ có sự lạnh lùng cùng sợ hãi khôn cùng, oán hận vây quanh, chỉ chờ thời cơ thích hợp là bọn thuộc hạ sẽ nhảy vào tàn sát y.

Sở Phi Dương không tin Quân Thư Ảnh thích một cuộc sống như vậy.

Y là người hắn yêu thương, làm sao hắn có thể bỏ mặc y? Quân Thư Ảnh là bảo bối của Sở Phi Dương hắn, người hắn trân quý nhất...

Sở Phi Dương đá một thanh kiếm dưới đất về phía Quân Thư Ảnh. Y không đón, cứ bỏ mặc thanh kiếm rơi xuống đất, làm xáo trộn đám bụi dưới chân y.

Sở Phi Dương lên tiếng: “Quân Thư Ảnh, rút kiếm đi. Hôm nay chúng ta hãy đấu một trận thật công bằng. Những chuyện đã qua, hãy giải quyết bằng trận chiến này. Dù sống hay chết, tất cả những chuyện trước đây sẽ chấm dứt.”

Người hăn thương tiếc nhất...

Quân Thư Ảnh chần chờ một lúc mới chậm rãi nhặt kiếm lên.

“Rút kiếm!” Sở Phi Dương chĩa kiếm vào Quân Thư Ảnh, lạnh lùng quát.

Người hăn không thể chạm vào...

“Giáo chủ...” Cao Phóng lo lắng nhìn Quân Thư Ảnh, lại bị y đẩy ra.

“Người ngoan ngoãn đứng đây chờ ta.” Quân Thư Ảnh thấp giọng trấn an, thông thả rút thanh trường kiếm trong tay ra. Cùng với tiếng rút kiếm là ánh sáng từ thân kiếm phản chiếu lên gương mặt Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương hé mắt, cơ thể toát ra sát khí lạnh lùng, lao về phía Quân Thư Ảnh.

Chương 100

Quân Thư Ảnh chỉ đỡ một kiếm này đã thấy toàn thân chấn động, lòng bàn tay phải đau đớn tưởng chừng sắp gãy ra.

Thanh kiếm chắn trước người không thể ngăn được thế tới mãnh liệt sắc bén, kiếm khí cứ thế ập thẳng vào mặt Quân Thư Ảnh. Mái tóc dài bị kiếm khí thổi tung, một dòng máu nóng ấm xuất hiện trên gương mặt y.

Trong khoảnh khắc đó, vạn vật dường như chỉ còn là hư ảnh, chỉ có đôi mắt đen thẫm hiện ra rõ ràng trước mắt y.

Đôi mắt không chứa ý cười, chỉ còn sự khinh miệt, lạnh lùng cùng sát ý không hề kìm nén.

Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy cả tâm can y cũng bị thương tổn bởi một kiếm này.

Hóa ra khi đôi mắt kia không còn sự ôn nhu lại sắc bén như vậy, so với thanh kiếm trong tay hẳn càng khiến người khác đau đớn hơn.

Y vẫn ngẩng đầu nhìn đôi mắt khiến tâm can y đau đớn, đôi mắt trong suốt, phải trái phân minh. Y không biết mình mong đợi điều gì từ ánh mắt đó, nhưng không phải là sự khinh miệt như thế này. Lòng đầy phiền muộn, y dốc hết lực, buộc Sở Phi Dương thoái lui.

“Quân Thư Ảnh, đừng tưởng rằng ta dám nói mà không dám làm. Nếu chỉ lo phòng thủ người chắc chắn sẽ chết.” Sở Phi Dương khẽ cười, lời nói còn chưa dứt đã phi thân đến trước mặt Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh xoay người, nhảy ra khỏi tầm kiếm của Sở Phi Dương. Sở Phi Dương

không ngừng lại mà tiếp tục truy kích, chiêu thức sắc bén không muốn chừa cho Quân Thư Ảnh đường sống.

Tình thế này thật quen thuộc, lại xa xôi như chuyện đã xảy ra từ kiếp trước.

Nhưng kỳ thật cũng chỉ là chuyện của mấy tháng trước. Sở Phi Dương khi đó cũng như bây giờ, từng chiêu từng chiêu đều mang theo sát ý.

Nháy mắt, hần trở thành một người xa lạ. Con người ôn nhu với y gần một năm nay, giờ khắc này tưởng như chỉ tồn tại trong mộng.

“Người do dự cái gì? Người không hiểu tại sao mọi chuyện lại như vậy phải không?” Giọng nói thản nhiên cùng sát khí bức người truyền đến. “Ta nghĩ trước kia ta đã sai rồi. Ta muốn nhận trách nhiệm, kỳ thật Quân giáo chủ đâu cần người khác lãnh nhận trách nhiệm này. Ta đã cho người mọi thứ người muốn, nhưng người lòng tham không đáy. Ta muốn đối xử với người thật tốt, để người động lòng, ta yêu thương người, muốn sưởi ấm trái tim người, nhưng ta lại quên, người vốn dĩ là một con độc xà.”

“Câm mồm!” Quân Thư Anh tức giận trước lời lẽ chua ngoa của Sở Phi Dương.

“Người giỏi nhất điều gì? Vong ân phụ nghĩa phải không?” Sở Phi Dương không để ý, tiếp tục khinh miệt nói.

Quân Thư Ảnh nắm chặt thanh kiếm trong tay, đôi mắt ẩn hiện tia máu, tung đòn phản công, mỗi một kiếm đâm tới đều mang theo một tia kiếm khí.

Sở Phi Dương toàn lực ứng phó. Kiếm khí vờn quanh cả hai, cuồng phong nổi lên tứ phía. Những người đứng ngoài vô tình bị kiếm khí chạm vào toàn thân chấn động, phải dùng binh khí đỡ đòn mới tránh được thương tích.

Sở Phi Dương phi thân đến một khoảng sân trống trải. Quân Thư Ảnh đuổi sát phía sau, tung ra một đường kiếm ngang. Một kiếm này chứa toàn lực, sát khí phát ra như sóng nước trên mặt hồ bị khuấy động.

Sở Phi Dương né đòn. Nhìn quanh thấy vài người đang chiến đấu gần đó, Sở Phi Dương liền dùng chuôi kiếm mượn lực đẩy những người đó ra.

Khi người cuối cùng đã ra khỏi luồng kiếm khí của Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương thu hồi kiếm, nhìn Quân Thư Ảnh chăm chú.

“Đúng là bản tính không đổi.” Sở Phi Dương khua kiếm, đôi mày hơi nhíu lại.

Quân Thư Ảnh vẫn đứng ở chỗ cũ, lạnh lùng nhìn Sở Phi Dương cứu người.

Rõ ràng hai người họ cách nhau không xa, mà như thể y đang đứng bên đây bờ còn Sở Phi Dương cùng bọn người kia ở bên bờ đối diện.

Y nắm thanh kiếm thật chặt, mồ hôi lạnh dính ướt chuôi kiếm. Nhưng vẫn không rét lạnh bằng trái tim này, chất chứa bao nhiêu hận ý, phẫn nộ, bên tai lại văng vẳng lời nói vô tình của Sở Phi Dương.

Hắn dường như đã nói, Quân Thư Ảnh, người có tư cách sao? Người có tư cách sao?...

“Sở Phi Dương, người khinh người quá đáng.” Quân Thư Ảnh cắn chặt răng, nói từng chữ một.

Sở Phi Dương cười lạnh: “Người cũng vậy.” Hắn vừa nói vừa tấn công. Quân Thư Ảnh đột nhiên chỉ nhìn thấy ánh kiếm đang hướng thẳng về phía mình. Khóe mắt cảm thấy cay nóng. Y chợt nghĩ, cứ như vậy mà buông xuôi. Để cho thanh kiếm kia đâm vào ngực mình, để cho tâm trạng rối bời cùng những tình cảm càng ngày càng khiến y không chịu đựng nổi theo

dòng máu tươi chảy ra khỏi cơ thể, nhiễm hồng thanh kiếm của hắn cùng ánh mắt vô tình kia...

Chương 101

Giữa tầm nhìn nhuộm màu máu, những hình ảnh cùng ánh sáng hỗn độn, thân ảnh đang tiến tới mạnh mẽ như cuồng phong của Sở Phi Dương ngược lại càng thêm rõ ràng.

Quân Thư Ảnh có thể tĩnh tường nhìn rõ từng động tác nhỏ của hắc, tuần mỹ tiêu sái như chim ưng đang giương cánh, càng lúc càng đến gần y.

Y khép hờ mi mắt, lần đầu tiên tránh được ánh mắt kia. Giờ đây, dù có gắng gượng chống cự cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Chỉ là, so với kiếm khí đang ập đến thì ánh mắt kia càng khiến y không thể chịu được. Ánh mắt kia như chém một nhát vào lòng y, không để lại vết thương, nhưng đau đớn tận tâm can.

Tiếng kiếm lao tới càng vang lên rõ ràng, nhưng thanh kiếm trong tay Quân Thư Ảnh vẫn buông thõng xuống.

Sẽ chết sao... Sẽ bị Sở Phi Dương giết chết... chuyện này... Quân Thư Ảnh đột nhiên cảm thấy một cơn đau đớn nhói lên trong lồng ngực, tựa hồ sự phẫn uất cùng ủy khuất chột tuôn ra cùng một lúc.

Y đã làm điều gì sai trái sao? Y không giết người, không tổn hại ai, không vi phạm cái gọi là hành động trượng nghĩa của hắc, cũng không khiến hắc làm trái tinh thần hiệp nghĩa của mình.

Tại sao lại như thế...

Gương mặt cảm nhận một luồng gió bỏng rát, Quân Thư Ảnh nhắm mắt lại.

Thời gian như ngừng trôi.

Nhưng cơn đau đớn không xuất hiện như y đã tưởng, chỉ có vài sợi tóc khẽ lướt qua má y, mang đến cảm giác quen thuộc.

Tiếng cười quen thuộc truyền vào tai, chỉ như vậy cũng khiến cả người Quân Thư Ảnh run lên.

Tiếng cười ôn hòa, mang chút bồn chột, vẫn như trước kia nhưng mang đến chút hoài niệm. Đây mới chính là tiếng cười y đã thấy quen thuộc đến nỗi việc nghe tiếng cười này đã sớm trở thành thói quen.

Quân Thư Ảnh mở to mắt, nhẹ nhàng quay sang tìm kiếm ánh mắt quen thuộc của hắn. Chưa kịp nhìn rõ gương mặt Sở Phi Dương thì tiếng Thanh Lang từ cách đó không xa đột nhiên truyền tới. “Quân Thư Ảnh cẩn thận!”

Quân Thư Ảnh nhìn lại, liền thấy Tín Bạch đã thoát khỏi trận chiến với Thanh Lang và đang cầm kiếm hướng thẳng về phía mình.

“Nghịch đồ, ngươi lại nương tay cho tên yêu nhân ma giáo này!” Tín Bạch phẫn nộ vì không dạy dỗ đệ tử nên người, chưa dứt lời kiếm phong đã ập tới.

Quân Thư Ảnh vừa định giơ kiếm lên đỡ đã bị kéo về phía sau, tiến vào một cái ôm mạnh mẽ.

Mọi chuyển diễn biến quá nhanh khiến Quân Thư Ảnh vẫn cảm thấy mờ mịt, nhất thời để Sở Phi Dương ôm gọn mình, đưa mắt nhìn gương mặt mang ý cười của hắn, rồi theo ánh mắt hắn mà nhìn về phía Tín Bạch đang bị một kiếm của hắn ngăn trở. “Tên nghịch đồ! Ngươi... Ngươi muốn chọc tức vi sư sao?!” Tín Bạch tức giận đến nổi mặt đỏ bừng, ngón tay chỉ Sở Phi Dương run lên, trong một lúc trông lão già hơn hắn, vừa phẫn nộ vừa lo lắng đồ đệ của mình đi vào con đường tà đạo.

“Sư phụ, đệ tử thực xin lỗi, đã phụ lòng mong đợi của sư phụ. Nhưng đệ tử không thể để bất cứ ai thương tổn y.” Sở Phi Dương vừa nói vừa ôm Quân Thư Ảnh thật chặt. Lúc nói xong hắn cũng bắt đầu cảm thấy người trong lòng mình bắt đầu cựa quậy.

“Đứng im!” Sở Phi Dương quát khế. Quân Thư Ảnh liền cứng đờ người, không dám nhúc nhích.

Sở Phi Dương thầm cảm thấy buồn cười, vừa vỗ vỗ tay y trấn an vừa khom người tạ lỗi Tín Bạch: “Sư phụ, hết thảy sự tình xin để đệ tử sau này giải thích. Đệ tử bất hiếu, xin rời đi trước.” Nói xong hắn cũng không đợi xem phản ứng của mọi người đã ôm Quân Thư Ảnh thật chặt, nói với y: “Đi!” Cả hai liền phi thân ra khỏi sơn trang.

Trên không, Quân Thư Ảnh quay đầu nhìn, thấy Cao Phóng vội vã đuổi theo mình nhưng bị Thanh Lang ngăn lại. Nhưng ngay lập tức bị tay áo của Sở Phi Dương che mất tầm nhìn.

“Chỉ cần người nguyện ý theo ta, Quân Thư Ảnh. Chỉ cần người nói một câu, bất luận chân trời góc biển, ta Sở Phi Dương sẽ trọn đời bên cạnh người. Dù là trăm năm sau khi qua cầu Nại Hà, hay tình lại sau kiếp luân hồi, vẫn có ta ở bên cạnh người, bồi người, bảo vệ người, không để người cô đơn.”

Chương 102

Sở Phi Dương mang Quân Thư Ảnh một mạch hướng đến đỉnh núi. Quân Thư Ảnh hơi do dự muốn dừng lại nhưng lại bị Sở Phi Dương nắm chặt cổ tay, không để ý chậm trễ.

Không biết hai người đã đi được bao lâu, Quân Thư Ảnh cuối cùng không chịu được nữa, giằng khỏi sự khống chế của Sở Phi Dương, mất đà ngã xuống đất. Sở Phi Dương phải dừng lại.

“Rốt cuộc người muốn mang ta đi đâu?” Quân Thư Ảnh nhíu mày hỏi.

Sở Phi Dương sờ sờ cằm, nhoẻn miệng cười, chậm rãi tiến lên. Quân Thư Ảnh hoảng hốt muốn lùi ra sau lại bị Sở Phi Dương nắm lấy bả vai, không thể thối lui.

Sở Phi Dương chừa một khoảng cách giữa hai người, cười cười, dịu dàng nhìn ánh mắt đề phòng của Quân Thư Ảnh, khẽ cười nói: “Dù ta mang người đi đến đâu, người cũng nguyện ý theo ta?” Gương mặt Quân Thư Ảnh trầm xuống, y tức giận nói: “Ta đang hỏi chuyện nghiêm túc. Người cho là có thể bình yên thoát khỏi tình thế hỗn loạn này sao?”

“Người còn mặt mũi nói câu đó sao?” Sở Phi Dương lộ ánh mắt thống khổ, than nhẹ: “Không ngờ mặt người lại dày như vậy. Ta không tính sổ với người, người còn oán thán với ta? Tình thế hỗn loạn này do ai gây ra? Người nói đúng, không thể bình yên thoát được. Có lẽ ta nên ném người cho sư phụ và Viên minh chủ xử lý.”

Quân Thư Ảnh sau khi nghe xong, thoát khỏi Sở Phi Dương, quay người trở lại Đoạn Kiếm sơn trang, lạnh lùng nói: “Không cần Sở đại hiệp

phiền lòng. Ta sẽ trở lại đó. Nếu không phải người phá huỷ cơ hội tốt này của ta, ta sao có thể bại trận?”

“Đứng lại.” Sở Phi Dương đột nhiên quát, giọng nói hàm chứa sự giận dữ.

Quân Thư Ảnh cứng đờ người.

Y không biết mình đang sợ điều gì. Có lẽ chính vì một Sở Phi Dương lãnh đạm hờ hững khi này đã làm cho y sợ hãi. Y không sợ kiếm pháp của Sở Phi Dương, chỉ sợ ánh mắt còn sắc bén hơn cả lưỡi kiếm kia. Một lần nữa Sở Phi Dương lại phát ra thanh âm lạnh lùng như vậy khiến tâm trạng Quân Thư Ảnh cũng giá buốt theo.

Y không muốn, nhưng không hiểu sao dù cố gắng thế nào cũng không thể bước tiếp. Nghe tiếng chân Sở Phi Dương chậm rãi đến gần, tim Quân Thư Ảnh đập như sấm, nhưng không có cả dũng khí để quay lại. Hơi thở ấm áp vương vào cổ, ôn nhu dịu dàng khiến Quân Thư Ảnh bất giác nằm bả vai thật chặt.

“Ta hỏi lại một lần nữa.” Sở Phi Dương dừng lại ngay sau Quân Thư Ảnh. “Dù ta đi bất cứ nơi nào, người cũng nguyện ý đi theo ta, được không?” Sở Phi Dương nhẹ nhàng hỏi.

Quân Thư Ảnh không thể nghe được gì từ giọng nói bình thản kia. Y cảm thấy khó chịu. Không hiểu tại sao Sở Phi Dương lại cố chấp một chuyện không chút ý nghĩa nào như thế này, đối với y, chuyện này nhằm chán đến cực điểm.

“Sở Phi Dương, người rốt cuộc muốn...” Quân Thư Ảnh lên tiếng, lại bị Sở Phi Dương ngắt lời.

“Ta chỉ cần người trả lời, không cần nói dài dòng.” Sở Phi Dương vẫn thản nhiên nói như cũ, nhưng chứa đựng sự kiên quyết không để y cự tuyệt.

Hắn đi đến trước mặt Quân Thư Ảnh, nhìn thẳng vào mắt y. Ánh mắt trực tiếp không thể lẩn tránh được khiến Quân Thư Ảnh cảm thấy khó có thể chịu được. Y rũ mắt, không muốn nhìn thẳng vào hắn, cũng... không dám.

Nếu là trước kia, Quân Thư Ảnh tuyệt đối không thể tưởng tượng được việc khi đối mặt với Sở Phi Dương chính mình lại có biểu hiện yếu đuối như vậy. Sở Phi Dương ở trước mặt y như vậy, nhưng y thấy hắn sao mà xa lạ quá.

Quân Thư Ảnh không biết tại sao khi hắn chữa kiếm vào y lại bình tĩnh như không quan tâm đến y nữa. Rồi nháy mắt sau lại cứu y, như thể hắn chưa từng lạnh lùng, chán ghét y.

Y chán ghét Sở Phi Dương như vậy, càng chán ghét chính mình không kiềm chế được bản thân, cứ mãi lo sợ. Y biết mình nên cự tuyệt, nhưng lời nói đơn giản như vậy y cũng không sao thốt được nên lời. Có lẽ y biết mình đang sợ điều gì, nhưng lại không dám đối mặt với nó, không chịu thừa nhận nó. Sở Phi Dương chờ, lặng lẽ nhìn Quân Thư Ảnh đang ở thế tiến thoái lưỡng nan. Y hơi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Sở Phi Dương thở dài, đặt tay lên vai Quân Thư Ảnh, cảm nhận thân thể y đông cứng lại dưới tay mình.

“Người không cần phiền lòng như vậy. Người mong muốn điều gì? Người khát vọng điều gì? Sợ mất đi điều gì?” Sở Phi Dương thấp giọng nói. “Chỉ cần người nguyện ý theo ta, Quân Thư Ảnh. Chỉ cần người nói một câu, bất luận chân trời góc biển, ta Sở Phi Dương sẽ trọn đời bên cạnh người. Dù là trăm năm sau khi qua cầu Nại Hà, hay tình lại sau kiếp luân hồi, vẫn có ta ở bên cạnh người, bồi người, bảo vệ người, không để người cô đơn.”

Thanh âm mê hoặc của Sở Phi Dương nhẹ nhàng phiêu đẳng bên tai, Quân Thư Ảnh bất giác muốn lùi về phía sau, lại phát hiện đôi tay của Sở

Phi Dương trên vai mình nắm càng chặt hơn. Y nhìn bàn tay kiên định trên vai mình, rồi lại ngẩng đầu nhìn Sở Phi Dương, đối diện ánh mắt chính trực, hiên ngang lắm liệt khiến người ta giận sôi lên được, cùng đôi môi đã thốt ra lời thề chân thành nguyện bên y suốt đời suốt kiếp.

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh cũng đang chăm chăm nhìn lại nhìn, nhất thời trông như cảnh tượng hai con gà trống đang đấu mắt với nhau, cuối cùng y cũng khẽ gật đầu, nhẹ đến mức tưởng chừng như y không có bất cứ hành động gì.

Sở Phi Dương tươi cười rạng rỡ, một tay kéo Quân Thư Ảnh vào lòng, một tay vỗ nhẹ vào lưng Quân Thư Ảnh, thoải mái cười nói: “Sớm biết nghe lời như vậy thì đâu có rắc rối gì.”

Quân Thư Ảnh vừa nghe, nhú mày, cảm thấy thật kỳ quặc. Khi tỉnh trí lại, đã nghe từ đằng xa truyền đến tiếng bước chân và tiếng người hỗn độn. Tiếng hét giận dữ của Tín Bạch vang lên rõ ràng.

Sở Phi Dương khẽ thở dài, kéo Quân Thư Ảnh, bất đắc dĩ nói: “Đi thôi, còn nhiều phiền toái lắm.”

Chương 103

Hai người lao về hướng đỉnh núi. Gương mặt già nua đỏ bừng vì giận dữ của Tín Bạch xuất hiện, quyết đuổi theo không cho họ chạy thoát.

Quân Thư Ảnh quay đầu lại nhìn thoáng qua, rồi quay sang nhìn Sở Phi Dương, nhưng vẫn không lên tiếng.

“Người định nói gì?” Sở Phi Dương vừa chạy vừa hỏi.

“... Sự phụ người đã mệt rồi nhưng vẫn không bỏ qua cho chúng ta, ta nghĩ người đang rất khó xử.” Quân Thư Ảnh nói.

Sở Phi Dương liếc nhẹ Quân Thư Ảnh, thở dài: “Ta rất cảm kích vì người đã suy nghĩ cho ta. Nhưng phải chi người nghĩ đến ta sớm hơn, chẳng hạn như khi bày ra âm mưu này.” Quân Thư Ảnh nghe vậy sắc mặt tối sầm, cắn môi.

Sở Phi Dương thấy vậy liền kêu lên: “Người còn làm ra vẻ uỷ khuất. Ta đường đường là đại đệ tử của Thanh Phong Kiếm phái, danh chấn giang hồ, người người kính ngưỡng, toàn bộ võ lâm đều nằm trong tay ta. Giờ ta bị lâm vào cảnh này đều là do người, lẽ ra người dù nằm mơ cũng phải mỉm cười cảm kích ta mới đúng chứ.”

“...” Quân Thư Ảnh không biết làm sao cãi lại hẳn.

Sở Phi Dương qua lại nhìn Tín Bạch đang đuổi theo phía sau, rồi quay sang Quân Thư Ảnh ở ngay phía sau, lấy tay kéo thắt lưng y, trêu đùa: “À mà không cần nằm mơ thấy ta cũng được, chỉ cần người lấy thân báo đáp...”

“Người phát điên rồi hả?!” Quân Thư Ảnh nhảy phắt lên giống một con mèo đột nhiên bị kéo đuôi, gạt tay Sở Phi Dương ra, phần nộ quát.

Khi hai người nói chuyện thì phát hiện phía trước đã là ngã cụt, chỉ có vực sâu vạn trượng.

Hai người đáp xuống đất, Sở Phi Dương nhoẻn miệng cười, vỗ vỗ bả vai Quân Thư Ảnh, trấn an: “Bớt giận bớt giận.”

“Nghịch đồ, người chịu chết đi!” Phía sau truyền đến một tiếng hét lớn, Tín Bạch đã tiến đến gần chỗ hai người. Không bao lâu sau những người khác cũng dần dần kéo đến, đầu tiên là những đệ tử Thanh Phong Kiếm phái chạy theo Tín Bạch, rồi tới Thanh Lang và Cao Phóng, ảnh vệ của Thanh Lang cũng theo phía sau. Lực lượng hai bên giáp mặt tiếp tục tạo thành một trận hỗn chiến.

Thanh Lang vừa đáp xuống đất, Cao Phóng lập tức tránh xa hẳn, chạy đến bên Quân Thư Ảnh: “Giáo chủ.”

Quân Thư Ảnh nhìn về phía Cao Phóng, phi thân đến chỗ hẳn, đưa hẳn ra khỏi vùng chiến loạn.

“Giáo chủ, người không sao chứ?” Cao Phóng bắt lấy Quân Thư Ảnh, vội vàng hỏi.

Quân Thư Ảnh lắc đầu, nói: “Thanh Lang không làm khó dễ người chứ?”

“Không, chỉ là...” Cao Phóng hơi do dự.

“Chỉ là sao?” Quân Thư Ảnh nghi hoặc. “Người muốn giấu ta chuyện gì?”

Cao Phóng hé môi, chưa kịp lên tiếng thì đột nhiên đã có người phóng tới bắt Quân Thư Ảnh đi.

“Giáo chủ!” Cao Phóng kinh hoàng gọi, khi tập trung nhìn lại thì thấy hoá ra là Sở Phi Dương, hăn mới yên lòng.

Sở Phi Dương mang Quân Thư Ảnh phi thân đến vách đá, cao giọng nói với Tín Bạch đang chuẩn bị rút kiếm tấn công: “Sư phụ, thỉnh ngài nghe đồ đệ một lời.”

Tín Bạch dừng lại, thở hồng hộc: “Người nói đi. Để ta xem người còn lời nào để biện minh.”

Sở Phi Dương chậm rãi quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn Tín Bạch, nói: “Sư phụ, ngài không chỉ là sư phụ của đệ tử, mà còn là phụ mẫu. Ngài nuôi dưỡng, dạy đệ tử làm người. Đại ân đại đức của sư phụ, Sở Phi Dương này cả đời cũng không thể báo đáp được.”

Tín Bạch nhìn Sở Phi Dương. Ánh mắt chân thành, nhu thuận không hề dao động nhìn thẳng vào lão, hăn cũng là người đồ đệ mà lão đặc ý tự hào mỗi lần nhắc đến, khiến lão thoáng chốc mềm lòng, lửa giận vơi đi phân nửa. “Người biết vậy là tốt rồi. Biết sai thì phải sửa, người lập tức giết tên yêu nhân ma giáo này, rồi cùng sư phụ trở về lĩnh tội, sau này nếu không phạm tội trọng gì, ta sẽ bỏ qua.” Tín Bạch thở dài.

Sở Phi Dương cúi đầu, khẩn cầu: “Sư phụ, y không phải ác nhân. Hơn nữa không phải do y mê hoặc đệ tử, mà do đệ tử nguyện ý bảo vệ y. Sư phụ, vì đệ tử, ngài có thể buông tha cho y không? Đệ tử chỉ cầu xin một điều này, sau này dù sư phụ có dạy bảo gì, đệ tử cũng sẽ nhất mực tuân lời, không để sư phụ tức giận.”

“Người... người nói gì?” Tín Bạch thất kinh khi nghe hăn nói những lời này trước mặt mọi người. Tuy nói là mọi người, nhưng chỉ là những người

trong cùng giáo phái và giáo chúng Thiên Nhất giáo, nhưng nói giữa thanh thiên bạch nhật như vậy thì còn ra thể thống gì nữa?

Tín Bạch chưa nói xong, Viên Khang Thọ ở phía sau đã giữ lão lại, nhìn Sở Phi Dương, thở dài: “Phi Dương, người... việc này... rốt cuộc là như thế nào?” Lão chiến đấu đến lúc này cũng phát hiện ra người Thiên Nhất giáo quả nhiên không có ý gây tổn thương cho đối phương. Lão không phải là người không biết thời thế, cũng thấy trong việc này tất có ẩn tình, liền đến khuyên giải lão Tín Bạch tính tình nóng nảy này.

Thanh Lang không biết khi nào đã đến bên người Cao Phóng, nhìn về mấy người đứng bên vách đá, hắng giọng, nói: “Sở đại hiệp này thật đúng là biết cách làm mọi chuyện rắc rối thêm mà...”

Tín Vân Thâm cầm kiếm đứng cách đó không xa, cũng nhìn những người ở phía vách đá, rồi lại nhìn về Cao Phóng, nhú mày, không biết cậu đang suy nghĩ điều gì.

Quân Thư Ảnh đứng bên cạnh Sở Phi Dương, gương mặt trầm tĩnh không chút biểu lộ nào. Y không hiểu Sở Phi Dương đang có chủ ý gì.

Sau khi nghe Sở Phi Dương nói, lửa giận của Tín Bạch lại bùng lên. Lão giơ kiếm về hướng Sở Phi Dương, tức giận nói: “Người thật không biết phân biệt phải trái, hôm nay ta sẽ thanh lý môn hộ...”

“Sư phụ!” Sở Phi Dương ngắt lời, đứng dậy, lùi vài bước về phía vực thẳm.

“Phi Dương, người...” Viên Khang Thọ nhìn vực thẳm phía sau Sở Phi Dương, lo lắng kêu lên.

Tín Bạch nói: “Người định làm gì?”

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh, lại nhìn về phía Tín Bạch, thở dài: “Đệ tử chỉ nghĩ làm sao để cả đôi bên đều không bị thương tổn.”

“Vọng tưởng! Hôm nay nếu hãn không chết thì ta cũng không toàn mạng!” Tín Bạch nghiêng răng nói, ánh mắt nhìn Quân Thư Ảnh dường như sắp phun ra lửa đến nơi. Nếu không phải vì tên yêu nhân ma giáo này, đại đệ tử của lão đã sớm trở thành võ lâm minh chủ người người kính ngưỡng, chứ sao có thể như bây giờ mà chống đối chính vi sư của mình?

Quân Thư Ảnh cũng không buồn nhìn Tín Bạch. Sở Phi Dương đột nhiên đến bên Quân Thư Ảnh, thấp giọng hỏi: “Quân Thư Ảnh, người có nguyện cùng ta vào sinh ra tử?”

“Cái gì...” Quân Thư Ảnh nghi hoặc nói, còn chưa kịp phản ứng thì cánh tay đã bị Sở Phi Dương kéo lấy, cùng nhảy xuống vực sâu vạn trượng. “Phi Dương!” Tín Bạch kinh ngạc hét lớn. Lão không thể ngờ Sở Phi Dương lại dùng đến cách này, nhất thời không thể ngăn cản, chỉ có thể vọt đến bờ vực nhìn xuống. Viên Khang Thọ cũng vội vàng theo sau.

“Sư phụ.” Tín Bạch nhìn xuống dưới mới thấy thì ra Sở Phi Dương đã cắm mũi kiếm vào vách đá, cách bờ vực mấy trượng. Lưỡi kiếm lung lay tưởng chừng sắp gãy trước cơn cuồng phong.

Tín Bạch sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội vàng hô: “Phi Dương, đừng làm càn, mau đi lên.”

Sở Phi Dương lắc đầu cười nói: “Nếu tính mạng của đệ tử có thể đổi lấy sự tha thứ của sư phụ, thì đệ tử có chết cũng cam lòng.”

“Sở Phi Dương! Người phát điên rồi à! Nếu chết thì mình người chết đi, mau cho ta lên!” Phía dưới đột nhiên vang lên tiếng hét to. Hoá ra Quân Thư Ảnh bị Sở Phi Dương cùng kéo xuống vực, lại bị Sở Phi Dương ngăn cách nên chung quanh không có vách đá để bám trụ, lửa giận ngút trời.

Sở Phi Dương dùng lực kéo Quân Thư Ảnh vào lòng, ôm thật chặt.

Quân Thư Ảnh không thể mượn lực vách đá mà leo lên được, chỉ có thể níu chặt Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương mỉm cười, hôn phớt vào những sợi tóc vương trên má y, thấp giọng thở dài: “Quân Thư Ảnh, tuy người tham sống sợ chết, vong ân phụ nghĩa, nhưng ta... yêu người, biết làm sao được...”

Tín Bạch và Viên Khang Thọ nội lực thâm hậu, nhĩ lực (*) cũng không tầm thường, tuy thanh âm nhỏ bé của Sở Phi Dương sớm đã hoà vào tiếng gió, nhưng hai người vẫn nghe thấy không bỏ sót chữ nào, nhất thời sắc mặt cả hai đều biến đổi, mắt trợn trắng, miệng há hốc.

Quân Thư Ảnh tức giận quát: “Ta mặc kệ người có âm mưu gì, mau đưa ta thoát khỏi chỗ quỷ quái này!”

Sở Phi Dương lại vờ như không nhận thấy sự tức giận của y, ánh mắt ôn nhu nhẹ nhàng lướt trên gương mặt Quân Thư Ảnh, cố kiềm giọng nói: “Quân Thư Ảnh, người là bảo bối của Sở Phi Dương ta... Bảo bối tuyệt mỹ, huyền diệu nhất...”

Quân Thư Ảnh nghe được chỉ thêm tâm phiền ý loạn, chưa kịp ngắt lời thì Sở Phi Dương đột nhiên ngừng đầu gọi: “Thanh Lang...”

“Cái gì...” Quân Thư Ảnh bối rối, chỉ cảm thấy cơ thể mình bị quăng lên khỏi vực sâu.

Tưởng chừng như mọi âm thanh đều ngưng lại.

Y quay nhìn xuống dưới, bắt gặp nụ cười thản nhiên cùng ánh mắt tràn ngập yêu thương không chút che giấu của Sở Phi Dương, nhìn đến đôi môi khẽ nói gì đó với mình.

“Người nói gì?” Quân Thư Ảnh thì thào, thân ảnh Sở Phi Dương nháy mắt xa dần, hướng xuống lớp sương mù dưới vực sâu, không bao giờ... trở lại...

Quân Thư Ảnh cảm thấy phía sau ai đó đang đỡ cơ thể không đứng vững nổi của mình. Âm thanh ồn ào xung quanh phút chốc ủa về, tràn ngập tai. Nhưng giọng nói quen thuộc mãi không tan biến, cứ quanh quẩn bên tai y: “Sở Phi Dương nguyện lấy tính mạng mình đổi lấy một mạng của Quân Thư Ảnh, thỉnh sư phụ chấp thuận...” Đệ tử Thanh Phong Kiếm phái đứng đầy bên bờ vực, hướng về phía vực sâu kêu gọi thảm thiết.

Quân Thư Ảnh chăm chăm nhìn vách đá, nhất thời không biết mình đang ở đâu.

Chỉ trong chớp mắt, nhưng cứ như... trời đất đảo lộn.

“Quân Thư Ảnh, người không sao chứ?” Thanh Lang đỡ Quân Thư Ảnh xuống đất, nhẹ nhàng hỏi.

Quân Thư Ảnh lao đảo bước từng bước về phía trước.

“Các người cút hết cho ta, cút!” Tín Bạch đột nhiên quay đầu lại, hai mắt đỏ bừng, thanh âm khàn khàn hét vào Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh muốn đi đến bờ vực, nhưng lại bị Thanh Lang ở phía sau điểm huyết, hai mắt y miễn cưỡng nhìn về phía bờ vực, cuối cùng lại không cam lòng nhắm mắt lại, yếu đuối ngã trên mặt đất.

Thanh Lang đỡ y đứng dậy, cao giọng ra lệnh: “Chúng ta đi!” Hắn quay đầu lại thoáng nhìn về phía vực thẳm, ánh mắt hiện lên vẻ khó hiểu cùng sầu lo.

Chương 104

Khi tỉnh lại, Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy mơ mơ màng màng, nhất thời không biết mình đang ở nơi nào. Y đưa mắt nhìn tứ phía, thấy mình đang ở trong một căn phòng bày trí xa lạ, ánh hoàng hôn len vào qua khung cửa càng làm căn phòng thêm huyền ảo. Y nhắm mắt suy nghĩ, một lúc sau những hình ảnh trước khi y hôn mê dần xuất hiện trở lại.

Quân Thư Ảnh xuống giường, đi đến cạnh cửa, dánh điệu thần thờ. Cửa không khoá, chỉ khẽ đẩy là cửa mở. Gió lạnh theo khe cửa tiến vào phòng. Quân Thư Ảnh rùn mình vì cơn lạnh bất ngờ kéo tới.

Bên ngoài im lặng, không một tiếng người.

Quân Thư Ảnh đi dọc theo hành lang tiến về phía trước. Đến lúc này y vẫn cảm thấy mờ mịt, không biết mình muốn đi đến đâu. Hơi thở y hỗn loạn, đứt quãng. Y cẩn thận kiểm tra, nhưng không bị nội thương. Chỉ là, trong lòng như thể mất đi một thứ gì đó, nhẹ nhàng phảng phất, không thể chạm đến, một thứ y không muốn mất đi. Từng động tác nhỏ đều khiến cơn đau từ khoảng trống trong lòng lan ra, đau đến thấu xương, khiến tim y đập nhanh, tay chân lạnh toát. Đến chỗ quẹo cuối hành lang, cuối cùng y cũng bắt gặp một người đang đi tới. Người nọ mặc đồ tiểu nhị trong khách điếm, nhìn thấy Quân Thư Ảnh liền vội vàng chạy đến, ân cần cười nói: “Chào công tử. Một vị quan gia đã bao hết chỗ trong khách điếm, còn dặn dò không được quấy rầy công tử. Nếu công tử đã tỉnh, tiểu nhân xin đi chuẩn bị chút thức ăn và rượu cho ngài.”

Chợt Quân Thư Ảnh cảm thấy đau xót.

Cũng cảnh này chuyện này, tưởng chừng như y đã sớm quên, như thể đó chỉ là ảo mộng nhất thời, vậy mà hiện giờ... khi tỉnh lại, y như trở về quãng thời gian trước kia.

Tiểu nhị im lặng chờ đợi, gương mặt lộ vẻ khó hiểu. Quân Thư Ảnh tỉnh táo trở lại, hỏi: “Người bao hết khách điểm này là ai?”

Tiểu nhị ha hả cười nói: “À, vị khách quan kia ngay từ sáng đã có việc phải rời đi rồi. Hẳn dặn dò tiểu nhân chăm sóc cho công tử, xin công tử kiên nhẫn đợi đến khi hãn trở về.”

Quân Thư Ảnh gật đầu nói: “Ta biết rồi. Người đi xuống đi.” Y nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Mang rượu và thức ăn đến phòng cho ta.”

Tiểu nhị hô vâng, rồi lập tức chạy đi chuẩn bị.

Quân Thư Ảnh trở về phòng, lơ đãng bước chậm rãi lại gần cái bàn gỗ. Trên bàn để sẵn một bộ trà, chỉ có một chén để ngửa rót sẵn trà đến gần nửa chén.

Quân Thư Ảnh bưng chén trà lên, sửng sốt, rồi bất giác quay nhìn xung quanh. Không có ai.

Tất nhiên là không có ai. Sao lại có người được chứ? Y trông chờ ai chứ...

Quân Thư Ảnh ngửa đầu trút chén trà vào miệng. Nước trà mát lạnh lan khắp cơ thể y.

Tia nắng cuối ngày cũng dần mai một, bốn bức tường âm u càng tăng thêm vẻ lạnh lẽo. Quân Thư Ảnh ôm tay, không thể ngừng run rẩy.

Tuy Sở Phi Dương truyền cho y nội lực thâm hậu có thể ngăn trở rét lạnh, giúp cơ thể y ấm áp, nhưng y không thể ngăn mình run rẩy vì cơn sợ

hải, như khi y đối mặt với con quái vật khi đi hái thảo dược, một nỗi sợ đã khắc sâu vào tiềm thức...

Vài ngày sau, Quân Thư Ảnh chỉ ở mãi trong khách điểm.

Khách điểm chỉ có mình y là khách nhân, cứ như y bị ngăn cách với mọi người và thế giới bên ngoài vậy. Quân Thư Ảnh không biết sao mình phải ở mãi nơi này, chỉ là nếu đi rời khỏi đây thì y có thể đi đâu?

Mỗi ngày tiểu nhị mang ba bữa cơm cùng nước ấm đến, hầu hạ chu đáo, mỗi lần đến đều luôn miệng khen ngợi vị khách bao trồn khách điểm tuần lẵng thế nào, hào phóng ra sao. Quân Thư Ảnh chỉ im lặng lắng nghe.

Vài ngày sau, rốt cuộc cũng có người đến khách điểm. Quân Thư Ảnh nghe thấy ngoài hành lang có tiếng người rất nhỏ, liền ném quyển sách trong tay đi, vội vàng ra khỏi phòng.

“Giáo chủ.”

Người tới là Cao Phóng.

Quân Thư Ảnh bàng hoàng, một lúc sau mới khẽ gật đầu. Y mở miệng, nhưng lại không biết mình muốn nói điều gì. Cao Phóng nhẹ nhàng đi tới, Quân Thư Ảnh nhìn gã ảnh vệ Thiên Nhất giáo theo phía sau hẳn, Tiểu Thạch Đầu đang say ngủ, dựa vào ngực tên ảnh vệ.

Cao Phóng đỡ Tiểu Thạch Đầu, cho tên ảnh vệ lui ra, đợi đến khi trên hành lang chỉ còn hai người, hẳn mới cười nói với Quân Thư Ảnh: “Giáo chủ, ta mang Tiểu Thạch Đầu đến đây.”

Tiểu Thạch Đầu lúc này đã thức giấc, nhìn thấy trước mặt là Quân Thư Ảnh liền vươn cánh tay múp míp ra, đòi Quân Thư Ảnh ẵm.

Quân Thư Ảnh đón lấy Tiểu Thạch Đầu, đưa trẻ trong lòng y cứ mấp máy môi, há miệng vui mừng.

Cao Phóng kể sơ lược những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua. Hoá ra là Thanh Lang buộc Cao Phóng đi giải độc cho Yến, nhưng lại sợ Quân Thư Ảnh lại gây hành động bất lợi gì, nên mới giữ y lại. Bọn ảnh vệ thì lưu lại các khách điểm chung quanh để ngày đêm theo dõi.

Quân Thư Ảnh cũng cảm giác có người theo dõi mình, chỉ là y không buồn để tâm đến chuyện này.

Cao Phóng nói thêm là Thanh Lang có ý muốn giải trừ hiềm khích trước kia, chỉ cần Quân Thư Ảnh gật đầu, giáo chúng Thiên Nhất giáo sẽ tuân lệnh y. Đây đã là thái độ cầu hoà hết mực của Thanh Lang rồi.

Hoá ra người bao trọn khách điểm là Thanh Lang... Lẽ ra y nên sớm biết. Sở Phi Dương tự xưng mình chính nghĩa, nhất định sẽ không làm những chuyện như bao trọn khách điểm, gây phiền hà đến các khách nhân khác.

Cao Phóng nhìn bộ dạng không yên lòng của Quân Thư Ảnh, ngừng một lát mới tiếp tục nói: “Nhưng Sở Phi Dương, đến nay vẫn chưa tìm được thi thể của hãn...”

“Câm mồm!” Quân Thư Ảnh đột nhiên quát khê một tiếng. Cao Phóng im bật, buồn bã nhìn Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh liếc Cao Phóng, nhưng ngay lập tức tránh ánh mắt của Cao Phóng, tự trấn định nói: “Sở Phi Dương quỷ kế đa đoan, lần này không biết hãn định giở trở gì. Tốt hơn hết là chúng ta nên cẩn trọng.”

Cao Phóng đồng ý. Quân Thư Ảnh lệnh cho Cao Phóng mang Tiểu Thạch Đầu về phòng nghỉ ngơi, còn y thì ngồi lại bày mưu tính kế.

Chương 105

Từ khi đến khách điểm, Tiểu Thạch Đầu cứ một mực dính lấy Quân Thư Ảnh. Ngay từ nhỏ tiểu tử này đã thân thiết với Quân Thư Ảnh, lần này bị chia lìa lâu như vậy, nên ngay cả ánh mắt cũng bám riết Quân Thư Ảnh, một khắc cũng không chịu rời. Quân Thư Ảnh không muốn đánh động đến người của Thanh Lang, hơn nữa khách điểm này toàn bộ đều do Thanh Lang bao trọn, y cũng không ngu ngốc gì mà đi gây chuyện. Y lợi dụng thời cơ bọn ảnh vệ lơ là canh gác mà mang Cao Phóng bỏ trốn. Vài ngày sau ba người vẫn chu du khắp nơi, không nơi ẩn thân, đến khi Cao Phóng đề nghị chỉ bằng đến đình viện nơi họ từng ở trước kia. Đó là nơi Sở Phi Dương đã mua, vẫn là nơi bí mật đối với người khác. Với tình hình Quân Thư Ảnh gây thù chuốc oán với tất cả mọi người, thì tốt hơn hết là không nên lộ mặt ra ngoài.

Quân Thư Ảnh ngay từ đầu cũng không biết phải làm gì nên cũng vui vẻ đồng ý. Y còn vội vàng muốn trở về nơi đó hơn cả Cao Phóng, như người nhớ nhà sắp được trở về.

Hai người mang Tiểu Thạch Đầu cùng trở về chốn cũ. Dọc đường đi họ nghe không ít lời đồn đãi về những chuyện trong chốn giang hồ.

Hành động của Quân Thư Ảnh đã chọc giận toàn bộ võ lâm. Tuy rằng không gây nộ máu, nhưng thù oán y gây ra cũng không phải là ít. Nhất là một số danh môn chính phái trước nay không chịu nổi qua thời hạn mười ngày của Quân Thư Ảnh đều cúi đầu quy phục y. Phải chịu khuất phục một cách nhục nhã như vậy, các môn phái tự xưng đức cao vọng trọng không thể nào bỏ qua. Huống hồ, không kể Thanh Phong Kiếm phái, có những bang phái tuy vô danh tiểu tốt nhưng vẫn kiên trì đến cùng, thì bọn họ,

mang danh khí khái trượng nghĩa lại không sánh bằng, như vậy thì còn mặt mũi nào. Việc này sao có thể dễ dàng mà bỏ qua? Thế là thù mới hận cũ, tất cả đều trút lên đầu Quân Thư Ảnh.

Võ lâm trung nguyên hận Quân Thư Ảnh đến khắc cốt ghi tâm khiến Cao Phóng vạn phần lo lắng, sợ bọn họ không thể trốn thoát nổi. Chỉ sợ Quân Thư Ảnh suốt đời không thể nào sống bình yên được nữa. Chỉ khi chết đi may ra y mới mới thoát khỏi cảnh bị truy bắt, không thì vĩnh viễn phải sống trong cảnh trốn chui trốn nhủi, một khắc cũng không được mất cảnh giác.

Cao Phóng biết rằng chỉ với tài sức của mình hãn thì không thể hộ vệ Quân Thư Ảnh chu toàn. Ngược lại, hãn càng không muốn Quân Thư Ảnh quay về thống lĩnh Thiên Nhất giáo. Nếu như vậy chẳng phải lại bắt đầu một vòng lần quần, kết cục cũng như vậy sao?

Vất vả lắm Quân Thư Ảnh mới thay đổi được như ngày nay, hãn sao có thể để y trở lại bản tính như trước kia?

Nếu như thế, tất cả cố gắng của Sở Phi Dương, ngay cả việc Sở Phi Dương dùng sinh mệnh chính mình để đổi lấy mạng sống của Quân Thư Ảnh còn có ý nghĩa gì nữa?

Người duy nhất có năng lực làm thay đổi một Quân Thư Ảnh ngang ngược chỉ sợ lúc này đã sớm hoá thành... một đồng xương khô vô dụng, nằm chịu gió táp mưa sa, để côn trùng gặm nhấm.

Thế sự là vậy. Dù khi còn sống võ công có cao cường đến đâu, dù là tuyệt thế cao thủ mà người khác chỉ có thể nhìn lên ngưỡng vọng chứ suốt đời cũng không thể sánh bằng, cũng không thể chống nổi cái chết, không thể không tan vào bụi đất...

Cao Phóng không muốn nghĩ đến nữa.

Mà Quân Thư Ảnh, mặc dù nghe những lời đồn đãi này cũng làm như không. Như thể y đã đi vào cõi thần tiên thiên ngoại, không thể biết được y suy nghĩ điều gì. Cứ như người mà cả võ lâm muốn chém giết, hận không thể chặt làm trăm mảnh không phải là y vậy.

Hai người phóng ngựa không ngừng, chẳng mấy chốc đã trở về căn đình viện tao nhã trước kia.

Khi rời đi, cứ nghĩ vĩnh viễn sẽ không có ngày trở lại. Hiện giờ gần ngay trước mắt, mới đột nhiên cảm thấy từng đợt từng đợt tưởng niệm bất chợt dâng lên từ đáy lòng. Như cảm giác mệt mỏi sau một thời gian dài phiêu bạt cuối cùng lại trở về chốn cũ. Họ chưa bao giờ biết rằng, giữa thế gian rộng lớn, có một nơi chốn để trở về lại thích ý như vậy.

Không biết ai đã cẩn thận khoá cửa đình viện. Khoá vẫn còn mới, lẳng lặng chắn ngang cửa.

Quân Thư Ảnh xuống ngựa, đến trước cửa đình viện, vươn tay cầm khoá, khẽ vuốt ve, rồi dùng lực bẻ khoá.

“Giáo chủ...” Cao Phóng cũng nhảy xuống ngựa, tiến theo sau Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh mang Tiểu Thạch Đầu này giờ y vẫn đeo trên lưng đưa cho Cao Phóng, một cước đá văng cánh cửa, lập tức biến mất vào đình viện.

Cao Phóng vừa dỗ dành Tiểu Thạch Đầu đang bắt đầu mếu máo, vừa vội vàng theo vào.

Quân Thư Ảnh đi một vòng, mở toang cửa những căn phòng đã lâu không thấy ánh mặt trời.

Qua từng phòng, cước bộ của Quân Thư Ảnh chẳng những không chậm lại mà càng vội vàng thêm. Gương mặt cũng mang vẻ hồi hã, thậm chí có chút kích động.

Liên tiếp ba bốn khoảnh sân đều bỏ hoang không bóng người, cây cối trong hoa viên cũng đã héo rũ, nơi nào cũng mang vẻ tiêu điều. Trước kia từng là nơi sạch sẽ thoáng đãng, giờ bị chủ nhân vứt bỏ, cỏ dại lan tràn.

Y lại xuyên qua một cánh cửa, tiến vào một khoảng sân trống. Cảnh sắc quen thuộc trước mắt khiến Quân Thư Ảnh hơi run lên, đây là nơi trước kia y từng ở. Y nhìn quanh, dưới tàn cây giữa sân là một chiếc bàn trà, bên trên có một bộ cờ, với vài quân cờ bên trên. Một chén trà xanh bên cạnh, màu nước trà đã sớm phai nhoà, bên trong còn có tạp chất.

Mắt Quân Thư Ảnh sáng lên, trên mặt hiện vẻ vui mừng. Y rảo bước đến cạnh bàn cờ, cầm lấy một quân cờ, lớp bụi mỏng thêm thân cờ dính vào tay y. Y giương mắt nhìn quanh, lần trước ở đây không có bàn cờ này.

Một mảnh lá khô bị gió thổi, nhẹ nhàng bay đến.

Quân Thư Ảnh bắt lấy. Mảnh lá khô nhỏ bé yếu ớt, y chỉ dùng một chút lực đã tan thành từng mảnh nhỏ. Trong phút chốc, Quân Thư Ảnh chợt dâng lên cảm giác tiếc nuối.

Phải chăng là do, càng muốn chạm vào những trước mặt chỉ là hư không, mờ mịt, vô tận.

Trước kia, hẳn luôn ở bên cạnh, ở nơi mà lúc nào y cũng thể chạm vào. Hiện giờ, vươn tay ra, chỉ có gió lạnh căm căm...

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng động. Quân Thư Ảnh nắm chặt quân cờ, xoay người sang, suýt chút nữa y đã kêu lên cái tên kia...

“Giáo chủ, là ta.” Trước mặt y là Cao Phóng với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Cao Phóng nhìn bàn cờ phía sau Quân Thư Ảnh, nói: “Đó là do ta bày ra hôm trước kia đi đón Tiểu Thạch Đầu...”

Quân Thư Ảnh gật gật đầu, nét dao động trên gương mặt đã sớm biến mất, giọng nói vẫn bình tĩnh như mọi khi: “Trước tiên hãy lo dọn dẹp nơi này cho sạch sẽ đi. Ba người chúng ta tạm thời ngụ ở đây.”

Cao Phóng nhìn Quân Thư Ảnh, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, bắt đầu đi dọn dẹp chỗ ở.

-----Sở Phi
Dương kia ước hẹn một cuộc sống tiêu diêu tự tại với y, rồi chốc sau lại bỏ y lại giữa sương mù, khiến y vĩnh viễn không thấy tương lai, không thấy phương hướng, thậm chí đánh mất chính mình...-----

Chương 106

Ba tháng xuân, thời tiết dần chuyển ấm.

Đã hơn một tháng kể từ khi bắt tin về Sở Phi Dương. Giang hồ vẫn lưu truyền những lời đồn đãi mơ hồ về những việc xảy ra bên bờ vực, dẫn đến việc Sở Phi Dương chết.

Gương mặt Quân Thư Ảnh vẫn lạnh lùng không thay đổi, nhưng vì có chút ảnh hưởng đến mình nên y chỉ ra lệnh thuộc hạ đi tra xét những lời đồn đãi đã lan truyền khắp chốn giang hồ.

Đối với những lời đồn về việc Sở Phi Dương chết hay chưa chết, y hoàn toàn không có hứng thú, ngược lại việc sơn tặc lưu phi tàn sát bữa bãi lại hấp dẫn y, y không ngại khó nhọc đến tận vùng bị hại, thuận tay tiêu diệt mấy tên đạo tặc, cũng có thể gọi là tạo phúc khắp nơi.

Thế là lại dấy lên lời đồn là xuất hiện một cao thủ thần bí xuất thân mơ hồ, và không ít người cho rằng đó là Sở Phi Dương – người đã mất tích. Quân Thư Ảnh cũng không buồn làm sáng tỏ mọi chuyện, cứ như thể đó chính là chủ ý của y. Mọi người theo thói quen gán hết mọi công trạng cho Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh cũng không cần loại hư danh này, sau khi giải quyết bọn thổ phi chỉ ở lại lẳng lặng xem người dân thể hiện tấm lòng cảm kích của mình mà ca tụng Sở Phi Dương, thiên ân vạn tạ hẳn rồi y mới chịu rời đi.

Hiện tại Quân Thư Ảnh chỉ biết là mình muốn gặp Sở Phi Dương. Nhưng phải làm sao, y cũng không biết, mà cũng không muốn nghĩ đến.

Dù y oán hận, dù biết gặp mặt thì cả hai sẽ đấu đến lưỡng bại câu thương. Sở Phi Dương kia ước hẹn một cuộc sống tiêu diêu tự tại với y, rồi chốc sau lại bỏ y lại giữa sương mù, khiến y vĩnh viễn không thấy tương lai, không thấy phương hướng, thậm chí đánh mất chính mình...

“A...” Tiếng trẻ con giận dỗi truyền đến tai y. Quân Thư Ảnh bừng tỉnh khỏi cơn suy tư, nhìn Tiểu Thạch Đầu đang vịn chân ghế chập chững bước đến bên mình.

Tiểu Thạch Đầu thấy Quân Thư Ảnh nhìn mình, đôi mắt đen tròn càng mở lớn hơn, vươn một bàn tay về phía Quân Thư Ảnh, đôi chân múp míp càng bước nhanh về phía y, miệng phát ra âm thanh bập bẹ không thành tiếng: “... a... a ...”

Quân Thư Ảnh sợ hãi tử của mình ngã, vội vươn tay đỡ hài tử vào lòng.

Tiểu Thạch Đầu cuối cùng cũng được thoả nguyện, ngồi trong lòng Quân Thư Ảnh, miệng còn dính nước dãi, bắt đầu đùa nghịch với món đồ chơi trên tay.

Quân Thư Ảnh nhìn vật trong tay hài tử. Đó là một con thỏ điêu khắc bằng gỗ, nhưng kỹ thuật điêu khắc lại giống kỹ thuật của hắc như đúc. Y thấy vậy liền lấy con thỏ mộc xem xét. Tuy mặt ngoài thô ráp nhưng cũng không gây nguy hiểm cho tiểu hài tử.

“... a...” Tiểu Thạch Đầu vươn tay muốn giành lại con thỏ trong tay Quân Thư Ảnh, miệng kêu không ngớt.

“Là do phụ thân ngươi làm cho sao?” Quân Thư Ảnh đột nhiên lên tiếng hỏi. Hỏi xong rồi lại tự cười thầm mình, Tiểu Thạch Đầu còn nhỏ như vậy, sao có thể hiểu y nói gì.

Tiểu Thạch Đầu vẫn không ngừng kiên trì giành lại món đồ chơi của mình. Quân Thư Ảnh đưa thỏ mộc lại cho tiểu hài tử, Tiểu Thạch Đầu lập

tức ôm lấy, lấy mũi người người, rồi bàn tay nhỏ bé lại cầm con thỏ đưa qua đưa lại, có vẻ như thấy hành động này rất thú vị, miệng cứ thì thào: “... a...” Quân Thư Ảnh cứ thế lẳng lặng nhìn. Đến khi Tiểu Thạch Đầu giơ con thỏ mọc để sát vào mặt y, đôi mắt đen láy ngậy thơ nhìn y.

“...a...”

Quân Thư Ảnh đột nhiên thấy khoé mắt cay cay. Y không chịu nổi nữa, cúi đầu xuống che mặt, nhẹ nhàng hôn gương mặt non mềm của tiểu hài tử, để chóp mũi cảm nhận mùi thơm của tiểu hài tử, trên môi cảm nhận xác cảm mềm mại yếu ớt...

“Giáo chủ, có tin mới...” Cao Phóng đột nhiên xuất hiện, phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

“Nói đi.” Quân Thư Ảnh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Thạch Đầu, gật đầu với Cao Phóng.

Không phải y cảm thấy thương tâm. Y chưa bao giờ vì cái chết của kẻ khác mà thương tâm, tất nhiên cũng sẽ không thương tâm vì cái chết của Sở Phi Dương. Chỉ là, hai chữ “thi thể” kia... nghe thật chói tai.

Chương 107

“Có tin từ Thanh Phong Kiếm phái, Sở Phi Dương hẳn...” Cao Phóng hơi chần chờ.

“Sở Phi Dương... xuất hiện?!” Quân Thư Ảnh nghe vậy lập tức nhìn thẳng vào Cao Phóng hỏi dồn. Gương mặt y vẫn bình thản như mọi khi, nhưng giọng nói hơi run rẩy, vừa sợ hãi vừa cẩn trọng.

“Giáo chủ...” Giọng nói Cao Phóng đầy chua xót: “Sở Phi Dương đã chết.”

“Không, không thể.” Quân Thư Ảnh không suy nghĩ gì, lập tức phủ nhận tin tức mình vừa nghe.”

“Giáo chủ, là thật. Tin này đã lan truyền khắp giang hồ rồi. Ngày đó, Thanh Phong Kiếm phái đã lập tức cho người xuống vực sâu tìm, họ đã tìm được... thi thể... Sở Phi Dương dưới đáy vực...”

“Câm mồm!” Quân Thư Ảnh găm lên ngắt lời Cao Phóng. Y cảm thấy lửa giận đột nhiên dâng lên trong lòng, càng lúc càng thiêu cháy tâm hồn y, càng lúc càng khiến y khó chịu. Ngọn lửa lan đến mắt, khiến mắt y bỏng rát.

Không phải y cảm thấy thương tâm. Y chưa bao giờ vì cái chết của kẻ khác mà thương tâm, tất nhiên cũng sẽ không thương tâm vì cái chết của Sở Phi Dương. Chỉ là, hai chữ “thi thể” kia... nghe thật chói tai.

Sở Phi Dương... không ai có thể bì nổi hẳn, không ai có thể tổn hại hẳn, ngay cả khi ngã xuống vực, gương mặt vẫn bình thản như thế đó là chuyện

mà hắn đã định liệu trước.

Sao hắn có thể chết như vậy được?! Loại quái vật vô địch như hắn sao có thể trở thành một thân xác bất động để người khác định đoạt như vậy?!

“Giáo chủ, người đừng như vậy...” Cao Phóng nhanh chóng tiến đến, luống cuống lấy một bình sứ, mở miệng bình đưa đến mũi Quân Thư Ảnh, giọng tràn đầy lo lắng.

Quân Thư Ảnh biết mình suýt nữa bị tẩu hỏa nhập ma, liền vận khí trấn tĩnh lại. Đẩy tay Cao Phóng ra, y miễn cưỡng nói: “Nói tiếp đi.”

Cao Phóng ngấp ngừng một chút rồi mới nói: “Là Tín Vân Thâm mang thi thể về Thanh Phong Kiếm phái. Mười ngày sau sẽ hoả táng trên Lăng Nguyệt sơn.” Nói xong hắn cẩn trọng nhìn Quân Thư Ảnh, nhẹ giọng nói: “Nghe nói thi thể được tìm thấy dưới vực... vẫn còn nguyên vẹn. Nếu Giáo chủ muốn gặp mặt Sở đại hiệp lần cuối...” “Tất nhiên.” Quân Thư Ảnh ôm Tiểu Thạch Đầu đứng dậy, nói: “Nếu Sở Phi Dương thật sự đã chết thì mọi chuyện cũng kết thúc. Còn nếu hắn không chết... ta thật sự muốn đến xem kẻ đang nằm trong quan tài kia rốt cuộc là thần thánh phương nào.”

.

Đêm dài đằng đẵng.

Quân Thư Ảnh lẳng lặng nằm trên giường, nhìn bóng cây lay động ngoài cửa sổ, ánh trăng khi tỏ khi mờ, càng lúc y càng thấy mệt mỏi.

Không biết qua bao lâu, Quân Thư Ảnh mới mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, đột nhiên một tiếng động nhỏ làm y bừng tỉnh.

“Ai?” Quân Thư Ảnh ngồi dậy cảnh giác, lấy thanh trường kiếm bên giường, thấp giọng quát.

Bốn phía yên lặng, rồi bỗng chốc tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, từng bước từng bước hướng tới bên giường y.

Quân Thư Ảnh liếc mắt nhìn lại, nhưng ngoài bóng tối dày đặc ra thì chẳng có gì cả. Y càng chăm chú lắng nghe hơn, càng lúc càng cảm thấy căng thẳng.

Quân Thư Ảnh biết tốt hơn hết là nên lập tức rời giường mới dễ dàng phòng bị. Nhưng thân thể y lại không thể động đậy, như bị bóng đè, không thể sử dụng khí lực. Cho nên Quân Thư Ảnh vẫn duy trì tư thế ngồi không được tự nhiên trên giường. Chuôi kiếm trong tay y đã xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng.

“Rốt cuộc người là sao? Sao lại ở nơi này giả thần giả quỷ!” Quân Thư Ảnh cố gắng nhìn qua màn đêm dày đặc.

Vừa lúc này ánh trăng còn rơi vào phòng, nhưng giờ đây lại tối đen không chút ánh sáng nào. Bóng tối như dòng nước đen kịt bao trùm hết mọi vật, dù là sinh vật hay vật vô tri vô giác.

Từ cửa đến giường chỉ là vài bước ngắn ngủi, nhưng Quân Thư Ảnh lại cảm thấy thật lâu bởi cước bộ thong thả của người đó. Cước bộ của hắn rất nhẹ, nhưng thể hắn đang cố che giấu hành tung. Tuy nhiên Quân Thư Ảnh không nhận thấy một chút ác ý nào từ hắn.

Người nọ bước ra khỏi vùng tối, thân ảnh cao gầy xuất hiện.

Quân Thư Ảnh siết chặt kiếm, rồi dần thả lỏng ra. Thanh trường kiếm rơi xuống giường, không phát ra chút âm thanh nào.

Quân Thư Ảnh cố gắng nhìn rõ thân ảnh quen thuộc kia, cái tên quen thuộc suýt bật ra khỏi miệng, nhưng y nhanh chóng kiềm lại.

Đến khi bóng đen kia đến trước mặt đủ để y thấy rõ, môi y run run, lẩm bẩm nói: “Sở Phi Dương...”

Quân Thư Ảnh chưa từng lâm vào thời khắc lạc lối như vậy. Dường như thời gian bên Sở Phi Dương là hoa trong gương, trăng trong nước. Sở Phi Dương giúp y chạm vào, cảm thụ ảo ảnh kia nhưng cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng.

Chương 108

Gương mặt Sở Phi Dương thản nhiên, không buồn không vui. Quân Thư Ảnh ngẩng đầu nhìn hắn, ánh sáng nhàn nhạt từ hắn vẫn mơ hồ không rõ. Không biết từ bao giờ, Quân Thư Ảnh cảm thấy ở Sở Phi Dương có điều gì đó khó hiểu. Những điều mà hắn làm y không thể thấu đáo được.

Cuộc đời của y có lẽ là do quá đơn giản. Cả đời y theo đuổi quyền thế, hướng tới địa vị chí cao vô thượng. Y cũng không tin tưởng cái gọi là chính nghĩa nửa vời, càng căm ghét kẻ cố ra vẻ tình nghĩa, rốt cuộc chỉ là một thứ chính nghĩa giả dối.

Còn hắn, Sở Phi Dương, lại không ngừng làm đảo loạn hết thảy suy nghĩ của y. Hắn cản trở con đường truy quyền trục thế của y, xem địa vị quyền thế không đáng một xu. Hắn thậm chí cũng không nóng lòng trở lại vị trí tối cao mà người khác sùng bái.

Hắn lôi y ra khỏi những rắc rối do y tạo ra, rồi bất chợt quăng trả lại y một đồng hồ hỗn độn khác, rồi tự mình biến mất không chút tin tức.

Quân Thư Ảnh chưa từng lâm vào thời khắc lạc lối như vậy. Dường như thời gian bên Sở Phi Dương là hoa trong gương, trăng trong nước. Sở Phi Dương giúp y chạm vào, cảm thụ ảo ảnh kia nhưng cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng. Mà những ham muốn địa vị đã bị hắn ngăn cản y cũng không lấy lại được.

Trước mắt là một màn sương mù khiến y không biết phải đi về đâu.

Cái gì đúng, cái gì sai, cái gì mới chính là điều y mong muốn? Y không biết, thật sự không biết.

Khi hãn còn sống, y lúc nào cũng vội vàng, tính kế, không như lúc này, thể xác và tinh thần đều trì trệ.

Nếu Sở Phi Dương cứ vĩnh viễn không xuất hiện như vậy, có lẽ hãn thật sự... đã chết. Quân Thư Ảnh biết y cũng sẽ vĩnh viễn không thể thoát khỏi lớp sương mù này, không thấy chính mình, không thấy tương lai.

“Sở Phi Dương, rốt cuộc người muốn gì? Rốt cuộc người nghĩ gì?”
Quân Thư Ảnh chưa xót lên tiếng.

Trong lòng y phần nộ, cơn phần nộ này không thể thuyên giảm mà càng rúc sâu vào trong lòng y, khiến y mệt mỏi đến mức không còn sức lực để so đo, chỉ trích. Y thầm nghĩ... mà y thậm chí cũng không biết mình muốn nghĩ gì nữa. Như thế y bị mê hoặc, không thể thoát khỏi mê lộ.

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh. Trong bóng đêm, đôi mắt hãn sáng ngời như ánh sao, ánh mắt chăm chú càng khiến tim Quân Thư Ảnh đập nhanh.

Sở Phi Dương đột nhiên mỉm cười, ngay cả đôi mắt cũng mang tiểu ý. Hãn chậm rãi đến gần, đi đến bên giường, cúi xuống người y.

Gương mặt tuần mỹ càng thêm rõ ràng, đôi mắt như phản chiếu trời sao, sáng ngời nhưng ôn hoà.

Quân Thư Ảnh đã sớm biết Sở Phi Dương tướng mạo bất phàm. Nhưng lúc này, dưới ánh trăng, y cảm giác gương mặt kia càng thêm đẹp.

Quân Thư Ảnh trở mắt nhìn Sở Phi Dương tiến lại gần, hơi thở quen thuộc phả vào chóp mũi y.

Vừa nãy trong lòng còn căng thẳng đề phòng, nhưng hiện tại y đã bớt cảnh giác.

Y không thể không thừa nhận, khi đối mặt với Sở Phi Dương, y không thể mang một chút địch ý nào.

Ngược lại, mặc dù phần nộ, nhưng y vẫn cảm thấy chua xót. Sở Phi Dương vốn có thể trở thành bá chủ võ lâm, công thành danh toại, mỹ nhân trong tay. Nhưng hắn lại vứt bỏ tất cả, thậm chí còn không để mình có đường lui.

Hắn luyện tiếc không muốn thương tổn bất cứ bên nào, dù là người sư phụ có công ơn nuôi dưỡng hay người xem mình là kẻ địch. Nhưng tất cả mọi người đều bức bách hắn, ép hắn vào đường cùng. Vì vậy, trước mặt mọi người, hắn tự thả mình xuống vực sâu vạn trượng... Tình yêu của hắn không một chút giả dối, dù là đối với sư môn hay đối với y.

Hắn vốn nên ngồi ở ngôi vị mình chủ cao thượng. Nhưng không, hắn nhảy xuống vực sâu, nơi vĩnh viễn không thể thấy ánh mặt trời...

Bất chợt, Quân Thư Ảnh cảm thấy đau lòng.

Y không thể phủ nhận mình vì Sở Phi Dương mà đau lòng. Một nam nhân cường đại nhất thiên hạ lại ôn nhu như nước, bảo hộ mọi người chu toàn, che chắn họ khỏi sóng gió.

“Sở Phi Dương.” Quân Thư Ảnh giơ tay lên muốn chạm vào mặt hắn.

Nhưng Sở Phi Dương lại ngăn y lại, ánh mắt mang tiểu ý vẫn nhìn vào Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh cúi mặt, hàng mi khẽ run.

Đôi môi Sở Phi Dương tiến sát vào môi y, hơi thở ấm áp phả vào mặt, đôi mắt tươi cười đối diện y. Quân Thư Ảnh nhắm mắt lại. Y cảm thấy Sở Phi Dương khẽ khàng nghiêng đầu, đầu mũi nhẹ nhàng chạm vào đầu mũi y, rồi lướt xuống môi.

Hơi ấm chậm rãi lan đến bên tai, xuống cổ. Da thịt nhẹ nhàng tiếp xúc như có như không.

Đôi môi Sở Phi Dương dừng lại bên tai Quân Thư Ảnh, một lúc sau mới nhẹ nhàng nói: “Quân Thư Ảnh, hẹn gặp lại.”

Quân Thư Ảnh mở to mắt, nhìn Sở Phi Dương. Bên môi Sở Phi Dương còn mang tiểu ý. Đôi mắt hấn vẫn sáng ngời như trước, nhưng lại có vẻ xa cách.

Quân Thư Ảnh muốn lên tiếng nhưng chẳng cách nào phát ra tiếng. Y chỉ cảm thấy nỗi buồn đè nặng trong ngực, như một tảng đá ngàn cân, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Trước mặt đột nhiên tối sầm lại. Quân Thư Ảnh vội vàng giãy giụa, cố gắng bắt mí mắt nặng trĩu mở ra.

Cuối cùng bóng tối cũng bị đẩy lui, cảnh sắc mơ hồ xung quanh dần hiện ra. Quân Thư Ảnh đưa bàn tay tuôn đầy mồ hôi lạnh lên dụi mắt.

Cảnh vật trước mắt hiện lên rõ ràng, gương mặt lo lắng của Cao Phóng xuất hiện. Một tay y đang nắm chặt cổ tay Cao Phóng đến mức khiến nó bầm tím lên.

Quân Thư Ảnh vội buông tay Cao Phóng ra. Y cảm thấy chua xót, một cảm giác hết sức xa lạ với y. Đến khi Cao Phóng chần chờ đưa tay nhẹ nhàng lau mặt cho y, y mới giật mình phát hiện mặt mình đầy những giọt nước mắt nhiều năm nay chưa từng tuôn trào.

Sở Phi Dương... nếu quả thật hấn đã chết, ta cũng bắt hấn sống dậy.

Chương 109

“Giáo chủ...” Gương mặt Cao Phóng đầy vẻ lo lắng. Quân Thư Ảnh cúi đầu, trốn tránh ánh mắt Cao Phóng. Hai người im lặng một lúc lâu.

Cửa phòng chỉ hé mở, Cao Phóng đi chân không, có vẻ như hần đã chạy vội tới phòng Quân Thư Ảnh. Ánh trăng và cơn gió lạnh lay động khắp căn phòng tĩnh mịch.

Quân Thư Ảnh ném áo khoác lên đầu Cao Phóng. Cao Phóng ngồi xuống giường, choàng áo khoác vào thân thể đang run lên vì lạnh của mình.

Quân Thư Ảnh thấy thể liên truyền cho Cao Phóng chút nội lực, giúp hần xua tan rét lạnh.

Cao Phóng xua xua cổ tay tím bầm của mình, lên tiếng: “Giáo chủ, người lại gặp ác mộng?”

Quân Thư Ảnh “ừ” một tiếng.

Cao Phóng cẩn trọng nói: “Khi đó...”

“Sở Phi Dương đã chết.” Quân Thư Ảnh thấp giọng nói.

Cao Phóng liên lộ vẻ mặt bi thương, muốn lên tiếng nhưng lại không biết phải an ủi như thế nào.

“Thật buồn cười...” Quân Thư Ảnh cười khố.

“Thanh Lang có nói... Khi đó là do Sở Phi Dương cùng hần liên thủ nhiễu loạn kế hoạch của Giáo chủ.” Cao Phóng dừng lại, nhưng xem ra

Quân Thư Ảnh không tức giận, thậm chí không sợ hãi, như thể y không quan tâm đến chuyện này, vì vậy hần tiếp tục: “Chỉ là không biết bọn họ có tính đến việc Sở Phi Dương...”

“Người muốn gặp tên tiểu tử họ Tín kia không?” Quân Thư Ảnh đột nhiên nói.

“Cái gì?” Cao Phóng trố mắt, một lúc sau mới chua xót nói: “Sao có thể không muốn. Cậu ta vô tình, nhưng ta không cách nào quên được cậu ta.”

“Hay là ta mang hần tới cho người.” Ánh mắt Quân Thư Ảnh tối sầm lại.

“Giáo chủ...” Cao Phóng hơi ngạc nhiên, rồi bất đắc dĩ nói: “Sở Phi Dương xả thân chịu chết là để hoá giải thù hận giữa Giáo chủ và Thanh Phong Kiếm phái. Trong lúc này, nếu chúng ta lại khơi dậy thù hận, thì chẳng phải đã làm uổng phí tâm sức của hần sao?”

“Người không muốn cướp Tín Vân Thâm đến đây cùng người sớm tối bên nhau sao?” Quân Thư Ảnh lại hỏi.

“Chuyện này ta cũng không quan tâm lắm.” Cao Phóng cười khổ nói. “Hiện tại, ta đã biết, Tín Vân Thâm đối với ta... hần là không có tình ý gì. Có lẽ là do tâm tính còn là trẻ con, cảm thấy ai tốt là sẽ thân mật, luôn ở bên cạnh. Chắc hần là không có thâm ý gì. Có lẽ cậu ta sẽ không thích nam nhân.” Cao Phóng cười cười như tự giễu mình, rồi nói: “Tuy rằng Vân Thâm giống một thiếu niên bướng bỉnh, nhưng lại nuôi chí lớn, ta nghĩ cậu ta cũng giống như đại sư huynh mà cậu ta thường ngưỡng mộ. Chính trực nhân nghĩa như Sở Phi Dương, nhưng chuyện đó... có lẽ cậu ta không giống hần...”

“Sở Phi Dương...” Quân Thư Ảnh ngẩng đầu nhìn hoa văn trên đỉnh giường, lầm bầm: “Đúng vậy, Sở Phi Dương... nếu quả thật hần đã chết, ta cũng bắt hần sống dậy.”

Tín Vân Thâm mang thi thể Sở Phi Dương về Lăng Nguyệt Sơn. Tang lễ được tổ chức tại Thanh Phong Kiếm phái.

Tiến vào phái, đâu đâu cũng là một màu trắng tang tóc, thê tịch. Mọi người lui tới môn phái đều cúi đầu buồn bã. Lễ tang đại đệ tử Thanh Phong Kiếm phái nhưng lại không tổ chức rình rang, chỉ có những người trong cùng môn phái cùng những môn phái có giao tình đến phúng viếng. Thanh Phong Kiếm phái khép chặt cửa, không để những người lạ mặt tiến vào. Những người được Sở Phi Dương tương trợ, thật tâm thật ý muốn cúng bái hân chỉ còn cách thực hiện nghi thức tế lễ bên ngoài cổng môn phái, khóc lóc thảm thiết. Cũng có người muốn nhân cơ hội này tạo chút quan hệ với Thanh Phong Kiếm phái, nhưng chỉ ở bên ngoài được hai ba ngày là không còn kiên nhẫn nữa mà rời đi.

Tín Vân Thâm ôm kiếm ngồi trấn giữ trên cành cổ thụ trước cổng môn phái, đôi mắt lạnh lùng nhìn đoàn người tấp nập tới lui, gương mặt không chút biểu cảm. Một lúc lâu sau, cậu nhẹ nhàng quay người nhảy xuống, mặc bộ đồ tang cậu đã đặt sẵn phía sau cây cổ thụ.

Khi tiến vào linh đường, cậu thấy Tín Bạch đang khóc lóc thảm thiết trên linh án. Dù sao nơi này cũng không có ngoại nhân, nên lão không cần phải giữ gìn thể diện chương môn của một đại môn phái, chỉ biết khóc lóc để giải tỏa hết nỗi bi thống trong lòng.

Đệ tử gõ mõ trước linh cữu đã bị Tín Bạch cho thay ra. Lão cầm mõ gõ mấy cái, khóc ròn: “Phi Dương... đệ tử của ta a... Người ở Hoàng Tuyền đừng vội vã ra đi như vậy, để ta đốt lộ phí nhang đèn cho người...” Nói xong lão lại gõ tiếp.

Một đệ tử ở phía sau Tín Bạch nhẹ nhàng an ủi lão. Đệ tử kia da mặt đen như than, cũng để tang Sở Phi Dương. Gương mặt hân đầy vẻ thương

tiếc, nhẹ nhàng nâng Tín Bạch dậy, nói: “Sư phụ, người đừng quá thương tâm. Người như vậy, Sở đại ca cũng không được an lòng...”

Tín Vân Thâm tới giúp nâng Tín Bạch lên, khuyên nhủ: “Đúng vậy đó phụ thân, người phải quan tâm đến sức khỏe của mình. Hơn nữa người gỗ nhanh như vậy, đại sư huynh cũng theo không kịp đâu.”

Đệ tử kia nghe vậy trừng mắt nhìn Tín Vân Thâm. Tín Vân Thâm giật mình sờ sờ gương mặt trắng nõn, nói thêm: “Mà cũng không sao, đại sư huynh khinh công cao cường, chắc sẽ theo kịp thôi.”

Tín Bạch nghe được tức giận đến nổi râu cũng muốn dựng đứng lên hết, hung hăng gõ lên trán Tín Vân Thâm, tức giận nói: “Thằng nhãi con. Uổng công đại sư huynh của người thương yêu người như vậy! Giờ Phi Dương không còn, người lại... người lại...” Nói chưa dứt lời lão cũng không ngăn được mình khóc thành tiếng.

Tín Bạch không nường tay, Tín Vân Thâm xoa xoa trán, đôi mắt to ngấn nước vì quá đau, sau đó cậu cũng uất ức mà khóc rống lên trước linh cữu. Tay kia còn hung hăng kéo kéo tên đệ tử mặt đen phía sau, không cho hấn lui ra. Tên đệ tử mặt đen kia bắt đắ dĩ đành im lặng quỳ trước linh cữu. Tín Vân Thâm ngã đầu vào lòng hấn, chẳng mấy chốc nước mắt nước mũi của cậu dính đầy trên áo hấn.

Đột nhiên vài môn nhân chạy vào linh đường, vội vàng báo cáo: “Sư phụ, có người xông vào sơn môn, bọn đệ tử không thể ngăn hấn được!”

Lời còn chưa dứt, thân ảnh một người vận y phục trắng đã xuất hiện trước linh đường.

-----“... người trong quan tài này, ta phải mang đi.”

Chương 110

Người vừa tới lạnh lùng nhìn tứ phía. Ánh mặt trời chiếu sau lưng y, như thể y sắp tan vào trong ánh sáng nhu hoà ấy. Y tiếp tục bước tới trước ánh mắt đề phòng của mọi người, dừng lại trước linh đường.

“Quân Thư Ảnh, người... Người còn dám tới!” Tín Bạch vừa thấy rõ mặt người mới tới liền phản nộ quát, giọng nói run rẩy vì tức giận.

Quân Thư Ảnh đến quan tài bằng gỗ lạnh như băng phía sau linh án, nhìn Tín Bạch, hơi ôm quyền, lạnh nhạt nói: “Tín chương môn, tại hạ đến để cúng bái, không có ý gây sự.”

Tín Bạch muốn lên tiếng, nhưng Viên Khang Thọ ở bên cạnh giữ lão lại, liếc mắt nhìn Quân Thư Ảnh, rồi quay sang Tín Bạch nói: “Tín chương môn, người này cùng Phi Dương... Đây là linh đường của Phi Dương, lão nên nghĩ đến hãn một chút... Hãn tuyệt đối không muốn thấy cảnh hai người lại thù hận nhau đâu...”

Tín Bạch oán hận nhìn Quân Thư Ảnh, sắc mặt chuyển từ trắng sang xanh, cuối cùng lão hừ lạnh một tiếng, đứng sang bên.

Tín Vân Thâm hết nhìn trái lại nhìn phải, rồi ra hiệu cho một đệ tử. Tên đệ tử vội vàng mang một nén hương thấp sắn tiến lên đưa cho Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh cầm lấy một nén hương, tiến đến trước linh án, lặng lẽ nhìn linh cữu ở phía sau.

Sau thời gian nửa nén hương, Quân Thư Ảnh vẫn đứng ở chỗ cũ. Tín Bạch bắt đầu mất hết kiên nhẫn, lên tiếng: “Người đã chết, người xem cũng đủ rồi, mau đi đi!”

Tín Vân Thâm đột nhiên ngã nhào ra, như thể đứng không vững. Tất cả mọi người đều nghi hoặc nhìn cậu.

Tín Vân Thâm ho nhẹ, tiến đến Quân Thư Ảnh, cầm nén hương trong tay y cắm vào lư hương, cúi đầu nói: “Thỉnh ngài đừng quá bi thương.”

Quân Thư Ảnh liếc Tín Vân Thâm một cái, rồi lại nhìn linh cữu.

Tín Bạch không nhẫn nhịn nổi nữa, nói: “Nếu đã tế bái xong rồi thì mau đi đi!”

Đột nhiên Quân Thư Ảnh ra tay, khinh công tiến đến quan tài.

Tín Bạch kinh hãi, cuống quýt tiến lên cản lại, vừa phần nộ quát: “Người... quả thật bản tính không đổi!”

Quân Thư Ảnh bị Tín Bạch ngăn giữa không trung, toàn thân né tránh, nói: “Tín chương môn, ta không muốn đấu với lão. Nhưng người trong quan tài này, ta phải mang đi.”

“Người nằm mơ đi!” Tín Bạch hét lớn, đoạt kiếm trong tay một đệ tử, phi thân tiến đến Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh dựa vào thân pháp linh hoạt tránh khỏi công kích của Tín Bạch, sắc mặt trầm lại, nói: “Hôm nay chỉ là tình thế bắt buộc. Nếu lão muốn ép ta vào đường cùng thì đừng trách sao ta vô tình.”

“Tốt lắm. Lão phu hôm nay sẽ giết người báo thù cho Phi Dương!”

Quân Thư Ảnh nhú mày. Y rút kiếm khỏi vỏ, chỉ thủ chứ không tấn công, chống đỡ đường kiếm của Tín Bạch. Cả hai đều là nhất đại cao thủ,

chớp mắt đã qua hơn trăm chiêu. Tín Bạch sớm nhận ra rất nhiều chiêu thức của Quân Thư Ảnh giống Sở Phi Dương, lửa giận trong lòng càng mãnh liệt. Lão xuất kiếm nhanh hơn, mỗi một đường kiếm đều nhắm vào điểm yếu hại.

Ngược lại, Quân Thư Ảnh không muốn tham chiến, tìm chỗ sơ hở để dứt khỏi đường kiếm của Tín Bạch, lao xuống chỗ linh cữu.

Tín Bạch cũng tiếp đất, quay đầu thấy Quân Thư Ảnh dừng bên linh cữu, liền gầm lên, chĩa kiếm tiến tới.

Quân Thư Ảnh đưa tay vào trong quan tài, cảm giác khác thường làm sao có thể giống như có người đang ở trong quan tài? Y vội vàng xốc hết đồ vật trong quan tài, xiêm y bên trong bị y quăng lên không.

Quân Thư Ảnh nhìn về đồng xiêm y, ánh mắt khó hiểu. Thành linh bên vai y tê rần, có tiếng người vang lên: “Cẩn thận!” Kiếm trong tay đã bị người khác cướp mất, y định vận khinh công tránh, nhưng cơ thể đã bị ôm chặt.

Bên tai vang lên tiếng kiếm chạm nhau, Quân Thư Ảnh chưa kịp nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra thì đã bị người bắt giữ y dùng khinh công mang y ra ngoài.

Tín Bạch bất chợt bị người xông ra cản trở cũng chưa kịp hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Lão thu kiếm lại nhìn ra bên ngoài, liền thấy một người vận y phục như đệ tử của môn phái khinh công mang Quân Thư Ảnh ra ngoài, trong khoảnh khắc đã biết mất.

Tín Bạch ngỡ ngàng. Tuy không nhìn thấy mặt, nhưng chiêu thức của rồi của người đó, lão cảm thấy thật quen thuộc.

“Phụ thân...” Tín Vân Thâm chạy lại giữ chặt tay áo Tín Bạch, nói: “Nếu hãn đã bỏ chạy thì cứ mặc kệ hãn đi...”

Tín Bạch nghi hoặc nhìn Tín Vân Thâm, chỉ thấy gương mặt cậu mang vẻ thần bí.

Tín Bạch đành gật đầu đồng ý. Tín Vân Thâm cho người sửa sang lại linh đường.

.

Quân Thư Ảnh bị người kia dùng khinh công bắt ra ngoài, gió lạnh luân qua y phục.

Y vốn đang hoang mang không hiểu chuyện gì, lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc thoảng theo gió của người bên cạnh.

Chương 111

tác giả Nam Phong Ca 楚飞扬 người dịch Phi Thiên

Quân Thư Ảnh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một gương mặt đen như than. Cánh tay ngang hông vẫn ôm y rất chặt. Miệng vết thương ở vai nhói đau từng cơn, Quân Thư Ảnh nhắm mắt tĩnh thần, thả lỏng người, thu hồi nội lực. Đồng thời cảm nhận được kẻ đang sau mình lập tức gia tăng lực đạo cánh tay, đỡ lấy thể trọng vừa tăng thêm.

Trên đầu truyền tới tiếng cười quen thuộc, Quân Thư Ảnh lại mở mắt ra. Cảnh vật hai bên vùn vụt lao về phía sau, gió lạnh ùa vào mặt, vạt áo hai người đều bị gió thổi tung bay phần phật.

Đà bay vừa hết, kẻ đang ôm y lại một cước đạp xuống ngọn cây, mượn lực tung người lên cao mấy trượng, tiếp tục lẳng không bay xa.

Có cảm giác sáng khoái như thể đang sóng đôi ngự phong mà đi.

.

Quân Thư Ảnh còn tưởng rằng hắn cứ thế mang mình rời khỏi Lăng Nguyệt sơn, nhưng hai người lại dừng trước cửa một hang động bí mật. Bốn phía vang vọng tiếng nước đổ, hắn phụ cận phải có thác nước. Chân vừa chạm đất, kẻ bí ẩn liền buông Quân Thư Ảnh xuống, nhưng tay vẫn lưu luyến vuốt ve gò má y.

Quân Thư Ảnh khẽ né tránh, mặt không biểu cảm nhìn hắn. Nhất thời không ai lên tiếng. Kẻ kia cười cười, đưa tay ra sau tai mình, bóc đi lớp mặt nạ mỏng.

Một gương mặt ôn nhu tuấn tú hiện ra trước Quân Thư Ảnh.

Hai người vẫn tiếp tục không nói không rằng một lúc lâu, Sở Phi Dương cuối cùng vừa cười vừa lên tiếng trước. "Sao thế? Chẳng lẽ ta quá anh tuấn khiến Quân giáo chủ ngẩn đến mê mẩn?"

Sắc mặt Quân Thư Ảnh vốn đã không hề tươi tắn, nghe câu đùa giỡn này của Sở Phi Dương, lại càng thêm sa sầm. Sở Phi Dương thở dài, gãi gãi mũi, đoạn thấy vết thương trên vai y vẫn tiếp tục rỉ máu, liền nhanh tay điểm huyết cầm máu, bôi thuốc trị thương.

Quân Thư Ảnh đứng yên mặc cho hăn xử lý vết thương.

Xong xuôi, Sở Phi Dương phân trần: "Căn bản ta không hề định giả chết lừa người. Sự tình ngày hôm ấy quả thật là bất đắc dĩ, ta không muốn vào cảnh đối đầu sống chết với sư phụ. Dưới vách núi đó vốn ẩn cơ quan do một vị sư phụ khác của ta thiết kế, chính là chủ nhân tiểu ốc chúng ta từng trú ngụ. Ta đã tính sau khi leo lên sẽ lập tức cùng người rời đi, chờ khi sư phụ nguôi ngoai chậm rãi khuyên nhủ người. Nhưng không ngờ rằng...", Sở Phi Dương ngừng lời, cau mày than. "...không ngờ rằng dưới đáy vực lại ẩn một nhân vật không nên đắc tội, làm trì hoãn mất mấy tháng trời. Để thoát được nhân vật ấy, bắt buộc phải thực hiện hạ sách, rốt cuộc đã khiến sư phụ thương tâm. Thật áy náy."

Quân Thư Ảnh nghe xong, có vẻ không chú ý việc Sở Phi Dương giả chết, ngược lại lại hết sức để bụng tới những lời phía sau, sắc mặt từ từ trở nên âm trầm khắc nghiệt.

Quân Thư Ảnh vừa định mở miệng, Sở Phi Dương đã nói tiếp: "Còn khiến người... lo lắng, ta thực rất đau lòng..." Vừa nói vừa tiến tới một bước. Quân Thư Ảnh nhanh chóng lùi một bước, vừa ngẩng lên lại đối diện đôi mắt ý vị thâm trường, ẩn ẩn nét cười của Sở Phi Dương. Thái độ hãn như vậy làm trong lòng Quân Thư Ảnh càng thêm tức giận, mà lại không

thể bùng phát ra ngoài, chỉ có thể thuận thể lùi thêm mấy bước, ngồi xuống một tảng đá lớn nhô ra trước sơn động. (Văng, tự mình lùi tới bàn ăn yên vị, chờ sói ăn thịt...)

“Thiên hạ lại còn có nhân vật nào khó đối phó tới mức người phải giả chết né tránh sao?” Quân Thư Ảnh rốt cuộc lên tiếng, một mặt tìm cách chuyển đề tài, mặt khác giải tỏa thắc mắc của bản thân.

“Điểm khó không chỉ ở chỗ người này lợi hại tới mức nào. Khó là ở chỗ hắn vừa ghê gớm phi thường, vừa có quan hệ với sư phụ ta. Vuốt mặt phải nể mũi, không thể nào toàn lực đối phó được. Hắn là kẻ ngoan cố cứng đầu, chưa thuận theo nhất định không buông tha, thủ đoạn lại cao minh, mấy tháng vừa qua ta vất vả không ít.” Sở Phi Dương cũng ngồi xuống bên cạnh Quân Thư Ảnh, phiền não thở dài: “Nếu không nghĩ biện pháp né tránh, sau này khó lòng phòng bị chuyện phiền phức.”

Sở Phi Dương vừa nói vừa liếc nhìn Quân Thư Ảnh, vì sự kề cận cố ý của hắn mà có phần bối rối không yên, lại vẫn cố sức ra vẻ trấn định, trong lòng không khỏi mừng thầm. Quân Thư Ảnh đột ngột đứng phắt dậy, bước nhanh tới trước hai bước (ngượng), mới dừng lại bảo: “Đã vậy, ta không tiện nhúng tay, cũng không cần ở lại đây lâu. Cáo từ trước.” Đoạn bỏ đi ngay.

“Dừng lại!” Sở Phi Dương khẽ quát.

Quân Thư Ảnh vừa nghe, chân bước chậm lại một chút, còn chưa kịp phản ứng gì phía sau đã cảm thấy một trận gió lạnh, rồi cả người bị một đôi tay cứng như thiết gắt gao kéo vào lòng.

“Quân Thư Ảnh, ta nhớ...” Tiếng than nhẹ nhàng vang lên từ phía sau, lại khiến y chấn động cả tâm tư. Vòng tay mạnh mẽ càng thêm ôm xiết, dường như đang giữ lấy một món trân bảo quý giá tưởng đã đánh mất, thiết tha tưởng niệm, mãi mãi không buông.

Quân Thư Ảnh ngấn ngờ mất một lúc, tới khi định thần, mới cục cựa mấy cái, muốn thoát ra khỏi Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương lại càng xiết chặt vòng tay, khẳng khăng thà chết không rời.

“Sở Phi Dương, bỏ ra.” Quân Thư Ảnh có phần khó nhẫn, vận nội lực muốn vùng ra.

“A!” Cổ đột ngột đau nhói khiến Quân Thư Ảnh kinh hãi. Sở Phi Dương bỗng nhiên nhe răng cắn mạnh cổ y, hơn nữa còn không ngừng dùng lực nghiền, dường như phải cắn lìa da thịt y ra mới thỏa.

“Sở Phi Dương, người phát điên rồi à?!?” Quân Thư Ảnh giận dữ gầm lên, phản thủ tung ra một chưởng, nhưng bị Sở Phi Dương đã phòng bị sẵn chặn lại toàn bộ.

“!” Bất thành linh thân thể y mềm nhũn, khí lực toàn thân mất sạch. Sở Phi Dương xoay Quân Thư Ảnh lại đối mặt với hẳn, một tay vững vàng giữ lấy y, để y dựa vào người mình.

“Tiểu nhân đê tiện.” Đột ngột bị điểm huyết đạo, cả người vô lực, Quân Thư Ảnh chỉ có thể không cam lòng trừng mắt, cắn hận mắng Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương đối với đôi môi phát ra toàn lời ác nghiệt kia càng thêm tươi cười, lại nghiêng đầu liếm nhẹ lên dấu răng hẳn sâu trên cần cổ thanh mảnh.

Quân Thư Ảnh khó chịu ngẩng cao đầu, vết cắn vốn đau đớn không dừng lại có phần ngứa ngáy. Xúc cảm từ đầu lưỡi ấm áp mềm mại lướt trên làn da kỳ quái không nói nên lời.

“Người có biết không...” Sở Phi Dương trầm giọng, “... từ lúc người một thân áo trắng không nhiễm bụi trần xuất hiện, ta đã chỉ muốn một điều...” bàn tay hần lờn theo gáy Quân Thư Ảnh, vươn lên dịu dàng mơn man mặt y, “Khi người đứng trước linh đường, bóng dáng thật cô tịch, cô tịch đến mức lòng ta đau như dao cắt. Cho dù ta có chết thật, nhìn thấy người như thế, cũng nhất định nghịch thiên trở về. Gặp quỷ giết quỷ, gặp thần thí thần, dù bất cứ giá nào cũng phải thoát khỏi địa phủ, quay về bầu bạn cùng người.”

“...” Quân Thư Ảnh thất thần, phảng phất như bị chấn động thật sâu. Sau cùng như đã đầu hàng, mới nhẹ nhẹ thở dài: “Ta biết. Trước hết người cởi bỏ huyết đạo cho ta đã.”

“Việc này thì không được.” Sở Phi Dương tức thì đánh rơi hết vẻ đau buồn, nhe răng cười, khụy chân xuống nhắc bổng Quân Thư Ảnh lên vai. Sau một hồi trời đất quay cuồng, Quân Thư Ảnh liền nhận ra Sở Phi Dương đang (hí hửng) vác mình thẳng hướng đi vào sơn động. (con sói đã tha được mồi về hang).

Chương 112

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trước tới giờ, nhãn quang Sở Phi Dương khi nhìn y lúc nào cũng mang theo khát vọng cháy bỏng. Quân Thư Ảnh nhiều lần muốn xem nhẹ, nhưng ánh mắt ấy của hắn giờ giờ phút phút theo sát y, như bóng với hình, không cách nào dứt ra được. Vô luận thế nào, y cũng không thể thích ứng nổi với khao khát lớn lao đến thế của người khác hướng tới mình, càng khó lòng thản nhiên tiếp nhận. Hiện tại Sở Phi Dương lại giở trò tiểu nhân điểm huyết y, hiển nhiên là không còn ý định tiếp tục che giấu tâm tư nữa.

Quân Thư Ảnh chợt thấy sợ hãi. Đích thực là y kính nể nhân phẩm lẫn võ công của Sở Phi Dương, nhưng không thể làm loại chuyện trái khoáy này được...

Sở Phi Dương đặt Quân Thư Ảnh ngồi xuống, lưng dựa vào vách đá trong hang. Bản thân hắn cũng ngồi xuống trước mặt y, tiểu ý tràn ngập nhìn ngắm. (= = sói tía mồi, haiz)

Quân Thư Ảnh gắng gượng ngồi thẳng băng, thần thái nghiêm trang, nhưng cảm giác vô lực khiến cho tâm lý y càng thêm bất đắc dĩ.

“Sở Phi Dương, ta kính trọng một anh hùng hào kiệt chân chính như ngươi. Nếu ngươi đã có lòng xem ta như bằng hữu, từ nay chúng ta liền kết giao tri kỷ, ngươi thấy thế nào?”

“Đương nhiên~” Sở Phi Dương cười toe toét.

Quân Thư Ảnh thừa biết ý tứ của hẳn hoàn toàn không giống với mình, cộng thêm bộ dáng Sở Phi Dương chẳng có chút ý định đứng đắn gì, trong lòng không khỏi hấp tấp. Y thoáng trầm ngâm, rồi tận lực dùng vẻ mặt ôn hòa nhất mà nói: “Ta đã nghĩ được thông suốt rồi, lúc trước là do ta quá u mê cố chấp. Lời khuyên của người ta đã suy xét kỹ càng, từ nay sẽ không gây ra những việc hồ đồ nữa...”

Nụ cười của Sở Phi Dương càng thêm xán lạn, vui vẻ gật gật đầu.

Khẩu khí của Quân Thư Ảnh cũng không chút giận dữ, tiếp tục bình tĩnh thuyết phục: “Ân oán ngày trước một bút xóa bỏ. Chúng ta xem như là đánh nhau rồi mới thành bằng hữu, từ nay về sau dùng lễ quân tử mà đối đãi nhau.” (từ gốc: quân tử chi giao = đối đãi nhau theo lễ nghĩa người quân tử = không xoi không thít ăn chay trường)

“Không thể.” (mơ đi em!) Sở Phi Dương rướn tới, nhướn mày: “Tiểu Thạch Đầu mỗi ngày mỗi lớn, người với ta sao có thể trở thành quân tử chi giao được?”

Quân Thư Ảnh cứng đờ người, mặt hết trắng lại xanh. Sở Phi Dương trong bụng đắc ý, ngoài mặt càng khoác lên vẻ vô lại, chậm rãi nghiêng người trêu chọc, “Quân tử chi giao hay tiểu nhân chi giao, chẳng phải đều là giao tình cả sao? Ta tình nguyện cùng người ngọt nồng như rượu ...” (1)

“Người!” Mặt Quân Thư Ảnh sa sầm, vừa muốn nổi giận thì đã bị Sở Phi Dương ôm chầm lấy.

Sở Phi Dương chôn mặt ở hõm vai Quân Thư Ảnh, âu yếm dụi dụi. Hành động ôn nhu đầy lưu luyến ấy khiến những lời nóng giận chực thoát ra khỏi miệng y bất giác tiêu biến.

Thanh âm Sở Phi Dương trầm và buồn, xuyên qua lớp lớp xiêm y, thấm vào tận sâu đáy lòng, gây ra từng đợt chấn động rất nhỏ: “Quân Thư Ảnh, đừng tiếp tục làm ta thất vọng nữa...” Trong thanh âm hẳn gánh nặng mỗi

mệt, như khẩn cầu, lại đượm màu bi ai... Quân Thư Ảnh bất giác thốt không nên lời.

Ngày trước y xem Sở Phi Dương là kẻ địch, tất yếu cho rằng hãn gây khó dễ cho mình khắp nơi, nên trăm phương ngàn kế tìm cách đối địch với hãn, cũng chẳng cảm thấy có gì không ổn. Nhưng bây giờ nếu đã coi Sở Phi Dương là bằng hữu, thậm chí còn muốn có mối quan hệ mật thiết hơn cả bằng hữu, thì xem xét lại những việc trước kia, khó mà phủ nhận được hảo ý lẫn nỗi khổ tâm của hãn. Thân là kẻ chất chứa lỗi lầm như y, muốn nói gì cũng không được.

Nhưng mà trọng yếu hơn, giọng điệu dường như sắp chống đỡ không nổi nhọc nhằn ấy của Sở Phi Dương, y đã từng nghe một lần. Vẻ mặt chán ngán bất nhẫn của Sở Phi Dương khi ấy hiện ra rõ nét mồn một, khiến nhịp tim Quân Thư Ảnh bất giác dồn dập.

Một Sở Phi Dương như thế, y vĩnh viễn không muốn gặp lại.

Quân Thư Ảnh vẫn còn đang thần thờ, đột nhiên nhận ra tay Sở Phi Dương đã luồn vào áo mình từ bao giờ, đang táo tợn vuốt ve ngực y.

“Người... người làm cái gì đấy?!” Quân Thư Ảnh dựng tóc gáy, trong nháy mắt đã quên sạch bi thương, cố gắng kháng cự, đẩy Sở Phi Dương ra.

Sở Phi Dương thì đã chuyên tâm vùi đầu trên người y, cuồng nhiệt tấn công phần da thịt lộ ra ngoài vạt áo bung mở. Chẳng mấy chốc trước ngực Quân Thư Ảnh đã cương lên hai nốt nhỏ. Cảm thấy thân thể trong tay hơi hơi run rẩy, Sở Phi Dương càng ra sức mút liếm, phát ra những âm thanh cắn nuốt đầy đói khát. Nghe được tiếng thở dốc phía trên, tay hãn cũng không quên nhiệm vụ, tăng thêm nhiệt tình chạy khắp nơi mơn man đùa bỡn.

“Sở... Sở Phi Dương, giữa ban ngày ban mặt, lại đang ở Lăng Nguyệt sơn, bất cứ lúc nào cũng có thể có người đuổi tới, người... người phát rồ

cái gì vậy!?!” Quân Thư Ảnh cường lực khống chế hơi thở hỗn hển, nghiêng răng quát.

Sở Phi Dương cũng chẳng thèm ngẩng đầu, vung một tay ra đằng sau, năm ngón tay mở rộng phát chưởng, đất đá lập tức ầm ầm đổ xuống cửa động, nháy mắt bên trong tối sầm đi.

“Chuyện chỗ sư phụ, Vân Thâm tự động giải quyết êm đẹp. Không có ai đuổi theo đâu, người cứ an tâm.” Giọng của Sở Phi Dương có điểm trầm thấp khó nghe, lại khàn khàn nồng đậm lửa dục khó nén.

“...”

Đôi tay của Sở Phi Dương vẫn không ngừng bừa bãi càn quấy trên người Quân Thư Ảnh, y cắn chặt môi, hai tay bấu trên vai Sở Phi Dương lại không cách gì phát ra khí lực.

“Á!” Thấy Quân Thư Ảnh bất ngờ thốt ra một tiếng kêu đau đớn, Sở Phi Dương mới thoáng ngược lên. Hai mắt hắn bị lửa dục thiêu đỏ rực, phảng phất một tia tà khí, nhìn tới mức Quân Thư Ảnh có điểm chột dạ. Y nuốt nước bọt, yết hầu chỉ thấy khô khốc như nuốt sỏi, thận trọng cầu may: “Ta... trên người ta đang mang thương tích, chúng ta để sau này hẵng...”

“Ta sẽ cẩn thận.” Sở Phi Dương căn bản còn chẳng để ý nói cho hết câu, nghe rằng cười cắt đứt lời, tiếp tục vùi mặt xuống nỗ lực làm việc lớn.

“... Quân vô lại!” Quân Thư Ảnh tuyệt vọng nhắm mắt, cắn hận mắng.

.

..

—

(1) Gốc [Ngã tình nguyện cân nhĩ cam như lễ]- Trang Tử, trong sách Sơn Mộc có viết ”Quân tử chi giao đạm nhược thủy, tiểu nhân chi giao cam như lễ.”, nghĩa là người quân tử đối đãi người khác đạm mạc nhạt nhẽo như nước lã, còn kẻ tiểu nhân thì vồn vã ngọt ngào như rượu.- Ý bạn Dê ở đây là đang bỡn vợ, con cái lớn tướng rồi còn bày đặt đòi cùng chồng làm một cặp quân tử ăn chay. 🖼️ :))

.

Chương 113

Sở Phi Dương dồn Quân Thư Ảnh vào góc hang cần mẫn săn sóc một thoi một hồi bèn rời ra, hài lòng ngắm nghía một Quân Thư Ảnh đã bị hấn làm cho quần áo xộc xệch, hơi thở hỗn loạn. Hấn tươi tắn áp mặt vào mặt y, hôn nhẹ lên môi, cười bảo: “Sao mà nhạy cảm đến vậy? Rõ ràng là người rất có cảm giác với ta, hà tất phải tự khắc chế bản thân thế?”

Chân mày Quân Thư Ảnh giật giật, chưa kịp mở miệng ra bờ môi đã bị Sở Phi Dương bắt lấy. Dưới sự bức bách của hấn, Quân Thư Ảnh khép mắt, trong đầu cân nhắc tình huống cá nằm trên thớt của mình, rốt cuộc đơn giản là im lặng.

Sở Phi Dương hôn xong, còn lưu luyến mân mê khóe môi của y hồi lâu rồi mới tiếc nuối đứng dậy.

Sức nặng đè trên người đột ngột biến mất, xung quanh lại có tiếng sột soạt, Quân Thư Ảnh không khỏi thấy quái lạ, mở mắt ra nhìn theo hướng âm thanh phát ra.

Thấy Sở Phi Dương đang dùng chường phong dọn sạch một khoảng đất, rồi cởi áo ngoài đang mặc trên người trải ra, còn cẩn thận vuốt nếp cho phẳng. Hấn vốn đang dùng y phục dành cho đệ tử bậc thấp của phái Thanh Phong Kiếm, để thích nghi với khí hậu lạnh lẽo vùng núi cao nên lớp áo ấy vừa dày vừa mềm mại.

Sở Phi Dương trải giường xong xuôi, liền quay lại, vừa lúc thấy Quân Thư Ảnh người cứng đờ lui vào tận góc tường. Rõ ràng đã bối rối tới độ tay chân cứng ngắc, lại ưỡn ngạnh làm ra vẻ không thèm để ý. Sở Phi Dương

bật cười thành tiếng, đổi lại cái liếc nhìn đầy cảnh giác, bất giác tình cảm trong lòng dâng trào.

Mới chỉ vài tháng trước Quân Thư Ảnh còn như một con độc xà, thời khắc đề phòng hãn, tính kế hãn, bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại cắn hãn một nhát, nhưng hiện tại, người trước mắt hãn lại có thể để hãn tùy ý ôm ấp, tùy ý vỗ về. Sở Phi Dương hốt nhiên hồi tưởng, rồi lại hiểu được hết thấy trước mắt hư ảo đến mức độ nào.

Hãn thật không muốn ép buộc Quân Thư Ảnh, nhưng nếu không làm, Quân Thư Ảnh đích thực định cùng hãn cả đời quân tử chi giao.

Nên nhẫn, hay là không thể nhẫn?

Quân Thư Ảnh gian nan ngồi thẳng, xiêm y trước ngực đã bị Sở Phi Dương vằn vò tán loạn, lộ rõ một mảng da thịt. Nếu đưa tay kéo áo che lại thì không khỏi có vẻ phản ứng thái quá, nhưng nếu không làm thế... ánh mắt Sở Phi Dương chiếu thẳng vào y thật sự khó nhẫn chịu. Mà Sở Phi Dương cũng không để y nghĩ ngợi lâu, nhanh chóng tiến tới, nắm tay giật y qua, đẩy y ngã trên lớp áo đã trải phẳng.

Toàn thân vô lực khiến Quân Thư Ảnh có chút bức bối, y đẩy Sở Phi Dương, cau mày: “Trước tiên giải huyết cho ta đã.”

Sở Phi Dương áp sát, nhẹ nhàng kìm cả hai tay đang có ý kháng cự của Quân Thư Ảnh lại, hôn lên trán y, vui vẻ: “Đương nhiên là được, nhưng mà không phải bây giờ.”

Nói đoạn đẩy một cái, khiến Quân Thư Ảnh mất đà nằm ngửa hãn ra. Sở Phi Dương nhoài người lên, chống hai tay ở hai bên mặt y.

Vóc dáng của cả hai vốn tương đương nhau, nhưng lúc này Sở Phi Dương lại cường chế Quân Thư Ảnh nằm gọn dưới thân mình, có gặp chút

chống cự nào từ y cũng chỉ rất nhỏ bé yếu ớt, tạo cho nội tâm hấn tia vui sướng không tên.

“Sở Phi Dương, đồ tiểu nhân đê tiện!” Quân Thư Ảnh ý thức được nói gì cũng phí lời, lạnh giọng một câu rồi im bật.

Sở Phi Dương cười, nhẹ nhàng hôn dọc từ mang tai y xuống cổ, thì thào bằng chất giọng khàn khàn ám muội: “Không chỉ đê tiện tiểu nhân, còn là mặt người dạ thú, lưu manh du đảng...”

Vừa nói người vừa chuyển động, khiến hai thân thể qua làn vải mỏng như có như không cọ xát, khoe môi mang ý đùa cợt quan sát biểu cảm Quân Thư Ảnh.

“...” Quân Thư Ảnh nhắm luôn mắt lại, cố ý lờ đi vẻ mặt xấu xa của đối phương. Nhưng xúc cảm trên cơ thể thì không cách gì lảng tránh được, nhiệt lượng từ bụng dưới chầm chậm dâng lên, lan dần ra tứ phía.

Sở Phi Dương lắc chân một cái, đạp giày của cả hai văng đi. Tay cũng liền lặc vòng xuống phía dưới Quân Thư Ảnh, nhanh nhẹn cởi bỏ dải khố.

Quân Thư Ảnh cơ hồ là không thể chịu được kích thích tinh thần, đẩy người co chân muốn đá Sở Phi Dương ra, hấn lại chỉ cần nhò lên là đã đem cả người y áp đảo xuống.

Quân Thư Ảnh thở hổn hển: “Sở Phi Dương, buông ra! Ta không muốn...”

Môi Sở Phi Dương đã phủ lên môi Quân Thư Ảnh, nuốt gọn những lời chưa kịp nói.

“Ừm... ta nói gì người không hiểu hả? Bỏ ta ra... ư ừm...” Môi vừa được thả ra, Quân Thư Ảnh lập tức găm lên, rồi lại tiếp tục bị môi Sở Phi Dương ngấu nghiến.

Lặp đi lặp lại vài bận, tới lúc Sở Phi Dương buông y ra một lần nữa, Quân Thư Ảnh rốt cuộc đầu hàng không lên tiếng, chỉ thở dốc dồn dập, mặt ần ần giận dữ.

Sở Phi Dương đưa tay vuốt ve trán Quân Thư Ảnh, vuốt mấy sợi tóc tán loạn gọn ra đằng sau, ôn nhu vô vàn mà thì thầm: “Có thể ôm lấy người thế này, thật là tốt. Người mặc một thân áo trắng như vậy, có phải bởi vì cho rằng ta thật đã chết, từ nay âm dương cách trở, muốn gặp chẳng được, muốn chạm chẳng tới, có muốn mộng, cũng mộng không thấy...?”

Quân Thư Ảnh từ từ bình tĩnh lại, từng câu từng câu của Sở Phi Dương nhất thời làm quăng thời gian sinh tử không rõ, nhận bật cá tằm hiển hiện rõ ràng trong trí nhớ. Lúc ấy không thấy là lâu, mà giờ nghĩ lại lòng dạ liên lạnh ngắt, đưa mắt qua bắt gặp gương mặt Sở Phi Dương đang nhìn y chăm chú, cảm thụ bàn tay ấm áp trên trán, tâm tư bất giác nhủ thầm hai chữ, may mắn... Sở Phi Dương thấy ánh mắt phức tạp của Quân Thư Ảnh, kìm không đành cúi đầu, khe khẽ hôn lên hai mắt y. Hai tay cũng bắt đầu nao động trở lại, vén tà áo dài của Quân Thư Ảnh lên, cởi hết vài vóc vướng víu dưới hạ thân.

Hắn thuận một đường hôn Quân Thư Ảnh, từ cằm xuống cổ, ngực, bụng, thấp hơn nữa, đến cả bắp đùi non mịn cũng tỉ mỉ hôn liếm một lượt. Khi tay hắn đặt lên bộ phận hơi ngẩng cao của Quân Thư Ảnh, cảm giác thân người y khẽ run rẩy.

Khóe miệng Sở Phi Dương nồng đậm tiểu ý, tay thông thả có nhịp điệu vuốt động. Quân Thư Ảnh kêu một tiếng rất nhỏ, Sở Phi Dương lần nữa vươn người, gỡ hai tay đang bụm miệng của y ra, kiên nhẫn mơn man đùa nghịch đôi môi đỏ đang mím chặt.

“Ư ưm... a...” Quân Thư Ảnh chịu không nổi sự quấy rầy tinh vi của hắn, quay phắt mặt đi, làn môi vừa khẽ mở đã thoát ra vài tiếng nức nở không thể ngăn được.

Y gian nan nhận ra vật nóng bừng đang án ngữ trên đùi y vừa trướng lớn thêm vài phần.

Sở Phi Dương sau cùng cũng chịu buông tha bộ phận nhạy cảm của y, kéo vạt áo y chệch ra, tay chuyển lên vuốt ve phía mạn sườn vòng ra đằng sau, động tác thập phần khiêu khích.

Chương 114

“Quân Thư Ảnh, gọi danh tự ta...” Sở Phi Dương trầm giọng dụ dỗ.

Quân Thư Ảnh nhắm mắt mặc kệ, kiệt lực kháng cự trận trận khoái cảm dồn dập như sóng lớn.

Sở Phi Dương cũng không bắt buộc y, nhấc tay khẽ xoa mặt y. Đợi y mở mắt, liền đưa ngón tay lên miệng thấm ướt, rồi vòng xuống phía sau Quân Thư Ảnh lần tìm.

“...” Cảm giác lúc ngón tay đi vào cơ thể hết sức kỳ quái, mà đầu ngón tay hẵn còn ở bên trong xoay tròn, nhấn nhá, dụng ý giúp hậu huyết thả lỏng.

Quân Thư Ảnh nhú mày, cắn môi, sắc diện trên mặt tái nhợt đi.

Sở Phi Dương dịu dàng hôn lên vầng trán đang cau của y, động tác ngón tay vẫn không hề ngừng nghỉ.

Đến lúc hậu huyết y đã đủ mềm mại co giãn, Sở Phi Dương nâng hai chân thon dài của Quân Thư Ảnh lên, kẹp hai bên hông mình.

Cảm nhận được dục vọng nóng bỏng cứng rắn gấp mấy lần ngón tay đang chạm tới huyết khẩu của mình, Quân Thư Ảnh ngẩng đầu, nhắm nghiền mắt, tay siết lấy quần áo, chịu đựng Sở Phi Dương từng phân từng phân xâm chiếm.

Tới lúc sáp nhập toàn bộ rồi, Quân Thư Ảnh mới thở hắt ra. Sở Phi Dương cố ý lấy lòng tình nhân, cũng không vội chuyển động, ở trước ngực y thông thả trêu đùa, đợi y thích ứng.

Chờ tới khi nét khó chịu trên mặt Quân Thư Ảnh tan biến, Sở Phi Dương mới chậm rãi trườn động.

Quân Thư Ảnh lần nữa đưa tay bịt miệng, cố chịu đựng thứ cảm giác quái lạ đến cực điểm đang được khơi gợi lên. Sở Phi Dương đột ngột chuyển mình, nắm hai tay Quân Thư Ảnh kéo xuống giữ ở hai bên. “Không cần kiềm chế, ta muốn nghe tiếng người...” Âm thanh của Sở Phi Dương cũng xen lẫn tiếng thở dốc nặng nề, hắt cúi đầu hôn lên khóe môi khép chặt của tình nhân.

Quân Thư Ảnh đành chịu thua trước sự quẩn quýt không dứt của Sở Phi Dương, đơn giản thả lỏng, nhân đó mà một tiếng rên rỉ mê hoặc cũng thoát ra, khiến người cầm lòng không đặt. Mà dục vọng của Sở Phi Dương trong người y cũng vì thế càng thêm bành trướng.

Sở Phi Dương không muốn Quân Thư Ảnh quá sức vất vả, động tác vẫn hết mực ôn nhu. Không biết qua bao lâu, Quân Thư Ảnh đột nhiên lên tiếng, chất giọng có phần khàn khàn đứt quãng: “Sở Phi Dương... giải... huyết...”

Sở Phi Dương điểm nhẹ trên đầu vai y một cái, Quân Thư Ảnh liền cảm thấy khí lực toàn thân hồi phục.

“Ôm lấy ta.” Sở Phi Dương dìm cả hai vào một nụ hôn. Hai tay Quân Thư Ảnh chần chừ, cuối cùng vẫn nâng lên, quàng quanh cổ hắn.

Hơi thở ấm áp cùng tiếng rên rỉ nhột nhột mời mọc bên tai, Sở Phi Dương mất tự chủ, tăng tốc đẩy riết mạnh mẽ. Hai cánh tay vòng quanh cổ hắn cũng càng lúc càng ghì chặt.

Trong cơn động vọng tiếng động dâm mỹ.

Không biết trải qua bao lâu, Sở Phi Dương há miệng cắn mạnh vai Quân Thư Ảnh, luật động thân dưới cũng càng lúc càng mãnh liệt. Quân Thư

Ảnh đang trầm mê trong khoái cảm, bất giác hồi phục một tia thanh tỉnh, vội đẩy hẳn ra kêu lên: “Sở Phi Dương... không được... ừm... ở bên trong. Thứ được kia... ta không muốn... lần nữa...”

Sở Phi Dương bắt lấy tay y, nâng lên miệng nhẹ nhàng hôn cắn, hàm hồ đáp: “Không sao đâu, Thanh Lang bảo thế.”

Nghe như vậy, Quân Thư Ảnh mới hơi hơi vững dạ, thần trí lại mau chóng bị lạc thú kéo tuột đi mất.

Sở Phi Dương nắm lấy dự vọng Quân Thư Ảnh, khéo léo vỗ về, tốc độ càng thêm gấp gáp.

“A...” Quân Thư Ảnh vươn cao cổ, nhục cảm từng chút từng chút tích tụ, tới cực điểm mãnh liệt phun trào. Gần như đồng thời, một luồng nhiệt lưu nóng hổi cũng bắn vào sâu trong cơ thể y.

Chương 115

Sau ngày hôm đó, Sở Phi Dương lưu lại Thanh Phong Kiếm phái ngơ ngẩn vài ngày, đợi đến lúc thích hợp, mới đem hết nguyên nhân chuyện trả tử giải thích tường tận với Tín Bạch, rồi cùng Quân Thư Ảnh rời khỏi Lăng Nguyệt Sơn, khoái mã tiêu sái quay về nhà.

Cao Phóng gặp hai người sóng vai mà về, hiển nhiên là vô cùng vui mừng. Qua được vài ngày, tự dưng lấy cớ muốn xử lý vài việc riêng, để lại thư bỏ đi.

Giang hồ phong ba tái khởi, một vụ ân oán dây dưa nhiều năm, một tên kiếm khách cực độ thần bí, khiến võ lâm Trung Nguyên không dễ dàng được yên ổn mấy ngày lại lần nữa khuấy đảo dữ dội. Mà nhân đó những đồn đãi quanh chuyện sinh sinh tử tử của Sở Phi Dương cũng dần dà tiêu tan giữa muôn trùng sóng to gió lớn.

.

Trời hạ oi nồng, ve sầu kêu vang.

Quân Thư Ảnh bận y phục mỏng, nằm trên chiếu đã ướp lạnh bằng nước đá. Tiểu Thạch Đầu bé bỏng ở bên cạnh bò tới bò lui.

Sở Phi Dương bưng đến một khay nho đã rửa sạch, bóng bẩy ngon lành. Đặt khay lên chiếc bàn nhỏ trước giường, ngồi ở một bên, bóc vỏ một quả nho, đưa tới miệng Quân Thư Ảnh: “Ném thử xem, đã rửa sạch rồi.”

Quân Thư Ảnh mi mắt chẳng buồn động, mở miệng ngậm vào. Nhai chưa được hai cái, đột ngột bật dậy cúi sấp xuống bên giường, nôn khan

một trận. Sở Phi Dương vội vỗ vỗ lưng y, Tiểu Thạch Đầu cũng ngoi lên, bám một chân Quân Thư Ảnh bi bô mấy tiếng.

“Làm sao thế? Ăn không vừa miệng à?”

Quân Thư Ảnh lắc đầu, chợt như nhớ tới chuyện gì, quay ngoắt qua nhìn chăm chăm Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương vẻ mặt ngây thơ, gãi gãi mũi hỏi: “Làm sao thế?”

“Giúp ta bắt mạch!” Quân Thư Ảnh chìa tay.

....

.....

Một lát sau, một tiếng nộ rống làm chấn động cả bầu không khí nóng nực. “Thanh Lang đáng chết, lại âm mưu hại ta! Ta phải đi đập nát hang ổ người ra!”

Ở Thương Lang Sơn xa xôi, ma giáo giáo chủ Thanh Lang đang an ổn ồm ồm nhân hưởng thụ, đột nhiên hắt xì, bực bội gắt: “Có kẻ nào đang nguyên rửa ta? Hử?” Cổ ý nhìn nam tử tuyệt mỹ đã co thành một cục trong lòng mình, giả vờ quát nạt.

Yến Kỳ vội vàng lắc lắc đầu.

Thanh Lang rút ra một viên thuốc đầy vẻ khả nghi, mềm giọng dụ dỗ: “Không có là tốt. Nào, ngoan, uống vào, vì bản giáo chủ sinh hai đứa nhỏ nghịch ngợm...”

Yến Kỳ không tình nguyện, lại không dám cãi lời, nước mắt lưng tròng mở miệng nuốt viên thuốc.

.

•

•

•

-chính văn hoàn -

Chương 116: Phiên Ngoại 1: Phiên Nào Cùng Ngọt Ngào Của Sở Đại Hiệp

Lúc nửa đêm, khinh vân yếm nguyệt (mây mù che khuất ánh trăng), tiếng côn trùng vang lên bốn phía, gió đêm lành lạnh.

Một thân ảnh thon dài thận trọng đi tới trước cánh cửa, nắm tay động nhẹ, ‘két’ một tiếng, cánh cửa khép hờ mở ra một khe hở, ánh sáng nhàn nhạt ảm áp hắt ra. Bóng đen lắc mình đi vào, đóng cửa cài then.

Cánh cửa đóng chặt, chỉ có tiếng người thì thầm dứt quãng từ bên trong lọt ra. Chỉ sau một lúc ánh đèn tắt ngấm. Sau một lúc nữa, một chuỗi rên rỉ trầm thấp khiến người khác nghe thấy phải đỏ mặt truyền ra, thanh âm vốn trong trẻo lúc này vì mang theo tình dục nồng đậm mà trở nên mị hoặc.

” Thoải mái vậy sao, hả?...” thanh âm khe khẽ mang theo trêu chọc.

” Không...” thanh âm mềm mại như nước xuân trầm thấp hưởng ứng.

” Khó chịu sao?!”

“A!...” bỗng nhiên âm điệu cuối cùng kia khẽ run run, tựa hồ như không chịu nổi động tác thô bạo của người đang tàn sát bừa bãi phía trên người hắn, ” Người nhẹ một chút...”

Tiếng cười trầm thấp có phần khàn khàn vang lên: ” Vậy người tự mình động xem, muốn nhẹ thế nào thì làm thế ấy...”

Thanh âm của nụ hôn ướt át cùng tiếng nước...

Thân thiết qua đi, Sở Phi Dương vẫn như trước ôm Quân Thư Ảnh nằm ghé trên người mình, một chút một chút mà vuốt ve Quân Thư Ảnh, ngón tay cuốn lấy mái tóc dài của y, chậm rãi thưởng thức. Quân Thư Ảnh vô lực mà gối lên lồng ngực hắn.

Khí tức hỗn loạn dần dần bình ổn.

Sở Phi Dương cúi đầu hôn lên đỉnh đầu Quân Thư Ảnh, đặt cằm trên đỉnh đầu y. Chung quy hắn rất thích Quân Thư Ảnh nằm sấp trên người hắn.

Trên người, sức nặng cùng hơi ấm của thân thể kia khiến cho hắn có cảm giác an tâm. Hắn vốn tưởng rằng Quân Thư Ảnh hắn sẽ bài xích động tác giống như đối đãi với nữ nhân này, nhưng hoá ra Quân Thư Ảnh căn bản không thềm để ý.

Nghĩ cho cùng, ngay cả lúc Quân Thư Ảnh sinh hài tử, chuyện y lưu tâm nhất chỉ là việc nội lực của y bị hấp thu, trừ việc đó ra dường như y không quan tâm việc gì khác, một nam nhân mang thai mà mặt không biến sắc hành tẩu trên đường lớn, người bình thường nào thấy dáng vẻ của y, nhiều nhất chỉ cảm thấy đáng tiếc cho một người khôi ngô tuấn tú như thế nhưng lại có cái bụng lớn của một địa chủ, cũng không nghĩ đến kỳ thực là trong thân thể y đang mang mầm mống sự sống do hắn gieo mầm...

” Lại đang suy nghĩ mấy chuyện thấp hèn gì vậy.” Quân Thư Ảnh ở trước ngực đột nhiên mở miệng, thanh âm thoáng có chút khàn khàn tựa như vuốt mèo gãi gãi trong lòng hắn một chút. Sở Phi Dương ho nhẹ một tiếng, nắm thật chặt cánh tay nói: “Không có, không có, người ngủ tiếp đi.”

Quân Thư Ảnh hừ nhẹ một tiếng, nhắm lại hai mắt.

Ai~ tính tình thực đa nghi.

Vỗ về một chút, thuận tiện sờ sờ.

Quân Thư Ảnh không buồn để ý. Bởi vì Sở đại hiệp luôn không hề cố kị mà ở trên người y tìm những cách hạ lưu thể hiện quyền sở hữu của chính mình. Nếu như không phải quá phận tới mức vượt qua phạm vi chịu đựng, Quân Thư Ảnh chung quy vẫn tận lực phối hợp. Được như vậy, Phu quân còn cầu gì?! Sở Phi Dương cảm khái không ngớt. Hắn vốn còn đang lo lắng vạn nhất Quân Thư Ảnh đòi hỏi hắn như vậy như này lại như thế này, hắn phải ứng phó thế nào đây. Suy nghĩ một trăm hai mươi một cách đối phó, nhưng không có nơi dụng võ. Bởi vì Quân Thư Ảnh chưa từng muốn hắn phải thế nào. Sở Phi Dương thở dài một hơi đồng thời tự cảm thấy hối tiếc xót xa.

Thế này chẳng phải là, Quân Thư Ảnh đối với hắn căn bản không hề ” Tính ” Thú? (Tình cảm và hứng thú đó) Y rõ ràng từng muốn đem tên Cao Phóng kia như vậy... như vậy... Hơn nữa Quân Thư Ảnh ở trên giường đối với hắn ngoan ngoãn phục tùng dường như cũng không chút cự tuyệt. Rốt cuộc nghĩ vẫn thấy thiếu chút gì.....

Tiểu Tùng nói Quân Thư Ảnh rất thương yêu mình, chính là hắn chưa từng cảm nhận được? Cho dù có như vậy một hai lần, cũng đều là lúc hắn chỉ còn một hơi thở. Nay không được. Phải nghĩ một cách gì thấy được y một lần thương yêu chân thành, Sở đại hiệp ai oán mà suy nghĩ.

Chương 117: Phiên Ngoại 2

Lập thu tới đã lâu, nhưng khí trời vẫn nóng bức. Vào buổi tối trong sân chung quy vẫn có chút gió mát, thư thái sáng khoái.

Sở Phi Dương đem một chiếc giường trúc đặt trong sân, nằm ngửa người lên để có thể ngắm trăng.

Quân Thư Ảnh chỉ mặc một lớp áo mỏng, nằm uể oải, giữa trán hơi cau lại, hình như có chút không khoẻ.

Sở Phi Dương ngồi ở bên giường, nắm tay Quân Thư Ảnh, chậm rãi vì hần mà điều tức. Người mang thai luôn luôn đặc biệt yếu ớt, bởi vì tình hình đặc biệt, Quân Thư Ảnh càng khổ sở. Một thân công lực đang dần dần bị tản mát, so với khi hoài thai Tiểu Thạch Đầu còn khó chịu hơn. Sở Phi Dương yêu thương còn không hết, đương nhiên chăm chút tỉ mỉ.

Kỳ thực ngoài yêu thương ra, còn có một chút hổ thẹn.

Hiện tại hài tử đã được hơn hai tháng. Về hiệu lực của dược hoàn kia, là hần lừa Quân Thư Ảnh. Đúng là hần có hỏi qua Thanh Lang, Thanh Lang cho hần biết dược hoàn kia có hai lần công hiệu, đều là nam hài. Hần chỉ nói dối một chút hần không ảnh hưởng đến toàn cục.

Lời nói dối này đương nhiên không thể giấu được lâu lắm. Hần vốn nghĩ đến một ngày nào đó lời nói dối bị vạch trần thì phải làm thế nào để đối phó cơn giận ngút trời của Quân Thư Ảnh. Kết quả Quân Thư Ảnh thực sự tức giận ngập trời, nhưng đều là hướng về phía Thanh Lang, một điểm cũng không hoài nghi hần. Quân Thư Ảnh vẫn luôn nói hần thỏ khôn có ba hang, nhưng có một việc hần thực sự là... hần bất quá chỉ là thuận miệng

nói ra, nhưng Quân Thư Ảnh lại tin tưởng. Sở Phi Dương muốn day dứt cũng không được.

Phía sau giường trúc có một gốc đại thụ, trên thân cây buộc một sợi dây bố, một đầu sợi dây lại buộc trên bụng của Tiểu Thạch Đầu. Sợi dây chỉ dài hơn tám thước, vừa đủ để Tiểu Thạch Đầu bò bò trên chiếc chiếu trải dưới mặt đất, cũng không cần lo lắng hài tử bò tới nơi không nhìn thấy được.

” Thế nào? Dễ chịu chút nào chưa?” Sở Phi Dương thấp giọng hỏi.

Quân Thư Ảnh ‘Ừ’ một tiếng, nơi chân mày vẫn nhú chặt, vừa nhìn đã biết là đang khó chịu. Sở Phi Dương than nhẹ một tiếng, cũng trèo lên giường, đem Quân Thư Ảnh kéo vào, hôn nhẹ lên trán hắn, nói ” Tuy rằng rất khó chịu, thế nhưng chỉ còn hơn tám tháng. Sau đó sẽ không bao giờ ... như vậy nữa. Ta cam đoan.”

Quân Thư Ảnh lại ‘Ừ’ một tiếng.

Sở Phi Dương suy nghĩ một chút lại nói: ” Còn nữa, Tiểu Thạch Đầu cũng một tuổi rồi. Cũng đến lúc chọn đồ vật đoán tương lai rồi.”

Quân Thư Ảnh mở mắt nhìn về phía Tiểu Thạch Đầu đang bò qua bò lại trên mặt đất, có chút phiền muộn, ” Đều đã lớn như vậy, sao vẫn như một năm gạo nếp?!”

Sở Phi Dương buồn cười nói: ” Người thật là... tiểu hài tử đều như vậy, đương nhiên đều mềm mại non nớt.” Nói rồi cũng nhìn về phía Tiểu Thạch Đầu, tiểu hài tử kia vẫn đang cúi đầu tìm hiểu nút thắt trên bụng.

” Tiểu Thạch Đầu cũng phải có một cái tên. Nên gọi là gì mới tốt đây?” Sở Phi Dương vuốt vuốt mái tóc dài của Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh nhắm lại hai mắt ” Tùy tiện đi. Sở Tiểu Thạch, Sở Thạch cũng rất được.”

Sở Phi Dương lắc đầu than thở: ” Tiểu Thạch Đầu của chúng ta lớn lên chần chẫn làm lên đại sự, sao có thể tùy tiện gọi như thế. Chọn tên. Học vấn của người so với ta tốt hơn, người tới đặt một cái đi.”

” Người đặt.” Quân Thư Ảnh không kiên nhẫn lên tiếng.

” Đừng... này đúng là làm khó ta.” Sở Phi Dương cau mày trầm tư suy nghĩ, ” Dương Thư?! Phi Ảnh!....”

Quân Thư Ảnh mở mắt nhìn về phía hăn, đôi mắt sáng như sao mang theo chút đùa cợt và kinh ngạc: ” Người định gọi như vậy? Người có phải hay không rất sợ người khác không biết đây là nhi tử của ai với ai?!”

Sở Phi Dương ngượng ngùng cười cười nói: ” Không có, người suy nghĩ nhiều quá. Hay là vẫn gọi là Tiểu Thạch Đầu đi, đơn giản lại dễ nhớ.”

Sở Phi Dương nói xong lại nhìn, vừa nhìn xuống toàn thân đã đổ mồ hôi lạnh, một đầu bố thẳng (dây vải) vẫn cột chặt trên cây, nhưng một đầu trống rỗng, còn bóng dáng Tiểu Thạch Đầu đâu?!

.....

Hai người cuống cuống tay chân mà chạy đi tìm, rốt cục ở bên ngoài góc tường tìm được Tiểu Thạch Đầu đang cuộn thành một cục đất. (trong QT ghi là tiểu thổ dân >>> ta thấy ngày xưa thì làm gì có khái niệm thổ dân nên chém thành cục đất lun)

Quân Thư Ảnh đem hài tử ôm chặt vào lồng ngực, sợ đến hoảng hồn còn chưa bình tĩnh lại.

Sở Phi Dương cười nói: ” Nó tự mình cởi ra nút thắt đó. Tiểu tử này thực thông minh.”

Quân Thư Ảnh xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn bị bôi bẩn của Tiểu Thạch Đầu, than thở” Nếu như Cao Phóng ở lại đây thì tốt rồi... ta cần hăn...”

Sở Phi Dương sờ sờ mũi, nói : ” Hăn cũng có chuyện riêng của mình. Sớm muộn gì cũng sẽ rời đi. Đây là do hăn tự mình lựa chọn. Người không nên tự trách mình.”

Rời đi quả thực là do Cao Phóng tự mình lựa chọn. Thế nhưng Sở đại hiệp làm sao dám để Quân Thư Ảnh biết, Cao mỹ nhân là sau khi hăn thành tâm khuyên bảo một hồi mới đưa ra lựa chọn này.....

Chương 118: Phiên Ngoại 3

Noãn hương các hương khí lượn lờ, tiếng đàn réo rắt. Trong sảnh phòng lớn đèn lồng được thắp sáng trưng. Phía trước phòng được lập một đài cao, xung quanh được treo từng mảnh lụa mỏng tựa như ảo mộng.

Tối nay là ngày đấu giá đêm đầu tiên của Thuỷ Nguyệt cô nương- đầu bảng của Noãn Hương lâu. Thuỷ Nguyệt cô nương vốn là quốc sắc thiên hương, đa tài đa nghệ. Đám hán tử háo sắc vốn thèm muốn đã lâu, Chỉ vì từ trước đến nay nàng bán nghệ không bán thân, nên đám sắc quỷ nhiều lắm chỉ dám buông lời trêu ghẹo, chứ không dám manh động.

Hôm nay rốt cuộc cũng đợi được ngày này, ai mà không muốn mua được đêm đầu của mỹ nữ như tranh ?! trong đại sảnh đã sớm tràn đầy khách nhân, nôn nóng mà chờ mỹ nhân lên đài.

Sở Phi Dương cũng ngồi trong đó, cầm tách trà vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hắn thực sự không muốn lợi vào cái thuỷ đàm văn đục này, nhưng thực sự không thể bỏ mặc.

Thời niên thiếu hắn từng có nhân duyên mà gặp gỡ vị Thuỷ Nguyệt tiểu thư này, Thuỷ Nguyệt là người am hiểu, Sở Phi Dương cùng nàng đàm luận, cũng coi như là hồng nhan tri kỷ. Sở Phi Dương từng nghĩ tới chuộc thân cho nàng, nhưng nàng lại từ chối. Mỗi người đều có cách sống của riêng mình, Sở Phi Dương cũng không gượng ép. Chỉ là bây giờ, Thuỷ Nguyệt từ trước đến nay đều không chút lo âu sợ hãi bỗng nhiên đến tìm hắn, khóc đến lê hoa đá vỡ ruột gan đứt từng khúc mà thỉnh cầu hắn mua đêm đầu tiên của nàng, ít nhất trong lúc nàng tìm được biện pháp tự mình chuộc thân. Sở Phi Dương sao có thể nhẫn tâm bỏ mặc.

Sở Phi Dương nhìn một chút đám quan to cùng thiếu gia công tử quần áo bảnh bao xung quanh một vòng, khéo miệng kéo một tia cười khố.

Cười. Ai~ thân bất do kỷ, ta là thân bất do kỷ.

Tiếng nhạc chậm rãi vang lên.

Tất cả mọi người an tĩnh lại, toàn bộ sảnh phòng tập trung lên trên đài cao lúc ẩn lúc hiện sau lớp lụa mỏng. mấy tầng lụa khe khẽ lay động, mỹ nhân diễm lệ hoàng y chậm rãi bước ra, tóc mai buông xuống như mây, y phục mỏng manh thiếu hụt không che lấp được dáng người uyển chuyển. Sở Phi Dương thanh thanh sở sở nghe được tiếng nuốt bọt ừng ực xung quanh.

Tú bà trang phục loè loẹt dung tục vẻ mặt tươi cười bước ra, đem Thuỷ Nguyệt đẩy ra phía trước, làm bộ lơ đãng đem y phục vốn đã mỏng manh ít ỏi của Thuỷ Nguyệt kéo kéo, Thuỷ Nguyệt khẽ kêu một tiếng, vẻ mặt đỏ bừng, hai tròng mắt uỷ khuất mà hàm lệ.

Tú bà nhìn dưới đài nháy mắt đã rối loạn, thoả mãn mà nhếch miệng cười, ” Các vị lão gia công tử! hôm nay là ngày lành Thuỷ Nguyệt cô nương của chúng ta ra giá đêm đầu tiên. Ta cũng không nói thêm nhiều lời, ta bắt đầu ra giá. Khởi điểm ba trăm hai.

Trả đi, trả cao được người!” tứ bà hướng dưới đài hô xong, âm thấp bấm Thuỷ Nguyệt một cái, thấp giọng nói: ” Cười đi! Để lão nương hảo hảo kiếm một khoản, sẽ không để tiểu tiện nhân ngươi thiệt thòi.”

Thuỷ Nguyệt sao còn cười được, hai mắt rưng rưng tìm bóng dáng Sở Phi Dương trong rừng người. Người phía dưới thấy Thuỷ Nguyệt giống như đang nhìn mình, đều ngả ngón ồn ào lên tiếng:” Mỹ nhân, nhìn ở đây! Đêm nay gia nhất định hảo hảo thương nàng! chỉ tưởng tưởng cũng chết ta.”Sở Phi Dương hướng Thuỷ Nguyệt tươi cười trấn an.

Ý bảo nàng an tâm chớ nóng nảy.

Cuộc ngã giá đã sớm bắt đầu, giá cả như nước lớn thuyền lên.

” Bốn trăm lượng!”

“Năm trăm lượng!”

” Một nghìn lượng!”

” Hai nghìn lượng!”

....

” Năm nghìn lượng!” một thanh âm trầm thấp vang lên, thoáng cái bảng giá đã được nâng lên năm nghìn lượng. Trong đám người nhất thời yên lặng, đều nhìn về phía nam nhân vừa hô lên giá cao như vậy.

Nam nhân cầm y hoa phục, tướng mạo tuấn tú, còn có chút khí chất nho nhã. Nhìn thế nào cũng không giống khách làng chơi háo sắc.

Hắn nhìn chung quanh một vòng, thấy không có người ra giá, đậm đậm nhất tiêu :” Các vị, đa tạ. Đêm nay”

” Tám nghìn lượng.” Sở Phi Dương nâng cây quạt trong tay.

Trong đám người đã bắt đầu có tiếng thì thầm to nhỏ. Nam tử nho nhã nhíu mày, lại nói ” Một vạn lượng.” (1 vạn- 10 nghìn)

” Một vạn rưỡi.” Sở Phi Dương mặc không đổi sắc mà tiếp tục tăng giá.

Nam tử nho nhã nhìn Sở Phi Dương, Sở Phi Dương cũng nhìn lại hắn, nhàn nhạt cười. Cuối cùng nam tử kia lắc đầu, thủ thế xin mời.

Sở Phi Dương thông dong đáp lễ, nhưng trong lòng ngực lại thở phào nhẹ nhõm. Còn tới nữa hắn thực không chịu nổi a, này đã là toàn bộ chỗ

vốn liếng dồi ra của hần rồi. (anh tích riêng, láo thật =_ =). Ở trong biệt viện của hần cũng không có nhiều tài bảo gì, khi hần đánh đuổi bọn thổ phỉ tuy cũng có thu lại không ít, nhưng đều đem đi tiếp tế cho người nghèo. Lưu lại ... cũng chỉ là chút ngân lượng dùng để chi tiêu nuông chiều Quân Thư Ảnh cùng Tiểu Thạch Đầu mà thôi, thế nhưng hôm nay đều bị hần bại hết, chính là thua ở loại địa phương này, Ai....

Tú bà nhìn trên dưới một chút.

Mãn tràng tĩnh lặng, nghĩ đến chắc không ai nguyện ra giá cao hơn. Bất quá một vạn rưỡi căn bản cũng vượt qua mong đợi của nàng. Nàng bước lên đài, liễu thanh liễu tiếng nói: ” Nếu như không ai ra giá cao hơn, vậy đêm nay Thuỷ Nguyệt thuộc về vị đại gia”

” Hai vạn lượng” một thanh âm trong trẻo đột nhiên vang lên, cắt đứt giọng nói của tú bà.

Mọi người đều cả kinh, theo tiếng nhìn lại. chỉ thấy một nam nhân trẻ tuổi vận bạch y từ trên cầu thang hoa lệ chậm rãi đi xuống. Thân hình thon dài, khuôn mặt tuấn tú, sắc mặt không chút biểu tình càng tăng vài phần khí chất trong trẻo lạnh lùng. Hần bước xuống từng bước, dường như ánh sáng trong sảnh phòng đều tụ tập trên người hần, nhuệ khí bức người tuấn mỹ đoạt nhân.

Sở Phi Dương vừa nghe thấy tiếng, chỉ biết, đại sự không tốt.

Hần mất bao nhiêu khí lực mới đem cái người lãnh tâm lãnh tình Quân Thư Ảnh này đoạt vào tay, chết đi sống lại mới có được mỹ nhân trong lòng. Hôm nay, hần phải giải thích cục diện rối loạn này thế nào đây?! Sở Phi Dương cũng nhìn qua. Đối diện với ánh mắt không chút tâm tình của Quân Thư Ảnh.

Đôi mắt kia nhìn hần vô hi vô nộ, Sở Phi Dương không đoán được y đang nghĩ cái gì. Tuy rằng cũng không có làm gì thẹn với lương tâm, thế

nhưng dưới ánh nhìn chăm chú lạnh lạnh kia, hắn có chút không thoải mái đứng dậy, lại sờ sờ mũi.

Thân hình Quân Thư Ảnh tuy vẫn thon dài như trước, nhưng Sở Phi Dương biết y đang hoài thai trong người. Khuôn mặt trắng nõn mềm mịn, đây đều là Sở đại hiệp hắn từng chút từng chút cưng chiều sủng ái mà ra...

Mặc kệ trong lòng suy nghĩ miên man thế nào, chuyện phải làm lúc này không thể bị Quân Thư Ảnh làm rối loạn. Hắn nhìn lên trên đài, không ngờ, ngay cả Thuỷ Nguyệt cũng nhìn Quân Thư Ảnh đến say mê, trên mặt một tầng đỏ ửng, hiển nhiên là bị mê hoặc tâm trí...

Sở Phi Dương diện vô biểu tình mà xoay người lại, cất cao giọng, ” Hai vạn lượng rưỡi lượng.”

” Ba vạn lượng” Quân Thư Ảnh không chút chần chờ mà tăng giá.

..... Của người đều là của ta, hắn không có nhiều tiền dư ?!

... ta chí ít cũng từng là giáo chủ Thiên Nhất giáo, ta có bao nhiêu tiền thì một đại hiệp sơn dã như người có thể tưởng tượng được sao.

” Bốn vạn lượng” Sở Phi Dương cắn răng một cái, lớn tiếng nói.

” Năm vạn lượng.” Quân Thư Ảnh thản nhiên lên tiếng.

” Sáu vạn lượng” Sở phi dương nói tiếp.

Quân Thư Ảnh không hề mở miệng, cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi, Sở Phi Dương rõ ràng nhìn thấy trong mắt y một tia trào phúng, chần chẫn đang nói, ta xem người tìm ở đâu được sáu vạn lượng.

Khóc không ra nước mắt.

Kinh qua một đợt quấy rối này, cuối cùng cũng yên lặng. Sở Phi Dương trở thành ân khách đầu tiên của Thuỷ Nguyệt. Hắn đi theo tới phòng Thuỷ Nguyệt, an ủi Thuỷ Nguyệt vài câu, liền nhảy ra cửa sổ mà đi, vội vã đi tìm Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh kỳ thực vẫn chưa đi xa, mà bị nam tử nho nhã lúc trước cạnh tranh cùng Sở Phi Dương gọi lại.

” Tại hạ Phương Quân Hạo. Đối với công tử vừa gặp đã hợp ý, tại hạ ở trong tửu lâu đã cho người chuẩn bị sẵn rượu thịt, chẳng hay công tử có nguyện ý?” nam nhân kia tươi cười mời mọc. Tuy rằng có phần mạo muội, nhưng cách mời của hắn không khiến người khác thấy đột ngột. Hắn có một loại khí chất khiến cho người ta thấy thân thiết. Quân Thư Ảnh nhìn hắn một cái, quay đầu: ” Dẫn đường.”

Hai người ở trong nhã gian tại tửu lâu, Phương Quân Hạo tự mình rót rượu, cười nói: ” Tại hạ bất tài, nhưng cũng biết chút thuật tướng số. Tại hạ nhìn tướng mạo công tử, chính là nhân trung long phượng. Hiện nay tuy rằng long du thiên đàm, cũng không phải thất bại, ngày khác nhất định thăng quan tiến chức, tiền đồ vô lượng.”

Nghe được lời này Quân Thư Ảnh hưởng thụ đến cực điểm, nhưng biết rõ người này không thể khinh thường. Đây gọi là vô sự xum xoe.... Quân Thư Ảnh nhàn nhạt cười ” Nhận được lời hay. Chén này tại hạ kính Phương huynh.” Phương Quân Hạo mừng khắp khởi mà nâng chén ” Không biết công tử xưng hô thế nào?”

” Quân Thư Ảnh “

” Nguyên lai là Quân huynh. Gặp mặt tức là hữu duyên, lại cạn một ly.” Hai người một hơi cạn sạch.

Phương Quân Hạo nhìn Quân Thư Ảnh một chút, sắc mặt đột nhiên có chút khẩn trương: ” Không đối gặt Quân huynh. Tại hạ hôm nay vừa thấy

Quân huynh, đã nghĩ ta và huynh là người hữu duyên. Quân huynh tướng mạo tuấn tú, tại hạ chỉ cảm thấy.... tại hạ cũng không có ý mạo phạm, chỉ là" Phương Quân Hạo có chút ngượng ngùng nhìn Quân Thư Ảnh, trên khuôn mặt tuấn nhã nổi lên một mặt hồng sắc.

Quân Thư Ảnh biết Phương Quân Hạo tuyệt đối không phải loại người chỉ nói vài ba câu mà có thể đỏ mặt, tên này chỉ sợ da mặt so với tường thành còn dày hơn. Thế nhưng y vẫn không thể hiện thái độ.

Quân Thư Ảnh đậm đậm nhất tiếng, nâng chén nói: " Cụng ly."

.....

Sở Phi Dương đứng bất động trên nóc nhà, gió lạnh từng trận, hắt không nói được lời nào mà nghe hai người ở bên dưới không coi ai ra gì mà " Đả tình mạ tiểu" tiểu hoảng diệu trong tay bị giày vò đến kêu chiêm chiếp loạn xạ, bất đắc dĩ thân thể nhỏ giọng cũng nhỏ, nên không ai nghe được tiếng kêu thực thương cảm.

Đối với người khác cũng không biểu lộ sắc mặt, đối với cái sắc lang lại thực nhiệt tâm....

Sở Phi Dương thế nhưng đã quên, Quân Thư Ảnh rốt cuộc cũng từng là Tả sứ Thiên Nhất giáo, chuyện lá trái lá phải (hai mặt) này sao có thể không quen.

Quân Thư Ảnh vừa mới trở về phòng, còn chưa kịp đốt đèn, đã bị người thoáng một cái đòn ép vào góc tường. Hắt cả kinh, chỉ khi ngửi thấy mùi vị của Sở Phi Dương, mới trầm tĩnh lại.

" Người đi đâu?" Sở Phi Dương hung ác nói.

" Uống rượu." Quân Thư Ảnh thản nhiên đáp.

” Cùng ai uống?” Sở Phi Dương tận lực kìm chế mùi vị ghen tuông tràn ngập. Chưa đến chết người.

” Người không cần quan tâm.” Quân Thư Ảnh lạnh lùng nói.

” Ta quản được.” Sở Phi Dương bất chấp đạo lý lên tiếng.

” Người cho người là ai?!” Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng.

” Ta là ai?! Sở Phi Dương cười một tiếng quái dị, ” Hỏi rất hay! Ta là ai? Ngày hôm nay ta sẽ để người hảo hảo nhớ kỹ ta là ai!”

Một loạt thanh âm hỗn loạn trôi qua không gian yên tĩnh trở lại, không lâu sau liền vang lên tiếng rên rỉ mềm mại tinh tế cùng tiếng thở dốc dồn dập.

Tiểu Thạch Đầu chập chững đi tới cạnh cửa, trên bụng nhỏ vẫn buộc một sợi dây thừng, nút thắt vô cùng phức tạp. Tiểu hài tử vươn cánh tay nhỏ bé mồm mồm đẩy đẩy cửa, đẩy không ra.

” Nha?” Tiểu Thạch Đầu dán lỗ tai nhỏ vào khe cửa nghe xong một lát, lại chập chững rời đi. (pé tí đã bít nghe lỏm, hồng >_<’)Trưa ngày hôm sau.

Quân Thư Ảnh nằm sấp trên giường, mềm nhũn tựa như tê liệt. Tấm chăn tơ tằm chỉ kéo tới thắt lưng, lộ ra bả vai cùng tấm lưng trần trụi tràn đầy vết tích chà đạp thảm thương.

Sở Phi Dương bưng cơm nước đi vào, thần thái sáng láng.

” Tiểu Thạch Đầu ăn no rồi. Tới phiên người.” Sở Phi Dương đi qua, vén mái tóc dài của Quân Thư Ảnh, ôn nhu nói: ” Ngồi dậy ăn cơm.”

Quân Thư Ảnh im lặng quay mặt đi.

Sở Phi Dương cười cười, đưa tay luồn xuống dưới chần, trên chần nổi lên một khối, không thành thật mà chuyển động.

Chỗ phòng lên kia đột nhiên dừng lại, bất thành linh lại đi xuống phía dưới, thân thể Quân Thư Ảnh chấn động, hừ nhẹ một tiếng.

Sở Phi Dương dán sát tới căn lên bờ vai trần trụi của y, lầm bầm: ”
Người không muốn ăn cũng không sao, không ăn thì chúng ta tiếp tục. Vẫn còn có trò để ngoạn, người thực có tinh thần, chúng ta cùng tới....”

Lại là xuân sắc vô biên.

Quân Quân, người bắt gian thế nào lại khiến cho chính mình tới nông nỗi này.... này cũng không phải vấn đề của tác giả.....

Chương 119: Phiên Ngoại 4: Vô Trách Nhiệm (H)

Quân Thư Ảnh để Tiểu Thạch Đầu ngồi ở trên kỷ trà trước mặt, còn mình ngồi xồm trên chiếc chiếu trải phía trước kỷ trà, trong tay cầm một bát cháo thịt heo, tay còn cầm một cái thìa, chính mình đang cầm một thìa cháo để bên mép chậm rãi thổi, thử chút độ nóng, cảm thấy chỉ hơi hơi, liền để bên miệng Tiểu Thạch Đầu. Tiểu Thạch Đầu mở lớn miệng ngậm lấy cái thìa, Quân Thư Ảnh đem cái thìa nghiêng về trước một chút, để cho cháo trôi vào miệng Tiểu Thạch Đầu, có chút cháo tràn ra từ bên mép chảy xuống khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của Tiểu Thạch Đầu.

Quân Thư Ảnh lau lau cháo bên mép tiểu nhi tử, lại múc một thìa. Đến khi bát cháo vơi được nửa bát, Tiểu Thạch Đầu mới ăn no, quay đầu tránh khỏi thìa cháo Quân Thư Ảnh đưa tới, khom người muốn đi xuống. Quân Thư Ảnh buông bát, đem nhi tử ôm vào lòng. Tiểu Thạch Đầu dùng bàn tay nhỏ bé mũm mĩm nắm lấy tóc Quân Thư Ảnh. Tay kia với về phía trước, ở trên mặt Quân Thư Ảnh sờ sờ loạn. Quân Thư Ảnh ngửa đầu ra sau, nắm lấy cánh tay nhỏ bé đang làm loạn của hài tử, đưa lên miệng khẽ cắn cắn. Tiểu Thạch Đầu cười khanh khách. Quân Thư Ảnh cũng khẽ cười, cúi đầu ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của tiểu nhi tử hôn nhẹ một cái. Sở Phi Dương vừa vào cửa thì nhìn thấy hình ảnh ấm áp dịu dàng này. Hắn nở nụ cười, nhẹ nhàng đi tới, mở rộng song chương, đem Quân Thư Ảnh cùng Tiểu Thạch Đầu cùng ôm vào, chỉ cảm thấy một cỗ tình cảm ấm áp chảy qua tim.

Hắn còn có thể may mắn hơn, có thể hạnh phúc hơn sao? Sở Phi Dương than thầm.

Quân Thư Ảnh giật mình, Sở Phi Dương trên tay dụng lực, không cho Quân Thư Ảnh tránh ra. Tiểu Thạch Đầu ở giữa hai người, nhìn trái nhìn phải, trong mắt đầy hiếu kỳ.

” Đừng nhúc nhích, để ta ôm một chút.” Sở Phi Dương thấp giọng, trong thanh âm khàn khàn hiển nhiên không che lấp được sự mệt mỏi. Quân Thư Ảnh đứng im, nhìn một chút sắc mặt của Sở Phi Dương, khinh thường nói: ” Không phải chỉ là mấy tên tiểu thảo, cư nhiên lại thành bộ dáng này. Người đúng là càng ngày càng không còn dùng được.”

Sở Phi Dương cười cười, đón lấy Tiểu Thạch Đầu, nắm lấy tay Quân Thư Ảnh đặt ở bên môi hôn nhẹ, nhìn thẳng vào mắt hắn, cúi người nói: ” Nhiều ngày như vậy, người có nhớ ta hay không.” Quân Thư Ảnh nhếch miệng cười, cũng không đáp lại.

Sở Phi Dương lại nghiêng người về phía trước, cố nói tiếp:” Ta nhớ người.” Hắn kề sát vào tai Quân Thư Ảnh, hết sức mờ ám nói: ” Ta nhớ đến chết...”

Quân Thư Ảnh không thoải mái nghiêng đầu, đoạt lấy Tiểu Thạch Đầu thối lui một bước: ” Người đi nghỉ trước đi.”

Sở Phi Dương dang đôi tay trống trơn lùi về sau: ” Người đi trước đi chờ ta ở trong phòng ...”

Quân Thư Ảnh ngừng một lát, đen mặt, không được tự nhiên mà quay đầu đi, hừ lạnh một tiếng. Tiểu Thạch Đầu đưa cánh tay nhỏ bé về phía Sở Phi Dương quơ quơ, hưng phấn kêu lên, cũng không biết là đang nói tái kiến hay muốn được giữ lại.

Sở Phi Dương ném qua thứ gì đó, rơi xuống trên đầu Tiểu Thạch Đầu, liền cười cười rời đi. Tiểu Thạch Đầu hướng trên đầu quơ loạn. Rồi lại với không tới, ‘A ‘ ‘A’ kêu loạn. Quân Thư Ảnh bật cười giúp tiểu nhi tử lấy xuống, hoá ra là một chiếc mũ đầu hồ.

Sở Phi Dương thư thả sàng khoái mà tắm rửa một hồi, bồn nước ấm áp khiến hần buồn ngủ. Để đuổi bắt sáu tên đạo tặc kia, hần đã bốn ngày bốn đêm không chợp mắt. Hôm nay cả người uể oải như bị dòng nước ôn nhu cuốn đi, chỉ còn lại một thân biếng nhác.

Sở Phi Dương tắm xong, liền trở về phòng. Đẩy cửa, vào cửa, đóng cửa... hần mạnh quay người lại, không dám tin mà trừng lớn hai mắt.

Quân Thư Ảnh đang ngồi ở bên bàn, lạnh lùng nhìn hần một cái, lại quay đầu đi. Một thân trang phục mùa hè nhẹ nhàng càng làm tôn thêm vẻ tuấn duật tiêu soái.

Hần tuy có nói y ở trong phòng chờ, bất quá chỉ là tiện miệng nói đùa một câu mà thôi, chưa từng nghĩ Quân Thư Ảnh cư nhiên thực sự...

Sở Phi Dương trong lòng tự giễu mình một tiếng, đừng nên suy nghĩ nhiều thứ tốt như vậy. Hần định thần, đè xuống nỗi nhớ nhung trong lòng, làm bộ mặt đứng đắn nghiêm chỉnh, ngồi ở phía đối diện, đưa tay rót hai chén trà, mỉm cười nhìn Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh nhàn nhạt nhìn hần một cái, mở miệng nói: "Người bảo ta tới có chuyện gì?"

Sở Phi Dương uống cạn nước trong chén "Ta... còn tưởng người có chuyện... Ách, ta không có việc gì, không có việc gì."

Quân Thư Ảnh nhíu đôi chân mày thanh mảnh "Không có việc gì thì ta đi." Nói xong đứng dậy muốn dời đi. Sở Phi Dương đưa đến bên cửa, Quân Thư Ảnh đột nhiên dừng cước bộ, xoay người lại hỏi: "Sáu người người truy đuổi đều là cao thủ thành danh trên giang hồ đã lâu, cũng không phải hạng người hời hợt, có thể cùng người giao đấu nhiều ngày như vậy... người không thụ thương chứ." Sở Phi Dương cười to nói: "Người cũng quá khinh thường ta. Sở Phi Dương ta thế nhưng là thiên hạ đệ nhất."

Sở Phi Dương cười xong, giữa hai người, trở nên trầm mặc.

Quân Thư Ảnh hơi cúi đầu, giống như muốn nói gì đó, lại tựa hồ như đang trầm mặc. Sở Phi Dương chẳng biết vì sao trái tim trong ngực bắt đầu bang bang đập loạn.

Lẽ nào nói...

Lẽ nào thực sự...

Quân Thư Ảnh lại đột nhiên xoay người mở rộng cửa ____ Sở Phi Dương đưa tay khép lại, đem Quân Thư Ảnh giam chặt giữa mình cùng ván cửa.

Quân Thư Ảnh vẫn như cũ nghiêm mặt, vài sợi tóc buông xuống trên trán. Sở Phi Dương đột nhiên thấy có chút khó thở, phải hít sâu một hơi. Hắn mở miệng nói: " Người... nhớ ta sao? Người lo lắng cho ta?"

Quân Thư Ảnh ngẩng lên nhìn hắn, tầm mắt lay động.

Cánh tay giơ lên của Sở Phi Dương cứ nhiên run khẽ, nhẹ nhàng đặt ở trên mặt y, ở trên người y chậm rãi vuốt ve, xuôi theo mái tóc dài mềm mượt, mơn trớn bờ vai lưng, eo hông. Dưới tay là thân thể ấm áp mềm dẻo, theo tay hắn lướt qua mà run rẩy từng đợt bày tỏ sự im lặng thuận theo.

Sở Phi Dương chỉ thấy màu huyết cả người muốn bốc cháy, dục vọng đột nhiên tăng vọt kêu gào chạy chồm khắp thân thể. Hắn nâng mặt Quân Thư Ảnh lên, hung hăng hôn xuống, đầu lưỡi vội vã thâm nhập vào miệng y, đảo qua hàm răng ngay ngắn, giống như muốn dùng sức nuốt y vào.

Quân Thư Ảnh nhắm mắt lại, lông mi hơi rung động, hai tay có chút do dự với lên trên, nhẹ nhàng khoác lên bả vai dày rộng của Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương buông đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của y ra, môi lưỡi lại dao động xuống dưới, từng chút từng chút mà găm cắn lên cổ Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh ngẩng đầu lên mà khẽ thở gấp, tay Sở Phi Dương vẫn đang sờ loạn xung quanh, đột nhiên cúi đầu cười.

” Người cười cái gì?” Quân Thư Ảnh mở mắt hỏi.

” Y phục của người.... không phải chỉ có một cái thắt lưng là chặt chứ.” Sở Phi Dương không chút hảo ý cười nói (anh Dê hạ lưu quá)

Quân Thư Ảnh ngẩn ra, đợi đến khi hiểu được ẩn ý trong lời hằn, tức giận chém ra một chưởng, Sở Phi Dương không chút tốn công mà chặn được, đặt ở bên môi gặm gặm, vồ về nói: ” Được rồi, được rồi, nhớ nhưng ta cũng không phải chuyện gì mất mặt. Trên giang hồ có bao nhiêu người còn nhớ thương tướng công người đâu.... ” lời còn chưa dứt, thấy sắc mặt Quân Thư Ảnh thâm trầm, vội vàng dừng miệng, kéo Quân Thư Ảnh qua vồ nhẹ nhẹ, ôn nhu nói: ” Sở Phi Dương ta may mắn biết bao, mới có thể chiếm một chỗ trong lòng người. Cho dù hiện tại có chết, cũng là chết không hối tiếc.”

Quân Thư Ảnh thả lỏng thân thể mặc cho hằn ôm, cánh tay Sở Phi Dương đặt trên ngực y vừa ấm áp lại hữu lực, quanh thân đều là vị đạo của Sở Phi Dương, hàm chứa toàn tâm toàn ý ái mộ cùng tín nhiệm, khiến y mê hoặc lại lưu luyến. Cánh tay của Sở Phi Dương dần dần có phần cư xử xấu, nguyên bản chỉ là lẳng lặng đặt trên ngực Quân Thư Ảnh đã chậm rãi vén lên vạt áo, chui đi vào, từ từ tìm được một điểm nổi lên, lại khẽ vân vê. Quân Thư Ảnh hơi run rẩy, đem mặt vùi vào giữa cổ Sở Phi Dương, kìm nén cảm giác quái dị. Sở Phi Dương nhẹ nhàng cởi ra y phục của Quân Thư Ảnh, lộ ra bờ vai trần trụi. Y phục kia chỉ tới đến hông liền tự động tụt xuống. Sở Phi Dương vừa hôn nhẹ thân thể trong tay, vừa chậm rãi đem Quân Thư Ảnh áp đến trên bàn, tụt giày của y, lại có chút cấp bách mà cởi

ra hạ sam (lớp áo mỏng mặc lót bên trong) của y. Quân Thư Ảnh cắn răng phối hợp bỏ đi y phục. Y phục cởi ra bị ném sang một bên, Sở Phi Dương vội vã đem y áp đảo trên bàn tròn, hai tay cùng môi lưỡi ở trên người y không chút khách khí mà chà đạp giày vò.

Sở Phi Dương nâng hai chân Quân Thư Ảnh lên, từ cổ chân hướng lên phía trên từng tắc từng tắc mà liếm cắn, lưu lại một chuỗi những vết tích ẩm ướt đỏ bừng.

Quân Thư Ảnh ngửa mặt nằm ở trên bàn, khí tức bất ổn thờ hồn hển. Cảm thấy dục vọng sớm kích động, Quân Thư Ảnh cả người run rẩy, miễn cưỡng chống khuỷu tay đỡ thân thể, nói: ” Đến... đến trên giường đi...”

Sở Phi Dương đối diện ánh mắt của y, liếm môi cười cười, bộ dáng tươi cười kia hàm chứa thâm ý khiến Quân Thư Ảnh không thoải mái lắm chuyển tầm nhìn. Sở Phi Dương lại một lần nữa cúi đầu, ngậm lấy dục vọng từ lâu đã ngẩng đầu trong tay hắn, cảm thấy thân thể bên dưới mãnh liệt run lên, tiểu ý trong mắt càng sâu. Sở Phi Dương nhẹ nhàng di chuyển môi lưỡi, bàn tay cũng khe khẽ trấn an thân thể tinh tế run rẩy kia. Một lát sau mới phun ra, áp sát tới: ” Đừng chịu đựng, để cho ta nghe thanh âm của người.”

Sở Phi Dương dùng ngón tay xoa xoa đôi môi đang giao chặt của Quân Thư Ảnh, nhẹ nhàng tìm kiếm bên trong lại rút ra, Quân Thư Ảnh nhú mày nhìn... qua.

Sở Phi Dương cười thầm một tiếng, tay lại không thành thật luôn xuống phía dưới, ở vị trí phía sau thắt lưng chậm rãi vuốt ve.

Quân Thư Ảnh cầm bàn tay đang tác loạn của hắn, đôi mắt vì động tình mà có chút ướt át ” Đến trên giường đi...”

” Ở đây cũng không ai thấy.” Sở Phi Dương lăm bắm đem mặt vùi vào trước ngực Quân Thư Ảnh tác loạn.

Quân Thư Ảnh vẫn thúc hăn: ” Chúng ta... đến trên giường đi....”

Sở Phi Dương than nhẹ một tiếng rồi đứng thẳng dậy, trực tiếp đi tới trước giường ngồi xuống, vỗ vỗ ván giường, mới đối với Quân Thư Ảnh quần áo không chỉnh từ trên bàn tuột xuống :” Lại đây.”

Quân Thư Ảnh đi tới hai bước, cuối cùng mới thấy có chút không được tự nhiên...

Sở Phi Dương nắm tay thành trảo, Quân Thư Ảnh chỉ thấy bị một cổ lực mạnh kéo về phía trước, đột nhiên lao về phía Sở Phi Dương, vừa vặn bị Sở Phi Dương tiếp được. Sở Phi Dương đem y đặt dưới thân, ở trên môi y hung hăng hôn một cái, nói: ” Cái này hăn là được chứ.”

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, cùng Sở Phi Dương đối mặt trong chốc lát, lại nhắm lại hai mắt.

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh, gần như nghe được ‘ Ầm’ một tiếng, đó là thanh âm dục hoả trong cơ thể đột nhiên thịnh vượng, cảm giác cấp bách tới mức dường như đem chính mình đốt thành tro bụi....

” Người... Người thực sự là.... ” Sở Phi Dương kìm nén tiếng thở dốc trong giây lát, há mồm hung hăn cắn trên vai Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh ‘ Hừ’ một tiếng, có chút không thoải mái mà cau mày, hai tay khoác trên vai Sở Phi Dương dụng thêm chút lực. Sở Phi Dương vừa tàn sát bữa bãi trên thân thể người bên dưới, vừa đưa tay phải mở năm ngón hướng ra phía ngoài, tung một trảo cách không điểm vật.

Một trận thanh âm ầm ỹ trôi qua, ngăn tử gỗ bị đảo lộn, mấy thứ loạn thất bát tao gì đó rơi vãi, một chiếc bình sứ nho nhỏ tinh xảo bay đến trong tay Sở Phi Dương .

Sở Phi Dương mở nắp dậy, bên trong là thuốc mỡ trong suốt, còn có chút hương thơm nhàn nhạt. Sở Phi Dương lấy ngón tay khơi một ít, tìm

kiểm phía bên dưới.

Quân Thư Ảnh khẽ giãy dụa, nghi ngờ hỏi: ” Vật gì vậy?”

Sở Phi Dương hôn lên mặt y, trấn an: ” Thả lỏng. Một chút được mà thôi, để người không thụ thương...”

Quân Thư Ảnh nhăn mày nhìn về phía thuốc mỡ khả nghi kia, hít sâu mấy hơi. Sở Phi Dương vẫn dùng ngón tay tại huyết khẩu nhẹ nhàng ấn nhu, cảm thấy chỗ đó run rẩy cùng thả lỏng ra, chậm rãi tiếp thu ngón tay hắn xâm nhập.

Sở Phi Dương thương tiếc hôn lên trán lên mặt Quân Thư Ảnh, nhưng động tác dưới tay nhìn không được mà có phần thô bạo hấp tấp.

Một lát sau Quân Thư Ảnh né khỏi nụ hôn nhẹ nhàng của hắn, thấp giọng nói : ” Có thể rồi.”

Sở Phi Dương rút ngón tay ra, đột nhiên ôm Quân Thư Ảnh lật người, để Quân Thư Ảnh ngồi khoá trên hông hắn. Sở Phi Dương kéo Quân Thư Ảnh cúi mặt xuống hôn một cái triền miên.

“Ta đã bốn ngày bốn đêm không ngủ rồi....” Sở Phi Dương hôn lên khoé miệng Quân Thư Ảnh, cảm giác được hơi thở nóng rực của y phả trên mặt mình, dùng thanh âm khàn khàn mê hoặc nói: ” Chính người đến đây đi...”

Sở Phi Dương nâng thắt lưng Quân Thư Ảnh dậy, dùng ánh mắt mong chờ nhìn y. Quân Thư Ảnh xoay mặt đi, Sở Phi Dương dùng tay chậm rãi vuốt ve khắp thân thể y. Một lát sau, Quân Thư Ảnh lấy tay chống đỡ thân thể, một tay nâng cự vật từ lâu đã sưng tấy bất kham của Sở Phi Dương, tự mình nhắm ngay nó chậm rãi ngồi xuống.

Hô hấp của Sở Phi Dương trong giây lát trở lên dồn dập, Quân Thư Ảnh có phần nan kham mà nhắm mắt lại, từng chút từng chút mà đem cự vật càng ngày càng kích động dữ tợn kia nuốt vào thân thể.

Khi cảm thấy cự vật kia rốt cuộc đã vào tận gốc, Quân Thư Ảnh có chút cứng ngắc mà dừng lại.

Sở Phi Dương nhẹ vỗ về thắt lưng y, cười nhẹ nói: ” Tự mình động a...”

Quân Thư Ảnh bất mãn khẩu khí trên đầu của hắn, điệu bộ tức giận, thế nhưng đối diện với nhãn thần nóng rực như lửa của Sở Phi Dương, đam mê, chìm đắm, thậm chí có chút điên cuồng....”

Quân Thư Ảnh hạ thấp hàng mi. Sở Phi Dương đem tay y kéo tới bỏ vào miệng mình, từng ngón từng ngón nhẹ nhàng cắn. Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy một trận tê dại từ nơi đầu ngón tay bị thấm ướt khuếch tán ra toàn thân. Y rút lại tay, vịn lấy hai vai Sở Phi Dương, chậm rãi chuyển động thắt lưng.

” A.... ” một cổ cảm giác quái dị từ nơi hai người tương liên truyền khắp toàn thân, Quân Thư Ảnh nhịn không được bật ra tiếng rên khe khẽ. Sở Phi Dương cực lực áp chế khi hơi thở bao trùm dục vọng kia lọt vào trong tai, Quân Thư Ảnh có chút khí huyết dâng lên. Hai người đều toát ra một tầng mồ hôi mỏng, trong màn trướng khô nóng đến không chịu nổi. Quân Thư Ảnh còn đang chậm rãi chuyển động, thế nhưng Sở Phi Dương đã nhẫn không được nữa. Hắn nắm lấy Quân Thư Ảnh kéo y ngã lên người mình. Địa phương tương liên giữa hai người vì tác động này mà tạo thành ma sát khiến Quân Thư Ảnh lại một trận rên rỉ.

Sở Phi Dương xoay người đem Quân Thư Ảnh đặt dưới thân, giơ lên cẳng chân thon dài mềm dẻo của y, hung hăng mà hướng về phía trước, lại không có vào tận gốc, có chút hung ác mà co rúm lên.

Quân Thư Ảnh nhắm chặt hai mắt, lay động mái tóc dài rối loạn, tản mạn trên giường nệm như tơ lụa hắc sắc.

” Sờ Phi Dương A... người... Phi Dương.... ” Quân Thư Ảnh nức nở nói không ra lời, lại càng nhận thêm xung kích mãnh liệt.

” Gọi a, tiếp tục gọi. Quân Thư Ảnh ... gọi ta.” Sờ Phi Dương vừa mạnh mẽ luật động vừa lên tiếng, ngay cả thanh âm cũng có chút kìm chế không nổi mà có phần hung ác.

” A... ta... ta...” Quân Thư Ảnh thở dồn dập vài tiếng, đưa tay tìm xuống hạ thân. Sờ Phi Dương nắm lấy tay y, cúi đầu liếm giọt nước trong suốt trên mi mắt y không biết là mồ hôi hay nước mắt, thấp giọng lẩm bẩm :” Không được.... người không được dùng tay...”

Quân Thư Ảnh nắm chặt tay Sờ Phi Dương, ngẩng đầu lên, bị khoái cảm dẫn dắt khiến cho có chút mê loạn. Sờ Phi Dương một mực ở trên người y tàn sát bừa bãi, hạ thân hung hăng va chạm vào một điểm trong thân thể y, cảm thụ thân thể mềm dẻo dưới thân mỗi một lần đều không thể kìm nén được cơn run rẩy.

Không bao lâu, Sờ Phi Dương cảm thấy thân thể phía dưới cứng đờ, một cỗ nhiệt lưu phun lên trên bụng dưới, tiểu huyết mềm nhũn ẩm ướt nóng bỏng kia cũng run rẩy xiết chặt. Sờ Phi Dương hung hăng động vài cái, mãnh liệt động thân, tiết ở bên trong thân thể Quân Thư Ảnh.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Sờ Phi Dương có chút mệt mỏi đè trên người Quân Thư Ảnh, cảm giác được dục vọng nhuyển xuống mà trượt khỏi thân thể y, bàn tay khẽ vỗ về, khép hờ mắt lại có phần buồn ngủ.

Trong cơn mơ màng chỉ thấy một bàn tay nhỏ bé ở trên mặt hằn nhẹ nhàng gãi gãi, Sờ Phi Dương quay đầu tránh, nhưng cánh tay kia nhất định không buông tha mà truy đuổi. Sờ Phi Dương chau mày, miễn

cường mở mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm trắng trẻo của Tiểu Thạch Đầu hiện ra trước mắt, hai mắt mở lớn hiếu kỳ nhìn hắn.

” A!!!” Sở Phi Dương kinh hô một tiếng. Tiểu Thạch Đầu vào đây lúc nào? nó, nó, nó, có phải hay không nhìn thấy tất cả?!!

” Người kêu cái quỷ gì?” thanh âm của Quân Thư Ảnh vang lên trên đỉnh đầu, Sở Phi Dương ngẩng lên, Quân Thư Ảnh quần áo chỉnh tề đứng trước mặt hắn.

Hoàn hảo... hoàn hảo... Sở Phi Dương âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

!!!

Không đúng, có chỗ nào đó không thích hợp.

Sở Phi Dương lúc này mới có chút tỉnh táo nhìn lại xung quanh— vẻ mặt đau khổ, hãn cư nhiên còn đang trong dững dục (bồn tắm). Đó chính là nói, chuyện vừa rồi —

” Ta thấy người lâu như vậy không có đi ra, còn tưởng rằng người chết đuối trong dững dục đâu.” Quân Thư Ảnh lạnh nhạt nói, ” Nếu không có việc gì, người cứ việc ngâm nước đi a.” Quân Thư Ảnh nói xong, ôm lấy Tiểu Thạch Đầu vẫn đang vúi lấy mép thùng không chịu buông ra. Tiểu Thạch Đầu kêu ‘ A... a’, quơ hai cánh tay nhỏ bé mũm mĩm.

Sở Phi Dương chán nản mà tựa bên thành dục dững, thở dài một tiếng —

Xuân sắc vô biên... hoá ra đều là trong mộng.

Chương 120: Phiên Ngoại 5

Sở đại hiệp gần đây vì mối quan hệ giữa hắn và Quân Thư Ảnh mà phiền não. Nghĩ cho kỹ, thái độ của Quân Thư Ảnh đối với hắn luôn một bộ không quan tâm, dường như sự tồn tại của Sở đại hiệp hắn kỳ thực cũng không đặc biệt đáng lưu ý.

Đối với Sở Phi Dương mà nói, Quân Thư Ảnh là tâm của hắn, chiếm trọn trái tim hắn. Đôi lúc đêm khuya tỉnh dậy, hắn luôn đem người bên cạnh ôm chặt lấy, xúc cảm ấm áp mềm mại trong lòng kia an tâm không gì sánh được. Khẽ vuốt ve thân thể y, khẽ hôn lên trán y, gương mặt, rõ ràng nam nhân đó cũng giống như hắn võ nghệ cao cường, cũng không mềm mại nhỏ bé yếu ớt, nhưng luôn khiến hắn muốn che chở yêu thương chiều chuộng, lúc đối mặt y thì không biết phải làm thế nào mới có thể thổ lộ yêu thương tràn ngập của mình. Thế nhưng xem ra với Quân Thư Ảnh, Sở đại hiệp chỉ có thể dùng một lời: không cần thiết.

Ôi thương thay, thật đáng buồn thật đáng buồn.

Có lẽ từ khi quen biết tới nay, Quân Thư Ảnh chỉ có một lần duy nhất lo lắng cho hắn, chính là lúc hắn bị thương nặng gần chết.

Chung quy vẫn phải tìm cách khiến cho y một lần thương tiếc mới tốt, Sở Phi Dương ai oán mơ tưởng. Nhưng với võ công hiện giờ của hắn trước đây sao thể sánh bằng. Từ trước đã là thiên hạ đệ nhất không có đối thủ, bây giờ vì một lần nhân duyên mà dĩ họa đặc phúc, lại càng đạt tới trình độ siêu phàm. Muốn thụ thương, nói thì dễ làm mới khó.

Sở Phi Dương là thật tâm phiền não vấn đề này, lại không biết Thiên Nhất giáo giáo chủ bị hắn kéo tới nghe hắn tố khổ từ lâu đã âm thầm

nghiến răng.

” Muốn thụ thương, cũng không khó.” Thanh Lang nghiêng người liếc nhìn Sở Phi Dương, ” Cầm thái đao (dao làm bếp) tự cấp tự túc đi. Muốn trọng thương mức nào thì đả thương mức đó.” (Anh Lang chửi xéo hay ra phết)

” Không được, ta có chân khí hộ thể. Muốn tự sát cũng không chết được.” Sở Phi Dương cau mày than thở.

Khoé môi Thanh Lang giật giật. Người! con mẹ nó được tiện nghi còn khoe mẽ! Đương nhiên, hắn chỉ có thể tự ngẫm mà thôi.

Thanh Lang đặt ngọc bôi (chén ngọc) quý giá trong tay xuống, thương tiếc mà sờ sờ vết nứt trên bề mặt bị chính mình tạo ra, bất đắc dĩ nói ” Sở huynh, người còn không hiểu sao, Quân Thư Ảnh là loại người gì? Hắn đối với người cam nguyện là người bên dưới, còn sinh cho người một tiểu tử béo tròn như vậy, người còn muốn thế nào? !”

” Chưa đủ, chưa đủ.” Sở Phi Dương thần tình ngưng trọng lắc đầu, ” Yến Kỳ đối với người ngoan ngoãn phục tùng, người đương nhiên không hiểu khó khăn của ta. Ai!!!”

” Nếu hắn phải đợi người chết mới biết thương tâm, vậy người giả chết đi.” Thanh Lang tức giận lên tiếng.

” Không ổn, không ổn.” Sở Phi Dương trầm ngâm suy tư trong chốc lát, lại lắc đầu nói : ” Ta thương hắn, kính hắn, ta tuyệt đối sẽ không lừa dối hắn. Quên đi, người như người, nói người cũng không hiểu.”

Răng rắc. Ngọc bôi tinh xảo trong tay Thanh Lang rốt cuộc cũng ‘ thọ chung chính thất’ (tiêu tan, đi đời nhà ma đó)

Quân Thư Ảnh phong trần mệt mỏi từ bên ngoài trở về. Trước đó vài ngày hắn nghe lời đồn đại về một thành nhỏ cạnh biên cương không hiểu từ đâu mà xuất hiện rất nhiều bảo vật, liền động tâm. Hơn nữa ở trong biệt viện này nhàn rỗi đã lâu, một thân gân cốt sắp lười nhác tới mọc nấm. Lúc này Sở Phi Dương cũng không ở nhà, liền viết một phong thư, gửi đi, còn đem Tiểu Thạch Đầu gửi cho hàng xóm là một hộ thợ săn tốt bụng trông giúp, rồi một mình rời đi. Đi hơn một tháng, thu hoạch cũng không ít, cướp đoạt được rất nhiều tài bảo cùng thần binh bí tịch, còn giúp Tiểu Thạch Đầu làm một viên đá đông noãn hạ lương (1). Tuy rằng không biết là vật gì, thế nhưng hắn là thứ phi phạm. (đông thì ấm hè thì mát)

Tới trước cửa tiểu viện nhìn vào, đại môn vẫn đóng chặt, trước cửa lá rụng đầy, y hết lúc hắn rời đi. Quân Thư Ảnh nhíu mày, liền đi đón Tiểu Thạch Đầu trở về trước. Khước từ lời mời nhiệt tình của hàng xóm mời hắn ở lại dùng cơm chiều, Quân Thư Ảnh ôm Tiểu Thạch Đầu vẫn đang buồn ngủ trở lại biệt viện, đem Tiểu Thạch Đầu đặt lên giường, liền đi xem xét những thứ mới mang về.

Giữa đám bảo vật khiến cho người ta chú ý nhất chính là một thanh trường kiếm hình dáng rất cổ, dày và nặng, nhưng không kém phần sắc bén. Trước đây ở trong đồng thần binh lợi khí vô giá, nó lẳng lẳng nằm trong một góc, nhưng vẫn hiển lộ tư thế vương giả xuất trần. Quân Thư Ảnh liếc mắt nhìn nó. Đưa tay cầm thanh trường kiếm hướng về phía cửa sổ, lại thấy lưu quang tràn đầy màu sắc, khiến người say mê.

Chợt nghe từ viện môn truyền đến một hồi thanh âm khác lạ, Quân Thư Ảnh trong lòng cảnh giác, đưa tay vỗ ám cách nơi đầu giường, ván giường từ từ lật lại, Tiểu Thạch Đầu cũng đã tỉnh, dùng bàn tay nhỏ bé dụi dụi mắt, bởi vì ván giường đang dựng lên mà nghi hoặc ‘ A’ một tiếng.

Quân Thư Ảnh đến gần sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử, dịu dàng cười nói ” Tiểu Thạch Đầu ngoan, đừng lên tiếng. ” liền vỗ một cái vào ám cách (cơ quan ngầm), ván giường lập tức trở về nguyên trạng.

Quân Thư Ảnh đi ra phía cửa, đã thấy Thanh Lang tiến đến trước mặt, sừng sốt một chút, hăn nghi hoặc nói ” Người... “

Thanh Lang hướng hăn khoát tay áo, xoay người về phía sau. Hai tên thủ hạ của Thiên Nhất giáo đang khiêng một người đi vào.

” Đặt xuống mặt đất, buông xuống!buông xuống.” Thanh Lang ra lệnh. Lại xoay người nói với Quân Thư Ảnh ” Sở Phi Dương sắp chết, người chăm sóc hăn đi.”

” Cái gì?” Quân Thư Ảnh hoảng sợ lên tiếng, ” Thanh Lang, người lại có quỷ kế gì?”

Thanh Lang tà tà cười ” Ta nếu có quỷ kế gì, thì trực tiếp giết Sở Phi Dương, bắt người về bầu bạn với Yến Kỳ, người thấy được không?”

Quân Thư Ảnh trong mắt hàn quang chợt loé, thân hình khẽ động, vài đạo sắc bén đánh úp về phía Thanh Lang. Thanh Lang xoay người, từ trong ống tay áo giũ ra vài cây ám khí, bất đắc dĩ nói ” Đúng là không biết đùa. Bỏ đi, ta đi đây, hảo hảo chiếu cố trượng phu của người đi.”

Quân Thư Ảnh chán ghét nhìn bóng lưng Thanh Lang rời đi, đợi tới khi hăn cùng hai thủ hạ hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, mới ngồi xõm xuống, đem người đang nằm trên mặt đất lật lại.

Sở Phi Dương sắc mặt trắng bệch, vẫn đang hôn mê.

” Sở Phi Dương ?!” Quân Thư Ảnh hô một tiếng, đương nhiên không có tiếng trả lời. Hăn khẽ thở dài, liền đem Sở Phi Dương đặt lên giường, xem xét qua loa một lượt. Sở Phi Dương khí tức yếu ớt, mạch tượng bất ổn, dường như thực sự bị thương không nhẹ.

Quân Thư Ảnh trong lòng hoảng sợ. Không ngờ còn có người có thể đã thương Sở Phi Dương, mà người này là địch không phải bạn, thực sự không

ồn, từ nay về sau càng phải thận trọng hơn.

Lúc này Sở Phi Dương ở trên giường cũng cử động, cau mày hừ nhẹ một tiếng tỉnh lại.

” Người tỉnh. Là ai đã thương người? Người vì sao lại trêu chọc tới cường địch như vậy?” Quân Thư Ảnh không hài lòng nói.

Sở Phi Dương khó khăn muốn ngồi dậy, Quân Thư Ảnh chỉ ở một bên lẳng lặng nhìn, Sở Phi Dương nhồm lên được một nửa lại ngã trở về giường, chật vật mà ho một trận. Quân Thư Ảnh thờ ơ một lát, cuối cùng cũng than nhẹ một tiếng nghiêng người về trước giúp hắt thuận khí.

Sở Phi Dương rốt cục cũng thở đều đặn, bởi vì vừa ho khan một trận nên mặt đỏ bừng. ” Sắc mặt của ta thoát nhìn ra sao? ” Sở Phi Dương mở miệng hỏi.

Quân Thư Ảnh tỉ mỉ quan sát một chút, trả lời ” Thật không tốt.”

Sở Phi Dương lại hỏi ” Vậy người cảm thấy thế nào?”

” Cái gì?!” Quân Thư Ảnh khó hiểu nhíu mày.

Quân Thư Ảnh trên mặt trong mắt nào có nửa điểm yêu thương? ! Sở Phi Dương thất vọng lắc đầu nói: ” Không có việc gì.”

Quân Thư Ảnh mở miệng ” Lần này người chọc tới đối thủ lợi hại như vậy, sau này hẳn có phiền phức. Người vận khí điều tức trước đi, phải mau chóng khôi phục mới tốt.”

Nói xong liền đứng dậy. Sở Phi Dương kéo tay hắn, vội la lên: ” Người đi đâu?”

Quân Thư Ảnh cảm thấy quái lạ ” Người phải chữa thương, ta đương nhiên không tiện quấy rầy.”

” Ta không chữa thương.” Sở Phi Dương phản nộ.

” Vì sao?!” Quân Thư Ảnh khó hiểu, rồi đột nhiên lại như hiểu rõ, gật đầu nói : ” Cũng phải, người không cần chữa thương. Nguồn nội lực trong cơ thể người hẳn bảo hộ người chu toàn.”

” Người chính là thấy ta không chết được phải không?!” Sở Phi Dương buông tay Quân Thư Ảnh, trong lòng tức tối.

Quân Thư Ảnh sắc mặt thoát nhìn rất khó coi, cau mày không nói.

Hai người im lặng trong chốc lát, Sở Phi Dương đột nhiên đưa tay kéo Quân Thư Ảnh, nhưng vì không có khí lực, nên Quân Thư Ảnh chỉ bị kéo lệch về phía giường. Quân Thư Ảnh thực sự nổi giận, dùng sức thoát khỏi Sở Phi Dương, lại không biết động đến chỗ nào của hắn, khiến Sở Phi Dương buộc miệng kêu ‘ Đau’ một tiếng. Quân Thư Ảnh vội vàng không dám động. Sở Phi Dương thấy hắn đứng yên, lại liều mạng đem hắn lôi lên giường đặt ở dưới thân. Quân Thư Ảnh bất đắc dĩ nói ” Sở Phi Dương, người phát bệnh điên gì vậy?”

Sở Phi Dương cũng không trả lời, ra sức mà lôi kéo. Quân Thư Ảnh nhìn hắn thở mệt nhọc, cũng không biết rốt cuộc hắn bị thương ở chỗ nào, nên không dám giãy dụa, cuối cùng cũng ồm ờ mà nằm dưới thân Sở Phi Dương.

” Nghiễm nhiên đi hơn một tháng bật vô âm tín. Ta nhớ người muốn chết. Để ta làm.” Sở Phi Dương nhe răng trợn mắt nói.

Quân Thư Ảnh chống đỡ thân thể Sở Phi Dương đang ép xuống, lên tiếng nhắc nhở ” Thương thể của người..... “

” Không chết được.” Sở Phi Dương đỏ mắt nói, tàn bạo mà hôn xuống. Quân Thư Ảnh nghe thấy Sở Phi Dương đôi lúc vô thức mà hút không khí, trong ngực cũng thay hắn đau đến phát hoảng. Bất quá nếu chính hắn đã

không thềm để ý, thì y cũng không vì hấn mà khẩn trương. Hơn một tháng không gặp, dù mong nhớ hấn không phải chỉ mình Sở Phi Dương

Màn trường lụa hoa, hương thơm dịu dàng. Đây là một gian trong kỹ viện lớn nhất thành nhỏ.

Thanh Lang tay trái ôm một nam nhân mỹ lệ đang nơm nớp lo sợ, tay phải cầm chén rượu ấm nhẹ nhàng đong đưa, bất đắc dĩ nhỏ giọng nói, cũng không biết đang độc thoại hay là nói với nam nhân đang sợ sệt không dứt trong lòng mình ” Vì sao a, con người phải biết thế nào là đủ. Hấn- cái tên kia đi ra ngoài cướp đoạt còn biết đem về cho tướng công một thanh trường kiếm. Còn người thì sao? Người lại làm gì? Người vào lúc ta không biết lại đem tiền của ta ra ngoài đánh bạc phiêu kỹ. Ta phải bắt người làm gì đây, Yến Kỳ... “

Mây qua mưa dứt, trong phòng tràn đầy xuân sắc.

Sở Phi Dương từ phía sau ôm Quân Thư Ảnh vào lòng ngực, nắm lấy một tay y đưa lên chậm rãi gặm cắn. Quân Thư Ảnh từ từ nhắm lại hai mắt, chờ đợi dư vị đi qua, mới mở miệng: ” Lần này ta ra ngoài, có đem về cho người một thanh bảo kiếm.”

” Thật không?” Sở Phi Dương nỉ non, ” Người đã nhìn hấn là thứ tốt nhất.”

Quân Thư Ảnh cười cười lại nói ” Còn đem cho Tiểu Thạch Đầu.... “

Quân Thư Ảnh đột nhiên im lặng, thân thể cũng cứng đờ.

” Làm sao vậy?!” Sở Phi Dương phát giác dị trạng của hấn, vội vàng ân cần hỏi.

Quân Thư Ảnh nhắm chặt hai mắt, khỗ sở lên tiếng: ” Tiểu Thạch Đầu trong ám cách dưới ván giường....”

※※※※※※※※※※※※※※※※

Tác giả- lời cuối sách: Sở đại hiệp, quân giáo chủ, tuy rằng tiểu công phải đào tạo từ thơ ấu... nhưng các người làm cha thế này..... hài tử trưởng thành sẽ là dạng gì a...

Chương 121: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [1]

Dạo gần đây trên giang hồ phong vân tái khởi. Trường Giang nổi sóng, một bang phái thần bí- Chân Thủy Môn đột nhiên hưng khởi, đồng thời nhanh chóng trở thành thế lực không thể coi thường trong chốn võ lâm. Môn hạ Chân Thủy Môn mỗi người đều võ công cao cường, hành sự không giống lẽ thường, bất chính bất tà. Vô luận là chính đạo hay hắc đạo, đều coi Chân Thủy Môn là một đối thủ cần đề phòng.

Thông thường, một môn phái như vậy, hành tung đều là quỷ dị phiêu hốt bất định. Thế nhưng Chân Thủy Môn Chủ lại vô cùng kiêu ngạo, đi đến đâu cũng chú trọng việc phô trương thanh thế. Nơi đến không thể thiếu ngàn người mở đường, lụa mỏng phất phới, hoa tung đầy trời, hương khí vờn quanh. Không ra tay thì thôi, vừa ra tay, như tiên hạ phàm phiêu nhiên uyển chuyển, chỉ trong nháy mắt bằng thời khắc hái một cành hoa cũng đủ đoạt mệnh người. Chưa bao giờ thấy Chân Thủy Môn Chủ thảm bại, có chăng chỉ là bộ dáng ưu nhã thông dong, thật sự giống như tiên tử trên thiên đình.

Nếu chỉ vì thế, cũng không đủ để nhân sĩ giang hồ thực lòng bái phục đối với việc nàng tự xưng danh Giang hồ đệ nhất mỹ nhân. Mà bởi vì nàng có khuôn mặt mỹ diễm vô song, dáng người uyển chuyển độc nhất vô nhị. Sóng mắt lưu chuyển, mỗi lúc giơ tay nhắc chân, đều hiệu lộ phong tình khiến cho người khác thần hồn mê đảo.

Giang hồ đệ nhất mỹ nhân hiện nay, đương nhiên thuộc về Chân Thủy Môn Chủ- Phình Đình tiên tử.

Đương nhiên giang hồ nhiều mâu thuẫn, cũng có người vẫn không quên được Mai Hân Nhược người từng được xưng danh đệ nhất mỹ nhân. Nhưng Mai tiểu thư từ lâu đã được gả cho người khác. Cho dù chưa gả, thì với tính tình dịu dàng hiền thực của Mai Hân Nhược, cũng không đi tranh giành danh xưng đệ nhất hư vô này. Nhưng Phinh Đình tiên tử thì khác. Nàng gần như đi khắp nơi để tranh đoạt danh vị, còn phô trương thanh thế, như thế rất sợ còn có người không biết nàng hiện nay được giang hồ công nhận là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Mỗi khi có một vài nhân sĩ giang hồ trong lúc buồn chán đem mấy đề tài vớ vẩn này ra bàn tán, đối với hành động của Chân Thủy Môn Chủ cũng chỉ cười cười cho qua, cho rằng như vậy vốn là thiên tính của nữ hài tử. Thiên tính này thậm chí khiến nàng một lãnh diễm nữ tử cũng có vẻ đáng yêu gần gũi hơn.(lãnh diễm: đẹp nhưng lạnh lùng)

Nhưng, mặc cho trên giang hồ dậy sóng, người vốn luôn đứng nơi đầu sóng ngọn gió, nam nhân đứng đầu chốn giang hồ vốn có thể phiêu giang đảo hải, hiện giờ lại giống như mọi nam nhân thành gia bình thường khác, mang một trúc y nằm dưới bóng mát đại thụ trong sân nhà hóng gió, thuận tiện coi trừng bảo bối nhi tử tràn đầy sinh lực.

Tất nhiên, hắn cũng không phải cả ngày nhàn rỗi chơi bởi lâu lống. Sáng sớm ngày hôm nay hắn vừa đem số ngân lượng do hành hiệp trượng nghĩa trong tháng này cướp đoạt từ đám hắc thương sơn tặc giao cho người kia bảo quản. Chính là, từ trước đó vài ngày sau chuyện của Thủy Nguyệt cô nương ở Noãn Hương Các, hắn đâu dám giữ lại tiền riêng. Thực hận không thể mỗi lần đều đem y phục từ trong ra ngoài lột sạch cho y nhìn, để chứng minh chính mình tuyệt đối không có lưu lại dù chỉ một xu.

Bất quá Quân Thư Ảnh căn bản không quan tâm, từ đầu tới cuối chỉ có mình hắn nóng lòng biểu lộ trung tâm một lòng. Sở Phi Dương không nói cũng không hỏi. Y không so đo hắn là chuyện tốt... thế nhưng không phải

y nên tính toán mới đúng hay sao ? Y vì sao không cùng ta tranh cãi?! Sở đại hiệp vô cùng mâu thuẫn và vướng mắc.

Tiểu Thạch Đầu đang vin trên ngực cha, đem khuôn mặt tuần tú của hắn trở thành trò chơi mới, hết nắn lại véo, thỉnh thoảng giống như phát hiện ra điều gì thú vị, tròn to đôi mắt đen tròn hét lớn một tiếng.

Sở Phi Dương bật cười, đem cánh tay nhỏ bé trắng như màn thầu của Tiểu Thạch Đầu lên nhẹ nhàng cắn một chút, lại bị nhi tử giãy ra, tiếp tục tìm tòi trên mặt hắn. Hết lần này đến lần khác, phụ tử hai người chơi đùa đến bất diệc nhạc hồ.

Tiếng bước chân vang lên, nơi khoé mắt xẹt qua một mảnh y trang màu xanh nhạt, một đôi giày trắng noãn rơi vào giữa tầm nhìn.

Quân Thư Ảnh xoay người lại ôm Tiểu Thạch Đầu, thuận tay đem chùm nho vừa mới rửa sạch bỏ vào lòng Sở Phi Dương. Vài lọn tóc dài buông xuống, lướt qua mặt Sở Phi Dương. Sở Phi Dương len lén cầm lấy một lọn đặt bên môi hôn. Tiểu Thạch Đầu kêu ‘ A..a’ tỏ ý không thuận theo, Quân Thư Ảnh vỗ vỗ nhẹ nhi tử, mở miệng nói: ” Ngoan, không nên làm ồn để cha người dưỡng thương.”

Sở Phi Dương hái một quả nho nhìn ngắm một lát, bên ngoài lớp vỏ trơn nhẵn vẫn còn mang theo chút bọt nước, trong suốt lóng lánh. Bỏ vào trong miệng, giữa vị ngọt còn có chút vị chua tràn ngập khoang miệng. Chính tay y rửa qua, cũng mang theo vị đạo của y ...

” Thương thế của người sao rồi? Quân Thư Ảnh lên tiếng hỏi.

” Tốt hơn nhiều.” Sở Phi Dương đưa tay nhấn bụng một cái, chân mày cau lại. Đây đương nhiên không phải hắn giả bộ để tranh thủ sự quan tâm, mà thực sự bị thương không nhẹ. May nhờ có nội lực hộ thể, bằng không chỉ sợ phải nằm liệt trên giường mười ngày nửa tháng.

” Biết rõ bản thân trên giang hồ gây thù chuốc oán vô số, cũng không chịu lưu tâm.” Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, ” Nếu như để cho người khác biết Sở Phi Dương người bị một ông lão tám mươi tay không tắc sắt đả thương thành như vậy, đúng là thành trò cười.”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ cười nói: ” Chỉ trách ta nhất thời mê muội, không nhìn ra lão yêu kia cải trang. Nhìn qua chỉ là một lão nhân đáng thương, trong lúc cấp bách ta cũng không có suy nghĩ nhiều, cho nên mới bị hấn qua mặt.”

Quân Thư Ảnh cười lạnh ” Dưới tình thế cấp bách giết đi là xong. Biết vì cái gì mà người tốt thường không thọ mệnh không? ! Lòng tốt của người sớm bỏ đi, bằng không dù có thần công tái thể cũng không bảo hộ được tính mệnh của người.”

Sở Phi Dương khẽ cười, nếu nhắc đến người tốt thường không sống lâu, là nói chính mình tự chuốc họa sao?! Bất quá hấn không dám nói ra miệng, đưa tay lôi Quân Thư Ảnh ngồi bên cạnh mình, ôm lấy eo hấn, cảm giác phần bụng mềm mại dưới tay có chút thay đổi không thể nhìn ra bằng mắt, thoả mãn lên tiếng ” Đúng vậy đúng vậy” Rốt cuộc cái gì đúng vậy, chỉ có Sở đại hiệp hấn biết.

Hai người ngồi tựa vào nhau, Sở Phi Dương vừa nói chuyện trên trời dưới biển, vừa đem nho lột sạch vỏ đưa đến bên miệng Quân Thư Ảnh, thỉnh thoảng lại bóp chút nước nho bón cho Tiểu Thạch Đầu đang ngủ gật trong lòng Quân Thư Ảnh.

Cứ như vậy cho tới buổi tối, trên bầu trời đầy sao, gió cũng bắt đầu man mát, thổi tới trên người từng trận sáng khoái.

” Thư Ảnh, có một chuyện_____” Sở Phi Dương khẽ vuốt ve Quân Thư Ảnh đang thoải mái dựa trên người mình, dùng thanh âm thì thầm rủ rỉ.

” Ân?!” Quân Thư Ảnh hơi quay đầu lại, nhãn đôi mày thanh tú.

” Hai ngày nữa ta phải ra ngoài một chuyến. Tháng trước khi xuất môn, có cố nhân nhờ ta giúp đỡ. Ta đã đáp ứng rồi, đợi vết thương bình phục ta sẽ lên đường.”

” Là người nào?” Quân Thư Ảnh nhíu mày hỏi ” Nhờ chuyện gì?”

” Chân Thuỷ Môn. Người hẳn đã nghe giang hồ đồn đại về nó.” Sở Phi Dương hôn lên đỉnh đầu Quân Thư Ảnh, ” Bọn họ có vẻ cũng không cấp bách. Chắc không phải đại sự gì. Nếu nhanh chỉ bảy tám ngày là có thể trở về.”

” Đã như vậy, thì tùy người.” Quân Thư Ảnh cũng không nói tiếp. Ba người ngồi lại trong sân thêm một lát, chỉ đến khi Tiểu Thạch Đầu cuối cùng cũng ngủ, Sở Phi Dương bế nhũ tử về phòng đóng chặt cửa, trở về lại đem Quân Thư Ảnh đặt trên ghế tựa vuốt ve an ủi một phen.

Sáng sớm mấy ngày sau, Sở Phi Dương chuẩn bị một bọc hành lý gọn nhẹ, dẫn ngựa tới trước cửa.

Sở Phi Dương lên ngựa, cười cười hướng Quân Thư Ảnh phất phất tay, sau đó thúc ngựa rời đi. Tiếng vó ngựa càng ngày càng xa, đồng thời thân ảnh Sở Phi Dương cũng dần tiêu thất trong tầm mắt, giống như hoà tan vào trong cơn gió ban sớm.

Chương 122: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [2]

Chân Thuỷ Môn được kiến dựng trên Chi Vân Sơn.

Vị Phinh Đình tiên tử kia theo đuổi mỹ cảm đến tận cùng, nên nàng ta cho trồng đủ loại hoa trên ngọn núi này, cho dù là mùa nào trong năm, Chi Vân Sơn luôn là trăm hoa đua nở, hương khí toả khắp núi, toàn bộ ngọn núi như được bao phủ bởi mây mờ ngũ sắc, đẹp như tiên cảnh.

Sở Phi Dương tới chân núi, liền thấy hơn mười mỹ nữ như hoa cùng một loại trang phục đứng xếp thành hàng chào đón.

” Các hạ là Sở Phi Dương- Sở đại hiệp phải không? Môn chủ đã đợi nhiều ngày. Sở đại hiệp, Mời.” Một nữ tử dung mạo diễm lệ tiến lên nghênh đón, cung kính thi lễ.

“Làm phiên cô nương dẫn đường.” Sở Phi Dương nhàn nhạt nói, đưa dây cương cho môn nhân đang tiến lên tiếp ứng.

Sở Phi Dương đi theo nữ tử dẫn đầu ven theo sơn đạo dốc ngược đi lên, các môn nhân khác đều cúi đầu liễm mi, yên lặng đi theo. Thế nhưng chỉ dựa vào bước chân mềm mại uyển chuyển cũng có thể nhìn ra, những người này đều thân thủ bất phàm, chí ít tu vi khinh công thuộc loại hiếm có trong giang hồ. Chỉ là người đứng đầu một môn phái như vậy, thì có phiên phức gì cần xin sự giúp đỡ của mình. Sở Phi Dương âm thầm suy nghĩ.

Hơn nửa trờ lần đó ra

Trên ngọn núi này, nơi nơi là người.

Sở Phi Dương ngẩng đầu liếc mắt nhìn một vòng, lại hồ hững cúi đầu hạ thấp tầm mắt. Có người đang quan sát hẳn. Không hiểu là địch hay bạn.

Sau một bụi hoa, một nữ tử mặt che lụa mỏng từ xa xa nhìn theo thân ảnh Sở Phi Dương.

” Người hãy nhìn cho rõ. Đó chính là Sở Phi Dương, Sở Phi Dương chân chính.” Nàng kia mở miệng, thanh âm vô cùng duyên dáng, nhưng mang theo chút hàn lãnh của băng tuyết.

” Thuộc hạ sẽ đem mọi thói quen tác phong của Sở Phi Dương nắm rõ. Xin môn chủ yên tâm, thuộc hạ nhất định không phụ sự tin tưởng của người.” Nam nhân đang quỳ một gối cũng có bóng lưng thon dài cao ngất.

※※※

Nhìn nét mặt Phinh Đình tiên tử, Sở Phi Dương chỉ có thể nghĩ hai chữ, một là mỹ xinh đẹp), hai là cuồng (ngông cuồng). Nhìn kiểu gì, nàng cũng không giống một người đang gặp phiền phức.

” Sao vậy, Sở đại hiệp?! dung mạo của tiểu nữ có vừa mắt Sở đại hiệp?” Phinh Đình tiên tử nằm dựa trên một giường đá nhỏ xung quanh bao vây bởi một tầng lụa mỏng, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, nụ cười thật xinh đẹp.

Sở Phi Dương tưởng ánh mắt đánh giá dò xét của mình khiến Phinh Đình tiên tử kia không thoải mái, vội vã hạ thấp tầm mắt, ôm quyền thi lễ ” Tại hạ lúc nhìn người khác đều nhìn vào tay và mắt, chỉ là thói quen, vô ý mạo phạm giai nhân. Môn chủ thứ lỗi.”

Phinh Đình tiên tử nghe vậy cười khẽ, tiếng như chông bạc, êm tai vô cùng ” Vậy Sở đại hiệp nhận thấy tiểu nữ là người thế nào? Hay là lại gần đây, nhìn kỹ một chút?”

Sở Phi Dương lắc đầu cười nói: ” không cần”

Phình Đình tiên tử ngồi thẳng dậy, tay nâng cằm, bộ dạng ngậy thơ hồn nhiên hỏi ” Nếu như vậy, Sở đại hiệp nói một chút xem, tiểu nữ là kiểu người gì?”

Sở Phi Dương khéo miệng hơi nhếch lên ” Mỹ nhân”

Phình Đình tiên tử che miệng khẽ cười ” Xem ra Sở đại hiệp cũng là người phong lưu. Biết rõ làm cách nào để khiến nữ nhân vui vẻ.” Nàng nói xong liền đi xuống, đi tới trước mặt Sở Phi Dương, nét mặt tươi cười cũng trở nên nhàn nhạt. Khoé miệng vểnh lên, tạo ra một hình cung đáng xưng là đáng tươi cười ngọt ngào, dung mạo trang điểm sắc bén yêu mị, lúc này cũng có chút dịu dàng.

Chỉ sau chốc lát, Chân Thủy Môn Chủ nhẹ nhàng lên tiếng ” Sở đại ca, huynh cảm thấy Phình Đình hôm nay, có xứng với danh hiệu Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân hay không?”

Quân Thư Ảnh cả ngày buồn bực ở trong biệt viện cảm thấy nhàm chán, chỉ là nội lực của y đang từ từ tiêu tán, còn phải trông nom Tiểu Thạch Đầu, cho nên cũng không dám tùy tiện ra ngoài lang bạt.

Thanh Lang thỉnh thoảng còn sai người mang tới vài loại đan dược kỳ quái, còn kèm theo một phong thư âm dương quái khí cho y hoặc Sở Phi Dương. Dược này đương nhiên là ném đi, còn thư gửi cho mình Quân Thư Ảnh chỉ tùy tiện nhìn qua rồi đốt. Mà gửi cho Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh có chút hoài nghi trong lòng nên mở ra nhìn một lần, lại thấy trong thư Thanh Lang nghiêm chỉnh chỉ dạy Sở Phi Dương làm cách nào để chăm sóc người đang mang thai, khiến y tức giận đến muốn thổ huyết.

Quân Thư Ảnh hung ác hồi âm, chỉ nói- người đã làm giáo chủ mà buồn chán như vậy không bằng để ta đoạt lại tự mình làm tốt hơn.

Thanh Lang trả lời cũng rất mau, thanh thoi nói- không nhàm chán bằng Quân huynh ở nhà đợi ngày sinh nở.

Rõ ràng có ý khích tướng, thế nhưng Quân Thư Ảnh cũng không muốn lo nghĩ cái gì nữa, chỉ muốn ngay lập tức đi giết Thanh Lang.

Chính vào lúc này Sở Phi Dương lại trở về. Quân Thư Ảnh đem thư đưa cho hắn xem, cảm hận nói ” Ta không đem Thanh Lang lột da rút gân huỷ đi xương cốt thì không thể giải hận.”

Sở Phi Dương nghe xong, trầm ngâm một lát mới lên tiếng ” Không biết Thiên Nhất giáo chủ lại có quỷ kế gì. Đây rõ ràng là khích tướng. Người đừng trúng kế của hắn.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy nhướn mày ” Sao vậy?! Ta vẫn nghĩ quan hệ giữa người cùng Thanh Lang rất tốt.”

Sở Phi Dương nhú mày nói ” Người không nên suy nghĩ nhiều. Ta sao có thể có quan hệ với Thiên Nhất giáo?!”

Quân Thư Ảnh cũng nhú mày. Sở Phi Dương đối diện với tầm mắt Quân Thư Ảnh, bất đắc dĩ cúi đầu xoa xoa trán, than thở ” Ta có chút mệt nhọc. Hơn nữa vết thương cũ lại tái phát. Ta đi nghỉ ngơi trước, chuyện của người để khi khác hãy bàn.” Nói xong đứng dậy đi về phía hậu viện.

Quân Thư Ảnh cảm thấy có chút không hài lòng, ngay cả chuyện Thanh Lang cũng lười tính toán, vậy đem mấy bức thư này đốt quách cho xong.

Chương 123: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Độ Nhất Mỹ Nhân [3]

Vân Chi Sơn, Chân Thủy Môn.

Trong núi không phân biệt thời gian. Khắp nơi được biến hoa ngàn cách với chốn hồng trần, mỹ lệ tựa như tiên cảnh, lại có giai nhân tuyệt sắc ở bên, mỹ đến sắc bén lại đa tình. Nếu là trước đây, Sở Phi Dương tất nhiên thập phần vạn phần cam tâm tình nguyện phụng bồi. Hẳn tự nhận bản thân là người thức thời, ý tốt như vậy, đương nhiên không nên tùy tiện khước từ. Thế nhưng hôm nay—

” Môn chủ, mỹ cảnh thật đẹp, ngày sau thường thức cũng không muộn, người mời tại hạ đến đây, rốt cuộc đã gây nên chuyện gì?” sau hai ngày dạo chơi ngắm cảnh, Sở Phi Dương cuối cùng cũng nhịn không được lên tiếng thúc giục.

Phình Đình tiên tử liếc khoé mắt nhìn hắc, che miệng cười khẽ ” Việc này ta là chủ còn không cấp bách, ngược lại Sở đại hiệp lại nôn nóng. Giang hồ vẫn nói Sở Phi Dương là người hào hiệp phóng khoáng nhất thiên hạ, lẽ nào hôm nay ở bên ngoài đã có điều gì mong nhớ?”

Nhãn thần Sở Phi Dương bỗng nhiên xa vời vợi, một lát sau cười đáp ” Cũng không phải bên ngoài, là nội tức (1).” (1- vợ)

Ánh mắt Phình Đình tiên tử tối sầm, cúi đầu lên tiếng: ” Chuyện Võ Lâm đại hội ngày ấy từ lâu đã truyền khắp giang hồ, nhưng ta vẫn không tin, huynh sao có thể bị người khác trói buộc....”

Nàng ngẩng đầu, giơ những ngón tay thon dài trắng muốt lên, muốn vuốt ve khuôn mặt Sở Phi Dương, lại bị hắc lùi lại một bước.

Trên mặt Phình Đình tiên tử lộ ra vẻ thương tâm, nàng cười khổ ” Sở đại ca, thật sự đáng giá sao? Vì một ... nam nhân, huynh không thấy đã mất đi quá nhiều?”

Sở Phi Dương lắc đầu cười ” như người uống nước, ấm lạnh tự biết...”

” Đừng nói những... việc này nữa.” Phình Đình tiên tử lên tiếng ngắt lời hẳn. Sau một hồi yên lặng, nàng ngẩng khuôn mặt mỹ lệ ngập tràn bi thương lạnh lẽo lên.

” Sở đại ca, huynh là thiên hạ đệ nhất hiệp nghĩa, cũng là thiên hạ đệ nhất vô tình.” Thanh âm của nàng biểu lộ thương tâm cùng trách móc, ” Có phải ngoại trừ người kia ra, cho dù tổn thương tâm của bất cứ ai, đều không quan trọng?!”

Sở Phi Dương nhíu mày thở dài ” Môn chủ”

” Đủ rồi.” Phình Đình tiên tử tiến lên nắm lấy cánh tay Sở Phi Dương, khổ sở nói ” Ta so với hẳn gặp gỡ huynh trước, so với Mai Hân Nhược cũng gặp gỡ huynh trước, so với bất cứ ai cũng quen biết huynh trước. Vì cái gì lại trở thành như vậy? Mọi thứ ta làm, tất cả đều vì huynh. Mấy năm nay ta gắng sức, không phải vì một tiếng khách khí ‘Môn chủ’ của huynh hôm nay...”

Sở Phi Dương nhìn nữ tử diễm lệ trước mặt, sau khuôn mặt hoá trang mỹ lệ kia vẫn là nữ hài ngây thơ khờ khạo trước đây, nhưng lúc này lại dùng ánh mắt tràn ngập trách móc nhìn hẳn.

” Phình Đình” Sở Phi Dương than thở.

Phình Đình tiên tử uất ức lên tiếng: ” Năm đó huynh từng nói, huynh muốn làm thiên hạ đệ nhất nhân, tương lai kết tóc se tơ cũng phải là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, mới có thể cùng huynh kề vai sát cánh, có thể cùng nhau tiểu ngạo giang hồ. Hôm nay ta đã làm được rồi, Sở đại hiệp ‘lời nói

đáng giá ngàn vàng’ thế nhưng lại đơn phương đối với ta không giữ chữ tín.”

Sở Phi Dương đương nhiên nhớ kỹ, năm đó còn trẻ hết sức lòng bông mơ tưởng. Muốn công thành danh toại, toạ ủng mỹ nhân. Thế nhưng đây cũng không hẳn là hứa hẹn... loại chuyện này thật đúng là.... khó giải bày. Huống hồ bị ánh mắt như vậy nhìn, thực sự cảm thấy bản thân có lỗi với người ta. Sở Phi Dương cũng chỉ có thể áy náy bất đắc dĩ mà than thở: ” Xin lỗi.”

Phình Đình tiên tử căn cứ môi, lại gục đầu xuống nói ” Ta lần này tìm huynh, không vì gì khác, chỉ muốn có một cơ hội.”

Sở Phi Dương có phần khó xử nhúu mày, không tỏ rõ ý tứ.

” Ta không cam lòng.” Phình Đình tiên tử oán giận lên tiếng, tiến lên hung hăng tựa đầu vào lồng ngực Sở Phi Dương, kéo lại Sở Phi Dương đang giật mình muốn thoát ra, ” Đừng nhúc nhích!”

Cảm thấy thân thể trong lòng hơi run rẩy, tuy không nghe thấy thanh âm, nhưng dường như vẫn cảm nhận được nước mắt của nàng, Sở Phi Dương cũng chỉ có thể cứng đờ thân thể, do dự đưa tay vỗ vỗ đầu nàng coi như an ủi.

Phình Đình tiên tử lúc này thực sự nức nở ra tiếng, Sở Phi Dương đành để nàng dựa vào. Phía bên phải cách đó không xa có chút tiếng động thu hút sự chú ý của hắn, đem ánh mắt chuyển qua, nhưng chỉ nhìn thấy vài cành cây rung rung, giống như bị cơn gió vô tình lay động thực tự nhiên. Sở Phi Dương nhúu mày, nhìn về phương đó có chút suy nghĩ.

※※※

Từ khi Sở Phi Dương trở về, Quân Thư Ảnh cảm thấy hắn có chút quái lạ. Thế nhưng quái ở chỗ nào, hắn cũng không rõ lắm.

Vẫn vẻ mặt chính nghĩa ngu ngốc, vẫn chăm sóc cho hắc và Tiểu Thạch Đầu. Nói có chỗ nào không giống trước đây, chính là... không còn cả ngày cuộn chặt lấy hắc. Không còn vẻ mặt chảy nước miếng mà trêu chọc hắc, cũng không có động tay động chân.

Lúc đêm khuya tĩnh lặng, Quân Thư Ảnh rốt cuộc cũng nghĩ ra chỗ không thích hợp. Từ lúc Sở Phi Dương trở về đã năm sáu ngày, thế nhưng đến bây giờ cũng chưa từng tới quấy rối hắc, thực sự rất không bình thường.

Quân Thư Ảnh ngồi nhồm dậy, phần bụng bởi vì đột nhiên động thân nên cảm thấy một chút khó chịu, hắc dùng tay nhẹ nhàng xoa xoa.

Đáng nhẽ Sở Phi Dương không đến trêu chọc hắc, hắc phải vui vẻ ung dung thoải mái. Thế nhưng Sở Phi Dương khác thường như vậy, chỉ sợ gặp phải phiền phức không thể giải quyết? Làm..... phụ thân của Tiểu Thạch Đầu, quan tâm đến người cha khác của nhi tử một chút cũng là điều nên làm.

Nghĩ như vậy, Quân Thư Ảnh đứng dậy khoác thêm y phục, bước trên hành lang đầy ánh trăng, đi về phía phòng Sở Phi Dương.

DƯƠNG THƯ MỊ ANH

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Độ Nhất Mỹ Nhân [4]

Quân Thư Ảnh đẩy cửa bước vào, thả nhẹ cước bộ đi tới bên giường. Sở Phi Dương ở trong mộng cũng chau mày khiến cho hắn có chút lưu ý. Lúc y đi tới bên giường thì, Sở Phi Dương cũng giật mình tỉnh giấc, cảnh giác mà xoay người xuống giường, hét lên ” Ai?!”

” Là ta.” Quân Thư Ảnh đáp.

Sở Phi Dương thở phào nhẹ nhõm, kéo Quân Thư Ảnh ngồi xuống bên giường, đụng chạm với làn da cảm giác có chút lạnh lạnh : ” Buổi tối trời lạnh, cẩn thận một chút.”

Quân Thư Ảnh cười nói ” Ta không sao. Chỉ sợ người có việc.”

Sở Phi Dương nghe vậy nhướn mày ” Ta có thể có chuyện gì. Ngược lại là người mới có.” Sở Phi Dương nói xong đưa tay đặt ở trên bụng Quân Thư Ảnh cười nói ” Phải chú ý nhiều hơn.”

Quân Thư Ảnh hạ thấp tầm mắt, tựa hồ đang nhìn bàn tay đang đặt trên bụng mình kia. Sở Phi Dương thấy mình hành động lỗ mãng, giống như đang đối xử với nữ tử. Thường ngày cư xử với Thư Ảnh như vậy có lúc sẽ làm y tức giận, cũng có lúc y không để tâm. Chẳng biết lúc này Quân Thư Ảnh có chú ý hay không.

Nhưng không có. Quân Thư Ảnh chỉ hơi cúi đầu, Sở Phi Dương có thể thấy hàng lông mi hơi rung động. Y cũng không có ý tứ gạt đi. Sở Phi Dương liền nhẹ nhàng vì y xoa xoa.

Mỗi một lần hoài thai nội lực của Quân Thư Ảnh đều từ từ tiêu tán, cảm giác cũng khó chịu. Sở Phi Dương tận lực dùng nguồn nội lực chí dương của mình xuyên qua lòng bàn tay chậm chậm chảy vào cơ thể hân.

Chẳng biết từ khi nào tư thế đã biến thành Quân Thư Ảnh tựa vào lòng hân. Trên cổ bị những lọn tóc mềm mại lướt nhẹ qua, hơi thở thơm mát dường như quấn quýt vương vấn như có như không, Sở Phi Dương chỉ cảm thấy có chút khó thở. Tận lực kềm chế lực đạo trên tay, bảo trì sự dịu dàng.

Ngoài cửa sổ có tiếng động rất nhỏ, cắt đứt bầu không khí mờ ám. Sở Phi Dương mạnh mẽ ngẩng đầu. Tuy cửa sổ đang đóng chặt, nhưng nhãn thần của hân giống như mang theo phần nộ cùng oán hận, hung ác mà nhìn chòng chọc.

Quân Thư Ảnh tuy nội lực không còn bao nhiêu, nhưng thanh âm vừa rồi hiển nhiên cũng kinh động tới y. Y vừa định đứng dậy, lại bị Sở Phi Dương đứng dậy sớm hơn một chút đè lại xuống giường, sở soạn một chút, cười nói ” Có lẽ là lũ mèo hoang quấy nhiễu chuyện tốt của người khác. Ta đi xem được rồi. Người ở chỗ này chờ ta.” Nói xong liền thông dong nhảy ra ngoài cửa sổ, một chút âm thanh cũng không có, chỉ có tiếng vỗ vào khung cửa, tựa như bị gió lay động.

Cho dù là thần thánh phương nào tới, Quân Thư Ảnh tuyệt không lo lắng Sở Phi Dương không đối phó được. Nằm dựa tại đầu giường, Quân Thư Ảnh chẳng biết từ lúc nào thiếp đi.

Lúc tỉnh lại đã là sáng sớm, ánh nắng nhàn nhạt, xuyên qua song cửa sổ chiếu vào trong phòng, ngoài cửa sổ tiếng chim hót líu lo vô cùng náo nhiệt. Bên hông còn có một cánh tay vắt ngang qua, ngón tay thon dài đặt trên bụng y, từ nơi tiếp xúc kia truyền đến cảm giác ấm áp. Rõ ràng thân hình hai người không kém là bao nhiêu, thế nhưng Sở Phi Dương vẫn cố đem y ôm vào trong lòng, khiến cho cả hai người đều không thoải mái.

Quân Thư Ảnh ngồi dậy, bóp bóp cánh tay có chút tê dại, Sở Phi Dương cũng đã tỉnh, cười khanh khách mà đem mặt áp sát tới, giả bộ than thở ”
Thật là đáng tiếc....”

” Đáng tiếc cái gì? Quân Thư Ảnh khó hiểu lên tiếng hỏi.

Sở Phi Dương cười nói ” Đáng tiếc, thật vất vả người mới có một lần chủ động như vậy, lại bị đám mèo hoang không hiểu phong tình phá huỷ. Càng quá phận hơn là người tự mình chạy tới, cứ nhiên ghé xuống giường ngủ vù vù, người muốn tưởng công ta ghen chết hay sao?!” Sở Phi Dương nói xong nghiêng người đem Quân Thư Ảnh đặt dưới thân, vẻ mặt tươi cười.

Quân Thư Ảnh nhú mào, hơi giãy dụa ” Lăn xuống. Giữa ban ngày ban mặt phát dục cái gì.”

Cuối cùng Quân Thư Ảnh cũng tránh khỏi người phía trên, xuống giường mở cửa sổ. Không gian trong phòng trở nên sáng rực, xua tan bóng tối lờ mờ. Chỉ còn Sở đại hiệp một mình rúc vào góc phòng hắc ám nâng một trái tim đau đớn vỡ thành từng mảnh.

Quân Thư Ảnh lắc lắc đầu, mình hăn là hoa mắt rồi mới có thể nghĩ người này trở nên khác thường, còn lo lắng Sở Phi Dương có nỗi phiền toái quần thân. Hăn quả thực bình thường tới mức không thể bình thường hơn.

Chân thủy môn.

Phình Đình tiên tử tiếp nhận mật báo, cho hạ nhân lui xuống. Nhìn xong liền thuận tay thiêu huỷ tờ giấy nhỏ kia, khoé miệng lộ ra tiểu ý ” Tên Hắc Phong này, diễn kịch y như thật. Cho dù ở trước mặt ta, e rằng ta cũng không phân biệt được thực giả.”

Đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng ” Phình Đình “

Phình Đình tiên tử vội vã quay đầu lại, nhân tiện đem dúm tro tàn thả xuống làn nước dưới cây cầu.

Ánh mắt Sở Phi Dương đảo qua đám bụi trên mặt nước, nhìn về phía nàng lại hé ra khuôn mặt tươi cười, giống như lơ đãng mà hỏi thăm ” Cái gì vậy?”

” Không có gì. Mật báo về chút sự vụ môn phái mà thôi. Máy thứ này tạm thời không thể để huynh xem.” Phình Đình tiên tử dịu dàng cười nói ” Trừ phi toàn bộ Chân Thủy Môn đều là của huynh, huynh muốn nhìn cái gì cũng được.” Nói xong liền nhẹ nhàng ghé qua.

Sở Phi Dương chớp động thân hình, đưa tay lễ độ mà hơi đỡ nàng một chút, ngay tức khắc đã thối lui. Tận lực xem nhẹ khuôn mặt mỹ lệ kia lộ ra thần sắc buồn bã, Sở Phi Dương xoay người sang chỗ khác, nhưng không cách nào khắc chế mà để lộ ra chút mệt mỏi cùng nụ cười cay đắng.

Chương 125: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [5]

Quân Thư Ảnh bởi vì một nguyên nhân rất rõ ràng nào đó mà tiêu hao phần lớn công lực, hiện nay đã không còn bao nhiêu, tuyệt thế võ công cũng chỉ còn là vài chiêu thức hoa mỹ mà thôi.

Không có nội lực, tất nhiên cũng không có tai thính mắt tinh như trước, có thể nhận biết được tiếng động rất nhỏ. Mặc dù như vậy, Quân Thư Ảnh cũng biết đình viện này không an tĩnh như vẻ bề ngoài của nó. Bởi vì Sở Phi Dương rõ ràng đang đề phòng cái gì đó. Thế nhưng mặc cho Quân Thư Ảnh hỏi bao nhiêu lần, đáp án của Sở Phi Dương vĩnh viễn là không có việc gì người không nên suy nghĩ nhiều. Khiến cho Quân Thư Ảnh nhìn không được mà bạo phát lửa giận.

” Nội lực của ta tuy hầu như không còn, nhưng ta chưa có mù. Người cả ngày đứng thẳng hai lỗ tai, khinh ta nhìn không thấy sao?” Quân Thư Ảnh tức giận đập bàn nói ” Rốt cuộc có chuyện gì ghê gớm, mà người lại dấu giếm ta như vậy?!”

Sở Phi Dương bật cười ” Cái gì mà cả ngày đứng thẳng lỗ tai? ! Cách nói của người sao kỳ quái vậy. Dù sao cùng là giai công tử tài hoa trác tuyệt, như thế nào càng ngày càng có phong phạm giống như đại nương bên hộ thợ săn lảng giềng kia. Không được, sau này người không được hờ một chút là đem Tiểu Thạch Đầu sang gửi nàng trông nom.”

” Sở Phi Dương ” Quân Thư Ảnh nheo nheo con mắt, trong thanh âm đã mang theo vẻ bình yên trước cơn bão.

” Được rồi, được rồi, đừng nóng giận.” Sở Phi Dương nhìn sắc mặt y đã đông lạnh, tựa hồ thực sự tức giận không nhỏ, vội bước lên trước lên tiếng

trấn an.

” Người đừng mong lừa gạt cho qua.” Quân Thư Ảnh cả giận ” Từ sau khi trở về hành động của người rất kỳ quái. Nếu không phải bộ da mặt này dày đến mức hiểm có ‘ độc nhất vô nhị ’ , thì ta thật sự hoài nghi người có phải Sở Phi Dương kia hay không.”

Sở Phi Dương nhếch nhếch khoé miệng ” Lại suy nghĩ nhiều rồi.” Nói xong đưa tay ôm lấy Quân Thư Ảnh, bàn tay đặt trên cái bụng hơi lộ ra của y, cười nhẹ ” Đều là do vật nhỏ này ảnh hưởng. Người nên thả lỏng tâm tình, chờ sau khi sinh hạ, người sẽ biết chưa có gì thay đổi, người chỉ là... mãi cảm thời kỳ thai nghén thôi.”

” Cút!” Quân Thư Ảnh chán ghét đẩy Sở Phi Dương ra. Y muốn đem mọi chuyện nói cho rõ ràng, nhưng Sở Phi Dương không bao giờ chịu xử nghiêm túc. Điều này làm y khó có thể bình tâm tĩnh khí.

Tiểu Thạch Đầu đang tự mình chơi đùa trên chiếc chiếu, bị hai người ồn ào làm cho kinh động, mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn qua bên này, nghi hoặc kêu lên ” A?”

Sở Phi Dương cười cười, đang muốn đi qua, lại thấy Tiểu Thạch Đầu khó khăn nhồm người dậy, trong tay vẫn xách món đồ chơi, hơi run rẩy đi qua, ngay lập tức... ngã vào lòng Quân Thư Ảnh, giãy dụa muốn được bế.

Quân Thư Ảnh ôm thân thể bé nhỏ mập mạp của nhi tử lên. Tiểu Thạch Đầu tựa vào trong lòng y, kêu lên thoả mãn, tiếp tục nghịch ngợm món đồ chơi trong tay, cái miệng hơi mở ra đã lại muốn chảy nước miếng.

Sở Phi Dương nhìn một loạt hành động của tiểu nhi tử, lắc đầu lên tiếng ” Tiểu tử này cũng quá lanh lợi. Nhỏ như vậy đã biết khoe mẽ rồi.”

Quân Thư Ảnh chỉ lãnh đạm nhìn hẩn một cái, cũng không có phản ứng. Sở Phi Dương lừa gạt khiến lòng y tràn đầy lửa giận, nếu đã không thể hỏi

gì từ Sở Phi Dương thì y cũng chẳng thèm mở miệng.

Sở Phi Dương biết mình đã chọc giận Quân Thư Ảnh, ngượng ngùng sờ sờ mũi, đi lại gần, xoa xoa khuôn mặt Quân Thư Ảnh nói ” Đừng nóng giận. Ta sẽ thắng thắn còn không được sao?” Quân Thư Ảnh chán ghét né một chút, Sở Phi Dương cũng lờ đi, từ trong lòng y ôm lấy Tiểu Thạch Đầu, cười nói ” Ta đem tiểu tử vương váu này khoá lại đã. Chờ ta trở lại cùng người đóng cửa nói chuyện thắng thắn.”

Tiểu Thạch Đầu ở trong lòng Sở Phi Dương giẫy dụa, hướng Quân Thư Ảnh vươn hai tay nhỏ bé kêu ‘A’ ‘a’ . Sở Phi Dương giơ đại chưởng nắm lấy hai cánh tay nhỏ bé của nhi tử, đưa đến bên miệng nhẹ nhàng cắn, cười nói ” Giả bộ ngoan ngoan cũng vô dụng. Cha người sợ tiểu quý người ở đây sẽ trở ngại chuyện tốt của đại nhân.”

Nói xong liền quay đầu nhìn về phía Quân Thư Ảnh, đã thấy y ra vẻ khinh thường quay mặt đi. Sở Phi Dương cười nói ” Chờ ta trở lại. Ta nhất định hảo hảo thắng thắn thừa nhận mọi chuyện với người.” Nói xong liền ôm Tiểu Thạch Đầu không chịu thuận theo ra cửa.

Chờ hẳn quay về rồi thì, Quân Thư Ảnh quả nhiên không còn ở trong phòng. Sở Phi Dương xoa xoa mi tâm, lộ ra một tia cười khổ.

Liên tiếp mấy ngày, sắc mặt Quân Thư Ảnh cũng không vui vẻ. Sở Phi Dương nói gì cũng mặc kệ, mặc cho hằn da mặt đầy nhiều lần trêu chọc, cũng coi như không.

Quân Thư Ảnh càng ngày càng không chịu nổi hằn quấy rầy, tận lực né tránh hẳn. Sở Phi Dương cũng thức thời mà không tới làm phiền y, mỗi ngày đều cùng Tiểu Thạch Đầu chơi đùa, ba ngày thì có hơn hai ngày không nhìn thấy Quân Thư Ảnh.

Thái dương giữa trưa thật gay gắt, Sở Phi Dương trốn dưới bóng râm, mặc cho Tiểu Thạch Đầu ở trên người hằn bò qua bò lại. Đột nhiên tiếng xé

gió vang lên, Sở Phi Dương mở choàng mắt, đưa ngón tay kẹp lấy, là một tờ giấy được vo tròn. Vừa mở ra nhìn, sắc mặt đột nhiên sa xám xuống.

Tiểu Thạch Đầu hiểu kỳ đi tới nhìn, vươn tay muốn kéo tờ giấy kia. Sở Phi Dương nhẹ nhàng mở ra ngón tay non mềm mỗm mĩm của nhi tử, rút tờ giấy ra, dùng nội lực đem nó tán thành bột phấn, gạt đi về âm trầm trên mặt, tiếp tục cùng Tiểu Thạch Đầu chơi đùa.

※※※

Chân thủy môn.

Hắc y nhân cung kính quỳ trên mặt đất, Phình Đình tiên tử nhìn vào tấm gương tinh tế cẩn thận tô tô vẽ vẽ hoá trang khuôn mặt, nhàn nhạt hỏi ” Mật tín đã giao đến tay Hắc Phong chưa?”

” Bẩm môn chủ, đã giao.” Tên thuộc hạ lên tiếng trả lời.

” Tốt.” Phình Đình tiên tử cười nói ” Lúc trước bởi vì sợ Quân Thư Ảnh nghi ngờ, cho nên mới để Hắc Phong chuyên tâm đóng vai Sở đại ca, không cần đúng giờ bẩm báo với ta. Ngược lại khiến các người hao phí tinh lực, vừa giám sát lại vừa phải truyền tin.”

” Thuộc hạ cam lòng vì môn chủ mà nhảy vào dầu sôi biển lửa, máu chảy đầu rơi!” hắc y nhân lớn tiếng biểu lộ trung tâm.

Phình Đình tiên tử vui vẻ nói ” Hảo, tốt lắm. Các người cùng Hắc Phong đều là thân tín của ta. Dù sao Sở đại ca sớm muộn cũng là của ta, nếu Hắc Phong thực sự thích Quân Thư Ảnh kia, hẳn chắc chắn không vì bản thân mình. Ta sợ hăn đầu gỗ không hiểu, mới cố ý nhắc nhở hăn.” Nói xong nàng cảm phiền son đỏ thắm nhậm nhậm trên môi, khẽ cười ” Đến lúc đó mỗi người đều có nơi thuộc về mình, đúng là giai đại vui mừng. Người nói có đúng hay không?!”

” Môn chủ nói rất phải.”

Phình Đình tiên tử cười cười, càng cẩn thận chải chuốt hàng mi mỹ lệ.

Chương 126: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [6]

Quân Thư Ảnh nhàn nhã thông dong trải qua năm sáu ngày không bị ai quấy rầy, nhưng cũng không cảm thấy thoải mái như trong tưởng tượng.

Vừa biết rõ có người đang theo dõi, nhưng lại không có sức lực bắt bọn đạo chích này lôi ra. Vừa nghĩ nhất cử nhất động của mình đều lọt vào tầm mắt đám người đang ẩn nấp trong bóng tối kia, Quân Thư Ảnh cảm thấy cả người khó chịu.

Bất quá nghĩ kỹ lại, với tích cách Sở Phi Dương luôn một bộ dấm chua đối với mình như gà mẹ che chở gà con, lúc này lại không nói gì với mình, cũng không có hành động gì khác thường. Vậy chỉ có một khả năng, mục tiêu bọn họ nhắm đến là Sở Phi Dương, không phải mình. Mặt khác ... còn một nguyên nhân, khiến cho y không thoải mái. Vài ngày không nhìn thấy Sở Phi Dương, dĩ nhiên cũng thấy cả người khó chịu. Nhàn nhã thì đúng là có nhàn nhã, nhưng cũng không thấy dễ chịu.

Cho nên khi Sở Phi Dương xách bầu rượu cùng hai tửu bối tới đình viện này, Quân Thư Ảnh cũng không giống như mấy hôm trước trong lòng nóng nảy mà đuổi người đi.

Sở Phi Dương đứng bên cạnh cửa, cười đến mức vẻ mặt như ánh dương quang xán lạn. Hắn giơ bầu rượu trong tay, như hiến vật quý cười nói ” Hảo tửu trăm năm của Tuý Tiên Lâu, yêu quân nhất phẩm, các hạ có nguyện ý cùng ta thưởng thức?”

Quân Thư Ảnh nhìn hắn một cái, không có trả lời, lại đi vào trong phòng ngồi xuống bên cạnh bàn.

Khoé miệng Sở Phi Dương lộ ra tiểu ý càng sâu, vào theo y, ngồi xuống bên người Quân Thư Ảnh. Hắn đưa tay rót hai chén rượu, cầm lấy một chén đặt trước mặt Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương mờ ám nở nụ cười nói ” Ta đã đem Tiểu Thạch Đầu hảo hảo khoá trong phòng ... ” nói xong đem chén rượu buông xuống đưa tay đặt trên mu bàn tay Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng vỗ về.

Quân Thư Ảnh cầm chén rượu uống một hơi cạn sạch, lại hạ tầm mắt thưởng thức ngọc bôi nho nhỏ trong tay.

Sở Phi Dương thoáng kinh ngạc nhú mày. Trước đây chỉ trêu chọc một chút cũng đen mặt, lần này lại thực hiểm thấy, cứ nhiên không có nổi đoá.

Sở Phi Dương lại vì y châm một chén, Quân Thư Ảnh ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Sở Phi Dương cười cười mở miệng nói ” Uy, nguời âm dễ say a.”

Quân Thư Ảnh nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn một cái, lại tự mình châm hai chén rượu.

Sở Phi Dương nhìn y, hô hấp bất giác đông cứng, bởi vì mấy ngày trước có chút chuyện không vui vẻ lắm, hắn không hi vọng Quân Thư Ảnh để hắn nhìn thấy sắc mặt hoà nhã gì. Thế nhưng hiện giờ....

Sở Phi Dương da mặt dầy mà kéo bàn tay thon dài của Quân Thư Ảnh nắm lấy, cười nhẹ nói ” Sao lại thuận theo như vậy?! Mấy ngày không gặp, thực sự nhớ nhung sao?!”

Quân Thư Ảnh rút tay ra, cầm lấy chén rượu của mình, ở trên chén rượu của Sở Phi Dương cộng nhẹ một cái nói ” Hãy bớt xàm ngôn đi, cùng ta uống rượu.”

Sở Phi Dương nhướng mày, cũng đem tửu bôi uống cạn, cười đến mặt mày loạn loan, đang muốn nói gì đó, đột nhiên biến sắc, ánh mắt sắc bén

nhìn về phía cửa sổ.

” Thực sự đáng ghét hơn bọ chó.” Sở Phi Dương nhíu mày thấp giọng nói, dường như đã có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Quân Thư Ảnh cũng lườm hỏi, chống khuỷu tay ở trên bàn lắc lắc chén rượu chỉ còn phân nửa, biểu tình rõ ràng đang xem hí kịch.

Sở Phi Dương oán hận một tay xách bầu rượu, một tay ôm lấy Quân Thư Ảnh, đứng dậy đi về phía giá sách trong nội thất (gian phòng phía trong).

” Người làm gì vậy?” Quân Thư Ảnh cả kinh nói.

Tới trước giá sách kia, Sở Phi Dương vươn tay, không biết là vỗ vào cơ quan nào, hai người liền bị một cổ lực mạnh đẩy về phía trước, dường như xuyên qua giá sách dày nặng kia. Quân Thư Ảnh chỉ thấy trước mắt tối sầm, sộc vào mũi là mùi âm lãnh, lại không biết bản thân đang ở nơi nào. Còn chưa kịp phản ứng, đã bị Sở Phi Dương nắm lấy đẩy tới dựa vào trên tường.

Chương 127: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Độ Nhất Mỹ Nhân [7]

Tiểu Thạch Đầu đang ở trên giường nhỏ tỉnh lại, dùng cánh tay nhỏ bé mồm mồm dụi dụi hai mắt, nằm trên giường quay đầu nhìn xung quanh một chút, nhưng không trông thấy hai thân ảnh quen thuộc. Tiểu hài tử đem món đồ chơi nắm chặt trong tay đưa lên miệng cắn một lát, chỉ đến món đồ kia ướt đầm, dưới cảm cũng dính đầy nước bọt, mới nhàm chán mà buông món đồ chơi ra.

Tiểu Thạch Đầu vươn tay cố gắng nghiêng thân hình bé nhỏ mập mạp, gian nan mà bò dậy. Bò đến bên mép giường nhìn một vòng, bị độ cao như vách núi kia dọa cho hoảng sợ mà lùi lại phía sau. Chậm rì rì mà quay thân một vòng, đem mông xoay ra ngoài, đặt mông ngã xuống phía dưới. (giảm thiểu thương vong đây)

Phía dưới giường cố ý đặt một tấm đệm thật dày, Tiểu Thạch Đầu ngã chống bốn vó đang bò dậy, nhoáng một cái đã đi đến bên cạnh cửa. Đưa tay đẩy đẩy, đẩy không động. Lại ra sức mà kéo kéo, vẫn không chút lay chuyển.

” Ngốc... A... A... ” Tiểu Thạch Đầu mở miệng kêu lên, dùng hết sức lực của hài tử lay lay. Cánh cửa vang lên vài cái. Tiểu Thạch Đầu dừng lại, ngửa đầu nhìn cánh cửa cao như Nam Thiên Môn (cổng trời), đợi trong chốc lát.

Tất nhiên là một chút động tĩnh cũng không có.

Tiểu Thạch Đầu quay người, lại chậm rãi đi trở về. Đột nhiên, ‘ Két’ một tiếng, phía sau một tia gió lạnh thổi vào.

” Nha?” Tiểu Thạch Đầu chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía đại môn đang chậm rãi mở ra.

※※※

Chân thủy môn.

” Sở đại ca, huynh xem những... loài hoa này, tất cả đều là ta hao hết tâm lực từ mọi nơi thu thập tới. ” Phinh Đình tiên tử chỉ ra xung quanh nơi muôn hoa đua nở tươi đẹp như những đám mây ngũ sắc, giống như dâng vật quý nói, ” Ta dám cam đoan với huynh ở nơi khác không thể thấy được trăm hoa đua nở mỹ lệ như vậy.”

Nàng đối với Sở Phi Dương luôn là vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên, dung mạo như tranh, càng thêm động lòng người.

Sở Phi Dương nhàn nhạt đáp lời: ” Hoa đúng là rất đẹp, nhưng người đẹp hơn.”

Đối với lời khen ngợi thẳng thắn như vậy, lời khen đó lại xuất ra từ miệng Sở Phi Dương, Phinh Đình tiên tử đương nhiên tâm hoa nở phóng. Nàng không chút che giấu mà lộ rõ niềm hân hoan nơi chân mày, nụ cười trên mặt cũng càng thêm ngọt ngào ” Sở đại ca, huynh cuối cùng cũng thấy Phinh Đình thật là tốt.... ” nói xong đi tới gần, đem khuôn mặt tựa trên lồng ngực Sở Phi Dương, lại lên tiếng ” Ta thấy Sở đại ca mấy ngày qua có chút rầu rĩ không vui, cho nên đã ra lệnh cho thuộc hạ thỉnh tiểu oa nhi của huynh đến đây. Quá hai ngày là huynh có thể thấy nó. Nhi tử của Sở đại ca, ta cũng muốn tiếp kiến.”

” Cái gì?! ” Sở Phi Dương chặn ngang lời đưa tay giữ lấy Phinh Đình tiên tử, nắm lấy hai vai nàng kêu lên ” Lời muội nói không phải sự thực đúng không. Nếu như để... nếu để cho Quân Thư Ảnh biết, hã....” Sở đại ca, huynh yên tâm, ta đã nói Hắc Phong võ về Quân Thư Ảnh, hơn nữa thoát nhìn hã làm rất khá. ” Phinh Đình tiên tử cười nói ” Thủ hạ của ta

nhất định sẽ hảo hảo đem Sở tiểu công tử an toàn trọn vẹn hoàn hoàn hảo hảo mà dẫn tới đây . Ta làm như vậy, chỉ là mong muốn Sở đại ca sau này có thể toàn tâm toàn ý ở lại bên người Phình Đình .” Phình Đình tiên tử nói xong lại dựa vào lòng Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương đỡ bờ vai nàng bàn tay nhẹ nhàng đặt trên mái tóc nàng, trên mu bàn tay vì âm thầm dụng lực mà gân xanh nổi chằng chịt. (em giả mạo em í sợ anh Dê đến nổi cả gân xanh ~_~')

Quân Thư Ảnh nhắm mắt, vừa mở ra thì đã thích ứng với tia sáng u ám. Y nhìn xung quanh một chút, đúng là một gian mật thất được bày trí trang nhã. Bốn phương đều là đồ đá, vật bày trí bằng đá, giường đá, đầy đủ mọi thứ.

“... trong biệt viện này của người còn có bao nhiêu mật thất người khác không biết?” Quân Thư Ảnh có chút bất đắc dĩ, ” Người làm đại hiệp mà xem ra cũng không quá quang minh lỗi lạc.”

” Cũng không phải ta đào ra.” Sở Phi Dương vẻ mặt vô tội nói, bàn tay phía dưới đã không thành thật ở trên lưng Quân Thư Ảnh chậm rãi vuốt ve, tới tận phần bụng trơn nhẵn hơi gồ lên kia, đem mặt tiến lại gần nhẹ nhàng hôn lên hai má y, khẽ cười nói : ” Hiện tại.... có thể chứ?”

Quân Thư Ảnh quay đi không thèm đoái hoài, nhìn không ra biểu tình. Sở Phi Dương cũng không lo lắng, đại chưởng ở trên bụng y khẽ vuốt ve, nhất định phải chờ y trả lời.

” ... có thể.” Quân Thư Ảnhsau một hồi lâu mới đáp lời.

Tiểu ý trên mặt Sở Phi Dương càng sâu, bỗng nhiên cúi người đem Quân Thư Ảnh ôm lấy. Quân Thư Ảnh cả kinh, theo bản năng đưa tay chụp lên vai Sở Phi Dương, xoay người một cái từ trong lòng Sở Phi Dương

nhảy xuống. Vừa đứng vững đã thấy Sở Phi Dương đang nhìn mình có chút ai oán.

” cảnh giác của người tập võ, người biết mà.” Quân Thư Ảnh ho nhẹ một cái lên tiếng giải thích.

.....

Sở Phi Dương thực sự yêu chết cái thái độ phối hợp ngoan ngoãn phục tùng của y lúc trên giường. Tựa hồ cho dù hấn làm ra hành vi quá giới hạn gì Quân Thư Ảnh cũng không cảm thấy quá đáng. Đã như vậy, hấn tự nhiên không cần phải thay y tự trách mình luôn được tiện nghi lại còn khoe mẽ.

Sở Phi Dương khoát khoát tay, vẻ mặt biểu lộ ‘ quên đi ta không so đo với người’. Quân Thư Ảnh có chút xấu hổ đi đến trước mặt Sở Phi Dương. Sở Phi Dương cười cười, ôm lấy y, thi triển khinh công, đem hai người đồng thời nhẹ nhàng bay đến trên chiếc giường đá rộng lớn.

‘ Sột soạt’ tiếng ma sát của quần áo, trong mật thất phong kín vang lên thanh âm rên rỉ đầy tình sắc, trong ánh sáng mờ mờ hồ có thể thấy được hai thân ảnh dây dưa cùng một chỗ.

Chương 128: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [8]

Quân Thư Ảnh ngửa mặt nằm trên giường đá, sắc mặt vì động tình mà ửng hồng. Sở Phi Dương cúi đầu vào trước ngực y liếm lộng, Quân Thư Ảnh có chút khó nhịn giãy dụa ở dưới thân hắn, hỗn hển nói ” Đừng... đừng chơi đùa nữa... Người...” Sở Phi Dương ngẩng đầu, dưới ánh sáng hôn ám đôi mắt hắc bạch phân minh của hắn càng đặc biệt sáng tỏ. Hắn có một đôi mắt vô cùng đẹp đẽ. Quân Thư Ảnh kìm lòng không nổi muốn đưa tay chạm vào khuôn mặt ôn nhu tươi cười kia.

Thế nhưng Sở Phi Dương lại cầm tay y, đột nhiên cười gian xảo, kéo ngón tay Quân Thư Ảnh xoa xoa nhũ tiêm trước lồng ngực trần trụi bị nước bọt dính ẩm ướt đang găng gượng sưng đỏ của chính y.

Quân Thư Ảnh dồn dập thở ra một hơi, muốn đem tay rút ra, lại bị Sở Phi Dương nhanh chóng dùng lực ngăn cản, không thể động đậy.

Sở Phi Dương dẫn dắt ngón tay y nhẹ nhàng vân vê điểm mẫn cảm trước ngực, Quân Thư Ảnh nhắm mắt lại nghiêng mặt đi, thân thể có phần run rẩy, không biết là sướng khoái hay hổ thẹn.

Sở Phi Dương cười nhẹ nói ” Thoải mái sao?!”

Tự nhiên không nhận được hồi đáp. Sở Phi Dương chậm rãi hôn xuống phía dưới, kiên trì mà khơi mào tính dục của Quân Thư Ảnh, lại đem địa phương phải tiếp nhận hân tử mĩ ấn nhu mở rộng.

Sở Phi Dương mở ra đôi chân thon dài mềm dẻo của Quân Thư Ảnh, đem dục vọng to lớn nóng bỏng ở nơi ẩm ướt giữa hai đùi y nhẹ nhàng ma sát, Quân Thư Ảnh có chút khó nhịn mà khẽ ‘ Hừ’ một tiếng.

Sở Phi Dương áp người xuống, có chút thô lỗ đem năm ngón tay xen vào mái tóc của Quân Thư Ảnh vuốt ve, hôn y thật sâu. Rồi sau đó lại buông đôi môi hồng diễm bị hấn làm cho ẩm ướt, ngược lại dùng đầu lưỡi ở trên mặt Quân Thư Ảnh liếm tới liếm lui.

” ... Người là cầu sao?” Quân Thư Ảnh ngửa mặt tránh né môi lưỡi ướt rượt của hấn, có chút bất mãn mà nhú mày.

Sở Phi Dương khẽ cười một tiếng, kéo tay Quân Thư Ảnh khoác lên bờ vai của chính mình, ý bảo y ôm mình. Quân Thư Ảnh mở rộng song chưởng thon dài ôm chặt lấy cổ Sở Phi Dương. Sở Phi Dương thoả mãn mà hôn lên chóp mũi y, cười nhẹ nói ” Ta đi vào.” Nói xong hạ thân khẽ đỉnh đầu một cái.

Quân Thư Ảnh ngẩng đầu cắn môi Sở Phi Dương, đầu lưỡi Sở Phi Dương không chút trở ngại mà tiến vào khoang miệng y, tàn sát bừa bãi xung quanh. Trong thanh âm của nụ hôn ẩm ướt đầy tình sắc, Sở Phi Dương cũng không khống chế được nữa, dùng sức mà tiến vào địa phương mềm mại đang chào đón hấn kia.

Bởi vì tình huống thân thể của Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương đã tận lực khắc chế chính mình, không dám quá mức phóng túng. Thế nhưng tiếng thở dốc đầy mị hoặc cùng khuôn mặt của Quân Thư Ảnh ngay trước mắt đối với hấn có lực hấp dẫn trí mạng, lại lần nữa thử thách sức nhẫn nại của hấn.

” Quân Thư Ảnh, người.... ” Sở Phi Dương liếm liếm môi, nhưng cũng không biết chính mình muốn nói cái gì. Hấn chỉ có thể đem mặt vùi vào giữa cổ Quân Thư Ảnh, nỗ lực bảo trì động tác ôn nhu.

Quân Thư Ảnh giang hai tay, khẽ vuốt mái tóc dài sau gáy của Sở Phi Dương. Sở Phi Dương bị động tác tiếp xúc nhẹ nhàng khiêu khích kia khiến cho dục hoả mãnh trưởng trong nháy mắt, hấn ngẩng đầu, hai mắt bị

dục vọng thiêu đốt đến cháy đỏ, ở trong khoảng không hôn ám lại càng có vẻ sáng rực. Quân Thư Ảnh cùng Sở Phi Dương bốn mắt nhìn nhau. Y vẫn rất thích đôi mắt của Sở Phi Dương, hình dạng rất đẹp, lúc cười đuôi mắt hơi cong lên, chân mày khoé mắt đều mang theo tiểu ý như cơn gió nhẹ. Lúc giết người lại tựa như một thanh lợi kiếm, lợi hại cùng băng lãnh. Nhưng nhiều nhất chính là, ánh mắt kia y như hắc ‘ hắc bạch phân minh’, giống con người của hắc ôn nhu và bao dung.

Sở Phi Dương đột nhiên mạnh mẽ dùng chút lực, Quân Thư Ảnh rên khẽ một tiếng, nhắm mắt lại quay mặt đi, vẻ mặt nhẫn nại.

” Người đã yêu chết ta rồi.” Sở Phi Dương liếm liếm môi cười nói ” Phải ngoan ngoãn để tướng công sáng khoái, hiểu không.” (anh bĩ vừa thôi >_<’)

Quân Thư Ảnh khinh bỉ quét mắt liếc hắc, vừa muốn mở miệng, lại bị Sở Phi Dương xấu xa đại động vài cái, khiến y chỉ có thể phun ra mấy tiếng rên rỉ vỡ vụn.

” Lúc này người chỉ cần ở trên giường mở miệng hảo hảo mà kêu cho ta nghe là được.... ” Sở Phi Dương cười khẽ, chậm rãi hôn lên môi Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh nhắm hai mắt, nắm chặt lấy tay Sở Phi Dương .

Chẳng biết lần qua lần lại bao lâu, Sở Phi Dương nhớ tới tình trạng thân thể Quân Thư Ảnh, không ở trong người y phát tiết. Hắc tiện tay dùng chân nện dưới thân lau khô thân thể của Quân Thư Ảnh vì dính tình dịch của hai người mà ẩm ướt, liền kéo Quân Thư Ảnh lại gần, tiếp tục vuốt ve an ủi.

Quân Thư Ảnh không có nội lực hộ thể, đương nhiên không thể so với Sở Phi Dương tinh lực tràn đầy, dĩ nhiên có phần mệt mỏi. Y nằm trong lòng Sở Phi Dương, hơi buồn ngủ. Thế nhưng ở phía sau bộ vị cứng rắn

của Sở Phi Dương vẫn đinh đĩnh hẳn là chưa thoả mãn. Quân Thư Ảnh cũng lười để tâm hẳn.

Lại qua một lát, Quân Thư Ảnh bỗng nhiên nghe được trên đỉnh đầu truyền đến một ít âm hưởng. Y mở choàng mắt, chống đỡ thắt lưng mới nhừ ngồi dậy.

” Người nghe xem.” Quân Thư Ảnh ra hiệu cho Sở Phi Dương đang lơ đãng nghe thanh âm truyền từ trên đỉnh đầu.

” Xuyt, không có việc gì. Nằm thêm một chút.” Sở Phi Dương lại muốn đem Quân Thư Ảnh đè xuống, ” Có lẽ Tiểu Thạch Đầu đã tỉnh.”

” Mật thất này dưới gian phòng của Tiểu Thạch Đầu ?!” trong nháy mắt Quân Thư Ảnh đen mặt.

Sở Phi Dương áp sát tới... chăm chú nhìn sắc mặt Quân Thư Ảnh, bàn tay to lớn chuyển tới mặt y, ở trên má y hung hăng hôn một cái, cười nói ” Không cần lo lắng, tiểu quý đầu kia không nghe được đâu. Hơn nữa, chung quy so với người đem nó nhốt dưới ván giường tốt hơn nhiều.”

“.... ” Quân Thư Ảnh đen mặt ngồi dậy. Sở Phi Dương vội vã đem người đè lại ” Được rồi, được rồi, chúng ta nghe xem Tiểu Thạch Đầu muốn làm cái gì. Người không hiểu kỳ sao?”

Sở Phi Dương kiên quyết kéo Quân Thư Ảnh lại, để y dựa vào lòng mình. Nhìn Quân Thư Ảnh lại muốn nói cái gì đó, chỉ cười cười ra hiệu ‘ đừng lên tiếng’.

Quân Thư Ảnh im lặng, sắc mặt vẫn có chút khó coi như cũ.

Trên đỉnh đầu thanh âm rất nhỏ vẫn duy trì liên tục, chậm rãi, nhẹ nhàng, đơn điệu mà lặp đi lặp lại. Sở Phi Dương đột nhiên cười ra tiếng., Quân Thư Ảnh hướng về phía sau liếc mắt, chỉ nhìn thấy hàm răng trắng

sáng đến chói mắt của hắn. Sở Phi Dương đưa tay ôm lấy cổ Quân Thư Ảnh, kê mặt lên vai y, cười nói “Tiểu tử kia đang đi tới cửa đâu. Chân ngắn, đi thực chậm.”

Quân Thư Ảnh cũng ngưng thần lắng nghe, nhưng nhĩ lực của y hiện tại chỉ ngang với người thường, đương nhiên không nghe được rõ ràng.

Sau một lúc lâu, Sở Phi Dương cười nói : ” Đang đập cửa. A, đang gọi cha. Tiểu tử này nói còn chưa sôi.”

Nét mặt Quân Thư Ảnh cũng có chút mỉm cười. Sở Phi Dương nhin không được tiến lại gần, vừa muốn hôn lên khoé miệng mang theo tiểu ý kia, biểu tình trên mặt đột nhiên trở lên nghiêm túc.

” Xảy ra chuyện gì?” Quân Thư Ảnh nghi hoặc hỏi.

” Không có việc gì, Tiểu Thạch Đầu tỉnh rồi, ta sợ nó tự mình làm ngã mình. Ta đi xem nó, người nghỉ ngơi trước đi.” Sở Phi Dương nói xong đứng dậy chỉnh trang xiêm y, ra khỏi mật thất.

Quân Thư Ảnh cũng không suy nghĩ nhiều, tê liệt ngã xuống trên giường đá xoa xoa thắt lưng đau nhức.

Chương 129: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [9]

Phía sau cánh cửa vang lên một tiếng ‘kẹt’, một chút gió lạnh thổi vào. Tiểu Thạch Đầu quay đầu lại nhìn về phía cánh cửa gỗ đang chậm rãi mở ra “A?”

Một thân ảnh cao lớn xuất hiện ngay trong tầm mắt, Tiểu Thạch Đầu cười đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn thành một nhúm, vui vẻ chạy về phía người nọ: ” A ngốc, ngốc....”

Sở Phi Dương cúi người ôm lấy Tiểu Thạch Đầu, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm trắng trẻo của nó, cười cười hôn lên mặt tiểu nhi tử.

Hắn ôm Tiểu Thạch Đầu đi tới ngoài cửa, đối với đình viện nhìn như không có một bóng người cất cao giọng nói ” Các người nghe cho rõ, chuyện các ngươi làm hôm nay đã đến giới hạn nhẫn nại của ta. Nếu còn tái phạm, không chút lưu tình! Các ngươi trở lại nói cho Sở Phi Dương kia, ta không thể kiên trì vì hắn tiếp tục giấu diếm tiếp nữa. Nếu hắn còn không quả quyết như vậy, kết quả sẽ không thu được bất cứ điều gì cả.”

Một trận gió nhẹ thổi qua, ngọn cây khê nhúc nhích. Sở Phi Dương lại nói ” Cái gì cũng không cần hỏi, hắn sẽ tự hiểu.”

Đám mật thám của Chân Thủy Môn chỉ tận trung với một mình Phinh Đình tiên tử, đương nhiên đem mấy tin tức này báo cho Phinh Đình tiên tử, mà không nói với Sở Phi Dương kia.

Phinh Đình tiên tử nghe xong liền giận dữ, cau mày vỗ bàn nói: ” Tên Hắc Phong này càng ngày càng lớn mật. Hắn đã quên ai mới là chủ tử của

hắn. Quân Thư Ảnh kia rốt cuộc là người mị nhân thế nào, một người hai người đều bị hắn mê hoặc đến không tìm ra phương hướng?”

Đám thị vệ quỳ dưới sảnh đường càng cúi thấp đầu, im lặng không dám hé môi.

Phình Đình tiên tử vuốt ve mái tóc dài mềm mại, trầm tư trong chốc lát, đột nhiên mặt giãn ra cười nói: ” Bất quá Hắc Phong thật sự nói đúng một việc, đích xác không cần phải... dấu điểm tiếp nữa. Sở đại ca bây giờ sẽ không rời khỏi ta, ta đương nhiên cũng sẽ giúp hắn thành toàn chuyện này.”

Đúng là một ngày trời sáng khí trong, Sở Phi Dương cao hứng bừng bừng cùng Tiểu Thạch Đầu xuống thị trấn chơi đùa. Quân Thư Ảnh không muốn xuất môn, một mình ở nhà đọc sách.

Trời đã quá trưa, trong đình viện vốn vắng vẻ đã lâu cuối cùng cùng truyền đến chút huyên náo. Quân Thư Ảnh buông sách, đứng dậy ra cửa nghênh tiếp. Thấy người rồi thì, khoé miệng hắn nhếch lên chút tiểu ý trong phút chốc đã tiêu thất.

” Các người là ai?” Quân Thư Ảnh lạnh lùng hỏi.

Người dẫn đầu đứng ở giữa là một nữ tử mỹ diệu xinh đẹp, nàng dịu dàng thi lễ, tươi cười ôn hoà ấm áp, tiến thối có lễ độ. Thế nhưng ánh mắt đánh giá xem xét của nàng khiến cho Quân Thư Ảnh vô cùng khó chịu.

” Tiểu nữ là người quen cũ của Sở đại ca.” Chân Thuỷ Môn Chủ cười đáp.

” Tìm Sở Phi Dương ? Hắn hiện tại không có ở nhà, chư vị vào trong phòng chờ đi.” Quân Thư Ảnh xoay người muốn dẫn người tiến vào đại sảnh.

” Ta không tìm hần.” Phình Đình tiên tử kia lại cười nói ” Các hạ là Quân Thư Ảnh – Quân công tử phải không?! Ngưỡng mộ đã lâu.”

” Ta không nhận ra cô nương.” Quân Thư Ảnh lãnh đạm trả lời.

Phình Đình tiên tử lại lên tiếng ” Quân công tử tướng mạo quả nhiên tuấn tú, thảo nào Sở đại ca trước đây yên mến người như vậy.”

Xem ra ‘lai giả bất thiện’. Quân Thư Ảnh nhướng mày nói ” Nợ phong lưu của Sở Phi Dương, đi tìm hần tính đi.”

” Không, hoàn toàn trái lại. ” Phình Đình tiên tử che miệng cười khẽ ” Ngày hôm nay tiểu nữ là cố ý hướng Quân công tử tạ tội.”

Quân Thư Ảnh vốn đã xoay người muốn đi, Phình Đình lại tiếp lời ” Cùng Sở đại ca hướng Quân công tử thỉnh tội.”

Quân Thư Ảnh dừng chân, xoay người lại, phía đối diện hé ra khuôn mặt vô cùng quen thuộc.

Phình Đình tiên tử nhẹ nhàng khoác khuỷu tay Sở Phi Dương, ôn nhu nói ” Sở đại ca, là huynh nói với hần, hay tự ta nói đây.”

Quân Thư Ảnh diện vô biểu tình mà nhìn một màn trước mặt. Sở Phi Dương kia có phần không dám nhìn thẳng vào mắt y, nét mặt phức tạp.

Phình Đình tiên tử lại bắt đầu tự mình giải thích chân tướng sự việc.

” Cho nên, người ở bên cạnh người, là Hắc Phong thuộc hạ của ta.” Phình Đình tiên tử chân thành nói ” Ta vốn chỉ muốn hần thay thế Sở đại ca chăm sóc Quân công tử vài ngày, thật không ngờ hần đối với Quân công tử lại thực lòng....”

” Đây là nguyên nhân muốn thỉnh tội?!” Quân Thư Ảnh mở miệng ” Vậy cũng không cần.”

Phinh Đình tiên tử khẽ thở dài ” Quân công tử, người không thừa nhận cũng không sao. Ta biết Hắc Phong hăn đối với người..... Hăn luôn thành thật ổn trọng, ta cũng không biết hăn lại lớn mật như vậy.....”

” Ta không biết cái gì Hắc Phong, nếu như người nói chính là Sở Phi Dương, vậy hăn đích thực lớn mật, hơn nữa lá gan lớn quá phận.” Quân Thư Ảnh lạnh lùng trả lời. Phinh Đình tiên tử khẽ cười ” Kỳ thực Hắc Phong là người rất tốt, mấy ngày nay Quân công tử hăn cũng cảm nhận được. Thực có lỗi.” Trong ánh mắt của nàng có chút thương hại, ” Ta cùng Sở đại ca từ năm tám tuổi đã quen biết. Ta chỉ đoạt lại thứ thuộc về ta, ta sẽ không để huynh ấy ra ngoài nữa.”

Quân Thư Ảnh nhìn về phía Sở Phi Dương kia, Sở Phi Dương nhìn y một chút, lại cúi đầu nhìn Phinh Đình tiên tử đứng bên cạnh một chút, mở miệng nói : ” Phinh Đình, Quân Thư Ảnh “

” Đem mặt nạ kia cởi ra, Người không xứng mang khuôn mặt đó nói chuyện cùng ta.” Quân Thư Ảnh lạnh lùng lên tiếng.

” Quân công tử, ta nói rồi, người không muốn thừa nhận cũng không ích gì.”

Phinh Đình tiên tử nói xong, mọi người liền lâm vào im lặng. Gió thổi qua đình viện, bầu không khí có vẻ có chút vi diệu (tế nhị).

” Chà, ta mới ra ngoài nửa ngày, thì đã có khách quý lâm môn rồi. Thất lễ thất lễ.” Một thanh âm đánh vỡ bầu không khí trầm tĩnh. Tất cả mọi người hướng ra ngoài cửa nhìn lại, đang thấy Sở Phi Dương sải bước vào cửa, Tiểu Thạch Đầu cười ở trên cổ hăn, cũng hưng phấn mà kêu vài tiếng.

Chương 130: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [10]

Sở Phi Dương đi đến bên người Quân Thư Ảnh, đem Tiểu Thạch Đầu thả xuống, cười nói ” Môn chủ, từ biệt mấy ngày, biệt lai vô dạng (1).” (1- lời thăm hỏi – sau khi chia tay bạn có khoẻ không)

Phình Đình tiên tử cười cười, đang muốn mở miệng, nhưng đột nhiên dừng lại, nhú mày nghi hoặc nhìn Sở Phi Dương trước mặt.

Sở Phi Dương cười nói ” Sao vậy, bộ tại hạ sinh ra là ba đầu sáu tay, nên khiến cho môn chủ kinh ngạc như vậy.”

” Người... người là....” Phình Đình tiên tử đưa tay che miệng, đôi mắt được trang điểm xinh đẹp mở lớn, trong giây lát hình như nhớ tới cái gì, lùi về phía Sở Phi Dương mà nàng đang khoác tay, nhìn hẩn ngẹn ngào ” Người là ai?!”

” Phình Đình ... ” người kia yêu thương nhìn nàng.

” Người đừng gọi ta” Phình Đình tiên tử nổi giận ” Người... người là Hắc Phong?!” thanh âm của nàng vừa nghi hoặc vừa kinh ngạc, thậm chí mang theo chút sợ hãi.

” Ta là Hắc Phong.” Hắc Phong đột nhiên trở lên bình tĩnh, nhìn thật sâu vào hai mắt Phình Đình, ” Mấy ngày này bồi bên người nàng, đều là ta.”

Phình Đình tiên tử cũng không nghe hẩn nói, lại nhìn về phía Sở Phi Dương, nổi giận ” Các người gạt ta?! Các người cư nhiên cùng nhau gạt ta?!”

Sở Phi Dương thở dài: ” Môn chủ, tự làm vậy, không thể sống.”

” Tự làm bậy?! ” nước mắt Phình Đình tiên tử rơi xuống gương mặt trơn nhẵn, nàng gạt ra Hắc Phong đang đưa tay về phía nàng, giơ ống tay áo lên thô lỗ lau đi, khóc ròng nói ” Ta đợi huynh mười mấy năm, yêu huynh mười mấy năm, ta vì một câu nói của huynh mà cố gắng mười mấy năm, hôm nay huynh hồi báo cho ta một trò lừa bịp cùng một câu ‘tự làm bậy’? “

” Không, nàng không phải vì ta, nàng vì chính bản thân mình ” Sở Phi Dương lên tiếng ” Người nàng truy cầu cũng chỉ là một ảo giác, so với ta hoàn toàn khác biệt.” Hắc nhìn về phía Hắc Phong, lại nói ” Vì một ảo giác mà thương tổn người bên cạnh luôn quan tâm mình, đáng giá sao?” ” Người im ngay!” Phình Đình cả giận nói, vung tay tung ra một đạo ám khí, vụt qua sát gò má Sở Phi Dương, hung hăng cắm vào thân cây phía sau hắc. ” Ta hận người, ta hận các người!” lời vừa dứt, thân hình đã uyển chuyển bay khỏi đình viện, thoáng cái đã không còn bóng dáng.

Hắc Phong lo lắng bước về phương hướng kia vài bước, lại quay người, hướng Sở Phi Dương ôm quyền cảm tạ ” Đa tạ Sở đại hiệp vì tại hạ che giấu, thế nên mấy ngày nay ta mới có thể hảo hảo bồi bên người nàng. Đại ân này không lời nào cảm tạ hết được, ngày sau sẽ hồi đáp.”

Sở Phi Dương cười đáp lễ, nhìn thân ảnh của hắc vội vã đuổi theo, than thở ” Nếu nhìn không thấu, vậy bồi tại bên người nàng dù nhiều ngày cũng là uống công.”

Đợi đến khi môn hạ Chân Thủy Môn đều cất bước, Quân Thư Ảnh đã không còn bóng dáng. Sở Phi Dương cười khở đóng lại viện môn, thả lỏng cơ thể, đi tìm người.

Không lâu sau đã tìm thấy người. Quân Thư Ảnh đang ngồi ở bên cửa sổ ngẩn ra.

Sở Phi Dương đi qua ngồi đối diện y, nghiêm túc mở miệng: ” Người có gì muốn hỏi, thì hỏi đi.”

Quân Thư Ảnh một lát sau mới để ý, Sở Phi Dương vẫn kiên trì chờ đợi.

” Người còn có bao nhiêu đệ nhất mỹ nhân đệ nhất danh kỹ hồng nhan tri kỷ?”

Sở Phi Dương sờ sờ mũi, ngượng ngùng cười nói ” Đã không có, đã không có.” Thiên hạ vốn cũng không có mấy người là đệ nhất mỹ nhân đệ nhất danh kỹ, nếu như cái khác...

Ai! người nào mà không có một thời niên thiếu trẻ tuổi lông bông cơ chứ?!

Quân Thư Ảnh nhìn hắn một cái, lại hỏi ” Người cùng Hắc Phong lúc nào thì đổi trở về?”

Sở Phi Dương cầm tay hắn, cười nói ” Người là đang lo lắng cái gì?” thấy Quân Thư Ảnh không hài lòng nhìn hắn, Sở Phi Dương vội đáp ” Rất sớm. Người đại khái căn bản chưa từng gặp qua hắn.”

Quân Thư Ảnh nhớ tới dị trạng của Sở Phi Dương lúc mới trở về từ Chân Thủy Môn, y nhẩm mào nói ” Không ta đã gặp qua.”

” Người gặp qua?! Người lúc nào gặp qua?!”

Quân Thư Ảnh không để ý tới vấn đề của hắn, lại hỏi ” Loại sự tình này vì cái gì phải dấu giếm ta?”

” Kỳ thực là Hắc Phong khẩn cầu ta vì hắn giữ bí mật. Hắn muốn tiếp cận Chân Thủy Môn Chủ

” Cho nên cần khuôn mặt của Sở đại hiệp người?! Người thật đúng là người gặp người thích a.” Quân Thư Ảnh lên tiếng giễu cợt.

” Đúng vậy đúng vậy.” Sở Phi Dương cười cười tiến đến gần, ” Vì vậy người cần phải hảo hảo trông coi ta, không cho người khác đoạt mất...”

Quân Thư Ảnh cũng cười, ngẩng đầu hôn lên đôi môi đang đến gần
kia.....

Chương 131: Phiên Ngoại 7

Khi Thanh Lang tỉnh lại, trong đầu nặng trĩu hết như có một thanh thiết chùy ở bên trong đập loạn, hắc nhĩn không được rên lên một tiếng. Nơi hắc đang nằm mặc dù bằng phẳng rộng rãi, nhưng xóc nảy lắc lư kinh khủng, còn có tiếng mã xa chuyển động truyền vào trong tai.” Người tỉnh? cảm thấy sao rồi?” một thanh âm thanh lạnh truyền tới, phảng phất giống như tuyết tan chảy đầu xuân, mát lạnh, thấm vào lòng người

Thanh lang gắng gượng mở ra hai mắt, trong tầm nhìn vẫn có chút mơ hồ, lọt vào mắt là thân ảnh một thiếu niên toàn thân trang phục lụa là. Cậu thiếu niên ôm một thanh kiếm trong tay, ngồi xếp bằng bên cạnh hắc.

” Nước... ” Thanh Lang mở miệng, trong cổ họng phả ra cả khói.

Thiếu niên kia từ trong lòng móc ra túi nước, nâng đầu Thanh Lang lên cẩn thận cho hắc uống. Khi dòng nước mát lạnh trôi vào cuống họng, Thanh Lang mới thực sự cảm thấy hồi sinh.

” Người là ai? Là người đã cứu ta?” Thanh Lang quan sát thiếu niên tuần tú trước mặt, kéo ra khoé môi khô nứt nở một nụ cười mà hắc tự cho là thiện ý.

” Người té xỉu ven đường, là đường chủ của chúng ta cứu người. ” cậu thiếu niên lắc đầu nói. (đường chủ: bố em Yến Kỳ nè- lúc bố em chưa đảo chính để làm giáo chủ đó)

” Nga?! Các người là người thế nào? Không sợ ta là người xấu?” Thanh Lang cười ‘ hắc’ ‘ hắc’ hai tiếng, lại bị sắc đến ho khan liên tục, khờ sở bất kham.

” Thiên Nhất Giáo.” Cậu thiếu niên nghiêm túc, chính xác ngắn gọn mà đáp lời hẳn, sau đó bế khẩu không thèm nhắc lại.

Thanh Lang lộ ra bộ dáng ngạc nhiên, lại quan sát thiếu niên trước mặt từ đầu đến chân một lượt, lên tiếng nói lại ” Vậy các người thực sự không cần lo lắng ta là người xấu.”

Thiếu niên kia thế nhưng không có đáp lời, diện vô biểu tình mà ngồi đó.

Thanh Lang chán đến chết quay ra quan sát hoa văn trên nóc xe. Không khí bên trong xe buồn bức khiến hẳn khó chịu, vài lần lên tiếng muốn trêu đùa thiếu niên, nhưng cậu ta chỉ vài từ đơn giản ngắn gọn đã trả lời mọi vấn đề của hẳn, không nói dư thừa.

Thanh Lang buồn chán đến ngứa ngáy___ có lẽ là thực sự toàn thân ngứa ngáy, lớp kết vảy nơi miệng vết thương bắt đầu ngứa lên, giống như có vô số loài côn trùng đang đục khoét.

Thanh Lang vì khó chịu mà ngo ngoặt, cố nén đau đớn, nhe răng trợn mắt lật qua lật lại.

Cậu thiếu niên cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa đành mở miệng ” Người trọng thương vừa tỉnh, đừng lộn xộn.”

Thanh Lang quay đầu nhìn y, suy nghĩ một chút liền cười nói ” Nga— Người được sắp xếp đặc biệt chiếu cố ta sao. Sớm nói thôi—”

” Người muốn làm cái quỷ gì?” thiếu niên hồ nghi hỏi.

” Vết thương của ta rất khó chịu, người mau nghĩ biện pháp đi.” Vẻ mặt Thanh Lang khổ sở .

Lời hăn nói hoàn toàn là thật. Hăn không sợ đau, nhưng ngứa ngứa giống như trăm ngàn móng vuốt đang cào gãi thế này thật khó chịu.

”” thiếu niên trầm tư trong chốc lát, mở miệng ” Chịu đựng.”

“.....” Thanh Lang ngay lập tức im lặng.

Chỉ sau một lát Thanh Lang lại một lần nữa khôi phục tinh thần, giật giật khoé miệng :” Cái kia..... trên người ta có thuốc trị thương, bôi trên vết thương cũng có thể hoá giải đôi chút.”” Ở đâu?” Thiếu niên tiến lại gần.

Thanh lang ngửi thấy một mùi hương tươi mát giống như cỏ non ập vào trước mặt, hăn nhin không được hít vài hơi.

” Người thật dễ người.” Thanh Lang cười nói.

Thiếu niên nghe vậy không hài lòng mà cau mày, thế nhưng Thanh Lang rõ ràng thấy lỗ tai hăn có chút đỏ ửng, không khỏi len lén cười trong lòng, ngoài mặt cũng không dám để lộ chút nào. Sợ rằng nếu tiếp tục trêu chọc y, chắc chắn sẽ tức giận.

Cậu thiếu niên từ trong người Thanh Lang lấy ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo, vừa mở ra nhìn, bên trong là thuốc mỡ xanh biếc. Vươn một ngón tay lấy một chút bằng hạt đậu để dưới mũi người người, nghi hoặc hỏi ” Thuốc này không phải thứ bình thường. Người từ đâu mà có?”

” Chiến lợi phẩm.” Thanh Lang mím môi cười, ngược lại là vẻ mặt đau khổ nói ” Giúp ta thoa một chút đi, ta khó chịu đến chết.”

Thiếu niên kia gật đầu, nghiêng người về phía trước. Cự ly gần tới mức nhìn thấy cả lông tơ trên khuôn mặt thanh tú nghiêm túc của y, lông mi rất dài, cái mũi thẳng tắp, bởi vì đang tập trung tinh thần mà hơi cắn lên cánh môi mỏng...

” Tên người là gì?” Thanh Lang ngây ngất mà hỏi thăm.

” Quân Thư Ảnh “

” Tên rất hay..... Ta gọi người Tiểu Quân được không?”

” Tuỳ người.” Quân Thư Ảnh thờ ơ đáp, lực chú ý đều đặt dưới tay. Vết thương trên người Thanh Lang thực sự quá mức dọa người, một vết đao chém thật dài gần như vắt ngang trước ngực hằn, miệng vết thương tuy đã kết vẩy, cùng ngừng chảy máu, nhưng bởi vì không kịp băng bó, cho nên da thịt lộ ra ngoài, thoạt nhìn đặc biệt ghê sợ. Còn có nhiều vết sẹo cũ, hoặc sâu hoặc nông, cùng với thân thể thiếu niên còn đầy khí tức ngây ngô thực sự không phù hợp.

Ngón tay vừa chạm đến miệng vết thương, thùng xe đột nhiên mở ra. Hai người cùng nhìn về phía cửa xe, một thiếu niên tú lệ nhẹ nhàng nhanh nhẹn nhảy lên, kèm theo đó là tiếng chuông ngân vang.

Thanh Lang neho con mắt tới mức nhú mảy.

” Phó đường chủ, đường chủ cho mời người.” Người vừa tới chớp mắt mấy cái nhìn hai người trước mặt, nhẹ nhàng nói.

” Biết rồi.” Quân Thư Ảnh đem dước đặt bên người Thanh Lang, đứng dậy muốn đi.

” Tiểu Quân, người cứ thế là đi?!” Thanh Lang uỷ khuất lên tiếng, nét mặt còn làm bộ đau đớn khó chịu muốn chết.

” Ta đi bái kiến đường chủ rồi trở lại thăm người.” Quân Thư Ảnh hướng hấn gật đầu một cái, xoay người xuống xe.

Trong xe chỉ còn lại Thanh Lang cùng thiếu niên dung mạo tú lệ kia. Thanh Lang cười cười nhìn về phía hấn, còn chưa mở miệng, thiếu niên kia

đã quay sang hắt làm mặt quỷ, như một trận gió xuống xe, chạy theo Quân Thư Ảnh đã đi xa, chỉ truyền lại tiếng chuông giòn tan vui tai.

Thanh Lang thở dài một hơi, tự mình cầm lấy thuốc mỡ, cúi thấp đầu một chút hướng miệng vết thương bôi loạn, vừa than thở mà ai oán chính mình số khổ, bị trọng thương cũng không có người chăm sóc. Cửa xe đột nhiên lại mở ra, Thanh Lang ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy một người có vẻ là thị vệ ôm một tiểu nam hài khoảng tám tuổi lên xe.

” Công tử, thuộc hạ ở bên ngoài hầu hạ. Công tử cứ chơi đùa khi cần cứ gọi thuộc hạ.” Thị vệ kia đem tiểu nam hài buông xuống, khom lưng cung kính.

Vị tiểu công tử kia đưa cánh tay nhỏ bé mũm mĩm, làm bộ giống như đại nhân vẫy vẫy tay áo, thị vệ kia liền nhảy xuống xe.

Cánh tay đang cầm thuốc mỡ của Thanh Lang đã sớm cứng giữa không trung từ lâu, miệng còn mở rộng quả thực suýt chảy nước miếng.

” Tiểu oa nhi thật xinh đẹp.....” Thanh Lang nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn phấn ngọc điêu mài của tiểu công tử kia, tự trong đáy lòng buột ra tiếng ca ngợi. Dường như hẳn có thể thấy được sáu bảy năm sau, một tiểu mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành....

Tiểu công tử nghe được hân ca ngợi, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, khiến cho Thanh Lang càng thêm thường không ngớt.

” Ta nghe bọn thuộc hạ nói, cứu được một người sắp chết. Ta có lòng đến đây xem. Là người sao?” Vị tiểu công tử làm bộ khẩu khí như đại nhân, khoanh hai tay bước thong thả về phía trước hai bước.

” Là ta.” Thanh Lang nhe răng cười, sau đó vươn hai tay, dụ dỗ lừa gạt nói ” Tiểu oa nhi, lại chỗ ca ca. Không phải người muốn chơi đùa sao? Ca ca cùng người chơi đùa a.”

Tiểu công tử ngờ vực mà nghiêng nghiêng đầu, từ từ đi qua...

Quân Thư Ảnh đến phía trước đội ngũ, nghe xong đường chủ phân phó, mới quay trở về. Mới đi được phân nửa đường, đột nhiên nghe thấy trong xe truyền đến một tiếng khóc lớn ‘Oa’, rồi sau đó là tiếng khóc rung trời.

Quân Thư Ảnh biến sắc, thi triển khinh công, vài bước đã bay trở về trên xe, cản lại tên thị vệ rồi tự mình lên trước, đã thấy tiểu công tử đứng trước cửa xe trên mặt đầy nước mắt đang khóc đến thảm thương. Phía sau là Thanh Lang đang ngồi dựa vào một góc, vẻ mặt vô tội nhìn y.

Tiểu công tử kia vừa thấy có người đi lên, bất chấp tất cả bổ nhào về phía trước, Quân Thư Ảnh vội vàng đón lấy bế lên. Tiểu nam hài ở trong lòng Quân Thư Ảnh khóc đến nghẹn ngào, lên tiếng tố cáo ” Cái ca ca kia thật đáng sợ! Oa——” (em tiểu yển kỳ sợ anh Lang từ nhỏ, thảo nào.....)

Quân Thư Ảnh vỗ vỗ tiểu nam hài trong lòng, ánh mắt sắc lạnh trừng Thanh Lang một cái, đối với thủ hạ phía sau phân phó” Nhìn hẩn”. nói xong liền xuống xe, đi về phía một chiếc xe ngựa khác. Thanh Lang vén rèm xe lên, thấy Tiểu oa nhi kia dựa vào trong lòng Quân Thư Ảnh dần dần ngừng khóc, còn ghé qua vai Quân Thư Ảnh nhìn về phía này, hẩn liền làm một cái mặt quỷ hung ác, khiến tiểu công tử kia sợ đến khóc oà, mới cảm thấy thoả mãn mà quay đầu lại, nhắm mắt dưỡng thần.

Đội nhân mã của Thiên Nhất Giáo theo đại lộ thẳng tiến. Trên ven sườn núi lộ ra vài thân ảnh, đang nhìn theo đội nhân mã hùng hậu.

” Đội nhân mã kia treo cờ Thiên Nhất Giáo. Ghê tởm, nếu không phải thân mang trọng trách, chúng ta sẽ xuống dưới đánh một trận.” Một thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi cảm hận nói.” Thiên Nhất Giáo thế lực rất lớn, tấn công lúc này cũng vô dụng. Chúng ta phải mau lên đường.” Một cánh tay vỗ vỗ bả vai thanh niên, từ phía sau lộ ra một thiếu niên tuấn mỹ

oai hùng. Thiếu niên đạm nhiên cười, cũng nhìn về phía giáo chúng Thiên Nhất Giáo cách đó không xa.

” Đại sư huynh nói đúng. Sư đệ, người cũng biết chúng ta thân mang trọng trách, đừng... chậm trễ nữa.” Người bên cạnh lại tiếp lời, sờ sờ cằm, cười nói ” Bất quá ở trong ma giáo lại nghe thấy tiếng hài tử khóc, thật không phù hợp.”

” Có gì không phù hợp?” thanh niên kia hừ lạnh một tiếng ” Thiên Nhất Giáo luyện công phu tà môn, nói không chừng chính là bắt tiểu hài tử về luyện công. Đám yêu nhân này!”

” Được rồi, không nên nhìn nữa. Chúng ta tiếp tục đi thôi.” Thiếu niên được gọi là sư huynh lên tiếng thúc giục. Mọi người lại bắt đầu tiến về phía trước.

Thiếu niên đi ở sau cùng, quay đầu lại nhìn thoáng qua, nghĩ đến vừa mới nãy nhìn thấy một thân ảnh thon dài kiên cường ôm một tiểu oa nhi khẽ dỗ dành, không khỏi lắc đầu cười, quay người thi triển khinh công, lao nhanh về hướng ngược lại.

Chương 132: Phiên Ngoại 8

” Tiểu Thạch Đầu, đến ăn cơm”

” Tiểu Thạch Đầu, đến cha tắm rửa cho người”

” Tiểu Thạch Đầu, đừng làm phiên phụ thân người nữa.”

” Tiểu Thạch Đầu.....”

Quân Thư Ảnh nằm dựa trên giường nhỏ, bởi vì một nguyên nhân rất rõ ràng nào đó, mà công lực của hắn một lần nữa không thể không biến mất, sức lực toàn thân trống rỗng nhỏ bé nói không lên lời. Vốn định nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi, thế nhưng hết lần này đến lần khác cứ nhắm mắt lại, trong lỗ tai lại đầy thanh âm của Sở Phi Dương gọi Tiểu Thạch Đầu đến Tiểu Thạch Đầu đi, còn có Tiểu Thạch Đầu luôn tràn đầy sinh lực phấn khởi nài thanh nãi tức đáp lại, khiến cho y buồn bực vô cùng.

Quân thư ảnh đoán đây hẳn là phản ứng khi mang thai, dễ nóng nảy dễ bực bội, y cũng không muốn ‘giận chó đánh mèo’ hai cái người một lớn một nhỏ vô tội kia, cho nên chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, tận lực xem nhẹ thanh âm vẫn phiền nhiễu y .

Ở trong lòng y nghĩ ngợi tới những chuyện khác, từ từ cũng bình tĩnh trở lại, thanh âm ngoại giới chợt như gần như xa, mơ hồ như mơ hồ, những thứ khác đều nghe không rõ, chỉ có thể mơ hồ nhận ra tiếng Sở Phi Dương gọi Tiểu Thạch Đầu.

Trong cơn buồn ngủ, bỗng nhiên Quân Thư Ảnh cảm giác chuyện này có chút không ổn.

Tiểu Thạch Đầu dù sao cũng là nhi tử của y cùng Sở Phi Dương, chờ lúc nó trưởng thành, công thành danh toại thanh danh hiển hách, đã từng mang cái tên này quả thực chính là nổi sĩ nhục của nó! Đến giờ cơm chiều, chờ Sở Phi Dương sắp xếp bàn ăn xong xuôi, ôm Tiểu Thạch Đầu ngồi bên cạnh mình, Quân Thư Ảnh mở miệng nói: ” Ta cảm thấy hẳn lên đặt cho Tiểu Thạch Đầu một cái tên.”

” Đặt tên tự?” Sở Phi Dương sợ run một chút, tựa hồ không nghĩ tới Quân Thư Ảnh đột nhiên lại nhắc đến chuyện này.

” Nha.. nha?!” Tiểu Thạch Đầu chỉ nghe thấy trong miệng Quân Thư Ảnh thốt ra ba chữ ‘ Tiểu Thạch Đầu ‘, vẻ mặt hưng phấn nhìn Quân Thư Ảnh, một đôi mắt to cùng hai lúm đồng tiền nho nhỏ chột hiện khiến người hoa mắt.

” Người không định vẫn gọi nó là Tiểu Thạch Đầu chứ, Sở Tiểu Thạch tên này cũng rất khó nghe.” Quân Thư Ảnh nhú mày nói.

” Nha... Ngốc....” Tiểu Thạch Đầu lúc này lại nghe rõ, Quân Thư Ảnh lại gọi nó một lần nữa, liền ở trong lòng Sở Phi Dương, ngo ngoáy đòi đứng lên, mở ra hai cánh tay mũm mĩm trắng nõn, hai mắt toả sáng nhìn Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương đem Tiểu Thạch Đầu giữ lại, có chút suy tư mà nhìn Quân Thư Ảnh, thẳng đến khi Quân Thư Ảnh bị nhìn đến sắp dựng cả lông mao, mới vội gật đầu cười nói ” Hảo, đặt tên tự.”

Quân Thư Ảnh gật đầu, bưng bát lên chuẩn bị ăn cơm, lại thấy Sở Phi Dương vẫn nhìn mình, hai luồng mắt có thể nói là quỷ dị khiến cho y sợ hãi.

” Người cười cái gì?” Quân Thư Ảnh khó chịu hỏi.

” Không có việc gì, ăn cơm, ăn cơm.... Sở Phi Dương, người cũng ngoan ngoãn ăn cơm đi.” Sở Phi Dương cúi thấp mặt, đem Tiểu Thạch Đầu còn giấy dựa không ngớt trong lòng ôm chặt, tiểu ý bên đuôi mắt khoé miệng lại không có chút dấu hiệu tan biến.

Ban đêm Sở Phi Dương đem Tiểu Thạch Đầu đưa đến phòng Quân Thư Ảnh, còn mình đi tới thư phong hăng hái chiến đấu đến tận khuya. Ngày hôm sau, Sở Phi Dương bừng điểm tâm đến phòng Quân Thư Ảnh, lại xuất ra một xấp giấy đặt trước mặt Quân Thư Ảnh, cười nói: ” Mấy thứ này là tên ta đặt, đều thành một đôi, hai hài tử đều có phần.” Nói xong liếc mắt nhìn cái bụng đã lộ lộ của Quân Thư Ảnh một cái.

Quân Thư Ảnh gật đầu, cầm lấy xem một lượt liền rút ra một tờ nói ” Lấy hai chữ này đi.”

Sở Phi Dương cầm lấy nhìn, ở trên viết hai chữ ‘Kỳ’ ‘Lân’, gật đầu cười ” Tiểu Thạch Đầu là ca ca, chữ ‘Kỳ’ này cho nó đi.”

Vì để Tiểu Thạch Đầu sớm quen với tên mới, Quân Thư Ảnh kiên trì lấy danh tự ‘Sở Kỳ’ gọi hã, Tiểu Thạch Đầu ngoại trừ ít nước miếng lưu bên khoé miệng vẫn ngây ngô nhìn y ra, một chút phản ứng cũng không có. Ngược lại nghe thấy chút gì cùng phát âm thạch đầu có liên quan, đều mở to hai mắt ra nhìn người, miệng ‘A’ một tiếng, đó là phương thức từ trước đến nay nó dùng để hỏi ‘Có gì phải làm sao’. Không quá mấy ngày, Quân Thư Ảnh cũng không còn kiên nhẫn, thẳng thắn thất bại mà tùy theo nhi tử.

Sở Phi Dương vẫn ở bên cạnh yên lặng nhìn. Điều bộ này của Quân Thư Ảnh khiến cho hã trong lòng ngứa ngáy đến khó nhịn, lại ngại tình trạng thân thể của Quân Thư Ảnh, không thể không đau khổ nhẫn nại. Mấy đêm sau, sau khi Sở Phi Dương dỗ Tiểu Thạch Đầu đi ngủ, hã lặng yên không chút tiếng động vào phòng Quân Thư Ảnh, xốc lên sa trường chui đi vào.

” Ngô...” trong trướng Quân Thư Ảnh chỉ phát ra một tiếng kêu ngắn ngủi, rồi thanh âm kia giống như bị người nuốt mất, triệt để tiêu thất.

Không bao lâu sau sa trướng nhẹ nhàng lay động, tiếng thở dốc vốn rất nhỏ càng ngày càng trở lên càn quấy, đến sau đó ngay cả giường gỗ cũng ‘kẹt kẹt’ rung động. Bên trong sa trướng trượt ra một cánh tay thon dài, vì không chịu nổi thừa nhận như lúc thường mà run rẩy nắm chặt tấm nệm giường, tùy theo nhịp lay động của giường gỗ mà lắc lư. Không ngừng nắm chặt ngón tay, ở trong mảnh tối hôn ám, tản mát ra hơi thở tình sắc mê hoặc.

Giường gỗ cùng sa trướng không biết đã lắc lư bao lâu, mãi mới dừng một chút. Phía trong màn lại duỗi ra một cánh tay, đem những ngón tay đang siết chặt lấy tấm nệm kia bỏ ra, cùng hân mười ngón tương giao.

” Nhẹ chút.... ” thanh âm tựa hồ so với lúc bình thường mềm mại hơn rất nhiều, lại mang theo chút thở dốc, tiếng nói khàn khàn giống như nén giận lại hàm chứa khẩn cầu. Chỉ là hai chữ, lại mềm nhẹ giống như một chiếc lông chim bay lơ lửng giữa không gian, Sở Phi Dương chỉ thấy nơi căng trướng không chỗ phát tiết của hân càng thêm hùng hực bốc cháy.

Quân Thư Ảnh nghiêng người bị Sở Phi Dương ôm vào trong ngực trên chọc, một chân bị nâng lên gấp khúc trước ngực, khiến cho Sở Phi Dương xâm nhập cùng xâm chiếm không chút trở ngại. Tư thế như vậy có chút phóng dãng, giống như tự mình dâng hiến khiến cho người ta có cảm giác nan kham, địa phương bị xâm chiếm lại đem hung khí kia xiết càng mạnh. Khiến cho thứ thô to nóng rực bên trong thân thể y dường như lại trướng thêm một vòng, điều này làm cho Quân Thư Ảnh không nhịn được mà khẽ lên tiếng, cũng không biết bởi vì xấu hổ và giận dữ, hay là khó chịu.

” Ta sẽ cố gắng....” Sở Phi Dương hôn lên sau tai Quân Thư Ảnh, lời nói dường như muốn trấn an, thế nhưng động tác dưới thân lại hoàn toàn bất đồng. Tiếng va chạm kịch liệt cùng thủy thanh dâm mỹ dường như được phóng đại rất nhiều, rõ ràng lọt vào tai Quân Thư Ảnh. Hân không thể

không nghe, cũng không ngăn cản được tiếng rên khe khẽ tràn ra khỏi khoé miệng mình khi Sở Phi Dương va chạm, y đành nhắm chặt mắt, cảm thấy ngay cả mí mắt cũng phải xấp xỉ và giận dữ muốn bốc cháy...

Đến khi Sở Phi Dương tận hưởng, ngừng dong duỗi tùy ý trên thân Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh cảm thấy mệt mỏi đến mức ngay cả tay cũng nhắc không nổi. Thanh âm tục tĩu do hưng khí đã mềm xuống kia rút ra khỏi thân thể làm cho cảm giác kỳ quái càng thêm rõ ràng, Quân Thư Ảnh nhin không được khẽ run lên, lại bị Sở Phi Dương ôm lấy nhẹ nhàng hôn xuống.

” Xin lỗi, nhất thời không nhin xuống được... ta sẽ rửa sạch cho người.” Sở Phi Dương nói xong, đưa một ngón tay đi vào, nhẹ nhàng khua một chút, Quân Thư Ảnh than nhẹ một tiếng cuộn mình ngồi dậy. Sở Phi Dương cười cười rút ngón tay ra, ôm Quân Thư Ảnh lẳng lẳng nằm, không hề tác loạn.

Nghỉ ngơi một hồi, Sở Phi Dương liền mang một đại dũng dục vào phòng, đặt Quân Thư Ảnh vào, chính mình cũng vào theo. Trong một dũng rộng lớn chứa hai đại nam nhân, vẫn có chút chật chội. Quân Thư Ảnh mệt mỏi tựa vào lồng ngực Sở Phi Dương, nhắm lại hai mắt có phần buồn ngủ, mặc cho Sở Phi Dương khinh thủ khinh cước mà đem y rửa ráy sạch sẽ. Khi hai người lại trở về giường, bên ngoài cũng không biết là canh mấy. Sở Phi Dương vẫn đem Quân Thư Ảnh ôm vào trong ngực, câu có câu không cùng y trò chuyện.

” Lại nói tiếp, người cũng không cần phiền lòng về danh tự của Tiểu Thạch Đầu. Người xem, sư đệ Tín Vân Thâm của ta, hiện tại là người ra sao, người có biết trước đây hắn kêu là gì không?” Sở Phi Dương ôm Quân Thư Ảnh.

” kêu là gì.” Quân Thư Ảnh thuận tuý là thuận theo lời nói của hắn, chứ đối với việc Tín Vân Thâm trước đây gọi là gì một tia hứng thú

cũng không có.

” Tiểu mãn thâu.” Sở Phi Dương nói xong, tựa hồ nhớ tới gì đó, tự mình nhin không được mà bật cười hai tiếng.

Sau một hồi lâu Quân Thư Ảnh vẫn im lặng. Ngay lúc Sở Phi Dương nghĩ y đã ngủ, Quân Thư Ảnh đột nhiên quay người, về mặt hồ nghi nhìn hăn.

” Làm sao vậy?”

” Vậy trước đây người được gọi là gì?”

“.....” Sở Phi Dương cười gượng hai tiếng. Mắt thấy hình như không thể lừa dối y, dứt khoát áp sát tới mặt dày mày dạn hôn y, làm cho Quân Thư Ảnh không còn tâm tư mà quản việc vợ vẫn hăn trước đây kêu là cái gì.

Chương 133: Phiên Ngoại 9: Bạch Miêu + Hắc Miêu

Một chú Bạch miêu xinh đẹp nằm trên thảm cỏ xanh mướt, ngay cạnh tai nó bên rìa đường có một cây hoa nhỏ, theo cơn gió nhẹ nhàng lắc lư, thỉnh thoảng đụng vào trên lỗ tai nó. Bạch Miêu không ngừng phe phẩy lỗ tai.

” Meo meo ô___” một chú Hắc Miêu đã đi tới, bộ lông của nó bóng mượt, thể trạng cường tráng.

Hắc Miêu nằm bên người Bạch Miêu, cẩn thận mang cây hoa nhỏ kia đặt dưới cằm. Nó vươn đầu lưỡi liếm liếm Bạch Miêu, Bạch Miêu khó chịu mà kêu một tiếng, mở ra đôi mắt xanh xinh đẹp.

Hắc Miêu tự hào mà ưỡn ngực ngồi thẳng, thanh âm cũng tràn đầy dương dương tự đắc: ” Meo meo ngao! Meo Meo ngao___ Meo meo meo meo ngao___” thể hiện là một tiểu công chân chính độc nhất vô nhị, người gặp người thích.

” Meo meo.” Bạch Miêu khinh thường nhìn nó một cái, lại nhắm mắt lại.

” Meo meo ngao_” Hắc Miêu lại lần nữa nằm xuống. Tiếp tục ôn nhu mà liếm Bạch Miêu.

Từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, ánh dương quang ấm áp nhu hoà, tất cả đều rất an tĩnh.

Đột nhiên Bạch Miêu rất cảnh giác mà đứng dậy, giật giật lỗ tai ” Meo meo?”

Hắc Miêu cũng đứng lên, kéo dài thanh âm kêu một tiếng ” Meo meo —” — a Tiểu Thạch Đầu tới”

Bạch Miêu nhanh nhẹn nhảy về phía trước.

” Meo meo meo meo ” một chú mèo con khoang đen trắng đang vung chiếc chân nhỏ ngăn ngăn chạy vội tới.

Chương 134: Phiên Ngoại 10

Lại một mùa đông đến, tuyết rơi đầy trời, mấy tháng cũng chưa tan, khắp nơi đều phủ một màu trắng xoá. Sở Lân so với ca ca của nó hảo mệnh. Suốt mười tháng, Quân Thư Ảnh đều an an ổn ổn ở trong nhà, không có chạy đông chạy tây cũng chưa từng phải làm lưng vất vả, Sở Phi Dương an tiền mã hậu chăm sóc chu đáo, khiến cho tiểu bảo bảo an ổn suốt mười tháng, sau đó còn đặc biệt nhờ sự giúp đỡ của Cao Phóng, mà cất tiếng khóc chào đời.

Sở Lân sinh ra so với Tiểu Thạch Đầu trước đây mập hơn. Tiểu Thạch Đầu đã một tuổi đối với tiểu đệ đệ này tốt đến ngạc nhiên, mỗi ngày đều như lần đầu tiên trông thấy nó, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh đệ đệ, mở to đôi mắt trong veo dùng sức nhìn đến nhìn đi, đã ngồi xuống là hết như một cái tượng phật ngồi cả ngày, bóng dáng nho nhỏ béo mập có vẻ thâm trầm.

” Người nói xem Tiểu Thạch Đầu rốt cuộc đang nhìn cái gì?” Quân Thư Ảnh nghi hoặc hỏi Sở Phi Dương .

” Ta nào biết, có khi đang đếm xem tiểu đệ đệ của nó có bao nhiêu lỗ chân lông a.” Sở Phi Dương híp mắt tựa vào bên đầu giường, cảm thấy mỹ mãn mà ôm lấy Quân Thư Ảnh bởi vì một nguyên nhân đặc thù nào đó mà phải nằm trên giường không dậy nổi.”

Quân Thư Ảnh nhú mày ” Ngôn từ bất nhã như vậy, đừng nói trước mặt tiểu hài tử.”

” Tiểu hài tử cái gì? Ở nơi nào?! Là người sao?!” Sở Phi Dương cười cười, tại khoé miệng đã nhìn hơn một năm này càng nhìn càng thấy rất đẹp hôn xuống, lại liếm liếm.

Sở Phi Dương hôn xong, thoáng nâng mặt lên, tươi cười nhìn Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh nhăn mặt chau mày quay đi, vẻ mặt không chịu nổi phiền phức .

Sở Phi Dương cười nhẹ một tiếng, nâng mu bàn tay Quân Thư Ảnh lên nhẹ nhàng vuốt ve , ngón tay trượt qua làn da bóng loáng. Quân Thư Ảnh không nhịn được run lên, phút chốc lại yên lặng. Sở Phi Dương nắm thật chặt, cảm thấy mỹ mãn mà thở dài.

Năm trước_____ chính là thời điểm năm kia?! Rõ ràng cách đây chưa lâu, lại cảm thấy xa xôi như kiếp trước, ký ức lúc đó dường như trở lên lẫn lộn mơ hồ.

Thực ra cũng không lâu lắm, hẳn cùng Quân Thư Ảnh còn là tử địch. Lúc hẳn gặp Quân Thư Ảnh, hẳn luôn nghĩ phải như thế nào giết y, trong lòng tính kế, dùng chiêu thức ác liệt nhất, dùng kiếm thế sắc bén nhất, dùng hết toàn lực, muốn đả thương y, muốn giết chết y.

Ngược lại Quân Thư Ảnh cũng luôn dùng chiêu thức tàn nhẫn cùng độc kế, chỉ vì muốn tính mạng của hẳn.

Khi đó Sở Phi Dương sao có thể nghĩ đến, hiện giờ hẳn lại đem cái người bị hẳn liệt vào danh sách mười người cần đoạt mệnh- Thiên Nhất Giáo giáo chủ phủng ở trong tay cẩn cẩn dực dực cùng yêu say đắm che chở nuông chiều.....Sở Phi Dương dựa đầu vào bả vai Quân Thư Ảnh, dùng môi khẽ chạm vào mái tóc của hẳn, giống như có chút lo sợ.

Bất quá..... Quân Thư Ảnh lúc đó, tất nhiên cũng không nghĩ đến ngày sau chính mình lại có thể an tâm ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực của hẳn- thiên hạ đệ nhất chính nghĩa đại hiệp, tinh anh của bạch đạo vốn đối đầu với y. Hơn nữa y còn làm cho vị thiên hạ chính nghĩa đại hiệp này đối với thân thể của mình muốn làm gì thì làm, muốn làm gì thì làm nấy, nghĩ muốn sao thì làm vậy, muốn làm bao lâu thì làm bấy lâu.....Sở Phi

Dương đang nghĩ đến phương diện tình dục, hơn nữa càng nghĩ càng chạy thẳng phương hướng kia đi tới, thế nhưng trên mặt vẫn theo thói quen như cũ giả bộ nghiêm túc còn có chút suy tư. Cảm thấy người trong lòng đột nhiên giật giật, Sở Phi Dương vội vàng phục hồi tinh thần, ân cần hỏi ” Thư Ảnh, xảy ra chuyện gì? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Cái gáy phía trước mặt hắn rõ ràng co cứng một chút, một lát sau Quân Thư Ảnh mới lên tiếng: ” Ta không có gì khó chịu, bất quá hẳn là người có chỗ nào không thoải mái .”

” Sao lại vậy.....” Sở Phi Dương ha ha cười vài tiếng, sau đó chậm rãi biến thành cười gượng. Tiểu huynh đệ trong khố gian của hắn hiện nay đang tràn đầy sinh lực mà biểu lộ rõ rệt sự tồn tại của nó, đồng thời còn đang cứng rắn mà đỉnh đỉnh vào trên bắp đùi người ta, khó trách y không được tự nhiên.

” Người! loại phẩm chất này, sao có thể giống người làm cha, sao có thể làm gương đây?!” Quân Thư Ảnh có chút đau đầu mà thở dài.

” Phẩm chất ta làm sao?! ” Sở Phi Dương nhú mày, có phần tự phụ nói ” Ta từ nhỏ phẩm chất đã tốt đẹp, cho tới bây giờ cũng có chút thanh danh.”

”Căn bản cả ngày đầy suy nghĩ xấu xa.....” Quân Thư Ảnh bất mãn nói thầm.

” Người nói gì?! ” Sở Phi Dương cười hỏi.

” không có gì. Chính là, ta hy vọng Sở Kỳ sở Lĩnh đều trở thành ‘ nhân trung long phượng’. Hai nhi tử này, tuyệt đối không phải ếch ngồi đáy giếng! Lúc trước tuy ta có vài lần thất thủ, nhưng cả giang hồ này, sớm muộn gì cũng là vật trong lòng bàn tay hai đứa nó!” Quân Thư Ảnh vừa nói vừa có chút kích động ngồi thẳng dậy.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ lắc đầu, hoá ra trong lòng vị này vẫn còn hoài niệm. Người này sao có nhiều ma chướng như vậy? ! Có nhiều khí lực mà ma chướng như vậy, sao không phân một chút đến trên người hắn đâu?! (ma chướng ở đây có nghĩa là mê muội)

Hắn lại ngẩng đầu nhìn chiếc giường nhỏ trong góc phòng, Sở Lâm nhỏ nhỏ mềm mại đang yên giấc, cùng với Sở Kỳ đang nghiêm chỉnh ngồi một bên nước miếng chảy dài đến nửa thước dùng ánh mắt sáng ngời hữu thần không rõ tâm tình nhìn đệ đệ.

Vật trong lòng bàn tay hai cái tiểu gia khoa này?! Để cho Tiểu Thạch Đầu dùng nước miếng chảy dài không dứt của nó làm cho anh hùng hào kiệt trong thiên hạ chết đuối hết sao? Sở Phi Dương không khỏi cười ra tiếng.

” Người cười gì?” Quân Thư Ảnh nghi hoặc hỏi, nhìn Sở Phi Dương khoát tay áo, cũng không tiếp tục truy vấn, mà tự mình lên tiếng ” Cho nên, Sở Kỳ Sở Lâm, nhất định phải hảo hảo giáo huấn. Thiên văn địa lý, võ công bí pháp, thức nhân ngự tâm thuật, đều không thể chậm trễ. Mà người, nhất định không được lấy mấy thứ vớ vẩn dạy hư chúng nó.”

” Được rồi được rồi, đều biết cả rồi.” Sở Phi Dương áp thân thể Quân Thư Ảnh ôm vào trong ngực, ” Người an phận chút đi. Nghe ta nói, chờ Tiểu Thạch Đầu có thể đem nước miếng của nó thu phóng tự nhiên, thì mới mưu đồ đại kế của người đi.”

Quân Thư Ảnh vừa nghe, lập tức có phần yên tĩnh, quay đầu nhìn đứa con lớn lúc nào cũng tràn đầy sinh lực, không khỏi có phần lo lắng thở dài một hơi.***

Cao Phóng ở trong biệt viện của Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh mấy tháng trời, mỗi ngày đều chỉ trông nom chăm sóc Sở Kỳ Sở Lâm, nhưng cũng không thấy mệt mỏi, chơi đùa đến bất diệt nhạc hồ. Không bị

Tiểu Thạch Đầu mỗi ngày quán lấy, Quân Thư Ảnh tự mình cũng vui vẻ ung dung.

Trước khi Sở Lâm sinh ra, Sở Phi Dương ban ngày thì cẩn thận chiếu cố Quân Thư Ảnh, buổi tối lại không có việc gì. Quân Thư Ảnh ngại hăn nhàn cư vi bất thiện sẽ rất phiền toái, liền bảo hăn đem chính võ công tâm pháp của bản thân viết ra, để ngày sau tập luyện.

Sở Phi Dương công công chính chính viết đi ra, đồng thời rờn rã đóng thành sách, lại hao hết tâm tư muốn làm trang bìa để xem hơn một chút, còn đem võ công tâm pháp vốn không có tên gì hoặc tên rất bình thường đặt lấy một danh tự phong hoa tuyết nguyệt mờ ảo mông lung.

Khi thân thể Quân Thư Ảnh hoàn toàn hồi phục như cũ, Sở Phi Dương vốn đã đem đồng sách cao ngất đặt tới trước mặt Quân Thư Ảnh, rồi đứng bên cạnh y cười đến mặt mày xán lạn. Quân Thư Ảnh lật bản ‘Võ công bí tịch’ được trang trí tinh mỹ kia, không khỏi lắc lắc đầu ” Sở Phi Dương, người thực sự rườm rà.”

” A Ha, lần này là ngươi! Dùng từ dung tục! Không có phẩm cách! Người như vậy sao có thể đem Sở Kỳ Sở Lâm giáo thành giai giai công tử như ngươi muốn giữa trần thế dung tục.” Sở Phi Dương nheo nheo hai mắt tà tà cười, trên mặt lộ rõ vẻ đắc ý- hoà nhau một ván.

Quân Thư Ảnh nhìn hăn, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, trong ánh mắt lộ rõ vẻ tiếc nuối vì phát hiện hoá ra bên dưới bề ngoài mỹ hảo chính là bộ mặt thật chẳng lấy gì tốt đẹp. Người này trước kia dường như..... không phải vô vị như vậy.

Sở Phi Dương nhất thời muốn trêu đùa một chút cho đỡ nhàm chán, lại bị người khinh thường triệt để, chính mình cũng thấy chút ngượng ngùng, sờ sờ cái mũi thẳng tắp cười nói ” Chỉ đùa một chút thôi, đừng nghiêm túc như thế.” Nói xong đi tới gần đem người ôm vào trong ngực, từ trên xuống

dưới sờ soạng vài cái, gật đầu thoả mãn ” Cuối cùng cũng dưỡng béo.” Nói xong lại nhăn đôi chân mày có phần trầm ngâm.

Quân Thư Ảnh không chán ghét Sở Phi Dương ôm mình, vòng ôm của hắn vừa mạnh mẽ, tin cậy, ôn hoà hiền hậu, lại ấm áp ôn nhu. Sở Phi Dương là người y có thể phóng tâm mà đem toàn bộ nhược điểm tử huyệt phơi bày ra trước mắt hắn. Y không ngại Sở Phi Dương luôn biểu lộ tư thái người bảo hộ mở ra hai cánh bao bọc y, y cũng có thể yên tâm thoải mái dựa vào. Bởi vì y được Sở Phi Dương che chở, giống như che chở nơi yếu đuối nhất trong đáy lòng, bảo hộ y rời xa mọi thương tổn.

“Dưỡng béo thì..... cuối cùng cũng có thể chử để ăn.” Sở Phi Dương cúi đầu, ghé vào bên tai Quân Thư Ảnh cố ý trêu đùa, tay ở sau gáy y vuốt nhẹ nhẹ vài cái, ” Trắng nõn mềm mại cảm giác tuyệt vời thế này, đều tẩy rửa sạch sẽ như vậy, tại hạ sao có thể không hiểu phong tình....”

Quả nhiên Quân Thư Ảnh lửa giận ‘ Ầm’ một cái, trong nháy mắt muốn bốc lên, đến mức hé miệng cũng có thể phun ra, Sở Phi Dương vốn có kinh nghiệm nhanh tay lẹ mắt ấn hai tay đang nâng lên muốn phản kháng của Quân Thư Ảnh xuống, miệng cười cười trấn an ” Được rồi, được rồi, đừng tức giận. Chỉ đùa một chút thôi, đừng tức giận, đừng tức giận.”” Sở Phi Dương, người đừng khinh người quá đáng!” Quân Thư Ảnh vùng tay rời khỏi kiềm chế của Sở Phi Dương, bước một bước, xoay người về mặt đầy tức giận trách cứ.

” Hảo, hảo, là ta quá phạm. Người đừng sinh khí.” Sở Phi Dương giơ hai tay lên cười nói, luôn miệng nhận sai, nhưng về mặt nào có nửa phần biết nhận sai, lại dùng ánh mắt quét một vòng từ trên xuống dưới người Quân Thư Ảnh ” Đừng tức giận hại đến thân thể của người.....” lại cố ý đem hai chữ cuối cùng nói rất ‘ ý vị thâm trường’ (1) (1- hàm xúc)

” Người!” Quân Thư Ảnh rất sinh khí, nhưng cũng không biết phải làm sao. Khi một người tức giận mà đối tượng bị tức giận luôn không đứng đắn,

vậy cơn phần nộ kia luôn mang theo nỗi bất đắc dĩ sâu sắc cùng vô lực. Quân Thư Ảnh đứng im cùng Sở Phi Dương giằng co trong chốc lát, sau đó dứt khoát quay người rời đi.

” Ai... quá...” Sở Phi Dương nhìn bóng dáng Quân Thư Ảnh không thèm quay đầu lại phần nộ rời đi, Sở Phi Dương khẽ ai oán thở dài. Cùng người này nói chuyện tình thú, đúng là đàn gảy tai trâu.

Sở Phi Dương phiền não mà ngẫm nghĩ đại khái lại có vài ngày đối chọi gay gắt. Lúc Quân Thư Ảnh kích động hẳn luôn thấy đau đầu, hẳn vẫn thích Quân Thư Ảnh mềm mại thuận theo hơn. Sở Phi Dương vừa thu thập án thư rộng lớn, vừa suy nghĩ lung tung chuyện mấy ngày sau.

Bất quá Sở Phi Dương hiển nhiên đã nghĩ sai rồi. Thân thể Quân Thư Ảnh hiện giờ hoàn toàn bình phục như cũ, trong mắt chỉ có võ công tâm pháp. Liên tiếp vài ngày, Quân Thư Ảnh ngoại trừ luyện công vẫn là luyện công, bộ dáng say sưa mê mẩn khiến cho Sở Phi Dương không khỏi thật sâu ghen tỵ với đồng ‘ bí tịch’ tình mỹ do hẳn chính tay đóng ra.

Quân Thư Ảnh đã cắm đầu vào đám võ công bí tịch đã năm ngày, Sở Phi Dương ngoại trừ thỉnh thoảng đi xem hai tiểu nhi tử bị Cao Phóng đùa bỡn thì thăm ra, lại bắt đầu không có việc gì, liền vung tay, tiếp tục đem đồng độc môn tâm pháp trong bụng đục khoét ra đưa cho Quân Thư Ảnh chỉ để cho y vui lòng.

Hôm nay khi trời gần trưa, Sở Phi Dương vẫn còn đang múa bút như chớp, đột nhiên một thanh âm hưng phấn vang lên: ” Đại sư huynh, đệ tới rồi!” thanh âm kia đã lột bỏ sự ngây ngô của thiếu niên, mà trở nên trầm thấp chững chạc.

Sở Phi Dương ngẩng đầu, nhìn thấy một thanh niên dáng người thon dài mặc tử y thanh nhã từ ngoài cửa bước vào, luôn miệng hưng phấn gọi hẳn đại sư huynh, nụ cười sáng chói khiến người ta hoa mắt.

” Vân Thâm, sao đệ đến đây?” Sở Phi Dương có chút kinh ngạc.

” Đệ nhớ huynh thôi, đại sư huynh.” Tín Vân Thâm vẫn giống như trước kia, dính đến bên người Sở Phi Dương làm nũng ” Huynh lâu như vậy cũng không trở về, cho dù không nhớ những huynh đệ khác, chẳng nhẽ cũng không nhớ đệ sao?!”

Một năm không gặp, thiếu niên trước đây luôn hoạt bát bướng bỉnh thì hiện giờ đã lột xác thành một thanh niên tuấn mỹ. Ngũ quan trên gương mặt trắng trẻo vẫn đẹp như trước, nhưng lại giống đao khắc bút họa so với vẻ non nớt thời niên thiếu thì bộ dáng có phần thành thục ổn trọng hơn, chỉ có thần thái phần chần nơi đuôi mày khoé mắt thì vẫn như trước, vẫn lưu lại chút tâm tính trẻ con.” Nhớ đệ, đương nhiên nhớ đệ.” Sở Phi Dương cười ôn hoà, xoa xoa đỉnh đầu Tín Vân Thâm, đột nhiên sinh ra chút cảm khái thời gian như nước xuôi dòng.

” mặc dù ta đã rời khỏi giang hồ, nhưng chuyện trên giang hồ cũng có nghe thấy. Đệ đường đường là thiếu chủ nhân Thanh Phong kiếm phái, tương lai là chưởng môn nhân thiên hạ đệ nhất kiếm phái, hơn nữa dạo gần đây thanh danh tước khởi (như chim tước bay lên).” Sở Phi Dương vui mừng cười nói ” Đệ cuối cùng cũng trưởng thành, sư phụ người cũng không cần vất vả vì đệ nữa.”

” Bởi vì đại sư huynh không ở nhà thôi.” Tín Vân Thâm mang một cái ghế đặt tới bên cạnh Sở Phi Dương, cùng Sở Phi Dương ngồi song song sau án thư rộng lớn, nhăn bộ mặt khổ qua, giống hệt như thời niên thiếu hướng Sở Phi Dương kể khổ ” Lúc huynh còn ở nhà, việc gì cũng có thể dựa vào huynh. Khi huynh không ở đây, đệ luôn phải trở thành huynh, như vậy mới có thể khiến cha an tâm, làm cho các sư huynh đệ không lo lắng.”

Sở Phi Dương thở dài một tiếng, trong lòng bỗng dưng tràn đầy cảm giác thương yêu. Tuy vẫn biết rõ, tương lai Tín Vân Thâm sẽ phải gánh vác trọng trách của môn phái, không thể vĩnh viễn che chở cho hắn vô ưu vô lự

cả đời. Trước đây trông nom hăn, luôn nghĩ hăn còn nhỏ, liền dùng hết khả năng mà thương yêu chiều chuộng, không để cho hăn chịu chút mệt nhọc uỷ khuất. Đến một năm nay, nghe thấy hăn làm thế nào mà rạng danh trên giang hồ, người người khen ngợi hăn ‘tuổi trẻ tài cao’ ‘hiệp can nghĩa đảm’ ‘ôn trọng thành thực’, vừa cảm thấy vui mừng, lại vừa cảm thấy vị hiệp khách trẻ tuổi trầm ổn lãnh đạm trong lời đồn kia không phải là cậu thiếu niên thần thái phẫn chấn kiêu ngạo bốc đồng trong trí nhớ của mình.

Sở Phi Dương sờ sờ mái đầu đang tựa vào chính vai mình, dáng người hăn cũng đã cao lớn ngang mình. Cậu thiếu niên xinh đẹp được hăn thương yêu chiều chuộng trước đây đã trưởng thành, không bao giờ..... thấy nữa.....

” Đại sư huynh, huynh theo đệ trở về đi.” Tín Vân Thâm lẩm bẩm nói ” Cả môn phái từ trên xuống dưới các sư huynh đệ đều nhớ huynh, còn có đám oanh oanh yến yến của huynh đến tìm, đều sắp đem đại môn của Thanh Phong kiếm phái đập nát ra rồi.”

” Nói vậy.” Sở Phi Dương cười mắng, ” Đại sư huynh của đệ luôn giữ mình trong sạch, làm sao có oanh oanh yến yến.”

” Đại sư huynh, huynh không phải chuẩn bị đón dâu chứ?” Tín Vân Thâm đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt phát sáng nhìn Sở Phi Dương.

” Lại nói vậy, ta rõ ràng đã thú.” Sở Phi Dương sờ sờ cái cằm bóng loáng.

” Đệ đang nói chuyện nghiêm túc với huynh.” Tín Vân Thâm buồn rầu nói nhỏ, nhưng cũng không hề dây dưa, rầu rĩ nằm ghé vào trên bàn, ngón tay dính nước trà ở trên mặt bàn vẽ loạn.

” Ta nghe nói sư phụ cho đệ hứa hôn?” Sở Phi Dương đột nhiên hỏi.

Ngón tay đang vẽ tròn tròn của Tín Vân Thâm bỗng dừng dừng lại, sau một hồi lâu mới rầu rĩ gật đầu một cái.

” Ta còn nghe nói là chính đệ yêu cầu?” Sở Phi Dương lại lên tiếng.

” Không phải đệ!” Tín Vân Thâm mạnh ngẩng đầu lên, tức giận nói, nhưng ở dưới tầm nhìn chăm chú của Sở Phi Dương lại mất khí thế, vẻ mặt đau khổ ” Chuyện này có hiểu lầm rất lớn, đệ không nói rõ với huynh được.”” Thành gia lập nghiệp, đệ phải thành gia trước cũng là điều lên làm. Sau này mới có thể an tâm phát dương quang đại Thanh Phong kiếm phái .”

” Đệ không thành gia!” Tín Vân Thâm vỗ bàn nói.

Sở Phi Dương nhíu mày, từ dưới tay hắt cứu được ly trà mà nhấp một ngụm.

” Đại sư huynh, huynh theo đệ trở về đi. Lần trước huynh trá tử, làm cho cha đệ bị dọa không nhẹ. Huynh tự nhiên sống lại, cha đương nhiên vô cùng vui mừng, cho dù sinh khí cũng không dám giận dữ với huynh. Hơn nữa huynh cùng..... y..... hai cái tiểu oa nhi kia, cha nhất định sẽ thích!” Tín Vân Thâm hai mắt bừng sáng nhìn Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương không lên tiếng, chỉ nhìn Tín Vân Thâm, chờ hắn nói tiếp.

Tín Vân Thâm tiếp tục nói ” Đệ đã quyết định, đệ không thành gia! Không phải, đệ muốn thành gia! Đệ muốn thú Cao Phóng làm thê tử! Còn cha đệ cả ngày lẫn nhảm chuyện khai chi tán diệt(nổi dõng tông đường), huynh đã giải quyết rồi! Đại sư huynh!” Tín Vân Thâm vỗ vai Sở Phi Dương, vẻ mặt kích động dạt dào mà gật đầu mạnh một cái.

” Quả nhiên.....” Sở Phi Dương thở dài .

” Cao Phóng đối với đệ có hiểu lầm rất sâu, lần này đệ đến chính là tìm y.” Tín Vân Thâm đứng dậy, ” Dù sao cũng thuận đường, nên nhân tiện đến thăm huynh. Đại sư huynh, không làm phiền huynh, đệ đi đây.! ” Noi xong như một cơn gió mà tiêu thất.

Sở Phi Dương sững sờ chốc lát, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cũng không quản hân, tiếp tục vui đầu viết võ công tâm pháp độc môn bí tịch của Sở thị.

Không qua bao lâu, một thanh âm đột nhiên bùng nổ bên tai. Người nọ hiển nhiên dùng đến nội công thâm hậu, khếch đại thanh âm khiến cho phạm vi vài dặm cũng có thể nghe thấy nhất thanh nhị sở_____

” Ta muốn thú Cao Phóng làm thê tử!! Tín Vân Thâm muốn thú Cao Phóng làm thê tử!!! Tín Vân Thâm muốn thú Cao Phóng làm thê tử!!!”

Sở Phi Dương bị chấn động đến mức từ trên ghế nhảy dựng lên, nhanh như chớp phóng về phía tiểu viện Cao Phóng đang ở. Vừa mới đi vào, đã thấy Quân Thư Ảnh kê kiếm đặt trên cổ Tín Vân Thâm, nghiêng rằng nghiêng lợi ” Hồn tiểu tử, kêu cái gì mà kêu. Sợ người khác không biết Sở Phi Dương ở trong này sao?!”

Sở Phi Dương nghe xong trong lòng nóng lên, bước chân cũng không dừng lại, tung người một cái đáp xuống phía sau Quân Thư Ảnh, đưa tay nhẹ nhàng kéo lấy thanh kiếm đang đặt trên cổ Tín Vân Thâm, cười nói ” Không có gì đáng ngại, người đừng lo lắng.”

Bên này vừa kéo ra, bên kia lại vang lên ‘ Rầm’ một tiếng, ba người đồng loạt quay lại nhìn, chỉ thấy một phiến cửa gỗ khép chặt tàn nhẫn cự tuyệt .

” Cao Phóng” Tín Vân Thâm uỷ khuất gọi một tiếng, đương nhiên không có người trả lời.

Bắt đầu từ hôm nay, đình viện vốn rộng lớn vắng vẻ lại thêm một khách nhân. Tín Vân Thâm mỗi ngày chỉ có một việc, chính là dùng cơm Cao Phóng làm ăn cho no, sau đó tràn trề sinh lực mà tới đây đùa với Cao Phóng. Chờ hân tiêu hoá gần xong, lại dùng cơm Cao Phóng làm ăn cho no, dưỡng đủ tinh thần tiếp tục tới đây đùa....” Người của thanh phong kiểm phái các người có phải đều tài giỏi như thế không?!” Quân Thư Ảnh diện vô biểu tình nói. Bởi vì Cao Phóng không rảnh nên không có người trông nom Tiểu Thạch Đầu, khiến cho Tiểu Thạch Đầu không chút do dự quần lấy y, cặp mắt to đen như bồ đào phát sáng, dị thường hưng phấn mà tập tễnh đi tới đi lui quanh người Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương đang hưng trí bừng bừng theo sát Tiểu Thạch Đầu chơi trò chơi nhảm chán ” Thạch Đầu” A?! ” Thạch Đầu” ” A” nghe Quân Thư Ảnh nói như vậy, vừa nhướng mày định nói, lại bị Tiểu Thạch Đầu kéo lấy tay áo, đành vội vàng lùi nhitử đứng vững.

” A ngốc!” Tiểu Thạch Đầu ngẩng đầu hướng Quân Thư Ảnh, dùng thanh âm dị thường hưng phấn đã thành thói quen của hân hô một tiếng, rồi mới đem cánh tay ngăn ngăn mập mập vươn ra, đưa hòn đá nhỏ bóng loáng trơn nhẵn nó nhặt được cho Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh sửng sốt, xoay người đem Tiểu Thạch Đầu ôm vào lòng, đại chương nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang cầm thạch tử đặt bên miệng.

Sở Phi Dương cười đứng dậy, ôm Quân Thư Ảnh, hôn lên môi y, thấp giọng cười nói ” Tiểu Thạch Đầu ngoan như vậy, người hôn nhẹ nó đi.” Quân Thư Ảnh đem môi hôn xuống gương mặt non mềm của tiểu nhi tử.

Sở Phi Dương gắt gao ôm lấy hai người, lại nhìn về phía Tiểu Sở Lâm ở trong nôi đang tò mò mở ra hai mắt, bên khoé miệng bỗng gương lên một mặt tiểu ý mãn nguyện.

Nhân sinh trọn vẹn ngọt ngào nhất nơi trần tục, cũng không thể hơn thế này. Mà giang hồ thiếu Sở Phi Dương hẳn, cũng đã tịch mịch lâu lắm rồi.....

Chương 135: Phiên Ngoại 11: Cuộc Sống A Cuộc Sống

Chuyện này phát sinh khi Tiểu Thạch Đầu 5 tuổi, Tiểu đệ của Tiểu Thạch Đầu 4 tuổi.

Năm nay là đại thọ lục tuần của tiền Võ Lâm minh chủ Viên Khang Thọ. Viên Khang Thọ cả đời thanh liêm chính trực, kết quả là thanh bạch (1 xu ko có), bốn biển là nhà, thông dong tự tại. Chính là muốn mở đại thọ yến, nên phải tìm một nơi rộng rãi. Thanh Phong kiếm phái tại Lăng Nguyệt Sơn tự nhiên thành một sự lựa chọn. Từ hai tháng trước, Viên minh chủ đã nhờ cậy Thanh Phong kiếm phái vốn luôn có mối giao hảo, thay mình phát anh hùng thiệp, mời anh hùng thiên hạ tham dự yến tiệc.

Tiền Thanh Phong kiếm phái đại đệ tử- Sở Phi Dương đương nhiên cũng nhận được thiệp mời.

Việc này vốn cũng không là gì. Qua vài năm Sở Phi Dương ở trên giang hồ làm ra vài đại sự kiện oanh oanh liệt liệt, chẳng những xua tan những lời đồn đại nhảm nhí về hắn, mà một lần nữa lại càng làm cho thanh danh của hắn lan xa, uy danh càng lẫy lừng hơn trước. Thẳng đến mức làm cho người nào đó- tiền ma giáo giáo chủ tức giận đến âm thầm nghĩ rằng. Rõ ràng lúc này làm thật nhiều việc tốt so với người khác cũng không ít_____ tuy rằng bị bức bách, nhưng mọi công lao đều vì sai sót ngẫu nhiên mà bị người đời đổ đến trên đầu vị đại hiệp đạo mạo kia, rốt cuộc vẫn là ” Giúp chồng dạy con”. Trong lòng thực sự có vô vàn bất bình, tất cả đều nén thành một ngụm ác khí, mỗi lần nhìn đến vị đại hiệp hạ lưu vô sỉ che giấu đằng sau bộ mặt tuấn tú thì lại tức giận.” Đùng suốt ngày cùng ta đấu khí.” Sở Phi Dương ăn xong cơm trưa còn thừa lại rửa sạch bát đĩa phơi phóng xiêm y, quét dọn đình viện..... cuối cùng, cũng có thể an tâm ngồi

xuống, nhìn thấy phía đối diện- vị kia đang cầm trà hắc pha, bí tịch hắc viết, xiêm y hắc mua, ngồi trên ghế tựa được hắc lau sạch bóng, nam nhân vẻ mặt lạnh lùng.

” Sở đại hiệp hà cố gì nói như vậy?” Sở đại hiệp anh danh lan xa, uy thế hiển hách, phóng nhãn khắp thiên hạ không có người sánh bằng. Tại hạ vắng vẻ vô danh chỉ là phạm phu tục tử, nào dám cùng Sở đại hiệp tranh giành hơn thua?” Quân Thư Ảnh đau buồn xót xa trả lời, khiến cho Sở Phi Dương tức giận đến nổi gân xanh.

” Không phải chỉ là đoạt mất nổi bật của người sao. Ta cũng không phải cố ý. Người nói xem người cùng ta gây chuyện cũng vài ngày, thật sự khiến người ta không thể không lo.” Sở Phi Dương lắc đầu nói.

‘ Khẩu’ một tiếng, tách trà trong tay Quân Thư Ảnh đập xuống bàn, thanh âm lạnh lùng ” Người đi ra ngoài, ta không muốn nhìn đến người .”

” Ai, đừng nóng giận.” Sở Phi Dương vội vã bồi cười ” Ngày sau còn dài. Nếu người thực sự có tâm muốn hành hiệp trượng nghĩa, ta có thể mang người

” Người đi ra ngoài, ta không muốn nhìn thấy người!” Quân Thư Ảnh cao giọng.

” Người!” Sở Phi Dương cũng không phải không còn cách nào khác, nhưng nghĩ đến cho tới bây giờ hắc lúc nào cũng an tiền mã hậu hầu hạ đến chu chu đáo đáo, chỉ lo y có chỗ nào không thoải mái hay chịu uỷ khuất, kết quả hảo tâm bị coi như lòng lang dạ thú, người ta đã không cảm kích còn dẫm nát dưới chân nghiền nghiền vài cái, cơn tức đột nhiên bốc lên.

” Tốt lắm! Là ta xen vào việc của người khác. Ta thật sự đã quên phân lượng của công danh lợi lộc trong lòng người. Về sau Quân công tử thích thế nào thì thế ấy, tại hạ không phụng bồi.” Sở Phi Dương hừ lạnh một tiếng, nhắc chân đi ra ngoài cửa.

Quân Thư Ảnh khẽ cau mày, lại cúi xuống, tiếp tục xem quyển bí tịch. Thật lâu sau mới thở dài một tiếng, buông bí tịch mà y nhìn nửa ngày cũng không xem được một chữ xuống.

Ban đêm không khí trong lành, khinh vân ẩn nguyệt, gió mát hiu hiu. Sở Phi Dương chỉ mang cơm đem đến phòng Quân Thư Ảnh, nhưng không lưu lại cùng y dùng cơm, cũng không nói thêm lời nào. Tim Quân Thư Ảnh có chút đập loạn, thức ăn cũng thấy vô vị mà ăn cũng chẳng được bao nhiêu, liền nhịn không được đi tới đình viện.

Sở Phi Dương đang ngồi trên bàn đá trong sân, đôi chân thon dài gác lên một cách tùy tiện, thế nhưng lại có bộ dáng thong dong tiêu soái. Trong tay cầm một vò rượu chưa mở, đang chăm chú trông nom hai huynh đệ Tiểu Thạch Đầu cầm tiểu mộc kiếm chơi đùa cách đó không xa.

Quân Thư Ảnh mới vừa đi tới trong sân, Tiểu Thạch Đầu đã miễn cưỡng phát hiện ra y, chớp đôi mắt to, đem tiểu mộc kiếm trong tay ném xuống, thân thể nhỏ bé mập mập chạy vội tới chỗ Quân Thư Ảnh.

” Cha ôm” Tiểu Thạch Đầu hướng Quân Thư Ảnh vươn hai tay, nài thanh nài tức kêu lên.

” Phụ thân hảo.” Sở Lâm nhặt thanh kiếm gỗ của Tiểu Thạch Đầu lên ôm vào trong lòng, rất có bộ dáng mà nắm quyền thi lễ. Quân Thư Ảnh ôm lấy Tiểu Thạch Đầu, đi đến bên người Sở Lâm, sờ sờ đỉnh đầu nhi tử, nắm bàn tay nhỏ bé của nó đi đến bên ghế đá ngồi xuống.

” Phụ thân hôn nhẹ.” Tiểu Thạch Đầu nhu thuận ngồi trong lòng Quân Thư Ảnh, chỉ chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn nũng nịu.

Quân Thư Ảnh thuận theo ý của nó hôn lên gương mặt non mềm, lại sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm trang của Sở Lâm, nhìn thoáng qua Sở Phi Dương. Thấy hẳn mở vò rượu một mình độc ẩm, cũng không thấy liếc mắt qua bên này.

” Tiểu Thạch Đầu, mang đệ đệ đi ngủ.” Quân Thư Ảnh đem Tiểu Thạch Đầu đặt xuống đất, đối với nhi tử nói.

” Không buồn ngủ,” Tiểu Thạch Đầu dụi dụi mắt, nài thanh nãi tức nói.

Thế nhưng Sở Lâm lại nắm tay Tiểu Thạch Đầu, hướng Quân Thư Ảnh cùng Sở Phi Dương cáo biệt” Phụ thân ngủ ngon, cha ngủ ngon.” đây là cách Sở Lâm dùng để phân biệt hai người, không giống Tiểu Thạch Đầu, gọi người nào cũng dùng trường âm ‘ Phụ thân’, đôi lúc khiến cả hai không biết nó đang gọi người nào.

Đợi khi hai thân ảnh nhỏ nhỏ biến mất nơi góc rẽ hành lang, lại nghe tiếng mở cửa, đóng cửa, tiếng khoá cửa, Sở Phi Dương uống nốt ngụm rượu cuối cùng, nhìn về phía Quân Thư Ảnh vẫn một mực yên lặng không lên tiếng.

” Có chuyện cần nói?” hần nhú mày hỏi

””

” Không có chuyện gì thì ta cũng đi ngủ.” nói xong nhảy xuống mặt bàn muốn rời đi.

” Sở Phi Dương ” Quân Thư Ảnh vội lên tiếng gọi lại.

Quân Thư Ảnh vừa dứt lời, đã thấy thân ảnh Sở Phi Dương chợt loé, một cỗ nội lực đem y kéo qua, chỉ chớp mắt đã bị Sở Phi Dương ôm chặt eo.

” Là muốn tạ lỗi sao?” đôi mắt sáng lấp lánh của Sở Phi Dương cong lên, đem ngón tay chỉ vào mặt mình, ” Đến, hôn một cái, thì tha thứ cho người.”

Quân Thư Ảnh bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhìn vào mắt Sở Phi Dương” là ta không đúng, ta giận cho đánh mèo.”

Sở Phi Dương thành lĩnh bị ánh mắt chân thành kia xông cho ngây ngất sung sướng, tâm tình đùa giỡn tiêu thất hơn nửa, hai tay ôm chặt thắt lưng mềm dẻo của Quân Thư Ảnh, dùng sức làm cho thân thể có chút lạnh của y dán sát vào nhau, đem mặt kê trên vai y cọ cọ ” Đột nhiên khiêm nhường như vậy, ta cũng không nỡ hạ khẩu.....” (khẩu- miệng)

Quân Thư Ảnh hơi nhếch khoé miệng, đưa tay sờ sờ mái tóc đen trên vai của Sở Phi Dương, mái tóc đen dày lộ vẻ mộc mạc, giống như chủ nhân của nó chính trực đơn thuần.

” Người không tức giận?” Quân Thư Ảnh hỏi

” Làm sao bỏ được a.....” Sở Phi Dương ngập ngừng, tay cũng bắt đầu trở lên không thành thật.

” Vậy thật tốt quá. Đi tới phòng ta đem bát đĩa thu dọn chút đi.” Quân Thư Ảnh vỗ vỗ bả vai Sở Phi Dương, mỉm cười nói.

Lúc này vốn mở miệng phải là nùng tình mật ý người nông ta nông, một câu phá đám này của y hết như một chậu nước lạnh từ trên đầu Sở Phi Dương giội xuống, sắc mặt hẩn tối sầm nhìn Quân Thư Ảnh” Người theo ta nhận lỗi là vì cái này?”” Không phải, người đừng hiểu lầm.” Quân Thư Ảnh lên tiếng ” Bất quá nếu không có việc gì, chung quy vẫn đem sự tình làm cho xong đi.”

” Người, người không thể tiện tay đem đến trù phòng, thuận tiện rửa sao?” Sở Phi Dương hàm chứa cơn giận nói.

” Quân tử xa nhà bếp.” Quân Thư Ảnh nghiêm mặt trả lời ” Được rồi, đừng lãng phí thời gian. Mau đem mấy việc vặt vãnh làm cho xong đi, tâm

pháp của người viết có vài chỗ ta không hiểu, đang muốn hướng người lãnh giáo. Người nhanh tay lẹ chân một chút.”

Sở Phi Dương mang theo phần hận cùng bất khả tư nghị (1) cùng với chỉ tiếc sắt không rèn thành thép(2) thêm vào đó là biết vậy chẳng đem y súng lên tận trời cùng với các loại thần tình phức tạp khác, nhìn Quân Thư Ảnh đang tập trung tinh thần suy nghĩ về chỗ ảo diệu trong tâm pháp chỉ nháy mắt đã quay người rời đi, Sở Phi Dương tức giận đến mức đứng một chỗ run rẩy hồi lâu mới giận dữ hét lên ” Cái gì quân tử xa nhà bếp, ta thấy người rõ ràng là một con sâu lười.” (1- không biết làm gì; 2- nuối tiếc ko khắt khe hơn)

Sở Phi Dương mang theo cực đại oán khí xử lý xong việc gia vụ vất vả, và nhớ kỹ hôm nào đó nhất định phải kiểm về mấy người nô bộc, vừa hoài niệm cùng nung nấu dự hoạch thịnh vượng hưng hăng đi tìm Quân Thư Ảnh.

Tới trong phòng thì đã thấy Quân Thư Ảnh đang tắm, trên bình phong còn vắt vài món xiêm y, phía sau chỉ thấy bóng người mơ hồ, theo ánh nền mờ mờ lay động mà lắc lư.

Sở Phi Dương lúc này cũng không còn nóng nảy, lách ra sau bình phong, nhìn Quân Thư Ảnh vẻ mặt đang nghiền ngẫm ngồi trong dự dưng rộng lớn.

Quân Thư Ảnh nhìn hẩn một cái, yên lặng xoay người sang chỗ khác, đưa tay nắm lấy y bào trên bình phong, bước ra khỏi dưng dự mặc vào.

Sở Phi Dương đi đến gần, ngón tay vỗ lên y kết (nút thắt) buông lỏng, cười nhẹ vài tiếng ” Người đây là tự mình tẩy rửa, chuẩn bị hướng bản đại hiệp hiến thân sao?” ngoài miệng nói, tay đã bắt đầu không thành thật mà dần tiến vào vuốt ve bên trong cổ áo khếp hờ. Lòng bàn tay nhiều năm cầm

kiếm nên có chút thô ráp vỗ về nhũ tiêm non mềm bên ngực trái, khiến cho Quân Thư Ảnh thở hổn hển.

Sở Phi Dương đem miệng kề sát tai Quân Thư Ảnh hôn khẽ, vừa thấp giọng cười nói ” Ta nhớ đã từng có một giấc mộng..... giấc mộng thế nào cũng không nhớ rõ, nhưng ta chỉ nhớ, người lúc đó cũng là như thế này trong lòng ta..... xiêm y trên người người..... chỉ có một cái đai lưng là chặt.....”

Đầu lưỡi Sở Phi Dương đã vói vào trong lỗ tai vì bị hơi nước xông cho hồng hồng, sợi tóc ướt át cùng sạch sẽ ở sau tai tản ra một mùi hương thơm ngát. Quân Thư Ảnh thở gấp một tiếng đột nhiên dựa sát vào lòng Sở Phi Dương, đầu lưỡi linh hoạt ở trong lỗ tai mẫn cảm chạm rai liếm liếm, có chút tực tữu mà bắt chước động tác trườn sấp.

Ở trước ngực, đai chường bên trong lớp quần áo dạo chơi khắp nơi, dùng ngón tay ấn lên nhũ tiêm mềm mại, tùy ý thưởng thức, mãi đến khi khiến nó xung huyết đứng thẳng, lại ngả ngón mà ở xung quanh nhẹ nhàng gãi gãi.

Quân Thư Ảnh đè tay Sở Phi Dương lại, nuốt nuốt nước bọt ” Chúng ta đến trên giường đi.....”

” Đừng vội.....” Sở Phi Dương cười tà, đột nhiên cúi người xuống hai tay ôm lấy hai chân Quân Thư Ảnh, đem hân nâng lên. Quân Thư Ảnh cả kinh, hai tay khoát lên bờ vai Sở Phi Dương, nhúu mày cúi mặt xuống, nhưng đối diện là ánh mắt thâm trầm đầy tiểu ý của Sở Phi Dương.

” Trước tiên ở tại đây làm cho tướng công sáng khoái một lần, rồi ta sẽ theo ý người mang người đến trên giường.”

” Hồn dân..... Ngô....” Sở Phi Dương không đợi Quân Thư Ảnh nói xong, thì đã thành thạo ở dưới tầm nhìn của y cúi mặt xuống ngậm lấy nhũ tiêm dựng đứng trước ngực y. Đầu lưỡi hồng sắc ở địa phương mẫn cảm để

lại một tầng thủy lượng âm ô, đồng thời ngậm vào trong miệng trêu chọc đến phát ra tiếng.

Tình cảnh kích thích đập vào mắt cùng thủy thanh âm mỹ, khiến cho cảm nhận nơi mẫn cảm kia càng thêm rõ ràng. Quân Thư Ảnh nhắm mắt lại cắn chặt môi, vội vã mà thở hổn hển, muốn cong người đứng dậy thoát khỏi môi lưỡi đang trêu chọc kia.

Trong tai truyền đến tiếng cười nhẹ. Sở Phi Dương đi tới trước cái bàn nhỏ dùng để mấy thứ lật vật được kê sát vách tường, đem Quân Thư Ảnh đặt lên trên, gạt tay một cái, mấy thứ bình lọ phía trên bị gạt tứ tung.

Sở Phi Dương mở ra hai chân Quân Thư Ảnh, chen người vào giữa hai chân y, đem hai tay của y kéo đến trước ngực, đại chương vòng qua gáy y rồi hung hăng hôn xuống. Giữa lúc hôn đến say sưa Sở Phi Dương đã đem đồng y phục vương bện trên người mở ra gần hết.

Trên người Quân Thư Ảnh vốn cũng chỉ có một tấm áo khoác buông lỏng, hắn đưa tay khê khều một cái, đường cong mềm dẻo của bờ vai cùng khuôn ngực đã lộ ra phần lớn. Hơi thở của Sở Phi Dương trở lên trầm trọng, trực tiếp ở trên người y hết gặm lại cắn, đói khát tới mức tượng như muốn nuốt người ta vào trong bụng.

Đại chương từ bắp đùi trần trụi hướng lên phía trên mà vuốt ve, một tay phủ trên dục vọng từ lâu cũng đã kích động đứng lên, nhẹ nhàng nhu lỏng lấy lòng.

” Sở Phi Dương” Quân Thư Ảnh đưa hai tay ôm chầm lấy cổ Sở Phi Dương, đem mặt vùi vào trước cổ hắn khê gọi.

Sở Phi Dương hôn lên mái tóc y, kéo tay phải của y đặt dưới hạ thân của mình, khê cười nói ” Người cũng hầu hạ nó a. Người khiến nó thoải mái, như vậy nó mới có thể khiến cho người thoải mái.....”

” Người hỗn đản này..” Quân Thư Ảnh bị lời nói tục tĩu của hắn kích thích đến mức cúi đầu kêu lên một tiếng, nhưng trên tay cũng từ từ chuyển động.

” Ngoan.....” khí tức của Sở Phi Dương trở nên nặng nhọc, hả lên khuôn mặt Quân Thư Ảnh vì bị hắn chà đạp mà đôi môi có chút sưng đỏ cùng ửng ửng.

Động tác trên tay Quân Thư Ảnh đương nhiên không ân cần như Sở Phi Dương, không đợi Sở Phi Dương nói ngừng y cũng đã thở dốc, động tác cùng dừng lại.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ kéo tay phải của y qua, ngồi xổm người xuống, đem dục vọng của y ngấm vào trong miệng cắn thận tỉ mỉ chăm sóc.

” Ngô.... Phi Dương.....” Quân Thư Ảnh cắn môi dưới ngẩng đầu lên, tựa vào vách tường phía sau thở hổn hển, hai tay lần mò trên đỉnh đầu Sở Phi Dương, đem mười ngón xen vào tóc hắn. Sở Phi Dương cảm thấy đã ổn, liền đem dục vọng trong miệng phun ra, lại từ trong ngực áo moi ra một hộp gỗ tinh xảo, lấy ngón tay móc một chút, hương hậu huyết Quân Thư Ảnh thăm dò. Thẳng đến khi địa phương nhỏ hẹp kia trở nên mềm mại cùng ửng ửng, Sở Phi Dương mới đứng dậy, ôm Quân Thư Ảnh hôn thật sâu.

Hai chân bị tách ra gác ở trên tay Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh ở lúc Sở Phi Dương tươi cười ôn nhu như nước mà nhắm lại hai mắt, chờ thứ kia xâm nhập.

Cảm thấy huyết khẩu đang bị dục vọng nóng bỏng cứng rắn kia thúc nhẹ một cái, Quân Thư Ảnh thở dốc một tiếng đôi chân mềm nhũn lại.

Sở Phi Dương không hề trêu chọc y, bắt đầu thông thả mà kiên định đem dục vọng tiến nhập, cảm thấy Quân Thư Ảnh nắm chặt tay mình, ngay cả ngón chân cũng cong lên, tâm trạng Sở Phi Dương trở nên mềm mại, nghiêng người hôn nhẹ y, hạ thân dần đi vào.

Địa phương mềm mại kia càng ngày càng thông thuận mà tiếp nhận hẳn, nét mặt Quân Thư Ảnh cũng bắt đầu có vẻ trầm mê, tiếng thở dốc đầy kìm nén dần trở nên mềm mỏng mờ ám hơn, Sở Phi Dương có phần mất kiểm chế mà vội vã xông tới, hệt như một tên mao đầu tiểu tử mới biết mùi vị tình ái, một chút tự chủ cũng không có.

” A..... Đau.....” Sở Phi Dương đột nhiên va chạm mạnh liệt, Quân Thư Ảnh nhú mày hô lên một tiếng.

” Xin lỗi, muốn ta nhẹ một chút sao?” Sở Phi Dương hôn lên môi y.

” Ân...” Quân Thư Ảnh gật đầu. Sở Phi Dương bắt đầu khắc chế luật động của mình.

Thanh âm mập mờ vẫn vang lên gián đoạn, tận đến khi trăng treo trên cao, màn đêm bao phủ.

Một phen hoan ái nùng tình mật ý qua đi, Sở Phi Dương ôm Quân Thư Ảnh ngồi trong dục dũng mới được thay nước mới.

” Nơi này phải rửa sạch, nếu không lại hoài thai.....” Sở Phi Dương thấp giọng cười nói.

Quân Thư Ảnh nhắm mắt, mặc kệ hân trên đùa vô vị.

Sau khi hai người đều tẩy rửa sạch khoái, Sở Phi Dương thập phần xem trọng lời hứa hẹn mà cùng Quân Thư Ảnh một lần nữa trên giường, liên tục, thẳng đến khi sắc trời hừng sáng....

Quân Thư Ảnh ngẫu nhiên mở mắt, trong tầm mắt mơ hồ thấy cách đó không xa bản tâm pháp bí tịch nằm đơn độc lẻ loi trên bàn, cũng chỉ có thể thăm thở dài một tiếng.

Mãi đến khi hấn áp Quân Thư Ảnh làm đi làm lại cho đủ vốn, Sở Phi Dương mới lật mình sang một bên, thần thanh khí爽 tựa trên đầu giường, sau một hồi lâu khi dư vị thoả mãn qua đi, hấn mới nhớ tới chuyện ban ngày muốn nói.

” Ngày đại thọ của Viên Minh chủ, ta nhận được thiệp mời do sư phụ tự tay viết.”

” Ân?” Quân Thư Ảnh cảm thấy thân thể dường như sắp rời thành từng mảnh, mí mắt cũng không muốn động dù chỉ một chút, nhưng cũng đành chống đỡ nghe Sở Phi Dương nói chuyện.

” Người nói..... muốn ta mang Sở Kỳ Sở Lâm tới.” Sở Phi Dương không khỏi sinh cảm khái trong lòng. Tuy hấn vì Võ Lâm Trung Nguyên lập không ít đại công, nhưng sư phụ hấn từ lâu không thèm để mắt tới hấn, thiệp mời lần này tuy có phần miễn cưỡng, nhưng ý tứ muốn gặp tiểu bảo bảo của người thật ‘ thanh thanh sở sở’.” Nga.....” Quân Thư Ảnh mơ mơ màng màng lên tiếng, y thực sự chống đỡ không nổi nữa mà chìm vào giấc ngủ.

Quá phận miệt mài dẫn tới hậu quả ngày hôm sau cả hai người đều nổi lên vành mắt đen xì, không khéo nhất là, ngày hôm nay lại có hai vị khách không mời mà đến.

” Yêu, Sở huynh, mắt huynh làm sao vậy? Chẳng lẽ lại cùng cao thủ võ lâm nào đại chiến ba ngày ba đêm?” Thanh Lang cười ngoác miệng hở ra hàm răng trắng bóng.

” Để huynh chê cười.” Sở Phi Dương cười gượng hai tiếng, dẫn Thanh Lang vào phòng khách.

Đi phía sau Thanh Lang còn có một nam nhân mặc y phục lam sắc tư thái phong lưu, trong tay còn nắm một tiểu oa nhi xấp xỉ Lâm nhi.

Tiểu Thạch Đầu cầm món đồ chơi đứng ở một bên, mở to đôi mắt hiếu kỳ, nhìn nam tử tuần tú một chút, lại nhìn nhìn tiểu oa nhi bên người hắn.

” Yển Kỳ, ngơ ngác cái gì? Nhanh lại đây.” Thanh Lang kêu lên.

Yển Kỳ lộ ra vẻ mặt sa sầm miễn cưỡng đi vào, vừa thấy mặt Quân Thư Ảnh, lại hừ lạnh một tiếng quay đầu đi chỗ khác. Quân Thư Ảnh cũng lười cùng hắn so đo tranh cãi__ bất quá là y giết cha người ta, y vốn không có gì để mà so đo.

Tiểu Thạch Đầu vẫn tò mò quan sát tiểu bảo bảo cùng Yển Kỳ, tiểu oa nhi kia nhút nhát cùng Tiểu Thạch Đầu cười cười, lại núp sau lưng Thanh Lang. Ngược lại Sở Lâm hé ra khuôn mặt nghiêm trang, giống hệt một đại nhân ngồi ngay ngắn giữa chiếc ghế tựa rộng lớn, không biết đang trầm tư cái gì.

Quân Thư Ảnh chỉ hờ hững đáp vài câu, liền lộ ra vẻ mặt tiêu tụy, lững lờ đi đến hậu viện, chuẩn bị đi ngủ bù. Không ngờ tới Tiểu Thạch Đầu lại vui vẻ theo sát y, y cũng đành xốc lại tinh thần mà chăm sóc nhi tử.

” Phụ thân ôm một cái__” Tiểu Thạch Đầu hướng Quân Thư Ảnh mở ra hai tay.

Quân Thư Ảnh vất vả khom thắt lưng đau nhức, đem Tiểu Thạch Đầu vừa bạch lại vừa béo ôm vào lòng.

” Phụ thân con cùng đệ đệ nói đến một chuyện mà mãi không hiểu được.” Tiểu Thạch Đầu vung tay nói.

” Nga, là chuyện gì?” Quân Thư Ảnh ngồi vào đình nghỉ trong sân, hững hờ mà đáp lời Tiểu Thạch Đầu.

Tiểu Thạch Đầu còn chưa mở miệng, ngoài bìa rừng đột nhiên truyền đến thanh âm nãi thanh nãi tức đầy giận dữ” Nương ôm bảo bảo__” (cục cưng í mà)

Quân Thư Ảnh quay lại nhìn, đã thấy Yến Kỳ đang vòng qua đây, nơi góc áo còn kéo theo một tiểu oa nhi.

” Không phải ta nói với người lúc không có cha người thì không cần gọi ta là nương sao?” trên thái dương Yến Kỳ nổi đầy gân xanh, đối với tiểu oa nhi kêu lên.

” Vậy gọi là gì?” tiểu oa nhi ngây thơ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

” Kêu thúc thúc kêu phụ thân, tùy người. Chính là không được kêu nương!” Yến Kỳ gào lên.

” Nhưng nương là nương, không phải thúc thúc. Kêu phụ thân, cha sẽ đánh mông.” tiểu oa nhi uỷ khuất nói.

” Người cái tiểu hỗn đản.....” Yến Kỳ trợn mắt, cả người không khỏi cứng đờ, chỉ thấy cách đó không xa Quân Thư Ảnh đang tựa tiểu phi tiểu nhìn mình.” Hoá ra Yến công tử là làm ‘ nương’ người, thật sự khiến người khác bội phục.” Quân Thư Ảnh cười lạnh một tiếng, theo thói quen mở miệng châm chọc hằn.

Sắc mặt Yến Kỳ lúc xanh lúc đỏ, dứt khoát kéo góc áo, đi đến bên Quân Thư Ảnh ngồi xuống, tự tay rót cho mình một tách trà, cũng cười lạnh một tiếng nói ” Như nhau thôi. Xưng hô là cái gì thật ra cũng không quan trọng.”

Quân Thư Ảnh cũng đen mặt. Tiểu Thạch Đầu đột nhiên kéo kéo cổ áo y ” Phụ thân phụ thân, ta còn chưa hỏi một vấn đề__” tiểu bảo bảo phía sau Yến Kỳ cũng vui sướng mà vắn vẹo tới bên người hằn.

” Hỏi đi.” Quân Thư Ảnh xoa xoa thái dương, tận lực ôn hoà.

” Phụ thân, ta cùng đệ đệ từ đâu mà tới___ vì cái gì lại cùng phụ thân và phụ thân ở cùng một chỗ?” (Tiểu Thạch Đầu dùng 1 cách gọi cho cả 2 anh)

—

Trong phòng khách___

” Tiểu ca ca nhà Liệp Hộ đại thúc là do đại thẩm béo sinh ra, nhưng ta cùng ca ca từ đâu mà ra ? Ngày hôm qua ta cùng ca ca suy nghĩ thật lâu nhưng không nghĩ ra.” Sở Lâm nghiêm túc hỏi. (Liệp hộ- gia đình làm nghề săn bắn)

Sở Phi Dương cùng Thanh Lang hai mặt nhìn nhau, sắc mặt đối tới đối lui thật đặc sắc. Thanh Lang quay người đem Sở Lâm ôm vào lòng, ‘ Khụ’ một tiếng nghiêm túc nói ” Chuyện này, phải kể từ lúc Thanh thúc thúc trước đây anh dừng vô địch nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ mới tìm được một được hoàn_____”

Sở Phi Dương nghe thanh lang giải thích vấn đề phóng đảng này, do dự một hồi lâu có nên hay không đem tiểu nhi tử về mặt nghiêm túc nhà mình ôm đi, rời xa cái quái thúc thúc da mặt dày đến thiên trường địa cửu này, cuối cùng bất đắc dĩ xoa trán thở dài một tiếng, quyết định buông tha.

Trong đình nghỉ mát nơi hậu viện.

Quân Thư Ảnh thống khổ đỡ trán, khuỷ tay chống trên mặt bàn, đối với Tiểu Thạch Đầu đang lo lắng kéo tay áo mình chẳng buồn quan tâm.

Ở bên cạnh Yến Kỳ dùng bộ mặt tươi cười đẩy gượng gạo cùng méo mó, đối với hai cái tiểu bảo bối mở to mắt nói ” Cái kia..... các người

đều là cái kia..... Quan Thế Âm đưa tới, ‘ ha hả’, người là một cái bàn gia gia, ha hả.....” (bàn gia gia- ông nội béo)

Mới đầu ta cũng thắc mắc ko hiểu Quan Thế Âm tại sao lại là ông nội cho nên mới đi hỏi anh google >>> kết quả là đây (cho nên ta giữ nguyên với bản QT, ko phải chém đâu nhé ^_^)

giải thích vì sao Quan Thế Âm lại là gia gia nhà.

Theo quan niệm Trung Quốc, Quan Âm ngự tại Phổ-đà Sơn, miền Đông Trung Quốc, đó là một trong

Tứ đại danh sơn

, là bốn trú xứ của bốn Đại Bồ Tát của

Phật giáo Trung Quốc

.

Tại Trung Quốc – đến

thế kỉ 10 - Quan Âm còn được giữ dưới dạng

nam giới

, thậm chí trong hang động ở Đôn Hoàng, người ta thấy tượng Quan Âm để râu. Đến khoảng thế kỉ thứ 10 thì Quan Âm được vẽ mặc áo

trắng

, có dạng nữ nhân. Có lẽ điều này xuất phát từ sự trộn lẫn giữa

đạo Phật

và

đạo Lão

trong thời này. Một cách giải thích khác là ảnh hưởng của

Mật tông

(xem

Tantra

) trong thời kì này: đó là hai yếu tố Từ bi (sa. maitrī-karuṇā) và Trí huệ (sa. prajñā) được thể hiện thành hai dạng nam nữ, mỗi vị Phật hay Bồ Tát trong Mật tông đều có một “quyển thuộc” nữ nhân. Vị quyển thuộc của Quán Thế Âm được xem là vị nữ thần áo trắng

Đa-la

(sa. tārā), và Bạch Y Quan Âm là tên dịch nghĩa của danh từ đó. Kể từ đó quần chúng Phật tử Trung Quốc khoác cho Quan Âm áo trắng và xem như là vị Bồ Tát giúp phụ nữ hiếm muộn.

Một trong các lí do đó là đối với Phật Giáo, Phật không phân biệt nam hay nữ. Khác với các thần thoại sơ khai quan niệm các vị thần có giới tính và co sự sinh sản, Phật giáo và các tôn giáo lớn trên thế giới không cho rằng thần của họ có giới tính và sự sinh sản. Do đó việc quan niệm Quán Âm là nam hay nữ không phải là vấn đề quan trọng trong Phật giáo. Và lại, theo phẩm

Phổ môn

, khi muốn cứu vớt hoặc giác ngộ cho chúng sinh, Quán Âm có thể hóa thành 32 sắc tướng

[1]

như Phật, Bồ Tát,

Càn-thát-bà

, thiện nam, tín nữ v.v... tùy theo đối tượng để cứu giúp chúng sanh.

Chương 136: Phiên Ngoại 12: Nếu Khi Đó Gặp Nhau Thương

Có câu giang sơn sinh tài tử, cũng có người nói Trường Giang sóng sau đè sóng trước.

Còn có câu ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên.

Gần đây trên giang hồ có một người, gần như chỉ trong một đêm thanh danh tước khởi, tiếng tăm lẫy lừng. Nhắc tới người tự xưng Lâu Tiểu Mộng -Tiểu Mộng Lâu này những người trong giới bạch đạo vốn được giang hồ vọng trọng đều đen mặt, đem một trăm linh một câu mắng chửi người niệm đi niệm lại, lẩm nhẩm ” Yêu nhân, nghiệp chướng, bại hoại, cặn bã” Nếu muốn hỏi bọn họ người này phạm phải chuyện gì, dám tiên bồi họ cũng chỉ có thể nhếch râu nâng cao thanh âm lại đem mấy lời thô tục không có chút mới mẻ lặp lại một lần bên miệng, cũng nói không ra một phần ba.

” ‘Ngậm bò hòn làm ngọt’, tự nhiên là khó nói ra.” Thanh Lang ôm ‘Phu nhân’ nhà mình càng ngày càng thành thực xinh đẹp, tựa sát vào thích ý uống chút mỹ tửu từ ngọc thủ thon dài của mỹ nhân đưa tới, giả bộ ‘ưu nhân chi ưu’ –(1) mà thở dài. (1-vì người khác lo nghĩ)

” Đúng vậy, chỉ sợ nữ quyến trong các môn phái này, đa số đều bị cái thâm tặc kia quấy rối. Nỗi khổ này quả nhiên làm cho các lão nhân miệng đầy lẽ nghĩa nói không lên lời.” Yến Kỳ gật đầu đáp.

” Ui, người thực hiểu biết.” Thanh Lang mặt dày kề sát vào Yến Kỳ trêu đùa, ” Tiểu mỹ nhân của ta, chỉ sợ đám nữ quyến của mấy lão nhân này một người so ra cũng không bằng người. Người có sợ thâm tặc kia không, ân ? Có sợ không? Có sợ không?.....”

Yến Kỳ đỏ mặt vui đầu vào trước ngực Thanh Lang, ấp a ấp úng nói ” Không sợ, có Thanh đại ca bảo hộ ta.....”

” Tê_____” ngồi ở một bên- Sở Phi Dương mắt lé thấy được một màn này, chưa đến sắp rớt cả răng.

Quân Thư Ảnh cầm chén rượu, uống cạn một hơi, mặt không biến sắc ngồi ngay ngắn.

” Khụ ! Thanh huynh, thương lượng chính sự, đừng như vậy.....” Sở Phi Dương sắc mặt nhắc nhở.

” Dâm tặc trước mắt, quan tâm mỹ nhân một chút có gì sai? ” Thanh Lang thản nhiên cười nói, liếc mắt nhìn Quân Thư Ảnh một cái lại nói tiếp” Sở huynh cũng nên quan tâm đến nhà mình đi, còn nữa đều là lão phu lão thê rồi còn ngồi xa như vậy.....”

‘Đinh’ một tiếng, một cây ngân châm vụt sát qua gương mặt Thanh Lang, cắm vào vách tường phía sau.

” Người còn há miệng xen vào nữa, ta không ngại để cho ngân châm lệch đi vài phần.” Quân Thư Ảnh lên tiếng.

Thanh Lang thực nể mặt mà ngồi nghiêm chỉnh cười nói ” Quân huynh đừng giận, nói chính sự, nói chính sự.”

Sở Phi Dương lại không biết nghe xong câu nào mà kích động, nơi chân mày giương lên cười đến mê người, nghiêng người hướng Quân Thư Ảnh cười nói ” Thư Ảnh a.....”

Căn cứ theo tình báo, tên dâm tặc này cũng không có dùng kỳ kỹ dâm xảo gì, chỉ là người đang ngoài vạn dặm, lại có thể tiến vào giấc mộng của người khác. Muốn bắt được hắn, khó nhất ở chỗ hành tung bất định của hắn, chỉ nghe được chút tin tức lại đã chuồn mất rất nhanh, đến nay cũng

không người nào nhìn thấy chân diện mục của hắn.” Quân Thư Ảnh một hơi đã nói vào chính đề, Sở Phi Dương còn chưa kịp mở miệng nói ra lời đã bị chặn về trong bụng, chỉ có thể sờ sờ mũi, ngượng ngùng ngồi thẳng dậy.

” Đầu năm nay, ngay cả hái hoa đạo tặc cũng xuất ra một cái Hoa nhi a. Người này thậm chí ngay cả thực danh của hắn cũng không ai biết, danh xưng Tiểu Lôu Mộng- Tiểu Mộng kia, cũng không biết như thế nào mà ra.” Sở Phi Dương lên tiếng.

Thanh Lang cười giễu cợt một cái ” Danh xưng này cũng không có gì khó lường. Chỉ vì mấy cô nương bị hấn quấy rầy, có người nói hấn gọi Lôu Tiểu Mộng, có người kêu Mộng Tiểu Lôu, có người lại nói là Lôu Tiểu Lôu, người thì nói Mộng Tiểu Mộng. Thậm chí ngay cả bộ dáng người nọ thế nào mỗi người nói ra cũng không đồng nhất. Xem ra người này tâm tế như tơ, cũng nhát như thỏ đế.”

” Cuộc tranh luận này. Một người không biết thân phận, không biết bộ dáng, không biết danh tính, muốn bắt hấn, nói dễ hơn làm.” Quân Thư Ảnh nhíu mày.

” Những việc này không cần lo lắng, các người nghĩ bốn toạ cả ngày không có việc gì làm chỉ biết chơi đùa hay sao?” Thanh Lang dặt dào đặc ý ” Thiên Nhất giáo dưới sự thống lĩnh của bốn toạ, sớm đã cường đại đến mức các người không thể tưởng tượng. Tìm một người, còn không phải dễ như trở bàn tay.”

Quân Thư Ảnh vốn đang chăm chú nghe, lại cảm thấy Thanh Lang dùng nhãn thần ‘ Khinh thường người’ liếc mắt nhìn mình một cái. Đang không hiểu tại sao, lại nghe thấy hấn khoa trương tự khen bản thân mình, trong lòng nhất thời hiểu được, đây là hấn đang châm chọc y không thích hợp làm giáo chủ, nhất thời hoá đại, rồi lại tìm không ra lời để phản bác, chỉ đơn giản ‘ Hừ’ một tiếng không phản ứng.

Thanh Lang thấy cư nhiên không khơi mào được Quân Thư Ảnh phản kích, nhúu mày, cầm đôi đũa gấp đồ ăn bổ sung thể lực.

Sở Phi Dương nhức đầu nhu nhu mi gian, đây là nguyên nhân sau khi ân oán giữa mọi người chấm dứt, hắn vẫn không muốn mọi người tụ họp cùng nhau.

” Nghe Thanh huynh nói, hắn là đã biết chỗ ẩn thân của tên tiểu đầu này? Thỉnh Thanh huynh chỉ giáo. Chúng ta sớm ngay tróc nã hắn, cũng để sớm chấm dứt trận khôi hài hỗn loạn trên giang hồ.”

” Không dám không dám, ngày mai chúng ta có thể khởi hành.” Thanh Lang nâng chén hướng Sở Phi Dương cười.

Sở Phi Dương cứng đờ ” Ý của Thanh huynh.....”

” Đồng hành đồng hành.” Thanh Lang ha hả cười nói, đem chén rượu đưa cho Yến Kỳ, ” Mọi người cùng đi mới náo nhiệt.”

Bóng đêm buông xuống, một mảnh trăng non mọc lên, treo trên màn trời u ám, phía trước cửa sổ vài cành trúc non xanh biếc ở trong gió khẽ lay động.

Quân Thư Ảnh tắm rửa xong thì trở về phòng, mở cửa sổ ra cho gió mát thổi vào, chính mình cũng đứng trước cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài đến gần gũi, tùy ý để mái tóc dài còn đang ướt nước.

” Nghĩ gì vậy?” đôi tay rộng lớn đã sớm vô cùng quen thuộc vừa ôn nhu vừa ập áp từ phía sau ôm lấy eo, trên vai cũng chống đỡ cảm của người nọ.

Trong lúc nhất thời có chút hoảng thần.

Ban ngày lúc cùng bọn Thanh Lang gặp mặt, trong lúc gần gũi lại kéo về những chuyện rất lâu trước đây. Những thứ như băng lãnh, sắc nhọn, hắc

ám, cực đoan đủ loại, từng là toàn bộ cuộc sống của y, y cũng từng nghĩ những thứ như thế là toàn bộ nhân sinh của mình. Chính là không biết sai lầm ở đâu, liền biến thành tình cảnh như hiện giờ. Địch nhân từng muốn đưa y vào chỗ chết hiện giờ lại coi y như trân bảo, bảo vệ y đến cẩn cẩn dực dực. Kẻ y từng muốn loại trừ cũng trở thành bằng hữu có thể đồng tịch mà ngồi nói cười yển yển oanh oanh.

Quân Thư Ảnh tuy cố chấp, nhưng rốt cuộc cũng nguyện ý chân thật với lòng mình. Thỉnh thoảng y có nhớ lại dĩ vãng, lại nhìn trước mắt, đây cũng là cuộc sống y thích nhất. Có người thân mật, có nhi tử đáng yêu. Mặc dù những việc này hơn phân nửa là do Sở Phi Dương cưỡng ép, mặc dù y không thể như nữ tử khuất phục, nhưng nếu đã tiếp nhận hiện trạng, y cũng không vì vậy mà tự phiền muộn chính mình.

Bất quá, luôn luôn có một sự tình, làm cho người ta cảm thấy.....

” Ta không muốn đồng hành cùng Thanh Lang .” Quân Thư Ảnh nhíu mày nói.

” Người nghĩ rằng ta muốn sao?” Sở Phi Dương thở dài.

Vốn tưởng rằng lần này có thể cùng Quân Thư Ảnh song hành, du du sơn, ngoạn ngoạn thủy, tróc tróc tặc, tăng tiến tăng tiến tình cảm, kết cục bị người chặn ngang một cước, Sở đại hiệp sớm đã vô cùng khó chịu. Mới nhớ tới giọng điệu thủ đoạn của Thanh Lang, Sở Phi Dương liền cảm thấy đau đầu.

Đáng lẽ, có một số việc, nghĩ trong lòng là tốt rồi, thế nhưng Thanh Lang hăn lại lớn tiếng nói ra. Nói mấy lời hồ đồ lẫn lộn đã đành, hết lần này đến lần khác Sở đại hiệp có chút tâm tư không đúng đắn lại bị hăn vừa nói một cái đã trúng phóc. Nếu chỉ làm trò trước mặt Yến Kỳ thì không nói làm gì, thế nhưng hăn lại nói trước mặt Quân Thư Ảnh. Thực sự khiến cho

Sở Phi Dương muốn tìm một gian phòng tối đem hắc vào ám sát cho xong việc.

Đương nhiên, Sở Phi Dương cũng chỉ có thể thăm nghĩ. Dù sao giáo chủ Thiên Nhất giáo cũng không phải dễ chết như vậy, cho dù hắc là thiên hạ đệ nhất- Sở đại hiệp.

” Quên đi, vừa lúc đem Tiểu Thạch Đầu đưa đến giáo lý của hắc cho người hảo hảo chăm sóc, chúng ta đỡ phải đi đường vòng đến Lăng Nguyệt Sơn đem Tiểu Thạch Đầu đưa đến Thanh Phong kiếm phái. Người không phải không thích qua bên kia hay sao?” Sở Phi Dương hôn lên hai má Quân Thư Ảnh.

” Sớm biết vậy để Tiểu Thạch Đầu cùng Lâm nhi cùng bá sư học nghệ, bớt phiền rồi.” Quân Thư Ảnh nói.

Sở Lâm đã bá sư, chính là vị thần bí sư phụ ‘ thần long kiến thủ bất kiến vĩ’ của Sở Phi Dương. Vốn dĩ Sở Phi Dương cùng Tiểu Tùng cho là người cuối cùng cũng bế môn không nhận đệ tử, nào ngờ vào ngày đại thọ Viên Minh chủ lão nhân kia vô tình đụng mặt tiểu Sở Lâm, đại thán(ca ngợi) căn cốt kỳ giai, tuy đã sớm lập lời thề bế môn không thu đệ tử, nhưng ý vào mình là sư công của Sở Lâm, nhất định đem người mang đi.

Sở Lâm tuổi còn nhỏ, suy nghĩ lại sâu xa, trong lòng âm thầm so sánh tình huống của phụ thân cùng cha, biết đi theo lão nhân sẽ có tiền đồ, tuy rằng không muốn, nhưng vẫn dứt khoát rừng rừng bá biệt song thân. (nhóc này giống Ảnh nhi thế cơ chứ)

Ngược lại Tiểu Thạch Đầu khó cả đôi đường, đôi mắt long lanh hàm lệ, nhìn đệ đệ lại nhìn phụ thân, người nào cũng luyến tiếc, không biết phải đi với ai. Cuối cùng lão nhân cũng đem Tiểu Thạch Đầu ôm lấy, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của hắc nói ” Lâm tiểu tử ta mang đi, còn bảo bối này được nuông chiều từ nhỏ ta cũng không dám đường đột. Phi

Dương à, mang về hảo hảo dưỡng đi.”Cuối cùng, Tiểu Thạch Đầu cứ như vậy cùng đệ đệ xa cách, khổ sở vài ngày không ăn thứ gì, ôm món đồ chơi cùng trang phục hàng ngày của đệ đệ lặng lẽ rơi lệ, đem trường bối toàn gia thương tiếc, ngay cả Tín Bạch cũng không buồn cùng Quân Thư Ảnh đối chọi gay gắt, chỉ một lòng một dạ muốn Tiểu Thạch Đầu khôi phục. Thật sự là, đáng thương thiên hạ trong lòng trường bối. (yêu thể cơ chứ >_<)

” Người lại nói bừa, rõ ràng cũng rất nhớ lân nhi, đem Tiểu Thạch Đầu cũng tổng xuất đi, người cam lòng?” Sở Phi Dương vén lên mái tóc dài của Quân Thư Ảnh, đem môi để trên cổ y nhẹ nhàng quấy rầy.

Quân Thư Ảnh cả kinh đẩy Sở Phi Dương ra, quay đầu lại thấy Sở Phi Dương đang trừng mắt nhìn mình, vẻ mặt uỷ khuất.

Quân Thư Ảnh không được tự nhiên quay đầu lại, hướng bên ngoài cửa sổ quét tầm mắt, dùng một tay khép cửa sổ lại. Thẳng đến khi đem cánh cửa đóng kín, Quân Thư Ảnh mới quay người về phía Sở Phi Dương, đã thấy hân vẻ mặt thâm ý sâu sắc điệu bộ tươi cười tà đạo.

” Quân Thư Ảnh, ta cái gì cũng chưa làm, người như thế nào lại tự giác đóng cửa sổ, người là chờ mong vi phu làm chút gì sao.....” mở miệng trêu chọc, thế nhưng trong lòng Sở Phi Dương rất đổi vui mừng. Thời gian không phụ lòng người, đều đã vài năm, nhìn một cái, thực khiến cho người ta cảm động.

Sở Phi Dương quan sát thật kỹ vẻ mặt y, trước khi sắc mặt Quân Thư Ảnh sa sầm xuống, hân phi thân một cái, thực háo sắc mà đem người đã tắm rửa đến thanh thanh sáng sáng cuốn đến trên giường, hồ thiên hồ địa đứng lên. (hồ thiên hồ địa ta luận mãi không ra, đành giữ nguyên QT- theo ta suy đoán chắc là long trời lở đất chẳng???)

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh trang y giản dị, tới nơi giao hẹn cùng Thanh Lang chờ đợi. Không bao lâu, chỉ nhìn thấy hai con bạch

mã..... song song chạy tới, Thanh Lang cùng Yến Kỳ, đều là thần thái phi dương. Yến Kỳ thay một bộ xiêm y gọn gàng bằng lụa trắng, càng làm tôn thêm dung nhan tuyệt sắc, không còn vẻ phong tình (lãng lơi).

Sở Phi Dương tiến ra đón, hướng về thanh lang vừa thi lễ vừa cười nói: ” Nếu đều đến đông đủ, chúng ta lập tức khởi hành. Cảm phiền Thanh huynh dẫn đường.”

Thanh Lang nhẩy xuống ngựa, giơ giơ mã tiên lắc đầu nói ” Chưa đủ, chờ một chút.”

” Còn có ai?” trong nhát mắt Sở Phi Dương có dự cảm bất hảo.

” Ai, đến đây đến đây.” Thanh Lang đưa tay chỉ hướng xa xa.

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh nhìn theo, chỉ thấy nơi chân trời xuất hiện một đường bụi bặm, cuồn cuộn cuồn cuộn càng ngày càng đến gần, tiếng vó ngựa vang rền kè sát, cuối cùng mấy chục con hắc mã ngay ngắn đứng trước mắt.

Sở Phi Dương nhìn thấy hàng loạt đoàn ngựa thồ có thể dùng ‘trùng trùng điệp điệp’ để hình dung, phía sau còn không biết có bao nhiêu cỗ đại mã xa, kìm chế khoé miệng co giật, hướng Thanh Lang nói ” Thanh huynh đây là ý gì?” Thanh Lang vén tay áo, lắc đầu thở dài ” Cả một Thiên Nhất giáo lớn mạnh, cũng không dễ làm ăn. Dưỡng gia lại không đổi, chuyến này đi Mặc Bắc, thuận đường làm chút tiểu sinh ý thôi.”

” Chính là chúng ta chuyến này đi bắt tiểu trâu, Thanh huynh không thấy quá mức phô trương sao?” Sở Phi Dương bất đắc dĩ nói.

” Không dám không dám.” Thanh Lang liên tục nói ” Đâu có phô trương bằng Sở huynh mỗi lần sát nhân trước tiên còn gửi bài thiếp tới.”

Sở Phi Dương nghe vậy thái dương giật giật.

” Và lại, Sở huynh chẳng nhẽ không hiểu được cái gì kêu là ‘ giấu đầu hở đuôi’ sao? Lần này cần traỏ chính là kẻ vô cùng thận trọng cùng giáo hoạt, chúng ta ra về thương nhân rêu rao khắp nơi, ngược lại sẽ không khiến hãn hoài nghi.” Thanh Lang nói xong đem Yến Kỳ đỡ xuống ngựa, ” Hơn nữa, giai nhân đi theo, ta sao nhẫn tâm để hãn theo ta chịu nỗi khổ màn trời chiếu đất?!” Đúng rồi, Quân huynh trước kia cũng là quen tác uy tác phúc hưởng thụ, Sở huynh sao không hỏi ý là nguyện ý dọc đường đi chịu khổ chịu tội, hay là vẫn muốn cho hạ nhân đi theo, hầu hạ đến thư thư phục phục tới thoải mái.?!”

Sở Phi Dương nhìn về phía Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh lại quay đầu chuyển dời tầm mắt, không cùng hãn đối diện.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ thu hồi ánh mắt dò hỏi. Cái gì cũng không cần nhiều lời, chính là một cái ham ăn biếng làm.

Vì thế cuối cùng ba chọi một, Sở Phi Dương cũng đành thoả hiệp, đoàn người cứ thế mà trùng trùng điệp điệp trên con đường.

Dọc đường đi Thanh Lang đem sinh ý làm đến sinh động, mua rẻ bán mắc kiếm đến thoả mãn, phát huy trọn vẹn bản sắc gian thương, hoàn toàn nhìn không ra một chút bóng dáng Thiên nhất giáo giáo chủ.

Yến Kỳ cầm tiền Thanh Lang kiếm được tiêu xài đến bất diệc nhạc hồ, Quân Thư Ảnh mỗi ngày đối với đám giáo chúng Thiên Nhất giáo ngày càng khôn ngoan hiểu chuyện vênh mặt hất hàm sai khiến, tìm về một chút cảm giác sảng khoái làm lão Đại, cũng là bộ dáng vui đến quên cả trời đất. Chỉ có Sở Phi Dương Sở đại hiệp còn nhớ ký sự mệnh hành hiệp trượng nghĩa của mình, lúc nào cũng vì hành vi thiếu lý trí của mình khi tìm ba người này cùng nhau đồng hành mà có cảm giác sâu sắc hối hận.

Cứ như vậy gần hai mươi ngày, mãi đến khi đoàn mã xa trống rỗng của Thanh Lang chứa đầy bao tiền, Yến Kỳ cùng Quân Thư Ảnh cũng đã

nghiên, mục đích Sở Phi Dương hy vọng từ lâu, rốt cục cũng tới.

Mà hơn hai mươi ngày này, giang hồ đồn đãi lại có phái Thanh Thành, Hồng Diệp Các, Vô Hoa Cốc, Trần Nguyệt Sơn Trang, Bích Ba Thành.....v....v mấy vị thiên kim tiểu thư của các đại môn phái đều bị yêu nhân kia quấy rầy. Sở Phi Dương hướng về phương hướng các phái lắc lắc cái đầu, yên lặng hồ thẹn nói ” Các vị chương môn Thành chủ Cốc chủ Lão trang chủ, tại hạ xuất sư bất lợi, để các vị bị kinh hãi rồi.”

Thanh Lang hạ lệnh cho thuộc hạ đi theo đóng quân tại thôn trấn, để Yến Kỳ ở lại, phân phó hạ nhân hảo hảo chiêu khán, liên tục mình dẫn theo Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh hướng về nơi trú ẩn của tên tiểu tặc. Ba người kỵ mã tới vùng ngoại ô xa xôi rồi xa thành trấn, đi tới bên hồ. Lại đi thuyền hướng giữa hồ thêm một khoảng thời gian, mới nhìn thấy một tiểu đảo.

” Tên này đúng là lão thử, trốn kỹ như vậy, nhát gan tới mức này.” Thanh Lang bước chân lên đảo, cảm khái nói.

Quân Thư Ảnh nhìn xung quanh, trên đảo khắp nơi khắp chốn đều mọc từng bụi hoa tươi, đủ loại đủ kiểu, sắc màu rực rỡ, mùi thơm tinh tế, trái lại cảnh sắc thực yên bình đầy sức sống.

” Những bụi hoa này có cổ quái, mọi người cần cẩn thận.” Quân Thư Ảnh nhíu mày nói. Những bụi hoa này nhìn qua có vẻ hỗn độn tùy ý sinh trưởng không có trật tự, nhưng nhìn kỹ, cũng ẩn giấu huyền cơ, ẩn hàm một trận pháp ảo diệu trong đó.

” Sợ hãn làm cái gì, cho dù có trận pháp huyền cơ gì đó, bất quá cũng là chút thủ thuật che mắt. Bằng không đem mấy thứ hoa hoa thảo thảo này toàn bộ nhổ tận gốc, trận pháp gì cũng không còn.” Thanh Lang hiểu nhiên cũng nhìn ra chút môn đạo, nhưng làm bộ phe phẩy thiết phiến khinh thường nói.

Quân Thư Ảnh nhìn về phía Sở Phi Dương, đã thấy Sở Phi Dương có chút thất thần nhìn về phía sau.

” Làm sao vậy? Đang nhìn cái gì?” Quân Thư Ảnh hướng phía sau nhìn lại, ngoại trừ chút hoa cỏ khoe sắc ra, cái gì cũng không thấy.

Sở Phi Dương làm như không nghe thấy, vẫn ngẩn ngơ nhìn.

” Phi Dương!” Quân Thư Ảnh nâng tay ở trước mắt Sở Phi Dương quơ quơ, lúc này mới gọi được thần trí Sở Phi Dương quay về.

Sở Phi Dương giống như vừa tỉnh lại, nhu nhi mi tâm, nâng tay nắm tay Quân Thư Ảnh để trước mắt hân cười nói ” Không có việc gì, nhân thần có chút mệt. Chúng ta đi thôi.”

Quân Thư Ảnh gật đầu, rút kiếm đi về hướng tâm đảo.

Thanh Lang nhướng một bên mày có cảm giác thú vị nhìn hai người một chút, đem chiết phiến thu lại, cũng đi theo vào bên trong.

Sở Phi Dương đi được vài bước, lại quay đầu nhìn địa phương lúc đầu.

Vừa rồi, tựa hồ nhìn thấy.....

Không có khả năng. Sở Phi Dương lắc lắc đầu, xác định những mùi hương này có tác dụng mê hoặc nhân tâm, vừa rồi chỉ sợ do mình sơ suất.

Ba người vẫn hướng bên trong đi tới, dọc đường đi những khóm hoa càng ngày càng nhiều hơn, màu sắc rực rỡ đến mức khiến người ta khó chịu, hương vị càng ngày càng nồng đậm.

Sở Phi Dương càng chạy càng chậm, chỉ cảm thấy trí óc dần trở lên hỗn loạn. Nhu nhu mắt, lại phát hiện phía trước thân ảnh Quân Thư Ảnh cùng Thanh Lang càng ngày càng mơ hồ.

” Thư..... Thư Ảnh chậm đã, có cổ quái.....” Sở Phi Dương hô lên, lại nghe không được thanh âm của chính mình.

Cảnh vật trước mắt càng ngày càng mơ hồ, các loại màu sắc đan xen thành quang ảnh kỳ lạ. Sở Phi Dương ngừng cước bộ, nhắm hai mắt, ép buộc chính mình tỉnh táo.

Chỉ sợ..... lúc hắn vừa lên đảo đã rơi vào cạm bẫy, trái lại Quân Thư Ảnh cùng Thanh Lang xem ra không có việc gì. Sở Phi Dương cười khổ, đây xem như là hắn được đặc biệt chiếu cố sao?! Sở Phi Dương lại mở hai mắt, chỉ thấy những quang ảnh hỗn loạn trước mặt trải qua chút biến ảo huyền diệu, cứ nhiên biến thành một sơn động tối tăm. Chóp mũi vẫn quần quanh mùi hương hoa, Sở Phi Dương không tin chính mình trong khoảng khắc nhắm mắt lại thì có thể đến một nơi khác, chỉ sợ chính mình vẫn bị giam cầm trong trận pháp. Nhưng là.....

Sở Phi Dương nâng tay sờ sờ thạch bích, lạnh lẽo, cứng rắn, xúc cảm chân thực. Này..... cũng quá thật.

Sở Phi Dương cẩn thận đi về phía trước, một thạch động âm u lạnh lẽo thẳng tắp về tiền phương hắc ám. Thạch động cũng không hẵn bằng phẳng, mà dốc thẳng xuống dưới.

Cứ như vậy đi xuống, sẽ không phải đi đến Quỷ Môn Quan chứ. Sở Phi Dương không khỏi bật cười. Kỳ thực hắn cũng không cần phải đi xuống. Nếu có lối ra, nhất định phải ở phía trên, mà không có khả năng dưới lòng đất. Nhưng bóng tối vô cùng vô tận bên kia dường như có cái gì đó hấp dẫn hắn. Hắn có cảm giác mãnh liệt, hắn cần phải qua, nếu hắn không đi, nhất định hối hận.

Không biết đi bao lâu, trong bóng tối u ám ngoại trừ khoảng cách vài bước chân ra cũng không nhìn được thứ gì, mơ hồ truyền đến tiếng người huyền ảo. Cẩn thận nghe kỹ, trong thanh âm kia có tiếng kêu thảm thiết,

có khóc rống, có tiếng quát tháo, thậm chí xen lẫn cả tiếng mãnh thú kêu gào.

Thật đúng là giống loại địa phương này. Sở Phi Dương nắm chặt thanh kiếm trong tay, bước nhanh về phương hướng thanh âm kia truyền đến.

Càng đến gần, mùi máu tươi càng nặng. Nếu không phải hương thơm nhàn nhạt vẫn quanh quẩn không tiêu tan, Sở Phi Dương cơ hồ tin mọi thứ trước mắt là thật.

Ánh đuốc dao động không ngừng đem khoảng không phía trước chiếu sáng một mảng, Sở Phi Dương nấp sau một tảng đá, chỉ thấy phía trước hơn chục người toàn thân đầm máu đang hỗn chiến, thứ gì đó bị bọn họ vây quanh động tác nhanh đến mức không nhìn rõ hình dáng, không biết là người hay thú gì.

Trên mặt đất ngổn ngang vài thi thể không còn trọn vẹn, tứ chi lộn xộn rải rác, dạ dày kéo dài trên mặt đất, vương vãi khắp nơi.

Xem ra..... nhất định không phải người. Sở Phi Dương thấy có chút buồn nôn.

Người bị giết càng ngày càng nhiều, Sở Phi Dương đang lo nghĩ có ra tay tương trợ hay không, phía trước đột nhiên trở lên hôn ám, lúc đầu vốn có bảy tám ngọn đuốc chiếu sáng trong khoảng khắc dập tắt, chỉ còn lại chút hoả quang yếu ớt nằm trên mặt đất.

Một trận bước chân ồn ào xen lẫn tiếng thở dốc ồ ồ càng ngày càng gần, vài người đang bảo hộ một nam nhân theo chỗ Sở Phi Dương ẩn thân rất nhanh rút lui khỏi thông đạo, mà cách đó không xa vẫn còn hơi thở tanh nồng từ trong cổ họng của dã thú, còn có chút thanh âm giãy dụa yếu ớt.

Sở Phi Dương không hề do dự, nâng kiếm phi thân tới.

Phiên ngoại 12: Nếu khi đó gặp nhau -Hạ 2

Sở Phi Dương nâng kiếm nghênh đón. Chạy tới phụ cận thì, chỉ nhìn thấy một thân ảnh với màu da xám xịt, hình như là một con quái vật đang dùng móng vuốt sắc bén nắm một thiếu niên, cái miệng tanh hôi hung ác cắn trên vai thiếu niên, tức giận mà vẫy vẫy đầu, dường như đang muốn cắn xuống một miếng thịt. Người thiếu niên nhìn qua có vẻ vô cùng suy yếu, đã không còn sức hoàn thủ, chỉ còn đôi mắt hơi hé mở, hiện lên chút quang mang âm đạm tối tăm, dường như phần hân tận xương, lại tựa như nản lòng thoái chí, không chút sức sống.

Sở Phi Dương thu kiếm, nhặt lên một cục đá, hướng quái vật đang nổi khùng kia bắn tới. Thạch tử sắc nhọn vèo một cái cắm vào mắt con quái vật kia. Quái vật thống khổ rống lên một tiếng, tiêm trào che lại con mắt đang chảy máu, muốn đem thứ gì đó đang chảy ra nhét trở lại, lại muốn mang thạch tử chui trong mắt trào đi ra, thống khổ bất kham.

Sở Phi Dương đỡ lấy thiếu niên yếu ớt, chỉ thấy toàn thân y lạnh buốt, run rẩy không ngừng. Sở Phi Dương thấy y sợ hãi, vỗ vỗ trấn an, ôn nhu nói ” Tiểu huynh đệ, không cần sợ, ta mang người ra ngoài.”

Thiếu niên kia mờ mịt nhìn hẩn một cái. Sở Phi Dương thấy bộ dáng y như sắp ngất xỉu, lại nhìn một chút vết cắn trên vai y, huyết nhục mơ hồ thực khiến người ta khiếp sợ. Sở Phi Dương vội vàng lấy thuốc giải độc ra rắc trên vết thương, để ngừa quái vật kia có nọc độc gì đó, đem người khiêng đến trên vai, hướng ngoài động đi đến.

Không biết đi bao lâu, tựa hồ thông đạo vô biên vô hạn kia không có lối ra. Sở Phi Dương chợt nhớ tới bản thân đang ở trong trận pháp, nếu như không phá được trận, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không ra được. Vậy mình mang cậu thiếu niên này..... hẩn, cũng là giả.

Lý trí biết như vậy, nhưng cảm giác rất chân thực, sức nặng cũng chân thực như vậy, Sở Phi Dương dù thế nào cũng không thể bỏ mặc.

Mắt thấy cứ mù quáng đi về phía trước chỉ vô vọng không thể thoát ra ngoài, vết thương của thiếu niên cũng cần chữa trị gấp, Sở Phi Dương tùy ý chọn một con đường nhỏ cắt với thông đạo rẽ vào, đi vào một thạch động không lớn lắm, cẩn thận đem thiếu niên kia đặt xuống mặt đất.

Thiếu niên lúc này đã hôn mê, đôi môi khô khốc nứt cả da, toàn thân đầm máu, trên người không ít những vết thương nho nhỏ, nặng nhất vẫn là vết thương trên vai. Tuy đã được đắp được trị độc cầm máu, nhưng vẫn cần băng bó tỉ mỉ mới tốt.

Sở Phi Dương rút kiếm, dùng mũi kiếm cẩn thận đem y phục quanh miệng vết thương vạch ra, lộ ra vết thương trên bả vai. Lại móc túi rượu đem vết thương cùng da dẻ xung quanh tinh tế rửa sạch, đang muốn đặt túi rượu xuống, xé xiêm y nơi miệng vết thương ra để băng bó thì, lại bị một nốt ruồi đen nho nhỏ trên vai thiếu niên thu hút sự chú ý.

Ở đây..... ở đây rõ ràng là.....

Sở Phi Dương có chút khiếp sợ mà ngẩng đầu nhìn khuôn mặt thiếu niên, do dự mà đưa tay lau khô vết máu trên mặt y, lộ ra khuôn mặt chưa hết tính hài tử, nhưng nơi mi mày thanh tú kia lộ ra nét rất quen thuộc.

Cái tên bên miệng, sẵn sàng bật ra. Sở Phi Dương nóng ruột nhưng tận lực phóng nhẹ lực đạo, chuyển từ khuôn mặt thiếu niên sang bên tai y_____

Không có gì cần hoài nghi nữa. Tất cả tiêu ký dù nhỏ nhất trên người thiếu niên đều cùng người nọ tương đồng, không có bất luận cái gì sai biệt.” Thư.... Thư Ảnh.... ” trong lòng Sở Phi Dương không biết là tư vị gì, thanh âm gọi run rẩy, nhưng không truyền vào được trong tai thiếu niên đang hôn mê kia.

Sở Phi Dương có chút luống cuống tay chân mà xé mở nội sam của mình, cẩn thận đem vết thương trên vai Quân Thư Ảnh bao lại. Chà xát bàn tay lạnh giá của y, nhưng rốt cuộc cũng không nóng lên được.

Sở Phi Dương cầm túi rượu, nhìn khuôn mặt vừa có chút xa lạ vừa quen thuộc của thiếu niên, thần sắc phức tạp ” Đắc tội.” Liền ngậm một ngụm rượu, áp vào đôi môi mềm mại của thiếu niên mớm vào.

Sau khi uống vài ngụm rượu, thiếu niên bị sặc mà ho khan vài tiếng, bắt đầu có phần tỉnh táo lại, trên người cũng có chút nhiệt độ.

” Thư Ảnh, đừng sợ, ta ở chỗ này, ta nhất định mang người ra ngoài, đừng sợ .” Sở Phi Dương vén mái tóc rối bởi trên trán Quân Thư Ảnh lên, yêu thương nói ra, nắm bàn tay gầy nhỏ non mềm của y, mười ngón tương giao chậm rãi vì y truyền vào nội lực.

Mi mắt Quân Thư Ảnh khẽ run, chậm rãi mở ra hai mắt, đối diện với ánh mắt tràn đầy yêu thương lo lắng của Sở Phi Dương.

Quân Thư Ảnh trừng mắt nhìn, phảng phất như không biết mình ở nơi nào.

” Thư Ảnh.....” Sở Phi Dương mở miệng.

” Người sao biết tên ta?” Quân Thư Ảnh hỏi. Âm sắc niên thiếu trong trẻo khiến cho Sở Phi Dương có cảm giác quái dị nói không lên lời.

” Là là lúc người hôn mê nói cho ta biết.” Sở Phi Dương lộ ra bộ dáng tươi cười nhu hoà, giống như một đại ca ca sờ sờ mái tóc của Quân Thư Ảnh vẻ mặt vẫn đang nghi hoặc, ” Ta nghe nói Thiên Nhất giáo giáo chủ muốn đoạt tiên thảo trong động này, cho nên mới cố ý theo vào, vốn định ngăn cản ma đầu kia, không ngờ tới đánh bậy đánh bạ cứu được tiểu huynh đệ. Người không thấy đây là một loại duyên phận hả.” trước đây hẳn nghe Cao Phóng nói qua một đoạn hồi ức, chỉ là từ đó không dám chủ động

nhắc tới trước mặt Quân Thư Ảnh. Hôm nay trong tình cảnh giấc mộng Nam Kha này, những chuyện cũ từng được nghe lại có tác dụng như vậy. Hơn nữa nhiều năm làm đại hiệp, hẳn luôn luôn biết biểu tình thế nào có tác dụng trấn an nhất cùng có thể khiến cho người tin phục.

Quân Thư Ảnh quả nhiên không hề hoài nghi, nhưng thay vào đó là thần sắc bi thương buồn bã, vẻ mặt lã chã muốn khóc.

Quả nhiên là còn nhỏ, hỉ nộ đều lộ ra trên mặt. Sở Phi Dương thở dài, lòng tràn đầy yêu mến sủng nịnh cùng thương tiếc_____ tuy rằng lúc y trưởng thành cũng không thấy ở phương diện này có gì tiến bộ.

” Thư Ảnh, chuyện vừa rồi ta đều thấy được. Kỳ thực..... người không cần khổ sở, chỉ ít người sớm ngày thấy rõ chân diện mục của Thiên Nhất giáo chủ, bằng không còn không biết vì hắn ngu trung đến ngày nào.” Sở Phi Dương mềm giọng an ủi .

” Ta đối với hắn trung tâm như vậy, thế nhưng hắn đối với ta. Ta không hiểu.....” Quân Thư Ảnh bi ai nói.

Sở Phi Dương trong nháy mắt có chút thụ sủng nhược kinh. Không vì cái gì, chỉ vì Quân Thư Ảnh chưa từng thẳng thắn nói chuyện thân thiết với hắn như thế. Hải tử này lúc nhỏ đối với người xa lạ không có chút bố trí phòng vệ như thế sao? Đây thực sự là..... quá nguy hiểm! Hay là nói chính sách làm thân của hắn quá mức thành công..... Tâm tư ở trong lòng Sở Phi Dương thiên hồi bách chuyển, thế nhưng nét mặt không chút thay đổi, vẫn là bộ dáng đại ca đáng tin cậy, nắm tay Quân Thư Ảnh đặt trong tay vỗ về, than thở ” Việc này người nghĩ sai rồi. Không nói gạt người, Thiên Nhất giáo chủ này, ta âm thầm quan sát từ lâu. Hắn vốn là người lãnh huyết vô tâm ích kỷ. Vì lợi ích của chính mình, đừng nói là thuộc hạ trung tâm với hắn, cho dù là nhi tử của hắn, chỉ sợ hắn cũng không chút do dự mà vứt bỏ. Cho nên, đều không phải người làm không tốt, là người nhìn lầm người.”

Quân Thư Ảnh rút tay ra, nhìn Sở Phi Dương, quay mặt đi, có chút suy nghĩ.

” Nhìn lắm người loại chuyện này..... cả đời người chỉ có vài lần như vậy. Một lần thì đáng gì, hiện tại người đã hiểu rõ hẳn, như vậy không phải điều tốt nhất sao.” Sở Phi Dương tiếp tục cười nói.

” Là hẳn đem chúng ta nuôi lớn.....” Quân Thư Ảnh thấp giọng.

” Vậy người trung tâm cũng coi như là hoàn trả ân tình của hẳn, các người từ nay về sau không ai nợ ai.” Sở Phi Dương nói.

Một lúc sau, Quân Thư Ảnh mới lên tiếng ” Người nói đúng..... Kỳ thực ta đã sớm biết giáo chủ hẳn hành sự cực đoan hung ác, chỉ là vẫn không muốn đối mặt....”

Sở Phi Dương giật giật khoé miệng, thầm nghĩ một chút, người còn không biết xấu hổ nếu nói đến ai khác cực đoan hung ác, vì phu trước đây thiếu chút nữa bị người dày vò đến chết.

” Bất quá, nếu người là địch nhân của chúng ta, vì sao phải cứu ta? Người có âm mưu gì?” Quân Thư Ảnh đột nhiên trở lên cảnh giác.

” Ta... ta chỉ là không biết vì sao, lần đầu tiên thấy người, ta đã cảm thấy thân thiết. Có lẽ, đây là duyên phận của chúng ta.” Sở Phi Dương cười nói, nhìn khuôn mặt ngây thơ trắng mịn trước mặt, trong ngực thầm than thở, ta thực sự không phải muốn đùa giỡn tiểu hài tử a.

Quân Thư Ảnh nghe xong cũng cười nói ” Đại ca nói rất phải. Ta nhìn đại ca, cũng cảm thấy vô cùng thân thiết, giống như..... giống như bằng hữu đã quen biết từ lâu.”

Sở Phi Dương bị y một tiếng gọi đại ca khiến cho trong lòng nhộn nhạo. Quân Thư Ảnh nói chuyện nhu thuận lại ngọt ngào như thế, hẳn thực sự là

chỉ có nằm mơ mới có thể thấy được a!

” Không biết tục danh đại ca?” Quân Thư Ảnh lại hỏi, đột nhiên như là bị sặc, ôm ngực ho khan vài tiếng.

Sở Phi Dương hoảng hốt vì y thuận khí, vừa trả lời ” Tại hạ Sở Phi Dương. Người..... người có thể gọi một tiếng Sở đại ca.”

” Sở đại ca.” Quân Thư Ảnh thẳng thắn giòn thanh mà gọi một tiếng, còn hướng hăn nở một nụ cười nhàn nhạt mang theo ý tứ cảm tạ, Sở Phi Dương nhìn thấy tựa như một tiểu tử mới biết yêu, ngực ‘bang bang’ mà kinh hoàng đập loạn vài cái.

Lãnh tỉnh, lãnh tỉnh. Hăn..... hăn chỉ là một tiểu hài tử !

Quân Thư Ảnh lẳng lặng ngồi, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sở Phi Dương nhìn y, tuy bộ dáng chật vật thô thảm, nhưng kỳ thực vết thương cũng không nặng. Cùng với bộ dáng thảm thiết mà Cao Phóng thuật lại cách khá xa. Xem ra bởi vì sự xuất hiện của hăn, dù ít dù nhiều cũng có chút biến hoá. Bất quá..... nếu thực sự Quân Thư Ảnh ở trước mặt hăn bi thảm giống như lời Cao Phóng nói, mặc dù là trong ảo giác, hăn cũng khó đảm bảo chính mình sẽ không lao ra đem tên đồ bỏ giáo chủ gì đó chém làm tám khối.

Không biết ngồi bao lâu, cũng không ai lên tiếng nói chuyện. Dựa theo tính cách Quân Thư Ảnh, đương nhiên không có khả năng y mở miệng trước. Sở Phi Dương vẫn có chút cảm giác quỷ dị, không biết như thế nào mới có thể cùng thiếu niên non nớt dường như vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này ở chung.

” Người.....”

” Ta.....”

Sở Phi Dương không thích không khí trầm lặng này, rốt cuộc vẫn muốn cùng Quân Thư Ảnh nói vài câu. Không ngờ vừa mới nói, Quân Thư Ảnh cũng mở miệng.

” Ách..... người nói, người nói trước đi.” Sở Phi Dương có chút kinh ngạc, vội vàng khách khí nhường lời.

Quân Thư Ảnh cười cười, sắc mặt có phần tái nhợt ” Ta có chút lạnh.....”

Sở Phi Dương cuống quýt dựa tới gần, cầm tay Quân Thư Ảnh, cảm thấy tay y lạnh buốt, Lại thấy rõ sắc mặt y tái nhợt, mới nghĩ tới tuy miệng vết thương không trầm trọng, nhưng mất quá nhiều máu, mới khiến cơ thể lạnh.

Nếu là lúc thường, Sở Phi Dương không có việc gì cũng muốn dính lấy Quân Thư Ảnh. Hiện giờ đối diện với bộ dáng niên thiếu của y, lại có chút câu nệ, không dám quá mức thân mật.

” Đây.... ta thất lễ.” Sở Phi Dương nói nhỏ một tiếng, đem người kéo vào trong lòng cẩn thận mà ôm chặt lấy, lại vận nội lực, muốn cho thân thể băng lãnh của Quân Thư Ảnh mau chóng ấm áp trở lại.

” Cảm tạ Sở đại ca.” Quân Thư Ảnh cũng không khách khí, lui vào trong lòng Sở Phi Dương, gần như tham lam hấp thu nhiệt độ cơ thể hắn.

Tâm Sở Phi Dương một trận kinh hoàng.

Ai! một thân vô tội, trong lòng có tội.....

Ách, dường như không phải như vậy.....

Nói chung, Quân Thư Ảnh vẫn là tâm tính thiếu niên, đối với Sở Phi Dương không chút cảnh giác, hành động thân mật của y là vô tâm, nhưng

rốt cuộc khiến Sở Phi Dương gần như khó mà tự kiềm chế.

Đương nhiên, tất cả không liên quan đến nhục dục, Sở đại hiệp cũng không cảm thú như vậy. Hắn chỉ là có cực đại xung động nói cho thiếu niên, thân phận của hắn, sau này bọn họ có quan hệ thân mật, tràn ngập ái mộ chi tâm. Hắn còn muốn khuyên bảo y, không nên tái xoay chuyển Thiên Nhất giáo, không nên đi tranh giành địa vị Giáo chủ. Hắn muốn y hiện tại đi tới Trung Nguyên, lên Lăng Nguyệt Sơn tìm vị thiếu hiệp hiện nay vẫn còn trẻ tuổi. Nếu như bọn họ tại nơi đó có thể gặp nhau, biết đâu nhân sinh có rất nhiều điều khác biệt.

Tuy trong lòng tâm tình rối loạn, tới bên miệng bất quá cũng chỉ là một tiếng thở dài. Sở Phi Dương cái gì cũng không nói. Nói cũng không lên lời gì, mọi chuyện chung quy vẫn nên phát sinh theo trình tự của nó. Nếu như hắn miễn cưỡng ngăn trở, chỉ sợ sẽ có chuyện xấu gì không lường được. Tục ngữ nói ‘ rút dây động rừng’, mà trong đó bất luận là chút thay đổi bất lợi nho nhỏ, hắn cũng không muốn thừa nhận. Cho nên..... Sở Phi Dương nhẹ nhàng vuốt ve an ủi mái tóc dài của thiếu niên, e rằng người nhất định phải thừa thịu chút cơ khổ, một chút ngày tháng mệt nhọc. Thế nhưng cuối cùng, người nhất định một lần nữa tìm được vòng tay này. Ta sẽ bảo hộ người, vĩnh viễn không để bất luận tục vật thế gian gì tổn thương người.

Không biết qua bao lâu, Sở Phi Dương lẳng lặng ôm thân thể tinh tế mềm mại trong lòng, rất kiên nhẫn mà dùng nội lực dẫn dắt nguồn nội lực trong cơ thể Quân Thư Ảnh lưu chuyển, cuối cùng cũng khiến y không còn băng lãnh nữa.

Trong bóng tối không cảm giác được thời gian trôi qua, tựa hồ như một cái chớp mắt, lại tựa hồ đã rất lâu. Sở Phi Dương nghĩ đến Quân Thư Ảnh cùng Thanh Lang cũng ở trên đảo, không biết tình hình bọn họ ra sao, trong lòng cũng không khỏi lo lắng.

” Thư Ảnh, chúng ta cứ một mực ở đây cũng không phải biện pháp. Người biết làm sao để ra ngoài không?” Sở Phi Dương hỏi.

” Đi ra ngoài.....” Quân Thư Ảnh thấp giọng lập lại.

” Đúng vậy, cứ ngẩn ra ở chỗ này, không buồn bực mà chết, cũng chết vì đói.” Sở Phi Dương cười nói.

” Đúng vậy, sẽ chết.....” Quân Thư Ảnh thì thầm.

” Người xây ra chuyện gì?” Sở Phi Dương cảm thấy được dị trạng của y, cúi đầu hỏi.

Quân Thư Ảnh ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lại vui mặt xuống.

Sở Phi Dương không biết chính mình có hoa mắt hay không, trong nháy mắt cảm giác ánh mắt kia rất thân thiết, nhìn lại lần nữa, lại là vẻ bình tĩnh lãnh đạm.

” Đúng vậy, không thể cả đời ngốc ở chỗ này.” Quân Thư Ảnh lên tiếng, nói xong liền đứng lên, đè lại vết thương trên vai giờ giờ cánh tay, hướng Sở Phi Dương cười nói ” Không ngờ được của Sở đại ca lại có hiệu dụng như vậy, quả thực có thể so với mấy thứ Cao Phóng làm ra.”

Sở Phi Dương ngầm hiểu ý cười, những thứ này cũng là do Cao Phóng làm.

Quân Thư Ảnh hướng phía ngoài đi đến ” Ở đây chỉ có một thông đạo, cứ đi thẳng về phía trước là được rồi, thấy ánh sáng là lúc đi ra.”

Sở Phi Dương nhặt kiếm lên đi theo. Thông đạo quá chật hẹp, chứa không được hai người sống vai. Sở Phi Dương đi phía sau Quân Thư Ảnh, nhìn thân ảnh tinh tế nhưng kiên cường phóng khoáng phía trước. Hắn nhất

thời không thể tưởng tượng, một Quân Thư Ảnh như vậy sau khi ra ngoài, còn có thể đi tranh giành địa vị giáo chủ.

Nếu như y không làm giáo chủ, sẽ không có án tử Tổng gia, cũng không có hành trình lên Thương Lang Sơn của hắn..... bọn họ lúc đó, chẳng phải sẽ không có cơ hội nhận thức?!”

Trong ngực Sở Phi Dương bỗng dưng nảy lên một chút cảm giác lạnh lạnh.

Thân ảnh phía trước càng ngày rõ ràng, hoá ra phía trước bất ngờ có ánh sáng. Lúc trước hắn đi lâu như vậy cũng không thấy động khẩu. Vốn tưởng còn cách xa, không nghĩ tới từ lâu đã gần ngay trước mắt.

Ánh sáng càng lúc càng mạnh, Quân Thư Ảnh xoay người hướng hắn cười nói: ” Sở đại ca, đã tới động khẩu. Chẳng hay sau khi Sở đại ca ra ngoài, có thể có dự định gì?” Sở Phi Dương mở miệng, chỉ cảm thấy tia sáng kia đột nhiên trở lên cường liệt, chói đến mức không thể mở mắt. Hắn tận lực chống lại ánh sáng chói lọi nhìn về phía trước, trong cường liệt quang mang Quân Thư Ảnh dường như không có cảm giác gì, vẫn đang tự nói ” Ta quay về Thiên Nhất giáo cũng không có ý nghĩa, không bằng cùng Sở đại ca kết giao, cùng tới Trung Nguyên xem náo nhiệt.....”

Tai nghe không rõ, cũng nhìn không thấy. Sở Phi Dương nhắm chặt hai mắt, vươn hai tay chộp về phía trước.

Phút chia ly tới quá bất ngờ, hắn luyện tiếu, luyện tiếu.....

Tay chạm tới làn da ấm áp, Sở Phi Dương gia tăng khí lực, gắt gao nắm lấy.

” ... Uy, người nhẹ chút, nhẹ chút!” một thanh âm hô to gọi nhỏ khiến thần trí hắn từ trong bạch quang chói lọi rối loạn quay trở về, Sở Phi

Dương chậm rãi mở mắt, không ngờ một khuôn mặt đột nhiên kề sát lại đây
” Uy, Sở huynh, ta không biết người đối với ta có những.... tâm tư này a.”

Sở Phi Dương hí mắt vừa nhìn, đúng là Thanh Lang, thuận theo tầm mắt, đã thấy mình nắm chặt tay hắn, cuống quýt buông ra.

” Không cần như vậy a.” Thanh Lang bữu môi, nhìn Sở Phi Dương đứng dậy, lại hảo tâm tiến đến vỗ vỗ bụi bặm trên người cho hắn, cười đến mức thấy răng mà không thấy mắt ” Không ngờ Sở huynh cũng rơi vào trận pháp. Có thể nhìn thấy Sở huynh chập vạt đến nước này, chuyển đi này của tại hạ thực không tệ.”

Sở Phi Dương lười cùng hắn tính toán, nhìn xung quanh một chút, vội la lên ” Quân Thư Ảnh đâu?”

” Nga, người yên tâm. Người không có việc gì, y tất nhiên cũng không có việc gì.” Thanh Lang gầy gầy bông tua trên thân kiếm, ” Có điều các người không biết. Hoa trận này vốn được gọi là Toả tình trận, nếu như một trong ba chúng ta vào đây, nó đều không có tác dụng. Nhưng người và Quân huynh hai người hữu tình, lại cùng bước vào trận pháp, lúc này mới có chuyện để nói.”

Sở Phi Dương lười nghe Thanh Lang nói lời vô ích, vội vã mà đi chung quanh tìm người.

Thanh Lang nhàn nhã đi sát phía sau Sở Phi Dương, tiếp tục giảng giải” Trận pháp này cũng không có cách giải, kỳ thực cũng không dễ giải. Phàm người rơi vào trận, nếu không có ngoại lực tương trợ, chỉ sợ đời đời kiếp kiếp bị khốn tử bên trong, cũng không ra được. Trong lúc hai người các người ở trong trận trợn mắt mê mê hoặc hoặc , tại hạ đã thuận lợi đem Lâu Tiểu Mộng kia trao lấy, vừa này trở thành cái bánh chưng treo ở trên cây kia...”

” Thư Ảnh!” Thanh Lang đang nói cái gì, Sở Phi Dương căn bản không có nghe, chỉ thấy phía trước một thân ảnh bán ý tại thân cây thì vội vã hô một tiếng, xông lên phía trước.

” Tỉnh tỉnh, Thư Ảnh, người không sao chứ.” Sở Phi Dương lắc lắc vai Quân Thư Ảnh, lại nâng mặt y lên xoa xoa, nhìn y dần dần phục hồi tinh thần, mới yên tâm.

” Ta... ta không sao.” Quân Thư Ảnh đứng dậy, nhìn xung quanh một chút, có chút mờ mịt, chỉ khoảng nửa khắc sau lại bình phục.

Ba người đem tiểu tặc bị Thanh Lang trói chặt xách lên thuyền, khua khua mái chèo chậm chậm rời xa tiểu đảo.

Tiểu tặc kia nhìn qua chỉ là một hài tử khoảng mười bảy mười tám tuổi. Cũng không biết Thanh Lang đối với nhân gia (con nhà người ta) làm cái gì, mà khiến cho hắn vừa nhìn thấy Thanh Lang thì mặt một trận trắng một trận hồng, rất đặc sắc. Quân Thư Ảnh đứng ở mũi thuyền, nhìn tiểu đảo dần dần tiêu thất, có chút xuất thần.

Sở Phi Dương đi tới phía sau y, cũng nhìn một hồi. Rồi sau đó mới khụ một tiếng, hỏi một câu hắn rất muốn biết ” Thư Ảnh, ta hỏi người một chút. Lúc người ở trong trận pháp kia, người mơ tới cái gì ?”

Quân Thư Ảnh nghe thấy vậy ngừng một lát, mới xoay người lại, thần tình phức tạp nhìn Sở Phi Dương một cái ” Người thật muốn biết?”

Sở phi dương thần sắc khẩn thiết mà gật đầu.

Quân thư ảnh thở dài một tiếng, mặt hướng viễn phương, mạn thanh nói: “Nhất thống giang hồ, uy lăng thiên hạ.” (mạn: từ từ)

Sở Phi Dương nghe xong trố mắt nửa ngày. Mãi đến khi Quân Thư Ảnh vỗ vỗ bờ vai của hắn, xoay người trở về khoang thuyền, Sở Phi Dương còn

đang sửng sờ.

Hảo một lát sau, Sở Phi Dương che mặt thở dài một tiếng: ” Ta bên này nhi nữ tình trường, người bên kia thì tư thế hào hùng chinh chiến giang hồ. Ai_____ tạo nghiệt a! Ta Sở Phi Dương gây ra tội lỗi gì! Người nói dối!”

Chương 137: Phiên Ngoại 13: Phiên Nào Của Thiếu Niên Vân Thâm

Nói lên cái tên này, trên giang hồ đại danh lừng lẫy tuyệt đối không thua kém vị Sở đại hiệp nào đó là bao nhiêu. Nói nghiêm túc, cái tên này thậm chí so với Sở Phi Dương đã sớm nổi danh giang hồ.

Vào lúc hai người vẫn còn dấn dấp tiểu bảo bảo khả ái, vào đúng ngày sinh thần của chương môn Thanh Phong kiếm phái - Tín Bạch, bọn nha hoàn sớm đem hai tiểu thiếu gia ăn mặc chải chuốt đối mới hoàn toàn, giữa trán còn tô chút chu sa, càng tôn lên vẻ khả ái của hai tiểu hài tử dung diện như tranh, hương vị ngọt ngào ngon miệng.

Tiểu Vân Thâm vừa được người buông xuống, chân mới chạm đất đã bắt đầu vui sướng chạy loạn trong sân, Tiểu Phi Dương trái lại đã sớm có bộ dáng trang nghiêm, trầm ổn đứng ở một bên coi chừng tiểu sư đệ.

Nếu là sinh thần của chương môn Thiên hạ đệ nhất phái, môn hạ các phái trên giang hồ đương nhiên thập phần hăng hái tới dâng môn mừng thọ, khiến cho Thanh Phong kiếm phái người đến người đi, so với ngày thường càng thêm náo nhiệt.

Khi đó mọi người chỉ biết, Sở Phi Dương là đại đệ tử Thanh Phong kiếm phái, Tín Vân Thâm là con trai duy nhất của chương môn nhân. Đối với hai tiểu hài tử chưa đầy mười tuổi mà nói, danh tiếng như vậy cũng đã đủ hài lòng.

Thanh âm đồng trĩ cười nói hấp dẫn không ít khách nhân vây quanh xem. Hai hài tử này đối với những người nổi danh giang hồ cũng không có cái gì nảy sinh uy hiếp, các vị chương môn bang chủ có thể thả lỏng tâm tình mà đối với hai hài tử xinh đẹp khả ái này thường thức ca ngời.

Không biết là thiếu chủ của môn phái nào đi theo bậc trưởng bối đến đây làm khách bước ra khỏi đám đông, đi tới bên người Sở Phi Dương, so với Sở Phi Dương cao hơn một cái đầu người khiến cho hắn cảm thấy mình rất có uy nghi.

Thiếu niên ngại ngùng mà ‘ Khụ’ một tiếng, hướng Sở Phi Dương nói: ” Tiểu sư đệ, người đứng ở chỗ này không cảm thấy buồn chán sao, ca ca mang người đi chơi a.” Sở Phi Dương lúc này đã theo Mục Giang Bạch tập võ mấy năm, niên kỷ tuy nhỏ nhưng nội công tu vi đã thập phần thâm hậu, chỉ là hắn trời sinh thích giúp đỡ mọi người, thấy thiếu niên trước mặt cũng không có ác ý, Sở Phi Dương đương nhiên cũng không làm hắn mất mặt.

” Cảm tạ đại ca ca, chỉ là ta muốn chiêu cố tiểu sư đệ, không tiện bỏ đi.” Tiểu Phi Dương lễ phép mà chấp tay từ chối.

Thiếu niên nhìn hài tử khả ái trước mắt đang làm bộ nghiêm trang lão thành, càng cảm thấy phi thường yêu thích, tay ngửa ngửa thật muốn niết khuôn mặt non mềm của hắn.

Đang rục rịch còn chưa kịp hạ thủ thì, đột nhiên nghe được thanh âm đồng trĩ hét lớn :” ngọt tiểu tặc kia, người dám khi dễ sư huynh của ta, xem thần công của ta đây.”

Thiếu niên theo tiếng hô quay đầu lại, thì thấy một thân ảnh nho nhỏ uy vũ sinh phong vọt tới, dưới ánh mắt còn đang nghi hoặc của hắn ôm lấy tay hắn, mở miệng cắn một ngụm xuống dưới.

Thiếu niên tốt xấu gì cũng hơn bọn họ vài tuổi, chăm chỉ tập võ cũng có chút công phu, gân cốt cường kiện, Tiểu Vân Thâm lại cắn một ngụm ở xương cổ tay người ta, chính là răng sữa.

” Oa_____” Tiểu công tử Thanh Phong kiếm phái ngay tại chỗ ôm tay người ta, phía trên còn có dấu răng cùng nước bọt của hắn, làm trò trước mặt đông đảo chưởng môn các phái, khóc đến ‘ kinh thiên động địa’.

Mọi người thấy thế đều nhao nhao tiến đến đỡ dành ôm ấp, thực là náo nhiệt.

Đây là sự kiện lần đầu tiên tiểu chưởng môn Thanh Phong kiếm phái ‘ nổi danh’ trên giang hồ.

Đến nay thiếu niên từng trúng một ngụm răng sữa của tiểu chưởng môn đã là người đứng đầu một phái, mỗi lần nhìn thấy Tín Vân Thâm lại nhin không được đem chuyện trước đây ra giễu cợt một phen. Tín vân thâm oán hận cắn một ngụm bạch nha, những cũng chỉ có thể cùng huyết nuốt vào trong bụng.

Ai! chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, để cho nó theo gió bay đi.

Hiện nay lại càng có chuyện khiến hãn không hài lòng, làm hãn cả ngày phiền não bất kham.

Nỗi phiền não kia cũng chỉ có thể là Cao Phóng .

Lại nói tiếp từ lúc y lên Thanh Phong kiếm phái tìm đại sư huynh lại bị Tống Lam Ngọc vạch trần thân phận, còn bị cha hãn đánh cho trọng thương, được hãn cứu giúp ‘ kim ốc tàng kiều’ cho tới nay, tình cảm giữa hai người phát triển cũng không có trải qua nhiều khúc triết, chí ít so với đại sư huynh hãn cùng vị Quân giáo chủ kia thuận lợi hơn.

Thế nhưng hiện tại, Quân giáo chủ nhà người ta còn thay đại sư huynh sinh hai tiểu oa nhi, Tiểu Thạch Đầu đều có thể chập chững bước đi, thế nhưng mình _____

Đến bây giờ cũng chỉ có nắm quá bàn tay nhỏ bé, hôn qua cái miệng nhỏ nhắn, căn bản cũng không có ____ qua cái gì!

Buổi tối này tiểu chưởng môn uống rượu để tăng thêm tặc đảm, nửa đêm xông vào nội thất của Cao mỹ nhân, quyết tâm tráng sĩ đoạn cổ tay,

định đi làm loạn.

Cao Phóng trời sinh tính tính hoà nhã hiền lành, nhìn y đối với Quân Thư Ảnh trung thành tận tâm là có thể biết được. Lúc này đang ngủ đến mơ mơ màng màng, phát hiện bên người là Tín Vân Thâm đương nhiên cũng không may mắn cự tuyệt, thân thể mềm mại tiến sát vào lòng hắn, ngửa đầu thừa thụ nụ hôn kích động của thiếu niên, còn có âu yếm không chút thủ thuật. Tay Tín Vân Thâm ở dưới lớp chăn mỏng xấu xa sờ tới sờ lui, đồng thời đánh bạo càng ngày càng tác loạn.

” Không được, Vân Thâm.”

Tay đột nhiên bị nắm giữ, Tín Vân Thâm thở hỗn hển, nhìn con người ôn nhuận xinh đẹp của Cao Phóng, còn có đôi môi mỏng đỏ hồng bị mình liếm ướt kia, ầm ức nói ” Vì sao không được?! Tiểu Phóng, người có phải hay không vốn không thích ta? ! Người nếu không thích ta, chỉ cần nói thẳng, ta nhất định sẽ không tiếp tục dây dưa người.”

” Sao có thể?! Cao Phóng thở dài, nâng tay chạm vào mặt Tín Vân Thâm, đầu ngón tay cùng nhãn thần tràn ngập vô hạn ôn nhu lưu luyến ” Người là tình cảm chân thành nhất trong cuộc đời ta, ta sao có thể không thích người.”

” Vậy người vì sao luôn luôn cự tuyệt ta, ta sẽ nghĩ người chán ghét ta” Tín Vân Thâm đẩy bụng uỷ khuất mà nắm tay Cao Phóng, bất mãn lầm bầm” Thích ta thì sao không để cho ta làm.”

Thân thể Cao Phóng hơi cứng đờ, đột nhiên xốc tẩm chăn mỏng lên, chân trần xuống giường, dẫm nát tẩm thảm bên giường.

Tín Vân Thâm mê luyến mà nhìn bóng lưng thon dài tuấn đỉnh của y, đưa tay nhẹ nhàng kéo lấy lọn tóc dài xinh đẹp tới thắt lưng của y, vẽ mặt ái mộ mà ngửa đầu nhìn Cao Phóng.

Cao Phóng cầm một thanh tiểu đao, dùng nhãn thần ý bảo hấn ” Vân Thâm qua đây.”

Tín Vân Thâm ngoan ngoãn mà đi tới bên người Cao Phóng, bị y ấn tới bên cột gỗ ” Đứng thẳng.”

Tín Vân Thâm nghe lời đứng thẳng, nhìn Cao Phóng ở trên đỉnh đầu mình vạch một khắc.

Cao Phóng kéo hấn ra, chính mình lại đứng bên cạnh cây cột, ở trên đầu cũng vạch một đường.

Cao Phóng một tay chống nạnh, một tay chỉ vào hai đạo khắc ngân kém nhau một gang tay, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt không phục của Tín Vân Thâm, nhướn đôi mày thon dài ” Ta đối với việc câu dẫn tiểu bảo bảo trên giường không có hứng thú.”

Khuôn mặt tuần tú của Tín Vân Thâm sa sầm ” Tiểu Phóng, này không công bình, người vốn so với ta lớn hơn, đương nhiên hiện tại so với ta cao hơn. Chờ ta lớn thêm vài tuổi, chắc chắn so với đại sư huynh càng thêm cao to uy vũ.”

Cao Phóng vỗ vỗ đỉnh đầu Tín Vân Thâm, gật đầu mỉm cười nói ” Vậy người cũng nhanh lớn một chút a, tiểu bảo bảo.”

Không cần phải nói, đêm nay, tiểu chương môn gây rối, vẫn như cũ kết thúc thất bại. Tín Vân Thâm thở phì phì ôm lấy Cao Phóng, không để ý y nói quá nóng quá chật, cố ý lưu lại ngủ.

Cao Phóng nghe thấy ở phía sau tiếng hô hấp dần dần bình ổn, hai tay cầm lấy tay Tín Vân Thâm đang ôm y, thầm thở dài một tiếng.

Bởi vì ngay từ đầu giống như kết hợp kỳ lạ của trời và đất, hai người mới có mối quan hệ không bình thường. Tín Vân Thâm từ nhỏ si mê võ

học, mặc kệ là võ công tâm pháp có lai lịch gì, hăn đều tự mình thử luyện một lần, rồi cục luyện tới tấp hoả nhập ma. Cao Phóng thân là lang trung, tất nhiên phải tận lực cứu trị, chỉ xem hăn như một hài tử chưa trưởng thành, trong quá trình trị liệu không tránh khỏi các hành vi thân mật, Cao Phóng cũng không hề cấm kỵ, lại không ngờ rằng dẫn đến thiếu niên danh môn chính phái này mê luyện y không ngớt. Ái tình tuổi trẻ nhiệt tình như lửa, cho dù từng có hoang mang, cũng rất nhanh bị lưu luyện si mê thăm thiết càn quét không còn một mảnh, chỉ còn nhiệt huyết dũng cảm tiến tới. Vân Thâm ở trước mặt người khác luôn làm bộ nũng nịu lém lỉnh, nhưng Cao Phóng biết Tín Vân Thâm sớm có thể tự mình đảm đương trọng trách, thiếu niên tuần tú xinh đẹp kia lúc gách vác trọng trách cũng không chùn bước, trầm ổn giống như một nam tử trưởng thành. Đối mặt với Tín Vân Thâm như vậy, không muốn động tâm, rất khó.

Cao Phóng cũng không thể giống như Tín Vân Thâm bất kể hậu quả. Vân Thâm là danh môn, hăn có thể có tiền đồ rất tốt. Hăn có thể thú một tiểu thư xinh đẹp môn đăng hộ đối, sinh một đám hài tử khả ái, kế thừa Thanh Phong kiếm phái, cả đời tiền đồ vô lượng.

Vân Thâm so với đám đồng môn cùng trang lứa trưởng thành sớm hơn, khuôn mặt tuần tú khôi ngô nhưng vẫn nhắc nhở y, hăn chính là một hài tử chưa trưởng thành.

Cao Phóng sẽ không ở lúc Vân Thâm còn mê luyện chính mình thì độc đoán rời đi, cũng không hy vọng Vân Thâm sau này sẽ hối hận vì xung động ngày hôm nay, cho nên y vẫn bồi bên người Vân Thâm, y phải đợi.

” Vân Thâm, mau lớn một chút. Chờ lúc người chân chính hiểu rõ, ta nhất định...” Cao Phóng thì thào nói khẽ, hương lồng ngực nóng cháy của thiếu niên nhích lại gần, nhắm mắt ngủ.

Cách đêm đó không lâu, Võ Lâm minh bởi vì một nhiệm vụ quan trọng mà hướng Thanh Phong kiếm phái yêu cầu trợ thủ. Tín Vân Thâm đột

nhiên hướng Tín Bạch xin đi giết giặc, muốn gách vác nhiệm vụ cứu trợ Mạc Bắc tứ môn bát phái.

Nhiệm vụ này cũng không phải tầm thường, không chỉ là tru sát tội phạm, còn phải trợ giúp nhân gia của tứ môn bát phái di chuyển tới Trung Nguyên, rời khỏi vùng hoang mạc căn cổ kia.

Tín Bạch tuy thương yêu nhi tử, nhưng cũng không sa vào việc nuông chiều. Nếu hãn đã tự tin đảm nhiệm trọng trách, Tín Bạch cũng không cản trở. Năm đó Sở Phi Dương lo lắng hãn còn nhỏ kinh nghiệm không đủ, muốn đi theo bảo hộ, lại bị Tín Vân Thâm cự tuyệt.

”Đại sư huynh, huynh không cần lo lắng cho ta. Lúc còn nhỏ chính là ta đã bảo hộ huynh, huynh chẳng nhẽ không nhớ kỹ?!” Tín Vân Thâm ngồi trên ngựa, dí dỏm cười nói.

”Tiểu tử thôi.” Sở Phi Dương bất đắc dĩ lắc đầu cười nói.

Đi cùng Tín Vân Thâm còn có mấy đệ tử đặc ý của Thanh Phong kiếm phái, mỗi người đều võ công cao cường. Sở Phi Dương cũng biết không thể quá cứng chiều hãn, lẽ nào khiến cho hãn cả đời không ly khai sự bảo hộ của trưởng bối?! Cuối cùng chỉ có thể căn dặn ”Vân Thâm, vạn sự cẩn thận.”

Tín Vân Thâm kéo cương ngựa, ngẩng đầu nhìn về phương hướng Thanh Phong kiếm phái, thân ảnh ngồi trên thân cây tựa hồ đang dõi mắt trông về phía xa, nhìn chính mình.

Tín Vân Thâm gạt đi nỗi mong chờ thân ảnh tuần tú phong lưu kia, trái tim mãnh liệt nhảy vài cái.

Hắn hướng Sở Phi Dương mạnh gạt đầu, cuối cùng liếc mắt về xa xa, cắn răng kéo căng dây cương, hô mã xoay người, theo mấy sư huynh cũng vài vị cao thủ do Võ Lâm Minh phái tới cùng nhau hướng về phương

Bắc.Nhiệm vụ lần này quả thực không đơn giản. Bất tri bất giác, mùa xuân yên lặng qua đi, gió mùa hạ đã thổi qua đầu cành, thổi tới muôn hoa đua nở trên Lăng Nguyệt Sơn, cây cối đơm hoa kết trái lại vì mùa thu mà rụng xuống. Đợi đến sáng sớm một ngày, bầu trời đột nhiên rơi xuống từng bông tuyết nhỏ vun, Cao Phóng cuộn chặt áo choàng, hướng lòng bàn tay thở vài khẩu bạch khí, ngửa đầu nhìn bầu trời thăm thẳm.

” Đã mùa đông rồi....” Cao Phóng nhẹ giọng nỉ non, đè lên ngực, nơi đó có một khối noãn ngọc mà mấy tháng trước Tín Vân Thâm đã gửi về cho y.

Đang ở nơi hoang vắng, Tín Vân Thâm cũng không thể kiếm được khối ngọc quý giá hiếm có gì, khối ngọc này bất quá là dùng chút bạc mua được từ người bán rong ven đường. Hẳn biết Cao Phóng ở Thiên Nhất Giáo dù đã nhìn quen kỳ trân dị bảo cũng sẽ không lưu tâm khối ngọc này tầm thường. Bởi vì.... này là hẩn tặng.

Cao Phóng đem ngọc thạch từ trong lòng lấy ra, dán ở bên mặt, cảm giác trơn nhẵn mà ấm áp.

” Vân Thâm, người chừng nào thì về nhà....” Cao Phóng khẽ thở dài.

Trời gần chạng vạng, tuyết rơi càng lớn hơn, từ những bông tuyết như hạt muối đã biến thành tuyết lớn như những sợi lông ngỗng. Nô bộc trong Thanh Phong kiếm phái đi tới đi lui, chuẩn bị bữa tối cho toàn bộ môn phái.

Lúc Cao Phóng thấy được thân ảnh kia, là lúc y đang ở trong hiệu thuốc thu dọn thảo dược.

Y ở trong Thanh Phong kiếm phái đã hơn một năm, bất tri bất giác mà thành đại phu của các bậc trưởng bối trong Thanh Phong kiếm phái. Không ai bổ nhiệm, không ai sai khiến, thế nhưng mọi người đều thuận lí thừa chương mà thừa nhận địa vị của y, toàn bộ nhà thuốc trong phái đều thành địa bàn của y.

Đang lúc bận rộn, phía sau đột nhiên truyền đến then cửa ‘ kèn kẹt’, một trận gió lạnh thổi vào.

Cao Phóng tưởng gió thổi mở cửa gỗ, trong tay đang cầm trúc lâu quay người lại, chuẩn bị đi đóng cửa, đã thấy một thân ảnh thon dài cao ngất đang đứng bên cửa, cả người mang theo khí tức phong tuyết.

Ngọn đèn trong nhà thuốc cũng không sáng lắm, lúc này bị gió lạnh thổi qua, ngọn lửa lay động, trong phòng quanh ảnh chập chờn, Cao Phóng không thấy rõ khuôn mặt người nọ.

” Người là đệ tử bốn môn, là tới bốc thuốc sao?” Cao Phóng cầm trúc lâu đi qua, mở miệng hỏi ” Người là bị thương hay mắc bệnh? Ta tới giúp người xem...”

Lời còn chưa dứt, người kia đột nhiên vội vã đi tới, cánh tay vươn tới, đem y tại nơi từng cơn gió mang theo băng lãnh ôm vào lòng.

Cao Phóng bị ép ngửa đầu, cảm để tựa trên bờ vai vững chắc, trúc lâu trong tay từ lâu đã rơi xuống, thảo dược vương vãi trên đất.

Cao Phóng nhú mày đang muốn tránh ra, một tiếng thở dài khe khẽ đột nhiên truyền vào trong tai ” Tiểu Phóng, Tiểu Phóng, ta rất nhớ ngươi....”

Thân thể Cao Phóng cứng đờ, ngơ ngác mà mặc hăn ôm. Thanh âm kia âm trầm từ tính, là giọng nam nhân rất dễ nghe, thanh sắc y hoàn toàn xa lạ. Thế nhưng mang theo khẩu khí tưởng niệm cùng chút nũng nịu, lại quen thuộc giống như khắc sâu trong đáy lòng, hàng đêm đi vào giấc mộng. Nam tử cao lớn cảm giác được y cứng nhắc, đỡ lấy bờ vai của y để mặt y sát vào trước mắt hăn, buồn cười nói ” làm sao vậy Tiểu Phóng, mấy tháng không gặp, ngươi không nhớ rõ ta sao, ta thực thương tâm.”

” Vân... Vân Thâm...” Cao Phóng nhìn khuôn mặt tuần tú trước mắt hoàn toàn trút đi nét niên thiếu ngây ngô, nhất thời có chút đầu vág mắt

hoa.

Tín Vân Thâm thoả mãn nhìn bộ dáng kinh ngạc đến ngây người của y, tiến tới ở trên cánh môi mỏng đang khẽ nhếch lên hôn một cái, rồi đột nhiên đem người ôm ngang lấy.

Cao Phóng cúi đầu hô lên một tiếng, nhưng hai tay lại ngoan ngoãn mà khoác lên cổ Tín Vân Thâm .

Tín Vân Thâm nhìn y ngửa mặt nhìn mình, còn có mái tóc dài mềm mại như nước buông xuống, trong ngực không khỏi bị trêu chọc đến ngứa ngáy.

Tín Vân Thâm không để ý đến ánh mắt của nô bộc, vội vã ra khỏi cửa phòng thuốc, băng qua sân, đem người quay về phòng ngủ của mình.

Đóng cửa việc đầu tiên, Tín Vân Thâm đột nhiên đem Cao Phóng đặt bên cây cột, vừa hung hăng hôn môi, vừa móc ra một thanh tiểu đao, ở trên đỉnh đầu Cao Phóng vạch một đường.

Hắn buông Cao Phóng, chính mình cũng qua đó, ở trên đỉnh đầu khắc một vạch, sau đó tự tiểu phi tiểu mà nhìn hai đạo khắc ngân cách nhau rất xa, không chút hảo ý cười nói ” Thế nào Tiểu Phóng, lần này người không có gì để nói nữa chứ.”

Cao Phóng sửng sốt một chút, đột nhiên khẽ cười một tiếng, dùng tay ôm lấy cổ Tín Vân Thâm, hơi nhún đầu mũi chân hôn lên mặt hắn, ghé vào lỗ tai hắn khẽ thổi một hơi nhiệt khí, thấp giọng nói câu gì đó.

Khuôn mặt tuần tú của Tín Vân Thâm trong nháy mắt đỏ lên, bên tai hồng tới mức giống như muốn xuất huyết. Cao Phóng thoả mãn nhìn cái tên ngây thơ không chịu nổi trêu chọc này, nhưng bất thành lình lại bị Tín Vân Thâm trực tiếp nhào tới xô ngã xuống đất.

” A_____ người người kia_____ ngô... tới trên giường trước... Vân Thâm....”

Ngoài cửa phòng tiểu chường môn, Sở đại hiệp một chưởng đánh tan một đám nghe trộm nơi góc tường, trong tai tránh không khỏi nghe được một chút thanh âm tranh chấp.

Sở Phi Dương không khỏi sờ sờ cằm, ân? Hôm nay dạy dỗ Tả sứ đường chủ như thế nào cho thành thói quen đây?!

Chương 138: Phiên Ngoại 14: Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân

Thiên Hạ đệ nhất nhân

Thanh Phong kiếm phái trong chốn giang hồ là đại môn phái thanh danh vang xa, mỗi năm Võ Lâm Trung Nguyên đều mượn nguyên do muốn kêu gọi sức người tổ chức một số hoạt động, ngoài dụng ý muốn khuấy động bầu không khí của võ lâm, tìm kiếm nhân tài mới, cũng thuận tiện cho các môn các phái thay các đệ tử trẻ tuổi của mình tìm kiếm lương duyên giai ngẫu.

Mà trong ... những hoạt động này, thanh thế lớn nhất chính là ‘ Thiên hạ đệ nhất nhân’ thường được tổ chức vào đầu xuân. Đây chỉ là đại hội luận võ. Trên giang hồ những cuộc luận võ to nhỏ nhiều như sao trên trời, nhưng chỉ có duy nhất cuộc luận võ này là uy tín nhất, được nhân sĩ Võ Lâm thừa nhận. Cho nên ý nghĩa của nó đương nhiên khác thường, địa vị cũng khác biệt. Nó tiền thân vốn là đại hội luận võ trong nội bộ Thanh Phong kiếm phái, chỉ để khích lệ các đệ tử rèn luyện võ công. Lần đầu tiên Sở Phi Dương tham dự là khi hãn mười bốn tuổi, từ đó đầu danh hàng năm đều thuộc về hãn. Mãi đến khi hãn xuống núi bước chân vào giang hồ, mới xông ra danh hào Thiên hạ đệ nhất, thì đại hội luận võ này dần dần cũng biến thành ” Thiên hạ đệ nhất nhân.”

Từ đó đại hội luận võ này không còn là tụ hội trong nội bộ Thanh Phong kiếm phái nữa, các đại môn phái nổi danh vô danh trên giang hồ đều đến tham dự, phía sau còn Võ Lâm Minh chủ trì, chỉ là mượn Thanh Phong kiếm phái làm địa điểm, tạo cho Võ Lâm Trung Nguyên một cơ hội luận bàn tỷ thí. Quán quân cũng chỉ là một danh hào, họ cũng không quan tâm.

Mấy năm gần đây Sở Phi Dương cũng ít tham dự, cũng không phải bởi vì địa vị đó so với trước đây bất đồng, chẳng đáng tham gia. Phải biết ‘anh hùng xuất thiếu niên’ ‘Trường giang sóng sau đè sóng trước’, nếu như chỉ biết chìm đắm trong vinh quang dĩ vãng, tự mình đắm đuối, không bao lâu sẽ bị nhân tài mới xuất hiện dẫm nát dưới chân, bị hậu bối đánh cho không còn một mảnh.

Cạnh tranh trên chốn giang hồ, cũng rất tàn khốc.

Hơn nữa Sở Phi Dương tuy đã sớm thành gia, dưới gối còn dưỡng dục hai nhi tử, nhưng hãn vẫn trong hàng ngũ những người trẻ tuổi, chi tâm tranh cường háo thắng còn chưa tiêu thất, đại hội tập trung toàn tinh anh Võ Lâm Thiên hạ so tài cao thấp, hãn vẫn là thập thần mong đợi.

Chẳng qua thật sự quá bận. Một môn phái lớn như vậy, Tín Bạch đã dần dần mặc kệ mọi việc, Vân Thâm còn nhỏ, hãn thân là đại sư huynh đương nhiên phải tận lực giúp đỡ. Lúc không biết thì không nói, nhưng quan tâm rồi mới phát hiện, nguyên lai trong môn phái từ trên xuống dưới có bao nhiêu chuyện vụn vặt thương vàng hạ cám cần lao công tốn sức. Mỗi năm muốn tổ chức đại hội luận võ, nhìn thì vinh quang, nhưng phía sau mọi việc lớn nhỏ đều phải hãn tới định đoạt, đợi đến khi đại hội luận võ bắt đầu, hãn cũng chẳng thừa lại bao nhiêu tinh lực để dự thi.

Vốn mấy chuyện này Cao Phóng lên quản, thế nhưng hãn nhìn qua thì thập phần chùng mực, nhưng cách quản lý lại dị thường giản đơn thô bạo, lẩn qua lẩn lại khiến cho trên dưới môn phái kêu khổ không ngớt, ngay cả Tín Vân Thâm cũng không dám làm phiền hãn, chỉ có thể đem mọi chuyện xếp đồng cho Đại sư huynh.

Về phần Quân Thư Ảnh, tuyệt đối càng không thể trông cậy.

Sở Phi Dương bởi vậy thường xuyên cảm thấy nghi hoặc, hai vị này đây, trước đó ở Thiên Nhất giáo rốt cuộc làm sao để sống sót? ! Dĩ nhiên

còn gây hại một phương, càng thấy ngạc nhiên cùng kỳ quái.

Mãi đến khi Thanh Lang đi công cán qua Thanh Phong kiểm phái, hai vị thanh niên tài tuấn oai danh một cội trên chốn giang hồ uống rượu cùng kẻ khỗ mới phát hiện, đôi phương cũng có nỗi khổ nào không thể nói với ngoại nhân, càng thêm đồng cảm, tình nghĩa đương nhiên càng sâu một tầng.

” Nhắc đến Thư Ảnh, ta nghĩ Thư Ảnh gần đây hình như có tâm sự” Sở Phi Dương rót đầy chiếc chén đã uống cạn của Thanh Lang, nhú mày nói.” Tâm sự?! Thư Ảnh có tâm sự gì còn có thể giấu diếm được Sở huynh?” Thanh Lang nhú mày hỏi.

Sở Phi Dương lăn lăn chén rượu bạch ngọc trong tay, lắc đầu nói ” Ta cảm thấy... gần đây Thư Ảnh luôn len lén nhìn ta.”

Vừa dứt lời, ‘ Phốc’ ngụm rượu trong miệng Thanh Lang phun ra.

Sở Phi Dương vung tay, dùng nội lực đánh bay ngụm rượu đang văng về phía mình, diện vô biểu tình mà nhìn hằm.

Thanh Lang không chút hình tượng vỗ bàn cười ha hả, chỉ vào Sở Phi Dương ” Sở... Sở huynh, ta không biết hoá ra huynh sẽ nói truyện cười thế này!”

” Ta nói chính là sự thực.” Sở Phi Dương nhìn Thanh Lang cười đến ngã trái ngã phải, phìền muộn nói.

Thanh Lang cười đủ rồi, mới thở dài một hơi, vỗ vỗ vai Sở Phi Dương ” Sở huynh, không nên nghĩ nhiều, nghĩ nhiều không tốt cho thân thể.”

” Cẩn” Sở Phi Dương giẫy khỏi cánh tay hằm, than thở mà đem rượu uống cạn.

Mặc kệ Thanh Lang nói thế nào, Sở Phi Dương tin tưởng vào trực giác của mình, Chỉ cần Quân Thư Ảnh ở bên người hắn, cho dù không cần quay đầu, Sở Phi Dương cũng cảm giác được hai luồng mắt có chút suy nghĩ đang ở trên người hắn qua lại quan sát. Thế nhưng khi hắn vừa quay đầu, Quân Thư Ảnh cũng xoay mặt đi làm bộ không nhìn hắn.

Sở Phi Dương nhìn người đang lấy tay chống cằm quay mặt nhìn về phía khác, thái dương nhảy lên, này giả bộ cũng giả không giống. Ở trên Thương Lang Sơn cũng không chỉ dậy thế nào là ‘ Giấu đầu lòi đuôi ‘ sao?!

Thế nhưng biết rõ y đang giả bộ, lúc hỏi thì, cái gì cũng hỏi không ra, Quân Thư Ảnh thủ khẩu như bình, một chữ cũng hỏi không được.

Sở Phi Dương không khỏi có chút cảm khái. Quân Thư Ảnh trước đây là một người thẳng thắn, cho dù lúc đầu hai người đối chọi gay gắt, Quân Thư Ảnh cũng không giấu diếm được hắn cái gì. Thế nhưng hiện tại có tâm sự cũng không nói cho mình, không biết là cùng người nào học xấu.

Quân Thư Ảnh không muốn nói, Sở Phi Dương cũng không nỡ truy vấn, chỉ coi như cái gì cũng không biết. Dù sao bị Quân Thư Ảnh nhìn lên tư vị cũng không tệ.

Chuyện này có thể coi như không biết, thế nhưng còn có một việc, Sở Phi Dương cùng Thanh Lang nói, cũng là chuyện hắn đau đầu nhất.

Trăng treo giữa trời, Sở Phi Dương ở trên núi cả ngày mới về đến nhà. Rửa mặt xong xuôi, thay xiêm y sạch sẽ, mới lên giường nằm.

Quân Thư Ảnh bị hắn đánh thức, quay đầu lại, khuôn mặt tuần tú bị ánh trăng mạ một tầng ánh sáng nhu hoà.

” Người đã trở về.” Quân Thư Ảnh chớp chớp đôi mắt buồn ngủ, thanh tỉnh một chút, mở miệng nói.

” Ân, đánh thức người?” Sở Phi Dương thấp giọng hỏi, đưa tay đem người ôm vào trong ngực.

Quân Thư Ảnh theo lực đạo của hắn nhích người lại gần, sợi tóc mềm mại ở giữa cổ hắn treu chọc vài cái, khiến Sở Phi Dương có chút tâm viên ý mã.

Quân Thư Ảnh khẽ ngáp một cái, có phần buồn ngủ ” Đừng nói chuyện, ngủ đi....”

Sở Phi Dương ôm thân thể ấm áp trong lòng, nhin không được đưa tay nâng cằm Quân Thư Ảnh lên, tinh tế thân mật hôn xuống. Quân Thư Ảnh giật giật lông mi, nhưng chưa mở mắt, hơi hơi hé môi, để cho đầu lưỡi mềm nhẹ kia thâm nhập vào trong miệng mình.

Phục tùng như vậy? Sở Phi Dương nhú mày, bắt đầu ‘ được một tác lại đòi tiến một thước’.

Vẫn chìm đắm trong nụ hôn Quân Thư Ảnh lại cảnh giác mà bắt lấy bàn tay đang cư xử xấu của hắn, trừng mắt nhìn Sở Phi Dương một lát, xoay người sang chỗ khác cuộn mình lại không cho Sở Phi Dương thực hiện được ” Người bạn cả ngày không mệt sao, đừng nháo ta.”

” Ta có thể nháo người ta đương nhiên không mệt, đa tạ Quân công tử quan tâm. Người mau tới đây.” Sở Phi Dương oán hận mà cắn răng, vươn tay nghĩ muốn đem cái tên nổi lửa nhưng không phụ trách cho hắn dập lửa kéo qua.

Phải biết rằng, đây cũng không phải lần đầu tiên! Nửa tháng, Quân Thư Ảnh nửa tháng không cho hắn chạm tới! Người này rắc tâm cái gì? Muốn mưu sát chồng sao?

Thế nhưng Quân Thư Ảnh đã quyết ý, không hợp tác là không hợp tác, không phụ trách chính là không phụ trách, mặc cho Sở Phi Dương lửa dục

cùng lửa giận hỗn độn cùng một chỗ cháy hừng hực thịnh vượng, cuối cùng chỉ có thể làm cho mình tinh bì lực tẫn, đành bỏ qua mà thôi.

” Đại hội luận võ sắp tới, người cần nghỉ ngơi dưỡng sức, không nên cả ngày trầm mê trong sắc dục, đào rỗng thân thể.” Quân Thư Ảnh thấy hãn rốt cục cũng buông tha, liền nghiêm mặt khuyên nhủ.

” Cái gì?” Sở Phi Dương trừng mắt nhìn ” Ai nói ta muốn tham gia luận võ? Không đúng! Ta trầm mê sắc dục lúc nào? Ta không phải chỉ trầm mê người sao.”

Quân Thư Ảnh bĩu môi ” Người không được từ chối, nói chung hảo hảo chuẩn bị. Một việc linh tinh vặt vãnh ta cùng Cao Phóng sẽ giúp người xử lý, người không cần bận tâm.” Nói xong lại gấp một cái, dịch tới bên người Sở Phi Dương, nhắm mắt nhú nhú mày nói ” Đừng nói, ngủ đi.”

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh không hề phòng bị mà tiến vào trong lòng mình, nhin không được mà muốn thở dài. Vừa không muốn cho mình chạm lại muốn mình ôm ngủ, thật là dẫn vật người. So với xuất trận thì việc này thực sự càng khiến hãn tinh bì lực tẫn.

Sở Phi Dương nhận mệnh mà ôm lấy thân thể kẻ bên, thành thật mà nhắm mắt ngủ.

Y không muốn thì hãn cũng không ép buộc y, hãn chính là muốn dùng nhu tình để sủng ái y, giống như vĩnh viễn cũng không đủ.

Đối với Sở Phi Dương mà nói tham gia hay không tham gia đại hội luận võ thật ra không quan trọng, nếu Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng hai người chủ động đem mấy chuyện trong Thanh Phong kiếm phái ôm đến trên người, hãn cũng vui vẻ giúp người hoàn thành nguyện vọng.

Hơn nữa đại hội luận võ năm nay cũng không phải hoàn toàn không có thú vị, cũng có chỗ đáng để kỳ vọng. Liên tiếp nhiều cuộc luận võ, bài danh

‘ thiên hạ đệ nhất nhân’ đều bị cùng một người nam nhân lấy đi, hiện nay người nọ trên giang hồ thanh danh ngày càng hiển hách, như mặt trời ban trưa, đã mờ hồ có chút khí thế ‘ hậu nhân khả ứ’.

Sở Phi Dương cũng không để ý đến loại hư danh đó, nhưng đã sớm muốn cùng nam nhân này so tài, chỉ khổ nỗi không có cơ hội. Đại hội luận võ lần này thật ra cũng là một thời cơ tốt. Mọi việc cũng không cần nhắc tới, cuối cùng Sở Phi Dương vẫn đường đường chính chính mà đem tấm biển ‘ Thiên hạ đệ nhất nhân’ đã hiện ra chút phong cách cổ xưa cũ kĩ kia thẳng về nhà, tối trọng yếu chính là kết giao được một vị bằng hữu đáng giá.

Vào buổi tối, Quân Thư Ảnh đánh giá tấm hoành phi phía trên còn có mấy chữ lớn rồng bay phượng múa kia, nét mặt lộ ra thập phần thoả mãn.

Sở Phi Dương từ phía sau ôm y cười nói ” Ta nói với người a, thực sự quan tâm thứ này?! Danh hào nghe thì êm tai, thế nhưng tấm biển này quá lớn, treo ở nhà có điểm quái.”

Quân Thư Ảnh sờ cằm quan sát một chút, cũng gật đầu nói ” Treo lên đúng là có điểm kỳ lạ, cùng với bài trí trong nhà chúng ta thập phần không phù hợp, vậy xếp lại đi.”

Đại thủ vung lên, Sở Phi Dương khổ cực thẳng trở về ” Thiên hạ đệ nhất nhân’ cứ như thế bị ném vào góc thư phòng chờ bụi phủ.

Sở Phi Dương dụng lực đem Quân Thư Ảnh bế lên, cười nói ” Hiện tại đại hội luận võ cũng kết thúc, tương công người cũng không để người thất vọng, lúc này người cũng không có gì để nói phải không?”

Cho dù qua bao nhiêu năm Quân Thư Ảnh cũng không học được cách thân nhiên mà đáp lại Sở Phi Dương trêu chọc, quay đầu nhìn sắc trời vẫn còn chút sáng, Quân Thư Ảnh nhếch cách môi mỏng nói ” Trước mang ta đi tắm rửa....”

Nửa năm sau ngày nào đó, Sở Phi Dương từ trên núi trở về liền đi tới thư phòng, lục tung một phen tìm tòi.

Quân Thư Ảnh cầm một quyển sách tựa ở cửa thư phòng, mang theo chút hiếu kỳ mà hỏi thăm ” Phi Dương, người muốn tìm cái gì?”

” Tắm biển kia đâu? Ta nhớ rõ khi đó là để ở chỗ này, thế nào lại không thấy.” Sở Phi Dương dịch chuyển giá sách, hướng phía sau giá sách nhìn một chút, vừa nói.

” Tắm biển gì?!” Quân Thư Ảnh hoàn toàn mù tịt, há mồm hỏi.

Sở Phi Dương quay người lại nhìn y, lắc đầu than thở ” Người ! người này, khi đó bắt buộc cũng là người, hiện tại đảo mắt một cái thì quên cũng là người. Để ta nói cho người nhớ, vì nó mà ta bị dày vò quá chừng, còn bắt ta nhịn hơn nửa tháng.”

” A, là thứ kia.” Sở Phi Dương vừa nói vậy, Quân Thư Ảnh đã nghĩ tới ” Người đi theo ta.”

Sở Phi Dương đi theo Quân Thư Ảnh tới phòng của Tiểu Thạch Đầu cùng Lâm nhi, Quân Thư Ảnh chỉ chỉ vào bàn học trong phòng ” Ở chỗ đó, người hiện tại tìm nó làm gì.”

Sở Phi Dương trợn mắt nhìn tắm biển ‘ Thiên hạ đệ nhất nhân’ bị cầm tới cho hai người con trai làm lót chân bàn, quay đầu nhìn về phía Quân Thư Ảnh, thế nhưng vẻ mặt y thật thản nhiên.

” Người không phải rất quan tâm đến tắm biển kia sao?! Như thế nào cam lòng đem kê chân bàn?!” Sở Phi Dương không dám tin tưởng mà hỏi thăm.

” Ai nói ta quan tâm cái thứ này, bất quá là một khối thiếc, đem tới kê bàn trái lại rất vừa vặn. Hiện tại người muốn lấy ra cũng được.” Quân Thư

Ảnh cũng thấy quái lại mà liếc mắt nhìn Sở Phi Dương, khom người đem thứ kia rút ra.

Sở Phi Dương tiến lên hỗ trợ, vừa quay đầu nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Quân Thư Ảnh, ngược lại trong lòng sợ đến ngậy người mất một hồi.

Từ lúc nào mà vị Quân công tử nhà mình luôn yêu nhất danh lợi dĩ nhiên lại đổi tính?! Nếu là trước đây y còn không đem tấm biển này cúng bái, hiện tại cư nhiên rơi vào kết cục kê chân bàn.

Sở đại hiệp anh minh thần võ lại không dám nói, Quân Thư Ảnh đại khái cũng vĩnh viễn không nói ra miệng lý do kia.

Trong khoảng thời gian ‘ Thiên hạ đệ nhất nhân -trang chủ nào đó-’ thanh danh tước khởi, Quân Thư Ảnh nghe thấy thập phần khó chịu. ‘ Thiên hạ đệ nhất nhân’ cái danh xưng này, chỉ có đặt ở trước tên Sở Phi Dương mới dễ nghe, so với đứng trước bất luận tên người nào khác đều êm tai dễ nghe hơn nhiều lắm.

Chân tướng, chính là đơn giản như vậy.

=====

Lời tác giả: Sở đại hiệp rốt cục cũng đánh bại danh cùng lợi, trở thành No 1 trong lòng Quân Quân .

hết hết

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	

Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80

Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92: Lại Lên Đảo
Chương 93: Vua Của Vạn Trùng
Chương 94: Thủ Huyết Giải Chung
Chương 95: Cái Gọi Là Tín Nhiệm
Chương 96: Về Nhà
Chương 97
Chương 98
Chương 99: Ngoại Truyện
Chương 100: Nhật Ký Trưởng Thành Của Tiểu Thạch Đầu (1)
Chương 101: Nhật Ký Trưởng Thành Của Tiểu Thạch Đầu (2):
Chương 102: Nạp Thiếp Phong Ba 01:
Chương 103: Nạp Thiếp Phong Ba 02:
Chương 104: Nạp Thiếp Phong Ba 03:
Chương 105: Trung Thu Kí Sự
Chương 106: Bổ Sung Thêm (1)
Chương 107: Bổ Sung Thêm (2)
Chương 108: Bổ Sung Thêm (3)
Chương 109: Bổ Sung Thêm (4)
Chương 110: Bổ Sung Thêm (5)
Chương 111: Bổ Sung Thêm (6)
Chương 112: Bổ Sung Thêm (7)
Chương 113: Bổ Sung Thêm (8)
Chương 114: Bổ Sung Thêm (9)
Chương 115: Bổ Sung Thêm (10)
Chương 116: Tiểu Ngoại Truyện: Eg – Không Hề Áp Lực

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tại Thanh Châu dưới chân núi Lăng Nguyệt, là một tòa thành nhỏ có thể coi như phồn hoa, náo nhiệt. Bởi vì có thiên hạ đệ nhất đại phái Thanh Phong Kiếmman vị trên đỉnh ngọn núi này. Cho nên trong thành Thanh Châu thường xuyên có người trong võ lâm lui tới. Trong thành hầu như mọi người đều biết chút võ nghệ. Ngay cả một tiểu hài nhi sáu tuổi trên đường cũng có thể vũ thương lộng bóng.

Trước mặt Thanh Phong Kiếm Phái, tự nhiên không ai dám ở đây giương oai làm xằng làm bậy. Cho nên mặc dù nơi nơi đều có thể thấy một thân phong trần của các vị nhân sĩ giang hồ, nhưng trong thành từ trước đến nay vẫn luôn thái bình. Ngược lại còn khiến cho quan phủ đương nhiệm dễ dàng có được mỹ danh là có phương pháp cai quản tốt cùng với sự khen ngợi của triều đình.

Thanh Phong Tửu lâu là khách điểm lớn nhất ở Thanh Châu. Tựa hồ dùng danh hào “Thanh Phong” ngay cả sinh ý cũng đều tốt hơn hẳn. Tuy rằng nó cũng chẳng tốt hơn các nhà khác là mấy, nhưng hiển nhiên người trong giang hồ vẫn thấy vừa mắt nơi này nhất. Mỗi khi đến giờ dùng bữa, trên tửu lâu cao thấp đều rộn ràng náo nhiệt. Khẩu âm ngũ hồ tứ hải đều tụ tập nơi đây, phần lớn là hán tử cao lớn, thô kệch hoặc mang trọng chùy hoặc khiêng đại đao. Nước miếng thì cứ gọi là tung bay tứ phía, tự thối phồng chính mình, nào là đi hành hiệp trượng nghĩa ra sao, chiến đấu ác liệt thế nào, liên miên không ngớt.

Suốt ngày gặp người trong giang hồ nên tiểu nhị trong tửu lâu đã sớm luyện thành cho mình một đôi hỏa nhãn kim tinh. Vì thế khi trông thấy một đôi giày nỉ trắng noãn bước vào, bóng dáng thon dài thanh lịch xuất hiện, tiểu nhị đang chạy hối hả ở gian đại đường vừa nhìn liền biết ngay vị khách mới tới này cùng những vị khách bên trong không giống nhau, vội buông ấm trà, ân cần nghênh đón, bày ra khuôn mặt tươi cười nói: “Khách quan thỉnh vào trong, bên ngoài thật lạnh a. Khách quan có mấy người? Nghỉ trọ hay là ở trọ a?”.

Người tới vỗ vỗ tuyết trên thân, gật gật đầu với tiểu nhị, mở miệng nói: “Không trọ, tất cả món ăn trong tửu lâu mỗi thứ một phần, thanh đạm chút, ta muốn mang đi.”

“Ai, đã biết, khách quan ngồi chờ, tiểu nhân đi bảo người làm.” Tiểu nhị nhanh nhẹn dẫn người vào phòng bên trong, mang ghế lại, lấy khăn lau lau xoa xoa, mời khách nhân ngồi xuống, lại rót nước trà bưng lên, rồi phi như bay tới chỗ chường quây.

Quân Thư Ảnh nhìn nhìn nước trà trong chén, bên trong màu sắc thanh nhẹ, nhàn nhạt trôi nổi mấy cái lá trà, không khỏi nhíu mày, đem nước trà đặt sang một bên.

Từ sau sinh thần của Viên Khang Thọ, sư phụ Sở Phi Dương – Tín Bạch tựa hồ cũng không còn cố chấp như trước nữa. Tuy rằng không nói rõ, lão nhân ngoan cố này hiển nhiên đã phải cắn răng cam chịu chấp nhận y – tiền giáo chủ ma giáo, lại còn là một nam nhân, bồi ở bên người Sở Phi Dương.

Hiện giờ không biết Sở Phi Dương cùng sư phụ hẩn mưu đồ bí mật chuyện gì, thế nhưng cứ như vậy mà chuyển nhà tới dưới chân Thanh Phong Kiếm Phái.

Quân Thư Ảnh đương nhiên không thích nơi này, Sở Phi Dương lại quyết tâm phải về, cưỡng bức dụ dỗ, thủ đoạn gì cũng đã dùng qua, Quân

Thư Ảnh cuối cùng cũng chỉ có thể đồng ý.

Tựa hồ ngay từ đầu, y đã luôn bị Sở Phi Dương dắt mũi.....

Cũng may Sở Phi Dương không có yêu cầu trụ lại ngay bên trong Thanh Phong Kiếm Phái, mà là ở dưới chân núi nơi một vị sư phụ khác của hãn từng ẩn cư. Đây cũng là một trong những nguyên nhân Quân Thư Ảnh không tiếp tục kiên trì cự tuyệt. Dù sao hết thảy ân oán đều đã là chuyện xưa, chỉ cần không phải cùng người của Thanh Phong Kiếm Phái mỗi ngày gặp mặt, cũng không tất yếu bày ra thái độ cả đời không qua lại với nhau. Nếu không, thật chẳng khác gì làm kiêu.

Hiện giờ nhiều người, phòng ốc kia vẫn còn quá mức đơn sơ. Quân Thư Ảnh thì không sao, Sở Phi Dương cho tới bây giờ, ngày nào cũng vội vàng mời đến một nhóm sư đệ, sư đệ đệ tu sửa phòng ốc, rửa sạch sân, thậm chí đóng một gian thư phòng, nghiêm nhiên bộ dáng lúc này là muốn an cư.

Hôm nay, hãn lại sáng sớm đã lên núi, trời đã quá ngọ cũng không thấy trở về. Tiểu Thạch Đầu sớm gào khóc kêu đói, Quân Thư Ảnh cũng chờ không được, liền lấy bạc đi thẳng đến Thanh Phong tửu lâu này.

Quân Thư Ảnh buồn chán ngồi, trong lòng suy nghĩ một lát võ công bí tịch Sở Phi Dương viết cho, chốc chốc lại lo lắng cho Tiểu Thạch Đầu đang bị hãn buộc vào bàn. Không khỏi có phần nóng vội, oán đồ ăn kia sao làm quá chậm.

Đang muốn gọi tiểu nhị tới thúc giục, phía sau, trong nội dung nói chuyện của vài người lại truyền đến một cái tên quen thuộc.

“Sở Phi Dương, thiên hạ đệ nhất đại hiệp?! Ta phi!” Người nam nhân mặc áo xanh, mặt mang vết sẹo, hung hăng nhổ một bãi nước miếng lên mặt đất. “Hãn mà xứng làm đại hiệp? Hãn mà xứng làm đại hiệp? Còn thiên hạ đệ nhất, thể diện của cả võ lâm Trung nguyên đều bị hãn làm cho mất hết.” Nam nhân mặt sẹo vì lời nói của chính mình hé ra khuôn mặt

không biết là vì xúc động phần nộ hay do uống rượu mà mặt mày hồng nhuận, trong mắt bắn ra quang mang.

“Dương huynh, người nhỏ giọng chút, nơi này dù sao cũng là địa giới của Thanh Phong Kiếm Phái.....” Có người nhắc nhở nói.

“Nhỏ giọng cái rắm, Sở Phi Dương hần tính cái rắm!” Tráng hán vẽ mặt dữ tợn xen mồm vào nói. Hần nâng lên ly rượu, cụng ly, mồm mép lém lỉnh: “Ta nói các người hay, tiểu tử họ Sở kia, hần có gì tốt? Hần là cái gì? Hần chính là tên thích nam nhân....ân.” Tráng hán làm kí hiệu hạ lưu, kéo dài thanh âm. Vài người nhìn quanh, cùng nở nụ cười.

“Ta nói với các người. Biết vết sẹo trên mặt Dương huynh làm sao có không?” Tráng hán vỗ vỗ cái bụng no nê, tiếp tục nói:

“Họ Sở kia làm đó, kia thật đúng là một hồi ác chiến, Dương huynh, người nói có phải thế không?”

Nam nhân khoát tay áo, vẽ mặt khiêm tốn: “Không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới.”

“Sao lại không đáng nhắc tới?!” Khuôn mặt dữ tợn của tráng hán bắt đầu run run, mở trừng hai mắt: “Chuyện như thế này làm sao có thể không nói, nói ra để mọi người nghe một chút, cũng là để mọi người xem xem tên tiểu bạch kiếm họ Sở kia tiểu nhân đê tiện ra sao. Ta nói cho các người, có một lần, Hắc la sát Dương huynh của chúng ta dám đơn độc đấu với bọn giặc cỏ trên Hùng Cầu Sơn, Dương huynh toàn thân đầm máu hăng hái chiến đấu liên tục ba ngày ba đêm, đem hơn 500 tên thổ phỉ cực kì hung ác kia đánh cho thất linh bát lạc. Dương huynh thể lực đã chống đỡ hết nổi, tiểu tử họ Sở kia đúng lúc này nhảy ra, giải quyết vài tên đạo tặc còn lại, Dương huynh quang minh lỗi lạc, làm sao biết được hần là đến cướp công, còn nói lời cảm tạ với hần. Thế mà hần lại nhân cơ hội đó chém Dương huynh một đao...”

Một bàn đầy người lập tức phát ra những thanh âm tức giận, lắc đầu cảm thán. Tráng hán vỗ vỗ nam nhân mặt sẹo, tiếp tục nói: “Cái gì là đại hiệp? Dương huynh của chúng ta chính là đại hiệp! Cuối cùng công lao lại bị tên họ Sở kia đoạt đi, Dương huynh còn không muốn nhắc đến sự kiện đó, thật đúng là...”

Một tiếng động không lớn không nhỏ vang lên cắt ngang lời nói của tráng hán. Bọn họ rõ ràng cảm giác được một cỗ nội lực âm trầm, bèn hai mắt nhìn nhau cùng hướng về phía trước.

Bên dưới cổ tay áo lông thỏ thanh bạch chỉnh tề, bàn tay trắng nõn thon dài chậm rãi nằm lại, gân xanh ần ần nổi lên, hóa ra thanh âm kia chính là tiếng xương cốt hoạt động.

Một bàn năm hán tử trơ mắt nhìn người nọ chậm rãi xoay lại, đi đến bên bàn, tầm mắt âm trầm nhìn quét qua bọn họ một lượt.

Nam nhân mặt sẹo là người đầu tiên khôi phục lại tinh thần, vỗ xuống bàn, quát: “Xú tiểu tử, ngươi không muốn sống nữa sao? Dám nhìn bằng Nhạc Ngũ Hồ chúng ta như vậy.....” Lời còn chưa dứt đã đột nhiên biến thành tiếng gầm rú thê thảm, nhất thời kinh động cả đại đường, mọi người đều hướng bên này nhìn lại. Trong lúc đó, ngoại trừ tiếng kêu rên kia không còn một thanh âm nào khác.

Quân Thư Ảnh cầm lấy chiếc đĩa màu trúc xanh đậm thả xuống mặt bàn, xuyên thấu qua mu bàn tay nam nhân mặt sẹo, máu tươi như dòng nước ồ ồ chảy từ trên mặt bàn xuống đất.

“Ngươi!” Nam nhân ngồi gần Quân Thư Ảnh nhất nhanh chóng phục hồi tinh thần, cầm lấy đại đao trên mặt bàn đứng dậy, Quân Thư Ảnh mí mắt cũng không thêm nhúc nhích, chỉ duỗi tay ra đè mặt người nọ, ngón tay dùng chút lực, “rắc” một tiếng, nam nhân gãy cổ ngã xuống, thanh đại đao rơi trên mặt đất tạo nên tiếng động vang dội mà thanh thúy.

Quân Thư Ảnh đi về phía trước, còn nam nhân nói đến nước miếng bay tứ tung nhìn nhìn hai người bằng hữu biết là gặp phải cao nhân rồi, một tay cầm vũ khí lui về phía sau.

Quân Thư Ảnh cười lạnh một tiếng, phi một chiếc đũa ra. Nam nhân khấn trương tiếp được, cầm chiếc đũa lộ ra nụ cười, ý nói: “Người bất quá cũng chỉ đến thế mà thôi.”

“Cẩn thận! Mau rút đi!” Một giọng nói của nam nhân vang lên, tráng tử đang cầm chiếc đũa nhìn về phía trước, chỉ thấy một bóng trắng thoáng hiện, cổ tay phải chợt lạnh, đau đớn tận tâm can bất ngờ truyền đến.

“A!...” Nam nhân kêu thảm một tiếng, ôm cổ tay té ngã trên mặt đất, kinh hoàng nhìn thấy tay phải của chính mình rơi xuống ngay trước mặt cách đó không xa, trong tay vẫn còn nắm chiếc đũa kia.

“Người!” Tráng hán ngẩng đầu hai mắt nổi tơ máu, đột nhiên trước mắt xuất hiện nam tử trẻ tuổi một thân áo trắng phiêu nhiên hạ xuống.

“Người không cần phải vậy, ta là muốn cứu người, người xem...” Bạch y nhân chỉ vào bàn tay phải rơi trên mặt đất nói. Chỉ thấy bàn tay kia bắt đầu chậm rãi biến sắc, nhanh chóng lan ra, màu đen bao trùm toàn bộ bàn tay, rồi dần dần hư thối, tận thịt tận cốt, cuối cùng chỉ còn lại một khung xương và một bãi máu tươi.

Nam nhân té trên mặt đất há hốc mồm, nhất thời quên không tiếp tục kêu rống.

Bạch y nhân chuyển hướng Quân Thư Ảnh, rùng mình nói: “Người rốt cuộc là ai? Sao tâm địa lại ác độc như vậy? Cho dù những người này có chọc người, người cũng không cần phải dùng thủ đoạn tàn độc như thế hại người chí tử, thật không giống người trong võ lâm chính đạo.”

Quân Thư Ảnh nhìn ba người bị thương trên mặt đất, rồi quay qua nhìn hai người còn lại phát run trong góc, không thềm để ý tới họ, ánh mắt hướng tới bên thân nam tử trẻ tuổi trước mặt.

"Thanh xuân của chúng ta, phần lớn là dành để chờ đợi một người không đến."

images

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Quân Thư Ảnh đánh giá một lượt nam tử trẻ tuổi trước mặt. Người nọ ngẩng đầu, ưỡn ngực, bàn tay siết chặt thanh kiếm, lông mày nhíu lại tràn đầy vẻ không đồng ý cùng khiển trách.

Trong đại đường nhất thời lặng ngắt như tờ, mấy nam nhân bị thương dìu nhau lão đảo lui về góc, rụt rè nhìn cảnh hai người im lặng giằng co.

Một trong số ít những người dân bình thường vội vội trả tiền cơm rồi nhanh chóng chạy ra khỏi cửa, còn lại những nhân sĩ giang hồ hoặc ngồi, hoặc đứng tại chỗ vây xem.

“Vị huynh đài này, không biết bọn họ mạo phạm gì đến huynh mà huynh lại hạ độc thủ như vậy?” Bạch y nhân nói trước, khoảng giữa hàng lông mày nhăn lại thành hình chữ xuyên (川), làm cho gương mặt non trẻ tăng thêm một chút sự ổn trọng không hợp với tuổi.

“Bớt xen vào việc của người khác.” Quân Thư Ảnh hừ nhẹ một tiếng: “Không cần nhiều lời vô nghĩa, ra tay đi.”

“Ra tay?!” Bạch y nhân sửng sốt một chút, rồi sau đó lắc đầu nói: “Vị huynh đài này, huynh hiểu nhầm rồi, ta không phải cố ý muốn cùng người đối địch. Chẳng qua giữa ban ngày ban mặt huynh lại định giết người hành hung, thân là người trong giang hồ đều nên ra tay ngăn lại, tại hạ thậm nghĩ muốn giúp đỡ các vị hòa giải mà thôi. ”

Quân Thư Ảnh tựa tiểu phi tiểu nhìn xung quanh một lát, sau khi thấy nam tử trẻ tuổi nói xong, một số người rõ ràng trên mặt đã không nén được

giận, lại nhìn nhìn những người vừa được cậu ta cứu, mặt mày u ám nhìn hai người bọn họ, đối cậu ta chẳng tỏ ra nửa phần cảm kích.

“Không biết các hạ đang cười điều gì?” Nam tử trẻ tuổi nhú mày thắc mắc nói: “Người...”

Cậu còn chưa dứt lời, chỉ thấy nam nhân phía đối diện vốn đang lạnh nhạt cười đột nhiên thân hình khẽ động, biến hóa như ảo ảnh, thẳng hướng lại đây.

Bạch y nhân phi thân lên phía trên, nhẹ nhàng hạ xuống một chỗ khác. Dưới chân còn chưa kịp đứng vững, một đạo nội kinh như gió táp theo phía sau đâm thẳng đến. Bạch y nhân lập tức vận khởi nội lực, cầm kiếm múa một vòng, hướng phía sau quét tới, đồng thời xoay người lại.

“Sở đại hiệp cẩn thận!” Một thanh âm từ trên lầu truyền xuống.

Bạch y nhân lúc này mới thấy rõ, trên thân kiếm trong tay hắn đã dính mấy cái tế châm* (kim nhỏ) lấp lánh lục quang, nam nhân trước mặt huy tay phải mang theo ba đạo ngân quang thẳng hướng mặt mà bay đến.

Bạch y nhân đang muốn lui về phía sau, lại thấy người nọ bỗng nhiên dừng lại công kích, ngón tay kẹp ba cái ngân châm vững vàng dừng ngay trước mũi.

“Người họ Sở?” Nam nhân nhú mày, trong khẩu khí pha lẫn nhè nhẹ ý tứ không rõ.

Bạch y nhân không biết cái này thì có quan hệ gì, nhưng vẫn gật gật đầu.

“Sở đại hiệp?! Hừ!” Nam nhân hạ xuống mí mắt, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Tuy rằng đối với sự khinh thường của y có chút mặt danh kì diệu* (ko hiểu ra sao). Bạch y nhân vẫn là thái độ đúng mực, nói: “Tại hạ Sở Vân Phi, là đại đệ tử phái Thiên Sơn. Tại hạ tự biết năng lực còn thấp, là do bằng hữu trên giang hồ cấp chút mặt mũi, mới xưng hô một tiếng Sở đại hiệp. ”

Quân Thư Ảnh ngượng ngừng thu hồi thế công, tiểu nhị này giờ vẫn đứng ngoài xem cuống quýt nhân cơ hội tiến lên nói: “Khách quan đồ ăn ngài dặn đã làm xong, chúng ta cũng đã xếp hết vào thực hộp cho ngài rồi, ngài về đến nhà cũng sẽ vẫn còn nóng hầm hập. Ngài xem... ”

Quân Thư Ảnh ý bảo hăn mang lên, chờ tiểu nhị về mặt niêm nở mang thực hộp tinh xảo đến, Quân Thư Ảnh xuất ra một thỏi bạc đưa cho hăn xoay người liền rời đi.

Sở Vân Phi không biết đây là chuyện gì xảy ra, người này như thế nào vừa này sát khí mười phần, rồi đột nhiên nói đi là đi, chỉ còn cách thu kiếm, đuổi theo vài bước nói: “Huynh đài xin dừng bước, chuyện vừa rồi còn chưa có...”

“Ta ghét nhất người nào hay thích xen vào việc của kẻ khác, đã hay xen vào việc người khác lại còn lại mang họ Sở ta càng ghét hơn, người hãy tự lo thân mình đi. ” Quân Thư Ảnh ném lại mấy câu, ra cửa liền phi thân rời đi, hảo khinh công lập tức liền không thấy bóng dáng, khiến Sở Vân Phi âm thầm cứng lưỡi.

Công lực tốt như vậy, nếu vừa rồi thật sự cùng y chém giết, nhất định không chiếm được thế thượng phong. Sở Vân Phi lắc lắc đầu, vội vã trở lại với đồng bạn.

“Người này bất thường kiêu ngạo, xuống tay ngoan độc, tựa hồ có chút tâm thuật bất chính. Không biết có lại lịch gì, chẳng qua ở ngay dưới chân

Thanh Phong Kiểm phái, vì sao lại xuất hiện một người như vậy. ” Sở Vân Phi đi về chỗ ngồi, trầm ngâm nói.

“Ta khuyên người một tiếng, nơi này long xà hỗn tạp, người lần sau đừng có mà lỗ măng ra tay.” Vị bằng hữu của cậu lắc lắc đầu nói.

“Sao Tiểu Khúc người lại nói thế? Chẳng lẽ người muốn ta thấy chết mà không cứu, vừa rồi nếu ta không ra tay chỉ sợ bấy giờ đã có thêm mấy bộ xương khô, lúc này người kia rõ ràng là đã động sát tâm.” Sở Vân Phi không đồng ý nói.

Người bằng hữu được gọi Tiểu Khúc bất đắc dĩ nói: “Người nha, người thật sự là....Người xem xem vừa rồi mấy người kia giống người tốt ở chỗ nào?” Nói xong ngẩng đầu nhìn bốn phía một vòng, trong đại đường lại khôi phục tình trạng như trước, giống như tràng hỗn loạn vừa rồi chưa bao giờ phát sinh qua. “Đó người xem, một người cũng không thấy, người mạo hiểm cứu tính mệnh bọn họ, ánh mắt bọn họ nhìn người không hề có một chút lòng biết ơn. ”

“Tại hạ cứu người không phải vì muốn bọn họ cảm tạ. ” Sở Vân Phi nói.

“Ai, quên đi, không nói bọn họ, có điều nam nhân khiến kia ta nghĩ đến một người...” Tiểu Khúc vuốt cằm, vẻ mặt hứng thú nói.

“Ai?” Sở Vân Phi ngẩn ra.

“Còn có thể là ai? Chính cái...ai nha, ban nãy trên lầu có người nhắc người cẩn thận, y nghe thấy “Sở đại hiệp” liền dừng tay, người nói xem còn có thể là ai?” Tiểu Khúc nhú lông mày với Sở Vân Phi.

“Ách....ai?” Sở Vân Phi có chút bối rối nhú nhú mày.

“A! A ngốc a, người thực là ngốc a! Người không phải thực sùng bái Sở Phi Dương Sở đại hiệp sao? Loại giang hồ đại bát quái này mà người cũng

không biết?! ” Tiểu Khúc bất đắc dĩ nói.

“Sở đại hiệp?! Vừa rồi vị kia là... Sở Phi Dương Sở đại hiệp?!” Sở Vân Phi mở to hai mắt, có chút vui mừng hỏi dồn.

“Sở cái đầu người a, ngốc, người cũng nói vừa rồi người nọ tâm thuật bất chính, người ngấm lại đi, liên quan đến Sở đại hiệp lại tâm thuật bất chính là...”

“Quân Thư Ảnh?!” Sở Vân Phi ánh mắt mở lớn hơn nữa.

“ Hừ!__ ” tiểu Khúc vội nghiêng thân che miệng hắt lại, “Người nhỏ giọng chút được không?! ”

“Hóa ra là tên ma đầu này!” Sở Vân Phi hạ thấp thanh âm,oán hận nói: “Sớm biết là y, ta đã không nhiều lời vô ích như vậy, một đao giết chết yêu nhân này là tốt nhất. ”

“Người hận y như vậy?” Tiểu khúc ngược lại mê muội: “Người trước kia đã từng gặp qua y. ”

“Ai đã gặp gỡ tên yêu nhân ma giáo này?!”Sở Vân Phi hừ một tiếng nói: “Đều là bởi vì hắn làm hại thanh danh Sở đại hiệp bị hao tổn. Hiện giờ không biết có bao nhiêu bọn trộm cướp lấy chuyện này ra âm thầm chửi bới Sở đại hiệp. Rõ ràng là...rõ ràng là một người nam nhân, cư nhiên...Hừ!”

“Hoá ra người cũng biết.” Tiểu Khúc nhặt viên đậu phộng ném vào miệng:“Hai người đều là nam nhân, người làm sao biết được chính hắn là dùng yêu pháp mê hoặc Sở đại hiệp của người?”

“Người nói gì!” Sở Vân Phi phản nộ đập cái bàn: “Sở đại hiệp từ trước đến nay quang minh lỗi lạc, nếu nói trong chốn giang hồ ai xứng làm đại hiệp nhất thì chính là Sở đại hiệp! Hiện giờ bị yêu nhân ma giáo mê hoặc, suýt nữa rơi vào cảnh thân bại danh liệt, thật làm cho người ta căm giận hết

mức. Ta chỉ hận không thể giáp mặt tình ngộ hân, không nên cứ tiếp tục sai lầm như vậy nữa. ”

“Được rồi, được rồi!” Tiểu khúc vội trấn an nói: “Ngốc, người bớt giận đi, những việc bát quái gì gì đó là khi bọn họ không có việc gì lấy ra tiêu khiển thôi. Đừng quên lần này người xuống núi là có nhiệm vụ của sư môn trong người. Chính sự quan trọng hơn, chính sự quan trọng hơn. ”

“Cái này đâu phải chỉ là giang hồ bát quái...” Sở Vân Phi không đồng ý nói, vừa nhắc đầu thấy tiểu Khúc vẫn đang nhìn chăm chăm cậu, giật mình chuyển sang thở dài một tiếng: “Nhiệm vụ sư môn ta đương nhiên nhớ. Sư phụ bảo ta đi tìm về nửa đoạn Hiếu Tinh kiếm bị trộm đi. Nhưng manh mối chỉ có Thanh Châu mà thôi. Đã nhiều ngày ở đây điều tra nghe ngóng, một manh mối cũng tìm không được. Mặc dù có mấy môn phái cùng phái Thiên Sơn ta có giao hảo tương trợ, nhưng vẫn như cũ không chút tiến triển. Ta hiện giờ thật sự là, hết đường xoay sở. ”

Tiểu khúc vỗ vỗ vai cậu, an ủi nói: “Xe đến trước núi ắt có đường, nghĩ thoáng ra chút, a ngốc, ta cũng sẽ giúp người. ”

Quân Thư Ảnh một mạch thi triển khinh công bay trở về nhà, vừa vào cửa liền nhìn thấy Sở Phi Dương đưa lưng về phía đại môn, ngồi xổm trước cái bàn.

“Người đang làm gì đó?” Quân Thư Ảnh đi tới, đặt thực hạp cầm trong tay lên trên mặt bàn.

Khi đến gần mới thấy rõ, sắc mặt Quân Thư Ảnh lập tức cứng đờ.

Sở Phi Dương đau lòng ôm Tiểu Thạch Đầu đang nhào vào lòng hân, ô ô khóc, nhẹ nhàng vỗ về an ủi.

Nghe được tiếng Quân Thư Ảnh đến gần. Hai người cùng nhau giương mắt lên án nhìn y, Tiểu Thạch Đầu lại tiếp tục ghé vào lòng Sở Phi Dương, tràn đầy ủy khuất.

“Người nha, người thuyên*(buộc) Tiểu Thạch Đầu cứ nhiên lại dùng Hàn Băng Huyền Thiết khóa. Người có biết thứ này từng khóa qua những nhân vật lợi hại thế nào không? Người quá coi trọng nhi tử của mình đi. Xem xem Tiểu Thạch Đầu sợ tới mức nào.” Sở Phi Dương bất đắc dĩ nói.

Quân Thư Ảnh sờ sờ cái mũi, giải thích: “Tiểu đông tây này biết cời dây thừng, dùng cái gì kết cũng thuyên không được, ta mới nghĩ đến sử dụng thứ này.”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Quân Thư Ảnh sờ sờ cái mũi, giải thích: “Tiểu đông tây này biết cời dây thừng, dùng cái gì kết cũng thuyên không được, nên ta mới nghĩ đến sử dụng thứ này.”

Sở Phi Dương lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Người nha, người nha, không phải ta đã nói, chuyện khác thì không sao, nhưng với tiểu oa nhi yếu ớt, mỏng manh thế này, người sao có thể thiếu hiểu biết như vậy...”

“Người nói ai thiếu hiểu biết?! Sở Phi Dương người muốn đánh nhau phải không?” Quân Thư Ảnh tức giận nheo mắt lại: “Muốn đánh nhau cứ việc nói thẳng, ta bất cứ lúc nào cũng phụng bồi.”

“Ta không phải muốn đánh nhau với người, ta đang cùng người giảng đạo lý, cổ nhân nói biết sai để sửa, người đem loại thiết liên này thuyên Tiểu Thạch Đầu ở nhà một mình, chuyện này không được tái làm lần thứ hai. Lý do hợp tình thì nên lắng nghe, đừng có luôn cố chấp như vậy.” Sở Phi Dương để Tiểu Thạch Đầu xuống, đứng dậy, thân hình vĩ ngạn cao ngất ngẩng đầu ưỡn ngực một bước cũng không nhường, nói.

“Người...được lắm! Sở Phi Dương hôm nay ta mà không giáo huấn người, người sẽ không biết đầu heo vì cái gì lớn như vậy!” Quân Thư Ảnh xoay người lại, đi về phía tường, lấy xuống hai thanh kiếm treo trên đó, tùy tay ném một thanh cho Sở Phi Dương, “Keng” một tiếng rút ra bảo kiếm, trừng mắt giận dữ quát: “Rút kiếm.”

Sở Phi Dương cầm ngang thanh kiếm rồi rút ra khỏi vỏ, tay trái đem vỏ kiếm dấu ở sau người, tay phải vững vàng nắm chuôi kiếm, mũi kiếm sáng loáng chỉ thẳng vào Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh bị ánh sáng phản chiếu trên thân kiếm làm lóa mắt, y không nghĩ tới Sở Phi Dương nói rút liền rút, lại còn dứt khoát chĩa kiếm vào y, nhất thời sững sờ một chút, trong lòng thế nhưng có gì đó không thoải mái. Tuy nhiên, chốc lát phần ủy khuất, oán phần này đều biến thành đào thiên nộ hỏa, hùng hực thiêu đốt ở trong ngực, bàn tay cầm chuôi kiếm nhất thời trở nên căng thẳng, dưới chân vừa động, một đạo ngân quang thẳng hướng Sở Phi Dương đâm tới.

Sở Phi Dương khoe miệng nở nụ cười khê, cước bộ nhẹ nhàng, uyển chuyển hơi nghiêng thân mình, nhưng chưa nghênh chiến, mà đem mũi kiếm tà tà chỉ xuống phía dưới, tay trái cầm vỏ kiếm nhanh chóng khê lật.

“Kengg...” Chỉ nghe thấy một tiếng vang trong trẻo, Quân Thư Ảnh nhìn chăm chú thì thấy kiếm của mình đã bị vỏ kiếm của Sở Phi Dương thu vào vũng vàng. Quân Thư Ảnh muốn dùng lực rút kiếm ra, nhưng Sở Phi Dương đem kiếm trên tay phải ném đi, chỉ cầm lấy vỏ kiếm sử một chút lực, kéo Quân Thư Ảnh đến trước ngực, mạnh mẽ từ phía sau ôm lấy.

“Được rồi, được rồi.” Sở Phi Dương cười đến mặt mày loan loan, ở sau tai Quân Thư Ảnh hôn hôn, “Đừng tức giận như vậy a, ta chỉ đùa chút thôi.”

“Hỗn đản ai vui đùa với người, buông ra!” Quân Thư Ảnh giãy giụa, tức giận nói: “Buông ra, cùng ta hảo hảo đánh một hồi.”

“Không muốn.” Sở Phi Dương kiên quyết cự tuyệt, vô cùng thân thiết lấy chóp mũi cọ cọ mái tóc dài phía sau của Quân Thư Ảnh, ôn nhu nói: “Ta làm sao nỡ lòng đánh nhau với người chứ.”

Quân Thư Ảnh lại giãy giụa, vặn vẹo, cuối cùng đành phải bỏ cuộc chỉ hừ lạnh hai tiếng.

Sở Phi Dương cười cười, buông ra một tay, lấy đi thanh kiếm trên tay Quân Thư Ảnh đặt lên bàn, rồi lại ôm y, thanh âm trầm thấp đến không thể

nghe thấy: “Có điều ta không ngại cùng người lên giường luận bàn, luận bàn...”

Quân Thư Ảnh mạnh mẽ thoát khỏi Sở Phi Dương, vội vàng quay đầu lại nhìn Tiểu Thạch Đầu ngoan ngoãn ngồi trên đệm mao chiên bên cạnh bàn, cái đệm kia là do Quân Thư Ảnh sợ Tiểu Thạch Đầu bị lạnh, cố ý dọn thêm mấy lớp, mới đặt Tiểu Thạch Đầu lên.

Chiếc mũ trên đầu Tiểu Thạch Đầu hơi lệch, trên cái áo bông dày màu đỏ thắm được thêu hoa tinh xảo, bao lấy thân thể tròn vo lộ ra đôi hài đầu hồ nhỏ xinh, bé con vẻ mặt tò mò nâng đầu, đôi mắt to đen nhánh nhìn cái này lại xem cái kia. Nhìn đến sự chú ý của Quân Thư Ảnh trên người mình, Tiểu Thạch Đầu chúi chúi miệng, cúi đầu, do áo bông quá dày nên khó di chuyển được, cánh tay nhỏ nhắn, bàn tay xinh xắn túm lấy một đạo thiết liên tinh tế quấn quanh bụng kéo kéo, làm cho thiết liên phát ra tiếng “loạt soạt”, rồi lại ủy khuất nhìn Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh nháy mắt có cảm giác mà trước kia khi y mưu toan chuyện xấu chưa từng cảm thụ qua, Sở Phi Dương hết lòng hết sức, hao phí tâm tư hi vọng khiến y cảm nhận được một loại cảm giác: cảm giác tội ác, cảm giác tội ác sâu sắc. trong đôi mắt to tròn, hắc bạch phân minh ngân ngấn nước đang chăm chú nhìn mình, y cảm thấy thật sự đối Tiểu Thạch Đầu làm một chuyện vô cùng quá đáng.

Quân Thư Ảnh lấy chìa khóa ra, đi đến ngòai xồm xuống, chỉnh lại mũ da hồ cho Tiểu Thạch Đầu, đồng thời giải trừ thiết liên quanh bụng bé.

Tiểu Thạch Đầu nằm lên góc áo ngấm ngấm, không muốn nhìn Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh có điểm hối hận vì đối đãi Tiểu Thạch Đầu như vậy, ôm lấy bé con đặt lên bàn, nâng khuôn mặt của bé con lên cọ cọ, thở dài nói: “Tiểu đông tây, sợ lắm phải không, lần sau sẽ không thế nữa.”

Tiểu Thạch Đầu dẫu môi, lại cúi đầu nghịch góc áo, giống như góc áo kia là một thứ gì đó thực đáng giá để nghiên cứu.

Quân Thư Ảnh thấy Tiểu Thạch Đầu tựa hồ không muốn tha thứ cho mình, có chút không biết nên như thế nào để dành bé con.

Sở Phi Dương đã đi tới, bàn tay to đặt trên trán Tiểu Thạch Đầu, nhẹ nhàng cười nói: “Được rồi xú tiểu tử, già mồm cái lão người cũng nên nề mặt cha, lúc cha trở về người rõ ràng ghé vào cái đệm ngủ rất ngon đi, có chỗ nào ủy khuất người.”

Tiểu Thạch Đầu chu chu cái miệng nhỏ, bộ dạng muốn khóc mà không khóc được nhìn Sở Phi Dương, Sở Phi Dương làm bộ trên lòng bàn tay ói ra khẩu nước miếng. Tiểu Thạch Đầu nâng tay lau con mắt, chuyển hướng Quân Thư Ảnh đuổi hai tay ra: “A cha, a cha ôm Tiểu Thạch Đầu___!”

Quân Thư Ảnh nhìn nhìn một cha một con diễn qua diễn lại, hoàn toàn vô lực, bất đắc dĩ ôm Tiểu Thạch Đầu vào lòng, Tiểu Thạch Đầu cảm thấy mũi mũi ghé lên vai Quân Thư Ảnh, chôn mặt trong chiếc khăn lông quần quanh cổ y, thoải mái mà hừ hai tiếng.

“Tiểu tử này, cái cốt học võ thì bình thường, mà công phu làm nũng lại nhất lưu.” Sở Phi Dương bất đắc dĩ nói: “Không biết học từ ai a.”

Quân Thư Ảnh nhìn hằm một cái, chỉ chỉ thực hạp trên bàn: “Hãy bớt sàm ngôn đi. Đây là ban này ta đến từ lâu mua về, mau mang bày ra bàn, ăn cơm.”

Sở Phi Dương nhìn nhìn hạp tử*(hộp) kia điêu hoa khắc thảo vô cùng tinh xảo, xoa trán nói: “Thứ này hằm không ít tiền?”

“Cũng không còn biện pháp nào khác, bên ngoài rất lạnh, không dùng hạp tử đồ ăn sẽ lạnh mất.” Quân Thư Ảnh chau mày nói: “Người làm gì mà ngay cả cái này cũng muốn tính toán chi li?”

“Ai...” Sở Phi Dương thở dài một tiếng, một mặt lấy từ trong hạp tử ra từng chiếc bát cái đĩa chứa đồ ăn được làm vô cùng cẩn thận tinh xảo kia, một mặt ở trong lòng bất đắc dĩ thở dài, phá sản thật sự là tệ xấu không được a.

Lời tác giả: Rõ ràng là chính văn, vì sao lại viết nhiều về sai mễ du diên (cuộc sống hàng ngày) như vậy...quả nhiên lực ảnh hưởng của lão phu đã muốn lớn hơn giang hồ chính sự a TvT.

Thỉnh mọi người tin tưởng, đại hiệp của chúng ta cùng giáo chủ thật là giang hồ dân sĩ.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Ăn cơm xong, thu xếp ổn thỏa cho Tiểu Thạch Đầu nghỉ trưa, Quân Thư Ảnh bị Sở Phi Dương kéo đến thư phòng sắp xếp xong bên cạnh.

“Người xem xem.” Sở Phi Dương cười nói: “Thư phòng cũng gần hoàn thành rồi, hiện tại chỉ thiếu cái tên nữa thôi, không bằng người tới đặt một cái đi.”

“Sao phải phiền toái như vậy, kêu thư phòng là được rồi.” Quân Thư Ảnh nhú mày nói.

“Trước kia nơi này tùy tiện chút cũng không sao, nhưng đây đã là nhà của chúng ta, sao có thể ngại phiền toái?! Đến đến, nghĩ một cái tên đi” Sở Phi Dương đẩy đẩy Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh đem những lời này nghe vào tai, lại có một lát xuất thần.

“Nhà...”

“Đúng vậy, ta nghĩ kĩ rồi, ở chỗ này an cư là tốt nhất. Cừu gia của ta và người trên giang hồ cũng không ít — đương nhiên chủ yếu là của người.” Sở Phi Dương nói tới đây dừng một chút, quả nhiên ai kia mắt lạnh lườm hằm, vì thế có chút cảm thấy mỹ mãn lại tiếp tục nói: “Nơi này là địa bàn của Thanh Phong Kiếm Phái, bọn đạo chích cho dù muốn trả thù cũng phải xem lại thực lực của mình.”

“Ta lại phải sợ người khác trả thù?!” Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng.

“Người đương nhiên không sợ.” Sở Phi Dương ôm bờ vai Quân Thư Ảnh cười nói: “Nhưng mà ít nhiều gì cũng khiến người ta thấy phiền lòng,

không phải sao? Đã là nhà, thì phải là luôn thanh thanh tĩnh tĩnh, không người quấy rầy mới tốt.”

Quân Thư Ảnh đẩy cái đầu của Sở Phi Dương đang tác loạn ở cổ y ra, lại nói: “Ý tưởng rất hay, thế nhưng chỉ sợ, cây đại thụ Thanh Phong Kiếm Phái này bảo vệ chỉ là người, không phải ta. Ta thấy bọn họ hận không thể chính tay đâm chết ma giáo yêu nhân ta đây mới tốt, làm sao lại muốn giúp ta.”

“Người thực sự không hiểu sự phụ ta rồi.” Sở Phi Dương bất đắc dĩ thở dài: “Hiện giờ ông ấy cũng coi như ngầm thừa nhận, chỉ cần người một ngày còn là người của Sở Phi Dương ta, ông ấy cho dù có không vừa mắt, cũng tuyệt đối không cho ngoại nhân động vào một sợi lông của người.”

“Nga?! Nếu quả thực như thế, ta đây hẳn là đối với sự coi trọng của Sở đại hiệp người cảm động đến rơi nước mắt.”

Quân Thư Ảnh nhú nhú khóe miệng cười nói.

“Cảm động đến rơi nước mắt thật không cần.” Sở Phi Dương thở dài, bàn tay đặt trên vai Quân Thư Ảnh vỗ vỗ rồi lại nắm chặt bờ vai y, “Không bằng hiện tại người... gọi ta là...”

Thấy Quân Thư Ảnh mắt lạnh liếc lại đây, Sở Phi Dương cười cười, vội hỏi: “Cái gì cũng không cần kêu, người tới đặt tên cho thư phòng đi.”

Quân Thư Ảnh quả thực quay đầu lại, ngẩng mặt nhìn tòa kiến trúc trên núi, trầm ngâm một lát nói: “Thiên Nhất Đường đi”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ đến.” Sở Phi Dương quả quyết cự tuyệt.

“Thiên Nhất Thảo Đường...” Quân Thư Ảnh lại nói thầm.

“Có khác nhau sao?!” Sở Phi Dương oán hận nói.

“VẬY người chính mình nghĩ đi, ta đi luyện công.” Quân Thư Ảnh lạnh lùng nói, xoay người sang chỗ khác, khoát tay áo rời đi.

Sở Phi Dương cũng không giữ lại, ngẩng đầu nhìn thư phòng đã được tu sửa hơn phân nửa, rất là xót xa trong lòng, thê lương thở dài một hơi.

Bất luận thế nào, đình viện này, thư phòng này cũng là một phen tâm huyết của Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh suy cho cùng cũng không có chiếu lệ, nghiêm túc muốn đưa ra vài cái tên cấp Sở Phi Dương chọn lựa. Nào là Tam Tinh Đường, cùng Thiên Du Thảo Đường, Trí Viễn Các, Tàng Phong Thất, Trung Lưu Đường...tràn ngập một trang giấy đưa cho Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương nhìn một lượt, lắc lắc đầu, cuối cùng tuyệt bút vung lên, “Sở Quân Đường” mấy đại tự*(chữ to) long phi phong vũ treo lên giữa thư phòng.

Sở Phi Dương dám công khai như vậy, Quân Thư Ảnh trái lại không có gì để nói, chỉ sợ mấy lão nhân Thanh Phong Kiếm Phái sau khi nhìn thấy sẽ thở không ra hơi. Có điều Sở Phi Dương hẳn đã không lo lắng, y lại càng không cần lo âu hộ hấn.

Cuộc sống của hai người cứ như thế thanh tĩnh trôi qua, khi trong phái có việc Sở Phi Dương liền chạy chạy lên núi, thỉnh thoảng cần ra ngoài vài ngày, cũng đều nhanh chóng gấp gáp trở về, ngược lại làm cho Tín Vân Thâm tấm tắc lấy làm kỳ. Sở Phi Dương tuy rằng đối với sự chế nhạo không biết lớn nhỏ của Tín Vân Thâm rất đau đầu, nhưng thấy y giúp mình ngăn cản không ít nợ đào hoa ngày trước nên không cùng y so đo.

Quân Thư Ảnh cũng không nhàn rỗi gì. Nhưng từ chuyện lần trước y không dám tái lấy dây thừng thuyên một mình Tiểu Thạch Đầu ở trong nhà. Sở Phi Dương đặc biệt thuần dưỡng mấy con bồ câu đưa tin, Quân Thư

Ảnh muốn xuất môn liền thả ra một con, thông tri cho Tín Vân Thâm ở trên núi đến mang Tiểu Thạch Đầu đi.

Những mờ ám lén lút này Tín Bạch đương nhiên biết được nhất thanh nhị sở, đối với Sở Phi Dương cùng Tín Vân Thâm không phải không tức giận, nhưng là lão quản không được cũng không có cách nào quản, hiện tại lại lười quản, đành mắt nhắm mắt mở làm bộ không phát hiện, đỡ phải phiền lòng. Chẳng qua vẫn thường yên lặng ai than vài tiếng, không nghĩ ra hai thằng con trai đặc ý nhất của mình tại sao lại cùng người trong ma giáo dây dưa không rõ. May mắn thay, Tiểu Thạch Đầu thực nhu thuận, ngoan ngoãn, lại biết cách làm người khác vui vẻ, tuy rằng lai lịch của bé con cũng làm cho Tín Bạch thực miễn cưỡng, nhưng mà ôm một búp bê mập mạp vừa láu lỉnh vừa hiểu chuyện như vậy, trong lòng Tín Bạch cuối cùng có chút an ủi.

Cuộc sống an ổn như vậy cũng không được lâu dài, một người không tính xa lạ lại đăng môn tới bãi phóng.

“Tại hạ môn hạ đại đệ tử phái Thiên Sơn Sở Vân Phi. Ngưỡng mộ đại danh tiền bối đã lâu, hôm nay có thể gặp mặt, đó là niềm vinh hạnh của vãn bối.” Một thân bạch y tuổi trẻ có chút câu nệ lễ tiết, nhìn về hướng Sở Phi Dương ánh mắt mang theo sự phấn khích, hé ra khuôn mặt cao hứng vui mừng rõ rệt.

“Không cần đa lễ như vậy, Sở....thiếu hiệp mau ngồi.” Sở Phi Dương cười nhường đường.

Sở Vân Phi gật gật đầu, mặt hơi đỏ lên, ngồi xuống đối diện Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương có chút dở khóc dở cười, mình còn chưa có thực già đi, người trẻ tuổi này là môn hạ phái Thiên Sơn, cũng coi như lai lịch không nhỏ, vậy mà cứ một tiếng tiền bối, hai tiếng tiên bối, thật sự bị người khác

chụp cho cái mũi quá lớn a, hơn thế nữa lại cùng mang họ Sở, tên cũng hơi giống nhau, xưng hô lên thật đúng là.... Có chút không quen.

“Sở...thiếu hiệp, người và ta hai người cùng họ Sở, âu cũng là có duyên. Không bằng ta gọi người là Vân Phi được không? Vân Phi huynh đệ cũng không cần giữ lễ tiết như thế, nếu như không ngại, người có thể gọi ta một tiếng Sở đại ca.” Sở Phi Dương vừa cười nói.

Sở Vân Phi vẻ mặt thụ sủng nhược kinh, liên tục nói: “Không ngại, không ngại, Sở...đại ca, có lẽ huynh không còn nhớ rõ, đệ không lâu trước gặp nạn, may nhờ có Sở đại ca cứu giúp. Huynh khi đó đột nhiên xuất hiện, giống như thiên thần vậy, đệ thực sự là suốt đời khó quên. Hơn nữa sau này nếu không phải Sở đại ca tương trợ, đệ cũng vô pháp làm môn hạ phái Thiên Sơn. Kể từ đó, đệ liền coi Sở đại ca là người duy nhất ta kính ngưỡng trong cuộc đời này. Đệ chính là nghe chuyện xưa của Sở đại ca mà lớn lên a, đệ hi vọng có một ngày cũng trở thành người như Sở đại ca vậy.”

Nhìn khuôn mặt nam nhân trẻ tuổi vì hưng phấn mà ửng đỏ, cùng ánh mắt sáng ngời, Sở Phi Dương trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười ôn hòa. Chuyện Sở Vân Phi nói, hẳn dường như là có chút ấn tượng mơ hồ, nhưng tỉ mỉ thì lại hoàn toàn không nhớ ra. Hơn nữa....

Người này rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi?! Nói cái gì mà nghe chuyện xưa của mình lớn lên...Sở Phi Dương đánh giá một chút nam tử trẻ tuổi mặt như quan ngọc, ngọc thụ lâm phong, liếc mắt một cái cảm thấy hơi có chút sầu não lặng lẽ than thở một tiếng, mình thực sự đã già như vậy rồi sao?!

“Kỳ thật tại hạ lần này đến đây, chính là vì một đoạn kiếm của sư môn.”

“Đoạn kiếm.” Sở Phi Dương nghĩ nghĩ trong đầu thoáng hiện một hình ảnh mờ nhạt.

“Đúng vậy, thanh kiếm đó tên là Hiếu Tinh Kiếm, vốn cũng là một thanh lợi kiếm tuyệt thế khó được, nhưng mà nhiều năm trước kia do sự cố

nên bị bẻ gãy, một nửa được để ở lại trong phái Thiên Sơn. Gia sư phi thường quý trọng. Thế nhưng trước đó không lâu lại bị người đánh cắp. Tại hạ lần này xuống núi là phụng sứ mệnh, truy tìm đoạn kiếm này về.”

Sở Phi Dương đã nhớ ra, quả thực cách đây không lâu, Quân Thư Ảnh từng đi ra ngoài vài ngày, lúc trở về, tựa hồ có mang theo một đoạn kiếm...

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 5

“Chuyện này...không biết tại hạ có thể giúp gì được không?” Tuy trong lòng đã dự đoán được đại khái là do Quân Thư Ảnh gây rắc rối, nhưng trên mặt Sở Phi Dương vẫn ung dung thản nhiên cười nói.

Lúc này đến lượt Sở Vân Phi không được thoải mái. Y cười cười, tựa hồ cân nhắc cách dùng từ, cẩn thận mở miệng nói: “Tại hạ chẳng qua là điều tra ra được chút ít tin tức, có thể nói cho Sở đại hiệp biết ở đây...thực ra có một ít manh mối. Mấy tin tức này nguồn gốc cũng tương đối phức tạp, còn đề cập đến nhiều nơi khác nữa. Tại hạ vô năng, không thể nhất nhất phân biệt thật giả, chỉ có thể đến từng nơi hỏi thăm. Hiện giờ tìm đến Sở đại hiệp ngài, cũng chỉ là...chỉ là...ai, tại hạ nóng lòng tìm kiếm, nếu có chỗ đắc tội mong Sở đại hiệp lượng thứ.”

Sở Phi Dương thấy cậu cân nhắc từng câu từng chữ nói, mặt đỏ tai hồng, lưỡng lự trước cậu chạy đến nhà người ta thăm tra hỏi họ có phải đầu kiếm nhà mình hay không, đã là vô cùng khó khăn. Huống chi tình cảm kính ngưỡng cậu ta đối với mình không giống làm bộ, liền cũng không muốn làm cho đứa nhỏ thành thật này khó xử, thở dài một hơi, nói: “Không đối gạt người, hai ngày trước, một người bằng hữu của ta đích xác mang về một đoạn kiếm, nhưng ta không biết y có được từ đâu. Không bằng người chờ một lát, đợi vị bằng hữu kia về, ta thay người hỏi y một chút cho rõ ràng, nếu quả thực là vật của quý phái, ta nhất định bảo hân trả lại.”

Sở Vân Phi vừa nghe nói như thế, gương mặt ngượng nghịu liền biến mất, có chút hạnh phúc, tươi cười rạng rỡ nói: “Như vậy xin đa tạ Sở đại hiệp”. Sau đó lại có chút suy tư nghi hoặc nhìn Sở Phi Dương vài lần.

Sở Phi Dương biết cậu đang suy nghĩ cái gì, cũng không vạch trần, chỉ nâng chung trà lên uống, rồi cùng y nói một chút chuyện giang hồ.

Sở Vân Phi cố gắng nhin xuống, muốn nói lại thôi, vài lần như vậy, rốt cuộc đành hỏi: “Sở đại hiệp, có câu này không biết nên hỏi hay không. Chỉ là tại hạ tò mò...vị bằng hữu này theo như lời Sở đại hiệp là người ra sao?”

Sở Phi Dương chân mày vừa nhấc, đang định mở miệng, vài âm thanh mềm mại của trẻ con từ ngoài cửa truyền đến.

Sở Vân Phi nhìn ra bên ngoài chỉ thấy một tiểu oa nhi trắng trắng, mập mạp xuất hiện ngoài cửa, bàn tay nhỏ bé đỡ lấy khung cửa, gian nan vượt qua ngưỡng cửa cao cao, sau khi đứng vững, vỗ vỗ phần áo bông cọ cọ vào ngưỡng cửa, đôi chân ngắn bước từng bước, vui vẻ chạy về phía Sở Phi Dương.

“A cha, ôm—” Tiểu Thạch Đầu chạy ào vào lòng Sở Phi Dương, làm nũng nói.

“Đây là...” Sở Vân Phi có chút kinh nghi hỏi.

Tiểu Thạch Đầu nghe tiếng, quay đầu nhìn Sở Vân Phi ngồi ở một bên, thấy người nọ hai mắt sáng quắc nhìn mình, có chút ngượng ngùng đem mặt vùi vào trên đùi Sở Phi Dương, thân thể tròn vo vịn vịn hai lần.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ ôm lấy bé con, đặt lên đùi mình.

“Đây là khuyến tử, ngày thường quản giáo không nghiêm, khiến cho Vân Phi huynh đệ chê cười rồi.” Sở Phi Dương giúp Tiểu Thạch Đầu sửa lại mũ và xiêm y bị lệch, có chút bất đắc dĩ cười nói.

“Này...cái này...” Sở Vân Phi mục trừng khẩu ngốc. Cậu chỉ nghe nói Sở Phi Dương cùng người trong ma giáo có giao hảo, cũng nghe nói Sở Phi Dương lần trước lên Lăng Nguyệt Sơn có mang theo hai tiểu oa nhi bên

người, giang hồ đồn đãi cũng nghe không ít. Tin đồn đương nhiên không có lời nào hay, chỉ nói Sở Phi Dương cùng yêu nhân ma giáo có quan hệ mờ ám, rồi lại với người phụ nữ khác sinh hai đứa con, trong đó ô ngôn uế ngữ dâm loạn không chịu nổi, mỗi khi nghe thấy Sở Vân Phi phi thường nổi giận.

Hiện tại nghe Sở Phi Dương chính miệng giải thích thân phận đứa nhỏ này, Sở Vân Phi khó hiểu rồi thôi, liền bình thường trở lại.

Cậu luôn luôn không tin Sở Phi Dương lại cùng kẻ gian tà cấu kết, càng không tin tưởng những lời tục tĩu dơ bẩn phỉ báng Sở Phi Dương. Hiện giờ nếu Sở Phi Dương chính miệng thừa nhận đứa nhỏ là con mình, vậy chuyện cùng người trong ma giáo hiển nhiên là giả dối, hư ảo, chỉ là có người ác ý bịa đặt.

Sở Vân Phi cảm thấy đã nghĩ thông suốt chuyện này, tâm tình tự nhiên tốt hẳn lên. Tỉ mỉ nhìn tiểu oa nhi ngồi trên đùi Sở Phi Dương đang tò mò đánh giá cậu, mới cảm thấy được oa nhi này mặt mày tinh xảo, giống như một tiểu tiên đồng phấn trang ngọc trác, cảm thấy vô cùng yêu thích. Nghĩ đến bộ dạng đứa nhỏ này động lòng người lại lạnh lợi, Sở phu nhân hẳn cũng phải là nhân gian tuyệt sắc, nhân phẩm dịu dàng, cùng với Sở Phi Dương nhất định là lang tài nữ mao* (tra tài gái sắc) thần tiên quyến rũ. Những lời đồn đãi giang hồ quả thực là đáng phỉ báng, trong lòng lại vui mừng vài phần.

“Lệnh công tử tuy tuổi còn nhỏ nhưng tướng mạo bất phàm, lại có Sở đại hiệp dạy dỗ, tương lai nhất định không tệ.” Sở Vân Phi cười nói, lại thấy mình quá mức khách sáo, có chút xấu hổ cười cười: “Ta thấy tiểu oa nhi này bộ dạng thực sự rất đáng yêu, Sở đại hiệp hảo phúc khí.”

Tiểu Thạch Đầu nghe thấy người khác khen mình, ngượng ngùng cười cười với Sở Vân Phi, để lộ hàm răng sữa nhỏ, lại xoay người ôm cổ Sở Phi Dương, chôn mặt vào vai hắn, Sở Phi Dương vỗ vỗ lưng bé con ha ha cười.

Hai người hàn huyên một lúc, đợi “vị bằng hữu” của Sở Phi Dương quay trở lại.

“Đoạn kiếm nào?” Quân Thư Ảnh nhướng mày.

Sở Vân Phi ngay từ đầu nhìn thấy “ma giáo yêu nhân” – Quân Thư Ảnh, trong lòng đã có chút không thoải mái, hiện giờ lại thấy y sắc mặt không kiên nhẫn, trong lòng càng thêm ách tắc. Tuy rằng nể mặt Sở Phi Dương vẫn khách khách khí khí, nhưng cũng bắt đầu có chút giận dữ.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 6

“Đoạn kiếm đó quả thực không có gì nổi bật, Quân công tử là quý nhân có nhiều chuyện phải lo, không nhớ rõ cũng là điều dễ hiểu, nhưng nó đối gia sư lại vô cùng quan trọng, là lễ vật cố nhân ngày trước tặng cho. Huống hồ việc này đối với Quân công tử cũng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng đồn đãi trên giang hồ đều hướng về phía Sở đại hiệp mà đến, tiểu nhân nhân cơ hội phỉ báng cũng không ít. Ngài đã là bằng hữu của Sở đại hiệp, cho dù là vì nghĩa bằng hữu, cũng nên cố gắng trả lại sự trong sạch cho Sở đại hiệp mới phải.” Sở Vân Phi nói đến phần sau, đã có chút xúc động phần nộ.

Về cái chuôi kiếm bị mất trộm này, trong giang hồ đồn đãi Hiếu Tinh Kiếm mà trường môn phái Thiên Sơn luôn trân ái bên trong có giấu võ công bí tịch thượng thừa, tuy rằng phái Thiên Sơn đã lan truyền tin tức làm sáng tỏ lời đồn này, nhưng vẫn như cũ có người đối lời đồn vô căn cứ tin tưởng không chút nghi ngờ. Manh mối Sở Vân Phi điều tra được lần này coi như vô cùng xác thực, cậu cơ hồ có thể thấy đoạn Hiếu Tinh Kiếm mình đang tìm kiếm nằm ngay tại người Quân Thư Ảnh. Là y thêm muốn bí tịch mới ra tay trộm đi, đối với người lên vào phái mình trộm cắp đồ, đương nhiên không có hảo cảm. Nhưng mà nếu Sở Phi Dương nói đây là bằng hữu của hắn, Sở Vân Phi cũng liền ần nhẫn, lấy lễ để đãi. Còn nếu thái độ Quân Thư Ảnh tiếp tục tồi tệ như thế, cậu cũng không cách nào bảo trì lễ phép.

Quân Thư Ảnh vừa mới luyện kiếm xong, một thân toàn mồ hôi dính vào người rất không thoải mái. Bộ kiếm pháp Sở Phi Dương dạy vô luận luyện thế nào đi nữa cũng không quen, trong lòng đã sớm mất kiên nhẫn cực kì. Sở Vân Phi lại lấy ánh mắt đối kẻ trộm nhìn y, Quân Thư Ảnh làm sao kiên nhẫn tiếp được.

“Ta nói chưa thấy qua chính là chưa thấy qua, một thanh kiếm còn không nhập nổi vào mắt ta. Hơn nữa quý phái đường đường là Thiên Sơn phái, vậy mà một thanh kiếm cũng coi chừng không được, lại còn chạy khắp nơi kêu la.” Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, nhắc chân định rời đi.

Tiểu Thạch Đầu thấy Quân Thư Ảnh tựa hồ đang sinh khí, từ trong lòng Sở Phi Dương chui ra, bổ nhào về phía trước ôm lấy chân Quân Thư Ảnh, nãi thanh nãi khí kêu lên: “A cha —”

Sở Vân Phi ngẩn ra, có điều y cũng không nghe rõ Tiểu Thạch Đầu gọi cái gì, chỉ là trong lòng nghi hoặc một chút, tức khắc phần nộ với lời nói chanh chua của Quân Thư Ảnh.

Sở Vân Phi còn chưa kịp mở miệng, Sở Phi Dương đã kéo Quân Thư Ảnh lại, bất đắc dĩ nói: “Người cố cần thận nghĩ lại xem, ta nhớ rõ mấy ngày hôm trước người xuất môn khi trở về, có mang theo một đoạn kiếm, còn nói...”

“Người cũng hoài nghi ta?!” Quân Thư Ảnh cả giận nói.

Sở Phi Dương tùy tay trấn an Quân Thư Ảnh, tiếp tục nói: “Kiếm kia thân phận bất phàm, nhìn qua hắc cũng từng là thần binh lợi khí, giờ chỉ còn lại nửa thanh có chút đáng tiếc.”

Nghe Sở Phi Dương nói vậy, Quân Thư Ảnh cũng an tĩnh lại, nghiêm túc suy nghĩ.

Sở Vân Phi nhìn nhìn Sở Phi Dương, lại nhìn qua Quân Thư Ảnh, tiếp tục nhìn nhìn Tiểu Thạch Đầu đang ôm bắp đùi Quân Thư Ảnh, chỉ cảm thấy bầu không khí giữa ba người có chút quỷ dị....

“Đi theo ta.” Quân Thư Ảnh nhìn thoáng qua Sở Vân Phi, một tay ôm lấy Tiểu Thạch Đầu, đi ra bên ngoài.

Mấy người đi theo Quân Thư Ảnh đến thư phòng, chình ình ba chữ “Sở Quân Đường” chắn ngay trước cửa, làm cho Sở Vân Phi mở to hai mắt, cậu kinh ngạc nhiên nghi ngờ nhìn nhìn Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh lấy ra một cái bố bao ở sau giá sách ném cho Sở Vân Phi: “Nhìn xem có phải kiếm của người không?”

Sở Vân Phi mở ra bố bao, nhãn tình sáng lên: “Đây đúng là vật của bốn phái.”

“Nếu đúng thì mau mang đi.” Quân Thư Ảnh không chút khách khí ngầm ra lệnh đuổi khách.

“Người...người..., đạo tặc thâm đồ của người ta, thế nào còn có thể lẽ thẳng khí hùng như vậy?!” Sở Vân Phi lần đầu gặp tình cảnh này, nhất thời nổi cáu mới mở miệng cả giận nói.

“Người tận mắt nhìn thấy ta trộm đồ?” Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, “Ta sớm đã nói, loại kiếm này ta thấy còn chướng mắt, ngay cả phái Thiên Sơn cũng cũng không trông giữ nổi, càng không nhập được mắt ta.”

“Người...người...khinh người quá đáng!” Sở Vân Phi chỉ vào Quân Thư Ảnh lộ ra khuôn mặt không biết là tức giận hay buồn bực, sung huyết đỏ bừng.

“Kiếm người lấy đi. Ta chưa từng trộm qua vật của Thiên Sơn người. Rốt cuộc là người phương nào cùng phái Thiên Sơn người có cừ oán, cái này chẳng lên quan gì đến chúng ta. Những lời đồn đãi này, người thức thời sớm thu hồi lại. Nếu để ta nghe được lần thứ hai, tuyệt không khinh tha.” Quân Thư Ảnh lạnh lùng nói.

Sở Phi Dương ở một bên bất đắc dĩ xoa trán. Sở Vân Phi đại khái chưa từng gặp qua người nào như thế, tức giận đến nói đều không thuận.

“Người...ý của người là những lời đồn đãi nhắm vào Sở đại ca, đều là ta

thả ra sao? Quả thực quá buồn cười! Ta...ta vì cái gì phải làm như vậy, nếu không phải người trộm đồ của phái Thiên Sơn ta, sao có thể liên lụy Sở đại ca?!”

Quân Thư Ảnh nhướn mày, vừa muốn mở miệng, Sở Phi Dương sợ y tính tình trẻ con biến tốt thành xấu, vội giữ chặt: “Được rồi Thư Ảnh, người hãy nói ra, kiếm kia là người từ đâu lấy được. Nếu thật sự có người nhắm vào phái Thiên Sơn, cũng tiện cho Vân Phi huynh đệ có thể dễ dàng tìm ra.”

Quân Thư Ảnh trừng mắt liếc hắt một cái, bỏ qua Sở Phi Dương, chính mình tự rót một chén nước, uống một ngụm rồi nói: “Ta lần trước xuất môn gặp một tên côn đồ vô lại, hắt vì bảo mệnh, tùy tay ném ra. Ta thấy tên này cũng không có thực lực gì, nếu quả thực hắt là địch nhân của phái Thiên Sơn, một đại môn phái như các người cũng không cần quá mức khẩn trương.” Nói xong giống như mĩa mai nở nụ cười nhẹ.

Điều này làm Sở Phi Dương cùng Sở Vân Phi đồng thời nhíu mày.

“Chuyện này căn bản là nói bậy. Cái gì côn đồ vô lại, chính là do người bịa đặt ra.” Sở Vân Phi cả giận nói.

Sở Phi Dương còn muốn hỏi tiếp, nhìn nhìn Sở Vân Phi bên cạnh, cũng đành thôi, dự định buổi tối lúc chỉ có hai người sẽ hảo hảo hỏi lại rõ ràng.

Sở Vân Phi quay về phía Sở Phi Dương nói: “Chẳng lẽ Sở đại hiệp tin tưởng lý do thoái thác của y?! Đây...không dấu vết làm sao có thể tìm ra cái gì côn đồ vô lại, căn bản chết không đối chứng, nói cái gì cũng chỉ dựa vào lời y.”

“Đương nhiên là tin a. Vân Phi huynh đệ, nếu người tin được tại hạ, cũng có thể dựa theo manh mối này để đi điều tra.” Sở Phi Dương nói với Sở Vân Phi: “Nếu quả thực phía sau có âm mưu gì, cũng dễ định liệu.”

Sở Phi Dương nếu đã nói như vậy, Sở Vân Phi tuy rằng chán nản, nhưng cũng không có cách nào khác. Sở Phi Dương khách khí lưu ý, y làm sao có tâm tình nán lại được, chỉ tìm bừa một lí do để thoái thác.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Đến tối, bầu trời nổi lên một trận đại tuyết, những bông tuyết nhẹ và trắng như lông ngỗng bay lả tả rơi xuống viện tử, Tiểu Thạch Đầu níu khung cửa, hưng phấn kêu to, nói thế nào cũng không chịu đi.

Sở Phi Dương không kiên nhẫn, hắc nghiêm mặt đe dọa Tiểu Thạch Đầu, muốn đưa bé vào phòng ngủ. Tiểu Thạch Đầu như cũ vịn cửa không chịu buông tay, nói gì cũng không nguyện ý chịu ngoan ngoãn đi ngủ.

“Người làm gì vậy? Sắc trời còn sớm, cứ để con nán lại thêm lát nữa đi, đừng lo.” Quân Thư Ảnh ngồi trên chiếc ghế lớn, đang cầm sách xem, thấy thế nói.

“Người không lo, ta lo.” Sở Phi Dương nói như đinh đóng cột, nói xong xách Tiểu Thạch Đầu lên, mặc kệ bé đang cố vươn tay về phía Quân Thư Ảnh không muốn thuận theo, kêu la âm ỹ. Sở Phi Dương vỗ vỗ lưng bé, tiếp tục đi về hướng phòng ngủ.

Tiểu Thạch Đầu thấy Quân Thư Ảnh chỉ lắc lắc đầu, vẫn chăm chăm nhìn cuốn sách trên tay, không quan tâm đến mình, ngay lập tức ủ rũ, không vui bám vào người Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương đặt Tiểu Thạch Đầu lên giường, hai ba nhát lột xuống hết xiêm y, kéo chăn đắp cho bé con. Tiểu Thạch Đầu quệt miệng ủy khuất không nhìn hẳn, Sở Phi Dương buồn cười điểm điểm chóp mũi bé: “Xú tiểu tử, hảo hảo ngủ đi.” Nói xong, tắt đèn, đến thư phòng tìm Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh đang cầm sách xem mê mẩn, bên tai chợt nghe thấy hai tiếng huyết sáo, ngẩng đầu nhìn thì thấy Sở Phi Dương dựa vào cửa, tự tiểu

phi tiểu nhìn y.

“Đi thôi.” Sở Phi Dương sờ sờ cằm, không có hảo ý cười nói: “Theo ta trở về phòng.”

Nhiều năm như vậy, đối với hành vi của Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh đã sớm tập mãi thành quen, lúc này y ngay cả đáp lại cũng lười, hạ mắt xem tiếp quyển sách trong tay.

Sở Phi Dương cũng không để ý, ôm cánh tay đi đến bên cạnh tọa ý Quân Thư Ảnh ngồi, ngồi xổm xuống, cười, sờ sờ thượng hảo tú bì được lót trên ghế, rồi thuận tay trượt đến trên đùi Quân Thư Ảnh, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Không muốn trở về phòng cũng được, ta còn chưa cùng người tại thư phòng làm chuyện đó đâu...” Nói xong, tay trái liền trượt vào trong vạt áo Quân Thư Ảnh, ngứa quen đường cũ sờ soạng lên phía trên.

Quân Thư Ảnh lập tức nắm lấy cổ tay đang tác loạn của hắn, để cuốn sách sang một bên, bất đắc dĩ nói: “Trở về phòng đi.”

Sở Phi Dương di chuyển ngón tay, sờ soạng đến phần ngực trái ấm áp, mềm mại kia, uốn cong ngón tay, gãi gãi hai cái.

Quân Thư Ảnh nhăn lại lông mày, trên tay sử lực muốn kéo tay hắn ra, Sở Phi Dương bên môi khời mào một mặt cười, cũng dùng tới khí lực không cho Quân Thư Ảnh toại nguyện, ngón tay tại nơi đó nhẹ nhàng ma sát.

Quân Thư Ảnh muốn đứng lên né tránh, trong miệng nói: “Đủ rồi, đừng ở đây...”

Sở Phi Dương lại đứng dậy, một tay đưa y áp trở về cái ghế, bản thân cũng cúi người đè ép xuống phía dưới, ở trên môi Quân Thư Ảnh hấp xuyết

một chút, kề sát mặt y cười nói: “Lúc trước ta nói trở về phòng người lại không để ý tới. Nếu đã như thế ta làm sao có thể làm trái ý người...”

“Vô nghĩa...” Quân Thư Ảnh khép hờ đôi mắt, chịu đựng đầu ngón tay đang làm loạn tại ngực trái, cố gắng áp chế hơi thở ngày càng rối loạn.

“Thế nên sau này khi ta gọi người, người nên hảo hảo đáp ứng. Nếu không, ta không quan tâm...đem người...ngay tại chỗ...hành quyết.” Sở Phi Dương thuận lúc Quân Thư Ảnh ngẩng cổ cúi xuống nhẹ nhàng hôn, tay phải kéo tay Quân Thư Ảnh qua, mười ngón giao nhau, tay trái vốn đang tác loạn rút ra, vừa hôn môi vừa từ từ thoát ra xiêm y trước ngực Quân Thư Ảnh, lộ ra một mảnh vân da tinh tế mềm mại dẻo dai nhưng đã lâu chưa thấy ánh mặt trời, lại thô lỗ kéo mạnh xuống phía dưới, khiến hai điểm đỏ tươi trước ngực kia bại lộ ra bên ngoài.

Sở Phi Dương một đường nhẹ nhàng liếm hôn, rồi từ từ trượt về bên trái. Một tay Quân Thư Ảnh mò mẫm trên mái tóc dài của Sở Phi Dương, không biết là muốn đẩy ra hay là ôm lấy, hơi mở miệng nói: “Kiểm tra chốt cửa.”

Sở Phi Dương không để ý tới y, chỉ chú ý điểm hồng nhuận bên trái kia bị hấn nhu lỏng giờ đã hơi hơi đứng thẳng, nhẹ nhàng thổi một hơi, cảm thấy áp lực của bàn tay nơi đỉnh đầu mạnh xuống một chút, cong môi cười cười, vươn đầu lưỡi liếm vài vòng xung quanh, mới há miệng ngậm vào, không quên nhẹ nhàng trấn an Quân Thư Ảnh.

Đỉnh đầu truyền đến tiếng hít thở ngày càng dồn dập và hỗn loạn. Sở Phi Dương dùng hết khả năng khiêu khích, nhẹ nhàng mơn trớn dục niệm đang từ từ đứng lên. Cho đến lúc nó so với ban đầu rõ ràng trưởng đại gắng gượng đứng lên mới nhẹ nhàng nhả ra, cười cười, lộ ra ngón tay thon dài, đem nó kẹp vào giữa ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve thưởng thức, lại tại trước ngực nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn.

“Người sao vậy?” Quân Thư Ảnh có chút khó chịu xoay xoay thân thể.

Một bên bị ra sức dùng thủ đoạn đùa bỡn, bên kia lại bị vắng vẻ không chiếm được một tia an ủi, cảm giác quá mức không cân bằng khiến y có chút không thoải mái.

Sở Phi Dương ngẩng đầu nhìn nhìn y, tiến đến môi y nhẹ nhàng hôn, con người mang ý cười nhìn thẳng hai mắt Quân Thư Ảnh, nhưng động tác trên tay một khắc cũng không tạm dừng.

“Làm sao vậy? Người muốn ta như thế nào?” Sở Phi Dương cười hỏi.

“....” Quân Thư Ảnh mở mắt, âm thầm nâng tay phủ lên tay Sở Phi Dương muốn hãm di chuyển.

Sở Phi Dương lại trượt xuống phía dưới, nắm lấy tay Quân Thư Ảnh hôn hôn, kéo ngón tay y ấn đến trước ngực phải. Quân Thư Ảnh cương một chút, nhanh chóng rút tay ra, Sở Phi Dương thuận theo y, cười cười, tại nơi mà chỉ cần hơi động một chút sẽ hơi đứng lên nhẹ nhàng liếm. Nghe được tiếng Quân Thư Ảnh thở dốc, Sở Phi Dương lại dừng lại.

“Người muốn ta cũng....ở nơi này.” Sở Phi Dương tại nơi phụ cận có chút giống như vô ý gãi gãi, cười nói: “Vậy trả lời ta một vấn đề.”

“Hỗn đản...vấn đề gì?” Quân Thư Ảnh hơi thở có chút bất ổn hỏi lại.

“Người buổi chiều có nhắc đến đoạn kiếm kia là do đuổi giết một tên côn đồ vô lại lấy được. Ta biết người tuy rằng thích gây rắc rối nhưng dứt khoát sẽ không nhàm chán đến mức vô duyên vô cớ đuổi theo giết tên côn đồ nào đó của hạ cữu lưu. Rốt cuộc là tại sao?” Sở Phi Dương khí định thần nhàn nói.

“Người...chỉ vì hỏi cái này”, Quân Thư Ảnh có chút khó tin ngẩng đầu nhìn hẳn.

Sở Phi Dương lại cố tình dưới tầm mắt y, tại điểm đỏ trước ngực trái y sờ sảng liếm một chút, kích thích Quân Thư Ảnh lại một phen hơi thở bất ổn, ngay cả bên tai cũng đỏ lên.

“Chỉ hỏi điều này, người nói hay không.” Sở Phi Dương vô lại nói.

“Người...thực sự nhàm chán. Ta nói rồi, việc ta làm có đạo lý của riêng ta.” Quân Thư Ảnh quay đầu trả lời.

“Không nói?” Sở Phi Dương nhếch cao lông mày, tay bên ngực trái dùng chút lực đạo vuốt ve, mặt tiếp tục chôn xuống phía dưới. “Không nói thì không nói. Ta cũng không làm người khó xử, người nếu thật sự muốn bính, tự mình đến đây đi.” Sở Phi Dương một bên tháo uồng đai lưng bên hông y, một bên nâng mặt cười nói: “Chính người cũng có thể tự làm cho mình thật thoải mái...”

Quân Thư Ảnh cứng đờ, cảm thấy bên hông buông lỏng, Sở Phi Dương đã đem đai lưng cởi xuống ném sang một bên, ngón tay trước ngực trái còn đang tàn sát bừa bãi.

“Người đủ rồi...” Quân Thư Ảnh mở miệng nói.

Sở Phi Dương ngẩng đầu nhìn hắn.

Quân Thư Ảnh nuốt nuốt nước miếng, nước miếng qua yết hầu khô khốc có chút đau đớn: “Bọn đạo chích này ở trong trà lâu khua chiêng gõ trống cải biên chuyện xưa của ta và người, hủy danh dự người...”

Y chưa nói dứt Sở Phi Dương đã đột nhiên hung hăng dè lên, trong đôi mắt chợt hiện quang mang sáng rực: “Người, chính là vì điều này?! Người Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh người chưa từng để ý ánh mắt người khác nhìn người như thế nào?! Nhưng lại bởi vì...”

Sở Phi Dương hung hăng hôn lên đôi môi Quân Thư Ảnh, trần trọc nghiền áp, tựa hồ muốn đem người ăn nhập vào trong bụng. Quân Thư Ảnh ngẩng đầu lên thừa nhận môi lưỡi hắn tàn sát bữa bãi, Sở Phi Dương dường như không giống lúc trước kiên nhẫn thưởng thức từng chút, tay chân luống cuống lộn ra xiêm y hai người, lại gặm lại cắn làm trước ngực Quân Thư Ảnh lưu lại vô số ấn ký. Mở miệng hàm trụ điểm đỏ hơi hơi đứng thẳng bên phải kia, có chút thô bạo dùng môi lưỡi đùa giỡn.

Quân Thư Ảnh cũng có chút khó nhịn ưỡn thân thể mang theo âm thanh rên rỉ từ trong miệng tràn ra.

Lúc hai người đang có chút ý loạn tình mê, chợt nghe ngoài viện truyền đến tiếng đập cửa dồn dập, vài tiếng kêu la thất thanh xuyên thấu qua gió tuyết truyền vào phòng khách.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Sở Phi Dương lăm bằm một tiếng, Quân Thư Ảnh bình phục hô hấp, đôi mắt mở to ươn ướt nhìn hẳn.

“Người ngồi đây, ta đi nhìn xem, là ai quấy nhiễu chuyện tốt của chúng ta.” Sở Phi Dương xoa nhẹ hai bên tóc mai của Quân Thư Ảnh. Nhẹ nhàng cúi xuống hôn y cười cười. Nói xong đứng dậy sửa sang lại xiêm y của mình, nhìn Quân Thư Ảnh đang miễn cưỡng ngồi lại trên ghế, rồi cúi người giúp y chỉnh đốn trang phục cho kín. Quân Thư Ảnh từ từ nhắm hai mắt, trên mặt vẫn còn chút ửng hồng, thân thể nhu nhuyến mặc cho Sở Phi Dương đùa nghịch, giữa hai hàng lông mày hơi hơi nhăn lại.

Sở Phi Dương mi gian khẽ cười: “Đừng mất hứng, vi phu lập tức sẽ quay lại....”

Quân Thư Ảnh gạt tay Sở Phi Dương ra, một mối vui mặt vào lớp da thú mềm mại, ấm áp. Sở Phi Dương cười đứng dậy, đi tới cạnh cửa, nhẹ nhàng mở ra, nghiêng thân bước ra ngoài, đóng lại ván cửa nặng nề, ngăn cách không cho gió tuyết ngoài kia ùa vào trong.

Tiếng đập cửa vẫn tiếp tục vang lên, thỉnh thoảng có tiếng người mơ hồ truyền đến, Sở Phi Dương không dám lơ là, bước nhanh băng qua đình viện, thanh âm kia càng lúc càng rõ ràng, đó là thanh âm của Sở Vân Phi.

Sở Phi Dương tháo thanh cài cửa xuống, cửa vừa mới mở ra, Sở Vân Phi mang một thân phong tuyết vọt tới trước mặt hẳn: “Sở đại ca, thanh kiếm này là giả.”

Sở Phi Dương nhìn khuôn mặt người thanh niên với bộ dáng nghiêm túc, đứng đần trước mặt, bất đắc dĩ muốn thở dài. Hài tử này a, có chuyện này thôi, người không thể để buổi sáng ngày mai đến sao? Đang đêm tối, gió to tuyết lớn, có cần vì việc này mà phải lặn lội đến đây không? Tuổi trẻ a, hăng hái đến vậy sao?

Sở Phi Dương bày ra vẻ mặt tươi cười ôn hoà, dẫn Sở Vân Phi vào đại sảnh, mở miệng nói: “Vân Phi huynh đệ là từ Thanh Châu đến sao? Thời tiết ác liệt như vậy thật sự là làm khó người rồi.”

Sở Vân Phi vỗ vỗ tuyết đọng trên người, lắc đầu nói: “Không phải, đệ từ nơi ở của Sở đại ca đi ra, liền chạy về Thiên Sơn ngay, dọc đường một người bằng hữu của đệ phát hiện ra đây là đồ giả cho nên đệ lập tức quay lại, đi đi lại lại thế này chỉ mất chút thời gian, còn may vẫn chưa quá muộn.”

“Như vậy a,” Sở Phi Dương tủm tỉm cười, nói: “Vân Phi huynh đệ đi đứng thật chịu khó, lệnh sư thật có phúc a.”

Sở Vân Phi gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười cười: “Đa tạ Sở đại ca khích lệ.”

Sở đại ca không hề khích lệ người a, Sở Phi Dương trong lòng thở dài.

Vào trong sảnh, Sở Phi Dương rót một chén trà nóng cho Sở Vân Phi, rồi ngồi xuống đối diện, hỏi: “Không biết vị bằng hữu kia của người làm sao biết được đây là kiếm giả? Vân Phi huynh đệ định tính toán thế nào?”

Sở Vân Phi ngửa đầu uống cạn chén trà, tay bưng tách trà không, ánh mắt nhìn về phía ấm trà: “Quả thật nhận ra nó là đồ giả cũng dễ dàng, tại lúc ấy đệ sơ ý, không xem xét cẩn thận.”

Sở Phi Dương nhìn cậu như vậy lắc lắc đầu, xách ấm trà để xuống trước mặt Sở Vân Phi, tiếp tục nói: “Vân Phi huynh đệ, kiếm này Quân Thư Ảnh

đưa cho người, y không có lý gì lại đưa người kiếm giả, nếu bằng hữu của người không nhìn lầm, thì chỉ có khả năng là kiếm Quân Thư Ảnh lấy được ngay từ đầu đã là giả.”

Sở Vân Phi buông tách trà, vội la lên: “Sở đại ca đừng hiểu lầm, đệ tuyệt đối không hoài nghi bằng hữu của huynh.”

Sở Phi Dương nhíu mày, đợi cậu nói tiếp.

Sở Vân Phi lấy một mảnh giấy từ trong tay áo ra, đưa cho Sở Phi Dương: “Sở đại ca, nhìn xem, sẽ hiểu ngay thôi.”

Sở Phi Dương tiếp nhận, mở tờ giấy, chỉ thấy trên đó xiêu vẹo mấy chữ: “Kiếm này là giả, nếu muốn tìm Hiếu Tinh về thì một mình Sở Phi Dương phải đến Cẩm Tú Lâu vào giờ Hợi ngày mười hai tháng Chạp. Nếu như làm trái, kiếm hủy, nhớ lấy.”

“Đêm nay?” Sở Phi Dương nhíu mày: “Thứ này từ đâu mà đến?” Ban đầu hẳn tưởng rằng Sở Vân Phi cùng Hiếu Tinh kiếm chỉ là chuyện trùng hợp, hiện giờ xem ra có người đang muốn tính kế hại hẳn.

“Ngay tại trong chuôi kiếm.” Sở Vân Phi lấy kiếm ra, dùng tay ma xát xung quanh chuôi kiếm một vòng, vẻ mặt đau khổ nói: “Đều do lúc ấy đệ không nhìn kỹ, bằng không cũng không làm phiền Sở đại ca thế này.”

Sở Phi Dương vỗ vỗ vai cậu, thầm nghĩ lúc ấy người bị y khí đến giận sôi máu, có thể nhớ rõ mới lạ.

“Sở đại ca, đệ... đệ không còn cách nào khác mới phải đến tìm huynh, đệ sợ nếu không làm theo những gì trên giấy viết, người nọ thật sự sẽ hủy kiếm...” Sở Vân Phi khó xử nói.

Sở Phi Dương trấn an cười nói: “Nào có gì phiền toái, ta thấy người này là nhắm vào ta mà đến, ngược lại chính là làm liên lụy đến người. Người

nếu không ngại phiền toái, ta cần gì phải ngại.”

Sở Vân Phi cảm kích cười nói: “Sở đại ca...”

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Một thanh âm thanh lãnh*(trong trẻo, lạnh lùng) đánh gãy cuộc đối thoại của hai người. Sở Vân Phi ngẩng đầu nhìn, thấy Quân Thư Ảnh trên người mặc áo lông trắng từ phòng phía sau đi tới, vẻ mặt ủ rũ cùng không kiên nhẫn.

Sở Phi Dương tiến ra đón cười nói: “Chuyện của Vân Phi huynh đệ xảy ra chút sai lầm, ta thấy đêm nay ta sẽ không được nhàn rồi.”

Quân Thư Ảnh nhìn thoáng qua Sở Vân Phi: “Như thế nào? Vị Sở đại hiệp này, đồ vật cũng đã đưa đến tay người, người chỉ cần mang về sư môn là được. Như vậy thôi mà cũng có thể xảy ra sai lầm? Người sẽ không muốn nói kiếm này là giả, rồi khởi binh vấn tội đến đây đó chứ?”

Sở Vân Phi bị y xem thường mặt hồng lên. Trong lòng cậu không thích người này, nhưng thấy Sở Phi Dương bên cạnh, nhất thời không biết phải dùng thái độ gì tranh luận mới tốt, chỉ nói lắp: “Tại hạ cũng không xấu xa đến mức này, kiếm này quả thực là giả. Nhưng ta không phải...không phải đến đây hỏi tội ——”

“Được rồi.” Sở Phi Dương cười cắt ngang lời cậu, nhường Quân Thư Ảnh ngồi lên ghế. Khoác vai Quân Thư Ảnh nói: “Kiếm đích thật là giả, việc này hình như có quan hệ đến ta, người xem này.” Nói xong đưa mảnh giấy đang cầm trên tay đến trước mặt Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh nhìn trên tay Sở Phi Dương.

Sở Vân Phi ở một bên nhìn thấy, càng lúc càng cảm thấy bầu không khí giữa hai người rất quý dị, trong đầu không khỏi nghĩ tới những lời đồn đãi trong giang hồ, liếc mắt ngắm Quân Thư Ảnh, dường như so với ban ngày, sắc mặt y hồng nhuận hơn một ít...giữa đôi lông mày khéo mắt còn có điểm...

Sở Vân Phi cuống quít thu hồi ánh mắt, cố gắng để tâm thần không nghĩ ngợi lung tung, lại âm thầm phỉ nhổ chính mình, sao có thể giống bọn đạo chích giang hồ, dùng chuyện này vũ nhục Sở đại ca cùng bằng hữu của hắn.

Sau khi xem xong, Quân Thư Ảnh cau mày nhỏ giọng cùng Sở Phi Dương thương lượng gì đó.

Sở Vân Phi một bên nghe, cũng không biết nói gì, nhìn trái nhìn phải, trong đầu lại nhớ đến, hình như không nhìn thấy thê tử của Sở đại hiệp. Có lẽ nàng không phải người trong giang hồ, nên không xuất hiện trước mặt người ngoài.

Lời tác giả: Về tuổi của Sở đại hiệp, mọi người chớ nghe Sở tiểu ngốc nói bậy, kia là hắn nói chứ không phải tác giả nói a. Mọi người có thể tự tính, đại hiệp lên sàn năm 23 tuổi, sau mã bất đình đề (ngựa không dừng vó) lên Thương Lang Sơn áp đảo Quân giáo chủ, 9 tháng sau Tiểu Thạch Đầu ra đời (búp bê không đầy tháng mọi người nhớ rõ không) sau đó hiện tại Tiểu Thạch Đầu 5 tuổi, đại hiệp cũng mới 28, 29 tuổi thôi, hoa lệ tích thanh niên kỳ, chưa đến 30 tuổi. Sở tiểu ngốc mới 20 tuổi có thể cũng chưa đến, lúc Sở đại hiệp cứu cậu, cậu mới chỉ là một đứa bé, đại hiệp thì đang tuổi thiếu niên. Cho nên cậu quả thực là nghe chuyện xưa của Sở đại hiệp mà lớn lên a.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh nhỏ giọng thương lượng vài câu, sau đó quay sang cười nói với Sở Vân Phi: “Vân Phi huynh đệ.”

Sở Vân Phi có chút câu nệ, dù sao cũng là cậu vô duyên vô cớ đến đây gây phiền toái cho Sở Phi Dương, cảm thấy bồn chồn không yên, sợ rằng Sở đại hiệp mà mình ngưỡng mộ đã lâu đối với mình tâm sinh chán ghét.

“Xem ra việc này, chúng ta không thể không đến Cẩm Tú Lâu thăm thú một phen.” Sở Phi Dương nói. “Ta thật muốn xem xem rốt cuộc là ai dụng công sắp đặt như vậy chỉ để muốn gặp một mình tại hạ.”

Sở Vân Phi thấy Sở Phi Dương trên mặt không chút hờn giận, ngược lại có phần hứng thú, cũng yên lòng đôi chút.

“Bớt nói nhảm, chúng ta chuẩn bị một chút, lập tức xuất môn.” Quân Thư Ảnh nói xong hướng phòng trong đi đến.

Sở Phi Dương bảo Sở Vân Phi ngồi chờ ở đại sảnh, cũng vào theo.

Sở Vân Phi ngồi chờ được một lát, uống hết tách trà, cảm thấy nhàm chán liền đứng dậy đi vào trong viện. Cậu đứng ở giữa đình viện, thú vị tán thán nhìn những bông tuyết lẳng lặng phiêu nhiên xoay trong không trung, bỗng thấy hậu viện pháo hoa được bắn lên, kéo theo một đạo thanh âm bay thẳng lên bầu trời đêm lạnh lẽo thê lương. Sở Vân Phi khó hiểu, nhú mày suy nghĩ mãi cũng không thông suốt ý tứ trong đó, đành bỏ qua không quản. Dù sao Sở đại hiệp hành sự, đều có đạo lý của riêng hẳn.

Cùng lúc đó trên Lăng Nguyệt Sơn, vị thiếu chủ trẻ tuổi tương lai đầy hứa hẹn lại vừa anh tuấn tiêu sái của Thanh Phong kiếm phái đang ở trong phòng, bị âm thanh của pháo hoa làm cho kinh sợ, bỏ lại thứ gì đó đương cầm trong tay đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống dưới chân núi là nơi phát ra một mặt mặt hồng sắc diễm hỏa kia.

“Thật không có trách nhiệm, ta cũng không phải nhũ mẫu của tiểu Kỳ nhi a!” Tín Vân Thâm vẻ mặt chán nản ai thán kêu một tiếng.

Sở Vân Phi chờ chưa được bao lâu, đã thấy Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh một trước một sau theo ra đại sảnh. Hai người đều thay xiêm y thẫm màu, một thân túc mục*(nghiêm túc, trang nghiêm), so với bộ dạng bình thường nhàn nhã lúc trước có phần lạnh lùng nghiêm nghị hơn.

“Đi thôi”. Sở Phi Dương đi qua bên người Sở Vân Phi, cười cười với y.

Sở Vân Phi vội vàng quay sang cười đáp trả, Quân Thư Ảnh mặt không đổi sắc, theo sát từ phía sau đi qua trước mặt Sở Vân Phi. Sở Vân Phi nhìn bóng dáng hai người, có chút mơ hồ.

Khó trách trên giang hồ có lời đồn đãi như vậy, lúc nào cũng đồng tiến đồng ra, quả thực dễ làm cho người ta hiểu lầm mà. Sở Vân Phi âm thầm nghĩ, gật gật đầu, rồi nhanh chóng đuổi theo.

Khi ba người tới được Cẩm Tú Lâu ở trong thành, vẫn còn chưa đến thời gian ước định. Sở Phi Dương mang theo Quân Thư Ảnh và Sở Vân Phi đi vào lầu lầu lên tầng hai, nấp vào một nhã gian, không làm kinh động đến ai. Sở Phi Dương liềm tức* (thu lại hơi thở) tra xét bốn phía, nhưng chưa phát hiện người nào có nội lực cao thâm, cũng không thấy nhân vật nào khả nghi.

“Người tạm thời không cần hiện thân, chúng ta nên âm thầm quan sát trước một phen, để tránh có âm mưu cùng bất ngờ gì đó.” Quân Thư Ảnh đứng phía sau Sở Phi Dương nói.

Sở Phi Dương đang nhìn nhìn đại đường từ lâu ồn ào náo nhiệt, nghe Quân Thư Ảnh nói như thế, quay đầu lại nhìn thẳng y cười: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Quân Thư Ảnh cũng đi đến cạnh màn che nhìn ra bên ngoài, tinh tế đánh giá một lượt đủ loại khách nhân đang ngồi.

Sở Vân Phi trơ mắt ngồi xem, tựa hồ chỉ có mình là nhàn rồi nhất, thật sự không nên a, liền cũng đứng lên tiến gần tới bên cạnh màn. Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh hai người một tả một hữu, đẩy ra bức rèm châu tinh mịn nhìn ra bên ngoài. Sở Vân Phi ngó trái ngó phải, nghĩ muốn chen cùng Sở Phi Dương bên kia, khổ nỗi, chỗ đó quá nhỏ, nếu chưa gì đã cùng người mình kính ngưỡng từ lâu lại vừa mới nhận thức có một ngày quá thân cận tựa hồ không hay lắm, Sở Vân Phi ngã ra, hơn phân nửa thân mình lộ ra bên ngoài.

Sở Phi Dương chọn mi nhìn nhìn cậu, Sở Vân Phi có chút xấu hổ hướng hẳn cười cười. Sở Phi Dương bất đắc dĩ thở dài, nói với Quân Thư Ảnh: “Thư Ảnh lại đây, Vân Phi huynh đệ, người đi bên kia.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy, nhanh nhẹn như miêu không một tiếng động xẹt qua màn.

Tiểu nhị ở gian phòng phía dưới đột nhiên cảm nhận lâu hai có chút dị động, hồ nghi ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bức rèm châu ở một gian nhà phòng giống như bị gió thổi qua, nhẹ nhàng lay động. Trừ việc đó ra, tất cả đều bình thường. Tiểu nhị lắc lắc đầu, khách nhân lại cao giọng gọi, vội vàng tiếp tục chạy đi làm việc.

Sở Phi Dương ôm Quân Thư Ảnh kề sát trên vách tường, khó khăn lắm mới đem được Sở Vân Phi ở phía trước hai người kéo đến bên ngoài màn.

Sở Vân Phi thở dài nhẹ nhõm, dưới chân vừa động, bóng dáng đã nhanh chóng đến bên kia.

“Nhã gian của tửu lâu như thế nào lại không có cửa, rèm châu này sao có thể chắn người.” Sở Vân Phi bất mãn nói.

“Người bình thường tới nơi đây là vì ăn cơm, không cần thiết phải như vậy.” Sở Phi Dương nhẹ giọng cười nói.

Quân Thư Ảnh đã sớm đến bên cạnh màn tiếp tục xem xét, biểu tình trên mặt thật sự nghiêm túc. Sở Phi Dương thờ dài, nếu không phải có đôi mắt của Sở tiểu hiệp trông mong nhìn hai người, hẳn thật sự nhịn không được muốn đến hôn nhẹ y.

“Không cần lo lắng như vậy.” Sở Phi Dương dán sát vào người Quân Thư Ảnh thấp giọng bên tai nói. “Ta sẽ không để cho người phải thủ tiết.”

Quân Thư Ảnh đối với việc đùa giỡn này của hắn sớm đã tập thành thói quen, bất động, mắt cũng chẳng buồn chớp.

Sở Vân Phi nhìn hai người gắt gao cùng một chỗ, nhú nhú đôi lông mày, rồi lại thả lỏng, ca thán một hồi, nhắc nhở chính mình phải tin tưởng vào lời nói của Sở Phi Dương. Bọn họ quả thật là hảo bằng hữu, khó trách Sở đại hiệp đối với vị tiền giáo chủ ma giáo này lại tín nhiệm như vậy, cơ hồ hoàn toàn tin tưởng. May mắn mình không có khuyên nhủ Sở đại hiệp rời xa Quân Thư Ảnh, bằng không hẳn nhất định sẽ cho rằng mình là tiểu nhân tìm cách châm ngòi ly gián.

Ba người đều chìm trong suy nghĩ của riêng mình, nhã gian được bố trí tinh xảo trầm mặc thật lâu.

Sở Phi Dương ôm lấy ái nhân, mãn nguyện vô cùng. Sở Vân Phi lại thấy được trong không khí trầm mặc này tựa hồ có cái gì đó đang âm thầm lưu động, làm cho cậu khó chịu. Đúng lúc này Quân Thư Ảnh lên tiếng phá tan bầu không khí quý dị.

“Chẳng lẽ là hắn?!”

“Ai?” Sở Phi Dương nhìn ra bên ngoài. Thấy rõ gương mặt người vừa tới, hăn đột nhiên nheo mắt, đau đầu.

“Ai a?” Sở Vân Phi cũng dõi xuống phía dưới, nhưng chẳng thấy nhân vật nào khả nghi, lúng túng hỏi.

Người mà không cần có võ công cũng có thể khiến cho Sở đại hiệp mà người vô cùng kính ngưỡng ngã nhào, Sở Phi Dương nội tâm cười khổ nói.

“Một người bằng hữu cũ mà thôi”. Sở Phi Dương cười cười, nghe được Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng.

Sở Vân Phi nhìn lại, chỉ thấy một thư sinh áo lam dáng người gầy yếu đang cùng chưởng quầy nói gì đó, lông mi thanh tú rũ xuống, hình như chất chứa vô hạn sầu bi. Bất quá mới nói được đôi ba câu đã buông mấy lượng bạc để trên bàn rồi rời đi.

“Chẳng lẽ không phải là hăn?!” Quân Thư Ảnh nhíu mày nghi hoặc.

“Người kia chỉ là một thư sinh văn nhược, vì sao Thư Ảnh lại nghĩ đó chính là hăn?!” Sở Phi Dương hứng thú chọn mi hỏi ngược lại. Đợi cả nửa ngày Quân Thư Ảnh không hề động cũng không trả lời. Sở Phi Dương bất đắc dĩ thở dài, xem ra là giả vờ không nghe thấy rồi.

“Thời gian hẹn đã đến, ta nên đi xuống.” Sở Phi Dương buông Quân Thư Ảnh ra, dặn dò: “Các người tốt nhất đừng xuất hiện để tránh gặp chuyện xấu.”

Sở Phi Dương từ phía sau đi ra ngoài, lách người nghênh ngang đến trước tiền môn. Vừa mới tìm được bàn trống định ngồi xuống, trước mắt đã hiện ra một đạo bóng dáng, là một thanh niên khuôn mặt như quan ngọc, môi hồng răng trắng, đôi mắt hạnh mãi ý mỉm cười nhìn hăn. Tinh tế quan sát, người này so với nữ tử bình thường còn xinh đẹp hơn vài phần.

“Sở đại ca, đã lâu không gặp, còn nhớ rõ tại hạ?” Thanh niên dùng một đôi bàn tay thon dài nhỏ nhắn trắng nõn nâng cằm, chớp chớp mắt, mang theo tia khờ dại hỏi.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 10

“Xin hỏi các hạ là..?” Sở Phi Dương nhìn người có dung mạo xinh đẹp, mắt ngọc mày ngài trước mặt, mỉm cười nói.

“Sở đại ca, huynh thật sự không nhớ rõ ta sao?” Thanh niên căn căn môi, trong ánh mắt lưu chuyển một tia oán hận.

Sở Phi Dương khẽ thở dài: “Môn chủ, biệt lai vô dạng...”

“Gọi muội Phình Đình” Chân Thủy Môn môn chủ, mày liễu vừa nhú, không vui nói.

“.....” Sở Phi Dương bất đắc dĩ cười cười, trực tiếp hỏi: “Người hẹn ta tới đây chính là cô? Cô biết Hiếu Tinh Kiếm ở đâu sao?”

Phình Đình lần nữa nâng cằm lên, đôi mắt đẹp si ngốc ngăm nhìn khuôn mặt Sở Phi Dương, khóe miệng khẽ nhếch lên, ngơ ngác gật đầu.

“Kiếm ở nơi nào?” Sở Phi Dương tiếp tục hỏi.

Phình Đình lúc này mới như hồi phục lại tinh thần, vội lắc lắc đầu: “Không phải muội!” Nhìn biểu tình của Sở Phi Dương có vẻ không tin tưởng lắm, lại giải thích: “Có một người đàn ông bí ẩn, bảo muội tới nơi này gặp huynh. Người đó nói vào hôm nay, tại thời điểm này, huynh nhất định sẽ ở đây chờ muội. Quả nhiên...” Phình Đình nói đến đây, nét mặt rất hạnh phúc.

“Người đàn ông bí ẩn?!” Sở Phi Dương khó hiểu lặp lại, hỏi Phình Đình: “Cô đã từng gặp qua người đó chưa?”

“Đã nói là người bí ẩn, thì làm sao có thể gặp qua.” Phình Đình không kìm được đi tới, hưng trí dạt dào kề sát vào Sở Phi Dương nói: “Đừng nhắc đến người bí ẩn đó nữa, Sở đại ca huynh thử nhìn muội, huynh cảm thấy thế nào?”

Sở Phi Dương hơi lui về phía sau một chút, nhìn nhìn bộ dạng nữ phần nam trang của Chân Thủy Môn môn chủ, lúc này đây đang mang vẻ mặt hưng phấn nhìn thẳng vào mình.

“Àch.....cũng không tệ lắm.” Sở Phi Dương kéo kéo khóe miệng nói.

“Nơi nào không tệ?” Phình Đình đối với thái độ trả lời có lệ của Sở Phi Dương rõ ràng không vừa lòng, tiếp tục tiến lên truy vấn.

Sở Phi Dương tiếp tục lui về phía sau, giương mắt liếc nhìn lên lâu hai. Không biết có phải là ảo giác không, hẳn dường như cảm thấy phía sau bức màn có một đôi mắt sáng hơi dao động nhìn xuống, không khỏi đau đầu.

“Quên đi, Phình Đình biết, Sở đại ca luôn luôn thích chiếu lệ với người khác.” Phình Đình ngồi nghiêm chỉnh trở lại. “Giống như năm đó huynh nói với muội, muốn kết hôn với thiên hạ đệ nhất mỹ nhân vậy. Phình Đình đã ghi nhớ nhiều năm, nhưng Sở đại ca lại trong chớp mắt liền quên.”

Sở Phi Dương quả thật không muốn môn chủ trong tình huống này cùng Chân Thủy Môn môn chủ nhắc lại chuyện quá khứ, phân biệt cái gì là thiếu niên hết sức lông bông, cái gì là lời thề bái bề nương dâu. Một mặt lại nghi hoặc người bí ẩn kia, người đó tạo một vòng tròn lớn như vậy rốt cuộc có ý đồ gì? Hay chỉ là muốn trêu chọc Thiên Sơn Phái, Chân Thủy Môn cùng Sở Phi Dương hẳn. Nếu không có một lý do nào hợp lý thì người nọ thật sự là nhàm chán đến không thiết sống chết.

“Sở đại ca, muội hiểu.” Phình Đình quyết đoán nói: “Người thích nam nhân, không sao cả.”

Sở Phi Dương đang nhập tâm suy nghĩ sự việc bị những lời này của Phình Đình làm chấn động, giật mình mới mở miệng: “Cô....”

“Sở đại ca, muội hóa trang nam tử thế nào?” Phình Đình lại một lần nữa tiến lên, ánh mắt sáng long lanh: “Phình Đình có thể làm được thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, cũng có thể trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử! Sở đại ca, nếu huynh vì không thể yêu mến nữ tử mà không tiếp nhận muội. Đừng lo, muội có thể vì huynh biến thành nam tử.”

Sở Phi Dương mục trừng khẩu ngốc, hẩn nhìn khuôn mặt nữ tử kiên nghị, quả cảm trước mặt, cảm thấy bên tai dường như xuất hiện huyền thính, âm vang một tiếng nháy mắt có cảm giác ngũ lôi oanh đình. Sở Phi Dương nửa ngày mới tìm được tiếng nói: “Cô...cô thật sự là! Mọi thứ không phải như những gì cô nghĩ...”

“Vậy là như thế nào?” Phình Đình bất mãn ngắt lời: “Sở đại ca, huynh quen muội trước, thế nhưng, huynh có thể thân cận tiểu thư Mai gia, có thể thân cận Thuỷ Nguyệt cô nương. Bọn họ không thể lưu lại trong lòng người, không có nghĩa là muội không thể. Nhưng huynh lại hoàn toàn không cho muội một tia cơ hội. Muội không cam tâm.”

Trên nhĩ gian lâu hai, phía sau bức rèm, Sở Vân Phi cùng Quân Thư Ảnh thu hết,ọi việc xảy ra trong đại đường vào tầm mắt.

Sở Vân Phi thấy Sở Phi Dương nhú mày, xoa xoa trán, dường như không biết phải xử lý thế nào, hiếu kỳ hỏi: “Di, vị cô nương kia là ai a? Lại có thể bức bách Sở đại ca như thế? Chẳng lẽ là Sở phu nhân?” Sở Vân Phi quay đầu lại hỏi Quân Thư Ảnh. Tò mò chiếm hầu hết tâm trí của cậu, khiến cậu quên mất sự căm ghét đối với y.

Quân Thư Ảnh không trả lời, chỉ lạnh lùng liếc cậu một cái, ánh mắt sắc bén không mang theo thiện cảm làm cho Sở Vân Phi ngưng trệ, đến tận khi

y chuyển rời tầm mắt tiếp tục xem xét bên ngoài, Sở Vân Phi mới thở ra một hơi.

Thật sự là, ánh mắt giống con dao, quả nhiên là phần tử xấu xa trong ma giáo, Sở Vân Phi nội tâm oán thầm. Đang định tiếp tục quan sát, chỉ thấy mắt hoa hoa, phía đối diện đã không thấy bóng dáng Quân Thư Ảnh đâu. Khung cửa trước mặt lại hơi hơi mở, vẫn còn lay động.

Sở Vân Phi đối với căn phòng trống không giật mình, cũng đi theo nhằm phía cửa sổ.

“Phinh Đình, những gì cô nghĩ, hoàn toàn sai lầm rồi.” Sở Phi Dương trầm giọng nói: “Vấn đề không phải là ở chỗ ái mộ nam tử hay nữ tử..”

Phinh Đình quả quyết nói: “Sở đại ca, huynh không cần nói vòng vo. Huynh ghét bỏ muội là do vẻ nam trang hay là do thân nữ nhân? Không sao cả, muội có thể...”

“Đừng!” Sở Phi Dương cuống quýt ngăn chặn, Phinh Đình ngừng lại, chăm chú nhìn hăn.

“Đừng nói thêm gì nữa...” Sở Phi Dương bất đắc dĩ thở dài, còn chưa nói xong, lại cảm thấy một cơn gió nhẹ đưa tới từng trận hương khí quen thuộc, theo đó là một bóng đen bao phủ xuống.

“Phi Dương, vừa rồi có người đáng ngờ xuất hiện ở đại đường, công lực phong bế nội tức của người đó rất cao, cho nên ta với người mới không phát giác.” Quân Thư Ảnh đi đến bên cạnh Sở Phi Dương, cúi xuống nhẹ giọng nói: “Người đó vừa mới rời đi, ta sợ đả thảo kinh xà, người xem có cần truy không?” Nói xong nhìn thoáng qua Chân Thủy Môn môn chủ đang trợn to mắt nhìn y. “Dù sao người cũng đã theo lời tới gặp người ước hẹn nếu như người này giữ chữ tín, tất có hậu chiêu.”

“Đương nhiên là phải truy rồi.” Sở Vân Phi ban đầu không hiểu gì, đi theo qua đây nghe được lời Quân Thư Ảnh nói, mở to mắt kêu lên: “Ta nhất định phải bắt được ác nhân đáng ghét này!” Nói xong thì triển khinh công dẫn đầu hướng ra ngoài chạy đi.

Sở Phi Dương đứng dậy, cùng Quân Thư Ảnh liếc nhau, xoay người hướng Chân Thủy Môn môn chủ nói: “Ta còn chuyện quan trọng cần làm, vậy xin cáo biệt.” Nói xong cùng Quân Thư Ảnh một trước một sau hướng ra ngoài bay đi.

Mọi người trong nội đường đã sớm nhìn quen nhân sĩ giang hồ đi tới đi lui, bởi vậy ba người này cũng không tạo nhiều sự chú ý. Ngược lại thanh niên kia một mình lưu lại đứng trầm mặc một lúc lâu, rồi hét lên tức giận: “Tiểu nhị, mang rượu tới!” Khiến nhiều người giật mình kinh sợ.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh ra khỏi Cẩm Tú Lâu, Sở Vân Phi từ lâu đã không thấy bóng dáng, nội lực khí tức vừa người đáng ngờ kia cũng không cảm nhận được.

Sở Phi Dương xem xét qua một lượt các nơi, phát hiện trên tường có một số ký hiệu cầu thả, cười nói: “Tiểu tử này thật cũng không phải ngốc, còn biết lưu lại cho chúng ta ký hiệu. Đi thôi.” Sở Phi Dương kéo Quân Thư Ảnh đang chuẩn bị thi triển khinh công, lại bị Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng giữ chặt.

“Chờ một chút.”

“Sao vậy?!” Sở Phi Dương hơi ngạc nhiên, rồi sau đó lại nghĩ một chút, trên mặt dần hiện lên nét tươi cười ranh mãnh. Ghé sát vào Quân Thư Ảnh khẽ cười nói: “Chẳng lẽ...căn bản không hề có nhân vật đáng ngờ nào cả? Mà do ta cùng Chân Thủy Môn môn chủ kia nói chuyện, người mất hứng?!”

Quân Thư Ảnh lờm Sở Phi Dương một cái, hừ lạnh, nói: “Người đáng ngờ đương nhiên là có, ta cần gì phải lấy chuyện này ra lừa gạt?”

“Nga?!” Sở Phi Dương nâng cao âm cuối mang theo chút ngả ngớn, khuôn mặt luôn luôn ôn nhu loan thành hình dạng sung sướng, ý vị thâm trường thấp giọng cười nói: “Vậy...Thư Ảnh a, nếu thật sự vất vả lắm mới có được manh mối, vì sao người không cho ta đuổi theo, lại thả cho con đường sống? Đây không phải thói quen của người a.”

Quân Thư Ảnh xê dịch thân thể né tránh gương mặt quá gần của Sở Phi Dương, đi về phía ký hiệu Sở Vân Phi lưu lại.

“Người không cảm thấy, mọi thứ đều quá mức trùng hợp hay sao?”
Quân Thư Ảnh liễm mi nói.

“Nguyện nghe cho tỏ.” Sở Phi Dương cười gật gật đầu.

“Đầu tiên là có người qua đường quái lạ khiêu khích chọc ta ra tay, giống như lơ đãng mà làm rớt kiếm, để kiếm rơi vào tay ta. Rồi Sở Vân Phi có được tin tức tới nhà chúng ta tìm kiếm. Sau đó cậu ta mang kiếm chạy về Thiên Sơn. Tại sao lúc cậu ta lấy được không kiếm tra, mà khi đang vội vàng đi trên đường, lại nghĩ đến kiếm tra kẻ hở trên chuôi kiếm, rồi phát hiện ra mảnh giấy phó ước cho người? Mà lúc này, lấy nội lực thâm hậu của người đáng ngờ kia, rõ ràng có thể dễ dàng che dấu, lại cố tình để bại lộ hành tung của mình. Sở Vân Phi không đợi chúng ta bàn bạc xong đã lập tức đuổi theo, còn lưu lại ký hiệu. Này quả thực giống....một âm mưu đã được thiết lập, muốn đưa người đến nơi nào đó.” Quân Thư Ảnh nói tới từng việc, trầm ngâm trong chốc lát lại tiếp: “Tóm lại ta cảm thấy Sở Vân Phi cùng người đáng ngờ kia giống nhau...”

“Không thể tin?!” Sở Phi Dương tiếp hỏi.

Quân Thư Ảnh mang vẻ mặt nghiêm trọng gật đầu. Sở Phi Dương cười ha ha, ôm bả vai Quân Thư Ảnh vỗ vỗ, thở dài một hơi, vui mừng nói: “Quân đại công tử của ta a, rốt cuộc là từ khi nào, người nguyện ý quan tâm đến sự an toàn của Sở Phi Dương ta a? Người cứ tiếp tục như thế, sau này ta đời đời kiếp kiếp đều phải dây dưa bên người, không thể siêu thoát rồi.”

Sắc mặt nghi kị ngưng trọng của Quân Thư Ảnh hơi hòa hoãn lại, nhúu nhúu khóe miệng nói: “Đời đời kiếp kiếp của người không khỏi cũng quá tiện nghi đi.”

“Toàn bộ lỗ vốn bồi cho người ta đều nguyện ý, người thì sao, có bằng lòng hay không?” Sở Phi Dương cười đến mê hoặc lòng người.

“.....” Quân Thư Ảnh xoay người sang chỗ khác, ho nhẹ một tiếng: “Vẫn là nói chuyện trước mặt đi. Sở Vân Phi kia...”

“Ta không lo lắng về cậu ta.” Tuy rằng không nhận được đáp án như ý, nhưng do Sở Phi Dương từ lâu đã quá thấu hiểu và lý giải sâu sắc hành động của Quân Thư Ảnh, cũng đành thuận theo ý y thay đổi đề tài: “Hắn lòng dạ ngay thẳng, bộ dáng chính trực, nghiêm túc không giống ngụy trang. Huống hồ nếu ta đã kết giao với người bằng hữu này, đương nhiên sẽ không hoài nghi thái độ làm người của người đó. Nếu cuối cùng chứng minh ta sai rồi...” Sở Phi Dương cười cười: “Vậy chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo thôi.”

Quân Thư Ảnh nghe xong, cười lạnh nói: “Ta đã quên mất Sở đại hiệp là người chính trực đức độ, lòng dạ bao dung. Trái lại, ta trời sinh tính đa nghi, là kẻ tiểu nhân.”

“Người cam nguyện vì ta làm ‘tiểu nhân’, hẳn biết rằng ta thương yêu nhất cũng chính là loại ‘tiểu nhân’ này của người a.” Sở Phi Dương thấy khuôn mặt Quân Thư Ảnh không vui, trong lòng âm thầm nói.

“Người vì ta làm tiểu nhân, ta cũng vì người làm tiểu nhân, hai tên tiểu nhân, chẳng phải quá hợp.” Sở Phi Dương ôm Quân Thư Ảnh cười nói, lại lấy tay chạm vào ấn ký Sở Vân Phi lưu lại. “Chuyện đã đến mức này đến tột cùng là ai bày bố, thay vì ở đây phí công suy đoán, không bằng nhanh nhanh đuổi theo, mới có thể tìm ra chân tướng.”

Sở Phi Dương nếu đã nói thế, Quân Thư Ảnh cũng không phản đối nữa. Hai người cùng nhau lần theo ký hiệu, thi triển khinh công đuổi theo, vừa ra khỏi thành, lập tức hướng đường núi đi tới.

Ở trên núi không bao lâu, chợt nghe cách đó không xa truyền đến vài tiếng động. Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh nhìn nhau, đồng thời theo hướng âm thanh bay đi.

Phía trước thế nhưng chính là vách đá dựng đứng, Sở Vân Phi đứng ở nơi cách xa vách đá, hướng phía trước hô: “Vị huynh đệ này, thứ trên tay người quả thật chính là vật của bốn môn, hy vọng người mang vật trả lại, tại hạ sẽ thay mặt sư môn hậu tạ thỏa đáng.”

“Phi! Người hống tiểu hài tử ba tuổi sao! Ta nói cho người biết, người dám bước lên phía trước một bước, ta sẽ đem thứ này ném xuống.” Thanh âm này truyền tới, khàn khàn khàn khàn, hoàn toàn không chứa nội lực.

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh liếc nhau một cái, tiếp tục án binh bất động, chỉ nghe thấy Sở Vân Phi có chút lo lắng hô: “Đừng, người ngàn vạn lần đừng làm vậy! Ta nói chính là sự thật. Ta biết kiếm không phải do người偷, chỉ cần người trả lại cho ta, ta cam đoan sẽ không truy cứu nữa!”

“Người cam đoan?! Người là nhân vật nào?! Cam đoan của người ta có thể tin sao?!” Thanh âm kia chế giễu nói: “Trừ phi là Sở Phi Dương của Thanh Phong Kiếm Phái, người mà dù mắt bị mù vẫn dám đơn đao phó ước – Sở Phi Dương, hử mà nói, ta ít ra còn có thể tin tưởng chút.”

“Ta với huynh ấy cùng nhau đến a! Huynh ấy lập tức sẽ tới thôi!” Sở Phi Dương vội la lên.

Sở Phi Dương nghe đến đó, muốn đứng dậy đi ra ngoài, bị Quân Thư Ảnh giữ lại ý bảo đợi thêm lát nữa

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Sở Phi Dương cúi đầu nhìn Quân Thư Ảnh, thuận theo lực đạo của y một lần nữa cúi xuống. Năm lấy bàn tay đang kéo hăn đưa lên miệng gặm vài cái, nở nụ cười, trong bóng đêm hắc ám lộ ra chiếc răng nanh trắng bóng.

Quân Thư Ảnh chờ hăn gặm xong, lặng lẽ rút tay về, chà chà bàn tay dính đầy nước miếng của Sở Phi Dương lên quần áo, vẫn như cũ nhì chăm chú phía trước.

Tại vách núi đen thẫm cách đó không xa, Sở Vân Phi vẫn nỗ lực khuyên nhủ người nam nhân đang cầm kiếm kia.

“Vị đại ca này, người đừng kích động. Người...người đứng vững một chút, nơi đó rất nguy hiểm.” Sở Vân Phi vội la lên.

“Dối trá!” Thanh âm khàn khàn kia cười nhạo một tiếng nói: “Dối trá đến cực điểm! Tiểu tử ngươi rõ ràng là vì thanh kiếm này đi.”

“Không, không phải.” Lời nói lấp bắp của Sở Vân Phi đã bại lộ ý nghĩ của cậu.

Người nọ lại hừ lạnh một tiếng, tiếp tục sắc bén nói: “Tiểu tử nhà ngươi, nói dối còn không chớp mắt. Ta nói cho ngươi biết, thứ này, không phải ta偷 được, cũng không phải ta nhặt được. Mà là có người tặng cho ta! Bản đồ kho báu giấu trong kiếm này, nhất định phải là của ta!”

“Kiếm này được lưu trong phái nhiều năm như vậy, thật sự không có giấu bản đồ kho báu nào a.” Sở Vân Phi thật sâu bất đắc dĩ nói.

“Còn muốn gạt ta! Ta nói cho người biết, người đã nói kiếm này là của người, vật hồng này ta có thể cho người, nhưng bảo đồ giấu trong đó là của ta!”

“Được được, bảo đồ gì cũng đều cho người, người mau đưa thanh kiếm trả lại cho ta.” Sở Vân Phi vội la lên.

“Ta không tin người! Người nói người quen biết Sở Phi Dương, vậy bảo hãnh đến mà lấy!”

Hai người cứ tiếp tục cuộc đối thoại không thể có kết quả. Sở Phi Dương nhin không được, trạc trạc bả vai Quân Thư Ảnh, ý bảo y hiện tại đi ra ngoài.

“Để làm gì?” Quân Thư Ảnh quay đầu lại dùng khẩu hình hỏi, thần tình nghi hoặc.

Sở Phi Dương cũng không giải thích, chỉ hướng y cười cười, vẫn như cũ ý bảo y ra ngoài trước. Quân Thư Ảnh tuy rằng không hiểu gì, nhưng vẫn gật gật đầu đi ra ngoài.

“Yêu, lần này lại là cây hành củ tỏi nào tới nữa a?!” Thanh âm kia lại reo lên.

Lời nói còn chưa dứt chỉ nghe thấy “Sưu” một tiếng xé gió, kèm theo đó là tiếng kêu đau đớn.

“Người...người dám đả thương ta! Người...”

“Người làm gì vậy?! Kiếm còn đang ở trên tay gã, sao người có thể làm như thế?!” Sở Vân Phi cũng nổi giận nói.

Quân Thư Ảnh không để ý tới cậu, chỉ lạnh lùng đáp: “Ta chẳng những dám đả thương người còn dám giết người. Kiếm trong tay người là quan

trọng với tiểu tử này, chứ đối ta lại không đáng giá một đồng. Người nếu muốn chết cứ việc tiếp tục càn quấy.”

Sở Phi Dương ngẩng đầu, nhìn thấy bóng dáng thon dài của Quân Thư Ảnh đứng khoanh tay dưới ánh trăng, cười lắc lắc đầu, cúi người chui vào trong rừng.

“Người! Được lắm! Ta hiện tại liền lập tức ném thanh kiếm xuống!”
Nam nhân kia quát to một tiếng.

“Đừng a! Vị đại ca này, người đừng nghe người này nói hươu nói vượn. Người đã quên yêu cầu vừa rồi hay sao? Người, người chờ Sở đại hiệp một chút đi.” Sở Vân Phi hét lên, muốn tiến đến phía trước nhưng lại không dám, cảm giận hướng Quân Thư Ảnh kêu la: “Sở đại ca đâu? Phái Thiên Sơn ta cùng người không có thù oán gì, người lại cố ý đến làm loạn a?”

Quân Thư Ảnh tiếp tục không để ý đến cậu, lại nói với người nọ: “Dám ném người liền ném đi, cũng không biết kiếm rơi xuống đất trước hay người rơi xuống đất trước đâu.”

Người nọ xoay tới xoay lui, một ít cát đá bị đập trúng lăn xuống vách núi, kiếm trong tay gã cũng suýt rơi xuống theo.

Sở Vân Phi con mắt trừng lớn, nghĩ muốn xông lên phía trước, nhưng Quân Thư Ảnh lại lao ra trước cậu, bóng dáng như mị*(yêu ma). Nháy mắt đã tới bên cạnh vách núi. Nhưng hai người còn chưa kịp tới trước mặt người nọ, phía sau vách núi xuất hiện một bóng người, chỉ là chợt lóe, một trận gió thổi qua, Sở Phi Dương đã ôm lấy người kia đứng ở trước mặt Quân Thư Ảnh và Sở Vân Phi.

“Sở đại ca!” Sở Vân Phi giật mình, sau đó là hưng phấn mà tiến lên kêu.

Sở Phi Dương cười cười, tay phải ôm một người quần áo tả tơi, khuôn mặt dơ bẩn, tay trái đem Hiếu Tinh kiếm đưa cho Sở Vân Phi.

Sở Phi tiếp nhận vội vàng kiểm tra, sau khi xác định là thật mới dám thở dài nhẹ nhõm, cảm kích nói lời cảm tạ với Sở Phi Dương.

“Không cần giữ lễ tiết như thế, ta trái lại còn có chút vấn đề, muốn hỏi vị “đại ca” này.” Sở Phi Dương điểm huyết đạo của gã, cười tủm tỉm tiến đến trước người nọ.

“Người...người là ai?!” Người nọ mở to hai mắt hoảng sợ nói.

“Người không phải mới vừa rồi vẫn còn ồn ào muốn gặp tại hạ sao.” Sở Phi Dương cười nói.

“Sở Phi Dương, Sở Phi Dương của Thanh Phong Kiếm Phái sao?” Người nọ ánh mắt lại trừng càng tợn.

Sở Phi Dương một mặt cười gật đầu, một mặt cảm thán lời này sao lại quen tai như vậy, người quá nổi danh quả nhiên không phải tốt a.

“Hải, hồng thủy lụt miếu Long Vương...” Người nọ nhếch miệng cười nói, lại bị Sở Phi Dương chặn ngang: “Ít theo ta loạn làm thân, ta hỏi người mấy câu, người thành thật trả lời cho ta.”

“Được, được, ngài hỏi, ngài hỏi!” Người nọ nịnh nọt cười nói, trên khuôn mặt bần thiêu chỉ có răng nanh cùng ánh mắt là có thể trông thấy rõ ràng, “Ta nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn! Muốn làm năm...”

“Người là ai?” Sở Phi Dương hỏi.

“Giang Tam.” Người nọ sáng khoái trả lời.

“Đang làm gì?” Sở Phi Dương tiếp tục hỏi.

“Đệ tử Cái Bang.” Người kêu Giang Tam tự hào đáp.

“Nga, ăn xin a.” Sở Phi Dương gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

“Sở đại hiệp ngài hiểu lầm rồi, đệ tử Cái Bang cùng với ăn xin tầm thường làm sao giống nhau...” Người nọ nước miếng văng tứ tung bất mãn nói.

“Ăn xin không tầm thường...không phải vẫn là ăn xin sao.” Từ nãy đến giờ, Sở Vân Phi vẫn cùng Quân Thư Ảnh ngoan ngoãn đứng sau Sở Phi Dương nghĩ nghĩ nói.

“Người xú tiểu tử này! Có phần cho người xen vào nói sao?!” Giang Tam trừng mắt nhìn về phía Sở Vân Phi, bộ dáng hung ác như muốn bổ nhào về phía trước, đáng tiếc do huyết đạo bị chế trụ nên không thể động đây.

“Kiếm này người lấy được từ đâu?” Sở Phi Dương tiếp tục hỏi. Vừa rồi lúc hấn túm được người này, vẫn chưa nhận thấy được gã có nội lực. Tuy rằng người có nội lực cao cường, có thể dễ dàng thu liễm nội lực không cho người khác phát hiện nhưng nếu muốn làm cho kinh mạch cả người trống trơn không một tia chân khí lưu động — Sở Phi Dương hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, còn chưa gặp qua công phu kiểu này.

“Là một người thần bí võ công rất lợi hại giao cho ta!” Giang Tam trả lời.

“Việc này ta cũng thấy được. Khi ta đuổi theo người nọ đến trên núi, gã xuyên qua rừng cây bên kia. Ta chậm hơn hẳn một bước khiến cho hắn tiến vào trong rừng chạy thoát. Ta đi vào nơi đây thì nhìn thấy người này.” Sở Vân Phi chứng thật nói.

“Vậy người nói giấu bản đồ là làm sao?”

“Cũng là người kia nói.”

“Ồ ngôn loạn ngữ.” Quân Thư Ảnh vẫn im lặng không lên tiếng nãy giờ hừ lạnh một tiếng: “ Nếu thực sự có giấu bản đồ kho báu, người kia vì

sao không tự mình độc chiếm, mà lại đưa cho tên khất cái dơ bẩn như người.”

Giang Tam vừa rồi bị Quân Thư Ảnh đâm mấy châm, lại bị y uy hiếp, đối y có chút kiêng kị, nên cũng thành thành thật thật đáp: “Ta trước kia cứu người nọ một mạng, gã nói để báo đáp, ta có thể yêu cầu một thứ. Ta nói muốn rất nhiều vàng bạc châu báu, gã liền đưa vật này cho ta. Chúng ta đã giao hẹn ở trong này gặp mặt, không nghĩ bị tiểu tử này đuổi đến, nói đây là kiếm của hã.”

“Kiếm đúng là của ta! Hơn nữa ta ở trong phái cũng chưa từng nghe nói trong kiếm giấu bí tịch hay bản đồ kho báu gì, nó chỉ là một thanh kiếm gãy mà thôi. Nếu trong đó có kỳ hoặc, sư phụ nếu đã bảo ta tìm về, không có lý gì không nói cho ta biết.” Sở Vân Phi cãi lại.

Sở Phi Dương nâng tay ngăn lại cậu, nghĩ nghĩ lại hỏi Giang Tam: “Người có thấy mặt người nọ không?”

“Không có.” Giang Tam đầu lắc như cái trống bỏi: “Hã nguyên bản là đại hồ tử, lại che mặt, ta cái gì cũng không nhìn thấy.”

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh nhìn nhau, đều có chút nghi hoặc. Sở Vân Phi thì cẩn thận thu hồi kiếm của cậu.

Giang Tam nhìn trái nhìn phải, nuốt nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: “Cái kia... Sở đại hiệp, người hỏi xong rồi đi, có thể thả ta đi.”

Sở Phi Dương nhìn gã một cái lại hỏi: “Bản đồ giấu ở nơi nào?”

Giang Tam nhìn Sở Phi Dương vài lần, lại hắc hắc nở nụ cười: “Sở đại hiệp, cái này là người khác vì báo ân mới đặc biệt cho ta a. Tiểu tử này lại nói chắc chắn rằng bọn họ không giấu bản đồ nào bên trong. Dựa theo giang hồ đạo nghĩa, bảo kho đồ giấu bên trong như thế nào cũng nên là của ta đi.”

Sở Phi Dương liếc mắt nhìn Sở Vân Phi một cái, hướng Giang Tam gật đầu nói: “Nếu đã không phải của phái Thiên Sơn thì hiển nhiên là của người.”

“Sở đại hiệp nói, người đã tin chưa.” Sở Vân Phi hòa theo.

“Tin, tin.” Giang Tam hí mắt cười.

Sở Phi Dương giải huyết đạo cho Giang Tam. Giang Tam lão đảo vài cái mới đứng vững, nhu nhu tứ chi, cười cười với ba người phía trước.

“Việc này, Sở đại hiệp, ta còn có một yêu cầu.”

“Người đừng có được một tắc lại muốn tiến một thước, giết người chúng ta cũng có thể tìm được.” Quân Thư Ảnh uy hiếp nói.

“Ai yêu, vị đại hiệp công tử này, bộ dạng nhìn tốt như vậy, đừng có động một tý là sát sát giết giết được không.” Giang Tam trái lại tuyệt không sợ, còn cười cười.

“Yêu cầu gì, người nói đi.” Sở Phi Dương nói.

“Bảo khố đồ giấu trong này, nó nói đến một nơi vô cùng xa xôi, trên đường không biết có những nguy hiểm gì. Sở đại hiệp, người xem xem ta này, một mình ta — không thể lấy nổi a. Tự dừng lại lãng phí nhiều tài bảo như vậy.” Giang Tam vẻ mặt đau khổ nói.

“Người muốn ta giúp người tìm bảo?” Sở Phi Dương hỏi.

“Không phải giúp a, ta là nói, Sở đại hiệp, chúng ta hợp tác. Người giúp ta tìm bảo, ta với người phân tiền, được không?” Giang Tam cười lấy lòng đáp.

“Sở đại ca, người này nói bậy, đừng tin gã.” Sở Vân Phi nghiêm mặt nói, “Phái Thiên Sơn ta căn bản không giấu bảo khố đồ gì, thì tìm được cái

gì trong bảo khố a. Chúng ta đừng có mắc mưu hãn.”

Sở Phi Dương dùng ánh mắt trấn an Sở Vân Phi, nhướn mày với Giang Tam, cười cười nói: “Thành giao, đồ đưa ra đây đi.”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Giang Tam liếm liếm đôi môi khô khốc, cười cười: “Nếu Sở đại hiệp đã nói như vậy, ta đương nhiên là tin a.” Nói xong chậm rãi lui về phía sau.

Quân Thư Ảnh từng bước tiến về phía trước, đề phòng nhìn nhìn gã.

Giang Tam hướng phía sau, chỉ chỉ vực sâu muôn trượng dưới chân, lại hướng Quân Thư Ảnh chớp chớp mắt vài cái nói: “Đại mỹ nhân, người lo lắng ta nghĩ quần nhảy xuống sao? Tâm địa người thật tốt, thật tốt.” Nói xong hắc hắc cười hai tiếng.

Quân Thư Ảnh sắc mặt trầm, không vui đáp: “Bớt sàm ngôn đi, vật nợ mau đưa ra đây.”

“Đừng nóng giận, đừng nóng giận, ta giao, ta giao.” Giang Tam lui đến vách đá, ngồi xổm xuống, bàn bên sườn dốc sờ soạng một lát, lấy ra một quyển gì đó màu vàng cũ nát.

“Người đem đồ giấu ở đó từ lúc nào?” Sở Vân Phi mở to hai mắt.

“Tiểu tử miệng còn hôi sữa, chẳng nhẽ hạ cữu lưu sư phụ người kia chưa dạy người rằng, võ công tốt chưa bằng đầu óc tốt sao?” Giang Tam giễu cợt nói.

“Người, người dám vũ nhục sư phụ ta!” Sở Vân Phi tức giận muốn rút kiếm lại bị Sở Phi Dương ngăn lại.

“Nếu chúng ta đã đáp ứng hợp tác, không nên lại có những tranh cãi vô vị.” Sở Phi Dương hướng hai người nói, lại quay sang hỏi Sở Vân Phi: “Người muốn trở về Thiên Sơn hay muốn đi cùng chúng ta?”

Sở Vân Phi có chút khó xử nhíu mày, suy nghĩ một lát nói: “Đệ thấy hay là nên đi cùng với các huynh. Tuy rằng đệ cũng không biết Thiên Sơn bọn đệ có cái gì giấu trong bảo khố đồ, có điều nếu tên khất cái này đã luôn miệng nói là vật ở trong thanh kiếm, đệ đương nhiên muốn tìm hiểu rõ ràng.”

Giang Tam nghe xong cười nhạo một tiếng: “Yêu, lúc chưa thấy được thứ này thì một mực chắc chắn không có, sao sau khi thấy lại hoài nghi cùng Thiên Sơn người có quan hệ? Ta có thể nói cho người, hiện tại thứ này là của ta, với phái Thiên Sơn người một chút liên quan đều không có. Mặc kệ tìm được bảo vật gì, các người một cái lông gà cũng đừng mong nghĩ đến.”

“Người cửu lưu tiểu nhân, nghĩ mọi người đều tham tài giống ngườiisao?”

“Người không tham tài, người không tham tài thì không cần đi theo!” Giang Tam trợn tròn mắt, may may không cho.

“Ta đương nhiên muốn đi, nhưng ta không phải vì tiền tài bảo vật...” Sở Vân Phi đỏ bừng mặt giải thích.

“Nói đi nói lại, còn không phải luyến tiếc không muốn đi. Cũng đúng a, bản đồ cũ kỹ như vậy, không biết giấu hi thế trên bảo gì nga.” Giang Tam đem bản đồ nhét vào lồng ngực, vẻ mặt hèn mọn hướng Sở Vân Phi nói.

“Người! Ta đã nói không phải vì số tài bảo này, Sở Vân Phi tức giận, “Mặc kệ là như thế nào, việc này cùng phái Thiên Sơn có quan hệ, ta thân là đại đệ tử phái Thiên Sơn, đương nhiên muốn đi tìm hiểu cho rõ ràng.”

“Nói còn hay hơn hát.” Giang Tam khinh thường ngoáy ngoáy lỗ tai. “Muốn đi thì cứ đi, ta sẽ không ngăn cản người, nhưng mà đến một xác chết cũng đừng mong ta cho người.”

“Ai thèm!”

“Người a.”

“Người, người vô si.”

“Khách khí, khách khí, người cũng không kém là bao.”

.....

Sở Vân Phi chưa từng gặp qua người nào vô lại không nói lý như vậy, mà thời khắc này lại không thể đánh người, chỉ tự tức giận đến sôi máu.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ lắc lắc đầu, lôi kéo Quân Thư Ảnh đi về hướng chân núi.

Hai người trở lại tiểu viện vừa được tu sửa mới hoàn toàn, vào phòng ngủ, đóng cửa phòng ngăn cách gió tuyết bên ngoài, trong phòng có chậu than nướng sưởi ấm, lại có noãn hương tràn ngập, thoải mái như xuân.

Sở Phi Dương cười ngoại bào, nói với Quân Thư Ảnh: “Người tắm rửa trước đi, ta đi xem Tiểu Thạch Đầu, sẽ lập tức trở lại.”

Trong những sư huynh đệ Sở Phi Dương thỉnh đến trùng tu đình viện phòng ốc, một số là cao thủ tinh thông cơ quan số thuật kì kỹ thâm xảo. Sở Phi Dương đã có ý định cùng Quân Thư Ảnh ở chỗ này an cư đương nhiên muốn đem hết thầy tu chỉnh sửa sao cho thoải mái và thuận tiện nhất. Chúng đệ tử Thanh Phong Kiếm Phái được đại sư huynh nhờ vả đều dốc lòng dốc sức, dùng hết mọi biện pháp đem tất cả tài năng ra cải tạo đình viện này.

Trong đó có vài người đệ tử tiêu phí mấy ngày công sức đào đất tạo kênh dẫn đến khe suối bên chân núi. Lại ở phía sau phòng ngủ dựng nên gian bếp lịch sự tao nhã mà tinh xảo, nước suối được dẫn về đây có thể đun nóng ngay, thế nên bất cứ lúc nào cũng có nước nóng ấm áp thanh sạch để

dùng. Đây là nơi Quân Thư Ảnh thích nhất. Sở Phi Dương cũng dùng nơi này thỏa mãn niềm vui, nhiều đêm tùy tâm sở dục thực hành những ý tưởng quá phận của mình.

“Người chậm đã.” Quân Thư Ảnh gọi Sở Phi Dương, nhìn hắt quay người lại, mới khó hiểu nói: “Ta thấy sự việc này không đơn giản như vậy, người thật sự muốn theo tên khất cái kia tìm kho báu nào đó sao?”

“Chuyện này cùng phái Thiên Sơn có quan hệ sâu sắc, ta không thể bỏ mặc làm ngơ.” Sở Phi Dương đưa tay ôm chầm Quân Thư Ảnh, hôn nhẹ lên lưng y, cười nói: “Đang lo lắng cho ta sao?”

“Chuyện của phái Thiên Sơn có quan hệ gì đến người đâu? Chẳng nhẽ người không cảm thấy có người muốn đem người liên lụy vào sao?” Quân Thư Ảnh nhíu mày nghi hoặc: “Nếu người đi, chẳng phải sẽ toại nguyện người tasao?!”

“Đã có người muốn ta đi, ta hà tất gì không toại nguyện cho hã?” Sở Phi Dương ôm chặt Quân Thư Ảnh cười đáp: “Hơn nữa không phải có người đồng hành sao? Người chính là thủ tịch đại đệ tử của Sở Phi Dương ta, vừa lúc để vi sư nhìn xem, bản lĩnh hảo đồ nhi này rốt cuộc có bao nhiêu.”

“Dù sao cũng không thể bằng người.” Vừa nói đến võ công, Quân Thư Ảnh sẽ quên ngay những thứ khác, không vui lắm bầm vài tiếng.

“Vừa vặn, cái gọi là kho báu này chưa biết giấu gì đâu. Nếu là có quan hệ với Thiên Sơn, có khi lại là bí tịch võ công bị thất truyền cũng nên.”

Sở Phi Dương vừa nói xong, không ngoài ý muốn nhìn thấy Quân Thư Ảnh tròn mắt vừa chuyển, cả người như sáng lên, không khỏi âm thầm buồn cười.

“Được rồi. Hảo đồ nhi, mau chút cởi hết y phục ngoan ngoãn chờ vi sư.” Sở Phi Dương ngả ngón gãi gãi cầm Quân Thư Ảnh. Nhân lúc y còn đang đắm chìm mặc sức tưởng tượng với võ công bí tịch, bóng dáng chợt lóe biến mất. Phòng phía sau truyền đến vài âm thanh không nén được, khiến ý cười nơi khóe mắt càng sâu thêm. Cước bộ nhẹ nhàng đi đến phòng Tiểu Thạch Đầu.

Không biết có phải là do ở lâu cùng Cao Phóng, Tín Vân Thâm chiều cổ hài tử khá là chu đáo, Sở Phi Dương từ khe cửa nhìn vào, bên giường là đồ chơi của Tiểu Thạch Đầu vút mỗi nơi một thứ, Tín Vân Thâm thì trên giường bọc chăn chỉ lộ mỗi cái đầu, hảo hảo ôm Tiểu Thạch Đầu vào trong ngực, một lớn một nhỏ đều đang ngủ say.

Sở Phi Dương vốn là đến bảo Tín Vân Thâm trở về trên núi, nhưng nhìn thấy cảnh này, cũng không nổi đánh thức, liền nhẹ nhàng đóng cửa lại, trở về.

Lúc trở về phòng ngủ, trong phòng đã không còn một bóng người, chỉ có vài kiện y vật rơi rụng ở ghế trên giường. Xem trong mắt Sở Phi Dương là vô hạn hấp dẫn nói không nên lời.

Trong tiểu gian phía sau phòng ngủ ầm ầm truyền đến tiếng nước, Sở Phi Dương nhẹ nhàng đẩy cửa ra, một luồng hơi nóng phả vào mặt. Đi về phía bình phong chỉ thấy bên trong mộc dũng, Quân Thư Ảnh nhắm hai mắt, thỏa mãn nửa ngồi bên thành mộc dũng. Bả vai trơn bóng lộ ra bên ngoài làn nước, trên xương quai xanh vẫn còn dấu hôn chưa tan.

Mỗi một ti dấu vết trên khối thân thể này, đều do chính tay hắn tạo nên. Mỗi chỗ mẫn cảm của thân thể này cũng là hắn tự tay khai phá. Mỗi nơi trên thân thể này, cũng chỉ có hắn được phép đụng vào vuốt ve. Sở Phi Dương chậm rãi đến gần, hai tay ấn lên đầu vai hấp dẫn kia, nhẹ nhàng vuốt ve.

Quân Thư Ảnh thoải mái ngẩng đầu lên, trong cổ họng phát ra tiếng rên thỏa mãn.

“Thoải mái không?” Sở Phi Dương nhẹ nhàng xoa ấn huyệt vị, khiến cho cơ thể y thả lỏng ra.

Quân Thư Ảnh cúi đầu ân một tiếng, nâng lên bàn tay ướm sưng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa bóp mu bàn tay Sở Phi Dương, xem như khen ngợi.

Bộ dáng nhu thuận như thế, cũng chỉ vì một mình hắn mà triển lộ.

Sở Phi Dương cúi đầu, từ trán Quân Thư Ảnh bắt đầu hôn xuống, trượt đến cái mũi cao thẳng, đi tới đôi môi hơi hơi mở ra dường như đang chờ đợi hắn.

“Quần áo người sẽ bị ướt..” Thanh âm nhắc nhở của Quân Thư Ảnh tiêu thất tại nơi hai đôi môi tiếp xúc nhau.

Chỉ nhẹ nhàng trêu chọc cái lưỡi mềm mại kia liền tự nguyện đưa ra, để cho hắn tùy ý hút quăn.

Sở Phi Dương cũng không hôn lâu lắm, lúc môi lưỡi dây dưa tách nhau phát ra âm thanh vang dội. Quân Thư Ảnh tựa hồ không quen Sở Phi Dương nhanh như vậy đã buông tha mình, đầu lưỡi hồng nhuận theo Sở Phi Dương rời đi hơi hơi lộ ra.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Sở Phi Dương đứng dậy, Quân Thư Ảnh mở to mắt khó hiểu nhìn hăn, khuôn mặt nghiêng nghiêng mang theo vẻ liêu nhân cùng vô tội.

“Đừng có gấp, ta chỉ muốn cởi áo ra thôi. Nếu thực làm ướt, người không chịu thu dọn, tất cả lại đổ lên đầu ta.” Sở Phi Dương chế nhạo nói.

Quân Thư Ảnh tự biết đuối lý, trầm mình xuống nước, im lặng không nói.

Sở Phi Dương thấy y bình tĩnh quay mặt đi, giống mọi ngày khi đề cập đến làm việc nhà, y thường hay lảng tránh không nói chuyện, chỉ cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười. Nhìn nhìn bả vai bạch ngọc lui vào trong nước, hăn miễn cưỡng kiềm chế tâm trạng ngửa ngửa khó nhin, thuần thực cởi ra y phục toàn thân, giống như con ác lang bỏ nhào qua.

“Hảo đồ nhi của ta, mau mau đem chân mở ra.” Sở Phi Dương đề lên Quân Thư Ảnh, nhe răng cười.

Quân Thư Ảnh bị hăn đột ngột nhào lại đây, vội dùng hai tay khoát lên thành dững mới đứng vững được, vừa định lên tiếng trách cứ lại bị Sở Phi Dương ôm chặt dưới nách, mở miệng ngậm lấy đóa thù du bên trái. Quân Thư Ảnh chỉ đành cắn mạnh môi dưới, hai tay vòng sau đầu Sở Phi Dương, hít một hơi thật dài.

Hai điểm trước ngực đã tùy ý bị đùa bỡn, lúc này dư vị còn lưu lại kia dễ dàng làm chúng cương cứng, khoái cảm tinh tế theo môi lưỡi ẩm ướt dây dưa lan tràn ra toàn thân.

Sở Phi Dương ngậm vào rồi nhả ra, cười khê hỏi: “Thoải mái không? Muốn tiếp tục không?”

Quân Thư Ảnh quay đầu đi, hai tay ôm Sở Phi Dương lại âm thầm bỏ thêm chút lực đạo.

Sở Phi Dương lấy tay nâng cằm y lên, để y nhìn thẳng vào mình. Dưới ánh mắt chăm chú của Quân Thư Ảnh, hắn cố ý cười khê vươn đầu lưỡi, liếm một chút nụ hoa sừng đỏ kia, không ngoài dự liệu nghe được tiếng thở dốc dồn dập.

Vừa chạm vào lại lập tức tách ra khiến Quân Thư Ảnh bắt đầu bất mãn, hai tay ôm chặt Sở Phi Dương không an phận động vài cái, khép hờ đôi mắt nhú mày nói: “Người...liếm ta...”

“Liếm như thế nào? Nói rõ ràng cho ta nghe.” Sở Phi Dương hít thật sâu hương vị tươi mát trên người Quân Thư Ảnh, dùng âm thanh trầm thấp mỉa hoặc dụ dỗ.

Quân Thư Ảnh không muốn nói thêm bất cứ gì nữa, chỉ hừ nhẹ hai tiếng, không nhin được động đậy thân thể, hai tay ôm đầu Sở Phi Dương, thân thể hơi hơi ngửa ra, đem nơi mẫn cảm trước ngực đưa đến bên môi hắn.

Động tác rất nhỏ này lại khiến dục hỏa trong cơ thể Sở Phi Dương hùng hực bùng cháy, không còn hứng thú muốn trêu chọc y nữa, hắn thầm nghĩ phải đè người dưới thân xuống, ở trên người y hung hăng tận hưởng.

Sở Phi Dương một tay nâng Quân Thư Ảnh lên, để hai người thay đổi vị trí. Hắn dựa vào thành giường rộng lớn, rồi để Quân Thư Ảnh ngồi lên đùi hắn, lại dùng sức tách hai chân y ra, nhượng y ngồi yên trên người mình.

Sở Phi Dương dùng sức đỡ lấy vòng eo tinh tế của Quân Thư Ảnh, môi lưỡi tại trước ngực y tàn sát bừa bãi. Đôi bàn tay to chậm rãi sờ xuống dưới,

ở hai khóa thù du bóp nhẹ, sau đó liền trượt đến hạ thân y lúc này đang thật to rộng mở tùy ý vỗ về chơi đùa.

Thân thể không hề phòng bị mà bại lộ dưới tay Sở Phi Dương, bị hấn tùy tâm sở dục vuốt ve, Quân Thư Ảnh ngửa đầu lên, mi gian nhú chặt để lộ ra khoái cảm pha lẫn sự khó chịu, mái tóc dài dính nước từng sợi từng sợi dán tại trên lưng cùng trước ngực.

Sở Phi Dương cầm lấy hỏa nhiệt bộ vị hơi hơi ngẩng đầu của Quân Thư Ảnh, tận tâm tận sức lấy lòng y. Lại kéo tay Quân Thư Ảnh đặt vào thứ đang ngạnh lên của mình. Cắn vành tai y, cười cười nói: “Có ngạnh không? Có lớn không? Thích không?”

Quân Thư Ảnh không thích nghe hấn hồ ngôn loạn ngữ, không hài lòng quay mặt đi, muốn bỏ tay ra. Sở Phi Dương cầm tay y, mang theo tay hai người tại dục vọng của mình động động, ồ ồ thở dốc kêu: “Thư Ảnh, Thư Ảnh...của ta.” Lại kéo mặt y qua, hàm trụ đôi môi.

Trong thanh âm thì thầm kia bao hàm tình yêu, so với dòng nước ấm áp này còn ấm áp hơn, tinh tế rót vào lòng người. Lông mày không vui của Quân Thư Ảnh nhu hòa dần. Y mở to hai mắt, nhìn thấy khuôn mặt tuần mỹ quá gần của Sở Phi Dương, song nhãn nhắm chặt, mi gian anh tuấn, tất cả đều là tình yêu say đắm đến mê muội. Trong mắt Quân Thư Ảnh xao động một mảnh mềm mại, bàn tay đang nắm dục vọng đầy hỏa nhiệt của Sở Phi Dương hơi hơi buộc chặt, chậm rãi lấy lòng hấn.

Môi lưỡi đây đưa từ kịch liệt chuyển dần đến ôn nhu. Sở Phi Dương buông tay Quân Thư Ảnh ra, theo đuôi và thắt lưng chậm rãi đến phía trước dao động, ở sau thắt lưng do dự một lát, rồi từ từ trượt xuống dưới, biến mất dưới làn nước.

“Ngô...Ân.....” Đương thời điểm một ngón tay nương theo ôn thủy cùng đầu bơi trơn đi vào, đôi môi Quân Thư Ảnh để lộ ra tiếng than nhẹ

khó kiềm chế. Sở Phi Dương buông đôi môi y ra, tay chậm rãi di chuyển, cẩn thận khuếch trương địa phương mà lúc sau phải tiếp nhận hẳn.

Quân Thư Ảnh khẽ mở đôi môi sưng đỏ, điều chỉnh hô hấp hỗn loạn.

“Thả lỏng.” Sở Phi Dương thấp giọng nói lại dùng miệng lưỡi an ủi điểm mẫn cảm trước mặt y, xua tan đi sự không thoải mái nơi y.

Phía sau chậm rãi tăng lên ba ngón tay, tại nơi cảm thấy thẹn thùng đó tiến tiến xuất xuất, thỉnh thoảng nhu lỏng, vì thứ giữa hai chân hẳn đang sôi sục đến mất kiên nhẫn mà càng ra sức mở rộng mật huyết kia, ý nghĩ như vậy càng làm tăng thêm cảm giác xấu hổ.

Quân Thư Ảnh giật giật thân thể, lên tiếng nói: “Có thể.”

Sở Phi Dương rút ngón tay ra, hai tay dùng sức nâng Quân Thư Ảnh lên, điều chỉnh vị trí hai người, cho đến khi đỉnh dục vọng của hẳn không đợi kịp, vội vã chạm đến lối vào hơi hơi rung động kia.

Sở Phi Dương nhẹ nhàng hôn hai má, khước miệng Quân Thư Ảnh, dụ hống nói: “Tự mình ngồi lên đi.”

Quân Thư Ảnh có chút bối rối cắn môi dưới, phía sau có thể cảm nhận được khối hỏa nhiệt rung động, ở huyết khẩu nhẹ nhàng ma sát, không tiến vào. Y một tay vịn vào bờ vai Sở Phi Dương, một tay chống lên đùi hẳn, chậm rãi ngồi xuống, địa phương trải qua khuếch trương chu đáo tựa như a dua lấy lòng chậm rãi nuốt vào dục vọng thật lớn kia, nội vách tiếp xúc thân mật cơ hồ cảm nhận được gân xanh nổi lên bùng bùng phẫn chấn.

Quân Thư Ảnh dừng động tác lại, liếc nhìn Sở Phi Dương một cái, từ cổ đến tai đều nhuộm màu đỏ nhàn nhạt. Sở Phi Dương biết không thể quá phận, nếu không sẽ khiến y thẹn quá thành giận, bởi vậy dịu dàng hôn lên môi y, dưới thân khẽ động, toàn bộ đi vào, nơi đó làm hẳn dục tiên dục tử, cảm giác tiêu hồn. Rồi sau đó là một đêm tận hưởng.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Khi tia sáng đầu tiên của ngày hôm sau ló hiện, Sở Phi Dương tỉnh lại trước, trong ngực đang ôm thân thể của một người, ấm áp bóng loáng, cảm giác da thịt tiếp xúc cực kỳ thân mật.

Sở Phi Dương hơi hơi cúi đầu, nhìn Quân Thư Ảnh đem khuôn mặt mặt mũi chôn ở trong chăn, nhìn không được đến gần hôn nhẹ lên thái dương y. Mái tóc dài của hai người tản ra trên gối dây dưa một chỗ, sợi tóc uốn lượn quấn lấy nhau thật là lưu luyến kiều diễm.

Tuy rằng đêm qua đã thỏa thích phóng túng, nhưng đến sáng sớm tinh thần lại phấn chấn lên. Sở Phi Dương gắng gượng đem hạ thân nhẹ nhàng cọ vào giữa hai chân Quân Thư Ảnh, bàn tay cũng không quên phủ lên hạ thể của y.

Quân Thư Ảnh bị hấn cường ép lộng tỉnh, trong lòng vô cùng khó chịu, lại bởi vì đồng sàng miên bị*(cùng giường cùng chăn) bị Sở Phi Dương dồn nén qua mức, muốn trốn cũng không biết trốn đi đâu.

Một tay Sở Phi Dương áp chế y đang khó chịu giãy giụa, hôn hai má y, động tình nói: “Đừng nhúc nhích! Kẹp chặt hai chân.” Nói xong có chút thô lỗ lấy tay mở chân Quân Thư Ảnh ra, đem dục vọng nóng như lửa đặt vào nơi non mịn trên bắp đùi y, bắt đầu chuyển động phần eo.

Hạ thân Quân Thư Ảnh bị hấn cầm hơi hơi ngẩng đầu, cũng đành bất đắc dĩ thôi giãy dụa, vẻ mặt không vui nhượng Sở Phi Dương phát tiết, nhưng một lát sau chính mình không khỏi cũng bắt đầu ý loạn tình mê. Đến tận khi cảm thấy Sở Phi Dương cố sức không tiếp tục động đậy, một dòng

ấm áp ở phần da thịt giữa hai chân trần ngập, Quân Thư Ảnh cũng tiết trên tay Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương vẫn chưa thỏa mãn động thêm vài cái, mới lấy bố khăn lau đi dấu vết trên cơ thể hai người, lại ôm Quân Thư Ảnh vùi vào trong giường.

Quân Thư Ảnh bình phục hô hấp, không khỏi oán hận: “Trầm mê trong dục vọng như vậy, người sớm muộn gì cũng tỉnh tấn thân vong.” Nghĩ nghĩ lại nói: “Còn có thể liên lụy ta.” Sở Phi Dương bật cười ra tiếng, ôm y, trên vai y gặm gặm mấy miếng.

“Người cười cái gì?” Quân Thư Ảnh không vui nói.

“Không nói, nếu nói người sẽ sinh khí.” Sở Phi Dương một bên gặm một bên phát âm không rõ đáp, “Người chỉ cần biết rằng, ta thật sự là yêu chết người.”

“Không biết xấu hổ...” Quân Thư Ảnh lẩm bẩm nhắm mắt lại, muốn nhân lúc trời còn chưa sáng ngủ tiếp.

Sở Phi Dương kéo chăn lên trùm kín đỉnh đầu hai người, một tay quấn quanh mái tóc rối rắm của cả hai, tiến đến gần bên tai Quân Thư Ảnh thì thầm những lời yêu thương vô nghĩa. Quân Thư Ảnh đã sớm tập thành thói quen với loại quấy rầy này, âm thanh trầm thấp tại nơi vô cùng quen thuộc nói ra những lời lẽ yêu thương, khiến y chậm rãi rơi vào mơ hồ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa dồn dập, thanh âm Tín Vân Thâm cách ván cửa truyền đến: “Đại sư huynh, huynh tiêu dao cũng đủ rồi a, đệ còn có việc phải trở về trên núi ngay. Huynh mau thức dậy chăm sóc Tiểu Kỳ Nhi.”

“Ca ca....ca ca.....ôm một cái, hôn nhẹ.” Thanh âm nhuần nhu của Tiểu Thạch Đầu xen lẫn lời nói của Tín Vân Thâm, cũng tỉnh tở truyền tới.

“Ca cái gì mà ca, ta là thức củangười.” Trên hành lang ngoài cửa, Tín Vân Thâm ôm Tiểu Thạch Đầu, niết khuôn mặt nhỏ nhắn của bé giáo huấn.

“Niết niết.” Tiểu Thạch Đầu cười khanh khách, cũng bắt chước đem bàn tay nhỏ bé đặt lên mặt Tín Vân Thâm rà qua rà lại, khiến Tín Vân Thâm dờ khóc dở cười.

“Xú tiểu tử, ta không chơi cùng người. Ta phải đi rồi, mau gọi cha người ra đi.” Tín Vân Thâm kéo tay Tiểu Thạch Đầu vỗ vỗ ván cửa phòng ngủ.

“Cha, đi ra! Cha! Ca ca muốn vào!” Tiểu Thạch Đầu vươn người ra, vừa vỗ vừa kêu, vẻ mặt hăng hái.

“Nói bậy, ai muốn đi vào a. Người cao hứng cái gì nha.” Tín Vân Thâm bất đắc dĩ lau lau cằm Tiểu Thạch Đầu. Tiểu Thạch Đầu hồi nhỏ hay chảy nước miếng, tuy rằng bây giờ đã không còn chảy nữa, nhưng do thói quen chăm sóc bé nên vẫn đưa tay lên sờ sờ kiểm tra.

Tiểu Thạch Đầu đang gõ cửa rất hăng say thành linh cánh cửa hướng phía bên trong mở ra. Sở Phi Dương khoác một kiện áo choàng, lười biếng đứng trước cửa, cổ áo rộng mở lộ ra hơn phân nửa bờ ngực rắn chắc.

Một mắt Tín Vân Thâm瞥 ra phía sau Sở Phi Dương, nhưng hiển nhiên chẳng nhìn thấy gì, nhưng mà không khí kiêu diễm vẫn chưa tan trong phòng, vẫn khiến cho khuôn mặt cậu đỏ lên.

“Hài tử cho huynh, đệ phải đi đây.” Tín Vân Thâm nhét Tiểu Thạch Đầu vào lòng Sở Phi Dương, cũng không chờ Sở Phi Dương lên tiếng, xoay người rời đi.

“Ở lại ăn điểm tâm đi.” Sở Phi Dương một tay tiếp nhận Tiểu Thạch Đầu đang nhích tới nhích lui, ngáp dài chẳng chút thành ý hướng phía bóng

dáng đã tiêu thất của Tín Vân Thâm nói một câu, nói xong giữ nguyên cửa đi về giường.

Quân Thư Ảnh cũng đã ngồi dậy, mặc tạm vài kiện quần áo bao lấy thân thể quang lỏa, thấy Sở Phi Dương đem Tiểu Thạch Đầu đặt lên giường, bắt đắc dĩ lắc đầu nói: “Về sau có thể hay không đừng tại thời điểm này, ôm Tiểu Thạch Đầu đi vào...”

Tiểu Thạch Đầu đã tự mình bò lên trên người Quân Thư Ảnh, ghé vào lòng y, ngửa đầu, giương lên cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt trong veo như nước chăm chú nhìn Quân Thư Ảnh, dùng âm thanh nhuần nhu của trẻ con liên miệng kêu: “A cha, a cha.” Sở Phi Dương ngồi vào bên giường xoa xoa đầu Tiểu Thạch Đầu, cười nói: “Thời điểm nào a? Người hay nghĩ nhiều quá, sau khi xong việc ta liền giúp người tẩy sạch sẽ, cái gì cũng không phát hiện.”

Tiểu Thạch Đầu nhìn nhìn Sở Phi Dương, lại nhìn nhìn Quân Thư Ảnh, không hiểu gì lặp lại nói: “Sạch sẽ, không phát hiện ra.”

Quân Thư Ảnh che trán bất đắc dĩ thở dài.

“A cha, a cha, muốn hôn hôn.” Lúc này Tiểu Thạch Đầu vẫn chưa biết đoán sắc mặt người, ngồi ở trong lòng Quân Thư Ảnh nhích tới nhích lui, cong cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, vui vẻ kêu lên.

Sở Phi Dương ngã vào bên người Quân Thư Ảnh, kéo Tiểu Thạch Đầu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của bé vuốt ve: “Tiểu quý, gặp ai cũng muốn hôn hôn, học từ đâu a! Không có tiền đồ!” Tuy nói vậy nhưng cũng nhin không được hôn mấy cái lên khuôn mặt non mềm, đến nỗi Tiểu Thạch Đầu khanh khách cười không ngừng.

Sau đó Sở Phi Dương đi tìm Giang Tam, cùng nhau nghiên cứu bảo khố đồ. Bản đồ kia vốn đã thô sơ, lại vì niên đại đã lâu, nên càng thêm mơ hồ

khó nhận thức. Cuối cùng chỉ có thể nhìn ra đại khái là trên một hòn đảo vô danh đơn độc giữa biển khơi.

Nghĩ rằng lần xuất hành này có lẽ sẽ mất nhiều thời gian, Sở Phi Dương trước mang Tiểu Thạch Đầu lên núi dàn xếp ổn thỏa, rồi mới cùng mọi người xuất phát, bước lên con đường truy tìm bảo vật không biết ngày mai rồi sẽ ra sao.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Giang Tam lòng như lửa đốt, bộ dáng sốt ruột muốn cầu tài, hận không thể lập tức chạy tới hòn đảo được đánh dấu trên bản đồ. Sở Phi Dương thì lại vô cùng thanh thoi, còn đến Thanh Phong Kiếm Phái đem tới hai cỗ xe ngựa thoải mái, không để ý đến Giang Tam đang luôn miệng yêu cầu “Kỵ mã, kỵ mã, kỵ khoái mã”, kiên quyết cự tuyệt muốn bốn người phải cùng ngồi xe ngựa mà đi. Giống như không phải hẳn muốn đi đến cô đảo đầy rẫy nguy hiểm mà là muốn đi du sơn ngoạn thủy vậy.

“Sở đại hiệp, bản đồ này là của ta, kho báu này, lại càng là của ta. Tuy rằng lão nhân gia ngài là thiên hạ đệ nhất Sở đại hiệp, nhưng lúc này đây, chư vị coi như là do Giang Tam ta thuê đến. Tương lai tìm được kho báu, ta đương nhiên không quên công lao khổ cực của các vị. Vì thế trên đường đi, hẳn là nên nghe ý kiến của ta nhiều nhiều một chút a?” Giang Tam ngăn cản Sở Phi Dương đang muốn lên xe ngựa, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nếu các hạ cứ khăng khăng trong thời tiết đại tuyết cuồng phong này kỵ mã, tại hạ cũng không ngăn cản người, càng nguyện lấy hảo mã ra tặng. Nhưng chỉ sợ các hạ chỉ có thể một người ra đi. Tại hạ cùng với bằng hữu của tại hạ, tuyệt đối không vì chút tiền tài, bôn tẩu chạt vật như thế.” Đối mặt với Giang Tam phần nộ chất vẫn, Sở Phi Dương chỉ mỉm cười đáp lại, chậm rãi giải thích.

“Người! Điều này cũng quá phận đi, người rõ ràng là muốn gây khó dễ cho ta.” Giang Tam giận giữ trừng lớn hai mắt, đỏ mặt tía tai oán giận nói.

“Không dám, tại hạ trái lại thực sự nghĩ không ra, nếu đã là kho báu bí mật, ít nhất cũng phải được chôn vùi chục năm hoặc trên trăm năm, vậy thì

nhiều thêm mấy ngày thì có sao đâu? Chẳng nhẽ nó có chân có thể chạy được hay sao? Không biết các hạ nóng vội như thế, là vì cái gì?” Sở Phi Dương vẫn như cũ cười cười đáp.

Giang Tam không biết phải trả lời thế nào, nhìn trái nhìn phải, kéo Sở Vân Phi lại, ép hỏi: “Tiểu tử, không phải người cũng vội vã muốn đi sao? Người không phải rất sốt ruột muốn biết những thứ kia có liên quan gì đến phái Thiên Sơn người sao? Người nói xem, người muốn kỵ mã hay ngồi xe?”

“Ta, ta nghe Sở đại ca a.” Sở Vân Phi mặt đỏ lên, nói.

“Không tiền đồ!” Giang Tam ho một tiếng lại chuyển hướng sang Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh nhú mày nhìn gã, Giang Tam thoáng chốc lạnh người, khoát tay nói: “Quên đi, quên đi, vị này càng không cần hỏi.”

Giang Tam lập tức đi đến chiếc xe ngựa trước mặt, lúc đi qua Sở Phi Dương nhếch khóe miệng lên cười: “Sở đại hiệp thật hưng trí a, việc này căn bản là muốn mang theo tiểu tình nhân ra ngoài du ngoạn đi. Lời ta nói lần trước, đến khi tìm được kho báu, một phần này của Sở đại hiệp ta nên chiêm chước chiêm chước.”

“Xin cứ tự nhiên.” Sở Phi Dương khẽ cười nói.

Giang Tam “hừ” một tiếng, thở phì phì đi đến trước xe ngựa, vén rèm lên chui vào.

Sở Phi Dương đi tới chiếc xe ngựa phía sau, vén rèm quay lại nhìn Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh gật gật đầu, đang định tiến lên, đã thấy Sở Vân Phi buồn buồn thất thểu đi qua, hướng về phía Sở Phi Dương đang vén màn, hơi khom người: “Cám ơn Sở đại ca.” Nhắc chân bước lên.

Sở Phi Dương dờ khóc dờ cười, quay về phía Quân Thư Ảnh, đưa tay kéo y qua, hai người cùng tiến vào xe ngựa.

Mã phu cao giọng thét to một tiếng, trường tiên vung lên, bánh xe bắt đầu chuyển bánh, đi về hướng đông. Lưu lại bốn vết bánh xe cong cong trên nền tuyết trắng, bánh xe di chuyển nghiền nát băng tuyết, chậm rãi hướng đến viễn phương.

Trên xe ngựa thật rộng rãi, ba người cùng ngồi trong xe cũng không chật chội.

Sở Vân Phi nghiêm chỉnh ngồi một góc, cau mày không biết suy nghĩ gì.

Quân Thư Ảnh tựa vào trước cửa sổ, vén lên một góc màn, vô cùng buồn chán nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Sở Phi Dương ngồi cạnh Quân Thư Ảnh, kéo chân y duỗi thẳng đặt thoải mái lên tấm da chồn ấm áp mềm mại, Quân Thư Ảnh mặc hẳn đùa nghịch, trong thùng xe ấm áp thoải mái khiến y có chút mệt mỏi.

Sở Vân Phi liếc mắt nhìn hai người, cảm thấy nghi hoặc, đột nhiên đối mặt với tầm mắt sắc bén của Quân Thư Ảnh mà trước đó vẫn còn rũ xuống mệt mỏi, cuống quýt ngồi nghiêm chỉnh lại, thầm mắng mình không nên đa tâm nghi ngờ quan hệ của Sở đại hiệp cùng băng hữu của hắn, chẳng phải sẽ thấp hèn giống những người lắm mồm tung tin đồn nhảm này trên giang hồ hay sao.

Quân Thư Ảnh tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần một lát, lúc Sở Phi Dương nghĩ y đã ngủ, lại đột nhiên lên tiếng hỏi: “Vì sao ngươi kiên trì ngồi trên mã xa? Sự việc lần này có rất nhiều điểm đáng ngờ, nếu không phải ngươi đã nói liên lụy đến phái Thiên Sơn không thể không quản, theo ý ta căn bản không cần để ý tới, nhưng nếu đã tham gia vào chúng ta tốc chiến tốc thắng chẳng phải tốt hơn sao?”

Sở Phi Dương nhìn nhìn Sở Vân Phi, quả nhiên khi cậu nghe được mình vì phái Thiên Sơn mà đến, lập tức lộ ra vẻ mặt vô cùng cảm kích. Không biết là Quân Thư Ảnh thuận miệng nói, hay là cố ý nói cho người ta nghe, muốn người ta cảm ơn. Hắn gật gật đầu cười cười với Sở Vân Phi, mới nói: “Người cũng nói có nhiều điểm đáng ngờ, ta thấy Giang Tam này không phải người thành thật. Tuy rằng kho báu phía trước vô cùng hấp dẫn. Nhưng sự vội vàng của gã lại có vẻ quá mức. Thật không giống là vì bảo tàng, mà ngược lại như là sợ hãi đào tẩu, hoặc là, sợ ai đuổi theo.” Sở Phi Dương nói xong nhú nhú mày, suy nghĩ một lát lại nhoẻn miệng cười, nói tiếp: “Gã muốn gấp, chúng ta cứ trì hoãn. Dù sao cũng không để gã nắm mũi dẫn đi.”

“Sở đại ca nói đúng, đệ cũng thấy Giang Tam này kỳ quái, nhưng chung quy lại không thể nói ra được kỳ quái ở chỗ nào, vẫn là Sở đại ca nói được thấu triệt, về sau đệ cái gì cũng nghe theo sở đại ca!” Sở Vân Phi nghiêm mặt nói: “Sở đại ca có chuyện gì cứ phân phó đệ.”

“Sở đại ca, sở đại ca, đệ không cảm thấy mỗi miệng a.” Sở Phi Dương cười nói: “Đại ca bảo đệ làm gì đệ đều nghe?.”

“Đúng vậy.” Sở Vân Phi gật đầu.

“Tốt lắm, hiện tại Sở đại ca đang muốn đệ làm một chuyện.”

“Chuyện gì?” Sở Vân Phi mở to mắt, nghiêng người đến gần.

“Ta muốn đệ đi lên mã xa phía trước trông chừng Giang Tam, cẩn thận đừng để gã giở trò gì?” Sở Phi Dương vỗ vỗ Sở Vân Phi nói.

“Đệ đã biết, đệ sẽ trông chừng gã cẩn thận!” Sở Vân Phi trịnh trọng hứa hẹn, xoay người đứng dậy vén rèm lên nhảy ra ngoài.

Quân Thư Ảnh từ trong khe màn nhìn ra ngoài, thấy bóng dáng Sở Vân Phi đang đi tới một cỗ mã xa khác, lắc lắc đầu, vừa quay đầu lại liền

thấy ánh mắt sáng lên đến quỹ dị của Sở Phi Dương.

“Nếu như cậu ta biết ý tưởng trong lòng sở đại ca của cậu ta, nhất định sẽ thất vọng tràn trề.” Quân Thư Ảnh buông màn nói.

“Người quá xem thường ta. Đích thực là cần có người đi đề phòng tên Giang Tam kia, dù như thế nào cũng không thể để gã một mình tiêu dao được.” Sở Phi Dương không đồng ý nói.

“Nga? Vậy sao người không tự mình đi?” Quân Thư Ảnh thiêu mi nói.

“Người nói gì?!” Sở Phi Dương đến gần Quân Thư Ảnh ở bên tai cười thấp giọng nói, vươn đầu lưỡi ghé vào lỗ tai y tinh tế liếm vài cái.

Quân Thư Ảnh quay đầu đi, đẩy Sở Phi Dương ra “Đừng làm loạn, đang ở trên xe.”

“Người lại xem thường ta.” Sở Phi Dương lắc lắc đầu ra vẻ đau khổ nói: “Toàn suy nghĩ miên man gì đó?! Ta chỉ muốn để người hảo hảo nghỉ ngơi một chút mà thôi.”

Quân Thư Ảnh đối với hành vi trả đũa này của hắn, cười lạnh một tiếng, nhưng khi Sở Phi Dương lôi kéo, y vẫn dựa theo lực đạo của Sở Phi Dương nằm ngã lên đùi hắn.

Sở Phi Dương đem tấm da chồn mềm mại kia đắp lên người Quân Thư Ảnh, lại chỉnh lại màn bên cửa sổ, ngăn cản băng tuyết bên ngoài, ngón tay thon dài hữu lực đè lên trán Quân Thư Ảnh: “Mấy ngày nay chưa nghỉ ngơi tốt, bây giờ hảo hảo mà ngủ đi.” Hắn biết Quân Thư Ảnh từ sau khi hắn đồng ý với Giang Tam vẫn không an tâm, mỗi ngày bận bịu nhiều việc, điều tra nguồn gốc tấm bản đồ cũ kỹ kia cùng lai lịch cô đảo vẽ trên bản đồ.

Gương mặt trơn bóng như ngọc của y, bởi vì quầng đen dưới mắt mà có vẻ thoảng tiều tụy, Sở Phi Dương cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mí mắt, lông

mi dài như chiếc quạt, nhẹ nhàng chạm đến bờ môi, cảm giác ngứa ngứa khiến trong lòng Sở Phi Dương tràn đầy ôn nhu.

“Ngủ đi, ta trông ngươi.” Sở Phi Dương thấp giọng nói, tiếng nói từ tính cự kì mị hoặc. Dưới sự vuốt ve ôn nhu của Sở Phi Dương, hơi thở Quân Thư Ảnh dần dần trở nên đều đều.

Sở Phi Dương tựa vào vách thùng xe, trong tay nhẹ nhàng thưởng thức mái tóc dài mềm mại bóng mượt của Quân Thư Ảnh. Bên trong thùng xe kín mít, âm thanh bánh xe bên ngoài có vẻ xa xôi mà nhẹ nhàng. Một khắc bình yên này, khiến Sở Phi Dương cơ hồ muốn kéo dài vĩnh viễn.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Bốn người đã đi mấy ngày, nhưng quãng đường đi được cũng chẳng tính là quá xa, Giang Tam càng ngày càng tỏ ra thiếu kiên nhẫn, có vài lần tiến đến thúc giục Sở Phi Dương, nhưng lại bị hăn nhẹ nhàng cắt ngang, ngược lại tự khiến chính mình tức giận chết.

Nhưng mà gã có việc cầu người, còn muốn dựa vào Sở Phi Dương giúp tìm bảo tàng mà gã vẫn luôn nhớ mong thấp thỏm, trong lòng dù không cam nguyện, Giang Tam cũng chỉ có thể nhẫn nại đi theo Sở Phi Dương. Mỗi ngày khi mặt trời lên cao mới bắt đầu lên đường, trời còn chưa tối đã nghỉ chân, thông thả cứ như muốn kéo dài hành trình này suốt cả đời.

Cuối cùng Giang Tam không nhịn được nữa đuổi xa phu đi, lại dùng dây thừng buộc hai cỗ mã xa lại với nhau, tự mình điều khiển, ít nhất mỗi ngày có thể khởi hành sớm một chút, tăng thêm chút thời gian.

“Ta thật muốn xem gã có thể nhẫn được bao lâu.” Sở Phi Dương nửa ngồi trên thành xe, trong tay đang cầm một ly rượu bạch ngọc được trạm trổ khéo léo, dương dương tự đắc híp hai mắt lại.

Quân Thư Ảnh cũng nói: “Trên giang hồ người tài giỏi nhiều như cá dưới sông, nếu chỉ là đi tìm bảo tàng, có khối người có thể đảm nhiệm được việc này, gã lại tình nguyện ủy khuất cầu toàn, cũng không kéo người tiến đến. Nếu bảo gã không phải nhằm vào người mà đến...” Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng. “Mặc kệ là ai giật dây phía sau, gã cũng nên biết tự lượng sức mình.”

Sở Phi Dương mỉm cười liếc nhìn Quân Thư Ảnh, bộ dáng đứng đắn nghiêm túc kia trong mắt hăn lại vô cùng thân thiết đáng yêu, không khỏi

lấy tay bính bính y.

“Làm gì?” Quân Thư Ảnh quay đầu hỏi.

“Rót rượu.” Sở Phi Dương nhắc cái chén trong tay, lại ý bảo bầu rượu trên chiếc kỷ trà bên người Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh còn chưa động, một bàn tay khớp xương rõ ràng đã vươn tới, giơ bầu rượu nâu, cung kính rót rượu vào chén Sở Phi Dương.

“Sở đại ca việc nhỏ này cứ để Vân Phi làm đi. Huynh vì phái Thiên Sơn bọn đệ lo lắng như thế, đệ thật không biết làm thế nào để cảm kích huynh.” Sở Vân Phi vẫn ngồi xồm trong góc như đồ trang trí, lúc này rốt cuộc tìm được cơ hội bày tỏ lòng biết ơn, khom người đi đến cạnh Sở Phi Dương, vô cùng trịnh trọng châm rượu, rồi đặt bầu rượu xuống tiểu kỷ giữa mình và Sở Phi Dương, để thuận tiện lấy dùng.

Da mặt Sở Phi Dương khẽ động một chút, đối với người thanh niên vẻ mặt chính trực lộ ra nụ cười miễn cưỡng.

Ai~~~hắn phải làm gì để đưa nhỏ...quá ngay thẳng này hiểu được một chút, có đôi khi hắn uống rượu không hẳn là vì uống rượu, mà hắn say cũng không phải tại rượu a!

Trước đây, trừ bỏ Quân Thư Ảnh, còn chưa có người nào có thể khiến Sở Phi Dương cảm thấy vô lực như thế. Xem ra một cái đầu quá tốt và một cái đầu quá xấu, đối với hắn đều có lực sát thương thật lớn.

“Kỳ thật đệ biết Giang Tam vì sao cứ quẩn quít lấy Sở đại ca.” Sở Vân Phi đột nhiên nói điều này lập tức thu hút sự chú ý của Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh.

“Người biết.” Sở Phi Dương có chút bất ngờ, nhìn cậu bộ dáng ngờ nghệch, không hiểu chuyện, không ngờ vẫn có một chút kiến giải. Nghĩ đến

cũng đúng, dù sao người ta cũng là đại đệ tử của chương môn phái Thiên Sơn.

“Người nói xem.” Quân Thư Ảnh sắc mặt thoáng ngưng trọng nói.

“Bởi vì trên giang hồ người tối đáng giá tín nhiệm chính là Sở đại ca a!” Sở Vân Phi hưng phấn nói, “Tuy đệ chán ghét tên Giang Tam kia, nhưng mà đệ phải thừa nhận về điểm này gã nhìn nhận cũng không tồi a. Nếu quả thật có thể tìm thấy hi thể trân bảo gì gì đó như lời nói, đương nhiên cùng một đường với Sở đại ca là an tâm nhất, không cần lo lắng đến lúc đó chia chiến lợi phẩm không đều dẫn đến tai họa.”

“....”

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh đều trầm mặc.

Sở Vân Phi vừa nói vừa nhìn hai người cúi đầu uống rượu rồi vén màn xem cảnh, không biết mình nói sai chỗ nào, chỉ đành ngượng ngùng cười: “Đệ nói có gì không đúng sao? Ha hả, đệ ra ngoài giám sát người kia.”

Đợi Sở Vân Phi rời đi, Quân Thư Ảnh mới buông màn, bất đắc dĩ thở dài: “Ta thật không rõ người đã làm gì, cậu ta sùng bái người quả thực mù quáng đến nực cười.”

“Người không phải cũng thế sao.” Sở Phi Dương kéo Quân Thư Ảnh qua, lại một lần nữa rót đầy rượu vào cái chén đưa đến bên môi Quân Thư Ảnh.

“Ai...ngô!” Quân Thư Ảnh vừa định mở miệng phản bác nhưng miệng đã bị đồ đầy mỹ tửu thuần hương, chỉ có thể nuốt trước nói sau.

Còn chưa đợi y mở lại miệng Sở Phi Dương đã cúi đầu để sát mặt vào, ở trên môi y nhẹ nhàng mút một chút, thấp giọng cười nói: “Người nhìn ra bên ngoài xem, chúng ta đã tới đâu rồi.”

Quân Thư Ảnh chờ Sở Phi Dương buông mình ra, nghi hoặc nhìn hắn một cái. Sở Phi Dương vén rèm lên cười hướng y ra hiệu.

Quân Thư Ảnh nghiêng người nhìn ra ngoài, chỉ thấy một mảnh trắng xóa, một vài nhánh cây xơ xác thừa thốt xiêu vẹo đứng trong hàn phong đại tuyết.

“Tuyết rơi nhiều nên không nhận ra, người còn nhớ Hồ gia trại hay không?” Sở Phi Dương ở phía sau y nhắc nhở.

Quân Thư Ảnh bừng tỉnh đại ngộ, hướng ra bên ngoài nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy không ít sự vật quen thuộc, ngay cả dòng suối nhỏ trước kia y cho ngựa uống nước cũng thấy được, nhưng lúc này nó đã bị đóng băng, không còn tiếng nước trong veo chảy róc rách.

“Nguyên lai đã tới nơi này rồi...” Quân Thư Ảnh lẩm bẩm nói, kia chẳng phải là...lúc trước thân thể y khác thường, khách điểm hai người trụ lại cũng không xa.

“Đêm nay chúng ta trụ ngay tại khách điểm kia, người thấy được không?” Sở Phi Dương tựa hồ đoán ra suy nghĩ trong lòng Quân Thư Ảnh, ghé vào lỗ tai y, vô cùng thân thiết nói: “Chỉ là không biết nhiều năm như vậy, vị chưởng quầy kia có còn nhớ hai người luôn khiến khách phòng của hắn biến thành nát bét hay không.”

Quân Thư Ảnh nhớ tới chưởng quầy cứ vài ngày lại đuổi theo Sở Phi Dương đòi bồi thường, còn có điểm tiêu nhị kia bị y ép buộc giả trang thành chính mình, cuối cùng cũng bắt đầu có chút ngần ngại, không khỏi sinh ra chút xúc động. Thời gian trôi đi, chỉ chớp mắt đã qua nhiều năm như vậy.

Lúc này bắt đầu hồi tưởng lại, nguyên lai quyền thế, địa vị y từng ngoan cố chấp nhất, cũng chẳng phải quá khó khăn để từ bỏ. Thay vào đó, quá nhiều cảm xúc lẫn lộn với kỷ niệm, nhưng lại chưa bao giờ quên. Giống

như được đặt trong cái rương cũ nát phủ đầy bụi, một khi gông xiềng mở ra, chuyện cũ sẽ lại sống động trước mắt, ngay cả những chi tiết vô cùng nhỏ, cũng có thể nhớ lại.

“Nhiều năm như vậy có lẽ khách điểm kia đã không còn.” Quân Thư Ảnh nói: “Cho dù còn, cũng là cảnh còn người mất...”

“Ta không ‘phi’ không phải đủ rồi sao? Việc đời hỗn loạn quản làm gì.” Sở Phi Dương từ phía sau ôm lấy Quân Thư Ảnh, đặt cằm lên vai y.

Quân Thư Ảnh thấy hắn nói một câu tự đại như vậy, cái gì đau buồn cảm khái cũng đều biến mất vô tung, “hừ” một tiếng nói: “Đúng vậy, Sở đại hiệp thật sự là vẫn không thay đổi. Như trước, trước mặt người thì khiêm tốn, sau lưng thì cuồng vọng tự đại.”

“Nhận được mỹ ngôn từ Quân công tử. Kia~~~ không biết Quân công tử thích con người khiêm tốn của tại hạ, hay là càng yêu tha thiết cái cuồng vọng tự đại của tại hạ?” Sở Phi Dương suồng sã trêu đùa.

Không đợi câu trả lời của Quân Thư Ảnh, mã xa đột nhiên ngừng lại, phía trước truyền đến tiếng rống to của Giang Tam: “Các người là người nào? Giữa ban ngày ban mặt dám dở trò cướp bóc?!”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy nghi hoặc trong đáy mắt đối phương.

“Chẳng nhẽ là Hồ Gia Trại?” Quân Thư Ảnh nghi ngờ, “Không phải khi đó đã bị người giết sạch toàn bộ để diệt khẩu không lưu lại người nào sao? Chẳng nhẽ còn có người không chết?”

“Tuy sự thật đúng là như thế, nhưng mà lời này từ miệng người nói ra, lại có tư vị khác.” Sở Phi Dương sách một tiếng: “Ta đây là trừ ác dưỡng thiện thay trời hành đạo. Mà theo như người nói, nghe như thế nào cũng thấy nó rất tàn nhẫn.”

Quân Thư Ảnh “hừ” một tiếng: “Người đương nhiên thấy không dễ nghe. Ngày thường trong miệng đầy chính đạo hiệp nghĩa, suy cho cùng, phong công vĩ tích này của Sở đại hiệp người, tất cả đều là dùng mạng người chất thành. Nếu thực tính rõ ràng ra, số người người giết so với ta cũng chỉ có hơn chứ không kém. Nhưng lại luôn lấy nhân nghĩa đạo đức này áp đặt với ta, đối việc ta làm ngang ngược chỉ trích.”

“Yêu, đây là không phục a?” Sở Phi Dương cười ranh mãnh, vươn hai ngón tay nắm lấy cằm Quân Thư Ảnh, xoay mặt y về phía mình, “Đây là oán hận chất chứa thật lâu đi. Đến, để ta xem xem, đây rốt cuộc có bao nhiêu ủy khuất.”

Quân Thư Ảnh đẩy bàn tay ngả ngón của Sở Phi Dương ra, lại tránh khỏi cánh tay vắt ngang qua hông mình, đứng dậy nói: “Thực không biết nặng nhẹ, loại thời điểm này còn có tâm trạng thanh thoi nói giỡn. Ta đi ra ngoài trước nhìn xem là người nào?”

“Người yên tâm, không thể là người của Hồ Gia Trại. Bọn sơn tặc này tâm ngoan thủ lạt, nếu thực sự gặp gỡ bọn họ, Giang Tam sớm đã mất mạng, làm sao còn có thể ở bên ngoài hô to gọi nhỏ?” Sở Phi Dương lại tiếp tục dựa vào thành mã xa, trái lại tuyệt không sốt ruột.

“Không có Hồ Gia Trại còn có Trương Gia Trại, Lý Gia Trại. Nơi này là địa giới của Mai Gia Trang Viên, có chút gì cũng đều bị Mai Gia kia lấy đi. Nơi khi ho cò gáy này, không thiếu nhất chính là thổ phỉ Sơn tặc.” Quân Thư Ảnh nói xong nhắc mình đi ra ngoài.

Sở Phi Dương ngồi ở trong xe cười đến vô cùng thư sướng. Một mặt nghĩ đến Quân Thư Ảnh mấy năm qua đi theo hần cận chu giả xích*(tương đương câu gần đèn thì rạng của Việt Nam) ý tưởng làm việc càng ngày càng gần giống hần rồi. Một mặt lại nghe, khi Quân Thư Ảnh nhắc đến Mai Gia Trang không hề có khẩu khí thiện cảm, cũng chẳng biết — trong đó có mấy phần là bởi vì ngày xưa Mai Gia tiểu thư từng có giao hảo với hần.

Quân Thư Ảnh nhảy xuống xe ngựa, bởi vì Giang Tam đem hai chiếc xe khóa cùng với nhau, y không thể không quay đầu một chiếc xe, mới nhìn thấy được tình huống phía trước.

Chỉ thấy mấy chục người nam nhân ăn mặc giống vũ phu, đứng thành hàng tại ven đường, hai người đứng đầu cầm hai cái lá cờ, trong gió lạnh phần phật tung bay, một chữ “ÔN” rõ ràng, thật to ở trên mặt.

Tư thế này trái lại cực kỳ giống chặn đường cướp bóc, nếu không phải trước mặt mấy vũ phu hung thần ác sát này đặt vài cái đại dũng, ven đường còn chen chúc một ít người dân thường quần áo tả tơi, già có trẻ có, đang cảm động đến rơi nước mắt bái tạ với vũ phu cao lớn cầm đao mang rìu này.

Hai người Giang Tam và Sở Vân Phi đang cùng một người nam nhân trong số này nói gì đó. Quân Thư Ảnh đi đến, đối diện với một ánh mắt sắc

bén như đao phong, nhất thời giật mình, sau mới thấy rõ, dưới lớp da lông thô chế bao lấy cơ thể là một nam tử dáng người cao to, mái tóc dài đen nhánh như mực, dùng một cây mộc xoa châm cố định, đường hoàng phi tán trong gió.

Tuy rằng trang phục giống nhau, nhưng khí thế và phẩm chất của người này lại hoàn toàn bất đồng với những người khác, khiến cho người ta thật dễ dàng nhận ra hẳn là người đứng đầu ở đây.

Giang Tam tại trước mặt Sở Phi Dương vẫn nén chịu ác khí, cả sự kiên nhẫn cũng sắp dùng hết, chính vì vậy gã đối nam nhân chặn đường này không có mấy hảo cảm, chỉ nhanh nhanh chóng chóng muốn rời đi.

Trái lại Sở Vân Phinhận ra nhóm người hung thần này kỳ thật đang phát quần áo cơm ăn cho những người dân cùng khổ, thậm chí còn cho ngân lượng, tiền đồng, tuy rằng trong lòng nghi hoặc lai lịch của bọn họ, nhưng vẫn tán thành hành động từ thiện đó, khuyên Giang Tam đừng cố tình gây sự, chờ bọn họ phát đồ xong cũng không muộn.

“Chờ bọn họ?!” Giang Tam tức giận đến hai mắt bốc hỏa, cả giận nói: “Người xem xem còn có bao nhiêu người đang chờ! Bọn họ đến khi trời tối cũng chưa phát xong!” Lại hướng nam nhân tóc dài vẫn trầm mặc nói: “Vị đại ca này, người muốn làm việc thiện, là chuyện tốt, cực kỳ tốt! Nhưng có thể đừng chặn đường hay không?”

Sở Vân Phikhông thể nhịn nổi Giang Tam nữa: “Đủ rồi! Người ta rõ ràng đang làm việc thiện, sao người có thể vì dục vọng tham tài của mình mà để người đang làm việc thiện nhường đường cho người?! Những người dân đáng thương nhiều như vậy, người chờ thêm một lúc thì có làm sao?!”

Giang Tam cười lạnh một tiếng nói: “Tiểu tử miệng còn hôi sữa, người thì biết cái gì? Nơi này chính là quan đạo, triều đình khai thông cho hành thương tẩu nhân a, vậy người nào sẽ đi nhiều nhất? Là thương nhân trên

người ôm vàng đeo hàng. Hắn rõ ràng có thể cho người của hắn xếp hàng tại ven đường, bày ở giữa lộ như bây giờ, không phải cố ý ngăn cản thì là gì?! Có quý mới biết hắn muốn làm gì.”

“Người! Lòng dạ tiểu nhân! Không thể nói lý!” Sở Vân Phica giận.

Giang Tam cũng không để ý cậu nữa, ngược lại hướng nam nhân kia tiếp tục nói: “Ta hiện tại nói rõ với người, mặc kệ người là người quý xà thần gì, vị ngồi trên xe này, người không thể trêu vào. Thúc thời thì tốt nhất nên nhanh nhanh nhường đường. Sau đó người muốn làm việc thiện cũng được, cướp bóc cũng được, đều không liên quan gì đến chúng ta.”

Lúc này nam nhân vẫn trầm mặc kia nhìn nhìn Quân Thư Ảnh, lại nhìn nhìn Sở Vân Phi. Gương mặt góc cạnh rõ ràng có hốc mắt so với người bình thường sâu hơn, nhưng con người lại tinh khiết đen như mực. Bị ánh mắt như vậy từ từ nhìn quét qua, Sở Vân Phicó cảm giác khó chịu như bị người nhìn thấu từ ngoài vào trong. Tầm mắt mang theo phán đoán đánh giá kia khiến cậu dựng thẳng sống lưng, trực giác nhiều năm luyện võ khiến cậu bắt đầu đề phòng. Ngay cả đến Quân Thư Ảnh cũng phải khẽ nhíu nhíu mày.

Lúc này nam nhân kia nâng một bàn tay lên, những người phía sau hắn nháy mắt hướng sang hai bên, lộ ra con đường ở giữa.

Giang Tam hét to, Quân Thư Ảnh cùng Sở Vân Phi nhảy lên xe, còn mình ngồi lên đầu xe, quăng cái roi, điều khiển mã xa đi về phía trước.

Quân Thư Ảnh cùng Sở Vân Phitrở vào trong xe, nhìn thấy Sở Phi Dương đẩy màn nhìn ra bên ngoài. Theo mã xa tiến lên con đường đá lờm chờm phía trước, người đứng bên đường dần thối lui về đằng sau.

Nhóm vũ phu cao lớn vẫn nghiêm túc không chút biểu tình, nhóm dân chúng cùng khổ áo rách quần manh cũng giương đôi mắt hỗn độn nhìn theo

xe ngựa chậm rãi chạy phía trước. Ánh nhìn quá mức chuyên chú, khiến cho vẻ mặt chết lặng này tựa hồ mang theo biểu tình kì quái.

“Không nghĩ tới thật đúng là để người nói trúng rồi.” Sở Phi Dương buông bức màn, cười khổ nói với Quân Thư Ảnh: “Trước kia nơi này cũng coi như nơi an cư lạc nghiệp, không thể ngờ bây giờ lại có nhiều người nghèo khổ sống lang thang như vậy.”

“Ta sớm đã nói qua, Mai gia cũng không phải thứ gì tốt. Bản lĩnh vợ vét của cái của Mai Hương không phải người chưa từng thấy qua, huống chi hẳn cũng chẳng phải hạng người lương thiện gì.” Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng nói.

“Đây...cũng không nhất định bởi vì Mai Gia đi.” Sở Phi Dương nói, chính mình cũng không thấy lo lắng gì.

Quân Thư Ảnh cười lạnh một tiếng nói: “Người thật đúng là nhớ thương tình cũ.”

Sở Phi Dương sờ sờ cái mũi cao thẳng: “Quả thực như thế, xem ra không thể không đến Mai gia một chuyến.”

Giang Tam kia...sẽ tức giận đến giậm chân đi. Sở Vân Phingồi một bên không nói. Nghe được Sở Phi Dương muốn đi nơi nào, nghĩ đến chắc phải trì hoãn thêm vài ngày. Nội tâm quá mức chính trực cư nhiên dâng lên một tia đồng tình với Giang Tam.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Giang Tam bắt đầu đánh xe ngựa, đi chưa được bao xa, đột nhiên thấy đám người đông nghìn nghịt xuất hiện phía trước, lại là đang chắn ở giữa đường.

Một đường không thuận lợi khiến Giang Tam mất hết cả kiên nhẫn, không thèm dừng lại, cứ một mạch lao thẳng về phía trước.

“Đình” một tiếng, một mũi tên cắm lên khung xe, phần đuôi mũi tên ngay sát mặt Giang Tam vẫn còn hơi lay động.

Giang Tam lau đi một thân mồ hôi lạnh, vội vàng dừng ngựa, chưa hết kinh hồn vội quay đầu lại nhìn nhìn mũi tên lóe lãnh quang. Mũi tên kia chỉ cần lệch đi một chút, thì giờ sẽ không phải cắm trên khung xe mà là trên đầu gã.

“Lại chuyện gì nữa vậy?” Sở Vân Phi chui ra, cũng bị đại trận trước mắt làm cho chấn động ngẩn ngơ.

Con đường rộng lớn phía trước, một đám người thân hình cao lớn chen nhau đứng, tất cả đều cưỡi ngựa, mới chỉ nhìn liếc qua không thể đếm được là có bao nhiêu người. Trông kỹ, cách ăn mặc của mấy người này giống y hệt những người gặp lúc này.

Sở Vân Phi cảm thấy một trận gió thổi qua bên người, vừa quay đầu lại nhìn, đã thấy Sở Quân hai người sóng vai đứng bên cạnh.

“Sở đại ca, nhóm người này cùng những người lúc này mặc đồ cực kỳ giống nhau, vậy hẳn phải có quan hệ nào đó.” Sở Vân Phi trịnh trọng nói.

“Đương nhiên là có quan hệ, căn bản là cùng một nhóm người.” Sở Phi Dương gật đầu.

“Lầm sao huynh biết?” Sở Vân Phi kinh ngạc nói.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ lắc lắc đầu, chỉ về phía hai lá cờ bay bay bên cạnh đám người này.

Sở Vân Phi theo hướng đó nhìn lại, tuy rằng hai lá cờ lay động không ngừng nhưng chữ “ÔN” to tướng trên đó vẫn có thể nhìn ra được.

“Nga, ra thế.” Sở Vân Phi ngượng ngùng gãi gãi đầu.

“Cậu ta như vậy mà hành tẩu giang hồ thật sự không việc gì sao?” Quân Thư Ảnh mặt không chút thay đổi hỏi Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương vô cùng “trìu mến” nhìn Sở Vân Phi một cái, rồi nói với Quân Thư Ảnh: “Không có việc gì, ngốc nhân có ngốc phúc thôi.”

Sở Vân Phi chỉ biết trơ mắt nhìn hai người giễu cợt qua lại, rất là đáng thương.

“Sở đại hiệp, những người này đúng là đến thật rồi, ngài đi giải quyết đi.” Giang Tam hoảng sợ chạy đến phía sau Sở Phi Dương, đẩy hẳn về phía trước.

Sở Vân Phi lấy thanh kiếm từ trên xe xuống, một tay rút kiếm ra, hào khí can vân ném bao kiếm, đi lên phía trước nói: “Mặc kệ các người trước trước sau sau muốn làm chuyện mờ ám gì, nhưng nếu muốn chặn đường cướp bóc ta tuyệt không khinh tha.”

Trong đám người phía trước, một người cười ngựa len lỏi đi ra, hẳn điều khiển ngựa chậm rãi đi đến giữa hai nhóm người, khinh thường hướng Sở Vân Phi “hừ” một tiếng: “Khẩu khí quả không nhỏ, người là ai a?”

Sau khi Sở Vân Phi thấy rõ bộ mặt người nọ, lắp bắp kinh hãi, nhất thời quên trả lời.

Trên thân người nọ mặc y phục không đồng dạng với những người còn lại, áo lông thú rõ ràng là tốt hơn, chỉ công cũng tinh tế hơn, lớp da cừu mềm mại bọc kín người kia từ đầu đến chân, chỉ lộ ra mắt ngọc mây ngài, khuôn mặt trắng nõn, xinh đẹp, vài sợi tóc đen theo bên má rơi xuống. Khuôn mặt tinh xảo lại thêm y trang thô dã càng hiện ra một phong tình khác.

“Nữ...nữ nhân?!” Sở Vân Phi cứng họng, từ nhỏ đã được dạy bảo đối xử với nữ tử phải tao nhã, có lễ, nhưng cậu lại không biết khi đối mặt với nữ sơn tặc thì phải làm thế nào.

“Nữ nhân?” Người nọ nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén như đao ở trên mặt Sở Vân Phi quét qua quét lại mấy lần, khi Sở Vân Phi càng lúc càng cảm thấy không được tự nhiên, người nọ lại đột nhiên nhoẻn miệng cười, nâng tay chậm rãi tháo nút thắt trên chiếc áo da cừu: “Vị tiểu ca này, người có muốn nhìn xem — ‘nữ nhân’ có bộ dạng thế nào không?” Nói xong nhẹ nhàng tháo xuống, chiếc áo lông cừu vốn đang bao lấy thân thể từ từ rơi xuống.

Sở Vân Phi mới chỉ nhìn thấy một mặt gáy trắng nõn liền cuống quýt xoay sang chỗ khác nhằm tịt hai mắt, trong miệng nói: “Cô nương đang làm gì vậy? nhiều nam nhân như vậy người mau mau mặc xiêm y lại đi.”

“Cô nương ta cứ không mặc xiêm y đấy!” Âm thanh thanh thúy kia cười lạnh một tiếng, cắn răng nói.

Bên này Sở Quân hai người thấy rõ ràng, người nọ là nam tử, bên trong cừu y cũng mặc áo gián ngăn, Sở Vân Phi hiển nhiên tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc quân tử “phi lễ chớ thị” (vô lễ không nên nhìn) nam nhân kia lại

thừa dịp cậu quay đầu ra tay, một đạo trường tiên sắc bén phá không mà đến.

“Tiểu ngu ngốc này a.” Sở Phi Dương thở dài một tiếng, lập tức cũng xuất thủ, trong nháy mắt xuất hiện phía trước Sở Vân Phi, từ không trung ngăn roi kia lại.

Người nọ mở to mắt nhìn, hiển nhiên không nghĩ tới Sở Phi Dương lại đến nhanh như vậy.

Khóe môi Sở Phi Dương mỉm cười, kéo roi kia xuống, muốn kéo cả người trên ngựa xuống luôn.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng thét to: “Đại đường gia, mau buông tay!”

Nam nhân nghe tiếng lập tức buông vũ khí ra, Sở Phi Dương chỉ cảm thấy trong tay buông lỏng, chỉ cầm roi kéo lại đây.

Lúc này một mặt bóng dáng trắng thân ngọc lập đã chắn ở phía trước nam nhân, mái tóc dài đen như mực bay phất phới, đúng là người khi nãy mới gặp.

“Xem đi, ta đã nói người này có vấn đề mà!” Giang Tam ở phía sau hét lớn.

Sở Phi Dương phiêu nhiên rơi xuống đất, thu roi ở trong tay, hướng hai người phía trước chấp tay nói: “Tại hạ Thanh Phong Kiếm Phái Sở Phi Dương, hiện tại đang cùng một người bằng hữu xuất hành, quả thực là đang có chuyện quan trọng cần làm. Không biết nhị vị nhiều lần ngăn cản đến tột cùng là có ý gì?”

Nam nhân tóc đen như mực kia cũng không trả lời, còn lớn tiếng hướng người y quan không chính ngôi trên lưng ngựa: “Đại đường gia, rõ ràng là

ta đã cho người truyền tin tới, một đường người này không thể chặn cướp. Người vì sao không nghe?!”

Bị kẻ khác giáo huấn trước mặt nhiều người như vậy, đại đương gia kia cũng có chút không nén được giận: “Nhan Tử Dung! Người câm miệng! Ôn gia trại này, ta – Ôn Hàn mới là đại đương gia, người dựa vào cái gì muốn ta phải luôn nghe lời người!”

Nam nhân bị gọi Nhan Tử Dung sắc mặt ngày càng thêm âm trầm, đôi mắt mấp mấp càng thêm tối tăm hơn.

“Vả lại....” Ôn Hàn kia nhìn về phía Sở Phi Dương, khinh thường tiếp tục nói: “Cái gì Thanh Phong Kiếm Phái? Cái gì Sở Phi Dương? Chưa từng nghe qua. Ta thật muốn nhìn hắn có bao nhiêu bản lĩnh, muốn Ôn Gia Trại chúng ta cho đi.”

Lúc này Quân Thư Ảnh đã chạy tới bên cạnh Sở Phi Dương. Sở Phi Dương nhìn hai người đang nói chuyện trước mặt, ghé vào tai Quân Thư Ảnh nói nhỏ: “Xem xem, còn có người điên hơn so với Vân Phi của chúng ta a. Ngay đến tên của ta còn chưa nghe qua, vậy mà cũng có thể làm sơn tặc.”

Quân Thư Ảnh liếc Sở Phi Dương một cái, đối với việc người này vô cùng tự đại cùng tự kỷ đã không còn muốn nói thêm gì nữa.

Sở Phi Dương lấy tay khều khều Sở Vân Phi đang đứng ngốc một bên, buồn cười nói: “Xú tiểu tử, ngươi còn muốn nhả nhó tới khi nào? Mau lấy lại tinh thần a, chúng ta còn phải dựa vào ngươi Sở Vân Phi – Sở đại hiệp để qua cửa này.”

Cảm thấy chính mình giống như bị giễu cợt một lần nữa, Sở Vân Phi cúi đầu, lén nhìn vị “nữ nhân” kia chốc lát, phát hiện trước ngực hắn hoàn toàn bằng phẳng, thoảng thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nghĩ người này cố tình trêu chọc mình như thế không khỏi có điểm tức giận.

Mà hai người ở đối diện kia tựa hồ cũng ý thức được bây giờ không phải là lúc tranh đấu nội bộ, Nhan Tử Dung khinh phiêu phiêu hướng Sở Phi Dương đáp lễ: “Được nghe đại danh của Sở đại hiệp từ lâu. Dân chúng phụ cận phần lớn vì nghèo khó không chịu nổi mà tha hương khắp nơi, Ôn gia trại ta từ trước tới nay chỉ cướp của người giàu chia cho người nghèo, nhất nhất thu vào đều là những đồng tiền bất nghĩa. Hôm nay chuyện này thực sự là hiểu lầm, mong Sở đại hiệp không cần so đo.” Hãn khách khí nói nhưng biểu tình trên mặt lại lạnh lùng quá mức.

Sở Phi Dương cũng chẳng thiết so đo tính toán với bọn họ, hãn còn muốn đến Mai gia, xem xem mấy năm gần đây đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, không cần lãng phí thời gian thêm nữa, bởi vậy cười đáp: “Nếu là hiểu lầm, tại hạ tất sẽ không để trong lòng. Còn thỉnh nhị vị buông tay rút lui để ta còn lên đường.”

Nhan Tử Dung gật gật đầu, ra lệnh nhường đường. Ôn Hàn vẫn một mực im lặng thốt nhiên cao giọng: “Chậm đã! Những người khác có thể đi nhưng tiểu tử kia phải lưu lại! Ôn Hàn ta bình sinh hận nhất là người khác xem ta như nữ nhân! Ta phải khoét hai tròng mắt của tiểu tử kia, cắt lưỡi hãn thì mới hả giận!”

Sở Vân Phi nhìn trái nhìn phải mới ý thức được người kia là nói tới mình. Mà nam nhân xinh đẹp đó cũng đang dùng ánh mắt xấu xa gắt gao trông cậu, làm cho Sở Vân Phi có cảm giác như rắn độc rình mồi.

“Dựa vào cái gì a?!” Sở Vân Phi bất bình kêu lên. “Ai bảo người bộ dạng lại giống nữ nhân như vậy?! Vả lại, khi ta nói người là nữ nhân người cũng không có phủ nhận a! Hơn nữa, nào có ai bởi vì người khác xem nhầm hãn là nữ nhân mà cắt lưỡi kẻ đó?! Người tiểu nhân như vậy, quả thực chẳng khác nữ nhân chút nào!”

Sở Vân Phi mỗi lần nói ra hai chữ “nữ nhân”, sắc mặt Ôn Hàn càng thêm âm trầm, đen như đáy nồi.

“Nói xong?!” Khóe miệng Ôn Hàn bày ra nụ cười có thể nói là dọa người. Nếu như vừa rồi hắn bởi vì bất mãn với Nhan Tử Dung mà giận chó đánh mèo, hiện tại, hắn đã nổi giận thực sự.

Ôn Hàn trông vẻ mặt ngây thơ vô tội của thanh niên đối diện, phun ra từng chữ: “Người, chết chắc”.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Sắc mặt Ôn Hàn cực kì không tốt, nói vừa dứt câu, lập tức phi thân xuống ngựa, thuận tay rút luôn thanh kiếm của Nhan Tử Dung, chém về phía Sở Vân Phi.

Sở Vân Phituy rằng kinh nghiệm trên giang hồ còn thiếu, nhưng về võ công thì thừa đủ. Lúc này bị Ôn Hàn sát khí bức người tấn công, liền nhanh chóng thay đổi sắc mặt, thành thạo mà đối phó với hắn.

Nhan Tử Dung buồn bực hô một tiếng “Đại đương gia!”, lại thấy Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh liếc mắt nhìn nhau, cùng hướng Ôn Hàn động thủ, hắn đành phải phi thân tiến lên gia nhập chiến cuộc, dùng hết khả năng đấu với Sở Quân hai người.

“Mau lên đây hỗ trợ!” Bất quá vừa qua chưa được mấy chiêu, Ôn Hàn rõ ràng không địch lại Sở Vân Phi, bèn hướng đám thủ hạ phía sau hét lớn. Sở Vân Phi cũng đã thăm dò thử, vị Đại đương gia này võ công nội lực đều rất bình thường, cậu chỉ cần dùng ba thành công lực là có thể chế trụ hắn. Nhưng Sở Vân Phi thấy đối phương không giống người xấu, tuy Ôn Hàn nói với cậu có phần ngoan độc, cậu lại luôn luôn trạch tâm nhân hậu, lúc này cũng khó có thể hạ sát thủ, chỉ đành không nhanh không chậm cùng Ôn Hàn triển đấu.

Bọn sơn tặc của Ôn gia trại nghe thấy mệnh lệnh của Ôn Hàn, lại thêm Nhan Tử Dung cũng hạ lệnh: “Các người mau đi bảo vệ Đại đương gia!” lúc này cả đám mới dám tiến lên, vây xung quanh hai người Sở Vân Phi cùng Ôn Hàn.

Mà ở bên này, mặc dù Sở Phi Dương đã đẩy Quân Thư Ảnh ra, để y đi giúp Sở Vân Phi giải vây, còn hấn một mình một người vẫn đối phó chu toàn với Nhan Tử Dung, khiến Nhan Tử Dung có phần lúng túng. Huống chi Sở Phi Dương cũng chưa sử xuất toàn lực.

“Bảo vệ Đại đường gia cùng thủ hạ và chúng bang nhân của người mau dừng tay lại, tại hạ không muốn xảy ra thương vong vô ích.” Sở Phi Dương nói.

Nhan Tử Dung hừ một tiếng, cắn răng trả lời: “Người như thế nào không bảo người của người dừng tay trước!”

Sở Phi Dương phân thần hướng một bên nhìn nhìn, thấy Quân Thư Ảnh đang một tay bóp cổ chế trụ một tên sơn tặc, một tay cầm ngân châm cự độc, vẻ mặt ác độc như muốn dồn người ta vào chỗ chết. Sở Phi Dương bị y dọa cho sợ tới mức vội cao giọng chặn lại nói: “Thư Ảnh, không được đả thương người!”

Quân Thư Ảnh nghe tiếng kịp thời hãm lại, quay qua Sở Phi Dương liếc mắt một cái, hừ lạnh, trở tay đem sơn tặc kia vứt ra xa, tiếp tục chuyên tâm đối phó với người khác.

Sở Phi Dương thở phào. Nhan Tử Dung nhìn hấn cùng mình đang giao đấu như vậy mà không chuyên tâm, trong lòng trào lên cảm giác phẫn hận bị coi rẻ. Hấn vốn chỉ có ý giúp Ôn Hàn giải vây, lúc này đây vì tức giận mà xuống tay càng ngày càng tàn nhẫn.

Sở Phi Dương vừa công vừa thủ, cũng không có nhiều chiêu công kích. Nhìn thấy trong đôi mắt hắc sắc tinh khiết của Nhan Tử Dung oán khí phóng ra mỗi lúc một nồng đậm, cũng không biết phải làm như thế nào mới có thể chấm dứt được trận hỗn chiến này.

Quân Thư Ảnh xuống tay nhanh một cách dị thường, có điều khi đã đem hơn phân nửa sơn tặc ngồi trên lưng ngựa quật ngã xuống đất, vẫn có

thể ung dung đối phó với đám sơn tặc còn lại, hơn nữa đáng vẻ thoát trông thanh thoát nhẹ nhàng mà tao nhã.

Sở Vân Phinhìn có chút ngây người, một mặt tùy tiện ứng phó với sự tiến công của Ôn Hàn mà với cậu chẳng khác tiểu miêu cào loạn là mấy, một mặt không khỏi nhớ tới lời giảng giải của sư phụ trước kia, võ công của phái Thiên Sơn bọn họ nếu kiên trì sẽ luyện tới cảnh giới cực hạn.

Phiên nhã kinh hồng, uyển nhã du long, tĩnh như xử nữ, động như thoát thổ.

(Bay tựa Kinh Hồng (kinh hồng hình như là tên một loại chim), uyển tựa rồng uốn, tĩnh như xử nữ, động như thỏ chạy).

Cậu nào biết đâu rằng, đó đều là chút tư tâm nho nhỏ của Sở Phi Dương mà nên. Võ công sau này của Quân Thư Ảnh phần lớn là học từ Sở Phi Dương. Y từ trước tới nay đối với tuyệt thế võ công của Sở Phi Dương vạn phần sùng bái, chỉ có lúc luyện võ Sở Phi Dương mới có thể ra uy với y. Sở Phi Dương lợi dụng điểm này, mỗi khi nhàn hạ lại đến dạy cho y chút công phu, một mặt thỏa mãn dục học của Quân Thư Ảnh, một mặt cũng là để thỏa mãn tâm ý của riêng mình.

“Hỗn đản, người đừng có mà khinh thường người khác!” Ôn Hàn tinh tường cảm nhận được sự coi thường của Sở Vân Phivới mình, then quá thành giận, gầm một tiếng, huy kiếm xông tới.

Sở Vân Phikhông biết hấn muốn làm cái gì, cũng chỉ có thể cuống quýt đỡ kiếm, miễn cho mình bị thương. Cậu đã chuẩn bị xong tư thế sẵn sàng đối phó với hấn, còn chưa kịp đến gần người nọ, chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện một làn khói nhẹ, trong mũi liền ngứa ngáy khiến cậu hắt xì mấy cái, sau đó cảm thấy cả người như nhũn ra, chân nam đá chân chiêu té ngã trên mặt đất.

Ôn Hàn đứng trước mặt cậu, giơ chân đá đá vào má Sở Vân Phi, vỗ vỗ thuốc bột dính trên tay, hừ lạnh một tiếng.

“Bắt hần mang về cho ta!” Ôn Hàn vênh váo tự đắc ra lệnh cho mấy tên sơn tặc đứng bên cạnh.

Mấy người kia không nói một lời chỉ nhanh nhanh chóng chóng đến nâng Sở Vân Phi, giúp Ôn Hàn lên ngựa, vỗ vòng mã, chạy đi trước.

Thanh âm của Ôn Hàn xa xa truyền đến: “Nhị đương gia, chuyện còn lại do người giải quyết! Đại gia ta đi trước một bước đây!”

Nhan Tử Dung rửa thầm một tiếng, thấy sắc mặt Sở Phi Dương khê biển, muốn thoát khỏi hần đuổi theo. Hần gọi mười mấy sơn tặc đến vây chặt lấy Sở Phi Dương, còn mình ngược lại đi công kích Quân Thư Ảnh, không biết hần muốn làm gì nhưng Sở Phi Dương không kịp nhìn theo Sở Vân Phi bị bắt đi, chỉ còn cách truy đuổi Nhan Tử Dung.

Giang Tam tránh ở mặt sau xe ngựa, ló đầu nhìn nhìn thăm dò cục diện phía trước, thở dài một tiếng: “Thế này thì khi nào mới có thể đi đến địa phương kia a!”

Quân Thư Ảnh nhìn đến Sở Phi Dương chặn đứng Nhan Tử Dung đang hướng về phía mình. Đám sơn tặc còn lại tuy rằng võ công toàn bộ không tốt, nhưng bọn họ ỷ vào việc y sẽ không hạ sát thủ, chẳng kiêng nể gì sử dụng chiến thuật biến người, cuốn lấy Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh chụp lấy một sơn tặc đứng gần đấy ném ra ngoài, giương giọng đối Sở Phi Dương nói: “Phi Dương, người ở đây ổn định những người này, ta đi cứu Sở Vân Phi trở về.” Nói xong cũng không chờ Sở Phi Dương trả lời, phi thân, mấy lần nhanh nhẹn lên xuống, hướng về phía đoàn người Ôn Hàn vừa rời đi.

Sở Phi Dương giương mắt há mồm, dĩ nhiên không kịp ngăn cản y, cũng chỉ có thể làm theo lời Quân Thư Ảnh, tận lực đem những người còn lại cuốn vào cuộc chiến.

Nhan Tử Dung ngậm bảo bộn sơn tặc lui dần ra, muốn đuổi theo Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương ngậm nga một tiếng, không hề cố ý áp chế nội lực, sử xuất toàn lực đem bọn họ áp chế tại chỗ.

Nhan Tử Dung chỉ cảm thấy áp lực cực mạnh nghênh diện mà đến, quả thực muốn ép người ta phải quỳ xuống. Hắn vận đủ nội lực, suýt chút nữa đã không kịp đứng vững, mà đám sơn tặc còn lại cũng không chịu nổi mà ngã từ trên ngựa xuống, tên này đè tên kia, thống khổ rên rỉ.

Chương 21

Quân Thư Ảnh một đường đuổi theo Ôn Hàn, dần dần hướng vào trong núi.

Núi này tên là gì thì Quân Thư Ảnh không biết, nhưng y càng đi càng phát hiện ra cảnh sắc trước mắt có chút quen thuộc.

Có lần Sở Phi Dương hai mắt bị mù lại còn không biết chết sống gì vẫn đến nơi hẹn ở Hồ gia trại, việc lần đó giống như vừa mới xảy ra vậy. Y ngày ấy tới cứu Sở Phi Dương cũng từng đi qua con đường này.

Bây giờ băng thiên tuyết địa cùng khi đó dương quang ấm áp quả thực rất khác nhau, lúc y đi qua con đường này, thế nào lại có cảm giác dường như đã rất lâu rồi.

Hiện giờ Hồ gia trại đã sửa thành họ Ôn, lấy việc cướp của người giàu chia cho người nghèo làm sinh ý. Y rốt cuộc lại một lần nữa từ nơi này lên núi cứu người.

Quân Thư Ảnh kỳ thật chẳng hề muốn đi, ít nhất cũng không bằng lần đi cứu ai kia, y lúc đó lòng như lửa đốt, là cam tâm tình nguyện. Ở trong lòng y, ai ai bị bắt thực cùng y một chút quan hệ cũng không có.

Có điều y không cứu, Sở Phi Dương cũng sẽ cứu. Dù sao đều là chuyện của bọn họ, dứt khoát y phải gánh lấy phiền toái lần này. Cũng tránh cho Sở Phi Dương ở gần đó đang vật lộn với đám sơn tặc có thể hảo ngôn chu toàn, ít nhiều không phát sinh ra chuyện gì khác.

Không bao lâu sau y đã nhìn thấy một tường rào bao quanh ở góc trong núi. Đó từng là nơi ở của Hồ gia trại nay đã được cải biến, phòng xá dựng bằng những thân gỗ thô to sắp xếp không mấy tinh xảo, mơ hồ có thể nhận ra đâu là chính sảnh, đâu là thiền viện, nơi chốn lộn xộn, cùng diện mạo của Ôn Hàn và Nhan Tử Dung đúng là bất đồng, toàn bộ đều giống với hang ổ của bọn sơn tặc hung bạo.

Quân Thư Ảnh nhảy vọt lên tiến vào trong trại. Trong không khí rét lạnh ẩn ẩn một chút mùi vị khác thường, ở khoảng sân giữa trại có đắp mấy cái giá đơn sơ, trên không biết là đựng xương cốt của động vật gì, từng cái giá phía dưới là một đồng hồ độn bụi đất cùng tro than. Trên mặt đất chỗ nào cũng thấy bát đĩa và bầu rượu vứt lăn lóc, không người thu thập.

Quân Thư Ảnh xem xét mà đôi lông mày nhíu lại, đi qua vài căn phòng trước mặt, hướng đến phía sau tường rào.

Cách đó không xa, trong không trung truyền đến rõ ràng lời nói tức giận của Sở Vân Phi.

“Cái tên sơn tặc nhà ngươi! Uống cho một khuôn mặt đẹp như vậy, ra tay lại đê tiện vô sỉ! Cư nhiên dùng mê dược – thủ đoạn hạ lưu!” Sở Vân Phi cả giận nói.

Quân Thư Ảnh âm thầm lắc đầu. Một câu nói thực dài, đáng tiếc tất cả đều là vô nghĩa.

Thanh âm của Ôn Hàn không lớn, có lẽ do nội lực không bằng Sở Vân Phi, giọng nói của hắn đứt quãng truyền ra ngoài. Cứ như thế, Quân Thư Ảnh theo thanh âm tìm được chỗ của hai người.

Quân Thư Ảnh vừa mới đến gần, chỉ nghe bên trong cánh cửa truyền ra tiếng hét thảm thiết của Sở Vân Phi. Y rùng mình, sợ rằng Ôn Hàn thật sự nói được thì làm được, Sở Vân Phi sẽ phải chịu độc thủ của hắn.

Quân Thư Ảnh một cước đá văng cánh cửa, người ở bên trong tất cả đều quay qua nhìn chăm chăm về phía y, Sở Vân Phi cũng quên cả việc tiếp tục kêu thảm, cái mồm đang há to giương lên nhìn Quân Thư Ảnh. Khi đã thấy rõ là ai, ngay cả đôi mắt cũng trừng lớn.

Phòng này đại khái dùng để thẩm vấn hỏi cung, có đầy đủ mọi loại hình cụ. Sở Vân Phi lúc này đang bị thiết liên khóa chặt trên một giá gỗ cao cao, thoát nhìn hầy còn nguyên vẹn. Ôn Hàn nhượng thủ hạ đưa đến một cái ghế dựa khá rộng có bọc da thú, nhàn nhã ung dung ngồi ở trên, đang cầm chén trà xem Sở Vân Phi chịu hình. Phía sau hắn là một hàng sơn tặc cao lớn, còn có một tên đang đứng trước mặt Sở Vân Phi, một tay cầm đao một tay kéo quần Sở Vân Phi, muốn làm cái gì chỉ cần nhìn là đã biết.

“Thật to gan! Dám một mình xông vào Ôn gia trai ta.” Ôn Hàn sau một khắc kinh ngạc, lập tức khôi phục bộ dạng nói.

“Không bằng cái gan lớn của người, khoa chân múa tay liền dám chặn đường cướp bóc. Ôn gia trai cái gì, thực tế Nhan Tử Dung kia mới là đương gia đi. Người một thân công phu không thạo, nếu không nhờ Nhan Tử Dung che chở, đám sơn tặc này làm sao nghe người sai sử. Chẳng lẽ là bằng khuôn mặt như nữ nhân của người sao?” Quân Thư Ảnh khinh thường trả lời, quét qua Sở Vân Phi liếc mắt một cái, lại nói: “Thả cậu ta, ta sẽ không so đo với người.”

Ôn Hàn tức đến mức nhảy dựng lên, không ngờ bị người khác vạch trần tại chỗ, then quá thành giận, chỉ vào Quân Thư Ảnh phẫn nộ nói: “Người đừng có khinh người quá đáng! Cho người nhìn xem đại gia ta không phải là khoa trương!”

Nói xong từ trong lòng xuất ra một cây roi thô lớn quăng qua, người cũng hướng Quân Thư Ảnh đánh tới.

Quân Thư Ảnh dễ dàng tránh được đòn công kích của hắn, có chút chần chờ, nghĩ đến Sở Phi Dương, vẫn là quyết định không hạ sát thủ.

Mấy sơn tặc trong phòng nhìn nhìn nhau, cũng chen chân mà lên, muốn chế ngự Quân Thư Ảnh.

“Các người lui ra cho ta!” Ôn Hàn hét lớn, nhưng tất cả sơn tặc đều đối mệnh lệnh của hắn ngoảnh mặt làm ngơ, không ai thềm nghe theo.

Quân Thư Ảnh lạnh lùng cười, rơi vào trong mắt Ôn Hàn lại khiến hắn càng cảm thấy tức giận, cắn răng huy động toàn lực dồn vào trường tiên trong tay.

Vài người công kích ở trong mắt Quân Thư Ảnh y hoàn toàn không coi là gì, hai ba nhát đã đem nhất bang sơn tặc điểm huyết yếu ớt ngã ra đất, lại một tay chế trụ Ôn Hàn, đẩy đến gần chỗ Sở Vân Phi bị khóa, lạnh lùng nói:”Mau đưa chìa khóa giao ra đây.”

Ôn Hàn hừ một tiếng, quật cường không muốn mở miệng.

Sở Vân Phi lúc này mới chình thức tin tưởng, Quân Thư Ảnh ngày thường đối bất luận kẻ nào cũng bất cầu ngôn tiểu*(không nói cười tùy tiện) lại vì cứu mình mà đến. Trong lòng cậu nhất thời cảm động hết mực, vừa thẹn vừa xấu hổ. Chính mình tin vào lời giang hồ gièm pha, vẫn cho rằng y là người xấu, hiện giờ nghĩ lại, quả thực là ngu ngốc không ai bằng.

“Quân...Quân...” Sở Vân Phi vẻ mặt cảm kích mở miệng, lại không biết phải xưng hô như thế nào với y. Thân mật quá thì sợ đường đột, quá lạnh nhạt thì sợ thất lễ. Chẳng biết làm sao thành ra cứ cậu cứ ấp úng lắp bắp mãi, thỉnh thoảng Quân Thư Ảnh vẻ mặt không hề ôn nhu, tầm mắt bỗng quét qua: “Câm miệng.”

Sở Vân Phi lập tức đem miệng khóa chặt lại.

Quân Thư Ảnh tiếp tục ép hỏi Ôn Hàn. Không hiểu y sử dụng thủ pháp gì, Ôn Hàn sắc mặt tái nhợt, đầu đổ đầy mồ hôi, nhưng vẫn như cũ cắn chặt răng không mở miệng.

“Đừng cho là ta không dám giết người.” Quân Thư Ảnh lạnh lùng nói, dưới tay tăng thêm chút lực đạo.

Ôn Hàn ai kêu một tiếng, lại quay mặt qua chỗ khác, nhin xuống không phát ra thanh âm.

Quân Thư Ảnh đích xác có phần mất kiên nhẫn, ấn vào huyết đạo trên cánh tay của Ôn Hàn, chỉ cần dùng một chút lực, có thể phế đi cánh tay này của hắn. Xem Ôn Hàn bộ dáng chết cũng không chịu, Quân Thư Ảnh đang định ngoan hạ khí lực, Ôn Hàn đột nhiên mở miệng nói: “Chậm đã, chậm đã, ta lấy ra là được chứ gì.”

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, thả lỏng lực đạo.

Thân thể Ôn Hàn bị Quân Thư Ảnh kiềm chặt, hắn thông thả chuyển động cánh tay vô lực tham nhập vào trong lồng ngực, còn nhú chặt đôi lông mày thanh tú, cắn môi, tựa hồ rất khó chịu.

“Cho người.”

Quân Thư Ảnh vừa mới tiếp nhận, bất thành linh bị Ôn Hàn nhào tới đánh, nhất thời không kịp phòng bị, bị hắn quật ngã trên mặt đất.

Rõ ràng thân thể của Ôn Hàn đã tê cứng không còn linh hoạt, Quân Thư Ảnh không hiểu vì sao hắn còn muốn giãy dụa vô ích như vậy.

Quân Thư Ảnh đang muốn xốc người đứng dậy, đã thấy Ôn Hàn túm bắt được chùm chìa khóa trong tay y, sờ sờ ấn ấn một hồi.

Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy cổ tay căng thẳng, tập trung nhìn vào, chìa đồng thể nhưng với vòng khóa cùng nhau thay đổi hình dạng, biến thành một bàn tay gắt gao kẹp chặt cổ tay y, phía trên con gấn một vòng xích dài nhỏ. Ôn Hàn lôi kéo một đầu khác của dây xích đến phía sau cây cột treo Sở Vân Phi.

Quân Thư Ảnh thật sự bị sơn tặc không biết tốt xấu này chọc giận. Tay bị quản chế không có nghĩa không thể sử dụng thứ khác, y liền rút tay trái ra, muốn lấy ngân châm giấu trong tay áo. Ôn Hàn tựa hồ nhìn ra được y định làm gì, nhào vào trên người Quân Thư Ảnh mạnh mẽ áp xuống dưới, ôm cổ tay trái Quân Thư Ảnh, không cho y động.

Sở Phi Dương cùng Nhan Tử Dung khi đuổi tới nơi cũng là lúc nhìn thấy hai người kia té ngã trên mặt đất dây dưa cùng một chỗ, nháy mắt đều đen sắc mặt, đồng loạt đánh móc sau gáy, đem người của mình kéo về trong ngực.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Sở Phi Dương ôm chầm lấy Quân Thư Ảnh cao thấp sờ sờ, xác định không có tổn thương nào mới yên tâm, lại giơ lên tay phải đang bị xích của y nhìn kỹ. Cái xích nhỏ bằng đồng kia cũng chỉ là kẹp ở trên cổ tay, không có cơ quan gì khác. Sở Phi Dương lúc này mới thở dài nói: “Người làm sao có thể cùng tiểu tử này biến thành bộ dạng chật vật như vậy, công phu mèo quào của hãn khó đối phó lắm ư?”

“Người đừng có mà khinh thường người khác!” Ôn Hàn bên kia đang được Nhan Tử Dung hảo thanh trấn an nghe thấy vậy bất ngờ bật người dậy quắc mắt nhìn trừng trừng như muốn phát hỏa, Nhan Tử Dung lập tức tiếp tục an ủi hãn, nhưng Ôn Hàn vẫn lăm bắm trong miệng vẻ không thoải mái.

Quân Thư Ảnh cũng là nhất thời sơ sẩy, không thềm để Ôn Hàn vào mắt, hơn nữa một phần y còn cố kỵ lời nhắc nhở của Sở Phi Dương, không muốn làm tổn thương Ôn Hàn, thế nên mới bất ngờ bị hãn đánh ngã, bây giờ trong tâm cảm thấy cực kỳ ảo não. Nghe Sở Phi Dương nói, y hừ một tiếng: “Nếu không phải quy củ đạo nghĩa của người nhiều như vậy, ta làm sao có thể khoan tay bó chân thế này. Nếu là trước kia, ta chỉ cần một chiêu là chấm dứt được tính mạng của hãn.”

“Ai, người đừng lộn xộn.” Sở Phi Dương đang tháo xích đồng trên tay y, nắm chặt cổ tay không cho y động. Nghe Quân Thư Ảnh nói như thế, Sở Phi Dương hiểu ý cười, trong lòng thật sự thoải mái cực kỳ.

Hãn cảm thấy, Quân Thư Ảnh giống như một con mèo hoang bị hãn thu phục. Khi chưa có chủ nhân bên cạnh, y lạnh lùng lại tàn khốc, hơi một tí

liền giương nanh múa vuốt lộ ra hung khí sắc nhọn, nếu có thể rời đi thì tuyệt không lưu luyến.

Cho tới bây giờ, cuối cùng hắn cũng thu phục được con mèo cao quý này, y đối với mình ngoan ngoãn lại nhu thuận, nguyện ý nằm yên cho ai đó sờ sờ, ra cửa cũng tuyệt đối nhớ rõ phải về nhà, biết chính mình là thuộc về ai a! ——.

Đương nhiên những suy nghĩ đó Sở Phi Dương chỉ có thể để ở trong lòng. Nếu bảo hắn ở trước mặt con mèo kia nói hết ra, hắn tuyệt đối không dám.

“Phải, Thư Ảnh công tử càng ngày càng trạch tâm nhân hậu, tâm hướng chính nghĩa.” Sở Phi Dương vừa tìm cách phá mở cơ quan trên xích đồng vừa ôn nhu cười nói.

Quân Thư Ảnh quay đầu sang một bên, khinh thường đáp: “Cái loại đánh giá này cũng không thể làm cho ta cao hứng.”

Sở Phi Dương tiến đến bên tai y thấp giọng nói: “Thế nhưng vi phu thật cao hứng nha.”

“Người ——”

“A! Mở!” Sở Phi Dương cười tủm tỉm nhìn y, một tay linh hoạt đem xích đồng mở ra.

“Sở...Sở đại ca.” Một thanh âm yếu ớt như tiếng muỗi kêu vang lên. Sở Phi Dương quay người ra sau, thấy Sở Vân Phi bị lãng quên đã lâu đang dùng ánh mắt đáng thương nhìn hắn.

Sở Vân Phi chỉ biết, vốn Quân Thư Ảnh là cố ý tới cứu cậu, lại còn vì cậu mà cùng Ôn Hàn đánh nhau một trận.

Sau đó Sở Phi Dương cùng Nhan Tử Dung đến đây, bọn họ liền mỗi bên hai người thì thăm to nhỏ, không khí thập phần quỷ dị. Ai cũng mặc kệ kẻ bị xích thê thảm là cậu.

Sở Phi Dương đi đến, khều khều đồng xiềng xích trên người cậu nhìn nhìn nói; “Vân Phi a, cái này không phải xiềng xích bình thường, Sở đại ca cũng không có biện pháp. Chúng ta trước chờ Nhan Tử Dung khuyên phục Ôn Hàn đi.” Nói xong quay qua nhìn Nhan Tử Dung, đã thấy Ôn Hàn đang dùng một loại ánh mắt có thể xem là oán độc nhìn Sở Vân Phi, một bộ gian ngoan thuyết thế nào cũng không chịu nghe.

Ánh mắt kia quả thực khiến Sở Vân Phi cả người phát lạnh. Sở Phi Dương cảm thán nói: “Người rốt cuộc đã làm gì, có thể khiến hãn hân người như vậy.”

Sở Vân Phi trả lời: “Đệ có nói qua hãn lớn lên giống nữ nhân a... Vốn đệ tưởng hãn chuyện bé xé ra to mượn cớ thực hiện mưu đồ khác. Hiện tại đệ đã biết, hãn thực sự là để ý. Họa là từ miệng mà ra, cổ nhân cấm có nói sai.”

Sở Vân Phi đáp xong, ánh mắt lại hướng về phía Quân Thư Ảnh. Trước kia Tiểu Khúc đã từng bảo cậu hay đắc tội với người khác là do nói năng thiếu thận trọng, cậu tự nhiên nhớ lại chính mình nhiều lần khẩu xuất ác ngôn với Quân Thư Ảnh, nhưng y trong lúc nguy nan vẫn đến cứu cậu. Ngay cả Sở Phi Dương võ công giỏi khinh công tốt cũng không tới nhanh như vậy.

Quân Thư Ảnh đang ở một bên xoa xoa cổ tay, đột nhiên cảm thấy có tầm mắt nóng bỏng dừng trên người mình. Y ngẩng đầu thấy Sở Vân Phi vẻ mặt cảm động dùng ánh mắt tràn ngập thành ý nhìn mình, có chút nao nao không giải thích được, rồi ngay sau đó nhú mày, lạnh nhạt trừng mắt liếc cậu một cái. Y đối với thái độ bỗng chốc thay đổi của Sở Vân Phi có phần

khó hiểu cùng mất kiên nhẫn, không biết trong bộ não đơn giản của cậu rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Mặc kệ là cậu nghĩ tới cái gì, cũng chẳng quan hệ tới y.

Bên kia Nhan Tử Dung tựa hồ cuối cùng cũng khuyển động được Ôn Hàn, nhẹ nhàng thở ra, nhìn về phía Sở Phi Dương.

Ôn Hàn không tình không nguyện lấy chìa khóa giải khai xiềng xích trên người Sở Vân Phi, thấy Sở Vân Phi bộ dáng thoải mái trải qua một phen nguy hiểm vẫn sống sót, trong lòng lại bất bình, hung hăng xông lên đá vào hai cẳng chân của cậu.

Sở Vân Phi một thân nội lực hộ thể, thật ra cũng không cảm thấy gì, nhưng là trong nháy mắt lại làm bộ rất rất đau để giải trừ nỗi bất bình đau khổ thất vọng trong lòng Ôn Hàn.

Ba người cùng nhau hạ sơn, Giang Tam sớm đã ở nơi nào đó chờ đợi mất hết cả kiên nhẫn, đợi cho cả ba người đều đã lên xe, lập tức vội vã đánh ngựa phi nhanh.

Sở Vân Phi lúc này có thể là thẹn ở trong lòng, cảm thấy mình khiến mọi người gặp thêm phiền toái, không giống như bình thường hay ngồi cùng một chỗ với Sở Phi Dương, cậu một thân trầm mặc ngồi ở một nơi khác trên mã xa.

“Người đã nói gì với Nhan Tử Dung, cuối cùng cứ nhiên hai người lại đi với nhau.” Quân Thư Ảnh hỏi.

Sở Phi Dương thở dài: “Vốn chẳng có cừu hận gì, nếu không phải do Ôn Hàn qua kích động, chúng ta cũng không đáng cùng bọn họ đấu qua đấu lại.”

“Không có cừu hận? Người trước đây huyết tủy Hồ gia trại mà lại không có cừu hận gì với bọn họ.” Quân Thư Ảnh hừ một tiếng.

Sở Phi Dương lôi kéo thưởng thức bàn tay trái của y, đầu ngón tay nhẹ nhàng nhu nhu qua lại, không chút để ý nói: “Hoàn toàn không giống a, người tại sao lại đoán không ra. Còn hỏi nhiều như vậy, rắc tâm suy tính gì đó?!”

Quân Thư Ảnh tay trái bị lôi kéo, dùng tay phải chống mặt nhìn ra bên ngoài xe, không để ý tời hấn.

“Lại nói”, Sở Phi Dương sờ sờ cằm, ánh mắt nâng lên như cũ suy nghĩ, “Ôn Hàn và Nhan Tử Dung đều là mỹ nhân có dung mạo không tầm thường, thật sự làm cho người ta khó có thể đem bọn họ liên tưởng tới đám sơn tặc kia.”

Nói xong liếc mắt một cái nhìn Quân Thư Ảnh, y quay đầu hướng ra bên ngoài, bóng dáng tuyệt không nhúc nhích.

“Nghĩ cái gì vậy? Như thế nào không cùng ta nói chuyện?” Sở Phi Dương chọc chọc y.

Quân Thư Ảnh tránh đi bàn tay quấy rối của hấn, tức giận đáp: “Cút”.

Ai u, mất hứng. Sở Phi Dương cười không ra tiếng, lừ loát buông tay y ra, tự lấy một bầu rượu uống liền mấy ngụm, xiêu vẹo tựa vào trên đệm lót.

Trong xe trầm mặc một lúc lâu, bên kia truyền đến thanh âm rầu rĩ của Quân Thư Ảnh: “Ta nhớ Tiểu Thạch Đầu cùng Lân nhi.”

Ngữ khí này làm cho Sở Phi Dương đau lòng vô cùng. Hấn cho rằng đây là cách không mấy tự nhiên Quân Thư Ảnh đòi hấn yêu thương, cũng luyện tiếc đùa giỡn y, bèn đến gần ôm lấy y, ôn nhu an ủi.

Bốn người đã đi được hai ngày đường, do Sở Phi Dương kiên trì thuyết phục, Giang Tam không tình nguyện đổi hướng xe ngựa về phía Mai gia trang.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Mấy người cùng ngồi xe ngựa đi thẳng về hướng Mai Gia Trang. Mấy thôn xóm dọc đường gần như đã bỏ hoang, người ở rất thưa thớt, trên nền tuyết trắng tinh này lại càng thêm tiêu điều xơ xác.

Thần sắc Sở Phi Dương càng ngày càng trở nên ngưng trọng.

“Đây rốt cuộc là vì sao...” Sở Phi Dương trầm thì: “Trước đây Mai Gia mặc dù có vơ vét chút tiền của, nhưng cũng không gây tai họa cho dân chúng đến tình trạng này.”

Quân Thư Ảnh đang cầm một ly rượu ấm, nhìn hẩn một cái nói: “Chẳng lẽ người thực sự không biết? Vị tiểu thư Mai gia kia mấy năm trước đã được gả vào nhà quan, hiện giờ quan lại chủ thương bọn họ cấu kết, ức hiếp dân chúng, bạc thu được tính như thế nào cũng nhiều và mau hơn so với trước kia hẩn vào Nam ra Bắc buôn bán hàng hóa.”

Khóe miệng Sở Phi Dương hiện lên nụ cười, tiến gần đến hôn y một cái, khẽ cười: “Thật sự đã lâu lắm rồi ta không quan tâm đến chuyện giang hồ, ta quả thực — không biết. Nhưng mà, người trái lại biết rất rõ ràng đó thôi.”

Quân Thư Ảnh nghe hẩn nói như vậy, thấy mình giống người rảnh rồi chuyên đi nghe những chuyện bát quái trên giang hồ. Cẩn thận ngẫm lại, hình như mình quả thực nghe được không ít. Thật y cũng chẳng phải muốn nghe, từ hồi sống cùng với Sở Phi Dương, y trừ bỏ luyện võ cũng chẳng có việc gì làm, nếu nói là du thủ du thực sống an nhàn sung sướng cũng chẳng có gì quá đáng. Thành ra bây giờ chẳng có lý lẽ gì để phản bác lại lời của Sở Phi Dương, có chút ảo não quay người đi, rầu rĩ uống rượu.

Sở Phi Dương làm sao lại không biết y đang nghĩ gì, nâng tay đặt lên tấm lưng gầy mà dẻo dai của y nhẹ nhàng vuốt ve, lại cười khẽ nói: “Đừng buồn đừng buồn, hồi người làm giáo chủ chẳng hề không biết, xông vào giang hồ quan trọng nhất chính là thu thập tin tức, ta mấy năm trở lại đây càng ngày càng vô tâm với chính sự, người so với ta càng ngày càng giống đại hiệp hơn a.”

Quân Thư Ảnh vẫn còn đang cảm thấy buồn bực vì đột nhiên phát hiện mình chơi bởi lâu lỗng đã nhiều năm, lúc này nghe hắn nói như vậy, lập tức hỏi: “Chính sự của người là ngồi ở trong quán trà nghe người ta nói chuyện phiếm?!”

“Sao có thể a, cơ sở ngầm của ta trải rộng khắp đại giang Nam Bắc”, Sở Phi Dương sờ sờ cái mũi, thẳng thắn nói: “Nhưng mà tính ra, nuôi những người này một năm tiêu tốn không ít ngân lượng, hai năm nay không biết sử dụng họ như thế nào nữa. Bọn họ toàn đưa lên những vụ việc vô vị để kiếm tiền, nào là chưởng môn nào bị vợ đánh, chủ nhà nào ngồi chồm hổm nhà xí lâu quá đến nỗi phải bí mật thỉnh đại phu đến khám. Chân chính dùng được cũng không nhiều lắm.”

“Người.....” Quân Thư Ảnh nghe được cảm thấy bất đắc dĩ, lại nhớ tới Hương truy tung cùng con tiểu hoàng đế bị dùng trên người mình, một chút uất hận còn lại trong lòng lập tức dâng lên: “Người này nguy quân tử.”

“Đây là thủ đoạn đúng đắn, nhiều nhất cũng chỉ là không đủ quang minh chính đại, nhưng cũng là vì để hành hiệp trượng nghĩa, có chỗ nào nguy quân tử?!” Sở Phi Dương bất bình nói.

“Nguy biện vô dụng.” Quân Thư Ảnh đáp như đinh đóng cột.

“Khá lắm nghịch đồ, không nói đạo lý dĩ hạ phạm thượng, người chọc giận vi sư!” Sở Phi Dương nhào qua, đem Quân Thư Ảnh đặt ở dưới thân, hai tay không quy củ tham tiến vào trong vạt áo y tác loạn.

Hiếu biết của Sở Phi Dương đối với khối thân thể này đại khái còn sâu sắc hơn chính bản thân Quân Thư Ảnh. Hắn chọn nơi miễn cảm xuống tay, khiến Quân Thư Ảnh run rẩy không thôi, cũng không thể nói rõ là thoải mái hay khó chịu, ngay cả tâm tình cũng dần thư sướng, sớm đem mấy chuyện buồn bực quăng tạt lên chín tầng mây.

Hai người náo loạn một hồi, Sở Phi Dương mới buông tha cho Quân Thư Ảnh, vừa chậm rãi uống rượu vừa cùng y tán gẫu.

“Sở đại ca bên ngoài có chuyện...” Đúng lúc này Sở Vân Phi đột nhiên vén rèm thò đầu vào, trong ánh mắt Quân Thư Ảnh nhìn qua vẫn còn mang theo ý cười chưa tan, Sở Vân Phi nhìn vậy mà thấy nao nao.

Bất quá cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, ánh mắt Quân Thư Ảnh lập tức lạnh đi, hoàn toàn bất đồng với bộ dáng hiền hòa của Sở Phi Dương, thái độ lạnh nhạt làm như không thấy cậu, khiến trong lòng Sở Vân Phi xuất hiện một tia bi thương.

“Vân Phi, chuyện gì vậy?” Sở Phi Dương hỏi.

“Nga, phía trước có cơ dân*(dân đói),đệ thấy bọn họ thật sự rất đáng thương, cho nên muốn bảo Giang Tam dừng xe, cứu tế một chút, nhưng mà Giang Tam lại nói cái gì cũng không nghe a.” Sở Vân Phi giận dữ đáp.

Sở Phi Dương xốc rèm lên nhìn ra bên ngoài, quả nhiên thấy trên đường tấp nập năm tốp ba người nâng đỡ nhau chậm rãi đi.

Sở Phi Dương vén vạt áo đứng dậy xuống xe: “Ta đi nhìn xem.”

Sở Vân Phi ló đầu vào nhìn trái nhìn phải, rồi cười cười với Quân Thư Ảnh nói: “ Quân.... đại ca, vậy.. đệ vào nhé.”

Một tiếng này được cậu kêu đến mà thân thiết, Quân Thư Ảnh thật đúng là mặt danh kỳ diệu, nhìn cậu một cái, cũng không nói gì, lại quay nhìn ra

ngoài cửa sổ.

Thấy y không để ý đến mình, Sở Vân Phi lấy lòng không được, cảm thấy có điểm ủy khuất. Trông Quân Thư Ảnh chuyên chú nhìn bên ngoài, nghĩ đến y khẳng định là đang nhìn Sở Phi Dương, thế nào lại có chút hâm mộ Sở Phi Dương.

Một lúc sau xe ngừng lại, Sở Vân Phi nghe được tiếng kêu hỗn hển của Giang Tam ở phía trước, Sở Phi Dương vén rèm lên cười nói: “Xuống xe đến đây đi, có việc làm.”

Việc làm mà Sở Phi Dương nói quả nhiên chính là cứu tế nạn dân. Tiền của, đồ ăn trên xe chỉ chừa ra phần của bốn người dùng trong một ngày, còn lại toàn bộ đều được Sở Phi Dương phân phát đi.

Sở Phi Dương đem mấy bộ quần áo dày cùng một ít điểm tâm tổng hết vào lòng Quân Thư Ảnh, nhìn y ôm đông đồ vật này tiến vào gió tuyết, trong nháy mắt bị mấy đứa nhỏ tay chân gầy đét cần cần dục dục đến gần. Quân Thư Ảnh diện vô biểu tình phát quần áo cùng cơm canh cho bọn nhỏ, từng cử chỉ đã có vẻ ôn hòa không thể nói nên lời. Nhóm nạn dân cảm động đến rơi nước mắt cúi đầu quỳ lạy, Quân Thư Ảnh cũng không ngăn cản bọn họ cúi xuống nói vài câu gì đó, chờ bọn họ đứng dậy lại tiếp tục phân phát đồ đạc.

Sở Phi Dương ở phía sau nhìn thấy, khóe miệng khơi mào một mặt cười ôn hòa. Quân Thư Ảnh bị hấn cường ngạnh lột đi một thân lệ khí, trong mắt hấn, sự tồn tại này còn trắng hơn, trong sạch hơn cả tuyết.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Mấy người đem hết quần áo lương thực trên hai xe cùng số tiền tùy thân hầu như toàn bộ phân phát hết, mới từ biệt nhóm dân chúng đang mang đầy lòng cảm kích này, tiếp tục cuộc hành trình.

Bởi vì noãn lô và cấm cừ trên một chiếc xe đã bị cho đi, Sở Vân Phi vui vẻ chui vào chiếc xe còn lại, ngồi cùng Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh.

Sở Vân Phi không hiểu mình muốn làm gì. Ban đầu là vì Quân Thư Ảnh đơn độc đến cứu cậu, cho nên khiến lòng cậu sinh hảo cảm. Thân ảnh kia xuất hiện đúng lúc mình gặp nguy cấp đã phá tan thành kiến lưu ngôn phi ngữ*(lời đồn đãi, chuyện vô căn cứ)gây cho y.

Lúc Quân Thư Ảnh uy hiếp Ôn Hàn đến trước mặt cậu, bắt Ôn Hàn mở xiềng xích ra cho cậu — nghĩ đến con người ngày thường vẫn đăm mạp vô tình, cự tuyệt mọi thứ xung quanh vậy mà thời khắc đó lại lo lắng cho mình. Sở Vân Phi vừa cảm kích đồng thời còn có một chút vui sướng khó hiểu.

Nếu Quân Thư Ảnh bằng lòng nhận sự cảm kích cùng lời cảm tạ của cậu — chỉ cần cho cậu một nụ cười khách khí cũng được, có lẽ cậu sẽ không cảm thấy mất mát như vậy.

Nhưng hết lần này tới lần khác Quân Thư Ảnh đối cậu vẫn như trước làm như không thấy, lạnh nhạt coi thường. Giống như lần cứu giúp kia chưa từng phát sinh qua.

Nếu y đối tất cả mọi người như thế, Sở Vân Phi cũng sẽ không canh cánh chuyện này trong lòng.

Nhưng mà, Quân Thư Ảnh khi đối mặt Sở Phi Dương, cho dù vẫn là biểu tình lạnh nhạt, nhưng trong tâm phát ra ôn hòa nhu nhuỷễn cũng rất rõ ràng.

Điều này khiến Sở Vân Phi có chút để ý, hơn nữa theo thời gian, càng ngày càng chú tâm.

Vài ngày sau đó cậu lại không thể khắc chế bắt đầu chú mục vào Quân Thư Ảnh. Sở Vân Phi do thành kiến trước đây của mình mà cảm thấy xấu hổ, cậu hiện giờ rất tin tưởng, Quân Thư Ảnh không phải giống như những gì giang hồ đồn đãi là loại người tâm thuật bất chính, độc ác cực đoan.

Người như vậy căn bản sẽ không có khí chất giống khí chất trên người Quân Thư Ảnh. Sở Vân Phi không thể nói rõ đó là dạng khí chất gì, thực sạch sẽ, thực bình thản, rồi lại lạnh lùng khiến người ta không dám tới gần.

Chỉ trừ bỏ Sở Phi Dương, y chỉ cho phép Sở Phi Dương tới gần.

Nếu có thể cùng Quân đại ca làm hảo bằng hữu thì thật tốt, đáng tiếc địch ý ngu xuẩn của mình khi đó nhất định khiến y không vui. Sở Vân Phi thầm than, ánh mắt lại nhìn Quân Thư Ảnh lần nữa.

Quân Thư Ảnh không thấy cậu, nhưng Sở Phi Dương thì lại khác.

Sở Vân Phi bắt gặp tầm mắt của Sở Phi Dương, nhất thời ngẩn người, liền bày ra một nụ cười tươi roi rói với Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương cũng cười nhàn nhạt đáp trả, trong lòng đã có chút ngờ vực.

Tiểu tử này từ sau lần được Quân Thư Ảnh cứu, toàn bộ đều thay đổi. Với tính tình ngay thẳng của cậu ta, giả như cậu ta cảm động đến rơi nước mắt thì còn bình thường chút, nhưng lại thích vôn vê ngón tay ngượng ngùng nhìn Quân Thư Ảnh, rốt cuộc là vì sao đây?

“Phi Dương, hết nước trà rồi.” Quân Thư Ảnh đột nhiên mở miệng nói, y vốn ngồi tựa ở góc mã xa phía sau Sở Phi Dương, tay cầm đọc quyển nội công tâm pháp do hắn viết để giết thời gian, xách ấm trà lên lại phát hiện bên trong trống không, liền lên tiếng nhắc nhở.

“Quân đại ca, để đệ đi pha.” Không đợi Sở Phi Dương trả lời, Sở Vân Phi đã đến gần tiếp nhận ấm trà, mang ra bên ngoài thêm nước.

“Quân đại ca”, Sở Phi Dương lặp lại, nhíu mày: “Từ khi nào mà hai người đã thân thiết như vậy?”

Quân Thư Ảnh vẫn cúi đầu giở sách, chẳng quan tâm nói: “Cậu ta không phải mới chỉ gặp người có vài lần đã kêu Sở đại ca, Sở đại ca sao. Câu hỏi này của người đến là vô lý. Chẳng nhẽ chỉ có Sở đại hiệp người mới có thể được người khác kính trọng?”

“Nếu chỉ là kính trọng không thì tốt rồi.” Sở Phi Dương quay đầu khẽ hừ một tiếng.

Quân Thư Ảnh không hiểu nhìn hắn một cái, cũng không cùng hắn dây dưa chuyện nhàm chán này, lại tiếp tục nhập tâm vào cuốn sách.

Khi trời bắt đầu tối, mấy người đến một thôn trang nhỏ, trong thôn trang cũng có một vài nạn dân đói khổ. Sở Phi Dương nghĩ Mai Gia Trang cách đây cũng không xa, vốn định để mã xa lưu lại, bên ngoài thôn nghèo túng hoang vu, một đội nhân mã đang từ từ tiến đến.

Đội ngũ kia thật dài, mấy người cầm đầu cưỡi ngựa mặc cẩm phục, thắt lưng giắt trường kiếm, vẻ mặt nghiêm túc, đều là người có nội lực thâm

hậu. Đi theo phía sau là mấy con ngựa cao lớn trên lưng thồ những cái bao to, từng bước từng bước chậm rãi đi tới. Phía sau nữa là một chiếc mã xa lộng lẫy phú quý, bao quanh xe buông xuống tấm màn che dày màu đỏ sậm, được thêu những họa tiết cầu kỳ. Mã xa do ba con ngựa lông vàng đốm trắng khỏe mạnh lực lưỡng kéo, xung quanh còn đi theo mấy chục hộ vệ thân hình lực lưỡng.

Đoàn người đi tới trước mặt mấy người Sở Phi Dương thì từ từ dừng lại. Tiếng mã xa đi trên đường cũng dần mất đi, khi hai nhóm nhân mã đứng song song nhau, xuất hiện một chút không khí khẩn trương. Nhóm thôn dân vốn vây quanh bên người Sở Phi Dương cũng chậm rãi lui trở về căn nhà rách nát từ khe hở cửa sổ nhìn ra ngoài quan sát.

“Trương thống lĩnh? Đã đến rồi sao? Tại sao lại dừng lại?” Trong xe ngựa truyền đến một giọng nữ thanh thúy dễ nghe, bị kinh phong thổi trúng phiêu diêu dục tán, càng lộ vẻ mềm yếu.

Sở Phi Dương hơi hơi nghiêng đầu, cảm thấy âm thanh này rất quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ ra đã từng nghe qua ở đâu.

“Bẩm báo phu nhân, chỉ là cùng người dừng đường. Thỉnh phu nhân đợi chút, chúng ta lập tức tiếp tục lên đường.” Trung niên nam tử được xưng là thống lĩnh cung kính trả lời, nhưng ánh mắt lại đang đánh giá nhóm Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương vẫn lộ ra nụ cười ôn hòa ngàn năm không đổi, hướng vị Trương thống lĩnh kia ôm quyền nói: “Nhóm người tại hạ chỉ là lũ khách qua đường, nhìn thấy thôn dân trong thôn thật sự rất đáng thương, đang dự định ở đây tiếp tế một chút, không ngờ lại cùng các vị dừng đường. Chúng ta sẽ lập tức di chuyển mã xa đi, thỉnh chư vị chờ trong chốc lát.”

Sở Phi Dương vừa nói xong, không đợi vị Trương thống lĩnh kia mở miệng, phía sau mã xa rộng lớn xa hoa kia đột nhiên truyền đến tiếng động,

tấm màn dày thêu hoa văn mỹ lệ bị vén lên, một bàn tay trắng nõn xinh xắn cầm lấy duy bố* (màn bằng vải bố) chỉ lộ ra một khe hở nhỏ, trên cổ tay kia đeo vòng ngọc trong suốt sáng long lanh, vừa nhìn đã biết là vô cùng quý giá.

“Sở...Sở...Sở đại ca...” Thanh âm thanh thúy nhu nhược kia khó nén nổi kích động, rồi lại có chút do dự, lấp bắp, cuối cùng một tiếng hô kia đã hòa lẫn vào trong gió tuyết.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Khi tiếng gọi ngập ngừng kia truyền vào trong tai, Sở Phi Dương mới đột nhiên nhớ ra, người trong mã xa hẳn là vị tiểu thư Mai gia, đệ nhất mỹ nhân chốn giang hồ trước đây – Mai Hân Nhược. Cô gái ngây thơ hồn nhiên khi xưa, mà nay đã thành thê tử của người khác, phu gia là một viên quan rất có thế lực trong triều.

Mai Hân Nhược ở trong xe lưỡng lự một lát, cuối cùng vén rèm lên, được tỳ nữ dìu xuống mã xa.

Trương thống lĩnh vội vã tiến lên, cúi người cung kính nói: “Phu nhân, nơi đây chỉ toàn điêu dân nghèo hèn, khắp nơi lại hoang vắng, ngoài trời thì giá rét đông lạnh. Thỉnh cầu phu nhân mau mau trở lại xe, để tránh thụ hàn.”

Mai Hân Nhược liếc mắt nhìn người nam tử từng vô cùng quen thuộc đứng cách đó không xa. Gương mặt kia vẫn anh tuấn giống như trong ký ức, hốt nhiên giật mình, nguyên tưởng rằng chuyện năm xưa sớm phai nhạt nhưng đột nhiên giờ lại ào về, rành rành trước mắt, rõ ràng lại càng thêm sâu sắc.

Nào những tâm sự ngọt ngào then thùng của cô thiếu nữ, khoảng thời gian vui vẻ với người ngưỡng mộ trong lòng cùng chu du giang hồ. Vốn từ lâu đã vùi vào nơi sâu kín nhất trong tâm, nhưng lúc này toàn bộ lại không thể kiềm chế mà phá vỡ giam cầm, thật rõ nét giống như mới xảy ra ngày hôm qua.

Khi đó dưới sự bảo hộ mạnh mẽ đáng tin cậy của hắn, có thể không kiêng nể gì khiêu khích tất cả ác nhân nhìn không vừa mắt, có thể không hề

cổ kị quản hết mọi việc bất bình, ở trong phạm vi hãn cho phép, có thể hết sức vô ưu vô tư lự tùy hứng làm bậy, không cần lo lắng quan hệ thiệt hơn phức tạp, hãn sẽ chỉ ở bên cạnh ôn nhu ngắm nhìn, ngầm đồng ý lại dung túng, nhưng cuối cùng ở những nơi nàng không nhìn tới được hoặc nhìn không thấy, đem tất cả những chuyện phiền toái từng việc giải quyết, ngay cả được hãn ước thúc, chỉ dạy cũng là một loại hạnh phúc ngọt ngào.

Sự bảo hộ của hãn ôn nhu mà tin cậy khiến người ta không thể kiềm chế say mê. Nàng đã từng nghĩ đến kết cục của mình sẽ như thế nào, nhưng kết quả chỉ là hai bàn tay trắng, lưu cho nàng chỉ có tình yêu lưu luyến, biệt ly, bất cam có cầu cũng không được.

Đến tận nhiều năm sau nàng mới hiểu được, ngay từ ban đầu, cái ôm hôn hậu ấm áp kia chưa bao giờ là của nàng. Đối với tất cả mọi người đều ôn nhu, nổi tiếng thiên hạ – Sở Phi Dương, hãn cho nàng cũng chỉ là đãi ngộ chưa người nào có, nhưng lại tàn khốc lấy đi tình yêu say đắm cả cuộc đời nàng.

“Diêu phu nhân.” Sở Phi Dương đón nhận ánh mắt có chút phức tạp của nàng, mỉm cười: “Từ biệt nhiều năm, phu nhân vẫn mạnh khỏe chứ?”

Lời nói khách khí lễ độ của Sở Phi Dương khiến lòng Mai Hân Nhược trầm xuống, biểu hiện kích động ban đầu trên mặt cuối cùng cũng được đè lại, liễm hạ mi mắt, khôi phục lại thành tiểu phụ đoan trang, tao nhã.

“Ta tốt lắm, đa tạ....đa tạ Sở đại hiệp quan tâm.” Mai Hân Nhược nhẹ nhàng đáp, lại hướng Trương thống lĩnh đứng cung kính một bên ôn nhu nói: “Vị Sở đại hiệp này là người quen cũ của ta, lão gia cũng quen biết. Thịnh Trương thống lĩnh đợi một lát.” Nói xong lại nhìn về hướng Sở Phi Dương.

Về kích động khi mới gặp mặt đã mất, Diêu phu nhân lúc này mới nhìn thấy, đứng phía sau Sở Phi Dương còn có ba nam tử, hãn là những người

đồng hành cùng hắn. Có hai người nàng chưa từng gặp qua, nhưng người thứ ba, lại khiến nàng có hơi để tâm.

Nàng tuy rằng từ lâu đã sớm đầu nhập cửa quan, nhưng bởi vì phu gia cực kỳ sủng ái nàng, chẳng hề đối nàng quản thúc, lại do Mai gia cùng giang hồ võ lâm có liên hệ, nàng một nửa cũng coi như là người trong giang hồ. Bởi vậy những đồn đãi trên giang hồ, nàng cũng có nghe thấy, nhất là những việc có liên quan đến Sở Phi Dương, mặc dù chưa từng cố ý thăm dò, thỉnh thoảng lại nghe được một ít tin đồn, cũng không nhin được mà lưu tâm nhiều hơn.

Vị này khi xưa đại náo võ lâm đại hội, sau lại cùng Sở Phi Dương đồng tiến đồng ra như người một nhà – tiền đại ma giáo giáo chủ Quân Thư Ảnh, nàng hiển nhiên ấn tượng càng khắc sâu.

Trong lời đồn, y là cấm luyện của Sở Phi Dương.

Nàng đương nhiên là không tin. Bởi vì có một việc nàng có thể xác định. Sở Phi Dương đã có hai nhi tử. Tuy rằng không biết nữ tử vì hắn sinh hạ hai nhi tử này là ai, không biết vị nữ tử nào có thể độc chiếm sự ôn nhu của hắn. Nhưng mà mặc kệ người đó là ai, Sở Phi Dương nhất định đối với nữ nhân của mình toàn tâm toàn ý. Nếu nàng tin tưởng lời đồn đãi này là thật, thì chính là đã khinh nhờn Sở Phi Dương.

Đương nhiên càng quan trọng hơn nữa là....nàng không muốn thừa nhận, mình lại thất bại bởi một người nam nhân.

Quân Thư Ảnh phát hiện ánh mắt Mai Hân Nhược nhìn quét trên mặt mình một lát, mang theo một chút ý vị khó nói. Ánh mắt như vậy khiến y cảm thấy không thoải mái.

Sở Phi Dương khẽ động, cách trở đường nhìn của Mai Hân Nhược cùng Quân Thư Ảnh, chặn lại cái nhìn chăm chú của nàng.

“Điều phu nhân, nơi này gió lạnh, phu nhân thiên kim quý thể, không nên đứng lâu ở đây. Ta lập tức di chuyển mã xa đi để phu nhân thông hành.” Sở Phi Dương ôn hòa cười nói.

Mai Hân Nhược buộc chặt áo choàng trên người, lắc lắc đầu đáp: “Đa tạ Sở đại hiệp quan tâm, ta không có gì đáng ngại. Vừa rồi Sở đại hiệp nói, các người đang cứu tế cho thôn dân?”

Sở Phi Dương còn chưa mở miệng, Sở Vân Phi đã không nhịn được giành trước nói: “Đúng vậy, Sở đại ca nói bởi vì Mai gia – Giang Nam thủ phủ nghiệp quan cấu kết ức hiếp dân chúng, mới khiến cho thôn dân phụ cận không có lương thực sống qua mùa đông,

“Cái gì?!” Mai Hân Nhược có chút kinh ngạc nói.

“Ta thấy cũng không phải chỉ có Mai gia kia, chính bởi vì những người các người làm giàu bất nhân, mới khiến cho bọn họ khổ như vậy.” Sở Vân Phi cảm giận thốt lên. Lúc trước đối với lời nói vị Trương thống lĩnh hạ thấp nơi này nghèo hèn điều dân đã rất bất mãn, nhìn nhìn lại thấy nha hoàn và hạ nhân đều được mặc lăng la tơ lụa, một món trang sức tùy tiện cũng đủ cho thôn dân nghèo khổ ấm no qua mùa đông, bất mãn trong lòng lại càng thêm mãnh liệt. Chứng kiến Sở Phi Dương cư nhiên lại giống Trương thống lĩnh nịnh hót vị phu nhân nào đó kia, cậu liền vô cùng khó chịu.

“Sở đại ca, huynh nói cha ta cùng lão gia nhà ta hại nhiều người như vậy...là thật sao?” Mai Hân Nhược nhất thời nóng vội, dùng lại cách xưng hô trước đây.

“Điều này....cũng chỉ là suy đoán thôi, chúng ta cũng đang muốn điều tra, Điều phu nhân không cần để ý, ta nghĩ Mai lão gia cùng Điều đại nhân không phải người như vậy.” Sở Phi Dương miệng đáp thế, nhưng trong lòng lại thầm than một tiếng, oán Sở tiểu ngốc này quá nhanh miệng. Hắn vốn định bất động thanh sắc, trước lừa Mai Hưởng phóng lương cứu tế nạn

dân. Dù sao sự bố thí của bọn họ cũng chỉ như muối bỏ biển, cứu không được mấy người. Cũng chỉ có Mai Hương có năng lực bố trí thỏa đáng cho nạn dân. Một câu này của cậu ta liền trực tiếp nói cho nữ nhi nhà người ta, chúng ta muốn đi tìm lão cha và phu quân của người gây phiền toái, Sở đại hiệp hẳn giờ có muốn tiếp tục đóng kịch cũng khó khăn.

Câu trả lời không rõ ràng của Sở Phi Dương trong mắt người khác lại không phải chỉ như vậy.

Sở Vân Phi không biết Sở đại hiệp có chuyện gì, nhìn thấy phu nhân người ta bộ dáng xinh đẹp hay làm sao, liền để ý cẩn thận như vậy, cứ như là sợ người ta thương tâm. Nghe nàng kia nói, người gây tai họa này một người là cha nàng, một người là tướng công, lại nhớ lời Trương thống lĩnh kia, căn bản toàn gia này đều không phải người tốt, cần gì phải đối nàng ôn nhu như thế.

Sở Vân Phi cho rằng cách Sở Phi Dương thấy sắc quên nghĩa là vô cùng sai lầm, nhưng cậu cũng không thể xuất ngôn răn dạy, đang không biết phải mở miệng như thế nào, Quân Thư Ảnh bên cạnh đã xoay người sang chỗ khác, trong gió truyền đến thanh âm đậm đặc của y: “Xem ra Sở đại hiệp cùng vị phu nhân kia còn rất nhiều lời muốn nói. Chúng ta trước đem mấy thứ này phân cho thôn dân. Sở Vân Phi, Giang Tam lại đây hỗ trợ.”

Sở Vân Phi nghe thấy tên mình được âm thanh thanh lãnh của Quân Thư Ảnh niệm ra, nhất thời sửng sốt, một lát sau mới có phản ứng, lập tức tươi cười rạng rỡ, trong lòng không khỏi vui sướng lên.

Cậu cũng không còn muốn quản chuyện của Sở Phi Dương, vui vẻ theo sát Quân Thư Ảnh đi về xe ngựa của mình. Giang Tam ném một cái liếc mắt cho Sở Phi Dương, hừ một tiếng, rồi cũng bám theo.

Sở Phi Dương nhìn theo bóng dáng ba người, có chút dở khóc dở cười. Hắn nói với Mai Hân Nhược: “Điều phu nhân, thỉnh nàng hồi mã xa đi,

chúng ta lập tức nhường đường.”

“Không.” Mai Hân Nhượng nhìn thẳng Sở Phi Dương nói: “Sở đại ca muốn an ủi muội, muội thực cảm tạ. Mặc kệ có phải do cha muội gây ra không, muội cũng nên cố gắng một chút sức lực vì những người dân nghèo khổ này.” Nói xong quay đầu lại phân phó: “Trưởng thống lĩnh, hành trình tạm hoãn, người dẫn người đem những thứ lão gia cho ta mang về Mai gia phân phó cho thôn dân.”

“Phu nhân...” Trưởng thống lĩnh nhìn Sở Phi Dương một cái, nhưng không tán thành cách làm này của Mai Hân Nhượng, “Đại nhân nhượng chúng ta mang cho Mai lão gia rất nhiều hi thế kỳ trân, sao lại có thể cấp cho bọn dân đen này...”

“Làm càn.” Mai Hân Nhượng khê trách mắng: “Dù có nhiều hi thế kỳ trân cũng làm sao quý bằng mạng sống con người được? Cho dù lão gia ở đây cũng không dám nói như vậy.”

“Thuộc hạ biết tội.” Trưởng thống lĩnh cuống quýt xuống.

Mai Hân Nhượng sắc mặt hòa hoãn một chút, hít một tiếng nói: “Còn không mau đi.”

Trưởng thống lĩnh đáp ứng, dẫn theo vài người đi mở hòm. Mai Hân Nhượng lại nhìn về phía Sở Phi Dương, ôn nhu cười nói: “Sở đại ca, muội với huynh đứng đây đi.”

Sở Phi Dương cười cười với Mai Hân Nhượng, lại nhìn Quân Thư Ảnh phía sau. Thân ảnh y bị nhóm thôn dân vây quanh vẫn thanh lạnh nhạt mạc như trước, rành mạch đem từng kiện từng kiện đồ vật phân chia cho thôn dân. Tựa hồ cảm nhận được tầm mắt của Sở Phi Dương, y cũng nhìn lại.

Sở Phi Dương đón nhận ánh mắt y, hướng y nhẹ răng cười, “thu” một tiếng, bộ dáng ngả ngón cực kỳ vô sỉ.

Quân Thư Ảnh vờ như không thấy, lạnh nhạt quay người đi.

Sở Phi Dương mị nhãn như là để người mù xem, lúc này có điểm bất mãn nhưng Mai Hân Nhược vẫn còn ở cạnh, nàng không muốn vào xe, tình nguyện đứng trong gió tuyết, khẽ mỉm cười cùng hân tán gẫu ôn chuyện. Hân cũng chỉ có thể tác bồi, lại không thể thất lễ vứt nàng một mình ở đây.

Sở Vân Phi tại xung quanh Quân Thư Ảnh cần mẫn bận bịu, vừa nhắc đầu đã thấy một nhóm nhân mã khác cũng bắt đầu phân phát đồ vật, Sở Phi Dương thì còn đang cùng Mai Hân Nhược nói chuyện phiếm.

“Sở đại ca cư nhiên là người nhìn thấy mỹ nhân là không thể đi nổi, thật khiến đệ thất vọng mà.” Sở Vân Phi bất mãn nói, vì muốn tìm kiếm sự đồng cảm ở Quân Thư Ảnh, đến gần vồn vã kêu: “Quân đại ca...”

Quân Thư Ảnh lạnh lùng liếc cậu một cái: “Câm miệng, chuyên tâm làm việc của người đi.”

Sở Vân Phi cuống quýt ngậm miệng, chuyên chú phân phát đồ ăn cho mọi người.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Chờ hai đội nhân mã phân phát xong — kỳ thật chủ yếu là nhóm người bên Mai Hân Nhược. Đoàn người Sở Phi Dương vốn không như người ta tài đại khí thô, hơn nữa phần lớn đã được bố thí ra trước, lúc sau trên cơ bản là đứng nhìn hạ một bên.

Sở Vân Phi đứng bên cạnh Sở Phi Dương, vốn diện vô biểu tình nhìn thủ hạ của Mai Hân Nhược lấy đồ đặc trọng rương ra, từng kiện từng kiện bày ngay ngắn, Trương thống lĩnh ở một bên giám thị, thứ nào có thể bố thí, thứ nào phải lưu lại. Sở Vân Phi nhìn thấy bọn họ bày ra đầy một xe kỳ trân dị bảo, sắc mặt dần biến đổi từ hơi kinh ngạc, biến thành có chút kinh ngạc, lại biến thành vô cùng kinh ngạc, cuối cùng cậu cực độ kinh ngạc!

Sở Vân Phi há hốc miệng, lặng lẽ quay đầu nhìn nhìn Sở Phi Dương, vừa ngoái đầu đã nhìn thấy Quân Thư Ảnh bên kia Sở Phi Dương, hai người một người khoan thai bình tĩnh một người thờ ơ lạnh nhạt.

“Tiếp tục ngoái nữa cẩn thận treo cổ.” Mí mắt Sở Phi Dương không thèm nhúch nhích lạnh nhạt nói.

“A?” Sở Vân Phi không hiểu phát ra thanh âm nghi vấn.

“Thư Ảnh công tử đẹp không?” Sở Phi Dương nhìn xuống ném cho cậu một cái liếc mắt.

Sở Vân Phi nhìn nhìn hẩn rồi lại nhìn Quân Thư Ảnh đứng bên cạnh: “Tuy rằng nói như vậy không ổn lắm, nhưng mà, rất...rất đẹp.” Sắc trời đã tối, tuyết trắng đầy trời lại chiếu sáng cả bốn phía, Quân Thư Ảnh một thân xiêm y xanh nhạt dưới ánh sáng dịu dàng này, vẻ mặt lạnh nhạt cũng có

phần nhu hòa hơn, lông mi thon dài đậm nhạt hòa hợp, khóe mắt hơi nhếch, cái mũi cao thẳng, bờ môi mỏng, xem trong mắt Sở Vân Phi, trong lòng cậu chỉ hiện ra bốn chữ– mi mục như họa.

Sở Phi Dương “Hừ” một tiếng, quay đầu tiếp tục nhìn về phía trước, đôi môi giật giật: “Nhìn cũng vô dụng, nhìn cũng không làm được gì.”

“Sở đại ca nói gì cơ?” Sở Vân Phi không nghe rõ tiến đến gần hỏi.

Sở Phi Dương ý bảo Sở Vân Phi nhìn về phía trước, một đồng đủ loại tài bảo rực rỡ muôn màu kia, thở dài: “Sở đại ca đang suy nghĩ, tham quan, gian thương, toàn những người lòng tham không đáy, thật sự đáng giận.”

Bên cạnh truyền đến âm thanh thanh lãnh ngàn năm không đổi của Quân Thư Ảnh: “Nếu đó là cha của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thì sao?”

Sở Phi Dương cười cười nhìn Quân Thư Ảnh, đến gần giả bộ nghe nghe, cười đáp: “U, toan vị thật lớn a.”

“Người không cần cố gắng giải thích với cậu ta.” Quân Thư Ảnh nói: “Mai Hưởng này cùng vị Diêu đại nhân nào đó kia, tuy rằng bọn họ không giống bọn sơn tặc Hồ gia trại sát hại mạng người, nhưng mà số người vì tội ác của bọn họ mà chết tuyệt đối chỉ nhiều chứ không ít. Tai họa do gian thương và quan lại tạo thành nhất định rất lớn. Ngày trước Sở đại hiệp một mình chấm dứt nhân mạng cả một sơn trại, đến thời điểm này, không biết liệu Sở đại hiệp có còn hạ thủ được không?”

Sở Phi Dương có chút bất đắc dĩ lắc đầu. Hắn biết Quân Thư Ảnh tuyệt không có hảo cảm với Mai gia, hắn cũng không tự kỷ đến mức cho rằng Quân Thư Ảnh vì sự tình giữa mình và Mai tiểu thư hồi đó mới gây khó dễ cho Mai gia. Khi mà Quân Thư Ảnh bất lực nhất, tứ cố vô thân đều phải cùng Mai gia giao thiệp, sau lại phát sinh chuyện cũng có Mai Thần Anh tham gia, y chán ghét Mai gia cũng là có cái lý của nó.

“Việc này không giống như vậy, không phải vì là cha của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân mà có khác biệt. Quan hệ giữa Mai gia với võ lâm Trung Nguyên rất phức tạp, hẳn là Giang Nam thủ phủ*(nhà giàu nhất Giang Nam), tuy không phải người trong giang hồ nhưng lại hay tham gia sự vụ trong chốn giang hồ, nhiều ít cũng đã từng giúp người của vài tiểu bang tiểu phái. Muốn giết Mai Hưởng thì dễ nhưng mà nếu giết tên cáo già đó thì giang hồ sẽ phát sinh hỗn loạn thế nào, sẽ tạo thành kết quả gì, cũng chưa thể biết.” Sở Phi Dương thở dài.

Quân Thư Ảnh đương nhiên biết Sở Phi Dương nói có lý, tuy rằng trong lòng khó chịu, nhưng cũng không cùng hấn cường biện.

Sở Phi Dương lại tiến tới gần, ở góc độ mà người bên cạnh không nhìn thấy chọc chọc bàn tay dưới y tụ lông cáo, nhẹ nhàng cầm, nhỏ giọng nói, “Gì mà thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, đều không đẹp bằng Thư Ảnh công tử của ta.”

Quân Thư Ảnh đẩy tay hấn ra, nhưng không ngăn cản hấn tới gần, Sở Phi Dương cười cùng Quân Thư Ảnh vai kề vai, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về lớp da lông mềm mại trên y tụ.

Phía sau truyền đến tiếng “Hừ” khinh thường của Giang Tam: “Miệng lưỡi trơn tru, nói nghe còn hay hơn hát.”

Hai người đều coi như không thấy, vẫn dựa vào gần gũi bên nhau. Chính là không biết từ nơi nào bay tới một cây tế châm, cắm vào trong mớ tóc lộn xộn của Giang Tam, Giang Tam tà mắt nhìn nhìn cái châm nho nhỏ kia, bàn tay run rẩy đem châm kia cầm xuống, lại nhìn bóng dáng bình tĩnh, thon dài của Quân Thư Ảnh, chửi thầm trong lòng, loại người toàn thân là châm có cái gì tốt chứ.

Đợi gần một canh giờ, khi trời bắt đầu tối đen, cuối cùng người của Mai Hân Nhược cũng phân phát xong những thứ có thể bố thí, lại sắp xếp đồ vật

ôn thỏa, đội nhân mã sửa lại đội hình, chuẩn bị xuất phát.

Mai Hân Nhược được thị nữ dìu đến trước mặt Sở Phi Dương, hơi thi lễ nói: “Vừa rồi Sở đại ca nói muốn đi điều tra chuyện phu quân cùng cha muội hiệp đáp dân chúng, muội vừa vặn muốn về Mai gia, không bằng Sở đại ca cùng đi với muội, chúng ta cùng đến gặp cha muội để hỏi cho rõ ràng.”

“Cái này thật ra cũng không cần thiết, Điều phu nhân nếu tin tưởng ta, hãy nghe lời ta. Ta cùng với Mai gia đã kết giao nhiều năm, đương nhiên tin phẩm hạnh của Mai lão gia. Kỳ thật mục đích chủ yếu lần này, là muốn cầu Mai lão gia tử mở kho thóc phóng lương cứu tế nạn dân, chí ít để họ có thể sống qua mùa đông này.” Sở Phi Dương thản nhiên nói.

Mai Hân Nhược đương nhiên không một chút nghi ngờ với Sở Phi Dương, tuy rằng nàng tin tưởng Sở Phi Dương sẽ không làm chuyện gì đối Mai gia, nhưng nghe chính miệng Sở Phi Dương nói tin phụ thân nàng, trong lòng vẫn là rất cao hứng.

Mai Hân Nhược gật gật đầu nói: “Việc này, dù Sở đại ca không nói, muội cũng sẽ nhắc nhở phụ thân. Ông ấy mấy năm gần đây đóng cửa không ra khỏi nhà, ngay cả bên ngoài thế nào cũng không biết. Nếu ông ấy biết thôn dân phụ cận cơ khổ như vậy, nhất định ông sẽ không bỏ mặc đâu.”

Sở Phi Dương gật gật đầu nhìn bộ dáng Trương thống lĩnh bắt đầu đen lại vì chờ, liền cùng Mai Hân Nhược cáo biệt, nhìn Mai Hân Nhược lên mã xa. Mấy người đứng né sang một bên, chờ một đoàn mã xa dài dằng dặc đi xa, nhóm thôn dân được cứu tế sớm đã tự tán đi, trong thiên địa chỉ còn lại bốn người trơ trọi đứng. Không có mã xa, ngay cả kiện hành lý cũng không có.

Trầm mặc một lúc, Giang Tam chịu không nổi hét lớn một tiếng: “Phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Không có ngựa, không có xe, ngay cả

ngân lượng cũng không có. Chúng ta phải đi tiếp như thế nào? Sở đại hiệp cái gì người cũng đều tổng xuất đi? Người dự tính làm sao bây giờ? Bay đi sao?”

Sở Phi Dương nhếch môi cười nói: “Người gấp cái gì? Không có ngân lượng nhưng có ngân phiếu a. Còn nữa, người nói đúng rồi, chúng ta chính là muốn bay đi.”

Sở Phi Dương nói xong xốc Giang Tam lên, nhún người nhảy, lẳng không lao về phía trước.

“Các người đi theo ta.” Trong gió truyền đến thanh âm của hắn.

Quân Thư Ảnh cũng lập tức động thân, thi triển bộ pháp khinh công độc nhất vô nhị giống Sở Phi Dương, ở giữa không trung nhẹ nhàng đuổi theo.

Sở Vân Phi vội vàng vận khởi Thiên Sơn tâm pháp, tuy rằng bất đồng, nhưng khinh công Thiên Sơn cũng uyển chuyển tao nhã như vậy.

Mấy người một trước một sau tiêu thất trong không trung, nhóm thôn dân trốn ở bên trong thổ ốc rách nát từ khe hở nhìn ra đều cho rằng hôm nay có tiên nhân đến giúp đỡ bọn họ vượt qua cửa ải khó khăn này.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Mấy người bọn họ phi nhanh liền một mạch, Sở Phi Dương dẫn đường, mới chỉ qua nửa nén hương sau đã đưa mọi người đến trước cửa một khách điểm.

“Chúng ta nghỉ tạm tại nơi này một đêm, ngày mai đến Mai gia.” Sở Phi Dương buông Giang Tam ra, quay đầu mỉm cười với hai người đứng sau.

Giang Tam cổ họng nôn khan vài tiếng, cắn giận tiến vào.

Sở Vân Phi theo bản năng quay đầu lại, định kêu Quân Thư Ảnh vào trước, thì thấy Quân Thư Ảnh đang đánh giá một chút kiến trúc trước mặt, rồi tầm mắt liền hướng về Sở Phi Dương. Sở Vân Phi xem không hiểu ánh mắt phức tạp của Quân Thư Ảnh, cũng xem không hiểu nụ cười động ở khóe miệng Sở Phi Dương. Trong lúc đó, cậu cảm thấy giữa hai người tồn tại bầu không khí không để người khác tham gia.

“Vân Phi, đệ vào trước đi, ta và Quân đại ca của đệ đi xem xét xung quanh.”

Sở Vân Phi nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt cô đơn đáp ứng, vác hành lý sải bước tiến vào cửa.

Sở Phi Dương đi đến cạnh Quân Thư Ảnh, mỉm cười nói: “Về đến chốn cũ, cảm giác thế nào?”

Quân Thư Ảnh lắc lắc đầu: “Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, ta nhất định là mệnh phạm tai tinh.”

Sở Phi Dương bật cười, nắm lấy bả vai Quân Thư Ảnh nói: “Được rồi, người đừng không kiên nhẫn mặt mũi ta như vậy. Ngày nào đó tai tinh ta đây không cần người, người muốn khóc cũng không kịp.”

Quân Thư Ảnh thản nhiên liếc hắt một cái, từ chối cho ý kiến.

“Đi, phòng hảo hạng.” Sở Phi Dương cũng không để ý, kéo tay Quân Thư Ảnh nói.

Quân Thư Ảnh nghi hoặc: “Không phải người nói muốn đi xem xung quanh một chút?”

Sở Phi Dương dưới chân đã sử lực, mang theo hai người phiêu nhiên lên phòng.

Sở Phi Dương kéo Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng đi lại trong phòng, ho nhẹ một tiếng, nói: “Thư Ảnh nga, người không cảm thấy, tên tiểu tử kia gần đây hơi quá để ý người sao?”

“Không cảm thấy.”

“Người...chỉ như vậy? Người không thể nói nhiều thêm vài lời sao?” Sở Phi Dương trừng mắt vấn.

Quân Thư Ảnh mặc danh kỳ diệu nhìn hắt một cái: “Người muốn nghe cái gì? Sở đại hiệp yên tâm, ta chỉ là người mà giang hồ vẫn kêu là đại ác nhân, đoạt không nổi người sùng bái người.”

“Giả bộ, lại giả bộ.” Sở Phi Dương “Hừ” một tiếng nói: “Ta mới không tin người không phát hiện ra, ánh mắt tiểu tử kia nhìn người nóng bỏng người.”

Quân Thư Ảnh có chút giận giật tay ra khỏi tay hắn: “Người đừng cho rằng ai cũng giống người, đầy đầu chỉ toàn chứa ý nghĩ xấu xa.”

Sở Phi Dương càng lấy tay vắt qua, gắt gao cầm không cho y giăng ra, nuốt nước miếng cười nói: “Đừng tức giận, đừng tức giận, ta đây không phải là quan tâm quá sẽ bị loạn sao?! Hơn nữa, người không phải thích nhất ý nghĩ xấu xa này của ta đối với người ư...”

Quân Thư Ảnh nhìn thấy gương mặt đáng ghét kia lại bày ra, trong lòng một trận tức giận nổi tiếp một trận tức giận lại không biết phải làm thế nào, cắn răng phần nộ nói: “Cút! Buông.”

Sở Phi Dương nâng bàn tay hai người nắm lên trước mắt Quân Thư Ảnh, buông ba ngón tay ra, chỉ dùng ngón cái và ngón trỏ nắm lấy cổ tay y lắc lắc, nhếch mi nói: “Ta không khóa người, cũng chẳng hạn chế công lực của người, người muốn tránh khai không phải dễ như trở bàn tay sao, rõ ràng bản thân không sử toàn lực, lại luôn miệng muốn ta buông người ra, người tư thái dục cự hoàn nghênh này, là đặc biệt làm cho vi phu xem sao...”

Quân Thư Ảnh vẫn luôn tự cho là sống chung từng ấy năm tới nay, bản thân đã sớm tu luyện nhẫn nại quyết đến lô hỏa thuần thanh, nhưng Sở Phi Dương lại luôn luôn có bản lĩnh khơi mào sự phần nộ của y. Quân Thư Ảnh sớm nhận ra, Sở Phi Dương lấy việc chọc giận mình làm trò vui. Tất xấu này rất biến thái. Rõ ràng biết bất động thanh sắc mới khiến hãn không thể thực hiện được, nhưng đến cuối cùng lại không thể khắc chế chính mình, thỏa mãn ý nguyện của hãn.

“Người...người...” Quân Thư Ảnh sớm minh bạch dùng ngôn ngữ gì cũng không thể đả động tới khuôn mặt tuấn tú bày ra bộ dạng tươi cười đáng ghét này. Một bàn tay vẫn còn bị hãn ngả ngón cầm, Quân Thư Ảnh cũng không giật ra, chỉ dùng tay kia rút ra từ vạt áo mấy ngân châm thật nhỏ, còn chưa kịp hành động, lại bị Sở Phi Dương mạnh mẽ kéo vào trong lòng ngực, nâng gáy hôn xuống thật sâu.

Quân Thư Ảnh theo bản năng giơ bàn tay đang nắm ngân châm ra bên ngoài —— ngân châm này được ngâm trong cự độc*(chất vô cùng độc) chỉ có Sở Phi Dương mới dám tại thời điểm y cầm ngân châm mà làm càn như thế. Vạn nhất động tác lỗ mãng này của hắn khiến y mất lực đạo, mất chính xác —— Quân Thư Ảnh không dám nghĩ thêm nữa, y trừng mắt nhìn, chậm rãi nhắm mắt lại, mặc hắn hôn môi.

Mỗi lần đều như vậy, chọc giận y, rồi lại dung phương thức vừa ôn nhu vừa kịch liệt đến trấn an.

Sở Phi Dương càng hôn càng sâu, hôn đến bản thân y đều có chút thở không xong, Quân Thư Ảnh bị hắn gắt gao ôm lấy, muốn lui lại phía sau thế nhưng lại bị hắn ép chặt, thân thể hơi nghiêng về sau có chút khó chịu, lông mi nhắm chặt bỗng nhiên khinh động, bàn tay ở bên ngoài không biết khi nào thì mất lực, mấy cây ngân châm nhẹ nhàng rơi xuống nền tuyết.

Đến khuya, trời lại nổi lên một trận đại tuyết, rõ ràng bên ngoài không có trăng sao, nhưng vẫn trắng muốt sáng sủa.

Trong một gian phòng hảo hạng tinh xảo trên lầu hai, chỉ điểm một ngọn đèn nhỏ bằng hạt đậu.

“A...” Một tiếng ngâm khẽ, ngón chân cân xứng kia mạnh mẽ co rút lại, khó chịu cọ xát hai cái xuống sang trưởng.

“Phi Dương...” Thanh âm thanh lãnh nhẹ nhàng gọi, mang theo chút khát cầu, nhưng không cách nào nói ra khỏi miệng.

“Bây giờ không được, nhẫn nại một chút nữa, ngoan.” Sở Phi Dương nhẹ giọng dụ dỗ, hai tay đặt trên đầu gối khẽ run kia nhẹ vỗ về, chậm rãi theo tiêu thối lần xuống dưới, nắm lấy hai cổ chân của đôi chân thon dài quần quanh thắt lưng mình, lại cầm lấy hạ thân của Quân Thư Ảnh.

Mái tóc dài tán loạn che ở trên lưng trước ngực, Quân Thư Ảnh theo Sở Phi Dương dẫn dắt ôm lấy cổ hăn, hơi hơi mở miệng thở hỗn hển, cùng đôi mắt sáng rực của Sở Phi Dương nhìn nhau một lát, Quân Thư Ảnh nhìn không được đưa môi tới gần.

Sở Phi Dương hàm trụ đôi môi vừa dâng tới, nhẹ nhàng mút cắn, lại cầm một bàn tay Quân Thư Ảnh đưa xuống, tìm kiếm dưới thân nơi hai người dán vào nhau, bàn tay Quân Thư Ảnh vừa chạm tới nơi lửa nóng cứng rắn kia thì co rút lại một chút, rồi lại nhẹ nhàng nắm lấy, bắt đầu thành thạo vuốt ve.

Được ngón tay thon dài hơi lạnh kia hầu hạ, Sở Phi Dương thở dài một hơi, Quân Thư Ảnh có chút cảm thấy thẹn cúi đầu xuống, đem mặt chôn trên vai Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương tay dính mỡ, dọc theo thắt lưng Quân Thư Ảnh chậm rãi lần xuống phía dưới tìm kiếm...

“A...” Quân Thư Ảnh bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cái cổ ướt át mồ hôi lộ ra, Sở Phi Dương một bên lấy ngón tay chậm rãi khai phá, một bên sáp lại nhẹ nhàng liếm cắn cái cổ đẹp đẽ kia.

Một lát sau, Sở Phi Dương lật thân Quân Thư Ảnh, thân thể cao lớn cũng bao phủ lên.

Lưng Quân Thư Ảnh run rẩy, cảm thấy nơi lửa nóng cứng rắn kia chậm rãi tìm kiếm cửa vào, có chút khó nhìn nắm chặt lấy cái gối dày dưới mặt.

Màn bắt đầu nhẹ nhàng lay động, thanh âm thẹn thùng kiều mị chậm rãi vang lên, theo biên độ lay động của bức màn kia càng ngày càng lớn, rốt cục một tiếng rên rỉ thanh lãnh chậm rãi vút cao.

Trong đêm đông dài, màn lay động hòa cùng từng tiếng từng tiếng rên rỉ cố kiềm chế mà hoặc nhân kia, mãi cho đến sau nửa đêm mới dừng lại, chỉ

còn vài tiếng thầm thì to nhỏ, thêm ánh lửa chập chờn, bỗng bênh ở trong
căn phòng lịch sự tao nhã.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Sáng sớm hôm sau, Sở Phi Dương từ phòng Quân Thư Ảnh đi ra, thần thanh khí爽 mà vươn vai, hít sâu hai ngụm khí trời băng lãnh buổi sớm, cảm thấy đầu óc thư thái, cả người đều thoải mái. Những hành lang nơi nhà phòng lâu hai này đều dẫn đến sân trong viện, phóng mắt nhìn ra chỉ thấy một mảnh tuyết trắng mờ mờ, thanh bạch lại bằng phẳng, một dấu chân cũng không có, quả là một quang cảnh đẹp mắt.

Sở Phi Dương vừa định gọi tiểu nhị mang chút nước ấm lên, thì thấy cửa phòng đối diện giật giật, “ách” một tiếng chậm rãi mở ra. Sở Vân Phi mang theo hai con mắt thâm quầng xuất hiện phía sau cánh cửa, hé ra gương mặt xanh trắng, hiển nhiên là do không ngủ không đủ giấc.

Sở Phi Dương ngó ra, cười, giương tay làm động tác chào hỏi, lại thấy Sở Vân Phi thần sắc phức tạp nhìn hẩn một lát rồi giống như du hồn chậm rãi đi xuống lầu.

Sở Phi Dương không hiểu cậu ta bị làm sao, nghĩ rằng thiếu niên nhà người ta đã không muốn mở miệng tâm sự, hẳn cũng không cần để ý, tiếp tục gọi tiểu nhị lên, bảo gã ta đi nấu một thùng nước nóng đưa đến trước cửa, rồi quay vào phòng. Bên trong màn vươn ra một cánh tay thon dài mà khỏe khoắn. Dưới làn da trơn bóng mơ hồ có thể nhìn thấy một đạo gân xanh. Cái tay kia hữu khí vô lực buông thõng xuống bên giường, một bộ dáng đã chịu đủ sự giày vò.

Sở Phi Dương đi đến cầm cái tay kia lên đặt ở bên miệng hôn, cười nói: “Này, đừng lộ ra bộ dáng như bị ta làm cho không thể xuống giường được, tốt xấu gì ta cũng đã truyền cho ngươi nhiều công lực như vậy, cũng dạy

người võ công đã lâu, người thế này sẽ khiến ta cảm thấy mình rất ‘lợi hại’.”

“Cút....người này quái vật.” Quân Thư Ảnh quay mặt vào bên trong, thân thể nằm úp sấp nhuễn ra như bùn, những vết xanh xanh tím tím trên vai lộ ra bên ngoài trông rất mờ ám.

“Ngoan, để ta giúp người tắm rửa, lại giúp người vận công, đảm bảo người tinh thần sung mãn gặp người, ai cũng không nhìn ra người từng hầu hạ vi phu một đêm.” Sở Phi Dương nhẹ nhàng hôn lên vai y mấy cái, căn cứ những dấu hôn ngày hôm qua lựa lại.

Quân Thư Ảnh mí mắt một chút cũng lười nâng, nhưng mà vài điểm đau đớn trên vai khiến y cau mày, trừ lần đó ra, y bây giờ chỉ muốn ngủ, ngủ.

Mơ mơ màng màng, không biết qua bao lâu, chỉ cảm thấy Sở Phi Dương đem y trở mình, kéo lại muốn y ôm lấy. Quân Thư Ảnh cố gắng mở mắt ngồi dậy, lắc lắc lắc lắc đi về phía đục dưng, tự mình ngồi xuống.

Sở Phi Dương cũng tiến đến, hai bàn tay luồn vào trong nước giúp y cởi bỏ ngoại sam, vắt lên trên giá gỗ, lại vén tay áo lên nhào người về phía thành đục dưng, nhìn Quân Thư Ảnh nhắm đôi mắt lại lại bắt đầu đi vào cõi thần tiên, không khỏi khẽ cười, vươn ngón tay nhẹ nhàng đánh đánh chiếc mũi cao thẳng của y, khẽ thở dài: “Ta cuối cùng tính đem người dưỡng chín. Người chỉ cần thế này là đủ rồi. Trong mắt chỉ nhìn ta, hoàn toàn tin tưởng ta, hoàn toàn ỷ lại ta...” Sở Phi Dương thấp giọng nói, ngón tay chậm rãi di chuyển đến hai má Quân Thư Ảnh.

Trên thính đường của khách điểm. Sở Vân Phi cầm cái bánh màn thầu châm rãi véo, vân vê thành từng cục nho nhỏ, lại dùng đũa nghiền thành từng khối từng khối, nhưng cặp mắt không hề có tiêu cự, không biết đang xuất thần suy nghĩ cái gì.

“Xú tiểu tử, đừng nghịch nữa, không muốn ăn thì đừng ăn, lãng phí lương thực.” Giang Tam ở bên cạnh hùng hù nói, vươn tay với lấy mấy cái bánh mìn còn lại đặt hết ở trước mặt mình, rồi gấp rau tống vào miệng nhai ngồm ngoàm, chồm râu dơ bắn rung lên rung lên.

“Ta gọi phần cho bốn người, người chừa một chút cho Sở đại ca cùng Quân đại ca...” Sở Vân Phi mở miệng nhắc nhở.

“Lưu cái gì lưu cái gì. Sở đại ca của người có rất nhiều tiền, hẳn sẽ không bạc đãi chính mình đâu. Quân đại ca của người, hắc hắc, y hiện tại có lẽ ăn không hết những thứ này.” Giang Tam bị ồ cười hai tiếng, tiếp tục nhét cái bánh vào miệng.

“Vì sao, Quân đại ca không phải người xa xỉ như vậy.” Sở Vân Phi nheo lại đôi lông mày, bất mãn nói.

“Người thật sự muốn biết vì sao?” Giang Tam vô sỉ hề hề cười nghiêng người sát vào Sở Vân Phi, cười hắc hắc với cậu.

Sở Vân Phi vừa thấy vẻ mặt của hắn, giống cái bộ dáng tại thời điểm xúi giục cậu tối qua, vội lắc đầu nói: “Không, không muốn biết.”

Giang Tam hừ một tiếng, ngồi thẳng thân thể từ từ ăn, lại nói: “Bọn họ không biết khi nào mới có thể xuống dưới đâu, tiểu tử, lại đi kêu cho ta mấy bầu rượu đến.”

Sở Vân Phi căn bản không nghe gã nói, nâng cằm lại bắt đầu ngẩn ngơ.

“Người này chết không tiền đồ.” Giang Tam vươn tới giờ tay đánh vào ót cậu, “Không phải chỉ là nghe được cái góc tường làm gì mà bộ dáng trời sụp đất nứt như vậy.”

Sở Vân Phi xoa đầu, mếu máo nói: “Ta nghĩ không thông.”

“Nghĩ không thông cái gì?” Giang Tam không kiên nhẫn hỏi: “Sớm biết thế này hôm qua đã không đề ra với người, ngốc qua.” (dựa chuột ngốc)

Hoá ra đêm qua Giang Tam đi tiểu nhìn thấy Sở Phi Dương phòng mình không ở, lại chạy đến phòng Quân Thư Ảnh, nhớ đến ngốc tử Sở Vân Phi kia, ánh mắt cậu ta nhìn Quân Thư Ảnh càng ngày càng trầm mê, trong lòng tính toán, liền đi gọi Sở Vân Phi dậy, lén lút chỉ vào phòng đối diện, cố ý nói ra mấy lời tối nghĩa.

Sở Vân Phi tuy rằng ngốc nhưng cũng không phải ngu si. Cậu sớm biết những lời đồn đãi trong giang hồ đối với Sở Quân hai người. Dù là thật hay giả cũng không phải chuyện của cậu ta, nhưng lúc này lại tránh không được muốn để tâm. Sau khi Giang Tam trở về, Sở Vân Phi ở trong phòng đứng ngồi không yên không biết bao lâu. Nhất thời nghĩ đến quan hệ của Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, liền cảm thấy tâm phiền ý loạn, trong giây lát không hiểu mình vì sao lại như thế, suy cho cùng mặc kệ Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh như thế nào, thì cũng có quan hệ gì với cậu đâu.

Phòng của Sở Vân Phi – Giang Tam cùng phòng của hai người Sở Phi Dương – Quân Thư Ảnh vừa vặn đối lập nhau qua cái sân viện, nhìn xuyên qua cửa sổ có thể thấy rõ ràng cảnh tượng phía đối diện. Sở Vân Phi ngơ ngác nhìn, đằng sau cửa sổ bên kia thỉnh thoảng có bóng người thon dài lướt qua, động tác trong lúc đó có thể nhìn ra được hai người trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Nghĩ đến Quân Thư Ảnh khi đối mặt mình luôn tỏ ra lạnh lùng, Sở Vân Phi không hiểu vì sao đáy lòng có điểm chua xót.

Không biết tới giờ nào rồi, chỉ thấy ngọn đèn trước mặt dần dần yếu đi. Đại khái là Quân Thư Ảnh muốn nghỉ ngơi, Sở Phi Dương phải đi về, tâm tình Sở Vân Phi nháy mắt có chút thư sướng lên.

Giang hồ đồn đãi làm sao có thể là sự thật được, rõ ràng Sở đại ca đã có thê thất, tử tự*(con trai nối dõi), làm sao có thể cùng Quân đại ca...nghĩ

đến vì vài câu nói mạc danh kỳ diệu của Giang Tam mà ở bên này gần người nửa ngày thật là nhàm chán, liền đứng dậy chuẩn bị rửa mặt đi ngủ.

Nhưng mà tâm tình như vậy cũng không duy trì được bao lâu, cửa phòng đóng chặt đối diện kia hoàn toàn không có dấu hiệu mở ra, Sở Vân Phi lại ngồi ngẩn ngơ, rốt cục nhện không được mở cửa phòng rồi đi ra ngoài, dọc theo hành lang đi đến trước phòng Quân Thư Ảnh, mấy lần nâng tay muốn gõ, rồi lại không biết hơn nửa đêm tự dưng gõ cửa, cậu có thể nói cái gì.

Cuối cùng Sở Vân Phi không gõ cửa, không hiểu nổi mình rốt cuộc bị làm sao, tâm tình lo được lo mất này cậu hoàn toàn chẳng hiểu. Ngay khi Sở Vân Phi buông tay ử rử chuẩn bị quay về, trong phòng lại truyền đến một tiếng than nhẹ như có như không, khiến cậu như bị sét đánh, đứng thẳng bất động tại chỗ.

Khiếp sợ cũng chỉ trong chốc lát, khi Sở Vân Phi phản ứng lại, đã luống cuống tay chân chạy về phòng mình, giống như có ác quỷ truy đằng sau.

Cậu không biết mình đứng ở trước phòng người ta bao lâu, cũng không biết rốt cuộc mình nghe được nhiều ít, chỉ cảm thấy mấy tiếng kia, thanh âm như sắp khóc như cầu xin —— ban ngày nghe thấy lạnh nhạt như vậy, lúc này lại mang đến một loại mị hoặc mê người —— ở trong đầu lộn xộn xoay tròn, tiếng vọng, lượn lờ không đi.

Sở Vân Phi ngã nhào lên giường che lại đôi mắt, hoàn toàn không thể đuổi thanh âm trong đầu đi.

Cảm quan luôn luôn trì độ của cậu, lúc này lại chết tiệt mãi cảm. Người kia là đang hấp dẫn. Có lẽ là cố ý, có lẽ là vô tình, người kia nhất định là dùng thanh âm như vậy dụ hoặc, có lẽ còn có cả tứ chi —— trước mắt Sở Vân Phi chớp lên, ngón tay thon dài dưới ống tay áo người nọ, mu bàn tay cùng cổ tay đều trắng muốt, tiếp tục lên trên nơi bị quần áo che

khuất nhất định càng trắng —— y sẽ dùng đôi tay kia ôm người trên thân sao? Ngay cả hai chân thon dài cũng sẽ quăn lên đến....giống như y dùng thanh âm của mình, rõ ràng là người thanh lãnh xa cách, lại phát ra thanh âm như vậy...

Sở Vân Phi cảm thấy một cỗ tà hỏa ở trong cơ thể tán loạn, cậu lặng lẽ bao trụ chính mình, ở trên giường cuộn thành một đống.

Suy nghĩ loạn chàng hỗn loạn trong đầu cậu, cậu giống như hiểu được lại dường như không rõ.

“Quân đại ca...” Sở Vân Phi thấp giọng kêu, ma xui quỷ khiến đưa với tới hạ thân, còn chưa chạm đến, đã bừng tỉnh trở lại —— cậu đang làm gì?! Mình như thế nào có thể xuất hiện ý nghĩ như vậy, căn bản là sự khinh nhờn đối với y!

Sở Vân Phi hung hăng rút tay ra, đấm cái gối vài cái, rồi chọn mặt xuống.

Y là của Sở đại ca...hết thấy của y đều là của Sở đại ca. Đây là chuyện thật mười mười.

Vì sao? Sở đại ca rõ ràng đã có thê nhi, lại còn muốn trêu chọc y?! Người đem y trở thành cái gì?! Người làm sao có thể đối xử với y như vậy?!

“Sở ngốc qua,lại thất thần rồi.” Giang Tam vỗ mạnh khiến Sở Vân Phi lập tức định thần lại.

Chương 29

Sở Vân Phi vừa mới lấy lại tinh thần, liền nhìn thấy Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh từ trên lầu một trước một sau đi xuống.

Quân Thư Ảnh lại thay đổi một bộ xiêm y mới, bộ này mấy ngày trước chưa từng nhìn thấy. Cổ và tay áo vẫn là lông cừu ấm áp, ngoại sam đậm tử ám hoa càng tôn thêm sự cao quý tao nhã —— có lẽ không phải do quần áo, mà do tâm tình cậu thay đổi.

Sở Vân Phi bị ai phát hiện, không biết từ khi nào, cứ nhiên cũng bắt đầu chú ý tướng mạo nam nhân, cũng bị bề ngoài mỹ lệ của nam nhân hấp dẫn.

Để có thể so sánh tướng mạo giữa hai người, Sở Vân Phi đặc biệt nhìn kỹ Sở Phi Dương đánh giá từ trên xuống dưới, tận khi thấy Sở Phi Dương nghi hoặc trừng mắt, kết quả lại chỉ khiến cậu càng thêm mất mát.

Người cậu ngưỡng mộ nhiều năm – Sở Phi Dương Sở đại hiệp, đối với cậu, cứ nhiên hoàn toàn không có lực hấp dẫn. Tuy rằng bề ngoài Sở Phi Dương anh tuấn tiêu sái, là người tình trong mộng của bao nhiêu mỹ nữ hồng nhan, nhưng mà ở trong mắt cậu, lại hoàn toàn không có cảm giác mặt đỏ tim đập.

Sở Vân Phi lúc này đã tuyệt vọng xác nhận, chỉ có Quân Thư Ảnh, người này rõ ràng là một nam nhân, bề ngoài lại có thể khiến cậu khuynh đảo, từng hơi thở lại khiến cậu xao xuyến.

“Ô...Hận sao không sớm gặp được y...” Sở Vân Phi thống khổ vùi đầu xuống, miệng cọ lên cánh tay, cổ họng phát ra những tiếng mơ hồ.

Những lời này chỉ có Giang Tam gần cậu nhất mới nghe rõ ràng, nhất thời bị sắc ngưng cháo, ho một trận thiên hôn ám địa, mặt mày đỏ bừng, mấy hạt gạo từ trong lỗ mũi phun ra, khiến Sở Phi Dương vừa mới đến gần nhìn thấy mà muốn nôn.

“Vân Phi các người tiếp tục ăn đi. Thư Ảnh đến bên này ngồi.” Sở Phi Dương đi đến bàn bên cạnh, vẫy vẫy tay với Quân Thư Ảnh.

Sở Vân Phi vẫn ngẩng thẳng đầu nhìn Quân Thư Ảnh sắp sửa đi đến trước mặt, chuẩn bị sự nhiệt tình lại ôn nhu khéo léo để tiếp đón Quân đại ca của cậu, đã thấy Quân Thư Ảnh nghe được tiếng gọi của Sở Phi Dương, quay người lại, phiêu nhiên đi đến bên kia, từ đầu đến cuối mặt không chút thay đổi, giống như hoàn toàn không cảm nhận được ánh mắt nhiệt tình như hỏa phía trước.

Sở Vân Phi tràn đầy nhiệt tình bị dội cho một gáo nước lạnh, mếu máo, ánh mắt nhìn sang phía Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh bên kia.

Sở Phi Dương gọi tiểu nhị đến gọi chút cháo cùng thức ăn, rồi bắt đầu cùng Quân Thư Ảnh nói chuyện.

Sở Vân Phi tự nhiên nghĩ tới chuyện tình đêm qua, tuy rằng biết rõ không có quan hệ gì với cậu, nhưng trong lòng vẫn có chút bất cam, ánh mắt vẫn không tự giác liếc nhìn một cái qua bên đó.

Trước kia không chú ý, lúc này lại rất dễ phát hiện, Sở đại ca thực sự rất thích động thủ động cước làm chút chuyện mờ ám với Quân đại ca, nhưng bộ dáng lại luôn thản nhiên, giống như đang làm một chuyện đương nhiên vậy. Khi thì sờ sờ cổ áo, lúc lại kéo nắm lấy ngón tay, chốc lát lại ôm ôm bả vai, Quân Thư Ảnh vẻ mặt như thường tùy ý hãnh. Sở Vân Phi nhú mày nghĩ một chút, nếu đôi tay kia là của mình...thật giống như đang cầm món điểm tâm ngon.

Kết quả không thể tưởng tượng nổi như thế, vẫn là không nên suy nghĩ nhiều, Sở Phi Dương mất mát cúi đầu, vẫn phải ăn rau cùng màn thầu. Tuy rằng mỗi tình đầu của thiếu niên gặp vấn đề khó nói, nhưng mà lát nữa còn phải lên đường, trong lòng dù có lo lắng đến mấy cũng phải ăn cơm.

Sở Phi Dương đem cháo tiểu nhị bưng tới đặt trước mặt Quân Thư Ảnh, nhìn Quân Thư Ảnh trên mặt giống mọi ngày bình thản hờ hững, nhưng hiển nhiên căn bản tư tưởng không tập trung, không có tinh thần, liền đẩy đẩy y thấp giọng cười nói: “Còn mộng du nga, mau mau hoàn hồn thôi. Cháo của người.”

Quân Thư Ảnh cầm lấy thìa, cái có cái không khuấy cháo.

“Một câu khẩu lệnh một động tác, thực ngoan.”

“Tiếp tục nói lung tung liền đem miệng khâu lại.” Quân Thư Ảnh mí mắt cũng chưa động, ánh mắt bên dưới lông mi thật dài xuất hiện một đạo bóng ma: “Dù sao trừ bỏ nói nhảm, cũng không có tác dụng khác.”

Sở Phi Dương thức thời ngậm miệng, ngược lại mỉm cười vẻ mặt yêu thương sờ sờ đầu gối Quân Thư Ảnh.

“Còn sờ loạn liền chặt ngón tay..” Quân Thư Ảnh ném cho hắn một cái liếc mắt, lạnh lạnh nói.

Sở Phi Dương bắt đầu ngồi nghiêm chỉnh: “Được, được, nghe lời người không sờ, không sờ.”

Quân Thư Ảnh hừ một tiếng cúi đầu ăn cháo.

Mấy người dùng xong điểm tâm, liền theo sự chỉ dẫn của Sở Phi Dương, tiến thẳng đến Mai Gia Trang.

Thôn trấn này cách Mai Gia Trang không xa, bốn người chậm rì rì đi, nửa ngày mới đến trước đại môn khí thế vô cùng của Mai Gia.

Nhưng mà bất đồng với ngày thường rộn ràng náo nhiệt phi phàm, lúc này đại môn cao lớn nặng nề kia gắc gao đóng chặt, trước cửa còn treo vài thước đồ trắng, nội viện cũng không nghe thấy tiếng người hầu lui tới, khi đến phụ cận chỉ cảm thấy một mảnh tĩnh mịch thê lương.

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh liếc nhau, đều nhìn thấy được nghi hoặc trong mắt đối phương.

Sở Phi Dương tiến lên đập đập cửa, không bao lâu đại môn “ách” một tiếng, bên trong khe mở ra, một người bộ dáng như tôi tớ lộ mặt.

“Tại hạ Sở Phi Dương, đến đây tiếp kiến Mai lão gia.” Sở Phi Dương chấp tay báo ra danh hào.

Tôi tớ kia đã ở Mai gia làm công nhiều năm, đương nhiên biết Sở Phi Dương, lúc này nhanh chóng mở cửa để Sở Phi Dương và đoàn người tiến vào, một bên khom lưng nói: “Sở đại hiệp thỉnh đến chính sảnh chờ một lát, tiểu nhân sẽ đi thông báo cho lão gia.”

Sở Phi Dương gật gật đầu. Bọn họ vừa tiến về phía trước, vừa đánh giá xung quanh một phen. Chứng kiến thấy nơi nơi đều là lụa và đèn lồng màu trắng, không khí tràn ngập một cỗ đau thương.

“Nhà người ta đang có tang sự, các người lại đến muốn người ta khai kho thóc gì gì đó, phóng lương gì gì đó, rõ là bỏ đá xuống giếng, một chút đồng cảm cũng không có.” Giang Tam ở một bên lẩm bẩm.

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh lại đồng thời nghi hoặc, Mai phu nhân qua đời từ sớm, Mai Hưởng lại khỏe mạnh, vậy tang sự này là làm vì ai?

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Mai Hường sai hạ nhân đưa đám người Sở Phi Dương đến thiên thánh, khi nhìn thấy Quân Thư Ảnh đi theo phía sau Sở Phi Dương, nét mặt già nua của Mai Hường không khỏi co giật mãnh liệt.

Lão ta còn nhớ rõ vài năm trước đây nam nhân này dẫn theo giáo đồ Thiên Nhất Giáo đại nháo võ lâm đại hội. Y hạ được khống chế các đại môn phái, không ít người trước kỳ hạn đều khuất phục, cúi đầu quỳ lạy. Mai Gia tuy không phải võ lâm thế gia, thương nhân vốn là giỏi việc gió chiều nào xoay chiều ấy, đương nhiên liệt vào hàng ngũ thuần phục. Không nghĩ tới cuối cùng lại bị Sở Phi Dương xoay chuyển càn khôn, khiến cho mấy môn phái sớm buông tha này vô cùng mất thể diện, Mai gia cũng từ đó cùng Thanh Phong Kiếm Phái dần dần bất hòa. Từ hai năm trước Mai Hân Nhược được gả đi, Mai gia cùng Thanh Phong Kiếm Phái càng không lui tới nữa.

Chuyện sau đó lại càng khiến cho nhiều người bất ngờ, nam nhân kia tựa hồ vẫn giao tình sâu đậm với Sở Phi Dương. Việc này khiến rất nhiều người trên giang hồ cho rằng vụ náo động võ lâm đại hội kia căn bản chỉ là một trò đùa, mà mấy đại môn phái bị bức bách thuần phục càng giống như bị người ta tặng cho một cái bạt tai, bởi vậy, đối với Sở Phi Dương – kẻ chấm dứt trận náo động đó, chẳng những không cảm kích ngược lại càng thêm oán hận.

Hiện giờ Mai Hường nhìn thấy đầu sở gậy chuyện khi xưa đi theo phía sau Sở Phi Dương, giống như chưa hề có việc ấy mà xông vào địa bàn Mai Gia, lão có thể nào không cảm thấy ghen ghét.

Nếu là bình thường, Mai Hường cho dù cùng Sở Phi Dương xé rách da mặt, cũng không dễ dàng tha thứ cho việc người này xuất hiện ở Mai Gia Trang. Nhưng mà lúc này, còn có một chuyện quan trọng chiếm cứ hết toàn bộ linh lực của lão, khiến lão thống khổ, tâm tư lao lực qua độ, không rảnh đi quan tâm chuyện khác.

Sở Phi Dương thi lễ xong, Mai Hường khoát tay áo, vẻ mặt tiêu tụy: “Hiền chất không cần đa lễ. Không biết hiền chất tới đây có việc gì không?”

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh liếc nhìn nhau một cái. Thấy lúc này Mai Hường thân khoác tang phục, trên mặt không che dấu nỗi bi ai nồng đậm, cũng không giống như giả bộ, ngay cả lời khách sáo cũng lười nói, chuyện cầu lão mở kho thóc phóng lương, hiển nhiên không thích hợp nói ra vào lúc này.

“Ta cùng mấy vị bằng hữu từ Lăng Nguyệt Sơn mà đến, đi về hướng đông, muốn làm chút việc. Trùng hợp lại đi qua nơi này, ta nghĩ đã rất lâu rồi chưa gặp Mai lão gia người, cho nên tự tiện đến đây quấy rầy. Chính là thấy Mai lão gia tựa hồ...có chuyện gì khó xử?”

Mai Hường nặng nề thở dài một hơi lắc đầu không nói.

“Mai lão gia, nếu người có gì cần Phi Dương hỗ trợ, cứ việc nói thẳng. Mai Gia cùng Thanh Phong Kiếm Phái cũng coi như thế giao, ngài không cần khách khí.” Sở Phi Dương vẻ mặt thành khẩn nói.

Mai Hường cúi đầu xoa mi gian, thanh âm khô khốc: “Đa tạ hiền chất quan tâm. Thật ra cũng không tính là chuyện đại sự gì, hiền chất không cần lo lắng. Chính là ta hiện giờ đã già cả rồi, chỉ sợ khó bề thiết đãi các vị.” Ngụ ý là muốn tiễn khách.

Sở Phi Dương hơi trầm ngâm, mở miệng nói: “Trên đường chúng ta đến, vừa lúc đụng phải Diêu phu nhân mang theo hạ nhân đi về hướng Mai

phủ. Không biết phu nhân đã bình yên tới nơi chưa?”

Ai ngờ vừa nhắc đến Mai Hân Nhược, Mai Hương lập tức kìm chế không nổi nước mắt chảy ra, lão dùng đôi tay khô gầy lộ cả gân xanh che miệng lại, cúi đầu khóc không thành tiếng, mái tóc hoa râm trên đỉnh đầu theo động tác của lão mà rung động, sau một lúc lâu mới gật đầu nức nở nói: “Nàng tới rồi, nàng...Phi Dương người đi đi, đi đi....”

Sở Phi Dương thần sắc bắt đầu ngưng trọng, tiến đến gần đỡ Mai Hương, nói: “Mai bá bá, người nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hân Nhược nàng làm sao?”

“Hân Nhược nàng.....Hân Nhược nàng đi rồi a!” Mai Hương rốt cuộc không thể kiềm chế được khóc lóc thảm thiết, lão ôm chặt cánh tay Sở Phi Dương, “Phi Dương a Phi Dương, lúc trước vì sao không phải là người thú nàng? Vì sao không phải là người?!”

“Mai bá bá, thỉnh người nén bi thương.” Sở Phi Dương vỗ vỗ lưng Mai Hương trấn an: “Thời điểm chúng ta nhìn thấy Hân Nhược cô nương, nàng vẫn hoàn hảo, như thế nào lại....”

Mai Hương lau nước mắt, ra hiệu cho hạ nhân dẫn đám người Quân Thư Ảnh đi, Giang Tam là người đầu tiên cò lơ phát phơ bước ra ngoài, gã đối với mấy cái bí mật gì gì đấy của Mai gia hoàn toàn không chút hứng thú. Sở Vân Phi tuy rằng tò mò, nhưng nếu chủ nhân gia không muốn để cậu nghe được, cậu đương nhiên sẽ tôn trọng ý nguyện của người đó. Sở Vân Phi vừa đi được hai bước thấy Quân Thư Ảnh vẫn chưa động đậy, liền có chút vô thức đứng tại chỗ chờ y, Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương một cái, thấy hắn gật gật đầu với mình, liền xoay người theo hạ nhân kia ra ngoài. Sở Vân Phi cũng hướng về phía Sở Phi Dương cùng Mai Hương gật gật đầu, rồi vội vàng đi ra.

Khi chỉ còn lại hai người Sở Phi Dương và Mai Hường, Mai Hường sau một lúc lâu trầm mặc, rốt cuộc thở dài, một hơi nói: “Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài. Vốn ta cũng không muốn cho các người biết, thế nhưng người đã nhắc tới Hân Nhược, ta nghĩ Hân Nhược nàng...nếu ở trên trời có linh, cũng nhất định không muốn ta gạt người chuyện này.”

Sở Phi Dương cũng thân nhẹ một tiếng, trái lại bắt đầu ngưng trọng nói: “Ngày hôm qua Hân Nhược cô nương vẫn hoàn hảo, rốt cuộc là người nào.....”

Mai Hường khoát tay ngăn cản hẳn, lắc đầu nức nở nói: “Không phải người khác, không có người khác. Việc này đều là do ta, chỉ có thể trách ta, lòng tham không đáy, vơ vét của cải vô độ. Đây là báo ứng ông trời dành cho ta! Nhưng là tại sao, tại sao lại báo ứng lên người hài tử của ta?!”

“Mai bá bá, sinh tử có mệnh, phú quý tại thiên. Người đừng quá mức tự trách mình.” Sở Phi Dương một bên an ủi, một bên chờ Mai Hường bình tĩnh lại, mới tiếp tục nói: “ Mai bá bá, người nói cho ta biết rốt cuộc người nào đã hãm hại Hân Nhược cô nương? Ta mặc dù không thể khiến Mai cô nương sống lại, nhưng có thể vì nàng tự tay giết cừu nhân, để nàng nếu trên trời có linh có thể an tâm yên nghỉ.”

Mai Hường nhìn Sở Phi Dương một cái, ai than thở dài: “Không cần đâu, hẳn đã bị tổng vào trong lao rồi.”

“Rốt cuộc là ai?” Sở Phi Dương hỏi.

“Thần Anh, là Thần Anh.” Đôi mắt đục ngầu của Mai Hường càng thêm âm đạm: “Là ca ca của Hân Nhược, là Thần Anh người luôn luôn thương yêu Hân Nhược nhất. Báo ứng, là báo ứng a.”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Mai Hường dịu đi cơn xúc động, kể lại đầu đuôi ngọn nguồn câu chuyện cho Sở Phi Dương. Mai Hường chỉ là một thương nhân, cũng sắp đến lúc xuống mồ, tai họa ập đến hải tử của mình, đầu óc sớm đã rối tinh rối mù, không còn đủ bình tĩnh. Sở Phi Dương lúc này quả thật là người duy nhất lão có thể dựa vào.

Mai Hường tuy rằng yêu tiền, nhưng tình thương yêu đối với nữ nhi cũng là chân chân thiết thiết. Lão cũng chưa từng nghĩ sẽ lợi dụng việc hôn nhân của Mai Hân Nhược làm lợi cho mình, chỉ muốn mưu cầu một đời hạnh phúc cho nàng. Vốn Sở Phi Dương là người con rể mà Mai Hường vô cùng ưng ý. Hẳn chính là một người tình nhân hết lòng quan tâm, một người trượng phu mạnh mẽ có thể tin cậy. Lại càng không nói đến sau lưng hẳn còn có Thanh Phong Kiếm Phái.

Đương nhiên người tính không bằng trời tính, đến cuối cùng, lão tuyệt không được như ý nguyện. Mai Hân Nhược rốt cuộc được gả cho trượng phu hiện tại của nàng, làm quan trong triều – Diêu Vân Hải.

Hai năm đầu, Mai Hường đối với người con rể này hết sức hài lòng. Gã yêu thương thê tử, lại dốc hết sức lực giúp đỡ Mai gia. Khiến sinh ý của Mai Hường lớn đến mức trước nay chưa từng có, khiến cho Mai gia phong quang vô lượng.

Về sau Diêu Vân Hải bắt đầu tham gia vào việc nhà. Cũng dần dần kéo Mai Hường vào bầy rập. Khi Mai Hường từ trong đồng kim ngân sáng loáng giật mình hiểu ra, hết thấy đều đã chậm. Lão đã không thể thoát thân. Những chuyện bọn họ hai người làm những năm gần đây nếu được truyền

đi, bất luận là luật pháp của triều đình, hay đạo nghĩa giang hồ, lão đều không thể có kết cục gì tốt đẹp.

Tuy rằng hồi hận sợ sệt, nhưng chỉ có thể tiếp tục hãm sâu, huống chi còn có sự hấp dẫn của vô số kim ngân tài bảo.

Mai Thần Anh luôn luôn chơi bởi lâu lỗng, hàng ngày chỉ để ý đến ăn chơi đàn điểm, sinh ý trong nhà còn không hiểu biết sâu bằng ngoại nhân như Diêu Vân Hải. Hẳn đương nhiên không biết phụ thân hẳn cùng muội phu làm những chuyện này.

Mai Hường biết đó là một vấn đề khó giải quyết, người con không học vấn không nghề nghiệp của lão kia tuyệt đối xử lý không được, càng không có bản lĩnh cùng Diêu Vân Hải độ sức. Cũng không còn dồn ép Mai Thần Anh để ý hiệu buôn trong nhà như trước. Dù sao hẳn cũng chỉ ham ăn uống du ngoạn, không phiêu kỹ không bài bạc, cũng không có hồ cầu bằng hữu đại gian đại tà gì, hẳn cả ngày chỉ biết chơi đùa vui vẻ. Mai Hường một bên cũng đang âm thầm bắt tay vào xử lý, một khi mình chết, lưu cho hài tử một gia sản trong sạch, để gã hoàn toàn thoát ly khỏi Diêu Vân Hải.

Nhưng Mai Hường không ngờ chính là, dã tâm của Diêu Vân Hải không chỉ như vậy.

Từ một năm trước Mai Hân Nhược sinh hạ một nhi tử, Diêu Vân Hải bắt đầu nhiều lần ám chỉ phải phân chia gia sản Mai gia. Mai Hường tuy rằng ghen khuất, nhưng cũng không dám để lộ, chỉ có thể tận lực nhẫn nại, chậm rãi chu toàn. Nhưng mà Mai Thần Anh sau mấy lần gặp nạn “ngoài ý muốn”, Mai Hường rốt cuộc không nhịn được, cùng Diêu Vân Hải âm ỹ một trận, lại không nghĩ đến bị Mai Thần Anh nghe được hơn phân nửa.

Mai Thần Anh rốt cuộc biết, mấy năm này Mai gia chột mở rộng sinh ý rồi vàng bạc cuồn cuộn chảy vào đều là kết quả của việc Mai Hường cùng

Diêu Vân Hải cầu kết vợ vết của cải mà ra. Hắn lại nghe thấy Mai Hường hứa hẹn cho Diêu Vân Hải một nửa gia sản, chỉ đổi lấy một lời cam đoan của gã, cam đoan hắn tuyệt đối không việc gì. Mai Thần Anh vừa nghĩ đã biết, vài lần “ngoài ý muốn” phát sinh trên người mình, đều là do Diêu Vân Hải gây nên.

Sau khi Diêu Vân Hải đi, Mai Thần Anh lại cùng Mai Hường cãi nhau một trận nữa rồi liền rời nhà bỏ đi, mấy tháng không về. Trước kia hắn cũng thường xuyên không về nhà, hơn nữa Diêu Vân Hải đã cam đoan không động vào Mai Thần Anh, Mai Hường phái người đi theo, thật cũng không quá lo lắng cho hắn. Nhưng mà đứa con cả ngày luôn luôn ngược vô chí lớn chỉ biết ăn chơi hưởng lạc cũng trách lão vợ vết của cải vô độ, mất lương tâm, hiện giờ đâm lao phải theo lao, cho dù người bị xâu xé cũng là xứng đáng, lại khiến Mai Hường hối hận thương tâm, chỉ trong một đêm đã già thêm vài tuổi.

Lão lại càng không nghĩ tới là, lúc lão gặp lại Mai Thần Anh, chính là thời điểm gã đã sát hại chính thân muội muội của mình, còn mang theo con dao dính máu, nhận tội với lão.

Mai Hường kể xong toàn bộ, lại nhin không được rơi lệ. Sở Phi Dương vốn vì việc lão quan thương cầu kết ước hiệp dân chúng mà đến, hiện giờ Mai Hường tựa hồ không chịu nổi tự mình nói hết ra, hắn ngược lại không thể đem lời trách móc nói ra khỏi miệng.

Sở Phi Dương vẻ mặt ôn hòa an ủi một lát, lại nói: “Mai bá bá, không nói gạt người, ta lần này đến đây, là bởi vì dọc đường đi, nhìn thấy rất nhiều thôn dân xa xứ, y phục rách nát thân thể đói khổ lạnh lẽo....”

Mai Hường vừa nghe hắn nói như vậy, lại bắt đầu than thở, vẻ mặt ân hận.

Sở Phi Dương nói: “Việc đã đến nước này, giờ có hối hận cũng vô ích. Ta muốn khẩn cầu Mai bá bá, mở kho thóc phóng lương, chí ít có thể cứu tế dân chúng phụ cận châu huyện giúp họ bình yên vượt qua một mùa đông này. Ta biết bây giờ nói ra vấn đề này không quá thích hợp, nhưng nó liên quan đến vô số mạng người, nếu Mai cô nương trên trời có linh, cũng nhất định hy vọng ngài dốc hết sức lực cứu giúp.”

Mai Hương sững sốt một lát, nhìn nhìn Sở Phi Dương, lại nhìn vào khoảng không, cuối cùng than thở một tiếng: “Đúng vậy, Hân Nhược là một hảo hài tử, người cũng là một hảo hài tử. Ngày đó Thần Anh mắng ta... bị tiền tài che mắt, bị cầu ăn mất lương tâm, nó cũng là một hảo hài tử. Chỉ có ta, chỉ có ta, ta mới là đại ác nhân tội ác tày trời.”

Sở Phi Dương có chút không đành lòng nói: “Mai bá bá, người....”

Mai Hương xen lời hắt: “Đừng nói thêm nữa, ta sẽ mở kho thóc phóng lương. Đều do ta tự mình tạo nghiệt, đương nhiên phải do ta bù lại. Chỉ là khổ thân nữ nhi đáng thương của ta.”

Sở Phi Dương trầm mặc một lát, mở miệng nói: “ Mai bá bá, người có tin tưởng Mai công tử không?”

“Tin? Tin nó cái gì? Tin nó đã giết thân muội muội của nó sao?” Mai Hương vô hạn thê lương nói.

“Xem ra hiện giờ, Mai công tử đã phạm vào tội hình, hắt lại thú nhận không hề giấu giếm, người của Diêu Vân Hải cũng biết, gã cho dù biểu hiện ra ngoài là vì Hân Nhược cô nương, cũng tất nhiên sẽ trị tội hắt. Hiện giờ con cháu của Mai gia cũng chỉ còn hài tử mà Hân Nhược cô nương sinh hạ. Người cho rằng, cuối cùng người được lợi lớn nhất sẽ là ai?” Sở Phi Dương chậm rãi nói tiếp: “Ta chỉ muốn hỏi ngài, ngài tin rằng Mai công tử là người sẽ vì gia sản mà sát hại muội muội ruột thịt của mình sao?”

“Ta không tin, ta đương nhiên không tin, Thần Anh là hài tử của ta, bản tính của nó thế nào ta hiểu rõ hơn ai hết, nó yêu thương Hân Nhược hơn bất kỳ ai.” Mai Hưởng vỗ mạnh xuống bàn nói: “Nhưng mà ta không tin thì có ích lợi gì?! Nó khi đó mang theo dao, phía trên còn dính máu Hân Nhược... tất cả mọi người đều nhìn thấy! Ta không tin thì có ích lợi gì? Có ích lợi gì?!”

Sở Phi Dương trầm ngâm một lát, mở miệng nói: “Ta muốn gặp mặt Mai công tử.”

Trong hành lang hậu viện, Sở Vân Phi đi nhanh, một bên kích động nhìn xung quanh, trong miệng hô: “Quân đại ca, huynh ở đâu?”

“Hắc, tiểu tử.” Một viên đá ném trúng đầu của cậu, Giang Tam từ trong viện đi tới: “Không hảo hảo ở trong phòng, ra đây gọi hồn gì đây?”

“Quân đại ca...” Sở Vân Phi long mi thu thành một đoàn mở miệng nói.

“Ca cái đầu người, trông cái bộ dạng kém cỏi kia của người xem”, Giang Tam sờ soạng chòm râu lông thôi xen lời cậu. “Xem chừng Sở đại hiệp sẽ phải ở đây ba, bốn ngày. Đi, ta dẫn người ra ngoài tìm nơi ngoạn ngoạn”. Nói xong không để ý xem người ta có muốn hay không kéo thẳng ra ngoài.

Sở Vân Phi còn đang lải nhải Quân đại ca dài, Quân đại ca ngắn, căn bản không muốn ra ngoài, không nghĩ tới khí lực của Giang Tam lại lớn như vậy, tránh vài lần cũng không thoát, hơn nữa tìm Quân Thư Ảnh cả buổi cũng không thấy người đâu, cậu lại hiểu kỳ hơn “địa phương hảo ngoạn” mà Giang Tam nói, liền ngoan ngoãn theo ra ngoài.

Nhìn bóng dáng hai người biến mất ở ngoài cửa, Quân Thư Ảnh mới từ một gian phòng đi ra, thở nhẹ một hơi, cuối cùng tên tiểu tử dính như keo này cũng chịu rời khỏi. Y nghĩ Sở Phi Dương và Mai Hưởng nói chuyện

hắn đã xong. Đang muốn đi đến đại sảnh tìm hắn, vừa quay đầu thì nhìn thấy vị Trương thống lĩnh hộ tống Mai Hân Nhược cúi đầu đi về phía sau hậu viện. Quân Thư Ảnh suy nghĩ một lát, cũng thi triển khinh công đuổi theo.

Khi vừa đến cửa đại lao, liền nghe được bên trong ầm ầm truyền đến tiếng người nói. Quân Thư Ảnh thu liễm hơi thở, ẩn ở một nơi bí mật gần đó quan sát.

Trương thống lĩnh đứng ở ngoài cửa lao, vẻ mặt đặc ý cười nói: “Vốn đại nhân nhà ta có diệu kế khác, không nghĩ tới Mai đại công tử tay chân lại nhanh nhẹn như vậy. Mai đại công tử hảo mưu kế, việc này trái lại lại giúp bảo vệ tánh mạng của người.”

Mai Thần Anh ngồi ở đồng cỏ khô dài trên mặt đất, cúi đầu nói: “Ta đã sớm biết, Diêu Vân Hải sẽ không bỏ qua cho ta, chỉ có cha ta mới có thể khờ dại như thế, nghĩ rằng hứa chia một nửa gia sản, là có thể uy no tên lòng lang dạ thú đó. Hiện giờ ta thân hãm tại lao tù, rốt cuộc không thể cùng gã tranh đoạt gia sản. Hân Nhược cũng đã chết, cha ta sớm bị gã khống chế. Mai gia sẽ không còn ai đối nghịch được với gã. Không biết đại nhân nhà người có chịu buông tha tiện mệnh này của ta hay không?”

“Việc này ta nói cũng không được.” Trương thống lĩnh hắc hắc cười, nói: “Bất quá đại nhân nhà ta thật sự xem trọng người, loại người có thể vì mạng sống sát hại thân muội muội của mình như người, thật đúng là không đáng cho đại nhân nhà ta phải tốn nhiều tâm tư gì.”

Bàn tay dưới ống tay áo của Mai Thần Anh gắt gao nắm, trên mặt vẫn như cũ cười nói: “Ta đương nhiên không bằng đại nhân nhà người, tốn nhiều năm vạch kế hoạch tử tử như vậy. Ta dù sao cũng đã như thế này rồi, người hãy thẳng thắn nói cho ta biết, gã rốt cuộc từ khi nào bắt đầu thèm muốn gia sản của Mai gia chúng ta? Ta thật sự nghĩ không ra, trên đời này người gia tài bạc triệu còn nhiều mà, Mai gia ta cũng chỉ có một cái hư

danh là thủ phủ Giang Nam mà thôi. Trên thực tế những nhà có tài đại khí thô hơn nhà ta, không phải không có. Làm sao gã lại nhắm vào Mai gia?”

Trương thống lĩnh hí hí hai mắt, nhếch miệng cười nói: “Mai đại công tử người vẫn nên không biết sẽ tốt hơn.”

“Ta sau này nhất định không thể cùng gã tranh chấp, hiện tại ta cũng chỉ nghĩ cách bảo vệ một cái tiện mệnh mà thôi. Nhưng ta thật sự không muốn đã thất bại thảm hại mà vẫn còn mơ hồ. Người nói cho ta biết việc ta muốn, ta sẽ liền nói cho đại nhân nhà người việc gã muốn biết.” Mai Thần Anh nói câu cuối cùng thì đè thấp thanh âm, vẻ mặt thần bí.

Trương thống lĩnh khinh thường nói: “Tất cả Mai gia đều đã nằm trong lòng bàn tay của đại nhân nhà ta, Mai đại công tử còn có giá trị gì để ngài phải hao tâm tổn sức.”

“Người quá xem thường bản lĩnh của cha ta rồi, Diêu đại nhân cùng cha ta độ sức nhiều năm như vậy, gã hẳn phải hiểu rõ hơn ai hết đi.” Mai Thần Anh đứng dậy nắm lấy khung cửa nói: “Câu hỏi của ta, chỉ là muốn biết rõ ràng mà thôi. Người nói ra, đối với Diêu đại nhân, đối với người cũng chẳng phải đại sự gì. Cầu người.”

Trương thống lĩnh nhìn thấy biểu tình nhún nhường trên khuôn mặt kia của Mai Thần Anh, một lát sau cười nói: “Đúng vậy, vốn chỉ là việc nhỏ, Mai đại công tử việc gì phải cầu xin như thế, tự biến mình thành người hèn hạ a. Ta không nói cho người, vốn là muốn tốt cho người, làm gì phải tự khiến mình khổ sở như vậy. Nhưng mà nếu người đã muốn nghe ta sẽ nói cho người nghe.”

Mai Thần Anh mở to hai mắt.

Trương thống lĩnh nhìn thấy biểu tình kia của hắn, khinh thường cười nói: “Lúc trước khi đại nhân nhà ta vẫn còn là một thư sinh nghèo khó, không có lộ phí lên kinh dự thi. Là Mai lão gia dẫn theo Mai tiểu thư trên

đường gặp quán tranh chữ của đại nhân, tùy tay cho ngài một túi bạc, nhờ vậy mà ngài mới có ngày hôm nay. Khi đó đại nhân nhà ta đã nghĩ, ngài ngày thường mệt chết mệt sống, cũng không kiếm nổi vài đồng tiền bạc. Dựa vào cái gì vị lão gia và tiểu thư đây không làm lại có thể hưởng thụ rất nhiều rất nhiều vàng bạc, còn có thể giống như bố thí cầu mà bố thí cho ngài?”

“Chỉ bởi vì thế này...” Mai Thần Anh cúi đầu thấp giọng nói.

“Cho nên mới bảo người đừng hỏi đấy thôi.” Trương thống lĩnh chế nhạo nói.

“Chỉ bởi vì phụ thân ta từng cứu trợ gã...” Bàn tay nắm lấy cửa lao của Mai Thần Anh, càng ngày càng dùng sức, cánh tay đã lộ ra cả gân xanh.

Trương thống lĩnh nói: “Những gì người muốn biết ta đã nói. Điều kiện trao đổi của người đâu?”

“Để Diêu Vân Hải tự mình đến, ta sẽ nói trước mặt gã.” Mai Thần Anh tiếp tục cúi đầu đáp.

“Điều đó không có khả năng, đại nhân không có thời gian gặp đồ chó nhà có tang như người.” Trương thống lĩnh kéo kéo cổ tay áo ngạo mạn nói.

“Vậy người tiến sát vào đây, ta nhỏ giọng nói cho người. Đây chính là đại bí mật mà cha ta giấu...” Mai Thần Anh buông hai tay xuống, lẳng lẳng nhìn Trương thống lĩnh.

Trương thống lĩnh khinh thường cười, hai bước đi đến: “Người nói đi, ta cảnh cáo người đừng có mà làm trò gì gian trá.....”

Trương thống lĩnh còn chưa nói xong, liền mạnh ghen lại. Gã không dám tin nhìn trước ngực mình, một lưỡi dao lóe hàn quang thẳng tắp đâm

vào ngực trái của gã.

“Người...”

“Ta đã chịu đựng đủ việc phải nói chuyện cùng tên tiểu nhân như người rồi.” Mai Thần Anh từ trong lao lộ ra bàn tay, bắt trụ cầm gã, kéo đến trước mặt mình, nhìn ánh mắt hân trừng lớn dần dần sung huyết, nghiêng răng thấp giọng nói.” Ta biết Diêu Vân Hải muốn làm gì. Gã muốn giết cha ta, giết ta, có lẽ còn muốn giết cả Hân Nhược. Chỉ đến lúc đó gia sản Mai gia mới là của một mình gã. Ta nói đúng không? Ân?! Người biết không? Ta thừa nhận ta hèn nhát, nếu gã nghĩ muốn giết ta, ta sẽ trốn, trốn đi rất xa. Nhưng mà gã nếu dám động người nhà ta? Gã phải chuẩn bị sẵn sàng, chuẩn bị sống không bằng chết. Người có thể ngủ yên. Lời nói vừa rồi, người đi theo phía sau người nhất định sẽ truyền về. Gã sẽ đến, ta chờ gã.”

Trương thống lĩnh ánh mắt nhìn về phía trước, hé miệng ho ra mấy khẩu huyết. Mai Thần Anh chán ghét ném hân sang một bên. Trương thống lĩnh nằm úp sấp trên mặt đất run rẩy vài cái, sau đó hoàn toàn không còn hơi thở.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Mai Hường dẫn Sở Phi Dương đến địa lao, lại gặp Quân Thư Ảnh mới từ nơi đó đi tới.

Mai Hường cả kinh, tiến lên kinh sợ nói: “Người...ma đầu nhà người, người vào địa lao rồi? Người đã làm gì con ta?”

Quân Thư Ảnh chẳng hiểu gì nhìn lão một lát, đi về phía Sở Phi Dương, nói với hắn: “Sự tình tựa hồ không đơn giản như vậy.”

Sở Phi Dương gật gật đầu: “Chúng ta đang định vào địa lao xem Mai công tử, người đi không?” Chưa đợi Quân Thư Ảnh kịp trả lời đã lôi kéo cổ tay y: “Đi thôi, cùng đi xem xem.”

“Ân.” Quân Thư Ảnh lên tiếng đi theo phía sau Sở Phi Dương.

“Mai lão gia.” Sở Phi Dương gọi một tiếng. Tuy rằng Mai Hường không thích Quân Thư Ảnh đi theo, nhưng cũng hiểu không nên nổi cáu vào lúc này, chỉ có thể tiếp tục dẫn người tiến về hướng địa lao mà đi.

Vừa vào cửa liền ngửi thấy một mùi máu tươi nồng nặc xộc thẳng vào mũi, Mai Hường cả kinh, vừa lên tiếng gọi: “Thần Anh, Thần Anh.....”vừa vội vàng chạy vào trong.

Sở Phi Dương vội nói: “Mai lão gia, cẩn thận.” Rồi đuổi theo phía sau.

Tiến vào trong phòng giam, đã thấy nằm ngoài cửa lao, trên nền đất ẩm thấp người từng hộ tống Mai Hường đến đây – Trương Thống Lĩnh, trước ngực cắm một cây chùy thủ, sớm đã chết vì mất máu.

“Thần Anh, đây....đây là có chuyện gì?” Mai Hường đi đến ngoài cửa phòng giam túm lấy rào chắn bằng gỗ, vội vàng hỏi.

Mai Thần Anh vẫn cúi đầu, ngồi lên đồng cổ khô ở góc phòng, mái tóc buông xuống che khuất hai má. Hắn chẳng thèm ngẩng đầu lên, bình thản như không trả lời: “Là con giết.”

“Cái gì?! Người, người sao lại dám giết gã. Gã ta chính là tâm phúc của Diêu đại nhân!” Mai Hường cả giận nói.

Mai Thần Anh cười lạnh một tiếng: “Tâm phúc thì đã sao? Con ngay cả lão bà của tên đó cũng dám giết, vậy thì còn gì mà không giết đây?!”

“Người, đồ nghịch tử nhà người mất trí rồi! Người còn dám nói! Hân Nhược là muội muội của người, nàng...”

“Muội muội thì lại làm sao, đã gả cho người thì là người của phu gia nàng. Ai bảo Diêu Vân Hải cư nhiên dám vọng tưởng nuốt trọn gia sản Mai gia ta!” Mai Thần Anh đột nhiên đứng lên, đi đến cửa lao, hung tợn nhìn Mai Hường: “Cha, hiện giờ con đã giết lão bà của tên khốn đó, chúng ta đã cắt đứt hẳn với gã rồi. Cha, di sản Mai gia là của ta, tất cả đều là của ta! Người về sau không cần để ý đến tên họ Diêu đó nữa. Hân Nhược đã chết, gã không còn có để tranh giành gì đó với Mai gia. Cha, Mai gia là của ta, là của một mình ta.”

“Người! Người là đồ cầu bất hiếu!” Mai Hường tức giận, mặt đỏ bừng như màu gan heo, đập cửa lao cả giận nói: “Người cho rằng giết Hân Nhược, gia sản của Mai gia sẽ là của một mình người chắc?! Đồ bần nhão không thể xây tường như người, uống cho ta vẫn tin tưởng bản chất người tốt! Ta nói cho người biết, ta vốn để lại một đường lui cho người, để người cả đời cơm no áo ấm. Nhưng hiện tại, người ngay cả một người chết cũng đừng nghĩ muốn lấy, Mai Hường ta không có loại nhi tử phát rồ như người!”

Nói xong nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, dưới chân không ổn lão đảo hai bước, sau khi bám vào tường chấn định thân thể, Mai Hưởng vung tay áo, không thèm quay đầu lại dời đi.

Mai Hưởng vừa mới ly khai, Mai Thần Anh lập tức không còn gào thét kêu trời kêu đất nữa, lại tiếp tục trầm mặc, một mình yên lặng quay trở về đồng cỏ khô trong góc phòng, ngồi xuống.

Quân Thư Ảnh và Sở Phi Dương liếc nhau, Sở Phi Dương tiến lên mở lời nói: “Mai công tử, người cần gì phải cố ý chọc giận Mai lão gia như vậy?”

Mai Thần Anh chẳng thèm nhúc nhích, giống như không nghe thấy gì. Sở Phi Dương cũng không để ý, tiếp tục đến trước cửa phòng giam, lẳng lặng nhìn Mai Thần Anh một lát, lại nói: “Mai công tử, kỳ thật người chưa hề giết Mai cô nương, đúng không?”

Mai Thần Anh giật giật, ngẩng đầu nhìn Sở Phi Dương, bữu môi lộ ra một nụ cười khinh thường: “Sở Phi Dương, người đừng có giả bộ thông minh, ta biết khi đó ta đem chuyện xấu của người phát tán khắp nơi, phá hủy thanh danh của người, người nhất định đã ghi hận trong lòng. Loại thời điểm này, người cần gì phải đến quản việc vợ vãn của ta.”

Quân Thư Ảnh nghe xong nhú mày, hừ lạnh một tiếng: “Không biết tốt xấu.”

Mai Thần Anh nhìn y, cũng “hừ” một tiếng: “Đến Mai gia ta một con sài lang là đủ rồi, không cần tăng thêm hai con hổ báo.”

“Hân Nhược cô nương rốt cuộc ở đâu?” Sở Phi Dương lẳng lặng nhìn hẳn, trầm giọng hỏi.

“Người không tin sự thật rằng nàng đã chết sao? Sở đại hiệp thật đúng là trọng tình trọng nghĩa nha.” Mai Thần Anh rêu rao nói: “Đáng tiếc, ta chỉ

là một tên tiểu nhân đê tiện, tên tiểu nhân mà chỉ vì gia sản của Mai gia có thể sát hại thân muội muội. Sở đại hiệp nếu người cảm thấy hối hận hồi đó đã không thú Hân Nhược, không bằng lập tức theo nàng xuống Hoàng Tuyền, cùng nàng làm đôi quý phu thê, thấy sao hả?!”

Sở Phi Dương nhìn vào đôi mắt hắc, nhìn thẳng một lát, Mai Thần Anh tùy tiện làm càn, Sở Phi Dương mặt không chút thay đổi xoay người sang hướng khác, kéo Quân Thư Ảnh: “Chúng ta đi.”

Hai người ra khỏi địa lao, đến bên một vườn hoa nhỏ trong sân.

Quân Thư Ảnh im lặng không lên tiếng nửa ngày. Sở Phi Dương đi phía bên trái y, quay qua...nhìn nhìn y, nâng tay ôm bờ vai y: “Này, nghĩ gì vậy.”

Quân Thư Ảnh lắc lắc đầu.

“Để bụng chuyện ta rất quan tâm đến sinh tử của Mai cô nương sao?” Sở Phi Dương cười nói.

Quân Thư Ảnh thản nhiên nhìn hắc một cái: “Người không quan tâm, người sẽ không phải là Sở đại hiệp.”

Sở Phi Dương sáp đến hôn lên mặt y một cái, vì làn da lành lạnh nhẵn bóng nên khi hôn sẽ không muốn dời ra. Quân Thư Ảnh đẩy mặt hắc ra, nhìn thấy cặp mắt mang ý cười hơi hơi cong lên kia ở ngay trước mặt, trong đôi con ngươi tràn đầy bóng dáng của mình.

“A...” Quân Thư Ảnh nhìn một lát, như bừng tỉnh đại ngộ hít một tiếng.

“Làm sao vậy?” Sở Phi Dương thắc mắc hỏi, trong mắt vẫn mang theo ý cười như cũ.

“Mắt của Tiểu Thạch Đầu và Lâm Nhi, đều giống người a.” Quân Thư Ảnh tấm tắc thở dài.

“...” Sở Phi Dương im lặng.

Hai hài tử kia đều đã lớn như vậy rồi, đến giờ người mới phát hiện ra sao. Người đúng là một người ‘Nương’ vô trách nhiệm a.

Đương nhiên, câu nói này, Sở đại hiệp cũng chỉ dám nói thầm trong lòng.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh nói chuyện một hồi, sau đó được tổng quản Mai gia dẫn đến khách phòng đã được bố trí tốt.

Băng qua một khu vườn, tổng quản đưa hai người đến trước một cái sân lịch sự tao nhã, cười nói, thỉnh hai người tự nhiên, rồi mang hạ nhân dời đi.

Sở Phi Dương vừa vào cửa viện, nhìn khắp một lượt, quay đầu ra phía sau nói với Quân Thư Ảnh: “Thư Ảnh a, người nói xem chúng ta nên ở phòng nào?”

Quân Thư Ảnh nói: “Người muốn đi đâu thì đi, hỏi ta làm gì. Nơi này phòng nhiều như vậy, ta không chen chúc cùng một gian với người. Đêm nay ta muốn hảo hảo đi ngủ.”

Sở Phi Dương bỗng chốc không nhịn được cười thành tiếng, bị Quân Thư Ảnh mặt lạnh liếc một cái, mới cố nhẫn cười nói: “Người —— ý người là mỗi đêm ta không cho người hảo hảo đi ngủ sao? Nhưng mà ta thấy người lần nào sau khi xong việc đều không phải ngủ say như chết á? Kêu thế nào cũng không tỉnh.”

Quân Thư Ảnh trừng mắt liếc hằm: “Không thèm nói chuyện với người.” Nói xong liền đi đến một gian phòng.

Sở Phi Dương sán lại, trong miệng không chịu buông tha: “Thư Ảnh, đến đến, cùng ta nói nói. Người không nói rõ ràng ta làm sao biết chỗ nào làm không được tốt, khiến người không hài lòng, làm cho người chẳng có cách nào hảo hảo ngủ a.”

“Cút, người còn tiếp tục nói mãi không dứt.” Quân Thư Ảnh căm giận đáp. Hai người xô xô đẩy đẩy vào cửa, Sở Phi Dương ở phía sau nhắc chân khép cửa lại.

Đến tối, hạ nhân đến gọi hai người đi ăn cơm, nói Mai lão gia cùng hai người khách nhân kia đều đang chờ ở đại sảnh. Quân Thư Ảnh đuổi hạ nhân đi, rồi đến trước cửa phòng bên cạnh, nâng tay gõ hai cái: “Phi Dương, ra ăn cơm thôi.” Đợi một lúc vẫn không thấy động tĩnh gì, lại nghĩ hay là buổi chiều đã nói nặng lời đuổi hẳn ra ngoài, khiến hẳn mất hứng? Quân Thư Ảnh do dự một lát lại gõ gõ cửa: “Phi Dương?!”

Vẫn không có âm thanh như trước, xem chừng là không ở trong phòng. Quân Thư Ảnh nghĩ không ra hẳn đi đâu. Mình thì ở ngay bên cạnh hẳn cũng chẳng thềm đến thông báo một tiếng, trong lòng có chút không vui, liền một mình đến nhà ăn.

Ai ngờ khi vừa tới nhà ăn, đã nhìn thấy Sở Phi Dương ngồi ở đó, đang nói chuyện với Giang Tam. Nhìn thấy y đi vào, Sở Phi Dương cười vẫy vẫy tay, ý bảo y đến ngồi cạnh mình. Quân Thư Ảnh có chút buồn bực đi qua, vừa mới ngồi xuống, lại cảm thấy có hai luồng ánh mắt bắn về phía mình, vừa ngẩng đầu đối diện với Sở Vân Phi mặt mày ủ rũ như quả mướp đắng. Quân Thư Ảnh ngẩn ra, lại hung hăng trừng mắt nhìn trở về. Sở Vân Phi ủy ủy khuất khuất cúi gằm mặt, đùa nghịch bát đĩa.

Sở Phi Dương nhìn nhìn Sở Vân Phi, không hài lòng nói với Giang Tam: “Về sau người ít mang Vân Phi đi đến những nơi không đứng đắn như vậy.”

Giang Tam “hừ” một tiếng nói: “Trước kia ta cùng phái Thiên Sơn có chút quan hệ, tính ra cũng là ngang hàng với tổ sư gia của cậu ta. Ta chỉ là dẫn đồ tôn đi để mở rộng hiểu biết, Sở đại hiệp đừng quản rộng như vậy.”

“Người với phái Thiên Sơn có quan hệ?” Sở Phi Dương còn chưa mở lời, lại nghe thấy Quân Thư Ảnh khinh thường nói: “Quan hệ của người không phải là đến trước cửa phái Thiên Sơn xin cơm đi.”

“Người ——” Giang Tam trừng lớn mắt, cuối cùng vẫn là cổ nuốt đầy bụng nghẹn khuất vào trong, thở dài: “Lão nhân ta không so đo cùng người. Quân đại công tử đây nói chuyện đúng là lợi hại, thật có thể khiến người ta ăn ghen, cũng chỉ có Sở Phi Dương mới có thể chịu đựng nổi người.”

Quân Thư Ảnh thần sắc phức tạp liếc nhìn Sở Phi Dương một cái, Sở Phi Dương hướng y cười, ở dưới mặt bàn nắm lấy tay y.

“Ta cũng chịu được a...” Sở Vân Phi vẫn cúi đầu, khuấy khuấy chiếc đũa trong bát vài vòng, nhỏ giọng nói thầm một câu. Giang Tam vỗ cậu một cái: “Người có cái gì a, ngậm miệng chờ ăn cơm. Ăn nhiều một chút!”

Mai Hường mày chau mặt ủ ngồi ở thượng vị, cũng không quan tâm mấy người kia nói chuyện gì, chỉ một mình than thở.

Không bao lâu thì trù phòng đã bố trí xong đồ ăn, Mai Hường lúc này mới phục hồi tinh thần, miệng nói: “Dùng bữa, dùng bữa.” Bản thân cầm đôi đũa, rốt cuộc ăn không vô, ững không thể cố gắng duy trì lễ nghi thiết đãi khách nhân, buông chiếc đũa tiếp tục thở dài.

Một bữa cơm với bầu không khí áp lực như vậy cuối cùng cũng xong, sau đó bốn người Sở Phi Dương cáo biệt Mai Hường, cùng nhau đi về viện tử nghỉ ngơi.

Giang Tam bất mãn nói: “Sở đại hiệp, rốt cuộc chúng ta phải nán lại đây tới khi nào. Cáo già này vừa thấy đã biết là kẻ bủn xỉn, muốn lão mở kho thóc phóng lương quả thực còn khó hơn lên trời. Hiện giờ đã xảy ra sự tình này, lão ta cũng có lý do mà kéo dài. Nghĩ muốn chờ lão cứu tế nạn dân, đợi đến mùa đông sang năm cũng chờ không nổi.”

Sở Phi Dương nói: “Sẽ không a, người chỉ cần kiên nhẫn chờ là được.”

Giang Tam “hừ” một tiếng không nói nữa.

Quân Thư Ảnh hỏi: “Buổi chiều người đi đâu?”

Sở Phi Dương nói: “Ta vẫn cảm thấy cái chết của Mai cô nương có điều kỳ hoặç, cho nên buổi chiều đi thăm dò một chút, có lẽ sẽ tìm ra chút manh mối.”

Quân Thư Ảnh cúi đầu không lên tiếng nữa, Sở Phi Dương không phát giác, tiếp tục nói: “Ta đã hỏi qua Mai lão gia về xác chết kia. Mai lão gia quả quyết đó là Mai cô nương. Thi thể kia đã được bảo quản tốt chuẩn bị đưa về Diêu gia. Ta là ngoại nhân, cũng không thể quang minh chính đại đi kiểm tra thi thể. Nhưng mà lấy hiểu biết của ta với Mai Thần Anh, nếu hắn đã thực sự giết Mai cô nương, sẽ không có thái độ như vậy. Chuyện phát sinh trong địa lao hôm nay càng khiến ta tin tưởng. Mai cô nương nhất định chưa chết. Chỉ cần tìm được tung tích Mai cô nương, hết thảy vấn đề đều dễ dàng giải quyết.”

Sau khi Sở Phi Dương nói xong, lại không ai nói tiếp, Sở Vân Phi nhìn trái nhìn phải, gật đầu nói: “ Ngô, được rồi, vậy kế tiếp chúng ta sẽ tìm tung tích Mai cô nương.”

Khi mấy người nói chuyện cũng đã vào đến sân, Giang Tam cùng Sở Vân Phi chào hỏi một tiếng rồi ai nấy tự đi về phòng mình. Sở Vân Phi còn nhất bộ tam hồi đầu*(đi một bước mà quay đầu lại 3 lần) nhìn Quân Thư Ảnh, thấy Quân Thư Ảnh cùng Sở Phi Dương tiếp tục đi về phía trước, trong lòng đau xót, cúi đầu đi nhanh vào phòng.

Quân Thư Ảnh và Sở Phi Dương đến bên ngoài cửa phòng, Sở Phi Dương hai tay nắm bả vai Quân Thư Ảnh vỗ vỗ, cười nói ngủ ngon, liền đi về phòng mình. Bộ dáng không chút nào lưu luyến khiến Quân Thư Ảnh trong lòng hơi hơi mất mát.

“Phi Dương.” Quân Thư Ảnh đột nhiên lên tiếng gọi.

Sở Phi Dương quay đầu, thiêu mi nhìn y: “Còn chuyện gì sao?”

“...Không có gì?” Quân Thư Ảnh xoay người đi vào phòng. Sở Phi Dương nhìn phiến cửa kia thật mạnh khép lại, lắc đầu cười cười, cũng bước vào phòng.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Liên tiếp vài ngày, Sở Phi Dương đều vội vội vàng vàng đi tìm tung tích Mai Hân Nhược, hoặc là vào trong địa lao nói chuyện với Mai Thần Anh, hoặc là đi thúc giục Mai Hường mở kho thóc phóng lương. Hẳn biết Quân Thư Ảnh thời gian qua vẫn luôn không thích Mai gia, cho nên không giống trước kia lúc nào cũng quần quít lấy y đồng tiến đồng ra. Quân Thư Ảnh cả ngày chẳng có việc gì, từ sáng tới tối chẳng thấy được Sở Phi Dương vài lần, tâm trạng có chút chán ngán. Y biết Sở Phi Dương đang đợi tên Diêu Vân Hải kia đến. Khi đó mới là thời cơ giải quyết hoàn toàn việc của Mai gia.

Sở Vân Phi thì cả ngày thay đổi phương pháp tìm cái gì đó thú vị khiến Quân Thư Ảnh vui. Công phu quần người so với Sở Phi Dương năm đó chẳng kém cạnh gì. Quân Thư Ảnh đối xử lạnh nhạt với cậu vài lần không có hiệu quả, quả thật là bất đắc dĩ. Có câu: không đánh người mặt tươi cười. Quân Thư Ảnh liền mặc kệ cậu, một mặt lại nảy sinh ra tâm tư khác.

Tuy rằng y đã không còn là giáo chủ Thiên Nhất Giáo, lúc trước cũng từng bị trên dưới Thiên Nhất Giáo nhất tề bài xích, có điều hiện giờ trải qua sự chấn chỉnh của Thanh Lang, Thiên Nhất Giáo từ lâu đã khác xa so với trước kia. Thanh Lang vẫn ôm tâm tính vui đùa kinh doanh Thiên Nhất Giáo, lạc thú lớn nhất chính là kiếm tiền —— lúc trước khi Quân Thư Ảnh chạy trốn, Cao Phóng đã ngầm giúp y vợ vét không ít tài bảo trong giáo, khiến Thanh Lang mỗi lần nhớ tới liền đau lòng không thôi. Trải qua vài năm, tiền hẵn cũng kiếm được kha khá, Thiên Nhất Giáo trong tay Thanh Lang cũng tốt hơn trước rất nhiều.

Thanh Lang không vì cố gì, vẫn tận lực lôi kéo Quân Thư Ảnh, bởi vậy hai năm nay liền giao một ít chức quyền trong Thiên Nhất Giáo cho Quân Thư Ảnh, chủ yếu là những nơi đặt cơ sở ngầm đều báo cho Quân Thư Ảnh biết. Quân Thư Ảnh mặc dù đối với việc này không có hứng thú, nhưng những cơ sở ngầm này đối với y vẫn là có chỗ hữu dụng. Vì vậy y cũng không khước từ, thời điểm nên dùng tuyệt không nường tay, dù sao cũng chẳng phải y trả tiền. Huống hồ sinh ý của Thanh Lang có thể làm được lớn như vậy, Sở Phi Dương cũng giúp hẵn không ít. Bởi vậy mà Thanh Lang thu được rất nhiều tín hàm oán trách của thủ hạ, cũng chỉ có thể mỗi tháng mở tiệc rượu trấn an quan tâm. Mỗi lần tính toán muốn khởi binh vấn tội Quân Thư Ảnh, lại chung quy bị Quân Thư Ảnh nói cho ể tử*(nghe n lời) khiến hẵn đặc biệt hối hận không nên xen vào việc của người khác, sớm nên biết đối với người này dù làm cái gì tận lực không lấy lòng, thu về cũng chỉ là tức hộc máu, nhờ Yến Kỳ trút hết năng lực phối hợp với các trưởng lão trong giáo sử dụng bí tình thế công, mới tranh thủ cắt xén về một chút dư lương.

Nỗi đau khổ của Thanh Lang kinh doanh Thiên Nhất Giáo, Quân Thư Ảnh đương nhiên không biết. Y chỉ tại những lúc Sở Phi Dương cây to đón gió gặp kẻ địch, hoặc là khi muốn đối phó kẻ nào, mới thuận tiện dùng thám tử Thiên Nhất Giáo âm thầm điều tra. Chỉ cần không chạm đến Thiên Nhất Giáo và Thanh Lang, mấy cơ sở ngầm này coi như là tận tâm tận lực, tri vô bất ngôn. Này cũng giúp cho Quân Thư Ảnh rất nhiều việc. Quân Thư Ảnh lần nào cũng cung cấp kịp thời tin tình báo chuẩn xác khiến Sở Phi Dương dần dần gác lại cơ sở ngầm trước kia bồi dưỡng, chỉ cần một khoản tiền liên tiết kiệm được thật lớn ngân lượng hàng năm.

Hiện giờ nơi đây chính là trước đại môn Giang Nam thủ phủ, theo bản tính gian thương kia của Thanh Lang, thám tử ở nơi này nhất định không thể thiếu.

Quân Thư Ảnh một mình tùy ý đi dạo vài vòng trên phố, liền nhìn thấy một tòa khách điểm bắt mắt, trên bảng hiệu thật to trừ bỏ đề tên ra, bên cạnh còn một hàng chữ nhỏ: [Thanh Yên Thị Kì].

Quân Thư Ảnh đối với loại phương thức liên lạc này thực sự rất đau đầu nhưng vẫn đi vào. Y biết Thanh Lang nhất định còn có thám tử bí mật cấp bậc rất cao nữa, có điều chỉ cần Thanh Lang không trở thành địch của y và Sở Phi Dương, chuyện kia cùng y cũng chẳng có quan hệ gì.

Quân Thư Ảnh muốn một gian nhả gian, khi tiểu nhị đến hầu hạ nước trà thì cùng hắn nói ám hiệu.

Điểm tiểu nhị diện mạo đoan chính, vẻ mặt niềm nở tươi cười, tận chức tận trách đem tất cả ám hiệu nhất nhất lôi ra.

Tiểu nhị nói: “Vị khách quan này, thiên?”

“Thương.”

“Thanh?”

“Yến.”

“Yến?”

Quân Thư Ảnh nhìn không được nhú mày nói: “Người, không sai biệt lắm là được rồi. Kêu nhóm quản sự của người tới đây.”

Tiểu nhị khách khí khom khom người, như cũ cười nói: “Vị khách quan này, đây là quy củ, thỉnh ngài cần phải đối hoàn chỉnh.”

Quân Thư Ảnh nhìn xuống, không kiên nhẫn: “Nói mau.”

“Khách quan, chúng ta đã đối đến ‘yến’. “Yến?”

Quân Thư Ảnh tức giận nói: “Lang.”

“Kì?”

“...”

“Khách quan. Kì?”

“...Mỹ nhân.”

“Quân?”

Quân Thư Ảnh rút cuộc nhin không được, một chưởng đập lên bàn, trừng mắt cả giận nói: “Người không nên rắc rối như vậy?! Gọi quản sự tới đây!”

Tiểu nhị vừa thấy người tức giận, liên tục gật đầu nói: “Khách quan, ngài chờ, chờ.” Nói xong nhanh như chớp lao ra ngoài.

Quân Thư Ảnh đợi một lúc, ngoài cửa tiến vào một người, cung kính nói: “Quân công tử chờ lâu. Xin hỏi công tử có điều gì phân phó.”

Quân Thư Ảnh ngẩng đầu nhìn, khuôn mặt kia rõ ràng là điểm tiểu nhị vừa rồi, chỉ là nét mặt nghiêm túc, quần áo cũng không phải bộ ban nãy.

Y cũng chẳng quản người này muốn làm trò quỷ gì, chỉ phân phó nói: “Ta có việc muốn người đi tra.”

Chỉ qua một đêm, Quân Thư Ảnh đã thu được mật báo. Mai Hân Nhược quả nhiên không chết.

Quân Thư Ảnh hít một tiếng, cầm mật báo đi tìm Sở Phi Dương, hẳn đã sớm ra khỏi phòng, chẳng biết đi đâu.

Quân Thư Ảnh hơi trầm ngâm, lại nhìn nhìn địa điểm trên mật báo, liền đặt mật báo trong phòng Sở Phi Dương, cũng đi ra ngoài.

Dù sao cũng chỉ cần đưa Mai Hân Nhược về Mai gia, rồi bức con cáo già Mai Hưởng kia mở kho thóc phóng lương, bọn họ liền có thể công thành lui thân rồi. Còn về việc nhà của Mai gia cùng Diêu Vân Hải, không quản cũng được.

Quân Thư Ảnh không muốn quản, cũng không muốn để Sở Phi Dương quản.

Editor:Ta xin mạn phép giải thích chút về đoạn đối ám hiệu của Quân Thư Ảnh với tiểu nhị (theo ý hiểu của ta ^^)

Đầu tiên tiểu nhị nói “Thiên.” – nghĩa là trời.

Quân Thư Ảnh đối lại “Thương.” – xanh biếc

Tiểu nhị lại nói “Thanh.”- ở đây có thể hiểu là màu xanh vừa có thể hiểu là tên anh Thanh Lang nhà ta.

Quân Thư Ảnh “Yến.” – vâng có thể hiểu là chim yến hoặc tên của Yến Kỳ.(vợ ảnh ^^)

Tiểu nhị “Yến?”

Quân Thư Ảnh “ Lang” nghĩa là con sói (nghĩa đen thui),chứ theo ta thì hiển nhiên nó là tên Lang ca rùi =.=

Tiểu nhị “Kì?” đây tên Yến Kỳ rành rành đây rùi.Vì về sau Ảnh ca đối lại là “Mỹ nhân.” => “Yến Kỳ là mỹ nhân” =.= bó tay Lang ca nghĩ ra ám hiệu kỳ cục thảo nào Ảnh ca đâu đâu là phải.

Tiểu nhị “Quân?” cái này ta không chắc lắm Quân có thể hiểu là vua, người chủ nhưng có lẽ ở đây dùng theo nghĩa là[người vợ] thì hợp lý hơn cả, chứ chẳng nhẽ lại là họ của Ảnh ca?! căn bản không có về đối sau nên cũng không dám khẳng định.

=> chung quy lại qua cái ám hiệu này có thể thấy mức độ biến thái + mặt dày của Lang ca, có lẽ anh ý còn kinh hơn cả dê ca ý chứ, dù sao thì Dê ca cũng chỉ tỏ ra dê trước mặt mỗi Ảnh ca thôi, chứ đứng trước người khác anh cũng cư xử đứng đắn với Ảnh ca lắm chứ bộ, còn Lang ca thì cứ thích phô hết ra cho bàn dân thiên hạ thấy (=.) có lẽ mấy anh công trong truyện này chỉ có Tín Vân Thâm là đứng đắn nhất thôi ^^ nhưng mà Cao mỹ nhân thì.....

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Sở Phi Dương từ sáng sớm đã lôi kéo Sở Vân Phi đến một gian khách điểm uống rượu. Sở Vân Phi không biết Sở Phi Dương có tính toán gì, mà hỏi hẵn thì hẵn lại không nói, cũng chỉ có thể thành thành thật thật ngồi xuống.

Sở Phi Dương nhìn thấy Sở Vân Phi không yên lòng thường thức ly rượu, trong lòng khê hừ – không kéo người đi ra ngoài, chẳng lẽ cứ để người ở Mai phủ dây dưa với y sao?!

Khi đã ngà ngà say, Sở Vân Phi nhin không được hỏi: “Sở đại ca, huynh tìm Diêu phu nhân lâu như vậy, vẫn còn chưa tìm được, hay là nàng thật sự đã....”

Sở Phi Dương cười cười nói: “Ai nói ta đang tìm nàng.”

Sở Vân Phi khó hiểu: “Không tìm Diêu phu nhân, vậy chúng ta ở đây lâu như vậy là để làm gì, Giang Tam gấp đến độ sắp phát điên rồi.”

Sở Phi Dương kiên nhẫn giải thích: “Diêu phu nhân không chết, việc này xác thực không thể nghi ngờ. Nhưng mà hiện tại chưa thể đưa nàng ra, nếu không một phen khổ tâm của Mai công tử sẽ uổng phí.” Thấy Sở Vân Phi vẫn cái bộ dáng chẳng hiểu gì sất, Sở Phi Dương lại nói: “Theo ta được biết Mai Thần Anh từng nói qua một chuyện của Diêu Vân Hải với Diêu phu nhân, cụ thể là chuyện gì thì ta không rõ lắm, nhưng khẳng định không phải là chuyện tốt. Có điều Diêu phu nhân hoàn toàn không tin hẵn, còn trách hẵn nói xấu lung tung người khác. Dù sao Diêu Vân Hải cũng đối xử với nàng không tồi, cho nên vở kịch này của Mai Thần Anh chỉ có một mình hẵn độc diễn, ngay cả Diêu phu nhân cũng chẳng hay biết gì. Lần trước trong nhà lao, Mai Thần Anh nói dối là Mai Hưởng vẫn để lại đường

lui. Diêu Vân Hải không để Mai Thần Anh vào mắt, lại luôn kiêng kỵ Mai Hương. Gã đã sớm đến đây, chính là gã chậm chạp không xuất hiện. Xem chừng, việc nghi ngờ Mai Thần Anh không chỉ có mình chúng ta. Ta nghĩ bước tiếp theo gã muốn, chính là uy hiếp Mai Thần Anh nói ra bí mật kia. Diêu phu nhân tuyệt đối là quân cờ tốt nhất của gã. Nếu chúng ta tìm ra Diêu phu nhân trước một bước, cho dù có rửa sạch tội danh giết người của Mai Thần Anh, chuyện hấn vì gia sản mà hãm hại thân muội, đã có thể trăm khẩu mạc biện rồi.”

Sở Vân Phi sau khi nghe xong bưng tỉnh đại ngộ nói: “Sau đó Diêu Vân Hải sẽ chỉ cần an vị làm ngư ông đắc lợi.”

Sở Phi Dương gật gật đầu, nhấp chút rượu trong chén rồi thở dài. “Cho nên Mai Thần Anh cùng Diêu Vân Hải khi bắt đầu, vẫn là có chút chưa chắc chắn. Điểm này Diêu Vân Hải nhất định cũng nghĩ tới rồi. Vì thế gã đang chờ, chờ chúng ta tìm ra Diêu phu nhân trước. Việc chúng ta phải làm bây giờ, chính là âm thầm giám thị Diêu Vân Hải, chờ gã động trước. Gã để tránh cho đêm dài lắm mộng, nhất định không chờ được lâu nữa đâu.”

“Nhưng mà để Diêu phu nhân một người bên ngoài như vậy, chẳng phải rất nguy hiểm hay sao? Vì sao không cứu nàng trước, rồi nói dối là vẫn chưa tìm được, không phải tốt hơn? Hoặc là chúng ta đưa nàng trở lại Mai gia, kêu Mai lão gia nói rõ chân tướng.” Sở Vân Phi khó hiểu đáp.

Sở Phi Dương lắc lắc đầu, không tán thành: “Nếu chúng ta cướp đi Diêu phu nhân, đừng nói Mai Thần Anh sẽ có hành động gì ngoài dự đoán, Diêu Vân Hải mất đi quân cờ này, nhất định sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, đến lúc đó lâm vào thế cục diện bế tắc, sẽ lại không biết phải chờ tới bao giờ. Hơn nữa kêu Mai lão đi nói rõ chân tướng? Chúng ta có thể có chân tướng gì.”

Sở Vân Phi nghĩ nghĩ lại nói: “Vậy huynh làm bộ đi tìm Diêu phu nhân.....”

“Phối hợp diễn xuất với Mai công tử thôi, để Diêu đại nhân thả lỏng tâm tư, cũng có lòng đi bức Mai Hường mở kho thóc phóng lương.” Sở Phi Dương cười nói.

Sở Vân Phi thấy Mai Hường lão nhân kia từ sau khi biết nữ nhi không chết, tinh thần lập tức khỏe khoắn liền, chỉ là thấy Sở Phi Dương tựa như chuột thấy mèo, trốn tránh còn không kịp, nguyên lai là đang bị người ép trả nợ.

“Sở đại ca, đệ cảm thấy huynh so với hai con cáo già kia còn cáo già hơn...” Sở Vân Phi chỉ cảm thấy hình tượng người anh hùng quang minh lỗi lạc mà từ nhỏ cậu luôn kính ngưỡng và muốn hướng tới trong suy nghĩ của cậu giờ đã có vết nhơ, có chút thất vọng mà yếu ớt nói.

Sở Phi Dương uống một ngụm rượu xuống, khụ hai tiếng: “Tiểu tử này, rõ ràng chính người cũng chỉ có một cái tâm, làm người tốt cũng muốn lương toàn, một hảo nhân cũng dễ dàng làm việc xấu, việc xấu mà hảo tâm làm vẫn gọi là việc xấu, hiểu không?!” Nói xong xoa nhẹ một cái lên đầu Sở Vân Phi: “Hảo hảo lĩnh hội đi.”

“Nga.” Sở Vân Phi vuốt đầu ai oán lên tiếng.

Trời gần đến ngọ, một tiểu thương nhỏ bé không thu hút vội vội vàng vàng đi tới, nói thầm với Sở Phi Dương gì đó, Sở Phi Dương lông mày hơi nhíu lại, tiểu thương nhỏ bé kia vội khom người, rồi đi ra ngoài.

“Làm sao vậy?” Sở Vân Phi hỏi.

Sở Phi Dương thở dài: “Không có gì, đệ tự mình về trước đi ta còn có chút việc.”

Quân Thư Ảnh một mình đi qua đường phố phồn hoa, rồi rẽ vào một ngõ tắt nhỏ hẻo lánh.

Ở cửa ngõ chất vại đồng rác chưa thu dọn, trong ngõ tắt âm u tĩnh lặng không tiếng động, tường viện cũ nát cùng ván cửa đứng yên ở hai bên, gió lạnh xuyên thấu ngõ nhỏ mà qua.

Quân Thư Ảnh nhú nhú đầu lông mày, không nghĩ tới Mai Thần Anh lại chịu đưa muội muội giấu ở loại địa phương này. Có điều nơi đây tuy đồ nát, nhưng vẫn tốt hơn tần lâu sở quán hai ngày trước Sở Phi Dương tới tìm.

Hắn không nên nói cái gì mà nơi yên hoa hỗn độn là nơi giấu người tốt nhất. Địa điểm an toàn tối không thể bị lục soát, nhưng cũng không nghĩ rằng, Mai Thần Anh lại có bản lĩnh thông thiên kia, tại nơi hồng tụ chiêu diêu này có vô số mỹ nữ nguyện ý bán mạng vì hắn, muốn giấu một người nữ tử đảng hoàng tại đây, nói thì dễ chứ làm thì khó.

Quân Thư Ảnh một bên oán thầm một bên ôm theo đồng bụi bặm tiến vào trong. Y dừng lại trước một phiến cửa bằng tấm ván gỗ ở sâu tận cùng trong ngõ nhỏ.

Ván cửa gỗ đã tàn tạ không chịu nổi, chỉ có mỗi khóa là mới tinh, Quân Thư Ảnh đưa tay lôi kéo, cảm giác lạnh lẽo dọc theo lòng bàn tay chạy thẳng lên người rồi lan đi. Y buông khóa cửa ra, lui từng bước về phía sau, nhún người phóng qua đầu tường.

Bên trong vách tường cũng là ốc tử đơn giản thô sơ dựng bằng gỗ tròn, tựa ngoài cửa là thứ trông như ang đựng nước.

Quân Thư Ảnh đang chuẩn bị tìm thử xem trong phòng có người nào có võ công cao cường khó đối phó không, cửa lại “chi nha” một tiếng mở ra, hai nam nhân thân hình cao lớn đi tới, nhìn thấy Quân Thư Ảnh đứng trong viện trong nháy mắt cũng ngây ngẩn cả người.

Quân Thư Ảnh khẽ nhú mày, không đợi bọn họ lên tiếng ngân châm đã phi đi, hai người kia ngã mạnh xuống đất, bay lên một đồng bụi đất.

Quân Thư Ảnh lướt qua thân thể hôn mê của hai người, đi vào trong. Một chân vừa mới bước qua cánh cửa, lại nghe thấy một giọng thô to quát lên điên cuồng: “Người nào?”

Một gian buồng nhỏ nhỏ tụ hợp mười mấy người canh giữ bộ dáng lưu manh. Quân Thư Ảnh không thể phân biệt được một tiếng vừa rồi là xuất phát từ nơi nào. Những người này nhắc vũ khí bên người lên chậm rãi tụ tập lại.

Quân Thư Ảnh vẫn chưa đặt những người này vào mắt, cười lạnh một tiếng, tay trái vung, người gần bên trái y nhất kêu lên rồi ngã xuống đất, Quân Thư Ảnh thuận tay cách không mượn tạm đao người nọ dùng, liền phi thân nhắm tới mấy người canh giữ gần mình nhất.

Hết thấy những việc này chỉ xảy ra trong nháy mắt. Người trong phòng thật không ngờ, một khắc trước người này còn đề phòng bọn họ, cư nhiên lại đột ngột ra tay trước như vậy, nhất thời chưa kịp phòng bị, có chút rối loạn trận tuyến.

Tiếng vũ khí va chạm vào nhau một hồi, Quân Thư Ảnh lại thả ra mấy người, Quân Thư Ảnh biết mấy người này là do Mai Thần Anh bày bố, cũng không có chủ ý muốn lấy tánh mạng bọn họ, muốn đánh ngất so với giết người chậm rất nhiều. Đợi đến khi bọn người kia đều ngã xuống, cũng đã qua không ít thời gian.

Quân Thư Ảnh ném cương đao đi, đánh giá xung quanh một phen. Trong phòng này chỉ có một gian nội thất, bên trong không có lấy một bóng người. Nếu tin tình báo cấp không sai, Mai Hân Nhược bị nhốt ở nơi này, vậy nhất định trong này phải có cơ quan. Quân Thư Ảnh nén chịu tính tình xem xét mọi nơi, dọc theo mặt tường nhẹ nhàng gõ gõ.

Mai Thần Anh chọn nơi này nếu nhìn qua thì chỉ là chốn lữ du côn tập hợp, dùng để giấu người cũng không đến nỗi nào, nếu không phải có tin

tình báo chính xác thật dễ dàng bị người ta xem nhẹ.

Quân Thư Ảnh không bao lâu tìm được cơ quan, nhẹ nhàng quay chốt, mặt đất lồm vào một khối, dần dần lộ ra cửa.

Quân Thư Ảnh đến bên động khẩu nhìn vào, có một cầu thang chật hẹp dẫn xuống phía dưới, y đi theo lối đó, đến cuối cầu thang nhẹ nhàng nhảy, vô thanh vô tức chạm xuống đất, thấy hầm ngầm này được bố trí theo kiểu phòng ngủ, đồ vật được sử dụng đều là thượng thừa, tốt hơn không biết bao nhiêu lần so với căn nhà đổ nát phía trên.

Xem ra Mai Thần Anh này đối với thân muội muội cũng rất có tâm. Quân Thư Ảnh nhíu mày, tay phải vươn ra, lập tức bắt được một cây gỗ lớn đánh tới, chậm rãi kéo ra, Mai Hân Nhược nhẹ nhàng thở ra, từ trong góc lao đảo ngã tới.

“Phu nhân, phu nhân.” Tiểu nha hoàn bên người Mai Hân Nhược khóc lóc cũng chạy từ góc phòng ra, ném gậy trong tay đi, bổ nhào vào người Mai Hân Nhược.

“Người...là người?! Sở đại ca đâu? Sở đại ca cũng đến đây sao?” Mai Hân Nhược vỗ nhẹ tiểu nha hoàn, sau khi thấy rõ mặt người tới, mặc dù có chút kinh sợ, nhưng vẫn mừng rỡ mà hỏi thăm.

Cây gậy Quân Thư Ảnh cầm trong tay bị y ném đi, nhíu nhíu mày nói: “Hắn không tới, ta đến đưa các người về Mai gia, đi thôi.” Nói xong liền phi thân lên đoạn thang.

Đi được vài bước mà vẫn không thấy người đi theo, Quân Thư Ảnh quay đầu lại nhìn nhìn, Mai Hân Nhược ở dưới ngẩng đầu trông lên, trên mặt vẫn mang chút sợ hãi như trước: “Người...là tới cứu ta sao? Cảm ơn người. Ta bị người bắt nhốt ở nơi này. Còn tưởng rằng sẽ không có ai tìm được.”

Quân Thư Ảnh không biết Mai Thần Anh xử trí thế nào mà lại khiến Mai Hân Nhược tưởng là bị bắt cóc tới đây. Dù sao những việc đó cũng chẳng có quan hệ gì với y.

“Đi lên.” Quân Thư Ảnh cúi người vươn tay ra.

Mai Hân Nhược tiến lên hai bước, do dự một lát, nâng tay nắm lấy bàn tay Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng kéo, Mai Hân Nhược chỉ cảm thấy một cổ lực mạnh mẽ kéo mình ra ngoài.

Quân Thư Ảnh đẩy nàng ra sau, tiếp tục kéo tiểu nha hoàn lên. Tiểu nha hoàn thở nhẹ một tiếng. Sau khi đứng vững thấy mình vẫn còn nắm chặt tay người ta, lại từ trong ánh sáng mờ mờ nhìn thấy khuôn mặt tuấn nhã kia, mặt đỏ lên cuống quýt buông ra.

Quân Thư Ảnh dẫn hai người ra khỏi hầm giam, tiếp tục ra cửa. Tiểu nha hoàn dìu Mai Hân Nhược vội vàng đi ra cửa lớn. Quân Thư Ảnh đột nhiên cảm thấy bốn phía ẩn dấu mấy người nội lực bất phàm, hoàn toàn khác với mấy người canh gác chỉ biết vài món công phu mèo quào vừa rồi.

“Chậm đã, lui vào trong nhà đi.” Quân Thư Ảnh khẽ quát một tiếng, Mai Hân Nhược tuy rằng không hiểu lắm, nhưng vẫn nghe lời dẫn tiểu nha hoàn trốn vào trong nhà.

Quân Thư Ảnh một người khoanh tay đứng ở giữa viện, hơi hơi cúi đầu. Lấy hiểu biết của y đối với Mai Thần Anh trước kia, những người ẩn thân ở nơi này không giống người hắc ta có thể điều động được, mấy tên nằm gọn ngang trong kia mới là trình độ của hắc.

Mặc kệ là ai, những tên dòm ngó không có hảo ý này khiến Quân Thư Ảnh chán ghét, khó chịu tích tụ trong lòng mấy hôm nay lúc này ngưng

thành một cổ bạo lệ không thể áp chế, khiến đầu ngón tay y đối với máu tươi cũng sinh ra run rẩy khát vọng.

Mấy người trốn trong chỗ tối nhìn nhìn nhau, không rõ người nọ im lặng đứng ở nơi, đó là muốn làm gì.

Người cầm đầu lấy tay ra tín hiệu, sai sử một người tách ra: trở về báo cho Diêu đại nhân biết, phu nhân đã được cứu ra.

Người nọ gật đầu một cái, thân hình mới vừa động, lại đột nhiên giống như điều đứt dây, từ nơi ẩn thân trên cây ngã xuống, ở trên mặt đất giật giật hai cái, rồi không động nữa, giữa thất khiếu*(gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi, và miệng) chậm rãi chảy ra máu màu đen.

Khi Sở Phi Dương đuổi tới, nhìn thấy chính là cảnh Quân Thư Ảnh về mặt vô tình đại khai sát giới, y không dùng độc châm như mọi khi mà tùy tay nhặt lấy một thanh kiếm, nhanh nhẹn xuyên qua vòng vây sát thủ mà lên, mỗi nơi đi qua đều bắn ra từng đám từng đám huyết hoa.

“Thư Ảnh.” Sở Phi Dương lo lắng hô to một tiếng.

Quân Thư Ảnh đang dễ dàng chế trụ một tên đánh lén đằng sau, một tiếng này nghe vào trong tai, dường như là có ý trách cứ.

Quân Thư Ảnh nhìn về phía Sở Phi Dương, quật cường trừng hai mắt, mím mím môi. Tên bị y chế trụ phía sau vẫn còn la hét, ánh mắt Quân Thư Ảnh khiêu khích nhìn Sở Phi Dương, một kiếm hạ xuống người nọ liền không còn tiếng động.

Mười mấy tên sát thủ còn lại, càng đánh càng hăng, nhưng không chút nào lùi bước, sau khi bị Quân Thư Ảnh bức lui, đôi mắt đỏ ngầu lại tiếp tục vây công.

Sau khi Quân Thư Ảnh giết tên kia liền ném kiếm đi, tay không đứng giữa vòng vây. Sở Phi Dương chỉ thấy kiếm của một tên sắp đâm vào cổ Quân Thư Ảnh, y vẫn không tránh. Sở Phi Dương cảm thấy vô cùng căng thẳng, bị xiết chặt đến độ bắt đầu đau lên, hai mắt trợn trừng, gân xanh nhô cả ra ngoài.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, mọi người chỉ nhìn thấy một đạo bóng đen hiện lên...

Sở Phi Dương tay phải gắt gao ôm chặt Quân Thư Ảnh vào lồng ngực, tay trái vươn ra, nội lực bắn ra cắt nát trường kiếm, gân xanh hiện lên trên tay trái như ửng trảo bàn hung hăng chế trụ cổ người nọ, dùng một chút lực, “tạp sát” một âm thanh vỡ vụn rất nhỏ, cổ người nọ đã bày ra một kiểu hình dáng không tự nhiên, thẳng tắp ngã xuống.

“Đần rồi sao, tại sao không tránh?” Sở Phi Dương ôm lấy Quân Thư Ảnh ghé vào tai y giận giữ nói.

Quân Thư Ảnh giơ lên cương châm kẹp ở giữa ngón tay, điềm nhiên như không thu hồi vào trong tay áo.

Bọn sát thủ nguyên bản sĩ khí đang lên cao bị nội lực cường đại của Sở Phi Dương chấn động, nhất thời đều đứng tại chỗ không thể tiến công, những đôi mắt đỏ ngầu vẫn giương giương lên như cũ.

“Những tên này không phải người tốt.” Quân Thư Ảnh nhỏ giọng nói một câu.

Sở Phi Dương sửng sốt một chút, mới hiểu được y là đang giải thích chuyện giết người với mình. Sở Phi Dương ở dưới hơn mười ánh mắt nhìn chăm chú, hai tay gắt gao ôm chặt Quân Thư Ảnh, hôn hôn đỉnh đầu y, nhắm hai mắt nói: “Ta biết, ta biết.”

Mai Hân Nhược trốn ở trong nhà sớm đã ngậy người. Không phải vì động tác thân mật không chút che đậy nào của Sở Phi Dương giờ khắc này, mà là trong nháy mắt vừa rồi, Sở Phi Dương một tay giết người, toàn thân hung ác khiến nàng không thể không chế mà sợ hãi. Đó là điều nàng chưa bao giờ nhìn thấy trên người Sở Phi Dương, giống như sự phẫn nộ của hồng hoang mãnh thú, hơi thở giết chóc giống như Tu la viết trên kinh thư cổ, khiến người ta rùng mình, khiến người ta hoảng sợ.

Thế nhưng cánh tay ôm lấy người kia thì lại chặt chẽ như vậy, dịu dàng như vậy.

Đây mới là cực hạn ôn nhu của Sở Phi Dương. Cho tới hôm nay nàng mới biết được, hóa ra nàng chưa từng tiến nhập vào mắt hắn, vào tâm hắn.

Một giọt nước mắt lăn dài trên hai má. Từ hồi còn thiếu nữ cũng chỉ có người kia mới có thể khiêu loạn một khối thật tâm, đến giờ cuối cùng cũng hoàn toàn hiểu rõ.

Tiếng chém giết rung trời bên ngoài gọi thần trí Mai Hân Nhược quay trở về. Thân ảnh hai người kề vai chiến đấu kia xứng đôi như vậy, giữa từng chiêu từng thức đều thân mật khăng khít, cho tới bây giờ cũng không chấp nhận người thứ ba chen chân. Tiểu nha hoàn bên cạnh khuôn mặt ửng đỏ dùng hai mắt truy đuổi bóng dáng người kia, Mai Hân Nhược than nhẹ một tiếng dẫn tiểu nha hoàn ly khai song cửa sổ.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Hai người nhanh chóng giải quyết hết đám sát thủ.

Tính toán của Sở Phi Dương đều bị Quân Thư Ảnh làm xáo trộn, nhìn hai nữ tử mở to đôi mắt ươn ướt long lanh sợ hãi nhìn hằm, Sở Phi Dương cũng chỉ có thể than nhẹ một tiếng, vẫy vẫy tay nói: “Đi thôi, ta đưa các người về nhà.” Nói xong lại đi tới trước mặt Quân Thư Ảnh, nâng tay dùng ngón trỏ lau đi một chút vết máu dính trên mặt y: “Người nha, đúng là không thể để ta bớt lo.”

Mai Hân Nhược cúi mặt xuống, không nhìn tới ánh mắt tương giao thân mật kia của hai người.

Sau khi về đến Mai gia, Sở Phi Dương giao trả Mai Hân Nhược cho người đang nhất thời trờng lớn hai mắt kinh ngạc không nói nên lời – Mai Hường, vỗ vỗ bờ vai của lão: “Mai lão gia, Mai cô nương không hề tổn hại tý nào, người hãy giải thích một chút chuyện của Mai công tử với nàng đi.” Nói xong đi ra ngoài cửa, nhìn thấy Quân Thư Ảnh ngoan ngoãn đứng ở cạnh. Quân Thư Ảnh có chút ảm ức liếc hằm một cái, lại chuyển ánh mắt đi nơi khác. Sở Phi Dương mí mắt chớp chớp, ngón tay điểm điểm: “Người, đi theo ta.”

Quân Thư Ảnh nhả lại mi tiêm, muốn trách cứ khẩu khí bất kính này của hằm, đã thấy Sở Phi Dương chấp tay sau lưng nghênh ngang đi qua trước mặt y, chỉ có thể đem lời sắp nói ra hóa thành một tiếng hừ lạnh, nổi giận đùng đùng đi theo sau.

Sở Phi Dương dẫn đường phía trước, tới viện tử mấy người tạm trụ, đi đến trước cửa phòng mình, mở cửa ra, lui sang một bên: “Đi vào.”

Quân Thư Ảnh bắt đầu có chút cảnh giác: “Làm cái gì? Có chuyện gì thì nói luôn ở đây, ta còn trở về phòng.”

Sở Phi Dương vừa bực mình vừa buồn cười, đưa tay ra kéo y vào, lại trở tay khép kín cửa.

Sở Phi Dương từng bước một tới gần Quân Thư Ảnh, trên mặt mang theo một mặt tựa tiểu phi tiểu, Quân Thư Ảnh rất phối hợp từng bước lui về phía sau, mãi đến khi “loảng xoảng lang” một tiếng, đụng vào bàn gỗ.

Sở Phi Dương sai bước tiến đến, mặt của hắn cách ngày càng gần, đến nỗi Quân Thư Ảnh phải lui lui cố lại ra sau. Sở Phi Dương chống tay trái lên cạnh bàn, tay phải cũng chậm chậm lui về, bên môi vẫn là mặt tươi cười quỷ dị như trước, sát vào nhìn chăm chú hai mắt Quân Thư Ảnh.

“Khẩn trương cái gì? Việc này không phải đã làm rất nhiều lần rồi sao?” Sở Phi Dương cười nhẹ nói.

Quân Thư Ảnh lông mi giật giật, mơ hồ chuyển ánh mắt đi nơi khác, không nhìn thẳng vào cặp mắt hắc bạch phân minh kia của Sở Phi Dương.

Tay phải của Sở Phi Dương từ phía sau thu hồi —— hắn bưng lên một tách trà.

Tầm mắt Quân Thư Ảnh từ cái mũi thẳng kéo dài về chén trà kia, đình trệ một lát, lại nhìn về đôi mắt mang ý cười như có như không của Sở Phi Dương, trong mắt bùng lên lửa giận.

“Người ——”

Sở Phi Dương lập tức ở đôi môi mỏng kia “thu” một chút, ngăn chặn y phát hỏa, nhét tách trà vào tay Quân Thư Ảnh: “Bạn bịu lâu như vậy, nhất định là khát nước rồi, uống trà trước.”

Quân Thư Ảnh hừ hai tiếng, bưng tách trà lên uống một hơi cạn sạch. Từ sáng sớm đến giờ chưa kịp nghỉ ngơi, quả thật rất khát.

Sở Phi Dương kiên nhẫn chờ y uống xong ba tách trà lớn, rồi cuộc thờ ra một hơi, sau khi buông tách trà, liền đi vài bước, đến bàn gỗ nhỏ bên cửa sổ, ôm lấy hai tay, nâng nâng cằm nói: “Hiện tại có muốn nói gì đến hành động ngày hôm nay của người không.”

Quân Thư Ảnh không vui đáp: “Ta giúp người cứu người, người đã không nói cảm tạ, còn dám chất vấn ta?”

Sở Phi Dương vỗ vỗ trán nói: “Ài, kế hoạch của ta vốn không phải như vậy...”

“Kế hoạch của người?” Quân Thư Ảnh mở to mắt, có chút không dám tin nhìn hẳn: “Sở đại hiệp người trong lòng có kế hoạch kinh thiên động địa gì, căn bản chưa từng nhắc qua với ta! Sao giờ lại hướng ta khởi binh vấn tội?! Đúng, là ta tự tiện hành động, thì đã sao? Người nghĩ muốn thảo phạt cái gì cứ việc đến a!”

Sở Phi Dương thấy Quân Thư Ảnh căm tức trừng mắt dựng mày với mình, có vẻ thực sự giận rồi. Hẳn không nghĩ tới chuyện này lại khiến y sinh khí như vậy, vội vàng thu hồi lại bộ dáng nhàn nhã khi nãy, tiến lên phía trước muốn trấn an: “Ta biết người trước giờ vẫn chán ghét việc của Mai gia, ta chỉ không muốn để việc này làm phiền người mà thôi....”

“Cút ngay!” Quân Thư Ảnh đẩy hẳn ra, quay đầu nhìn thấy trên mặt bàn có một tờ giấy, chính là tờ sáng nay mình đặt trên bàn Sở Phi Dương, y chộp lấy, vo thành viên, ném vào người Sở Phi Dương: “Là ta nhiều chuyện, người nghĩ ta tiểu nhân đến vậy! Quân Thư Ảnh ta về sau nếu còn xen vào chuyện của người, ta liền theo họ người.”

“Người vốn đã theo họ ta rồi...” Sở Phi Dương nói thầm, kiên quyết giữ lấy Quân Thư Ảnh không cho y đi, hẳn biết nếu lúc này mà mặc kệ để

Quân Thư Ảnh đi, hẳn liền thật sự tổn thương y.

“Người nói cái gì?! Người đồ vô sỉ này! Người buông!” Quân Thư Ảnh hãy còn giãy dụa, muốn thoát ra khỏi sự giam cầm của Sở Phi Dương, thậm chí không tiếc dùng tới nội lực.

Sở Phi Dương một tay mở ra viên giấy vừa tiếp được, trên đó chính là chữ của Quân Thư Ảnh, viết nơi Mai Hân Nhược bị giam giữ.

“Thư Ảnh, tiểu Quân. Đừng sinh khí, lần này là do ta sai rồi, ta nhận tội với ngươi.” Sở Phi Dương ôm chặt lấy bả vai Quân Thư Ảnh, không cho y tránh ra, chỉ dùng sức chứ không dùng nội lực, dùng da thịt rắn chắc chịu đựng chưởng lực của Quân Thư Ảnh, lặp lại lời vừa rồi một lần nữa bên tai Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh đánh mấy chưởng, cảm thấy Sở Phi Dương không dùng nội lực chống cự, tuy rằng trong lòng vẫn phẫn hận, nhưng cũng không tiếp tục hạ thủ nữa.

Chương 37

Sở Phi Dương biết Quân Thư Ảnh tuy rằng sinh khí, nhưng vẫn không thể hạ ngoan thủ với mình, trong lòng không khỏi cảm thấy một trận đặc ý, lại càng thêm ngọt ngào.

Hai tay hẩn ôm trụ Quân Thư Ảnh, kéo người đến bên quyển y, ấn y ngồi xuống, hai tay chống lên ghế, từ trên cao nhìn xuống Quân Thư Ảnh.

“Đừng nóng giận, nghe ta giải thích.” Ngón tay trở Sở Phi Dương cong lên nhẹ nhàng xoa xoa mặt Quân Thư Ảnh. “Mấy ngày nay ta không quan tâm người, trong lòng người không phải đang oán ta đấy chứ?”

“Không có.” Quân Thư Ảnh nghiêng mặt đi tránh thoát tay Sở Phi Dương, không vui đáp.

Sở Phi Dương nhẹ than một tiếng, ngồi xổm xuống, đến gần cầm lấy hai tay Quân Thư Ảnh, chân thành nói: “Lần này là do ta suy nghĩ không chu toàn, tự chủ trương. Ta không nên cái gì cũng không nói với người, để người đoán lung tung. Người oán ta như thế nào cũng đều đúng cả.”

Quân Thư Ảnh bị đôi mắt hăm đầy tình ý thân thiết chân thành nhìn chăm chú. Cơn tức cũng dần dần tiêu tan đi hơn phân nửa. Y đương nhiên biết lần này Sở Phi Dương không nói cho y hay là bởi vì y vẫn luôn không thích người của Mai gia, nhưng biết thì biết, Sở Phi Dương tận lực giấu diếm vẫn khiến trong lòng y có khúc mắc. Nghĩ đến việc vì chuyện chuyện của Mai gia khiến Sở Phi Dương như thế, y lại càng khí không thuận.

Sở Phi Dương nhìn hai mắt Quân Thư Ảnh, đã sớm hiểu ý nghĩ trong lòng y hơn phân nửa. Nhiều năm đồng giường cộng chăm như vậy, hẩn từ

lâu dù chỉ là một cái chớp mắt, một hơi thở của y cũng đều thấu hiểu sâu sắc. Tâm tình lúc này của Quân Thư Ảnh làm sao có thể giấu được hẳn. Huống chi Quân Thư Ảnh vốn không có ý muốn giấu diếm hẳn.

“Thư Ảnh, không phải là người đang oán ta vì việc của Mai gia mà làm phật ý của người?” Sở Phi Dương nói, trong khẩu khí không có ý tứ hỏi mà là khẳng định.

Quân Thư Ảnh nhú nhú mày nhưng không trả lời.

Sở Phi Dương tiếp tục: “Người cũng biết từ lâu quan hệ của Mai gia cùng Thanh Phong kiếm phái, ta không thể coi Mai gia như người xa lạ.”

Quân Thư Ảnh nghe xong lập tức sắc mặt trầm xuống.

“Người tốt với ai, không tốt với ai, cùng ta có quan hệ gì đâu. Người tội gì phải cố giải thích rõ với ta, ta không muốn nghe.” Quân Thư Ảnh rút lại hai tay đang ngoan ngoãn để Sở Phi Dương nắm, đứng phắt dậy: “Nếu người muốn đứng về phía bọn họ tới đây để để nói đạo lý với ta, vậy người đừng phí sức nữa. Ta chính là chán ghét Mai gia, không cần biết lý do. Người xéo đi.”

Sở Phi Dương đứng dậy bất đắc dĩ nhìn Quân Thư Ảnh thở dài, xoay người đi đến cửa.

Quân Thư Ảnh nhìn bóng dáng hẳn rời đi, tay gắt gao nắm lại, cắn chặt khớp hàm, móng tay được chăm sóc mượt mà bóng loáng cơ hồ tiến sâu vào lòng bàn tay.

Sở Phi Dương đi đến trước cửa, nhưng chỉ là nâng tay cài lại chốt rồi xoay người trở về.

Quân Thư Ảnh nhìn bóng dáng hẳn đến gần, hoá ra không phải là hẳn muốn rời đi, oán khí trong lòng bỗng dưng tan, chua chát trầm trọng dâng

lên, không rõ là tư vị gì.

Sở Phi Dương kéo cổ tay Quân Thư Ảnh, đi vào sâu trong phòng. Vừa đi vừa nhìn bộ dáng Quân Thư Ảnh phía sau cúi đầu chẳng nói câu nào, khẽ cười nói: “Người a, vẻ mặt hung ác đuổi người đi chính là người. Ta muốn đi thật, ủy khuất cũng chính là người. Sách, thật khó hầu hạ.”

Sở Phi Dương nói xong quả nhiên trúng phải ánh mắt sắc như dao của Quân Thư Ảnh, bàn tay đang nắm kia cũng không nể nếp nữa, mới lại giải thích nói: “Chúng ta vào bên trong nói, nói ngoài này bị ngoại nhân nghe được cũng không hay.”

“Người chỗ nào là ngoại nhân, không phải người vô cùng thân thiết với Mai gia sao.” Quân Thư Ảnh lạnh lùng đáp.

Sở Phi Dương đưa Quân Thư Ảnh vào phòng trong, lại rót chén trà nóng đặt vào trong tay Quân Thư Ảnh, cười nói: “Có thân thiết đến đâu chẳng nữa cũng chỉ là bề ngoài, ngoại nhân chính là ngoại nhân.”

Quân Thư Ảnh hai tay đang cầm chén trà, hừ lạnh một tiếng, từ chối cho ý kiến.

“Ta vốn định giúp Mai lão gia giải quyết tên hồ ly Diêu Vân Hải kia, để Mai cô nương sớm thoát khỏi tên gian tà này.” Sở Phi Dương ngồi trên ghế lôi kéo áo, than nhẹ một tiếng lại nói. “Hiện tại nghĩ lại, đích thật là có chút xen vào việc của người khác. Nói cho cùng, người ta là nhạc phụ cùng phu thê, là người một nhà, bọn họ tốt nếu có ân oán tình cừu gì, há lại để ngoại nhân chúng ta xen vào.”

“Vậy rốt cuộc người định tính như thế nào?” Quân Thư Ảnh không kiên nhẫn nghe Sở Phi Dương cảm khái, nói thẳng luôn: “Người nếu còn tiếp tục theo chân bọn họ, thứ ta không phụng bồi. Hơn nữa người muốn giết Diêu Vân Hải, chẳng nhẽ để Mai Hân Nhược thủ tiết sao? Lúc đó người ta không chắc sẽ cảm kích người.”

“Phải phải, Quân công tử giáo huấn chí phải.” Sở Phi Dương kéo vạt áo Quân Thư Ảnh lôi y qua: “Dù sao kế hoạch của ta đều đã bị người làm hỏng mất, ta cũng lười xen vào nữa. Còn lại để xem cái tên nhị thể tổ Mai Thần Anh kia có bản lĩnh đối phó với con cáo già Diêu Vân Hải kia không. Chúng ta mặc kệ, không tiếp tục quản nữa.” Nói xong ở sau tai Quân Thư Ảnh hung hăng hôn một cái.

“Thư Ảnh người có đói bụng không?” Sở Phi Dương đột ngột hỏi.

Quân Thư Ảnh có chút mặc danh kỳ diệu đối với sự chuyển biến đề tài đột ngột này của Sở Phi Dương, có điều hắn nói không tiếp tục quản chuyện Mai gia nữa, khiến tâm tình Quân Thư Ảnh dâng lên một trận sáng khoái, cũng phối hợp hồi đáp: “Quả có chút đói bụng.”

Sở Phi Dương bưng lấy chén trà từ trong tay Quân Thư Ảnh, một ngụm uống hết sạch, cười với Quân Thư Ảnh: “Bây giờ chúng ta đi tẩu lâu, đêm nay sẽ không trở về. Bằng không Mai lão gia nhất định có việc nhờ vả ta. Ngày mai khiến Mai cô nương tác chủ việc mở kho thóc phóng lương, chúng ta ngày mai cũng có thể rời đi.”

Quân Thư Ảnh thấy hắn an bài gọn gàng rõ ràng như vậy, trong lòng cũng cao hứng lên, vui vẻ theo sát Sở Phi Dương vượt qua đám hạ nhân Mai gia, đi đến tẩu lâu lớn nhất trong thành.

Sau khi hai người vui vẻ về về uống rượu ăn cơm xong, Quân Thư Ảnh đi theo Sở Phi Dương vào hảo khách phòng đã được Sở Phi Dương an bài trước. Sau khi nhìn thấy dọc dãy phía sau tấm bình phong bốc khói nghi ngút, trong lòng mới bất giác nảy lên một tia cảnh giác nguy hiểm.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Sở Phi Dương thanh thoir đóng cửa, cài then, mỉm cười nhìn Quân Thư Ảnh, cất bước tới gần.

“Sắc trời vẫn còn sớm, người khoá cửa làm gì?” Quân Thư Ảnh nhìn nhìn cánh cửa đóng chặt kia, cảnh giác nói.

Sở Phi Dương “xích” cười ra tiếng, lắc đầu nói: “Ta muốn làm gì, mỗi lần đều hỏi câu này, người không thấy phiền phức sao. Ta muốn làm cái gì người không biết a. Mau mau a, nhanh đi tắm rửa.”

“Người! Ta không tắm.” Quân Thư Ảnh lòng đầy phần uất ngồi xuống chiếc ghế đặt bên cửa sổ.

Sở Phi Dương không hề gì “nga” một tiếng, “Không tắm cũng được, ta thế nào cũng không sao cả. Vậy đến đây đi.” Lời còn chưa dứt đã mang về mặt thèm nhỏ dãi bổ nhào về phía Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh ba chân bốn cẳng vùng ra khỏi hăn, kéo kéo xiêm y bị hăn nháo loạn, bất đắc dĩ nói: “Người đừng lộn xộn nữa, ngày mai có việc phải làm, ai mà biết ngày mai lại xuất hiện thêm biến cố gì, đêm nay thành thành thật thật nghỉ ngơi đi.”

Sở Phi Dương nghiêng người ngồi vào ghế bên kia, nhặt một quả hạch trên bàn ném vào miệng, nhai nhai nói: “Không được, người hoặc là hiện tại đi tắm rửa, hoặc là ngoan ngoãn lên giường nằm, tự mình chọn đi.”

Quân Thư Ảnh bị vẻ mặt vô lại của hăn chọc cho tức điên nhưng lại không có chỗ nào phát tiết, cả giận nói: “Sở Phi Dương, người đừng có mà

được một tắc lại muốn tiến một thước, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”

Sở Phi Dương dí sát mặt vào y, đôi con ngươi đen láy chớp động, mang theo ý cười không chút che dấu, ngả ngớn nói: “Nga, không biết rượu mời của Quân công tử là thế nào mà rượu phạt lại là thế nào?”

Quân Thư Ảnh sắc mặt không vui, nhìn thẳng hắn, trong lòng buồn bực, khi người này không muốn đứng đắn nói chuyện, thật sự khiến người ta khó có thể cùng hắn khai thông.

Lại không biết người nào bắt đầu trước, là ánh mắt của ai nhu hoà xuống, trở nên đứng đắn, tầm mắt giao nhau lại có phần ôn nhu hơn cùng với ý tứ ái muội.

Sở Phi Dương đưa tay sờ lên hai má Quân Thư Ảnh, lại trượt tới sau tai, xuống cổ, tinh tế dịu dàng vuốt ve.

Quân Thư Ảnh quả thực không muốn tối nay làm chuyện mây mưa với hắn. Y thực sự lo lắng cho ngày mai. Chung quy vẫn sợ không như ý người không thể mau rời khỏi Mai gia.

Nhưng không khí quá mức ôn nhu lúc này, ôn nhu đến mức khiến y không nỡ cắt ngang sự đụng chạm như sừng bãi của Sở Phi Dương.

Đôi môi mỏng luôn mang ý cười dần tiến sát lại, cặp mắt sâu và đen láy kia cũng càng ngày càng gần, vô cùng chuyên chú nhìn y. Lông mi Quân Thư Ảnh chớp chớp hai cái, liền nhắm mắt lại.

Bên tai vang lên một tiếng cười khẽ, Quân Thư Ảnh có chút không vui mím mím khoé môi, ngay sau đó liền cảm nhận được nụ hôn mềm mại dịu dàng.

Nụ hôn của Sở Phi Dương vừa tiếp xúc liền lập tức tách ra, từ môi chuyển đến hai má, sau tai, giống như xuân phong nhẹ lướt, hơi thở phun lên làn da cũng ấm áp nhu hoà.

Quân Thư Ảnh cảm thấy có một đôi tay nâng khuôn mặt mình lên, Sở Phi Dương ấn một nụ hôn lên trán y, lâu dài mà sâu sắc. Mặc dù mấy năm qua đã có vô số lần da thịt thân cận, tứ chi giao triền, nhưng đôi tay dùng sức lúc này, đôi môi dán chặt trên trán, vẫn khiến Quân Thư Ảnh cảm nhận được loại cảm tình thăm thiết động nhân tâm.

Quân Thư Ảnh biết sự yêu thích của Sở Phi Dương đối với mình, lại vĩnh viễn không thể đo được sự yêu thích kia đã khắc sâu đến nhường nào. Tâm của y vốn tàn nhẫn ngoan độc lại càng ngày càng bị tình yêu say đắm xâm nhập vào linh hồn, y biết Sở Phi Dương muốn dùng thứ tình cảm điên cuồng này để hóa giải một thân lệ khí quanh y, y cảm thấy phiền phức, cũng đã từng kháng cự, thế nhưng lần đầu tiên chính mình phóng túng trầm mê vào đó, đã thấy không còn cách nào thoát ra nữa rồi.

Sở Phi Dương tay chân nhẹ nhàng lưu loát đem quần áo quanh thân Quân Thư Ảnh cởi sạch, còn y phục của mình vẫn giữ nguyên, lại mở ra ngoại sam rộng thùng thình của hắc bao lấy hai người, một bên ôm ái nhân vào lồng ngực tận tình hôn môi, một bên hướng về phía dục dũng bước nhanh tới.

Thẳng đến khi Quân Thư Ảnh thần chí mê man dần tỉnh lại đã thấy mình ngồi bên trong một dục dũng lớn khác thường, trước mắt là khuôn mặt tuần đĩnh tươi cười đầy nhiệt khí của ai kia, cả người ghé vào trên mép bồn.

Sở Phi Dương nhin không được vừa cười vừa lên tiếng, thân thủ nhẹ nhàng vẩy một ít nước ấm lên người Quân Thư Ảnh: “Thư Ảnh a Thư Ảnh, rõ ràng biết kết quả cuối cùng đều là như vậy, tội gì ngay từ đầu không nghe lời ta? Ân?!”

Quân Thư Ảnh hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi, vẻ mặt khinh thường không thèm cùng hấn tranh luận.

Sở Phi Dương cũng không tiếp tục trêu đùa, nhào đến phía sau Quân Thư Ảnh, cầm lấy một cái gáo nước, múc nước ấm đổ lên trên tóc Quân Thư Ảnh, chậm rãi giúp y thanh tẩy.

Sau khi gội sạch dùng trâm gài tóc lên đỉnh đầu, làm lộ ra làn da trắng nõn đằng sau gáy, Sở Phi Dương lại vì Quân Thư Ảnh chà lưng, rốt cuộc nhìn không được mỹ cảnh hấp dẫn trước mắt, cởi quần áo phi vào trong bồn.

Sở Phi Dương ở dưới nước kéo tay Quân Thư Ảnh lại gần, khẽ cười nói: “Ngoan, trước giúp vi phu.”

Quân Thư Ảnh theo bản năng muốn rút tay trở về, lại bị Sở Phi Dương dùng sức giữ yên tại chỗ, cái thứ ở trong lòng bàn tay kia nhiệt độ còn nóng bỏng hơn so với ôn thủy, giống như vật sống mà thỉnh thoảng co giật.

Lúc này có nói gì cũng chỉ là vô ích, Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng mà cử động ngón tay, rõ ràng cảm thấy vật đó nhanh chóng trưởng lên. Sở Phi Dương thở dốc, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn thẳng Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh có chút nan kham cúi đầu, động tác trên tay vẫn mềm nhẹ linh hoạt như cũ.

Sở Phi Dương có phần thô lỗ kéo tay kia của Quân Thư Ảnh, thì thầm: “Hai tay.”

Quân Thư Ảnh bị hấn lôi kéo đến thật gần, nửa quỳ ở trong bồn, đỉnh cằm chạm vào trán Sở Phi Dương. Sở Phi Dương ngẩng đầu lên hôn môi y, ôn nhu xuống dần tới vùng cổ ngâm trong ôn thủy, hai tay nguyên bản đặt tại mép bồn cũng hướng về thân thể dưới nước mà đến.

Hơi thở của Quân Thư Ảnh thêm phần nặng nề. Y cảm thấy một đôi tay thô ráp đang mơn trớn trên người mình, từ trước ngực trượt nhẹ xuống thắt lưng, hướng phía sau tìm kiếm. Một ngón tay trơn nhẵn nương theo ôn thủy cường ngạnh tiến vào cơ thể, hồi lâu không thấy động khiến cho y khẽ hừ một tiếng.

“Không thoải mái sao?” Sở Phi Dương căn cứ lên xương quai xanh của y, hàm hồ hỏi han, thế nhưng dưới tay vẫn không có nửa điểm lưu tình, thậm chí có phần háo sắc khuếch trương: “Nhấn một chút.”

Quân Thư Ảnh hai Thư Ảnh nhả chặt lấy cánh tay của Sở Phi Dương, không thoải mái cau mày: “Đau...Người dám trực tiếp tiến vào thử xem.”

Sở Phi Dương cười khố, duỗi tay lục lợi y phục lúc này, tìm kiếm một hồi, lấy ra một hộp mỡ, quẹt lên trên ngón tay, sau đó ôm lấy tấm lưng trần mềm mại của Quân Thư Ảnh tiếp tục động tác lúc trước.

“Người...” Quân Thư Ảnh bởi vì cảm thấy dị vật lạnh lạnh trong cơ thể, hít một ngụm lãnh khí, mới nói: “Người cứ nhiên lại mang vật này theo tùy thân, người....người....”

“Vô sỉ a, ta biết. Ngoan, không nên cử động, ta không muốn làm người bị thương.” Sở Phi Dương vội vàng nói hai câu, vốn đang bắn khoả giữa xương quai xanh và đôi môi của Quân Thư Ảnh, tựa hồ không thể kiềm chế được, cứ nhiên há mồm cắn xuống.

Quân Thư Ảnh đơn giản nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, tùy ý để mặc hẳn. Thẳng đến khi Sở Phi Dương dẫn lòng cắn thận làm xong việc bôi trơn, Quân Thư Ảnh cảm thấy thân thể bị Sở Phi Dương xoay một vòng, phía sau lưng tựa vào trước ngực Sở Phi Dương, một bên bị liếm cắn vành tai, một bên bị hung hăng tiến nhập.

“Người...Người chờ một chút...” Quân Thư Ảnh đè lại hai tay của Sở Phi Dương đang ôm chặt lấy mình.

Sở Phi Dương không nghe, miệng lẩm bẩm: “Ngoan, đừng cử động, ta sẽ không làm đau ngươi.” Nói xong bắt đầu đại động.

Nước trong bồn đập dềnh gợn sóng, tràn cả ra ngoài. Quân Thư Ảnh không chỗ mượn lực, chỉ có thể nắm chặt cánh tay của Sở Phi Dương, khó khăn ngẩng đầu lên, cổ uốn thành một đường cong tao nhã, theo động tác của Sở Phi Dương phập phồng nặng nhọc thở hào hển, không thể nói rõ là thoải mái hay là khó chịu.

Mấy ngày nay cấm dục tựa hồ làm cho Sở Phi Dương đã sớm không thể chịu đựng nổi, dục vọng vốn nhần đến cực điểm khi đụng chạm tới thân thể Quân Thư Ảnh mà giống như lũ tràn đê, mãnh liệt trào dâng, hấn cư nhiên không còn do dự thêm nữa, cảm thụ người trong lồng ngực, một lần so với một lần càng thêm bùng sức.

Mái tóc dài ẩm ướt của Quân Thư Ảnh phiêu tán, thở hỗn hển ra tiếng: “Phi Dương... Ồ...” Muốn hấn nhẹ nhàng một chút nhưng vì động tác phía dưới mà nói không nên lời, đang do dự lại bị Sở Phi Dương quay mặt qua, húng hắng hên lên môi y.

Quân Thư Ảnh nhú mảy, vừa sướng khoái vừa khó chịu, cảm giác như đang ở giữa băng và hỏa, không biết giằng co bao lâu, thẳng đến khi Sở Phi Dương phát tiết trong thân thể y.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Trăng treo lơ lửng giữa bầu trời, bên ngoài ngẫu nhiên có tiếng côn trùng kêu rên rả rích.

Ngọn đèn dầu phía bên trong khung cửa bị sương thấm ướt nhẹ nhàng lay động, một nền quang ảnh cũng tán loạn theo. Sau tấm màn đang buông xuốngthình thoảng vang lên tiếng người thì thầm nói chuyện, bao hàm ái ý.

Tấm chăn bằng gấm rộng lớn che đậy cho hai thân hình quang loả bên dưới. hai người nằm nghiêng mặt hướng vào bức tường, một cánh tay Sở Phi Dương vắt ngang trước bả vai Quân Thư Ảnh, để lưng y dính sát vào ngực mình. Động tác nhẹ nhàng của Sở Phi Dương, khiến mặt trên tấm chăn bằng phẳng xuất hiệncút dao động.

Quân Thư Ảnh khẽ cau mày nhắm nghiền hai mắt, ngẫu nhiên kìm chế không đượcnhẹ nhàng rên một tiếng, một chân gấp khúc trước ngực cũng dần lộ ra khỏi chăn gấm, theo động tác của Sở Phi Dương nhẹ nhàng đong đưa.

“Thoải mái không?” Sở Phi Dương hôn nhẹ vào gáy Quân Thư Ảnh, nhẹ giọng cười nói, thanh âm trầm thấp truyền vào trong tai, hình như cũng có thể khiến cho thân thể có chút run rẩy.

“Vừa rồi là ta quá...hiện giờ để ta hảo hảo mà...” Thanh âm Sở Phi Dương biến mất trong nụ hôn dịu dàng.

Đến tận khi Sở Phi Dương thoả mãn chấm dứt, Quân Thư Ảnh dưới sự khiêu khích như có như không của hân mê mỗi muốn ngủ, trước đó vẫn không quên nhắc nhở: “Sáng sớm mai nhất định phải đi...”

“Ta biết, người yên tâm ngủ đi.” Sở Phi Dương hôn lên hai má Quân Thư Ảnh, nhìn y vô cùng mệt mỏi mà phóng tâm nhắm hai mắt nặng nề ngủ, trong lòng đột nhiên cảm thấy cực độ may mắn.

Nhất định là hắn đã làm được rất nhiều chuyện tốt, mới có thể được người này toàn tâm toàn ý bồi bên mình.

Sở Phi Dương vốn định để Quân Thư Ảnh nghỉ ngơi nhiều thêm một chút, y lại không thèm, Quân Thư Ảnh quyết tâm nhất định phải rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

Sáng sớm ngày hôm sau, Quân Thư Ảnh liền thúc giục Sở Phi Dương mau chóng trở về Mai gia sắp xếp mọi chuyện cho ổn thỏa. Y vội vàng đi phía trước, Sở Phi Dương vừa đi theo sau vừa cười nói: “Người gấp cái gì, Mai gia cũng chẳng chạy mất được, người muốn đi người ta càng không giữ lại, nóng lòng như vậy để làm gì.”

Quân Thư Ảnh không thèm quay lại nhìn hắn, chỉ trả lời: “Đêm dài lắm mộng.”

Khi hai người trở lại Mai gia, đã thấy Mai Thần Anh được thả ra ngoài, vẻ mặt chán nản đi theo sau Mai Hưởng. Mai Hân Nhược thì ngược lại, trang điểm ăn diện, một bộ dáng quan gia phu nhân ung dung hoa quý, đang đứng trước sảnh ngênh đón hai người trắng đêm không về.

“Quân đại ca, ngày hôm qua các huynh sao lại không ở trong phòng?” Sở Vân Phi vừa thấy Quân Thư Ảnh tiến vào, liền vui vẻ chạy đến thăm hỏi.

Giang Tam kéo cậu sang một bên, không biết ghé vào lỗ tai cậu nói điều gì, chỉ thấy lông mày cậu rũ xuống, lại nhìn mắt Sở Phi Dương, buồn bực đứng sang một bên.

“Sở đại ca, Quân công tử, mấy ngày qua đa tạ sự tương trợ của hai vị, càng cảm tạ ơn cứu mạng của nhị vị.” Mai Hân Nhược tiến lên nhẹ nhàng hành lễ, tầm mắt xẹt qua Sở Phi Dương, đến mặt Quân Thư Ảnh ngừng lại một lát, rồi lập tức rời đi, cúi đầu nói: “Đại ân này không lời nào cảm tạ hết được. Yêu cầu đối với Mai gia, ta đã biết. Ta thay phụ thân đáp ứng nhị vị, nhất định sẽ tận lực cứu tế nạn dân. Dù sao đây cũng là do Mai gia ta tạo nghiệt.”

Mai Hưởng nghe xong lời này, cúi đầu nặng nề thở dài, biểu tình ảo não, lại không biết rốt cuộc vì sao mà ảo não.

Sở Phi Dương nhìn nhìn Mai Thần Anh mở miệng đáp: “Nói vậy nghĩa là Diêu phu nhân đã biết hết chân tướng sự việc, đây vốn là chuyện trong nhà của Mai gia, lẽ ra ta không nên hỏi đến....”

Mai Hân Nhược ngắt ngang lời hăn: “Sở đại ca nói không sai, đây đích thật là chuyện trong nhà của Mai gia. Đa tạ Sở đại ca thời gian qua đã lo lắng. Chuyện sau này, muội hy vọng có thể tự mình giải quyết.”

Mai Hân Nhược nói xong nhìn nhìn ra phía sau, thanh âm cũng nhẹ xuống: “Dù sao thì bọn họ, một bên là phụ thân và huynh trưởng của muội, một người lại là phu quân.....”

Quân Thư Ảnh nhướn mày liếc nhìn Sở Phi Dương một cái, vẻ mặt kia rõ ràng là muốn nói người này “cầu nã lão thử*” thích lo chuyện bao đồng, người ta cũng đâu có muốn người nhúng tay vào việc nhà mình.

(Cầu nã lão thử: nghĩa là chó lại bắt chuột ý chỉ những người hay xen vào những việc không phải của mình)

Sở Phi Dương sao lại không hiểu ý tứ của y, chỉ đành lộ ra một tia cười khổ, lại nói với Mai Hân Nhược: “Chúng ta cũng đang có ý này. Nếu sau này Mai gia có gặp chuyện gì khó khăn, cứ việc thông tri cho ta. Ta nhất định sẽ tận lực tương trợ.”

“Muội hiểu.” Mai Hân Nhược mỉm cười.

Chuyện sau đó lại vô cùng đơn giản. Dưới sự chủ trì của Mai Hân Nhược và Mai Thần Anh, chuyện mở kho thóc phóng lương rất nhanh đã được dàn xếp ổn thoả đâu vào đấy. Mai Hưởng xa xa nhìn thấy đoàn người xếp hàng dài trên đường, vẻ mặt đau khổ than thở một phen, nhưng cũng chỉ có thể cùng quản gia quay về Mai gia, mắt không thấy tâm không phiền.

Giang Tam đã sớm chần bị mấy con ngựa tốt, lúc này đây gã cố ý đi trước một bước, kiên quyết không để cho Sở Phi Dương có cơ hội lấy mã xa, Sở Phi Dương nhìn Giang Tam cố gắng hết sức giả ngây giả dại, làm bộ nghiêm túc, cũng chỉ cười cười, không nói gì.

Mấy người dắt ngựa đi tới đầu đường. Mai Hân Nhược cùng hạ nhân đến tiễn đưa, sau vài câu khách sáo, Mai Hân Nhược nhìn Sở Phi Dương, chần chờ một chút nói: “Sở đại ca, thứ muội vô lễ. Nhưng là muội có điều còn không rõ, không biết có thể...” Nàng nói xong, ánh mắt nhìn về phía đám người Quân Thư Ảnh và Sở Vân Phi. Quân Thư Ảnh nhìn thoáng qua Sở Phi Dương, tự mình dắt ngựa đi lên phía trước. Sở Vân Phi cũng lập tức đi theo sau.

“Diêu phu nhân, cô muốn hỏi điều gì?” Sở Phi Dương mỉm cười hỏi.

“Sở đại ca, huynh là người thế nào muội hiểu rất rõ.” Mai Hân Nhược như là rất khó để mở miệng, cân nhắc từng câu từng chữ một, mới căn căn môi nói: “Quân công tử là người mà huynh yêu, phải không?”

“Đúng vậy.” Sở Phi Dương thản nhiên gật đầu: “Chính là y.”

Mặc dù trong lòng đã sớm biết đáp án, nhưng khi nghe được Sở Phi Dương chính miệng thừa nhận, Mai Hân Nhược tự giấu cột mình cư nhiên vẫn còn cảm thấy một tia đau lòng.

“VẬY....hai hài tử của huynh...” Mai Hân Nhược lại hỏi, tầm mắt nhìn về phía Sở Phi Dương.

Ánh mắt Sở Phi Dương vẫn bình thản như cũ, Mai Hân Nhược không đợi hẳn trả lời, tự mình lẩm bẩm nói: “Quả nhiên....chẳng nhẽ thật là....”

“Đúng vậy.” Sở Phi Dương lại thẳng thắn thừa nhận.

“Hài tử của huynh đều đã hơn năm tuổi rồi.” Mai Hân Nhược cười nói, đáy mắt lại không chế không được bắt đầu ươn ướt: “Hoá ra là từ sớm như vậy...thì ra thê thất theo lời huynh nói khi đó là thật. Muội....”

Sở Phi Dương nhìn Mai Hân Nhược cúi mặt xuống bả vai nhẹ nhàng run run, hẳn cũng chẳng biết phải làm gì, chỉ có thể than nhẹ một tiếng: “Thực xin lỗi...”

“Không, Sở đại ca, huynh không cần phải nói xin lỗi.” Mai Hân Nhược ngẩng đầu lên, một tay lau đi dòng lệ trên khuôn mặt, khoé miệng nặn ra một nụ cười: “Huynh vẫn luôn rất thẳng thắn. Là do muội tự mình đa tình.”

Sở Phi Dương vô tình gây thương tổn, lúc này lại càng không biết phải an ủi thế nào.

Mai Hân Nhược xoay người sang chỗ khác, thanh âm của nàng nhẹ nhàng truyền tới: “Những gì muội muốn biết, đều đã biết. Chuyện khi xưa còn trẻ vô tư bốc đồng, rốt cuộc muội cũng có thể hoàn toàn buông tay. Sở đại hiệp, người đi đi. Nơi này còn rất nhiều việc, thứ cho ta không thể tiễn xa được.”

Sở Phi Dương đi về phía mấy người đứng đợi hẳn bên đường. Giang Tam “xuy” một tiếng, chế giễu nói: “Sở đại hiệp thật đúng là đi ngang vạn bụi hoa, một chiếc lá không dính thân, khiến cho vô số trái tim hồng nhan vì người mà tan nát, quay đầu vẫn tiêu sái. Thật không biết một số người buông tha danh lợi buông tha địa vị, rốt cuộc để làm gì.”

Sở Phi Dương không hài lòng nhìn Giang Tam một cái, trong tay lại được đặt vào một vật gì đó thô ráp. Hoá ra Quân Thư Ảnh giao dây cương ngựa vào tay hắn.

“Đi thôi.” Quân Thư Ảnh nói, lời nói lạnh nhạt nhưng trọng lượng trong tay lại truyền đạt sự an ủi cùng tín nhiệm.

Sở Phi Dương nhoẻn miệng cười, xoay người lên ngựa, hai chân kẹp vào bụng ngựa, dẫn đầu phi nhanh ra ngoài. Quân Thư Ảnh cũng không chút do dự theo sát phía sau.

Sở Vân Phi nhìn về phía Giang Tam ra hiệu, cũng thúc ngựa đuổi theo.

“Tín nhiệm?! Hừ.” Giang Tam nhìn theo bóng dáng hai người đã đi xa, nhổ cây cỏ ngậm trong miệng ra, giơ lên mã tiên hung hăng quất vào mông ngựa, cũng phi nhanh về phía trước.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Mấy người lao nhanh trên đường, mặt trời còn chưa xuống núi đã đến một thôn trấn không lớn lắm, Giang Tam muốn tiếp tục đi, Sở Phi Dương thì lại ra hiệu cho mọi người xuống ngựa nghỉ ngơi, ý rằng đêm nay nghỉ trọ tại đây.

“Sở...Sở đại hiệp, ngài thật lòng muốn gây khó dễ cho ta phải không?” Giang Tam trên mặt có nặn ra một nụ cười, nói với Sở Phi Dương.

“Ta muốn dừng lại đương nhiên là có lý do của mình.” Sở Phi Dương nói: “Đương nhiên, người được tàng bảo đồ, sốt ruột cũng là điều dễ hiểu. Nếu người muốn đi, ta sẽ không ngăn người.” Nói xong liền một tay dắt ngựa, tiện thể cầm luôn cả dây cương của Quân Thư Ảnh, theo bên đường đi thẳng về phía trước.

Giang Tam đi theo cách phía sau Sở Phi Dương hai bước, thanh âm lạnh lùng hung tợn nói: “Lý do của Sở đại hiệp ngài đây là gì, ngài có thể nói ra cho mọi người nghe một chút a.” Nói xong liếc mắt nhìn Quân Thư Ảnh đang xem xét xung quanh, đề thấp thanh âm sòng sọc cười nói: “Phải chăng đêm qua Sở đại hiệp không biết thương hương tiếc ngọc, khiến người ta thành...” Giang Tam còn chưa dứt lời, đột nhiên cảm thấy trong cổ họng tê rần, rốt cuộc không thể phát ra thanh âm nào nữa.

Sở Phi Dương cũng không thèm quay đầu lại cứ thẳng phía trước mà tiến, chỉ có thanh âm lạnh lùng bay ra phía sau: “Giang Tam, ta mặc kệ người vì sao lại đến đây, mặc kệ người có ý đồ gì, người nếu còn dám tiếp tục như thế...”

Sở Phi Dương chưa dứt lời, nhưng Giang Tam đã nghe được ra ý uy hiếp trong lời hăn, hăn nhìn lên trời trở mặt khinh thường, ngậm lại miệng không có ý định nói tiếp.

Quân Thư Ảnh không lưu ý cuộc đối thoại giữa Sở Phi Dương và Giang Tam, chỉ thấy Giang Tam kéo ngựa chậm lại, lùi về phía sau, khi đi qua y, Giang Tam nhìn y một cái. Tuy rằng chỉ xẹt qua mà thôi, nhưng ánh mắt kia hàm ẩn điều gì đó khó hiểu, khiến trong lòng Quân Thư Ảnh bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái.

Sở Vân Phi nhíu mày nói: “Giang Tam này, hai ngày nay càng ngày càng kỳ quái.” Lại xoay qua Quân Thư Ảnh lộ ra một nụ cười vô cùng rạng rỡ, đi bên cạnh xuất ra bình đựng nước tùy thân đưa cho Quân Thư Ảnh: “Quân đại ca, đi lâu như vậy, huynh có khát không? Đây là lúc ở Mai gia đệ nhờ quản gia lấy giúp, là trà tốt nhất nhà bọn họ, bây giờ vẫn còn ấm. Tuy rằng không có trà cụ, nhưng để giải khát thì vẫn được.”

Quân Thư Ảnh từ sáng đến giờ một giọt nước cũng chưa uống, lúc này quả thật cảm thấy khát. Y gật gật đầu với Sở Vân Phi, xem như cảm ơn, liền đưa tay ra tiếp nhận. Nhưng không ngờ đến là, vừa mở nắp ra, lại đã bị Sở Phi Dương vươn tay ra cướp đi rồi.

“Ta cũng khát, ta uống trước.” Nói xong, ngửa đầu lên đổ hết trà trong bình vào miệng.

“Ai, Sở đại ca...” Sở Vân Phi nhìn Sở Phi Dương giơ bình ngửa ẩm, nước trà màu nâu nhạt theo khoé miệng chảy xuống, đau lòng nhỏ giọng nói: “Đệ một chút cũng chưa uống qua đâu...”

Sở Phi Dương đưa bình cho Sở Vân Phi, quệt quệt miệng, nói: “Quả thực là trà ngon.”

Sở Vân Phi tiếp nhận bình, giờ chỉ còn sót lại một, hai giọt đáng thương, khóc không ra nước mắt nói: “Sở đại ca, huynh uống hết sạch rồi

a....”

Quân Thư Ảnh nhú nhú đôi mi thon dài, nhìn nhìn Sở Phi Dương:
“Người khát như vậy sao?!”

Sở Phi Dương một tay vỗ vỗ lên cổ ngựa, tay kia thì sờ sờ mũi, nói:
“Đúng vậy, có hơi khát...”

“Sở đại ca, ý nghĩ trong lòng huynh thật sự là vô cùng tà ác.” Sở Vân Phi hoàn toàn không tin lời giải thích của hắn, một bên thu hồi lại bình, một bên lên án nói: “Bình này là mới nha, đệ còn chưa từng dùng qua, cũng chưa từng có ai dùng qua. Hiện tại huynh là người duy nhất đã từng dùng qua nó.” Cậu nói xong liền quay đầu lại nhìn tiểu quán bên đường, tuy rằng vẫn đi theo phía sau nhưng không thèm nhìn Sở Phi Dương.

“Hai vị đại hiệp họ Sở các người thật không hổ là năm trăm năm trước cùng chung một nhà, ngay cả ý nghĩ xấu xa cũng đều giống nhau.” Giang Tam vừa khôi phục lại khả năng phát âm, lập tức chế giễu nói.

Sở Phi Dương làm như không nghe thấy gã nói gì, quay đầu trộm nhìn Quân Thư Ảnh. Chỉ thấy sắc mặt y vẫn như bình thường, yên lặng bình tĩnh, mắt nhìn thẳng theo sát hắn, cũng không biết y nghe có hiểu hay không.

Quân Thư Ảnh cảm nhận được ánh mắt của hắn, cũng nhìn về phía hắn, “hừ” cười: “Sao vậy, Sở đại hiệp lại khát?”

“Không khát, không khát.” Sở Phi Dương cười cười, vội vàng quay đầu đi, chuyên tâm tìm kiếm khách điểm.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Sở Phi Dương dẫn mọi người đến khách điểm lớn nhất trong trấn.

Sau khi ăn xong cơm tối, Quân Thư Ảnh đi vào phòng Sở Phi Dương, nhìn thấy hắn đang ngồi trước bàn, tay cầm một cái khăn trắng lau chùi kiếm của mình.

“Lại đây.” Sở Phi Dương ngẩng đầu nhìn Quân Thư Ảnh đang đứng cạnh cửa, lập tức đặt thanh kiếm lên bàn, vươn tay về phía y cười nói.

Quân Thư Ảnh lách qua hắn ngồi xuống phía đối diện.

Sở Phi Dương cười cười, tiếp tục cầm kiếm lên chậm rãi lau, vừa lấy ngón tay búng búng thân kiếm sáng loáng, vừa nói: “Hôm nay sao lại hiếu chuyện vậy, tự mình biết tới giúp ta?!”

Quân Thư Ảnh tự lờ đi vài từ, liếc xéo hắn một cái: “Người giấu giếm lâu như vậy, cũng nên nói ra đi. Rốt cuộc người rốt cuộc đã biết được những gì? Giang Tam là người thế nào? Vì sao người lại cứ nhất định muốn cùng gã đi tìm kho báu gì đó?”

Sở Phi Dương thở dài một tiếng, cầm kiếm vào bao, nhìn Quân Thư Ảnh, hiếm khi chỉ có hai người một chỗ mà vẻ mặt hắn lại nghiêm túc như vậy: “Ta không cố ý muốn giấu gì cả. Đến bây giờ ta vẫn chưa biết thân phận thật sự của Giang Tam và mục đích của gã. Ta cũng chỉ mới hai ngày nay dần dần nhớ ra, vì sao nhìn hình vẽ trên bản đồ kia lại thấy quen thuộc như vậy. Khi ta còn đi theo sư phụ học võ...nga, chính là chủ nhân đình viện mà chúng ta đang trụ...ông ấy từng cho ta xem một bản đồ tương tự. Hòn đảo kia vốn tên là Kỳ Lân Đảo, là nơi đặt sư môn của sư phụ. Nhưng

mà sau khi trải qua lần nội đấu kia, trong sư môn giờ cũng chỉ còn lại hai người là sư phụ và sư muội của người, cho nên ông ấy đã rời đi nơi đó rất nhiều năm rồi.”

Quân Thư Ảnh trầm mặc một lát mới nói: “Kỳ Lân....”

Sở Phi Dương ha ha cười: “Đúng vậy chính là nguồn gốc cái tên của Kỳ Nhi và Lân Nhi.”

“Người thật đúng là tiện lợi...” Quân Thư Ảnh nói nhỏ.

“Nơi đó cũng từng là thánh địa của võ học, cái tên đó tuyệt không bôi nhọ hai đứa con của chúng ta nha.” Sở Phi Dương nắm lấy tay Quân Thư Ảnh nói.

Quân Thư Ảnh tiếp tục nói: “Bởi vì có quan hệ với sư môn của sư phụ người, cho nên người không thể không đến xem?”

Sở Phi Dương gật gật đầu, lại nói tiếp: “Người còn nhớ người mà năm năm trước, lúc người đại náo võ lâm đại hội, sau khi ta rơi xuống vực gặp được không?”

“Người mà khiến người không thể không trả tử để né tránh sao?” Lúc hăn nhắc tới Quân Thư Ảnh có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy nàng là sư muội của sư phụ ta, cũng là chủ nhân của Kỳ Lân Đảo bây giờ.” Sở Phi Dương nói: “Cho nên ta luôn cảm thấy...hành trình lên đảo lần này không đơn giản.”

Hắn quay đầu nhìn bộ dáng trầm tư của Quân Thư Ảnh, lại khẽ cười: “Lại nói tiếp, trả tử khi đó cũng chỉ là kế nhất thời, trừ phi ta vĩnh viễn biến mất, nếu không nàng cuối cùng cũng sẽ biết ta vẫn còn ở trên đời. Người có biết vì sao ta vẫn còn muốn lấy việc đó kéo dài thêm thời gian không?”

“Vì sao?” Quân Thư Ảnh rất là mặc danh kỳ diệu.

“Kỳ thật ta cũng không lo lắng bị vị sư cô này dây dưa, võ công của nàng mặc dù cao, ta cũng tự nhận bản thân chẳng chút kém cỏi. Dù sao ta cũng là đồ đệ của sư huynh nàng, nàng cũng sẽ không hạ sát thủ. Nhưng mà nàng khi đó lại làm chậm trễ một chuyện quan trọng của ta. Ta vốn muốn kéo dài thời gian một tháng để đi giải quyết...” Sở Phi Dương nói xong cười nhìn Quân Thư Ảnh, thấy y vẫn là bộ dáng chẳng hiểu gì ráo như cũ, liền giữ chặt bàn tay thon dài của y niết niết, cầm lấy một đầu ngón tay thường thức, mỉm cười tiếp tục nói: “Khi đó có người vì ta mà bị thương gần chết á, ta nếu không rèn sắt khi còn nóng, thừa dịp trống mà vào, thì sao có thể biến cương thành nhu đây.”

Quân Thư Ảnh sắc mặt tối sầm, đẩy tay Sở Phi Dương ra: “Người! Người không thể đứng đắn nói hết chuyện sao?!”

“Được, được, ta đứng đắn, ta đứng đắn.” Sở Phi Dương nhin cười nói: “Chúng ta tiếp tục nói.”

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng: “Ta thấy người chẳng còn chuyện gì đứng đắn đâu. Ta đi đây, người nghỉ ngơi đi.”

Sở Phi Dương giữ chặt lấy cổ tay Quân Thư Ảnh kéo về phía sau, ôm thân thể sắp ngã của y, ghé vào lỗ tai y nói: “Nhưng mà ta một mình không thể nghỉ ngơi nha...”

Quân Thư Ảnh còn chưa kịp trả lời, lại nghe thấy ngoài cửa có tiếng nhốn nháo vang lên, tiếng kêu sợ hãi của khách nhân hoà vào thanh âm binh khí va chạm nhau. Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh nhìn nhau một lát, cùng đứng dậy đi ra ngoài.

Chỉ thấy bàn ghế trong chính sảnh khách điểm hỗn độn, một nữ tử mặc hồng y lẳng không bay đến, trường tiên trong tay múa lên uy vũ sinh phong, mấy nam nhân bị truy đánh cho kêu cha gọi mẹ, chui thẳng xuống

gầm bàn. Nàng kia một tay vừa quất vừa cả giận nói: “Mắt chó của các người mù rồi a, dám đùa giỡn trên đầu lão nương, hôm nay nếu lão nương không đánh cho nhóm bại hoại các người đoạn tử tuyệt tôn, liền thực có lỗi với con gái nhà lành khắp thiên hạ.”

Sở Phi Dương nghe thấy thanh âm vô cùng quen thuộc này, khoé miệng liền giật giật. Hắn lén nhìn Quân Thư Ảnh, thấy y cau mày nhìn xuống dưới đại sảnh, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

“U, Sở đại hiệp cũng tới xem náo nhiệt sao?” Giang Tam vẫn tránh ở trên hiên lầu hai uống rượu xem cảnh vui nhìn thấy Sở Phi Dương, khua khua tay lớn tiếng hô.

Giang Tam vừa dứt lời, đã thấy hồng y nữ tử kia mạnh mẽ dừng lại, trường tiên trong tay cũng nhuyển xuống, nàng đột nhiên quay về phía Sở Phi Dương, hai mắt toả sáng, lại bày ra tư thế đứng rụt rè, thanh âm nhu hoà xuống: “Sở...Sở đại ca, muội chờ huynh đã lâu.”

Bọn cường hào ác bá đang bị đuổi giết kia ném cho nhau một cái liếc mắt, vội vàng chạy ra khỏi khách điểm.

Sở Phi Dương nhìn Giang Tam một cái, Giang Tam liền cười xa xa giờ lên ly rượu kính hắn, vẻ mặt tươi cười kia nhìn thế nào cũng không thấy có ý tốt.

“Phình Đình cô nương, đã lâu không gặp.” Sở Phi Dương bất đắc dĩ nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nâng tay ôm quyền nói với nữ tử dưới lầu.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Mấy người ngồi vào chỗ của mình bên bàn tròn trong nhĩ gian, Sở Phi Dương theo thứ tự rót nước trà cho từng người.

Phinh Đình trộm liếc hắt một cái, lại vội vàng hạ mắt, cái roi trong tay bị nàng quấn thành bảy tám khúc.

Sở Phi Dương thở dài một tiếng mở miệng: “Phinh Đình cô nương, cô nương nói đang đợi chúng ta. Nhưng mà chúng ta hết thấy đều chỉ là quyết định tạm thời, làm sao cô biết chúng ta sẽ đến nơi này?”

“Không, muội cũng không biết. Chính là muội thu mua hết khách điểm lão bản của mấy thôn trấn phụ cận, nói với bọn họ, nếu có một người anh tuấn tiêu sái, tuấn mỹ vô cùng, khí tức bất phàm vừa thấy đã biết là nam tử nhân trung long phượng đi qua, hãy lập tức nói cho muội biết.”

“Phốc...” Giang Tam đang ngồi ở cạnh cửa uống rượu, một ngụm phun ra hết, ho sặc sụa.

Phinh Đình hung hăng trừng mắt nhìn gã một cái, rồi quay lại nhìn Sở Phi Dương, mỉm cười.

Sở Vân Phi không tự chủ được nheo mắt, chẳng nhẽ người nàng nói là Sở đại ca?

Sở Phi Dương dưới cái nhìn tự tiếu phi tiếu của Quân Thư Ảnh, không được tự nhiên sờ sờ mũi, lại tiếp tục hỏi: “Vậy Phinh Đình cô nương sao lại có thể khẳng định chúng ta sẽ đến mấy tiểu trấn này?”

“Các huynh muốn đi Kỳ Lân Đảo nha, trước khi ra khơi nhất định phải nghỉ tạm tại mấy tiểu trấn phụ cận này. Muội chỉ cần thủ tại nơi đây, đương nhiên có thể đợi Sở đại ca rồi.” Phình Đình nhanh mồm nhanh miệng nói.

Những lời này của nàng đồng thời khiến Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh kinh ngạc, Giang Tam cũng có phản ứng rất lớn, gã lập tức nhảy dựng lên nói: “Kỳ Lân Đảo? Cô biết chúng ta muốn đi đâu? Cô biết tên của hòn đảo đó?”

Phình Đình khinh thường nhìn gã một cái: “Chân Thuỷ Môn của ta là nơi nào? Có cái gì mà ta lại không biết?!”

Sở Phi Dương trầm tư một lát ngón tay khấu khấu bên cạnh bàn, hỏi Phình Đình: “Phình Đình, muội nói cho ta biết, rốt cuộc muội làm sao mà biết được lộ trình của chúng ta? Trước hôm nay ngay cả chính chúng ta cũng không biết phải đi thế nào, muội là tra ra được từ nơi nào?” Hắc hắc rõ tấm bản đồ cũ kỹ kia, trừ bỏ mấy người bọn họ, cũng không có ai khác nhìn qua, đến nay vẫn hoàn hảo do hắc giữ gìn trên người. Chân Thuỷ Môn dù có lớn mạnh cỡ nào, cũng không thể thần không biết quỷ không hay ngay dưới mí mắt hắc tra ra nội dung trên tấm bản đồ được.

Phình Đình vì một tiếng xưng hô như trước đây của Sở Phi Dương mà cảm thấy lòng nháy nhót, bởi vậy cũng cho biết đầu đuôi ngọn nguồn: “Huynh còn nhớ hai tháng trước lần muội gặp huynh ở Thanh Châu không?! Lần đó là do một người nam nhân nói cho muội biết, huynh sẽ ở trong tửu lâu kia chờ muội. Tuy rằng muội không tin, nhưng vẫn quyết định đi, quả nhiên đúng là gặp huynh ở đó. Về sau, cũng là do người đó nói cho muội biết, muốn muội đến vùng duyên hải này, huynh nhất định sẽ đến, hơn nữa nhất định cần đến sự trợ giúp của muội. Cho nên muội tới đây, muội đã ở bên cạnh đợi rất nhiều ngày. Sở đại các huynh thật là chậm a.” Phình Đình nói xong, ánh mắt còn phiêu đến Quân Thư Ảnh, rồi lại tức khắc rời đi.

“Trong lúc chờ đợi, muội đã nghĩ huynh muốn tới địa phương xa như vậy làm gì. Nếu người nam nhân bí ẩn kia nói là sự thực, huynh sẽ cần muội giúp đỡ, vậy rốt cuộc đó là việc gì. Sau, người của muội tra ra được một ít chuyện, hoá ra sư môn của đại sư phụ Sở đại ca nguyên lai đặt trên cô đảo này. Chuyện đó liền đơn giản. Huynh còn nhớ đại sư phụ từ trong sư môn mang ra thánh vật Kỳ Lân Huyết của môn phái người. Huynh và muội mỗi người chia nhau một nửa. Nếu huynh cần phần đó của muội, muội nghĩ nhất định là có quan hệ với Kỳ Lân Đảo.”

Sở Phi Dương lộ ra một tia cười khổ, giờ hẳn mới nhớ đến quả thật có chuyện này. Nha đầu này nói cái gì mà mỗi người một nửa thân mật như vậy, rõ ràng là do nàng biết Kỳ Lân Huyết kia sẽ giúp tăng tiến võ công, tự mình chạy tới đánh cắp một nửa. Vì chuyện này mà hẳn không ít lần bị sư phụ ra sức mắng. Sở Phi Dương liếc nhìn Quân Thư Ảnh một cái. Hy vọng y đừng hiểu nhầm mình từ nhỏ đã trêu hoa ghẹo nguyệt.

Quân Thư Ảnh từ đầu đến cuối chỉ lẳng lặng nghe, vô luận nghe được điều gì cũng không có một tia động dung, chỉ là thỉnh thoảng nhấp một ít nước trà trong chén.

Sở Vân Phi nghe Kỳ Lân huyết kia có chút quen tai, suy nghĩ một lát lại không nghĩ ra đã nghe qua ở nơi nào, liền không thèm nghĩ nữa. Cậu vừa quay đầu thấy trong chén nước trà của Quân Thư Ảnh chỉ còn một chút, vội vàng niềm nở rót đầy cho y.

Quân Thư Ảnh ngẩng đầu nhìn cậu, ánh mắt tựa hồ có điểm tán dương, khiến Sở Vân Phi vô cùng ngượng ngùng đỏ mặt cúi đầu.

Sở Phi Dương nhìn thấy vậy, phát đại hoạ, vừa chu toàn vài câu, liền khuyên mọi người đi ngủ, vì sáng mai phải khởi hành sớm, tranh thủ mau chóng rời bến. Tới thời điểm này hẳn cũng chẳng còn tâm tư chậm rãi tiêu tốn thời gian.

Phinh Đình quyết định sẽ đi theo, Sở Phi Dương khuyên vài câu cũng không có biện pháp khiến nàng hồi tâm chuyển ý, chỉ có thể cấp nàng một gian phòng. Khi trở về thấy Phinh Đình lén lút thả bồ câu đưa tin, Sở Phi Dương cũng không phá hỏng, chỉ là âm thầm đau đầu, sợ rằng sẽ lại có thêm nhiều phiền toái.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Sau khi mọi người tản đi, Quân Thư Ảnh trở về phòng, không bao lâu quả nhiên thấy Sở Phi Dương đẩy cửa tiến vào.

Quân Thư Ảnh nhìn hẩn một cái, rồi tiếp tục mở bọc hành lý sắp xếp lại vũ khí của mình.

Trước kia Quân Thư Ảnh dùng một cây sáo có chất liệu gỗ đặc biệt làm vũ khí, trừ bỏ có thể tấn công ra, bên trong cũng được cải tạo, độc châm sương mù bất cứ lúc nào cũng có thể phóng ra, còn có thể khống chế một ít độc trùng độc vật.

Nhưng từ ngày bị phá huỷ trong trận chiến với Sở Phi Dương khi đó, y đã không còn dùng lại loại vũ khí này. Dù sao muốn tìm loại chất liệu đặc biệt đủ độ cứng rắn như vậy cùng với việc phải công phu tỉ mỉ hoàn thành nó, cũng không phải việc một sớm một chiều là có thể xong.

Quân Thư Ảnh cũng có thể sử dụng kiếm, nhưng chủ yếu là tùy ý múa may vài đường trước mặt Sở Phi Dương. Trong thực chiến chính thức, y càng thích dùng loại châm nhỏ dài được ngâm qua cự độc này. Tuy rằng Sở Phi Dương từng nói với y, lấy mấy thứ này làm vũ khí có phần quá mức âm độc, Quân Thư Ảnh từ trước tới giờ đều là nghe vào tai trái lại ra tai phải, vẫn như cũ làm theo ý mình.

Sở Phi Dương đi tới ngồi vào bên cạnh Quân Thư Ảnh, nhưng không nhận được một tia chú ý. Hẩn khụ một tiếng, nói: “Thư Ảnh a, những thứ này của người đều là châm thôi, người không biết nhìn vào lại tưởng người là đại phu.”

Quân Thư Ảnh lúc này mới thờ ơ trả lời: “Người tới làm gì, rốt cuộc có chuyện gì, đừng nói mấy câu vô nghĩa nữa.”

“Ta chỉ là muốn tới nhìn người, không có việc không thể tới sao?” Sở Phi Dương không vui nói.

“Không phải mỗi ngày đều nhìn sao, còn có gì đẹp đâu? Không có việc gì thì mau trở về nghỉ ngơi, ngày mai còn phải khởi hành sớm.” Quân Thư Ảnh một bên chăm chú cầm một viên khoá châm cắm trở lại túi châm, một bên không chút để ý trả lời.

Sở Phi Dương nhìn sườn mặt tuấn nhã của Quân Thư Ảnh, lông mi đen dày thỉnh thoảng chớp chớp, trong lòng hẫng cứ như là bị một con tiểu miêu dùng móng vuốt nhẹ nhàng gãi gãi vậy. Sở Phi Dương vội ngồi nghiêm chỉnh, vứt bỏ tạp niệm.

Lần này hẫng đến là vì chợt dạ, nào dám tay chân làm càn. Hẫng biết Quân Thư Ảnh chưa bao giờ vì chuyện nam nam nữ nữ bên ngoài của hẫng mà tức giận không đâu, có điều lần này cái số đào hoa của hẫng tựa hồ có hơi quá phận, nếu không đến nhìn một chút tổng cảm thấy trong lòng bất an.

Nhưng mà loại sự tình kiểu này, hẫng cũng không dám trực tiếp hỏi thẳng ra, bằng không Quân Thư Ảnh nhất định phát hoả cho mà xem.....

Sở Phi Dương ngược lại lại nghĩ tới, Sở Vân Phi thời gian gần đây luôn tiếp cận y siêng năng xun xoe nịnh bợ, đã thành công khiến cho Quân Thư Ảnh không còn mắt lạnh nhìn cậu ta nữa. Y thậm chí còn dùng ánh mắt tỏ vẻ cảm tạ đối với mao đầu tiểu tử kia....Sở Phi Dương có chút phiền muộn mà nghĩ. Không phải chỉ là một chén trà thôi sao, ai lại không thể rót chứ? Có tất yếu phải thêm vài phần kính trọng đối với tiểu tử kia không.

Không phải Sở Phi Dương muốn nghĩ nhiều, cũng không phải hẫng đối sức quyến rũ của chính mình không đủ tự tin. Sở Phi Dương chính là cho rằng bởi vì nguyên do hẫng là hảo đại hiệp, ảnh hưởng đến Quân Thư Ảnh

đối với chính đạo hiệp sĩ giang hồ rất có hảo cảm. Hơn nữa vị đại hiệp đại xun xoe này còn họ Sở!

Điều này ở một nghĩa nào đó, có lẽ là quá mức tự tin.....

Quân Thư Ảnh thu thập xong đồng đồ trong tay, quay đầu thấy Sở Phi Dương trừng mắt nhìn chén trà đang cầm, không nói lời nào, ánh mắt càng lúc càng ảm đạm thêm.

“Người làm gì vậy, không có việc gì thì trở về phòng đi. Về sau chỉ sợ không thể an ổn nghỉ ngơi.” Quân Thư Ảnh đẩy đẩy hăn.

“Khụ, người cảm thấy đứa nhỏ Vân Phi này thế nào?” Sở Phi Dương không trả lời lại làm bộ không chút để ý nhắc tới việc này.

Quân Thư Ảnh nhíu mày nhìn hăn: “Không tồi a, căn cốt kì giai, có thể đào tạo thành tài.”

“Người cảm thấy cậu ta không tồi?!” Sắc mặt Sở Phi Dương bắt đầu không tốt.

Quân Thư Ảnh lờ đi câu hỏi của hăn, tiếp tục tự phân tích nói: “Theo ta quan sát trong đoạn thời gian này, ta cho rằng võ công phái Thiên Sơn mà cậu ta luyện đích xác rất kỳ lạ. Biểu hiện võ công bên ngoài của cậu ta không tính là cao thâm gì, nhưng trong cơ thể tựa hồ có một loại tiềm lực khác khó hiểu, vẫn là thừa kế nhất mạch Thiên Sơn. Nhưng mà tựa hồ... cần có một cái chìa khoá đặc biệt, để mở ra lực lượng tiềm tàng này. Đến lúc đó võ công của cậu ta, nhất định là cường đại đến người và ta cũng không thể khinh thường.”

“Cái gì, cái gì mà cậu ta, cậu ta, cậu ta a, người quan sát xú tiểu tử kia làm gì?!” Sở Phi Dương nghe Quân Thư Ảnh nói, trong lời nói kia thế nào lại lộ vẻ thân thiết của Quân Thư Ảnh với Sở Vân Phi, một cỗ toan vị mãnh liệt chảy vào lồng ngực, chưa đến mức khiến hăn không thoải mái:

“Cái gì mà tiềm lực Thiên Sơn nhất mạch, người và xú tiểu tử kia từng tiếp xúc qua sao, chứ sao người lại có thể nói rõ ràng như vậy?!”

“Cậu ta biết ta đối với võ công của các môn phái phi thường say mê, tự mình chỉ cho ta chỗ kỳ lạ của võ công phái Thiên Sơn, hơn nữa để hướng ta chứng thật, nhượng ta xem mạch cho cậu ta, mạch cậu ta đích xác không giống bình thường...” Quân Thư Ảnh nhớ lại nói, tựa hồ lại nghĩ tới mạch tương khiến y ngạc nhiên kia.

“Người....người tức chết ta.” Sở Phi Dương cảm thấy mình sắp bị y làm tức giận đến hộc máu, Quân Thư Ảnh trong lời nói cứ một ngum một ngum “cậu ta” hai chữ, hẳn nghe thế nào cũng thấy sinh khí, lại nói...

“Người khi nào thì xem mạch cho xú tiểu tử kia? Người xem mạch cho thằng nhóc đó mấy lần? Sao ta cái gì cũng không biết?” Sở Phi Dương nổi giận dùng dùng cổ ép hỏi.

Quân Thư Ảnh vẻ mặt mạc danh kỳ diệu trả lời: “Ta không nhớ rõ, mà người hỏi nhiều như vậy làm gì. Người yên tâm ta tuy rằng có hứng thú với võ công phái Thiên Sơn, nhưng tuyệt đối sẽ không đi sâu về.”

Cư nhiên nhiều đến mức không nhớ rõ. Sở Phi Dương cảm thấy được cổ hoá trong lòng mình giờ đã bốc lên tận yết hầu, lúc nào cũng có thể phun ra.

“Thư Ảnh a, sao người lại không hiểu. Xú tiểu tử này đối với người có ý đồ gì người không thấy sao?!” Sở Phi Dương kiềm chế đào thiên toan ý trong lòng, chỉ trích nói: “Tiểu tử Vân Phi này, vì muốn làm người vui cư nhiên đến bí mật bốn môn đều lợi dụng được, cậu ta sao lại có thể không từ thủ đoạn như vậy được!”

“Ý đồ gì chứ, cậu ta chỉ là tiểu hài tử thôi.” Quân Thư Ảnh khoát tay áo nói, “Người đừng có nghĩ nhiều.”

Sở Phi Dương còn muốn nói gì đó nữa, Quân Thư Ảnh lại sắc mặt mệt mỏi day day mi gian: “Ta thật sự mệt chết đi. Có chuyện gì ngày mai hãy nói.” Sở Phi Dương nhìn bộ dạng y đích thực là rất mệt mỏi, dù sao ngày hôm qua là do hãn không biết tiết chế, hôm nay lại kỵ mã chạy một ngày đường, Quân Thư Ảnh nhất định là mệt chết rồi.

Hãn liền không đành lòng tiếp tục quấy rầy y nghỉ ngơi, tuy rằng chứa một bụng hoạ, lại còn có vô số đạo lý “lòng người hiểm ác” muốn hảo hảo chỉ dạy Quân Thư Ảnh, dạy y cần phải nhận rõ Sở Vân Phi này chỉ nhu thuận tiểu cừu mặt ngoài thôi, dưới đó là bản chất đại vĩ ba lang, lúc này cũng chỉ có thể tạm thời nén xuống không nói.

“Người nhanh đi ngủ đi.” Sở Phi Dương đẩy Quân Thư Ảnh đến bên giường một phen ấn ngã y xuống, “Ta ở trong này cùng người.”

Quân Thư Ảnh trừng lớn hai mắt, Sở Phi Dương sờ sờ đầu y nói: “Ta không làm gì cả, ta chỉ muốn ôm người ngủ thôi.”

Quân Thư Ảnh không tin nhìn hãn một lát, cuối cùng vẫn là gật gật đầu, tự mình tháo hài tất xiêm y nằm lên giường, Sở Phi Dương buông màn, ôm Quân Thư Ảnh, kéo cái chăn bông dày bao lấy hai người: “Ngủ đi.”

Chương 44

Sớm hôm sau, khi trời vừa hừng sáng, Quân Thư Ảnh tỉnh dậy trước.

Cánh tay Sở Phi Dương thoải mái vắt ngang trước ngực Quân Thư Ảnh, lại mang theo ý vị độc chiếm cương quyết mà bá đạo.

Sở Phi Dương vẫn còn đang ngủ say, cặp lông mày thon dài anh khí bừng bừng giờ phút này lại hơi hơi cong lộ ra hình dáng ôn nhu. Hai mắt nhắm lại, cái mũi cao thẳng, khoé môi dù không cười nhưng vẫn khiêu lên, trong mắt Quân Thư Ảnh tạo thành một khuôn mặt anh tuấn khôi ngô.

Vài sợi tóc tản mát trên trán Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh chớp mắt nhìn khuôn mặt vô cùng quen thuộc này một lát, nhin không được vươn tay giúp hấn gạt mấy sợi tóc đó đi.

Khi tay vẫn còn đang dừng trên mặt Sở Phi Dương, lại bị một bàn tay nóng như lửa đốt nắm lấy.

Sở Phi Dương mở mắt, khoé mắt mang theo ý cười: “Thư Ảnh công tử của ta, ngài đây là đang dự định làm gì? Nghĩ muốn thừa lúc tại hạ ngủ say, có ý khinh bạc với tại hạ sao?”

Quân Thư Ảnh thu hồi tay, khinh thường nhìn Sở Phi Dương một cái, rồi chui chui vào trong chăn.

Sở Phi Dương cảm thấy buồn cười, cố kéo y ra: “Phi lễ không thành muốn lấp liếm sao? Người thành thật thừa nhận đi, người đã sớm bị sắc đẹp của ta mê hoặc rồi.”

Quân Thư Ảnh cười nhạo một tiếng, giật giật đôi môi: “Người ngu hồ đồ rồi đi, người căn bản là nói ngược.”

Sở Phi Dương ý cười càng sâu: “Nga, vậy ý của người là, ta bị sắc đẹp của người mê hoặc?” Sở Phi Dương ngả ngớn dùng ngón trỏ nâng cằm Quân Thư Ảnh lên, dùng ánh mắt xem xét tỷ mỉ đánh giá vài lần, vừa lòng gật gật đầu nói: “Không tồi không tồi, sắc đẹp thế này là đủ rồi. Ta định lực không đủ, đích xác đã sớm bị mê hoặc.”

Quân Thư Ảnh quay đầu thoát khỏi tay Sở Phi Dương, quay mặt dán sát vào tường, đuổi chân đạp đạp qua: “Ta không thích cùng người chơi chữ, nếu tỉnh rồi thì mau đứng dậy, đừng có ở đây nói mấy chuyện vô vị nữa.”

Sở Phi Dương ở dưới chặn một tay nắm lấy mắt cá chân của y, dễ dàng lôi chân Quân Thư Ảnh ra ngoài, càng khiến cho thân thể sát lại gần, hai chân ở dưới chặn của Quân Thư Ảnh bị bức tạo thành hình chữ khai (开), tay cũng xoa xoa bàn chân bị lộ ra ngoài. Làn da trên chân kia do nhiều năm không thấy ánh mặt trời mà có chút trắng bệch, trên mu bàn chân còn rải rác vài cái gân xanh nhàn nhạt, xem vào trong mắt Sở Phi Dương, nhưng lại là dị thường xinh đẹp.

“Sự dẻo dai thật tốt, vi phu thích.” Sở Phi Dương tán thưởng, lại vẫn không bỏ qua đòn ép: “Sắc đẹp của ta còn không đủ để mê hoặc người sao?! Đừng có cố sống cố chết mạnh miệng, mau mau thừa nhận, để trong lòng ta cũng cao hứng một chút.”

Quân Thư Ảnh vì tư thế như vậy cảm thấy không thoải mái, y nhú mày nói: “Phải, sắc đẹp của Sở đại hiệp ngài đủ lợi hại a. Trái một đệ nhất mỹ nhân, phải một hoa khôi đầu bảng, vô số phần hồng tri kỷ, tất cả đều đối với Sở đại hiệp người tình thâm ý trọng âm thầm hẹn ước a.”

“Thư Ảnh....” Sở Phi Dương nghe Quân Thư Ảnh nhắc tới những việc này, vẻ mặt liền hiện ra sự đau khổ, nhìn y một lát, mới nhẹ giọng nói:

“Chính là dù cho nhược thủy ba nghìn, ta đời đời kiếp kiếp, cũng chỉ muốn lấy một gáo nước là người.”

Quân Thư Ảnh nhìn ánh mắt nghiêm túc của Sở Phi Dương, cuối cùng cũng giống như bị mê hoặc, nhất thời kinh ngạc nhìn thẳng hần.

Đột nhiên Quân Thư Ảnh một tay kéo Sở Phi Dương lại gần, mặt tiếp cận đôi môi Sở Phi Dương ấn lên đó một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước. Sở Phi Dương bị Quân Thư Ảnh chủ động không hề báo trước kinh ngạc một lát. Quân Thư Ảnh kề sát môi hần cúi đầu nở nụ cười, lại tiếp tục hàm trụ đôi môi Sở Phi Dương, nhẹ nhàng mút vào. Đôi mắt nhìn thẳng vào con mắt Sở Phi Dương hơi hơi trợn to.

Sở Phi Dương rất nhanh đoạt lại thế chủ động, một tay nắm lấy bàn tay Quân Thư Ảnh, dùng sức khiến nụ hôn này thêm sâu hơn.

“Buông chân ta....” Quân Thư Ảnh yêu cầu, thanh âm có chút mơ hồ, còn mang theo một chút thở gấp.

“Đừng nóng vội ta phát giác tư thế này cũng không tồi, may là người tập võ chăm chỉ, vì sự vô cùng vui mừng. Về sau...” Thanh âm Sở Phi Dương hàm chứa ý cười không chút che dấu, hoàn toàn cự tuyệt y.

“Hỗn đản! Ta chăm chỉ luyện võ không phải để cho người...Ngô...”

Lời nói dư thừa toàn bộ biết mất trong tiếng ẩm ướt. Trên cành cây ngoài cửa sổ vài chú chim líu lo hót. Ánh nắng ban mai cũng dần dần sáng tỏ hơn.

Phình Đình ngáp dài đi ra khỏi phòng, đã thấy Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh nói nói cười cười từ bên ngoài trở về. Phình Đình vội chạy qua ngăn Sở Phi Dương lại: “Sở đại ca, tối qua huynh đi đâu? Mọi người tìm huynh nhưng không thấy huynh ở trong phòng.”

Sở Phi Dương vừa nghe thấy vậy, sau lưng không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Phình Đình này, hơn nửa đêm đi tìm nam tử lại còn có thể nói được đúng tình hợp lý như vậy. Tuy rằng mọi người ở đây đều là người trong giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng hẳn thật sự không muốn để Quân Thư Ảnh có một chút hiểu lầm nào với hẳn.

Sở Phi Dương cùng Phình Đình xoay trái xoay phải, nhìn trộm Quân Thư Ảnh một cái. Chỉ thấy y vẻ mặt trầm mặc lạnh nhạt không nói lời nào, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Bên này Phình Đình vẫn còn dây dưa, Sở Vân Phi cũng từ trong phòng đi ra, dưới mắt có vết thâm quầng rõ rệt, vừa nhìn thấy đã biết là đêm qua ngủ không ngon giấc.

“Mọi người sớm.” Sở Vân Phi phờ phạc chào hỏi, giống như du hồn mà đi qua trước mặt bọn họ. Khi đi qua Sở Phi Dương, thế nhưng lại có chút ai oán nhìn hẳn một cái, khiến Sở Phi Dương vô cùng khó hiểu, nhưng cũng sinh ra chút lo lắng.

“Vân Phi, sắc mặt đệ không được tốt lắm, có phải bị bệnh hay không?” Sở Phi Dương thân thiết hỏi.

Sở Vân Phi ngẩn ngơ lắc lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước. Khi đi qua Quân Thư Ảnh, trên mặt cậu lại hiện ra biểu tình dị thường đau lòng, khiến Quân Thư Ảnh càng cảm thấy khó hiểu.

Sở Vân Phi cũng lại không nói gì, tiếp tục phiêu phiêu đi.

“Cậu ta không có việc gì đi?!” Phình Đình theo Sở Quân hai người cùng nhìn về hướng Sở Vân Phi, rồi lắc lắc đầu thờ dãi: “Tâm sự của thiếu niên luôn khiến người ta khó lý giải a. Thật giống như chúng ta ngày trước.....”

Sở Phi Dương vừa nghe đến “ngày trước” của nàng, trên mặt liền lộ vẻ tươi cười khách khí, trong lòng thì âm thầm sầu khổ. Phình Đình này luôn

luôn có bản lĩnh đem một ít chuyện tình trong sáng nói đến mức khiến người ta phải suy nghĩ đến tối. Sở Phi Dương hẳn ở trên giang hồ dù có chính trực ngay thẳng đến đâu cũng chịu không nổi vị Thiên Thủy môn chủ này đem hết thảy sự thật bao lại trong ý nghĩ mơ mộng của tiểu cô nương.

“Phình Đình, sáng sớm ta đã gọi điểm tâm rồi, hiện tại có lẽ đã chuẩn bị xong, mọi người mau mau đi ăn đi, miễn cho bị nguội. Ta cùng Quân công tử còn có chút việc, tối nay sẽ về.” Sở Phi Dương cắt ngang lời nói “ngày trước” của nàng, vạch rõ danh giới với nàng, liền kéo Quân Thư Ảnh tiếp tục đi vào bên trong.

Phình Đình lên tiếng, khi đi sát qua Quân Thư Ảnh lời nói thầm của nàng truyền rõ ràng vào trong tai Quân Thư Ảnh: “Sở đại ca sớm muộn gì cũng là của ta. Từ hồi huynh ấy mười ba tuổi đã nói qua, người huynh ấy muốn kết hôn chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân!”

Đáp lại nàng chỉ là một tiếng hừ lạnh của Quân Thư Ảnh.

Trước chuồng ngựa, Giang Tam cho mấy con ngựa tốt nhất ăn cỏ khô, sau đó vỗ vỗ tay ngồi vào bên hành lang nhìn nhìn. Gã chỉ ngóng trông mấy con ngựa này mau mau ăn no, sau đó nhanh chóng khởi hành. Nơi đó cách gần như vậy, gã đã sắp chờ không kịp rồi, cho dù chỉ chậm trễ một chút, gã cũng chịu không nổi.

Đã gần như vậy rồi, gần như vậy....

“Người sao không đi ăn điểm tâm.” Thanh âm Sở Vân Phi từ phía sau truyền đến, rồi sau đó ngồi xuống cạnh Giang Tam, nâng cằm ngăn người.

“Làm sao mà lại có bộ dạng nửa sống nửa chết như vậy?!” Giang Tam nhìn cậu một cái, bất mãn nói: “Nếu bởi vì người mà chậm trễ hành trình, người cứ chờ xuống biển mà uy ngư đi! Xú tiểu tử!”

“Sẽ không a, ta chỉ là ngủ không ngon.” Sở Vân Phi ngơ ngác trả lời.

“Làm sao, nghĩ muốn người kia đến mức không thể ngủ yên. Trông người chẳng có chút tiền đồ. Nếu người nhịn không được tìm mấy thỏ nhân gia tiết hoá đi. Đừng có mà một bộ dáng muốn tìm bất mãn nữa.” Giang Tam xuy nói.

“Đừng dùng tâm tư xấu xa của người mà đánh giá người khác!” Sở Vân Phi rốt cuộc không còn ngơ ngơ ngẩn ngẩn nữa, tức giận hét lên: “Ta đối với Quân đại ca chỉ có tôn trọng cùng kính yêu, tuyệt đối sẽ không làm việc gì bất kính đối với huynh ấy, ngay cả nghĩ cũng không được!” Nhịn một lát lại căm ghét nghiêm nghị nói: “Người cũng không được phép nghĩ!”

“Việc lạ.” Giang Tam hừ một tiếng, lại nhìn sắc mặt xanh trắng của Sở Vân Phi, vẫn là nhịn không được tiến đến gần hỏi: “Vậy bộ dạng nửa sống nửa chết này của người là do đâu? Nói nghe một chút, có lẽ ta có thể cho người lời khuyên.” Nói xong dùng tư thái trường bối vỗ vỗ vai Sở Vân Phi.

Sở Vân Phi vốn là muốn tìm Giang Tam kể khổ, nên lúc này cùng không giấu diếm, nhú mào nói: “Ta là vì Quân đại ca mà đau lòng a. Huynh ấy là một người phong thần tú nhã như vậy, đáng nhẽ không nên uỷ thân cho bất luận kẻ nào, Sở đại ca đã may mắn có được huynh ấy, nên toàn tâm toàn ý, tâm vô bàng vụ. Nhưng mà, không nói đến dọc theo đường đi này, mới chỉ ngăn ngui vài chục nghìn dặm, nào là Mai gia tiểu thư lại Phinh Đình môn chủ, oanh oanh yến yến không dứt, mà trong nhà huynh ấy, cũng đã có hai người con trai. Ta trước kia đã hỏi qua, tựa hồ mẫu thân bọn nhỏ vẫn cùng Sở đại ca giao hảo. Đây...những điều này làm sao có chỗ cho Quân đại ca?! Bản thân huynh ấy đã là người cao cao tại thượng, lại phải chịu uỷ khuất như thế. Sở đại ca cư nhiên còn đem nào có cơ hội liên lưu lại trong phòng Quân tại ca, cũng không biết làm gì với Quân đại ca...”

Những lời cuối cùng này khiến Giang Tam chua đến răng cũng đau, gã “tì” một tiếng, vỗ vỗ đầu Sở Vân Phi: “Hài tử, người thật sự đã nghĩ nhiều quá rồi.” Nghĩ nghĩ lại nói: “Ta sao lại cảm thấy người nói nhiều lời vô

nghĩa như vậy, nhưng trọng điểm lại chỉ rơi vào câu cuối cùng của người a?”

Sở Vân Phi cũng lười cùng Giang Tam tranh chấp, tiếp tục nâng cằm nhìn chuồng ngựa.

Con ngựa của Sở Phi Dương đang đến gần một bên cạnh một con ngựa khác, thân thiết dùng cái cổ đen bóng cọ cọ bạn của nó. Con ngựa bị cọ kia cũng chẳng thèm quản nó, vẫn tiếp tục ăn cỏ khô, tác phong bình tĩnh.

Giang Tam nhận ra con ngựa kia đúng là của Quân Thư Ảnh, hít một tiếng: “Chủ nào tớ này, thật chó có sai.”

Sở Vân Phi nhìn nhìn hai con ngựa thân mật khăng khít kia, cũng nặng nề thở dài một tiếng.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Mấy người rời khỏi tiểu trấn, cưỡi ngựa phóng nhanh đi. Lúc này Sở Phi Dương cũng không còn tiếp tục gây khó dễ cho Giang Tam nữa, chỉ là nhìn Giang Tam quen thuộc dẫn mọi người đi đến một làng chài bên bờ biển, lại bận rộn tìm ngư dân thuê thuyền đánh cá, chuẩn bị xong xuôi tất cả đồ dùng chuẩn bị rời bến.

Sở Phi Dương khoé miệng tựa tiểu phi tiểu. Quân Thư Ảnh đi đến bên cạnh Sở Phi Dương cùng hãnh nhìn Giang Tam một thân một mình vội vội vàng vàng ngoài kia, mở miệng nói: “Giang Tam này... mục đích quả nhiên không đơn giản. Nhưng mà không biết gã rốt cuộc là ai, còn cả người thần bí xuất hiện lần trước, cũng đều không tra ra được manh mối gì như nhau. Địch nhân mà chúng ta phải đối mặt lúc này, không đơn giản.”

Sở Phi Dương ôm bờ vai y vỗ vỗ, cười nói: “Mặc kệ mục đích của gã có đúng là tiền của kho báu, hay là cái gì khác, cũng không quản sau lưng gã còn có thể lực khác hay không, nếu ta đã bị người tìm đến cửa, chuyến này chung quy lại dù thế nào cũng phải đi a. Hiện giờ tựa hồ lại có quan hệ tới sự môn của sư phụ ta, ta đây càng muốn đi đều tra ngọn nguồn.” Sở Phi Dương sờ sờ tóc Quân Thư Ảnh: “Thuyền đến đâu cầu ắt sẽ thẳng, người không cần quá mức lo lắng.”

Quân Thư Ảnh hừ nhẹ một tiếng, liếc xéo Sở Phi Dương nói: “Ta thì có gì phải lo lắng?! Ta chỉ muốn nhắc nhở Sở đại hiệp một chút thôi, đừng có quá mức tự đại, phải biết rằng, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, người dù có là võ công thiên hạ đệ nhất, cũng có lúc mã thất tiền đề.”(mã thất tiền đề: ngựa mất móng trước – ý nói vô tình phạm phải sai lầm)

“Phải, phải, nương tử giáo huấn đúng cực kỳ.” Sở Phi Dương làm một cái vái với Quân Thư Ảnh, ngoài miệng trêu đùa: “Vi phu nhất định từ từ đều ghi nhớ trong lòng, nương tử còn có điều gì muốn chỉ giáo không a?”

Quân Thư Ảnh thúc khuỷu tay, muốn đẩy Sở Phi Dương ra, trừng mắt cả giận nói: “Cút.”

Sở Phi Dương nghe y nói cũng không nặng lắm, nghĩ có lẽ cũng không phải thực sự tức giận.

Hắn hơi nghiêng thân tránh thoát cái đánh bằng khuỷu tay của Quân Thư Ảnh, lại tiếp tục cười nói: “Người chẳng nhẽ không muốn ta đem từng lời nói của người chữ chữ ghi nhớ trong lòng?! Hào a, chờ ngày nào đó vi phu cái gì cũng không nhớ được, người cũng đừng khóc cho ta xem.”

Quân Thư Ảnh lắc lắc đầu, tâm tư vốn đang vì Sở Phi Dương mà lo lắng, lại bị hắn nháo đến mức cái gì sầu lo cũng không còn.

“Những gì ta muốn nói đều đã nói xong rồi, người tự cẩn thận mà ngẫm lại đi.” Quân Thư Ảnh dứt khoát nhắc chân đi đến bờ biển, lại mạnh quay đầu lại chỉ vào Sở Phi Dương đang muốn đi theo: “Dừng! Không được đi theo. Chờ đến khi người muốn nói chuyện đứng đắn hãy đến tìm ta.”

Sở Phi Dương làm sao có thể nghe lời y nói, chỉ vài bước đã ôm lấy Quân Thư Ảnh kéo y đến bờ biển: “Vấn đề này chúng ta cần phải tỉ mỉ nghiên cứu nghiên cứu, vi phu khi nào thì không đứng đắn? Không đứng đắn chỗ nào? Người từng cái từng cái vạch rõ ra, nếu vi phu cảm thấy có đạo lý, nhất định sửa đổi.”

Bóng dáng hai người đón gió mà đi cao thẳng thon dài, vạt áo cùng mái tóc dài bị gió biển mãnh liệt thổi phiêu đảng không ngừng.

“Người trước tiên đem hai từ kia bỏ đi cho ta.” Quân Thư Ảnh bị bắt đi theo cước bộ của hắn về phía trước, thanh âm nghiêng rằng tức giận bất bình

bị hoà lẫn với gió biển.

“Nga?! Vi phu vừa rồi nói nhiều từ như vậy, nương tử là chỉ hai từ nào?”

“Người...quên đi!” Quân Thư Ảnh nặng nề mà hừ một tiếng, buông tha cho việc cùng hần lý luận.

Tiếng cười khê của Sở Phi Dương bị gió biển thổi tan vào không trung, phiêu diêu mà thoát phá*. (vỡ vụn)

Sở Vân Phi từ trong nhà một ngư dân đi ra, ôm theo một đồng hồ vật linh tinh mà Giang Tam phân phó cậu đi mua, nhìn thấy bóng dáng Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh đi về hướng bờ biển, tim đập mạnh và loạn nhịp một lúc lâu, mới xoay người đi về chỗ Giang Tam.

Sở Vân Phi đi ra phía sau Giang Tam, Giang Tam đang ngồi trên mặt đất sửa sang lại đồng hồ vật. Quay đầu liếc nhìn Sở Vân Phi một cái, lại tiếp tục làm nốt công việc dang dở, miệng nói: “Những thứ muốn người mua đều đã mua đủ rồi chứ?! Để lên mặt đất đi. Tìm Phình Đình đến đây, chúng ta lập tức có thể rời bến rồi!”

Sở Vân Phi buông đồ vật đang ôm trong lòng xuống, nhưng không lập tức rời đi.

Giang Tam cảm thấy Sở Vân Phi vẫn còn đứng phía sau mình, mở miệng hỏi: “Người còn có chuyện gì sao?”

“Người rốt cuộc là ai? Người có mục đích gì?” Sở Vân Phi nói, trong thanh âm lạnh lùng nhưng cũng không quá đề phòng

Động tác trên tay Giang Tam ngừng lại, lại tiếp tục đem những thứ cần buộc trói lại, miệng cười nói: “Mục đích của ta? Người lại không biết?! Hay là người lại có ý muốn đụng đến kho báu kia?! Ta nói cho người,

không có cửa đâu! Lúc trước, cho dù hiện tại hai ta đã thân quen, cho tên ta có thể hiểu được a. Tiểu tử ngốc ít tự cho mình là thông minh đi.”

Sở Vân Phi lúc này đã không còn giống ngày trước, biện bạch rằng mình chưa bao giờ nghĩ tới kho báu gì cả. Cậu trầm mặc một lát, mở miệng thanh âm vẫn lạnh nhạt như cũ: “Ta mặc kệ người có mục đích gì, nếu người dám gây bất lợi đối với phái Thiên sơn ta, người dám... gây bất lợi cho huynh ấy, ta sẽ không bỏ qua cho người.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Giang Tam sửng sốt một lát, lắc lắc đầu, bất đắc dĩ cười: “Xú tiểu tử.”

“Sao vậy? Người bị người ta uy hiếp à?” Phình Đình đột nhiên không biết từ nơi nào chui ra, ngồi xổm xuống bên cạnh Giang Tam, nháy nháy đôi mắt xinh đẹp hỏi.

Khuôn mặt của nàng trông vừa vô tội vừa khờ dại, nhưng Giang Tam biết nữ tử được giang hồ xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này có thể một tay sáng lập ra Chân Thủy Môn hơn nửa lại nhanh chóng lớn mạnh, tuyệt đối không phải là loại người dễ chọc.

Phình Đình thấy Giang Tam không để ý tới nàng, cũng không để ý, tiếp tục nhàn nhàn nói: “Chỉ có thể nói, việc người làm quá mức rõ ràng, ngay cả đến tiểu tử ngốc kia cũng phát giác ra. Người quen thuộc đường đi cứ như trở về nhà của mình vậy, người có mắt ắt phải hoài nghi người. Nhưng mà nói ngược trở về, người cũng thật có bản lĩnh a, trinh sát vô cùng khôn khéo của Chân Thủy Môn ta cứ nhiên không thể điều tra ra chút xíu chi tiết nào về người.”

Giang Tam “xích” cười: “Vị môn chủ đại nhân này, ngài đi điều tra gì một tên lưu manh đầu đường mà lại điều tra không ra “chi tiết” người muốn a. Ta nói người trong giang hồ các người đều nhàn rồi như vậy sao?! Về

chút chi tiết của Lão khất cái như ta có lẽ sớm bị các người tra xét rõ ràng rồi. Nực cười.”

Phình Đình không vui nhấp mím môi, mới lại tiếp: “Giang Tam người đừng đắc ý như thế. Người tốt nhất nên cẩn thận một chút. Nếu người dám gây bất lợi cho Sở đại ca, ta sẽ khiến cho người sống không bằng chết.” Nói xong cũng phẩy tay áo đi.

Giang Tam ném đồ đang cầm trong tay xuống đất, cả giận: “Ta đã làm việc gì xấu lắm sao, một người, hai người đều không đến hỗ trợ làm việc thì thôi, toàn bộ đều chạy tới đe dọa ta?! Lão khất cái ta không phải là người dễ bị khi dễ như vậy!”

Cuối cùng cũng tới, đương nhiên vẫn là Giang Tam một người đem đồ đạc chuẩn bị ổn thoả.

Mấy người cùng nhau lên thuyền, cánh buồm rộng lớn được giương lên, thuyền chậm rãi rời bến, từ từ hướng đến vùng nước mênh mông phía trước.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Mấy ngày nay trời quang mây tạnh, thuận buồm xuôi gió. Ở trên thuyền Giang Tam cùng Sở Phi Dương lại tiếp tục nghiên cứu vài điểm còn mơ hồ không rõ trong tấm bản đồ. Đến hoàng hôn ngày thứ ba, bọn họ đã tới hòn đảo mà tấm bản đồ chỉ thị.

Sau khi cho thuyền cập bến xong xuôi, Sở Phi Dương đi lên bãi đất cao cách đó không xa, nhìn ra bốn phía. Quân Thư Ảnh đến bên cạnh hẳn, cùng nhìn. Phóng tầm mắt ra xa cũng chỉ nhìn thấy núi đá và cây cối, vào giữa trời đông giá rét thế này lại càng thêm vẻ hiu quạnh.

Sở Phi Dương thở dài: “Hồi ta vừa mới bái sư, sư phụ từng nhắc tới sư môn của người – Tinh Hà Phái. Trước kia nơi đây cũng từng là thánh địa võ học cao thủ nhiều như mây. Vậy mà hiện giờ đã hoang vu đến mức này.”

Bị gió biển mãnh liệt quạt vào người, Quân Thư Ảnh hơi hơi nheo hai mắt lại, mở miệng nói: “Nga?! Quả thực nổi danh như thế? Sao ta chưa từng nghe qua tên môn phái này. Ta thấy nơi này cũng không giống chính phái địa phương gì, ngược lại có chút khí âm tà, người được đại sư phụ kia của người dạy dỗ lớn lên, khó trách không đứng đắn giống chính đạo nhân sĩ người ta.”

Sở Phi Dương giận dữ phản cười, hẳn nhìn biểu tình luận sự trên mặt Quân Thư Ảnh, bất đắc dĩ nói: “Tốt xấu gì đây cũng là cố cư của lão nhân gia người, người không thể nói dễ nghe một chút sao. Vả lại, chính đạo nhân sĩ đứng đắn là thế nào, mà không đứng đắn là thế nào?! Người đừng tốn công châm biếm ta nữa!”

“Ta chỉ luận sự mà thôi.”

Quả nhiên. Sở Phi Dương kéo tay y nhéo nhéo, cười nói: “Người nói ta cùng sư phụ không phải là chính phái nhân sĩ? Người cũng đừng quên Lâm nhi nhà chúng ta còn đang trên tay sư phụ ta a.”

Quân Thư Ảnh sắc mặt hơi đổi, ế trụ một lát, mới lại thấp giọng nói: “Ta cũng chưa nói sư phụ người không tốt...”

Sở Phi Dương “Xích” cười ra tiếng, bị Quân Thư Ảnh lườm cho một cái, lại cười càng vui vẻ hơn. Quân Thư Ảnh cũng lười để ý đến hắn, buồn chán nhìn nhìn xung quanh, sau đó liền đi xuống sườn núi.

Sở Phi Dương đi theo phía sau, cùng hợp lại với Giang Tam và Sở Vân Phi.

Sở Vân Phi đang cầm bản đồ, xoay xoay xem, vừa xem vừa thì thầm: “Là đảo này sao? Hình dáng một chút cũng không giống nhau. Trên bức họa này còn có bi thạch gì gì đó, nơi này không có a.”

Sở Phi Dương đến bên cạnh cậu nói: “Hắn là nơi này. Chỉ là bản đồ này niên kỷ cũng đã lớn lắm rồi, nên có khác biệt rất lớn với hình dạng hiện tại.”

“Vậy khó xử lý rồi. Hòn đảo lớn như thế, làm sao chúng ta tìm được kho báu kia a.” Sở Vân Phi nhú mày nói.

Giang Tam một tay đoạt lại tấm bản đồ nhét vào ngực mình, nói với Sở Vân Phi: “Tìm như thế nào thì liên quan gì đến người, kho báu này với người một chút quan hệ cũng không có, dù chỉ một hạt nhỏ người cũng đừng nghĩ.”

“Tâm tư tiểu nhân.” Sở Vân Phi khinh thường nói, đi đến một bên.

“Tiếp theo người muốn làm gì?” Sở Phi Dương cười cười nhìn Giang Tam hỏi.

“Sở đại ca, huynh hỏi hần làm gì?!” Phinh Đình trừng mắt với Giang Tam, lại mở miệng: “ Nơi này đến lượt gã làm chủ sao?”

Giang Tam nhìn thấy vẻ tự tiếu phi tiếu trên khuôn mặt Sở Phi Dương, chà sát bàn tay, nhếch miệng cười nói: “ Chân Thủy Môn chủ nói đúng, chúng ta bây giờ hết thấy đều nghe theo Sở đại hiệp ngài an bài. Sau khi tìm được kho báu nhất định không thiếu một phần kia của ngài cùng Quân công tử.”

Sở Phi Dương đang muốn nói, lại đột nhiên nghe thấy tiếng la của Sở Vân Phi.

Nhóm người Sở Phi Dương theo tiếng đi đến, vòng qua một phiến đá hình thù kỳ quái, liền nhìn thấy Sở Vân Phi đang ngồi xổm xuống một viên cự thạch, không biết đang nhìn cái gì.

“Làm sao vậy? Vân Phi? Phát hiện cái gì?”

Sở Vân Phi đứng dậy, chỉ vào đồng đá hỗn độn dưới chân: “Sở đại ca, huynh tới xem.”

Sở Phi Dương tiến đến gần, chỉ nhìn thấy trên mấy hòn đá tán loạn trên mặt đất kia có khắc vài đồ án khó hiểu.

“Đây là cái gì?” Sở Phi Dương nghi hoặc hỏi.

“Đệ cũng không rõ đây là gì, có điều khi đệ ở Thiên Sơn, đã từng thấy qua dấu hiệu này.” Sở Vân Phi chỉ vào đồ án trên một hòn đá giống lá cây, trong vết khắc còn một dấu chu sa nhàn nhạt. Cậu cau mày hồi tưởng nói: “Ngay tại trước sơn động mà sư phụ đệ bế quan, cũng có bi thạch như vậy.”

Quân Thư Ảnh đi đến bên cạnh Sở Phi Dương, nhìn thấy đồng đá vụn hỗn độn kia, mở miệng hỏi: “Đây là dấu hiệu của phái Thiên Sơn?”

Sở Vân Phi lắc đầu: “Không phải, đệ từng hỏi qua sư phụ, nhưng người không nói cho đệ biết, giống như đây không phải là cái gì đặc biệt quan trọng.”

“Được rồi, được rồi. Đừng đoán mò nữa. Tảng đá vỡ này là cái gì thì cũng chẳng quan hệ gì tới chúng ta, trái lại càng thuyết minh rằng đảo này đích thực là địa phương ta muốn tìm.” Giang Tam từ trong ngực lôi ra tấm bản đồ kia, chỉ vào bi thạch rải rác bên bờ biển: “Chắc chắc là mấy thứ này. Phóng theo đây định vị vị trí liền dễ dàng hơn rồi.” Ngón tay gã môn trồn ký hiệu đánh dấu hình tam giác kia trên tấm bản đồ đã ố vàng. Trong ánh mắt toát ra một tia tham lam cùng vội vàng.

Sở Vân Phi vẫn còn đang sờ soạng cái gì đó trên mặt đất. Một khối đá vụn được nhấc lên, lộ ra thổ nhưỡng ẩm ướt, đủ loại côn trùng sống phía dưới chạy tán loạn ra tứ phía.

“Vân Phi, đệ lại nhớ ra cái gì à?” Sở Phi Dương hỏi.

Sở Vân Phi trên tay còn nắm khối đá vỡ, quay đầu đang định trả lời, trên tay vừa sử lực xoay hòn đá kia sang một hướng khác.

Mấy người chỉ nghe bên tai ầm một tiếng nổ, lại phát giác dưới chân đột nhiên trống không. Mặt đất vốn đang kiên cố chợt tách ra, bọn họ không kịp thi triển khinh công, rơi thẳng xuống phía dưới.

Thay đổi lớn giống như trời sụp đất lở chỉ phát sinh trong nháy mắt. Ngay cả Sở Phi Dương cũng không kịp phản ứng. Hắn cố gắng vận nội lực ổn định thân thể đang rơi xuống. Khi vươn tay bám vào một bên thạch bích để ngừng rơi xuống, mới nhìn rõ tình thế xung quanh.

Nơi bọn họ dừng lại tựa hồ vốn là một cơ quan, hiện giờ bị Sở Vân Phi kích động, mấy người liền không kịp đề phòng, mà té xuống.

Sở Phi Dương nhìn ra bốn phía, nhưng thấy trên thạch bích còn có vài mũi tên gỉ thò ra, xem chừng vốn là làm thành lợi tiễn phóng ra ngoài, chẳng qua là niên đại đã lâu, lúc này đã không còn dùng được. Mặc dù như thế, Sở Phi Dương trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng không ổn.

Nơi này nếu là cửa vào của tiểu đảo, cơ quan trọng lại bố trí hiểm ác như thế, thoát nhìn hẳn là từ Tinh Hà Phái trước dùng trận pháp này để đối phó với người ngoài xâm nhập, tấm bia đá kia là kết cấu cơ quan của trận pháp.

Dưới chân là thâm huyết tối om, sâu không thấy đáy, giống như một con quái thú há ra cái miệng to bự, chẳng biết bên dưới còn có hiểm cảnh gì.

Sở Phi Dương có chút ảo não vì sự coi thường ban nãy. Hẳn vẫn nghĩ đây là môn phái của sư phụ, nên không cần lo lắng trên đảo có gì nguy hiểm. Không nghĩ tới quả thật để Quân Thư Ảnh nói đúng, xem cơ quan phòng ngự hiểm độc đến cực điểm này, đích xác không giống chính đạo môn phái gì.

Hết thầy suy nghĩ này cũng chỉ xẹt qua trong nháy mắt. Sở Phi Dương nhìn ra xung quanh, vội vàng tìm kiếm bóng dáng Quân Thư Ảnh, nhìn thấy y đã ổn định thân thể ở cách mình không xa, mới thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Đệ nhớ rõ từng nhìn thấy sư phụ chuyển động tấm bia đá, mở ra một phòng tối, cho nên đệ đang tìm tìm cơ quan....” Sở Vân Phi tay cũng bám vào thạch bích, thanh âm như muốn khóc trả lời câu hỏi lúc trước của Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương nặng nề mà than một tiếng.

“Này, chắc các người không có việc gì chứ.” Đỉnh đầu đột nhiên truyền tới thanh âm của Giang Tam. Không biết là trùng hợp hay vì nguyên nhân

gì khác, nơi gã đứng vừa đúng ngoài vòng cơ quan, lúc này gã là người duy nhất không bị rớt xuống.

Sở Phi Dương trả lời gã, đang muốn mượn lực nhảy ra khỏi huyết động này, lại nghe đến một tiếng la của Phinh Đình cách đó không xa, liền thấy nàng một thân hồng y rơi thẳng xuống dưới.

Sở Vân Phi phát ra một tiếng kêu xót xa, chính là cậu ở quá xa, căn bản không kịp tiến lên cứu trợ.

Sở Phi Dương so với Sở Vân Phi còn ở xa hơn, cho dù hăn lập tức vận khởi nội lực đuổi theo hướng Phinh Đình rơi xuống, một bàn tay cũng chỉ khó khăn lắm lướt qua được góc áo của nàng.

Giữa lúc điện quang thạch hoá như vậy, không đợi Sở Phi Dương nghĩ ra đối sách khác, trước mắt hăn bỗng xẹt qua một bóng dáng mơ hồ, đuổi theo Phinh Đình. Thân ảnh kia mạnh đẩy Phinh Đình sang một hướng, Phinh Đình chật vật tiếp đến thạch bích, dùng sức bắt lấy thiết tiễn chồi ra trên vách động, rốt cục cũng ổn định được thân thể.

“Thư Ảnh!” Sở Phi Dương nhìn thấy bóng dáng rơi xuống kia, đồng tử mạnh mẽ phóng đại, trái tim trong lồng ngực tựa hồ chỉ trong nháy mắt thắt chặt lại, thốt ra tiếng kêu gào.

Cũng may bóng dáng kia lập tức bắt được vách đá không tiếp tục rơi xuống nữa, lúc này cũng đã ở cách dưới chân Sở Phi Dương mấy trượng.

Sở Phi Dương còn chưa kịp yên lòng, lại nghe Quân Thư Ảnh ngẩng đầu vội vàng nói: “Phi Dương, bên thạch bích này rất xộp!” y còn chưa dứt lời, thân thể lại một lần nữa rơi xuống bóng tối sâu thẳm.

“Quân đại ca!” Sở Vân Phi hô to một tiếng, buông tay cũng muốn đuổi theo, lại bị Sở Phi Dương mạnh bắt lấy, một chương đẩy đến bên Phinh Đình bên kia.

Sở Phi Dương một bên toàn lực đuổi theo, một bên rút ra đai lưng, bóng dáng hai người chốc lát biến mất trong bóng tối vô tận, chỉ còn thanh âm Sở Phi Dương từ xa xa truyền lại: “Hai người các người đi lên trước đi!”

Phình Đình khuôn mặt lã chã nước mắt, trong miệng hét lớn: “Không!” Trên tay liền muốn nói lỏng khí lực.

Sở Vân Phi một phen giữ chặt nàng, cả giận nói: “Đừng hành động theo cảm tính nữa, đừng khiến bọn họ thêm phiền toái! Cô theo ta đi lên!”

Phình Đình bị cậu rống nhất thời an tĩnh lại, vẻ mặt lo lắng nhìn xuống phía dưới, vẫn là nương bả vai Sở Vân Phi, thi triển khinh công lao lên phía trên.

Sở Vân Phi nhìn xuống hắc ám như vô biên vô tận dưới chân, trên mặt tràn đầy lo lắng, miệng lẩm bẩm nói: “Quân đại ca.....”

Bên tai là tiếng gió gào thét điên cuồng, lao nhanh xuống dưới nên hoàn toàn không thể mượn lực thi triển khinh công, tựa hồ ngay cả đầu óc cũng bị khuấy loạn linh tinh, hoàn toàn không thể suy nghĩ.

Quân Thư Ảnh chỉ có thể ra sức vận khởi nội lực toàn thân, bảo hộ chính mình, hy vọng khi rơi xuống đất sẽ không bị thương quá nặng.

Thời gian khi cấp tốc rơi xuống này tựa hồ bị bóp méo mơ hồ, Quân Thư Ảnh cảm thấy mình đã rơi xuống thật lâu, lại giống như mới chỉ trong nháy mắt.

Y thực sự không biết đã qua bao lâu, bên hông đột nhiên xuất hiện một lực đạo ôn nhu kéo y lên, thẳng tắp chàng nhập vào một cái ôm ấp ấm áp quen thuộc.

“Ta bắt được ngươi rồi, Thư Ảnh, ta bắt được ngươi rồi.” Một bàn tay đè lại eo y, một bàn tay thì đặt tại sau đầu, cánh tay kia giống như sắt thép

cứng rắn mà đáng tin, đưa cả người y hoàn toàn bị bao lấy.

Thanh âm vang bên tai tràn ngập hoảng sợ, cảm tạ, còn có sự an tâm trong giờ khắc này.

Quân Thư Ảnh sửng sốt một lát, giống như an ủi gắt gao ôm lại Sở Phi Dương.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Hai người vẫn tiếp tục rơi xuống dưới, bóng tối sâu thẳm dưới chân giống như vô biên vô tận. Một cánh tay Sở Phi Dương ôm chặt Quân Thư Ảnh, tay kia thì quơ đai lưng này tháo xuống, không ngừng truyền nội lực vào, muốn cuốn lấy mấy vật nhô ra trên thạch bích. Nhưng là vách động này quả thực vô cùng xộp, hoàn toàn không thể chịu được sức nặng của hai người. Sở Phi Dương không thể ngừng việc rơi xuống, cũng may nhiều ít còn có thể giảm xóc, khi rơi đến đất hẳn là sẽ không bị thương quá nặng.

Quân Thư Ảnh không có thứ gì có thể mượn lực được, lúc này một thân khinh công cùng nội lực, lại hoàn toàn không sử dụng được. Tuy rằng bị Sở Phi Dương bảo hộ trong ngực như vậy có chút xấu hổ và buồn bực, nhưng lúc này Quân Thư Ảnh cũng chỉ có thể ngoan ngoãn thuận theo, bằng không chỉ sợ khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Đáy lòng y cũng không thể phủ nhận, lúc bị Sở Phi Dương hung hăng bắt vào trong lòng, khi cảm nhận được lồng ngực cấp tốc đập phồng của hắn, lại nghe thấy âm thanh run rẩy sợ hãi của hắn, sâu trong đáy lòng bỗng chốc xuất hiện tình cảm nồng đậm. Phần tình cảm này giống như sóng biển mãnh liệt dâng trào, trong nháy mắt khiến y không thể đảm đương.

Quân Thư Ảnh vì cuồng phong kia giống như ái luyện của chính mình xuất hiện mà cảm thấy hoảng sợ. Rốt cuộc là từ khi nào thì, cảm tình của y đối với Sở Phi Dương cư nhiên có thể thâm sâu đến như vậy?!

Y nghĩ không ra, cũng rất mơ hồ. Thời khắc kia, khi Sở Phi Dương run rẩy ôm lấy y, y thật sự muốn hiến dâng toàn bộ độ ấm cùng ôn nhu của bản thân ra trấn an hắn.

Hắn thuộc về ta. Quân Thư Ảnh dùng đôi cánh tay thon dài gắt gao ôm lấy Sở Phi Dương, trong quãng đường bóng tối như vô cùng vô tận này hơi hơi nhắm lại hai mắt.

Chỉ thuộc về ta.

Rốt cuộc Sở Phi Dương đã cuốn lấy được một khối đá nhọn nhô ra trên vách động, thân thể hai người lung lay một lúc, cuối cùng cũng ổn định.

Quân Thư Ảnh thở ra một hơi, nhìn nhìn vẻ mặt khẩn trương của Sở Phi Dương, lại thoáng nhìn qua khoảng không dưới chân, mở miệng nói: “Chúng ta nếu còn tiếp tục rơi xuống không chừng sẽ trực tiếp rơi xuống âm tào địa phủ ha.”

Sở Phi Dương trừng mắt nhìn y một cái, có chút suy yếu nói: “Tại thời điểm này không nên nói mấy chuyện đùa như vậy.”

Quân Thư Ảnh bĩu môi, đánh giá xung quanh: “Bây giờ phải làm gì? Trên không thấy trời, dưới không chạm đất a.”

Sở Phi Dương ngẩng đầu nhìn, nhíu mày nói: “Chúng ta rơi xuống nơi này lâu như vậy, hiện tại nhất định cách động khẩu rất xa, hướng hồ thạch bích này xấp xỉ như thế, muốn đi lên căn bản không có khả năng.”

Quân Thư Ảnh gật gật đầu: “Vậy đi xuống đi.”

Sở Phi Dương nhìn bóng đen dày đặc dưới chân, hít một hơi: “Đành phải thế thôi.”

Hai người còn chưa động, bên tai bỗng nhiên truyền đến một thanh âm cực kỳ âm lãnh, giống như kim loại bị ăn mòn, chói tai sắc nhọn: “Các ngươi là người nào?! Ở trong này làm gì?!”

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh đồng thời cả kinh, thật không ngờ giữa không trung lưng chừng thế này lại vẫn còn có người ở. Hai người cùng nhau nhìn ra bốn phía, thế nhưng đập vào mắt đều chỉ là khoảng không hắc ám, hoàn toàn không nhìn thấy một bóng người.

Một đạo ánh sáng mờ nhạt đột nhiên tiến vào tầm mắt, chậm rãi tiến đến. Khi ánh sáng kia đến gần, nhờ ánh sáng bọn họ mới nhìn thấy khuôn mặt nhàn như da quýt, vẻ mặt âm trầm nhìn bọn họ.

Sở Phi Dương toàn thân đề phòng nhìn khuôn mặt kia, bên cạnh Quân Thư Ảnh không phòng bị lại mạnh rơi xuống, chìm vào hắc ám.

“Thư Ảnh...” Sở Phi Dương trừng hai mắt lớn tiếng hô.

Một bàn tay nắm lấy cánh tay hắn, thanh âm quen thuộc truyền vào trong tai, mang theo chút thản nhiên bất đắc dĩ: “Đừng kêu, xuống dưới đi, đến cùng rồi.”

Sở Phi Dương cả kinh lúc này mới chú ý tới nơi ánh sáng mờ nhạt di chuyển chiếu rọi xuống, dưới chân đã hơi sáng lên, phía dưới rõ ràng là mặt đất màu đen, hai người vừa rồi treo tại nơi cao có nửa thân người. Ban nãy do hắn quá chăm chú đề phòng người quý dị kia, nên mới không chú ý đến tình hình bên cạnh.

Sở Phi Dương ngượng ngùng buông dây lưng trong tay ra, nhảy xuống bên cạnh Quân Thư Ảnh.

Tuy rằng hạ xuống đất an toàn, nhưng bọn họ vẫn còn chưa thực sự an toàn. Người đột nhiên xuất hiện trước mặt này rốt cuộc là thần thánh phương nào?!

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh sóng vai mà đứng, cùng nhau hướng về bóng dáng gù lưng trước mặt.

Ánh lửa mịt mờ chỉ chiếu ra được một tắc vuông xung quanh mấy người, quang ảnh lay động không ngừng, khiến khuôn mặt không có hảo ý kia càng thêm vẻ u ám.

“Người là người nào?” Sở Phi Dương trầm giọng nói, nội lực hàm hậu bắt đầu vận chuyển, có phần đề phòng.

Người đối diện kia tựa hồ lại càng có thêm hứng thú, nheo hai mắt, nhìn Sở Phi Dương, rồi lại nhìn Quân Thư Ảnh.

“Cùng hăn vô nghĩa làm gì, giết hăn là được!” Quân Thư Ảnh lạnh giọng quát, liền nhanh chóng ra tay.

Thân ảnh người nọ giống như quỷ mị phiêu sang một bên, “khắc khắc” cười quái dị, nói: “Nguyên lai là môn sinh đặc ý của sư huynh, thì ra người không chết. Tiểu tử chúng ta thật đúng là hữu duyên, mỗi lần người đều rơi vào cơ quan của ta, quả nhiên là trời xanh có mắt!”

Sở Phi Dương nghe tiếng cả kinh, vốn muốn tiến lên hỗ trợ, lúc này lại vội ngăn Quân Thư Ảnh lại, miệng vội la lên: “Thư Ảnh mau mau dừng tay.”

Quân Thư Ảnh bị Sở Phi Dương giữ chặt, quay đầu lại hỏi: “Người quen biết người này? Hăn là người nào?”

Sở Phi Dương kéo Quân Thư Ảnh đến phía sau, thở dài nói: “Nàng là sư muội của sư phụ ta, chính là vị tiên bối mà ta gặp được sau khi rơi xuống vách núi ở Thanh Phong Kiếm Phái, tính ra cũng là sư thúc của ta.”

Quân Thư Ảnh nhướn mày đánh giá người trước mặt vài lần: “Có loại sư thúc này, còn nói cái gì mà không phải bàng môn tà đạo.”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ cười cười. Lão bà đáng người thấp bé, gù lưng kia cũng không cùng Quân Thư Ảnh so đo, chính là dùng hai mắt đục ngầu

nhìn chăm chăm Sở Phi Dương, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh: “Hảo sư diệt, người lần trước lại lừa lão bà ta chết thật thảm, ta còn thực nghĩ đến người liền như vậy mà chết rồi a. Người quả không hổ là hảo đồ đệ của sư huynh ta, ngay cả mấy thủ đoạn giả dối vô sỉ này cũng dùng đến mức hoàn mỹ như thế.”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ hành một lễ nói: “Trá tử khi đó quả thực là bất đắc dĩ mới dùng, chỉ vì ta khi đó có việc gấp, phải lập tức đi làm. Sư thúc thỉnh ngài niệm tình sư phụ ta, mà thả hai người chúng ta đi đi.”

“Phi Dương, người nói vô nghĩa thế với mụ ta làm gì? Chúng ta hai người chẳng lẽ lại sợ không thể ra khỏi địa phương quỷ quái này sao?!” Quân Thư Ảnh không kiên nhẫn mở miệng nói.

Lão thái bà kia tròn mắt vừa chuyển, nhìn Quân Thư Ảnh một cái, một lúc lâu sau lộ ra khuôn mặt tươi cười quỷ dị: “Hảo sư diệt, đây là người trong lòng mà khi đó người cả ngày tâm tâm niệm niệm sao?! Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản(*), người không tuyệt tình tuyệt nghĩa bằng sư phụ người, cho nên người không thể chân chính trở thành thiên hạ đệ nhất!”

(*Câu thành ngữ Hán Việt này có nguồn gốc xuất xứ từ một câu trong hồi thứ 18 của “Thủy hử ký”, ngụ ý đại khái là: Tình yêu nam nữ quyến luyến với nhau không rời, thì chí khí phấn đấu của người đàn ông sẽ tiêu tan”.)

“Hãy bớt sàm ngôn đi! Lập tức mang chúng ta ra ngoài! Nếu không đừng trách ta xuống tay vô tình!” Quân Thư Ảnh gân tái mặt lạnh giọng quát.

“Ta với nam nhân của người nói chuyện, có nơi cho người xen mồm sao?! Một chút quy củ cũng không có?!” Lão thái bà kia đột nhiên cũng thay đổi sắc mặt, âm trầm la lên.

Quân Thư Ảnh sửng sốt, trong nháy mắt chỉ cảm thấy lửa giận dâng đầy trong ngực, không chýt nghĩ ngợi liền phi thân tấn công lão bà kia.

“Thư Ảnh cẩn thận, nàng rất thiện về sử dụng cơ quan!” Sở Phi Dương trong lòng lo lắng, khi đó hắn đã từng nếm qua sự đau khổ này rồi, vừa rồi không thể đứng lúc ngăn lại Quân Thư Ảnh, nên giờ chỉ có thể lớn tiếng nhắc nhở thôi.

Dù vậy vẫn bị chậm, cũng không thấy động tác lão bà kia như thế nào, Sở Phi Dương chỉ nghe thấy xung quanh bốn phía vang lên tiếng cơ quan hoạt động. Trong bóng tối không thể biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Sở Phi Dương chỉ có thể vừa vịn bồ nhào về phía Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh cũng bắt lấy hắn, hai người không biết bị đẩy tới nơi nào, thoáng chốc quay cuồng như thiên toàn địa chuyển, cuối cùng dừng lại thì chỉ thấy đập vào mắt là màu sắc rực rỡ, so với mảnh hắc ám vừa rồi, trước mắt còn có chút mơ hồ thế nhưng lại là một nhan sắc thanh sạch diễm lệ đến cực điểm.

Chương 48

“Đây là....nơi nào?” Sở Phi Dương đứng dậy, vươn tay kéo Quân Thư Ảnh lên, nhìn nhìn xung quanh.

Nơi này là một gian phòng cực kỳ rộng lớn, chỉ có điều chung quanh đều là thạch bích, ngay cả cửa sổ cũng không có. Sở Phi Dương suy đoán có lẽ bọn hắn đã chạm tới cơ quan, từ ám đạo trượt thẳng vào. Lúc này cơ quan nhất định là đã khép lại, cho nên mới không tìm thấy lối thoát.

Trên thạch bích trong gian phòng này được gắn mấy viên dạ minh châu lớn, lúc này đang phát ra những tia sáng óng ánh, khiến cả gian phòng trở nên sáng ngời.

Ban đầu nhìn thấy cảnh tượng trước mắt rực rỡ gấm hoa, thì ra là trên tường có treo vài bức tranh cuộn. Hình vẽ trên đó đã có chút ố vàng, có thể thấy được đã treo không ít năm.

Trang trí bên trong thạch ốc không tính là phức tạp, cũng rất tinh xảo, giống như trước kia đã từng có người ở đây, người này có lẽ địa vị không thấp.

Góc phòng đặt một chiếc giường lớn, vén màn lên có thể xuyên qua chiếc giường này nhìn thấy cả chất liệu trong suốt, trong bạch có lục, xúc cảm lạnh lẽo, không hiểu là loại gỗ gì.

Tấm đệm lưng được xếp chỉnh tề trong góc giường.

Mật thất, giường, còn có...Quân Thư Ảnh...Sở Phi Dương khoé mắt vừa nhảy, áp chế ý tưởng hoang đường đến cực điểm trong nội tâm, cho dù

mình có muốn chọc ghẹo Quân Thư Ảnh, cũng không nên chọn thời điểm như thế này loạn nghĩ những chuyện như vậy. Thường ngày Quân Thư Ảnh vẫn nói hăn bề ngoài đạo mạo, tâm tư xấu xa, hăn tạm cho là mắng yêu. Sở Phi Dương thờ dài, hăn không thể thật sự trở thành một người có tâm tư xấu xa được.

Sở Phi Dương đang đi đến một bên tường khác, cẩn thận lật xem đồ vật đặt ở trên bàn, Quân Thư Ảnh thì đi xung quanh xem xét. Cuối cùng cái gì cũng không tra được. Hơn nữa địa phương khép kín thế này, không biết là ngày hay đêm, Quân Thư Ảnh vừa nghĩ đến, chỉ cảm thấy trán đầy nôn nóng.

Quân Thư Ảnh ấn thái dương, nhú mày, bộ dáng có vẻ cực kỳ không kiên nhẫn.

Sở Phi Dương nhìn thấy thần sắc y bất thường, tiến lên kéo lấy cái tay ấn trán của y, vẻ mặt lo lắng nói: “Người làm sao vậy? Hay là bị thương chỗ nào rồi?”

Quân Thư Ảnh giật tay hăn ra, không kiên nhẫn nói: “Võ công của ta cũng chẳng kém người là bao! Không cần người quan tâm vớ vẩn!”

Sở Phi Dương tay cứng đờ, trên mặt mang theo chút nghi hoặc.

“Thư Ảnh, rốt cuộc người làm sao vậy?” Sở Phi Dương thắc mắc hỏi: “Mới vừa rồi, tính tình của người liên nóng nảy rất không giống người.”

Quân Thư Ảnh lúc đầu nhìn thấy vẻ mặt khác thường của Sở Phi Dương, cảm thấy còn sinh ra tí ti áy náy, chỉ thấy mình tự dừng mặc danh kỳ diệu phát hỏa, giận chó đánh mèo lên Sở Phi Dương. Chẳng qua nghe xong Sở Phi Dương nói, trong lòng lại nảy lên một trận hoả kỳ lạ, muốn áp cũng không được, quắc mắt nhìn trừng trừng nói: “Như thế nào mới là giống ta?! Người cho là người hiểu ta được bao nhiêu?! Ta chán ghét nhất loại người cứ hay tự cho mình là đúng! Cút ngay!”

Sở Phi Dương nghe đến lông mi đều nhú lại, trong lòng cũng thẳng lên một tia giận dữ. Nhưng là ánh mắt nhìn thấy bóng dáng thon dài xinh đẹp kia của Quân Thư Ảnh, hoả khí trong lòng kia bỗng dừng biến mất.

Sở Phi Dương thấy mình cư nhiên lại phát hoả với Quân Thư Ảnh cảm thấy vạn phần kinh ngạc, cho dù kia chỉ là trong nháy mắt, cho dù kia chỉ là một chút bức mình nhỏ bé đến mức cơ hồ có thể xem nhẹ mà cho qua.

Hắn so với ai khác đều sâu sắc hiểu được, sự si mê của mình đối với Quân Thư Ảnh, quả thực là đã đến tình trạng không bình thường, tình yêu sâu nặng này tích góp từng tí một, ở sâu trong lòng hắn không an phận mà bắt đầu khởi động, giống như nham thạch nóng rực, hưng thịnh mà bạo liệt. Chính là hắn còn có bình tĩnh cùng lý trí, hắn có thể trói buộc. Nếu cứ để cho lưu luyến si mê này không hề cố kỵ mà tùy ý lưu động, chỉ sợ trong mắt thế nhân sẽ ít đi một hiệp sĩ chính trực, nghĩa khí, công chính liêm minh, mà thêm một người đầu óc có bệnh si. Cho dù là Quân Thư Ảnh cũng bị dọa đến bỏ chạy, còn có thể đi theo hắn hảo hảo sống qua ngày?!

Cho nên, hắn đối với Quân Thư Ảnh tuyệt đối sẽ không có khả năng xuất hiện cho dù chỉ là một chút xú cảm xúc tiêu cực. Nếu có, kia tuyệt đối không phải vấn đề từ mình, mà là....

Hắn nhìn bóng dáng Quân Thư Ảnh bước đi có chút cẩu kính, trực giác cảm thấy, nơi này, có vấn đề.

Không, không chỉ nơi này. Vừa rồi lúc đụng tới sư thúc âm dương quái khí kia Quân Thư Ảnh cũng đã có chút thiếu kiên nhẫn, cho dù có gì không đúng, thì cũng là từ phát sinh từ thời điểm kia mà ra.

Sở Phi Dương có chút ảo não, hắn coi đó là thân nhân của sư phụ, lần trước ở đây nhai kia, cũng chỉ là gây chút khó khăn với hắn, vẫn chưa làm hại đến hắn, liền đối với lão ầu kia thả lỏng cảnh giác. Vạn nhất nàng mượn cơ hội để phóng độc gì đó....Sở Phi Dương không dám suy nghĩ tiếp nữa.

“Thư Ảnh, lại đây.” Sở Phi Dương vươn tay về hướng Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh quay đầu lại mặc danh kỳ diệu nhìn hắn một cái, vừa thấy khuôn mặt kia của Sở Phi Dương, đáy lòng lại bỗng dưng nảy lên hoá khí, chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn hắn, rồi lại quay đầu đi không thèm nhìn nữa.

Sở Phi Dương trong lòng phát khổ, đây là được gì vậy a, quá thiếu đạo đức rồi. Đã tới nông nổi mà ngay cả liếc mắt nhìn hắn một cái cũng cảm thấy chán ghét rồi sao?

Nhưng mà hắn không trách Quân Thư Ảnh. Ngay cả hắn trong lòng cũng quanh co luẩn quẩn một cỗ oán khí, ở càng lâu trông chôn này hắn càng thêm nôn nóng, chỉ cảm thấy nhìn cái gì cũng không thuận mắt, nghe thấy dù chỉ là một tiếng động rất nhỏ thôi cũng đã muốn nổi giận.

Quân Thư Ảnh đứng trước bàn đá quay lưng về phía hắn, hai tay hung hăng chống mặt bàn, bả vai phập phồng.

Sở Phi Dương biết y đang cố nhẫn, nhẫn nại để không đem cỗ lửa giận này phát tiết với mình.

Chỉ cần như vậy là đủ rồi, đủ rồi. Sở Phi Dương cảm thấy vui mừng, ngay cả cảm giác nóng nảy sốt ruột này cũng phai nhạt đi chút ít.

Chỉ cần nghĩ đến vài năm trước trên Lăng Nguyệt Sơn vị ma giáo giáo chủ mặt mày âm trầm mắt lạnh nhìn đám thuộc hạ không được việc bị đánh chết, hiện giờ lại vì không để cảm xúc âm u trong lòng phát tiết lung tung với mình mà tự mình nhẫn nại, Sở Phi Dương liền cảm thấy, hết thấy chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Quân Thư Ảnh đang cắn răng chịu đựng cỗ bạo khí trong lòng, bên cạnh khoé mắt đã hiện lên gân xanh. Trong đầu rối rắm phức tạp, cuối cùng đem tất cả lửa gắt, phản bội, thương tổn đều nhớ đến, từng chuyện từng chuyện

cứ như đèn lồng kéo quân mà quay lại. Khi đó, đã từng nghĩ người kia rất ân cần, nhưng khi xảy ra chuyện, những ân cần này dĩ nhiên toàn bộ biến thành tổn thương cùng châm chọc sắc bén, khiến hãn từng vì những việc nhỏ nhặt mà cảm tạ trở nên ngu xuẩn như vậy, không cần đến người khác động thủ, cũng khiến hãn thương tích đầy mình.

Quân Thư Ảnh đáy lòng mơ hồ cảm thấy không ổn, chính là bị oán khí quanh quẩn trong lòng khiến cho không thể lập tức minh bạch tình huống đang xảy ra. Y hiểu rõ, toàn bộ việc này đều không quan hệ gì đến Sở Phi Dương. Y không để đem oán hận chất chứa này phát tiết lên người Sở Phi Dương. Sở Phi Dương cho y so với ánh mặt trời càng sáng ngời cùng ôn nhu, đến ngay cả hồi đầu hãn ngoan hạ sát thủ, hiện tại nghĩ đến cũng không thể xem là thương tổn gì.

Hai cánh tay từ sau lưng ôm lấy y. Quân Thư Ảnh đang cảm thấy bức mình, không đợi y mở miệng nói, không đợi y dùng lực tránh thoát, Sở Phi Dương liền đi đến phía trước y, mang theo tươi cười nói: “Độc dược âm hiểm đến cực điểm này là muốn khiến cho người thân nhất sinh thù ghét với nhau, phản bội nhau. Chúng ta không như ý nguyện của hãn, càng muốn thân thiết cùng kính trọng, người nói được không?!”

Chương 49

Quân Thư Ảnh nhìn vào hai mắt Sở Phi Dương, cảm nhận được sự trấn an của hắn, trong lòng cũng được tìm về một chút bình yên.

“Đây cũng không phải độc được lợi hại gì, chẳng qua là quấy nhiễu lòng người mà thôi.” Quân Thư Ảnh nói: “Chúng ta phải nhanh tìm được cơ quan, rời đi nơi này.” Huyết động bí mật sâu trong mặt đất này sắp làm cho người ta phát điên rồi.

Sở Phi Dương gật gật đầu, không đợi hắn nói gì, Quân Thư Ảnh liền giật ra khỏi hắn, lao đến một góc tường bắt đầu gõ gõ đập đập.

Sở Phi Dương cũng đi sang một bên tỉ mỉ tìm kiếm, dù cơ quan có tinh vi thế nào cũng sẽ luôn có dấu vết để tìm ra được, chỉ cần có kiên nhẫn, phát hiện cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng mà thời khắc này thứ mà hai người khuyết thiếu nhất cũng lại chính là... kiên nhẫn.

Sở Phi Dương mới chỉ nhìn một lát thôi mà đầu đã đầy mồ hôi, cả người khó chịu, căn phòng nhỏ hẹp này tựa hồ càng ngày càng oi bức, khiến người ta bức bối.

Sở Phi Dương đứng thẳng dậy, mở rồi lại kéo kéo áo, quay đầu nhìn Quân Thư Ảnh một cái, phát hiện y vẫn còn đang chăm chú chậm rãi tìm kiếm.

Sở Phi Dương trong lòng thầm bội phục một chút, mở miệng nói: “Thư Ảnh...”

Bá —— một viên gì đó sáng lên thẳng tắp bay về phía hắc, Sở Phi Dương cuống quít tránh ra, chỉ thấy viên dạ minh châu gắn trên tường phía sau hắc nứt ra thành mảnh nhỏ.

“Câm miệng! Tiếp tục đông dài giết người! Người còn ngại chưa đủ phiền sao?” Thanh âm tức giận của Quân Thư Ảnh truyền tới.

Sở Phi Dương nuốt nuốt nước miếng, quay đầu tiếp tục công việc đang dở. Thôi vậy, lúc này vẫn là không nên trêu chọc y.

Sở Phi Dương một bên sờ soạng tìm kiếm trên tường, một bên lắng nghe tiếng “loảng xoảng, răng rắc” thỉnh thoảng truyền đến từ phía sau, mí mắt không khỏi giật giật. Sinh khí như vậy sao? Hắc cũng chỉ là cảm thấy buồn bực mà thôi. Quả nhiên tu vi của Thư Ảnh vẫn là chưa đủ a ——

“Sở Phi Dương” Sở Phi Dương đang suy nghĩ lung tung, lại đột nhiên nghe thấy Quân Thư Ảnh dùng thanh âm cực kỳ phẫn nộ mà hô cả đại danh của hắc ra, xoay người lại đang muốn đáp trả, thì một ấm trà đã bay lại đây.

“Ta gọi người sao người lại không trả lời?! Nhanh lăn lại đây!” Quân Thư Ảnh vẻ mặt không kiên nhẫn tức giận quát.

Sở Phi Dương không dám chậm trễ cuống quít chạy qua. Quân Thư Ảnh dùng chân đá lên mặt tường: “Nơi này có vấn đề!”

“Người phát hiện cơ quan?!” Sở Phi Dương vui vẻ nói, lại trúng một cái liếc chán ghét, khinh thường của Quân Thư Ảnh.

“Đại hiệp ngài có thể đừng nói mấy lời vô nghĩa nữa được không?! Ta không phát hiện thì ta gọi người làm cái gì? Người tay chân lạnh lẽo chút, nhanh kiểm tra đi!” Quân Thư Ảnh sau một trận phát tiết hết lửa giận lên Sở Phi Dương, bực bội thấp giọng “hừ” một tiếng, đi đến bên giường ngọc dùng sức ngồi xuống.

Sở Phi Dương mắt thấy y giống như giám sát ngồi ở chỗ kia trừng mắt với hắn, khẩn trương ngồi xổm xuống bắt đầu làm việc. Kẻ thức thời là trang tuần kiệt, ngày thường đùa giỡn thế nào cũng được, y hiện tại tựa như một quả pháo lúc nào cũng sẵn sàng nổ, tốt nhất vẫn nên cẩn thận mà làm theo ý y.

Sở Phi Dương lấy ngón tay gõ gõ, thanh âm không đúng lắm, phía sau mặt tường hắn là trống không. Hắn ngưng tụ một cỗ nội lực lên tay phải, khéo léo nhẹ nhàng mở vách tường kia ra, vừa thăm dò thử nhìn vào trong, đã có chút thất vọng, nơi này căn bản không có cơ quan gì, chỉ đơn giản là một phòng ngầm mà thôi.

Sở Phi Dương vươn tay lấy ra một quyển sách từ bên trong, thuận tay vỗ một cái, bụi bay tứ tung.

Quân Thư Ảnh cũng hiếu kỳ tiến lại gần xem: “Đây là thứ gì?”

Sở Phi Dương nhìn y một cái: “Người không gặt gồng nữa?!”

Quân Thư Ảnh sửng sốt, nhú mày nghĩ nghĩ, kéo lấy Sở Phi Dương: “Đến trên giường đi.”

“A?!...” Sở Phi Dương lại càng hoảng sợ: “Nơi...nơi này không biết là địa phương nào, chỉ sợ tai vách mạch rừng a...”

Quân Thư Ảnh đoạt lấy sách, kéo Sở Phi Dương đi đến chiếc giường, nghe hắn nói xong mặc danh kỳ diệu nhìn hắn một cái: “Cái gì?!”

Sở Phi Dương còn chưa kịp đáp lời, đã bị Quân Thư Ảnh ấn lên giường, y cũng tự ngồi xuống bên cạnh.

Sở Phi Dương nháy mắt cảm thấy cổ mát mẻ thoải mái như thấm vào ruột gan chảy vào thân thể. Sự nóng nảy bức rứt ban đầu đột nhiên thối lui.

“Khối ngọc thạch này tựa hồ có tác dụng an thần.” Quân Thư Ảnh sờ sờ ván giường dưới thân. “Thật sự là bảo bối nha. Xem ra Giang Tam nói rằng trên đảo này có hi thể trên bảo, cũng không phải không có khả năng.”

Sở Phi Dương còn chưa kịp vì mình hiểu sai ý mà cảm thán, nghe xong lời này liền cười nói: “Người muốn cái giường này, ân, cũng đúng, Tiểu Thạch Đầu và Lân Nhi càng lúc càng lớn, phí tổn chi tiêu chi sợ cũng căng ra.”

Quân Thư Ảnh liếc hắt một cái, “hừ” nói: “Ta làm ma giáo giáo chủ nhiều năm như vậy, người xấu cũng không phải làm không a. Cái khác không nói, hoàn toàn có thể nuôi lớn Tiểu Thạch Đầu cùng Lân Nhi trong phú quý. Tương lai chúng trưởng thành, cũng nhất định là một thân quý khí phiên phiên công tử, tuyệt sẽ không làm mấy cái đại hiệp vớ vẩn quanh năm suốt tháng thô y bố phục, một mình vất vả bôn ba.”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ thở dài: “Người làm người xấu thực sự đáng tự hào sao? Người đừng tổn hại ta nữa đi, nhanh nhìn xem trên sách kia viết gì?”

Quân Thư Ảnh đưa sách cho hắn. Sở Phi Dương vừa mở ra thì thấy, chẳng qua là một ít thơ ca rất bình thường, tình tình ái ái tư tư niệm niệm a, hình như là người nào đó viết thơ tình.

“Trách không được trong gian phòng này có một cỗ tử oán khí a, thì ra là một kẻ si tình.” Sở Phi Dương trêu ghẹo nói.

Quân Thư Ảnh nhú mày tiếp nhận quyển sách cẩn thận lật xem.

“Sao vậy, người thích mấy thứ này?” Sở Phi Dương nhếch cao lông mày hỏi.

Quân Thư Ảnh không thèm để ý tới hắn, chỉ một mực lật từng trang từng trang càng về sau càng nhanh, còn lại vài trang cuối cùng thì chỉ qua

loa nhìn lướt qua, liền khép lại sách giao lại cho Sở Phi Dương.

“Trong quyển sách này mỗi trang đều có một chữ “Giang”.” Quân Thư Ảnh nói: “Không biết cùng Giang Tam có quan hệ gì hay không?”

Sở Phi Dương lại mở ra xem lại một lần nữa, quả nhiên. Một số là viết trong bài thơ, một số lại viết trong góc, mỗi trang đều có.

“Chủ nhân tập thơ này không phải là yêu say đắm cái tên Giang Tam kia đi?” Sở Phi Dương lúc này là thật sự kinh ngạc rồi: “Ta đã nghĩ trăm ngàn lần là Giang Tam nhất định có âm mưu gì đó, chuyện này...cũng quá vượt qua lẽ thường rồi.”

Quân Thư Ảnh trước mắt cũng hiện ra khuôn mặt của Giang Tam, khá tán thành mà gật gật đầu: “Ân, quả rất khó lý giải a.”

“Nhiệm vụ một mình tự tiện xông vào phòng ngủ của người khác, nhưng lại có vẻ không coi mình là khách nhân a.” Một đạo thanh âm đột nhiên không biết từ đâu vang lên.

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh cảnh giác ngẩng đầu nhìn, căn phòng rộng lớn nhìn không sót một thứ gì, ánh sáng dọi mình châu chiếu sáng từng góc, nhưng không thấy có người xuất hiện.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 50

“Người nào?” Sở Phi Dương đứng dậy nhìn nhìn xung quanh, Quân Thư Ảnh đã bình tĩnh đứng sau hẳn.

“Tiểu tử thật không có lễ phép.” Thanh âm kia thanh thúy mượt mà, không phân biệt được là nam hay nữ, lại giống như tiếng châu ngọc va vào nhau, rõ ràng nghe thanh âm vô cùng trẻ trung, lại dường như có phần luống tuổi: “Nơi này ta là chủ, ngươi là khách, làm gì có đạo lý nào mà khách nhân lại đi hỏi chủ nhân là ai?! Ta cũng đang muốn hỏi xem, các ngươi là người nào?! Vì sao lại đi vào nơi này?”

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh nhìn nhau, lại lên tiếng nói: “Tại hạ Thanh Phong Kiếm Phái Sở Phi Dương, đi vào đây quả thực là ngoài ý muốn, không biết các hạ có thể cho chúng ta nhìn mặt, chúng ta tuyệt không có ác ý.”

“Tiểu tử, khẩu khí hào lớn a?!” Thanh âm kia “hừ” một tiếng, nói: “Các ngươi có ác ý hay không, ngươi cho rằng ta quan tâm sao? Ngươi không có ác ý, ta có, hôm nay ta cho dù có muốn hai người các ngươi táng mệnh nơi này, thì ngươi còn có thể như thế nào?”

Quân Thư Ảnh nghe người này nói năng dài dòng khiến y vô cùng không kiên nhẫn, vung tay lên phóng ra mấy đám ngân châm, cắm thẳng trên thạch bích, bức tranh cuốn trên tường cũng bị trạc ra thành mấy lỗ châm nhỏ.

“Úp úp mở mở không dám gặp người, chẳng qua cũng chỉ là bọn chuột nhắt vô danh mà thôi, lá gan không lớn khẩu khí không nhỏ, ta thật muốn xem xem hôm nay người nào chết trước!” Quân Thư Ảnh cả giận nói.

“Đây lại là vị nào?!” Người nọ nghe xong Quân Thư Ảnh hạ nhục, thế nhưng không hề tức giận, chỉ là lạnh lạnh nói. “Tên Sở Phi Dương coi như còn có lễ, tiểu tử này sao lại bừa bãi như vậy, thật là không có giáo dưỡng, cần phải hảo hảo giáo huấn mới được.”

Người này nói rất nhiều, Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh đều là người có nội lực thâm hậu, lúc này đã nhận ra phương vị của người nọ. Bốn bức tường trong phòng này chỉ là sơn thạch bình thường, mặt sau lại có cơ quan, không có khả năng là đặc, hai người nếu đem toàn lực liên thủ, thật không sợ đánh không ra chỗ hở.

Quân Thư Ảnh cùng Sở Phi Dương cùng nhau nhìn về phương hướng kia. Quân Thư Ảnh sắc mặt thâm trầm, muốn nổi giận, lại bị Sở Phi Dương giữ chặt, dùng ánh mắt ra hiệu. Quân Thư Ảnh trừng mắt nhìn hắn một cái, tức giận bất bình tạm thời áp chế lửa giận.

Sở Phi Dương nói: “Tiền bối, chúng ta do kích động cơ quan mới xâm nhập nơi này, thật sự không có ý mạo phạm, nghe tiền bối nói, ngài chắc hẳn là chủ nhân của Kỳ Lân đảo này. Không biết tiền bối có quan hệ gì với Đông Long Các lập nên đảo này ba mươi năm trước không?”

“Người biết Đông Long Các?” Thanh âm kia thâm trầm. “Người là người nào?”

“Gia sư từng là người của Đông Long Các, nguyên là ẩn sĩ, cũng không có tiếng tăm gì trên giang hồ, tục danh Mục Giang Bạch, không biết tiền bối đã từng nghe qua hay chưa?”

“Mục Giang Bạch, hắn.....hắn chưa chết?!” Sau một khoảng yên lặng, thanh âm kia đột nhiên cao hẳn lên, âm cuối thậm chí còn mang theo chút run rẩy.

Sở Phi Dương âm thầm nhẹ nhõm thở ra một hơi. Nghe có vẻ người này cùng sư phụ hắn có chút giao tình, vậy hắn sẽ không đến nỗi phải đánh

đánh giết giết nữa. Nơi này dù sao cũng là sư môn của sư phụ, bất kể là vị sư thúc quái dị đến cực điểm kia, hay là người không muốn lộ diện này, chưa đến vạn bất đắc dĩ, hẳn không muốn cùng bọn họ phát sinh xung đột gì.

Quân Thư Ảnh nhìn thấy Sở Phi Dương quay đầu về phía y cười, tuy rằng trong lòng còn chút bức bối, y lại luôn luôn không phải người có khả năng nhẫn nại, lúc này đương nhiên cũng hiểu được. Trước mặt kẻ lão nhân kia có bao nhiêu ân tình với Sở Phi Dương, Lâm Nhi của y bây giờ vẫn còn ở chỗ lão, coi như là vì Lâm Nhi tôn sư trọng đạo vậy.

Người kia vẫn còn kích động thì thầm gì đó, chỉ là cho dù Sở Phi Dương có dùng hết nội lực tập trung lắng nghe, cũng không nghe ra nội dung cụ thể. Ngẫm lại có lẽ là những oán giận hoặc cảm khái thôi, nên cũng không quan tâm nữa.

Người nọ này giờ không nói gì, Sở Phi Dương cũng không gấp, tiến đến bên tai Quân Thư Ảnh nói thầm mấy chuyện hẳn lo lắng, Quân Thư Ảnh trong lòng trấn tĩnh, cho dù mặt ủ mày chau, cũng chỉ gật đầu đáp trả.

Sở Phi Dương có chút chán ngán, quay đầu nhìn mấy ngân châm dính thẳng tắp trên thạch bích, tâm tư vừa chuyển lại kéo kéo cổ tay áo Quân Thư Ảnh, nhỏ giọng tán gẫu: “Kỳ thật ta đã sớm muốn hỏi, mấy thứ trường châm đoản châm người giấu ở đâu nha? Ta đối với ám khí tuy rằng không tính là tinh thông, nhưng cũng am hiểu chút ít, xiêm y của người ta cũng đã nghiên cứu qua, thật đúng là nghĩ mãi cũng không hiểu nổi mỗi lần người phóng châm là từ chỗ nào mà ra.”

Quân Thư Ảnh giật cổ tay áo, “hừ” một tiếng: “Đây là chỗ tinh diệu trong ám khí của ta, sao có thể tùy tiện để người xem mà hiểu được.”

Sở Phi Dương khẽ cười nói: “Này tốt xấu gì ta cũng được coi như là một nửa sư phụ của người đi, những thứ ta dạy cho người chính là một chút

cũng không có tàng tư a, thế nhưng người lại giấu giếm với ta nha.”

Quân Thư Ảnh né sang một bên không thèm quan tâm đến hân nữa.

Sở Phi Dương lại không chịu bỏ qua lời kéo y, giả bộ trừng mắt nói: “Người tốt cuộc có nói ra cho ta biết không!”

“Không nói!” Quân Thư Ảnh không chút yếu thế quay ra trừng lại.

Ai, trừng đến mức nhân tâm đều nhũn. Sở Phi Dương nhìn khuôn mặt Quân Thư Ảnh, híp hai mắt lại, trong lòng cảm khái.

Bọn họ bên này mờ ám không rõ ràng, người nọ cứ nhiên lên tiếng trách mắng: “Sở Phi Dương người thật sự là đồ đệ của Mục Giang Bạch?! Cử chỉ lỗ mãng như thế, sao có thể có phân hàm dưỡng của hân?! Hay người căn bản là khinh thị ta?”

Không đợi Sở Phi Dương biện giải, người nọ lại hỏi: “Hai người các người, là quan hệ gì? Cứ nhiên có thể không bị “Lưu Hoả” khống chế. Kia chính là mê dược khiến cho thủ túc tự giết lẫn nhau, chưa từng có người nào có thể thoát khỏi công hiệu mê huyễn của nó.”

Quân Thư Ảnh liếc nhìn Sở Phi Dương một cái, khoé miệng trào ra một tia cười lạnh. Vài năm sống chung, Sở Phi Dương đương nhiên hiểu được sự khinh thường của y. Ánh mắt kia căn bản là muốn nói, có loại mê dược ác độc như thế, thì sao có thể là môn phái quang minh chính đại gì?!

Tại sự tình thế này, Sở Phi Dương thật sự cũng không còn lời nào để nói. Người nọ lại còn siêng năng thậm chí pha thêm chút tự hào mà giải thích được lực của “Lưu hoả: “Mặc kệ có thân thiết thế nào, ở chung lâu dài luôn luôn sẽ có lúc nảy sinh hiềm khích, dù chỉ là một việc rất nhỏ, sớm đã được chôn xuống hóa thành mầm mống phản nộ. Chính là ngày thường chuyện ai cũng không nhớ rõ ràng, đến bản thân cũng cảm thấy thân mật khăng khít. “Lưu Hoả” khiến những mầm mống này sinh trưởng mạnh mẽ,

chồng chất mấy oán giận nhỏ bé cũng sẽ biến thành đào thiên hận ý, hận không thể lập tức giết chết đối phương. Cho tới giờ nam nữ si tình chết vì mê dược này sớm đã không thể đếm nổi.”

“Thuốc này do người chế tạo?” Quân Thư Ảnh chen ngang.

“Đúng vậy!”

Quả nhiên là môn phái thiếu đạo đức. Quân Thư Ảnh trong lòng khinh thường oán thầm một câu, nhưng lại không nói ra trước mặt Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương nghĩ tới một việc khác, trong lòng không khỏi có chút nặng nề. Theo như sử phụ ngày thường ngẫu nhiên nhắc đến chuyện Đông Long Các, môn phái này tựa hồ vẫn theo di mệnh của tổ tiên, ẩn cư trên kỳ lân đảo, trăm năm qua chưa từng rời đi. Cho dù võ công của môn phái có xuất thần nhập hoá, môn hạ mỗi người đều võ công cao cường, cũng chưa bao giờ có người chân chính tiến vào võ lâm giang hồ, vì vậy môn phái này trên giang hồ không nhiều người biết đến. Hơn một trăm năm, cũng đủ để môn phái này hưng vượng phồn thịnh, mà nay chỉ còn lại cảnh tượng đổ nát, vô cùng thê lương.

Đã như vậy, theo như lời người này nói, người bị “Lưu Hoả” mê hoặc mà tự giết nhau...

Không đợi Sở Phi Dương tiếp tục suy nghĩ sâu hơn, Quân Thư Ảnh đã không kiên nhẫn mở miệng: “Lời vô nghĩa cũng nói xong rồi, ta mặc kệ người là ai của môn phái nào, hiện tại người chỉ cần nói một câu: người muốn thả chúng ta ra ngoài, hay muốn để chúng ta tự mình ra ngoài?!”

“Các người có quan hệ gì?” Thanh âm kia lại hỏi một đằng trả lời một nẻo, một lần nữa quẩn lấy vấn đề này, trong giọng điệu lại mang theo nhẹ nhẽu chút u oán không rõ.

Sở Phi Dương ngăn lại Quân Thư Ảnh đang muốn phát hoả, ý bảo y tỉnh tâm, đừng bị dục lực ảnh hưởng.

“Là huynh đệ sao?” Thanh âm kia tiếp tục nói.

“Phu thê.” Sở Phi Dương mặt không chút thay đổi trả lời, Quân Thư Ảnh quay đầu nhìn hẩn một cái, vẻ mặt cơ hồ là ngạc nhiên, nhưng cũng không thấy tức giận gì. Sở Phi Dương nhẹ thở ra một hơi, hơi hơi yên lòng.

“Không có khả năng, đồ đệ của Mục Giang Bạch, sao có thể cùng nam nhân là phu thê?!” thanh âm kia đột nhiên thê lương lên.

“Thiên chân vạn xác.” Sở Phi Dương tiếp tục nói, “Tiền bối, người và gia sư tựa hồ có chút sâu xa, cho nên ta cũng không muốn khó xử người. Người nếu tin tưởng phẩm hạnh của gia sư, cũng thỉnh tin tưởng lời ta nói, chúng ta không có ác ý. Người muốn biết điều gì, ta nhất định sẽ bẩm báo hết sức chi tiết. Nhưng sau khi hỏi xong, người phải thả cho chúng ta rời đi.”

“Các người quả thật là phu thê?”

“Đúng vậy.” Sở Phi Dương có chút vô lực trả lời.

“Mục Giang Bạch...có thành thân hay không? Có con cái hay chưa?” Người nọ lại đột ngột nhảy đến một vấn đề chẳng liên quan gì, trong thanh âm mang theo nhè nhẹ chút hoài niệm, quyến luyến còn có một chút sầu não.

Sở Phi Dương nghĩ nghĩ đáp: “Sư phụ chưa bao giờ hôn thú, người chỉ có mấy đồ đệ, không có con cái.”

“Hai người các người, ai là phu, ai là thê?”

Sở Phi Dương nheo mắt, hắn không đoán ra ý tưởng của người nọ, chỉ là cảm thấy người đó không có địch ý, hơn nữa từ sau khi người đó biết sự phụ của mình là ai. Hắn tận lực không muốn cùng người này đại khai sát giới, cho nên tuy rằng mấy vấn đề này cực kì hoàng đường, Sở Phi Dương vẫn như cũ nguyện ý tận lực trả lời.

Chính là vấn đề này khiến mình....

Quân Thư Ảnh giành nói trước, sang thanh nói: “Có quan hệ gì với người đâu?”

Người nọ dừng một chút, cư nhiên ha hả cười: “Sở Phi Dương, người là phu, y là thê, ta không có nói sai chữ. Đồ đệ của Mục Giang Bạch, đương nhiên phải là phu.”

Sở Phi Dương liếc nhìn Quân Thư Ảnh một cái, chỉ thấy sắc mặt y đen như đáy nồi, lại thêm nghiêng răng nghiêng lợi vẻ mặt phản nộ, lập tức quyết định vấn đề này, vẫn cẩn thận mở miệng là tuyệt vời nhất.

“Tiểu tử, người thật hảo phúc khí, có thể được người yêu sủng như thế. Ngay cả uy lực của “Lưu Hoả” cũng đều vô pháp tác dụng đến hắn.” Người nọ tiếp tục cảm thán, cảm xúc phập phồng bất định tựa hồ lúc này đã hạ xuống một chút.

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh sắc mặt càng ngày càng khó coi, cực kỳ sáng suốt quyết định mở miệng cắt ngang lời vị không biết gọi là gì này.

“Tiền bối, nên hỏi đều đã hỏi, có thể cho đi chưa?!”

“Người là đồ đệ của Mục Giang Bạch, ta sao có thể khó xử người.” Thanh âm kia thờ dài.

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy một tiếng thạch bích chuyển động. Trên vách tường nguyên bản trống không lộ ra một động khẩu tối đen.

Sở Phi Dương liền ôm quyền: “Đa tạ tiền bối. Đợi sau khi chúng ta giải quyết xong chuyện phải làm, nhất định sẽ nhanh chóng ly khai, tuyệt không tự ý động đến một cọng cỏ trên đảo.”

“Không hề gì, trên đảo này, đã sớm bị huỷ không còn chữa lại gì, thứ còn lại, cũng chỉ là những thứ kẻ khác bỏ qua, tùy các người muốn làm gì thì làm.” Người nọ phát ra một đạo thở dài, rồi sau đó không còn tiếng động.

Sở Phi Dương kéo Quân Thư Ảnh đi đến động khẩu: “Đi thôi.”

Hai người đi qua một đoạn đường đá hẹp dài, uốn lượn, không qua bao lâu, liền nhìn thấy một tia sáng xuất hiện phía trước, hai người theo cửa ra đi tới. Quay đầu nhìn lại, mới phát hiện kia bất quá chỉ là một đường hầm trên vách đá.

Trời cao mây xa, trên đỉnh đầu chính là huyền nhai vạn trượng. Bốn phía cỏ dại mọc thành bụi, lúc này đều đã khô héo.

“Nơi này là đáy nhai.” Quân Thư Ảnh ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, mặt ủ mày nhăn nói: “Huyền nhai này dựng đứng a, chỉ sợ khó leo lên.”

Sở Phi Dương sau khi đi ra lập tức thở ra một ngụm trọc khí, tâm thần bị “Lưu Hoả” kia nhiễu loạn đã bình tĩnh trở lại, chỉ cảm thấy tâm linh thư thái, một thân sảng khoái.

Hắn nghe xong lời Quân Thư Ảnh nói, lại lần nữa kéo tay Quân Thư Ảnh, néo néo lòng bàn tay y, cười nói: “Leo cái gì mà leo, thành thành thật thật mà dùng hai cái chân đi thôi.”

Dưới nhai nguy hiểm yên tĩnh tiêu điều, trong gió lạnh giữa đám cỏ khô xào xạc run rẩy, hai người kề vai mà đi, càng lúc càng xa. Sự yên lặng giờ khắc này, giống như đi tới vĩnh hằng.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Trên một vách đá thâm thấp, bằng phẳng, mấy bụi cỏ dại đang đung đưa đón gió, cách đó không xa có thể nghe thấy tiếng nước chảy va vào đá ngầm.

Không bao lâu sau, chỉ thấy hai bóng dáng một trước một sau từ dưới thạch bích bay lên, tay áo phiêu phiêu, trên nền hải thiên nhất sắc, tựa như trích tiên hạ phàm.

Sở Phi Dương nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, xoay người, liền nhìn thấy Quân Thư Ảnh đã theo kịp phía sau, gió biển khiến tóc cùng góc áo y bay phấp phới, cả người toát lên tư thái đường hoàng tiêu sái. Sở Phi Dương khẽ nheo lại hai mắt.

Quân Thư Ảnh chân phải điểm xuống đất, lại tiến về phía trước thêm hai bước nữa mới dừng hẳn lại, vừa vặn ở ngay trước mặt Sở Phi Dương, Sở Phi Dương cười với y. Quân Thư Ảnh lại nhớ tới vừa rồi Sở Phi Dương tiếp đất gọn gàng mà dứt khoát không một động tác thừa, trái ngược hẳn với hiện trạng của mình, trong lòng có điểm không vui. Võ công không bằng Sở Phi Dương luôn luôn là nỗi đau trong lòng Quân Thư Ảnh. Y đang buồn bực, lại còn nhìn thấy nụ cười sáng lạn trên khuôn mặt tuần tú kia của Sở Phi Dương tâm tình lại càng thêm khó chịu.

Sở Phi Dương mặc danh kỳ diệu bị trúng một cái trừng mắt của y, nghĩ đi nghĩ lại, thật sự không tài nào nghĩ ra mình đã đắc tội gì với người ta.

Quân Thư Ảnh “hừ” một tiếng, lập tức lướt qua Sở Phi Dương tiến thẳng lên phía trước.

Sở Phi Dương buông tha cho việc tự xem xét bản thân, bước nhanh vài bước đuổi kịp. Không dám tiếp tục trêu chọc y, yên lặng cùng y sóng vai mà đi, không biết suy nghĩ gì.

Quân Thư Ảnh vài lần liếc mắt đánh giá Sở Phi Dương, trong bụng đem người ta từ đầu đến chân bêu rếu n lần. Vừa tự đại, vừa thô tục, lại chẳng lịch sự, đạo mạo án nhiên, bên ngoài tô vàng nạm ngọc!

Bất quá dù có tiếp tục hạ thấp Sở Phi Dương, trong lòng Quân Thư Ảnh cũng không thể không thừa nhận, võ công của Sở Phi Dương so với mình cao hơn không ít. Vô luận y có chăm chỉ cố gắng thế nào, mỗi lần nghĩ có thể cùng Sở Phi Dương sóng vai, thì lại phát hiện vẫn còn kém một chút.

Nếu kém xa quá nhiều thì cũng chẳng nói làm gì, nếu vốn không phải cùng một cấp độ, thì ngay cả tâm tư so sánh cũng chẳng có. Thế nhưng đây chỉ là kém có một chút! Quân Thư Ảnh quả thực chỉ muốn cắn cho hằn một nhát, vừa đổ kị lại không cam lòng, Sở Phi Dương đáng ghét.

“Nghĩ cái gì vậy, tiếng nguyền rủa thật lớn a.” Thanh âm Sở Phi Dương khiến Quân Thư Ảnh đang trầm mê trong sự đổ kị giật mình, tay cũng bị cầm lên.

Quân Thư Ảnh không vùng ra. Thấy bàn tay nắm mình có chút thô ráp, ngoài vết chai do luyện kiếm nhiều năm, còn vì phải làm việc nhà nữa.

Trái lại với tay của mình, tuy rằng vết chai khổ luyện binh khí thời niên thiếu vẫn còn, nhưng bởi vì mấy năm gần đây chưa từng động đến kiếm, mà chủ yếu là dùng ám khí, vết chai này từ lâu đã mờ đi. Mười ngón tay của y lại còn không động đến nước, mỗi ngày đều được người ta hầu hạ đến nơi đến chốn, hai bàn tay đang nắm nhau, khác biệt quả thật rõ ràng.

Cuối cùng trong lòng Quân Thư Ảnh cũng tìm ra một chút an ủi.

“Hừ,võ công thiên hạ đệ nhất thì sao chứ, về nhà vẫn phải nấu cơm giặt giũ.”

Sở Phi Dương nghe thấy lời nói đủ châm chọc của y, lại nhận được một cái nhìn khinh thường, cuối cùng cũng hiểu được vị này vừa rồi rồi rắm cái gì.

Hắn dở khóc dở cười nhìn Quân Thư Ảnh: “Người muốn lấy việc này để tự an ủi a. Bỏ đi, bỏ đi, Sở đại hiệp ta võ công thiên hạ đệ nhất, không thềm so đo với tiểu hà mễ nhà người*(hà mễ: con tôm).”

Tiểu hà mễ lại không tức giận với chiêu khích tướng của hắn, bình tĩnh để Sở Phi Dương nắm tay y dẫn đi.

Hai người trở lại chỗ vừa bị rơi vào cơ quan, nơi này đã khôi phục lại nguyên trạng, trừ bỏ lá rụng không còn lại thứ gì, hoàn toàn là mặt đất bằng phẳng, không nhìn ra tí tẹo dấu vết có cơ quan nào.

Sắc trời lúc này đã tối đen, ánh sao lấp lánh trên bầu trời như thấp sáng cho toàn bộ Kỳ Lân đảo, gió biển mang theo hơi ẩm vẫn không biết mệt mỏi mà quét qua.

Sở Phi Dương ngồi xổm xuống nhìn dấu chân hỗn loạn trên mặt đất, nhíu mày.

“Bọn họ đã xảy ra chuyện.” Quân Thư Ảnh đứng bên cạnh Sở Phi Dương.

“Sao người biết?” Sở Phi Dương có chút nghi hoặc.

Quân Thư Ảnh nói: “Nếu bọn họ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hiện tại nhất định vẫn đang tìm chúng ta, nếu bọn họ theo cơ quan khi đó đi xuống, thì giờ động khẩu đã đóng, bọn họ sẽ bị nhốt bên trong. Mọi người không phải ai cũng giống Sở đại hiệp người, tới cô đảo này còn có thể nhận

thức được mấy vị sư thúc sư bá. Bọn họ có thể không được may mắn như chúng ta thoát ra được. Nếu bọn họ không đi xuống, dựa theo tính cách của Sở Phi Dương, trước khi tìm được hai người chúng ta, cậu ta nhất định sẽ không đóng cơ quan này lại.”

Sở Phi Dương nghe xong, tuy rằng biết Quân Thư Ảnh nói có lý, nhưng trong lòng vẫn có chút vị đắng chua: “Người thật hiểu rõ tiểu tử kia a.”

Quân Thư Ảnh mỉm cười, tâm tình có vẻ tốt lắm: “Nếu đổi thành vị Phình Đình cô nương kia cũng giống thế thôi.”

“Khụ, có lẽ cơ quan này tự đóng lại, chưa thể chắc chắn gì được, chúng ta thử lên phía trước tìm bọn họ xem sao.”

Quân Thư Ảnh gật đầu, Sở Phi Dương nhìn quanh bốn phía, tìm một nơi dễ thấy dùng kiếm khắc lên ký hiệu.

.....

Nhưng đã qua ba ngày liên tiếp, Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh đều không tìm được tung tích ba người kia.

“Là do ta sơ suất.” Sở Phi Dương có chút lo lắng. “Biết rõ Giang Tam có vấn đề, nhưng lại không báo để cho Vân Phi và Phình Đình cẩn thận đề phòng.”

“Người đừng xem thường bọn họ. Một người là đại đệ tử phái Thiên Sơn, người còn lại là môn chủ Chân Thủy Môn, người thực coi bọn họ là hài nhi ba tuổi cái gì cũng không biết sao. Bọn họ chỉ ở trước mặt lão nhân người mới giả vờ khờ dại phần vô tri thôi.” Quân Thư Ảnh vỗ vỗ bả vai Sở Phi Dương.

“Được rồi, ta sẽ coi như người đang an ủi ta.”

Sau một lúc lại nhin không được hỏi: “Thư Ảnh, người thực cảm thấy ta đã già rồi sao?”

Quân Thư Ảnh giống như bị sắc nước miếng, liếc nhìn Sở Phi Dương một cái, tựa hồ nghĩ đến cái gì, trên mặt phỉm hồng, rồi sau đó lại trắng bệch: “Không già, người một chút cũng không già, người như vậy là được rồi....”

Sở Phi Dương còn chưa đủ khả năng để từ sắc mặt hồng hồng trắng trắng của Quân Thư Ảnh đoán được y suy nghĩ cái gì, mỉm cười tựa hồ rất vừa lòng với đáp án này. Hẳn nếu biết Quân Thư Ảnh nghĩ đến việc không đứng đắn gì, thì câu “Người như vậy là được rồi” có lẽ sẽ càng khiến hân cảm thấy mỹ mãn.

Hai người nghỉ ngơi một lát, rồi lại bắt đầu men theo con đường nhỏ mọc đầy cỏ dại tiếp tục tìm kiếm.

Sở Phi Dương từng nghiên cứu tấm bản đồ vài lần, hòn đảo này nói lớn không lớn mà nói nhỏ cũng chẳng nhỏ, muốn tìm được ba người cũng không phải là việc dễ dàng. Hẳn liền đơn giản dẫn Quân Thư Ảnh cùng nhau đến nơi giấu bảo vật, dọc theo đường đi lại lưu tâm tìm kiếm tung tích ba người.

Mục đích của Giang Tam là chính là nơi đó. Mặc kệ nơi đó giấu bảo vật, hay là thứ gì khác, cuối cùng hẳn ở chỗ ấy sẽ tìm được gã.

“Thư Ảnh ở kia có vài toà viện tử, chúng ta đi qua đó xem một chút.” Hai người vẫn men theo đường lớn đi, Sở Phi Dương nhìn thấy phía bắc có một viện lạc bỏ hoang, nhìn cách bố trí có lẽ là phòng ngủ trước kia của chúng đệ tử Đông Long Các. Ba tòa đại viện phân bố xen kẽ trên địa hình nhấp nhô kia, dựa theo địa hình dốc mà xây lên, thật sự là khéo léo.

Đi xuyên qua đường nhỏ bị cỏ dại um tùm che kín giữa ba viện, cũng may hai người khinh công tốt, nên chỉ cần một nén hương đã đến được phụ

cận.

Bức tường cao cao chưa đổ sụp, nhưng đã cực kỳ cũ nát, trên cổng treo bức hoành phi nghiêng nghiêng vẹo vẹo, lại thò ra mấy bụi cỏ, vài con côn trùng nho nhỏ chộn rộn chung quanh.

“Chỗ này lúc trước có lẽ cũng là một nơi phồn hoa náo nhiệt, vậy mà mới chỉ qua có vài thập niên thôi mà đã hoang vu thế này.” Sở Phi Dương cảm khái nói.

“Nơi này cỏ cây um tùm, côn trùng hoành hành, có chỗ nào hoang vu. Đã không có hơi thở người sống, đương nhiên sẽ có vật sống khác tàn phá bừa bãi. Cuộc sống vốn là như thế, chưa đến nói đến hoang vu hay không hoang vu.”

“Đạo lý của người càng ngày càng nhiều a, ta nói không lại người.” Sở Phi Dương nhướn mày, cũng thu hồi lại tâm tình thương xuân thu buồn hồi nãy. Cùng Quân Thư Ảnh tiến vào đại môn.

Đi qua vài đoạn thềm đá, chuyển đến một bên, cảnh vật trước mắt liền như bừng sáng lên. Hàng dài phòng ở trùng trùng điệp điệp sắp thành hai bên, kéo dài ra xa tít tắp, ở giữa là một mảnh đất trống rộng lớn, vừa nhìn đã cảm thấy vô cùng khí thế.

Nhưng lúc này đây Sở Phi Dương cũng chưa kịp sinh ra cảm xúc gì, bởi vì trên mặt đất thấy rõ có rất nhiều vết máu. Mặc dù đã đọng lại thành màu đen, nhưng vẫn có thể nhìn ra, mới lưu lại nhiều nhất là hai ngày.

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh liếc nhìn nhau, rất ăn ý không phát ra tiếng động, cùng nhau lần theo vết máu rơi trên mặt đất đi về phía trước.

Vết máu đứt quãng kéo dài đến phía trước, đến phía sau đã không còn dấu vết, nhưng những bụi cỏ bị giẫm lên vẫn còn tiếp tục.

Hai bên khu đất trống là một loạt phòng ở có hình thức giống nhau vây quanh, nếu chỗ đó là nơi ở của chúng đệ tử, thì khoảng đất trống này hẳn là nơi luyện công. Ngay trước mặt hai người, là một phòng ở có kiến trúc đồ sộ rộng rãi hơn hẳn các phòng khác. Cánh cửa của đại môn cao cao kia đã sớm rơi trên mặt đất, phủ đầy tro bụi.

Sở Phi Dương đi vào trước. Ánh sáng trong phòng cực ít ỏi, đối diện đại môn cung phụng một pho thần tượng kim thân (tượng thần bằng vàng), lúc này đã đổ sụp trên đất, cũng không biết là vị thần nào.

Hai người một trái một phải vòng qua cái bàn thờ kia, lại nghe Quân Thư Ảnh gọi một tiếng: “Phi Dương!..”

Sở Phi Dương vội vàng chạy qua, thì thấy Quân Thư Ảnh đang ngồi xổm trên mặt đất nhìn một đoạn bạch cốt. Sở Phi Dương cũng ngồi xuống bên cạnh, lông mày nhăn tít lại.

“Không phải xương cốt của dã thú, là xương đùi của người.” Quân Thư Ảnh nói, quay đầu nhìn thấy sắc mặt nghiêm túc của Sở Phi Dương, lại nói: “Người không cần lo lắng, thứ này vừa thấy đã biết là lâu năm rồi, mấy người kia dù có chết, cũng chưa thể thành thể này được.” Nói xong còn lấy ngón tay chỉ chỉ xương cốt trên mặt đất.

Sở Phi Dương gật gật đầu, ngược lại lại vô lực thở dài: “Biện pháp an ủi của người cũng quá độc đáo đi. Nếu đổi lại là người khác nếu bị an ủi như thế vài lần, dù không có việc gì cũng thành có việc.”

Quân Thư Ảnh bĩu môi, vẫn chưa lên tiếng, Sở Phi Dương trái lại nhìn đã hiểu, lại cười nói: “Đúng, nếu là người khác, Quân đại công tử của chúng ta cũng chẳng hứng thú đi lo nghĩ tâm tư an ủi hẳn.”

Hai người vừa mới nói mấy câu, đột nhiên nghe thấy trong góc phòng truyền đến một tiếng động khẽ.

Quân Thư Ảnh đứng lên, ba trường châm vô thanh vô tức kẹp giữa ngón tay, lại nhìn về phía Sở Phi Dương, ra hiệu cho hần lùi lại hai bước.

Sở Phi Dương đi đến góc phòng tối tăm kia, cước bộ nhẹ nhàng chạm đất không gây ra tiếng động nào.

Âm thanh kia lại phát ra, lúc này đây lại vang liên tục vài lần, tựa hồ như có người lấy thứ gì đó gõ vách tường.

Sở Phi Dương suy nghĩ một lát, vài bước đi đến bên vách tường kia ngồi xổm xuống lấy tay gõ gõ, thanh âm bên kia lại vang lên càng cấp bách hơn, làm như đáp lại.

Quân Thư Ảnh cũng đi qua đó, thu hồi ám khí.

“Sau bức tường này có người.” Sở Phi Dương mở năm ngón tay dè lên vách tường kia, Quân Thư Ảnh thì đi xung quanh tìm cơ quan, Sở Phi Dương lại nói: “Không cần tìm nữa.” lại hướng về người sau bức tường kia nói: “Người né sang bên cạnh, ta sẽ đánh vỡ bức tường này.”

Sau một lúc lại nói: “Tránh ra chưa? Nếu được rồi thì hãy gõ hai tiếng vào vách tường.”

Hai tiếng gõ mỏng manh truyền ra, Sở Phi Dương đứng dậy cách vách tường hai bước, vận nội lực, một trường đánh về phía vách tường rắn chắc kia.

Hần không dùng lực quá lớn, chỉ đủ để tạo ra một khe cho một người cao lớn có thể lách qua. Hai người còn chưa đi vào, một bóng người nghiêng ngả lão đảo từ sau bức tường ngã ra, Sở Phi Dương cuống quýt tiến lên tiếp được.

“Vân Phi!” Sở Phi Dương đẩy tóc trước mặt người nọ ra, người mà toàn thân nhếch nhác này thế nhưng lại chính là Sở Vân Phi.

Trên đùi Sở Vân Phi được băng bó cầu thả bằng băng vải, một ít vết máu thấm ra, nhiễm đỏ cả xiêm y của cậu.

Nhân lúc Sở Phi Dương kiểm tra miệng vết thương của Sở Vân Phi, Quân Thư Ảnh dựa theo khe hở trên vách tường liếc vào bên trong. Phía sau vách tường hoá ra lại là một dãy đạo (hành lang) rất dài, kéo dài tận về hắc ám phía xa xa.

Khiến Quân Thư Ảnh kinh hãi không phải là cơ quan này, mà là bên trong dãy đạo chất đồng tầng tầng lớp lớp bạch cốt, quả thực làm cho hành lang kia vốn không được tính là rộng lớn lại càng thêm chật chội. Quần áo bên trên bạch cốt vẫn có thể nhìn ra chút hình dáng, đều là một kiểu giống nhau. Mấy bộ xương khô tứ thế vắn vẹo cũng kéo dài dọc theo dãy đạo, không biết tại nơi tối tăm không nhìn thấy kia còn nhiều ít thế nào.

“Phi Dương.” Quân Thư Ảnh cau mày gọi Sở Phi Dương đến xem.

Sở Phi Dương đứng phía sau y, cũng yên lặng một lát. Quân Thư Ảnh chỉ có thể cảm thấy tiếng thở gấp phía sau mình.

“Quên đi, chúng ta rời khỏi nơi này trước đã.” Sở Phi Dương vỗ vỗ bả vai Quân Thư Ảnh lên tiếng, xoay người cổng Sở Vân Phi đã hôn mê bất tỉnh, chờ Quân Thư Ảnh rồi cùng nhau đi ra bên ngoài.

Dọc theo cả đoạn đường đi hai người không nói câu nào. Quân Thư Ảnh không biết trong lòng Sở Phi Dương lúc này đang nghĩ gì. Nơi này dù gì cũng là sư môn của đại sư phụ hắn. Lão nhân từ ái kia luôn luôn được Sở Phi Dương tôn kính, lại thân như cha con, chứng kiến thảm cảnh vừa rồi, trong lòng chắc hẳn không dễ chịu.

Không phải Quân Thư Ảnh nhiều chuyện. Các đệ tử trên đảo này, y vốn nghĩ sau khi môn phái bị sụp đổ, bọn họ đều phần ai người nấy đi, nhưng

không ngờ đến hoá ra toàn bộ đều bị lưu lại bên trong dững đạo phía sau bức tường kia.

Có lẽ không chỉ ở nơi đó. Từ khi đặt chân lên hòn đảo này y phát hiện cơ quan trên đảo nhiều như thế, phía sau từng cơ quan đều là không gian hắc ám. Có lẽ tại những nơi mà bọn họ không nhìn thấy, có lẽ càng nhiều oan hồn uống mạng.

Nơi này nhất định là đã từng phát sinh qua tranh đấu. Một đám người mang trong mình tuyệt thế võ công. Vậy thì tranh đấu này có thể tưởng tượng có bao nhiêu quyết liệt cùng tàn khốc. Vì sao Mục Giang Bạch lại có thể toàn thân trở ra? Rốt cuộc lão ta đã làm gì?

Tưởng tượng đến việc Sở Lâm vẫn còn đang ở chỗ lão, đột nhiên trong lòng Quân Thư Ảnh cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Một bàn tay giữ chặt lấy y, Quân Thư Ảnh phục hồi lại tinh thần, nhìn ánh mắt thân thiết của Sở Phi Dương.

“Thư Ảnh, đừng lo lắng đại sư phụ tuyệt đối không phải ác nhân.” Sở Phi Dương nói.

Quân Thư Ảnh cũng quay lại nắm tay Sở Phi Dương, gật gật đầu.

Hai người tìm được một sơn động khô ráo. Sở Phi Dương đặt Sở Vân Phi lên mặt đất, lại kiểm tra mạch đập của cậu, thở ra một hơi nói: “Cậu ta không có việc gì. Chỉ bị thương trên đùi, miệng vết thương cũng không còn gì đáng ngại.”

Quân Thư Ảnh dựa vào vách động ngồi xuống, đối với việc này cũng chẳng mấy quan tâm.

“Còn lo lắng gì sao?” Sở Phi Dương ngồi xuống cạnh y.

“Lân nhi còn nhỏ như thế đã xa gia đình, ta đột nhiên cảm thấy...”
Quân Thư Ảnh có chút suy sụp đáp.

“Đó là lựa chọn của Lĩnh nhi. Lĩnh tử có chí khí, người nên cao hứng mới đúng a, không phải người vẫn muốn có một hảo lĩnh tử có thể nhất thống giang hồ sao?” Sở Phi Dương ôm lấy y, khẽ cười trấn an.

“Nhưng mà nó vẫn còn nhỏ như vậy.” Quân Thư Ảnh nghĩ đến bộ dạng nhuyễn nhuyễn tiểu tiểu lúc Lĩnh nhi bị ôm đi, trong lòng liền ức chế không được mà cảm thấy....đau nhói.

“Ta...ta rất nhớ Lĩnh nhi.” Khó có được lúc Quân Thư Ảnh tỏ ra yếu đuối trước mặt Sở Phi Dương, một bàn tay y vòng qua ôm lấy cổ Sở Phi Dương, dán mặt vào cần cổ của hắn. “Ta thấy hối hận. Gì mà thiên hạ đệ nhất, gì mà nhất thống giang hồ, Lĩnh nhi căn bản không cần. Nó hẳn là phải được hảo hảo mà dưỡng trong nhà, được chúng ta chăm sóc.” Còn có một chút lo lắng y không nói lên lời, môn phái quý đệ này, rồi cả lão nhân thần bí kia....

“Lĩnh nhi có lẽ không cần những thứ này, nhưng mà hài tử quan tâm người a. Hài tử là cốt nhục của người, tâm huyết của người. Người muốn nó trở nên nổi bật, nó có thể vì người mà làm thiên hạ đệ nhất.” Sở Phi Dương hôn hôn lên đỉnh đầu Quân Thư Ảnh, ôn nhu an ủi.

Sở Vân Phi nằm ở một bên lúc này phát ra một tiếng rên rỉ, chậm rãi tỉnh lại.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 52

“Vân Phi, đệ tỉnh rồi.” Sở Phi Dương đi đến bên cạnh Sở Vân Phi, ấn cậu đang muốn ngồi dậy nằm xuống.

“Nội lực của đệ tổn hao quá nhiều, lại mất nhiều máu, hiện tại rất hư nhược. Cứ nằm yên là được rồi.”

“Sở đại ca...” Sở Vân Phi giật giật đôi môi khô khốc, thanh âm khàn khàn đứt quãng, cơ hồ không phát ra tiếng nổi.

Quân Thư Ảnh đến bên cạnh Sở Phi Dương, đưa cho hắn một bình nước. Sở Phi Dương tiếp nhận, đưa tới trước mặt Sở Vân Phi. Sở Vân Phi một thân đau nhức, chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, ngay cả nâng tay lên cũng cảm thấy khó khăn, chỉ có thể há miệng uống nước do Sở Phi Dương rót cho.

Tiếng nói sau khi được nước thanh cổ họng, cuối cùng cũng không còn khàn khàn như nãy, Sở Vân Phi nằm trên mặt đất, giữ chặt lấy tay Sở Phi Dương, ai thiết nói: “Sở đại ca, Giang Tam gã, gã....quả nhiên không phải người tốt! Huynh nhanh đi cứu Phinh Đình cô nương, đệ sợ nàng xảy ra chuyện.”

Phinh Đình?! Sở Phi Dương nhíu nhíu mày. Chuyện này có quan hệ gì với nàng? Giang Tam không quản ngàn dặm xa xôi đến hòn đảo này, suy cho cùng không thể đơn giản chỉ vì muốn bắt Chân Thủy Môn môn chủ như vậy chứ.

“Người từ từ nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Quân Thư Ảnh đứng phía sau Sở Phi Dương, mặt không chút thay đổi mở miệng nói.

Sở Vân Phi nhìn y, rồi lại nhanh chóng dời đi tầm mắt, rõ ràng không dám cùng y đối diện.

Vừa rồi trước khi tỉnh lại, cậu mơ mơ màng màng nghe thấy Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh nói chuyện. Cậu vẫn tưởng Sở Phi Dương có thể nhi rồi mà lại còn đi trêu trọc Quân Thư Ảnh, cũng vẫn bởi vì những điều này mà cậu vì Quân Thư Ảnh bất bình. Chính là vừa rồi khi nghe hai người bọn họ nói, tựa hồ hài tử kia cùng Quân Thư Ảnh có quan hệ gần bó hơn.

Cốt nhục của Quân đại ca, tâm huyết của Quân đại ca...khó có thể nào đây là hài tử của Quân đại ca cùng nương tử hạ sinh.

Sở Vân Phi tiếp tục nghĩ ngợi, rõ ràng không thể nào tưởng tượng nổi cảnh Quân Thư Ảnh cùng nữ nhân tương thân tương ái, hoặc là tương kính như tân*(tôn trọng lẫn nhau)...càng miễn bàn đến việc sinh hạ hai nhi tử....

Tuy rằng suy nghĩ hàng nghìn hàng vạn, ý tưởng hỗn loạn này cũng chỉ là trong tâm niệm, Sở Vân Phi lập tức thu liễm tâm thần, thuật lại sự việc với Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh.

Thì ra sau khi Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh rơi xuống cơ quan, Sở Vân Phi quả nhiên như lời nói của Quân Thư Ảnh, cố ý mở cơ quan kia ra. Giang Tam lại nói, huyết động này sâu không thấy đáy, Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh cho dù không có việc gì, cũng không thể theo đường cũ trở về, để tránh bị người khác phát hiện vẫn nên để cơ quan phục hồi như cũ. Phình Đình quá sốt ruột, lúc ấy đã động thủ với Giang Tam. Sở Vân Phi kiệt lực khuyên can, mới trấn an được hai người. Cuối cùng Giang Tam lui một bước, đồng ý không cần đóng lại cơ quan, lại nói chính mình đã nghiên cứu bản đồ nhiều lần, đối với địa thế của hòn đảo này quen thuộc vô cùng, liền dẫn hai người tiếp tục tiến lên phía trước, nói là đi tìm hai người Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh.

Kinh nghiệm giang hồ của Sở Vân Phi không nhiều lắm, Phinh Đình tốt xấu gì cũng là Chân Thủy Môn môn chủ. Nàng không tin Giang Tam, liền trộm đi tìm Sở Vân Phi, thương lượng phải rời khỏi Giang Tam, hai người một mình hành động. Sở Vân Phi lúc đầu có chút do dự, mấy ngày qua ở chung, khiến cậu cảm thấy Giang Tam tuy có mục đích, nhưng không có ác ý với bọn họ. Nhưng mà thấy gã dọc đường vội vã đi, không một chút chần chờ, không giống như đi tìm hai người rơi xuống không rõ, mà ngược lại là một phương hướng rõ ràng phía trước.

Tận đến lúc Giang Tam dẫn hai người lệch hướng khỏi đại lộ, đến một viện tử bỏ hoang của môn hạ đệ tử Đông Long Các, nói là ở nơi này có thể sẽ tìm thấy Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh, Sở Vân Phi nhìn gã bộ dạng khả nghi vội vã tìm kiếm đồ vật gì đó, cuối cùng đồng ý kế hoạch của Phinh Đình. Phinh Đình muốn dùng được mê đảo Giang Tam, lấy trộm bản đồ. Nhưng không nghĩ đến, sau khi Giang Tam bị mê đảo lại đột nhiên hung bạo lên, vốn không hề có võ công đột nhiên nội lực đại trưởng, Sở Vân Phi và Phinh Đình cùng hợp lực, đều không thể động gã mấy may chút nào.

Cuối cùng Giang Tam đã thương Sở Vân Phi, ném cậu vào dũng đạo phía sau bức tường. Trước khi cơ quan đóng lại, Sở Vân Phi chỉ nhìn thấy Giang Tam khiêng Phinh Đình bị thương đến hôn mê đi ra ngoài.

“Đệ thử giải khai cơ quan, nhưng vì bị thương quá nặng, nên hoàn toàn không có cách nào. Đệ lại đi sâu vào bên trong dũng đạo, xem xem còn có đường nào khác hay không.” Trong ánh mắt Sở Vân Phi lộ ra một tia sợ hãi, đó là cảnh tượng cực kỳ tuyệt vọng cả đời này cậu chưa từng gặp qua. Vô số bạch cốt tầng tầng lớp lớp chồng chất ở trong dũng đạo, cơ hồ tư thế mỗi người đều hướng về một phương hướng, như là sự giãy dụa cuối cùng trước khi chết, muốn thoát đi nơi tử vong âm u này. Sở Vân Phi thuận theo dũng đạo tiếp tục đi về phía trước, chợt quay đầu lại, phía sau tất cả đều là hốc mắt trống rỗng tối tăm, lặng yên tròng cậu. Sở Vân Phi cố gắng tự trấn

định mình đi đến cuối dãy đạo, quả nhiên nó đã bị bịt kín, tất cả đều chỉ có thể tại không gian chật hẹp tối tăm này từ từ mục nát.

Sở Vân Phi có chút tuyệt vọng trở lại theo đường cũ, bị vô số vong linh nhìn chăm chú khiến trong lòng cậu dâng lên sợ hãi. Cậu sợ chính mình cũng sẽ bị nhốt cho đến chết tại đây. Cuối cùng trở thành một thành viên trong bọn họ....

Không, cậu không thể đánh mất ý chí chiến đấu. Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh còn chưa rõ sinh tử, sư phụ còn tại Thiên Sơn chờ cậu phục mệnh trở về, cậu sao có thể dễ dàng chết ở nơi này?!

Nhất là...Quân Thư Ảnh...y giống như một thanh lợi kiếm hoa mỹ, tuy rằng vô tình, nhưng lại mãnh liệt mở ra mỗi tình đầu của thiếu niên đệ tử Thiên Sơn, khắc xuống một dấu vết đầu tiên sâu nhất trong lòng cậu. Sở Vân Phi biết Quân Thư Ảnh vĩnh viễn không có khả năng thuộc về mình, y chỉ thuộc về người nam nhân đồng dạng chói mắt như y. Cậu đối với việc này ngay cả một tia ghen tỵ cũng không thể sinh ra. Quân Thư Ảnh là cậu vô cùng ngưỡng mộ, Sở Phi Dương cũng là người mà cậu tôn thờ, từ khi còn nhỏ, thiếu niên ôn hoà giống như thiên thần hàng lâm đã cứu cậu vào lúc nguy nan.

Đối với hai người bọn họ Sở Vân Phi chỉ có thể chúc phúc.

Nhưng mà cậu không cam tâm cứ như vậy mà chết đi. Cho dù không thể có được Quân Thư Ảnh, cậu nhất định....còn có việc có thể làm, ít nhất, nên vì người đầu tiên khiến mình yêu say đắm làm chút gì đó, vô luận thế nào cậu cũng không thể để một phần tâm ý này không một tiếng động cùng với thân thể cậu cùng chôn chung một chỗ...

“Lúc đầu đệ còn đang suy nghĩ biện pháp đối phó cơ quan này, sau thì chỉ có thể tận lực bảo trì thanh tịnh, cho đến khi các huynh đến.” Sở Vân

Phi nói xong, lại trộm nhìn Quân Thư Ảnh. Cậu không dám nói ra, trong thời gian đó, cậu nghĩ đến Quân Thư Ảnh nên mới có thể duy trì sự sống.

“Giang Tam cư nhiên lại có nội lực cao thâm như vậy?!” Sở Phi Dương nghe xong, chỉ đối với điểm này vô cùng khó hiểu, hắn ngẩng đầu nhìn Quân Thư Ảnh: “Chúng ta đều đã thử qua gã, gã xác thực không có một tia nội lực mới đúng...”

“Chúng ta không có khả năng nhìn lầm.” Quân Thư Ảnh gật gật đầu nói.

Sở Vân Phi lo lắng mở miệng giải thích: “Chính là đệ tận mắt nhìn thấy....”

“Người tận mắt nhìn thấy cũng không phải giả.” Quân Thư Ảnh lại nói: “Cho nên chỉ có thể có một khả năng.”

“Nội lực của gã....ngày thường là bị phong bế.” Sở Phi Dương tiếp lời nói. Lúc này hắn đột nhiên nghĩ đến, lúc trước bọn họ tại khách điểm ở Thanh Châu gặp được một người thần bí, nội lực cực kỳ cao. Hắn cùng Quân Thư Ảnh theo ký hiệu Sở Vân Phi lưu lại truy tìm, không thấy người thần bí đó, mà lại gặp được một tên Giang Tam luôn mồm muốn đi tìm bảo vật.....

Sở Phi Dương nhìn về phía Quân Thư Ảnh, đối diện với ánh mắt có chút đăm chiêu của y. Không cần nói cũng biết hai người đang cùng nghĩ đến cùng một sự kiện.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 53

“Nếu người thần bí kia chính là Giang Tam, mà hết thảy điều này đều là do một tay gã bố trí, thân lại mang võ công cao thâm, vậy gã tìm đến chúng ta, tìm đến Chân Thuỷ Môn môn chủ, dẫn chúng ta đến hòn đảo hoang này, rốt cuộc là có mưu đồ gì?” Sở Phi Dương có trăm nghi vấn không rõ lời giải.

Sở Vân Phi im lặng suy nghĩ một lát, bắt đầu thấy uế oải: “Ai, ta thân là đại đệ tử phái Thiên Sơn, lại là lần đầu tiên phụng mệnh sư phụ xuống núi xử lý sự vụ. Vì sao cuối cùng lại giống như không phải chuyện của ta a, ta chỉ là một tiểu nhân vật không đáng để ý, đến đâu cũng đều là dư thừa.” Giang Tam ngay cả giết cậu cũng ngại, trực tiếp ném luôn vào cơ quan, còn mình thì mang Chân Thuỷ Môn chủ chạy, hoàn toàn bị coi thường đến triệt để. Chuyện này quả thực vô cùng đả kích đối với Sở Vân Phi – người luôn luôn lấy tấm gương Sở Phi Dương làm mục tiêu phấn đấu.

Cùng mang họ Sở, ngay cả tên cũng tương tự, vì sao lại kém xa nhiều như thế?! Ngay cả Quân đại ca cũng chỉ nhận thức vị Sở...

Sở Vân Phi thừa dịp lúc Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh thương thảo, ở bên cạnh tự oán tự than hai câu.

“Có gì quan trọng đâu. Dọc theo đường đi Giang Tam chiếu cố đệ không ít, thoát nhìn gã rất thích đệ a.” Sở Phi Dương nói.

Sở Vân Phi vừa nghe xong mặt mày đen xì, vắn vẹo khoé môi nói: “Ai muốn gã thích chứ?!” Ta chỉ muốn Quân đại ca...

Sở Phi Dương cười hai tiếng. Tất cả bức tức của Sở Vân Phi Quân Thư Ảnh bên này đều nghe hết vào tai, trong lòng cũng hơi hơi mờ mịt, sắc mặt âm trầm một nửa.

Sở Phi Dương có chút không rõ vì sao: “Thư Ảnh, có chuyện gì? Không phải người nghĩ ra gì rồi chứ?”

Quân Thư Ảnh u u nhìn hẩn một cái: “Ta cũng tự mình theo tới, ta cũng không bị tính kế...”

Sở Phi Dương nháy mắt cảm thấy phía sau gáy mình chảy ra mồ hôi lạnh. Đây có gì mà phải so đo a? Nghe những lời này, bị tính kế thực là quang vinh hay gì gì đó sao?! Một người, hai người đều phạm mao bệnh gì đây!

Nhưng mà nhìn lại ánh mắt xót xa, xót xa của Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương tuyệt đối không dám nói ra lời này.

Suy nghĩ kỹ ra, hình như...chân chính bị tính kế xác thực chỉ có mình cùng Phình Đình....

Trong lòng Sở Phi Dương không khỏi mẩn mủ Giang Tam. Mặc kệ người có lý do cao quý gì, người muốn tính kế ai thì tính kế đừng đem ta cùng cô nương không đầu óc kia tính kế cùng nhau, đây không phải rõ ràng là muốn người ta nghĩ linh tinh sao.

Nghĩ tới điều này, ánh mắt Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh liền có thêm chút áy náy. Tuy rằng nói đến cùng, vốn thật sự không có quan hệ gì với hẩn.

Quân Thư Ảnh lại không nghĩ nhiều như vậy. Căn bản y cũng chẳng kịp nghĩ gì nhiều, toàn bộ tâm thần của y đã dồn lên một tiểu hoả miêu tên là đồ kỵ, hơn nữa nó đang càng ngày càng mãnh liệt.

Tục ngữ nói “nhân bỉ nhân khí tử nhân”, nhất là trước mắt có Sở Phi Dương một thân cao lớn bất đồng với kẻ khác, lại thêm Quân Thư Ảnh vốn là người hiếu thắng, rõ ràng lấy người ta làm phu rồi mà trong lòng vẫn âm thầm tranh cao thấp.

Võ công của hắn tốt hơn mình, danh vọng cũng so với mình cao hơn — nhiều lắm, cho dù ở nhà hắn vừa phải giặt quần áo vừa phải nấu cơm, thì hắn vẫn là Sở Phi Dương thiên hạ đệ nhất, người người kính sợ!

Chuyển xuất môn này, mình căn bản không phải là người mà địch nhân phải lo lắng, vẫn là mình tự muốn theo Sở Phi Dương đến. Thật là càng nghĩ càng thấy sinh khí a. Trong lòng Quân Thư Ảnh vô cùng tức giận bất bình.

“Không cần bàn bạc nhiều lời vô ích như vậy! Chúng ta lập tức đi tìm Giang Tam!” Quân Thư Ảnh đột nhiên đứng dậy, y bởi vì ngọn lửa đố kỵ nhỏ nhỏ đang dâng lên mà bao nhiêu tức giận hiện tại đều trút cả vào tên đầu sỏ dám có cam đảm khinh thường y.

“Ta nhất định phải tự tay giết chết lão khất cái có mắt không trông này!”

“Đừng xúc động a Quân đại ca, huynh chưa nhìn thấy võ công của Giang Tam. Võ công của gã thật sự là quý dị vô cùng. Đệ hoàn toàn không nhìn ra nó thuộc môn phái nào. Hơn nữa nội lực của gã cực kỳ thâm hậu. Không chỉ nói chúng ta, đến ngay cả Sở đại ca, cũng chỉ sợ đấu với gã khó mà dành được lợi thế.” Sở Vân Phi vội vàng khuyên nhủ: “Hết thầy còn cần phải bàn bạc kỹ hơn.”

Một phen hảo tâm này của cậu lại vừa hay chạm đúng vào chỗ đau của Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh lạnh lùng nhìn cậu một cái.

Sở Vân Phi bị ánh mắt sắc như dao kia đâm vào trong lòng khiến cậu rùng mình.

“Ai là ‘chúng ta’ với người.” Quân Thư Ảnh lạnh lạnh nói. Võ công của y cho dù không bằng Sở Phi Dương. Cũng tuyệt đối không cùng một tầng với tên tiểu tử Sở Vân Phi này.

Sở Vân Phi đương nhiên không biết những lời này của Quân Thư Ảnh hoàn toàn là nhằm vào võ công của hai người mà nói, cậu liền tự mình đa tình mà nghĩ đến ý nghĩa to lớn hơn.

Thật...thật vô tình! Sở Vân Phi thống khổ sờ sờ ngực, cậu cảm thấy như tâm của mình cứ như bị từng nhát từng nhát dao đâm vào vậy.

“Được rồi, không nói những việc đó nữa. Chúng ta vẫn là nói chính sự đi.” Sở Phi Dương lên tiếng, đáy lòng lại không thể không dâng lên một chút dương dương đắc ý. Xú tiểu tử, ta cho người không có việc gì làm đi xun xoe, cho người uất chết?! Vấp phải trắc trở a?! Ân cần của Thư Ảnh nhà ta là dễ dàng mang ra được sao?!

Sở Vân Phi đáp ứng, Quân Thư Ảnh cũng gật gật đầu, hai người cùng nhìn về phía hắc, chờ hắc mở miệng.

Sở Phi Dương cân nhắc một ít từ ngữ, nhìn Quân Thư Ảnh cẩn thận nói: “Mặc kệ Giang Tam có mưu đồ gì, ta nghĩ chúng ta...cần phải cứu Chân Thủy Môn môn chủ ra trước. Nàng dù sao cũng là ngoại nhân vì ta mà bị liên lụy vào....”

Quân Thư Ảnh vẫn lẳng lẳng nghe. Lòng mày cũng chưa nâng một chút. Sở Phi Dương vốn là lo lắng mình nhắc tới đi cứu Phình Đình ra trước sẽ làm Quân Thư Ảnh ăn một ít dấm chua, nên vẫn thật cẩn thận, ai dè người ta hoàn toàn không có phản ứng gì cả.

Quân Thư Ảnh cảm thấy Sở Phi Dương một mực yên lặng chăm chú thân thiết mà nhìn mình, trong lòng có chút khó hiểu, nhưng mà vẫn thực nể tình mà lên tiếng: “Nói không sai, hắc là nên cứu người ra trước.”

Sở Phi Dương dưới đáy lòng thở dài một hơi. Nguyên lai hẳn cũng là tự mình đa tình. Lo cả nửa ngày cuối cùng người ta không thêm đề chuyện này vào trong mắt...

Sở Phi Dương nhặt lên một nhánh cây khô, dùng chân quét lên mặt đất tạo ra một khoảng trống bằng phẳng, lấy nhánh cây vẽ vẽ lên mặt đất.

“Mục đích của Giang Tam rất rõ ràng, gã cũng không hề giấu diếm. Ta nghĩ chủ ý của gã là muốn dẫn chúng ta đến đây. Chỉ là chúng ta vừa lên đảo đã rơi vào cơ quan. Gã không đợi kịp đến lúc tìm được chúng ta, liền trực tiếp bắt Phinh Đình cô nương đi. Cuối cùng nhất định vẫn sẽ đi đến nơi đó.”

Quân Thư Ảnh gật gật đầu, lại nói: “Nhưng là địa phương kia rốt cuộc có cái gì? Vì sao gã lại muốn mang Chân Thủy Môn môn chủ đi, lại vứt Sở Vân Phi ở lại?”

“Nếu ta đoán không lầm, hẳn là có liên quan đến việc đại sư phụ mang Kỳ Lân huyết ra ngoài.” Sở Phi Dương nhíu mày: “Trong số chúng ta, điểm chung duy nhất giữa ta và Phinh Đình cô nương là ở chỗ này.”

Quân Thư Ảnh nhíu mày, nhưng chưa nói cái gì.

“Sở đại ca, trước kia Phinh Đình cô nương cũng từng nhắc qua, Kỳ Lân huyết kia rốt cuộc là thứ gì?” Sở Vân Phi đã khôi phục một chút khí lực, động đậy thân mình dựa vào vách tường, mặt mang nghi hoặc nhìn về phía Sở Phi Dương.

“Kỳ thật không có gì, chẳng qua chỉ là một loại quả mà thôi, chính là bởi vì rất hiếm, hơn nữa chỉ sinh trưởng trên hòn đảo này, cho nên càng thêm trân quý. Khi đó ta đang tu luyện tâm pháp Đông Long Các của đại sư phụ, loại trái cây này có công dụng tăng cường nội lực thôi.”

“Nga?!” Ánh mắt Quân Thư Ảnh lập tức sáng lên.

Sở Phi Dương thở dài nói: “Thư Ảnh a, đừng nghĩ, thứ quả kia đã sớm tuyệt chủng, sư phụ ta mang ra ngoài chính là Kỳ Lân huyết cuối cùng.”

“Có lẽ sư phụ người còn lưu lại ít hạt giống...” Quân Thư Ảnh vẫn còn một tia hy vọng.

Sở Phi Dương lắc lắc đầu, rõ ràng là chặt đứt tia hy vọng cuối cùng của y: “Cái gì cũng không lưu.”

Quân Thư Ảnh hừ một tiếng quay đầu nhìn ra bên ngoài động.

“Không nói thứ này nữa.” Sở Phi Dương vỗ vỗ cánh tay Quân Thư Ảnh trấn an: “Ta nói một chút bước hành động tiếp theo đi. Vân Phi nội lực hao tổn quá nhiều, tốt nhất là ở lại đây hảo hảo dưỡng thương. Thư Ảnh người cũng lưu lại. Ta tìm được Giang Tam sẽ không cùng hãn ngạnh đấu, chỉ mau chóng cứu Phinh Đình cô nương ra, trở về cùng các người gặp mặt, chúng ta tiếp tục thương nghị kế hoạch tiếp theo. Chúng ta cách chỗ Giang Tam muốn tới cũng không xa, nếu không có điều gì bất ngờ xảy ra. Trước khi trời tối ta sẽ mau chóng trở về.”

“Ta không ở lại!” Quân Thư Ảnh như đinh đóng cột từ chối.

Sở Vân Phi nguyên bản ánh mắt có chút toả sáng lại tối sầm lại. Cậu cũng không hy vọng xa vời là có thể cùng Quân Thư Ảnh một chỗ, nhưng mà chỉ cần nghĩ đến như vậy cũng khiến cậu thực hạnh phúc. Quân Thư Ảnh cự tuyệt mặc dù cậu có dự đoán trước, nhưng vẫn làm cho lòng Sở Vân Phi trở nên ảm đạm.

“Ta muốn đi cùng người. Hay là người chê ta võ công không bằng người sẽ làm liên lụy đến người?!” Quân Thư Ảnh không vui nhìn Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương vỗ vỗ bả vai Quân Thư Ảnh khẽ thở dài: “Người biết ta không có ý này, chính là một mình Vân Phi, nếu gặp người của Đông Long

Các, sợ là có hại. Lúc này người chăm sóc hẳn một chút cũng tốt.”

Quân Thư Ảnh còn chưa mở miệng, Sở Vân Phi vội nói: “Đệ không có việc gì, Sở đại ca không cần lo lắng cho đệ. Đệ chỉ là bị thương một chút ngoài da, bây giờ chỉ cần nghỉ ngơi một lát là nội lực sẽ khôi phục lại. Sở đại ca, huynh cùng Quân đại ca vẫn là đi sớm về sớm đi.”

Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương, trong mắt rõ ràng muốn nói: “Cậu ta đã nói như vậy rồi, người còn muốn thế nào nữa.”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ gật đầu một cái, lại quay lại dặn dò Sở Vân Phi: “Nếu thật sự đụng phải người của Đông Long Các, liền báo tên của ta ra. Bọn họ võ công cao thâm, cố gắng đừng cùng bọn họ xung đột. Ta đã từng gặp mặt bọn họ, bọn họ biết ta là đồng tông, hẳn là sẽ không gây khó dễ với đệ.”

Sở Vân Phi cười gật đầu. Sở Phi Dương lại vỗ vỗ cậu, Quân Thư Ảnh đã ở ngoài cửa động chờ, Sở Phi Dương đi đến, hai người cùng sóng vai bước ra ngoài.

Ngoài động dương quang chiếu lên thân hai người, nhiễm lấy vầng sáng sáng ngời. Sở Vân Phi hơi nheo lại hai mắt, trong mắt có chút đau đớn.

Thời điểm nào đó, cậu cũng muốn cùng y sóng vai mà đi như vậy.....

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh thi triển khinh công, một đường lao nhanh, tiến về nơi hiến thị trên bản đồ, không quá một canh giờ, hai người liền thấy được một mảnh phế tích.

Sở Phi Dương phi thân xuống một bãi đá bằng phẳng, nhìn ra xung quanh. Quân Thư Ảnh đã ở phía sau đi đến bên cạnh Sở Phi Dương.

Phóng tầm mắt ra xa, nhìn thấy đầu tiên chính là một khu đất lớn bị bỏ hoang từ lâu, rất nhiều cột đá rải rác xung quanh, có cột dựng đứng như cũ, nhưng chỉ còn lại một nửa, có cột thẳng tắp ngã ra, vỡ thành mấy đoạn, những cây cỏ dại ương ngạnh chỗ nào cũng có ở trên mặt đá cứng rắn sinh trưởng. Có thể tưởng tượng, nơi này trước kia uy nghiêm đồ sộ thế nào.

Ở những nơi xa hơn còn có nhiều phòng xá đổ nát. Phòng xá san sát với nhau, gắn liền với một đàn kiến trúc rộng rãi. Những ngôi nhà này vô luận là hình thức hay là quy mô, đều tràng lệ hơn phòng ngủ của các đệ tử lúc trước nhiều lắm, đứng dưới ánh nắng chiều khu đất bị bỏ hoang lúc này đây như được nhuộm bằng hoả bàn hồng diễm. Ráng chiều sắp sửa tan biến, nhưng lại sáng rực phóng túng như thế, thiêu đốt đến tùy ý phóng đảng như thế, ngay cả phế tích vốn nên tử khí trầm trầm cũng hiện ra một loại vẻ đẹp mê lương.

“Nơi này rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Môn phái như vậy vì sao chỉ trong một đêm mà đã tiêu thất?” Quân Thư Ảnh vì cảnh tượng trước mắt mà cảm thấy rung động sâu sắc, thì thào nói nhỏ.

Sở Phi Dương khoanh tay mà đứng, trong lời nói mang theo huyền cơ: “Có thể tạo thành tai nạn huỷ diệt thế này chỉ có hai loại khả năng.”

“Hai khả năng nào?” Quân Thư Ảnh nghi hoặc hỏi.

“Một là thiên tai, một là nhân hoạ.” Sở Phi Dương nói xong liền hướng Quân Thư Ảnh nở nụ cười tinh quái, hàm răng trắng dưới ánh trời chiều loe loé sáng lên.

Quân Thư Ảnh khinh bỉ nhìn hằm một cái.

“Được rồi, mặc kệ là nguyên nhân gì cũng không liên quan tới chúng ta. Dù là sự phụ ta thì từ lâu cũng đã thoát li nơi này. Chúng ta nhanh nhanh tìm Giang Tam mới là việc chính.” Sở Phi Dương nói xong, một phen tóm lấy Quân Thư Ảnh, vọt lên phía trước. Cho dù trong cánh tay còn mang theo Quân Thư Ảnh chưa kịp sử khinh công, nhưng bóng dáng Sở Phi Dương vẫn nhẹ nhàng linh hoạt như trước, giống như một con hùng ưng trên không trung chao lượn.

Quân Thư Ảnh rõ ràng liền thả lỏng tay chân, an nhàn hưởng thụ cảm giác được Sở Phi Dương hộ ở trước ngực, cùng nhau đón ánh tà dương cùng gió biển mà đi, hơi hơi nheo mắt lại.

Thiên tai cùng nhân hoạ...thiên tai dù có lợi hại, cũng không thể mang đi toàn bộ nhân khí. Chỉ cần một người sống sót, có thể khiến cho hòn đảo nhỏ này trọng hoán sinh cơ. Nhưng nó lại đã chết, bị chết hoàn toàn như thế, ngay cả một cọng cỏ một gốc cây cũng đều khoác lên vẻ thê lương đau khổ. Chỉ có nhân hoạ, chỉ có lòng người rước lấy đại hoạ mới có thể đem một thế ngoại đảo nguyên hoá thành Tu La tràng tối tăm mù mịt.

Thế gian đáng sợ nhất chính là lòng người, Quân Thư Ảnh cũng từng cảm thụ sâu sắc chuyện này. Trên đời này chân tướng tàn khốc nhất cũng không thể khiến người ta sa sút, nhưng nó cũng không mang đến cảm thụ sung sướng gì. Cho nên Sở Phi Dương không muốn để Quân Thư Ảnh miệt mài theo đuổi chuyện này, tốt nhất y ngay cả nghĩ cũng đừng nghĩ, hằm

giống gà mái bảo vệ gà con, khẳng khẳng muốn gà con núp dưới cánh của mình.

Sở Phi Dương ôm chặt lấy thắt lưng Quân Thư Ảnh, lại nghiêng đầu hôn lên gáy y, nhìn y vì sợ nhột mà khẽ động, lập tức trầm tĩnh lại, ngay cả đầu cũng không chuyển, giống như đã sớm quen thuộc với hành vi này. Khoé môi Sở Phi Dương mỉm cười.

Hai người ở trên không trung lướt qua mảnh phế tích kia, lúc này tà dương đã tận, ráng chiều tán đi, bóng tối bao trùm nên những phòng xá cũ nát không bao giờ khôi phục lại được vẻ hoàn mỹ như xưa, đám cỏ khô bị thương càng thêm âm đạm, hôn ám.

Sở Phi Dương mang theo Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng đáp xuống đất, khi buông Quân Thư Ảnh ra cầm lấy tay y cười nói: “Thời gian qua người béo lên khá nhiều nha, xúc cảm thật tốt. Có điều nếu nhiều thêm chút nữa vi phu liền không nhắc nổi người.”

Quân Thư Ảnh ngay cả ánh mắt khinh bỉ đều lười cho hẵn, khinh thường hừ một tiếng quay đầu đi sang một bên.

Sở Phi Dương nhìn bóng dáng tuấn đỉnh của Quân Thư Ảnh, ha ha cười, cũng không tiếp tục trêu chọc y nữa, lướt qua bên người Quân Thư Ảnh: “Đi theo ta. Nơi Giang Tam muốn tìm ở hậu sơn”. Hai người leo lên một ngọn núi đá bị phạt ngang, đứng ở trên cao vừa nhìn xuống, liền biết mình đã tìm đúng nơi. Trước mắt là một sơn cốc lõm xuống, trong cốc cũng không lớn, tuy rằng cỏ dại mọc thành bụi, nhưng có chút sinh khí hơn so với trên đảo. Tựa hồ có người đã từng ở đây —

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh xuống cốc, ven theo con đường nhỏ mọc đầy cỏ dại tiến về phía trước, một căn phòng nhỏ bỏ hoang đặt ngay lối vào sơn cốc, Sở Phi Dương nhìn nhìn vào bên trong, bụi bặm nơi nơi đều có, bên cạnh phòng ở là một chiếc dây đu, lẳng lẳng buông xuống.

“Cẩn thận chút, Giang Tam rất có thể đã tới rồi.” Quân Thư Ảnh nhắc nhở nói.

Sở Phi Dương gật gật đầu, hai người tiếp tục đi vào bên trong. Đến cuối đường có thể nhìn thấy một nửa tấm bia cao lớn. Thứ này cùng với cơ quan Sở Vân Phi vô tình chạm vào lúc bọn họ mới lên đảo vô cùng giống nhau, nhưng mà tròn vẹn hơn cái kia, ngay cả dấu khắc chu sa trên mặt cũng đều nhìn thấy rõ ràng.

Quân Thư Ảnh vừa định mở miệng, lại bị Sở Phi Dương lấy ngón tay chặn môi, ý bảo y đừng có lên tiếng. Hai người vận khinh công, lặng yên không tiếng động đi về phía trước, tảng đá lớn trong góc che khuất bóng dáng hai người. Sở Phi Dương nhìn ra ngoài, đối diện là ánh mắt Phình Đình đang bị trói chặt ngã trên mặt đất.

Phình Đình gắt gao cắn môi, dùng ánh mắt ai thiết nhìn hăn, Sở Phi Dương lấy ngón trỏ đặt lên môi, để nàng không lên tiếng. Phình Đình hai mắt rưng rưng gật gật đầu.

Giang Tam không biết từ trong xó xỉnh nào chui ra, kéo lấy Phình Đình, xuất ra thanh kiếm gãy tên là Hiếu Tinh kia đặt lên cổ nàng, lớn tiếng nói: “Sở Phi Dương, ngươi hãy xuất hiện đi, che che dấu dấu không phải là tác phong của Sở đại hiệp ngươi.”

Sở Phi Dương ánh mắt âm trầm, nhắc chân bước ra phía ngoài.

Giang Tam nâng mặt nhìn Sở Phi Dương sắc mặt không chút thay đổi, lại nhìn về phía Quân Thư Ảnh, hai mắt hơi nheo nheo lại, cười nhạo nói: “Cư nhiên đến hai người? Lão khất cái ta có thể khiến cho Sở đại hiệp để mắt như thế?”

Sở Phi Dương không thèm để ý đến tiếng kêu gào của gã, mở miệng hỏi: “Người rốt cuộc là ai?”

Giang Tam ngửa rồi lại cúi đầu suy nghĩ, chột tự giễu mà cười: “Thì ra đã lâu như vậy, ta đều đã không nhớ rõ mình là ai.”

“Sở đại ca, đừng cùng gã đá chọi đấu, võ công của gã rất cao, chúng ta bị lừa hết rồi. Các huynh nhanh đi đi, đừng lo cho muội.” Phình Đình bị Giang Tam lôi kéo, ai thiết nói.

“Cô yên tâm Sở đại ca của cô sao có thể bỏ một tiểu mỹ nhân như người ở lại, còn mình thì chạy trốn a?!” Giang Tam cười hắc hắc, lại hướng Quân Thư Ảnh nói: “Quân công tử a Quân công tử, người nói người mưu cầu chính là cái gì nha?! Người buông tha cho hết thảy vinh hoa phú quý, buông tha cho hết thảy danh lợi địa vị, uỷ khuất cầu toàn theo sát Sở đại hiệp. Hắn thì sao, mỹ danh, mỹ nữ, thứ nào hắn thiếu?! Sở đại hiệp thật là có phúc khí, giang hồ danh lợi người muốn, tiểu mỹ nhân hôm nay người cũng muốn, còn có một tiền ma giáo giáo chủ cam tâm tình nguyện như nữ tử hầu hạ người. Ta thật sự là cảm thấy không đáng cho người a Quân đại giáo chủ!”

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh, thấy y cúi thấp đầu, bộ dáng có chút dăm chiêu.

Giang Tam đương nhiên cũng thấy được, gã dào dạt đắc ý tiếp tục nói: “Đúng vậy Quân đại giáo chủ người cẩn thận nghĩ lại đi, người từ bỏ hết thảy rốt cuộc có đáng giá hay không?!”

Gã vừa dứt lời, chỉ nghe sừ vài tiếng xé gió sắc nhọn ập đến. Giang Tam sắc mặt run run, tay áo vung lên, một đoạn chân khí ngưng tụ thành vách tường vô hình che trở phía trước gã, ba chiếc ngân châm sắc nhọn thẳng tắp phi về phía gã.

“Ta chỉ đang nghĩ xem, rốt cuộc nên dùng loại ám khí nào để khâu cái miệng người lại mà thôi.” Quân Thư Ảnh vung ống tay áo, khinh miệt nói.

Giang Tam cắn chặt răng, mạnh quay người lại, vách tường khí dần dần biến mất, ba cái ngân châm đâm vào thạch bích phía sau gã.

Gã chột vật ngẩng đầu nhìn, đã thấy Sở Quân hai người sóng vai mà đứng cách gã mấy trượng, ràng buộc cùng tín nhiệm không gì phá nổi kia, đâm sâu vào trong lòng Giang Tam sinh đau.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 55

“Thực là một con độc xà.” Giang Tam nhìn nhìn đám ngân châm cắm vào nham thạch phía sau đang dần dần chuyển sang màu đen, lòng còn sợ hãi, thốt lên.

Quân Thư Ảnh thân hình khẽ động, lại một đám ngân châm nữa xuất hiện ở giữa những ngón tay, phát ra loại ánh sáng âm lãnh. Sở Phi Dương đứng phía sau Quân Thư Ảnh, mặc dù hãn không hề động, thậm chí trên mặt còn mỉm cười, nhưng Giang Tam lại có thể cảm nhận được quanh thân hãn lúc này đang chậm rãi lưu chuyển một cỗ nội lực thâm hậu, giống như một con hùng sư đang chờ phát động.

Sắc trời đã bắt đầu tối, phía chân trời xa xa vàng trắng lười lười đang nhô lên, ánh trăng lạnh lẽo chiếu rọi khắp những phế tích trên hòn đảo, Giang Tam có thể cảm thấy được nội lực của mình theo ánh trăng ngày càng lên cao kia mà từ từ trôi đi...

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh toàn thân đề phòng nhưng hiển nhiên cũng cảm nhận được biến đổi này của gã, hai người liếc nhìn nhau, trong mắt đều lờ mờ một tia nghi hoặc.

Giang Tam hít sâu một hơi, đoạn kiếm cầm trong tay cũng cẩn thận hạ xuống, mở hai tay ra, nhếch môi cười nói: “Thả lỏng, thả lỏng. Nhị vị đây ta không thể trêu vào, ta cũng không muốn là địch với các người. Chân Thủy Môn cũng không phải là nơi mà lão khát cái ta đây có thể đắc tội được, cho nên vị Phinh Đình cô nương này ta đương nhiên cũng không dám động đến. Chúng ta đã đồng hành lâu như vậy, dù sao cũng có thể coi là bằng hữu....”

“Ai là bằng hữu với người?!” Quân Thư Ảnh khinh thường cười khẩy nói.

Giang Tam vâng vâng gật đầu, nói: “Đúng, đúng, Quân công tử nói chí phải. Nhị vị đại hiệp không coi trọng ta, lão khất cái ta đương nhiên cũng không dám trèo cao. Ta chỉ muốn nói, cho tới bây giờ ta đối với chư vị không hề có một chút ác ý nào, việc này dọc theo đường đi hai vị cũng có thể nhận ra. Dù cho lúc lên hòn đảo này, các người bị rơi vào cơ quan là do sơ xuất của Vân Phi, đến tận sau này, Vân Phi cùng nha đầu kia tính kế với ta, đánh lén ta, ta cũng chỉ nhốt Vân Phi lại, còn Phình Đình cô nương ta lại không dám bạc đãi. Ta chính là một chút chuyện xấu cũng chưa từng làm a.”

“Nhưng người lừa chúng ta.” Quân Thư Ảnh lạnh lùng nói.

“Các vị từ đầu tới giờ chưa từng tín nhiệm ta đi, nói gì mà bị lừa? Ta có mục đích của ta, chẳng nhẽ các người là thật sự chỉ thuần túy muốn giúp ta? Điều theo nhu cầu mà thôi. Không cần động võ nha.” Giang Tam cười lui từng bước về phía sau.

Cổ tay Quân Thư Ảnh vung lên, chỉ nghe “Sưu” một tiếng, một cây ngân châm lại sượt qua tai cắm vào thạch bích ngay phía sau Giang Tam.

Nội lực Giang Tam lúc này đã bị tiêu thất gần hết, một cử động gã cũng không dám, cứng còng đứng tại chỗ, vẻ mặt như khóc nói: “Quân công tử, không phải ta đã giải thích rõ ràng rồi sao? Người việc gì mà phải làm như vậy?”

“Ta thấy người liền chán ghét.” Quân Thư Ảnh không vui nói, lại muốn ra tay, nhưng bị Sở Phi Dương ngăn lại.

“Thư Ảnh, đừng xúc động, ta còn có chuyện muốn hỏi gã.” Sở Phi Dương nói: “Giang Tam, cái người thần bí ban đầu dẫn dụ chúng ta xuất thủ, lại lừa Phình Đình cô nương tới đây, có phải là người hay không?”

Giang Tam sờ sờ cằm, cười hắc hắc nói: “Người thần bí? Các người gọi như thế?! Vậy lão khất cái ta đây thật sự là dữ hữu vinh yên*(bằng lòng tự hào, chắc vậy =_=). Không sai. Là ta!”

Sở Phi Dương chau lại đôi lông mày: “Vậy người tới hòn đảo này rốt cuộc là có mục đích gì?”

“Đây là việc riêng của ta, thứ ta không thể phụng cáo. Nhưng ta có thể nói cho người, việc này cùng với mấy loại như giang hồ thái bình huyết vũ tinh phong gì gì đó hoàn toàn không có chút quan hệ nào, thỉnh Sở đại hiệp buông lỏng đề phòng.”

“Một vấn đề cuối cùng, người.....rốt cuộc là ai? Người từ đâu tới đây? Võ công của người sao lại bí hiểm như thế, trên giang hồ chưa từng nghe thấy nhân vật nào tên Giang Tam.” Sở Phi Dương tại vấn đề này nghi hoặc dày đặc: “Người không phải là người của Đông Long Các, nếu không trên tiểu đảo không tính là lớn lắm này, muốn tìm một nơi không quá kín đáo như vậy căn bản không cần dùng tới bản đồ.”

Giang Tam sáng khoái cười vài tiếng, khuôn mặt tầm thường mọc đầy râu kia lúc này lại tỏa ra vài tia khí phách cao ngạo, gã nói: “Người làm sao biết ta tịch tịch vô danh? Giang Tam vốn không phải tên thật của ta.”

“Đừng úp úp mở mở nữa, mau nói đi.” Quân Thư Ảnh không kiên nhẫn quát.

“Không phải ta không nói, chẳng qua là hiện tại ta không thể nói.” Giang Tam đáp: “Huống hồ có biết tên thật của ta hay không, đối với các người cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Sở Phi Dương cũng không muốn tiếp tục tranh cãi vấn đề này, lại nói: “Người đã không muốn trả lời, ta sẽ đổi sang vấn đề khác, người biết được bao nhiêu về Kỳ Lân Huyết? Người dùng thân phận Người thần bí kia hao

tâm tổn phí chỉ vì muốn dụ ta đến đây. Người lại lừa Phình Đình, để nàng cũng đi lên hòn đảo này. Rốt cuộc người có mưu đồ gì?”

“Rất đơn giản ta chỉ muốn mở nơi này ra.” Giang Tam vỗ vỗ bức tường đá khép kín phía sau: “Việc này ta phải tốn ba năm công sức, mai danh ẩn tính, không ngừng điều tra, mới tra ra được cô đảo giữa biển này, tra ra Đông Long Các, tra ra Hiếu Tinh Kiếm, tra ra Kỳ Lân Huyết, đều chỉ vì một mục đích. Ta muốn mở môn đạo này ra.”

“Bên trong cánh cửa này có cái gì, mà đáng giá cho người phải hao tổn tâm lực như vậy?” Vị Phình Đình cô nương vẫn bị trói chặt tay chân lẳng lẳng ngồi dựa vào một vách tường, lúc này nhin không được mở miệng hỏi: “Chẳng lẽ thật sự có hi thế trân bảo gì?”

“Cái này không liên quan đến người.” Giang Tam hừ lạnh một tiếng.

“Này, xú nhất cái, người muốn máu của ta, cứ nhiên còn dám cuồng vọng như thế?!” Phình Đình cả giận nói. Lúc này nàng cũng đã cảm nhận được, nội lực của Giang Tam đang nhanh chóng tiêu nhược, hơn nữa còn có Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh ở đây, nàng chẳng còn gì phải lo ngại.

Quân Thư Ảnh nhìn tấm bia đá cao cao dựng đứng kia, chu sa ấn kí đỏ tươi như máu: “Người nói rằng, Hiếu Tinh Kiếm và Kỳ Lân Huyết là chìa khoá để mở ra cánh cửa này?”

“Quân công tử nói không sai. Hiếu Tinh Kiếm và Kỳ Lân Huyết là hai chiếc chìa khoá, thiếu một thứ cũng không được.” Giang Tam xoay người nhặt đoạn kiếm nằm chổng trơ trên mặt đất kia lên, lấy ngón tay khẽ vuốt ve thân kiếm, nhìn Sở Phi Dương nói: “Ta chỉ cần vài giọt tiên huyết của các người, nhuộm đỏ thanh kiếm này. Đây là mục đích ta mang các người tới.”

“Nếu ta nói không thì sao?” Sở Phi Dương nhíu mày, “Giang Tam, mặc kệ võ công của người lợi hại thế nào, nhưng hiện tại nội lực của người đã

hoàn toàn biến mất, cùng phế nhân cũng chẳng khác biệt là mấy. Người nghĩ rằng ta còn có thể nghe người bài bố nữa sao?”

“Đương nhiên sẽ.” Giang Tam ha ha cười vài tiếng: “Bởi vì người không thể bỏ mặc không quan tâm Chân Thủy Môn môn chủ.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy nhú mày: “Người là tên phế nhân trói gà không chặt, người cho rằng có con tin là có thể uy hiếp chúng ta?!”

“Chỉ có con tin không thôi đương nhiên là không đủ, nhưng nếu là con tin trúng độc thì sao? Nếu độc kia lại là loại vô giải chi độc ha?” Giang Tam cười đến khoái trá: “Nếu là như vậy, các người còn có thể nói, không chịu sự uy hiếp của ta không?”

“Người nói dối!” Phinh Đình nghe vậy lập tức hét lớn lên: “Ta vẫn luôn rất cẩn thận! Người căn bản không có cơ hội hạ độc! Ta không bị trúng độc!”

“Phinh Đình cô nương, có lẽ cô nương đã quên, vừa rồi lúc ta dùng Hiếu Tinh Kiếm kề vào cái cổ xinh đẹp kia của cô, không cẩn thận đã tạo ra một vết thương nho nhỏ. Cô có thể kiểm tra lại trên cổ của mình.” Giang Tam ngạo mạn cười nói: “Nếu cô nhìn thấy một đường hắc tuyến, nếu cô thấy đường hắc tuyến đó đã sắp khép kín, vậy xin chúc mừng cô, cô sắp thăng thiên rồi.”

Sở Phi Dương vừa nghe thế cũng hơi hơi nhú mày. Phinh Đình vội ngửa đầu hướng về phái Sở Phi Dương hét lên: “Sở đại ca, huynh mau xem giúp muội! Có hay không, rốt cuộc có hay không?!”

Căn bản khỏi cần dí sát vào, vẫn dễ dàng có thể nhìn thấy một đường mảnh như sợi chỉ màu đen vắt ngang qua chiếc cổ mảnh mai của Phinh Đình, kéo dài đến tận sau gáy, bị mái tóc dài che khuất mất.

“Đừng kêu nữa, cô thực sự bị trúng độc, hơn nữa phỏng chừng cách tử vong cũng không còn xa.” Sở Phi Dương còn chưa kịp đến gần nhìn kĩ, Quân Thư Ảnh đã mở miệng nói.

Phình Đình vừa nghe thấy vậy, gấp đến độ sắp rơi lệ, nàng ngo ngoáy đứng lên nhắm về phía Giang Tam: “Tên khất cái chết tiệt nhà người! Cho dù người có hạ độc, còn là loại độc âm hiểm như vậy! Cho dù người có độc chết người, còn muốn người bị chết khó coi như thế! Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người!”

Giang Tam cuống quýt chạy sang một bên, Phình Đình bị trói chặt, khó có thể đuổi theo được, liền thở hồng hộc ngã sòng xoài trên mặt đất, vẫn dùng ánh mắt phẫn hận như cũ nhìn chăm chăm Giang Tam.

Giang Tam nói với Sở Phi Dương: “Sở đại hiệp có lẽ cũng biết loại độc này đi. Nó tên là Ngũ Độc Tán, chính là lấy ba loại độc trùng hai loại độc thảo phối chế mà thành, cho dù triệu chứng giống nhau, nhưng phân lượng của các loại độc thảo độc trùng là bất đồng, nên đương nhiên thuốc giải cũng không giống nhau, ta cũng không sơ sót mà giữ thuốc giải trên người. Cho nên trừ phi ta nói cho các người biết phương pháp phối chế, nếu không ai cũng đừng nghĩ giải được loại độc này! Thế nào, Sở đại hiệp? Người cho rằng ta có thể uy hiếp người hay không?!”

Sở Phi Dương nhú mày, còn Quân Thư Ảnh sắc mặt không tốt nhìn Giang Tam, Giang Tam xoay mặt chống lại ánh mắt y, lại cười hắc hắc nói: “Ta chẳng qua chỉ muốn đổi lấy vài giọt huyết của nam nhân của người mà thôi, Quân công tử không cần phải đau lòng như thế. Vốn ta định dùng máu của nha đầu kia là đủ rồi, ai bảo các người đúng thời điểm quan trọng này lại nhảy ra quấy rối làm chi?!”

Gã lại nhìn về phía Sở Phi Dương, đắc ý dào dạt nói: “Sở đại hiệp độc này không đợi người, chỉ qua mấy khắc nữa thôi, cho dù ngài có đáp ứng,

tính mạng của Phình Đình cô nương chỉ sợ cũng không giữ được. Người rốt cuộc là đáp ứng, hay không đáp ứng?!”

Sở Phi Dương một tay ngăn lại Quân Thư Ảnh đang rục rịch muốn lấy ám khí ra, liếc nhìn Phình Đình một cái, chống lại ánh mắt ai thiết của nàng, cuối cùng gật đầu nói: “Ta đáp ứng.”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Giang Tam tựa hồ không nghĩ tới Sở Phi Dương lại có thể đáp ứng gã dễ dàng như vậy, thoáng sững sốt, sau đó cười ha hả hai tiếng, nói: “Hảo, hảo! Sở đại hiệp quả là người thẳng thắn, ta cũng không quanh co với người. Nói ra sợ người chê cười, ta tốn sức dụng tâm đưa các người tới đây, chỉ vì một việc riêng mà thôi. Không quan hệ đến giang hồ, cũng chẳng dính dáng tới chính tà, chỉ vì muốn bù lại sai lầm phạm phải khi còn trẻ của Giang mỗ mà thôi. Cho nên Sở đại hiệp không cần lo lắng lão khất cái này mượn cơ hội mà gây sóng gió.”

“Ta chưa bao giờ lo lắng.” Sở Phi Dương cười, chìa tay ra: “Giải dược.”

Giang Tam cũng không sợ sau khi đưa giải dược ra Sở Phi Dương sẽ đổi ý, nhanh nhẹ dứt khoát lấy từ trong ngực ra ba chiếc bình nhỏ màu hồng, bạch, lam, lại từ bọc hành trang đeo phía sau xuất ra một cái cân cùng vài quả cân nho nhỏ, nói: “Hồng một, lam hai, bạch ba, trộn lẫn với nhau cho Phình Đình cô nương uống, uống xong sẽ khoẻ.” Vừa nói vừa dốc thuốc bột trong chai ra tự mình cân đong.

Sở Phi Dương cũng không sợ hấn có mưu mô khác, đi đến bên cạnh Phình Đình, dùng kiếm cắt đứt dây trói. Phình Đình khó khăn thoát khỏi dây thừng, xoa xoa cánh tay đứng lên, áy náy nhìn Sở Phi Dương: “Sở đại ca, thực xin lỗi, chẳng những không giúp được gì cho huynh, lại còn phiền huynh tới cứu muội.”

Sở Phi Dương cười cười đáp: “Không cần để ở trong lòng. Mặc kệ là ai ta cũng sẽ cứu.” Lời vừa ra khỏi miệng thì cũng là lúc Quân Thư Ảnh chạy

tối sau hăn, Sở Phi Dương quay đầu nhìn về phía y, trên mặt lộ ra nét tươi cười.

Phình Đình nhìn hai người trước mặt, cắn môi dưới lặng lẽ cúi đầu.

Giang Tam pha chế xong giải được, Phình Đình nhẫn nhịn đem chỗ được khó ngửi kia nuốt vào, ngay sau đó ngồi phịch xuống đất ho khù khụ.

“Sẽ hơi ghê, cẩn thận đừng nhổ ra a, nhổ ra độc sẽ không được giải.”
Giang Tam vừa đem các thứ linh tinh cất đi vừa hô.

Phình Đình một tay ôm miệng cố gắng nén xuống cảm giác buồn nôn, tay khác nắm lên một khối đá, cũng không thèm quay đầu lại.

Sở Phi Dương dùng chân khí đánh vào vách tường ở ngay phía trước mình cùng Quân Thư Ảnh, thạch tử bị chân khí đập vỡ, nát vụn dưới chân hai người. Giang Tam không có nội lực hộ thể, la thất thanh tìm chỗ trốn, tuy rằng bị tiếng đất đá át đi phân nửa nhưng thanh âm kia nghe thế nào cũng thấy là hưng phấn.

“Người thật sự giúp hăn mở cơ quan ra?” Quân Thư Ảnh nhìn Giang Tam đang hoan hỷ chạy loạn chung quanh, kéo Sở Phi Dương đến một góc vách tường nham nhở, thấp giọng hỏi.

Sở Phi Dương gật gật đầu, lại nói: “Ta không chỉ là vì giúp hăn.” Hăn đi đến trước thạch bích cỏ dại mọc thành bụi, hai tay gạt đi lớp cỏ hoang làm lộ ra mấy đại tự*(chữ to).

“Vong Ưu Cốc?!” Quân Thư Ảnh nói thầm, nghi hoặc: “Cái này có gì đặc biệt? Chẳng qua chỉ là một cái tên bình thường thôi mà.”

Sở Phi Dương sờ sờ bên cạnh từng nét chữ, nói: “Ta từ nhỏ theo đại sư phụ luyện võ. Mỗi khi đến ngày mười lăm, sư phụ luôn một thân một mình leo lên nóc nhà uống rượu ngắm trăng, thường xuyên uống đến say mèm.

Ta có một lần trong lúc vô ý nghe được những lời sư phụ nói, khi đó cái tên mà sư phụ nhắc đến nhiều nhất, chính là Vong Ưu Cốc này.”

Sở Phi Dương không thể quên cái ngày năm hăm mười hai tuổi đó, lão nhân từ trước đến nay vẫn vẫn đậm phong khinh mà lúc này đây lệ nóng quanh tròn, trong miệng thì thảo tên một sơn cốc xa tận chân trời, thở dài nói với hắn: “Phi Dương a, sư phụ sẽ dạy ngươi một điều. Ngươi có biết trên đời này, thống khổ nhất là chuyện gì không? Là biết rõ sẽ hối hận nhưng lại không thể không làm. Là rõ ràng không hề muốn thương tổn y lại phải ra tay khiến y vạn kiếp bất phục. Là lúc nào ý nghĩ quay trở về cũng sôi trào trong ngực, nghĩ muốn trở về, nhưng nhất định vĩnh viễn vĩnh viễn phải rời đi, liếc mắt một cái đã không thể quay đầu lại. Nỗi thống khổ đó tra tấn ta vài chục năm nay, chỉ cần ta còn sống, nó sẽ không bao giờ ngừng. Đây chính là sự trừng phạt đối với ta, ta phải sống để gánh chịu.”

Sở Phi Dương yên lặng lắng nghe, những lời này, từng chữ từng chữ như kèm theo huyết lệ, còn trẻ như hắn không thể lý giải nổi vì cái gì sự thống khổ kia có thể khắc sâu đến thế.

“Cho nên, không làm những việc khiến mình hối hận thì tốt rồi. Không muốn thương tổn người ta thì tuyệt đối đừng làm hắn đau lòng, chẳng phải sao.”

Giọng nói u buồn khi đó vẫn còn văng vẳng bên tai, Sở Phi Dương nhìn dung nhan đối diện – người hắn thương đến muốn dung nhập cốt tủy, đột nhiên nghĩ hắn thật may mắn, hắn, đã làm được.

Quân Thư Ảnh nghe xong im lặng một lát, nói: “Thì ra ngươi thích lên nóc nhà uống rượu là vì nguyên nhân này. Người thật đúng là một đồ đệ tốt a, dạy gì học đấy.”

Sở Phi Dương cười cười, lại nói tiếp: “Sư phụ lúc ấy nhắc tới cái tên này, trong lòng hắn thương tâm như thế, nhìn qua quá mức trầm trọng, đó

là việc ta chưa từng gặp bao giờ. Cho nên ta muốn biết, trong chuyện này, sự phụ che dấu điều gì khiến người đến nay vẫn thống khổ như vậy.”

“Có lẽ hẳn chỉ vì nhớ nhà quá, nhiều năm đã qua, cho dù có nguyên nhân gì, hiện tại cũng nên hóa thành tro bụi.” Quân Thư Ảnh nhìn Giang Tam đang hứng khởi bên cạnh, không khỏi hờn giận: “Theo ta thấy, chúng ta không cần giúp gã, khiến gã hết vui vẻ!”

Sở Phi Dương cười ra tiếng, điểm nhẹ lên chóp mũi Quân Thư Ảnh: “Người xem bộ dáng xấu xa của người bây giờ, để làm gì mà người lại không muốn gã vui vẻ.”

“Bởi vì dáng vẻ đặc ý kia của gã làm ta chán ghét. Ta chỉ là không chịu được kẻ khác lợi dụng năng lực của chúng ta hành sự, chính mình lại tỏ ra cực kỳ đặc ý.” Quân Thư Ảnh nhú mày, vẻ mặt không vui.

Sở Phi Dương giả bộ lắc đầu thờ dãi, đưa tay ra sờ sờ đỉnh đầu Quân Thư Ảnh: “Thật sự là một tiểu đồng tây đáng yêu a.”

Quân Thư Ảnh hất tay hẳn ra, sắc mặt âm trầm: “Sở Phi Dương, người muốn thành bì dương* (da dê) sao?”

“Không có, không có.” Sở Phi Dương liên tục xua tay, “Cho dù có thành da dê cũng là ta tự mình động thủ, nào dám làm phiền Thư Ảnh công tử ra tay a.” Sở Phi Dương vừa nói vừa cầm tay Quân Thư Ảnh, sờ a sờ, cười ha hả nhìn y.

Quân Thư Ảnh được vỗ về như vậy, hừ một tiếng, lười cùng hẳn so đo.

“Hai vị ở nơi này mưu đồ bí mật chuyện gì?!” Giọng nói của Giang Tam vang lên, “Sở đại hiệp, ngài tự mình đến xem, độc của Phình Đình cô nương đã giải xong. Giờ là lúc ngài thực hiện lời hứa a.”

Sở Phi Dương đi đến xem xét, quả nhiên hắc tuyến trên cổ Phinh Đình đã biến mất.

“Quả thực đã tốt lên.” Sở Phi Dương hướng Phinh Đình gật gật đầu nói. Phinh Đình nguyên bản vẻ mặt thấp thỏm không yên nhìn hắc, nghe xong những lời này cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Sở Phi Dương lại nói thêm vài câu với Phinh Đình, nói cho nàng hiện Sở Vân Phi đang ở đâu, để nàng ta qua chiếu cố một chút.

Không đợi Phinh Đình mở miệng nói chuyện, Sở Phi Dương liền quay về phía Giang Tam: “Đưa kiếm đây.”

Giang Tam đem Hiếu tinh kiếm đặt trên hai tay, bức thiết nhìn động tác của Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương mới vừa cầm thanh kiếm trong tay, lại bị Quân Thư Ảnh một phen đoạt đi.

“Này, Quân công tử người muốn làm gì?!” Giang Tam có chút nóng nảy.

Quân Thư Ảnh lạnh lùng xem xét liếc hắc một cái: “Ta sợ người hạ độc.”

Giang Tam lớn tiếng than thở, Quân Thư Ảnh cũng không để ý tới hắc, đưa kiếm đến trước mắt kiểm tra.

Sở Phi Dương có phần hứng trí nhìn y xoay qua xoay lại thanh kiếm, cao thấp tỉ mỉ đánh giá kỹ một lần, lại lôi từ trong tay áo vài bình dược gì đó, đem Hiếu Tinh kiếm cả trên lẫn dưới xử lý sạch sẽ, mới đưa cho Sở Phi Dương.

“Chẳng qua chỉ là lấy vài giọt máu Sở đại hiệp của người, sao người phải làm tới mức này? Ta hại hãn thì có lợi gì?!” Giang Tam đỏ mặt tía tai rống to, “Lão nhân gia ngài còn đứng ở đây, ta nào dám không kiêng nể gì mà ra tay hại Sở đại hiệp chứ?”

“Người rất giống loại người như vậy.” Phình Đình ở một bên gật gật đầu nói, khiến cho Giang Tam lại càng thêm đỏ mặt tức tối.

Sở Phi Dương không để ý tới tranh chấp giữa bọn họ, vén tay áo lên, dùng kiếm tạo nên một vết thương nhỏ trên cánh tay, máu tươi từ miệng vết thương nhanh chóng trào ra, dần dần nhuộm đỏ hết mặt ngoài đoạn kiếm, nhỏ giọt rơi xuống đất.

“Đủ rồi.” Quân Thư Ảnh đẩy kiếm ra, điểm huyết đạo cầm máu cho hãn, lấy ra bình dược cùng băng gạc xử lý vết thương cho Sở Phi Dương.

Giang Tam vội vã tiếp nhận thanh kiếm, chạy đến bên tấm bia đá tìm kiếm cơ quan then chốt. Sở Phi Dương cũng không nhìn hãn, để tự hãn đi thăm dò, mang Quân Thư Ảnh đi đến một góc tường khác. Phình Đình muốn nói lại thôi nhìn hai người, cuối cùng cũng không tiến đến. Nàng cũng lo lắng cho vết thương trên người Sở Phi Dương, nhưng nàng lại thấy, giờ này khắc này, giữa hai người kia không có chỗ để cho nàng xen vào.

Sở Phi Dương nhìn người đang cúi thấp đầu chăm chú băng bó vết thương cho mình, sau một lúc lâu cười nhẹ nói: “Thư Ảnh, có phải người đau lòng thay ta hay không?!”

Quân Thư Ảnh tức giận trừng mắt liếc hãn, tiếp tục công việc đang dở trên tay, cũng không nói chuyện.

“Nói a Thư Ảnh, Tiểu Quân — nói cho ta nghe.” Sở Phi Dương ba phần giả bảy phần thật năn nỉ: “Tuy rằng ta võ công cao, nhưng cũng là thân thể phàm nhân như bao người, một vết thương như vậy cũng rất đau a. Người nói cho ta nghe, lòng ta cao hứng, đau đớn gì cũng sẽ giảm bớt.”

“Đau chết người.” Quân Thư Ảnh hừ lạnh nói, “Sao bây giờ Sở đại hiệp lại yếu ớt đến vậy a.”

Sở Phi Dương cười nhẹ đáp: “Đúng vậy, bộ dáng yếu ớt của Sở đại hiệp chỉ người mới có thể thấy. Mau an ủi ta đi, chẳng qua chỉ là một câu nói thôi mà.”

Quân Thư Ảnh cúi đầu tiếp tục băng bó cho Sở Phi Dương, lặng yên không nói lời nào. Sở Phi Dương cười tủm tỉm nhìn y, kiên nhẫn chờ đợi.

Sau một lúc lâu, Quân Thư Ảnh giống như bỏ cuộc nói: “Người muốn ta nói gì a?!”

“Nói người đau lòng ta.” Sở Phi Dương dùng cánh tay đã băng bó thật tốt cầm tay Quân Thư Ảnh, nhẹ nhàng lắc lắc, cười cười tiếp tục chế nhạo y.

Quân Thư Ảnh đầu cúi càng thấp nghẹn cả nửa ngày mới mở miệng cực nhanh nói một câu nghe không rõ.

“Nói gì mà một chữ ta cũng không nghe thấy.” Sở Phi Dương đem lỗ tai ghé sát vào, “Đến đến, lặp lại lần nữa.”

“Cút!” Quân Thư Ảnh một phen đẩy đầu hẳn ra.

Phình Đình đứng ở cách đó không xa, nhìn hai người nhỏ giọng thầm thì nói chuyện. Nàng không nghe rõ bọn họ nói chuyện gì, chỉ có thể nhìn Sở Phi Dương trên khuôn mặt vừa lộ vẻ ôn nhu vừa tươi cười. Chính là nụ cười như vậy cũng đủ làm tâm nàng đau đớn. Loại ôn nhu độc nhất vô nhị đó Sở Phi Dương toàn bộ chỉ dành cho người kia.

Phình Đình khẽ rũ mắt, cô tịch đi ra bên ngoài sơn cốc.

Vừa mới ra khỏi, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng nổ long trời lở đất. Phình Đình quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bụi mù dâng lên cuồn cuộn, bao phủ cả khoảng không phía trước dửng dạo.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Sở Phi Dương cũng Quân Thư Ảnh đứng ở cạnh cửa, Giang Tam cũng rất thức thời mà chạy né sang một bên, tiếng nổ thật lớn như người khổng lồ bị đánh thức khỏi giấc ngủ say vang bên tai, ba người cùng nhau nhìn thạch bích vẫn đang khép kín trước mặt.

Thật lâu thật lâu sau – thạch bích vẫn như cũ không chút suy chuyển. Thanh âm vẫn còn vọng lại, đình tai nhức óc.

“Cửa không mở ra?” Quân Thư Ảnh nghi hoặc nói.

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!!!!” Giang Tam vội chạy vọt tới trước thạch bích, giống như nổi điên mà bắt đầu hung hăng tay dấm chân đá. “Ta sẽ không tính sai, ta sẽ không tính sai!!!! Ta phải mất nhiều năm như vậy mới tìm được nơi này, người không thể cứ như thế mà ngăn ta ở ngoài! Kì Tranh!!!!”

Quân Thư Ảnh cau mày nhìn bộ dáng phát cuồng của gã, nói với Sở Phi Dương: “Xem ra thạch bích này không thể mở được, chúng ta không cần chờ, lập tức rời khỏi đây thôi.”

“Thạch bích không mở ra, đại khái là bởi vì...” Sở Phi Dương nhìn dưới chân, kéo Quân Thư Ảnh chậm chậm lui về phía sau: “Nơi đó vốn không phải cửa.”

Quân Thư Ảnh cũng bắt đầu chú ý tới chấn động dưới chân, cùng với một tiếng nổ lớn chưa từng có, trên mặt đất xuất hiện một kẽ hở hình trăng khuyết, hơn nữa đang từ từ từ từ mở rộng ra.

Lưng Giang Tam dán vào thạch bích nhìn xuống phía dưới, trước mắt là hắc ám mênh mông vô bờ cùng vực sâu vạn trượng, từng trận gió băng lãnh từ dưới vực sâu gào thét lao lên mặt đất, giống như tiếng gầm của dã thú.

“Kì Tranh, đây là điều người muốn sao?! Được, được, anh hùng chung quy đều phải nhiều lần trải qua thiên nan vạn hiểm mới có thể đạt được phương tâm của mỹ nhân, cả một đời người đã đổi ta ngàn trăm y thuật, hiện tại người hãy hảo hảo mà xem, ta có thể vì người làm được những gì.”

“Giang Tam, người đợi đã ——” Sở Phi Dương vội vàng hô to, hắc còn chưa dứt lời, đã thấy Giang Tam nhún người nhảy xuống, bóng dáng biến mất trong vực sâu hắc ám.

Sở Phi Dương nhỏ giọng mắng một tiếng, chạy đến vách đá, cúi người nhìn xuống phía dưới, nhưng chẳng thể thấy gì.

“Lại nữa. Đông Long Các này cứ nhất định không muốn đi cửa chính, hết lần này đến lần khác thích đột thối.” Quân Thư Ảnh đi đến bên cạnh Sở Phi Dương, cau mày nhìn hắc nói: “Đó chính là lựa chọn của gã, sống hay chết cũng không có liên quan gì đến người khác. Người không cứu được gã, ai cũng không cứu được gã. Người không cần phải suy nghĩ quá nhiều.”

Sở Phi Dương nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, nâng tay giữ chặt lấy tay Quân Thư Ảnh, đứng dậy: “Việc tới nước này...”

“Việc tới nước này, chúng ta cần phải trở về.” Quân Thư Ảnh nắm chặt tay Sở Phi Dương, nhìn đôi mắt vẫn đờ đẫn đầy vẻ mệt mỏi của hắc. Y biết trong lòng Sở Phi Dương đang chộn rộn, đối với vực sâu không biết này, đối với môn phái không biết này, đối với mối nguy hiểm ẩn dấu trong bóng tối này. Y hiểu dưới vẻ bề ngoài công chính ôn hoà kia là một trái tim vĩnh viễn vĩnh viễn không thể an phận, đối với những điều không biết cùng sức mạnh luôn tràn ngập ham muốn nghiên cứu sâu thêm. Y cũng có xúc động

như vậy, chỉ có điều là do y luôn luôn so với Sở Phi Dương càng sâu hơn, Sở Phi Dương chỉ cần nhìn là đủ rồi, nhưng y lại muốn phải làm đến cùng.

Nhưng mà hiện tại ——

“Giang Tam một thân một mình, người không thể tiêu sái như vậy, ta cũng không thể.” Quân Thư Ảnh nhìn thật sâu vào Sở Phi Dương: “Chúng ta lập tức rời khỏi nơi này, sư phụ người cũng đã thoát li rồi, vì thế chúng ta cùng Đông Long Các này càng không có quan hệ gì. Hãy nghĩ đến...Kì Nhi và Lâm Nhi, chúng ta không cần phải mạo hiểm như vậy.”

Sở Phi Dương trầm mặc nhìn Quân Thư Ảnh một lát, đột nhiên ôm lấy y, cười nói: “Người lo lắng cái gì, ta đương nhiên không quên mình là người đã có thể có tử. Ta còn là đại sư huynh của Thanh Phong Kiếm Phái, trợ lực cần thiết nhất sau này của Vân Thâm. Mỹ nhân của ta cũng không cần phải vì nó mà phải trải qua thiên nan vạn hiểm. Quan nó là cái gì Đông Long Các, chúng ta đi, về nhà.”

Quân Thư Ảnh cũng nhoẻn miệng cười với hắn, đang định nói cái gì, lại nghe bên tai bỗng nhiên một tiếng gào sấm bén: “Các người nghĩ đến dễ dàng! Đệ tử của Mục Giang Bạch, tên Mục Giang Bạch nhu nhược không dám trở về, vậy người hãy thay thế hắn đi! Xem xem hắn đã phạm phải tội nghiệt gì, các người có tư cách gì mà hạnh phúc hơn người khác! Người phải chuộc tội! Chuộc tội!!!”

Một đạo bóng dáng lơ lửng mà tới, bóng dáng kia nhanh đến mức thậm chí đến Sở Phi Dương cũng không theo kịp. Sở Phi Dương không dám khinh địch, vội đẩy Quân Thư Ảnh ra, vận khởi nội lực toàn thân, ở bên vực giằng co với bóng dáng cấp tốc lao tới kia.

Sở Phi Dương nhận thấy một sơ hở dồn sức đánh một kích —— nhưng ngay một khắc trước khi ra tay, người này căn bản không phải muốn đánh

nhau với hăn, thậm chí không màng sinh tử. Người nọ chính là nghĩ muốn đẩy hăn xuống vực sâu.

Sở Phi Dương nhỏ giọng mắng một tiếng, đúng lúc thu tay lại, dồn chân khí xuống chân muốn tránh đi, nhưng vẫn bị chậm một bước. Người kia mang theo sức mạnh tựa ngàn cân xô vào người hăn, ngay cả chân khí hộ thể cũng tiêu tan trong nháy mắt.

Sở Phi Dương chỉ cảm thấy xương cốt cả người đều đau đớn như bị nát vụn, còn chưa kịp từ trong đau đớn tỉnh lại tụ tập chân khí, hăn liền cùng với thân hình khô gầy đang gắt gao bám trên người hăn rơi xuống vực.

Trước lúc hoàn toàn rơi vào trong hắc ám, hăn thấy rõ khuôn mặt kia, tiêu tụy quái dị, gắt gao nhìn chòng chọc hăn, rồi lại giống như xuyên thấu qua hăn nhìn một người khác, trong đôi mắt kia chứa đầy oán ghét khiến người ta kinh hãi. Đó là sư muội của sư phụ hăn, là lão nhân quái dị kia.

“Người lão yêu bà này....” Sở Phi Dương trước mặt vị sư thúc đã nhiều lần phá hư chuyện tốt của hăn này rốt cuộc không thể duy trì nổi lễ phép, oán hận nhỏ giọng mắng một tiếng.

Lỗ tai bị gió quật đến phát đau chỉ nghe thấy phía trên truyền tới một tiếng hô to thê lương: “Phi Dương ——”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 58

“Sở Phi Dương, người vẫn kính trọng sư phụ người, hắn chẳng qua chỉ là một tên tiểu nhân đê tiện! Hai tay của hắn nhiễm đầy máu tươi! Hắn một bước cũng không dám quay trở lại đảo Kỳ Lân này, bởi vì hắn sợ sẽ tận mắt nhìn thấy tội nghiệt do chính hắn tạo ra!” Trong lúc rơi xuống, giọng nói âm lãnh của lão thái bà kia đều chui vào tai Sở Phi Dương.

“Hắn cả đời cũng không dám đến gần nơi này, nhưng đồ đệ mà hắn đặc ý nhất lại tự mình dẫn xác tới. Đây là thiên ý, thiên ý!”

Tiếng cười giống như phát điên khiến cho Sở Phi Dương tâm phiền ý loạn, một bên lo lắng không biết gặp lại Quân Thư Ảnh thế nào, một bên tức giận lão thái bà hủy hoại thanh danh của sư phụ.

“Người âm ỉ quá, lão yêu bà!” Sở Phi Dương trên tay dùng lực, đẩy mù ra, vẫn như cũ nghe được nàng kia thần trí không rõ thì thào nói thầm, vang vọng chung quanh, hòa cùng không gian hắc ám.

Lần rơi xuống này không mất quá nhiều thời gian, Sở Phi Dương đã nghe thấy được tiếng nước âm ỉ. Hắn lập tức sáng tỏ, hít sâu một hơi dùng sức đình chỉ, ngay sau đó cả thân thể va chạm vào làn nước lạnh như băng.

Thanh âm bốn phía dần tĩnh lặng trở lại, thân thể vì trọng lượng mà hơn phân nửa chìm trong nước. Dưới mặt nước là một mảnh hắc ám, lạnh lẽo khắc cốt, hai mắt mở to cũng không nhìn thấy bất cứ thứ gì, lại rước thêm đau nhức. Sở Phi Dương giãn ra tứ chi, nhanh chóng bơi về phía trước.

Ào một tiếng, hần nhô đầu lên khỏi mặt nước, thở hắt ra. Ánh mắt đã dần thích ứng với không gian tối đen xung quanh, Sở Phi Dương vuốt vuốt mặt, nhìn bốn phía, sau đó bơi vào bờ gần đó.

Mới bơi chưa được bao lâu, Sở Phi Dương bỗng nhiên cảm giác phía trên đỉnh đầu truyền đến một cỗ chân khí mỏng manh. Hơi thở kia càng ngày càng rõ ràng, cũng càng lúc càng quen thuộc ——

“Ai....tật xấu hay xúc động này của người....” Sở Phi Dương ngẩng đầu nhìn lên, không đợi hần nường theo chút ánh sáng yếu ớt trông thấy được cái gì, liền có một đám hắc ám rơi thẳng xuống cách đó không xa ngay phía trước hần, khi chạm vào mặt nước tạo ra tiếng vang thật lớn, bọt nước bắn tung tóe lên mặt Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương hít vào một hơi thật sâu, lặn xuống nước, hướng nơi bóng đen kia rơi xuống mà bơi tới.

Dưới nước hỗn loạn không thể tả, Sở Phi Dương rất dễ dàng tìm thấy người kia. Khi hần bắt được cánh tay y, cánh tay ấy thoáng chốc cứng ngắt mang theo tia đề phòng, rồi một khắc sau đó thì trầm tĩnh trở lại, khóe miệng Sở Phi Dương vẽ lên một nụ cười.

Hai người một trước một sau hướng quang mang mỏng manh phía trước bơi tới, khi trông được rõ ràng, trong mắt Sở Phi Dương cũng dần tràn ngập khuôn mặt quen thuộc như dung nhập cốt tủy kia.

Quân Thư Ảnh một tay vuốt nước trên mặt, lại đem mái tóc ướt đầm hắt ra sau, nhìn nhìn xung quanh: “Đây là nơi nào?”

Sở Phi Dương không trả lời, khi Quân Thư Ảnh nhìn về phía hần, lại bắt gặp đôi môi đang mỉm cười cùng ánh mắt thoáng vẻ si mê.

“Lúc này mà còn cười được?!” Quân Thư Ảnh tức giận nói, “Nhanh lên bờ đi, ta lạnh sắp chết rồi.”

Sở Phi Dương đột nhiên ôm cổ Quân Thư Ảnh, ngửa mặt lên trời cười to, trên mặt thực cao hứng phấn chấn, tựa hồ rất thoải mái.

“Người vui cái gì?” Quân Thư Ảnh đẩy hẳn ra, tự mình đi tới bờ, “Chẳng lẽ rơi từ trên cao xuống làm người choáng váng.”

Sở Phi Dương đuổi theo cùng y sóng vai, bữu môi nói: “Người ngốc rồi a. Không suy nghĩ gì cứ thế nhảy xuống theo ta. Hiểu hay không cái gì là núi xanh còn đó chả lo thiếu củ đụn.”

“Người cầm miệng cho ta!” Quân Thư Ảnh cả người run run, hung hăng trừng mắt nhìn Sở Phi Dương, liếc qua một cái. Hai người đã bơi tới vùng nước nông, Quân Thư Ảnh đi mau vài bước, tới bờ liền té trên mặt đất thờ dốc, thân thể run cầm cập. Nội lực của y luôn luôn âm hàn, lúc này bị ngâm trong băng thủy thể nhưng không chịu được cả người run rẩy.

Sở Phi Dương lôi thân xác mệt mỏi đến bên cạnh, một phen kéo y: “Đừng ngồi ở chỗ này, đi lên phía trên một chút, ta giúp người làm ấm thân mình.”

Môi Quân Thư Ảnh trắng bệch, cả người run run, được hẳn dìu tới trước một đoạn, lại để hẳn cởi bỏ xiêm y của chính mình, tiếp theo liền bị khóa vào một cái ôm thật ấm áp, cùng nhau nằm xuống ven thạch bích tương đối khô ráo.

“Người cũng nên cởi xiêm y a, ướt hết rồi, rất lạnh.” Quân Thư Ảnh kéo kéo nội y Sở Phi Dương, mấp máy nói.

Sở Phi Dương một tay ôm y, một tay cầm tay y lấy ra, cười đáp: “Này, thế thì hai ta đều trần truồng. Tuy chỗ này không rõ như ban ngày cũng tùy thời có thể có người đi ngang qua. Như vậy không tốt lắm.”

Quân Thư Ảnh hướng bốn phía nhìn nhìn, chỉ thấy cách đó không xa còn có mấy cái cổng tò vò hình vòm cao lớn, tựa như do thạch bích thiên

nhiên hình thành. Bên ngoài cổng tò vò là một cái hành lang thật dài, lúc này đây chìm vào một mảnh tối đen yên tĩnh.

“Ta chỉ cảm thấy....lạnh. Một lòng có ý nghĩ không đúng đắn rõ ràng là người, người giả vờ....giả vờ đạo mạo cái gì.” Quân Thư Ảnh run run oán giận nói.

Y còn chưa dứt lời thì nghe thấy bên ngoài cổng tò vò từ xa truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, có người hô to dần dần chạy tới gần.

“Thật là một con rắn lớn a!” Một thanh âm quen thuộc đột ngột vang lên, cầm theo bó đuốc chạy như điên qua hành lang bên ngoài cổng tò vò.

Một bóng đen thô to gắt gao đuổi phía sau người kia, cũng vèo một phát chạy qua hành lang, chỉ có thanh âm tê tê còn nhẹ nhàng mà vọng lại, cùng với một cỗ tanh tươi phiêu đẳng trong không trung.

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh quay đầu nhìn nhau, thẳng đến khi bên ngoài cổng tò vò khôi phục sự yên tĩnh hắc ám ban đầu.

Quân Thư Ảnh im lặng một lát, mở miệng nói: “Đó là...”

Sở Phi Dương thở dài một hơi: “Là Vân Phi a. Đã từng này tuổi rồi, sao chả bao giờ đem lời nói của ta để ở trong lòng.”

Quân Thư Ảnh không thềm nhắc lại, lui vào trong lồng ngực Sở Phi Dương để hân dùng nội lực chậm rãi hong khô quần áo của hai người, rét lạnh dần biến mất, trong cơ thể bỗng dưng nổi lên sự lo lắng bất an.

Quân Thư Ảnh từ trong lòng Sở Phi Dương đứng dậy, Sở Phi Dương đem áo khoác của mình cởi ra đưa cho Quân Thư Ảnh, đồng thời cầm y phục của Quân Thư Ảnh mặc lên, hướng Quân Thư Ảnh nhếch miệng cười nói: “Chúng ta đi.”

Sở Vân Phi còn đang hoảng sợ đến nỗi chạy loạn, phía sau thanh âm phì phì hỗn loạn vẫn theo sát hần, nửa bước cũng không rời. Sở Vân Phi vừa nghĩ đến cặp mắt hoàng sắc cùng thân xà hoa văn sặc sỡ kia, liền cảm thấy buồn nôn.

Dù võ công cao tới đâu thì cũng có tử huyệt, Sở Vân Phi chính là sợ rắn đến không có thuốc chữa. Ngay cả một con rắn nhỏ bằng ngón tay cũng đủ để cậu sợ đến mặt cắt không còn chút máu, huống chi là một con đại xà như vậy! Sở Vân Phi cảm thấy hai mắt của mình đều đã ươn ướt.

.....

Hoá ra buổi chiều khi Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh ra khỏi sơn động, Sở Vân Phi nghĩ đến hòn đảo kỳ dị này, rốt cuộc vẫn cảm thấy không yên, cho nên cũng len lén đi theo. Khi Giang Tam dùng Phình Đình uy hiếp Sở Phi Dương, Sở Vân Phi vẫn ẩn thân ở cách đó không xa để theo dõi. Đến tận khi Phình Đình rời khỏi sơn cốc, cơ quan ngầm được mở ra, Giang Tam không một chút do dự mà nhảy xuống, còn Sở Phi Dương bị lão yêu bà đẩy xuống dưới, ngay sau đó Quân Thư Ảnh cũng buông người xuống theo ——

Sở Vân Phi lúc đó cảm nhận được trái tim co thắt, dường như cùng với bóng dáng kia, rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Sở Vân Phi cũng không chần chừ nữa, vội vã chạy thẳng đến miệng vực, còn chưa tới nơi thì, mặt đất đã từ từ khép lại, đến lúc cậu lao người tới, nhưng vẫn không bắt kịp khe hở cuối cùng. Đại môn rộng mở đã hoàn toàn khép lại thành nền đất, Sở Vân Phi nằm trên mặt đất, hầu như tuyệt vọng.

Nhưng không bao lâu, thạch bích trước mặt lại chậm rãi mở ra, từng hàng đuốc kéo dài xuôi xuống dưới hành lang. Sở Vân Phi chần chờ một chút mới chạy ào xuống, cầm lấy một cây đuốc trên vách, men theo hành

lang đi xuống phía dưới, thẳng đến khi —— cậu gặp phải con đại xà bám riết không rời này.

Cậu lúc đó cách cửa vào không xa lắm, hoàn toàn có thể quay đầu lại, trước khi cánh cửa đó khép vào mà lao ra khỏi nơi tăm tối này. Thế nhưng vừa nhớ tới thời khắc Quân Thư Ảnh buông người nhảy xuống, Sở Vân Phi dù thế nào vẫn kiên quyết muốn đi sâu xuống nơi hắc ám đó.

“Ta có thể vì Quân đại ca làm mọi việc, chỉ tiếc huynh ấy vĩnh viễn không biết.” Sở Vân Phi vừa đi vừa nghĩ mà xót xa trong lòng. Còn có con đại xà chết tiệt này nữa, làm gì mà phải liều mạng thế a?”

Mỗi lửa từ cây đuốc dần yếu ớt, con đường dưới chân cũng không còn nhìn rõ ràng nữa, Sở Vân Phi cắn răng dừng lại, quay người rút kiếm ứng chiến, khẩn trương nhìn về phía bóng tối, nghe ngóng thanh âm phì phì ngày càng đến gần, còn có một mùi tanh hôi ngày một dày đặc.

Một cái đầu xà cực đại lộ ra khỏi khúc ngoặt, ánh nhìn lạnh buốt độc ác hướng về phía Sở Vân Phi, động tác rình rập, từng chút từng chút trườn tới.

Sở Vân Phi nhịn không được cả người run lấy bầy, hai tay nắm chặt chuôi kiếm đã đổ đầy mồ hôi lạnh. Ngay lúc cậu đang cắn chặt răng chuẩn bị lao tới liều chết thì trong nháy mắt, một bóng dáng mạnh mẽ lẳng không lướt qua đầu cậu, như một thanh kiếm sắc bén, thẳng tắp nhằm tới con đại xà đang nhe nanh phun ra nọc độc.

Sở Vân Phi dựa vào ánh lửa tàn lụi cuối cùng nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, cậu ngây người trong chốc lát, thanh kiếm trong tay đột nhiên rơi xuống đất.

“ Quân đại ca....Là Quân đại ca...” Sở Vân Phi thấp giọng lầm bầm.

“Đó là Sở đại ca.” Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên ngay bên cạnh cậu, Sở Vân Phi giật mình, quay đầu nhìn lại, cư nhiên thấy dung

nhân tuần tú mà cậu vẫn ngày nhớ đêm mong.

Đôi con người trong treo kia lúc này lại nhìn cậu khinh thường: “Ngay cả một súc sinh cũng không đối phó được, Hừ!”

Thật sự là...sự đả kích lớn! Sở Vân Phi lùi lại một bước, trong lòng vừa chua xót vừa đau khổ.

Phía bên kia Sở Phi Dương cũng đã giải quyết xong con đại xà, đi tới nhặt cây đuốc rơi trên mặt đất.

Sở Vân Phi nhìn hẩn đứng trước mặt, không biết tại sao hẩn lại mặc y phục của Quân Thư Ảnh, ánh mắt từ ái nhìn mình một chút, lại hướng Quân Thư Ảnh cười nói: “Cậu ấy còn trẻ, không nên trách móc nặng nề như vậy.”

Ngô, tâm càng đau. Sở Vân Phi nắm chặt xiêm y trước ngực quay mặt đi. Cậu là tuổi còn trẻ, tuổi còn trẻ cho nên nghĩ mãi cũng không hiểu được trong thời gian ngắn như thế, Sở đại ca rốt cuộc làm cái gì, mà lại cùng Quân đại ca mặc nhầm xiêm y?!

Không thể nghĩ, không thể nghĩ, tâm càng thêm nhức nhối...

Sở Vân Phi len lén nhìn trộm Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh sắc mặt vẫn trắng bệch, dáng người tuần nhã, không có dấu vết thụ thương.

Vậy là đủ rồi. Chỉ cần thấy người ấy khoẻ mạnh, như vậy đủ rồi. Sở Vân Phi cắn cắn môi, ánh mắt rũ xuống.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Sở Phi Dương nói với Vân Phi: “Vân Phi, không phải bảo để ở lại sơn động dưỡng thương cho tốt sao, thế nào mà đã ở đây rồi?”

“Đệ không có gì đáng ngại.” Sở Vân Phi nói: “Đệ lo lắng cho huynh và Quân đại ca, cho nên mới...”

“Người đến một con rắn cũng không đối phó được còn nói cái gì mà lo lắng cho chúng ta, nói khoác không biết ngượng.” Quân Thư Ảnh khinh thường liếc cậu một cái, hừ một tiếng, lạnh lạnh nói.

Sở Phi Dương vỗ vỗ y, dở khóc dở cười: “Người còn nói như vậy, đừng có hất bát nước lạnh vào nhà người ta chứ, Vân Phi cũng là có ý tốt.”

Quân Thư Ảnh không nói gì nữa xoay người sang chỗ khác, u u đáp: “Đi thôi.”

Sở Phi Dương lại đi an ủi người nào đó về mặt ủ dột: “Vân Phi đây là lần đầu tiên đệ bước chân xông pha chốn giang hồ, khó tránh khỏi có phần thiếu kinh nghiệm. Không để ý đến an nguy bản thân, dũng khí ấy quả là khó có được. Tiếp tục cố gắng, sau này tất thành người tài.”

Thành người tài cũng sẽ không có Quân đại ca thứ hai cho ta....cho tới bây giờ cảm giác của Sở Vân Phi đối với Sở Phi Dương, ngoài cảm kích, sùng kính, lại có thêm hâm mộ và ghen tị, cậu không muốn, nhưng không cách nào khắc chế. Lúc này cũng chỉ có thể miễn cười cười với Sở Phi Dương, cố tỏ ra mình không việc gì.

Sở Phi Dương vỗ vỗ vai cậu, rồi nhanh chóng đuổi theo Quân Thư Ảnh.

Sở Vân Phi đi ở phía sau, nhìn bóng dáng hai người sóng vai cùng nhau, trong lòng có hàng trăm mối cảm xúc khác nhau, rồi lại như hoàn toàn không có tư vị gì.

Sở Phi Dương nâng cây đuốc lên, dẫn Quân Thư Ảnh và Sở Vân Phi men theo thông đạo ngẫm tối đen, mấy người đi về hướng lúc trước Sở Vân Phi tiến vào, hi vọng có thể có đường ra.

Hành lang chỉ có một đường, ba người không bao lâu sau đã đến cửa động, nhưng nơi đó vẫn đóng kín như cũ, bọn họ cũng cố gắng hồi lâu, nhưng vẫn không thể lay động thạch bích nặng nề kiên cố này một tí tẹo teo nào.

Sở Phi Dương nâng cao đuốc nhìn bốn phía xung quanh, thấy một bức vẽ đơn sơ khắc trên thạch bích.

“Hình như là bản đồ.” Quân Thư Ảnh cũng tiến đến gần đó, nói.

Hình vẽ kia rất đơn giản, chính là một cái thông đạo hình tròn, phía trước có ba vòng tròn lớn đều nhau, trong đó một hình tròn bên cạnh bức tranh có dấu hiệu một phiến thạch môn, đó chính là thạch môn mà bọn họ đang đứng lúc này. Bên cạnh vòng tròn kia có viết bốn chữ nhỏ “Vong ưu hàn đàm”, lại biểu thị chữ “Nhập”, hẳn chính là thâm động Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh vừa mới rơi xuống.

Còn hai hình tròn khác, một cái bên cạnh viết “Tục mệnh tinh quan”, cũng vẽ một phiến thạch môn nho nhỏ, biểu thị chữ “Sinh”. Còn phía trên vòng tròn cuối cùng kia lại dùng sức khắc những hoa ngân hỗn độn, mấy chữ này lại mang chút hương vị ghê người: Thiện nhập giả tử, lâm nhập giả vong, tuyệt mệnh chi đích, nhớ lấy nhớ lấy.*”

(*Tự ý xâm nhập người chết, vào lâm người vong, nơi cắt đứt sinh mệnh, nhớ kĩ nhớ kĩ.)

“Đồ án này ở ngoài động cũng có.” Sở Vân Phi nói: “Lúc đệ vào đã thấy nó, có điều là khi đó đi nhanh quá, chưa kịp nhìn kĩ, đồ lớn cũng xấp xỉ cái này.”

“Chữ viết này....có chút quen thuộc.” Sở Phi Dương nâng tay sờ sờ những dấu tích khắc trên đó.

“Người đương nhiên thấy quen, đây là chữ viết của đại sư phụ người.” Quân Thư Ảnh nhìn những ngân tích đơn sơ này lên tiếng nói.

Sở Phi Dương ngẩn ra, cẩn thận nhìn kĩ lại, cuối cùng thở dài một tiếng: “Quả nhiên không sai, nhưng mà sư phụ lưu lại đồ án ở trong này rốt cuộc là vì cái gì?”

“Nhất định là vì cái này.” Ngón tay Quân Thư Ảnh chỉ vào hình tròn khác thường ghi cấm địa tuyệt đối, xoa xoa hai cái: “Đây cũng là vực sâu mà chúng ta rơi xuống, nhưng mà ở đây có thứ gì, mà sư phụ người không muốn người ta biết đến.”

“Vậy không cần biết.” Sở Phi Dương nói: “Nếu đường này không thông, vậy chúng ta thử đến tục mệnh tinh quan xem thế nào, nơi đó cũng có thạch môn lại viết chữ sinh, có lẽ có thể ra ngoài được.”

“Nhưng mà nơi này ——” Quân Thư Ảnh không cam lòng sờ sờ hình tròn cuối cùng kia.

“Không có nhưng mà.” Sở Phi Dương kéo tay y xuống, bất đắc dĩ nói: “Lòng hiếu kì đừng nặng như vậy. Chúng ta không cần phải....tự mình lao vào hiểm cảnh, tất cả những thứ trên hòn đảo này đều quá mức quý dị, nếu thực sự đụng phải nguy hiểm, ta không thể cam đoan đưa mọi người toàn thân trở ra. Vừa rồi ở trên kia vẫn còn nói nhớ Kỳ Nhi và Lâm Nhi, lúc này lại không chịu nổi hấp dẫn?”

Quân Thư Ảnh yên lặng, cuối cùng gật gật đầu, xem như nghe theo lời khuyên của Sở Phi Dương.

“Vân Phi đâu?” Sở Phi Dương lại nói.

Sở Vân Phi cuống quýt đáp: “Đệ ở đây. Đệ không có ý kiến gì, hết thảy đều nghe theo Sở đại ca và Quân đại ca.”

Sở Phi Dương gật gật đầu: “Việc này không nên chậm trễ. Chúng ta lập tức xuất phát.”

Ánh lửa mơ mơ hồ hồ chiếu xuống. Ba người lại men theo hành lang chật hẹp đi về phía trước, dọc theo hành lang có thể thấy một ít bích hoạ đơn sơ khắc trên thạch bích, thuật lại tổ tiên cùng lịch sử của Đông Long Các.

Nếu nói nơi này là một môn phái, không bằng nói là một dòng họ. Bắt đầu là mấy sư huynh đệ không biết từ môn phái nào đi tới hòn đảo nhỏ này, lập lên Đông Long Các. Sau đó mấy gia tộc này lại quyết định ở trên hòn đảo này sinh sống, hơn nữa còn truyền thụ lại loại võ công huyền diệu vô cùng này. Cứ một thế hệ lại nối tiếp một thế hệ. Người trên đảo càng ngày càng nhiều, tiểu đảo ngày càng phồn hoa, lại vào một ngày quái dị nào đó, vô số sinh mệnh tử vong, tất cả phồn hoa chỉ trong một sớm một chiều đã hoá thành hư ảo.

Không biết đã đi được bao lâu, Quân Thư Ảnh ngừng lại, giữ chặt Sở Phi Dương. Sở Phi Dương rời cây đuốc về phía y, chiếu lên khuôn mặt y. Dưới ánh lửa mờ nhạt, khuôn mặt kia hiện lên một loại tuần mỹ đoạt hồn nhiếp phách.

Sở Vân Phi cảm thấy yết hầu của mình có một trận khô nóng, ngay cả động tác nuốt nước miếng cũng có vẻ khó khăn.

“Có chuyện gì? Vì sao lại đột nhiên dừng lại.” Sở Phi Dương hỏi Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh khẽ nhú mày nói: “Trước chờ một chút, ta cảm thấy nơi này có gì đó không quá thích hợp.”

Sở Phi Dương theo bản năng nhìn nhìn xung quanh, chỉ có thể nhìn thấy phía trước phía sau đều tối tăm như vô cùng vô tận, ba người phải dựa vào một chút ánh lửa yếu ớt mờ hồ nhìn xuyên qua bóng tối.

“Nơi này rất hẹp lại quá tối, cảm thấy không thoải mái cũng là bình thường. Dựa theo bản đồ đại sư phụ vẽ ra, hiện tại hẳn là sắp đến huyết động thứ hai, chúng ta nhanh một chút, tới đó hẳn là tốt rồi.” Sở Phi Dương nói.

Quân Thư Ảnh đè lại cánh tay Sở Phi Dương, nhú mày nói: “Không, không phải là cảm giác này.” Nói xong khẽ dừng dừng cánh mũi, như là ngửi thấy thứ gì đó, “Nơi này có mê dược, là loại....mê dược làm hỗn loạn tâm trí người ta.”

Sở Phi Dương vừa nghe thấy vậy cũng bắt đầu cảnh giác, nhưng hẳn lại hoàn toàn không cảm nhận thấy loại dược như lời Quân Thư Ảnh nói.

Sở Vân Phi khó khăn dời ánh mắt khỏi Quân Thư Ảnh, nuốt nuốt nước miếng nói: “Quân đại ca nói không sai, là có mê dược.” Nếu không cậu thế nào lại không biết xấu hổ mà có tâm tư khinh nhờn Quân đại ca....

“Phi Dương!” Quân Thư Ảnh đột nhiên nắm chặt tay Sở Phi Dương, hai mắt trợn tròn lên.

“Làm sao vậy, lại cảm thấy chỗ nào không thoải mái sao?” Sở Phi Dương bắt đầu thấy khẩn trương.

Quân Thư Ảnh lại có chút hưng phấn mà nói: “Ta nhớ ra rồi, liên quan đến Tục Mệnh Tinh Quan gì gì này. Khi ta còn ở Thiên Nhất Giáo đã nghe Thanh Lang nói qua. Tinh quan này kì thật là một khối hàn băng ngàn năm không tan, nơi có thể bảo tồn nguyên vẹn hết thầy sự sống và sinh mệnh.”

“Này thì có gì mà ngạc nhiên, công dụng này nghe tên là đã biết.” Sở Phi Dương có chút khinh thường nói. Lại không biết từ hồi nào mà Thanh Lang nhàn thoai như kể chuyện nhà với Quân Thư Ảnh thế này....

Quân Thư Ảnh đối với bát nước lạnh của Sở Phi Dương rất bất mãn, không vui lườm hằm một cái, tiếp tục nói: “Không chỉ như thế, theo như Thanh Lang nói, tinh quan này còn có một công hiệu khác, hàng năm nó đều toả ra một loại mùi, có thể quấy nhiễu tâm trí người, đem việc mà trong lòng người đó đang khát cầu nhưng vẫn chưa được phóng đại lên vô hạn, tất cả dục vọng ở trước nó đều không thể che giấu.”

Quân Thư Ảnh vừa nói, vừa kéo Sở Phi Dương đi nhanh về phía trước.

“Đây chính là một bảo bối tốt.”

Sở Phi Dương vừa đi, vừa nhíu mày nói: “Quả thực như thế? Nhưng kì lạ, ta một chút cũng không cảm thấy tâm trí có gì nhiễu loạn a. Có thể thấy lời của Thanh Lang nói từ trước đến nay đều không thể tin. Người sau này ít nghe hẳn nói bậy linh tinh.”

Quân Thư Ảnh tức giận nói: “Vâng, Sở đại hiệp người đương nhiên không cảm thấy có gì nhiễu loạn. Thứ người cầu không ít, nhưng có thứ nào mà người cầu không được a?!”

Sở Phi Dương nghĩ nghĩ, một lát sau còn nghiêm túc mà thở dài: “Thật đúng là không có.”

Quân Thư Ảnh tức đến hộc máu.

Hai người bọn họ người tới ta đi rất náo nhiệt, Sở Vân Phi vẫn một mực theo sau lại càng ngày càng thấp thỏm bất an.

Đem những thứ cầu mà không được phóng đại lên vô hạn, tất cả dục vọng đều không thể nào che dấu?!

Thứ mà hiện giờ cậu khát cầu nhất, chính là lại giống như xa tựa chân trời gần ngay trước mắt....

Sở Vân Phi yên lặng nhìn Quân Thư Ảnh, siết chặt nắm tay.

Không, dục vọng xấu xí càng ngày càng mãnh liệt, tuyệt đối không thể bại lộ trước mặt bất luận kẻ nào. Nhất là tuyệt đối không thể để Quân Thư Ảnh nhận ra dù chỉ một chút, nếu không chỉ sợ sau này cậu sẽ không còn cơ hội tiếp cận với y...

Sở Vân Phi đang chống cự lại khí vị mê huyễn ngày càng mãnh liệt kia, lại nghe thấy Sở Phi Dương nói: “Phía trước nhìn thấy ánh sáng, chúng ta tới rồi!”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Quân Thư Ảnh đi nhanh tới, vượt lên trước tiến vào cửa động lấp lánh ánh sáng kia.

Sở Phi Dương cuống quýt đuổi kịp. Sở Vân Phi ngừng cước bộ, ở trong hành lang hắc ám nhắm hai mắt lại ổn định tâm thần, rồi mới cất bước đi theo.

“Rất đẹp. Đúng là bảo bối.”

Sở Phi Dương cầm cây đuốc vào hốc động, đi đến bên cạnh Quân Thư Ảnh, chợt nghe y cảm khái mà tán thưởng nói như vậy.

Sở Phi Dương phóng mắt nhìn xung quanh, sơn động này quả thực đẹp như chốn bồng lai tiên cảnh. Trong động cực kì rộng rãi, nóc động lại rất cao, một khối tinh thể trong suốt lóng lánh phát ra ánh sáng bạch quang giống như hàn băng đứng sừng sững ở trước mặt ba người, cao lớn tựa một tòa núi nhỏ, đỉnh băng kéo dài thẳng tắp lên trên, suýt nữa chạm được vào nóc động. Trong động không có nguồn sáng khác, chỉ có quang mang màu trắng ngà này thản nhiên tràn ngập bốn phía, soi rõ tất cả mọi góc ngách.

Quân Thư Ảnh đang muốn đi lên phía trước, Sở Phi Dương một phen kéo y trở lại: “Cẩn thận chút, để ý cạm bẫy.”

Quân Thư Ảnh nhìn về phía hắc, còn chưa mở miệng, lại nghe thấy một thanh âm quen thuộc vang lên, đầy vẻ âu sầu ảm đạm: “Sở đại hiệp không cần phải lo lắng, nơi này là sinh địa, không có cạm bẫy làm thương tổn bảo bối của ngươi.”

Hai người nhìn theo nơi phát ra giọng nói kia, nhưng lại thấy Giang Tam đang ngồi ở một đài cao trên vách động, lưng tựa vào tường, vẻ mặt si mê nhìn về phía trước. Ánh sáng nhu hòa trong động chiếu lên khuôn mặt hắn, chỉ càng tăng thêm vẻ tiều tụy.

Quân Thư Ảnh nhíu mày nói: “Người ở trong này làm gì?!”

Giang Tam diện vô biểu tình, đột nhiên si ngốc nở nụ cười: “Đúng vậy, ta ở trong này làm gì, làm gì chứ.”

Hắn đột nhiên đứng dậy, tỉnh tỉnh mê mê tiến về phía trước từng bước, Sở Vân Phi thấy vậy, chỉ kịp hô lên một tiếng “Cẩn thận”, Giang Tam đã một cước đạp vào khoảng không, từ trên đài cao ngã xuống.

Hắn giống như không biết đau, cong vẹo đứng lên, tập tễnh đi tới khối tinh thể cao lớn kia, một tay cẩn thận vuốt ve, gương mặt cũng chầm chậm dựa sát vào: “Đây là bảo bối của ta, thế nhưng ta ngay cả sờ vào y cũng không được.”

Mấy người Sở Phi Dương đứng cách đó hơi xa, hoàn toàn không thấy rõ bên trong tinh thể có gì mà khiến cho Giang Tam si mê như thế. Ba người chậm rãi tới gần, cảnh tượng hiện ra trước mắt làm cho Sở Phi Dương phải kinh ngạc.

Ở bên trong tinh thể nhu bạc, trên không trung cách mặt đất rất xa, là một nam tử trẻ tuổi bị đóng băng. Hắn một thân xiêm y trắng toát, gương mặt mũi mào, hai mắt nhắm nghiền, làn tóc dài rối tung như bay, đôi lông mày khê nhíu cùng khóe môi ẩn hiện một tia u buồn.

Khi Sở Vân Phi nhìn thấy rõ người trong tinh quan* (quan tài bằng thủy tinh) kia liền trợn to hai mắt, phi thường kinh ngạc, hét to một tiếng: “Sư phụ!” Sau đó bổ nhào đến.

“Sư phụ sao lại....” Sở Vân Phi trong miệng lo lắng nói.

Giang Tam thấy cậu đưng vào tình thế trước mắt một phen đẩy cậu ra, hung tợn nói: “Cút ngay, không được dùng bàn tay bẩn thỉu của người chạm vào y. Y không phải sư phụ người!”

“Nhưng mà....” Sở Vân Phi cứng họng, nhìn nhìn Giang Tam, lại quay qua nhìn về phía nam tử bị phong ấn trong tình quan kia. Quả thực, tuy rằng y với sư phụ của cậu giống nhau như đúc, nhưng nhìn kĩ một chút, sẽ vẫn thấy có điểm khác nhau. Y so với sư phụ cậu trẻ hơn rất nhiều, trên khuôn mặt không chút nào che giấu vẻ u buồn, còn mang theo cảm giác thản nhiên nhàn nhạt, đây là biểu tình mà tuyệt đối không bao giờ có thể xuất hiện trên người vị sư phụ lạnh như băng trên núi Thiên Sơn kia của cậu.

“Y là ai vậy?” Quân Thư Ảnh hiếu kì hỏi.

“Kì Tranh, y là Kì Tranh của ta.” Giang Tam chậm rãi di chuyển lấy tay chỉ vào trên mặt băng, “Ta thật vất vả mới đến được đây, thế nhưng y cũng không nguyện ý mở mắt liếc ta một cái.”

Quân Thư Ảnh nhìn Giang Tam bộ dáng nhếch nhác lôi thôi, trên mặt lại đầy vẻ thâm tình, khóe miệng khẽ nhếch: “Với diện mạo bây giờ của người, chỉ sợ người ta chẳng buồn mở mắt ra nhìn.”

Giang Tam đang thương cảm, nghe vậy có chút giận dữ trừng mắt liếc Quân Thư Ảnh một cái, lại quay sang Sở Phi Dương nói: “Sở đại hiệp, các người nhìn cũng đã nhìn, hỏi cũng đã hỏi rồi. Người hiện tại có thể mang người của người ra khỏi đây được chứ? Nơi đây ngoài tình quan này ra, không còn bất cứ thứ giá trị gì.”

“Người gọi hần là Kì Tranh, Tô Kì Tranh, đây đúng là tục danh của sư phụ a.” Sở Vân Phi nói, trong lòng khó hiểu. Cậu hiện tại đã thật sự khẳng định người kia không phải sư phụ mình, thế nhưng cái tên kia là sao a.

Giang Tam xoay người lại, vẫn dựa vào mặt băng, hướng Sở Vân Phi cả giận nói: “Y cùng tên sư phụ xấu xa của người một chút quan hệ cũng không có! Người nên đến hỏi sư phụ người, vì có gì hại Kì Tranh, vừa muốn mạo danh thân phận của y, còn không biết xấu hổ chiếm đoạt vật vốn thuộc về Kì Tranh?!”

“Tính cả người sao?!” Sở Vân Phi hiển nhiên nghĩ tới một phương diện khác, vẻ mặt hoảng sợ nói.

“Xú tiểu tử, người nói vớ vẩn gì thế hả?!” Giang Tam nổi giận gầm lên một tiếng, đánh tới.

Sở Phi Dương vốn nhàn nhã đứng một bên xem bọn hăn nói chuyện, một bên tỉ mỉ quan sát người trong tình quan kia. Hăn cảm thấy người đó tuy không nhúc nhích, cũng không có tức giận, trái lại dường như nhờ vào tục mệnh tinh quan mà giữ lại một hơi thở, một tia sinh mệnh. Lúc này hăn đột nhiên rung mình, toàn thân cảnh giác. Chỉ vì lúc này Giang Tam vốn không có chút nguy hiểm gì đột nhiên nội lực trở lên mãnh liệt, ngay cả Sở Phi Dương cũng cảm giác được áp lực cường liệt đến cực điểm.

Loại biến hoá này Sở Vân Phi cùng Quân Thư Ảnh tự nhiên cũng cảm giác được. Sở Vân Phi sửng sốt một lát, vô thức đứng chặn trước người Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh thế nhưng lại đi đến bên cạnh Sở Phi Dương, cùng hăn thủ thế phòng bị, đồng thời giơ chân đá bay Sở Vân Phi: “Đừng chặn ở đây. Gã vốn là định hướng về phía người đấy.”

Sở Vân Phi lão đảo lao về phía trước hai bước, đối diện với Giang Tam bộ mặt đang nhanh chóng trở lên hung ác.

Sở Vân Phi vội vàng thủ thế, muốn ngăn lại trào công của Giang Tam, đột nhiên trước mắt hiện ra một bóng trắng, Sở Vân Phi chỉ thấy thân thể nhẹ bẫng, liền bay lên không trung. Cậu ở trên không trung lưu chuyển

chân khí, xoay người vững chãi hạ xuống mặt đất, hướng qua chỗ cũ nhìn lại.

“Phó Giang Việt, người đúng là càng già càng bỉ ổi, đem một tiểu hài tử ra trút giận cái gì?” Một thanh âm băng lãnh truyền đến, còn lạnh hơn cả băng tuyết.

“Sư...sư phụ!” Sở Vân Phi mở to hai mắt, nhìn về phía bóng lưng tuyết trắng đang đứng phiêu nhiên kia.

“Sư phụ, sao người lại đến đây...” Sở Vân Phi vui vẻ chạy đến bên người bạch y nhân, giọng điệu hưng phấn, nhưng sau khi thấy sư phụ lạnh lùng liếc cậu, thanh âm lại dần dần hạ xuống.

Bạch y nhân sóng mắt vừa chuyển, nhìn thấy Quân Thư Ảnh đứng một bên, hẳn còn nhớ rõ nam nhân này vừa đẩy đồ đệ mình lên, hừ lạnh một tiếng, giáo huấn Sở Vân Phi: “Vi sư chẳng qua chỉ giao cho người một nhiệm vụ giản đơn, thế nhưng người làm thành như vậy. Vân Phi, người làm vi sư thật thất vọng.”

Sở Vân Phi lúng ta lúng túng cúi đầu, không dám lên tiếng.

Quân Thư Ảnh nhìn trái nhìn phải, cũng nhìn không ra nguyên do gì. Thế nhưng Sở Phi Dương lúc nghe đến tên Phó Giang Việt thì biểu tình có chút kinh ngạc.

“Phó Giang Việt?! Dĩ nhiên lại là hắn!” Sở Phi Dương cả kinh nói.

Quân Thư Ảnh có chút hiếu kỳ hỏi: “Hắn là ai?”

Nhìn đôi mắt đang ngó mình, trong mắt Sở Phi Dương có thể nói nó là ngây thơ khờ khạo. Sở Phi Dương càng nhìn, trong lòng cảm thấy yêu đến chết, thế nhưng nhìn không được mà cảm thán, nghĩ thầm người từng một đêm xưng bá võ lâm Trung nguyên vậy mà một nhân vật lừng danh như

vậy cũng không biết, người trước đây muốn xưng bá võ lâm là thật tâm sao? Mấy chuyện xấu xa, giết chóc trước đây đều không phải là đang tập làm chứ.

Trong lòng nghĩ như vậy, thế nhưng ngoài miệng Sở Phi Dương vẫn thản nhiên giải thích: “Một người từng là thiên hạ đệ nhất cao thủ người người trong giang hồ đều biết, cũng từng một mình đấu với chưởng môn của ngũ bang bát phái* (5 bang hội, tám môn phái), chưa từng thua trận. Nhưng hãn cũng chỉ toả sáng trong chớp mắt, về sau không hiểu vì sao lại thất tung.”

“Thiên hạ đệ nhất?” Quân Thư Ảnh nhăn mũi, “Thiên hạ đệ nhất không phải là người sao? Hãn là thiên hạ đệ nhất cái gì.”

“Thiên hạ đệ nhất vĩnh viễn không phải chỉ có một người.” Sở Phi Dương than thở, “Trường Giang sóng sau xô sóng trước.”

Quân Thư Ảnh nghĩ một chút, trong lòng vẫn không phục, nhưng cũng không thể nói gì hơn, quên đi... khinh thường mà hừ một tiếng.

Sở Phi Dương cảm thấy buồn cười, đi đến gần nói: “Ta có phải thiên hạ đệ nhất hay không, người lưu tâm nhiều thế sao?”

Quân Thư Ảnh xem thường liếc hãn một cái: “Người ngoại trừ danh tiếng trên giang hồ còn có chút vẻ vang dễ lọt tai kia, cũng không có gì đặc biệt.”

Sở Phi Dương bị y chọc cho giận, nghiêng răng, trong lòng thầm oán, hay cho một Quân Thư Ảnh, người rất cuộc giả cho ta hay giả cho danh xưng thiên hạ đệ nhất. Xem chừng cần phải dạy dỗ một chút, lấy lại phu quyền!

Bên này Sở Phi Dương đang chăm chú quan sát người bên cạnh thân thể thon dài tuấn mỹ như ngọc thạch, đang suy xét xem đến lúc đó nên từ nơi nào mà hạ chủy, song song ở bên kia, Giang Tam vẫn ngây người nhìn bạch

y nhân không chớp mắt, lại quay đầu nhìn hàn băng sau lưng, nam tử trẻ tuổi vẫn yên lặng nằm trong băng giá, quanh thân đều là bạch quang bao phủ.

Giang Tam mạnh quay đầu, vẻ mặt tàn ác: “Ô Thi Tướng, người còn dám tới nhìn y!”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 61

“Vì sao ta lại không dám?!” Bạch y nhân trường sam tung bay, chấp tay ra sau, toàn thân đều toát ra sát ý mãnh liệt.

“Trái lại, người – Phó Giang Việt, Kì Tranh trở thành như vậy, tất cả đều là do người ban tặng!”

“Người nói bậy!” Giang Tam – Phó Giang Việt hai mắt đỏ ngầu, lớn tiếng hét lên, “Đều là do người, là người ghen tị Kì Tranh có được tất cả mọi thứ! Ta hôm nay nhất định phải giết tên tiện nhân nhà người, báo thù cho Kì Tranh!”

Tô Thi Tường ánh mắt buồn bã, chỉ trong chốc lát lại khôi phục vẻ lãnh liệt vô tình như cũ. Hãn trào phúng cười nói: “Phó Giang Việt, không thể tưởng được bao nhiêu năm qua, người vẫn ngu ngốc đến vậy. Nếu Kì Tranh nhìn thấy bộ dạng này của người, hẳn nhất định vì một mối tình si của chính mình mà hối hận không thôi ——”

Hãn còn chưa dứt lời, Phó Giang Việt đã phi thân đến gần. Tô Thi Tường không biết từ nơi nào trên thân thể rút ra một thanh nhuyễn kiếm, nghênh diện mà lên, hoàn toàn không có ý trốn tránh công kích cuồng bạo của Phó Giang Việt.

Sở Vân Phi tuy rằng vẫn không hiểu sự phụ cạ cùng người trong tình quan kia có quan hệ như thế nào, giữa bọn họ và Giang Tam có khúc mắc gì cũng rất mờ昧, nhưng lúc này không thể suy nghĩ thêm nhiều nữa, cạ rút kiếm ra muốn giúp sư phụ đối phó với Giang Tam.

Sở Vân Phi còn chưa kịp sắp tới gần, lại bị một cỗ nội lực mạnh mẽ đẩy ra ngoài, Tô Thi Tường chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn cậu, nổi giận mắng: “Người đứng yên đây cho ta!”

Giang Tam cũng rống lên với cậu: “Xú tiểu tử, cần người nhúng tay vào sao?! Không biết tự lượng sức!”

Sở Vân Phi sững sốt, nhìn hai người trước mặt đánh đến khó phân thắng bại, trong nháy mắt đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này phi thường quen thuộc. Đáy lòng bỗng dưng nổi lên một tia hoang mang nghi ngờ, thế nhưng hoàn toàn không thể nhớ ra đã từng nhìn thấy cảnh thượng như vậy ở đâu. Sở Vân Phi lui từng bước ra sau, chờ dẫn mà đứng.

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh đứng ở một bên, nhưng chỉ thờ ơ, không có ý định nhúng tay vào. Đây là ân oán của môn phái khác, Sở Phi Dương không muốn can thiệp. Còn Quân Thư Ảnh đối việc này không hề có hứng thú, một lòng chỉ chú ý đến khối tinh thể cao lớn đang phát quang mang làm say lòng người kia.

Sở Phi Dương dùng tay kéo gương mặt y lại đối diện với mình: “Này, hoàn hồn. Đừng nhìn nữa. Cái này lớn như thế, người không thể mang đi được.”

“Cũng chưa chắc, hẳn là có biện pháp khác.” Quân Thư Ảnh nâng tay sờ mặt ngoài của tinh quan, cảm xúc ôn nhuận trong lúc đó, tựa hồ có một nguồn sinh lực cuộn cuộn không ngừng truyền đến, “Vật này thực tốt. Đúng như tên gọi Tục Mệnh Tinh Quan của nó, nếu có thể mang nó theo thì....”

“Muốn cũng đừng nghĩ.” Sở Phi Dương quyết đoán đập tan giấc mộng tươi đẹp của y, “Nếu người thật sự muốn, ta cho người quật hai khối nho nhỏ mang về làm kỉ niệm cũng được.”

“Người đầu mà keo kiệt...” Quân Thư Ảnh bất mãn nói thầm, bàn tay vẫn không ngừng vuốt ve tinh quan.

Sở Phi Dương thở dài: “Vật mang lại tinh phong huyết vũ như vậy có gì tốt, nó ở trong này là rất thích hợp. Thứ trong truyền thuyết gì đó, cứ vĩnh viễn chôn dấu trong truyền thuyết là đủ rồi. Giang hồ võ lâm không cần một cái kinh hi qua lớn này.”

Quân Thư Ảnh đối với lời bàn luận của hắn chỉ có khinh thường, nhưng cũng không phản bác lại hắn.

Đúng lúc này, lại nghe Sở Vân Phi kêu lên một tiếng sợ hãi: “Sư phụ!”

Thì ra Tô Thi Tường cùng Giang Tam giao đấu, thế nhưng Giang Tam chiếm hết thượng phong. Tô Thi Tường không đỡ được, ở giữa không trung bị Giang Tam đánh trúng, nặng nề mà rơi xuống trên mặt đất, nhuyển kiếm cùng bị Giang Tam đoạt đi, kề ngang cổ hắn.

Tô Thi Tường nâng tay ra hiệu cho Sở Vân Phi đang nóng lòng tiến lên, xoa xoa vết máu bên miệng, nhìn về phía Giang Tam, sắc mặt bình tĩnh nói: “Phó Giang Việt, người thắng. Ra tay đi.”

Giang Tam kề kiếm tới gần thêm chút, ở trên cổ Tô Thi Tường hiện lên một vết thương ứa máu. Hắn hỗn hển nói: “Người muốn chết cũng không dễ dàng như vậy, nói cho ta biết làm cách nào đưa Kỳ Tranh thoát ra.”

Tô Thi Tường trào phúng nhìn hắn: “Phó Giang Việt, người trong đầu chứa nước sao. Người không biết Tục Mệnh Tinh Quan này có tác dụng gì à? Kỳ Tranh hiện tại mệnh như chỉ mảnh treo chuông, toàn bộ đều dựa vào nó mới có thể duy trì tới giờ. Người đem y mang ra ngoài, y cũng chỉ có con đường chết mà thôi.”

Giang Tam vốn cũng biết sự thật như thế, lúc này nghe chính miệng Tô Thi Tường nói ra, vẫn là phần hận đỏ mắt: “Người....Cái tên hỗn đản ngoa

độc này! Y là thân đệ đệ của ngươi, sao ngươi lại nhẫn tâm hại y đến tận đây?! Chúc vị chưởng môn Thiên sơn vớ vẩn kia, đối với ngươi quan trọng đến vậy sao?!”

“Ngươi nói đúng.” Tô Thi Tường mỉm cười: “Ngươi hận ta sao?! Hận không thể giết chết ta?! Mạng của ta hiện đang ở trên tay ngươi, ngươi ra tay đi.”

“Ngươi đừng cho là ta không dám!” Giang Tam nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Giang Tam, ngươi buông sư phụ ta ra!” Sở Vân Phi ở một bên vội la lên, Tô Thi Tường lại như trước ngăn cản cậu tới gần. Sở Phi Dương cũng âm thầm vận khởi nội lực, mặc kệ như thế nào, hắn cũng không thể để chưởng môn phái Thiên Sơn chết trước mắt hắn.

Giang Tam hung tợn nhìn đôi mắt không thềm quan tâm của Tô Thi Tường, lại nhìn Tô Kỳ Tranh bị đóng băng trong tình quan to lớn ở phía sau kia, hận ý mỗi lúc một sâu. Tay cầm kiếm của hắn run rẩy, giơ cao chém xuống ——

“Sư phụ!” Sở Vân Phi phi thân vọt qua, đỡ kiếm che trước người Tô Thi Tường, đề phòng nhìn Giang Tam.

Giang Tam có chút ngần ra, trên tay buông lỏng, nhuyển kiếm rơi xuống đất.

Quân Thư Ảnh đứng ở bên cạnh Sở Phi Dương, lúc này thấp giọng nói: “Nội lực của hắn giống như lại biến mất.”

Sở Phi Dương gật gật đầu, như cũ yên lặng quan sát biến hóa.

Tô Thi Tường đỡ Sở Vân Phi đứng lên, lạnh lùng cười: “Phó Giang Việt, Phó đại kiếm thánh, ngươi thực nghĩ có thể giết ta? Lúc trước hạ được

phế võ công của người chính là ta, ta so với người khác rõ ràng hơn cả, người bây giờ đã biến thành một phế vật tay trái gà không chặt.”

“Người – sao có thể như vậy, rõ ràng là?!” Giang Tam ngẩng đầu, kinh nghi bất định nhìn về phía Tô Thi Tường.

“Rõ ràng là ai? Rõ ràng là Kì Tranh phải không?” Tô Thi Tường hừ lạnh, “Kì Tranh kê đơn phế đi võ công của người, cho nên người ra tay đã thương nó. Nó hoàn toàn tỉnh ngộ, viết huyết thư hướng người bồi tội, cầu người trở về. Cho nên người trở về Thiên Sơn, cùng Tranh một chỗ, thẳng đến khi phát hiện ra ta nhốt Kì Tranh, thay thế vị trí chương môn? Người từ trước tới nay đều tin như vậy không chút nghi ngờ phải không?”

“Người nói dối,” Giang Tam cũng không nghe hấn châm ngòi, cắn răng đáp, “Ngày đó, rõ ràng là Kì Tranh....”

Ba một tiếng giòn vang, đầu Giang Tam lệch hẳn về một bên, trên má mơ hồ ẩn ẩn dấu tay.

Tô Thi Tường mắt lạnh nhìn hấn: “Phó Giang Việt, người muốn đâm hậu bối cùng ngoại nhân gièm pha chuyện của người sao, thế nhưng ta vẫn bận tâm đến mặt mũi của phái Thiên Sơn.”

Giang Tam thở hắt ra, cường ngạnh nhìn về phái Tô Thi Tường, mở miệng nói: “Buổi tối đó, rõ ràng là Kì Tranh cùng ta...”

Lại ba một tiếng, Sở Vân Phi ở một bên nhìn, có chút không biết làm sao hô một tiếng sư phụ, lại bị Tô Thi Tường đẩy ra, chỉ vào Giang Tam: “Vân Phi, đem tên khất cái hạ lưu thô bỉ này lôi đi, chỗ nào cũng được, mau vứt gã đi!”

Sở Vân Phi đáp ứng, trong lúc ánh mắt oán hận của Giang Tam nhìn cậu mà trối gã lại, đẩy gã ra bên ngoài động khẩu.

Tô Thi Tường chuyển hướng Sở Phi Dương nói: “Sở đại hiệp, Quân công tử, khiến cho nhị vị phải chê cười lâu như vậy, là ta thất lễ. Thỉnh nhị vị rời đi trước, chuyện tình phía dưới ta không muốn ngoại nhân nhìn đến.” Trong lời nói lộ vẻ khẫu khí của chủ nhân.

Quân Thư Ảnh có phần mất hứng, mở miệng đáp: “Nơi này chẳng qua cũng chỉ là môn phái bỏ đi, các hạ tự ý dùng Tục Mệnh Tinh Quan cũng không sao, nhưng dựa vào cái gì mà tự xưng là chủ nhân? Nếu nói ai là người đứng đầu, vị Sở đại hiệp đây còn có chút tư cách, tốt xấu gì thì sư phụ hẳn cũng là người của Đông Long Các, phái Thiên Sơn các người lại tính là gì.”

Tô Thi Tường còn chưa mở miệng, lại nghe thấy thanh âm già nua khản đặc vang lên: “Tiểu tử, người khẫu khí không nhỏ! Có ta ở đây, người là cái thá gì!”

Sở Phi Dương nhìn về phía thanh âm vọng ra, chỉ thấy lão thái bà gầy gò kia từ cửa động đi đến, sắc mặt thâm trầm bất thiện.

Tô Thi Tường tiến ra đón, cung kính hô một tiếng: “Sư nương.”

Sắc mặt lão bà trở lên hoà hoãn, gật đầu với Tô Thi Tường, lại nhìn về phía Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng: “Ai nói Đông Long Các là đồ bỏ đi?! Chỉ cần lão thái bà ta còn sống ngày nào thì Đông Long Các vẫn mãi là Đông Long Các. Không cho phép ngoại nhân giễu võ dương oai.”

Quân Thư Ảnh đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó mới phản ứng lại, châm chọc nói: “Ta cũng không nói cao xa gì. Nếu chưởng môn Thiên Sơn đã gọi lão bà người một tiếng sư nương, vậy người đã được gả vào Thiên Sơn phải không?! Người chẳng lẽ không hiểu, nữ nhân đã gả ra ngoài thì như bát nước đổ đi sao, Sở Phi Dương dù sao cũng đường hoàng là truyền

nhân của Đông Long Các, việc của Đông Long Các cũng đâu có phần cho các người xen vào.”

“Người...không biết sống chết!” Lão bà tử sắc mặt thâm trầm, quái trượng trong tay vung về phía Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương thân hình vừa động, đã chắn trước người Quân Thư Ảnh, truyền nội lực vào đầu trượng, sắc mặt có chút khó xử: “Sư thúc, ta vì nể mặt sư phụ mới gọi người một tiếng sư thúc. Người nếu bức ta quá mức, ta cũng bất chấp tình nghĩa sư môn.”

Lão bà tử đưa đôi mắt đục ngầu nhìn Sở Phi Dương, Sở Phi Dương cũng nhất định không lui bước. Hai người vẫn đang giằng co, lại nghe Tô Thi Tường lên tiếng: “Sư nương, Sở đại hiệp, các người không cần như vậy. Không muốn đi thì lưu lại cả đi. Sư nương, thời điểm của Kỳ Tranh sắp đến rồi, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa.”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Lão bà kia nghe Tô Thi Tường nói xong, chỉ hừ một tiếng trong mũi, chống quải trượng lẳng lẳng đi về phía nam tử trẻ tuổi bị đóng băng trong tinh quan.

Quân Thư Ảnh đối với việc người kia nằm trong tinh quan nhiều năm như thế rất hiếu kỳ, cũng rất có hứng thú với cách sử dụng tinh quan. Chỉ thấy lão thái bà kia đi chầm chậm quanh tinh quan một vòng, rồi lại cúi đầu tựa hồ đang cẩn thận tìm thứ gì đó, cuối cùng mới dừng lại tại một vị trí nhất định.

Lão bà gỡ viên huyết thạch được khảm trên quải trượng xuống, chậm rãi đưa tay tới gần bề mặt tinh quan. Ánh sáng trắng lấp lánh trùm lấy viên huyết thạch trong tay lão thái bà, chỉ thấy lão bà xoay cổ tay vài vòng, rồi lui trở về, đứng ở bên người Tô Thi Tường.

Tô Thi Tường có chút kích động tiến lên phía trước, nhìn khối tinh thể to lớn trước mặt đang chậm rãi chuyển động. Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh cũng kinh ngạc, chỉ thấy tinh thể từ từ chuyển động chậm lại, thân thể của nam tử trẻ tuổi vốn được đóng băng bên trong đã dần dần lộ ra ngoài.

Thẳng đến khi tinh quan mở xuống đến đầu gối, nam tử bên trong vẫn nhắm hai mắt, yếu đuối nằm trên bề mặt tinh quan. Tô Thi Tường đi tới phía trước, đem bạch y nam tử ôm chặt vào lòng, thấp giọng gọi: “Kỳ Tranh, Kỳ Tranh, ta đã luyện thành công tầng cao nhất của Thiên Sơn tâm pháp, ta có thể cứu sống đệ rồi.”

Lão thái bà đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn, một lát sau mới nói:
“Chưởng môn, có thể bắt đầu chữa trị được rồi. Chậm trễ hơn nữa, ta sợ Kỳ Tranh không chống đỡ được.”

Đang nắm lấy tay bạch y nam tử xoa vuốt mong muốn làm cho hắn ấm áp hơn, Tô Thi Tường cuống quýt hoàn hồn, buông Tô Kỳ Tranh ra nói với lão bà: “Thỉnh sư nương tránh mặt.”

Lão thái bà gật đầu, sau đó trầm mặc rời khỏi sơn động.

Quân Thư Ảnh còn chưa hiểu vì sao lão thái bà lại lui ra, đã thấy Tô Thi Tường bắt đầu lột bỏ xiêm y của Tô Kỳ Tranh, cởi áo ngoài rồi áo trong, dường như muốn đem toàn bộ xiêm y cởi sạch.

Quân Thư Ảnh nhú mày, Sở Phi Dương nhìn hắn một cái, sờ sờ chớp mũi, đưa tay kéo cổ tay áo Quân Thư Ảnh, hướng Tô Thi Tường nói thầm: “Một khi đã như vậy, chúng ta cũng tạm thời tránh đi.”

“Sở đại hiệp xin dừng bước”. Thế nhưng Tô Thi Tường lại lên tiếng giữ lại, “Sở đại hiệp, thân đệ đệ nhiều năm trước bị trọng thương, suýt nữa mất mạng. Ta nhờ vào Tục Mệnh Tinh Quan của Đông Long Các mà giữ lại một hơi thở cho nó, chỉ chờ ngày luyện thành Thiên Sơn tâm pháp thượng tầng, để tới cứu tính mạng của nó.”

Sở Phi Dương gật gật đầu, vẫn chưa mở miệng. Hắn đối với quá khứ của người khác không có hứng thú, có điều nếu người ta muốn nói, đại khái là có việc muốn thỉnh cầu.

Tô Thi Tường quả nhiên nói tiếp: “Chính là bản thân tinh quan cũng không có tác dụng hồi sinh, vì vậy cho dù trân quý, nhưng chỉ có công hiệu duy trì sự sống. Công hiệu của nó cũng chỉ có từ mấy chục năm trước, khi có một cỗ chân khí thuộc Đông Long Các tâm pháp lưu chuyển trong đó, chính thứ này mới giữ lại một chút sinh khí cho người sắp chết. Ta vừa này

có nghe Quân Thư Ảnh công tử nói, Sở đại hiệp từng luyện Đông Long Các tâm pháp, lại là chân truyền, cho nên...”

“Ôi chương môn muốn ta hỗ trợ?”

Tô Thi Tường gật đầu, một tay ôm thân thể thon gầy trắng bệch của đệ đệ, nhìn về phía Sở Phi Dương, trong nhãn thần thể nhưng có ẩn dấu một chút khẩn cầu.

Hắn hơn nửa cuộc đời chỉ có một mục tiêu, muốn Kỳ Tranh tỉnh dậy, muốn y sống lại, muốn y thật khoẻ mạnh mà đứng trước mặt mình một lần nữa.

“Ta biết Quân công tử thích tinh quan này. Tuy rằng tinh quan này quá lớn, nhưng ta biết nó có một tinh hạch, chỉ cỡ một nắm tay, đây chính là tinh hoa của khối tinh thể này. Ta nguyện ý hai tay dâng lên, chỉ cầu....”

Quân Thư Ảnh đối với vị chương môn Thiên Sơn tao nhã hữu lễ này coi như cũng có hảo cảm. Tuy rằng vừa rồi tranh cãi với hắn vài câu, chẳng qua cũng vì bất mãn hắn tự cho mình là chủ nhân. Lúc này hắn lại chịu khom lưng cúi đầu như vậy, mà hai người tướng mạo lại giống nhau như đúc, hai nam tử tuấn nhã được bạch quang chiếu lên, sắc mặt thê lương ôm lấy nhau tạo cảnh tượng đặc biệt động lòng người, Quân Thư Ảnh khó có lúc lại động lòng trắc ẩn như vậy, y vốn đối với những việc không liên quan đến mình thì luôn ở trên cao mà nhìn xuống, lúc này đây cũng nguyện ý trợ giúp hắn một tay.

Sở Phi Dương không ngoài sở liệu gật đầu: “Chương môn không cần như vậy. Cứu một mạng người bằng xây bảy tầng tháp, tại hạ nguyện đem toàn bộ sức lực, bảo hộ lệnh đệ chu toàn.”

Tô Thi Tường cảm kích gật đầu, đỡ Tô Kỳ Tranh ngồi thẳng dậy. Khuôn mặt được bạch sắc quang mang quanh quẩn bốn phía, Tô Kỳ Tranh được

che lấp cần hơn phân nửa, chỉ lộ ra khuôn mặt thanh tú cùng bờ vai tái nhợt.

Sở Phi Dương đáy lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. May là như vậy, không thì không khỏi có chút xấu hổ. Hai vị huynh đệ này sinh ra đã có bộ dáng băng tuyết mỹ nhân, cùng với khí chất của Quân Thư Ảnh có ba phần tương tự, hơn nữa dường như cùng Phó Giang Việt có chút tình cảm, cho nên hẳn không thể coi bọn họ giống những nam nhân khác. Thời niên thiếu khi còn một mình hành tẩu giang hồ hẳn cũng không lưu ý nhiều như vậy, dù là trong nhà tắm công cộng cũng là bình thường, những người đó đều là một lời không cần nói cũng có thể cởi bỏ y phục. Bất đồng, chung quy là bất đồng.

Sở Phi Dương trong lòng suy nghĩ thì nhiều, nhưng động tác lại dứt khoát nhanh nhẹn. Hắn cùng Quân Thư Ảnh hai người đứng trên bề mặt tinh quan, cách Tô gia huynh đệ không xa lắm.

Tô Thi Tường hai tay đặt sau tấm lưng trần của Tô Kỳ Tranh, ngưng thần vận khởi nội công tâm pháp thượng tầng của Thiên Sơn, đem luồng chân khí yếu ớt trong cơ thể Tô Kỳ Tranh chậm chậm lưu chuyển.

Không lâu sau trên khuôn mặt tĩnh lặng của Tô Kỳ Tranh đã xuất hiện biểu tình khó chịu, lông mày đã nhíu chặt lại. Tô Thi Tường đầu đầy mồ hôi, thân thể có chút run nhè nhẹ.

Sở Phi Dương vén vạt áo, ngồi xuống trước mặt Tô Kỳ Tranh, đặt tay trước ngực hắn, hướng Tô Thi Tường: “Người không cần miễn cưỡng, theo chỉ dẫn của ta, từ từ đả thông kinh mạch.”

Tô Thi Tường chậm rãi hồi phục thân thể, hơi thở cũng dần ổn định. Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương một tay đặt trước khuôn ngực tái nhợt trơn bóng, tay kia điểm vào mấy huyệt đạo nơi cổ tay người ta, khoé mắt khẽ giật giật, khoé môi có chút co cứng, liền quay đi vuốt vuốt tóc.

Lấy chân khí trị thương, đối với đương sự là thời khắc rất nguy hiểm. Nhưng với người đứng ngoài lại vô cùng nhàm chán. Quân Thư Ảnh có rất nhiều lý do, không muốn đứng nhìn toàn bộ quá trình Sở Phi Dương giúp người trị thương, tâm tư vừa chuyển, lại nhớ đến tình hạch qua lời của Tô Thi Tường, còn có viên huyết thạch lão yêu bà đó vừa dùng, mới nhảy xuống dưới tinh thể, ở nơi lão thái bà đã mở ra tinh quan, cân nhắc cách thức mở ra cơ quan này.

“Quân đại ca!”

Bên tại đột nhiên vang lên tiếng gọi, tuy rằng y từ sớm đã cảm giác được nguồn khí tức của Sở Vân Phi đang tới gần, nguyên bản Quân Thư Ảnh vốn đang say mê nghiên ngẫm, trên tay thế nhưng không kìm được phát run, nhúu mày quay lại hỏi: “Chuyện gì?”

“Không có việc gì, chỉ gọi huynh thôi. Dọa huynh sao? Thật ngại quá” Sở Vân Phi sờ sờ đầu, xấu hổ cười cười.

Quân Thư Ảnh mặt mày nhăn lại, nhìn về phía Tô Thi Tường. Người có khí chất bất phàm như vậy, sao lại dạy dỗ một đồ đệ như thế?

Sở Vân Phi cũng nhìn sang bên đó, trong ánh mắt hàm chứa chút lo lắng.

Quân Thư Ảnh nói: “Không phải bảo người trông nom Giang Tam? Người chạy qua đây làm gì?”

Sở Vân Phi gãi gãi đầu: “Sư tổ bảo đệ đi, đệ cũng không biết người muốn làm gì, thế nhưng vẫn phải theo lệnh của người.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy trong lòng dâng lên nghi hoặc. Ngay từ lúc đầu y đã có cảm giác bị mưu tính rất mãnh liệt, tuy Sở Phi Dương không quá để ý, nhưng y lại không thể không đề phòng. Lúc này nghe Sở Vân Phi nói vậy, thứ cảm giác mãnh liệt đó lại lần nữa dâng lên. Y nhìn về phía ba người

đang ngồi trên bề mặt tinh thể không biết bao giờ mới kết thúc, xoay người chạy ra ngoài động.

Sở Vân Phi nhìn sư phụ, rồi vội vàng đuổi theo Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương có chút phân tâm vì thấy Quân Thư Ảnh cùng Sở Vân Phi một trước một sau ra khỏi động khẩu, trong lòng âm thầm nghĩ rằng, với thân thủ của Quân Thư Ảnh, hơn nữa còn có Sở Vân Phi, hẳn hẳn không cần lo lắng cho an toàn của hai người. Chỉ là chút dấm chua này hẳn cũng không có cách nào khống chế, nhưng bất hạnh thay lại không thể phân thân, cho nên Sở Phi Dương chỉ có thể tận lực tập trung tinh thần, thận trọng bảo hộ luồng chân khí vô cùng yếu ớt trong thân thể Tô Kỳ Tranh.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Quân Thư Ảnh thấy Sở Vân Phi đi theo, nhưng cũng không có ý đuổi cậu, chỉ ra hiệu cho cậu dẫn đường.

Sở Vân Phi thấy Quân Thư Ảnh ra hiệu không được làm ồn, ngoan ngoan chuyển động khẽ khàng, dẫn Quân Thư Ảnh đi tìm Giang Tam cũng lão thái bà.

Quân Thư Ảnh đối với hành động “Phản bội sư môn” của cậu rất vừa lòng, theo chân Sở Vân Phi đi qua hành lang hắc ám, đứng trước một động khẩu hơi nhỏ một chút.

Sở Vân Phi ý bảo với Quân Thư Ảnh hai người kia đang ở bên trong, Quân Thư Ảnh ngưng thần nín thở, nghe được thanh âm trò chuyện rất nhỏ từ bên trong truyền lại, liền tựa ở ngoài cửa động lắng nghe. Sở Vân Phi nhìn bóng lưng của Quân Thư Ảnh, bị đường cong mềm dẻo hấp dẫn mãnh liệt, nhưng cũng không dám đến gần, chỉ ở phía sau y, nhìn bóng lưng y đến gần người.

Quân Thư Ảnh dần dần hiểu được nội dung cuộc trò chuyện, nhưng càng nghe sắc mặt càng đen lại.

Gần ngay chỗ ngọn đèn nhỏ chiếu ra ánh sáng yếu ớt bên trong sơn động, Giang Tam bị Sở Vân Phi trói chặt, nằm chặt vật trên mặt đất. Lúc này vẻ mặt phẫn hận nhìn lão thái bà: “Lạc bà bà, chúng ta rõ ràng giao kèo, người giúp ta cứu Kỳ Tranh, ta sẽ đưa Sở Phi Dương đến cho người. Người sao lại giúp tên tiện nhân Tô Thi Tường!”

Khuôn mặt Lạc bà bà dưới ánh đèn leo lét hiện lên vẻ nhợt nhạt u ám, Lạc bà bà nặng nề hừ một tiếng nói: “Ta đương nhiên sẽ cứu Kỳ Tranh. Nó là hậu bối của ta, ta tất nhiên sẽ giúp nó, sẽ không hại nó.”

“Thế nhưng người...!” Giang Tam hét lớn.

Lạc bà bà lên tiếng ngắt lời gã, lạnh lùng lên tiếng: “Phó Giang Việt, chuyện tới nước này, ta cũng không ngại nói cho người toàn bộ chân tướng.”

“Cái gì chân tướng, không có chân tướng! Lão thái bà, người nếu thức thời thì nhanh thả ta ra, để ta mang Kỳ Tranh đi!” Giang Tam tức giận ra sức giãy dụa, nội lực bị phong bế trong cơ thể đang rục rịch, kích thích đến nỗi thái dương hằn nổi đầy gân xanh.

Lạc bà bà đá một cước vào ngực gã, đem một tia chân khí trong cơ thể gã đánh tan ra, nhìn gã thống khổ co quắp trên mặt đất, tàn bạo nói: “Phó Giang Việt, mọi chuyện đều do người tự chuốc lấy. Người sớm đã hoài nghi phải không, mọi chuyện đích thực không như những điều người đã được biết, chỉ là người không dám nhìn nhận mà thôi, người sợ sự thật sẽ làm người sống không bằng chết! Người tên nhu nhược này! Hai đồ nhi của ta vì người mà chịu bao khổ sở, ta sao có thể để người – cái tên gây ra mọi chuyện được ung dung tự tại!”

“Đừng nói nữa...đừng nói nữa. Để ta cứu Kỳ Tranh đi thôi, ta chỉ muốn dẫn Kỳ Tranh đi là đủ rồi...” Giang Tam khản giọng mà gào lên, âm cuối đã mang theo một chút thảm thiết nghẹn ngào.

Lạc bà bà dường như không nghe thấy, vẫn cố nói: “Phó Giang Việt, trước đây người là một võ sĩ*(cuồng mê võ thuật), ngoại trừ võ học không thứ gì có thể lọt vào mắt người, thế nhưng võ công của người đệ nhất thiên hạ thì sao, người vô tâm vô tình, lại không có đầu óc, chung quy cũng chỉ là loại võ phu, thật không biết năm đó Tiểu Tô coi trọng người ở điểm nào.”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa...ta chỉ muốn Kỳ Tranh, trả lại Kỳ Tranh cho ta...”

“Mười mấy năm trước, người vì muốn học trộm Thiên Sơn tâm pháp mà tới Thiên Sơn, tự mình cường ngạch tu luyện thế nhưng lại luyện đến tẩu hoả nhập ma. Kỳ Tranh cứu người, thậm chí không tố giác chuyện người ăn trộm Thiên Sơn tâm pháp bí tịch. Người đúng là đồ ngu, người không nghĩ kỹ xem, Thiên Sơn lịch đại đến nay chỉ có chương môn nhân mới có thể tu luyện Thiên Sơn tâm pháp, đâu đến loại võ phu chân khí hỗn tạp như người có thể tùy ý tu luyện.”

“Ta không biết người dùng thủ đoạn gì với Kỳ Tranh, hay là con mắt nó đã bị tro bụi che mờ, chỉ nhìn vào vẻ ngoài màu mè của Kiếm Thánh người. Nó cứ nhiên lại coi trọng người – một võ phu ngoại trừ tứ chi phát triển thì chỉ là một kẻ vô dụng, đến nỗi ngay cả chương môn cũng không muốn làm. Rõ ràng biết người chỉ vì Thiên Sơn tâm pháp mà bằng lòng tiếp thu nó, còn nguyện ý từ bỏ thân phận mà theo người. Đó là nguyện vọng lớn nhất của nó, muốn cùng người phiêu bạt giang hồ. Người nói xem nực cười hay không thể cười đây?”

“Người đừng mong gạt được ta, rõ ràng là Tô Thi Tường ghi hận Kỳ Tranh, muốn đoạt địa vị chương môn của y, nên mới dùng kế ly gián ta và Kỳ Tranh, hại y đến nước này...” Giang Tam vô lực mà phản bác.

Lạc bà bà hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói: “Không làm chương môn Thiên Sơn, việc đầu tiên chính là tự cắt gân mạch, phế bỏ toàn bộ võ công. Thi Tường vẫn luôn thương yêu Kỳ Tranh, lại hận người vì Thiên Sơn tâm pháp mà lợi dụng tình cảm của y. Hắn đã cầu xin người, cũng khuyên bảo Kỳ Tranh. Kỳ Tranh thì u mê không chịu tỉnh ngộ, người chỉ ích kỷ chỉ nghĩ đến tâm pháp tối cao trên người Kỳ Tranh, các người không ai chịu nghe Thi Tường nói.”

Giang Tam uể oải nằm trên mặt đất, hoàn toàn không lên tiếng, giống như không còn sức sống. Thống khổ cùng hối hận tội cùng đang cuộn trào mãnh liệt, gã cũng không thể tự lừa dối chính mình nữa. Gã không có cách nào phản bác lại lời nói của lão bà bà, bởi vì những chuyện này đều là sự thực.

“Kỳ Tranh đã đi đến Thiên Sơn cấm địa, muốn gặp sáu trưởng lão để từ biệt. Thi Tướng không thể ngăn cản y, nhưng hẳn biết, nếu như Kỳ Tranh không còn võ công của Thiên Sơn phái, người căn bản sẽ không đối xử tử tế với y. Hẳn muốn người ngay lúc đó vứt bỏ Kỳ Tranh, thậm chí căm hận Kỳ Tranh. Chỉ có như vậy, Kỳ Tranh mới không cần theo kẻ vô tâm vô tình như người rời bỏ Thiên Sơn – nơi y từ nhỏ lớn lên, cũng không phải chịu tháng ngày đau khổ sau này.”

Giang Tam co quắp trên đất, mái tóc rối bời che khuất khuôn mặt, chỉ nghe thấy thanh âm khàn khàn rất nhỏ của gã truyền đến: “Cho nên hẳn giả làm Kỳ Tranh, hạ độc ta, phế võ công của ta...đó là lý do để khi đó ta hận Kỳ Tranh, hận không thể giết chết y...” Giang Tam lại kích động, đêm đó, Tô Thi Tướng giả làm Kỳ Tranh đến tìm gã, gã trước đó đã nghe Tô Thi Tướng nói, Kỳ Tranh nguyện ý vì gã từ bỏ ngôi vị chương môn, nguyện ý từ bỏ tất cả, theo gã đi xa, suốt đời bầu bạn với gã, gã khi đó quả thực đã động tâm, tâm tư đã từ lâu vốn chỉ vì võ học tối cao mới có thể kích động, thì lần đầu tiên vì một người mà cảm thấy ảm áp.

Một đêm kia cũng là lần đầu gã cùng Kỳ Tranh thân mật khăng khít cùng dây dưa. Gã thậm chí còn nhớ rõ khi chính mình mạnh mẽ mở ra thân thể Kỳ Tranh, vẻ mặt ần ần cắn chặt lấy môi của Kỳ Tranh. Gã khi đó còn cho rằng đó là ngưỡng ngừng hoặc đau đớn, đến thời khắc nghiệt ngã kia gã mới biết được, đó căn bản là hận, là chán ghét.

“Tô Thi Tướng...A, hẳn vì hạ độc ta, mà hi sinh đến tận cùng....”
Giang Tam cúi đầu cười, nhưng tiếng cười này so với khóc còn khó nghe hơn.

“Thi Tướng hạ loại được khiến cho người trong khoảng khắc liền tiêu tán công lực toàn thân, loại độc này từ trước đến nay hạ gục không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm. Không ngờ rằng nội lực của người lại thâm hậu như vậy, lại có thể áp chế được được tính, đôi lúc còn khôi phục được nội công. Thi Tướng chính là muốn người hiểu lầm Kỳ Tranh hại người, mục tiêu của hắn cũng đạt được, chỉ không ngờ Kỳ Tranh trước mặt sáu vị trưởng lão chưa đồng ý đã tự cắt đứt gân mạch, sau đó mang theo thân thể suy yếu thu thập hành lý đi tìm người.”

“Những việc sau này, người cơ bản biết rõ hơn ta. Người dùng toàn lực mà đánh Kỳ Tranh một chiêu, lại dùng ngôn từ ác độc mà vũ nhục y, sau đó tiêu sái rời đi. Người còn nói không biết, một chiêu của người, cũng đủ để lấy mạng Kỳ Tranh.”

“Đủ rồi, đã đủ rồi. Đừng nói nữa, đừng nói thêm nữa...” Giang Tam dùng hai tay đang bị trói chặt hung hăng ôm lấy đầu, nước nứa nói.

Lão bà bà cười lạnh một tiếng: “Chưa đủ, thế này thì vẫn chưa đủ. Lúc Kỳ Tranh chỉ còn một tia sinh mệnh, Thi Tướng đã thỉnh cầu ta, dẫn hắn đến Đông Long Các, mượn Tục Mệnh Tinh Quan để duy trì hơi thở cho Kỳ Tranh. Hắn phải làm chiêu môn, hắn muốn tu luyện Thiên Sơn tâm pháp thượng tầng, chỉ có như vậy, mới có thể cứu mạng Kỳ Tranh. Kỳ Tranh thế nhưng vẫn tưởng nhớ người, nó nói người từ trước đến nay tích quá nhiều thù oán, lúc này nếu võ công bị phế, rời khỏi Thiên Sơn thì nhất định chỉ còn đường chết. Nó dùng chính tính mệnh của mình, để uy hiếp Thi Tướng tìm người trở về... hậm chí buộc Thi Tướng giả làm nó, không cho người biết người thiếu chút nữa đã tự tay giết nó. Kỳ Tranh a!!! Nó căn bản không tin Thi Tướng có thể luyện thành Thiên Sơn tâm pháp thượng tầng. Kỳ Tranh chính là ‘căn cốt kỳ giai’, nhưng cũng không đột phá được tầng cuối cùng của Thiên Sơn tâm pháp. Nó cho rằng hắn nhất định phải chết, nhưng vẫn còn muốn đối xử tàn nhẫn với thân ca ca như vậy, chỉ là vì người, chỉ là vì người!”

Giang Tam nghe thanh âm thê lương của lão bà bà quanh quẩn bên tai, từ lâu trái tim giống như bị dao cắt cùng lửa đốt, đau đớn đến nỗi không thể kìm được. Trước mắt gã, trong trí nhớ của hắc trản đầy tên của Kỳ Tranh. Kỳ Tranh lúc còn trẻ khuôn mặt luôn một vẻ hào hứng phấn khởi, thế nhưng bỗng nhiên khuôn mặt đó lại trở lên lạnh lùng, không giống với Kỳ Tranh....

Gã rốt cục cũng hiểu rõ, trên phong thư nhận được khi đó, những vết đỏ sậm đó đều là máu của Thi Tường; sau khi gã bỏ đi hắc mới minh bạch, võ công cùng Kỳ Tranh, gã muốn Kỳ Tranh. Dù là Kỳ Tranh phế đi võ công của gã, khiến gã trở thành một phế nhân, gã vẫn không thể hận, trong tâm gã tràn đầy khát vọng mãnh liệt lại lần nữa được ôm Kỳ Tranh vào trong lòng ngực. Gã cũng đã hiểu vì sao khi gã quay về Thi Tường cũng không bao giờ xuất hiện nữa, thế nhưng Kỳ Tranh lại trở lên lạnh lùng. Gã lại nghĩ tại mình làm tổn thương tâm của Kỳ Tranh, thế nên mới tận lực yêu thương Kỳ Tranh suốt ba năm, để có thể một lần nữa ôm lấy y....

Gã đã từng tàn nhẫn thương tổn Kỳ Tranh, chưa từng đối với gã có một ngày tử tế, sau cùng lại khiến gã chịu cô độc trong mật thất này mấy chục năm; những năm tháng hạnh phúc của gã, những hồi ức của gã hoá ra toàn bộ đều là bóng dáng Thi Tường....

Vì sao lại như vậy? Cho tới bây giờ cả hai người bọn họ, gã dù một người cũng không đủ tư cách giữ lấy. Vì sao lại rơi vào tình trạng này? Vì sao....

“Lúc đó sao ngươi lại gạt ta? Ngươi nói cho ta biết Kỳ Tranh ở đâu, nói cho ta cách mở ra sơn động này, vậy tại sao lại không đem sự thật trước đây nói cho ta biết...”

Lão bà bà lạnh giọng cười: “Ngươi nghĩ ta vì Kỳ Tranh mà đến? Hừ! Ngươi nhầm rồi, kế hoạch trọng yếu của ta chỉ có một, Sở, Phi, Dương.”

Quân Thư Ảnh nghe gần như toàn bộ câu chuyện, lại nghe được lý do của lão thái bà, trong tâm thoáng lướt qua một tia âm ngoan đã lâu không thấy. Y cũng không còn ần dẫu hơi thở nữa, từ ngoài động đi vào.

“Sở Phi Dương, cũng là do người tính kế?!”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Lão bà bà có chút giật mình, lập tức lại khôi phục vẻ mặt âm trầm, hừ một tiếng nở nụ cười: “Lúc trước mọi người đều gọi người là ma đầu, quả nhiên người không phải nhân vật quang minh lỗi lạc gì, ngay cả chuyện ngồi chồm hổm góc tường nghe lén hạ lưu như vậy người cũng làm.”

Sở Vân Phi vội la lên: “Suơ tở, sao người có thể nói thế...”

“Câm miệng, người ăn cây táo rào cây sung. Thiên Sơn phái chúng ta không có thứ đệ tử như người!”

Sở Vân Phi ngậm miệng, trên mặt vẫn là vẻ tức giận bất bình. Cậu ngày thường đã không yêu mến gì bà bà âm dương quái khí này, vừa nãy mụ nói rõ tất cả nhằm vào Quân Thư Ảnh cùng Sở Phi Dương, ở trong lòng cậu đã không vui, chẳng qua là xuất phát từ sự lễ phép tôn kính với trưởng bối mới không muốn chống đối.

Quân Thư Ảnh không có nhiều băn khoăn như vậy, đối với vô lễ của lão bà bà cũng không thèm để ý, từ trong tay áo y trượt ra mấy cây ngân châm, kẹp ở giữa ngón tay, mặt không chút thay đổi nói: “Người nếu đã tính kế chúng ta, chúng ta không thể để người sống sót.”

Trong nháy mắt lão bà bà chỉ cảm thấy một cổ chân khí cường đại áp bách xông tới trước mặt, hơi thở sắc bén lại làm cho mụ có chút liêu xiêu. Mụ chưa kịp nói không phải tính kế với “các người”, mụ tính kế đích xác chỉ có Sở Phi Dương mà thôi, đã thấy vài đạo ngân quang xé không mà đến.

Lão bà bà ngưng tụ phát động nội lực toàn thân, ở trên đầu quả trượng phóng thích, quét ngang trước người, chỉ nghe trên không vang lên vài thanh âm nho nhỏ, trước mặt mù trên mặt đất đã lấp kín những ngân châm hàn quang lạnh liệt, ở trong động dưới ánh sáng mờ nhạt vẫn như cũ hiện ra sự sắc nhọn run người.

“Người....Con độc xà này...” Lão bà bà thân thể sớm suy yếu không chịu nổi, mới đỡ một kích đã thở hồng hộc không ra hơi, cả người vô lực. Mụ bỗng nhận ra mình đã chọc đến một tổ kiến lửa, Quân Thư Ảnh không nói một tiếng liền xuống tay lấy tính mạng của mụ, ngay cả Sở Phi Dương cũng không dám làm như vậy.

Quân Thư Ảnh giống như không nghe thấy, chưởng vừa rồi không đắc thủ cũng chẳng mảy may động dung, y thân hình khẽ chuyển, như di hình đổi ảnh một lần nữa tập kích lão bà bà.

Sở Vân Phi lúc này mới phản ứng, vội vàng tiến lên đỡ, hai tay cản lại vội la lên: “Quân đại ca, huynh....Dừng tay!” Thấy Quân Thư Ảnh mặt không chút thay đổi nhìn cậu, tâm tư khẽ động, nói: “Nàng là phu nhân của chưởng môn tiền nhiệm, lại là sư thúc của Sở đại ca, nếu huynh xuống tay, sau này sẽ gặp rất nhiều phiền toái.”

Quân Thư Ảnh lạnh lùng nói: “Tránh ra.”

Sở Vân Phi cầu xin: “Chúng ta chế phục nàng là được, giao cho sư phụ cùng Sở đại ca xử trí đi.”

Quân Thư Ảnh nhìn thân hình lưng gù ẩn trong bóng tối phía sau Sở Vân Phi, đột nhiên nở nụ cười: “Vân Phi, ta giết nàng, người không nói, ta cũng không nói, ai mà biết chứ.”

Sở Vân Phi bị nụ cười của y làm cho dao động, cẩn thận suy nghĩ, ánh mắt không tự chủ mà hướng về phía Giang Tam đang nằm trên mặt đất.

Quân Thư Ảnh nhìn nhìn Giang Tam vẫn uể oải, lại tiếp tục cười nói: “Sư phụ cùng sư thúc của người vì người này mà phải chịu mười năm khổ sở, gã ta nếu giết sư nương của sư phụ người, sau đó hoảng hốt chẳng biết chạy đâu mất, như vậy ngay cả sư phụ người cũng sẽ không nghi ngờ.”

Sở Vân Phi nhìn khuôn mặt tươi cười mà mình tương tư hằng đêm kia, lúc này đây toàn thân cậu đổ mồ hôi lạnh.

Quân Thư Ảnh trong mắt cậu, cho tới giờ vẫn giống như áng mây trên bầu trời xa không thể với tới, cậu chỉ có thể ngước lên nhìn, từng thời từng khắc đều dõi theo. Cậu từng kiên định cho rằng Quân Thư Ảnh tội ác tày trời, đợi đến khi chính mắt mình nhìn thấy y lại nhìn không được dao động. Khi cậu một thân gông cùm xiềng xích chính Quân Thư Ảnh đã đến cứu giúp. Thân hình tuấn nhã của y lướt qua cậu, đứng vững trước người cậu, hương khí trong trẻo nhưng lạnh lùng nhẹ nhàng quanh quẩn nơi chóp mũi cậu phảng phất mãi không tan, thẳng đến khi hoàn toàn ngấm sâu vào tâm cậu.

Từ nay về sau, ánh mắt cậu rốt cuộc khó có thể dời đi. Cho đến giờ trong mắt cậu, Quân Thư Ảnh hoặc là lười nhác, hoặc là lạnh nhạt, không cho người lối thoát, vô tâm vô tình. Mặc dù y khẽ mỉm cười, cũng khiến người ta cảm thấy từng trận lãnh ý ập tới.

Đây mới là Quân Thư Ảnh... Không, tất cả diện mạo đều là y, y căn bản không buồn che giấu. Nhưng duy chỉ ở trước mặt Sở Phi Dương, y mới có thể thu lại, mới có thể ôn hoà nhã nhặn.

Sở Vân Phi trong tâm đột nhiên cảm nhận một nỗi thất bại sâu sắc, đáy lòng thậm chí còn nảy sinh một cơn phẫn nộ tối tăm, xen lẫn giữa đố kỵ ghen ghét Sở Phi Dương cùng nỗi bi ai đau xót cho bản thân mình không biết tự lượng sức, đang gặm cắn trái tim cậu.

Cậu nhìn Quân Thư Ảnh trước mắt, kiên quyết lên tiếng cự tuyệt: “Quân đại ca, đệ biết huynh vì lo nghĩ cho an nguy của Sở đại ca, nhưng đệ tin tưởng vào năng lực của Sở đại ca, huynh ấy có thể bảo hộ được chính mình. Đệ nghĩ Sở đại ca cũng sẽ không mong muốn huynh giết hai người kia đâu.”

Quân Thư Ảnh sắc mặt trầm xuống, giơ lên một tay, giữa những ngón tay hàn quang lấp lánh: “Ta lập lại lần nữa, tránh ra.”

Sở Vân Phi đáy lòng khẽ run, không phải vì sợ, mà bởi vì lạnh, đau nhức đến thấu tim. Cậu hiểu rõ, nếu như chính mình kiên trì không tránh ra, Quân Thư Ảnh nhất định xuất thủ, không chút lưu tình.

Chỉ vì Sở Phi Dương, vì có người uy hiếp đến an nguy của Sở Phi Dương. Mà chính ỷ lại ngầm ra tay thanh trừ mầm họa.

Sở Vân Phi hít một hơi thật sâu, lắc đầu: “Không.”

Quân Thư Ảnh trong ánh mắt loé lên một tia âm ngoan, xuất thủ như điện, hướng về phía Sở Vân Phi.

Sở Vân Phi không muốn Quân Thư Ảnh vượt qua mình, nhưng cũng không muốn đả thương y, vì vậy thế công cũng rụt rè do dự, không dám xuất toàn lực, chỉ là dây dưa với Quân Thư Ảnh, không để cho Quân Thư Ảnh có thời gian nhàn rỗi mà hạ thủ với hai người kia.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 65

Quân Thư Ảnh dù sao cũng băn khoăn nghĩ đến tình nghĩa giữa Sở Phi Dương và Sở Vân Phi, hơn nữa đối Tô Thi Tường cũng coi như có một phần hảo cảm, bởi vậy mới không ngoan hạ sát thủ, chẳng qua là bị Sở Vân Phi chen ngang nên căm tức. Dư quang nơi khóe mắt y nhìn lão bà bà dần dần lủi vào trong bóng đêm biến mất, tâm khê chuyển, quần bách mà quát lên với Sở Vân Phi: “Tránh ra!”

Sở Vân Phi vẫn cắn chặt môi, không rên một tiếng, một bước cũng không nhường.

Quân Thư Ảnh nhất thời phát hỏa, tung ra một đám ám khí, trên châm lục quang lấp lóe, nhìn qua cũng biết là kịch độc.

Sở Vân Phi quá sợ hãi, chật vật né tránh, thấy độc châm cắm vào thạch bích phía sau, trong lòng không ngăn được cảm giác bi thương trào lên.

Người trước mắt thế nhưng chẳng buồn để ý tới cậu, Quân Thư Ảnh lướt qua bên người, nhanh như điện đánh tới góc tường nơi sư tổ của cậu đang lẫn trốn.

“Lạc bà bà cẩn thận! Quân đại ca!” Sở Vân Phi cảm thấy lo lắng, hô to ra tiếng, định ra tay ngăn trở nhưng không còn kịp nữa.

Ám khí Quân Thư Ảnh phóng ra đã ẩn vào bóng tối, Sở Vân Phi trơ mắt nhìn, nhụt chí mà tuyệt vọng té ngã trên mặt đất. Quân Thư Ảnh đi qua xem xét, sau đó hung hăng chửi thề một tiếng, ném ra một kiện xiêm y cùng một cây quả trượng, thì ra lão bà bà kia lợi dụng bóng tối che khuất đã thông qua cơ quan chạy thoát.

Quân Thư Ảnh vỗ vỗ vách tường, một tia dấu vết cũng không tìm được. Y có chút chán nản đi về phía cửa động, nhìn Sở Vân Phi ngã ngồi trên đất, nhìn không được oán hận giơ chân đạp cho cậu một cái. Vòng qua chỗ Giang Tam, Giang Tam vẫn còn co quắp nửa sống nửa chết, phát ra vài tiếng kêu thì thảo không rõ ý nghĩa. Quân Thư Ảnh lại cảm thấy chán ghét, cũng hung tợn đạp đạp lên người hắn, giống như muốn lau sạch vết bùn trên hai chân, sau đó mới đi ra ngoài, bước nhanh về phía sơn động chứa tinh quan.

Sở Vân Phi cảm thấy may mắn, lại mang theo chút áy náy, hai tay sờ sờ nơi vừa bị đá, đứng lên ngoan ngoãn đi theo Quân Thư Ảnh. Khi đi ngang qua Giang Tam, nghe được hắn nói thầm: “Vì cái gì? Vì cái gì bọn họ có thể tín nhiệm nhau như vậy, ta đối với Kỳ Tranh lại....Ta hận, rất hận....”

Sở Vân Phi ác cảm với người này càng tăng thêm, nhìn Giang Tam đã nhếch nhác thảm hại như vậy vội vàng tránh xa, mới vội vã đuổi theo Quân Thư Ảnh.

Khi Quân Thư Ảnh chạy tới sơn động vẫn còn toả ra bạch quang óng ánh, Sở Phi Dương cùng Tô gia huynh đệ vẫn còn đang tiếp tục chữa thương.

Tô Kỳ Tranh sắc mặt đã khá hơn, không còn tái nhợt như tờ giấy nữa. Phía trên nhiễm chút đỏ ửng, có sinh khí, dung mạo càng thêm thanh tú tuấn nhã. Phía sau y Tô Thi Tường sắc mặt lại có chút tái nhợt, mồ hôi thấm đẫm y phục. Sở Phi Dương mặc dù nét mặt không hiện ra cái gì, nhưng nơi nhân trung nhú chặt của hắn cũng làm cho Quân Thư Ảnh hiểu rõ, hắn cũng sắp đến cực hạn.

Quân Thư Ảnh vừa lo lắng, vừa đau lòng. Y chung quy vẫn cảm thấy lão thái bà sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ, mục tiêu của mục là Sở Phi Dương, lại càng không biết mục có chủ ý gì. Cảm giác này khiến cho Quân Thư Ảnh buồn bực không thôi.

Y ở một bên cảnh giới, vừa đi đến bên người Sở Phi Dương: “Phi Dương, lão bà kia đối với người không có ý tốt, người mau thu hồi nội công đi, ta sợ lão yêu bà đối với người bất lợi.” Với tình huống hiện giờ, Sở Phi Dương nếu còn bận tâm đến tính mệnh của Tô gia huynh đệ, thì dù võ công hãn có cao cường tới đâu cũng chỉ có thể để mặc cho người thương tổn.

Sở Phi Dương tất nhiên không thể không bận tâm. Chỉ hơi lắc đầu, cũng không mở miệng.

Quân Thư Ảnh vốn đã biết rõ kết quả, chỉ hít sâu một hơi, đứng ở bên người Sở Phi Dương, vẻ mặt cảnh giác nhìn xung quanh.

Sở Vân Phi nhìn bộ dáng này của Quân Thư Ảnh, cũng không dám sơ suất. Chỉ cần không phạm tới mạng người, so sánh giữa sư tổ bà bà và Quân Thư Ảnh, cậu vẫn nguyện ý tin tưởng Quân Thư Ảnh. Sở Vân Phi đứng cảnh giới ở nơi xa hơn một chút, bảo hộ Sở Phi Dương cùng hai huynh đệ Tô Thi Tường.

Thời gian từng khắc từng khắc trôi đi, trong sơn động vẫn thật yên tĩnh. Nhìn thấy Sở Phi Dương cùng hai huynh đệ Tô gia sắp hoàn thành, Quân Thư Ảnh càng không dám buông lỏng cảnh giác, đôi con ngươi hoàn mỹ quan sát mọi nơi, một khắc cũng không lơ là.

Nếu như Sở Phi Dương lúc này còn nhàn hạ, hẳn nhất định sẽ chế giễu Quân Thư Ảnh giống như một tiểu miêu. Thế nhưng hẳn lúc này ốc còn không mang nổi mình ốc, toàn bộ công lực của hắn đều trút hết nhằm giữ lại sinh mệnh của Tô Kỳ Tranh. Lúc này hắn giống như một phàm phu tục tử yếu đuối đến độ <tay trái gà không chặt>.

Nhưng Sở Phi Dương hoàn toàn không lo lắng, bởi vì bên cạnh vẫn có hơi thở của Quân Thư Ảnh. Hắn tin tưởng Quân Thư Ảnh, cũng như Quân Thư Ảnh vẫn luôn tin tưởng hắn. Đó là một loại hoàn toàn tín nhiệm mà

đem tính mạng của mình giao cho đối phương bảo hộ, không một chút nghi ngờ sự tận tâm của đối phương, càng không nghi ngờ năng lực của đối phương.

Sở Vân Phi bỗng nhiên hiểu được, dọc đường đi, Giang Tam đối với mối quan hệ ràng buộc tín nhiệm của Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh luôn bộc lộ tâm tư kỳ quái, thì ra gã không thể ngăn được sự đổ kị. Bởi vì khi gã đối mặt với thử thách gã đã thất bại thảm hại, chỉ vì một lựa chọn, mà dẫn đến xa cách nghìn dặm.

Ở sâu trong nội tâm của cậu luôn có một tia hy vọng, bởi vì sự tồn tại của hai nhi tử, bởi vì sự tồn tại của mẫu thân của hai hài nhi đó... cho đến bây giờ những ảo tưởng xấu xa tầm thường này, đối với cậu lại là nỗi châm biếm khôn cùng.

Sở Vân Phi đưa ánh mắt ủ rũ nhìn về phía mấy người giữa tình quan, đột nhiên trong tầm nhìn lại xuất hiện một bóng đen, Sở Vân Phi ngược lên nhìn lại ——

“Quân đại ca cẩn thận phía trên!” Sở Vân Phi nhìn thấy sư tổ bà bà thân hình lơ lửng quỷ mị, đột nhiên từ phía trên nhanh chóng lao xuống, trên khuôn mặt nhăn nheo tràn đầy hưng phấn, tấn công trực diện vào Sở Phi Dương.

Quân Thư Ảnh từ lúc nghe được tiếng kêu của Sở Vân Phi liền ngẩng đầu lên, đồng thời tung ra một loạt ám khí.

Nhưng lão bà bà hoàn toàn không tránh né, mấy cây ngân châm đâm vào vai của mục, mục vẫn hướng công kích về phía Sở Phi Dương ——

Lúc này đây Quân Thư Ảnh cũng không nghĩ được cách khác, một chưởng đặt trên vai Sở Phi Dương đang muốn đẩy hẳn ra. Y còn chưa dụng sức, thì Sở Phi Dương đã bắn thẳng ra ngoài, té trên mặt đất ho khan vài tiếng.

Quân Thư Ảnh kinh ngạc liếc nhìn Tô Thi Tường, Tô Thi Tường cũng đang ôm chặt đệ đệ ngã sang một bên. Lạc bà bà một kích không thành, lại trúng phải ám khí của Quân Thư Ảnh, vừa chạm đất cũng không còn thể lực để chống đỡ liền xụi lơ trên mặt đất.

Quân Thư Ảnh ngồi xuống bên Sở Phi Dương, xem xét tình trạng của hãn một chút. Sở Phi Dương chỉ bị hao tổn nội lực quá nhiều, nhất thời suy yếu, còn chỗ khác cũng không lo ngại. So ra, hai huynh đệ Tô gia đáng đắp lại khó coi hơn nhiều.

Tô Kỳ Tranh sắc mặt có chút sinh khí lại lần nữa nhạt dần, đôi môi trắng bệch, sắc mặt Tô Thi Tường cũng không khá hơn đệ đệ hãn là mấy, bên khoé miệng còn chảy ra một dòng máu đỏ tươi. Hãn gắt gao ôm lấy thân thể bi thảm của Tô Kỳ Tranh, diện mạo tương đồng càng khuếch đại tình cảnh bi thương này. Hãn nắm tay Tô Kỳ Tranh đặt ở trước ngực, muốn sưởi ấm thân thể y, trong miệng thì thào: “Kỳ Tranh, đừng rời xa đại ca, đừng bỏ lại ta, đừng bỏ lại ta... Kỳ Tranh ...” Sau một lúc lâu Tô Thi Tường mới ngẩng lên nhìn, vẻ mặt u sầu, nhãn thần đầy đau xót nhìn lão bà bà, đỡ đỡ nói: “Vì sao, sư nương, vì sao? Người biết rõ, ta vì ngày này mà dày vò bao nhiêu năm, vì sao lại đối xử với ta cùng Kỳ Tranh như vậy? Chúng ta đều có thể chết, đều có thể chết...”

Lạc bà bà phun ra một bùm máu, nhìn về phía Tô Thi Tường trong nhãn thần dù mang theo chút áy náy nhưng vẫn đầy kiên quyết: “Thi Tường, sư nương có lỗi với người, nhưng ta cũng có người ta muốn cứu, ta cũng đã đợi mấy chục năm trời, mấy chục năm... xin lỗi...”

“Cho nên người chọn cách vứt bỏ ta cùng Kỳ Tranh...” Tô Thi Tường cười lớn hai tiếng, hoàn toàn không để ý đến dòng máu không ngừng tràn ra nơi khoé miệng, hiện trên làn da tái nhợt, lộ rõ vẻ thương tâm, hãn đem mặt dán sát vào khuôn mặt không chút sức sống của Tô Kỳ Tranh, nhẹ nhàng cọ cọ, “Luôn luôn như vậy, ta sớm biết rõ. Đến cuối cùng, ta... luôn luôn bị vứt bỏ... Kỳ Tranh, đệ tỉnh lại, có được hay không? Ở bên ca ca.

Chúng ta ngay từ khi sinh ra đã là một thể, chúng ta vĩnh viễn không rời xa nhau, luôn ở bên nhau...”

Sở Vân Phi ở bên người Tô Thi Tường khóc không thành tiếng, cánh tay vươn ra cũng không dám ôm, chỉ quỳ gối bên cạnh Tô Thi Tường khóc ròn: “Sư phụ, người đừng nói như vậy. Người còn có đồ nhi.... người còn có đồ nhi mà!!!. Đồ nhi vĩnh viễn không vứt bỏ người.... đồ nhi vĩnh viễn không vứt bỏ người!!!” Lại chuyển hướng Sở Phi Dương lên tiếng khẩn cầu: “Sở đại ca, huynh mau nghĩ cách được không, mau cứu sư phụ của đệ a! Đệ cầu huynh....”

Sở Phi Dương giãy dụa muốn đứng dậy, Quân Thư Ảnh dìu hăn đứng lên, nhưng lại giữ chặt hăn, hai mắt sáng quắc nhìn hăn: “Người còn tiếp tục nữa, tất nhiên <dầu hết đèn tắt>, đến lúc đó dù là Đại La kim tiên cũng không cứu được người.”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 66

Sở Phi Dương đang muốn nói gì đó, mâu quang chợt lóe, dùng hết sức lực lấy tay đẩy Quân Thư Ảnh ra xa, lại quay đầu hướng về phía Sở Vân Phi hét đến lạc cả giọng: “Dẫn bọn hăn rời khỏi đây!”

Quân Thư Ảnh bất ngờ không kịp đề phòng, cả người bay ra bên ngoài. Trong mắt y chỉ nhìn thấy Sở Phi Dương lại một cước đá bay lão bà bà kia, cảnh tượng kế tiếp khiến cho y không nhìn được đôi đồng tử co rút mãi liệt ——

Chỉ thấy toàn bộ khối tinh thể trong nháy mắt chìm xuống phía dưới, bạch quang trong sơn động từ từ tiêu thất, bóng tối dần bao phủ, từng cơn gió lạnh cường liệt mang theo mùi tanh nồng đậm từ phía dưới cuốn lên. Sở Phi Dương toàn thân không còn khí lực, trong phút chốc bóng dáng của hăn chìm dần xuống động khẩu đen ngòm. Lạc bà bà hai tay quơ loạn, thân thể lung lay trong gió mạnh, thế nhưng trên khuôn mặt hăn nhúm lại tràn đầy tiểu ý, sau một lát cũng vô lực mà buông lỏng hai tay, rơi xuống phía dưới.

Sở Vân Phi vì một tiếng nhắc nhở của Sở Phi Dương, cậu khó khăn lắm mới đem được Tô Thi Tường toàn thân vô lực cùng với Tô Kỳ Tranh vẫn còn hôn mê đến sát mép ngoài của tinh thể, ba người vẫn còn nửa người treo dưới động khẩu, từng đợt cuồng phong lạnh lẽo khiến cho họ không còn sức để duy trì thăng bằng, huống chi hai huynh đệ Tô gia một người trọng thương một người không khác gì người chết, Tô Thi Tường – mười ngón tay vịn trên vách động thì một ngón đã vô lực mà buông ra.

“Vân Phi, giữ chắc.” Tô Thi Tường thanh âm bình tĩnh như nước từ phía dưới truyền lên, Sở Vân Phi nhìn xuống, đối diện cậu là môi đôi mắt

thần nhiên không chút gợn sóng, dường như đã mất đi toàn bộ hy vọng, không chút sức sống, không khí đầy vẻ trầm lặng.

Sở Vân Phi quay đầu đi không nhìn hăn, cắn chặt răng, nỗ lực duy trì. Trong lòng cậu vừa thương xót sư phụ cũng vừa lo lắng cho Sở Phi Dương, chớp mắt lại thấy Quân Thư Ảnh giống như không muốn sống nữa mà lao đến mép động. Ngực cậu lo lắng muốn chết, nhưng ngay cả tiếng hét lên ngăn cản y cũng không còn khí lực, chỉ có thể trừng lớn đôi mắt dần xung huyết, nhìn Quân Thư Ảnh chạy tới bên mép động không đáy này, ngay cả đôi môi cũng bị cắn đến máu tươi loang lổ.

Đang lúc Sở Vân Phi gần như tuyệt vọng, thì trong giây lát một bóng dáng xuất hiện. Đạo bóng dáng này sắc bén như đao, lao thẳng về phía Quân Thư Ảnh. Người nọ thừa dịp Quân Thư Ảnh không phòng bị, xuất mấy chiêu chế ngự y, điểm huyết y, để y nằm xuống, rồi mới đi về phía Sở Vân Phi.

“Giang” Người nọ chỉ trong nháy mắt đã tới gần, Sở Vân Phi nhìn khuôn mặt vô cùng quen thuộc, nhưng tựa hồ so với trong trí nhớ lại cảm thấy có chút bất đồng, nên nhất thời trở mắt nhìn.

Giang Tam đi đến mép động, hai tay kéo Tô Thi Tường cùng Tô Kỳ Tranh, trên vai đỡ một người, vòng tay ôm một người, dùng khinh công nhẹ nhàng bay lên đất liền, đứng ở chỗ không xa Quân Thư Ảnh lắm.

“Giang Tam, buông.” Quân Thư Ảnh lộ ra khuôn mặt trắng bợt không còn chút máu, nhưng lạnh giọng mà bình tĩnh lên tiếng.

“Ta không thể. Đây có lẽ là việc chính xác duy nhất ta làm.... trong cuộc đời ta.” Giang Tam bình tĩnh trả lời, hăn cũng không nhìn Quân Thư Ảnh, chỉ đem ngoại bào khoác lên thân thể quang loả của Tô Kỳ Tranh.

Ánh mắt Tô Thi Tường mang theo oán hận nhìn gã, Giang Tam đỡ Tô Kỳ Tranh ngồi xuống, liền quay sang Tô Thi Tường, nhưng cũng chỉ là gục

đầu, không nhìn vào mắt Tô Thi Tường.

Tô Thi Tường vì cứu Kỳ Tranh mà hao tổn nội lực toàn thân nhưng vẫn thất bại trong gang tấc, lúc này cả người hắn đã vô lực, chỉ có thể tùy cho Giang Tam đem hắn cùng Kỳ Tranh thả ra. Thế nhưng những động tác va chạm này lại dịu dàng mềm nhẹ tựa như đang sửa soạn cho một búp bê.

Giang Tam đặt hai người ngồi thành một hàng thẳng, để tay Tô Thi Tường đặt sau lưng Tô Kỳ Tranh, còn chính mình lại ngồi phía sau Tô Thi Tường, hai tay để trên vai hắn. Tô Thi Tường không muốn chịu sự thao túng của hắn, nhưng chỉ nghe phía sau vang lên tiếng quát khê: “Muốn cứu tính mạng Kỳ Tranh thì đừng động!”

Tô Thi Tường ngẩn ra, ngoan ngoãn bất động, khoảng nửa khắc sau đôi tay to lớn đặt trên huyết vị vừa hắn, tựa hồ có nguồn nội lực hùng hậu vô cùng vô tận như sóng biển cuồn cuộn không ngừng truyền qua, dịu dàng chậm rãi chạy khắp toàn thân, từ từ đả thông những kinh mạch bị tắc nghẽn, rồi lại truyền qua tay hắn chảy về phía thân thể băng lãnh của Tô Kỳ Tranh.

Sở Vân Phi lao lên khỏi mép động, nhìn thấy Quân Thư Ảnh ánh mắt tuyệt vọng nhìn về phía vực sâu. Trong lòng cậu đau xót, bước vài bước đi về phía Quân Thư Ảnh, rồi lại dừng lại.

Sở Vân Phi nhìn về phía sư phụ, nét mặt tinh mỹ, hai hàng lông mày vẫn nhíu chặt như trước.

Cậu lại nhìn về phía Giang Tam, vẫn là bộ mặt râu ria loàm xoàm, nhưng lúc này lại phảng phất chút trầm ổn giống như một người hoàn toàn khác.

Gã rốt cuộc đúng là Phó Giang Việt, chiến thần lãnh khốc khiến cho giang hồ nể sợ, vô tâm vô tình, chỉ si mê theo đuổi đỉnh cao của võ học, không hề khiếp đảm dám một mình khiêu chiến đánh bại các đại cao thủ

đương thời, mỗi một lần lại lấy đó làm minh chứng cho sự tăng tiến của mình, không để tâm tới việc gây thù chuốc oán tới hàng vạn hàng nghìn lần, ở trong tiếng kêu la oán thán của người người mà tự vui mừng.

Lúc này đây khuôn mặt đó lại từ từ tái nhợt, chậm rãi hiện ra sắc mặt tro tàn sắp lụi.

Tô Thi Tường cũng hiểu rõ, lúc này đây dù có người có thể sẽ rời đi, thì hãn cũng không bị vứt bỏ nữa.

Sở Vân Phi cũng biết, giờ khắc này sư phụ cậu cũng không cần đến mình.

Cậu nhìn về phía Quân Thư Ảnh, nhìn một cái cuối cùng giống như khắc thật sâu, sau đó xoay người, không một chút do dự trước cơn cuồng phong lạnh lẽo, mà theo vách động trơn nhẵn trượt xuống.

Tô Thi Tường nhìn bóng dáng Sở Vân Phi biến mất dưới động khẩu, mở miệng, nhưng rốt cuộc cũng không lên tiếng, chỉ có thể gắt gao cắn cắn môi.

Hắn hiểu, ánh mắt cuối cùng khi Sở Vân Phi nhìn hắn. Sở Vân Phi chỉ là rời đi, chứ không phải vứt bỏ.

Quân Thư Ảnh đang nỗ lực điều tức, nhằm tự giải khai huyết đạo. Chính vào lúc này lại nghe thấy thanh âm ‘ầm ...ầm’ đình tai nhức óc vang lên, phiến đá trên động khẩu đang dần dần khép lại.

“Không...” Cổ họng Quân Thư Ảnh phát ra thanh âm khàn khàn nứt nẻ, y cũng không để ý đến việc có thể sẽ bị nội thương, mà điều khiển chân khí trong cơ thể chạy loạn, rốt cuộc cũng khiến cho nơi cổ họng mình dấy lên một vị ngọt, một dòng máu tươi từ giữa hàm răng trắng muốt cùng đôi môi tái nhợt chảy ra.

Quân Thư Ảnh không kiềm chế được mà phun một ngụm huyết lớn, cả người dường như bị tra tấn đau đớn khôn cùng, Quân Thư Ảnh kiên trì cho đến lúc tay chân không còn chết lặng nữa. Y ôm ngực tập tễnh đi về phía động khẩu càng ngày càng thu hẹp, chỉ còn hơn mười bước...chỉ còn vài bước...

Nhưng cơ quan băng lạnh tuyệt tình kia vào giây phút cuối cùng y nhào người lao tới đã khép lại thật chặt.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Tô Thi Tường giương mắt nhìn Quân Thư Ảnh ở trước mặt. Y vẫn đang giãy dụa sờ soạng tìm kiếm trên mặt đất, tựa hồ muốn từ chỗ cơ quan vừa khép chặt tìm ra một kẽ hở. Sau đó y ôm ngực quay sang hướng khác, Tô Thi Tường nhớ rõ phía trước chính là chỗ sư nương đã đứng. Quân Thư Ảnh lại ở nơi ấy tỉ mỉ sờ soạng, bóng lưng thẳng tắp mà cứng ngắc, giống như cây cầm huyền bị buộc chặt, tựa hồ chỉ cần một lực tác động nho nhỏ, cũng khiến y không cách nào chống đỡ nổi.

Nhưng mà một khắc sau Quân Thư Ảnh liền bỏ cuộc, y quay đầu nhìn về phía bọn họ, khuôn mặt tái nhợt bình thản thế nhưng tràn ngập vẻ uy hiếp. Y gian nan bước về phía trước, đôi môi gần như mất đi huyết sắc, điểm chút máu đỏ sẫm đập vào trong mắt Tô Thi Tường.

Ánh mắt Quân Thư Ảnh gắt gao chăm chú nhìn hắn, đi từng bước đến trước mặt hắn. Tô Thi Tường cũng ngẩng đầu nhìn về phía y, bốn mắt yên lặng giao nhau, hắn cũng đã từng trải qua sự thống khổ giống Quân Thư Ảnh, bất lực, tuyệt vọng nhìn thế giới của mình sụp đổ. Cái cảm giác đau đớn khôn cùng ấy, hắn lại như cũ không muốn trốn tránh. Nỗi đau đó không phải ai cũng có cơ hội được cảm nhận, chỉ những người từng trải mới đủ tư cách. Hắn sẽ không bao giờ có tư cách ấy, trước cũng vậy, mà hiện tại cũng thế.

“Ta không biết cửa vào cơ quan, thực xin lỗi.” Không đợi Quân Thư Ảnh đặt nghi vấn, Tô Thi Tường đã dùng thanh âm khô khốc đáp lại.

“Kỳ....Thi Tường, đừng phân tâm,” Thanh âm suy yếu của Phó Giang Việt từ sau truyền tới, sinh mệnh của gã cũng vì chấn động vừa rồi mà

nhANH chóng xói mòn.

Quân Thư Ảnh nhìn bốn phía, thạch động hôn ám, từng luồng gió lạnh lẽo thổi qua. Đã bao nhiêu năm rồi, đã bao nhiêu năm y không rơi vào mù mịt như vậy?

Luôn có một người, lấy tư thái bá đạo hết thảy quan tâm tới mọi chuyện của y, ngang nhiên chi phối mọi hướng đi của y, lôi kéo hành động của y. Cho nên y mới có thể thích làm gì thì làm, không quan tâm tới hậu quả, bởi vì sẽ có người nhất định đưa y tới nơi mà y muốn, mà y tin, đó luôn là nơi chính xác nhất, hoàn hảo nhất.

Luôn có một người không bao giờ để y lẻ loi một mình, cho dù đang ở xa ngàn dặm, hẳn cũng có thể khiến cho sự tồn tại của mình mãnh liệt đến không ngờ. Chính vì nguyên nhân đó, Quân Thư Ảnh cơ hồ đã quên đi tất cả mọi cảm giác lạnh lẽo cùng cô đơn.

Không phải chỉ một lần lâm vào khốn cảnh, chính là từ lần đầu tiên gặp Sở Phi Dương, hẳn luôn mạnh mẽ đến mức không gì đánh bại được, mọi việc đều thuận lợi, giống như bất cứ lúc nào hẳn cũng nắm được mọi thứ trong tay. Chưa từng có một khắc giống như vừa rồi, hẳn tựa như một con diều đứt dây, vô lực bị bóng tối nuốt chửng, sinh tử không rõ, tiền đồ không hay.

Sự tuyệt vọng lạnh lẽo trong lòng Quân Thư Ảnh như cỏ dại, nhanh chóng sinh trưởng lan tràn, gắt gao quấn chặt lấy trái tim y, ngay cả việc hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Ánh mắt của y lại quét qua trên người ba kẻ trước mặt. Phó Giang Việt, sắc mặt tiều tụy, Tô Thi Tường vẫn nhìn y tràn đầy thống khổ, còn có cái gì đó, là thương hại sao?

Quân Thư Ảnh nhìn bọn họ, một cổ cừu hận không tên bỗng nhiên theo đáy lòng điên cuồng mà nảy sinh lớn mạnh.

Hết thảy mọi cực khổ vất vả của y tất cả đều vì mấy người này, tất cả đều là vì bọn họ!

Yêu hận của bọn họ, ích kỷ cùng quần quýt si mê, tất cả đều là oan nghiệt do bọn họ tạo nên, dựa vào cái gì lại khiến y phải trả giá?! Dựa vào cái gì làm cho y mất đi hết thảy mọi thứ?!

Tô Thi Tường nhìn ánh mắt của Quân Thư Ảnh dần dần tàn nhẫn, giữa lông mày mang theo sát ý nồng đậm quan sát bọn họ. Tay hắn để trên lưng của Tô Kỳ Tranh có phần run rẩy.

“Quân công tử. Sở đại hiệp nhất định sẽ không việc gì....Người....” Tô Thi Tường không biết chính mình đang nói cái gì.

Hắn rõ ràng thấy được trong ánh mắt điên cuồng của Quân Thư Ảnh phát sinh hận ý. Y hận bọn hắn, bởi vì bọn hắn là nguyên nhân khiến Sở Phi Dương rơi vào hoàn cảnh không rõ sinh tử. Mặc kệ Sở Phi Dương cuối cùng ra sao, dù bình yên vô sự, chỉ sợ cũng không thay đổi được nỗi oán hận này.

Tô Thi Tường cắn chặt hàm răng, không hề lên tiếng. Hiện tại dù có nói gì cũng đều vô dụng, tất cả đều thấy rõ ý niệm duy nhất của Quân Thư Ảnh.

“Quân công tử, người không thể giết Kỳ Tranh. Kỳ Tranh ở chỗ này đã nhiều năm, y nhất định biết vị trí cụ thể của cơ quan.” Đúng lúc này thanh âm của Phó Giang Việt từ phía sau truyền tới. Tuy suy yếu, nhưng rất kiên định.

Tô Thi Tường cảm thấy một nỗi đau nhức lan khắp thân thể. Kỳ Tranh ...vĩnh viễn chỉ là Kỳ Tranh

Quân Thư Ảnh tỉnh táo lại. Y hung tợn nhìn Phó Giang Việt trong chốc lát, mới chậm rãi mở miệng: “Y tốt nhất là biết. Bằng không, ta mặc kệ

người là Kiếm Thánh hay tên khất cái, chẵn chẵn sẽ cho các người chết không có chỗ chôn!”

Phó Giang Việt không hề mở miệng Tô Thi Tường lại lên tiếng: “Quân công tử, người yên tâm. Việc này do ta cùng sư nương gây ra, nếu Sở đại hiệp không may xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ dùng tính mạng để bồi đáp.”

“Chỉ sợ một mạng của người cũng không đủ.” Quân Thư Ảnh lạnh lùng lên tiếng. Sắc mặt y rất bình tĩnh, chỉ là có chút tái nhợt, nhãn thần đã không còn mờ mịt, mà lãnh liệt sắc bén như đao. Thế nhưng chỉ có y biết, lúc này đây y có bao nhiêu ngoài mạnh trong yếu, nội tâm y sợ hãi đến mức nào.

Tô Thi Tường một mạng cũng không đủ, ba người bọn họ cũng không đủ, trăm người, nghìn người, cho dù là toàn bộ người trong thiên hạ, tất cả đều không đủ!

Trước đây y chưa từng nghĩ tới, nếu như thế giới này không còn Sở Phi Dương, y còn có cái gì? Y có thể còn lại cái gì?! Lúc này đây vấn đề này lại hung hăng đâm vào trái tim y, chạy không thoát, trốn không xong, lúc mất đi mới thấy tâm như bị đao cắt, như rơi vào hàn băng, lạnh lẽo đến mức toàn thân run rẩy.

Đã không còn... không còn nữa. Y đã mất đi tất cả, Y chỉ còn hai bàn tay trắng.

Sẽ không có người dù khi đối mặt lúc nào cũng bị y thờ ơ lạnh nhạt nhưng luôn xem y như thứ đồ sứ trân quý dễ vỡ, mỗi thời mỗi khắc đều dùng toàn bộ tâm tư cẩn thận tỉ mỉ mà che chở; sẽ không còn... người biết rõ y – nội lực ngày càng thâm hậu, nhưng hiển nhiên vẫn xem y như người thường tay trái gà không chặt mà ôn nhu chiều cố, nhưng khi cần buông tay

thì không chút keo kiệt mà để y tự do bay lượn trên bầu trời rộng lớn, lại ở phía sau mở ra đôi cánh mà bảo vệ che chở cho y.

Sao lại tốt như vậy, Sở Phi Dương, sao người lại tốt như vậy?!

Quân Thư Ảnh ôm ngực, nơi ấy vẫn còn đang đập thành thịch, thế nhưng y chỉ cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

Y không nhớ rõ mình có nói cho Sở Phi Dương hay không, chính mình thích được hần ôn nhu che chở, mỗi lần như vậy đều khiến bản thân vô pháp chống cự mà đắm chìm vào trong đó. Y thích Sở Phi Dương xem y như trân bảo quý giá, mặc dù y không hề mỏng manh yếu đuối; y cũng thích Sở Phi Dương luôn tự cho mình là đúng mà dây dưa cùng bảo hộ cho y, dù y cũng không cần.

Y rốt cuộc đã từng nói qua chưa? Đã từng nói với Sở Phi Dương điều đó?

Hình như không có. Khi hần trở về, nhất định phải nói...còn muốn cho hần biết, bộ dạng hần lúc rơi xuống vực sâu thật rất mất mặt, giống như một ma bệnh yếu đuối vô lực, đâu có phong thái vốn có của thiên hạ đệ nhất Sở Phi Dương – Sở đại hiệp?! Sau này...vĩnh viễn không được giống như vậy nữa...

Quân Thư Ảnh không biết bản thân đã ngồi trong thạch động hôn ám lạnh lẽo này bao lâu, có lẽ dù chỉ một khắc y cũng không nhẫn nổi nữa, lúc này Phó Giang Việt rốt cục cũng thu hồi hai tay, giống như một người chết mà mệt mỏi ngã trên mặt đất. Tô Kỳ Tranh nhẹ nhàng ngã về phía sau dựa vào lòng Tô Thi Tường, Tô Thi Tường ôm chặt hần, thanh âm gọi hần tràn đầy hoan hỉ: “Kỳ Tranh, Kỳ Tranh, đệ không sao rồi. Kỳ Tranh”

Quân Thư Ảnh xông lên phía trước, nắm lấy bả vai gầy yếu của Tô Kỳ Tranh, mười ngón tay giống như nhập vào huyết nhục của hần, nghiến răng run giọng nói: “Tô Kỳ Tranh, người mau mở mắt! Người nhanh nói cho ta

biết làm sao để xuống dưới?! Làm sao có thể mở ra cơ quan của sơn động này?!”

“Quân công tử, người mau buông tay! Kỳ Tranh vẫn còn rất yếu.” Tô Thi Tường nắm chặt tay Quân Thư Ảnh có chút sốt ruột nói.

Lúc hai người vẫn còn giằng co, Tô Kỳ Tranh đang hôn mê bỗng nhiên khẽ mấp máy hàng mi, chậm rãi mở ra hai mắt, đối diện với đôi mắt ẩn chứa một cơn bão táp của Quân Thư Ảnh.

Tô Kỳ Tranh ngoảnh lại nhìn ca ca, còn có Phó Giang Việt ở phía sau, trong con ngươi của hắn một đạo hào quang chợt loé qua, rồi lại hạ mắt xuống.

Tô Kỳ Tranh nhích vào lòng Tô Thi Tường, cố gắng mở miệng, nhưng không phát ra thanh âm. Tô Thi Tường vội vàng lôi từ ngực áo ra một cái bình nhỏ, lấy một chút cho vào miệng Kỳ Tranh, lại dùng ngón tay vuốt nhẹ lên đôi môi khô khốc của y.

Tô Kỳ Tranh lúc này mới dùng thanh âm vô cùng khản đặc nói: “Ta nghe được tranh luận cuối cùng của các người, nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra. Chỉ cần ca ca bảo ta nói, ta nhất định tri vô bất ngôn”.

Hắn ánh mắt không chuyển nghe Tô Thi Tường kể lại, sau đó quay sang Quân Thư Ảnh, trong ánh mắt có chút kỳ lạ chớp lên: “Quân công tử, người yên tâm, Sở đại hiệp không sao đâu. Không những không việc gì, hơn nữa tất có kỳ ngộ, đó là điều mà những kẻ thượng võ trên giang hồ nằm mơ cũng không chiếm được.”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 68

Quân Thư Ảnh đầu tiên là ngần ra, sau đó lại hung tợn nói: “Ta không tin! Lão yêu bà kia sao có thể hảo tâm như vậy?”

Tô Kì Tranh mím mím đôi môi tái nhợt, đôi mắt phượng cũng hơi cong cong lên, nhẹ giọng đáp: “Quân công tử nói rất đúng. Sư nương đích thực là một lão yêu bà.”

Tô Thi Tường vươn tay từ phía sau sờ sờ gò má của Tô Kì Tranh, lời nói có phần đau lòng cùng trách cứ: “Kì Tranh, sao đệ lại nói sư nương như vậy.....”

“Tuy rằng sư nương phải trải qua nhiều năm tra tấn thống khổ, nhưng sư nương cũng được hai huynh đệ chúng ta từng ấy năm cung kính hầu hạ, nhất là đại ca ngươi luôn luôn có hiếu tâm. Nhưng rốt cuộc sư nương vẫn chỉ biết nghĩ cho bản thân mình, không để ý tới sống chết của đại ca.” Tô Kì Tranh sắc mặt lạnh lùng đáp, “Đệ hận nhất là những kẻ ích kỷ, ca ca, thời gian qua cũng đủ để đệ thấu hiểu hết thấy. Đệ thật sự hận....” Hắn nói xong ho nhẹ hai tiếng, thanh âm nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy: “Cho nên đệ hận chính mình nhất.....”

“Đủ rồi, chuyện cũ năm xưa của các người về nhà vào thăm viếng hay trong khuê phòng mà nói!” Quân Thư Ảnh không kiên nhẫn cắt ngang, “Ngươi nói rõ ràng cho ta, Sở Phi Dương rốt cuộc gặp được cái gì? Ta phải làm cách nào mới có thể xuống đó tìm hắn?”

Tô Kì Tranh trừng mắt nhìn y, cười với Quân Thư Ảnh, đáp: “Ngươi nên hỏi là gặp được ai mới đúng. Hơn nữa ngươi không cần xuống đó tìm

hắn, người đi xuống cũng chả để làm gì, đến lúc cần về thì hắn sẽ về. Có lẽ không hắn là quay về, nhưng hắn nhất định sẽ xuất hiện.”

“Rốt cuộc thì hắn sẽ gặp ai?”. Quân Thư Ảnh cắn chặt khớp hàm, từng chữ từng chữ thốt ra. Sự nhẫn nại của y đã lên tới cực điểm, nhưng vẫn phải tận lực khắc chế nghe Tô Kỳ Tranh úp úp mở mở.

“Người trông thấy Tục Mệnh Tinh Quan của ta chưa?” Tô Kỳ Tranh lại đột nhiên hỏi vấn đề không liên quan gì.

Hắn bắt gặp Quân Thư Ảnh sắc mặt thâm trầm như nước nhìn hắn, cũng không thấy y trả lời, lại tiếp tục: “Tục Mệnh Tinh Quan bản thân nó vốn không có dị năng gì, nó có thể kéo dài mạng sống cho ta, toàn bộ là do chân khí cường đại lưu động trong tinh thể. Đó là nội lực ở tầng cao nhất của Đông Long Các, còn là cỗ chân khí thuần nhất. Nó vừa mạnh mẽ lại vừa mỹ lệ, mê hoặc nhân tâm, nó mở ra tất cả sức mạnh tiềm tàng trong bản thân mỗi người. Có được nó là có được tư cách ngạo nghễ chúng sinh.”

Tô Kỳ Tranh nói xong, quay đầu lại liếc mắt nhìn Phó Giang Việt đang hôn mê trên mặt đất: “Ngay cả Phó đại ca đã luyện hỗn tạp các loại võ học trong thiên hạ, còn có tâm pháp của Thiên Sơn cứu được tính mạng ta, thì trước mắt nó, tất cả đều không đáng giá để nhắc đến.”

“Liên quan gì đến Sở Phi Dương?” Quân Thư Ảnh rốt cục không kiên nhẫn nổi nữa.

“Sư nương muốn Sở Phi Dương xuống phía dưới, là để gặp một người.” Tô Kỳ Tranh đột nhiên thay đổi mạch chuyện, ngẩng đầu nghĩ ngợi một chút. Rõ ràng khuôn mặt rất giống Tô Thi Tường, nhưng diện mạo có chút ngây thơ, một lát sau lại nói: “Đó là một người rất đẹp. Ta đã từng tự phụ khắp thiên hạ không có người đẹp như ta, đương nhiên ngoại trừ ca ca. Thế nhưng khi gặp người kia, ta mới biết trước đây mình nông cạn cùng tầm thường đến nhường nào.

Tô Thi Tường ở phía sau ôm lấy Tô Kỳ Tranh, nghe những lời lẽ của hắn cũng thấy có chút đau đầu. Tô Kỳ Tranh đã nhiều năm không có mở miệng nói chuyện cùng người khác, lúc này lại khiến y phải giải thích rõ ràng một việc, quả thực cũng là làm khó y. Chỉ là... Tô Thi Tường nhìn sắc mặt âm trầm không còn kiên nhẫn của Quân Thư Ảnh, bất đắc dĩ nhắc nhở Tô Kỳ Tranh: “Kỳ Tranh, nói vào trọng điểm đi. Sở đại hiệp rốt cuộc có thực sự bình an trở về hay không? Còn đồ nhi của chúng ta, Vân Phi nó... cũng không việc gì chứ.”

“Sẽ bình an, nhưng không nhất định sẽ trở về.” Tô Kỳ Tranh gật đầu nói, “Vân Phi không cần lo, người kia chỉ cần Sở Phi Dương.”

“Người rốt cuộc có ý gì?”Mấy lời nói không rõ ràng của Tô Kỳ Tranh làm cho Quân Thư Ảnh có chút bất an.

“Ta cũng không biết. Nhưng ta chỉ rõ, nhất định có sự thay đổi gì đó.” Tô Kỳ Tranh đáp lại, “ Có nhận thì có mất, không ai có thể luôn luôn gặp được may mắn....”

“Đủ rồi! Nói cho ta biết cơ quan ở đâu! Ta sẽ xuống tìm hắn!” Quân Thư Ảnh đột nhiên đứng dậy, cũng không còn kiên nhẫn để nghe y hồ ngôn loạn ngữ nữa.

“Cơ quan ở trong sơn động này, nhưng cụ thể ở đâu thì ta không biết. Nếu người thực sự không có việc gì làm, thì cứ tìm xem cũng đỡ uổng phí tinh lực. Dù sao chúng ta vẫn phải chờ ở nơi này, đợi bọn họ đi lên....” Tô Kỳ Tranh co lại trong lòng Tô Thi Tường, nhìn Quân Thư Ảnh không chút do dự đi đến nơi khác trong sơn động, từ từ biến mất trong bóng đêm.

Tô Kỳ Tranh dựa vào lòng Tô Thi Tường, im lặng một lát mới lại nói: “Ca, chúng ta cách xa tên khất cái này một ít được không, hân hân thôi.”

Tô Thi Tường quay đầu nhìn thoáng qua Phó Giang Việt vẫn hôn mê trên mặt đất, gật đầu, đỡ Tô Kỳ Tranh đứng dậy.

Tô Kỳ Tranh dẫn Tô Thi Tường tới một góc tường, ý bảo Tô Thi Tường ngồi xuống, tìm chỗ yên ổn thoải mái ngồi trong lòng Tô Thi Tường, y lẩm bẩm: “Ca, chúng ta để bọn họ đều biến mất được hay không, chỉ còn lại hai chúng ta.....”

Tô Thi Tường còn chưa kịp mở miệng, chỉ thấy dường như Tô Kỳ Tranh ấn vật gì đó trên bức vách sau lưng hẳn, giữa ánh sáng mờ mờ hẳn chỉ thấy nền đất trước mặt đang nghiêng xuống, thân thể bất động của Phó Giang Việt dần dần trượt xuống dưới động.

“Kỳ Tranh, đệ...đệ đang làm gì vậy?” Tô Thi Tường cố gắng dùng thân thể yếu ớt ghì tay Tô Kỳ Tranh lại, “Bọn họ sẽ không sao, tin tưởng ta. Quân công tử muốn tìm Sở Phi Dương, Phó Giang Việt thì muốn tuyệt thế võ công của gã, để bọn họ đến nơi họ muốn, đệ chỉ muốn cùng ca ca hai người yên tĩnh ở đây trong chốc lát...” Tô Kỳ Tranh thấp giọng lẩm bẩm, vươn hai tay ôm lấy cổ Tô Thi Tường, đem mặt vùi vào lồng ngực hẳn, lẳng lặng cảm thụ tiếng tim đập quen thuộc, hơi ấm cơ thể gần gũi. Chỉ trong chốc lát hẳn rốt cuộc không kiềm chế được mà khóc nức lên.

“Ca, tim ta đau quá, đau quá....” Tô Kỳ Tranh nức nở nói.

Đây là ca ca của y, người chấp nhận toàn bộ sự tùy hứng của y, gánh chịu mọi trọng trách của y, cam nguyện trở thành thể thân của y, hao tâm tổn lực chỉ để cứu tính mạng của y.

Vì sao đến giờ y mới cảm thấy đau lòng?

Tô Thi Tường giật mình, nhìn thân thể Phó Giang Việt chậm rãi rơi vào khoảng không hắc ám, hẳn từ từ dựa sát vào tường, ôm chặt Tô Kỳ Tranh, giống như lúc nhỏ vỗ vỗ lưng hẳn, không cần ngôn ngữ, cũng có thể truyền đạt sự an ủi cùng xoa dịu.

Quân Thư Ảnh thấy cơ quan một lần nữa dần mở ra, lúc này y cũng có thể chủ động dựa vào khinh công mà buông mình rơi xuống vào bóng đêm

kia.

Quân Thư Ảnh trừng lớn hai mắt nhìn xung quanh, nơi này cũng không hẳn như phía trên tối đến không nhìn rõ năm ngón tay, mà có chút bạch quang lan toả bốn phía, xa xa tựa hồ còn có tiếng nước chảy róc rách.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Không gian tĩnh mịch ở đây khiến người ta có chút áp lực, Quân Thư Ảnh cảm thấy lo lắng, vô thức bước đi trong bóng đêm, rốt cuộc nhãn nhin tới cùng cực, lớn tiếng kêu lên: “Sở Phi Dương! Phi....Ngô...”

Âm thanh của y vang vọng quanh quẩn trong thạch động ngằm rộng lớn trống trải, đúng lúc đó có một bàn tay bịt chặt miệng y lại.

Khuỷu tay Quân Thư Ảnh huých về sau, chỉ nghe người ở sau lưng kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng vẫn không buông tay. Quân Thư Ảnh đang muốn động thủ tiếp, lại thấy người sau lưng đột nhiên mở miệng, thanh âm cực kì quen thuộc: “Quân đại ca, là đệ. Đừng đánh, đau....Tê...”

“Sở Vân Phi?!” Quân Thư Ảnh lông mi khẽ nhướn, dùng chút lực tránh xa cậu, xoay người lại, thấy khoe miệng Sở Vân Phi có một vết máu chảy xuống. Một chương vừa rồi của y quả thực không hề thủ hạ lưu tình, cậu bị lãnh đủ.

“Sao người còn ở nơi này? Sở Phi Dương đâu?” Quân Thư Ảnh vội vàng lo lắng hỏi han.

Sở Vân Phi lau khô vết máu trên miệng, tay phải xoa xoa chỗ xương sườn bị đánh bên ngực phải, vẻ mặt ủy khuất nói: “Huynh đi theo đệ, đừng lên tiếng.”

Quân Thư Ảnh cùng Sở Vân Phi đi về phía trước, đi qua vài khúc ngoặt, lội qua một thủy đạo nước sâu ngập gối, dòng nước lạnh như băng khiến chân y gần như bị đông cứng.

“Bọn họ ở bên trong.” Sở Vân Phi chỉ vào một cái động khẩu tối như mực nói.

Quân Thư Ảnh nhìn theo hướng tay cậu, chỉ thấy chút ánh sáng yếu ớt từ phía trên chiếu xuống, chiếu lên thân hình của một người đang nằm trong động.

Người nọ mái tóc đen dài rủ xuống che khuất khuôn mặt, không thấy rõ dung mạo. Trên thân thể thon gầy bị vài đoạn dây xích thô to trói chặt, giống như mạng nhện giăng khắp bốn phía, vô số những đầu xích sắt lạnh như băng chìm khuất trong bóng tối. Dưới thân người ấy có một thủy đàm, Quân Thư Ảnh nhớ rõ nước trong thủy đàm ngấm ở đây lạnh lẽo như thế nào, còn người này không biết đã bị vây khốn trong đầm nước kia bao lâu rồi.

“Hắn ở đâu?” Quân Thư Ảnh hạ thấp giọng hỏi Sở Vân Phi, lại không kìm được thanh âm lo lắng bồn chồn.

“Sở đại ca bị lão yêu bà kia lôi tới nơi này, bọn họ đi vào rồi không thấy có động tĩnh gì, đệ vốn muốn theo sau, thế nhưng lại vào không được.” Sở Vân Phi đứng sau lưng Quân Thư Ảnh, nghĩ muốn lại gần y nhưng không dám bước qua, chỉ có thể cứng ngắt đứng cách y khoảng một cánh tay mà nhỏ giọng nói.

“Sao lại không vào được? Cái tên trông như sắp chết kia có gì đáng sợ?” Quân Thư Ảnh cả giận nói, nhắc chân lên đi vào bên trong.

“Quân đại ca cẩn thận!” Sở Vân Phi vừa mới lên tiếng nhắc nhở, Quân Thư Ảnh tựa như bị thứ gì đó đẩy mạnh, bắn ra bên ngoài.

Sở Vân Phi nhảy lên đón được Quân Thư Ảnh, dùng thân thể của chính cậu đỡ lấy y, lưng cậu đập mạnh vào thạch bích ở phía sau, yết hầu phun ra một ngụm huyết tinh. Quân Thư Ảnh bởi vì có cậu che chắn, ngược lại không bị tổn thương gì.

Quân Thư Ảnh từ trên mặt đất đứng lên, nhìn Sở Vân Phi có chút chật vật học máu không ngừng, vội vàng đi tới gần cậu: “Đừng ói nữa, mau đứng lên. Động kia thật kì quái, có cả bức tường khí ngăn cản ngoại nhân xâm nhập. Lão yêu bà kia làm thế nào đi qua được?”

Sở Vân Phi tự điểm huyết đạo cầm máu, sau đó mới miễn cưỡng đứng dậy nói: “Đệ cũng không biết. Đệ đứng ở cửa động cảm thấy có gió thổi qua, chắc chắn còn có đường khác. Cho nên mới đi ra đây tìm thử xem, rồi liền gặp được huynh.”

Quân Thư Ảnh đi tới gần cửa động, vừa bước chân vào trong liền cảm thấy có một cỗ ngoại lực gắng sức đẩy y ra bên ngoài. Y chậm rãi vươn tay, càng tiến về phía trước lực đạo càng mạnh, cho đến khi đột nhiên nguồn lực đó trở nên hung mãnh dị thường, đẩy bật tay y ra, cả cánh tay đều run rẩy.

“Thứ này rốt cuộc là gì?” Quân Thư Ảnh cắn răng nói, y cảm thấy mình sắp hết kiên nhẫn đến nơi rồi, rõ ràng Sở Phi Dương ở ngay trong bóng tối phía trước, y lại bị ngăn trở bởi một vách tường vô hình bên ngoài.

“Đây là nội lực của người kia ngưng kết thành bức tường phòng hộ.” Sở Vân Phi ôm ngực đi tới, “Đệ cảm giác nguồn nội lực này cực giống với cái Tục Mệnh Tinh Quan kia, chẳng lẽ đều do người này tạo ra? Nội lực của hắn cường đại đến mức nào a.”

Quân Thư Ảnh kinh ngạc liếc nhìn Sở Vân Phi một cái, không thể tưởng được cậu có chút thiên phú võ học, còn có thể nhận ra nguồn gốc năng lực của Tục Mệnh Tinh Quan.

“Cho dù võ công của hắn cao tới đâu đi chăng nữa, chẳng phải vẫn bị giam cầm ở đây không biết đến ngày tháng sao.” Tuy Quân Thư Ảnh cũng biết những gì Sở Vân Phi nói đều là sự thực, trong lòng chung quy vẫn không phục, hừ lạnh một tiếng khinh thường.

Sở Vân Phi cười khỗ, đích xác, ở trong mắt y chỉ có Sở đại ca mới là thiên hạ đệ nhất, người khác không ai bì được.

“Mau tìm cách vào trong.” Quân Thư Ảnh không muốn lãng phí thời gian, ném cho Sở Vân Phi một câu, rồi vội vã rời đi.

Sở Vân Phi suy nghĩ, cuối cùng vẫn lo sợ Quân Thư Ảnh một mình đi loạn, nếu là bình thường thì không sao, y hiện tại thần chí không yên, sợ là không thể bình tĩnh đối mặt với chuyện liên quan tới Sở Phi Dương.

Sở Vân Phi đi theo phía sau Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh quay đầu lại vài lần nhìn cậu, cuối cùng nhin không được cả giận mắng: “Người lẻo đẻo theo ta làm gì? Chia nhau ra đi tìm không phải nhanh hơn sao!”

“Đệ sợ huynh gặp nguy hiểm.” Sở Vân Phi mím môi nói.

Quân Thư Ảnh nghe vậy không khỏi cười lạnh: “Người cho người là ai? Chỉ là một mao đầu tiểu tử, đến lúc gặp nguy hiểm còn không phải là ta cứu người. Đi mau, đừng theo ta nữa!”

“Huynh nếu nguyện cứu đệ, đệ chết cũng cam tâm. Chỉ sợ huynh đem đệ phế đi thôi....” Sở Vân Phi nhỏ giọng nói thầm, vẫn là không muốn rời đi.

“Người lắm bầm cái gì đó? Nhanh lên....” Quân Thư Ảnh chưa nói xong, bỗng nghe thấy tiếng gầm giận dữ vang lên, tiếng rống mang theo cơn thịnh nộ bất tận quanh quẩn trong động, khiến màng tai của Quân Thư Ảnh đau nhức.

“Là Phi Dương!” Quân Thư Ảnh thân mình chấn động, vội vàng chạy về phía động khẩu.

Sở Vân Phi đầu tiên là bị tiếng rống giận mang theo lệ khí mười phần kia chấn trụ, cậu đương nhiên nghe ra đó là Sở Phi Dương, nhưng chính vì

là Sở Phi Dương nên cậu mới cảm giác có gì đó không ổn. Thanh âm này.... nghe thế nào cũng thấy tràn ngập cừu hận cùng phần nộ vô tận, không nên là Sở đại ca, không nên là hãn....

Quân Thư Ảnh chạy về phía bức tường vô hình ngăn cách ở trước động khẩu, âm thầm vận đủ chân khí, sau đó hướng bên trong phóng tới.

“Quân đại ca dừng!” Vách tường bằng khí này quả thực quá nguy hiểm, chỉ một chút sơ sẩy cũng khiến bản thân bị trọng thương. Sở Vân Phi không kịp ngăn cản y, chỉ có thể quát to một tiếng, cũng nhanh chóng lao lên.

Không nghĩ tới Quân Thư Ảnh cũng không bị bắn ra nữa, Sở Vân Phi kinh ngạc chớp mắt một cái, chỉ đến khi cậu đối mặt với bức tường khí thì mới sáng tỏ, bức vách đã bắt đầu yếu đi, cho nên chỉ bằng năng lực của cậu cùng Quân Thư Ảnh, cũng có thể phá vỡ.

Quân Thư Ảnh gặt gao cắn chặt răng, chống chọi lại nguồn lực mạnh mẽ muốn hất y ra ngoài. Sở Vân Phi ở một bên sử lực, cậu nhìn vào trong động, đã thấy người bị xích trong đó dần ngẩng đầu dậy, nhìn thẳng vào mắt cậu.

Chỉ liếc mắt một cái Sở Vân Phi suýt nữa thét ra tiếng. Không phải vì khuôn mặt người kia yêu mị đến phiêu hồn đoạt phách, mặc dù hai gò má cùng đôi môi của hãn tái nhợt cùng đôi mắt trong veo như cổ đàm tràn ngập mị hoặc. Mà vì tại xương quai xanh thanh mảnh của hãn, bị trói bằng hai đạo xiềng xích thô to đen bóng, đoạn xiềng xích kia nhập sâu vào trước ngực hãn, thấu xương thấu thịt. Sở Vân Phi không thể tưởng tượng được nó sẽ đau đớn đến mức nào, cậu cũng thể tưởng tượng người này đã vượt qua nỗi đau dẫn vật đó bao lâu.

“Đây là thủ đoạn để khống chế nội lực của hãn, có cao nhân đã nhốt hãn ở đây.” Quân Thư Ảnh cắn răng thấp giọng nói từng chữ, sau đó gầm nhẹ

một tiếng, phá tan bức tường khí, mạnh mẽ lao tới phía trước.

Sở Vân Phi trong khoảng khắc cảm thấy bức tường khí phía trước đã buông lỏng, Quân Thư Ảnh đang xông vào sơn động.

“Quân đại ca!” Sở Vân Phi ho khan vài tiếng, đưa tay tìm kiếm bên cạnh người, vừa hét lớn.

Quân Thư Ảnh quỳ rạp trên mặt đất nhìn xung quanh, đã thấy Sở Phi Dương ngồi quỳ gối ngay phía trước cách y không xa, ngửa đầu hai mắt nhắm nghiền, vùng nhân trung thâm sẫm nhẵn tít, một dây xích sắt đâm sâu vào bờ vai hằn, máu tươi đỏ thẫm ướn đầm xiêm y trước ngực. Quân Thư Ảnh mở miệng, nhưng lại tuôn ra một cơn ho sặc sụa, y đưa tay che miệng, vừa từ từ đứng dậy, lão đảo bước về phía Sở Phi Dương.

Chương 70

Khi đến gần, Quân Thư Ảnh mới phát hiện cả người Sở Phi Dương đều đang run nhẹ nhẹ, sắc mặt thì trắng bệch, mồ hôi từ trên trán chảy tòng tòng xuống hai bên má.

“Phi Dương, Phi Dương...” Y túm lấy vạt áo Sở Phi Dương, mười ngón tay siết chặt lại, rồi lại sợ nếu lúc này đột nhiên kinh động đến hắc sẽ khiến hắc bị thương, nên chỉ có thể nhẹ nhàng mà gọi tên hắc.

Sở Phi Dương không hề để ý đến y. Đây là lần đầu tiên, hắc nhìn thấy y gần ngay trước mắt, nghe thấy tiếng y gọi, nhưng vẫn không để ý tới y, Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy ánh mắt rưng rức.

“Sở Phi Dương, người tỉnh tỉnh!” Quân Thư Ảnh dùng chút lực lay động hắc.

Sở Phi Dương đột nhiên quay về phía y, mở mắt, Quân Thư Ảnh mới vừa có chút vui vẻ, ngay sau đó lại bị ánh nhìn lãnh khốc trong đôi mắt kia khiến trái tim đau đớn. Nó vô tình lạnh băng thế nào, Quân Thư Ảnh không thể miêu tả, đến ngay cả lúc đối địch khi xưa, y cũng chưa từng thấy ánh mắt như vậy của Sở Phi Dương.

Nó thậm chí không phải là lãnh khốc, cũng chẳng phải chán ghét, mà là sự coi rẻ đến cực đoan, giống như trong mắt của hắc, thấy không phải là đồng loại, mà là con kiến thấp kém, nhỏ bé chẳng đáng bận tâm.

“Phi Dương...” Quân Thư Ảnh lặng lẽ nhìn cặp mắt vô cùng quen thuộc nhưng lúc này lại xa lạ đến cực điểm kia, thì thào gọi tên.

Sở Phi Dương nhắm hai mắt lại, ngẩng đầu lên, mở miệng nhưng lại không nói, chỉ từ sâu trong yết hầu phát ra tiếng gầm gừ như dã thú!

Quân Thư Ảnh lo lắng nhìn hắn, lại không biết phải làm thế nào mới được, Sở Vân Phi cũng chạy tới bên cạnh Quân Thư Ảnh, nhìn cái này lại ngó cái kia, lúc này cũng không biết nên làm gì.

Sở Phi Dương lại đột nhiên nhìn về phía Quân Thư Ảnh, nhú chặt hàng lông mày tựa hồ đang phải chịu đựng vô vàn thống khổ. Hắn nắm chặt lấy tay Quân Thư Ảnh, khó khăn hé hé miệng, dùng thanh âm ám ám nói: “Thư Ảnh, mau... mau... phế võ công của ta!”

“Vì sao?! Không được!” Quân Thư Ảnh nghe thấy vậy tròn tròn mắt, cũng không nguyện xuống tay, “Người gây thù nhiều như vậy, nếu không có võ công người còn có thể sống được sao?!”

“Người.... người có thể bảo hộ ta a.” Sở Phi Dương lúc này còn có dư lực nhênh nhếch môi suy yếu cười cười với y, sau đó sắc mặt lại ảo não: “Ta không muốn thương tổn người, ta không muốn thương tổn bất luận kẻ nào....” Bàn tay nắm tay Quân Thư Ảnh lúc này đột nhiên siết lại, hung tợn nói, “Ta không chịu được lâu hơn nữa, mau ra tay!”

“Quân đại ca, phải làm sao đây?!” Sở Vân Phi đứng bên cạnh Quân Thư Ảnh, lo lắng nói.

Quân Thư Ảnh chỉ cắn chặt môi dưới, nhìn vẻ mặt đau khổ nhẫn nại của Sở Phi Dương, không lên tiếng cũng không động đậy.

“Người có thể nghe theo lời hắn, phế võ công của hắn.” Một thanh âm già nua vang lên, Quân Thư Ảnh theo tiếng động nhìn lại, nghiến răng nói: “Lão yêu bà!”

Sở Vân Phi đứng dậy chắn trước người Quân Thư Ảnh, cảnh giác nhìn cái thân gù của bà ta từ hắc ám đi ra.

Bà ta nhìn bọn họ, cười lạnh một tiếng rồi tiếp tục nói: “Người có thể phế võ công của hã, ta sẽ không ngăn cản người. Mục đích của ta đã đạt thành, Sở Phi Dương sau này sống hay chết, đều không liên quan gì với ta. Nhưng ta có lòng tốt nhắc nhở người một câu, nếu người không động thủ, hã có thể có được võ công tối cao vô thượng trong thiên hạ, từ nay về sau hã sẽ chân chân thật thật là thiên hạ đệ nhất, sau này không ai khác nào có thể siêu việt hơn!”

“Lão yêu bà, bà lại nói hươu nói vượn! Sao bà có thể hảo tâm như thế được chứ?!” Sở Vân Phi cả giận nói: “Chuyện tốt như vậy sao không tự giữ cho mình, mà lại đi hại Sở đại ca!”

Lão bà hừ lạnh một tiếng, không vui nhìn về phía Sở Vân Phi, tựa hồ thật tức giận với lời nói vô lễ của cậu, nhưng cũng chưa biểu hiện rõ ràng, chỉ nói: “Nếu ta có thể có đủ năng lực trợ giúp Nguyên Tình, thì sao lại phải đợi nhiều năm như thế, khiến hã phải chịu khổ bao năm. Chỉ có người tu luyện võ công của Đông Long Các ta, lại có tu vi nội lực thâm hậu, mới có thể thừa nhận được áp lực nặng như vậy. Sở Phi Dương đã nhận được chuyện tốt, đương nhiên cũng phải trả giá đại giới. Không biết lúc hảo sư huynh của ta dạy hã, có dạy hã rằng, chỉ có vô tâm vô ái, vô dục vô cầu, võ học mới có thể đạt tới cảnh giới cao nhất trong thiên hạ.”

Sở Phi Dương lại đột nhiên cúi đầu cười ra tiếng, Quân Thư Ảnh không thèm để ý tới mặt ta nữa, vội nửa quỳ bên người Sở Phi Dương, lo lắng, lại có chút vô thố nhìn hã. Y không biết lúc cặp mắt kia nhìn vào mình, có thể lại lạnh băng vô tình khiến y đau đớn như vừa rồi hay không.

Sở Phi Dương vẫn nhắm hai mắt, suy yếu nhỏ giọng nói: “Bà trăm phương nghìn kế lừa ta đến đây, chỉ là vì để ta đảm đương việc này, để vị Nguyên Tình nào đó trong miệng bà truyền nội lực của hã sang người ta.”

“Người cư nhiên vẫn còn khí lực nói chuyện?!” Lão bà kinh ngạc nhìn hã, gật đầu nói: “Không tồi.”

“Nguyên Tình nói, chỉ có như thế, mới có thể cứu được hân, có phải vậy không.” Sở Phi Dương nói xong mở mắt, nhìn nam nhân giữa thủy đàm. Nam tử kia cũng nghiêng đầu nhìn hân, con ngươi đen thâm trầm, khoe miệng nở một nụ cười khờ dại, nổi bật lên là xiềng xích thô to xuyên cả xương cốt trước ngực hân, có vẻ dị thường quý dị.

“Rốt cuộc người muốn nói gì.” Lão bà có chút nôn nóng nói: “Người đừng nghĩ muốn đùa giỡn ta, đã bắt đầu tiếp nhận nội lực của hân, lại bị Phược Linh Liên khóa trụ, dù võ công của người có cao đến đâu, thì người cũng không thể thoát được.”

“Phược Linh Liên?” Sở Vân Phi kinh ngạc nói, “Hóa ra thứ này thực sự tồn tại?!”

“Đó là thứ gì?” Quân Thư Ảnh nôn nóng hỏi.

“Ách....chính là thứ chuyên dùng để đối phó với những người có nội lực thâm hậu. Nghe nói xiềng xích kia có thể biến hóa theo nội lực của người bị khóa, nội lực càng mạnh thì nó càng chắc chắn, nếu người bị khóa mất hết nội lực, nó sẽ chỉ là một cái xiềng xích bình thường.” Sở Vân Phi cũng chỉ nghe nói qua, lúc này vì giải thích cho Quân Thư Ảnh nên muốn biểu hiện tốt một chút, lại cũng có chút khẩn trương.

“Người không cho Thư Ảnh phế võ công của ta, là vì muốn chờ hân thoát ra được Phược linh Liên, sẽ đoạt lại nội lực phải không.” Sở Phi Dương nói xong, không ngoài ý muốn quả thấy mặt bà ta trầm xuống. Hân cười, tiếp tục nói: “Người cho là ta sau khi đã đạt được nội lực thâm hậu đệ nhất thiên hạ, còn có thể để người thực hiện được sao?”

Sắc mặt lão bà dịu đi một ít, hừ lạnh nói: “Sở Phi Dương, ta thật không ngờ, đến thời điểm này người vẫn có thể bảo trì được thanh tỉnh. Ta cũng chẳng ngại nói ra cho người biết, vừa rồi ta đã hạ thực cốt nhuyển cân tán do Đông Long Các ta đặc chế lên người người, dù người có võ công tuyệt

thế, cũng tuyệt đối không thể động đậy tí nào. Lúc trước vị hảo sư huynh kia của ta cũng đối phó với Nguyên Tình như vậy, hiện giờ ta cũng chỉ là gây ông đập lưng ông mà thôi, đến lúc đó lẽ nào người lại không nghe theo sự bài bố của ta.”

Quân Thư Ảnh càng nghe càng bức, sừ một phát thả ra mấy cái ám khí, bay về phía bà ta. Mấy cân ngân châm kia còn chưa kịp tới gần thân thể mục, đã lập tức rơi xuống đất.

“Người cho rằng đã ở trong này mà còn có thể tùy người làm càn sao?!” Bà ta âm trầm cười, Sở Vân Phi biết đây là do vị Nguyên Tình bị nhốt trong băng kia gây nên, hẳn đang bảo hộ lão thái bà này.

Quân Thư Ảnh đương nhiên cũng phát hiện ẩn tình trong đó. Vị Nguyên Tình này tuy thân thể bị trói buộc chặt, nhưng nội lực lớn lao khôn cùng kia lại giống như có thể tự nhiên thu phóng ra ngoài, tràn ngập trong sơn động này, do Nguyên Tình tùy ý khống chế.

Sở Phi Dương lúc này đã dần mất đi vẻ thản nhiên cố biểu hiện vừa rồi, trong mắt hẳn dần dần tràn ngập tơ máu, đỏ đến mức khiến người ta sợ hãi. Sở Phi Dương thở nặng nhọc, như có vô vàn phần nộ nhìn lão bà kia, tận lực khắc chế cảm xúc cuồng bạo dưới đáy lòng: “Ta mặc kệ tên Nguyên Tình này lừa bà thế nào, nhưng ta chỉ muốn nói một câu, sư phụ ta sẽ không làm sai. Người này mà ma quỷ, nếu bà phóng thích cho hắn, tất cả mọi người sẽ gặp tai ương!” Sở Phi Dương rốt cuộc không thể chịu được mà khom lưng, gân xanh trên trán cuồng bạo nổi lên, trong yết hầu phát ra tiếng rên thống khổ, hai tay nhanh chóng nắm lấy xiêm y trước ngực, cả người đều có vẻ thống khổ không chịu nổi.

Quân Thư Ảnh chưa bao giờ thấy bộ dáng Sở Phi Dương chật vật như vậy, lúc này y lại hoàn toàn không biết phải làm gì để cứu hắn. Hai tay y nắm lấy bả vai Sở Phi Dương, tuy rằng tận lực khắc chế kích động của mình, nhưng thanh âm vẫn không thể ngừng run rẩy: “Phi Dương, nhìn ta!

Nói cho ta biết, ta phải làm thế nào! Ta phải làm thế nào mới có thể cứu được người! Sở Phi Dương!”

Sở Phi Dương bị tiếng la của Quân Thư Ảnh gọi hoàn hồn, hấn ngừng đầu nhìn Quân Thư Ảnh trước mặt, miễn cưỡng lộ ra ý cười ôn nhu cuối cùng, hai mắt đỏ bừng đã trên bờ vực đánh mất lí trí, nhưng hấn vẫn nắm chặt lấy tia thanh minh cuối cùng kia, dùng ánh mắt ôn nhu vuốt ve khuôn mặt tuần mĩ của Quân Thư Ảnh.

“Thư Ảnh, phế võ công của ta. Ta tình nguyện trở thành phế nhân, cũng không muốn mất đi lí trí. Thương tổn người.” Sở Phi Dương để sát mặt vào Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh không bao giờ... muốn che giấu sự vô thố của mình trước mặt Sở Phi Dương nữa, y nâng mặt Sở Phi Dương lên cùng hai gò má ấm áp của Sở Phi Dương cọ cọ, trong thanh âm tựa hồ mang theo tiếng khóc: “Không, không được. Người không thể trở thành phế nhân, ta không thể....”

“Thư Ảnh, ngoan, động thủ đi.” Sở Phi Dương nắm lấy tay Quân Thư Ảnh, đặt lên huyết vị tán công của mình: “Chỉ có như vậy ta mới có thể tiếp tục là ta....nội lực này rất tà....nó đang cắn nuốt...”

Lão bà một bên thấy lo lắng, muốn tiến lên ngăn cản, bên kia Sở Vân Phi thì như hồ rình mồi phòng ngừa nàng, khiến nàng chỉ có thể đứng tại chỗ, trong phạm vi mà Nguyên Tình có thể bảo hộ được nàng.

Quân Thư Ảnh nhìn đồng tử Sở Phi Dương dần dần tan rã, thần thái dần dần mất đi lí trí, y cắn chặt răng, hạ quyết tâm, vận chân khí tụ trên tay phải của mình

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Quân Thư Ảnh nghiêng chặt hai hàm răng, vừa muốn xuống tay phế võ công của Sở Phi Dương, lại bỗng nghe thấy bên tai trước sau vang lên tiếng thét cuồng nộ, thân thể y cũng bị một cỗ nội lực cường đại đẩy bật ra ngoài.

Quân Thư Ảnh khó khăn lắm mới ổn định được thân hình, kinh hoàng cùng lo lắng nhìn về phía Sở Phi Dương. Sở Phi Dương vụt đứng dậy, thiết liên thô dài xuyên qua đầu vai kêu loảng xoảng, máu tươi từ miệng vết thương ồ ạt chảy ra, nhiễm đỏ y phục của hắn, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất.

Sở Phi Dương ngẩng đầu lên, phát sinh tiếng thét chói tai, bên trong thanh âm kia tràn ngập phần nộ, phẫn nộ tới cùng cực, trái lại khuôn mặt hắn không chút cảm xúc, chỉ có tiếng thét giận dữ quẩn quanh vang vọng bốn bề sơn động. Quân Thư Ảnh nghĩ muốn tới gần hắn, nhưng một cỗ khí lực mạnh mẽ ngưng tụ bảo hộ quanh Sở Phi Dương không để bất cứ ai xâm nhập.

Quân Thư Ảnh chỉ có thể đứng nhìn Sở Phi Dương, cảm thấy cõi lòng như bị bao phủ bởi sương đá, lạnh thấu tâm can. Ngay cả khi lão bà bà lê bước chân nặng nề về phía Nguyên Tình, mà vừa nãy hắn cũng không kiềm chế được kêu gào dữ dội đến lúc này đã yên tĩnh, thì y cũng không còn lòng dạ nào mà quan tâm.

Hắn đã hoàn toàn thay đổi, hắn căn bản, không phải là Sở Phi Dương—

Sở Phi Dương ngừng rống giận, mạnh mẽ quay đầu, đối diện với ánh mắt của Quân Thư Ảnh.

Đó là ánh mắt gì, Quân Thư Ảnh dưới cái nhìn chăm chú như độc xà của hắn không tự chủ mà lùi lại về sau hai bước, cả người run rẩy. Không phải y đang sợ hãi, y chỉ cảm thấy lạnh, cái lạnh trước nay chưa từng có.

Lúc này ánh mắt đỏ rực kia đã dần tan biến, hồi phục lại song nhãn hắc bạch phân minh trong suốt, khuôn mặt vẫn như trước đã từng khiến y mê muội nhiều năm, khiến y không ngừng khắc sâu vào hình dáng khô ngô tuấn tú đó.

Thế nhưng cặp mắt kia, tuyệt không nên dùng ánh mắt này nhìn y, lạnh lẽo như băng, tra xét, chỉ là đang đánh giá, đang quan sát. Dù y tận lực tìm kiếm cũng không thấy một tia yêu thương, một tia ấm áp.

Quân Thư Ảnh chăm chú nhìn Sở Phi Dương, chỉ cách vài bước, không thể rời xa, cũng không thể đến gần. Có lẽ ngay sau đó, Sở Phi Dương sẽ đột nhiên hướng về phía y nở một nụ cười ôn nhu ấm áp làm tan chảy băng tuyết của mùa đông lạnh lẽo, bốn cột mà hỏi y có sợ không, có phải càng mê luyện hắn hơn hay không.

Đây chẳng phải là thủ đoạn của hắn từ trước đến nay sao? Quân Thư Ảnh tiến đến gần Sở Phi Dương, thế nhưng Sở Phi Dương lại nheo mắt vùng tay lên, một cổ lực đạo đẩy Quân Thư Ảnh bắn ra.

Khí lực cũng không cường đại đến mức Quân Thư Ảnh không chống lại được, thế nhưng trong lòng y lại nảy sinh một nỗi đau đớn, trong nháy mắt chảy tràn khắp toàn thân, ngay cả đầu ngón tay cũng đau buốt đến run rẩy.

“Quân đại ca!” Sở Vân Phi liếc mắt thấy thân thể Quân Thư Ảnh bay ra ngoài, cậu kêu to một tiếng, vội phi thân về phía Quân Thư Ảnh, dùng chính lồng ngực mình đỡ sau lưng y.

Tầm mắt lạnh như băng của Sở Phi Dương chuyển qua cánh tay đỡ trên vai Quân Thư Ảnh, một tia giận dữ từ trong lòng hắn tự nhiên nảy sinh, không rõ lý do, hắn cũng không cần lý do.

Sở Phi Dương đưa tay về phía Quân Thư Ảnh cùng Sở Vân Phi, hung hăng nắm chặt, hai người liền bị một nguồn lực mạnh mẽ lôi về phía trước.

Sở Vân Phi gắt gao kéo lấy Quân Thư Ảnh, dùng hết sức chống lại.

Hiện tại Sở Phi Dương rất nguy hiểm, hễ sẽ thương tổn Quân đại ca, Sở Vân Phi trấn trụ nội tức, cố gắng chống lại nguồn nội lực cường đại của Sở Phi Dương. Cậu siết nhẹ tay Quân Thư Ảnh, ý bảo Quân Thư Ảnh vận khởi chân khí bảo hộ chính mình.

Sở Phi Dương mâu sắc tối sầm lại, vươn tay giật mạnh về phía sau, Sở Vân Phi cũng không kiên trì được nữa, cùng Quân Thư Ảnh bay về phía Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương tay phải nắm lấy cổ Sở Vân Phi, dùng năm ngón tay siết chặt cậu, Sở Vân Phi cầm kiếm trên tay, nhưng do dự không muốn xuất kiếm với Sở Phi Dương, lúc này chỉ có thể bị Sở Phi Dương khống chế mà từ từ quỳ xuống, bị bóp đến xanh cả mặt, hai tay vô lực đặt trên năm ngón tay rắn như thiết của Sở Phi Dương.

Quân Thư Ảnh lại bị Sở Phi Dương dùng tay trái ôm lấy thắt lưng mò mẫm, cánh tay cường đại chặt chẽ trói buộc y, đau đớn do Sở Phi Dương ra tay không chút lưu tình lan tràn ra khắp thân thể.

Sở Phi Dương áp sát đến gần Quân Thư Ảnh, hai mắt đen thẫm như cổ tuyền nghìn năm, thâm trầm khó dò, băng lãnh mà xa lạ. Tầm mắt Sở Phi Dương chặt chẽ kiểm trụ ánh nhìn của Quân Thư Ảnh, giống như thật sâu mà đem y siết vào trong lòng ngực. Quân Thư Ảnh phát hiện chính mình thế nhưng lại không dám đối diện với ánh mắt kia, y không sợ bị nhìn thấu, y chỉ sợ thấy được trong đôi mắt kia sự coi rẻ cùng lạnh đậm khiến y không chịu nổi.

Sở Phi Dương lại giống như tức giận vì y dời đi tầm mắt, cánh tay mạnh mẽ dụng lực, khiến Quân Thư Ảnh đau đến nhú mào, rồi bị ép buộc nhìn

thẳng vào con người hắc sắc vô tận của Sở Phi Dương.

Vặn vẹo thắt lưng bị siết chặt đến khó thở, Quân Thư Ảnh chỉ có thể cứng đờ người tùy ý để Sở Phi Dương nắm giữ thân thể mình. Sở Phi Dương ngang ngược không cho phép y có một chút phản kháng dù là rất nhỏ, thậm chí không cho y dời đi ánh mắt đang nhìn mình.

Trong mắt Quân Thư Ảnh dần dần nhuộm màu bi thương. Đây không phải Sở Phi Dương, y biết rõ. Ánh mắt kia không có ôn hoà, không có nhân nghĩa, lại càng không giống hẵn trước đây mỗi lần mở mắt ra liền cảm nhận được sự ôn nhu cùng yêu say đắm vô cùng cô tận. Cặp mắt đó giờ đây, chỉ có sự nguy hiểm khôn cùng. Hẳn thậm chí đối mình hạ thủ không chút lưu tình, ngay cả cánh tay đang nắm giữ thân thể mình cũng không một chút ôn nhu.

Thế nhưng hẳn hiện muốn làm gì, vì cái gì? Hẳn rốt cuộc cần gì? Hẳn muốn thấy gì trong mắt mình?

“Phi Dương....” Quân Thư Ảnh mở miệng, có chút tuyệt vọng mà gọi khẽ một tiếng.

Sở Phi Dương có chút động dung. Nhưng chỉ trong chốc lát, lại như cũ khiến Quân Thư Ảnh thất vọng.

Sở Phi Dương còn đang chăm chú nhìn y, hơn nữa còn ép buộc Quân Thư Ảnh nhìn lại mình. Trong khoảng khắc Sở Phi Dương cúi mặt xuống. Trong lúc Quân Thư Ảnh nghĩ rằng hẳn sẽ hôn, thì hẳn chỉ ở cổ Quân Thư Ảnh ngừng lại.

Quân Thư Ảnh vì khoảnh khắc vui sướng vụt qua trong chớp mắt mà cảm thấy lúng túng.

“Đừng.... Đừng thương tổn Quân đại ca....” Sở Vân Phi nửa quỳ ở một bên, cậu không nhìn thấy động tác của Sở Phi Dương, nhưng trực giác lại

cảm thấy một tia nguy hiểm, trên tay đã bắt đầu vận khởi khí lực.

Sở Phi Dương sắc mặt thâm trầm, tay trái hãn vẫn không buông Quân Thư Ảnh, thô lỗ đẩy y dựa vào vách đá, ngăn chặn hết thủy phản kháng của y. Tay phải mạnh mẽ sử lực, chậm rãi xách Sở Vân Phi lên, cho đến khi đầu ngón chân Sở Vân Phi rời khỏi mặt đất, Sở Vân Phi chỉ thấy sinh mệnh của mình đang nhanh chóng trôi đi.

Hắn muốn giết Sở Vân Phi, Quân Thư Ảnh trừng lớn hai mắt, ngay cả một tia hy vọng tựa hồ cũng bị cánh tay nổi đầy gân xanh đang nắm giữ cổ Sở Vân Phi bóp chết. Tùy ý cướp đoạt sinh mệnh con người, dù mang hình dáng Sở Phi Dương, rốt cuộc có lưu lại được chút nào bản tính của Sở Phi Dương? Nếu như ngay cả một tia bản tính máu chốt cũng biến mất, vậy hắn có còn là Sở Phi Dương không?

Quân Thư Ảnh đột nhiên phát lực. Y không nghĩ để Sở Phi Dương giết Sở Vân Phi, y không muốn nam nhân xa lạ này xoá bỏ một đường sống cuối cùng của Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương áp chế Quân Thư Ảnh phản kháng, tay kia vẫn như cũ nắm chặt không buông Sở Vân Phi. Khi hắn nhận ra được ý đồ của Quân Thư Ảnh, hắn khoái trá nhìn Sở Vân Phi hai mắt đang dần dần tan rã —

Quân Thư Ảnh cảm thấy luồng chân khí xung quanh Sở Phi Dương nổi lên một cơn lốc, ngay cả xương cốt cũng bị ép đến đau nhức khó chịu. Cặp mắt đen như thiên niên cổ đàm kia vẫn chăm chú nhìn vào mắt y, mâu quang tối tăm âm lãnh chỉ có thể khiến Quân Thư Ảnh nhớ tới ánh mắt của loại độc xà đang nhìn ngắm con mồi.

Bọn họ căn bản không phải là đối thủ, Quân Thư Ảnh lúc này mới rõ ràng mà thông suốt, chỉ cần Sở Phi Dương muốn, hắn có thể dùng chút lực nhỏ bóp chết mình như bóp chết một con kiến bình thường, dễ dàng lấy đi tính mạng của bọn họ.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 72

Mí mắt bên dưới của Sở Vân Phi giật mạnh liên hồi, từng trận hắc ám hung mãnh ập đến. Trong con người tựa hồ vẫn còn lưu lại tàn ảnh, là hình ảnh Quân Thư Ảnh giãy dụa nghĩ cách cứu lấy tính mạng cậu, xoay chuyển hỗn loạn trong đầu Sở Vân Phi.

Nếu đổi lại là một ngày trước đây, có lẽ cậu sẽ vì việc này mà mừng rỡ như điên, ôm lấy tia hy vọng hèn mọn. Nhưng hiện tại trong giờ khắc sinh tử này, cậu ngược lại lập tức thấy rõ ràng, sự đau xót cùng quan tâm của Quân Thư Ảnh không hề liên quan tới cậu, Quân Thư Ảnh chưa bao giờ để cậu trong mắt.

Bất quá như vậy cũng không sao cả. Quân Thư Ảnh vừa rồi nhìn về phía cậu, trong cái liếc mắt kia có nét ưu thương, Quân Thư Ảnh nguyện ý đưa tay ra giúp cậu, mặc kệ ở trong mắt y cậu có là gì đi chăng nữa, Sở Vân Phi cảm thấy cuộc đời này sống không uổng. Cậu đối với việc nam nhân mình vẫn yêu say đắm kia giang tay che chở giúp đỡ mà thụ sủng nhược kinh, vào giây phút cuối cùng này dù Quân Thư Ảnh không cứu cậu, Sở Vân Phi cũng cảm thấy thực viên mãn.

Sở Vân Phi phát giác bóng tối nhanh chóng sụp xuống, cánh tay rắn chắc như thép đang siết chặt ở cổ, không cách nào lay động. Ở thời khắc trước lúc cậu sắp mất đi ý thức, thanh âm thiết liên va chạm vào nhau từ nơi xa xôi đột nhiên vang lên, tiếng động đó dội vào trong tai cậu, càng lúc càng lớn, ngay sau đó cậu liền nặng nề ngã trên mặt đất, dòng khí mạnh mẽ lạnh như băng vọt vào yết hầu nóng như bị hỏa thiêu của cậu, lồng ngực cũng giống như bị nung trong liệt hỏa, đau đớn khó nhin, Sở Vân Phi nằm

úp sấp trên đất ho khan kịch liệt, tựa hồ muốn đem cả tâm can phế phối lôi ra ngoài.

Cảnh sắc trước mắt từ trong hắc ám dần dần quay trở lại, mơ hồ không rõ, nhưng cậu vẫn có thể nhìn thấy một đôi giày sũng nước ở ngay phía trước, kéo theo từng trận lãnh ý.

Bên cạnh đột nhiên lại ngã xuống một bóng người, Sở Vân Phi trong lòng khê động, quay đầu lại trông, ra sức tập trung ánh nhìn còn đang mơ hồ, quả nhiên là Quân Thư Ảnh ngã vào bên người cậu, trên gương mặt xanh xao vẫn cố bảo trì chút thanh tĩnh cũng khiến cậu chỉ cần liếc mắt một cái liền khiến tim đập dồn dập, ánh mắt Quân Thư Ảnh lúc này đã dần mờ mịt, giống như sắp ngất đi.

Sở Vân Phi gian nan vươn tay tới gần, cầm lấy cổ tay Quân Thư Ảnh bắt mạch, không có dấu hiệu bị trúng độc, chỉ là mê dược, lại bị người ta điểm huyết ngủ mà thôi. Sở Vân Phi vừa mới yên lòng, chính mình cũng cảm giác được thiên toàn địa chuyển. Cậu cười khổ, mới vòng qua quỷ môn quan, giờ lại rơi vào miệng cọp, hiển nhiên là cậu cũng trúng chiêu. Sư tổ âm dương quái khí kia từ trước tới nay không phải dễ đối phó. Quân Thư Ảnh so với cậu thì nghiêm trọng hơn, nhưng vẫn ương ngạnh chống lại cơn buồn ngủ, y gạt bàn tay của Sở Vân Phi ra, giãy dụa muốn đứng dậy.

“Vị công tử này, ta khuyên người không cần phải ép buộc bản thân mình như vậy, mau ngủ đi a.” Một thanh âm nhu hòa như dòng suối trong suốt từ phía trước truyền đến. Hẳn rõ ràng còn trẻ, giọng nói cũng mượt mà, khẩu khí lại như lão già, còn mang một chút từ ái thương xót, dưới tình cảnh này nghe ra có phần quý dị.

Sở Vân Phi vận khởi nội lực xua đi cảm giác khó chịu toàn thân, từ trên mặt đất gắng gượng đứng dậy, cảnh giác đi đến bên cạnh Quân Thư Ảnh, vẻ mặt phòng bị nhìn chăm chú về phía nam tử gầy yếu cả người ướt sũng kia.

Nam tử xoay người lại, Sở Vân Phi liền bắt gặp một đôi mắt tối đen như mực. Quả nhiên là hắn, là nam nhân bị nhốt ở trong sơn động, là người sư tổ gọi Nguyên Tình. Lúc này đây hắn đã thoát khỏi đồng xiềng xích như mạng nhện kia, trước ngực hắn loang lổ vết máu tiên diễm, miệng vết thương cơ hồ bị vạt áo che lấp.

Bị thiết khóa thô to đâm thủng ngực, không cần nói cũng biết vết thương đó đáng sợ đến mức nào. Dù Sở Vân Phi tập võ đã lâu, nhưng nghĩ tới cũng phải run rẩy. Nguyên Tình lại giống như không có việc gì bình tĩnh đứng trước mặt bọn họ, tựa hồ hoàn toàn không để tâm, chỉ là một nam tử dung mạo hơn người mà thôi.

Khi mới gặp hắn toát lên vẻ tà mị hoặc, bộ dáng quý dị xen lẫn khờ dại giờ đã biến mất, là vì trong cặp mắt hắc sắc đã không còn sự điên cuồng bí ẩn, lại tăng thêm phần lý trí, cả người tràn đầy sức sống.

Quân Thư Ảnh nhìn về phía Sở Phi Dương, chỉ thấy hắn cúi thấp đầu dựa vào thạch bích phía sau, không biết là tỉnh táo hay vẫn còn hôn mê, thiết liên thô to xuyên qua bờ vai hắn, kéo dài lên đỉnh động đen ngòm.

“Các người rốt cuộc muốn gì?” Quân Thư Ảnh bắt buộc bản thân phải bảo trì thanh tỉnh, thanh âm lại rõ ràng càng ngày càng suy yếu vô lực.

Lão thái bà kia hạ không ít mê dược, tuy võ công của Nguyên Tình cũng không tính là cao, nhưng vẫn có thể thừa dịp y không phòng bị mà điểm huyết đạo của y.

Có điều hiện tại không phải là lúc để cảm khái, Nguyên Tình không làm tổn thương y, lại còn cứu Sở Vân Phi. Quân Thư Ảnh nhìn trong bóng tối chung quanh tỏa ra vô vàn xích sắt, còn có một đoạn chặt chẽ quấn lấy Sở Phi Dương, y căng thẳng, tích góp từng tí từng tí một tia khí lực, cả giận nói: “Người muốn Sở Phi Dương thay thế người ở lại cái nơi không thấy

thiên nhật này chịu khổ?! Người đừng nằm mơ! Sở Phi Dương há có thể là người để một lũ tiểu nhân dễ tiện tùy ý bài bố!”

Y nói xong những lời này cũng đã mất hết khí lực. Mê được kia được hiệu rất mạnh, y lại bị điểm huyết, mặc dù y lấy nội lực toàn thân ra chống đỡ, cũng nhanh chóng không trụ nổi nữa.

“Nguyên Tình, người nhiều lời với bọn chúng làm gì!” Lão thái bà từ trong bóng tối hiện thân, lạnh lùng hừ một tiếng, “Bây giờ ta sẽ đem nội lực trên người Sở Phi Dương trả lại cho người! Sau đó muốn xử lý bọn họ thế nào, toàn bộ tùy ý người!”

Nguyên Tình thần sắc phức tạp nhìn lão bà bà một lúc lâu, đột nhiên thở dài, đáp: “Lạc sư tử, người còn chưa phát hiện sao? Thứ từ bên trong thân thể ta thoát ra ngoài, chính là ác quỷ tà ma. Đại sư huynh hẳn đã nói đúng....”

“Người đừng nói bậy!” Lão bà bà đột nhiên lớn tiếng ngăn lại lời hắn: “Đó rõ ràng là tâm pháp cao nhất của Đông Long Các do người khổ luyện ba mươi năm đạt thành, ác quỷ cái gì?! Người cũng bị đại sư huynh làm cho mờ mắt rồi hay sao! Mười mấy năm qua, người ngày ngày cầu xin ta thả ra ngoài, chẳng lẽ không phải là người? Mười mấy năm qua, một ngày cũng không ngơi nghỉ dùng lời lẽ ác độc mắng nhiếc Mục Giang Bạch, không phải là người sao! Mấy nghìn đệ tử của Đông Long Các ta phải phơi xương trắng....”

“Là ta giết.” Một thanh âm bình tĩnh đáp lại lời nói của lão bà, lão bà bà khiếp sợ nhìn về phía Nguyên Tình, miệng mở ra nhưng lại quên mất mình muốn nói gì.

Nguyên Tình con người đen như điểm mực bi thương nhìn bà ta: “Lạc sư tử, các đệ tử đó, đều là ta giết. Lúc trước ta một lòng tu luyện nội lực tối cao, hy vọng làm rạng rỡ tổ tông, cố tình quên đi nguyên nhân sâu xa vì sao

tổ sư gia lại đem bí tịch này liệt vào hàng cấm kỵ. Khi ta đột phá tầng thứ mười của tâm pháp, đột nhiên đánh mất tâm trí, sát hại toàn bộ đệ tử trên đảo. Cái chết của bọn họ, không hề liên quan tới Đại sư huynh.”

“Thế nhưng ngươi đã nói....” Lão bà bà sừng sốt, si ngốc đáp.

“Mười mấy năm qua đó căn bản không phải là ta! Tỷ nhìn hẩn xem!” Nguyên Tình chỉ tay về phía Sở Phi Dương đang dựa vào bên tường, nửa thân thể gần như biến mất trong màn đêm, bi ai nói: “Lúc trước ta hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ còn lại thị sát chi tâm, là Đại sư huynh dùng kế vây ta ở trong cấm địa này, khiến ta vĩnh viễn không thể rời đi, vĩnh viễn không thể đặt chân tới Trung Nguyên. Khi ta ngẫu nhiên khôi phục lại thần chí, chỉ có trong nơi hắc ám vĩnh cửu này mới làm ta có thể chống đỡ được nỗi dẫn vật của tội ác.”

Lão bà bà giật giật khóe miệng, trong thanh âm già nua lại ẩn chứa sự đau khổ khôn xiết: “Cho nên sau khi ta trở về Thiên Sơn, ngươi liền gạt ta nói Đại sư huynh vì bí bảo của Đông Long Các, giết hết huynh đệ tỷ muội trên đảo, nhốt ngươi dưới hồ sâu, là để ta hận Đại sư huynh? Là để ta hao tổn tâm cơ tới đây cứu ngươi? Mà ta tiêu tốn tâm huyết mười mấy năm trời mới cứu được ngươi, ngươi hiện tại lại cho ta biết hết thấy đều là giả dối?!”

“Sư tỷ, ta.... Thực xin lỗi....” Nguyên Tình cúi đầu.

“Nói cho ta biết làm cách nào để cứu Sở Phi Dương!” Quân Thư Ảnh đột nhiên tiến lên từng bước, tóm lấy cánh tay Nguyên Tình, lạnh lẽo đến tận xương tủy theo sự tiếp xúc trên da lan truyền đến, Quân Thư Ảnh nhin không được mà rùng mình.

“Hẩn hiện tại đã không còn là Sở Phi Dương của ngươi.” Nguyên Tình nhìn Quân Thư Ảnh liếc mắt một cái, lông mi rũ xuống, giống như xấu hổ nói, “Trừ phi có người nguyện làm nơi chứa cho hẩn, truyền luồng chân khí kia qua, nếu không chỉ có hai con đường. Một, phế bỏ võ công của hẩn,

khiến hần trở thành một người bình thường. Hai, hần vĩnh viễn phải ở lại đây, bị thiết liên băng lãnh giam cầm tới chết. Nhưng hần sẽ sống rất lâu, cỗ chân khí kia có thể giúp hần trăm năm không già, hần....”

“Người câm mồm!” Quân Thư Ảnh hít thở gấp gáp, thanh âm suy yếu lại che dấu không được phần nộ, “Hết thầy đều do một mình người dựng nên, người sao có thể không đếm xỉa gì đến?! Nên chết già trong này chính là người! Người nhìn người xem, suy mà không lão, người không ra người, quý không ra quý, người còn giết tất cả người thân của mình, người có tư cách gì mà sống trên đời này!”

“Quân đại ca, huynh cẩn thận....” Sở Vân Phi tiến lên muốn đỡ y, lại sợ Quân Thư Ảnh càng thêm nổi giận cùng kháng cự, cuối cùng không dám vươn tay ra.

Nguyên Tình bị y nói trúng vào nỗi đau sâu kín, tia huyết sắc cuối cùng trên mặt cũng dần tan biến. Thân hình gầy yếu của hần nhẹ nhàng run rẩy, hai mắt vô thần nhìn về phía trước. Lão bà bà vẻ mặt bi thống nhìn hần, Quân Thư Ảnh cõi lòng đầy cừ hận, Sở Vân Phi vẻ mặt cảnh giác, tất cả đều là nhắm vào hần.

Hần mở miệng, thế nhưng căn bản không có lời nào để nói, không thể phủ nhận. Tội nghiệt chồng chất, sao có thể dùng một câu “Đó không phải là bản tính của ta” mà nhẹ nhàng cho qua.

Nguyên Tình cuối cùng nhìn về phía Sở Phi Dương, từng bước tiến tới chỗ hần. Lão bà bà đột nhiên động thân, đi lại mặc dù khó khăn nhưng cực nhanh đã tới bên cạnh Sở Phi Dương.

Bà ta đưa tay nâng vai Sở Phi Dương lên, Sở Phi Dương vẫn đang cúi đầu, tựa hồ hoàn toàn lâm vào hôn mê.

“Sư đệ, hảo sư đệ của ta, tuy rằng người làm ta khổ sở, thế nhưng sư tỷ đã đau khổ mất vài chục năm để cứu người ra, thì không lý nào để người

tiếp tục chịu khổ nữa! Người nếu không muốn làm ác nhân, vậy để ta làm! Chỉ cần phế đi võ công của tiểu tử này, hẳn dù thoát khỏi nơi đây, cũng không thể làm khó dễ người được!” Lạc bà bà quay sang Quân Thư Ảnh thấp giọng nói: “Nếu người đã thương hẳn, tất nhiên sẽ không để tâm hẳn là một phế nhân hay là võ phu! Người an tâm ngủ đi, chờ khi người tỉnh lại, người trong lòng người nhất định sẽ ở bên cạnh người.”

Lạc bà bà vừa nói vừa giơ tay xuất chiêu, Quân Thư Ảnh lão đảo tiến về phía trước, nhưng trước mắt tối sầm, y cũng không chống đỡ được nữa, ngã nhào xuống đất.

Trước mắt lờ mờ, y chỉ thấy ngay sau đó lạc bà bà đột nhiên bị ném lên không trung, Nguyên Tình vốn đang muốn ngăn cản bà ta chỉ kịp đổi hướng quay lại đỡ lấy lão bà bà.

Thiết liên trên vai Sở Phi Dương trong phút chốc bị kéo căng, thanh âm vỡ vụn của xích sắt truyền đến, vài giọt máu nóng rơi xuống gương mặt. Kèm theo giọng khàn khàn ngạc nhiên đến cực điểm của lão bà bà: “Điều đó không có khả năng, tuyệt không có khả năng!”

Mí mắt nặng nề sắp buông xuống, Quân Thư Ảnh chỉ kịp nhìn đôi mắt từng vô cùng quen thuộc kia giống hệt như lang sói đang nhìn chăm chặp y.

Quân Thư Ảnh nhếch môi, thanh âm yếu ớt đến nỗi không nghe thấy từ cánh môi mỏng mỹ lệ tràn ra: “Ta sớm biết... Sở Phi Dương... há để các người... có thể... bài bố....”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 73

Khi Quân Thư Ảnh khôi phục lại thần chí, chỉ cảm thấy ý nghĩ hỗn loạn, trước mắt quang ảnh mờ mịt, tựa như có vô số lưỡi đao sắc bén chém loạn trong đầu, đau đớn khó nhin.

Y lẳng lặng nằm im, chờ cảm giác khó chịu do tác dụng của mê dược qua đi. Tiếng động ù tai dần tiêu biến, mọi thứ đã rõ ràng hơn trước, ngay cả tiếng gió thổi cũng có thể nghe thấy rõ ràng, chim chóc cùng côn trùng kêu vang hỗn loạn, chung quanh ngập tràn mùi nắng.

Thì ra khi y hôn mê bọn họ đã ra bên ngoài.

Quân Thư Ảnh trong lòng chỉ cảm thấy thực yên bình. Đôi mắt như đã thú trước lúc ngất đi ấy đã khắc sâu vào tâm trí y. Tình trạng hiện giờ, y chỉ có thể nghĩ đến một khả năng, nhất định là Sở Phi Dương đưa y ra ngoài. Cho dù lúc này Sở Phi Dương đã đánh mất thần trí, bản tính thật sự bị che lấp, thậm chí có thể không chút do dự hạ sát thủ với Sở Vân Phi. Nhưng Quân Thư Ảnh vẫn tin tưởng, hẳn tuyệt đối sẽ không gây bất lợi cho mình. Tuyệt đối sẽ không thương tổn y, nếu không hẳn sẽ không còn là Sở Phi Dương nữa.

Sự khó chịu trong thân thể dần dần qua đi, Quân Thư Ảnh mày hơi nhăn lại, trong cổ họng phát ra tiếng than nhẹ, đôi mắt chớp chớp vài lần, vì ánh sáng rực rỡ xung quanh mà nhanh chóng nhắm chặt lại.

“Người đã tỉnh nga, tiểu mỹ nhân.” Một thanh âm xa lạ vang lên bên tai, có thứ gì đó mềm mềm cọ cọ trên hai gò má y.

Quân Thư Ảnh trong lòng chấn động, mở to hai mắt, đối diện tầm nhìn là một khuôn mặt trắng nõn đang tươi cười.

“Người...!” Quân Thư Ảnh nhất thời có chút hoảng hốt.

“Ta cái gì nha, đáng tiếc ta không phải là ai kia sao?” Một đôi mắt hắc bạch phân minh hơi cong cong, tràn đầy ý cười. Ngón tay thon dài của hắn đang nắm một túm cỏ khô vàng, trên người mặc bộ xiêm y rộng thùng thình ngồi bên cạnh Quân Thư Ảnh, cảm thán nói: “Hai người các người, thật tốt.”

“Người là Tô Kỳ Tranh?” Quân Thư Ảnh ngồi dậy, nhìn người bên cạnh mình, một lát sau mới mở miệng.

Khuôn mặt tuần tú có nét giống với chương môn Thiên Sơn trong trẻo mà lạnh lùng, lại hơn một phần tuổi trẻ, ánh mắt bớt vài phần nghiêm túc, phong thái hoạt bát, tuyệt đối không ai có thể nhận nhầm đôi huynh đệ song sinh này.

Tô Kỳ Tranh gật gật đầu, ném cỏ khô đi, quay lại tinh tế đánh giá khuôn mặt Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh bị y nhìn có chút quẫn bách, khó chịu nói: “Người nhìn cái gì? Các người làm cách nào rời khỏi sơn động đó? Sở Phi Dương đâu?!”

Tô Kỳ Tranh cười đáp: “Người hỏi ba vấn đề, người muốn ta trả lời vấn đề nào trước?”

Quân Thư Ảnh cắn chặt răng, không muốn để ý tới y, giãy dụa định đứng lên, y phải tự mình đi ra ngoài nhìn xem. Nếu cùng một chỗ với Tô Kỳ Tranh, Sở Phi Dương nhất định sẽ không ở bên cạnh y. Hắn sao rồi? Quân Thư Ảnh nhớ tới thiết khóa xuyên qua bả vai Sở Phi Dương. Còn có mê dược bá đạo kia, trong lòng một lần nữa dâng lên cảm giác lo lắng.

“Ai, tính tình ghê gớm thật. Cứ ngồi nghỉ ngơi đi, mê được của sư nương hít vào nhiều sẽ biến ngược, cũng không dễ giải a.” Tô Kì Tranh vươn cánh tay gầy gò ấn Quân Thư Ảnh ngồi xuống, “Toàn bộ ta đều nói cho người, ngồi xuống nghe cho cẩn thận.”

Quân Thư Ảnh nhìn về phía y, cắn chặt hàm răng lại hỏi một lần nữa: “Sở Phi Dương đâu? Hẳn rồi cuộc thế nào?!”

Tô Kì Tranh lắc lắc đầu thở dài: “Người yên tâm đi. Chúng ta có chết hẳn cũng không chết được, người không cần lo lắng cho hẳn, hẳn hiện tại là một đại yêu quái, tốt nhất bây giờ nên nghĩ xem làm cách nào để tránh bị hẳn bắt được thì hay hơn.”

Quân Thư Ảnh nghe xong tức giận nhìn Tô Kì Tranh. Tô Kì Tranh khẽ cười nói: “Ân? Sao mà nghe ta nói hẳn không có việc gì thì lại không vui a?! Nga, chẳng lẽ là chê ta nói hẳn là đại yêu quái, thật đáng yêu nha.” Tô Kì Tranh nói xong lộ ra ý cười trong trẻo khom người tiến tới trước mặt Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh cả kinh, thiếu chút nữa động thủ, lại bị tiếng trách cứ từ cửa động truyền đến cắt đứt: “Kì Tranh, đệ đừng trêu chọc Quân công tử nữa.”

Hai người đều quay sang nhìn về phía cửa động, chỉ thấy Tô Thi Tường bưng một khay mâm đi đến.

“Đáng yêu cái gì? Hẳn dùng một ngón tay cũng có thể giết chết người, người còn dám trêu hẳn.” Lại thêm một giọng nói nữa vang lên, bóng dáng cao lớn của người nọ xuất hiện phía sau Tô Thi Tường, sắc mặt không tốt nhìn hai người đang dựa sát vào nhau.

Quân Thư Ảnh có chút nghi hoặc khi thấy người kia, bóng dáng thì quen thuộc, nhưng thân hình cao lớn mạnh mẽ cùng anh khí bức người lại cực kỳ xa lạ.

“Đó là Phó Giang Việt.” Tô Kỳ Tranh không hề cố kỵ đem đầu đặt lên bả vai Quân Thư Ảnh, lại quay sang Tô Thi Tường đang chậm rãi đi tới thì thầm: “Ca, vất vả cho huynh.”

Tô Thi Tường đặt khay mâm xuống, bưng lên một chén dược đưa cho Tô Kỳ Tranh, lại đem một bát khác qua cho Quân Thư Ảnh, cười nói với Quân Thư Ảnh: “Quân công tử, sư nương ta hạ mê dược bá đạo lên các người, nếu lưu lại trong cơ thể sẽ gây tổn thương lớn. Đây là phương thuốc của Kỳ Tranh, có thể diệt hết dược lực. Thỉnh Quân công tử yên tâm mà dùng.”

Quân Thư Ảnh liếc mắt nhìn Tô Thi Tường một cái, giật giật cánh tay, cảm thấy chân khí trong cơ thể tích tụ ngưng trệ, lập tức không chân chờ thêm nữa, cầm lấy chén thuốc uống một hơi cạn sạch.

Tô Kỳ Tranh nhìn y uống hết chén dược, quay đầu về phía Tô Thi Tường thầm nói: “Ca, tay của đệ không còn sức lực, huynh uy đệ đi.”

Tô Thi Tường nhìn sang Quân Thư Ảnh, có chút bất đắc dĩ. Quân Thư Ảnh từ trước tới nay đều thờ ơ với ngoại nhân, tự nhiên sẽ không có phản ứng gì. Tô Kỳ Tranh liền đưa chén thuốc cho Tô Thi Tường, hai mắt khẩn thiết nhìn hẳn.

Tô Thi Tường vừa vươn tay ra, Phó Giang Việt đột nhiên từ phía sau lướt qua hẳn, nắm lấy cổ tay Tô Thi Tường ngăn lại, nhìn Tô Kỳ Tranh tho thanh nói: “Sao có thể chiều chuộng như vậy, người cầm không được ta tới giúp người!”

Tô Kỳ Tranh sắc mặt trầm xuống, hừ một tiếng: “Ta còn sợ người làm ô uế dược của ta đấy.” Ngược lại vẻ mặt nhu thuận nhìn về phía Tô Thi Tường kêu: “Ca ca”.

Tô Thi Tường nhẹ nhàng thoát khỏi bàn tay của Phó Giang Việt, đi đến bên người Tô Kỳ Tranh, tiếp nhận chén thuốc, cẩn thận đỡ gáy giúp y uống

được.

Phó Giang Việt đứng ở một bên, thấy tay Tô Kỳ Tranh đặt bên hông Tô Thi Tường, trên mặt biểu tình có phần phức tạp khó lường.

Giải dược của Tô Kỳ Tranh quả nhiên hữu hiệu, mới chỉ qua nửa ngày, cảm giác vô lực do tác dụng của mê dược đã hoàn toàn biến mất, Quân Thư Ảnh cả người sáng khoái. Y đã nghe Tô Thi Tường nói hết những chuyện phát sinh sau khi y hôn mê. Sở Phi Dương vượt ra ngoài dự liệu của mọi người, hẳn không bị mê dược của lão bà bà khống chế, thậm chí còn giãy dụa mãnh liệt muốn phá huỷ thiết khóa, Nguyên Tình thừa dịp Sở Phi Dương vẫn còn đang suy yếu chưa kịp hồi phục công lực, mở cơ quan ra, đưa mọi người thoát khỏi cấm địa. Sau khi ra ngoài Nguyên Tình liền biến mất vô tung, lão bà bà vì lo lắng cho an nguy của Nguyên Tình, hơn nữa cũng không còn mặt mũi nào đối diện với Tô Thi Tường sau khi đã phản bội hẳn, bởi vậy cũng rời đi.

.....

Hai ngày đã trôi qua, y thế nhưng lại mê man suốt hai ngày hai đêm. Quân Thư Ảnh vừa nghĩ đến tất cả mọi người đi rồi, chỉ để lại một mình Sở Phi Dương trong đáy động hắc ám, nghĩ đến vết thương trên thân thể hẳn, nghĩ đến mặt đất vì nhuộm đầy máu tươi từ cơ thể Sở Phi Dương chảy ra mà đen đặc lại, mặc dù y biết rõ Sở Phi Dương nội công thâm hậu, nhưng những nỗi đau này từng đợt từng đợt không cách nào đình chỉ, càng ngày càng khắc sâu trong lòng, đau đớn đến nỗi không thể hô hấp, nơi ngực trái như muốn nứt ra.

Quân Thư Ảnh cũng không chịu đựng thêm được nữa, tay chân vừa khôi phục khí lực thì đã đứng dậy đi ra khỏi sơn động, muốn đi tìm Sở Phi Dương đang không rõ ở nơi nào.

Vừa ra khỏi sơn động, liền thấy Sở Vân Phi cùng Tô Thi Tường đang đứng trên sườn núi cách đó không xa. Tô Thi Tường không biết nói cái gì, Sở Vân Phi thì vẻ mặt như sắp khóc đến nơi, quỳ rạp trước người Tô Thi Tường. Tô Thi Tường sắc mặt hiền từ khom lưng, đặt tay lên bờ vai cậu an ủi. Sở Vân Phi giang hai tay ôm lấy thắt lưng sư phụ, chôn mặt thật sâu vào ngực hắn, vai khẽ run rẩy.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, lộn tóc trước mặt Tô Thi Tường nhẹ nhàng phiêu động, làm nổi bật khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần nhưng trong trẻo lạnh lùng cô tịch của hắn dưới ánh trời chiều, giống như Thiên Sơn tuyết liên, lúc này lại có thêm vài phần ấm áp. Đẹp đến mức khiến bao người phải chăm chú ngắm nhìn, ngay cả Quân Thư Ảnh cũng muốn phát ra một tiếng tán thưởng.

Phó Giang Việt từ bên bờ biển mang theo một sọt cá, nhìn thấy tình cảnh này. Hắn nhướng mày, sải bước đi qua, cơn gió thoảng qua người còn mang theo chút mùi tanh của cá.

“Tiểu tử, mang cá đi làm sạch đi.” Phó Giang Việt nắm lấy Sở Vân Phi đẩy ra, đem cái sọt phía sau lưng nhét vào lòng cậu.

Sở Vân Phi trên mặt còn chưa khô lệ, giữa lúc ban ngày ban mặt đột nhiên bị người bắt gặp, có chút xấu hổ vội vã đưa tay áo lên lau khô nước mắt, hai tay ôm sọt cá, có chút không biết làm sao nhìn Tô Thi Tường.

Tô Thi Tường liếc nhìn Phó Giang Việt, hạ mi mắt đạm nhiên nói: “Vất vả rồi, Vân Phi đi theo ta, chúng ta đi làm sạch cá.”

Phó Giang Việt không chút chần chờ, từng bước tiến đến ngăn trước mặt Tô Thi Tường, chống lại đôi mắt đang nhìn lên của Tô Thi Tường, không biết làm sao cho phải. Hắn có chút mất tự nhiên mà chà chà hai tay, nói: “Thi... Tô chương môn, để Vân Phi làm đi. Người thân thể vừa bình phục, nên nghỉ ngơi nhiều một chút thì tốt hơn.”

Tô Thi Tường mặt không chút thay đổi thản nhiên trả lời: “Đa tạ đã quan tâm. Vân Phi, chúng ta đi.”

Sở Vân Phi vâng dạ đáp ứng, đi qua Phó Giang Việt, đến trước mặt Tô Thi Tường, trước mắt đột nhiên lướt qua một bóng dáng quen thuộc. Cậu quay đầu lại nhìn, thì thấy Quân Thư Ảnh sắc mặt vẫn tái nhợt đi ra phía ngoài.

Sở Vân Phi trong phút chốc hai mắt toả sáng, chạy vội qua, đứng trước mặt Quân Thư Ảnh, hưng phấn nói: “Quân đại ca, huynh cảm thấy tốt hơn rồi chứ? Được của sư thúc quả nhiên lợi hại.”

Quân Thư Ảnh đáp lấy lệ, đã muốn đi qua Sở Vân Phi tiếp tục hướng về phía trước.

Tô Thi Tường cũng chạy đến gần, lên tiếng ngăn cản Quân Thư Ảnh: “Quân công tử muốn rời đi sao?”

Quân Thư Ảnh vốn không có ác cảm gì với Tô Thi, lúc này cũng gật đầu nói: “Đa tạ Tô chưởng môn nhiều ngày nay lo lắng chiếu cố. Ta phải đi rồi.”

“Là muốn đi tìm Sở đại hiệp.” Tô Thi Tường khẽ thở dài: “Quân công tử, ta biết người nóng ruột. Thế nhưng người mạo muội đi tìm hãn.... Ta sợ lúc này Sở đại hiệp đã mất đi thần trí, sẽ làm người bị thương.”

“Hãn sẽ không.” Ánh mắt Quân Thư Ảnh trầm xuống, từng chữ từng chữ nói.

“Có lẽ Quân công tử nói đúng, vị Sở Phi Dương Sở đại hiệp kia, đích thực không giống người bình thường.” Tô Kỳ Tranh tựa hồ bị đánh thức, từ trong sơn động đi ra, chậm rãi đi tới, thân hình của y quá mức gầy gò gần như lộ ra cả khung xương.

Quân Thư Ảnh cau mày nhìn y, chờ y nói tiếp.

Quân Thư Ảnh dám nói <không>, chỉ vì y có một loại cảm giác. Mặc kệ ánh mắt Sở Phi Dương có lạnh lẽo bao nhiêu, khi hắt nhìn đến mình, Quân Thư Ảnh vẫn thấy sâu trong đáy mắt có ẩn dấu điều gì đó, khiến y hoàn toàn tin tưởng Sở Phi Dương tuyệt đối sẽ không thường tổn mình. Thế nhưng y vẫn dừng lại nghe Tô Kỳ Tranh nói.

Theo lời Tô Thi Tường, thì Tô Kỳ Tranh từ nhỏ đã là thiên tài, căn cốt kỳ giai, không kể luyện võ chế thuốc, mọi thứ đều là hạ bút thành văn, y hiểu rõ thứ nội lực tà đạo đó hơn bất cứ ai ở đây. Có lẽ y sẽ biết cách phá giải....

Tô kỳ tranh đi đến gần, nghiêng mình, thân thể giống như không có khớp xương mà tựa vào người Tô Thi Tường, cười cười nhìn Quân Thư Ảnh: “Người đang đợi ta nói ra nguyên nhân sao? Kỳ thực... ta cũng không biết gì hết, chỉ là nói theo lời nói của người, muốn người thoải mái một chút mà thôi.”

Tô Thi Tường nhìn sắc mặt Quân Thư Ảnh đang dần trở nên tức giận, có chút bất đắc dĩ đưa tay véo nhẹ lên lưng Tô Kỳ Tranh, ý bảo y không nên cố ý trêu chọc Quân Thư Ảnh nữa.

Tô Kỳ Tranh phản thủ bắt lấy tay ca ca hắt, bấu môi với Tô Thi Tường: “Ta thực sự không hiểu rõ. Ta chỉ biết, tâm pháp thượng thừa của Đông Long Các căn bản không phải thứ cơ thể con người có thể thừa nhận, nếu cố tình luyện, chắc chắn bị huỷ đi tâm trí, vô tâm vô tình, chỉ có sát dục, giống như một cái xác không hồn chỉ muốn giết người, trước đây Nguyên Tình cũng vì vậy mà giết sạch toàn bộ người trên đảo. Thế nhưng theo lời các người thì Sở Phi Dương.... tựa hồ không giống vậy. Biết đâu ‘tình’ trong lòng hắt, thật sự là linh đan dược diệu có thể khắc chế môn công phu tà đạo này a. Nếu quả thực như thế, cuối cùng tiểu tử này sẽ có được tuyệt thế nội lực, có khả năng khôi phục lại thần trí, đến lúc đó chỉ sợ có người

thèm muốn đến chết.” Tô Kỳ Tranh nói xong, một đôi mắt đẹp liếc qua Phó Giang Việt.

Phó Giang Việt đương nhiên không nghe thấy mấy lời châm chọc mình của y, trầm mặc đứng, nhân thần cố định nơi hai bàn tay đang đan lấy nhau của Tô Thi Tường cùng Tô Kỳ Tranh.

Sở Vân Phi đứng một bên lắng nghe, đưa tay sờ sờ cổ, nơi đó vẫn cuốn vài vòng băng vải, còn hơi đau đau. Cậu vừa nghĩ đến đó là Sở Phi Dương, thì một cổ tử khí lãnh lẽo ập đến sau gáy, khiến cậu run sợ.

Quân Thư Ảnh lắng lắng nghe xong, lại nhắc lại một lần nữa: “Hắn là Sở Phi Dương. Khắp thiên hạ người duy nhất không bao giờ lạm sát người vô tội, chính là Sở Phi Dương.” Y nói xong thì xoay người bước đi.

Sở Vân Phi nhìn trái nhìn phải, cuống quýt muốn ngăn cản, có chút lo lắng nói: “Quân đại ca, đệ biết huynh lo lắng cho Sở đại ca. Thế nhưng huynh không nên đi một mình, một chút chuẩn bị cũng không có. Tuy rằng Sở đại ca sẽ không thương tổn huynh, thế nhưng vạn nhất.... vạn nhất.... lúc này huynh không nên gấp gáp, dù sao Sở đại ca cũng không rời khỏi đảo này được.”

“Vì sao?” Tô Kỳ Tranh hiếu kỳ mở miệng hỏi trước. Quân Thư Ảnh cũng nghi hoặc nhìn Sở Vân Phi.

Sở Vân Phi có phần ngượng ngùng cười cười: “Sau khi thoát ra, ta trước tiên liền huỷ thuyền. Trước đây khi Mục lão tiên bối vây khốn Nguyên Tình, chính là vì sợ hắn rời khỏi đảo này đến Trung Nguyên làm hại võ lâm. Sở đại ca là người như vậy, đương nhiên sẽ không muốn lạm sát người vô tội. Vạn nhất có người không may chết trong tay huynh ấy, nếu một ngày huynh ấy tỉnh táo lại, nhất định sẽ thống khổ đến cực điểm.”

“Vì vậy nên ngươi phá hỏng thuyền?!” Tô Kỳ Tranh trừng lớn hai mắt, sợ hãi kêu lên, “Thẹn thùng cái đầu ngươi a! Tên gốc nhà ngươi! Không

có thuyền chúng ta đi thế nào? Người công từng người bơi qua sao? Chúng ta bị nhốt trên đảo này, không phải toàn bộ đều trở thành con mồi của tiểu tử kia sao?” Y vừa làm mặt khổ vừa quay sang Tô Thi Tường trầm nói: “Ca, huynh như thế nào mà lại có thể dạy dỗ ra một tên đệ tử vì đại nghĩa mà bỏ xó an nguy bản thân cùng người khác thế chứ?!”

Tô Thi Tường bất đắc dĩ cười cười. Thế nhưng sắc mặt Quân Thư Ảnh lại dịu đi. Nếu quả thực như vậy, Sở Phi Dương nhất định bị vây trên đảo này. Mặc hấn công phu cao thâm đến đâu, cũng không có khả năng bay qua hải vực rộng lớn.

Sở Vân Phi không để ý đến sự chế nhạo của Tô Kỳ Tranh, nhìn sắc mặt Quân Thư Ảnh đã dịu đi có chút vui vẻ nói: “Cho nên Quân đại ca cứ an tâm tĩnh dưỡng, chờ huynh khỏe...”

“Tiểu tử, người ít quan tâm vợ vẫn đi. Nhà người ta hai người phu thê ân ái, ngay cả hài tử cũng đã sinh hai đứa, không đến phiên người quản.” Tô Kỳ Tranh không quen nhìn bộ dáng vui vẻ của tên ngốc qua sư diệt này, ra vẻ băng quơ cắt đứt lời Sở Vân Phi, suy nghĩ một chút liền quay qua Tô Thi Tường chứng thực: “Là hai đứa a.”

Tô Thi Tường gật đầu. Tô Kỳ Tranh mong ước: “Thiên hạ quả thực có loại sinh tử dược này sao? Ta cũng muốn một...”

Tô Thi Tường bất đắc dĩ cười nói: “Người muốn có cái gì, người cũng muốn sinh sao.”

“Đệ muốn ca ca sinh cho đệ. Có được không, ca, chúng ta sinh hai bảo bảo là đủ rồi.” Tô Kỳ Tranh đùa đùa cợt cợt ôm lấy thắt lưng Tô Thi Tường nũng nịu.

Sắc mặt Phó Giang Việt trong nháy mắt đen như đáy nồi, nhìn Tô gia huynh đệ hai người dính vào một chỗ, gã rất muốn động thủ tách hai người

đó ra, khó khăn lắm mới khắc chế được bản thân không vọng động, chỉ siết chặt nắm tay khiến xương cốt hơi rung động.

Tô Kỳ Tranh mãi cùng đại ca vui đùa, hoàn toàn không để ý tới hai người gần như hoá thạch.

Việc Quân Thư Ảnh vì Sở Phi Dương mà sinh hạ Sở Kỳ cùng Sở Lâm, tuy có không ít người trong lòng biết rõ, nhưng chưa từng có ai dám quang minh chính đại mà nói ra chuyện này. Lúc này bị Tô Kỳ Tranh thoải mái ném ra một câu nặng tựa nghìn cân, ngay cả Quân Thư Ảnh cũng khó tránh khỏi có chút cứng ngắc.

Mà Sở Vân Phi cũng kinh ngạc đến ngây người, giống như một luồng sấm sét giữa trời quang đánh xuống đỉnh đầu, mà cái người vừa ném ra sấm sét đó vẻ mặt còn đang ngây thơ khờ khạo nói nói cười cười. Cậu tròng lớn hai mắt nhìn Quân Thư Ảnh, từ đầu đến chân quan sát một lượt lại một lượt, mở miệng, nhưng một chữ cũng không nói lên lời.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 74

Sắc mặt Quân Thư Ảnh trắng bệch, tức giận liếc mắt nhìn Tô Kỳ Tranh, cắn răng quay sang Tô Thi Tường vừa chấp tay vừa nói: “Cáo từ.”

Tô Thi Tường đẩy Tô Kỳ Tranh ra, muốn giữ chặt Quân Thư Ảnh, mang theo tia áy náy đáp: “Quân công tử, Sở đại hiệp bây giờ không còn giống khi xưa nữa, chúng ta hãy thương lượng một chút, bàn bạc kỹ càng đã. Kỳ Tranh bác văn quảng thức, có lẽ đệ ấy sẽ nghĩ ra được phương pháp phá giải.” Hắn nói xong nhìn về phía Tô Kỳ Tranh, hy vọng Tô Kỳ Tranh hỗ trợ thêm vài câu để Quân Thư Ảnh an tâm, ít nhất trước hết giữ y ở lại.

Khi đề cập đến chuyện này, Tô Thi Tường cũng cảm thấy bản thân không thoát khỏi can hệ, liên lụy tới Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương liệu mình giúp hắn cứu Tô Kỳ Tranh, ngược lại hắn lại khiến bọn họ phải hứng chịu nỗi đau chia lìa. Hắn vô cùng áy náy, biết rằng dù có giải thích thế nào, có nói lời xin lỗi với Quân Thư Ảnh đi chăng nữa thì lúc này cũng chẳng có chút giá trị gì.

Tô Kỳ Tranh hiểu rõ suy nghĩ của ca ca, cũng không tiếp tục cố tình trêu chọc Quân Thư Ảnh nữa, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu nói: “Đúng vậy, Thư Ảnh công tử, người nghe ca ta đi. Kỳ thật ta nghĩ... cũng không phải không có biện pháp.”

“Rốt cuộc có cách nào để Sở Phi Dương khôi phục lại thần trí không?!” Quân Thư Ảnh nghe thấy vậy, đôi mắt mệt mỏi bỗng dâng tràn sức sống, ngay cả sắc mặt vừa nãy còn tái nhợt nay đã có thêm một tia hồng nhuận.

“Kỳ thực rất đơn giản, chỉ cần phế đi nội lực Nguyên Tình cho hắn, tự nhiên sẽ khôi phục như cũ. Giống Nguyên Tình chẳng phải rất khỏe mạnh

đẩy sao.”

Quân Thư Ảnh vừa nghe Tô Kỳ Tranh mở miệng nói phải phế bỏ võ công của Sở Phi Dương, trong lòng lại mất hứng, sắc mặt cũng trầm xuống.

Tô Kỳ Tranh tủm tủm cười nhìn y, tiếp tục: “Đương nhiên vẫn còn cách khác. Vốn tâm pháp của Đông Long Các chỉ có người tập luyện võ công của Đông Long Các mới có thể thừa nhận, nếu không chỉ còn rơi vào con đường chết mà thôi. Sư nương ta định thu lại nội lực kia cho Nguyên Tình, vì vậy tất phải tìm đệ tử của Đông Long Các đến làm vật chứa. Chúng ta nếu muốn đem nguồn nội lực này phân ra, cũng có thể làm theo cách đó. Đây là tâm pháp thượng tầng, có lẽ sẽ không cần phải phế bỏ toàn bộ, chỉ cần lột bỏ đi một ít, đại yêu quái lại biến trở về thành Sở đại hiệp anh tuấn tiêu sái. Nếu vậy, Sở đại hiệp cũng không tổn thất gì, còn được một thân nội lực cao thâm, thật tốt.”

“Người là nói....” Quân Thư Ảnh nheo lại hai mắt, lơ đãng quét mắt nhìn mọi người xung quanh.

Tô Kỳ Tranh giữ chặt Tô Thi Tường lui từng bước ra sau, cười đáp: “Người cũng đừng nên đặt chủ ý lên ca ta, ta vừa mới sống lại, còn chưa muốn chết lần nữa.”

Hắn vừa dứt lời, Sở Vân Phi đang ngăn người liền cảm thấy tầm mắt nóng rực bắn về phía mình, giật mình hồi phục lại tinh thần, nhìn nhìn nụ cười giả tạo của Tô Kỳ Tranh, lại quay về phía Quân Thư Ảnh đang đắm chiêu suy nghĩ đánh giá cậu.

Cậu từ lúc này trong lòng vẫn rối như tơ vò, tất cả đều là vì chuyện Quân Thư Ảnh sinh hài tử cho Sở Phi Dương mà thêm phiền não, bây giờ nhìn sang Quân Thư Ảnh, nội tâm dâng lên một tia ủy khuất.

“Chỉ cần có thể cứu Sở đại ca, muốn đệ làm gì cũng được.” Sở Vân Phi nhăn mũi thở dài, giọng điệu tràn đầy chân thành.

Quân Thư Ảnh rời tầm mắt đi, nhìn chăm chăm mặt đất trong chốc lát, lại nói với Tô Kỳ Tranh: “Chủ ý ngu ngốc của người không cần nhắc đến nữa. Nếu làm như vậy, nhất định Sở Phi Dương sẽ không vui vẻ gì.”

“Ta cứu tính mạng của hãn, thậm chí trợ giúp hãn chân chính trở thành thiên hạ đệ nhất, có cái gì mà hãn không vui.” Tô Kỳ Tranh khinh thường đáp.

Quân Thư Ảnh vốn đã định cất bước liền ngừng cước bộ, cũng không quay đầu lại nói: “Nếu y theo ý ta, các người dù chết hết, chỉ cần có thể cứu hãn trở về, ta đã không do dự. Nhưng mà ta không thể. Chỉ vì hãn là – Sở Phi Dương. Người như người căn bản không thể hiểu được.”

“Tiểu tử chết tiệt, tức chết ta!” Tô Kỳ Tranh nhìn bóng dáng quật cường rời đi của Quân Thư Ảnh, bắt lấy ống tay áo của Tô Thi Tường, tức giận bất bình lầm bầm trong miệng: “Sở Phi Dương giỏi như vậy sao?! Khẩu khí của y là có ý gì, vài ba chữ chính là công lý sao! Hừ!”

Tô Thi Tường trấn an vỗ về đệ đệ, lại quay sang Sở Vân Phi ý bảo cậu đuổi theo Quân Thư Ảnh. Sở Vân Phi sớm đã sốt ruột nhìn bóng dáng rời đi của Quân Thư Ảnh, lúc này được Tô Thi Tường ngầm chỉ thị, lập tức vội vàng chạy theo.

Phó Giang Việt thấy mọi người đều rời đi cả, chỉ còn lại huynh đệ họ Tô một lớn một nhỏ đang thì thầm nói chuyện với nhau, hai gương mặt tuyệt sắc tương đồng dưới ánh mặt trời nhoáng qua mắt hãn, đột nhiên bị ánh mắt sắc bén của Tô Kỳ Tranh bắt gặp: “Nhìn cái gì vậy?! Cười cái gì mà cười?! Đáng khinh! Nhanh đi chuẩn bị thức ăn, ca và ta đói bụng!”

Phó Giang Việt nâng cánh tay sờ khóe miệng, thực sự nở nụ cười sao? Đối với ác ngôn ác ngữ của Tô Kỳ Tranh thế nhưng không hề có một tia bất mãn, lại liếc nhìn Tô Thi Tường đang cúi đầu, nắm lấy sọt cá trên mặt đất xoay người rời đi.

Sở Vân Phi không xa không gần theo sát Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh cũng không để ý tới, chỉ chăm chăm hướng về phía cấm địa.

Sở Vân Phi nhìn bóng lưng thon dài cao ngất của Quân Thư Ảnh ở phía trước, tâm tư dần dần phiêu đảng.

Quân đại ca chính là nữ tử sao? Thấy thế nào cũng không giống a... Tuy rằng diện mạo thực sự rất đẹp.

Là thân nam tử, lại vì Sở Phi Dương sinh hai người con trai.... Sở Vân Phi nhớ tới tiểu bảo bảo chỉ thấy qua một lần kia, lạnh lợi đáng yêu, còn có đình viện ấm áp.

Tô Kỳ Tranh nói rất đúng, người ta mới là một gia đình hạnh phúc, phụ tử tử hiếu, hoàn toàn không có chỗ cho ngoại nhân chen vào.

Sở Vân Phi trong lòng không khỏi phiền muộn, bóng dáng nhanh nhẹn tuần nhã cách đó không xa khiến mắt cậu có phần chua xót. Nhưng tình cảm của cậu không bởi vì thế mà suy giảm, mặc dù không chiếm được, không chạm vào được, vẫn có thể yên lặng bảo hộ y, giống như bây giờ, cậu luôn có quyền này....

Sở Vân Phi lo lắng suy nghĩ, cước trình vẫn duy trì như cũ, giữ khoảng cách không gần không xa. Cho nên khi cậu nghe thấy tiếng kêu của nữ tử, liền ngay lập tức phục hồi tinh thần, thi triển khinh công, nháy mắt đã đuổi kịp tới bên người Quân Thư Ảnh.

“Ở bên kia!” Sở Vân Phi chỉ về phía bên trái, lời còn chưa dứt, Quân Thư Ảnh hiển nhiên đã chạy vội đi.

Sở Vân Phi vội vàng đuổi theo, chỉ qua một lát sau, hai người ra khỏi rừng cây, tới bên một sườn núi nhỏ, đất đá vụn rải rác trên sườn núi, chỉ trông thấy một hồng y nữ tử tóc tai rối bù.

“Chân Thủy môn chủ?” Sở Vân Phi sửng sốt, Phinh Đình vừa thấy Quân Thư Ảnh cùng Sở Vân Phi, liền thi triển toàn lực chạy thẳng tới chỗ bọn họ, trên mặt tràn đầy vẻ vội vàng bối rối.

Quân Thư Ảnh tiêu sái đáp xuống mặt đất ổn định thân hình, liền nhìn thấy phía xa xa một bóng dáng cực kỳ quen thuộc đang chậm rãi đi tới. Động tác của hắn cũng không gấp gáp, nét mặt cũng không dữ tợn, đôi mắt thâm sâu đen kịt thậm chí còn bình tĩnh, nhưng chỉ liếc nhìn một cái cũng khiến người ta cảm thấy băng lãnh và sợ hãi khôn cùng.

Quân Thư Ảnh yên lặng ngắm nhìn khuôn mặt tuần tú kia, không tự giác mà siết chặt bàn tay lại.

“Phinh Đình cô nương, cô nương không sao chứ.” Sở Vân Phi giơ tay ra đỡ lấy Phinh Đình đã gần như vô lực, thân thiết nói.

Phinh Đình thở hổn hển, ngẩng đầu nhìn Sở Vân Phi: “Sở đại ca.... Sở đại ca huynh ấy....” Nàng vừa nói vừa khóc, “Sở đại ca muốn giết ta! Huynh ấy rốt cuộc làm sao vậy, hình như hoàn toàn không nhận ra chúng ta.”

Sở Phi Dương đứng cách họ khoảng mười bước. Trong tay nắm một thanh trường kiếm tùy tiện cắm xuống mặt đất. Hai mắt hắn ngay từ đầu cũng chưa từng dời đi, vẫn chăm chăm nhìn chăm chú vào Quân Thư Ảnh, khoé môi tự tiểu phi tiểu khiến người ta không rét mà run. Hoàn toàn không để ý chút nào đến Sở Vân Phi cùng Phinh Đình đang đứng bên kia.

Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy ngay cả tầm mắt của mình cũng bị nam nhân bá đạo phía đối diện vừa xa lạ vừa quen thuộc kia bắt được, không cách nào dời đi. Cảm giác bị dã thú nhìn chăm chú lại quay trở về.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 75

Sở Vân Phi nhìn về phía Sở Phi Dương, lại quay sang Quân Thư Ảnh, nắm thật chặt thanh kiếm trong tay, cả người đề phòng theo dõi tình huống phía trước.

Quân Thư Ảnh nâng một bàn tay lên, vẫn không quay đầu lại, chỉ có thanh âm bình tĩnh truyền đến: “Sở Vân Phi, mang Chân Thủy môn chủ đi.”

“Không được, đệ phải...” Sở Vân Phi muốn nói đệ phải ở lại bảo hộ huynh, nhưng nhìn đến Sở Phi Dương đang tựa tiểu phi tiểu, cậu cảm thấy những lời này không cách nào bật ra khỏi miệng, bởi vậy dừng một chút sau đó mới đáp: “Sư phụ bảo đệ theo huynh, đệ không thể cãi lệnh sư phụ.”

“Ta nói một lần cuối cùng, đi.” Thanh âm của Quân Thư Ảnh vẫn bình tĩnh như cũ, “Bằng không nếu các người bị thương hoặc chết đi, đừng trách là ta không xen vào.”

Phình Đình hư thoát vô lực tựa trên người Sở Vân Phi, vuốt mái tóc dài hỗn độn ra sau, nhìn bóng lưng thẳng tắp của Quân Thư Ảnh, cắn chặt môi dưới.

“Quân...công tử, Sở đại ca không giống với trước đây, huynh ấy cái gì cũng không nhớ rõ, người không cần mạo hiểm...” Phình Đình lên tiếng khuyên nhủ, lại tựa hồ như bị nội thương nghiêm trọng, nhịn không được ôm ngực ho khan.

“Ta và các người cũng không giống nhau.” Quân Thư Ảnh thản nhiên nói.

“Người....” Phình Đình nghe thấy vậy không phục kêu lên, nhưng chẳng có lời nào thốt ra. Nàng biết, Quân Thư Ảnh nói chính là sự thật, không thể chối cãi.

Sở Phi Dương dưới chân vừa động, từng bước tiến đến trước Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy cổ nội lực cường đại kia đột nhiên tới gần, áp bách khiến ngực y như cứng lại, thế nhưng ánh mắt vẫn không sao thoát khỏi tầm nhìn của Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương rút thanh kiếm cắm trên mắt đất, tùy ý chậm rãi nâng lên mũi kiếm, ánh mắt cùng khóe miệng tựa tiểu phi tiểu, chỉ làm cho người ta cảm thấy sự miệt thị, giống như đang trào phúng những người trước mặt không biết tự lượng sức mình.

Quân Thư Ảnh rớt cuộc rời tầm mắt, nhìn kiếm phong sắc lạnh dần dần hướng về phía mình, trong lòng đau xót, y mở to hai mắt nhìn về phía Sở Phi Dương, đôi lông mày Sở Phi Dương nhíu lại giống như hấn chưa phát giác ra tâm tư của mình.

Sở Phi Dương không thể không tạm dừng một khắc, hấn nhìn khuôn mặt của Quân Thư Ảnh đến mức xuất thần. Tạm dừng nhưng không kéo dài, hấn một tay cầm kiếm tiếp tục đi về phía trước, nội lực không hề thu liễm khiến ngay cả Sở Vân Phi đang ở đằng sau cũng cảm thấy uy hiếp.

Sở Vân Phi nhìn thân hình bất động cứng nhắc của Quân Thư Ảnh, rất cục dưới sự áp bách cường đại như vậy cũng không giữ nổi bình tĩnh nữa. Chỉ cần nghĩ đến lưỡi kiếm sắc bén kia đang hướng thẳng vào Quân Thư Ảnh, vạn nhất lúc này Sở Phi Dương nổi điên thì xong, tính mạng của Quân Thư Ảnh.... căn bản không có gì bảo đảm, Sở Phi Dương hiện tại, cho dù võ lâm cao thủ khắp thiên hạ có mặt tại đây, chỉ sợ cũng không thể đào thoát, huống chi Quân Thư Ảnh một thân một mình?! Quân Thư Ảnh dám đánh cược tính mạng chính mình, cậu cũng tuyệt đối không muốn đem tính mạng của Quân Thư Ảnh ra để đổi lấy bản tính vốn có của Sở Phi Dương!

Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy một trận gió lướt qua tai, một đạo bóng dáng đáp xuống ngay bên cạnh y, giống như mũi tên sắp rời cung lao thẳng về phía trước.

“Quân đại ca quay lại!” Tiếng hét thất thanh từ không trung truyền đến.

“Sở Vân Phi!” Quân Thư Ảnh trông thấy bóng dáng kia tức giận quát lớn, cũng phi thân về phía trước.

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, trong con người hắc sắc của Sở Phi Dương hiện lên rõ ràng sắc mặt lo lắng của Quân Thư Ảnh gọi tên người kia, giống như người đó có quan hệ không bình thường với y, giống như y cùng người ấy đều đối địch với mình....

Một cỗ sóng cuồng bạo mạnh mẽ khó hiểu dâng lên ngập tràn trong cặp mắt đen nhánh vốn bình tĩnh khó lường, Sở Vân Phi cảm thấy nội lực hữu hình như tường đồng vách sắt ập đến trước mặt, mà cậu giống như bị bức tường đó vây khốn, không cách nào thoát ra, xương cốt toàn thân dường như sắp bị chấn nát.

Hai mắt hơi hơi nheo lại của Sở Phi Dương tràn ngập nguy hiểm, hẩn nhìn thẳng về phía Sở Vân Phi đang xông tới chỗ hẩn, thân thể hẩn thậm chí căn bản không hề chuyển động.

Sở Vân Phi lại cảm nhận được sát ý lạnh như băng trước nay chưa từng có, mạnh mẽ đến mức làm cho cậu cơ hồ muốn quỳ rạp xuống đất, thần phục, chấp nhận cái chết.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, cảnh vật trước mắt dường như chậm lại. Cậu trông thấy Sở Phi Dương ném kiếm, chậm rãi nâng tay, bàn tay uốn cong như ưng trào, băng lãnh vô tình nhìn cậu.

Sở Vân Phi biết, cậu nhất định đã chọc giận Sở Phi Dương, nhưng cậu vẫn không hiểu bản thân đã làm gì khiến cho hẩn mỗi lần gặp cậu đều

ngoan hạ sát thủ quyết tuyệt như thế. Hẳn đối với Phinh Đình còn như mèo vờn chuột, nhưng đối với cậu....nhất nhất vẫn là một chiêu đoạt mệnh!

Sở Vân Phi cắn chặt răng, mặc dù lúc này kiếm của cậu vẫn chưa xuất vỏ. Cậu càng ngày càng đến gần Sở Phi Dương, ánh mắt âm trầm kia như muốn đem cậu hút vào. Cả người cậu căng thẳng, chuẩn bị nghênh đón chống đỡ nhất chiêu của Sở Phi Dương ——

Bên sườn trái đột nhiên tê rần, Sở Vân Phi chỉ cảm thấy một cỗ chân khí mạnh mẽ đẩy cậu sang bên phải. Trong lúc tầm nhìn hỗn loạn, cậu thoáng nhận ra một tia kinh ngạc cùng cuồng nộ của Sở Phi Dương.

Quân Thư Ảnh cắn răng cùng Sở Phi Dương tiếp chiêu, bị ngoại lực mạnh mẽ tác động, đau đớn không chỉ có thân thể, còn là đau đớn sâu thẳm trong tâm.

“Quân đại ca....” Sở Vân Phi lăn vài vòng trên mặt đất, vừa đứng dậy liền trông thấy một bàn tay của Sở Phi Dương chặt chẽ kiềm trụ bả vai Quân Thư Ảnh, đôi mắt vô tình nhìn chăm chú Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh cảm giác xương cốt bả vai sẽ nhanh chóng bị Sở Phi Dương bóp nát, một tia khí lực cũng ngưng tụ không nổi, hơi thở khó nhọc. Lúc này nghe thấy tiếng hét lo lắng của Sở Vân Phi, trong lòng tức giận, quay đầu cảm tức nói: “Người muốn chết thì chết xa một chút, không cần chết trong tay hân!”

Sở Vân Phi chua xót, đây là Quân Thư Ảnh cho cậu hiểu rõ ràng, cứu cậu không phải vì cậu, mà là vì Sở Phi Dương, vì không muốn tay của Sở Phi Dương nhiễm máu của người vô tội, vì không muốn Sở Phi Dương sau khi tỉnh lại cảm thấy hối hận. Quân Thư Ảnh cho tới bây giờ vẫn vô tình như vậy, so với việc đuổi theo y, vì y mà chết còn khiến y khó chịu hơn.

“Đệ phải cứu huynh, Quân đại ca.” Sở Vân Phi từ trên mặt đất chậm rãi đứng lên, có lẽ lưỡi kiếm vô tình còn sắc bén hơn bất kì thứ gì, sau khi bị

nó làm thương tổn sẽ không còn loại đau đớn nào khiến bản thân phải sợ hãi, tâm đã chết lặng, ngay cả sự run rẩy khi đứng trước Sở Phi Dương cũng tan thành mây khói.

Đối diện với Sở Phi Dương, rõ ràng thân hình vẫn như cũ. Nhưng khuôn mặt phía đối diện tràn đầy trào phúng cùng miệt thị, cặp mắt so với bầu trời đêm còn đen hơn, Sở Vân Phi có ảo giác, Sở Phi Dương còn mạnh mẽ cao lớn hơn trước đây. Hắn chỉ cần dùng một tay để giữ Quân Thư Ảnh, nhưng cũng khiến cho Quân Thư Ảnh vô lực mà xụi lơ trong lòng hắn, dựa vào lồng ngực hắn mới đứng vững được, sắc mặt tái nhợt, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chỉ trong chốc lát tóc mai đã ướt đầm, nhất định là đau đớn vô cùng.

“Quân đại ca, Sở đại ca sẽ thương tổn huynh. Hắn căn bản không còn là Sở đại ca nữa.” Sở Vân Phi thấp giọng nói, giống như nói cho chính mình nghe, cậu chậm rãi rút kiếm khỏi vỏ, tiến lên ba bước, đứng vững.

Quân Thư Ảnh vốn đã đau đến không thể xuất sử nội lực, tất nhiên không thể nghe được mấy lời lăm nhăm của Sở Vân Phi. Nhưng Sở Phi Dương lại nghe rất rõ ràng. Hắn nhìn về phía Phình Đình đang nhìn hắn đầy ưu thương, lại quay đầu nhìn Sở Vân Phi đang muốn từ trong tay hắn “Cứu” ra Quân Thư Ảnh, khuôn mặt vẫn không chút thay đổi, khoé miệng chậm rãi nhếch lên, nở một nụ cười khinh bỉ.

Tay trái hắn đang nắm Quân Thư Ảnh dụng lực, đem Quân Thư Ảnh dựa vào bên ngực phải, tay phải cứng rắn như thiết chặn trước ngực Quân Thư Ảnh, chặt chẽ giam cầm y.

Cánh tay mạnh mẽ vắt trước ngực khiến Quân Thư Ảnh có chút bức mình, đau đớn nơi bả vai vẫn chưa giảm bớt, lúc này đã tê dại. Y cũng không còn sức lực ngăn cản hành động của Sở Phi Dương, chỉ là cảm giác được khí tức của Sở Phi Dương lúc này rất yên ổn, cũng không có sát ý.

Sở Phi Dương trước ánh mắt trừng lớn của Sở Vân Phi, hấn lại cúi đầu đến bên cổ Quân Thư Ảnh, vươn đầu lưỡi chậm rãi liếm dọc theo đường cong duyên dáng, thẳng một đường mà lên, mãi cho đến phía sau lỗ tai trắng ngần, mới thu hồi đầu lưỡi dâm mỹ, liếm liếm môi mình, nhếch miệng, lộ ra răng nanh trắng bóng. Đôi mắt đen như mực của hắn vẫn chăm chú nhìn Sở Vân Phi, đầy ác ý mà hưởng thụ biểu tình vận vẹo của Sở Vân Phi.

Sở Vân Phi biết hắn đang biểu thị công khai quyền sở hữu đối với Quân Thư Ảnh với mình. Sở Vân Phi trừng lớn hai mắt, nhưng không sao chuyển dịch được tầm nhìn, cậu thấy được trong đôi mắt coi mình như kẻ thù kia đối với người trong ngực đầy dục vọng độc chiếm.

Cậu hiểu, Sở Vân Phi nuốt một ngụm nước miếng, nhưng trong cổ họng chỉ thấy chua xót. Thì ra là thế, bởi vì vừa nãy trong mắt Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh và cậu cùng một trận tuyến, cho nên mới đối với cậu bộc phát ra sát ý mãnh liệt như vậy sao?

Cậu nhìn về phía Sở Phi Dương vẫn đang ôm chặt Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh vẫn nhắm hai mắt, bởi vì bị Sở Phi Dương bá đạo siết chặt lấy mà thở dốc, nhưng đối với việc bị đối đãi như vậy căn bản không thèm để ý, như là... tập mãi thành quen.

Sở Phi Dương cúi đầu ngửi mùi hương trên mái tóc của Quân Thư Ảnh, ánh mắt khinh thường liếc nhìn Sở Vân Phi cùng Phình Đình, vung tay cầm thanh kiếm xuống mặt đất, ôm chặt lấy Quân Thư Ảnh phóng đi, chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng.

“Quân công tử y...” Phình Đình vội vàng chạy tới, có chút lo lắng nhìn về nơi Sở Phi Dương vừa biến mất, “Làm sao bây giờ... Sở đại ca liệu có thể giết....”

“Không cần phải nói nữa.” Sở Vân Phitra kiếm vào vỏ, nghiêm mặt trầm giọng nói, “Chúng ta trở về thôi.”

“Không cứu Quân công tử, không tìm Sở đại ca sao?” Phình Đình vội la lên.

Sở Vân Phi nở một nụ cười khổ: “Không tới phiên chúng ta đi cứu.” Nói xong liền quay bước trở về. Trên sườn núi hoang vắng, chỉ còn Phình Đình một thân hồng y bay phất phơ trong gió. Nàng yên lặng đi tới chỗ Sở Phi Dương rút kiếm, hai tay nâng lên, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Trời xanh như tấy, quang đặng không một bóng mây.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 76

Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy tiếng gió vù vù lướt qua bên tai, sau lưng là lồng ngực rộng rãi ấm áp, hơi thở ấm áp quen thuộc khiến người ta an tâm nếu không phải sức lực không biết kiềm chế nặng nhẹ kia của hắn, y thực sự sẽ nghĩ rằng Sở Phi Dương đã trở lại.

Sở Phi Dương ở nửa đường lấy mũi chân điểm vào nhánh cây mượn lực, dọc đường đi vẫn phiêu nhiên bay giữa không trung tiến về phía trước, trong lòng ôm Quân Thư Ảnh, đi lâu như vậy cũng không thấy mệt mỏi.

Đây dĩ nhiên không chỉ là võ công thôi a, Quân Thư Ảnh sờ sờ cánh tay ôm ngang thân mình của Sở Phi Dương, ấm áp khô ráo mà thoáng có xúc cảm thô ráp như trước. Nếu lấy thân thể phạm nhân, lại có được lực lượng khôn cùng, có thể cưỡi gió mà đi, có thể trường sinh bất lão, chỉ sợ bất luận kẻ nào, bất luận sinh mệnh nào trong mắt hắn, đều chỉ bé nhỏ không đáng nhắc đến.

Sở Phi Dương hắn, rốt cuộc là quên đi hết thảy? Hay là căn bản cái gì cũng nhớ rõ, nhớ rõ bọn họ từng quen biết tương giao, nhớ rõ hắn đối mình từng tha thiết quan ái, nhớ rõ tất cả chi tiết ôn nhu khi hai người ở chung, hay chỉ là không hề để ý mà thôi?

Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy hô hấp căng cứng, trong lòng hơi suy nghĩ một chút lại khiến tâm y đau nhói. Sở Phi Dương nhớ rõ y, nhưng lại không còn để ý đến y... Quân Thư Ảnh cắn chặt hàm răng, chuyện này.... quả thực vớ vẩn, vớ vẩn hết sức, y tuyệt không tin, cũng tuyệt không cho phép!

Quân Thư Ảnh cầm lấy ngón tay Sở Phi Dương không tự giác mà dùng sức, móng tay trơn bóng được cắt tỉa cẩn thận cơ hồ bầu sâu vào da thịt Sở

Phi Dương.

Sở Phi Dương cúi đầu nhìn thoáng qua, nhíu nhíu đầu lông mày, tay kia nắm lấy ngón tay bấm tay hần, dùng ánh mắt đe dọa y thành thật thả ra, đừng có tác loạn.

Quân Thư Ảnh nhìn thấy ánh mắt có thể nói là ngu ngốc kia, muốn ói ra máu, chỉ có thể quay mặt nhìn ra phía ngoài, không nhìn mặt Sở Phi Dương nữa.

Sở Phi Dương nhìn thấy Quân Thư Ảnh quay đầu mái tóc dài tung bay bốn phía, mềm mượt lại sạch sẽ, có thể nói là mỹ cảnh, âm thầm vừa lòng, nâng tay sờ sờ.

Sở Phi Dương mang Quân Thư Ảnh bay đến một chỗ khác trên tiểu đảo – một vách đá dựng đứng ngay cạnh bờ biển thì dừng lại, sau đó đi đến vách đá. Quân Thư Ảnh đang nghi hoặc không biết hần mang mình đến nơi này làm gì, đột nhiên lại bị Sở Phi Dương tóm lấy, sau đó nhảy thẳng xuống.

Quân Thư Ảnh tập võ trên dưới hai mươi năm, lần này thiếu chút khiến y cả kinh kêu thành tiếng. Phía dưới chính là kinh đào phách ngàn, loạn thạch lởm chởm, chưa chuẩn bị liệu mình đã nhảy căn bản chỉ có một con đường chết! Chẳng qua là tu vi nhiều năm không cho phép y làm ra hành động mất mặt như thế, chỉ cắn chặt môi, dưới tốc độ rơi kinh hồn, làn da bị gió táp vào đau rát, khuôn mặt trắng bệch lạng lẽ nắm chặt cánh tay Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương sử ra toàn bộ nội lực, dù là hai người lao thẳng xuống biển rộng sóng cả dập dềnh, hưng phấn khó hiểu lao tới tử địa.

Không qua bao lâu, tốc độ rơi xuống đột nhiên ngừng, tiếng sóng xô bờ như con dã thú gầm rú phát ra âm thanh cuồng nộ đến cực điểm, gió biển mang theo hơi nước mãnh liệt khiến người ta không mở mắt nổi.

Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, trước mắt tối sầm, dưới chân vừa nặng, đúng là đã đứng trên mặt đất.

Sở Phi Dương buông hai tay ôm Quân Thư Ảnh ra, Quân Thư Ảnh lao đảo một chút mới đứng vững, mạnh quay đầu lại nhìn về phía Sở Phi Dương, trong lòng đã không còn chỉ là hờn giận.

Nơi này là một sơn động, bên ngoài ngọn sóng cũng như sắc trời một màu mờ mịt, còn có tiếng sóng to gió lớn âm vang không ngừng. Sở Phi Dương tựa vào cửa động, nhàn nhạt khoanh tay, cổ áo hơi rộng mở lộ ra lồng ngực tinh trắng, tư thái thanh thoi tiêu sái không nói nên lời, Quân Thư Ảnh lùi lại hai bước, chỉ cảm thấy so sánh với nhau, mình thật sự là chật vật không chịu nổi.

Sở Phi Dương dùng đôi mắt như đêm tối nhìn y, ánh mắt xa lạ, nhưng lại nóng bỏng đến kì lạ. hăn đột nhiên nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng bóng.

Quân Thư Ảnh lúc này mới chú ý tới, trong khuỷu tay Sở Phi Dương ôm một dây thanh đăng, trong lòng liền hiểu ra, Sở Phi Dương là dựa vào cái dây kia đem hai người rơi thẳng xuống động trong vách đá này.

Quân Thư Ảnh nhẹ nhõm thở ra một hơi, nếu như thế, vậy sẽ có biện pháp để đi lên...

Sở Phi Dương thấy Quân Thư Ảnh sau khi nhìn thấy sợi dây hăn cầm bộ dáng liền an tâm, ý cười càng thêm sâu sắc, tay trái nhắc lấy dây đăng, hướng Quân Thư Ảnh lắc lắc, trong ánh mắt nghi hoặc của Quân Thư Ảnh, duỗi tay trái ra ngoài động, hạ xuống phía dưới, nhẹ nhàng buông lỏng tay...

Quân Thư Ảnh trừng lớn hai mắt, vài bước đã chạy đến rìa động, nhìn thử xuống dưới. Gió biển mãnh liệt đập vào mặt, mùi muối biển bá đạo xông thẳng vào mũi, dây thanh đăng cứu mạng kia đã sớm không còn thấy

bóng dáng. Y quay đầu lại nhìn về phía Sở Phi Dương, ngón tay run rẩy chỉ vào hắn: “Người....người điên rồi sao?!”

Sở Phi Dương không hề gì cười cười, tiến lên hai bước vào trong động, ngồi trên một khối đá, vươn một bàn tay về phía Quân Thư Ảnh.

“Lại đây.” Thanh âm trầm thấp, lại tựa hồ so với trước đây càng thêm thâm thúy.

Quân Thư Ảnh nghe tiếng, ngay cả tâm tư lo lắng xem đi lên như thế nào cũng đều thu về, cực kì kinh ngạc mà nhìn hắn: “Người....người có thể nói?!”

Việc này cũng không thể trách y xem Sở Phi Dương như tên ngu ngốc, đều là bởi vì lúc Nguyên Tình và Sở Phi Dương tâm tính đại biến kia đều là một bộ muốn cười không cười bộ dáng quý dị không thông, Quân Thư Ảnh nguyên tưởng rằng bọn họ ngay cả tiếng cười cũng sẽ không phát ra, trực tiếp thoái hoá thành trạng thái thú vật nguyên sinh. Quân Thư Ảnh đã quên Nguyên Tình khi đó còn biết dùng thủ đoạn lừa giỡn lừa gạt sư tỷ để đạt được mục đích, hoặc là y căn bản không chú ý đến chuyện của người khác.

Sở Phi Dương thu hồi tay lại, nhếch lên khoé môi, lấy một loại ánh mắt kì lạ nhìn y.

“Quân Thư Ảnh.” Hắn gọi.

Quân Thư Ảnh ngay cả sức lực để kinh ngạc cũng không có. Quân....Thư Ảnh, hắn đã bao lâu chưa gọi mình như vậy?! Trước đây khi từ trong miệng hắn thốt ra ba chữ này, mặc dù kêu cả tên họ, lại bởi vì giọng nói đầy ấp ái ý không hề che lấp, mà không có chút cảm giác xa lạ nào.

Vậy một tiếng này của hắn thì tính là gì đây? Không mặn không nhạt, khiến y không nghe ra một tia ấm áp.

Trong miệng Quân Thư Ảnh tràn đầy chua xót: “Người nhớ rõ ta?”
Nhưng người lại không để ý đến ta...

Sở Phi Dương lại lắc đầu: “Ta không nhớ rõ. Ta biết.” Hắn đứng lên đi đến bên cạnh Quân Thư Ảnh, cường thế uy bức lại khiến Quân Thư Ảnh không tự chủ được mà lui về phía sau từng bước, lúc nhìn thấy Sở Phi Dương tiến gần cầm lấy tay y, Quân Thư Ảnh mới ý thức được mình thế nhưng lại sợ hãi lui bước.

Chỉ vì khí tức quanh thân hắn lúc này quá mức cường đại, quá mức vô tình. Những con thú trong rừng khi thấy vua của bách thú, cũng chỉ như thế này thôi đi...

Sở Phi Dương kéo Quân Thư Ảnh đến trước mặt, một tay nắm lấy cầm y, để y đối diện với mình. Hắn chăm chú ngắm nhìn ánh mắt hàm chứa quật cường bi thương kia, một lát sau mới nói: “Chuyện cũ trước kia với ta chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, nhớ rõ cũng chỉ tăng thêm một tầng trói buộc. Hiện giờ trong thiên địa ta chính là thần! Không chết không già, không thể nằm trong tay sinh, nhưng lại nằm trong tay tử.”

“Người muốn thế nào?” Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy cảm bị niết sinh đau, y giật giật môi, nhẹ giọng nói.

“Tình cảm chốn phàm trần chỉ có thể tăng thêm phức tạp, ta không cần. Nhưng mà người...” Sở Phi Dương nheo nheo lại hai mắt, để mắt sát vào Quân Thư Ảnh “Chúng quy người lại có thể khơi mào lửa giận của ta...ta nhìn thấy người cả người liền khô nóng, chân khí xung đột không chỗ khai thông. Việc này quả thật vô cùng không ổn....”

Quân Thư Ảnh nghe hắn nói vậy, hai mắt dần dần tròn lên, trong mắt tràn đầy quang mang ướn át, tựa hồ chớp động một tia hy vọng, một tia vui sướng, chuyên chú nhìn hắn, hàng lông mi vừa dày lại dài chớp hai cái. Sở Phi Dương chỉ cảm thấy hai phiến lông mi kia giống như quạt quạt vào

chính trái tim mình, khiến hần tâm dương khó nhin, một thân luống cuống lại đâm chồi, quả thực không thể ức chế.

“Chính là bộ dáng này của người!” Tay Sở Phi Dương không tự giác được dùng lực mạnh, khiến Quân Thư Ảnh đau đến nhúu mày. Hần nhìn thấy hàng mi khé nhúu kia, chỉ cảm thấy tâm tình khó giải trong lòng càng thêm cuồng vọng tàn phá.

Sở Phi Dương mạnh mẽ buông tay, hai mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Quân Thư Ảnh: “Trước khi ta biết rõ cảm giác khô hanh này rốt cuộc là vì sao, người phải hảo hảo mà đứng ở đây!”

“Người muốn đi đâu?” Quân Thư Ảnh lên tiếng gọi Sở Phi Dương lúc này đã xoay người muốn đi ra ngoài.

Sở Phi Dương ngừng một chút mới lạnh lùng nói: “Người không cần biết.”

Quân Thư Ảnh đương nhiên biết. Tô Kỳ Tranh nói, dưới sự kiểm soát của nội lực, dục vọng lạm sát của người khó có thể khống chế, vậy Sở Phi Dương tất nhiên là muốn đi giết người. Lần này đã không có y ngăn cản, y không tin đám người Sở Vân Phi có thể thoát được sát thủ của Sở Phi Dương.

Quân Thư Ảnh thở dài một tiếng nói: “Phi Dương, người muốn biết cảm giác khi đối diện với ta vì sao tồn tại, ta có thể nói cho người.”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 77

Sở Phi Dương nhíu nhíu đôi lông mày tuần tú, nhìn về phía Quân Thư Ảnh, chờ y mở miệng.

Quân Thư Ảnh nhìn thấy biểu tình quen thuộc kia của hắn, trong lòng không khỏi dâng lên chua xót.

“Bởi vì....” Quân Thư Ảnh vừa mở miệng đã không biết phải giải thích như thế nào. Hai người ân oán dây dưa bảy năm trời, cho đến lúc cùng sinh cùng tử không rời nhau nửa bước, nếu muốn kể tường tận e rằng một ngày một đêm không thể hết được, nhưng có khi chỉ cần đôi ba câu là xong.

Chỉ sợ bây giờ Sở Phi Dương không có kiên nhẫn nghe y nói, sau lại... Quân Thư Ảnh thật vất vả để thốt nên lời.

Trong mối quan hệ của hai người, ái ngôn ái ngữ từ trước tới nay đều là sở trường của Sở Phi Dương. Quân Thư Ảnh sớm đã nghe đến nhàm, thậm chí đã coi đó là đương nhiên. Không ngờ khi chính y muốn mở miệng, lại giật mình phát giác ra, một lời yêu thương nặng đến nhường nào.

Mà những lời tâm huyết tựa như nghìn cân kia, Sở Phi Dương ngày ngày không chút keo kiệt đều chấp hai tay dâng lên trước mặt y, nhẹ nhàng như thế, như mặt trời ấm áp trong mùa đông, bao phủ toàn bộ tinh thần cùng thể xác của y.

Quân Thư Ảnh cắn cắn môi, mới nói: “Bởi vì ta là của người.... của người...”

“Người là của ta?!” Sở Phi Dương cười cũng như không lặp lại một lần.

Quân Thư Ảnh khó chịu trừng mắt liếc hắt một cái, đáp: “Người cùng ta là – làm bạn cả đời.”

Sở Phi Dương ngẩng mặt, sờ sờ cằm, lại nhìn về phía Quân Thư Ảnh, đôi mắt thâm thúy so với lúc trước còn tinh ranh hơn vài phần cao thấp đánh giá: “Người là đệ đệ của ta? Huynh trưởng? Cũng không giống. Cho dù người có quan hệ gì với ta, cũng không còn ý nghĩa nữa.”

“Không phải!” Quân Thư Ảnh có chút tức giận, thấy thái độ hết thảy đều không sao cả của hắn càng khiến y thêm oán hận.

Sở Phi Dương nhìn khuôn mặt vì giận dữ mà tái nhợt đi của Quân Thư Ảnh, khinh thường hừ một tiếng: “Người nếu không đưa ra được lý do đủ để thuyết phục ta, không giải thích được nội tâm xao động của ta, ta liền giết người.”

Từ “giết” trong miệng Sở Phi Dương vừa thoát ra, thân hình Quân Thư Ảnh nhoáng lên một cái, tựa hồ phải chịu đả kích rất lớn. Sở Phi Dương nhìn y, chỉ cảm thấy trong cặp mắt tròn tròn cũng đang nhìn hắn kia, dần dần ngập tràn sự đau lòng cùng ủy khuất.

Chẳng qua chỉ là một câu nói mà thôi, sao lại đến mức này?! Sở Phi Dương đối diện với ánh mắt ảm đạm bi thương của y, cảm giác khó hiểu trong lòng càng dày đặc thêm, hắn không kiên nhẫn hít thở thật sâu, rồi đi hai bước, rút cuộc bức bối mà đưa tay đánh vào vách động, chấn động lan ra khiến đá vụn từ trên đỉnh rơi xuống. Quân Thư Ảnh cũng không né tránh, vẫn đứng yên nhìn hắn, mấy viên đá nện trên vai y, sau đó lăn đến dưới chân Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương cúi đầu nhìn hòn đá nhỏ vài lần, trong lòng vốn mất bình tĩnh bỗng nhiên lửa giận dấy lên hừng hực, tựa hồ những cục đá kia mang theo bao nhiêu tội lỗi không thể tha thứ. Hắn nâng một cánh tay rồi vung lên thật mạnh, một cỗ cường lực như gió biển đem toàn bộ đất đá chướng

mắt kia hắt văng ra bên ngoài sơn động, thạch tử giống như được giải thoát, phiêu diêu rơi xuống mặt biển mờ mịt.

Quân Thư Ảnh hạ tầm mắt nhìn mặt đất trước chân Sở Phi Dương bị thổi bay sạch sẽ, chốc lát sau rốt cục thu hồi thần sắc đau thương, sau đó nhìn thẳng vào Sở Phi Dương, nói: “Người có xao động.... với ta, là vì người với thân thể ta – có dục vọng.” Quân Thư Ảnh khẽ giang hai tay ra, tư thái giống như đang phơi bày thân thể của chính mình, nhìn về phía Sở Phi Dương.

Ánh mắt Sở Phi Dương lướt qua rất nhanh trên thân hình thon dài của y, đối diện với đôi mắt của Quân Thư Ảnh, mới cười nói: “Người là nữ nhân?”

“Người nói sao?!” Hai mắt Quân Thư Ảnh đã muốn bốc hỏa, không tự giác siết chặt tay. Như thế nào lại thấy Sở Phi Dương đáng đánh đến vậy?!

“Không giống, không giống.” Sở Phi Dương dựa người vào trên vách động, khoanh tay, nâng cằm đánh giá Quân Thư Ảnh trước mặt, “Ta vì sao phải đối với thân thể người sản sinh dục vọng?”

“Ta làm sao biết được?!” Quân Thư Ảnh trông cái bộ dáng chẳng hề để ý của hắn, rốt cục không thể nhịn được nữa gầm nhẹ lên. Lúc trước là Sở Phi Dương dùng hết mọi thủ đoạn, bức bách lợi dụng y, khiến cho y cam tâm đi theo. Hiện giờ hắn còn dám mở mồm hỏi y?! Y thật ra từ lâu đã muốn hỏi Sở Phi Dương, mỹ nhân trong thiên hạ nhiều như vậy, vì sao hắn luôn bị ối với duy nhất mình y?!

Sở Phi Dương trên mặt không ngờ mang theo ý cười nhẹ nhàng, hàm chứa quỷ dị cùng thỏa mãn, lại nói: “Nói như vậy, người là thê tử của ta?”

Quân Thư Ảnh vốn không thích cách nói của hắn, không muốn đáp lại, nhưng cũng không thể không đối diện với Sở Phi Dương, y đành cắn chặt hàm răng không lên tiếng.

Sở Phi Dương tự nhiên hiểu được ý tứ trong đó, hắn gật gật đầu, giống như lẩm bẩm: “Thì ra người là thê tử của ta. Trước kia ta cứ nhiên lại thú một nam nhân làm thê tử, hành động kinh hãi thế tục đó so với ta bây giờ quả không kém.” Trong lời nói có chút tự đắc.

“Người nói đủ chưa?!” Quân Thư Ảnh cả giận mắng, “Người hiện tại đã hiểu rõ rồi chứ! Sở Phi Dương, người, nếu bây giờ còn muốn giết ta, ta không còn gì để nói.”

Sở Phi Dương đáp: “Không, như thế nào được. Ta cho tới bây giờ không hề muốn giết người. Ta nhìn thấy nước mắt của người, thì nơi này đau đớn như muốn nứt ra.” Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh, lấy tay chỉ chỉ vị trí trái tim chính mình, thái độ bình thản, không có sự thân thiết, không hề tán tỉnh, cứ như vậy đem lời tâm tình nói ra.

“.....” Quân Thư Ảnh nhất thời cũng không biết phải trả lời như thế nào, vẫn chăm chú nhìn thẳng vào cặp mắt thâm thúy xa lạ kia, rồi như thấy được quang mang quen thuộc thuở nào.

Sở Phi Dương nghĩ nghĩ, tiếc nuối thở dài: “Không hoàn hảo ở chỗ, nam nhân không thể sinh con.”

Quân Thư Ảnh biết Sở Phi Dương từ trước tới nay thích tiểu hài tử, chỉ là hắn chưa từng đề cập đến mà thôi, tựa hồ sợ làm cho Quân Thư Ảnh hiểu lầm. Nhưng hai người tương giao tám năm, Quân Thư Ảnh không thể không nhìn ra tâm tư đó của hắn. Không ngờ Sở Phi Dương lúc này lại thẳng thắn nói ra sở thích của mình.

“Ai nói không thể?!” Quân Thư Ảnh cắn chặt răng, phản bác, “Trong nhà chúng ta trên dưới có hai nhi tử. Tên của bọn nó là Sở Kỳ cùng Sở Lâm, đều là do đích thân người đặt. Phi Dương, người có gia có tử, chẳng lẽ phải vứt bỏ hết thảy, để thực hiện mộng đẹp mọc cánh thành tiên?! Đi làm sát những người vô tội?! Người nếu còn nhớ rõ nửa phần, người cũng biết, cho

dù người giết sạch người trong thiên hạ, ta cũng không động dung. Nhưng, nếu người làm như vậy, người cũng sẽ không còn là Sở Phi Dương nữa! Ta tuyệt đối không để điều đó xảy ra! Tuyệt không cho phép người tự tay giết chết hân!” Quân Thư Ảnh nói xong lời cuối cùng, thanh âm đã muốn khàn khàn, vẻ mặt dữ tợn nhìn nam nhân trước mắt.

Sở Phi Dương trừng lớn hai mắt, xuất thần nhìn khuôn mặt tuấn mã của Quân Thư Ảnh một lúc lâu, bước tới, tiến lên nắm lấy hai vai Quân Thư Ảnh: “ Người... sinh hài tử cho ta?! Sở Kỳ, Sở Lân, nhi tử của chúng ta?!”

Chẳng rõ vì sao, giờ khắc này, chuyện này có thể xoa dịu một cách thần kỳ cơn tà hỏa cùng nóng nảy trong lòng hân, chỉ để lại một mảnh ấm áp, một mảnh an bình.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 78

Trong sơn động cháy lên một đồng lửa không lớn cũng không nhỏ, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng lách tách thật khe khẽ, bên ngoài tiếng sóng biển ào ạt xô vào vách đá, khiến cho động bích dưới chân cũng ần ần rung động.

Sở Phi Dương ngồi ở động khẩu, Quân Thư Ảnh thì ngồi trước đồng lửa. Trầm mặc như vậy đã giằng co rất lâu, lâu đến mức Quân Thư Ảnh rốt cuộc không thể nhẫn nại được.

“Người đã biết toàn bộ, hiện tại rốt cuộc muốn thế nào?” Quân Thư Ảnh mở miệng nói.

Tầm mắt Sở Phi Dương chuyển về phía y, khuôn mặt nghiêng nghiêng tuấn mỹ đến ngây người, hấn dùng ánh mắt mà Quân Thư Ảnh đã quen thuộc nhiều năm nhưng tựa hồ càng thêm thâm thúy nhìn y, giống như nghiêng ngả nhưng lại khiến Quân Thư Ảnh tự dừng sinh ra chút cảm giác mất tự nhiên.

“ánh mắt ta ngày trước vẫn là rất tốt.” Sở Phi Dương đột nhiên nhướn mi cười nói, đứng dậy đi đến trước người Quân Thư Ảnh, từ trên cao nhìn xuống y.

“Người làm gì?!” Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy tóc gáy mình dựng thẳng, bản năng bắt đầu cảnh giác, thân thể ngửa về sau, muốn lui lại.

Sở Phi Dương trước một bước ngăn cản đường lui của y, vươn hai ngón tay nhẹ nhàng nắm lấy cằm Quân Thư Ảnh, ngả ngớn vuốt ve một lát, vẻ mặt hứng thú nói: “Quả thực là giai nhân. Ta sẽ cho phép người về sau đi theo ta, phụng dưỡng ta, người có vui không?” (vui cái đầu anh!)

Quân Thư Ảnh giống như thấy quỷ mà nhìn Sở Phi Dương, giận tái đi, một mặt màu đỏ hiện lên ở cằm cổ và hai má, giương mắt trừng hăn nửa ngày, mới mở miệng: “Người.....” sau tiếng đó, không nói tiếp câu sau.

Dừng nửa ngày, rốt cục thì bất đắc dĩ thở dài một hơi, đẩy bàn tay đặt trên cằm ra, cúi đầu, vể mặt u sầu.

Sở Phi Dương ngồi xuống kề bên Quân Thư Ảnh, nâng tay ném một cây củi vào đồng lửa, dùng bả vai đẩy đẩy Quân Thư Ảnh, quay đầu nhìn y cười: “Người làm cái biểu biểu tình gì vậy? Không phải người yêu ta sao? Ta cho phép người làm bạn với ta, sao người lại rầu rĩ không vui? Chỉ cần người gạt đầu một cái ta sẽ lập tức mang người rời khỏi sơn động này, rời khỏi hoang đảo này, tìm một địa phương náo nhiệt, hảo hảo chơi đùa một phen.”

“Người muốn chơi đùa thế nào?” Quân Thư Ảnh khẽ cau mày nhìn hăn.

Sở Phi Dương liếm liếm môi, đôi mắt lúc này phóng ra tinh lực quang mang, tựa hồ đang suy nghĩ đến chuyện gì cực kì vui vẻ: “Đương nhiên là....tùy tâm sở dục, nằm trong tay sinh tử, tận tình....”

Quân Thư Ảnh nhìn thấy trên mặt hăn toát ra dục vọng muốn giết người, trên khuôn mặt tuần mi thậm chí tràn ngập, tràn ngập vội vã, ngay cả khoé miệng hăn lộ ra tia mỉm cười ở trong mắt Quân Thư Ảnh cũng trở nên vẩn vơ.

Quân Thư Ảnh chỉ đột nhiên cảm thấy ngực một trận bức mình, nhắc chân đá qua: “Không cho phép người cười như vậy!”

Sở Phi Dương một tay bắt lấy mắt cá chân của y, sắc mặt trầm xuống: “Người làm gì?! Thư Ảnh, người không được thị sủng mà kiêu!”

“Cút cái thị sủng mà kiêu của người đi.” Quân Thư Ảnh một cái xoay người nhanh nhẹn, tay áo tung bay liền đã đứng trước mặt Sở Phi Dương

hơn ba bước, khuôn mặt đỏ đỏ lên cả giận nói: “Sở Phi Dương người nếu vẫn là Sở Phi Dương, liền lập tức tỉnh lại cho ta! Người như vậy tính là cái gì! Tính cái gì? Người tự nhìn chính mình xem, điên điên khùng khùng, người không ra người quỷ không ra quỷ! Người cho người là ai?! Người là Sở Phi Dương a, là thiên hạ chí nhân chí nghĩa chí trung trí thiện Sở Phi Dương a!”

Sở Phi Dương nhìn vẻ mặt tiêu điều bi thương của Quân Thư Ảnh, hừ lạnh một tiếng, đứng dậy: “Như thế nào? Hoá ra người yêu ta như vậy sao? Cái loại người nhu nhược đó thì có cái gì tốt?! Cái gì mà chí nhân chí nghĩa chí trung chí thiện, cũng chỉ là lớp nguy trang của kẻ yếu kém mà thôi. Ta của hiện giờ mới là chân chính tỉnh táo! Người có hiểu cảm giác nắm giữ được sức mạnh vô thượng không?” Sở Phi Dương nói xong, đi đến phía trước Quân Thư Ảnh, nâng một bàn tay nhẹ nhàng chế trụ phản kích của Quân Thư Ảnh, ôm trọn y từ phía sau, dán lên cái lỗ tai của Quân Thư Ảnh, cười nhẹ nói: “Ân?! Người hiểu sao? Trần vật thế gian này, không có thứ gì mà người không lấy được. Tất cả đều dễ như trở bàn tay, cũng đều có thể tùy tay vứt bỏ! Thế nhân chính là bởi vì cầu không được, mới có thể quý trọng, nếu hết thấy đều có thể tới dễ dàng, còn có cái gì tất yếu mà cần cần thận như tấm băng mỏng? Còn có cái gì cố gắng nguy trang thành giả nhân giả nghĩa —”

“Người câm mồm!” Quân Thư Ảnh vùng vẫy nổi giận nói: “Sở Phi Dương mới không phải giả nhân giả nghĩa! Hắn là người thiên hạ đệ nhất chính trực chính nghĩa! Nói cái gì mà thế gian vạn vật dễ như trở bàn tay, tất cả đều là hồ ngôn loạn ngữ! Cho dù người là thần minh trên ba mươi sáu tầng trời, người cũng sẽ có thứ không cầu được! Người mới là tẩu hoả nhập ma đến phát rồ!”

Sở Phi Dương nghe xong cúi đầu cười, hắn dùng tay kia nắm vòng lấy eo Quân Thư Ảnh, ngăn cản không cho Quân Thư Ảnh giãy dụa, giống như ái nhân cực kì thân mật dính sát vào người y, nghe tiếng thở hổn hển trong

lồng ngực y, khẽ cười nói: “Cho nên, người đã bị tên thiên hạ đệ nhất chính trực lừa khiến cho cam tâm tình nguyện uỷ thân cho hã? Thậm chí vì hã, không màng bản thân xông vào chỗ nguy hiểm, ngay cả chuyện thân là nam tử khó làm nhất, người cũng đều nguyện ý vì hã làm.....”

Quân Thư Ảnh đối với lời nói của hã có chút không lọt tai, biết rõ tại nam nhân cường đại đến nghịch thiên này có dây dưa cũng vô dụng, lại không cam lòng bị hã giam cầm trong ngực như thế mang theo chút hơn thua không ngừng phản kích chống cự.

Sở Phi Dương đột nhiên một phen ngăn chặn tất cả phản kháng của y, thanh âm cười nhẹ đã có chút âm trầm, hã dùng song trường cứng rắn như thiết chặt chẽ khoá trụ Quân Thư Ảnh, ghé vào lỗ tai y nói: “Thư Ảnh, nghe lời đừng tiếp tục chống đối. Vì sao người vẫn không thấy rõ? Ta chính là Sở đại hiệp của người, Sở đại hiệp của người — chính là ta. Người người yêu chính là ta, người người muốn làm bạn cả đời cũng là ta, phụ thân của Kỳ Lân là ta, người hao hết thiên tân vạn khổ để tìm kiếm, cũng chỉ có ta. Ta hiện giờ đang đứng ở trước mặt người, vì sao người không dùng trái tim cảm thụ một chút, nhìn xem ta có phải là Sở Phi Dương của người hay không. Thân thể của người....” Thanh âm Sở Phi Dương đột nhiên thấp xuống: “Thân thể của người, nhất định là từ lâu đã quen thuộc ta. Nếu người đã không muốn dùng tâm cảm thụ, vậy hãy dùng thân thể của người....hào hào mà cảm thụ ta....” Sở Phi Dương nói xong, tựa như bị mê hoặc, hạ mí mắt nhìn nước da trắng nõn trên cổ Quân Thư Ảnh, đặt đôi môi ấn lên làn da lộ ra nơi cần cổ.

Cảm nhận được xúc cảm nóng bỏng kia, giống như quen thuộc rồi lại giống như xa lạ vô cùng, thân thể Quân Thư Ảnh cứng ngắc lại.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 79

“Người.....Buông.....” Quân Thư Ảnh mạnh mẽ giãy dụa, nghĩ muốn thoát khỏi lồng ngực quá mức ấm áp, qua mức quen thuộc kia, nhưng lại bị Sở Phi Dương một tay nắm lấy bả vai, ghé vào lỗ tai y thối nhẹ, thấp giọng nói: “Thư Ảnh, là ta a.....Ta là Sở đại hiệp của người.....Đừng cử động, ngoan nào.....”

Thanh âm hết mực ôn nhu làm cho trái tim Quân Thư Ảnh phút chốc như đập lạc nhịp: “Phi Dương.....?”

Tiếng cười trầm thấp vang lên bên tai khiến y run rẩy, Quân Thư Ảnh cầm chặt lấy cánh tay Sở Phi Dương.

“Người đang khẩn trương cái gì, ân?” Sở Phi Dương một hơi ngậm lấy vành tai mềm mại của Quân Thư Ảnh, đầu lưỡi men theo hình dạng lỗ tai, rồi khe khẽ dò xét bên trong.

Quân Thư Ảnh nhắm lại hai mắt, thân thể run nhè nhẹ bị nam nhân phía sau ôm vào trong ngực nhẹ nhàng mà khiêu khích. Hết thảy mọi thứ đều rất đổi quen thuộc, hơi thở vờn quanh y, hai tay ôm ấp y, đây là Sở Phi Dương, đây là Sở Phi Dương làm bạn với y đã lâu, cho dù nhắm hai mắt lại vẫn có thể hình dung ra giọng nói, dáng điệu và nụ cười của hắn, nụ cười ôn nhu của hắn, nụ cười sang sảng, nụ cười bồn chột, nụ cười bất đắc dĩ.....Sở Phi Dương đã khắc một ấn ký thật sâu trong lòng y, ngay cả một nếp nhăn nhỏ nhoi bên khóe miệng khi hắn cười cũng hiện lên rõ ràng trước mắt.

Sở Phi Dương cũng khẽ nhắm lại hai mắt, say mê vùi đầu vào giữa cổ Quân Thư Ảnh cố sức mà ngửi. Chính là hương vị tươi mát như vậy, tất cả đều có thể dễ dàng khiến cho dòng máu cuồng nộ sôi trào trong hắn bình

tĩnh trở lại, giống như dã thú được trấn an, tuy rằng như cũ không kiên nhẫn động tay động chân, thế nhưng đã khống chế được bản thân, im lặng ngâm thần phục.

Sở Phi Dương vòng đến phía trước Quân Thư Ảnh, hai tay chạm vào khuôn mặt của y, xoa xoa hàng mi dài đang run rẩy, rồi giống như thành kính cúi đầu khẽ hôn lên môi y.

“Hảo hương vị.....” Sở Phi Dương lầm bầm, “Người đang khẩn trương sao? Tựa như xử nữ..... hướng ta hiến tế.....”

Quân Thư Ảnh trong đầu xẹt qua một tia sáng, y mở to hai mắt, một phen đẩy Sở Phi Dương ra, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào hắn.

“Người kẻ điên này, người căn bản vẫn chưa tỉnh táo lại!”

Sở Phi Dương trong miệng hừ một tiếng khinh thường, lấy tay lau lau vành môi, tựa tiểu phi tiểu nhìn Quân Thư Ảnh: “Người có ý tứ gì? Nhìn thấy ta hiện tại, người là đang thủ thân vì ta trước kia sao? Ta nên cảm động mới phải a, ta thế nhưng lại có được một tiểu tình nhân trung tình như vậy.....”

“Hỗn đản!” Quân Thư Ảnh giận dữ hét lên, một cước đá bay đám củi khô đang bốc cháy, hướng về phía Sở Phi Dương. Sở Phi Dương theo bản năng định ra đòn phản kích lại, hắn một khi xuất thủ sẽ khiến Quân Thư Ảnh đang muốn tấn công phải chuốc lấy thảm bại, nhưng khi bắt gặp ánh lửa hiện lên trong đôi mắt ở phía đối diện, Sở Phi Dương lại dùng lý trí bắt buộc mình thu hồi đòn công kích có thể dồn y vào chỗ chết kia, chỉ dùng tay áo đem đám củi khô đánh bay.

Từng đợt củi khô đang bốc cháy càng không ngừng bay về phía hắn, Sở Phi Dương vung tay áo, một cổ chân khí thoát ra đánh tan toàn bộ.

Quân Thư Ảnh đập nát đồng lửa xong, ánh sáng trong động lập tức trở nên u ám. Sở Phi Dương cười lạnh một tiếng, tiến về phía trước từng bước, muốn nói ta xem người còn giở được chiêu gì, đã thấy Quân Thư Ảnh căn răng xông lên. Sở Phi Dương sững sốt, khó khăn lắm mới kịp triển khai song chưởng, đón lấy kẻ đang dùng hết sức lao vào người hăn.

Va chạm thật lớn khiến cả hai người lùi mạnh ra sau, thẳng cho đến khi thân thể Sở Phi Dương nặng nề mà đụng vào vách tường sau lưng, đỉnh đầu cũng bị chút đá vụn từ trên thạch bích rơi xuống đập vào.

Sở Phi Dương thở hỗn hển phúi đi đám bụi trên mặt, cá giận nói: “Người -đủ rồi! Người làm gì vậy?! Đừng nghĩ là ta không dám ra tay đả thương người!”

“Người động thủ a.” Quân Thư Ảnh ngẩng đầu, lạnh lùng thốt lên, “ Ở đây này—“ y ngửa cao đầu lộ ra chỗ yếu hại trên cổ, trong bóng đêm càng toát ra vẻ trắng nõn mà yếu ớt.

“Thư Ảnh, người sao phải cố chấp như thế.....Ta còn là ta, mặc dù ta không còn nhớ rõ vậy có gì không giống.....Chỉ cần ta vẫn nhớ rõ cảm giác đối với người.... Ta còn nhớ rõ khát vọng đối với thân thể của người..... thế còn chưa đủ hay sao.....” Sở Phi Dương một tay chậm rãi ấn lên cần cổ quạt cường đang đuổi thẳng kia, hơi dùng sức, “Ta vì cái gì không được? Ta vì cái gì không được!”

Sở Phi Dương nói xong, điên cuồng trong mắt lại bùng nổ, hăn quay người hung hăng đem Quân Thư Ảnh đặt trên thạch bích, phần nộ nhìn thẳng vào hai mắt y: “Ta vì sao phải lãng phí lời nói với người! Người nói đối với người, ta không phải là Sở Phi Dương, ta cũng không muốn trở lại thành hăn! Người không nghĩ tới có lúc hăn sẽ giam cầm người sao? Hăn sẽ cưỡng bạo người sao?.....” Sở Phi Dương trong miệng thấp giọng lầm bầm, tay hướng xuống phía dưới, một phen xả hạ đai lưng của Quân Thư Ảnh.

“Người hồn đàn!” Quân Thư Ảnh hai mắt trợn lên, cả người dùng sức, Sở Phi Dương lại không có nửa điểm lưu tình, hai ba lần ép xuống chế trụ y, từ trên thạch bích kéo lấy một dây nhuyễn đẳng, trói chặt hai tay Quân Thư Ảnh.

“Sở Phi Dương....người buông!” Quân Thư Ảnh cả kinh kêu lên.

“Người dám theo ta nháo đến bây giờ, không phải là ý vào ta nuông chiều người, luyện tiếc thương tổn người?!” Sở Phi Dương dán vào trên người Quân Thư Ảnh, đem môi tiến đến bên tai y, tà tà cười, trong bóng đêm lộ ra răng nanh trắng sáng như dã thú, nhẹ nhàng mà khẳng căn ở bên gáy y, “Hiện tại thì sao? Người nên biết, ta sẽ nhốt người cả đời ở đây, phế đi võ công của người, bẻ gãy đôi cánh của người, cho người không cách nào thoát khỏi đây, chỉ có thể chờ ta đến lâm hạnh, người còn làm được gì? Ân?”

“Sở Phi Dương, người dám.....” Cả thân hình Quân Thư Ảnh phát run lên.

“Người sai rồi, Thư Ảnh, không cần luôn chọc ta sinh khí.” Sở Phi Dương đưa hai tay ở trên người y cuồn vọng mà vuốt ve, thân hình bị bàn tay chạm qua run lên từng trận, “Người không nên hỏi ta có dám hay không, mà nên hỏi ta có buông tha được hay không.....” Hắn nói xong liền hôn lên đôi môi đang run rẩy của Quân Thư Ảnh, không chút ôn nhu, giống như công thành đoạt đất xâm chiếm từng tấc từng tấc mềm mại trong miệng y.

Sở Phi Dương đưa tay phải, cực kì bỉ ổi theo tấm lưng thon dài thẳng tắp của Quân Thư Ảnh chậm rãi trượt xuống dưới, khẽ vuốt ve đường cong nơi eo y, sau đó tiếp tục tìm kiếm xuống phía dưới.....

Quân Thư Ảnh kêu lên một tiếng đau đớn, đôi lông mày thanh mảnh nhíu chặt lại, y hết quay mặt sang bên phải rồi lại sang bên trái nhưng vẫn

không tránh thoát được nộ hân điên cuồng của Sở Phi Dương.

Quân Thư Ảnh dần dần bị nộ hân dài kia quấy nhiễu làm cho phát bực, thần trí cũng trở lên mơ hồ, chỉ khi bên tai nghe thấy tiếng soạt soạt của y phục bị xé rách, từ sau lưng đến bắp đùi đột nhiên tiếp xúc với cảm giác mát lạnh, trong nháy mắt mới khiến y giật mình bừng tỉnh. Y mở to hai mắt, nhưng chỉ thấy Sở Phi Dương cầm một mảnh vải bị xé rách đem đến trước mắt y, vẻ mặt tà đạo mà ném nó sang một bên, một bàn tay thô ráp lạnh lẽo trực tiếp chạm lên làn da trần trụi, từ dưới đầu gối ngả ngón vuốt ve lên trên.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 80

Quân Thư Ảnh cắn chặt môi cả người run rẩy nhẩn nại. Sở Phi Dương nâng một đùi của y lên, cả người chen vào giữa hai chân y, hai tay dọc theo má trong chiếc đùi trắng nõn, từ từ tiến gần đến chỗ bí ẩn kia, bàn tay sờ soạng làn da trắng mịn lành lạnh, Sở Phi Dương vốn đang khí định thần nhàn cuối cùng bị một cổ khô nóng thay thế, đến ngay cả hô hấp cũng không thể khống chế mà bắt đầu trở nên nặng nề.

Hắn không thể lí giải đây là cảm giác gì, giống như người đói khát từ lâu nhìn thấy một dòng nước suối trong lành, lại không biết phải uống thế nào mới có thể giải khát một cách sảng khoái được.

“Ta nhất định là cực yêu người...” Sở Phi Dương thô thô thở gấp, bờ môi ở bên tai Quân Thư Ảnh không ngừng ma sát, ngẫu nhiên dùng răng nanh cắn ra một chút ấn kí màu hồng, trong bóng đêm dần dần hiện ra màu sắc dâm mỹ.

Tay hắn sờ soạng đặt lên chỗ yếu ớt của Quân Thư Ảnh, rồi thuần thực di chuyển lên lên xuống xuống. Quân Thư Ảnh cắn răng, phát ra một thanh âm không thể nhẩn nại, nhưng lại kích thích khiến đôi mắt của Sở Phi Dương trở nên đỏ lừ, lại hôn lên đôi bạc thần run rẩy kia chà đạp bốn phía, giống như thể vẫn không đủ để phát tiết cổ tà hoả trong bụng.

Mùi hương quen thuộc lại một lần nữa lan tràn trong miệng, đôi mi thon dài của Quân Thư Ảnh khẽ nhú lại, nhắm mắt không nhìn tới đôi con người sáng lên diên cuồng quang mang trong bóng đêm kia.

Sở Phi Dương nhẩn nại lấy lòng Quân Thư Ảnh, cảm giác được hạ thân của y ở trong bàn tay mình từ từ gắng gượng đứng lên, chất lỏng dính dính

thấm ướt cả hai tay.

Sở Phi Dương một chút một chút hôn lên đôi môi thoáng sưng đỏ của Quân Thư Ảnh, động tác trên tay lại càng lúc càng nhanh, đến tận khi Quân Thư Ảnh kiềm chế không được ngửa ra cái cổ thon dài yếu ớt, trong yết hầu phát ra vài tiếng khàn khàn trầm thấp, Sở Phi Dương cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, trên quần áo cũng dính vài điểm bạch trọc.

Hắn trầm thấp cười một tiếng, tiến qua tiếp tục hôn lên bờ môi vì thất thần mà khẽ nhếch của Quân Thư Ảnh, thì thào nói: “Người thật đẹp, sao người lại đẹp như vậy.....ta nên làm cái gì bây giờ....ta phải làm thế nào mới có thể hoàn toàn giữ lấy người. Ta thật muốn đem người ăn vào bụng.....”

Bàn tay đặt trên hạ thân Quân Thư Ảnh của Sở Phi Dương dính đầy dịch thể ẩm ướt lại tiếp tục vuốt ve, chậm rãi lần mò về phía sau, ấn vào địa phương vẫn ẩm ướt kia, cực kì nhẹ nhàng nhu nhuyến. Sở Phi Dương chỉ cảm thấy máu toàn thân dồn xuống hạ thân, găng gượng đến mức sắp nổ tung ra.

Lúc ngón tay thứ nhất tham tiến vào, Sở Phi Dương lại nghe thấy bên tai một tiếng hít không khí, mang chút nghẹn ngào không dễ phát hiện, hắn dựa vào sắc trời mờ mờ tỉ mỉ nhìn khuôn mặt hơi hơi ướt mồ hôi của Quân Thư Ảnh, trên mặt y chính là một mảnh trắng không chút huyết sắc, chỉ riêng hai phiến môi bị mình chà đập đến đỏ thắm xinh đẹp. Quân Thư Ảnh nghiêng mặt sang bên phải, đôi mày nhíu chặt tỏ rõ đang cực kì nhẫn nại, một dòng nước mắt nhàn nhạt kéo dài tới tận cái cằm nhọn gầy bóng loáng, giống như một chiếc châm nhỏ, đâm vào trái tim Sở Phi Dương. Không có đau đớn mãnh liệt, nhưng lại vẫn cứ khó chịu.

“Vì sao khóc? Vì sao phải khóc? Ta sẽ đối xử ôn nhu với người.... Thư Ảnh....” Sở Phi Dương vươn tay đưa mặt y chuyển về hướng mình, dùng

đầu lưỡi liếm giọt nước mắt trên mặt y, ôn nhu thì thầm, ngón tay ở chỗ bí ẩn đáng thẹn của Quân Thư Ảnh vẫn tiếp tục như cũ.

“Cởi tay ta ra.” Quân Thư Ảnh hạ lông mi, căn răng thấp giọng nói.

Sở Phi Dương cũng không sợ giờ phút này Quân Thư Ảnh có thể thoát được khỏi lòng bàn tay hắn, bàn tay huy lên chân khí, giống như lưỡi dao sắc bén chặt đứt sợi dây, hai tay Quân Thư Ảnh có chút run rẩy không dùng được khí lực, rơi mạnh xuống.

Sở Phi Dương cầm cổ tay tinh tế của y vuốt ve, nhìn bộ dáng biết vâng lời của Quân Thư Ảnh, nhịn không được dò tìm đôi môi của y, nhẹ nhàng hôn lên.

Trong lòng dường như đang có con dã thú đang gầm thét, nhưng Sở Phi Dương không biết là vì nguyên nhân gì, trong tình cảnh này, đối mặt với Quân Thư Ảnh, con dã thú bạo ngược kia vô luận như thế nào cũng không thể tự do thi triển, hẳn đối Quân Thư Ảnh cũng chỉ có ôn nhu, chỉ có thể ôn nhu.

Khi hai tay Quân Thư Ảnh khôi phục được khí lực, đột nhiên nâng tay lên, nắm lấy cổ Sở Phi Dương, cánh tay y thon dài hữu lực ở phía sau cổ hắn gắt gao chế trụ, đem mặt Sở Phi Dương áp về phía mình, không chút khách khí lấp kín lấy đôi môi vì kinh ngạc mà khê nứt.

Sở Phi Dương sau một thoáng mê mang, mới ý thức được đây là Quân Thư Ảnh đang hôn hắn. Lực đạo trên bờ môi tảo bạo lại thô lỗ, Sở Phi Dương lại chỉ cảm thấy trong đầu như nổ bùm một cái, giống như pháo hoa nổ ra trên bầu trời, sáng lạn khiến người ta không thể không chú ý.

Chiếc đuôi trắng nõn của Quân Thư Ảnh vẫn mở lớn như cũ, Sở Phi Dương cũng không có sức đi chú ý khai thác tiếp nơi mềm mại đã bị tiến vào tàn sát bữa bãi một phen kia, hai tay ôm chặt lấy Quân Thư Ảnh, lộ ra

một nửa chiếc lưng trần chui, chỉ hận không thể đem người trước mặt nhu tiến vào trong thân thể.

Hơi thở của Quân Thư Ảnh dần dần trở nên nặng nề, hai tay lại từ từ vòng quanh bên hông Sở Phi Dương. Hai mắt vốn đang khép hờ của y đột nhiên trợn lên, đôi con ngươi sáng như ánh sao khiến Sở Phi Dương trầm mê hơi hơi thất thần, đến tận lúc cảm nhận được nội lực trong thân thể mạnh mẽ dồn về phía hai đại huyệt mà đi, giống như bị người ta liên tục hút ra phía ngoài.

Sở Phi Dương mạnh mẽ nắm lấy cổ Quân Thư Ảnh, trừng lớn hai mắt nhìn y. Quân Thư Ảnh cũng nhìn lại hắn, cắn chặt hàm răng, nhưng hai tay vẫn niêm trụ trên đại huyệt của hắn, chịu đựng một thân nội tức va chạm, mạnh mẽ hấp thu nội lực bá đạo đến cực điểm kia.

“Người có thể giết ta bây giờ, ta sẽ không đánh trả. Người đẩy ta ra, ta cũng sẽ bị trọng thương. Muốn đánh hay giết ta, với người cũng chỉ là một việc dễ dàng.” Quân Thư Ảnh khiêu khích Sở Phi Dương sắc mặt xanh mét cười cười, liếm liếm môi rồi lại nói: “Nhưng mà, Phi Dương, người nữ sao?”

“Quân Thư Ảnh, người buông tay, bây giờ còn kịp....” Từ yết hầu Sở Phi Dương phát ra thanh âm khàn khàn, sắc mặt âm trầm nhìn Quân Thư Ảnh.

“Sở Phi Dương, người muốn thương ta? Vậy người liền biến trở về Sở Phi Dương ban đầu đi, ta nhất định....cho người hảo hảo tận hưởng.” Quân Thư Ảnh tà tà cười, đôi mi khẽ nhú lộ ra sự khó chịu khi va chạm với nội lực của Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương bóp lấy chiếc cổ không chút bố trí phòng vệ của Quân Thư Ảnh xiết lại, nhưng thủy chung không thể tàn nhẫn hạ lực.

Hắn chỉ cần dùng một chút lực, người dám can đảm xuống tay với hắn, dám cười khiêu khích với hắn sẽ biến mất, giờ đây không ai có thể uy hiếp hắn, không ai có thể khiêu khích hắn.

Nhưng Sở Phi Dương so với bất kì lúc nào đều sáng tỏ, hắn thế nhưng, quả nhiên....luyện tiếu, hắn không hạ thủ được. Người kia quần áo không sửa sang chắt vật không chịu nổi, lại mịn hoặc như một đoá hoa đẹp nhất độc nhất, khiến hắn biết rõ là vững bền lắm nếu tiến thân vào sẽ chết, nhưng như cũ vui vẻ chịu đựng.

Sở Phi Dương buông bàn tay kiềm chế Quân Thư Ảnh ra, nội lực bị xói mòn khiến hắn đau đớn không thể chịu đựng được, chỉ có thể nắm chặt hai nắm tay, ngửa mặt lên trời hét dài, thanh âm nhưng lại lao thẳng ra tiếng sóng biển bên ngoài động.

Quân Thư Ảnh nhìn khuôn mặt thống khổ của Sở Phi Dương, trên mặt thoáng hiện một tia không nỡ cùng đau lòng, nhưng vẫn cắn chặt khớp hàm, lòng bàn tay gặt gao ấn lên mệnh môn có thể quyết định sinh tử của Sở Phi Dương.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 81

“Phi Dương, người mở mắt ra, nhìn ta xem.” Thanh âm Quân Thư Ảnh run nhè nhẹ, ngửa đầu đối diện với khuôn mặt của Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương sắc mặt biến xanh, hàng lông mi thon dài nhú chặt, hai mắt nhắm lại, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống ròng ròng, đôi môi bị cắn đến mức loang lổ vết máu.

“Phi Dương, người nhìn xem, người nhìn xem ta là ai.” Quân Thư Ảnh cơ hồ như khẩn cầu mở miệng nói, nguồn nội lực bá đạo kia khiến cho y càng ngày càng đau đớn, y biết Sở Phi Dương cũng đang thống khổ giống như y, nhưng một chút cũng không dám thả lỏng.

Sở Phi Dương miễn cưỡng mở to mắt nhìn về phía y, Quân Thư Ảnh mang theo tia hy vọng chờ đợi nhìn lại hắn, nhưng đối diện với y vẫn là tầm mắt lạnh lẽo băng giá như trước.

“Lá gan của người thật lớn....” Sở Phi Dương mở ra đôi môi nhiễm huyết, hai cánh tay lại cực lực khắc chế, không muốn làm bị thương y.” Quân Thư Ảnh, nguồn nội lực này không phải loại thân thể như người có thể tiếp nhận, người đừng cưỡng ép bản thân, cho dù ta không ra tay, người cũng sẽ kinh mạch đứt đoạn mà chết....”

“Người câm miệng!” Quân Thư Ảnh nổi giận hung tợn quát. Nhưng ánh nhìn chăm chú thủy chung vẫn không cách nào rời khỏi trên người Sở Phi Dương, tâm y như bị bao phủ bởi băng giá, càng ngày càng lạnh.

Rốt cuộc phải làm như thế nào? Rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể khiến cho thần trí của Sở Phi Dương quay trở lại?! Rốt cuộc y phải làm

như thế nào mới có thể khiến Sở Phi Dương không dùng ánh mắt như vậy mà nhìn y?!

Tay Quân Thư Ảnh đột nhiên phát run, ngay cả thân thể cũng tựa hồ cảm nhận được sự lạnh giá, không thể khắc chế mà run lẩy bẩy.

“Người đã sắp tới cực hạn.” Sở Phi Dương cắn răng nhìn xuống thống khổ, sắc mặt không tốt nhắc nhở y, “Nếu người không dừng tay, cũng chỉ có đường chết!”

Thế nhưng Quân Thư Ảnh vẫn kiên trì nghiêng chặt khớp hàm.

Sở Phi Dương nhìn đôi môi tái nhợt của y, huyết sắc trên mặt cũng dần dần tiêu tán, hẳn không thể không thừa nhận đáy lòng nổi lên cảm giác đau đớn bén nhọn đến thấu xương, rốt cuộc là vì người trước mặt này hay là vì nguồn nội lực mạnh mẽ trong cơ thể đang bị xói mòn.

Sở Phi Dương không thể nhẫn nại thêm được nữa phần nộ quát: “Quân Thư Ảnh, người lập tức dừng lại! Ta không chạm vào người, ta thề ta không chạm vào người nữa, được chưa!”

Quân Thư Ảnh chớp chớp hàng mi đã nhuốm chút sương trắng, nhẹ nhàng mà lắc đầu.

“Sở Phi Dương.... là của ta, ta chấp thuận cho hẳn phóng túng muốn làm gì thì làm. Nhưng người – người không phải hẳn.”

Y nhìn Sở Phi Dương, tiểu ý đột nhiên hiện lên trên khóe môi: “Phi Dương, chỉ cần người khôi phục lại, người muốn làm gì ta cũng được. Người chẳng lẽ không muốn sao?”

Quân Thư Ảnh nói xong liền đem bắp đùi trần trụi cọ cọ nhẹ nhàng lên thắt lưng của Sở Phi Dương. Động tác nho nhỏ này cũng đã đến cực hạn thân thể y. Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy lạnh, nội lực của y vốn thuộc loại

âm hàn, lúc này lại đang xung đột với nguồn nội lực cuồng loạn kia, y chỉ cảm thấy cơ thể như bị phơi bày giữa băng thiên tuyết địa. Y cái gì cũng không cảm nhận được, chỉ có lạnh, lạnh thấu tim gan cốt tủy.

Sở Phi Dương nhìn thấy Quân Thư Ảnh như vậy, hẳn cảm giác được thân thể đang kề sát vào hắn càng ngày càng thêm lạnh giá, hẳn thấy tâm mình cũng lạnh theo, hàn khí sắc bén kia khiến nhiệt huyết sôi trào trong hắn đông cứng lại, khiến hắn không thể suy nghĩ thêm được nữa.

Vô số hình ảnh mơ hồ vụt qua trước mắt, quang ảnh đan xen lẫn lộn, khi sắp đến gần lại đột nhiên biến thành một cỗ cuồng phong, mãnh liệt va chạm vào lý trí của hắn. Tựa hồ đang có một đôi tay, trắng nõn nhưng lạnh lẽo, mang theo hàn khí như sương, cố gắng đẩy ra cánh cửa nặng nề kiên cố kia.

Sở Phi Dương rốt cuộc chịu không nổi đau đớn như vậy, dùng hai tay gãi gao ôm lấy trán, ngửa mặt hướng lên trời mở ra đôi môi nhiễm máu, thế nhưng vô luận như thế nào cũng phát không ra nổi một thanh âm.

Trước mắt hết thấy đều trở nên hỗn loạn không chịu nổi, giống như bị rơi vào trong một hồ nước sâu, tầng tầng sóng gợn che phủ chân tướng, ngay cả thanh âm cũng mờ ảo xa xôi.

Giống như là rất lâu, lại giống như chỉ trong nháy mắt, vài tiếng kêu quen thuộc từng đợt truyền vào trong tai, đẩy ra tầng tầng mê chướng mà xông vào lỗ tai hắn, vô cùng rõ ràng.

Sở Phi Dương mở to hai mắt, ngồi ngay ngắn, trước mặt là một mảnh hắc ám.

Sở Phi Dương ngậy ra một lát, đột nhiên nhảy dựng lên: “Thư Ảnh!”

Ánh mắt của hắn rất nhanh quen dần với bóng tối ở đây, liền thấy Quân Thư Ảnh một thân chạt vật nằm ngã ở góc động cách hắn không xa, bấp bùi

trắng noãn cùng thất lưỡng lộ ra bên ngoài, ở trong huyết động hắc ám này lại rất dễ dàng phát hiện.

Sở Phi Dương cuống quít lao về phía trước, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh. Trong nháy mắt Sở Phi Dương chỉ thấy tâm như trùng xuống, mọi nỗi sợ hãi đang ập tới.

“Thư Ảnh, Thư Ảnh tỉnh tỉnh.” Sở Phi Dương vừa lo lắng lên tiếng gọi, vừa đem người ôm vào lồng ngực, dùng thân thể ấm áp sưởi ấm da thịt lạnh như băng.

Quân Thư Ảnh vẫn chưa tỉnh lại, mạch đập rất suy yếu mà hỗn loạn vô cùng, y mặc dù đang hôn mê nhưng nơi chân mày vẫn nhú chặt thành một đoàn, tựa hồ như thống khổ đến cực điểm.

Sở Phi Dương luống cuống tay chân vội vã nhóm lên một đồng lửa, ôm lấy Quân Thư Ảnh ngồi ngay bên cạnh, khẩn trương đến nỗi gần như mất đi sự bình tĩnh vốn có của hãn tử trước đến nay.

“Thư Ảnh, tỉnh lại a...” Sở Phi Dương ôm chặt Quân Thư Ảnh trong lồng ngực, nhẹ nhàng hôn lên hai má y.

“Là ta hôn đản, ta sao có thể tổn thương người như vậy.” Sở Phi Dương đem mặt vùi vào cổ Quân Thư Ảnh, trong cổ họng bật ra thanh âm nghẹn ngào, “Ta nhớ ra rồi, ta cái gì cũng nhớ ra rồi. Ta hiện tại là Sở Phi Dương, là Sở Phi Dương của người, người mở mắt ra nhìn ta một cái đi.”

Hắn muốn dùng chân khí điều tức cho Quân Thư Ảnh, nhưng lại bị nguồn nội lực bá đạo đang chạy loạn trong cơ thể y chấn bay ra. Hắn hiện tại ngay cả nguồn nội lực trong cơ thể y cũng không khống chế được, thì làm sao dám tùy tiện đối Quân Thư Ảnh xuống tay.

Lần đầu tiên Sở Phi Dương cảm thấy bất lực như vậy. Quân Thư Ảnh vì hắn mà chịu thống khổ, nhưng hắn chỉ có thể giương mắt ngồi nhìn, cái gì

cũng không làm được. Hắn thậm chí không thể đoán được nguồn nội công tà đạo này có thể tạo thành ảnh hưởng tồi tệ gì đối với thân thể Quân Thư Ảnh hay không.

Y phục trên người Quân Thư Ảnh đã tàn tạ kinh khủng, đôi chân thon dài rã chắc lộ ra bên ngoài, màu da bị ánh lửa hồng chiếu lên tạo thành một màu sắc ảm áp. Trên bẹn đùi non mềm vẫn còn lưu lại vết tích do hắn thô bạo vuốt ve mà thành, trên cổ cùng trên ngực cũng để lại dấu vết xanh xanh tím tím. Sở Phi Dương nhìn những dấu vết tàn bạo này, hắn mới nhớ lại những kí ức mơ hồ lúc trước khi hắn cưỡng ép Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh quả thực không muốn, mặc dù vẫn là Sở Phi Dương, nhưng lại không phải Sở Phi Dương mà y muốn, y sẽ không nguyện khuất phục.

Sở Phi Dương đưa mặt nhẹ nhàng áp sát trên khuôn mặt Quân Thư Ảnh, sau một hồi mới dám nhẹ nhàng thở ra một hơi. Hắn không biết hắn có thể lại yêu người này hơn bao nhiêu nữa. Mỗi một biểu tình của Quân Thư Ảnh, thậm chí là một hành động nho nhỏ, đều khiến cho hắn càng thêm hăm sâu vào bùn lầy.

Một người rõ ràng đã từng quan tâm quyền thế địa vị hơn sinh mạng, vì cái gì lại một lòng quật cường đến như vậy, thậm chí thuần khiết, vô cùng thuần khiết khiến cho Sở Phi Dương lần đầu tiên có suy nghĩ, chính mình đã cường ngạnh tới mức thiếu chút nữa đã vấy bẩn tình yêu Quân Thư Ảnh dành cho hắn.

Sở Phi Dương lẳng lẳng ôm thân thể dần ấm lại của Quân Thư Ảnh, giúp y uống chút nước, ăn một chút lương khô, sau đó dựa vào vách động, đem người ôm chặt vào lồng ngực, thỉnh thoảng lại hôn nhẹ lên khuôn mặt y, thất thần mà nhìn đống lửa đang cháy nổ lộp độp.

Không biết qua bao lâu, người trong lòng rốt cục cũng khẽ cựa quậy. Sở Phi Dương cuống quýt nâng mặt Quân Thư Ảnh lên, khuôn trương nhìn y.

Hàng mi thon dài nhẹ nhàng run rẩy, sau đó chậm rãi mở ra, tựa hồ vì không quen với ánh lửa bên cạnh, mà khe khẽ nhúu lại.

Sở Phi Dương đưa tay che trước mặt y, một mảnh bóng đen hạ xuống gương mặt Quân Thư Ảnh, trong con ngươi đen láy dường như loé sáng.

“Phi Dương?” Quân Thư Ảnh nhẹ giọng mở miệng, thanh âm vẫn còn suy yếu.

Sở Phi Dương gật đầu: “Là ta, Thư Ảnh, là ta. Là người đã thức tỉnh ta, người đã cứu ta.”

Quân Thư Ảnh nâng tay lên, những ngón tay thon dài dưới ánh lửa hồng ấm áp càng trở lên đẹp mắt.

Y sờ sờ khuôn mặt Sở Phi Dương, gật đầu nói: “Không sai, đúng là người.” Nhưng trong lúc Sở Phi Dương còn chưa kịp phản ứng, Quân Thư Ảnh đã nắm lấy cằm Sở Phi Dương, ngẩng mặt lên hôn hắn.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 82

Sở Phi Dương thụ sủng nhược kinh cứng đờ thân thể, chỉ dám nhẹ nhàng động môi đáp lại nụ hôn chủ động khó có được của Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh nhìn vào hai mắt hấn, trong mắt nhiễm một chút tiểu ý, y vươn hai tay vững vàng nâng mặt Sở Phi Dương, làm nụ hôn sâu thêm, thậm chí chủ động quyến rũ đầu lưỡi Sở Phi Dương, mút vào khe liếm, hết sức triền miên.

Bờ môi Quân Thư Ảnh thoáng tách khỏi Sở Phi Dương, thanh âm ướn át khi đôi môi tách ra tuy nhỏ nhưng lại tác động rất lớn đến Sở Phi Dương, cánh tay ôm Quân Thư Ảnh càng ghì chặt hơn.

Quân Thư Ảnh hơi cúi xuống, mặt ghé sát gáy hấn phát ra tiếng cười nhẹ, hơi thở ấm áp phả lên làn da lộ ra ngoài y phục: “Sở đại hiệp, bộ dáng này của người, thật có vài phần sơ sở động nhân.”

Sở Phi Dương mở miệng, lại phát hiện khí tức của mình có chút bất ổn, chỉ có thể nặng nề thở ra một hơi, dùng sức nắm chặt cánh tay y nói: “Thư Ảnh, người đừng chọc ta. Người vừa mới tỉnh lại, ta không muốn làm người bị thương.”

Quân Thư Ảnh ngẩng đầu nhìn hấn, đột nhiên mạnh sử lực, áp đảo Sở Phi Dương trên mặt đất, từ trên cao nhìn xuống, chút tóc đen dài rủ xuống trước ngực Sở Phi Dương, dây dưa cùng một chỗ với mái tóc của hấn.

Quân Thư Ảnh lạnh lẽo nhìn Sở Phi Dương một lát, mới thở dài một hơi thấp giọng nói: “Hồn đản, rốt cục người cũng tỉnh lại.....”

“Thư Ảnh ——” Sở Phi Dương thần sắc phức tạp gọi nhỏ một tiếng, lại không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nâng một bàn tay lên, xoa xoa hai má Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh giống như một con mèo ngoan ngoãn, hai mắt khép hờ đem mặt cọ cọ lên tay hắn, cọ đến mức khiến Sở Phi Dương tâm phiền ý loạn, vội thu hồi tay lại.

“Thư Ảnh, mau đứng lên. Người mới thanh tỉnh, có muốn ăn cái gì hay không? Ta còn muốn xem xem người có bị nội thương hay không.....”

“Ta không sao.” Quân Thư Ảnh cắt ngang lời hắn, “Ta hiện tại tốt lắm.” Y vừa nói, vừa nắm lấy tay phải của Sở Phi Dương, từng ngón từng ngón chậm rãi giao triền.

“Sở đại hiệp, tại hạ cận chu giả xích, cũng như Sở đại hiệp, là một người đã nói là làm.....” Đôi mắt long lanh của Quân Thư Ảnh nhìn thẳng Sở Phi Dương, thẳng đến mức khiến Sở Phi Dương phải giật mình cảm thấy cuống hòng mình khát khô như nước bốc hơi hết, lại giống như người bị đói lâu ngày nhìn thấy trước mặt là một bàn tiệc lớn, ngay cả mắt đều đỏ rực lên.

“Thư Ảnh, ta nói lại lần nữa, đừng trêu chọc ta.....” Tiếng nói Sở Phi Dương có chút khô khốc.

Quân Thư Ảnh lại như không nghe thấy, vươn tay kia tháo đai lưng Sở Phi Dương, lại nhàn nhàn cởi ra vạt áo của người ta. Nhưng dần dần từ cổ đến mặt đều đỏ ửng cùng với tiếng thở gấp không quá bình ổn của y, tất cả đều khiêu chiến cực hạn nhãn nại của Sở Phi Dương.

“Ta trước kia thật có mắt không trông, kì thật Phi Dương người —— cũng có thể nói là tú sắc khả xan*.....a!” Quân Thư Ảnh buông lỏng bàn tay giao triền cùng Sở Phi Dương, một bàn tay chống lên bên cạnh mặt hắn, ngón tay chạm nhẹ đôi môi khẽ nhếch của Sở Phi Dương, lời nói hả hê đùa

giống Sở Phi Dương. Còn chưa nói xong, lại bị Sở Phi Dương ném lên mặt đất, áp thân lên, không khỏi kinh hô một tiếng.

*Tú sắc khả xan: dung nhan xinh đẹp khiến người ta quên cả đói khát.
(baidu)

“Người làm cái gì!” Quân Thư Ảnh không nhanh không chậm khẽ quát một tiếng.

“Làm cái gì?! Người nói a.” Sở Phi Dương cười hắc hắc, “Thư Ảnh, lúc này thật đúng là do người tự tìm đến.” Hắc nói xong liền cởi ra ngoại sam dài rộng ném ra phía ngoài, xiêm y dùng chân khí giữ mở ra bằng phẳng vuông vức, vững vàng trải trên mặt đất.

Sở Phi Dương ôm Quân Thư Ảnh lăn một vòng, liền mang theo người lăn lên y sam hắc sắc, thuần thực lộ ra xiêm y còn dư của Quân Thư Ảnh, mới lấy khuỷu tay chống thân thể, phủ phục lên thân Quân Thư Ảnh, cười nói: “Thư Ảnh, nghĩ muốn đùa ta, người đợi tám trăm năm nữa đi.”

Quân Thư Ảnh lặng lẽ nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó thẳng thắn nghiêng mặt đi, nhìn về phía đồng lửa bên kia.

Sở Phi Dương nhìn y bày ra bộ dáng tùy tiện người ta không sao cả, thiếu chút nữa bật cười ra tiếng. Bị ánh mắt của Quân Thư Ảnh lướt qua, vội vàng ngậm miệng lại, cúi người xuống bắt đầu làm chính sự.

Nụ hôn của Sở Phi Dương lúc này hoàn toàn khác của Quân Thư Ảnh, ôn nhu gợi tình toàn bộ biến mất trong nụ hôn cuồng nhiệt vội vã, Quân Thư Ảnh không chống đỡ được bao lâu, liền đỏ bừng mặt, khí tức bắt đầu dồn dập hỗn loạn.

Sở Phi Dương tại đôi môi trơn bóng ướt át chà đạp mấy vòng, mới buông tha lưu cho y một chút chỗ trống để thở, lại chuyển sang cắn lên

xương quai xanh của Quân Thư Ảnh, dùng hồng ngân mới che đi ấn kí ban đầu, lại trượt xuống một chút.

Tay Quân Thư Ảnh luồn trong tóc Sở Phi Dương, cắn môi dưới nhin xuống tiếng rên rỉ vọt tới bên miệng.

Động tác của Sở Phi Dương hoàn toàn không thể nói là ôn nhu, mặc dù khi hàm trụ trung tâm yếu ớt của Quân Thư Ảnh cũng trấn an, nhưng vẫn lộ ra một cổ vội vàng hung mãnh. Ngón tay lặng yên trượt đến phía sau y cũng tựa hồ đang phải chịu đựng cái gì, run nhè nhẹ.

Cảm giác thân thể bị cưỡng ép mở ra vẫn khiến Quân Thư Ảnh cảm thấy khó chịu, mặc dù Sở Phi Dương đã ôn nhu hết sức, lúc ba ngón tay thô ráp lần lượt ra vào khai thác địa phương non mịn mềm mại, mang theo trướng đau nhưng lại cũng có nhiều khoái cảm.

Sở Phi Dương tiến gần lại, vừa hôn lên đôi môi Quân Thư Ảnh, nhưng vẫn không chút thả lỏng tiếp tục lấy ngón tay chuẩn bị cho công cuộc tiến nhập của mình.

“Được rồi sao.....” Sở Phi Dương nhìn đầu mi Quân Thư Ảnh khẽ xoắn lại cùng đôi mắt nhiễm hơi nước mờ mờ, nhẹ giọng hỏi, “Ta sắp chẳng không được.....”

Hắn nói xong, kéo tay Quân Thư Ảnh trượt xuống hạ thân của mình. Mí mắt Quân Thư Ảnh run run, bàn tay trấn an thứ đang vì gắng gượng mà trở nên cứng rắn nóng rực vô cùng.

Cuối cùng Sở Phi Dương nâng Quân Thư Ảnh dậy, ôm ấp khiến y khoả ngồi trên eo mình, tiến nhập y từ phía dưới.

Quân Thư Ảnh khó chịu duỗi thẳng cổ, mái tóc tản mát phía sau lưng, thỉnh thoảng lại hơi hơi lay động.

Sở Phi Dương đặt tay lên trên đục vọng hơi nhuyễn xuống của Quân Thư Ảnh, đầy kĩ xảo trấn an, dụ hống nói: “Thư Ảnh, tự mình động.”

“Hỗn đản....” Quân Thư Ảnh cắn chặt hàm răng, nén chịu từng trận cảm giác khôn xiết, nhưng vẫn chống tay lên bả vai Sở Phi Dương, đơng đờ đờ đưa cái eo thon nhỏ mềm dẻo.

Sở Phi Dương vẫn lo ngại tình huống thân thể của Quân Thư Ảnh, không dám gây sức ép quá mức cho y, sau khi phát tiết một lần trong thân thể y liền ngừng lại, vệ sinh qua cho Quân Thư Ảnh, lại xem xét mạch đập cho y, xác nhận không có phản ứng gì xấu, mới an tâm ôm Quân Thư Ảnh nằm ngủ.

~~~~~

Lời tác giả:

Nếu giới đam mỹ bình xét tiểu công có năng lực X cực mạnh duy trì cực lâu, đại hiệp của chúng ta tuyệt đối có tư cách lên bảng. = =

Nếu giới đam mỹ bình xét tiểu thụ phản công vô vọng nhất, Quân Quân của chúng ta phỏng chừng cũng không hề khiếm tốn = =

_____

Chương 83

Khi Quân Thư Ảnh tỉnh lại, ngoài động cũng đã hừng sáng. Xúc cảm ấm áp phía sau, lực đạo bá đạo bên hông, đều khiến trái tim y loạn nhịp. Cảm giác như đã thật lâu không gần gũi với Sở Phi Dương thế này, kỳ thực chuyện cũng chỉ có mấy ngày thôi.

“Tỉnh?” Thanh âm Sở Phi Dương vang lên phía sau tai, nhẹ nhàng rơi lên gò má.

Quân Thư Ảnh xoay người sang chỗ khác, Sở Phi Dương xê dịch ra phía sau, chừa cho Quân Thư Ảnh một chút chỗ, thấy Quân Thư Ảnh gối lên cánh tay nhìn hắn, cười cười vươn tay xoa tóc mai của Quân Thư Ảnh, vén ra phía sau tai, lại nhẹ nhàng nghịch ngợm vành tai y, mỉm cười nhìn vào đôi mắt y.

Lúc này chỉ có ôn tình thăm thiết nhẹ nhàng chảy xuôi.

Không biết thể chất của Quân Thư Ảnh là trời sinh hay do được lực của viên được nghịch thiên kia ảnh hưởng lông mao trên thân thể y cũng không nhiều, Sở Phi Dương vuốt ve cái cằm thon thon của y, lại sờ sờ của mình, cười nhẹ: “Người thật nhẵn.”

Quân Thư Ảnh không lưu ý lắm hừ nhẹ một tiếng, lại buồn ngủ nhắm hai mắt lại. Sở Phi Dương ôm chặt lấy y, lại bắt đầu không ngại phiền ghé vào tai y thì thà thì thầm những lời tâm tình buồn nôn quen thuộc.

Quân Thư Ảnh trước kia nghe quá nhiều, lúc đầu còn không kiên nhẫn, sau thì lờ đi coi như không nghe thấy. Nhưng sau mấy ngày giằng co với hình đồng mạch lộ*, mỗi lần đều bị ánh mắt thâm thúy băng lãnh của Sở

Phi Dương khiến cho trái tim đau đớn như kim châm. Hôm nay chợt lại được nghe lại những lời nói quen thuộc ba phần đùa bảy phần thật này, từ đáy lòng lan ra một tia ấm áp. Từng chữ từng chữ tinh tế nghe vào tai, lại nghĩ đến người nọ mặt không đổi sắc ngày ngày treo những lời này bên mép, tên Sở Phi Dương này chẳng nhẽ không biết xấu hổ là gì sao.

*Hình đồng mạch lộ: ngoại hình thì giống nhưng lại là người xa lạ.

Hai người nằm nghỉ ngơi thêm một lát, đến khi sắc trời sáng bừng, mới thức dậy. Quân Thư Ảnh nhìn y phục bị xé đến không ra hình dạng, sắc mặt trở nên không vui. Sở Phi Dương cuống quýt đưa lên ngoại sam của mình trước trước sau sau vì y chính chu toàn đáng, rồi dẫn Quân Thư Ảnh đến cửa sơn động.

“Đây mà đi lên người đã ném, hiện tại chúng ta làm thế nào đây.” Quân Thư Ảnh ôm song chưởng liếc mắt nhìn hắn nói.

Sở Phi Dương nhìn y cười: “Gấp cái gì, sơn nhân tự có diệu kế.” Nói xong quay đầu nhìn lại sơn động mình đã nán lại một ngày đêm, trong lòng có chút không nở. Đương nhiên hắn không dám tiết lộ ra tâm tư lúc này dù chỉ một chữ. Từ thời điểm hắn động tình với Quân Thư Ảnh, mỗi lúc bị tính tình quật cường cố chấp của y khiến tức hộc máu, hắn thật muốn đem y nhốt tại một tiểu đảo không người giao thiệp, để y không thấy được bất luận kẻ nào, mặc cho mình muốn làm gì thì làm.

Sở Phi Dương cuối cùng cũng đành dựa vào sức mạnh của mình, mang theo Quân Thư Ảnh từng bước từng bước trèo lên nham thạch dựng đứng.

Mới vừa lên đến đỉnh, Quân Thư Ảnh chỉ có chút mệt mỏi ngồi dưới đất, nhìn Sở Phi Dương bộ dạng chật vật hơn mình nhiều, hơi giận nói: “Đây là diệu kế của người?! Mất công người tính rồi!”

Sở Phi Dương thoát lực nằm bò ra đất, quay đầu nhìn Quân Thư Ảnh, vươn đầu ngón tay điểm điểm chân y: “Tốt xấu gì cũng không để người

phải mệt mỏi không phải sao. Lưng đau, nhu nhu cho ta chút.”

Quân Thư Ảnh sắc mặt bất thiện, những vẫn tiến qua, giang hai bàn tay đặt lên phần vai cứng ngắc của Sở Phi Dương, dùng khí lực đều đặn giúp hần nhu vài cái.

Hai người li khai vách đá, liền đi tìm đoàn người Phó Giang Việt, lúc này không cần phải vội vã đi về, Sở Phi Dương mang theo Quân Thư Ảnh thông dong vừa đi vừa ngắm phong cảnh, lúc trở lại chỗ bọn Phó Giang Việt tạm trụ cũng đã gần chạng vạng.

Sở Vân Phi cầm trong tay một cái sọt trúc, nhìn Sở Phi Dương đứng cạnh Quân Thư Ảnh đang mỉm cười, dừng sức trừng lớn hai mắt, thẳng đến khi Sở Phi Dương cười chào hỏi với cậu: “Vân Phi.” Sở Vân Phi mới phản ứng lại, ném giỏ trúc vội vàng chạy đến bên Sở Phi Dương, vui vẻ nói: “Sở đại ca, huynh khỏe chứ?!”

Sở Phi Dương gật gật đầu nhìn vết thương trên người Sở Vân Phi, có chút tự trách nói: “Vân phi, xin lỗi, khi đó ta thần trí không rõ đã đã thương đệ.”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Sở Vân Phi nói một tràng. “Sở đại ca có thể khôi phục lại là tốt rồi.” Con mắt nhưng nhin không được lại nhìn về phía Quân Thư Ảnh. Chỉ là Quân Thư Ảnh sắc mặt có chút lạnh nhạt, khiến cậu không dám tùy tiện tới gần.

Sở Phi Dương cười cười, tay trái nắm lấy Quân Thư Ảnh, tay phải xách giỏ trúc Sở Vân Phi vừa ném, dọc đường nói chuyện với Sở Vân Phi, cùng đi về nơi ở.

Phình Đình vẫn còn ở trong sơn động dưỡng thương, vết thương trên thân thể còn chưa lành, nàng khi đó cũng bị sự lãnh khốc tuyệt tình của Sở Phi Dương khiến cho trái tim cũng bị thương, lúc này thấy Sở Phi Dương đã khôi phục về ôn hoà, nhưng vẫn có chút khiếp sợ và thương tâm. Sở Phi

Dương nhìn vết thương lộ ra trên cổ Phinh Đình, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể tràn đầy áy náy và hối lỗi. Nhưng thái độ quá khách khí cũng không khiến người khác cảm thấy dễ chịu. Quân Thư Ảnh vẫn trầm mặc. Sở Vân Phi len lén chú ý y, sợ y cũng bị thương. Dựng tâm như vậy, lại có thể nào không nhìn thấy y phục trên người Quân Thư Ảnh là của Sở Phi Dương khi đó mặc. nghĩ đến chuyện phát sinh giữa hai người trong thời gian một ngày một đêm, biết rõ không có tư cách, nhưng trong lòng Sở Vân Phi vẫn chưa đến khó chịu.

Bốn người ngồi trong động, bầu không khí có chút trầm mặc. Ánh mắt Phinh Đình chăm chú nhìn Quân Thư Ảnh ngồi phía sau Sở Phi Dương, trên ống tay áo của y có một vết đỏ sẫm, nàng nhớ rõ đó là khi Sở Phi Dương ôm nàng, đó là máu trên vết thương của nàng chảy xuống.

Ánh mắt Phinh Đình càng thêm âm đạm, giống như cực kì mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Sở Phi Dương hỏi thăm Sở Vân Phi về chỗ của mấy người Phó Giang Việt, Sở Vân Phi cũng nói không rõ ràng, chỉ nói Tô sư thúc bảo muốn dẫn sư phụ đi lấy một thứ gì đó, Giang Tam lo lắng, vẫn cứ mặc kệ lời châm biếm bên miệng của Tô sư thúc, trầm mặc theo sát phía sau.

Sở Phi Dương liền cùng Quân Thư Ảnh thương lượng trước tiên cứ trụ ở đây chờ đám người Phó Giang Việt trở về, sẽ nghĩ biện pháp cùng nhau li khai hòn đảo này. Sở Vân Phi và Phinh Đình cũng muốn nhân dịp này dưỡng thương. Quân Thư Ảnh đối Sở Phi Dương cũng không hai lời, không quan tâm mà gật đầu đáp ứng, sau đó đi theo Sở Phi Dương ra ngoài tìm nơi ở.

Mấy ngày cứ thế bình lặng mà trôi qua. Sở Vân Phi dần dần lại bắt đầu rào trước đón sau, giúp này giúp nọ theo Quân Thư Ảnh, mặc kệ sắc mặt Quân Thư Ảnh chẳng hơn hở gì vẫn vui vẻ chịu đựng, khiến Quân Thư Ảnh chịu không nổi phiền. Thế nhưng nói nặng lời mấy lần không thấy

hiệu quả, lại đối với khuôn mặt ngây thơ lúc nào cũng tươi cười thực sự cũng không thể dậy nhiều tức giận, Quân Thư Ảnh không thể làm gì khác hơn là phát huy công lực không thêm để ý được Sở Phi Dương rèn đúc nên, mặc kệ cậu ta tự đi theo mình, tự nói tự chơi.

Cuối cùng Sở Phi Dương nghĩ ra một biện pháp, lấy lí do dạy võ cho cậu, đem tiểu tử cả ngày quấy rầy Quân Thư Ảnh tạm thời kéo đi. Sở Vân Phi đối với võ học ngộ tính cực cao, một chút liền thông, người cũng khiên tốn hiếu học, Sở Phi Dương lại dạy cậu tận hết sức lực không dấu thứ gì. Sở Vân Phi hết sức, ánh mắt cực kì sùng bái của Sở Vân Phi như pháo hoa trong mắt Sở đại hiệp, khiến Sở đại hiệp càng mê việc lên mặt dày đời.

Thương tích của Phinh Đình cũng đã tốt hơn nhiều, thành thạo đứng một bên nhìn hai người luyện võ, Sở Phi Dương nghĩ nàng dù sao cũng là người đứng đầu một phái, liền thuận tiện chỉ điểm cho nàng một chút, đem tâm pháp Đông Long Các sư phụ truyền thụ dạy cho nàng. Phinh Đình trước giờ đều hiếu thắng nên giờ đây đã có chút không yên lòng, âm ừ theo sát Sở Phi Dương học vài thứ, bình thường thì sẽ thỉnh thoảng si ngốc nhìn Sở Phi Dương, rồi lại thỉnh thoảng nâng cằm đỡ ra nhìn Quân Thư Ảnh, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Sở Phi Dương khi cùng Quân Thư Ảnh nói chuyện phiếm lại nói đến chuyện này, Quân Thư Ảnh chỉ lạnh nhạt nói một câu: “Người xưa đã nói, lòng nữ nhi như kim dưới biển, Sở đại hiệp nếu không hiểu nghĩ thì đừng nghĩ nữa.”

Sở Phi Dương cuống quýt lắc đầu: “Không nghĩ, không nghĩ.”

Như vậy, vài ngày náo nhiệt coi cứ thế trôi qua, Phó Giang Việt cuối cùng cũng mang theo Tô Thi Tường vùng Tô Kỳ Tranh trở về.

Tô Thi Tường vẫn là đáng điệu ôn hoà, Tô Kỳ Tranh thì cởi mở hơn rất nhiều. Lúc này thần sắc hẳn rất tốt, đã không còn bộ dáng tiêu tụy ốm yếu

như người sắp chết khi đó, môi hồng răng trắng đứng bên cạnh Tô Thi Tường, cùng một dung mạo hai loại phong tình, hai huynh đệ xuất trần bất phàm sóng vai nhau mà đứng, quả nhiên là một mỹ cảnh.

Sở Phi Dương vừa thấy Phó Giang Việt đã cảm thấy gã có điểm khác, giữa trán thiếu đi phần nóng nảy thô tục, người cũng trở nên trầm mặc hơn. Động tác chiếu cố Tô Thi Tường có chút bá đạo, đối với sự vênh mặt hất hàm của Tô Kỳ Tranh cũng lặng lẽ chấp nhận. Hơi thở của gã dài mà nhẹ, tựa hồ cũng không giống dáng điệu không có nội lực.

Sở Phi Dương đối với bọn họ có kì ngộ gì cũng không hỏi đến, mấy người hàn huyên vài câu, liền bắt đầu thương lượng phương pháp rời đảo.

Vốn không có cách thức đặc biệt gì, thuyền bị Sở Vân Phi huỷ, muốn quay lại cũng chỉ có thể làm một chiếc khác, dù sao cũng không thể cùng nhau bơi về.

Mấy người nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai liền đi ra bờ biển, trước tiên là muốn xem tình huống đã. Sở Phi Dương vốn chỉ định cùng Quân Thư Ảnh, Phó Giang Việt cùng đi kiểm tra, nhưng những người khác cũng kiên trì không muốn nhàn rỗi, cuối cùng không còn cách nào, đành phải dẫn mấy người đi cùng.

Tô Kỳ Tranh đỡ Tô Thi Tường đi phía trước, nhỏ giọng nói gì đó với Tô Thi Tường, Tô Thi Tường nét mặt mang theo tiểu ý đáp lại hần. Quân Thư Ảnh vẫn như trước trầm mặc đi bên cạnh Sở Phi Dương, Sở Vân Phi thì chạy trước chạy sau, một hồi đến trước mặt sư phụ nịnh hót vài câu, một hồi lại đi đùa Quân Thư Ảnh, nhưng hình như cũng không được bên đó hoan nghênh. Cậu thấy Phình Đình một người cô đơn chiếc bóng đi một bên, liền chạy qua làm bạn.

Phó Giang Việt đi cuối cùng, trò chuyện với Sở Phi Dương câu được câu không. Gã liếc mắt nhìn Quân Thư Ảnh, hạ thấp giọng nói với Sở Phi

Dương: “Sở huynh, nói thật đi. Ta vô cùng hiếu kì, người làm sao khôi phục được. Vị sư thúc kia của người chính là bị nhốt vài thập niên a, người thể nhưng lại may mắn, một hai ngày đã thanh tỉnh lại. Trái lại nhân hoá đặc phúc, ta thấy người một thân công lực tiến rất xa so với trước kia.”

Sở Phi Dương cười cười nói: “Ta có Thư Ảnh giúp ta—— y không sợ ta thương tổn y. Lí trí ta mặc dù đã hoàn toàn biến mất, nhưng vẫn như trước không nỡ thương tổn y. Vị sư thúc kia của ta....có lẽ không có một người như vậy.”

Phó Giang Việt từ trong miệng phát ra một tiếng khinh thường, mắt liếc Sở Phi Dương, lại khôi phục lại dáng dấp vô lại của Giang Tam, Sở Phi Dương nhìn biểu tình của gã, nghĩ đến vẻ ôn trọng trầm mặc của gã lúc trở về cùng huynh đệ Tô gia, không khỏi thấy buồn cười, giơ tay dấm lên vai gã một chút. Phó Giang Việt ha ha cười, quay đầu nhìn hai bóng lưng phía trước, đến ánh mắt cũng trở nên xa xăm.

Đoàn người đi tới bờ biển gió thổi mãnh liệt, vốn dự định phân nhau kiểm tra còn chưa được thực thi, liền bị một con thuyền lẳng lặng bỏ neo trên bến tàu bỏ hoang làm kinh ngạc, đứng trên một đất bằng phẳng cách bến tàu không xa hai mặt nhìn nhau.

Chiếc thuyền không tính là nhỏ, an tĩnh đơn độc ngoài khơi, theo sóng biển mà dập dềnh lên xuống, tấm màn buồm xuống ngăn trở quang cảnh bên trong con thuyền, không nhìn ra trên thuyền có người hay không.

Phó Giang Việt thiếu kiên nhẫn đầu tiên, rút kiếm đi về phía trước, Tô Thi Tưởng kéo gã lại.

“Không cần xem, trên thuyền có kí hiệu của phái Thiên Sơn. Ta nghĩ.....có thể là sư nương lưu cho chúng ta.”

Tô Kì Tranh ở bên cạnh cũng mở miệng nói: “Lão thái bà đó đã hại người. Ca ca đừng tin mụ.”

Tô Thi Tường cười khố một tiếng với đệ đệ: “Đó dù sao cũng là sư nương của chúng ta, hôm nay chúng ta với nàng hoàn toàn không quan hệ, nàng hân không đến mức....”

“Ca, cẩn thận vẫn hơn.” Tô Kì Tranh không kiên nhẫn nói tiếp, ôm lấy thân thể Tô Thi Tường, muốn cho thoải mái một chút.

Phó Giang Việt nhẹ nhàng tránh né Tô Thi Tường cản trở, trấn an vỗ vỗ hân, lại đi về phải chiếc thuyền. Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh liếc nhau, cũng cùng tiến lên. Ba người lên thuyền trước trước sau sau kiểm tra một lần.

“Nhìn qua không có gì nguy hiểm.” Quân Thư Ảnh vén rèm lên đi ra khỏi khoang tàu, trong tay cầm một phong thư đưa cho Tô Thi Tường: “Tô chương môn, gửi cho người.”

Tô Thi Tường tiến lên nhận thư, sau khi mở ra xem xong, khẽ thở dài một cái, nhu nhu thái dương. Tô Kì Tranh đoạt lấy lá thư trong tay hân, chỉ nhìn lướt qua liền ném xuống đất, tức giận giẫm giẫm lại đá đá: “Lão yêu bà này, còn dám lấy thân phận trưởng bối đối với huynh. Mụ ta dựa vào cái gì! Ca ca, huynh đừng thương tâm, lần sau gặp lại mụ. ta nhất định sẽ thay huynh mắng mụ!”

Tô Thi Tường thấy đệ đệ bị tức giận nói năng bốc đồng, có chút bất đắc dĩ sủng nịnh cười cười với hân, lại nhìn Quân Thư Ảnh nói: “Cái khác không kể, ta nghĩ chiếc thuyền này không có vấn đề gì. Bên trong vẫn còn chút thức ăn và nước uống, chúng ta có thể dựa vào nó để trở lại trung nguyên. Quân công tử, các người nghĩ thế nào?”

Quân Thư Ảnh gọi Sở Phi Dương và Phó Giang Việt về, mấy người cùng thương lượng. Sở Phi Dương so với những người khác càng vội vàng hơn một chút, hân dự định trực tiếp dẫn Quân Thư Ảnh đi tìm đại sư phụ. Tuy rằng hiện tại Quân Thư Ảnh không có việc gì, thế nhưng y chưa từng

luyện qua tâm pháp Đông Long Các, cự tuyệt nguồn nội lực được hấp thu từ cơ thể hắc. Theo như Tô Kỳ Tranh nói, không phải đệ tử Đông Long Các nếu hấp thu nguồn nội lực này, sẽ chỉ có một con đường chết. Sau khi nghe xong, Sở Phi Dương liền vẫn lo lắng kinh khiếp, lại cũng không muốn để Quân Thư Ảnh phải phiền lòng, nên dấu đi vẻ lo lắng trên mặt, chỉ là càng dính chặt lấy Quân Thư Ảnh hơn.

Gió biển căng lên cánh buồm được làm từ da thú, mới cách mấy tháng, mỗi người mang một tâm sự rồi cuộc cũng bước lên con đường tiến về trung Nguyên.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 84

“Thư Ảnh, tỉnh tỉnh, chúng ta sắp đến bờ rồi.” Sở Phi Dương nhẹ nhàng lay tỉnh Quân Thư Ảnh đang gối lên đùi mình ngủ say, cầm lấy tấm áo khoác da cáo bọc kín Quân Thư Ảnh lại.

Quân Thư Ảnh cau mày, có vẻ như cực kì mệt mỏi, đến con mắt cũng không muốn mở ra, giống như người không xương dựa vào người Sở Phi Dương, mặc hăn bài bố.

Nếu là trước đây, Sở Phi Dương nhất định sẽ cực kì hài lòng với hành động này, thế nhưng hiện tại, trong lòng hăn chỉ càng sản sinh ra sự lo lắng nồng đậm không cách nào giải được.

Lúc hăn bị cưỡng chế thừa nhận tâm pháp cao nhất của Đông Long Các dẫn đến tẩu hoả nhập ma, Quân Thư Ảnh đã vì hăn chia sẻ phân nửa phần nội lực, mới có thể khiến hăn khôi phục lại thanh tỉnh, Quân Thư Ảnh vẫn chưa giống như lời Tô Kỳ Tranh nói, vì không phải là truyền nhân của Đông Long Các, không chống đỡ nổi nội lực của Đông Long Các mà chết, trái lại biểu hiện ra nhìn không có gì đáng ngại, thậm chí võ công cũng tịnh tiến không ít.

Chỉ là Sở Phi Dương chú ý tới Quân Thư Ảnh tựa hồ càng ngày càng mệt mỏi, cho tới bây giờ hầu như mỗi ngày đều chỉ ngủ như bất tỉnh, khiến lo lắng trong lòng Sở Phi Dương càng ngày càng tăng.

“Thư Ảnh, đừng ngủ, mau tỉnh lại. Nhìn mặt ta, nói cho ta biết, người có thấy khó chịu ở đâu hay không?” Sở Phi Dương đỡ vai Quân Thư Ảnh, mạnh mẽ kéo y ngồi thẳng, một bên tỉ mỉ nhìn mặt y, một bên nhẹ giọng hỏi thăm.

Sắc mặt Quân Thư Ảnh hồng hào mang theo vẻ lơ mơ mới ngủ dậy, không có chút dáng vẻ tiêu tụy, chỉ ít nhìn qua vô cùng tốt, chỉ là đôi mi nhú chặt như nhãn nhủ tâm tình bất mãn của y.

Quân Thư Ảnh không chịu nổi bị quấy nhiễu mở mắt, không vui giật tay Sở Phi Dương ra, quay đầu đẩy tấm màn dày, nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, dường như rất khó chịu với sắc trời sáng sủa bên ngoài, nâng tay che trước mắt, buông rèm xuống.

“Người đừng quấy nhiễu ta, thuyền ngừng hãy gọi.” Quân Thư Ảnh oán giận, đôi mắt vừa nhắm đã lại muốn ngã lên tháp.

Sở Phi Dương cuống quýt kéo Quân Thư Ảnh vào trong lòng, hai tay ôm lấy thân thể ấm áp đó, bất đắc dĩ thở dài, Quân Thư Ảnh cũng không phải chỗ nào cũng ngủ, dù sao cái ôm ấp này y từ lâu đã cực kì quen thuộc, ấm áp lại thoải mái, không bao lâu liền ngủ sâu.

Sở Phi Dương chôn mặt lên vai Quân Thư Ảnh, cảm thụ nhiệt độ ấm áp của y, trong lòng lại dâng lên một sự sợ hãi không thể át chế. Hắn rất sợ sẽ có một ngày Quân Thư Ảnh cứ ngủ dài đi sâu vào giấc mộng như vậy, không bao giờ tỉnh lại nữa...

Ngoài cửa truyền đến vài tiếng động lạ, tựa hồ có người ở bên ngoài khoang thuyền, nhưng Sở Phi Dương không có tâm lực ngẩng đầu nhìn ra đó.

Phình Đình bọc cả người kín mít chỉ lộ mỗi đôi mắt, trong lòng mang theo áo choàng dày cộp của mọi người đứng ở ngoài cửa. Mặc dù ở trên đảo nàng bị sự lạnh lùng của Sở Phi Dương tổn thương rất nặng, nhưng mà chỉ buồn bã bi thương vài ngày, khi quên mất chuyện xưa lại trở nên vui vẻ như thường.

Phình Đình nâng tay đang muốn gõ cửa, bên cạnh bị một người ngăn trở.

“Người làm gì đó? Tránh ra.” Nàng trừng mắt nhìn người đứng chắn trước mặt mình.

“Quần áo và đồ dùng hàng ngày ta đã đưa cho Sở đại ca, những thứ này cô tự lưu cho mình dùng đi. Trên biển gió lạnh, nữ hài tử vẫn nên tự biết chiếu cố chính mình.” Sở Vân Phi hếch hếch cằm nói.

Phinh Đình híp mắt nhìn cậu một lát, hừ một tiếng: “Được, người đưa cho Sở đại hiệp, ta đến đưa cho Quân công tử không được sao, nhanh tránh ra nhường đường!” Nói xong lách qua bên cạnh.

Sở Vân Phi tiếp tục ngăn cản, cả tiếng nói: “Môn chủ đại nhân, người nên hết hi vọng vọng với đại ca đi, đều đã như vậy mà cô vẫn không nhìn ra sao, trong lòng của huynh ấy chỉ có Quân đại ca, cô đừng mong chia rẽ người khác!”

Phinh Đình cả giận nói: “Ai nói ta muốn chia rẽ người khác! Đáng điệu Sở đại ca thế nào người đều đã nhìn ra, ta lẽ nào lại không! Chẳng lẽ ta còn ngu xuẩn hơn cả người sao!”

Sở Vân Phi mặt đỏ bừng: “Vậy cô còn làm gì? Quân đại ca gần đây thân thể không tốt, nếu như thấy cô và Sở đại ca mắt qua mày lại, khẳng định tâm tình sẽ không tốt.”

Phinh Đình oa một tiếng, mắt mở to ra quan sát Sở Vân Phi một hồi, ha ha cười nói: “Nhìn không ra a, người thế nhưng lại là một tình thánh, người thích Quân công tử như vậy a. Nhưng mà hiển nhiên người không đủ hiểu rõ y. Sao tâm tình y lại không tốt a, y căn bản không thèm để ta vào mắt.” Phinh Đình nói xong, đưa mấy thứ trong tay chuyển qua Sở Vân Phi, xoay người sang chỗ khác lắc lắc tay nói: “Người không cho ta tiến vào thì thôi, vậy người tự vào đưa đi, đây đều là những thứ sư phụ người tìm được từ trên thuyền, muốn phân cho mọi người.”

“Môn chủ đại nhân...” Sở Vân Phi vốn hạ quyết tâm âm thầm ủng hộ Quân Thư Ảnh, ngăn cản tất cả những khả năng sẽ làm cho Quân Thư Ảnh thụ thương, cũng bao gồm cả người và việc khiến Quân Thư Ảnh thương tâm, chẳng qua lúc này thấy Phình Đình như vậy, dù sao cậu cũng là một người không đủ vững tâm, không khỏi do dự gọi người lại, muốn trấn an vài câu nhưng lại chẳng biết mở miệng thế nào.

“Người không cần an ủi ta, ta đều hiểu cả.” Phình Đình hơi quay mặt lại nói: “Ta muốn thứ gì sẽ đem hết toàn lực để lấy được, nhưng kết quả cuối cũng vẫn là thất bại thảm hại, nhưng ta không cảm thấy tiếc nuối. Kỳ thực...” Chân Thuỷ Môn môn chủ thanh âm mang theo u buồn, trên mặt mang theo tia ửng đỏ khả nghi: “Thoát khỏi u mê mà nói, Quân đại ca là người duy nhất Sở đại hiệp phi lễ, bộ dạng lại anh tuấn như vậy.” Nói xong lại như du hồn phiêu đi, lại không biết một tiếng Quân đại ca của nàng khiến Sở Vân Phi sồn cả da gà, thầm nghĩ người này quả nhiên là không thể thả lỏng cảnh giác.

Khi con thuyền nhỏ cập bờ, đã có người của phái Thiên Sơn đến đây nghênh đón, Tô Thi Tường biết đây là do sư nương hãn an bài, liền giao thuyền cho môn nhân, muốn dẫn đệ đệ trở về phía Thiên Sơn. Phó Giang Việt dọc đường đi cũng không nói nhiều, lúc này vẫn lặng lẽ đi theo, Tô Thi Tường thầm than một tiếng, cũng không quản gã, sau khi cáo biệt với Sở Phi Dương, mang theo môn hạ đệ tử rời đi.

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh đi cùng nhau, mua hai con ngựa tốt từ chợ ngựa, sau khi dắt ra ngoài, ngoảnh lại thấy Quân Thư Ảnh sắc mặt vô cùng ủ rũ, trong lòng đột nhiên hết sức bất an.

“Thư Ảnh, bây giờ ta mang người đi tìm đại sư phụ, để người xem xem nội lực Đông Long Các rốt cuộc có thương tổn gì đối với thân thể người hay không.”

Quân Thư Ảnh gật đầu, vô cùng mệt mỏi thở ra một hơi, thanh âm tuy rằng biếng nhác nhưng vui sướng: “Vừa hay, chúng ta cũng lâu rồi chưa gặp Lâm nhi.”

Sở Phi Dương cười cười, đi vài bước lại dừng lại, trên con đường sầm uất cầm lấy tay Quân Thư Ảnh, nhìn đôi môi trắng bệch của y, sắc mặt sầu lo nói: “Thư Ảnh, người buồn ngủ như vậy sao? Người.... người có thể cười ngựa không? Không thì chúng ta cùng cười một con được không, ta sợ người lúc đang cười ngựa lại ngủ mất...”

Lúc đầu Sở Phi Dương còn nghĩ mình đây như là đang khinh thị y nên mới lên tiếng nhắc nhở Quân Thư Ảnh một chút tránh cho y không vui, không nghĩ tới Quân Thư Ảnh dứt khoát đưa dây cương đang cầm trong tay cho hắn, ấn lên mi tâm nhu nhu, chớp chớp đôi mắt khô khốc, gật đầu nói: “Được.”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 85

Trên con đường vắng vẻ tiêu điều ngày đông, một bóng người từ xa đến gần, tiếng vó ngựa chạy trên mặt đất thanh thúy kinh động đến đám chim trong bụi cỏ ven đường, tiếng kêu vang vọng vỗ cánh bay vào không trung.

Sở Phi Dương một tay cầm dây cương, một tay ôm Quân Thư Ảnh, đồng áo bông dày nặng rộng thùng thình che khuất người trước ngực, mái tóc đen của Quân Thư Ảnh phát phát lên mặt Sở Phi Dương, nhưng lại khiến Sở Phi Dương càng thêm nóng ruột nóng gan.

Sở Phi Dương hiện tại đã có thể xác định, thân thể Quân Thư Ảnh tuyệt đối xảy ra vấn đề. Chứ nếu không dù có một thể nào cũng không thể cứ ngủ mãi như vậy, Quân Thư Ảnh hôm nay thậm chí đến ăn cũng thấy phiền, mỗi lần đều phải nhờ Sở Phi Dương dây dưa thật lâu mới chịu ăn một chút.

Dọc đường cũng đã tìm đại phu xem thử, trong đó có đủ y giả tiếng tăm trên giang hồ, nhưng kết quả của mọi người đều giống nhau, mạch tượng bình ổn, không đáng lo ngại. Nhưng vì sao lại ngủ, thì lại không ai tìm ra nguyên do. Càng như vậy, Sở Phi Dương lại càng khiếp sợ. Hẳn biết tâm pháp kia của Đông Long Các không phải tầm thường, nhưng lại không ngờ nó quỷ dị đến thế. Thư Ảnh của hắn mắc phải chứng bệnh mà không ai có thể chẩn đoán, hắn nhìn y càng ngày càng ngủ nhiều hơn, đa số thời gian trong ngày hôm nay đều mê man. Tuy Quân Thư Ảnh ngay tại trước mắt, chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới, nhưng Sở Phi Dương vẫn cảm thấy y đang cách mình ngày càng xa, giống như hạt cát nhỏ giữa ngón tay, lúc này hắn muốn giữ lại nhưng đều vô lực.

“Phi Dương, ta chỉ là thấy có chút mệt, không có trở ngại gì, người đừng nhìn ta như vậy.”

Giữa đường dừng chân trong khách điểm, Sở Phi Dương mang Quân Thư Ảnh đến bên một chiếc bàn trong góc ngồi xuống. Hai người lặng yên đợi thức ăn đưa lên, Quân Thư Ảnh đột nhiên mở miệng nói, còn đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa lông mày Sở Phi Dương, lúc này đang nhíu chặt lại.

Sở Phi Dương kinh ngạc một chút, cầm lấy bàn tay Quân Thư Ảnh, xúc cảm lạnh lạnh khiến Sở Phi Dương lại một trận hoảng hốt.

“Nói gì vậy a, ta nhìn người như thế nào.” Sở Phi Dương cố gắng tạo ra một nụ cười, nhẹ nhàng gãi gãi lòng bàn tay Quân Thư Ảnh: “Mấy ngày nay gấp rút lên đường, người đã bao nhiêu ngày chưa hảo hảo hầu hạ tướng công ta rồi? Ta khác thường như vậy cũng là trách nhiệm của người nha.”

Sở Phi Dương giống như ngày thường trêu ghẹo y. Bộ dạng hôm nay của Quân Thư Ảnh là do hấn gây lên, Sở Phi Dương không phải không tự trách bản thân, nhưng càng hiểu rõ lúc này ân hận ảo não đều vô ích.

Nếu như sự mê man của Quân Thư Ảnh là thôi mệnh phù*(bùa đòi mệnh) của thập điện Diêm vương, vậy hiện tại hấn đang chạy đua với thời gian, y suốt ngày mê man đến mức không biết trời trăng gì, cũng có cái lợi. Tâm tình lo lắng sầu muộn cứ để một mình Sở Phi Dương hấn gánh chịu là đủ rồi.

Quân Thư Ảnh đương nhiên không biết trong lòng Sở Phi Dương nghĩ thế nào, nhưng đồng sàng cộng chẩm nhiều năm, vô số buổi tối vành tai tóc mai chạm vào nhau, Quân Thư Ảnh hôm nay thấu hiểu Sở Phi Dương hơn bất kì ai. Y không để ý mấy lời linh tinh Sở Phi Dương cố ý đùa giỡn, chỉ hanh hanh hai tiếng, không vui nói: “Người đừng có suốt ngày chỉ biết nói bậy được không. Ánh mắt người nhìn ta cứ như là ta sẽ lập tức lăn ra ngủ dài bất tỉnh vậy, vốn không sao lại bị người nhìn thành hoảng hốt.”

Sở Phi Dương nhíu nhíu mày: “Cái gì mà ngủ dài bất tỉnh, đừng nói bậy. Rượu tối, uống hai ngụm làm ấm thân thể.” Sở Phi Dương tiếp nhận bầu rượu trong tay tiểu nhị, rót vào trong chén, đưa cho Quân Thư Ảnh, tay kia vẫn như cũ nắm chặt lấy tay Quân Thư Ảnh không buông. Tiểu nhị hiếu kì nhìn nhìn hai người tay trong tay ngay chốn đông người, lại len lén quan sát Quân Thư Ảnh, nhìn thoáng qua lại nhin không được một nhìn thêm lần nữa, lại thêm lần nữa, cuối cùng bị Sở Phi Dương nhẹ nhàng lườm một cái, tiểu nhị cuống quýt thức thời cúi đầu lui trở về.

Thức ăn lần lượt được bưng lên, Quân Thư Ảnh vẫn không muốn ăn, nắm lấy chiếc đũa nửa ngày, khẽ mím môi, buông đũa lại rót rượu.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ nói: “Thư Ảnh, người cũng nên ăn một chút. Không ăn cơm chỉ ngủ, người muốn thành tiên sao?”

“Không đói bụng, không muốn ăn.” Quân Thư Ảnh nâng ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Sở Phi Dương gấp thức ăn cho Quân Thư Ảnh: “Tốt xấu gì cũng nên ăn một ít, Thư Ảnh, quá gầy sẽ không đẹp nữa, ta buổi tối ôm cũng thấy không thoải mái.”

“Vậy thật đúng là uỷ khuất Sở đại hiệp rồi, ngại không thoải mái mà mỗi ngày vẫn ôm không buông tay. Hai cái tay không nghe lời như thế có lưu cũng vô ích, không bằng chặt đi.” Quân Thư Ảnh không vui lườm Sở Phi Dương một cái, nhưng vẫn cầm lấy đôi đũa gấp ăn hai miếng.

Y làm sao lại không biết Sở Phi Dương lo lắng so với y hơn nhiều lắm, lời trêu ghẹo có ẽ cũng chỉ vì muốn quên đi phiền não của hai người. Bản thân Quân Thư Ảnh nghĩ không có trở ngại gì, dù sao thân thể là của chính mình, y cảm thấy nội lực sung mãn, khỏe mạnh cực kì, chỉ là gần đây quả thực lười biếng chút, nhưng đó cũng chẳng phải đại sự, thực sự không đáng để Sở Phi Dương phải lo lắng nhiều như vậy.

Buổi tối khi ngủ, Sở Phi Dương vẫn như trước ôm Quân Thư Ảnh vào lòng, trong màn đêm mở to hai mắt, nghe tiếng gió tuyết điên cuồng thổi ngoài cửa sổ, noãn ý quanh thân càng cảm thấy thích ý không gì sánh được. Bàn tay Sở Phi Dương nhẹ nhàng cởi ra nội y của Quân Thư Ảnh, chiếc chăn dày bọc kín cả hai người, không sợ gió lạnh.

Bàn tay to lớn đặt lên làn da trơn bóng chậm rãi vuốt ve, từ xương quai xanh đến ngực, tại hai điểm trên ngực khe ôu yếm vài cái, lại trượt xuống bên hông, thuận tiện trút luôn nội y còn vướng ở khuỷu tay Quân Thư Ảnh ra.

“Thư Ảnh, đừng ngủ, mấy ngày nay người mỗi ngày đều ngủ tám canh giờ vẫn chưa thấy đủ sao, đến giúp vi phu làm chút chuyện có ý nghĩa đi...” Bàn tay Sở Phi Dương càng ngày càng xấu xa đi vòng quanh nơi ấy, cuối cùng tại nơi đã vô số lần tiến nhập, dễ dàng cho hắn vô hạn vui thú bí ẩn, ôn nhu nhào nặn, thỉnh thoảng dùng đầu ngón tay ấn ấn một chút, muốn chui vào, nơi chưa được bôi trơn chặt không thể dung nổi một ngón tay hắn xâm lấn.

Quân Thư Ảnh dù có muốn ngủ cũng phải bị lay tỉnh, hiện tại tính tình y sẽ không tốt như ngày xưa, trước đây thường thường không chịu thể tiến công nhu tình và ép buộc của Sở Phi Dương, cuối cùng rơi vào tay giặc mặc hắn muốn làm gì thì làm, nhưng lúc này y không có khả năng nén chịu.

Quân Thư Ảnh một tay kéo trụ lấy bàn tay đang tác loạn của Sở Phi Dương, khép mắt cá giận nói: “Sở Phi Dương! Người tiếp tục lộn xộn ta sẽ không tha cho người!”

Sở Phi Dương thành thật chốc lát, tay cũng bảo trì tư thế bị Quân Thư Ảnh nắm một lúc, nhưng lại phát hiện y nắm tay mình tiếp tục ngủ mê mết.

Sở Phi Dương vừa yêu lại vừa lo lắng, hấn dùng tay kia nhẹ nhàng sờ sờ mặt Quân Thư Ảnh, thở dài nói: “Thư Ảnh, sao ngươi lại mê ngủ như thế? Ngủ mơ nhớ phải có ta nha, ngươi liền thích đứng ở một bên như vậy?...”

Hấn nói xong lại vô hạn ôn nhu hôn lên trán lên môi y.

Hai ngày còn lại, Sở Phi Dương lại thay đổi con ngựa khác, tiếp tục ra roi thúc ngựa, cuối cùng cũng tới ngọn núi đại sư phụ hấn ẩn cư.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 86

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sở Phi Dương dắt ngựa, trên lưng ngựa là Quân Thư Ảnh thần sắc mệt mỏi, da mặt trắng xanh. Sở Phi Dương lòng nóng như lửa đốt, chỉ hận cánh rừng này quá rậm rạp, không thể kị mã phi nhanh. Đến tận gần trưa, hai người mới tới sơn cốc nơi đại sư phụ Mục Giang Bạch của hắc cư trụ.

“Sư huynh, sao người lại tới đây?” Tiểu Tùng đang ở trên cây uy cho chú chim nhỏ vội nhảy xuống, vỗ vỗ tuyết bám trên người, vẻ mặt kinh hãi phi nhanh tới: “Huynh còn mang cả Quân công tử cùng tới.” Tiểu Tùng nhìn Quân Thư Ảnh ngồi trên lưng ngựa, vui vẻ nói: “Lân Nhi rất nhớ các huynh, sư phụ mỗi ngày cũng đều nhớ thương a...”

“Sư phụ đâu?” Sở Phi Dương không hàn huyên cùng Tiểu Tùng, mở miệng liền hỏi, sắc mặt ngưng trọng khiến Tiểu Tùng cảm thấy khẩn trương.

“Sư huynh có chuyện gì vậy? Sư phụ dẫn Lân Nhi đến hậu sơn rồi...” Tiểu Tùng nhìn Sở Phi Dương cẩn thận từng tí đỡ Quân Thư Ảnh xuống ngựa, ôm vào trong lòng, vội vàng thân thiết nói: “Quân công tử xảy ra chuyện gì? Bị thương sao?”

Quân Thư Ảnh tựa vào vai Sở Phi Dương, giương mắt nhìn vẻ mặt lo lắng của Tiểu Tùng, lại vịn phần mệt mỏi tiếp tục nhắm mắt lại.

Sở Phi Dương kéo kéo áo choàng của y, ngăn cản gió tuyết hung bạo, nói với Tiểu Tùng: “Ta trước dẫn Thư ảnh về phòng, Tiểu Tùng, cảm phiền

đệ một chuyến, nhanh đi tìm đại sư phụ về hộ ta.”

Tiểu Tùng ứng thanh, nhanh chóng chạy lên núi.

Sở Phi Dương nâng Quân Thư Ảnh đi tới một tiểu viện lẻ loi toạ lạc trong sơn cốc, vừa vào phòng liền dìu Quân Thư Ảnh lên giường nằm xuống, lại tìm mấy chậu than, đốt nóng rồi đặt ở trước giường, chỉ trong chốc lát đã khiến cho cả phòng đều tràn ngập ấm áp.

“Thư Ảnh, cảm thấy thế nào?” Sở Phi Dương ngồi xổm trước giường, nắm tay Quân Thư Ảnh đặt lên miệng hôn nhẹ một chút, dịu dàng hỏi.

Quân Thư Ảnh lắc đầu, dường như nhìn lại rơi xuống phía cuối giường. Sở Phi Dương cũng nhìn qua chỉ thấy một quả trúc cầu* lăn lóc trong góc phòng bên giường. Sở Phi Dương nhặt lên đặt vào tay Quân Thư Ảnh. Ngón tay so với ngày xưa lại càng nhỏ gầy của Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng vuốt ve trúc cầu, mặt trên phát sinh ra âm thanh leng keeng thanh thúy.

*trúc cầu:

images

“Đây là của Lâm Nhi đi....” Quân Thư Ảnh khoé miệng hơi nhếch lên, vẻ mặt lại có chút ưu thương, khiến cho Sở Phi Dương nhìn không được khom người nhẹ nhàng hôn y.

“Người yên tâm, sư phụ sẽ hảo hảo chiêu cố Lâm Nhi, tương lai nó nhất định sẽ trở thành một nam tử hán xuất sắc, còn lợi hại hơn cả ta.”

Quân Thư Ảnh xuất thần nghịch nghịch trúc cầu một lát, thỉnh thoảng nghe những âm thanh leng keeng giòn vang, đột nhiên nhỏ giọng nói: “Ta đột nhiên nhớ không ra, vì sao hồi đó lại để Lâm Nhi rời nhà, rời khỏi chúng ta....nó rõ ràng còn nhỏ như thế, ta sao lại cam lòng chứ, sao lại cam lòng chứ...”

Sở Phi Dương nắm chặt lấy tay y trấn an: “Thư Ảnh, Lân Nhi theo đại sư phụ sẽ nhận được huấn luyện tốt nhất. Võ công Đông Long Các bác đại tinh thâm, sư phụ sẽ càng biết cách dạy bảo Lân Nhi hơn ta, người không phải muốn nó sau này đầu đội trời chân đạp đất sao? Để cả võ lâm đều....”

“Ta hối hận rồi!” Quân Thư Ảnh cao giọng cắt đứt Sở Phi Dương, trong giọng nói mang theo một chút suy yếu, lông mày y nhú chặt lại nhìn Sở Phi Dương, khoé mắt tức giận tròng lên cũng hơi ươn ướt: “Ta hối hận rồi — cái gì mà đầu đội trời chân đạp đất, cái gì mà nhất thống giang hồ, cũng không đủ để Lân Nhi còn nhỏ như vậy đã phải rời xa chúng ta, một mình đến thâm sơn rừng rậm để tiếp thu huấn luyện gì gì đấy! Ta vẫn luôn nghĩ sau ít hôm nữa Lân Nhi học thành trở về, có thể thay ta hoàn thành tâm nguyện....nhưng giang hồ hiểm ác đáng sợ, e rằng ta căn bản không đợi được ngày nào đó, đã....”

“Đừng nói bậy.” Sở Phi Dương cắt đứt lời y: “Ta và người sẽ trường mệnh bách tuế, chúng ta sẽ cùng nhìn Tiểu Thạch Đầu và Lân Nhi trưởng thành, thú thê sinh tử, thành gia lập nghiệp. Thư Ảnh, hiện tại cái gì người cũng đừng nghĩ, đại sư phụ sẽ lập tức trở về.”

“Không được ta không thể nghỉ ngơi. Phi Dương, ta cảm giác được, cơ thể của ta ....tuyệt đối không bình thường.” Quân Thư Ảnh nỗ lực mở lớn hai mắt, bị kích động khiến cho con mắt như bị kim châm, nước mắt dâng lên cũng không muốn nhắm lại, “Người không biết ta muốn ngủ nhiều thế nào....thế nhưng ta có cảm giác, lúc này nếu như ta nhắm mắt lại, sợ rằng sẽ không thể tỉnh lại nữa....ta nghĩ, ít nhất muốn nhìn Lân Nhi một lần, ôm nó một cái...”

“Thư Ảnh, người đừng nói lung tung nữa.” Sở Phi Dương lãnh tĩnh lấy ngón tay lau đi giọt nước mắt chảy ra từ khoé mắt Quân Thư Ảnh, “Người yên tâm, ta sẽ không để người xảy ra chuyện gì. Người hãy chăm chú nhìn ta được không, chúng ta sẽ cùng nhau chờ đại sư phụ trở về, người chắc chắn có biện pháp cứu người.”

Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương, nhãn thần lại bắt đầu có chút mê man tan rã: “Hiện tại ta thực sự rất muốn ngủ....”

“Không thể ngủ, Thư Ảnh, người hảo hảo nhìn ta!” Một ngày qua Sở Phi Dương trở mắt nhìn Quân Thư Ảnh ngày càng nhập vào mê man, lúc này bất an trong lòng lại càng tăng lên, Sở Phi Dương lựa chọn tin tưởng trực giác đột nhiên tới, tuyệt đối tuyệt đối không thể để Quân Thư Ảnh ngủ.

“Người đã ngủ quá nhiều rồi, hiện tại không được nhắm mắt lại. Thư Ảnh, người nghe, người còn chưa thấy Lâm Nhi. Hơn nữa người cho là thấy qua Lâm Nhi là có thể yên tâm rồi sao, người để ta ở nơi nào? Người nếu như dám rời bỏ ta, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ người! Ta không biết ta sẽ làm ra chuyện gì. Thư Ảnh, người nhìn ta, người có nghe thấy không?!”

Sở Phi Dương hai tay nâng mặt Quân Thư Ảnh, dùng sức vuốt ra vài đạo màu hồng trên khuôn mặt tái nhợt. Quân Thư Ảnh lắc lắc đầu, giật giật môi: “Ta mệt chết đi, mệt chết đi....”

Sở Phi Dương kéo Quân Thư Ảnh để y tựa vào ngực mình, hai tay run rẩy kéo cổ tay y: “Mệt sao? Thư Ảnh, người cố chịu đựng, nghìn vạn lần không được ngủ.” Hắn nói xong liền bắt lấy mạch môn của Quân Thư Ảnh, mạnh mẽ truyền chân khí vào. Chân khí giống như lưỡi dao bá đạo đấu đá lung tung trong cơ thể, đau đớn giống như bị cắt xé khiến Quân Thư Ảnh khó có thể chịu được cứng ngắc thân thể kêu ra tiếng.

“Thư Ảnh, cố chịu, đợi sư phụ trở về.” Sở Phi Dương ôm chặt Quân Thư Ảnh, để y nhìn mình, lau đi mồ hôi bên thái dương, kéo táy áo lên chìa tay mình ra: “Ta biết sẽ đau, ta và người cùng chịu, đến....”

Quân Thư Ảnh cắn chặt hàm răng nhìn Sở Phi Dương, thỉnh thoảng không chịu nổi đau đớn trong cơ thể phát ra tiếng rên rỉ, hắn chăm chú nhìn vào đôi mắt ôn nhu của Sở Phi Dương, mạnh mẽ tới, hung hăng cắn lên vai Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương mở ra song cửa nhẹ nhàng ôm Quân Thư Ảnh, vỗ nhẹ lên bờ vai run rẩy của y.

“Sư huynh, sư phụ đã trở về — oa nga!” Chẳng qua bao lâu, Tiểu Tùng đột nhiên như một trận gió xông vào, thấy tình cảnh hai người nhịn không được khoa trương hét lên một tiếng, vội vã xoay người lại.

“Sư huynh, gió quá lớn ta cái gì cũng không thấy—”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ lắc đầu, hướng về phía lão giả vừa bước vào cửa hô: “Sư phụ.”

“Phụ thân, cha!” Một bóng dáng nho nhỏ từ phía sau lão giả vội vã chạy ra, nhanh chóng lao về phía Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 87

“Lân nhi”. Quân Thư Ảnh nghe thấy tiếng gọi ngây thơ kia, miễn cưỡng mở to hai mắt, cười cười vẫy tay với Sở Lâm, “Lại đây.”

Sở Lâm nhìn khuôn mặt trắng bệch ướt sũng mồ hôi của Quân Thư Ảnh, tuy rằng cha nở nụ cười với mình, nhưng lại thập phần yếu ớt, ngay cả hô hấp cũng khó khăn, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

“Cha người làm sao vậy?” Đôi con người trong trẻo của Sở Lâm đọng đầy nước mắt, thấm ướt hàng lông mi thật dài cùng đồng tử hắc bạch phân minh, nó mở ra bàn tay nhỏ bé, nhào vào trong lòng Quân Thư Ảnh.

“Sư phụ, cầu người cứu lấy Thư Ảnh!” Sở Phi Dương từ trên giường đứng dậy, lo lắng đi về phía lão giả khẩn thiết nói.

Mục Giang Bạch vỗ vỗ bả vai đồ đệ, đến trước giường nhìn Quân Thư Ảnh, nắm lấy cổ tay của Quân Thư Ảnh bắt mạch.

“Nội lực trong cơ thể y sao lại hỗn loạn như vậy...” Mục Giang Bạch hơi kinh hãi, nhìn về phía Sở Phi Dương.

“Là đệ tử làm.” Sở Phi Dương đáp.

Mục Giang Bạch có phần không ngờ tới, lão nhìn Sở Phi Dương lắc đầu thở dài: “Hai người các người đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, người sao lại đối đãi với Quân công tử như thế? Người cũng biết nếu chân khí hỗn loạn, y phải tiếp nhận đau đớn giống như vạn tiễn xuyên tâm, tổn thương nghiêm trọng a.”

Sở Phi Dương chưa xót nói: “Đệ tử sao lại không biết chứ. Sư phụ, chuyện xảy ra trong thời gian qua một lời khó nói hết, tóm lại, chúng con cùng nhau đi Kỳ Lân đảo, cũng gặp được Nguyên Tình sư thúc....”

“Gì? Người gặp được Nguyên Tình?!” Nghe được cái tên từ trong miệng Sở Phi Dương phát ra khiến cho Mục Giang Bạch cả người chấn động, “Hắn....Hắn còn sống sao?” Lão nhân thân hình cao lớn đột nhiên phát run, lão vội vàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bàn, giọng nói không biết là lo lắng hay là cảm khái.

Sở Phi Dương liền đơn giản thuật lại một lượt chuyến đi vừa qua cho Mục Giang Bạch.

“Sư thúc hẳn tốt lắm, hiện giờ, cũng đã khôi phục lại được thần chí, rời khỏi Kỳ Lân đảo.” Sở Phi Dương nhìn về phía Quân Thư Ảnh đang suy yếu nghiêng nghiêng dựa vào bên giường, cau mày nói: “Sư phụ, Thư Ảnh thay con gánh lấy một nửa nội lực, dựa theo những lời của chương môn phái Thiên Sơn mà nói, y chưa hề tu luyện qua tâm pháp của Đông Long Các, thân thể không cách nào thừa nhận. Nhưng Quân Thư Ảnh cho tới nay đều không khác xưa là mấy, chỉ trừ việc y càng ngày càng ham ngủ, càng ngày càng khó duy trì tỉnh táo. Mấy hôm trước y miễn cưỡng lắm mới cố gắng từ trong mê man tỉnh lại, consợ nếu y ngủ tiếp sẽ thật sự bị....”

“Cho nên người nhiều loạn chân khí của y, làm cho y cảm thấy đau đớn thì sẽ không buồn ngủ nữa?” Mục Giang Bạch chậm rãi lắc đầu, “Thật sự là hồ nháo.”

“Đệ tử không còn cách nào khác, sư phụ, cầu người mau cứu Thư Ảnh đi.” Sở Phi Dương phốc một tiếng quỳ trên mặt đất. Sở Lân rúc sâu vào trong lồng ngực Quân Thư Ảnh, nhìn nhìn phụ thân nó, cũng nước mắt lưng tròng nhìn sư công.

Mục Giang Bạch nâng Sở Phi Dương đứng dậy, lắc đầu nói: “ Y là người của người, vì sư sẽ cố hết sức, còn cần người phải năn nỉ sao. Nhìn bộ dáng của người xem, đâu ra chút phong phạm hiệp sĩ, Quân công tử mỗi ngày đều ngủ, người vài ngày nay chưa chợp mắt đúng không? Tiểu Tùng, đem sư huynh của người đi tắm rửa một chút, yên tâm, ta còn phải cẩn thận chắn lại cho Quân công tử.”

Sở Phi Dương tuy rằng nóng vội, nhưng biết mình lưu lại cũng vô ích, mấy ngày nay lo lắng mất ngủ không yên khiến thể lực của hắn đã tiêu hao đến cực hạn, hắn cần nghỉ ngơi khôi phục lại tinh lực.

Sở Phi Dương cùng Tiểu Tùng rời đi, vốn cũng định mang Sở Lâm theo, nhưng nó giữ chặt lấy Quân Thư Ảnh không buông, Mục Giang Bạch liền đồng ý cho nó ở lại.

Lão nhân đi đến trước giường ngồi xuống, nhìn khuôn mặt thấm ướt mồ hôi của Quân Thư Ảnh, đôi môi vì đau đớn mà nghiến chặt lại, thở dài nói: “Phi Dương thực làm ầu, người cố gắng nhẫn nhịn, ta sẽ điều thuận lại chân khí cho người.”

“Không được....” Quân Thư Ảnh mở miệng cự tuyệt, thanh âm tuy nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy lại mang khẩu khí vô cùng kiên quyết.

“Đau đớn có thể làm cho ta thanh tỉnh, sẽ không mê man nữa. Ta không muốn ngủ....Không thể ngủ, ta sợ mình không thể tỉnh lại nữa.....”

“Cha— “ Sở Lâm hấp hấp cái mũi, mạnh mẽ áp chế không cho nước mắt chảy xuống, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy tay Quân Thư Ảnh, khuôn mặt ngây thơ lộ vẻ lo lắng.

Mục Giang Bạch lắc đầu, ngồi xuống chiếc ghế ở bên giường, khẽ thở dài: “Hài tử, vất vả cho người, người yên tâm, vì sư nhất định dốc toàn lực trị khỏi bệnh cho người.”

Quân Thư Ảnh có chút kinh ngạc, giương mắt nhìn về phía lão giả.

Mục Giang Bạch một tay mắt mạch cho Quân Thư Ảnh, cười cười nói: “Người là người rất quan trọng của Sở Phi Dương, ta tự nhiên cũng sẽ đối đãi với người giống như đã từng đối đãi với hân. Người nếu nguyện ý, sau này học theo Sở Phi Dương gọi ta một tiếng sư phụ đi, lão nhân ta sẽ ưỡn ngực vui vẻ mà nhận một tiếng này của người.”

Quân Thư Ảnh nghe xong, hai mắt trong giây lát có quang mang ầm ầm lưu động, môi giật giật, lại không thể phát ra âm thanh, chỉ cắn chặt môi, nhẹ nhàng mà gật gật đầu.

Sở Phi Dương theo Tiểu Tùng vào một căn phòng, rửa mặt, sau đó ăn chút cơm. Vốn Tiểu Tùng nhìn sắc mặt tiều tụy của Sở Phi Dương muốn khuyên hân nằm nghỉ một lát, nhưng Sở Phi Dương lòng nóng như lửa đốt, làm sao mà ngủ được. Tiểu Tùng không còn cách nào khác, chỉ có thể cùng Sở Phi Dương quay lại chỗ Quân Thư Ảnh.

Mục Giang Bạch lúc này cũng đã rời khỏi, đi đến thư phòng. Sở Phi Dương nhìn thoáng qua Quân Thư Ảnh bị đau đớn cùng buồn ngủ giống như băng hỏa tra tấn mà suy yếu hầu như không chịu nổi, nhưng vẫn ôm chặt lấy Sở Liên, cùng nó nghiên cứu một cái cừu liên hoàn, khỏe miệng không chút huyết sắc thản nhiên mang theo ý cười. Sở Phi Dương cắn chặt răng, không quấy rầy bọn họ, lập tức hướng về phía thư phòng đi tìm Mục Giang Bạch.

“Sư phụ, thân thể của Thư Ảnh rốt cuộc có vấn đề gì? Phải làm sao mới có thể trị bệnh cho y?!” Sở Phi Dương đi đến sau lưng Mục Giang Bạch đang lục tìm giá sách mà hỏi.

Mục Giang Bạch quay lại, hơi hơi lắc lắc đầu: “Vấn đề của Quân công tử thập phần khó giải quyết. Ngoại trừ nguồn chân khí người ép buộc truyền cho y, mạch tượng của y cũng không có gì khác thường, thậm chí

nội lực có phần dư thừa. Ta nghĩ Quân công tử sở dĩ có thể miễn cưỡng hấp thu một nửa nguồn nội lực Đông Long Các là bởi vì y từng hoài thai Kỳ nhi cùng Lâm nhi, sau khi nội lực bị thất tán, người đã truyền cho y không ít nội lực của người, khiến cho y có chút ít chân khí căn bản của Đông Long Các, mới có thể giữ được tính mạng.”

Sở Phi Dương đối với việc này cũng không quan tâm, hiện tại hắn cũng không dư thừa tinh lực để ý đến việc vì sao Quân Thư Ảnh lại may mắn tránh được mất mạng, hắn chỉ muốn biết phải làm thế nào mới có thể giúp Quân Thư Ảnh thoát khỏi cơn mộng mị tà đạo kia mà thôi.

“Sư phụ, chẳng lẽ ngay cả người cũng không biết cách trị cho Quân Thư Ảnh sao?” Sở Phi Dương nhìn Mục Giang Bạch râu tóc hoa râm, lần đầu tiên nểm trái tư vị tuyệt vọng.

Mục Giang Bạch buông cuốn sách dày trong tay xuống, thở dài nói: “Nếu còn nhiều thời gian, ta nhất định có thể tìm ra phương pháp phá giải. Thế nhưng hiện tại Quân công tử thiếu nhất, chính là thời gian. Y không có khả năng vĩnh viễn không ngủ, bị nguồn chân khí kia nghịch lưu khiến đau đớn dằn vặt, y cũng không thể chịu đựng được lâu.”

” Vậy rốt cuộc phải làm sao bây giờ!” Sở Phi Dương cắn chặt răng hung hăng dấm xuống mặt bàn, khiến cho mặt bàn rạn nứt một vết lớn.

” Hay bởi vì một nửa nguồn nội lực kia, Thư Ảnh mới như vậy.” Sở Phi Dương mạnh mẽ ngẩng đầu, hai mắt đầy tia máu mở lớn đầy vẻ mệt mỏi, ” Nếu phế võ công của Thư Ảnh, y có thể khôi phục hay không?!”

Mục Giang Bạch lắc đầu trách mắng: ” Phi Dương, người đừng làm càn, phế đi nội lực toàn thân của y đối với thân thể tổn thương lớn thế nào, người hắn là biết rất rõ. Trước tiên không nói đến chúng ta không biết làm như vậy có chữa khỏi cho Quân công tử hay không, cho dù chữa được, với

tính cách mạnh mẽ của Quân công tử, nếu biến thành một người tầm thường ‘tay không trói gà không chặt’, người muốn y phải sống thế nào?”

Sở Phi Dương sau khi nghe xong, lại nện một quyền lên án thư.

Mục Giang Bạch lắc lắc đầu: ” Phi Dương, còn có một biện pháp—.”

” Biện pháp gì?!” Sở Phi Dương mạnh mẽ ngẩng đầu, hai mắt đỏ hồng chăm chú nhìn Mục Giang Bạch.

” Để Quân công tử ngủ đi. Cho dù không tỉnh lại nhưng y vẫn giữ được sinh mệnh. Như vậy chúng ta cũng có đủ thời gian tìm cách chữa trị vẹn toàn.”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 88

Sở Phi Dương bước vào phòng, thấy Quân Thư Ảnh đang vô cùng suy yếu nhưng không ngồi trên giường, mà ngồi phía trước song cửa sổ được chạm trổ tinh tế, để Lân nhi ngồi trên đùi y, dạy nó cách dùng ngân châm ám khí, hai mắt vì nhịn xuống cơn buồn ngủ cùng nỗi đau đớn bấn nhọn tra tấn trong thân thể mà gợn tia máu nhưng không hề mất đi ánh sáng.

Một tay y vòng dưới nách Lân nhi, ôm nó vào lòng, chuyên tâm tỉ mỉ mà thấp giọng giảng giải cái gì đó, khuôn mặt không chút huyết sắc bị ánh sáng của lớp tuyết đọng dày bên ngoài cửa sổ phản chiếu vào trong phòng làm cho nổi bật, trắng đến gần như trong suốt.

Sở Lân tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng vô cùng lo lắng cho thân thể của Quân Thư Ảnh, đôi mắt lúc này cũng nhiễm lệ đỏ hồng nhưng vẫn nhẫn nại không khóc không nháo, ngoan ngoãn rúc vào trong lòng Quân Thư Ảnh, thỉnh thoảng lên tiếng trả lời, dùng cách thức ngây thơ của mình để biểu đạt sự an ủi.

Sở Phi Dương đứng trước cửa nhìn một lát rồi mới bước vào, đem Lân Nhi bế lên, khẽ cười nói: “Lân Nhi, ta cùng phụ thân có chuyện cần nói, người tự ra ngoài chơi một lát, đi tìm Tiểu Tùng sư thúc nữa.”

Lân Nhi lưu luyến liếc mắt nhìn Quân Thư Ảnh, gật gật đầu, lại lo lắng dằn dò nói: “Vậy cha nói xong rồi, phải nhanh gọi con trở về nha.”

Sở Phi Dương cười cười đáp ứng, đặt xuống đất, Lân nhi nhanh chóng chạy đi, còn không quên đóng lại cửa phòng, ngăn cách từng cơn gió lạnh thấu xương bên ngoài.

Khi chỉ còn lại hai người, Sở Phi Dương ngồi xổm xuống trước mặt Quân Thư Ảnh, nắm chặt tay y, đem khuôn mặt dường như mệt mỏi cực kỳ vùi vào lòng bàn tay của Quân Thư Ảnh.

“Phi Dương? Người làm sao vậy?” Quân Thư Ảnh mở miệng hỏi. Vài từ ngắn ngủi nhưng xen lẫn trong đó là tiếng thở dốc hỗn loạn, hai mí mắt nặng trĩu mỗi một lần chớp mắt thì như dính lại một chỗ sau đó cũng không muốn mở ra nữa, cơn buồn ngủ cực điểm khiến cho thân thể tựa hồ phi thường khuyết thiếu không khí, bất luận có cố sức hít thở thế nào thì lồng ngực vẫn cảm thấy bị đè nén đến khó có thể chịu được.

Sở Phi Dương không trả lời ngay, lặng yên trong chốc lát rồi mới nói: “Thư Ảnh, người tin tưởng ta không?”

Ngón tay Quân Thư Ảnh khẽ giật giật, xúc cảm lạnh lẽo khiến cho Sở Phi Dương thấy được rõ ràng đầu ngón tay y đang xoa nhẹ trên khuôn mặt mình.

“Đương nhiên tin tưởng.”

“Thế nhưng ta không thể tin được chính mình!” Sở Phi Dương thốt lên, thanh âm khàn khàn mang theo một tia nghi hoặc lo sợ cùng đau đớn, những lời cuối cùng biến mất trong tiếng nước nở đầy kiềm chế, “Thư Ảnh, ta chưa từng sợ hãi như vậy. Nếu như ta sai lầm thì sao, nếu như người không tỉnh lại nữa, ta phải làm sao bây giờ?!”

Quân Thư Ảnh nhắm lại hai mắt, tinh thần lập tức có chút hoảng hốt, chỉ đến khi luồng chân khí hỗn loạn trong cơ thể mang đến một cỗ đau đớn kịch liệt, mới khiến y một lần nữa khôi phục thanh tỉnh.

“Phi Dương, ta tin tưởng người, chỉ tin người.” Quân Thư Ảnh chớp chớp đôi mắt khô khốc, lại một lần nữa nhẹ nhàng lên tiếng, đại não hỗn loạn đã khiến y không còn dư thừa tinh lực để suy xét những vấn đề phức tạp.

Sở Phi Dương quỳ một chân xuống, hai cánh tay mở rộng đưa về phía trước, gắt gao ôm chặt lấy lưng áo Quân Thư Ảnh, một lúc lâu. Hắn cảm nhận được rõ ràng thân thể Quân Thư Ảnh vì đau đớn mà thỉnh thoảng lại khẽ run rẩy.

Nguồn chân khí tác loạn trong thân thể dần ổn định, nỗi đau đớn cùng cực chậm rãi rút đi, thân thể vẫn kiên trì rất lâu cuối cùng cũng thả lỏng, cơn buồn ngủ như thủy triều màu đen ập đến, nháy mắt bap phủ hết thảy thần chí.

“Phi Dương ... cứu...ta...” Khi hai mắt chậm rãi nhắm lại, Quân Thư Ảnh khẽ giật giật khoé môi, bật ra vài từ trầm thấp không nghe rõ.

Sở Phi Dương ôm Quân Thư Ảnh vào lòng ngực, chậm rãi đặt lên giường, lưu luyến mà nhẹ nhàng hôn lên môi y, thấp giọng nói: ” Thư Ảnh, ta nhất định sẽ cứu người, người hiện tại hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Khi Sở Lân lần thứ hai nhìn thấy Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương đang bế y tới mật thất Mục Giang Bạch chỉ điểm, nơi đó có chiếc giường hàn ngọc quý giá mà lúc trước Mục Giang Bạch mang theo khi rời khỏi Kỳ Lân đảo.

Sở Lân đối với việc cha không thực hiện lời hứa đến gọi nó tới nói chuyện với phụ thân mấy câu mà cảm thấy ủy khuất, hồi lâu cũng không chịu để ý đến Sở Phi Dương, vẫn canh giữ ở trước giường, lo lắng nhìn Quân Thư Ảnh lặng lẽ chìm vào giấc ngủ.

Sở Phi Dương vốn còn ôm ấp một tia hy vọng, có lẽ Quân Thư Ảnh sẽ tỉnh lại lần nữa, nên thường ngày vẫn lui tới. Ba ngày sau hắn hoàn toàn không hề chờ đợi nữa.

Trời đông giá rét cùng những trận tuyết lớn dần dần qua đi, trên những cành khô héo đã nảy lên những lộc non mơn mớn, khắp nơi trong sơn cốc sự sống dần dần thức tỉnh, bừng bừng sinh cơ.

Ngoại trừ bên trong mật thất Quân Thư Ảnh vẫn đang say ngủ.

Hai tháng trôi qua, lúc đầu Sở Phi Dương thức trắng ba đêm không ngủ canh giữ bên giường Quân Thư Ảnh, ngày thứ tư hẳn liền hướng Mục Giang Bạch cáo biệt.

Hắn muốn đi tìm Nguyên Tình. Trong tất cả bọn họ, chỉ có một mình Nguyên Tình dốc lòng tu luyện hơn hai mươi năm mới luyện thành nguồn công lực này, hiểu biết của hắn về nó so với mọi người hẳn phải nhiều hơn cả.

Sở Phi Dương che giấu tâm lý cực đoan điên cuồng bằng vẻ ngoài bình tĩnh khiến cho Mục Giang Bạch thập phần lo lắng, nhưng lại không có cách nào ngăn cản hắn.

Dựa vào sách cổ còn lưu lại của Đông Long Các để tìm manh mối chữa bệnh quả thực quá chậm, hơn nữa bọn họ đối với nội công tâm pháp cổ quái đến cực điểm của Đông Long Các đều hiểu biết rất ít, tìm kiếm không có mục tiêu thì chỉ phí công vô ích. Mục Giang Bạch không thể không thừa nhận, tìm được sư đệ Nguyên Tình mới là cách giải quyết nhanh nhất.

“Phi Dương, đáp ứng vi sư, đừng thương tổn hắn. Nguyên Tình bản tính không xấu, hết thảy đều không phải mong muốn của hắn——” Mục Giang Bạch tiễn Sở Phi Dương ra khỏi cửa sơn cốc, cuối cùng nhịn không được lên tiếng dặn dò.

Sở Phi Dương đôi mắt hơi hơi nheo lại phát ra chút ánh sáng hàm xúc ý tứ khó hiểu, thanh âm bình tĩnh: “Sư phụ xin yên tâm, con còn muốn dựa vào hắn cứu người, nhất định sẽ không để hắn chết.” Nói xong cũng không chờ Mục Giang Bạch mở miệng, liền quay đầu giục ngựa phi ra khỏi cốc.

Sở Phi Dương cũng không biết Nguyên Tình hiện đang ở đâu, nhưng hắn biết lão thái bà Thiên Sơn phái đã giúp Nguyên Tình kia, nên điều đầu tiên là hắn ra roi thúc ngựa chạy tới Thiên Sơn.

Đỉnh Thiên Sơn vẫn như cũ băng thiên tuyết địa, trên vách núi hiểm trở đột nhiên mọc ra một cụm tuyết liên hoa trắng noãn như tuyết, dưới nền lá xanh mướt càng làm nổi bật lên vẻ cao ngạo như tiên tử đóng đưa trong gió tuyết.

Một bóng người thon gầy đang ở giữa sườn núi hiểm trở cẩn thận bò về phía trước. Trong cơn gió lạnh cuồng bạo, đoá tuyết liên hoa xen lẫn giữa màu xanh cùng màu trắng tinh khiết kia vẫn thấy được dễ dàng.

Người nọ dường như bước hụt chân, bóng dáng treo trên vách đá đột nhiên đứng đưa, gần như sắp bị cuồng phong thổi rơi xuống thâm cốc. Đúng lúc này, một bóng dáng hắc sắc bỗng nhiên lẳng không bay tới, nhanh chóng đến bên cạnh người trên vách đá, một cánh tay to lớn vững chắc đỡ lấy hắn.

“Kỳ Tranh, thân thể ngươi vẫn còn suy yếu, hà tất phải làm như vậy?! Người muốn hái loại thảo dược gì nói cho ta biết, ta giúp người hái là được.”

Người nói chuyện đúng là Phó Giang Việt. Bộ râu lồm xồm lúc gã hoá trang thành Giang Tam sớm đã không còn nữa, mái tóc đen dài buộc gọn ra sau, tà mi nhập tẩn, lộ ra khuôn mặt màu đồng cổ anh tuấn bất phàm.

Võ công gã vốn bị Tô Thi Tường phế bỏ hiện giờ được Tô Kỳ Tranh trị liệu dần dần cũng khôi phục hơn phân nửa, mặc dù người trên Thiên Sơn tựa hồ đều không đặc biệt hoan nghênh gã, nhưng gã vẫn như trước đúng lý hợp tình mà lưu lại.

Tô Kỳ Tranh tức giận trừng mắt nhìn gã: “Người thì biết cái gì? Trên Thiên Sơn chúng ta mấy loại dược liệu quý hiếm đều có linh tính, nếu như bị bàn tay thô thiển vụng về kia của người động vào, thì dược tính cũng mất đi hơn nửa. Người xem đoá tuyết liên kia, biết cái gì gọi là ‘Cao lãnh chi

hoa’ không? Đó là vật báu quý nhất trên Thiên Sơn, người thô bỉ như người cũng đừng mơ.”

Lời nói của Tô Kỳ Tranh mang theo hai nghĩa mà châm chọc gã, Phó Giang Việt sao lại không biết, lúc này trong lòng Tô Kỳ Tranh thì Tô Thi Tường chính là ‘ Cao lãnh chi hoa’ thuần khiết nhất không thể xâm phạm. Chỉ là mấy lời châm chọc này đối với gã hoàn toàn không có tác dụng mà thôi.

Vị thanh niên tuần mỹ này mấy lời thốt ra đều không để người khác trong mắt, thế nhưng lúc dựa vào lòng gã thân thể ấm áp lại mềm mại ngoan ngoãn. Chỉ đơn giản như vậy cũng khiến Phó Giang Việt hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến mấy lời sắc bén khẩu thị tâm phi của hắn.

Nhưng ngoại trừ một điểm, khiến Phó Giang Việt khó có thể chịu đựng

---

“Kỳ Tranh, đệ thân thể không tốt, không cần leo cao như vậy!” Một thanh âm ôn hòa mang theo nội lực xuyên qua cuồng phong gào rít đến bên tai hai người trên vách đá.

Hai mắt Tô Kỳ Tranh sáng lên, hướng xuống bên dưới hô: “Ca, đệ xuống đây, ca đỡ đệ a!” Nói xong tránh khỏi vòng tay Phó Giang Việt, lập tức nhảy xuống dưới.

Phó Giang Việt vội vàng đạp vào sườn núi, cũng lao xuống phía dưới. Đến khi hai chân gã chạm đất, thì đã thấy Tô Kỳ Tranh dựa sát vào lòng Tô Thi Tường, nhăn mày nhăn mặt giả vờ tỏ vẻ thân thể không khỏe. Tô Thi Tường nét mặt ôn nhu lộ ý cười, vô hạn bao dung để mặc cho vị đệ đệ có dung mạo giống hệt mình này giả bộ khờ dại mà nũng nịu.

Phó Giang Việt chạy tới trước mặt hai người, không được tự nhiên mà lầm bầm vài tiếng, nhưng vẫn như trước không được người đếm xỉa.

Đây chính là chuyện khiến gã cảm thấy khó chịu.

Gã không có cách nào tiếp nhận việc Thi Tường đối với bất luận kẻ nào thân mật khẳng khít, không cách nào tiếp nhận kẻ khác chạm vào Thi Tường, dù đó là Kỳ Tranh— hết lần này đến lần khác hai huynh đệ này cứ dính làm một không rời.

“Kỳ Tranh, người căn bản không có việc gì, đừng giả bộ khiến cho ca ca người lo lắng. Thi Tường, người mặc phong phanh như vậy chạy ra đây, cũng không sợ bị đông lạnh sao.” Phó Giang Việt nghiêm túc lên tiếng, vừa muốn mượn cơ kéo Tô Thi Tường vào lòng sưởi ấm một chút, nhưng tiếc rằng lại bị Tô Kỳ Tranh giành trước một bước, trong ánh mắt hai người đang trừng nhau mơ hồ ẩn ẩn mùi thuốc súng.

Hầu như ngày nào cũng phải đối mặt với tình huống này, Tô Thi Tường chỉ có thể bất đắc dĩ mà lắc đầu.

Ba người vừa cãi nhau vừa tiến về phía môn phái, mới đi đến nửa đường, đã thấy từ xa có hai bóng người chạy vội đến, trong đó có một đệ tử đang thở hồng hộc như trâu hướng Tô Thi Tường bẩm báo: “Chưởng môn, dưới chân núi có người xông vào! Chúng đệ tử không ngăn được hắn, hắn đã lên đến trên núi rồi.”

Tô Thi Tường hơi kinh hãi, hắn cùng Phó Giang Việt hai người thi triển khinh công trở về môn phái trước, để cho hai đệ tử ở lại hộ tống Kỳ Tranh chậm rãi trở về sau.

Lúc hai người về đến nơi, đã thấy một vị khách nhân không ngờ tới, chỉ là biểu tình lãnh khốc của hắn không hề giống thái độ khoan dung độ lượng trước đây.

” Sở đại hiệp?”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 89

“Thật không ngờ Quân công tử phải chịu nhiều cực khổ như vậy, tất cả đều do ta cùng Kỳ Tranh gây lên, ta thực hổ thẹn với Quân công tử.” Sau khi nghe xong mấy lời giải thích sơ qua mục đích đến đây của Sở Phi Dương, Tô Thi Tường cảm thấy vừa tự trách vừa xấu hổ.

Sở Phi Dương ánh mắt không tốt nhìn thoáng qua Phó Giang Việt, nhưng lại quay qua Tô Thi Tường: “Chuyện này cùng Tô chưởng môn không quan hệ, chưởng môn không cần tự trách. Ta tới Thiên Sơn chỉ là muốn tìm lão thái bà kia, tìm được Nguyên Tình thì mới có khả năng cứu được Thư Ảnh.”

Một cái liếc mắt kia cũng đủ để Phó Giang Việt biết Sở Phi Dương đại khối đối với gã có nảy sinh hận ý. Gã cả đời này duy độc chỉ quan tâm đến hai huynh đệ Tô gia, trước đây thị võ thành si, ngay cả sinh mạng của mình gã cũng không thèm quan tâm, nói gì đến việc để ý người khác có hận mình ghét mình hay không.

Nhưng lúc này bị Sở đại hiệp – một người từ trước tới nay quang minh chính trực rộng lượng oán giận, dĩ nhiên là phi thường khổ sở.

Phó Giang Việt hướng Sở Phi Dương nói: “Sở đại hiệp, chuyện này là ta có lỗi với hai người. Mặc kệ người cần cái gì, Phó Giang Việt ta nhất định dốc lực tương trợ. Nếu Quân công tử chẳng may có chuyện bất trắc, ta xin dùng tính mệnh bồi đáp.”

Sở Phi Dương hừ lạnh một tiếng: “Phó Giang Việt, người tốt nhất lên khẩn cầu Thư Ảnh bình an vô sự, nếu không chỉ bằng một cái mạng của

người thì quá tiện nghi cho người rồi. Tô chương môn, ta hiện tại không có yêu cầu gì, thỉnh người đem lão thái bà giao cho ta đi.”

Tô Thi Tường tuy đối với sư nương từng vô tình vô nghĩa rất thất vọng, nhưng nhìn thần sắc Sở Phi Dương ẩn hàm lệ khí, hẳn vẫn có chút lo lắng không yên.

Phó Giang Việt lại lên tiếng: “Thi Tường, người không cần xen vào việc của lão thái bà kia nữa, chỉ bằng những việc nàng gây ra cho người ở Kỳ Lân đảo, thì dù nàng chết cũng chưa đền hết tội. Huống hồ hiện tại là muốn cứu tính mạng Quân Thư Ảnh—”

Nguyên bản Tô Thi Tường còn đang do dự khi nghe đến câu cuối cùng, rốt cuộc hẳn thở dài, nhìn về phía Sở Phi Dương: ” Ta đáp ứng người.”

Từ khi mọi người ở Kỳ Lân đảo trở về, lão thái bà kia rất ít khi lộ diện trước mặt người khác. Tuy Tô Thi Tường đối với mẹ vẫn giữ thái độ tôn kính như xưa, nhưng bên cạnh hẳn còn có Tô Kỳ Tranh cùng Phó Giang Việt không thời khắc nào không đối phó với mẹ.

Nhất là Tô Kỳ Tranh, tuy sinh ra có khuôn mặt y hệt Tô Thi Tường, lúc cười lộ lên thì như một hài tử hồn nhiên không hiểu sự đời, thế nhưng tính tình bên trong lại cực đoan bén nhọn. Mẹ không chút nghi ngờ, Tô Kỳ Tranh tuyệt đối sẽ không bận tâm đến thân phận sư nương của mẹ, tùy thời có thể xuống tay đoạt mệnh của mẹ.

Người duy nhất mẹ có thể tin nhiệm, cũng chỉ có một mình Tô Thi Tường mà thôi.

Cho nên khi mẹ bị Tô Thi Tường dùng xảo ngôn sở hoặc dụ mẹ rời khỏi mật thất, rơi vào cạm bẫy bày bố sẵn của hẳn, nhìn sắc mặt âm trầm của Sở Phi Dương cùng vẻ mặt bất thiện tương tự của Tô Kỳ Tranh và Phó Giang Việt đang từ phía xa đi đến phía mẹ, mẹ không dám tin tưởng mở

lớn hai mắt nhìn trừng trừng Tô Thi Tường: “Thi Tường, người cũng dám gạt ta!”

“Sư nương, chỉ cần người nói rõ nơi ẩn thân của Nguyên Tình, ta cam đoan bọn họ sẽ không gây khó dễ cho người.” Tô Thi Tường sắc mặt bình tĩnh nói.

Lão thái bà nghe vậy lại chỉ cười âm hiểm, hung hăng nhào người về phía Tô Thi Tường xì một tiếng khinh miệt, cả giận nói: “Tô Thi Tường, ta vốn tưởng người là người lương thiện, hoá ra cũng chỉ là kẻ tiểu nhân đê tiện, hãm hại một bà lão lẻ loi thân cô thế cô thì có bản lĩnh gì! Cho dù thế nào thì ta cũng là người cũng nhìn người lớn lên! Người có còn chút lương tâm hay không!”

“Lão thái bà chết tiệt, người im miệng!” Tô Kỳ Tranh đi đến gần lạnh lùng nói, “Người cũng xứng nói hai chữ lương tâm? Chỉ bằng thân phận sư nương của người, ca ca ta nhiều năm đối với người hiếu kính cũng quá đủ rồi! Người đối với ca ca ta thì thế nào?! Ca ca ta đối đãi với người như trưởng bối, ta cũng không để tâm. Người nếu thức thời, tốt nhất lên hảo hảo trả lời ca ca ta.”

Lão thái bà lúc này tay chân đều bị trói chặt trên vách động không thể động đậy, Tô Kỳ Tranh trước mắt thần tình ngoan lệ, Phó Giang Việt thì càng hận không thể róc thịt nàng, Tô Thi Tường mặc dù có chút lo lắng, nhưng đã nói rõ sẽ không giúp mụ, chỉ có Sở Phi Dương đang chậm rãi đến gần—

Trong giang hồ nhiều năm nay vẫn luôn ca tụng Sở Phi Dương Sở đại hiệp – là người hào sảng rộng lượng, đối đãi với mọi người khoan dung, coi cái ác như cừu nhân, không lấy tư oán sinh thù– Sở đại hiệp. Mặc kệ hãn trải qua thăng trầm mấy lần, có biết bao lời đồn đại phỉ báng quần lấy thân, thì cuối cùng nam nhân này vẫn được người trong giang hồ không tiếc lời tán thưởng cùng kính trọng.

Đối với Tô Kỳ Tranh bản chất bất chính mà giảng hiệp nghĩa đúng là đàn gậy tai trâu uống phí khí lực, đối với vị chính nhân quân tử hành vi nghĩa hiệp thanh danh vang dội – Sở đại hiệp, nàng may ra cũng còn có cách.

Lão bà bà bị trói chặt cổ giãy dụa, mặt lạnh lùng nhìn về phía Sở Phi Dương cười nói: “Không nghĩ tới a, không nghĩ tới, đường đường chính chính Sở đại hiệp, thế nhưng lại cùng mấy hậu bối bốn môn này đạo đức bại hoại hòa nhau khi dễ lão bà khốn khổ không nơi nương tựa như ta a...”

Lời còn chưa dứt, lúc đầu mặt vốn tự tin hoàn toàn có thể thuyết phục được vị Sở đại hiệp này cười trói cho mình, nhưng đột nhiên lại bị một đạo hàn quang ầm ầm sắc bén lướt qua trước mặt.

“Nguyên Tình ở đâu?” Sở Phi Dương bình tĩnh hỏi. Cánh tay cầm kiếm của hắc vũ nữ như bàn thạch, cả người nhìn qua đều trầm tĩnh như tảng đá. Nhưng lão thái bà theo trực giác cảm nhận được một nỗi căm hận cùng sát ý mãnh liệt, mà trực giác đó khiến nàng không tự chủ được từ đầu các khớp xương phát tán ra từng cơn run rẩy.

Không thể như vậy. Mặt tuy rằng có lợi dụng Sở Phi Dương, nhưng cũng chưa từng làm ra chuyện gì đại gian đại ác, việc này cùng lắm chỉ là tư oán, như thế nào lại khiến cho hắc vũ nữ hận như vậy?

Huống chi Sở Phi Dương hiện giờ vẫn hảo hảo đứng ở nơi này, thậm chí một thân nội lực còn cao thâm hơn trước. Vậy vì cái gì hận ý của Sở Phi Dương tựa hồ so với Phó Giang Việt còn sâu đậm hơn?!

Cũng không đợi mặt từ trong kinh hãi tỉnh táo lại, Sở Phi Dương chĩa mũi kiếm lên phía trước, đặt ở trên cổ lão bà bà.

“Ta hỏi lại người một lần nữa, Nguyên Tình ở đâu?” Sở Phi Dương cắn răng cả giận nói.

Lão thái bà rút cuộc cũng không cố tìm hiểu vì sao Sở Phi Dương trở nên khác thường như vậy nữa, hồi phục lại tinh thần, lạnh lùng hừ một tiếng: “Sau khi Nguyên Tình rời đi ta cũng không biết hắn ở nơi nào, cho dù người giết ta, ta cũng không có lời nào để nói.”

Ánh mắt Sở Phi Dương đột nhiên tối sầm lại, trên tay sử lực, kiếm phong cắt qua da thịt, trên cổ lão bà bắt đầu dần chảy ra một vệt máu.

“Người đừng cho là ta không dám giết người, ta hỏi lại người lần cuối cùng, Nguyên Tình ở đâu!” Lần ép hỏi này tựa hồ Sở Phi Dương đã dùng đến chút tinh táo cùng nhẫn nại cuối cùng.

Lão bà bà giương đôi mắt vẫn đục trũng Sở Phi Dương, mũi kiếm kề sát động mạch đem theo từng trận đau đớn, sau một lúc lâu nhưng vẫn như cũ chậm rãi lắc đầu—

Thần sắc Sở Phi Dương hoàn toàn trở lên băng lãnh. Tô Thi Tường khẩn trương nhìn hai người đang giằng co trước mặt, cánh tay phải sớm đã tích tụ khởi nội lực, chỉ chờ khi Sở Phi Dương nhịn không được mà xuất thủ thì có thể trong khoảng khắc ra tay ngăn cản.

Đúng lúc này, một thanh âm trong suốt đột nhiên từ phía xa xa truyền tới.

“Sở đại ca! Huynh muốn tìm Nguyên Tình, đệ biết hắn ở đâu!”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 90

“Vân Phi? Người sao biết được?” Tô Thi Tường nhìn đồ đệ đang chạy như bay về phía bọn họ, hơi nghi hoặc hỏi.

Tô Kỳ Tranh lại khẽ hừ một tiếng: “Hảo Vân Phi, hoá ra mấy ngày nay người xuất thần nhập quỷ không thấy bóng dáng, là đang giúp cái lão yêu quái kia. Đúng là xú tiểu tử lừa người.”

Sở Vân Phi đi đến trước mặt Sở Phi Dương, lại nhìn về phía sư phụ cùng sư thúc, có chút ngượng ngùng nói: “Sư thúc, người không nên nói như vậy, ta.... ta chỉ cảm thấy hắn có chút đáng thương...”

Sở Phi Dương đối với mấy chuyện khác đều thờ ơ, hắn lên tiếng: “Mang ta đi tìm hắn.”

Lão thái bà còn chưa kịp vui mừng vì may mắn nhất lại được một mạng, giờ phút này lại lớn tiếng kêu lên: “Không có khả năng! Sư đệ đã sớm rời khỏi Thiên Sơn, tiểu tử này sao có thể biết tung tích của hắn.”

Sở Vân Phi lắc đầu nói: “Hắn không có đi. Nguyên Tình nói với người là đã đi, có thể vì không muốn liên lụy sư tổ nữa. Hắn bị vây hãm dưới hàn đàm ở đáy động đó khổ sở bao nhiêu năm như vậy, chốn giang hồ này sớm không phải thứ hắn biết rõ. Hắn ai cũng không quen biết, đã nhiều năm như vậy không gặp qua người sống, ngay cả việc giao du kết bái với người khác cũng khó khăn, hiện tại võ công lại mất hết, tay trái gà không chặt. Hắn nếu đi, có thể đi nơi nào.”

Sở Vân Phi mặc dù hướng về phía lão bà bà giải thích, nhưng lại nhìn về phía Sở Phi Dương, trong ánh mắt hàm chứa vẻ cầu xin, tựa hồ đang

thay Nguyên Tình hướng Sở Phi Dương cầu tình. Cậu không biết Sở Phi Dương vì cái gì lại quay lại tìm Nguyên Tình, bất quá nhìn sắc mặt Sở Phi Dương, Sở Vân Phi cảm thấy rất quan trọng.

Sở Phi Dương còn chưa nói gì, Tô Kỳ Tranh lại cười nhẹ nói: “Vân Phi, người còn không biết Sở đại ca của người vì cái gì lại muốn tìm người kia đi. Hẳn hại Quân đại ca của người nha, Quân công tử hiện nay suốt ngày mê man bất tỉnh, ngay cả sư huynh của Nguyên Tình, là sư phụ của Sở đại ca của người cũng bó tay không có biện pháp. Người còn muốn ngăn cản Sở đại hiệp đi tìm lão yêu quái kia tính sổ hay không?”

“Gì?! Quân đại ca?!” Đột nhiên nghe được tình cảnh Quân Thư Ảnh, Sở Vân Phi nhất thời trợn tròn hai mắt. Cậu vốn đang cảm thấy kỳ lạ vì sao từ trước đến nay Sở Phi Dương với Quân Thư Ảnh như hình với bóng sao lại không cùng nhau đến Thiên Sơn, hiện tại nghe Tô Kỳ Tranh nói vậy, nhìn sắc mặt trầm trọng của Sở Phi Dương, chỉ biết Quân Thư Ảnh đại khái bị thương không nhẹ, nhất thời gấp đến độ hốc mắt đỏ bừng.

“Quân đại ca hiện tại thế nào?” Sở Vân Phi vội vàng hỏi Sở Phi Dương, lời vừa ra khỏi miệng cũng hiểu được mình đang hỏi mấy lời vô nghĩa, thế nhưng cậu bức thiết muốn biết tình trạng của Quân Thư Ảnh, dù cho chỉ là một lời cam đoan từ miệng Sở Phi Dương “Hắn sẽ khoẻ lại thôi”, cũng có thể khiến cậu ít nhiều thấy an tâm.

Thế nhưng Sở Phi Dương chỉ thu kiếm, quay người ra khỏi sơn động, thấp giọng nói: “Mang ta đi tìm Nguyên Tình, chỉ có hắn mới có thể cứu Thư Ảnh.”

Sở Vân Phi cuống quýt đuổi kịp, cũng không nói thêm gì nữa, dẫn Sở Phi Dương đi về hướng xa xa.

“Quay lại! Sở Vân Phi, người không thể dẫn hắn đi tìm Nguyên Tình! Sở Phi Dương đã điên rồi, hắn sẽ giết Nguyên Tình!” Lão bà bà đang bị trói

chặt trên thạch bíchkhăn trương hướng phía hai người đã khuất bóng kêu gào. Ở đây người duy nhất còn có chút đồng tình với Nguyên Tình là Sở Vân Phi, nàng hiện tại chỉ có thể dựa vào Sở Vân Phi, hy vọng bằng vào chút thương cảm của cậu mới có thể bảo vệ được sự đệ của nàng.

Sở Vân Phi đang vội vã lên đường bỗng ngừng một chút, lại tiếp tục dẫn Sở Phi Dương đi tìm Nguyên Tình.

“Câm miệng đi lão thái bà, người điên chính là ngươi.” Tô Kỳ Tranh nhìn sư nương đang điên cuồng muốn giãy dụa khỏi xiềng xích, ra hiệu cho Phó Giang Việt đánh một chưởng khiến lão bà hôn mê bất tỉnh, lại quay sang Tô Thi Tường: “Ca, hiện tại phải làm sao đây?”

Tô Thi Tường than nhẹ một tiếng: “Còn có thể làm gì bây giờ, sai người đến trông giữ sư nương, chăm sóc cho thật tốt. Còn Nguyên Tình, Sở đại hiệp còn cần nhờ hãn cứu Quân công tử, tạm thời sẽ không thương tổn hãn. Việc sau này phải nhờ vào Vân Phi.”

Phó Giang Việt chạy đến bên hai người, trái ôm Tô Thi Tường, phải ôm Tô Kỳ Tranh, ngửa đầu cười nói: “Đúng vậy, chuyện sau này không liên quan chúng ta, nhị vị mỹ nhân không nên hao tâm tổn trí.”

Tô Thi Tường chỉ khẽ cười, Tô Kỳ Tranh lại hung hăng lấy khuỷu tay thúc gã một cái, Phó Giang Việt nhăn nải chịu chút đau đớn này vẫn như cũ tỏ ủng hữu ôm, đây chính là niềm vui lớn nhất của đời người, một chút đau đớn nho nhỏ này có là gì.

Sở Phi Dương theo Sở Vân Phi lên đến đỉnh núi, nơi này băng tuyết ngập trời lạnh lẽo vô cùng, lại có một ôn tuyền nho nhỏ, toả ra nhiệt khí vô cùng dễ chịu.

Sở Vân Phi chỉ một bóng dáng cách ôn tuyền không xa: “Hãn ở nơi này.”

Sở Phi Dương đang muốn chạy qua, lại bị Sở Vân Phi kéo tay lại. Sở Phi Dương quay đầu nhìn cậu, thấy Sở Vân Phi giật giật khoé môi, có chút khó xử nói: “Sở đại ca, Nguyên Tình đã thành cái dạng này, đại khái nhất định phải sống quãng đời còn lại trong cô độc không nơi nương tựa, hắn cũng si ngốc ở hàn đàm bao nhiêu năm, thân thể bị tàn phá kiệt quệ. Chỉ cần hắn có thể chữa khỏi cho Quân đại ca, huynh đừng làm khó hắn, được không.”

Sở Phi Dương sắc mặt có chút hoà hoãn, Sở Vân Phi gần như thấy được Sở đại ca trước đây.

“Người đem Sở đại ca trở thành loại người gì. Hắn nếu có thể chữa trị cho Thư Ảnh, ta tất nhiên sẽ không khó dễ hắn. Thế nhưng nếu hắn chữa không được—” Sắc mặt Sở Phi Dương lại nghiêm túc.

Hắn không nói hết, thế nhưng Sở Vân Phi dù có gốc nghềch cũng nghe ra hận ý lạnh buốt trong đó. Cậu cũng không hỏi thêm nữa, đi theo Sở Phi Dương hướng về phía Nguyên Tình.

“Nguyên Tình —” Sở Vân Phi mở miệng kêu lên.

Dựa vào tuổi tác của Nguyên Tình, hắn tuyệt đối phải thuộc hàng trưởng bối của Sở Vân Phi, thế nhưng dung mạo trẻ trung xinh đẹp của hắn khiến người ta không cách nào đối đãi với hắn như bậc tiền bối, xưng hô cách nào cũng không quen, Sở Vân Phi cuối cùng vẫn chọn cách gọi trực tiếp tên hắn.

Trong tiếng hàn phong lạnh lẽo, Nguyên Tình nghe thấy thanh âm của Sở Vân Phi, mới vui vẻ quay đầu về phía cậu cười, lại thấy đi phía trước Sở Vân Phi là Sở Phi Dương đang lộ ra bộ mặt tối tăm u ám.

Nguyên Tình nhất thời không kịp phản ứng, nụ cười vẫn cứng đờ trên khuôn mặt, lẳng lẳng nhìn Sở Phi Dương cước bộ trầm trọng tiến lại gần, thẳng đến khi bóng đen phủ trên khuôn mặt hắn.

Sở Phi Dương nắm lấy đôi vai gầy yếu của Nguyên Tình xách lên, đây là hành vi thô lỗ mà từ lúc hấn sinh ra đến giờ chưa từng làm.

Nguyên Tình vốn đang ngâm chân trong ôn tuyền, để trực xuất hàn khí tích lũy quanh năm suốt tháng trong thân thể hấn. Lúc này hấn bị người khác chặt vật kéo lên, đôi chân trần cọ vào tảng đá trên bờ, cánh tay nằm trên bả vai dùng lực khá mạnh, gần như muốn bóp nát xương cốt của hấn. Đau đớn khiến Nguyên Tình nhú mày, hấn có chút khó hiểu nhìn về phía Sở Phi Dương, lại nhìn Sở Vân Phi.

Thần tình gần như vô tội của hấn cuối cùng cũng nhóm lên ngọn lửa giận kiềm nén đã lâu của Sở Phi Dương. Chính vì hấn, mà Kỳ Lân đảo chỉ còn đám xương trắng buồn thiu, Đông Long Các một đêm tuyết diệt, sư phụ cũng phải thoát ly Kỳ Lân đảo lưu lạc bên ngoài, đáng giận nhất chính là Thư Ảnh cũng bị làm hại, hấn sao có thể làm ra một bộ tư thái không liên quan đến mình như vậy!

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 91

“Nguyên Tình, người rốt cuộc còn có trái tim hay không!” Sở Phi Dương cắn chặt răng nói, nếu không phải còn cần nhờ hắc cứu Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương sợ rằng mình sẽ không nhịn được mà bóp nát cần cổ thon dài kia.

“Trên người người còn nhiễm máu của hàng trăm đệ tử Đông Long Các, người mỗi lần nhắm mắt lại thì thấy bao nhiêu oan hồn đã bị người đoạt mạng?! Sao người vẫn có thể sống thản nhiên như vậy.”

Sở Vân Phi đi đến bên cạnh hai người, nhìn Sở Phi Dương kích động, muốn ngăn cản lại có chút do dự, cuối cùng chỉ có thể lên tiếng: “Sở đại ca, Nguyên Tình hãnhiện tại có chút trì độn, dù sao hắc đã nhiều năm không gặp người sống, lại đột nhiên mất đi toàn bộ nội lực, thân thể tổn thương rất lớn. Chỉ khi nói chuyện với sư huynh cùng sư tỷ của hắc mới biết được chút ít, đại khái suy nghĩ của hắc đã là chuyện của vài chục năm trước.”

Như là muốn chứng thực cho lời nói của Sở Vân Phi, Nguyên Tình nhỏ giọng nhắc lại: “Đông Long Các”, nét mặt có chút vắn vẹo.

Hắc hướng Sở Vân Phi nói: “Vân Phi, ta biết ta nghiệp chướng nặng nề, người không cần thay ta giải thích. Người tìm ta là muốn trả thù sao?” Nguyên Tình ngẩng đầu nhìn về phía Sở Phi Dương, biểu tình bình tĩnh, “Tính mệnh này của ta đã sớm không còn đáng giá. Người nếu muốn lấy, tự mình động thủ đi.”

Sở Phi Dương đẩy hắc một cái, Nguyên Tình vô lực ngã xuống đất.

Sở Phi Dương lạnh lùng nhìn hắc: “Người muốn lấy mạng đền tội, hà tất phải mượn tay ta, người không phải vẫn sống tốt đến giờ sao. Người căn bản không dám chết, cần gì phải giả vờ giả vịt.

“Ta không thể tự sát mà chết...” Nguyên Tình thì thào nói.

Trước mắt hắc dòng ôn tuyết cũng không còn trong veo nữa, bầu trời ngập tuyết trên Thiên Sơn cũng không còn phóng phoáng như cũ. Dòng nước đang cuộn chảy chuyển hồng, hơi nóng bốc lên không thể xoa dịu đi sự lạnh lẽo. Trên nền băng tuyết trắng xóa dường như rải rác những bộ xương cốt không toàn vẹn, tứ chi gãy gò, mồm mở lớn cùng hai hốc mắt trống rỗng, đang diên cuồng bò về phía hắc.

Chết đi là giải thoát cho hắc, sống mới có thể chuộc tội, ngày ngày giống như trong địa ngục mà chịu dần vặt.

“Ta mặc kệ người không dám chết hay không thể chết, trước khi người chết, theo ta trở về cứu Thư Ảnh!” Sở Phi Dương lạnh lùng nói.

“Quân Thư Ảnh?” Nguyên Tình sửng sốt, suy nghĩ một chút mới lên tiếng: “Tình nhân của người? Y thế nào?”

Sở Phi Dương không có kiên nhẫn giải thích tỉ mỉ với hắc, chỉ nói: “Hắc hấp thu phân nửa nội lực trong thân thể ta, nhưng hắc chưa từng luyện qua Đông Long Các tâm pháp, hiện giờ vẫn mê man bất tỉnh. Ta muốn người nói cho ta biết thứ nội lực này rốt cuộc là cái gì?! Người là người duy nhất từng tu luyện qua, dù vẫn bị nó khống chế. Nhưng lúc đạt tới công phu cường đại, trừ phi tẩu hoả nhập ma thì mới mất đi lý trí.”

“Ta không tẩu hoả nhập ma, ta đích thực đã luyện thành...” Nguyên Tình lẩm bẩm.

“Vậy rốt cuộc nó là cái gì?! Thứ này tuyệt đối không phải nội công tâm pháp thông thường, ta muốn người cho ta biết căn nguyên của nó! Cùng với

biện pháp cứu Thư Ảnh.”

“Sở đại hiệp quả nhiên cao minh, thứ này quả thực không phải nội lực thông thường.” Nguyên Tình nhờ vào Sở Vân Phi điều đỡ mà ngồi xuống một khối đá lớn cạnh ôn tuyền, ngẩng đầu nhìn Sở Phi Dương nói: “Nó mặc dù có khả năng cho kí chủ nội lực cao thâm, kỳ thực cũng không phải nội lực.”

Sở Phi Dương nghe hai từ kí chủ cảm thấy không thoải mái, lại nghe Nguyên Tình nói tiếp: “Nó kỳ thực là một loại chung độc, là tổ tiên của Đông Long Các đã nuôi dưỡng chung trùng dùng máu điều chế. Phối hợp với việc tu luyện tâm pháp, là có thể khiến công lực của kí chủ đột phá giới hạn cao nhất, thọ mệnh cũng kéo dài. Nhưng người không tu luyện Đông Long Các tâm pháp sẽ không thể tiếp nhận được, là bởi vì không áp chế được chung độc mà bị độc phát bỏ mình. Hơn nữa, nó cũng mê hoặc thần trí con người. Chỉ có người đủ mạnh mẽ, mới có thể áp chế được nó, mà không bị nó khống chế. Một nghìn năm nay, Đông Long Các cũng chỉ có một vị tiền bối làm được. Quân công tử không có căn cơ của tâm pháp Đông Long Các, bị chung độc này xâm phạm mà chỉ mê man bất tỉnh không tỉnh, ta nghĩ nhất định là do Sở đại hiệp hao phí rất nhiều công lực để khống chế chung độc trong cơ thể Quân công tử không cho nó lan ra, mới có thể như vậy.”

Lời cuối cùng của Nguyên Tình không khớp với thực tế, vì nguồn nội lực Đông Long Các trong thân thể Quân Thư Ảnh là do sau khi hoài thai Kỳ nhi cùng Lâm nhi Sở Phi Dương mới truyền qua cho y, không ngờ nhờ vậy mà kéo dài được sự xâm nhập của chung độc mới giữ được một mạng. Sở Phi Dương không kịp vui mừng, lại hỏi: “Vậy phải làm thế nào để giải độc! Làm thế nào Thư Ảnh mới tỉnh lại?”

Nguyên Tình nghĩ một chút rồi nói: “Có hai cách. Cách thứ nhất đơn giản nhất hơn nữa an toàn nhất—”

Hắc liếc nhìn khuôn mặt lo lắng của Sở Phi Dương: “Phế bỏ nội lực của Quân công tử, chung độc dựa vào nội lực, tự nhiên sẽ tiêu vong.”

Sở Phi Dương cắn chặt môi, khóe môi giống như cương thiết kiên ngạnh, cánh tay nắm chặt kiếm thoáng khăn trương, nhúu mày nói: “Cách thứ hai?”

Nguyên Tình cúi đầu, thở dài nói: “Nói đến cách thứ hai, kỳ thực căn bản không có khả năng làm được. Quân công tử đã có người bảo hộ, thì dù không có nội lực, cũng không sợ bị thương tổn...”

“Cách thứ hai là gì?” Sở Phi Dương bức ép hỏi.

Nguyên Tình không còn sự lựa chọn nào khác, nói: “Cách thứ hai, chính là dùng máu của chung trùng để giải độc—”

“Chung trùng đó ở đâu?!” Ánh mắt Sở Phi Dương sáng ngời.

Nguyên Tình vẫn còn muốn khuyên nhủ Sở Phi Dương, hắn có chút tận tình khuyên bảo: “Sở đại hiệp, chung trùng đó ít nhất cũng đã sống hơn năm, sáu trăm năm, hơn nữa chỉ dưỡng nơi âm hàn, nó càng lúc càng cường đại. Không chỉ trong thân thể nó có kịch độc, mà loại độc này con người cũng không chịu nổi, cho nên người thường không cách nào chế ngự được nó.”

Sở Phi Dương nếu biết phương pháp giải cứu mà không cần thương hại đến Quân Thư Ảnh, có lý nào lại bỏ qua, hắn nắm chặt cánh tay Nguyên Tình nôn nóng kêu lên: “Người chỉ cần cho ta biết chung trùng ở đâu, sau khi lấy được huyết trùng thì chế giải được như thế nào? Còn những cái khác người không cần lo!”

Thấy Sở Phi Dương như vậy, Nguyên Tình đột nhiên có chút hâm mộ Quân Thư Ảnh. Có một người toàn tâm toàn ý mà suy nghĩ cho y như vậy,

chiếu cố y, ái hộ y, thì dù y rơi vào mê man, trong đáy lòng nhất định luôn cảm thấy an toàn...

Nguyên Tình rốt cuộc cũng từ bỏ ý định khuyên bảo, cẩn thận giảng giải cách thứ hai: “Đông Long Các được xây dựng trên Kỳ Lân Đảo, chung trùng đương nhiên cũng dưỡng ở đó. Các vị tiền bối của Đông Long Các đã xây dựng một nơi kiên cố, nên chung trùng chắc chắn không thể thoát ra. Muốn đả thương chung trùng lấy máu đã khó, thế nhưng giải được vẫn là vấn đề nan giải nhất. Trùng huyết phải lấy từ cơ thể của chung trùng còn sống, hơn nữa phải lập tức sử dụng, mới có thể tạo thành giải được có hiệu quả. Cho nên, người phải dẫn Quân Thư Ảnh đi cùng.”

“Vì cái gì còn phải đưa Thư Ảnh đi đến nơi nguy hiểm đó?! Ta có thể bắt sống chung trùng, đem nó trở về lấy máu!” Sở Phi Dương ngông cuồng nói ra.

Nguyên Tình cười khổ một chút nói: “Ta tin Sở đại hiệp có năng lực đối phó với chung trùng nghìn năm. Chính là, dù người có bản lĩnh đến đâu cũng không thể đem nó ra khỏi Kỳ Lân đảo, tin ta đi Sở đại hiệp, người nhìn thấy nó khắc sẽ hiểu.”

Đã tới mức này, Sở Phi Dương đối với Nguyên Tình cũng không còn gì để hoài nghi. Nếu hắn đã nói như vậy, đại khái chung trùng kia hắn có gì đó không giống bình thường.

Sở Vân Phi vẫn luôn ngoan ngoãn đứng bên cạnh nhìn bọn họ đàm phán, sau đó tiến lên nói: “Sở đại ca, đệ muốn đi cùng huynh! Đến lúc đó huynh phải đối phó chung trùng, chắc chắn không thể chiếu cố Quân đại ca. Đệ có thể bảo hộ huynh ấy!”

Sở Phi Dương cười cười, vỗ vỗ vai Sở Vân Phi, nhưng cũng không cự tuyệt.

Sở Vân Phi rất cao hứng, bộ dáng tươi cười cũng xán lạn vô cùng. Cậu thấy không khí lúc này cũng không gương cung bạt kiếm như lúc đầu, sau đó nói vài ba câu, rồi đỡ Nguyên Tình đã có chút hư nhược trở về nơi tạm cư của hắn.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Lại Lên Đảo

Sở Phi Dương sau khi biết được phương pháp giải chung độc, thì cũng không muốn ở lại Thiên Sơn thêm một khắc nào nữa.

Sở Vân Phi nhìn hai mắt hấn thâm quầng, cũng không biết hấn đã bao lâu rồi không có hảo hảo nghỉ ngơi? Có điều nhìn thần sắc lãnh liệt của Sở Phi Dương, Sở Vân Phi nguyên bản muốn khuyên hấn nghỉ ngơi vài ngày, hiện tại ngay cả nửa chữ cũng không dám nói ra.

Kỳ thực, cậu cũng có chút tư tâm. Xuất phát sớm một chút, thì có thể sớm một chút nhìn thấy Quân đại ca .... Lâu như vậy không gặp cậu luôn tâm tâm niệm niệm đến Quân đại ca, Sở Vân Phi tưởng tượng tới gương mặt lạnh lùng của Quân Thư Ảnh lộ ra tiểu ý, ngay cả trái tim cũng thấy đập nhanh hơn một nhịp.

Nếu như Quân Thư Ảnh biết Sở Vân Phi đối với dung mạo của y đánh giá như vậy, chỉ sợ vị đại đệ tử Thiên Sơn phái hôm nay đã không còn đường sống rồi.

Sở Vân Phi vội vàng thu thập thật tốt hành lý, đến cáo biệt sư phụ, cùng Sở Phi Dương lên đường. Không ngờ vừa mới ra khỏi đại môn, Nguyên Tình đúng lúc này xuất hiện ngay trước mắt hai người.

Sở Vân Phi nhìn thân hình gầy yếu đến mức gần như bị gió thổi bay của hấn, trừng lớn mắt nói: “Nguyên Tình, mau trở về đi, không cần tiễn chúng ta.”

Nguyên Tình thế nhưng chỉ nhìn cậu một cái, lại dời tầm nhìn về phía Sở Phi Dương: “Sở đại hiệp, Quân công tử thành ra như vậy tất cả đều do

ta gây lên, ta tình nguyện theo các người đến Kỳ Lân đảo, coi như là chuộc tội.”

Sở Phi Dương cười lạnh một tiếng: “Đây là lần thứ mấy ta nghe được câu ‘do ta gây lên’ từ người? Các người mỗi người đều tự đánh giá phân lượng của mình quá nặng, Thư Ảnh gặp kiếp nạn này chỉ vì cứu ta mà thôi, không liên quan tới các người. Y cũng không cần người tới chuộc tội, người trở về đi, mang người theo chỉ làm chậm hành trình thôi.”

Sở Phi Dương chưa từng trắng trợn châm chọc người khác như vậy, nhưng Quân Thư Ảnh mê man bất tỉnh đã lâu khiến tâm tình hấn rối loạn. Mấy việc nhân quả thị phi phải trái này Sở Phi Dương tuy không muốn tính toán so đo nữa, nhưng chung quy cũng không nhịn được sự nôn nóng trong lòng, hoá thành một thứ lợi khí bén nhọn, từ sâu trong tâm trí chui ra.

Nguyên Tình dưới ánh mắt băng lãnh của Sở Phi Dương, cơ thể suy yếu khẽ run lên, nhưng vẫn kiên trì nói: “Sở đại hiệp, ta sẽ không liên lụy các người. Trên đảo còn rất nhiều cơ quan chạm bẫy ngầm, ta có thể giúp các người nhanh chóng tìm được chung trùng.”

Sở Vân Phi nhìn trái nhìn phải, thấy Nguyên Tình co rúm thân thể quả thực rất đáng thương, cũng hướng qua Sở Phi Dương cầu tình: “Sở đại ca, Nguyên Tình nói cũng không sai, chúng ta lần trước lên đảo cũng gặp không ít mật thất cùng huyết động, nhưng đều không thấy chung trùng gì đó....”

Sở Phi Dương giơ tay tỏ ý bảo cậu ngừng, nhìn Nguyên Tình một lát mới nói: “Kỳ thực người muốn đi tìm sư phụ ta.”

Nguyên Tình nghe xong, đôi mắt đen thẳm khẽ lướt qua một tia sáng, sau đó hẩn cúi gầm mặt, thái độ cam chịu.

Sở Phi Dương áp chế cơn cuồng bạo trong lòng xuống, làm cho mình bình tĩnh trở lại mới nói tiếp: “Nguyên Tình, sư phụ ngoại trừ dặn dò chúng

ta những việc cần làm ra, chưa bao giờ nhắc tới người. Người cần gì phải làm chuyện thừa thãi.”

Nguyên Tình cắn cắn môi, vẫn như cũ không mở miệng.

Sở Vân Phi cũng ở một bên mở to mắt trông mong nhìn hăn. Sở Phi Dương bất đắc dĩ thở dài, hướng Sở Vân Phi nói: “Trên đường đi người chiếu cố hăn.”

Sở Phi Dương thay đổi quá nhanh, Sở Vân Phicòn không kịp cao hứng, Sở Phi Dương đã nhảy lên lưng ngựa, lao vút đi. Sở Vân Phi cuống quýt đem Nguyên Tình đỡ lên ngựa của chính mình, rồi cũng nhảy lên, ra roi thúc ngựa gắt gao theo sát Sở Phi Dương.

Mấy người đi suốt ngày đêm, cơ hồ khó có được một lát nghỉ ngơi, mí mắt Sở Phi Dương vừa tối vừa nặng, chiếc cảm vốn trơn nhẵn lúc này cũng lờm chờm vài sợi râu. Nguyên Tình xanh xao sắp chịu không nổi, khuôn mặt tái nhợt giống như người mắc bệnh nặng.

Vừa đến bên ngoài sơn cốc, ở giữa là cánh rừng quá rậm rạp không thể cưỡi ngựa, Sở Phi Dương liền đem dây cương ném cho Tiểu Tùng đang nghênh đón bọn họ ở ngoài cốc khẩu, nhanh chóng chạy như bay vào cốc.

“Thư Ảnh sao rồi?!” Sở Phi Dương hấp tấp chạy vào mật thất nơi Quân Thư Ảnh đang ngủ, thấy Lâm nhi cùng Mục Giang Bạch thế nhưng đều ở đây.

Hăn nhanh chóng đi đến trước giường, cầm lấy tay Quân Thư Ảnh, cảm giác ấm áp khiến tâm tình phập phồng bất định của hăn dọc đường đi trong nháy mắt yên ổn trở lại.

“A Cha—” Thanh âm giòn tan của Lâm nhi kêu lên một tiếng, đã bị Sở Phi Dương một phen ôm vào trong lòng, ở trên vầng trán trắng nõn của nó hung hăng hôn một cái, lại nhìn về phía Mục Giang Bạch.

Mục Giang Bạch sờ sờ chòm râu: “Không phát sinh chuyển biến xấu gì, vẫn ngủ nhiều như vậy, tựa hồ ngay cả ăn cũng không cần. Đây coi như là tin tốt đi.”

Sở Phi Dương ngồi xổm xuống bên thành giường, tay trái cầm tay Quân Thư Ảnh, tay phải vẫn ôm chặt thân thể nhỏ bé của Lâm nhi, đem mặt chôn xuống cổ Quân Thư Ảnh. Cứ như vậy ôm chặt lấy hai sinh mệnh quan trọng nhất của hắn, tâm tư đã trầm tĩnh lại rồi cuộc cũng khiến hắn cảm thấy một tia mệt mỏi.

“Nếu như Tiểu Thạch Đầu cũng ở đây thì tốt rồi, Thư Ảnh nhất định cao hứng...” Sở Phi Dương lầm bầm nói. Hắn cũng biết không chỉ có Quân Thư Ảnh cần, mà người cần hơn cả chính là hắn. Chỉ có nắm trong tay, trong ngực mới khiến hắn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của người hắn yêu nhất, tâm tình nôn nóng của hắn mới chân chính bình tĩnh trở lại.

Lâm nhi ngoan ngoan ngồi trong lòng Sở Phi Dương, trong hơi thở cảm nhận được cả băng tuyết cùng bụi bặm. Mục Giang Bạch khẽ lắc đầu, đang muốn đi ra ngoài, đã bị người được Tiểu Tùng mang theo đang từ ngoài cửa vội vã đi vào làm cho cả kinh đến dừng cả cước bộ.

“Người .... người là...” Mục Giang Bạch có chút do dự không chắc hẳn mở miệng lên tiếng.

“Sư huynh, ta là Nguyên Tình.” Khi gặp lại Mục Giang Bạch, Nguyên Tình ngược lại có phần bình tĩnh, mỉm cười nói, chỉ là dọc đường đi bên ba một nhóc nên khuôn mặt tái nhợt có phần thực thê thảm.

Sắc mặt Mục Giang Bạch thay đổi liên tục, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng, ý bảo mọi người theo hắn ra ngoài.

Đáng thương cho Sở Vân Phi vừa mới thấy được mái tóc của Quân đại ca, còn chưa kịp nhìn kỹ, đã bị Tiểu Tùng kéo ra khỏi mật thất, đem cửa đóng lại, đoạn tuyệt hoàn toàn quả niệm của cậu.

“Quân đại ca, Quân đại ca huynh ấy...” Sở Vân Phi kêu được hai tiếng, nhưng cũng không biết muốn hỏi cái gì, sau đó có chút nổi nóng nhìn Tiểu Tùng, vẻ mặt tức giận.

Tiểu Tùng bị cậu dùng ánh mắt không tốt trừng lên nhìn mình một cái, có điểm không hiểu, lại thấy Nguyên Tình đang theo Mục Giang Bạch chậm rãi đi ra sân ngoài, liền một phen giữ chặt lấy Sở Vân Phi, kéo sang một hướng khác: “Đi bên này bên này, tất cả mọi người đều có chính sự, ta dẫn người đi chơi.” (=.=) (=_*=)

“Người làm cái gì vậy! Ai chơi đùa gì với người! Ta cũng có chính sự!....” Sở Vân Phi vừa mở miệng kêu lên, đã bị Tiểu Tùng kéo tay áo lôi đi.

***

Một trận tuyết đầu xuân vừa mới hạ, khiến cho khắp sơn cốc như chôn trong băng tuyết.

Mục Giang Bạch khoanh tay mà đứng, mái tóc hoa râm cùng chòm râu bị gió thổi hơi hơi phiêu động. Nguyên Tình đứng phía sau nhìn hắn, trong đầu khuôn mặt nam nhân anh tuấn bất phàm vẫn hiện lên rõ ràng như trước, phảng phất có cảm giác chớp mắt ngàn năm đã qua.

“Nguyên Tình sư đệ, người nếu tìm đến ta, ta liền muốn hỏi người một câu, người lúc trước nói phải tái hiện lại ngày tháng huy hoàng của Đông Long Các, thậm chí còn không tiếc vi phạm tổ huấn, chỉ vì cái trước mắt, mà cưỡng ép luyện tập bộ tâm pháp kia, mới tạo ra kết cục như bây giờ. Người đã hối hận chưa?” Thanh âm già nua của Mục Giang Bạch từ phía trước truyền tới, xa lạ khiến lòng người kinh sợ.

Nguyên Tình chợt giật mình phục hồi lại tinh thần, cắn chặt môi dưới. Trước mặt hắn các oan hồn đã quý vẫn như cũ lao về phía hắn, cơ hồ che kín cả thiên địa, khuôn mặt vắn vẹo méo mó hiện ra đều là của những người

Đông Long Các mà hắn vô cùng quen thuộc. Đó là lương tâm hắn đang sám hối.

“Hiện tại có làm gì cũng là vô ích, ta là tội nhân của Đông Long Các, vĩnh viễn không thể thay đổi được.” Nguyên Tình cúi đầu nhẹ giọng nói, “Sư huynh, ta tới gặp huynh, chỉ vì có một vấn đề muốn hỏi huynh, huynh hãy thành thật trả lời ta.”

“Người nói đi.” Mục Giang Bạch quay đầu lại nhìn hắn.

“Lần cuối cùng trước khi ta vào mật thất tu luyện, huynh xuất ngoại hành sự còn chưa trở về. Ta để lại phòng huynh một thứ, huynh...có thấy không.”

Mục Giang Bạch nhăn mày suy nghĩ một chút, mới lắc đầu nói: “Không có.”

Nguyên Tình nghe câu trả lời của hắn thân thể suy yếu thoáng lung lay, Mục Giang Bạch cuống quýt đỡ lấy hắn, trên khuôn mặt già nua lộ ra vẻ thân thiết, cuối cùng cũng khiến cho Nguyên Tình từ những năm tháng mù mịt xa lạ kia tìm về chút hơi ấm quen thuộc.

“Là đồ vật gì, rất quan trọng sao?” Mục Giang Bạch hỏi.

Nguyên Tình than nhẹ một tiếng, lắc lắc đầu: “Đã không quan trọng nữa...”

***

Trên Kỳ Lân đảo xa xôi đơn độc, đồng phế tích thể lương được che giấu trong bóng tối, một viên ngọc xanh nho nhỏ bị lớp tro bụi dày bao phủ vẫn sáng bóng, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy được ở chính giữa có khắc một chữ ‘Tình’. Viên ngọc đó lại đặt trên lên một chiếc khăn xanh, vẫn còn ần ần vết tích mực nước.

Một trận gió thổi qua, thanh khăn cuối cùng cũng rời khỏi sự trôi buộc của viên ngọc, phần phật rời khỏi mặt đất, bay về phía không trung, trên chiếc khăn có vài dòng chữ ngay ngắn nhỏ nhắn tuần nhã, lại một lần nữa bị cuốn vào bên trong.

Mục sư huynh, thấy chữ như thấy người... nếu huynh đồng ý ở bên ta cả một đời, liền tới mặt thất tìm ta... Ta nguyện lập tức buông tha, từ nay về sau trọn đời ở bên huynh, cùng nhau tới già.

Chiếc khăn xanh càng lúc càng bị gió biến cường ép, bay lượn vài vòng trên không trung, liền thẳng tắp rơi xuống biển, bất quá chỉ trong chốc lát đã sũng nước, theo sóng biển trôi đi.

Một con thuyền nhanh chóng lướt qua gợn sóng cuốn trôi chiếc khăn, chậm rãi tiến đến.

Sở Phi Dương đứng ở đầu thuyền, hướng về phía đảo, hai mắt chợt hiện lên hình ảnh phản chiếu của những gợn sóng.

“Thư Ảnh, cuối cùng chúng ta cũng tới rồi.”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Vua Của Vạn Trùng

Sở Phi Dương ôm lấy Quân Thư Ảnh xuống thuyền, kéo chặt áo choàng của Quân Thư Ảnh, vì y che gió lạnh thấu xương trên đảo.

Nguyên Tình được Sở Vân Phi nâng xuống, liền bắt gặp phải ánh mắt trầm tĩnh như nước của Sở Phi Dương.

“Chung trùng ở nơi nào, dẫn ta đi.”

Nguyên Tình gật đầu, dẫn mọi người tiến sâu vào đảo.

Lúc này đã vào xuân, tuy không khí vẫn giá rét, nhưng hoa cỏ cây cối trên đảo đã nảy lộc, khiến cho nơi hoang vắng cô bình này cũng thêm chút sinh khí.

Nguyên Tình dẫn mọi người đến một nơi trước đây vốn là đại sảnh nay đã thành đồng phế tích, bước qua một bức tường đổ, liền đứng trước một vách tường đá kiên cố trơ trọi. Hẳn ở trên thạch bích loay hoay sờ soạng một lát, sau đó một thanh âm nặng nề vang lên, trên mặt đất chậm rãi lộ ra một động khẩu đủ cho một người chui lọt.

Sở Phi Dương nhìn về phía động khẩu hắc ám kia, cũng không biết thông xuống lòng đất sâu bao nhiêu, không khỏi nhú mày nói: ‘Cửa của môn phái ngươi thật sự kỳ quái, vì sao cứ thích mở ở trên mặt đất.’

Nguyên Tình nhìn hắn một cái rồi nói: “Đông Long Các đã từng có thời kỳ cường thịnh, lúc suy yếu tuy đã lui về ẩn cư trên hòn đảo đơn độc này, nhưng vẫn luôn có kẻ thù tìm đến cửa. Gia quyến của các đệ tử đều là thường nhân tay trái gà không chặt, căn bản không chịu nổi một chiêu, nên

chỉ có thể làm vậy.” Nói đến đây hẳn lại cảm thấy dường như mình hơi nhiều lời, lắc lắc đầu: “Đều là chút chuyện xưa cũ, hiện tại cũng không tất yếu phải biết. Sở đại hiệp, trong này vẫn có vài cơ quan, các người đều phải theo ta, không nên đi loạn.”

Nguyên Tình nói xong liền ra hiệu cho Sở Vân Phi dẫn hẳn nhảy xuống. Sở Phi Dương chu đao chặt chẽ bảo hộ Quân Thư Ảnh vào lòng, cũng nhảy xuống theo. Động khẩu này cũng không sâu, Sở Phi Dương rất nhanh đã vững vàng đáp trên nền đất. Nguyên Tình đã đốt lên một đuốc, đi về phía trước.

Dọc đường đi Nguyên Tình động tác nhanh nhẹn đỡ xuống rất nhiều cạm bẫy chết người, có vài cái nhìn qua đã thấy rất hung hiểm.

Sở Vân Phi nhìn bóng lưng gầy gò của Nguyên Tình, khẽ thở dài nói: “May mà mang theo Nguyên Tình tới đây, bằng không dù có thể phá được những cạm bẫy này, thì cũng lãng phí rất nhiều thời gian.”

Sở Phi Dương không hề hé răng, chỉ cúi đầu nhìn Quân Thư Ảnh đang lẳng lặng trầm ngủ trong lòng hẳn.

Đôi lông mày tuấn nhã vẫn theo thói quen hơi hơi nhăn lại, khiến cho Sở Phi Dương có cảm giác y cũng không phải đang an tường mà ngủ, có lẽ Quân Thư Ảnh đang chịu sự tra tấn của chung trùng, chính là y nói không lên lời....

Sở Phi Dương mạnh mẽ ngẩng đầu, hít sâu một hơi, ngăn cản chính suy nghĩ làm cho hẳn đau lòng này.

Nguyên Tình vẫn đi ở phía trước lúc này lại dừng lại, Sở Phi Dương nương theo ánh lửa nhìn tới, dưới ánh sáng của ngọn đuốc, hiện ra một khối thạch bích nặng nề.

Sở Phi Dương còn chưa mở miệng, Sở Vân Phi đã cả kinh nói: “Sao vậy? Nguyên Tình, nơi này là tử lộ sao?”

Nguyên Tình lắc đầu nói: “Đừng lo lắng, ta không có dẫn nhầm đường, chung trùng ở ngay phía sau. Các người cần chuẩn bị một chút, tất cả nhắm mắt lại đi.”

Sở Phi Dương ngay cả hỏi cũng không hỏi, lập tức nhắm mắt, giống như ngay cả thời gian để hỏi cũng không nguyện ý chậm trễ.

Quan một lúc, trong tai mọi người mới vang lên tiếng cửa đá mở ầm ầm.

Sở Phi Dương chỉ cảm thấy trong chớp mắt, khoảng không nguyên bản đen kịt trước mắt giây lát đã biến thành một mảng sắc đỏ, còn ẩn ẩn những điểm đen nho nhỏ đang du động. Cách mí mắt cũng có thể cảm thấy ánh sáng chói lòe kia đâm vào mắt đến đau nhức.

Thanh âm của Nguyên Tình vang lên: “Đây là nơi chung trùng sống. Thân thể nó phát ra ánh sáng rất chói mắt, các người mới từ địa đạo hắc ám kia đi tới nên trước tiên phải để thích ứng, bằng không mắt sẽ bị tổn thương.”

Đợi cho cảm giác đau nhức dần dần qua đi, Sở Phi Dương chậm rãi mở hai mắt, trước mắt hiện lên một thạch động vô cùng rộng lớn, cao không thấy đỉnh, đại khái hẳn là một phần trong lòng núi.

Bạch quang chói mắt kia từ phía trước bắn tới, Sở Phi Dương híp mắt nhìn qua, tuy biết chung trùng nuôi dưỡng ngàn năm nhất định bất phàm, thế nhưng khi nhìn thấy hình thể của nó cũng khiến hắn hơi kinh hãi

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Thủ Huyết Giải Chung

Chỉ thấy giữa sơn động, những đoạn xiềng xích thô to từ bốn phương tám hướng tụ lại đây, vô cùng giống với cảnh tượng Nguyên Tình bị trói buộc khi trước, chỉ là sợi xích sắt này càng thêm đen bóng thô dày, dưới bạch quang chói mắt chiếu xuống toả ra ánh sáng lạnh lẽo. Một đầu khác của những sợi xích được toả ra xung quanh, dần dần biến mất trong bóng tối, hẳn là được cố định trên thạch bích.

Mà ở giữa vô số xích sắt kia, nằm úp sấp xuống là một sinh vật vô cùng to lớn. Toàn thân một màu ngân bạch, trên trán còn mọc ra hai nhánh sừng, nhìn qua có chút non nớt. Dưới thân nó rơi lả tả những nhánh sừng cứng rắn hơn, tựa hồ do nhiều năm trôi qua mà từ từ rụng xuống.

Thân thể thô to được che kín bởi những vẩy màu ngân bạch, to đến mức có lẽ phải ba người mới ôm xuể, thân thể thật dài vòng quanh mảng đá lớn giữa sơn động đến mấy vòng, chân trước sắc bén ghé trên thạch bích, khuôn mặt to lớn đè lên móng vuốt, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt an tường, mỗi khi thở ra lại thổi bay cả sợi râu thô dài bên mép, thỉnh thoảng hơi hơi run run.

“Này.... Đây là—” Sở Vân Phi chịu đựng ánh sáng gay gắt khiến nước mắt lưng tròng, vẫn trừng lớn hai mắt, ngay cả chớp một cái cũng luyến tiếc.

Sở Phi Dương nhìn phía trước, sắc mặt tuy bình tĩnh, nhưng trong nội tâm chấn động so với Sở Vân Phi lộ ra bộ dạng non nớt không ít hơn là mấy.

Vốn đã nghe Nguyên Tình nói nó là chung trùng ngàn năm, vạn trùng vương, Sở Phi Dương luôn cho rằng nhiều nhất cũng chỉ là một loại sâu có chút nguy hiểm, còn chưa đủ tư cách khiến hắc đế vào mắt.

Thế nhưng con vật trước mắt này— nó căn bản đã vượt xa giới hạn có thể với tới của con người, dù là người mạnh mẽ thế nào thì đứng trước mặt nó tựa hồ không đáng để nhắc tới.

Nó hiện giờ chỉ là đang an tường ngủ say, nhưng vẫn khiến Sở Phi Dương cảm thấy áp lực cường đại, không ai bì nổi, uy nghiêm không thể xâm phạm!

“Đông Long Các thế mà dám giam cầm thứ này, các người thực sự là... Nghịch thiên—” Sở Phi Dương thấp giọng nói.

Nguyên Tình lại kiên định trả lời: “Không, nó chỉ là chung trùng mà thôi.”

Sở Phi Dương vì sự cố chấp của Nguyên Tình mà hơi nhúu mày, rồi lại nghe Nguyên Tình thấp giọng nói: “Ta không biết từ mấy trăm năm trước các vị sư tổ từ nơi nào mà có được nó, nhưng theo những ghi chép để lại, ban đầu nó căn bản không có hình dáng này.... Ai biết nó sống qua vài trăm năm lại thành như vậy. Đông Long Các hết đời này đến đời khác nuôi dưỡng nó nhiều năm qua, lấy máu nó chế dược, luyện công... Đến khi Đông Long Các rơi vào tay ta, ta lần đầu tiên nhìn thấy nó, mới thực sự hiểu được di huấn của các vị sư tổ để lại, tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào lại đến lấy huyết của nó, tu luyện bộ tâm pháp nghịch thiên kia, đến tột cùng là vì sao. Đông Long Các là dựa vào nó mới có quá khứ huy hoàng, dù sau đó chúng ta thoát ải giang hồ, không bao giờ ....đụng đến nó nữa, nhưng chúng ta sớm không dám thừa nhận, bị chúng ta giam cầm nhiều năm như vậy có lẽ là... Có lẽ là...”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ thở dài một hơi, ngắt lời Nguyên Tình: “Mặc kệ nó là cái gì, ngày hôm nay ta vẫn phải lấy máu của nó.” Hắn nói xong liền chậm rãi đặt Quân Thư Ảnh trên mặt đất, để y tựa vào thạch bích khô ráo.

Sở Vân Phi tới gần, Sở Phi Dương hướng cậu gật đầu nói: “Vân Phi, đệ thay ta hảo hảo chăm sóc Thư Ảnh,” nói xong liền nhìn thoáng qua bóng dáng quật cường thẳng tắp của Nguyên Tình, lắc đầu nói: “Nguyên Tình người tổn nhiều tâm tư rồi.”

Khuôn mặt Quân Thư Ảnh hơi gục xuống, dưới ánh sáng chói loà tản ra sắc thái trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Sở Vân Phi một tay kéo Nguyên Tình lại đây, đứng bên cạnh Quân Thư Ảnh, hướng Sở Phi Dương gật đầu một cái: “Sở đại ca huynh yên tâm đi.”

Sở Phi Dương rút kiếm, chậm rãi tiến về phía trước. Ngẩng đầu nhìn cự vật an tĩnh kia, trên mặt thậm chí cảm nhận được hơi thở ấm áp tanh nồng của nó.

Sở Phi Dương cắn chặt răng, khẽ hạ thấp người, nhún mạnh một cái, nhanh chóng lao về phía trước, bóng dáng hoá thành một bóng đen giữa ánh sáng bạch sắc.

Trên thân thể của quái vật to lớn kia được lớp vẩy cứng rắn bao bọc, Sở Phi Dương vốn muốn ở trên cái đuôi dài duỗi ra bên ngoài của nó lấy một chút huyết, nhưng kiếm đâm vào mặt trên như đâm vào tảng đá, hoàn toàn không thể xuyên qua. Nó chỉ hơi vẩy cái đuôi, cư nhiên không có tính lại.

Sở Phi Dương ngừng lại, biết không thể làm như vậy, hắn cắn chặt răng nhìn thật kỹ thân thể ngân bạch to lớn kia, cái bụng mềm mại đã bị nó che lấp kĩ dưới thân, chỉ có móng vuốt đang đặt trên nền đá là lộ ra chút da thịt non mềm hồng nhạt.

Tay đứt ruột sót, chỉ sợ đối nó mà nói cũng giống như vậy. Nhưng lúc này cũng không còn thời gian để nghĩ biện pháp khác, Sở Phi Dương nhìn con quái vật đang ngủ say tới mức thập phần thoải mái, trong lòng mặc niệm một tiếng: “Đắc tội”, liền lại phi thân lên, mũi kiếm sắc bén thẳng tắp đâm vào móng chân của nó.

Tiên huyết đỏ tươi ầm ập trong nháy mắt chảy ra, Sở Phi Dương xuất ra một bình sứ đã chuẩn bị trước đặt dưới mặt kiếm, trong bình đã có sẵn các loại thảo dược do Nguyên Tình điều chế, máu tươi thuận theo thân kiếm ồ ồ chảy xuống.

Cơ hồ ngay lúc bị kiếm đâm vào chân trước, con quái vật to lớn bị giày vò rốt cục tỉnh lại. Nó mở ra con mắt thật lớn, bên trong là con người vừa đen vừa sâu ảm ướt. Nó giật giật cái đuôi, tựa hồ còn chưa tỉnh táo sau giấc ngủ vài chục năm.

Trong khoảng khắc nó động đậy, Sở Vân Phi trực giác liền cảm thấy được một cẩu thụ to lớn, cậu nhanh chóng công Quân Thư Ảnh lên lưng, lôi kéo Nguyên Tình chạy ra cửa động nối liền với địa đạo, trốn ở phía sau thạch bích.

Quả nhiên nó cúi đầu nhìn nhân loại nhỏ bé đang ở trên móng trái của nó tác loạn, sau khi sửng sốt một lát liền phản ứng lại, vung móng vuốt đem Sở Phi Dương hung hăng hất ra, giờ móng vuốt còn đang chảy máu ngửa đầu lên ngâm dài một tiếng.

Sở Phi Dương nương theo sức lực của nó nhanh chóng tung người bay ngược về phía động khẩu, trong không trung nhanh tay cắt đi chiếc bình nhỏ đựng đầy tiên huyết, nhìn sinh vật màu ngân bạch mỹ lệ đang ngân dài vì đau nhức, trong ánh mắt hiện lên một mặt quý ý.

Nó hẳn là sủng vật của trời đất, hẳn phải bay lượn nơi chân trời hoặc bơi lội dưới biển sâu, không nên bị giam cầm ở nơi âm hàn này. Chỉ là hẳn hiện

tại không có thời gian, đối mặt với cơn giận dữ của nó, hẳn cũng không có năng lực trả tự do cho nó.

Sở Phi Dương liếc mắt nhìn nó lần cuối, trong miệng lẩm bẩm: “Ta rồi sẽ trở lại trả tự do cho ngươi, đối với ngươi coi như đền đáp.” Tiếng nói vừa dứt, hẳn liền từ động khẩu xông ra ngoài, cự vật kia cũng giận dữ thả chân xuống bên thân thể to lớn, ở bên trong sơn động lửa giận tận trời bốc lên, bạch quang chói mắt càng thêm rực rỡ.

Nguyên Tình thấy Sở Phi Dương lao ra liền đóng lại cửa đá nặng nề, nhận lấy cái bình nhỏ Sở Phi Dương móc ra, lại từ trong lòng lấy ra một bao bột phấn hoà vào, cẩn thận cho Quân Thư Ảnh ăn.

Nguyên Tình thấy Sở Phi Dương một tay giữ chặt tay Quân Thư Ảnh, tay kia cầm kiếm chắn động khiến cho huyết châu trên mũi kiếm nhỏ xuống, trên mặt lại có vẻ áy náy, tự nhiên biết hẳn đang nghĩ cái gì. Ngày Nguyên Tình tiếp nhận vị trí chương môn, theo sư phụ đến nơi này nhìn nó cũng mang tâm tình như vậy. Đối với sinh vật cường đại mỹ lệ này dù là bất kỳ thương tổn cùng khinh nhờn nào cũng khiến người ta trong lòng bất an.

“Sở đại hiệp, ngươi không cần như thế.” Nguyên Tình lên tiếng, “Dựa theo sách cổ ghi chép, nó toàn thân ngân sắc, tính thích âm hàn, nơi này đối với nó mà nói coi như thoải mái dễ chịu. Ngoại trừ không dám cởi bỏ xiềng xích cho nó, Đông Long Các đối với nó từ trước tới nay luôn luôn chiếu cố.”

Như là muốn minh chứng cho lời nói của Nguyên Tình, cánh cửa đá dày nặng vốn đã khép lại đột nhiên xuất hiện chút sương trắng nhẹ nhẹ, bất quá chỉ trong chốc lát đám sương trắng kia nhanh chóng tràn ra, trong giây lát đá vụn rơi xuống, trên cửa đá bị phá vỡ thành những lỗ to, ánh sáng chói mắt từ trong động vọt ra, chiếu sáng cả địa đạo vốn hắc ám. Bạch quang kia

cũng không ôn hoà như lúc đầu, không chỉ càng thêm chói lọi, trong không gian thậm chí còn mang theo hàn khí lạnh giá.

“Đi mau!” Sở Phi Dương khẽ quát một tiếng, công Quân Thư Ảnh còn chưa tỉnh lại, nhanh chóng chạy ra phía ngoài.

Sở Vân Phi nhân cơ hội này tò mò liếc nhìn qua lỗ thủng trên cửa đá, chỉ thấy con quái vật không lồ đó vẫn giơ móng vuốt giấy dựa lẫn lộn kêu to, giống như đang rất đau đớn. Nói thật tuy rằng kiếm của Sở Phi Dương có sắc bén, thì vết thương này đối với nó mà nói, quả thực nhỏ bé giống như muỗi đốt mà thôi.

Sở Vân Phi kéo tay Nguyên Tình cấp tốc chạy về phía trước, trong miệng vừa nói: “Nguyên Tình người nói đúng, ta thấy các người đối với nó không chỉ chiếu cố có hơn, mà nó quả thực được nuông chiều từ bé.”

Nguyên Tình nghi hoặc nhìn cậu một cái, nhưng đang chạy quá nhanh khiến hắn không thể mở miệng nói cái gì, liền tiếp tục lao đầu chạy ra phía ngoài.

Địa đạo đã dài hiện tại lại càng thêm dài đằng đẵng, giống như vô luận chạy bao xa, thì tiếng ngâm kia vẫn vọng đến bên tai. Tiếng ngâm mang theo hàn khí bên trong đó đã dần dần nổi lên biến hoá, giữa không trung hợp thành những mũi băng sắc nhọn, từ phía sau bắn đến, đập tới trên thạch bích ngay lập tức đông lại, sau đó vỡ vụn, chỉ để lại những lỗ thủng trên vách đá.

Mấy người phải vừa chạy vừa tránh những mũi tên nhọn do hàn khí tạo thành, tốc độ chậm lại. Đột nhiên có vài đạo băng tiễn tụ thành một bó từ phía sau bắn đến, Sở Vân Phi đưa tay đẩy Nguyên Tình ngã nhào xuống mặt đất, né sang một bên, vừa hướng phía trước hô: “Sở đại ca cẩn thận!”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Cái Gọi Là Tín Nhiệm

Sở Phi Dương sớm đã cảm nhận được luồng khí lạnh sau lưng, nơi này chỉ có một địa đạo rộng lớn thẳng tắp, không có chỗ để trốn, dưới tình thế cấp bách hẳn chỉ có thể bảo hộ chặt chẽ Quân Thư Ảnh, phi thân lên, tại giữa không trung điểm mũi chân đạp vào thạch bích, mượn lực nhảy sang một hướng khác, nấp sau một tảng đá nhô ra, đặt Quân Thư Ảnh vào giữa vách đá cùng thân thể mình.

Sở Phi Dương nhìn lại, đoạn địa đạo này có hơi gấp khúc, đám băng tiền bản thẳng đến đều cắm vào trên thạch bích, rồi vỡ thành nhiều mảnh khiến đất đá văng tung toé.

Sở Vân Phi lôi kéo Nguyên Tình chạy tới, thân thiết hỏi: “Sở đại ca, hai huynh không sao chứ?”

Sở Phi Dương lắc đầu, còn chưa kịp mở miệng, Nguyên Tình đột nhiên trầm sắc mặt, như lâm đại địch nói: “Có chuyện rồi, nhanh rời khỏi nơi đây!”

Sở Vân Phi không hiểu, nhưng thấy sắc mặt Nguyên Tình thì đã biết tình thế nghiêm trọng, lập tức không hỏi nhiều, kéo Nguyên Tình tiếp tục chạy ra ngoài, trong miệng kêu lên: “Sở đại ca nhanh lên!”

Sở Phi Dương vừa định ôm lấy Quân Thư Ảnh, thì cảm thấy ngón tay Quân Thư Ảnh khẽ động. trong lòng hẩn căng thẳng, nhìn về phía khuôn mặt Quân Thư Ảnh, đã thấy mi mắt hẩn run run, rồi chậm rãi mở mắt ra!

“Thư Ảnh——” Sở Phi Dương trong lòng kinh hãi đến tột cùng, lúc mở miệng thì cẩn thận vô cùng, như sợ kinh hách đến cái gì đó.

Quân Thư Ảnh chỉ hé mắt, vì khó chịu mà một nửa nhắm lại, môi giật giật, tiếng nói khàn khàn: “Chói quá.”

Sở Phi Dương cuống quýt lấy tay che lại mắt Quân Thư Ảnh: “Người ngủ lâu lắm rồi, đừng mở to mắt vội, sẽ thụ thương.”

Lòng bàn tay tạo ra một bóng râm, khiến cho hai mắt Quân Thư Ảnh cảm thấy dễ chịu hơn. Y chớp chớp mắt, lông mi cọ cọ vào lòng bàn tay Sở Phi Dương. Cảm giác ngứa ngứa từ lòng bàn tay chạm vào tận đáy lòng, Sở Phi Dương chỉ cảm thấy trong lòng mềm mại tựa như muốn hoá thành một hồ nước mùa xuân. Xuyên qua kẽ ngón tay nhìn nhau, cái liếc mắt tựa như lâu đến vạn năm, kỳ thực bất quá chỉ trong nháy mắt.

Quân Thư Ảnh khẽ mở mắt một cách khó khăn, qua kẽ ngón tay nhìn Sở Phi Dương, mơ hồ trông thấy bạch quang bên trên đỉnh động. Ánh sáng lọt qua khe hở cường liệt đến mức khiến cho hai mắt khô khốc sinh đau, nhưng y vẫn thấy được vết nứt trên đỉnh động ngày càng mở rộng, từ vết rạn đó chậm rãi nhỏ ra từng giọt nước màu xanh đậm. Theo vết rạn, từng giọt nước màu sắc kỳ lạ đó rơi càng lúc càng nhanh, từ phía xa xa đang chảy dọc tới chỗ bọn họ, trong giây lát đã đến rất gần.

“Phi Dương, nguy hiểm!” Quân Thư Ảnh căn dặn nói, khe hở càng ngày càng lớn cùng dịch thể kỳ dị chảy ra từ cường quang khiến cho đầu óc y căn bản không mê man mà thêm phần cẩn thận lo lắng, cơ hồ là theo bản năng, Quân Thư Ảnh đem toàn bộ khí lực trong cơ thể dồn vào cánh tay, một phen đẩy Sở Phi Dương ra.

Trong tầm nhìn bạch quang mạnh mẽ, Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên rồi lại tối sầm, hai mắt đau đớn e rằng chịu không nổi, vội vã nhắm chặt lại.

Sở Phi Dương bất ngờ nên không kịp đề phòng bị Quân Thư Ảnh đẩy xa vài bước, cũng chú ý đến dị trạng trên đỉnh đầu. Khe nứt kia mở rộng

đến trước người Quân Thư Ảnh khó khăn lắm mới dừng lại, những giọt nước màu xanh đậm liên tục chảy xuống thành một dòng.

Quân Thư Ảnh tuy không nhìn thấy, nhưng theo bản năng cảm nhận được một tia nguy hiểm, vô thức lùi về sau. Chất lỏng kia nhỏ xuống ngay trước mũi chân y, ăn mòn cả mặt đất tạo thành những lỗ nhỏ.

Sở Phi Dương trong nháy mắt kinh hoàng đến trái tim sắp vọt ra khỏi lồng ngực, hắn vừa định bước qua, Nguyên Tình ở phía sau kêu lớn: “Sở Phi Dương, người không được bước tới! Một khi cơ quan ngằm ở đây phát động, không được đi tới! Người không muốn hại chết Quân công tử thì lui lại đi!”

Sở Phi Dương mắt thấy Quân Thư Ảnh cách mình có vài bước chân, nhưng hắn lại không cách nào tới gần, không thể chạm vào, ngọn lửa nôn nóng trong lòng như sắp đem lý trí căng thẳng đã lâu của hắn đốt sạch.

Hắn đứng tại chỗ một lúc lâu, thân hình cao lớn cứng còng, hai tay gắt gao nắm chặt lại. Nguyên Tình ở phía sau khẩn trương nhìn hắn, sợ hắn nhất thời kích động. Trong địa đạo dài hẹp này, cơ quan ngằm vừa nhiều vừa nguy hiểm, một khi đã phát động, thì không khác gì thiên la địa võng, dù võ công cao cường đến đâu cũng không có khả năng thoát ra ngoài.

Sở Phi Dương hít sâu một hơi, khống chế xúc động của chính mình. Hắn không dám coi thường cạm bẫy của Đông Long Các, hắn không thể mạo hiểm khiến Quân Thư Ảnh chịu thương tổn dù chỉ chút ít. Sở Phi Dương từ nơi dày đặc độc thủy cùng băng tiền sau khi chạm vào vách động liền hóa thành từng bông tuyết văng ra xung quanh, hắn chậm rãi thối lui về chỗ Sở Vân Phi cùng Nguyên Tình.

Quân Thư Ảnh như cũ cuộn mình trong góc động, khẽ cau mày, hai mắt nhắm nghiền. Bên tai nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt, tiếng động ăn mòn vang lên, thanh âm đá vụn văng khắp nơi, còn có không khí càng ngày càng

lạnh, nét mặt y mang theo chút mờ mịt. Tựa hồ bốn bề đều chứa hung hiểm, không biết làm thế làm để chạy thoát.

Sở Phi Dương đem những biểu cảm mờ mịt không biết làm gì của Quân Thư Ảnh thu vào trong mắt, thực đau lòng. Bọn họ lúc này rõ ràng chỉ cách nhau có vài bước, lại giống như cả khoảng trời không thể vượt qua.

Sở Phi Dương cắn chặt răng— không, chỉ có hãn không cách nào bước qua mà thôi, nhưng Quân Thư Ảnh có thể. Y có thể đi qua nọc độc cùng băng tiễn này, một lần nữa trở về bên người hãn!

Sở Vân Phi lo lắng nhìn dòng nước xanh đậm càng ngày càng dày đặc, thấy Quân Thư Ảnh vô pháp mở mắt ra, suy yếu mà ẩn tránh trên vách tường, trong lòng như có lửa đốt: “Nguyên Tình, làm sao để đóng mấy cơ quan kia lại?! Thời gian của Quân đại ca sắp hết rồi”.

Nguyên Tình lắc đầu: “Cơ quan này đã lâu không tu sửa, chịu không nổi cơn tức giận của chung trùng mới phát động, ta cũng không có biện pháp. Nhưng mà vẫn còn may nó đã trải qua thời gian khá lâu, bộ phận then chốt sớm gỉ sét, căn bản không thể phát huy uy lực lớn nhất. Bằng không chúng ta sớm đã chết mất xác rồi.”

Sở Phi Dương ở bên cạnh đột nhiên đi về phía trước một bước, thanh âm trầm thấp bình tĩnh đến không ngờ: “Thư Ảnh, người đừng sợ, từ từ đứng dậy trước đã.”

Nguyên Tình có chút nghi hoặc nhìn hãn, đã thấy thân thể hãn cùng hai tay bên sườn siết chặt đang vô pháp kiềm chế cơn run rẩy nhẹ. Nhưng thanh âm của hãn vẫn bình tĩnh như trước, giống như đang nắm chắc phần thắng trong tay.

“Đừng mở mắt.” Sở Phi Dương thấy Quân Thư Ảnh một bên sờ soạn thạch bích để đứng lên, một bên có ý đồ định mở mắt ra, vội ngăn lại: “Trong địa đạo rất sáng, mắt của người sẽ không chịu nổi.”

Quân Thư Ảnh nghe lời buông tha ý đồ này, lẳng lặng đứng ở góc tường. Cảm thấy bên má hàn khí mang theo từng đạo sắc bén vù vù lao qua, bất giác lui từng bước vào trong góc, cho đến khi không thể thối lui được nữa.

Nhưng thanh âm bình tĩnh của Sở Phi Dương truyền đến bên tai, như là bất khả tư nghị, xoa dịu đi do dự cùng mờ mịt khôn cùng trong đáy lòng. Tựa hồ chỉ cần đi đến nơi phát ra thanh âm trầm ấm đó, là có thể tránh khỏi nguy hiểm, sẽ an toàn— an toàn trở lại bên người hân.

“Thư Ảnh, người nghe rõ lời ta nói, làm theo lời ta. Đừng quan tâm đến tiếng động xung quanh, ta sẽ không để mấy thứ kia chạm vào người, hiểu chưa?” Sở Phi Dương cố gắng mở to hai mắt, ý đồ thấy rõ quy luật của những giọt nước dày đặc kia, còn phải đề phòng băng tiễn truy kích phía sau. May mắn đoạn địa đạo này có nhô ra một góc, vị trí của Quân Thư Ảnh cũng không bại lộ dưới tầm bắn của băng tiễn, đa số đám băng tiễn loạn xạ kia đều vào thạch bích gỗ ra kia.

Quân Thư Ảnh hơi hơi nghiêng mặt, nghe Sở Phi Dương nói xong, gật đầu nói: “Ta đã biết.”

Sở Vân Phi nhìn nhìn Sở Phi Dương, rồi lại nhìn về phía trước mấy bước nơi nọc độc cùng băng tiễn đan xen lẫn nhau mà tàn phá, cho dù thấy được chỉ sợ phải mất rất nhiều công phu mới an toàn xuyên qua, huống hồ Quân Thư Ảnh lúc này lại không nhìn thấy. Nhưng cậu cũng hiểu, lúc này e rằng chỉ còn một biện pháp. Cho dù còn có phương pháp khác, thì khe nứt trên đỉnh động cũng không cho bọn họ có đủ thời gian để tìm kiếm.

Sở Vân Phi nắm chặt lòng bàn tay, lo lắng nhìn Quân Thư Ảnh đang theo lời Sở Phi Dương chỉ dẫn mà bước lên hai bước.

“Được rồi, Thư Ảnh, đứng nguyên chỗ này, đừng cử động!” Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh thiếu chút nữa đã bước lên tiếp một bước—

nếu bước tới một chút là rơi vào trúng nơi nọc độc rơi xuống, toàn thân hẳn không khỏi toát mồ hôi lạnh, sau lưng áo hầu như đã ướt đầm.

Quân Thư Ảnh đứng yên chỗ cũ, nguy hiểm bên người từ bốn phương tám hướng đang đè ép y, y phải hao tổn hết khí lực mới khắc chế được bản năng muốn chạy trốn của mình. Quân Thư Ảnh nhin không được hít sâu rồi thở ra một hơi, kỳ quái là trong tuyệt cảnh này hai mắt không thể nhìn thấy, thì trong đáy lòng cư nhiên còn có một tia cảm giác an toàn đang vỗ về thể xác và tinh thần của y.

“Được rồi, đứng yên ở đó không nên cử động, chờ lúc ta bảo người đi người hãy bước về trước một bước, chỉ có thể đi từng bước!”

Đúng rồi... chính là thanh âm này, khiến cho y dù rơi vào tình cảnh nào cũng không hoảng sợ. Giống như chỉ cần đem hết thảy giao cho hắn, thì mọi bất an đều biến thành dư thừa, cũng không cần phải lo lắng.

Thật lâu trước kia Sở Phi Dương tựa hồ nói qua, hắn trúng một loại độc được tên là Quân Thư Ảnh, không muốn hoá giải, cam nguyện trầm luân.

Quân Thư Ảnh nghĩ lại hồi ức trước đây, khoé miệng không khỏi lộ ra một chút tươi cười bất đắc dĩ.

Hiện giờ y thì sao? Y có phải cũng trúng một loại độc tên là Sở Phi Dương hay không? Đem cả một chút cơ hội tìm đường sống đặt vào tay hắn, không hề do dự mà tin tưởng hắn nhất định sẽ đưa mình ra khỏi chốn cảnh.

Hy vọng lập tức được chạm vào hắn, mong muốn ngay tức khắc được đôi tay mạnh mẽ của hắn ôm chặt... sự tín nhiệm cùng ý lại cực đoan như vậy ngay cả bản thân y cũng thấy khó tin, thậm chí khiến Quân Thư Ảnh mỗi khi nghĩ đến lại thấy tim đập dồn dập. Nhưng y cam tâm tình nguyện tiếp tục chìm đắm vào sự tin tưởng mù quáng này, không muốn thanh tỉnh, không cần thanh tỉnh.

Sở Phi Dương nhìn chăm chăm vào những giọt nước độc thỉnh thoảng nhỏ xuống, chúng nó hình thành một tấm màn nước đáng ghét, che ở phía trước người Quân Thư Ảnh.

Ngay lúc những giọt nước độc kia dừng trong một khắc, nguồn nội lực trong cơ thể cảm thấy một cỗ hàn khí đang nhanh chóng từ xa lao đến, Sở Phi Dương mở lớn con ngươi, lớn tiếng hô: “Đi!”

Quân Thư Ảnh theo lời hăn vững vàng tiến về phía trước một bước, không nhiều không ít, dừng lại đứng yên ổn.

Những giọt nước độc kế tiếp rơi xuống góc áo phía sau y, để lại một lỗ thủng đen ngòm. Một đạo băng tiễn lướt qua sát y, tiếng gió phá không lao tới thậm chí thổi bay quần áo của Quân Thư Ảnh, đụng phải vách tường vỡ ra từng mảnh bắn tung toé.

Trên mặt cảm thấy một tia đau đớn, nhưng Quân Thư Ảnh vẫn trầm ổn đứng vững, không mảy may di động.

Bởi vì Sở Phi Dương không có mở miệng, nên y sẽ không động.

Sở Phi Dương thở phào một hơi, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nhưng lúc này Quân Thư Ảnh đã đi vào khu vực nguy hiểm nhất, không thể lui về phía sau, chỉ có thể tiến, như đứng trước lưỡi đao, không cho phép Sở Phi Dương có chút thả lỏng cùng do dự.

Sở Phi Dương tập trung hết mười phần tinh lực, tiếp tục trấn tĩnh để ra khẩu lệnh, hăn nhìn Quân Thư Ảnh dưới sự chỉ dẫn của hăn, từng bước từng bước tiến về phía hăn...

Thời gian chậm rãi trôi qua, Sở Phi Dương tiêu hao quá nhiều nội lực cùng tinh thần đã rất mệt mỏi, từng thời khắc đều nhìn chăm chăm vào

những động tĩnh nhỏ bé nhất, phải nắm được thời cơ, hai mắt hấn từ lâu đã bị bạch quang chói lọi làm cho đau buốt không ngừng.

Mà Quân Thư Ảnh đã gần ngay trước mặt, y nhắm hai mắt hơi nghiêng nghiêng đầu, điệu bộ cẩn thận nghe theo từng lời nói của Sở Phi Dương, ở trong mắt Sở Phi Dương, điệu bộ nhu thuận đó khiến cho hấn say đắm.

Còn ba bước... hai bước... một bước...

Đến khi một đôi tay run rẩy ẩm ướt lạnh buốt ôm lấy khuôn mặt y, Quân Thư Ảnh còn có chút ngoài ý muốn mà khe khẽ run lên. Hơi thở quen thuộc đến gần bên tai, nháy mắt thanh âm bình tĩnh luôn kiềm nén trong thời khắc này đây lại mất đi hết thấy trở nên yếu ớt vô cùng, hơi thở nóng ẩm cùng mồ hôi lạnh như băng chảy xuống cổ y.

“Thư Ảnh... Thư Ảnh, ta rốt cục lại ôm được người, rốt cục lại ôm được người....”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Về Nhà

“Sở đại hiệp, có gì ra ngoài nói sau, nơi này không an toàn.” Nguyên Tình lên tiếng.

Sở Vân Phi vốn đang ngậy người nhìn Sở Phi Dương ôm chặt Quân Thư Ảnh, lúc này mới phản ứng lại kéo tay Nguyên Tình, hướng về phía sau hô một tiếng: “Sở đại ca—”

Sở Phi Dương từ y phục mềm mại trên người xé xuống một miếng vải, cẩn thận che lại hai mắt Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh hơi ngửa đầu, để hai tay Sở Phi Dương dễ dàng vòng ra sau gáy y lưu loát thắt nút lại.

Sở Phi Dương không nhịn được nâng mặt y lên hung hăng hôn một cái, thấp giọng nói: “Thư Ảnh, bảo bối, ta hiện tại mang người ra ngoài!”

Vừa dứt lời đã ôm lấy Quân Thư Ảnh, tấm áo choàng rộng thùng thình bay lên, Sở Phi Dương điểm mũi chân, bóng dáng như chớp, nhanh chóng lao ra bên ngoài.

Quân Thư Ảnh đối với lời nói cùng cách xưng hô tùy tiện kia của Sở Phi Dương còn có tư thế không vừa lòng này cũng chỉ có thể bất đắc dĩ ôm sát lấy cổ Sở Phi Dương. Tình thế bắt buộc, ai bảo có người khiến cho hai mắt y đen kịt cái gì cũng không nhìn thấy.

Sở Vân Phi kéo thân thể suy nhược của Nguyên Tình chạy vài bước, thấy quá chậm, đang muốn học theo Sở Phi Dương đưa tay ra, lại thấy Nguyên Tình bắt chéo tay trước ngực, điềm tĩnh nhìn cậu nói: “Chớ có vô lễ, ta chính là tổ sư gia gia của người đấy.”

Sở Vân Phi bĩu môi, đưa tay ném Nguyên Tình lên lưng, sử khinh công, đuổi theo Sở Phi Dương.

Khi bốn người vừa lần lượt thoát ra khỏi động khẩu thì nghe từ trong địa đạo truyền đến thanh âm ‘ầm ầm’, dường như mọi thứ đang sụp đổ. Lối vào tối om phun ra một đám tro bụi, xen lẫn mùi hương khó ngửi.

Sở Phi Dương buông Quân Thư Ảnh, đến gần bên động khẩu nhìn một chút, mày nhíu lại, có chút lo lắng than thở: “Không biết nó có bị thương hay không, ta cũng không có ý thương tổn tính mệnh nó.”

Sở Vân Phi cũng nghĩ tới đại gia khoả nhìn qua có vẻ vô dụng kia, lại nhìn động khẩu bị đóng đất đá sụp xuống che lấp, trong lòng cũng thương tâm.

Nguyên Tình nhìn về phía trời và mặt biển như nhập làm một ở phương xa, lát sau mới lắc đầu nói: “Các người quá coi thường nó, tốt xấu gì nó cũng là thần vật ngàn năm, sẽ không dễ dàng bị nhốt chết như vậy đâu.”

Nguyên Tình vừa dứt lời, chỉ nghe thấy trên bầu trời Kỳ Lân đảo đột nhiên vang vọng tiếng ngâm khóc thật dài, mang theo giận dữ cùng khí phách chấn động bốn phía, khiến cho vô số chim chóc kinh sợ hỗn loạn chạy trốn lên không trung.

Một luồng sáng màu ngân bạch từ mặt đất cách đó không xa mạnh mẽ chui ra, thẳng hướng về chân trời, thân thể thô lớn dần dần lướt qua trước mắt bốn người, những vảy sáng màu ngân bạch dưới ánh mặt trời loé ra ngân quang cao quý. Qua một hồi lâu, ngân vĩ thô to mới đong đưa bay dần lên không trung.

Đôi mắt tinh khiết ướt át của nó quét qua thân bốn nhân loại nhỏ bé đánh giá một lượt, ánh mắt dừng lại trên mặt Sở Phi Dương. Nó hơi nghiêng đầu, móng vuốt bị Sở Phi Dương đâm bị thương rút lại, trong mũi phun ra hơi thở hờn giận, lần thứ hai huýt dài một tiếng bay về phía chân trời.

“Xảy ra chuyện gì?” Quân Thư Ảnh tuy hai mắt không nhìn thấy, nhưng trực giác vẫn cảm nhận được không khí khẩn trương trong nháy mắt kia, y sờ soạng nắm lấy ống tay áo Sở Phi Dương hỏi.

Sở Phi Dương ôm lấy bờ vai y cười cười nói: “Không có gì, chỉ là chung vương kia giống như còn trách ta đâm bị thương móng vuốt của nó.”

Nguyên Tình nhìn về nơi xa xôi kia lẩm bẩm: “Ngay cả nó cũng đi... Đông Long Các hoàn toàn biến mất rồi....”

Sở Vân Phi đến bên người Nguyên Tình vỗ vỗ an ủi hẳn: “Quá khứ đã qua để nó qua đi. Nguyên Tình, người theo ta về Thiên Sơn, chúng ta sẽ hảo hảo chiêu cố người.”

Nguyên Tình mỉm cười, cũng không phản đối.

Bốn người lên thuyền rời đảo, càng cách xa Kỳ Lân đảo càng lộ ra vẻ hoang dã thê lương, đúng là nơi sinh trưởng tốt cho cỏ dại, không thấy chút hơi thở của con người đã từng ở đây.

Đông Long Các kiến dựng trên Kỳ Lân đảo đã vài trăm năm, nhưng chỉ vài chục năm đã mục nát không còn chút vết tích. Thế sự thăng trầm, dù dốc hết tâm cơ tính toán, dù bỏ công xây dựng sự nghiệp vài trăm năm, một ngày nào đó vẫn bị chôn vùi trong vòng xoáy thời gian, đến khi không còn người nhớ rõ, không người biết đến.

Sở Phi Dương ngồi ở đầu thuyền nhìn đường về, trong lòng đầy cảm khái. Thế gian này nhiều thứ cầu cũng không được, kiếp này của hẳn có thể giữ người yêu thương nhất bên mình đã là vô cùng trân quý.

Thế nhân muốn cầu thứ gì đó cũng không sai, Nguyên Tình thân là chưởng môn nhân, hẳn cầu mong có thể tái hiện quá khứ huy hoàng của môn phái, hẳn không có sai; Quân Thư Ảnh đã từng cầu xưng bá giang hồ thu phục thế nhân, y cũng không có sai; trong trần thế còn có rất nhiều

người, cầu công danh lợi lộc, cầu công thành danh toại vạn người ngưỡng mộ, cầu quan tước thêm thân hậu lộc nơi tay, bọn họ sở cầu cũng không có sai. Chỉ là có một số người dùng sai cách, đi lầm đường, mới thành đại sai.

Sở Phi Dương ôm lấy Quân Thư Ảnh đang ngồi bên cạnh, cười khê nói: “Ta cả đời này hành sự, tựa hồ chưa bao giờ bỏ lỡ.”

Con mắt Quân Thư Ảnh vẫn bị mảnh vải che kín, y nghiêng đầu nghi hoặc, không thể lý giải được Sở Phi Dương đột nhiên nói ra một câu tự cao tự đại này là có ý tứ gì.

Sở Phi Dương trong lòng thích thú, cười khê ôm lấy mặt y, đem mặt mình áp lại gần, ôn nhu vạn phần mà cọ cọ.

Sở Vân Phi vừa bước ra khỏi khoang thuyền, trong nháy mắt thấy hành vi thân mật của hai người, trong lòng chợt nổi lên một tia ghen tuông.

Tuy Sở Phi Dương đối với Quân Thư Ảnh chỉ là xích gần lại một ít, nhưng Sở Vân Phi vẫn bị không gian đầy màu hồng kia làm cho đỏ mặt, mặt đỏ tai hồng quay trở về khoang thuyền.

Cách thuyền nhỏ không xa, một bóng dáng to lớn ngân sắc đang chậm rãi nhô lên khỏi mặt biển rồi lại lặn xuống, trong không trung mờ mờ tạo thành một quãng sáng hình cung. Giữa thiên địa rộng lớn thuyền gỗ kia có vẻ nhỏ bé vạn phần từ từ hướng về mặt biển phía xa xa.

Nguyên tình cuối cùng cũng không theo Sở Vân Phi trở về Thiên Sơn, hẳn ở trước lối vào sơn cốc của Mục Giang Bạch một mình tiêu thất.

Sở Phi Dương đành an ủi Sở Vân Phi đang vạn phần lo lắng, hứa với cậu sẽ dùng mọi mối quan hệ giúp cậu tìm kiếm Nguyên Tình, có tin tức gì nhất định lập tức thông tri cho cậu. Sở Vân Phi lại vì lệnh triệu hồi cấp tốc của sư phụ, nên chỉ có thể về Thiên Sơn trước.

Sở Phi Dương đợi hai mắt Quân Thư Ảnh phục hồi như cũ, liền cùng nhau đón Lâm nhi rời khỏi sơn cốc. Khi xuân về hoa nở, một hàng ba người cuối cùng cũng về đến Lăng Nguyệt Sơn xa cách đã lâu.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 97

Dưới tia nắng ban mai ấm áp, hai con tuấn mã khoẻ mạnh từ phía xa chạy tới, vó ngựa hất tung lên từng đám bụi mù, lao vút qua khúc quanh nơi rừng trúc, khiến cả bầy chim chóc hoảng sợ.

Lân nhi được quần rất kỹ càng, ngồi trong lòng Quân Thư Ảnh, thoải mái mà đem thân thể nho nhỏ dựa vào lòng Quân Thư Ảnh. Sáng sớm đầu xuân tiết trời vẫn còn se lạnh, lòng ngực phía sau ấm áp che chở cho nó, tuy Quân Thư Ảnh đối với bất cứ ai cũng không nhiệt tình, nhưng Lân nhi vẫn có thể cảm nhận được bàn tay đang nắm lấy bàn tay nhỏ bé của mình, từ nếp nhăn nơi khoé miệng khi thản nhiên cười khê của phụ thân mà cảm thấy được từng đợt từng đợt ôn nhu, hơn nữa đối với sự ôn nhu này quen luyến không ngừng.

Nó biết ca ca cũng như vậy. Huynh đệ hai người cùng bạn bè trang lứa có chút bất đồng, bọn họ đều do cha dùng công lực cả đời che chở dựng dục mà sinh ra.

Bọn nó so với mỗi ràng buộc giữa hài tử và ‘mẫu thân’ càng thêm sâu sắc. Từ khi bọn nó còn trong bụng Quân Thư Ảnh đã tham lam hấp thu toàn bộ nội lực của Quân Thư Ảnh để trưởng thành bình yên, bọn họ có thể cảm nhận được từng chút dao động tâm tư tình cảm của Quân Thư Ảnh.

Cho dù những kí ức này đã sớm tan vào năm tháng, nhưng cảm giác này vẫn còn mãi. Thứ tình cảm thân thiết, tình yêu, sự dịu dàng, mỗi khi nó cùng ca ca thấy Quân Thư Ảnh, mỗi lần được y âu yếm yêu thương, thì sâu trong đáy lòng cảm giác này lại nổi lên, mãnh liệt lan tràn đến tứ chi bách

hải. Tựa hồ đối với tình yêu thương của Quân Thư Ảnh đã từ lâu khắc lại dấu vết trên cốt nhục bọn nó.

Lân nhi từ trong tấm áo choàng nặng chịch vươn tay ra, nắm lấy vạt áo Quân Thư Ảnh hô một tiếng: “Phụ thân—”

“Có chuyện gì?” Quân Thư Ảnh cúi đầu xuống, liền thấy tiểu nhi từ ngược khuôn mặt trắng nõn nộn nộn nhìn mình, “Lạnh không? Chịu đựng một chút, chúng ta sắp về nhà rồi.”

Lân nhi lắc đầu: “Hài nhi không lạnh. Phụ thân, sau này hài nhi thực sự không cần đi theo sư công học võ sao?”

Quân Thư Ảnh kéo kéo dây cương, tiếng vó ngựa ôn hoà xuống. Y đưa tay xoa xoa khuôn mặt bị gió thổi đến lạnh giá của Lân nhi, than nhẹ một tiếng nói: “Lân nhi muốn học sao?”

“Hài nhi muốn làm đại nhân vật, để phụ thân được vẻ vang!” Thanh âm đồng trĩ trong trẻo vang lên mạnh mẽ, rồi lại có chút thì thầm, giống như một tiểu hài tử chân chính có chút làm nũng nói ra: “Thế nhưng hài nhi cũng không muốn rời xa phụ thân...”

Sở Phi Dương lúc này cũng thả chậm mã tốc, sóng đôi cùng ngựa của Quân Thư Ảnh, cánh tay vẫn tùy ý ra roi cười nói: “Hai người các người thì thầm cái gì vậy, nói cho ta nghe một chút.”

Lân nhi đem những lời vừa nói từng câu từng chữ lập lại một lần, Sở Phi Dương nghe xong đưa tay ở trên má Lân nhè véo nhẹ một cái cười nói: “Đúng là huệ tử, có chí hướng. Người muốn có tiền đồ, ta và phụ thân người dạy người cũng được. Lúc trước bởi vì sư công thấy người căn cốt kỳ giai nên thập phần yêu thích, nên ta mới để người đi theo sư công. Người cũng biết sư công tuổi tác đã cao, Tiểu Tùng cũng không có khả năng bồi ở bên người sư công vĩnh viễn, một mình người đơn độc, dù võ công cao tới đâu cũng sẽ tịch mịch.”

Lân nhi nghe xong, nhin không được nhíu mày, sắc mặt khó xử nói: “Đúng vậy, sư công không có ai bên người cũng sẽ rất cô đơn.”

Quân Thư Ảnh ôm Lân nhi ở trên ngựa chỉnh chỉnh tư thế một chút, trấn an nói: “Yên tâm, sư công Lân nhi hiện tại sẽ không tịch mịch khổ sở nữa. Lân nhi ở nơi nào người nhất định cũng không có thời gian quản người.”

“Vì sao ạ?!” Lân nhi mở to đôi mắt đen láy, hiếu kỳ hỏi.

“Không vì sao cả. Lân nhi còn nhỏ, đừng để ý chuyện người lớn.” Quân Thư Ảnh không mặn không nhạt mà đối đáp qua loa, trong miệng hô ‘giá’ một tiếng, tiếp tục thúc ngựa chạy như bay.

Chính Ngọ, khí trời ấm áp, lúc này ở rừng cây nhỏ nơi chân núi Lăng Nguyệt Sơn tụ tập một đám bóng dáng thấp bé, tiếng hô lên xuống trầm bổng liên tục, tất cả đều một khuôn một dạng nâng tay đá chân, luyện tập công phu.

Một thanh niên y phục hắc sắc nằm dưới tán cây, chân bắt chéo, trong miệng còn ngậm một ngọn cỏ, mắt nhắm nghiền, không hiểu đang tỉnh hay đang ngủ.

Tiểu Thạch Đầu thấp bé đứng giữa mọi người, vẫy tay ra hiệu cho các đồng môn đều ngừng lại, lén lút tụ tập ở bên người hắc, thần tình hưng phấn.

Tiểu Thạch Đầu từ trong y phục móc ra một cây bút lông, trên đầu bút hãy còn dính đầy mực nước, được đẩy bằng một cái nắp nho nhỏ. Nó đem bút đưa cho một thiếu niên cao nhất, vỗ vỗ bờ vai của hắc, đôi mắt to chớp chớp, dùng thanh âm non nớt có chút tức giận nhỏ giọng nói: “Tiểu Phi ca ca, nếu huynh có thể ở trên mặt Tín ca ca vẽ bức tranh con chim nhỏ, sau này ta sẽ chơi đùa cùng huynh.”

“Thật vậy chẳng Tiểu Thạch Đầu! ” Thiếu niên cao nhất hai mắt sáng ngời, hưng phấn mà nói, cũng không quên nhỏ giọng, “Người nhớ nha, nếu ta thành công người không được lật lọng, phải chơi với ta a nga!”

Tiểu Thạch Đầu ra sức gật đầu, cùng một đám bạn nhỏ nhìn thiếu niên cao nhất đang lén lút đến gần Tín Vân Thâm.

Thiếu niên vừa mới tới gần, đã bị Tín Vân Thâm đột nhiên mở ra hai mắt đen thẳm khiến cho hoảng sợ. Không đợi hẳn phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy hoa mắt, có người đã cướp đi cây bút lông trong tay hẳn.

Thiếu niên phải phản xạ che mặt mình— bọn họ mỗi lần có ý đồ trêu chọc tiểu sư huynh vẫn hay chọc ghẹo bọn họ này, cuối cùng đều bị ‘gậy ông đập lưng ông’.

Không nghĩ tới đợi cả nửa ngày, mình cũng không rơi vào độc thủ, trái lại nghe thấy Tiểu Thạch Đầu ở phía sau ‘Oa’ một tiếng khóc ra tiếng, khóc đến vô cùng thê thảm.

Thiếu niên quay lại, chỉ thấy trên khuôn mặt mập mạp phấn nộn của tiểu sư đệ lúc này đều là mực nước, bị người ta vẽ một con rùa nhỏ trên mặt. Tín Vân Thâm ném bút lông, xoa xoa cảm thoả mãn mà thưởng thức kiệt tác của mình, cũng không để tâm đôi mắt to của Tiểu Thạch Đầu đang rừng rừng khóc đáng thương đến cực điểm.

“Oa— người cái tên xấu xa này! Cũng không phải ta muốn vẽ tranh lên mặt người, người làm chi lại khi dễ ta! Loại mực nước này là do Cao thúc thúc đặc chế, rửa không sạch, rửa không sạch!!!” Tiểu Thạch Đầu giơ bàn tay nhỏ bé lên chùi nước mắt, hai mắt mở to lên án. Lúc nghe được tiểu đồng môn đứng bên cạnh nói cho nó biết nó bị vẽ một con rùa nhỏ, nước mắt của Tiểu Thạch Đầu ngày càng chảy mãnh liệt.

“Hay cho người thạch đầu lòng dạ hiểm độc này, người còn dám nói! Còn không phải là người xúi dục người khác làm chuyện xấu. Người cư

nhiên còn dùng thứ mực nước rửa không sạch vẽ lên mặt ca ca! Xem ra ta còn quá nhân từ rồi!” Tín Vân Thâm xắn tay áo, dương nanh múa vuốt mà lao đến.

Tiểu Thạch Đầu nhấc chân bỏ chạy, vừa khóc vừa chạy trốn càng thêm vẻ đáng thương: “Ta muốn đi tìm Cao thúc thúc! Ta muốn đi tìm Cao thúc thúc! Người yên tâm, ta sẽ không nói cho thúc thúc, Tín ca ca khi dễ ta ở trên mặt ta vẽ bức tranh con rùa nhỏ— Ô...ô....”

Tín Vân Thâm chỉ vài bước đã đuổi kịp nó, đem Tiểu Thạch Đầu nhấc lên ôm vào trong lòng, giả vờ tức giận nói: “Ân? Còn dám đi tìm nương tử của ta cáo trạng, xem ra hiện tại phải hủy thi diệt tích!” Nói xong bèn gãi gãi dưới nách Tiểu Thạch Đầu, khiến Tiểu Thạch Đầu đang giả bộ khóc cũng khóc không nổi nữa, nhịn không được mà cười sằng sặc.

Tín Vân Thâm cùng đám tiểu hài tử chơi đùa ầm ĩ, dù sao công phu buổi sáng cũng đã luyện qua, giữa trưa nghỉ ngơi một chút rồi lên núi dùng cơm.

Đang lúc chơi đùa vui vẻ thì, một hồi vó ngựa hỗn độn từ xa đến gần, một tiếng nói vang lên khiến Tín Vân Thâm lúc nghe được dựng cả tóc gáy: “Tiểu Thạch Đầu, chúng ta đã trở về—”

Tiểu Thạch Đầu đang ở trong lòng Tín Vân Thâm quay mặt nhìn qua, vừa nhìn thấy đúng là Quân Thư Ảnh cùng Sở Phi Dương đi hơn mấy tháng đã trở về, còn mang theo tiểu đệ đệ của mình. Vừa rồi là Quân Thư Ảnh gọi nó, Tiểu Thạch Đầu lập tức giả dục muốn xuống đất, hai mắt sáng ngời nhìn Quân Thư Ảnh, còn có Tiểu Lân nhi đứng ở phía trước.

Tín Vân Thâm đã sớm cứng ngắc ở nơi nào, Tiểu Thạch Đầu giãy vài cái cũng không thoát được, tức giận nhìn hằm.

Tín Vân Thâm thấy ánh mắt Quân Thư Ảnh nhìn bức tranh như diễn viên hí khúc trang điểm trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thạch Đầu,

chậm rãi rời sang đây, thẳng đến khi đối diện với ánh mắt hắn.

Tín Vân Thâm lập tức nặn ra một chút tươi cười cứng ngắc, lại nghe Quân Thư Ảnh hừ nhẹ một tiếng, thân thể nhất thời hóa đá, trên trán chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh.

Sao hết lần này đến lần khác bộ dạng này đều bị Quân Thư Ảnh bắt gặp? Đem tiểu nhi tử khả ái nhu thuận nhà người ta vẽ thành bộ dạng khó coi thế này, y nhất định mất hứng... khi y mất hứng thực có chút đáng sợ a....

Tín Vân Thâm nhìn về phía Sở Phi Dương, đã thấy Sở Phi Dương ném cho hắn chút tươi cười bất đắc dĩ, chỉ có thể trưng bộ mặt đau khổ bế Tiểu Thạch Đầu đang hưng phấn vịn vẹo vườn hai tay về phía Quân Thư Ảnh gọi ‘cha’ đi qua.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 98

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quân Thư Ảnh đón lấy Tiểu Thạch Đầu từ trong tay Tín Vân Thâm, giơ tay lau mặt cho nó, nhưng vết mực nước kia vẫn in rõ rệt trên khuôn mặt non mềm của Tiểu Thạch Đầu, không nhạt đi chút nào.

Quân Thư Ảnh nhú mày, nhìn về phía Tín Vân thâm. Tín Vân Thâm cười gượng hai tiếng, dịch đến bên cạnh Sở Phi Dương.

Tiểu Thạch Đầu chớp chớp đôi mắt ươn ướt, cánh tay nhỏ bé kéo kéo áo Quân Thư Ảnh: “Phụ thân, Tín ca ca không có khi dễ ta, không phải Tín ca ca vẽ con rùa nhỏ trên mặt ta.”

Tín Vân Thâm gặp phải tình huống không biết ngậy thơ hay cố ý hăm hại người ta, hận không thể xông lên ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng vô lương đang chu ra kia.

Tiểu Thạch Đầu tiếp tục ôm lấy cổ Quân Thư Ảnh, đem hai má vùi cọ cọ lên mặt y làm nũng: “Phụ thân, Tiểu Thạch Đầu rất nhớ người.”

Sở Lâm đi tới bên người Quân Thư Ảnh, ngửa đầu gọi một tiếng: “Ca Ca.”

Tiểu Thạch Đầu vắn vẹo muốn tụt xuống, Quân Thư Ảnh buông nó ra, nó giang hai tay ôm lấy Sở Lâm: “Đệ đệ, đệ thực gầy.” Sở Lâm đem mặt tựa trên vai ca ca, cũng giang tay ra ôm.

Sở Phi Dương đi đến bên Quân Thư Ảnh, cười cười nhìn hai tiểu oa nhi non nớt nhưng đang ôm lấy nhau ôn nhu mà chân thành.

Sở Lâm ôm một hồi, ngẩng đầu nhìn Tín Vân Thâm, gọi một tiếng: “Tín ca ca...”

Sở Phi Dương lấy ngón tay ở trên cái trán trơn bóng của nhi tử gõ nhẹ một cái, bất đắc dĩ cười nói: “Đây lại là học ca ca sao, gọi thúc thúc.”

Quân Thư Ảnh lắc đầu nói: ” Quên đi, Lâm nhi còn gọi sư phụ người là sư phụ mà, hà tất để ý mấy việc nhỏ này.”

Sở Phi Dương mỉm cười nhìn y, lập tức biết nghe lời mà đáp lại một tiếng. Quân Thư Ảnh khom lưng đem hai nhi tử bế lên, cùng Sở Phi Dương đi lên núi.

Đám tiểu đồng môn vẫn vây ở hai bên lúc này thấy Tín Vân Thâm dùng tay ra hiệu, liền ồn ào rời đi. Thiếu niên gọi là Tiểu Phi nghiêng người lùi về phía Tiểu Thạch Đầu kêu lên: “Tiểu Thạch Đầu, đừng quên lời đệ nói, phải cùng ta chơi đùa!”

Các thiếu niên khác cũng ồn ào nói theo: “Chúng ta cũng muốn chơi đùa với Tiểu Thạch Đầu! Hai người các người chơi đùa thì có ý nghĩa gì?”

Tiểu Thạch Đầu vịn vai Sở Phi Dương, hướng đám tiểu bằng hữu phất tay, ‘nga’ một tiếng đáp lại.

Sở Phi Dương vươn ngón trở sờ sờ khuôn mặt bị vẽ tranh của nhi tử, tán dương: “Thạch Đầu a, người thật có chút bản lĩnh, tuổi còn nhỏ như vậy đã biết giao du ngũ phương rồi.”

Tiểu Thạch Đầu nghe thấy mình được khen, xấu hổ đem mặt chôn ở trên vai Quân Thư Ảnh. Điều bộ non nớt đáng yêu khiến cho Tín Vân

Thâm đứng ở một bên thấy tình thương của người cha dâng lên, hận không thể nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nó hung hăng chà đạp một phen.

Sở Lâm bày ra vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ca ca vẫn còn quá gầy yếu, phải gia tăng luyện tập võ công, thì không sợ bị người khi dễ.” – Nó vừa nãy ôm một cái cũng nghĩ ra điểm này.

Tín Vân Thâm nhin không được đưa tay ôm ngực, Lâm nhi cũng thực khả ái! Tiểu oa nhi thực sự là rất chọc người yêu thích. Giờ khắc này trái tim của Thanh Phong kiểm phái Thiếu chương môn từng phát thệ cùng đường chủ tà giáo yêu thương trọn đời đoạn tử tuyệt tôn lại một lần nữa bị hung hăng bắn trúng.

Kỳ thực cha nói cũng không phải không có lý— nếu như hãn cùng Cao Phóng có hài tử của hai người, thật là .... tuyệt vời a... chiếu cố Tiểu Thạch Đầu mấy tháng nay, Tín Vân Thâm đối với chuyện này tâm ý càng ngày càng phát ra nghiêm trọng.

Không đợi hãn nghĩ cho tường tận, một hồi chuông vui tai vô cùng quen thuộc truyền đến, chút tâm tư này của Tín Vân Thâm trong chốc lát rút lui, vội đi đến đón người đang đi tới.

‘Tiểu Phóng, sao ngươi lại tới đây?! Không phải ngươi đang luyện ngũ độc thực tâm tán gò đó sao, cả ngày vội vội vàng vàng không thấy bóng dáng, sao lúc này lại có thời gian ra đây?’

Sở Phi Dương nghe xong, trong lòng nhin không được khẽ thở dài. Nghe cái tên này cũng thấy không có gì giống chính phái, Cao Phóng ở nhà làm mấy thứ này, không biết sư phụ từ trước đến nay vẫn cố chấp về danh môn chính phái sẽ tức giận đến mức nào.

“Không có chuyện gì... ta chính là... ra đây đi dạo.” Cao Phóng băng quơ trả lời Tín Vân Thâm, lại ‘đình đình đang đang’ chạy đến trước mặt

Quân Thư Ảnh: “Giáo chủ, hai người cuối cùng đã trở về. Nếu như người còn không trở lại, ta cùng Vân Thâm sẽ khởi hành đi tìm hai người.”

Quân Thư Ảnh cười cười nói: “Chỉ là bị một chút việc nhỏ trì hoãn, cũng không đáng ngại. Bất quá việc này có chút kỳ ngộ. Gặp được một loại chung vương có thể khiến cho nội công của người tập võ tăng đến không thể tưởng được, chỉ là tác dụng ngược của nó cũng thập phần bá đạo. Ta đang muốn người nhanh chóng tìm ra, nếu như có thể giải trừ chỗ trí mạng của nó, cho ta sử dụng—”

Cao Phóng vừa nghe, hai mắt lập tức toả sáng nói: “Quả thực là kỳ vật?! Giáo chủ, người yên tâm, ta nhất định thay người điều tra rõ nguyên nhân.”

Quân Thư Ảnh hài lòng gật gật đầu. Sở Phi Dương cùng Tín Vân Thâm nhìn ra xa không nói gì, hai người kia, cho rằng mình còn đang ở Thiên Nhất giáo sao?!

Mọi người cùng nhau lên núi, Quân Thư Ảnh còn đang hăng hái giải thích cho Cao Phóng chuyện nghịch thiên tâm pháp, đến cả Tín Vân Thâm cũng nghe đến say mê, dù sao, người trong giang hồ, vẫn là thượng võ.

Khi bước qua sơn môn cao lớn của Thanh Phong kiếm phái, Cao Phóng mới bất ngờ lên tiếng hỏi: “Giáo chủ, người lên núi có việc gì? Nếu như muốn thu thập hành lý của Tiểu Thạch Đầu, thì ta đem xuống núi cho hai người là được.”

Sở Phi Dương giành nói trước: “Đã lâu như thế mới về, ta vẫn luôn muốn gặp sư phụ một lần.” Nói xong quay sang Quân Thư Ảnh, mỉm cười.

“Nga, muốn gặp Tín tiên bối a.” Cao Phóng ha hả cười gượng hai tiếng.

Tín Vân Thâm hiện giờ đối với vị này nhà mình hiểu rõ đến tận xương tủy, lúc này hắn chỉ liếc mắt một cái cũng nhìn ra, Cao Phóng đây là— có vấn đề! Tuyệt đối có vấn đề.

“Tiểu Phóng, người không phải lại chọc cha sinh khí chứ.” Tín Vân Thâm kề sát vào nói.

Cao Phóng khề hừ một tiếng: “Sao có thể, người suy nghĩ nhiều quá.”

Tín Vân Thâm: “Ân—?” một tiếng, hồ nghi nhìn hăn.

Mấy người đi tiếp một đoạn, hiển nhiên cách đại sảnh môn phái càng ngày càng gần, Cao Phóng đột nhiên nói: “Được rồi, ta nhớ thảo dược của ta vẫn sao trên bếp, ta đi trước!”

Hăn vừa dứt lời, lại nghe thấy tới một thanh âm trung khí mườì phần từ trên trời giáng xuống—

“Đứng lại, người tà giáo yêu nhân kia!!! Người muốn chạy đi đâu!” Một bóng dáng hôi sắc từ trên vách núi nhảy xuống, hạ xuống trước mặt mọi người.

Tín Vân Thâm mở to hai mắt nhìn người trước mặt. Người trước mặt lộ ra khuôn mặt xưng phù như bánh bao lên men, còn hiện ra màu hồng phấn quý dị, chòm râu hoa râm trên cằm còn tung bay, nói có bao nhiêu nực cười thì có bấy nhiêu.

Sở Phi Dương cũng nhìn một hồi, mới giật mình kêu lên: “Tam sư thúc! Sao người lại biến thành hình dạng này?”

Vị Tam sư thúc thối tung râu mép trừng mắt nhìn Cao Phóng, cao giọng cả giận nói: “Người hỏi tên tà giáo yêu nhân này đi! Hỏi xem hăn đã làm chuyện tốt gì! Mấy lão gia khoa chúng ta tất cả đều bị hăn hại, sống không bằng chết a!”

“Nào có nghiêm trọng như vậy...” Cao Phóng nấp sau lưng Tín Vân Thâm, bất mãn mà gào lên, “Ta vốn là muốn làm linh dược kéo dài tuổi thọ, cũng là muốn đối với các vị tiền bối thể hiện hiếu tâm. Không nghĩ tới

đưa cho các vị sư thúc ăn xong thì, cùng với hiệu quả ta dự tính... hơi có sai biệt...”

“Cái này gọi là hơi có sai biệt?!” Tam sư thúc chỉ vào cái mặt mần thầu của chính mình kêu lên, “Người hài tử bất hảo này, người rớt cuộc cho ta ăn cái thứ quái quỷ gì! Thứ không minh bạch mà dám đưa cho các sư thúc ăn a?! Mấy lão già chúng ta cả đời chưa từng mất mặt như thế a!”

Tín Vân Thâm nghĩ đến một chuyện, đột nhiên cả kinh nói: “Tiểu Phóng, người cho các sư thúc ăn không phải là ngũ độc gì đó —”

“Độc gì mà độc.” Cao Phóng xem thường nói, “Ta không thể làm thuốc bổ sao, độc dược là thứ kiến huyết phong hầu, làm sao có thể khiến Tam sư thúc vui vẻ như vậy.”

Tín Vân Thâm nghe xong yên lòng thở phào một hơi, vô duyên vô cớ khiến Tam sư thúc nét mặt bi phẫn muốn khóc.

Cái gì gọi là làm Tam sư thúc vui vẻ?!Thật sự không phân biệt tôn ti trật tự gì!

Cuối cùng Sở Phi Dương nói vài ba câu an ủi lão nhân, chỉ chờ Cao Phóng thay đổi phương thuốc làm ra thần dược trường thọ, lấy công chuộc tội.

***

Sở Phi Dương đón lấy Tiểu Thạch Đầu từ tay Quân Thư Ảnh, hai người chậm rãi đi sau cùng, ngắm nhìn cảnh xuân tươi đẹp trước mắt, Tín Vân Thâm cùng Cao Phóng thì vẫn cùng lão nhân tranh luận không ngớt.

Sở Phi Dương cười cười nói: “Chúng ta cuối cùng đã về nhà rồi, Thư Ảnh.”

Quân Thư Ảnh quay đầu nhìn hẳn, trong chốc lát cũng gật đầu: “ Ân, về nhà rồi.” — Nếu vài năm trước đây có người nói với y, có một ngày y sẽ đem Lăng Nguyệt Sơn, đem Thanh Phong kiếm phái coi như nhà, Quân Thư Ảnh nhất định nghĩ người đó điên rồi, nhưng hôm nay dường như rất tự nhiên mà thành tình cảnh như vậy.

Giang hồ phong ba hiểm ác, y biết mình sẽ không bao giờ phải nếm tư vị cô độc bấp bênh không chỗ dựa, không người che chở bảo vệ nữa.

Cũng chỉ bởi vì—

Quân Thư Ảnh nhìn về phía cánh tay của Sở Phi Dương đang trêu đùa Sở Lân, lại thấy ánh mắt vĩnh viễn tràn đầy ý cười nhìn y—

Cũng chỉ bởi vì, nơi an bình nhất trong lòng ta, chính là cố hương.

=HOÀN CHÍNH VĂN=

Poster: hơn một ngày đã post xong, các nàng thấy ta giỏi không?

hixhix

hixhix

hixhix

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Ngoại Truyện

Đạo diễn: Ánh sáng, đạo cụ, ba vị diễn viên mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng! Màn ba sơn động ở cô đảo....Ai, ta nói đồng chí Tiểu Quân nha, người nhanh nhanh chóng chóng dán vào người Đại Sở như vậy để làm chi?! Hắn chạy làm sao thoát. Mau lui về sau, mau lui về sau.

Quân:.....Hừ! (lạnh lùng lùi về sau hai bước).

Đại Sở: (chọc) Đừng mất hứng. Buổi tối quay về khách điểm, người muốn gần thế nào thì gần.

Quân:.....Cút.

Đạo diễn: Đồng chí Đại Sở người xem người xem...! Đừng tùy thời tùy chỗ đùa giỡn trò lưu manh ra nha! Hào, tất cả vào vị trí! Màn ba sơn động ở cô đảo, action!

*****

Sở Phi Dương xem xét cẩn thận bốn phía trong động, quả nhiên phát hiện thấy trên vách đá gần đó một chất lỏng màu sắc quý dị đang từ từ chảy ra, tích tụ càng ngày càng nhiều, hợp thành dòng chảy nhỏ, chậm chậm di chuyển.

Sở Phi Dương muốn đến gần để nhìn cho kỹ lại bị Quân Thư Ảnh ngăn cản: “Mấy thứ này thật cổ quái, không nên tùy tiện chạm vào.”

Sở Vân Phi cũng tới gần bọn họ, nhìn trái nhìn phải, đột nhiên kinh hô một tiếng: “Nha, Sở đại giáp.....” (Sở nách to!?! ><) (bên ngoài: giáp cái gì mà giáp, sai lời thoại ời!)

Sở Vân Phi không nao núng tiếp tục duy trì biểu tình kinh ngạc, lặp lại: “Nha, Sở đại ca, người mau lại đây xem!”

[Trợ lý: Trên kịch bản ghi là “Sở đại hiệp”. Chỗ này tình cảm của Tiểu Sở đã có biến hóa, xưng hô phải đổi....]

Đạo diễn: Quên đi quên đi, hần thích kêu là “ca” thì để cho hần kêu...]

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh đến gần quan sát, chỉ thấy trên vách đá trơn nhẵn bỗng nổi lên một cái thạch nữu (đại loại là then, chốt gì đó...) vuông vức, thạch nữu bên cạnh có khắc ba chữ Khải nhỏ nhắn xinh xắn: “Không được ấn.”

Tuy rằng thông qua kịch bản đã sớm biết rõ nội dung, thế nhưng đến lúc tận mắt nhìn thấy, ba người trên mặt vẫn là biểu tình như vậy: ☹!

[Quân:(nhỏ giọng) Nội dung vở kịch thật ngu ngốc, tác giả nên quay lại trung học tu bổ ngữ văn thì hơn.

Đại sở: Từ bỏ đi, lão sư của nàng chắc chắn sẽ khóc thét.

Tiểu Sở: Hần, ca người thực độc, nàng ta đã muốn khóc.

= =.....]

Ba người nhìn nhau một lát, trên mặt đều lộ vẻ khó hiểu.

“Tính sao đây?” Quân Thư Ảnh mở miệng nói.

Sở Vân Phi ngẩng đầu nhìn sơn động nhỏ hẹp bị bịt kín này, trưng ra khuôn mặt lo lắng đáp: “Động này tứ phía đều không thấy lối ra, chỉ sợ vật duy nhất này có thể làm thay đổi hiện trạng gì đó.”

Sở Phi Dương nói: “Chúng ta nếu có thể đi vào, tất sẽ có đường đi ra. Tốt hơn hết không nên đụng vào thạch nữu này, chúng ta cẩn thận đến chỗ

khác tìm thử xem.” Nói xong rút kiếm ra, men theo vách động gõ gõ vài cái.

Quân Thư Ảnh cũng bắt chước theo. Sở Vân Phi quay qua nhìn viên đá nhỏ nhỏ vuông vắn kia một lúc lâu. Có lẽ đây là chốt mở của cơ quan ngầm nào đó, chỉ cần nhẹ nhàng ấn một cái, nhất định sẽ thấy địa ao phía dưới...

Sở Vân Phi thống khổ lắc lắc đầu, rời xa khỏi vật kì lạ nọ. Nếu tiếp tục đứng ở đó, cậu nhất định sẽ không nhìn được mà thò tay ấn xuống.

Ba người gõ cả nửa ngày, chỉ cảm thấy bốn phía đều là vách tường cứng rắn, Sở Phi Dương thậm chí đến các hốc nhỏ cũng đều tra xét qua, thật sự không tìm thấy gì, hết hy vọng đành ngừng việc tìm kiếm lại.

“Hình như chỉ có một con đường duy nhất....” Sở Vân Phi quay đầu nhìn về phía thạch nữ kia, thạch nữ vẫn như cũ lẳng lặng nằm ngay ngắn trên vách động.

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh hiển nhiên cũng biết lời Sở Vân Phi nói là đúng, hai người nhìn thoáng qua nhau, Quân Thư Ảnh hướng Sở Phi Dương gật gật đầu. Sở Phi Dương giữ chặt tay Quân Thư Ảnh niết tới niết lui, sau đó đi đến chỗ thạch nữ kia.

Nhẹ nhàng nhấn một cái, thạch nữ ấn vào bên trong vách động. Ba người đề phòng nhìn quanh bốn phía.

Trong chốc lát, chỉ nghe phía sau vách tường của sơn động truyền đến một tiếng vang rất nhỏ, càng lúc càng lớn, giống như có đồ vật gì đó đang cuốn đến gần.

Sở Phi Dương ngừng thần nghe ngóng, thân thủ nhanh chóng đến trước mặt Quân Thư Ảnh, đưa y rời xa nơi đang truyền ra thanh âm mờ ám nọ.

Chỉ trong nháy mắt, tiếng động ù ù kia đã kề sát bên tai, Quân Thư Ảnh mắt thấy vách động phía sau Sở Phi Dương đột nhiên xốc mạnh lên, một màn sương trắng dẫn đầu tuôn nhanh vào.

“Phi Dương!” Quân Thư Ảnh chỉ kịp hô một tiếng, sương mù màu trắng xóa đã bao quanh thân thể của Sở Phi Dương cùng Sở Vân Phi lúc này đang đứng ở phía trước.

Quân Thư Ảnh than nhẹ, vận khí bế khởi hô hấp, lao vào đám sương trắng trước mặt.

Sương trắng mặc dù dày đặc nhưng lại tiêu tán rất nhanh, trong nháy mắt chỉ còn lại một vẻ mỏng manh bằng bạc, vách động phía trước mở rộng ra, mơ hồ có thể nhìn thấy một sơn động thật lớn, còn có chút ánh sáng chiếu vào.

Thân ảnh của Sở Phi Dương cùng Sở Vân Phi cũng dần dần hiển hiện, hai người ngã vào cùng một lúc, thân thể xếp chồng lên nhau.

Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy cổ họng thoáng chốc như nghẹn lại, bước nhanh về phía trước, đem Sở Phi Dương lật trở đối diện y, lấy tay thăm dò hơi thở của hân. Cảm nhận thấy có hơi thở ấm áp quen thuộc phả ra, Quân Thư Ảnh lúc này mới nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Trong khi đó Sở Phi Dương cũng đã mở mắt, chớp chớp hai cái, nhìn nhìn Quân Thư Ảnh.

“Người không sao chứ.” Quân Thư Ảnh đem kiếm cắm trên mặt đất, hạ thấp người nâng hân dậy.

“Ta ....Người.....” Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh, ánh mắt lộ vẻ khó hiểu.

Quân Thư Ảnh thấy hắc thần sắc cổ quái, thân thiết hỏi: “Người rốt cuộc sao rồi? Cảm thấy thân thể có chỗ nào khác thường không?”

Sở Phi Dương vội vàng lắc lắc đầu, cắn cắn môi. Biểu tình quái dị càng khiến Quân Thư Ảnh thêm nghi hoặc. Hắc còn chưa kịp mở miệng hỏi lại, phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói, thanh âm mang theo mười phần trách cứ: “Các người ở đó làm gì?!”

Quân Thư Ảnh quay người ra sau, thì ra là Sở Vân Phi cũng đã tỉnh lại, vẻ mặt kinh nghi bất định nhìn hai người bọn họ.

“Câm miệng, rống cái gì mà rống.” Quân Thư Ảnh bất mãn ra lệnh.

“Người! Hắc .....Ta!” Sở Vân Phi nhìn nhìn Quân Thư Ảnh, lại nhìn nhìn vẻ mặt như ăn phải mướp đắng của Sở Phi Dương, nhất thời cứng họng.

Một lát sau——

“Ta mới là Sở Phi Dương a!”

“Hắc mới là Sở đại ca.....”

Một tiếng thét cùng một thanh âm mỏng manh đồng thời vang lên.

“Gì?!” Quân Thư Ảnh nhìn nhìn Sở Phi Dương đang đỡ lấy trong tay, lại quay qua Sở Vân Phi đang quắc mắt nhìn mình trừng trừng, kinh hoàng.

*****

Trong sơn động một đồng lửa nhỏ đang cháy rực, ba người ngồi vòng quanh đồng lửa, đều cố gắng duy trì khoảng cách. Ánh lửa lúc sáng lúc tối, trong không khí có chút quỷ dị.

“Này.... Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Quân Thư Ảnh mở miệng đầu tiên hỏi, ánh mắt không tự chủ được mà hướng về Sở Phi Dương ở bên trái —— ách, là thân thể của Sở Phi Dương.

“Này, ta ở trong này, người nhìn đi đâu thế?!” Tay áo bên phải bị người kia kéo kéo, thanh âm của Sở Vân Phi bất mãn nói.

Thanh âm đó khiến Quân Thư Ảnh cảm thấy thái dương nổi hằn gân xanh, làm y cực kì khó chịu. Nhưng khi vừa nhìn đến trong cặp mắt xa lạ kia có chút ấm áp quen thuộc, trong lòng không khỏi hòa hoãn một chút.

“Khụ,ta.... Ta chỉ là có điểm không quen mà thôi.” Quân Thư Ảnh mất tự nhiên đáp.

Sở Vân Phi ở một bên nhìn hai người bọn họ lôi lôi kéo kéo —— thân thể của chính mình lại đang thân mật tiếp xúc với bàn tay thon dài trắng nõn của Quân Thư Ảnh, da thịt liền kề, mười ngón tay đan vào nhau, thật không biết cảm giác này là gì.....Sở Vân Phi giật giật ngón tay —— đây là tay của Sở Phi Dương, đôi tay này nếu chạm vào thân thể đối diện trước mặt sẽ khiến y phát ra thanh âm mà người khác chưa bao giờ nghe thấy, nhất định có thể khiến người ta huyết mạch sôi sục....

Sở Vân Phi nghĩ nghĩ, cảm giác vô cùng xấu hổ, thầm mắng chính mình sao lại có ý tưởng xấu xa như vậy, mạo phạm đến y.

Quân Thư Ảnh dư quang nơi khóe mắt nhìn sang khuôn mặt của Sở Phi Dương đang làm bộ nhăn nhó, không khỏi một trận ác hàn.

“Người! Người lại nhìn hân!” Sở Phi Dương tức giận nói.

Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng đem bàn tay đang bị nắm rút trở về, bất đắc dĩ nói: “Người đừng suy nghĩ lung tung. Tốt nhất mau tìm cách biến trở về nguyên dạng đi.”

“Người tưởng ta và hẳn muốn như vậy sao? Đám sương mù vừa rồi nhất định có điểm quái dị. Chúng ta đã tìm kiếm mấy chỗ gần đó, ngay cả cơ quan bị lộ ra kia cũng tra xét qua, chẳng phải cái gì cũng không thấy hay sao.” Sở Phi Dương lần đầu tiên đánh mất kiên nhẫn, phiền não nói.

Quân Thư Ảnh hiển nhiên biết sự tình không đơn giản như vậy, lần này thực sự lâm vào khốn cảnh, trong tay không hề có thứ gì rõ ràng, khiến y có chút trầm mặc.

Mà Sở Vân Phi vẫn một mực lặng yên không mở miệng từ nãy đến giờ lại lên tiếng, thanh âm là của Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh nghe vào tai như thế nào có vẻ không được tự nhiên: “Khụ, chúng ta hiện giờ ngay cả tại sao biến thành như vậy cũng không biết, nếu muốn trở lại như cũ, phải bắt đầu từ đâu.”

Sở Phi Dương hai mắt nheo lại, ý vị thâm trường nhìn về phía Sở Vân Phi: “Vân Phi a, ta nghe thế nào thấy người có vẻ không muốn biến trở về như cũ a?”

Sở Vân Phi nghiêm mặt nói: “Sao có thể như vậy? Tuy rằng Sở đại ca bộ dạng ngọc thụ lâm phong tiêu sái lỗi lạc, nhưng ta vẫn là thích thân thể trẻ trung trước đây hơn. Tự dưng vô duyên vô cớ già đi vài tuổi, ta cuối cùng lại bị thiệt a.”

“Xú tiểu tử này!” Sở Phi Dương mọi việc đã không được thuận lợi, lúc này quả thực tức giận đến hộc máu.

“Nghỉ ngơi đủ rồi thì tiếp tục tìm kiếm đi.” Quân Thư Ảnh thở dài một tiếng, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

“Hào, vậy cũng tốt!” Sở Vân Phi dùng thanh âm của Sở Phi Dương nhanh nhẹn ngoan ngoãn trả lời, làm bộ hướng nơi khác đi được vài bước, sau đó vui vẻ đuổi theo Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương nhìn thấy Quân Thư Ảnh đối với hành động đó của Sở Vân Phi không hề phản ứng lại, trong lòng khẽ động, cảm nhận có tia nguy hiểm.

Ba người lại trải qua một phen bận rộn tìm kiếm nhưng vẫn không thu hoạch được gì, quay trở về ngồi quanh đồng lửa.

Quân Thư Ảnh giống như trước trầm mặc, không biết suy nghĩ cái gì. Sở Phi Dương vẻ mặt nghiêm trọng —— tuy rằng đây lại là mặt của Sở Vân Phi. Sở Vân Phi khẽ chuyển đôi mắt, hết nhìn bên này lại nhìn bên kia, sau đó cúi đầu xem chính mình, không hiểu nghĩ đến cái gì, nâng tay vò đầu, lộ ra biểu tình ngượng ngùng. Bộ dạng đó khiến Sở Phi Dương nổi giận nhưng chỉ có thể ầm nhẫn không phát.

Qua một lúc lâu, Quân Thư Ảnh nói: “ Tất cả đều mệt mỏi rồi, trước nghỉ ngơi đi, ngày mai tìm manh mối cũng không muộn.”

“Hảo hảo, nghỉ ngơi nghỉ ngơi.” Sở Vân Phi nhu thuận đáp ứng. Rõ ràng là thanh âm của Sở Phi Dương, lại thêm thái độ kính sợ chưa bao giờ có cùng y nói chuyện, cho dù biết rõ đây không phải là bản thân hẳn, nhưng vẫn khiến Quân Thư Ảnh phải bật cười.

Sở Vân Phi nhìn thấy Quân Thư Ảnh đối chính mình lộ ra khuôn mặt tươi cười, cũng gượng cười ha hả hai tiếng, mặt đỏ bừng.

Sở Phi Dương ở một bên trông thấy, nhịn —— cố gắng nhịn, rốt cuộc không cam tâm đem cục tức mắc trong họng nuốt vào bụng, khinh thường trở mình đi ngủ.

Ba người nằm cạnh nhau, trong không gian nhỏ hẹp, khoảng cách thật gần, tiếng cũi gỗ nổ cháy lép bép, không khí quý dị lan tràn.

Sở Vân Phi trở mình, hướng về phía Quân Thư Ảnh lăn một vòng, tay khẽ chạm vào eo của y.

Quân Thư Ảnh thân thể cứng đờ, không nhịn được xô dịch một chút, nhích lại gần chỗ của Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương theo thói quen ôm lấy y, cảm thấy người trong lòng thân thể quả thực sắp cương thành một cục đầu.

“Người làm sao vậy?” Sở Phi Dương khó hiểu cúi đầu hỏi.

Sở Vân Phi nhìn thấy bàn tay vốn thuộc về mình đang đặt trên vai Quân Thư Ảnh, mặt thoáng chốc lại đỏ phừng phừng.

“Người.....” Quân Thư Ảnh vẻ mặt phức tạp nhìn Sở Phi Dương liếc mắt một cái.

Sở Vân Phi ở phía sau vội vội vàng vàng đáp: “Các người cứ tự nhiên, ta....Ta không ngại.” Nói xong cười cười ngượng ngùng.

Sở Phi Dương đột nhiên phản ứng lại, một phen buông Quân Thư Ảnh ra, xoay người ngồi dậy hướng về phía Sở Vân Phi cả giận nói: “Xú tiểu tử, người không ngại ta để ý! Ta đã sớm nhìn thấy người có vấn đề, từ sáng đến giờ hơi động một tí là người lại đỏ mặt. Người nói xem người xấu hổ cái gì a?! Với người một đồng cũng không quan hệ? Đầu óc chứa rỗng toàn là ý tưởng hạ lưu!”

“Rõ ràng trong đầu người cũng nghĩ như vậy....” Sở Vân Phi bất mãn thấp giọng đáp.

“Nói thầm cái gì đó, nói lớn tiếng ra!”

“Không có gì.....” Sở Vân Phi nghiêng thân, đưa lưng về phía Sở Quân hai người, làm ra vẻ phải ngủ. Sở Phi Dương cũng lười để ý đến cậu, ánh

mắt phức tạp nhìn Quân Thư Ảnh khá lâu, cho đến khi thấy Quân Thư Ảnh cả người không được tự nhiên, mới miễn cưỡng hướng phía tường xa xa nằm xuống.

Quân Thư Ảnh nhìn trái nhìn phải, bất đắc dĩ thở dài.

Qua một lúc, thanh âm rầu rĩ của Sở Vân Phi từ bên kia phát ra truyền đến: “Kỳ thực nếu Sở đại ca người muốn dùng thân thể ban đầu này để làm, ta cũng không để ý....”

“Làm?” Sở Phi Dương thái dương nhảy dựng, “Làm cái gì? Người muốn làm cái gì?! Cái tên xú tiểu tử hạ lưu nhà người, người muốn ăn đòn a?”

“Sở đại ca, đau a! Đây là thân thể của người, sao có thể ra tay nặng như vậy chứ!” Ánh lửa phản chiếu bóng người vẩy vẹo trên tường, dây dưa lẫn nhau, âm thanh hỗn loạn quanh quẩn trong không gian nhỏ hẹp.

Quân Thư Ảnh xoa xoa cái đầu đau nhức, đứng dậy đến một bên nằm xuống, tạm thời không có tâm tư đi quản hai kẻ đối diện đang đánh đến hôn thiên hắc địa.

*****

Không biết qua bao lâu, trong sơn động hôn ám cả ngày không thấy mặt trời, Quân Thư Ảnh mơ mơ màng màng cảm giác có người đang nhìn mình chăm chăm, lông mi không khỏi giật giật, chậm rãi mở ra hai mắt.

Trước mắt hé ra một khuôn mặt phóng đại gần trong gang tấc, trên khuôn mặt anh tuấn mang theo chút si mê cùng kinh ngạc nhìn y.

“Phi Dương a....” Quân Thư Ảnh nâng tay vỗ vỗ hăn, sau đó tùy ý khoác lên vai, lại buồn ngủ nên một lần nữa nhắm mắt.

.....

Thời gian trôi qua trong yên lặng. Sau một lúc, Quân Thư Ảnh mạnh mẽ mở to hai mắt, ngay lập tức tỉnh táo lại. Y một phen bỏ qua “Sở Phi Dương” trước mặt, xoay người, trong tư thế nửa quỳ trên đất, mạnh áp chế người nọ.

“A —— người từ từ!” “Sở Phi Dương” kêu to một tiếng.

Quân Thư Ảnh đối với thân thể của Sở Phi Dương ra tay vốn là không kiêng nể gì cả, thanh âm quen thuộc đến cực điểm kia lại làm cho y có phần do dự, hai tay vốn không sử lực trở nên lỏng lẻo. Người bị chế trụ hơi dùng sức một chút liền giãy thoát ra.

“Người.....” Quân Thư Ảnh nhìn khuôn mặt thật quen mà cũng thật xa lạ này, không biết phải nói tiếp như thế nào.

“Sở Phi Dương” nhu nhu cổ, ánh mắt trên mặt Quân Thư Ảnh quét qua một vòng, rầm rì nói: “Người thật đúng là không tiếc dùng sức a.”

Trong lời nói lộ vẻ thân mật khiến Quân Thư Ảnh không khỏi nghi hoặc. Y đem người trước mặt đánh giá vài lần, kinh nghi bất định mở miệng đáp: “Người rốt cuộc...”

“Người muốn mưu sát phu quân a.” Sở Phi Dương yên lặng nhìn y một lát, đột nhiên cười cười trêu chọc một câu.

Quân Thư Ảnh bình thường một câu nói không để vào tai, lúc này nghe thấy vậy, lại quả thực giống như thanh âm từ trên trời cao rơi xuống.

“Các người khôi phục?!” Quân Thư Ảnh cất giọng hỏi, quay đầu lại nhìn, nhưng không thấy bóng dáng Sở Phi Dương đâu cả. “Người kia đâu?”

“Ách... Đi dò đường.” Sở Phi Dương tùy tiện đáp, rồi sau đó liền cười mở ra hai tay, “Lại đây.”

“Làm cái gì?” Quân Thư Ảnh vẻ mặt đề phòng.

“Không làm cái gì a, ta chỉ là thật sự- thật sự hảo hảo muốn ôm người.” Sở Phi Dương ánh mắt càng lúc càng nhu hòa, thấp giọng khẩn cầu nói.

Thấy Quân Thư Ảnh như cũ không có động tĩnh gì, Sở Phi Dương mỉm cười chậm rãi đi đến phía trước. Khi sắp đến gần, liền vươn hai tay nắm lấy bờ vai của y, đem người kia nhẹ nhàng kéo vào trong lòng.

“Người sao lại thế này....” Quân Thư Ảnh bị Sở Phi Dương nhẹ nhàng ôm lấy, tuy đáy lòng có chút nghi hoặc, hơi thở quen thuộc đến cực điểm lại làm cho y không thể cảnh giác được, hướng chi bao quanh thân thể lại là hương vị ôn nhu như vậy, là hương vị chỉ thuộc về Sở Phi Dương.

Chỉ là một cái ôm nhẹ, sau đó Sở Phi Dương liền buông Quân Thư Ảnh ra, lại dùng ánh mắt thâm trầm chăm chú nhìn y một lúc, chậm rãi đem mặt tiến sát vào...

Quân Thư Ảnh lưng thẳng đứng, vội lui về phía sau, lại bị Sở Phi Dương dùng sức giữ chặt, tầm mắt kiên định nhìn vào đôi môi y, chấp nhất tiếp tục tới gần.

“Sở Vân Phi! Người đang làm cái gì?” Một thanh âm lạnh lùng đột ngột vang lên. Hai người cùng quay đầu lại nhìn, thấy Sở Vân Phi không biết đã trở về từ lúc nào đang dùng vẻ mặt âm trầm nhìn bọn họ.

Quân Thư Ảnh trong khoảnh khắc liền hiểu được, y một phen tránh xa “Sở Phi Dương”, đôi mắt căn bản tuy rằng có chút nghi hoặc nhưng cũng không kém phần ôn nhu bỗng chốc chuyển lạnh.

“Sở Phi Dương” trong lòng đau đớn, lẩm bẩm nói: “Thư Ảnh...”

“Người câm mồm! Thư Ảnh là tên người có thể gọi sao!” Sở Phi Dương thân hình vừa động, một phen ngăn chặn Sở Vân Phi, hừ lạnh nói: “Người bất qua là ở trong thân thể ta, liền vọng tưởng có thể thay thế được ta?! Vân Phi, người hẳn là biết, Sở đại ca thực đang ở đâu? Không cần phải thử!”

Sở Vân Phi nhìn nhìn vẻ mặt lãnh khốc của Sở Phi Dương. Mặc dù đó là mặt mình, nhưng cặp mắt lạnh như băng kia vẫn là làm cho cậu không tự chủ được mà run rẩy. Sở Vân Phi quay đầu lại nhìn Quân Thư Ảnh, giống như từ trước tới nay đối cậu chỉ là ánh mắt lạnh nhạt hờ hững, phút trước có một lát còn trở nên nhu hòa nhẹ nhàng, tất cả đều là ảo giác của chính cậu.

“Ta chỉ là muốn... muốn xem bộ dáng nhu hòa của hẳn đối ta mà thôi, như vậy thực tốt...” Sở Vân Phi lẩm bẩm nói.

Sở Phi Dương buông cậu ra, xoay người đi đến bên cạnh Quân Thư Ảnh, kéo y ra ngoài: “Nhanh đi tìm manh mối, ta chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này!”

Hiếm thấy Sở Phi Dương mất bình tĩnh mà lại che lấp không nổi lệ khí như vậy. Tuy rằng Quân Thư Ảnh bấy lâu này đều biết, Sở Phi Dương vẻ bề ngoài chính trực bình thản, nhưng hai tay hẳn giống y đã nhuộm đầy máu tươi. Khi phải đối mặt với hẳn những lúc thô bạo, quả thực vẫn là không thể thích ứng.

Xem ra chuyện thay đổi thân thể này ảnh hưởng rất lớn đến hẳn .... Phải nhanh chóng tìm cách biến trở lại là tốt nhất....

***

Nhưng là ——

***

Lại một phen uống công tìm kiếm không có kết quả.

Ba người tìm chẳng biết đã tốn bao nhiêu thời gian, theo như suy đoán, có lẽ đã một ngày một đêm rồi. Mặc dù đều là những người có nội công thâm hậu, nhưng căn bản vẫn tiêu hao phần lớn tinh lực, lại không ăn không ngủ tìm kiếm lâu như vậy, ai cũng có phần ỉu rũ.

Một lần nữa đốt lên đồng lửa, xua tan đi sự ẩm ướt và hắc ám bao bọc quanh thân, chiếu rọi làm không gian nhỏ này thêm ấm áp.

Ba người trầm mặc ngồi ăn lương khô. Sở Vân Phi mang vẻ mặt ủ rũ khuất nhìn về một phía, hai người bên cạnh vẫn như cũ chẳng thèm để ý tới, vô tình làm như không thấy. Sở Vân Phi bữu môi, yên lặng đi đến một góc sáng sủa nằm xuống ngủ.

Sở Phi Dương cầm một cành khô khều khều đồng lửa, chờ Quân Thư Ảnh ăn xong nhẹ nhàng bảo y: “Đi ngủ đi, ta sẽ gác đêm.”

Sở Vân Phi thân thể co rúm lại, cuộn thành một đống nằm trong góc, nói có bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương.

Sở Phi Dương biết là Sở Vân Phi hiểu lầm, thở dài một hơi giải thích: “Xú tiểu tử, này không phải là muốn phòng người, làm ra vẻ đáng thương cái gì. Ngày hôm qua chính là ta gác đêm. Người cho rằng ai cũng giống người sau một hồi ăn ngon ngủ kĩ có thể động tay động chân vào người của ta?!”

Sở Vân Phi rầm rì vài tiếng, lui vào trong góc bất động.

Quân Thư Ảnh lại nói: “Hôm nay để ta gác đêm, người đi ngủ đi.” Sở Phi Dương vốn định phản đối, cùng Quân Thư Ảnh nhìn nhau một lát, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Quân Thư Ảnh ngồi giữ đồng lửa, nhàm chán cầm cành khô gặt qua gặt lại, không hề chú ý tới theo ánh lửa truyền ra một mảnh hắc ám bên ngoài, dòng sương trắng đậm đặc đang chậm rãi lan tràn.

.....

“.....Thư Ảnh?Thư Ảnh?Tĩnh tĩnh!”Quân Thư Ảnh bị ai đó dùng sức lay lay vài cái mới từ từ hé mi, khuôn mặt tuần tú phóng đại của Sở Phi Dương đập vào mắt.

Quân Thư Ảnh trợn to hai mắt, không để ý trong óc thực nặng nề khổ sở, một phen chế trụ Sở Phi Dương, cả giận nói: “Người lại muốn làm gì?”

Sở Phi Dương thuận thế nhào vào trên người Quân Thư Ảnh, ai kêu một tiếng: “Người, người mưu sát tướng công a!”

“Câm mồm!”Quân Thư Ảnh tức giận đáp.

“Người nhìn kĩ a, ta là thật!”Sở Phi Dương ngẩng đầu, thừa dịp Quân Thư Ảnh chưa kịp chuẩn bị vừa động đã hôn lên môi y.

“Người!” Quân Thư Ảnh trừng lớn hai mắt, nhìn người nọ cười đến mức lông mi cong cong.

Sở Phi Dương nhân cơ hội Quân Thư Ảnh không kịp đề phòng, một phen ném y xuống đất, hạ thấp người đè ép cười đáp: “Không cần lo lắng, ta thật sự là tướng công của người.”

Quân Thư Ảnh bị hấn ép tới thở dốc một cách khó khăn, mất kiên nhẫn nói: “Cút! Buông ta ra!”

“Ta không.....”Sở Phi Dương chưa nói xong, một bóng người đột ngột xuất hiện, trong miệng hét lớn: “Thư Ảnh a, ta.....”

Hai người đồng loạt quay đầu lại nhìn, thấy Sở Vân Phi vẻ mặt tươi cười đứng trước cửa động, lời nói còn ở trong họng chưa kịp thoát ra, khuôn mặt vắn vẹo nhìn hai người dây dưa trên mặt đất.

“Thư Ảnh?!” Sở Phi Dương vẻ nguy hiểm trầm hạ thanh âm, chậm rãi đứng dậy, xoa xoa cổ tay phát ra tiếng răng rắc: “Kêu tên cũng thật thân thiết a. Sao hả Vân Phi, người còn muốn giả mạo Sở đại ca đến khi nào?!”

“Ta.... Ta ..... Người....” Sở Vân Phi lắp bắp nói, “Người như thế nào trở về nhanh như vậy?! Ta tỉnh trước người cơ mà! Ta đã đem người đến một nơi rất xa!” Sở Vân Phi lớn tiếng hô, có chút bi phẫn cùng không cam lòng.

Sở Phi Dương thay đổi sắc mặt, xắn tay áo lên, nghiêng răng đáp: “Sao hả?! Ta nếu tối nay mới trở về, người lại muốn làm cái gì a?!”

“A —— Sở đại ca, đau! Ta cái gì cũng chưa kịp làm mà! Người không thể đánh ta!” Sở Vân Phi ôm đầu hô lớn. Lại càng khiến Sở Phi Dương tức giận lắm bầm vài tiếng, nắm tay ra sức dùng lực.

“Người còn muốn làm cái gì?! Người cái đồ sắc lang khoác da dê này, ta hôm nay không đánh chết người, ta với người cùng họ!” (vốn là cùng họ rùi=.=)

Thanh âm rống giận của Sở Phi Dương cùng tiếng kêu hỗn loạn của Sở Vân Phi vang vọng cả sơn động.

Quân Thư Ảnh đi đến một bên, an tâm mà thở.

Một trận khô hài này, cuối cùng đã xong.....

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Nhật Ký Trưởng Thành Của Tiểu Thạch Đầu (1)

Ngày đông giá lạnh, Lăng Nguyệt Sơn được bao phủ bởi lớp tuyết trắng xóa.

Tầng sáng, gà gáy ba lần, trong không trung xuất hiện vài tia nắng ban mai.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ bắt đầu dần dần sáng tỏ, khi tia nắng đầu tiên chiếu vào, Tiểu Thạch Đầu dụi dụi con mắt, tỉnh lại.

Chớp chớp mắt, thấy bóng dáng Tín Bạch bên cửa sổ, Tiểu Thạch Đầu mở miệng mơ mơ màng màng kêu một tiếng: “Gia gia ——”

Tín Bạch nghe thấy tiếng vội vàng xoay người, bước nhanh tới, ngồi xuống trước giường Tiểu Thạch Đầu, dùng một loại thanh âm hòa ái mà nếu để chúng đệ tử trong phái nghe được chắc chắn toàn thân sẽ nổi đầy da gà: “Tiểu Thạch Đầu tỉnh rồi, gia gia xuyên y y cho Tiểu Thạch Đầu, được không?”

“Được ——” Tiểu Thạch Đầu giương cái miệng nhỏ nhắn đánh một cái ngáp, sau đó mắt lim dim ngái ngủ đứng lên trên chiếc giường nhỏ của bé.

Tín Bạch cầm lấy kiện y phục đã được hơi lửa ấm áp, nhẹ nhàng mặc vào cho Tiểu Thạch Đầu, cuối cùng đội tiểu mạo tử*(một loại mũ giống mũ nồi) lên, rồi ôm Tiểu Thạch Đầu xuống dưới: “Hắc yêu, Tiểu Thạch Đầu lại béo thêm, gia gia sớm không ôm nổi rồi.”

“A cha nói, Tiểu Thạch Đầu trắng trắng mập mập đáng yêu nhất”, Tiểu Thạch Đầu nhu nhu mắt nói.

“A cha của người? Người cha nào của người?” Tín Bạch hỏi xong, cảm thấy bản thân cũng không quá thoải mái. Tiểu Thạch Đầu nhưng lại nghiêm túc đáp: “Sở Phi Dương.”

“Làm sao lại có thể tùy tiện xưng hô tục danh của phụ thân như vậy? Ai dạy người?” Tín Bạch lắc đầu giáo huấn.

“Lúc cha ta tức giận, sẽ kêu như vậy.” Tiểu Thạch Đầu đúng tình hợp lý nói.

Tín Bạch lại càng không thoải mái: “Vậy khi cha người không tức giận, cũng kêu như vậy a. Cha người có thể kêu như vậy, người thì không thể.”

“ Vì sao?” Tiểu Thạch Đầu tròn tròn đôi mắt to vô tội, nhìn Tín Bạch hỏi.

Tín Bạch dừng một lát giải thích: “Bọn họ là lão tử của người, người là nhi tử của bọn họ. Cho nên cha người có thể kêu còn người thì không.”

“Ai, vì sao a?” Tiểu Thạch Đầu tiếp tục thắc mắc, không đợi Tín Bạch trả lời, bé lại tự lẩm bẩm: “Nga, ta biết rồi, bởi vì phụ thân là thê tử của a cha, Tiểu Thạch Đầu là nhi tử của a cha, cho nên phụ thân có thể kêu a cha Sở Phi Dương, Tiểu Thạch Đầu không thể kêu.”

Tín Bạch nghe xong khuôn mặt đều muốn méo mó, đây là chuyện mà lão không muốn đối mặt nhất, cho dù Tiểu Thạch Đầu ngay tại trước mắt lão cũng không thể tự lừa gạt chính mình, lại hết lần này tới lần khác bị âm thanh trẻ con này nhắc nhở, sự thật đáng sợ.

Tiểu Thạch Đầu nhìn sắc mặt Tín Bạch không được tốt lắm, mở cái miệng nhỏ nhắn ra, nhăn lông mi lại, hít một hơi.

Tín Bạch cố gắng không tiếp tục để ý đến chuyện của Sở Phi Dương nữa, vội vàng ân cần hỏi: “Thạch đầu, làm sao vậy? Chuyện gì buồn rầu

như thế nói cho gia gia nghe, gia gia giúp người.”

Tiểu Thạch Đầu nhìn Tín Bạch một cái, mở cái miệng nhỏ nhắn nói: “Ngày hôm qua, Lợi sư thúc kể cho Thạch Đầu nghe một câu chuyện xưa.”

Chẳng qua là chuyện xưa thôi a, Tín Bạch thở phào nhẹ nhõm một hơi, hòa ái dễ gần hỏi: “Chuyện xưa gì a, nói cho gia gia nghe một chút.”

“Ông ấy nói, trước kia trong thôn bọn họ có một ác bà bà*(bà bà = mẹ chồng) đối xử với con dâu cực kỳ không tốt, đánh nàng, mắng nàng, còn không cho nàng ăn cơm. Lợi sư thúc còn nói, tất cả bà bà trên đời này đều là ác bà bà.” Tiểu Thạch Đầu vẻ mặt u sầu nói.

“Này...điều này thì có gì đâu?” Tín Bạch nghe xong mặc danh kỳ diệu.

“Gia gia, Tiểu Thạch Đầu biết, gia gia không thích phụ thân. Nhưng mà, gia gia đừng đối xử với phụ thân không tốt, đừng đánh người, mắng người, không cho người ăn cơm.” Tiểu Thạch Đầu nói nói lã chã – chực khóc: “Phụ thân tốt lắm, gia gia đừng không thích phụ thân.”

Tín Bạch trợn tròn mắt, râu giật giật: “Ta vì sao phải đánh hăn, mắng hăn, không cho hăn ăn cơm? Phi Dương hăn....” Nói được một nửa mới phản ứng, Tiểu Thạch Đầu chính là nói cái gì mà bà bà tức phụ*(nàng dâu), vậy phụ thân theo lời bé con nói, rõ ràng chính là...người kia...

Mặt Tín Bạch đều muốn tái đi.

Tiểu Thạch Đầu ánh mắt ngàng ngàng nước nhìn lão, khuôn mặt nhỏ nhắn như cái bánh bao thịt, bày ra bộ dáng nếu lão không đáp ứng sẽ khóc cho lão xem.

“Được được, tiểu tổ tông a, người lo lắng nhiều quá.” Tín Bạch bất đắc dĩ nói: “Ta không đánh y, mắng y là được chứ gì.” Nhớ đến tên đại đệ tử thấy sắc quên hiếu, lại thở dài lẩm bẩm: “Ta cũng chẳng dám động thủ a.”

“Thật tốt qua, Tiểu Thạch Đầu thích gia gia nhất.” Tiểu Thạch Đầu nín khóc mỉm cười, bộ dáng mi nhần loan loan có chút giống Sở Phi Dương trước đây.

Tín Bạch nắm lấy bàn tay nhỏ của bé nhéo nhéo: “Đi, cùng gia gia đi ăn điểm tâm.”

“Ân” Tiểu Thạch Đầu gật đầu thật mạnh một cái, dán vào đùi Tín Bạch lắc lắc nói: “Gia gia ôm.”

Tín Bạch tâm tình vui vẻ ôm lấy Tiểu Thạch Đầu, nhìn thấy giữa hai hàng lông mày Tiểu Thạch Đầu có một điểm hồng son, đó là do bọn nha hoàn ngày hôm qua trang điểm lên, hiện tại đã nhạt đi nhiều rồi. Tín Bạch không khỏi nhớ tới lúc Phi Dương và Vân Thâm còn nhỏ, cũng bị hóa trang thành như vậy. Hai tiểu oa nhi mềm mềm, cả ngày chạy loạn quanh lão, giờ đây chớp mắt, hai đứa đều khuỷu tay ra bên ngoài có tình nhân quên mất cha.

“Tiểu Thạch Đầu hiện tại thích gia gia, sau này lớn lên thú thê tử, sẽ quên mất gia gia.” Tín Bạch sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tiểu Thạch Đầu, có chút thương cảm thở dài

“Sẽ không a, Tiểu Thạch Đầu sẽ không thú thê tử, Tiểu Thạch Đầu vĩnh viễn ở cùng gia gia.” Tiểu Thạch Đầu nói ra lời thề son sắt.

“Được được, Tiểu Thạch Đầu vĩnh viễn cùng gia gia.” Tín Bạch đáp lời, ôm Tiểu Thạch Đầu bước vào trong tuyết.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Nhật Ký Trường Thành Của Tiểu Thạch Đầu (2):

Trong vùng núi không biết đến năm tháng.

Từ ngày Sở Lân đi theo sư phụ vào đây, mỗi ngày đều ra đầm nước trong vắt phía sau sân ném vào đó một viên đá. Hiện giờ đáy ao gần bờ đã nổi lên một đồng đá nho nhỏ.

Bên cạnh rừng cây dưới chân núi có một căn phòng rất lớn, nhưng lại chỉ có một cái cửa gỗ nhỏ hẹp, đang đóng kín mít. Nó từ lúc sáng sớm đến khi chạng vạng mặt trời ngả về tây, đều lẳng lặng đứng sừng sững ở đó.

Khi sắc trời đã nhá nhem tối, cánh cửa kia rốt cuộc cũng nhẹ nhàng mà giật giật, phát ra một tiếng vang rất nhỏ. Một lát sau, theo một hồi tanh âm “tập tập” của trục cửa chuyển động, cuối cùng cánh cửa nho nhỏ kia cũng mở ra.

Một bóng dáng nhỏ bé lại già giặn từ bên trong xuất hiện, một tay cầm theo một thanh chủy thủ sắc nhọn, tay kia cầm theo một cánh tay dử tợn, cả người đầm máu, khuôn mặt nở nhão dưới lớp huyết ô kia lại càng thêm trắng nõn, mềm mại.

Thiếu niên nhỏ nhắn bước từng bước vững vàng đi về phía bờ sông, nhìn một chút đồng đá dưới đáy đầm nước, lẳng lặng trầm mặc chốc lát, rồi sau đó ngồi xổm xuống vốc nước tẩy đi huyết ô trên mặt cùng cánh tay. Màu đỏ tinh tế lan rộng trong nước, rồi chậm rãi biến mất trong những gợn sóng vô tận.

Sở Lân cầm theo đoạn tay kia đi về nơi ở, vừa vào đến cửa đã nhìn thấy một lão nhân đầu tóc hoa râm phong thái bình yên ngồi ở trong sảnh uống

trà.

Sở Lâm cung kính quỳ xuống, đặt đoạn tay ở trên mặt đất phía trước mình, mở miệng, tuy rằng là thanh âm non nớt thanh thúy, nhưng lại có sự ổn trọng không hợp tuổi: “Sư phụ, đồ nhi đã làm theo yêu cầu của người, đem tay của tên ác nhân kia mang tới, thỉnh ngài xem qua.”

Lão nhân thản nhiên ngồi uống hết trà, mới đi đến bên người thiếu niên, nhìn nhìn cánh tay trên mặt đất kia.

“Không tồi, ngày đó lần đầu tiên Phi Dương thực luyện cũng phải mất một canh giờ, nhưng mà lúc đó hãn đã lớn hơn con bây giờ hai tuổi, Lâm nhi chỉ dung nửa ngày liền hoàn thành nhiệm vụ, cùng với phụ thân con có thể nói là ngang tài ngang sức.” Lão nhân vừa lòng nói.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Lâm lộ ra nụ cười vui sướng.

“Nhưng mà.....” lão nhân lại trầm ngâm nói.

“Nhưng mà cái gì?” Sở Lâm ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt trong veo nhìn lão nhân.

Ánh mắt này không khỏi khiến cho lão nhân nhớ đến một đôi mắt giống như đúc. Con người xinh đẹp như nhau, nhưng lại mang một nội dung hoàn toàn bất đồng. Đôi mắt kia chứa đầy sự khờ dại, giống như tất cả những hài đồng chưa hiểu sự đời, vô ưu vô lự giống như viên trân châu xinh đẹp nhất rực rỡ, sáng láng. Mà ánh mắt nhìn chăm chú vào lão lúc này, tuy rằng cũng xinh đẹp tuấn nhã như vậy, lại bình tĩnh mang màu sắc không nên có ở độ tuổi này. Đó là màu sắc đã gặp qua máu tươi.

“Nhưng mà, con và phụ thân con vẫn có điểm bất đồng.” Lão nhân sờ sờ râu, chậm rãi nói.

“Bất đồng cái gì?” Sở Lâm không cam lòng căn cứ môi dưới.

“Ác nhân kia sống hay chết?” Lão nhân đột nhiên hỏi.

Sở Lâm sững sốt một chút, mới trả lời: “Con không giết gã.”

Lão nhân khẽ cười nói: “Lúc vi sư bắt được người này, đã từng liệt kê ra cho con nghe một đại tội mà gã phạm phải. Lâm nhi cảm thấy rằng, gã có nên chết hay không?”

Sở Lâm cúi đầu suy nghĩ một lát mới lại ngẩng đầu lên: “Gã đáng chết.”

“Vậy con vì sao không giết gã?”

“Con...sư phụ chỉ bảo con chặt tay phải của gã.” Sở Lâm trả lời, rồi lại cúi đầu.

“Lần đầu tiên Phi Dương thực luyện, sơ dĩ chỉ mất một canh giờ, bởi vì lòng hăn thủy chung chỉ có một mục đích, giết chết con mồi.” Lão nhân trở lại ngồi vào ghế bành, nâng trà trần lên nói: “Giết chết con mồi, mặc kệ người muốn tay hăn, hay đầu hăn, cũng không còn là chuyện khó. Con không tàn nhẫn bằng hăn, cho nên con không nhanh như hăn.”

Sở Lâm căn môi dưới, thẳng tắp quỳ.

Lão nhân vung ống tay áo lên, một trận gió mang theo kinh lực nâng tiểu nhân nhi dậy.

“Lâm Nhi lại đây.” Lão nhân vẫy tay, đợi Sở Lâm đi đến trước mặt lão, lão nhân mới ôm lấy cậu, lấy ngón tay xóa đi một ít vết máu trên gò má cậu, hít một tiếng nói: “Không phải vi sư nói con không bằng phụ thân con. Chẳng qua là con thiện lương hơn phụ thân con.”

“Phụ thân con là người thiện lương nhất, là người tốt nhất.” Sở Lâm ngẩng đầu nhìn lão nhân, nghiêm túc mà giải thích.

Lão nhân cười nói: “Đúng, hãn đương nhiên là người tốt, nếu hãn có một tia ý xấu, vi sư muôn lần chết cũng không đủ để chuộc tội.”

“Nha, đây là có chuyện gì, Tiểu Lâm Nhi sao cả người đầy huyết như vậy?” Đúng lúc này một thanh âm đột nhiên vọng vào, sau đó một thanh niên phong thần tuấn tú bước qua cửa, lưng đeo trường cung, một thân trang phục nổi bật lên vẻ giỏi giang, trên tay còn mang theo mấy con thỏ và chim trĩ.

“Tiểu Tùng sư huynh.” Sở Lâm ngoan ngoãn kêu một tiếng.

“Tiểu Lâm Nhi hôm nay là ngày đầu tiên thực luyện, còn người thì chỉ biết đi chơi.” Lão nhân vừa cười vừa khiển trách.

Tiểu Tùng buông con mèo trong tay ra, vội vàng tiến lên kéo Sở Lâm đến trước mặt, sờ sờ xoa bóp từ trên xuống dưới, quan tâm nói: “Thế nào, có bị thương ở đâu không?” Ngược lại đối với lão nhân bất mãn: “Đều do sư phụ không tốt, vô thanh vô tức lại đột nhiên để Tiểu Lâm Nhi thực luyện cái gì, con làm sao có thể chuẩn bị a. Hơn nữa nó hăng còn bé tí teo a, sao có thể đối phó nổi với mấy đại ác nhân gây nguy hại cho giang hồ bao năm liền, nhờ bị thương thì làm sao bây giờ?”

Lão nhân đứng dậy, mở tay cười nói: “Được rồi được rồi, vi sư nói không lại người. Con mau dẫn sư đệ con đi tẩy rửa đi, để nhân nhi nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tiểu Tùng ứng thanh, ân cần dẫn Sở Lâm đến hậu viện.

Sau khi tẩy xong bằng ba thùng nước ấm áp, Sở Lâm lại biến thành trắng trắng nộn nộn giống một oa oa xinh đẹp, không nhìn ra nửa điểm tiêu điều xơ xác cả người đầm máu như ban nãy.

Sở Lâm nằm lên giường, tiểu Tùng dùng ngón tay dính tinh dầu ấn xoa mấy huyết vị khớp xương của cậu.

“Sư huynh giúp người làm phép, để tiểu Lâm nhi về sau vừa cao lớn lại uy vũ!” Tiểu Tùng một bên cẩn thận khống chế lực đạo, một bên cười nói cùng Sở Lâm.

“Giống như phụ thân ta sao?” Sở Lâm tò mò hỏi

“Đúng, giống cha người – sư huynh của ta.” Tiểu Tùng điểm điểm cái mũi nhỏ của cậu, cười đáp: “Lúc trước chính sư phụ tự tay giúp đại sư huynh ấ a. Bằng không hẳn luyện võ từ rất sớm, sao có thể trở thành một tên ngốc cao to như vậy.”

“Phụ thân ta mới không ngốc...” Sở Lâm lẩm bẩm, mở cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận ra trách cứ, bắt đầu có chút buồn ngủ.

Tiểu Tùng xoa bóp toàn thân Sở Lâm một lần, rồi thu thập đồ đạc xong, mới thổi tắt ngọn đèn dầu, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Sở Lâm trong bóng đêm mở mắt ra, bàn tay nhỏ bé sờ soạng dưới cái gối, lấy ra ba khóa hạt đào, hai khóa hơi lớn hơn một chút, một khóa nhỏ hơn, đặt ở trước mặt lẳng lặng nhìn một lát, nhẹ nhàng nói: “Phụ thân, a cha, ca ca ngủ ngon.”

Cùng lúc đó, xa xa trên Lăng Nguyệt Sơn ——

Rõ ràng đã sớm ngoan ngoãn đi vào giấc ngủ, lúc này Tiểu Thạch Đầu lại đột nhiên chuyển tỉnh, bắt đầu đại khóc đại nháo, nước mắt trong suốt tràn ra khỏi hốc mắt, chảy đầy hai má trắng mềm: “Ta muốn Lâm Nhi, ta muốn Lâm Nhi....”

Tín Vân Thâm trong thư phòng nghe thấy tiếng vang, vài bước chạy tới, châm nến, ôm Tiểu Thạch Đầu vào lòng yêu thương dỗ dành, nhưng mà dù dỗ thế nào cũng không được.

“Đưa ta đi.” Cùng với vài tiếng chuông dễ nghe, một đạo thanh âm thanh túy ôn nhu xuất hiện sau lưng, Tín Vân Thâm vội đưa Tiểu Thạch Đầu qua đó.

Tiểu Thạch Đầu tại trong ngực nơi tản ra một mùi hương nhẹ nhàng chậm rãi an tĩnh lại, hai tay cầm lấy vài sợi tóc đen dài buông xuống trước vai kia, dần dần lại tiếp tục ngủ say.

“Lân Nhi, Tiểu Thạch Đầu rất nhớ đệ....” Trên má Tiểu Thạch Đầu vẫn còn giọt nước mắt vương lại, một đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau đi.

Một bàn tay to, khớp xương rõ ràng, bao lấy đôi tay kia.

“Cao Phóng, người thật đẹp, thật là thơm....” Tín Vân Thâm si mê thì thào, hôn nhẹ lên đôi tay kia.

Cao Phóng đi tới bên giường, đặt Tiểu Thạch Đầu lên đó, đắp chăn rồi sau đó mới quay đầu lại cười.

“Đêm nay trở về phòng sớm một chút.”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Nạp Thiếp Phong Ba 01:

Chuyện kể rằng từ sau khi Cao Tiểu Phóng gả đến Thanh Phong Kiếm Phái. Tín lão nhân tuy mới đầu trong lòng không được tự nhiên cho lắm, nhưng đối đãi với Cao mỹ nhân vẫn thực là tận tâm. Thường xuyên dặn dò Tín tiểu đệ chú ý bữa ăn hàng ngày để bồi bổ cho vị kia nhà hắc. Cứ cách một đoạn thời gian lại sai người mang thuốc bổ vào trong viện của cậu con. Mỹ nhân như nguyện trong ngực, gia đình êm ấm hài hoà, Tín tiểu đệ trong lòng thực mãi nguyện, dốc sức làm nên sự nghiệp thì cũng phong sinh thuỷ khởi (có lẽ là thuận buồm xuôi gió). Cho đến một hôm, hắc bận rộn cả ngày đang trên đường quay về viện tử lại bị lão cha hắc lén lút gọi vào trong thư phòng.

Tín lão nhân: “Vân Thâm a, cha có chuyện muốn hỏi người....”

Tín tiểu đệ:?

Tín lão nhân: “Chuyện này mặc dù có điểm khó có thể mở miệng....”

Tín tiểu đệ:??

Tín lão nhân: “Nhưng là nó lại liên quan đến tổ tông cơ nghiệp của Tín gia chúng ta, cha không thể không hỏi đến....”

Tín tiểu đệ: “Cha rốt cuộc có chuyện gì, ngay cả người già như vậy rồi mà còn khó mở miệng?”

Tín lão nhân[hài tử này, sao lại nói như vậy chứ, giận]: “Khụ, chính là cái kia.....cha xem đại sư huynh của người a, cùng vị ma giáo giáo chủ kia.....”

Tín tiểu đệ [cảnh giác]: “Cha, người lại muốn làm gì?! Người không có khả năng chia rẽ bọn họ a, người thật nhẫn tâm đi!”

Tín lão nhân [= # lão tử nhẫn]: “Ta là nói, người xem người cùng Cao Phóng, cùng với đại sư huynh người bọn họ.....là giống nhau nha, người hiểu được đi.”

Tín tiểu đệ:???

Tín lão nhân [đưa nhỏ trỉ độn này = =]: “Cho nên a, giáo chủ kia đều đã sinh cho đại sư huynh người hai tiểu oa oa, người cùng Cao Phóng bên này....như thế nào vẫn không có động tĩnh gì?”

Tín tiểu đệ: [= =III]: “Cha.....người không phải vẫn luôn ôm hy vọng như vậy đi....tốt xấu gì Tiểu Phóng nhà ta cũng là nam, ngài lại cứ nhiên chờ đợi điều đó, có phải là quá kinh thế hãi tục rồi không?! Không thể tưởng được lão ngài thoát nhìn vừa già lại cổ hủ, nguyên lai cũng không phải là đèn đã cạn dầu nha.”

Tín lão nhân [đánh]: “Đồ phản tiểu tử nhà ngươi, như thế nào có thể nói lão cha ngươi như thế a!”

Tín tiểu đệ [ôm đầu, uỷ khuất]: “Cha, con chỉ tùy tiện nói vậy thôi.”

Tín lão nhân: “Hãy bớt sàm ngôn đi! Ta nói cho ngươi! Cao phóng sinh không được ta liền nạp thiệp cho ngươi! Chung quy không thể để Tín gia tuyệt hậu!”

Tín tiểu đệ [= =]: “Thiệt ~”

*****Vài ngày sau, Tín tiểu đệ từ tiệc rượu xã giao về đến nhà*****

Cao mỹ nhân ngồi trên ghế ở đại sảnh, nhìn thấy Tín Vân Thâm một thân toàn mùi rượu từ bên ngoài tiến vào.

Tín tiểu đệ [bổ nhào vào]: “Mỹ nhân, mau để ta ôm một cái.”

Cao mỹ nhân [thống khổ mà đem đầu quay qua một bên]: vị mỹ thiếu niên thuần khiết vừa xinh đẹp, vừa đáng yêu lúc trước đâu rồi a?! Trưởng thành rồi thật sự là không đáng yêu chút nào!

Tín tiểu đệ giở trò với mỹ nhân đối diện, càng sờ càng quá phận thì bị mỹ nhân dùng vẻ mặt nghiêm túc đẩy ra, dọa hấn thấy sợ.

Tín tiểu đệ: “Tiểu Phóng người làm sao vậy?”

Cao mỹ nhân: “Hôm nay cha theo ta nói chuyện muốn để người nạp thiếp...”

Tín tiểu đệ: [một thân mồ hôi lạnh].

Cao mỹ nhân: “Ông ấy chê ta không thể sinh cho người cực cứng” [= =]

Tín tiểu đệ: [hấn] lão cha ngài đúng là có thể nói ra được....

Cao mỹ nhân: “Người nghĩ như thế nào?”

Tín tiểu đệ [cấp bách]: “Mỹ nhân, mỹ nhân ta đối với người....”

Kết quả Cao mỹ nhân hoàn toàn không tính toán nghe hấn giải thích.....

Cao mỹ nhân [giận, trừng]: “ Ta nói cho người biết! Trừ phi ta chết, người muốn nghĩ cũng đừng nghĩ! Cho dù người giữ nàng thế nào, cho dù nàng có bụng lớn tì tới cửa, ta cũng tuyệt đối không cho nàng bước chân vào! Nếu người dám để nàng vào cửa, ta liền đánh gãy chân của người?”

Tín tiểu đệ [hấn, căn bản không có người như vậy được không, cái gì mà nàng nàng nàng a, mỹ nhân đầu óc của người công lực cũng quá cường đại rồi.]

Cao mỹ nhân: “Phát ngốc cái gì,nói chuyện!”

Tín tiểu đệ [vâng vâng dạ dạ]:”Đúng đúng đúng,mỹ nhân giáo huấn đúng cực kỳ! Ta thề với trời, tuyệt đối không có chuyện như vậy phát sinh! Nạp thiếp gì gì đó là tối chán ghét!”

Cao mỹ nhân [phi thường vừa lòng,gật gật đầu,thanh âm ôn nhu mềm mại a]: “Ân~ bận rộn cả 1 ngày hẳn là mệt chết rồi. Đi,ta tới hầu hạ người tắm rửa.....”

Tín tiểu đệ [phun máu mũi, như người mất hồn nhanh chân theo sau]

****Ở 1 góc tường ngoài cửa****

Tín lão nhân [vẻ mặt bi thương]: “Ông trời a,Tín gia ta bất hạnh quá thể a,như thế nào thú phải đổ phụ phạm vào bảy điều lại không thể hưu a.”

(đố: hay ghen)

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Nạp Thiếp Phong Ba 02:

Kể rằng, sau khi Thanh giáo chủ cường hãn thu Yến Tiểu Kỳ, tuy là hãn đối với Yến Tiểu Kỳ vẫn luôn sủng ái có thừa, hơn nữa để hoàn toàn phủ nhận hình tượng hoa tâm đại thiếu gia của mình, còn cho nghỉ việc tất cả các nữ tùy tùng hơi có tư sắc, chỉ lưu lại vài người quái dị hầu hạ. Nhưng những chuyện xấu trước kia của hãn lưu lại ảnh hưởng thật sự quá lớn. Bóng ma tâm lý của Yến Tiểu Kỳ vẫn không biến mất, tuy rằng thuận theo, nhưng lại khiến cho Thanh giáo chủ có cảm giác không phải yêu. Vì thế mà Thanh giáo chủ vẫn đau đầu không thôi.

Hãn biết Yến Tiểu Kỳ sau lưng hãn tuyệt đối không phải bộ dạng như vậy, vì thế hãn thường xuyên làm bộ vắng mặt, lại trộm đi vòng về làm cái loại chuyện mờ ám là nhìn trộm tiểu mỹ nhân của hãn khi đang ở một mình. Nghe lén ở góc tường đã trở thành thói quen của Thanh giáo chủ khiến lòng hãn vừa chua xót vừa ngọt ngào.

Có một hôm hãn lại giờ trò cũ.

Yến Tiểu Kỳ dường như một con bát ca, y treo cái lồng của bát ca trên một nhánh cây trong vườn, bản thân mình ngồi trên ghế đá phía dưới nâng cằm cùng bát ca nói chuyện.

Yến Tiểu Kỳ: “Bát ca...”

Bát Ca: “Tiểu mỹ nhân gọi ngu huynh chuyện gì!”

Yến Tiểu Kỳ và Thanh giáo chủ đang nghe trộm ở góc tường: [= =#]

Thanh giáo chủ: Con chim chết tiệt,dám chiếm tiện nghi của tiểu Kỳ nhà ta. Người thế này chẳng khác nào tự phong là đại cữu tử của bản giáo chủ?! Tồi nay bản giáo chủ sẽ chủ tang tiện nghi cữu tử nhà người!

Chỉ nghe thấy bên kia một trận tiếng vang “đình,loảng xoảng”,Thanh giáo chủ trộm nhìn lại,nhất thời trợn mắt há mồm.

Cái lồng của Bát Ca đã bị quăng trên mặt đất méo mó nát bét,Bát Ca đang hồ hồ ghé vào cái bàn trước mặt Yến Tiểu Kỳ hấp hối,Yến Tiểu Kỳ tiếp tục nâng má u buồn: “Bát Ca...”

Bát Ca [chịu đựng nuốt xuống ngụm máu tươi]: “Chủ nhân có gì phân phó.....”

Đang ngồi chồm hồm ở góc tường – Thanh giáo chủ: thật hâm mộ Bát Ca,có thể nhìn thấy bản tính chân thật như thế của Tiểu mỹ nhân nhi a ~

Yến Tiểu Kỳ: “Bát Ca,người nói giáo chủ là có ý tứ gì a,toàn bộ những ai có điểm tư sắc đều cho rời khỏi nội viện,chỉ lưu lại mấy người thường thường.”

Đang ngồi chồm hồm góc ở tường – Thanh giáo chủ:Tiểu mỹ nhân, thì ra người chú ý tới a! Kia đều là ta đối với người một mảnh chân tình a! Người cảm động?!

Bát Ca: “Chủ nhân, chuyện này rất phức tạp, khó có thể hiểu được.”

Yến Tiểu Kỳ: [không kiên nhẫn] “Cho nên?”

Bát Ca: “Cho nên, ngẫu cũng không hiểu.”

Yến Tiểu Kỳ: “Người nói rất đúng,hắn nhất định là có dụng ý bất lương. Hắn đem tất cả mỹ nhân đuổi đi,để ta mỗi ngày đều đối mặt với một đám sừ nhân,vì vậy khuôn mặt của hắn xen lẫn trong đám đó sẽ càng phát ra

anh tuần tiêu sái. Bát Ca,suy đoán của người rất chính xác. Chính là mỗi ngày ta đều đứng trước gương nhìn thấy dung nhan tuyệt thế,hắn làm như vậy thuần túy là phí công vô ích.”

Bát Ca: [học máu] “Ngẫu rõ ràng cái gì cũng chưa nói,ngài không cần vu hãm ngẫu.”

Đang ngồi chễm hễm ở góc tường- Thanh giáo chủ: [học máu] Bản giáo chủ ngọc thụ lâm phong,thiên sinh lệ chất,cần dùng đến một đồng người quái dị đến phụ trợ mình sao?! Yến Tiểu Kỳ người khinh người quá đáng!

Vì thế Thanh đại giáo chủ liền một mạch đem tất cả những kẻ quái dị đều đổi lại thành đại mỹ nhân,hắn quyết định phải dưỡng tiểu lão bà,hắn phải sủng thiếp diệt thế!

Ngày đầu tiên,Thanh đại giáo chủ ôm một thiếu nữ xinh đẹp kiều diễm đi qua trước mặt Yến Tiểu Kỳ,vênh váo tự đắc nhìn y một cái,lỗ mũi hướng lên trời “hừ” một tiếng,phiêu đi.

Yến Tiểu Kỳ nhìn theo bóng dáng của hắn,thần sắc âm đạm.

Ngày hôm sau,Thanh đại giáo chủ ôm một tuyệt sắc mỹ thiếu niên đi qua trước mặt Yến Tiểu Kỳ, vênh váo tự đắc nhìn y một cái,lỗ mũi hướng lên trời “hừ” một tiếng,phiêu đi.

Yến Tiểu Kỳ nhìn theo bóng dáng hắn,thần sắc càng thêm âm đạm.

Ngày thứ ba,Thanh đại giáo chủ tả ủng một mỹ thiếu nữ,hữu ôm một mỹ thiếu niên,đi qua trước mặt Yến Tiểu Kỳ...

Một tháng sau,phía sau Thanh đại giáo chủ đi theo một xâu mỹ thiếu nữ,thuần khiết thiếu niên,yêu diễm thiếu phụ,nho nhã thanh niên...chúng loại đủ cả cái gì cần có đều có,vênh váo tự đắc đi qua trước cửa Yến Tiểu Kỳ.

Yến Tiểu Kỳ [đôi mắt đẹp rưng rưng]:”Giáo chủ đại nhân,xin dừng bước....”

Thanh đại giáo chủ [mắt hướng xuống dưới liếc y một cái]:”Có chuyện gì nói mau!”

Yến Tiểu Kỳ [trong mắt hàm lệ]:“Giáo chủ đại nhân,ta có một chuyện muốn cầu.”

Thanh đại giáo chủ nhìn thấy tiểu mỹ nhân lệ quang điểm điểm lại càng tăng thêm bộ dáng xinh đẹp,trong lòng xôn xao một trận,mấy ngày qua hắn đã muốn nhả đến cực hạn rồi,thiếu nam thiếu nữ này hắn kỳ thật một người cũng không dám động. Cố gắng nhin xuống nhìn tiểu mỹ nhân của hắn,trong lòng đã sớm muốn nhuyển.

Xem ra y đã không chịu nổi bị mình bỏ rơi,chủ động đến năn nỉ. Chỉ cần y mở miệng,hắn nhất định sẽ lập tức tha thứ cho y,khiêng y vào phòng hảo hảo mà yêu thương,ngao!

Thanh giáo chủ: “Người yêu cầu chuyện gì,cứ nói,bản giáo chủ sẽ thành toàn cho người!”

Yến Tiểu Kỳ: [mặt dần dần đỏ] “Ta,ta là nghĩ muốn cầu....”

Thanh giáo chủ: [nuốt nước miếng] “Cái gì?” [tiểu mỹ nhân,nói mau,nói người khát cầu lồng ngực rộng lớn của ta, thứ cường kiện —, thứ cứng rắn — còn có bên kia a!]

[Nội tâm của Thanh đại giáo chủ tự động thét gào= =]

Yến Tiểu Kỳ: “Ta nghĩ thỉnh giáo chủ,đem tùy tùng mỹ mạo này ban cho ta bảy tám người,ta muốn...”

Thanh giáo chủ: [cuồng nộ] “Thần mã?! *Người cứ nhiên dám hỏi ta mỹ nhân! Còn muốn một lần bảy tám người?! Người người người, Yến Tiểu Kỳ người khinh người quá đáng!

(vốn là “thập ma”, phiên âm của từ “什麼”, nghĩa là “Cái gì!” nhưng chắc anh Lang giận quá nên nói nhầm)

Quyết đoán khiêng người lên, vào phòng, đóng cửa.

Yến Kỳ với tư thế công chúa bị ôm len lén tiến vào trong lồng ngực rộng lớn của Thanh Lang.....

Trên hành lang dài bên ngoài, nhóm thiếu nữ, thiếu nam, thiếu phụ, thanh niên ngơ ngác nhìn nhau.

Bát Ca ở trong lồng lượn hai vòng: sớm như vậy không phải tốt hơn sao, oa.

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Nạp Thiếp Phong Ba 03:

Chuyện kể rằng từ sau khi Sở đại hiệp cùng Quân Tiểu Ảnh dọn đến dưới chân Thanh Nguyệt Sơn, trừ bỏ chính bọn họ không chịu nổi nhàm chán chạy đi tìm người ta gây phiền toái, những người khác trăm triệu lần không dám tìm bọn họ gây chuyện a. Vì thế hai người ngày ngày khi dễ khi dễ ác bá, chăm sóc chăm sóc hài tử, thỉnh thoảng lên núi vấn an một chút Tín lão nhân thường thường bị chưởng quản chi tiêu, tiền tài của Thanh Phong Kiếm Phái-Cao tiểu phóng đã kích đến mức loạn một phen —— những việc lật vật như vậy cứ thế mà trôi qua.

Có một hôm trên giang hồ, ác bá môn từ lớn đến nhỏ bấm ngón tay thăm tính toán —— xong rồi: hai người này yên tĩnh vài tháng, phỏng chừng muốn tìm gia môn gây phiền toái. Ác bá môn lúc này tựa hồ không màng hết thảy ích lợi, bên ba báo cho nhau biết, tin tức lan truyền rất nhanh. Trong khoảng thời gian này cần phải để mọi người án binh bất động, nghỉ ngơi dưỡng sức, có ý tưởng gì thì chờ sau này sẽ từ từ lên kế hoạch. Vạn nhất người nào bị bắt, giống như kéo một con chuột là kéo theo cả đàn, vậy thì môn phái này của hãn cũng đừng nghĩ muốn lăn lộn ở trên giang hồ.

Quân Tiểu Ảnh thực sự cảm thấy rằng ngồi rồi không yên, vì thế hãn kéo Sở Phi Dương, nói gần đây trên giang hồ hình như không yên ổn, ta có cần đi ra ngoài xem hay không?!

Sở đại hiệp nhìn thấy bộ dáng nóng lòng muốn thử của Quân Tiểu Ảnh, khoé miệng khẽ nhếch, người này không phải là thấy trên giang hồ không yên ổn muốn đến xem xem a, người rõ ràng là ngại giang hồ thái bình đi.

Bất quá câu nói này,có đánh chết hãn cũng không dám nói ra miệng. Vì thế Sở đại hiệp đáp,sinh thần của Tiểu Thạch Đầu sắp đến rồi,đợi sau khi qua sinh thần tiểu nhi tử của chúng ta rồi tính sau.

Quân Tiểu Ảnh nghi hoặc,sinh thần tiểu nhi tử không phải vừa mới qua không bao lâu sao,như thế nào lại sắp đến.

Sở đại hiệp giải thích,đây là quy củ của Thanh Phong Kiếm Phái,chính là đạo lý này,Tín đại hiệp cũng thế, không sai.

Vì vậy Quân Thư Ảnh không hề nghi hoặc: “Ta hiểu rồi.”

Sở đại hiệp thở ra một hơi. Bất quá ta cũng không hiểu,người hiểu được cái gì? Nhưng mà đây cũng không phải trọng điểm,hãn phải thừa dịp khoảng thời gian này gấp rút làm xong đại sự của hãn mới được.

Kết quả nhóm ác bá trên giang hồ lấy được tin tức,nghe nói nhị vị không xuất hiện nữa. Sau khi xác nhận,lại một lần bốn ba truyền tin,cảnh báo giải trừ,mau mau bắt tay tiếp tục công việc,nên khi nam thì khi nam,nên bá nữ thì bá nữ,đúng nghề nghiệp mà làm, qua loa một chút cũng không được.

Cứ như vậy qua vài ngày,Quân Tiểu Ảnh cuối cùng cũng phát giác,trong hai ngày này Sở đại hiệp nhà y,không bình thường,phi thường không bình thường.

Không nói đến việc hãn mỗi ngày lén lút cùng người nào đó bỏ câu đưa tin qua lại,chính là lúc nhìn thấy mình cũng không giống như ngày trước,hở tỳ là lộ ra vẻ mặt ngăm người đến ngây ngốc,ngược lại bưng một bộ mặt bình phẩm từ đầu đến chân. Phẩm liền phẩm đi,Quân Tiểu Ảnh đối với vẻ ngoài tuấn mỹ tiêu sái của mình vô cùng tự tin,không sợ hãn phẩm! Đáng giận chính là hãn phẩm liền phẩm,nhưng lại còn nhú mày lắc đầu bộ dáng tỏ vẻ không hài lòng.

Quân Thư Ảnh không vui rồi a.

Có ý tứ gì a?! Người rớt cuộc không hài lòng chỗ nào?!

Quân Thư Ảnh càng nghĩ càng không hiểu. Ôm gương tự soi, chỉ cảm thấy so với ngày hôm qua lại càng thêm suất.

Buông gương xuống, than nhẹ một tiếng, Quân Thư Ảnh thật sự không hiểu.

Cho đến một ngày ——

Quân Thư Ảnh nghe thấy trong viện truyền đến tiếng gõ cửa, ngẩng đầu qua cửa sổ nhìn ra phái bên ngoài, chỉ thấy Sở đại hiệp nhà hãn chân không chạm đất vội vàng ra mở cổng, so với thời điểm Tín lão nhân tới còn muốn ân cần hơn.

Cánh cổng mở ra, một bóng dáng đỉnh bạt cao lớn thoáng cái tiến vào, trên tay hãn còn cầm theo một cái lồng chim, bên trong có con gì đấy màu đen đen.

Thanh X Lang, nộ khí của Quân Thư Ảnh từ từ bốc lên. Đương nhiên trong đó cũng không phải có nguyên nhân gì đặc biệt, đây chỉ là phản xạ có điều kiện mỗi khi y nhìn Thanh đại giáo chủ mà thôi.

Chỉ thấy Sở đại hiệp nhà y giống như là nhìn thấy thân nhân vậy, dùng hai tay gắt gao nắm tay của Thanh giáo chủ, vẻ mặt kích động cùng tưởng niệm.

Lại chỉ thấy Sở đại hiệp nhà y nồng nhiệt thân thiết nắm lấy bàn tay “nhỏ bé” của Thanh giáo chủ, ân cần mà đưa hãn vào phòng, sau đó hãn còn đóng kín cửa!

Quân Thư Ảnh trợn to mắt nhìn,kính ngạc không thôi. Tình cảnh này, nếu đổi thành vị Mai tiểu thư dịu dàng kia,hoặc là đồ ngốc- Phình Tiểu Đình môn chủ,hay cái tên Tống Tiểu Ngọc công tử, hoặc tên đầu to óc bằng quả nho Sở Tiểu Phi đại hiệp, thậm chí là tiểu sư đệ Tín Tiểu Thâm trắng nõn nộn nộn kia,y cũng sẽ không ngạc nhiên đến như vậy.

Sau một lúc lâu,chỉ thấy cánh cửa kia mở ra một khe nhỏ,Sở đại hiệp vội vã mang lồng chim đi ra,đặt lồng chim ngay tại phía dưới hành lang,rồi vội vội vàng vàng quay trở về,”phanh” một tiếng đem cánh cửa đóng chặt như trước.

Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng đi đến,nhìn nhìn cánh cửa kia,lại nhìn nhìn con chim lạ.

Bát Ca: “Mỹ nhân nhĩ hảo,mỹ nhân nhĩ hảo.”

Quân Thư Ảnh hoảng sợ: “Người biết nói.”

Bát Ca: “Ca trừ bỏ có thể nói ra,cái gì cũng không biết.”

Quân Thư Ảnh nghĩ nghĩ: “Một khi đã như vậy ta hỏi người mấy vấn đề.”

Bát Ca: “Một vấn đề một nụ hôn.”

Quân Thư Ảnh: [= =#].....

(sau tiếng “ầm”)

Sao quay đầu- Bát Ca: “Công tử xin cứ hỏi,ngẫu nhất định tri vô bất ngôn,ngôn vô bất tẫn.”

Quân Thư Ảnh: “Thanh giáo chủ tới nhà ta làm gì?”

Bát Ca: “ Lưu điếu.”

Quân Thư Ảnh [= =]: “Quên đi ta không nên hỏi một con chim mấy vấn đề thế này.”

Bát Ca: “Công tử đừng bước,công tử đừng bước. Chẳng nhẽ ngài không muốn biết bọn họ ở bên trong làm chuyện gì sao?”

Quân Thư Ảnh quay đầu lại:???

Bát Ca: “Đầu tiên,Sở đại hiệp cầu Thanh giáo chủ của chúng ta,cho hãn thứ hãn muốn a.”

Quân Thư Ảnh:....

Bát Ca: “Sau đó Thanh giáo chủ rất khó xử nói với Sở đại hiệp,tất cả của hãn đều là vì Yến Tiểu Kỳ mà giữ lại a,Sở đại hiệp không thể ép buộc như vậy.”

Quân Thư Ảnh: =0=

Bát Ca: “Sau đó,Sở đại hiệp cầu xin Thanh giáo chủ,hãn đã suy nghĩ thật lâu,ngày cũng muốn,đêm cũng muốn,nghĩ đến tâm đều đau.”

Quân Thư Ảnh: =O=

Bát Ca: “Lúc này Thanh giáo chủ đã có chút dao động,hãn rất thông khổ nói để hãn suy nghĩ,suy nghĩ.”

Quân Thư Ảnh: =□=

[Đúng lúc này Quân Thư Ảnh thấy cửa mở,Sở đại hiệp cùng Thanh giáo chủ đi ra. Sở đại hiệp ra hiệu y đừng lên tiếng,tiếp tục nghe Bát Ca thuật lại cố sự không muốn người biết kia.]

Bát Ca: “Lại lúc sau,Sở đại hiệp cư nhiên đối Thanh giáo chủ nói,người nếu không cho,ta phải đi đoạt,ta không nghĩ mang đến thống khổ cho

người,cho nên tốt nhất người nên nghe theo ta,phục tùng ta a.”

Quân Thư Ảnh: .....

Bát Ca: “Sau đó,Thanh giáo chủ lại nói,ta có thể trở thành của người.....”

Thanh giáo chủ: [âm xót xa xót xa] “Ta có thể trở thành cái gì của hắc?”

Bát Ca [cả kinh!!]: “Oa oa oa!!”

Thanh giáo chủ: “Nói a,không phải mới vừa rồi người còn nói rất hùng hồn hay sao?”

Bát Ca: [ngiên đầu]: “Oa?”

Quân Thư Ảnh: “Nó nói nó nghe không hiểu = =.”

Sở đại hiệp [cảm thán]: “Con chim này hảo vô sỉ a.”

Thanh giáo chủ xách lồng chim lên: “Nghe không hiểu cũng không sao,quay về vừa lúc chữ thang. Sở đại hiệp giao dịch người nói ta sẽ cân nhắc,người cứ ở đây đợi tin lành đi.”

Sở đại hiệp: “Không tiễn. Nhớ rõ lồng phải nhốt sạch a.”

Thanh giáo chủ gật gật đầu mang theo lồng chim đi ra phía ngoài,chỉ để lại một tiếng hót vô cùng thê thảm vang vọng phía chân trời.

*****

Thẳng đến một ngày nào sau đó không lâu,Quân Thư Ảnh mới biết được,thời gian trước Sở đại hiệp nhìn mình phát sầu,là cảm thấy mình quá mức gầy yếu; mà nội dung mà Sở đại hiệp và Thanh giáo chủ giao dịch,chính là viên thuốc nhỏ “mà ai cũng hiểu được là gì đó”.

Quân Thư Ảnh nổi giận gầm lên một tiếng: “Sở Phì Dương!! (Sở dê béo,ha ha) ngươi cũng muốn bị nhốt lỏng chữ thang sao?!!”

Mà cuối cùng,phương pháp Sở đại hiệp trấn an,ân,tất cả mọi người đều hiểu được a.

Bát Ca trụ lỏng: “Oa,hoạ là từ miệng mà ra,cổ nhân quả không lừa gạt ngẫu.”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Trung Thu Kí Sự

Từ ngày Sở Lâm rời nhà đến nay, đã qua hơn một năm rồi. Quân Thư Ảnh càng ngày càng nhớ nhung tiểu bảo bảo từ nhỏ đã hiểu chuyện này. Mỗi khi thấy đại nhi tử Tiểu Thạch Đầu vô ưu vô lự, lại càng thêm thương cảm cho Lâm Nhi tuổi còn nhỏ đã phải xa người nhà, ngày ngày luyện võ, cũng không biết phải trải qua cuộc sống kham khổ thế nào.

Hôm nay mắt thấy Trung thu đang tới gần, sầu não trong lòng Quân Thư Ảnh lại càng sâu thêm. Đáng nhẽ ra đây là lúc cả nhà đoàn viên, nhưng lại thiếu mất bảo bảo mình vô cùng yêu mến kia.

Thời gian Quân Thư Ảnh than ngắn thở dài càng lúc càng nhiều, Sở Phi Dương vài lần thử hỏi dò nhưng vẫn không thể tìm được nguyên do, cũng chỉ còn cách mặc kệ y. Mắt thấy sắp đến tết, mỗi ngày hẳn đều chạy lên núi, chuẩn bị đủ các loại chơi tết gì đó, bận đến tối tăm mặt mũi.

Quân Thư Ảnh thấy vậy, dần dần liền không vui. Khi Sở Phi Dương hỏi y vì sao luôn phát sầu, y không muốn nói ra là vì nhớ đến nhi tử, thế nhưng sau đó lại nhìn thấy Sở Phi Dương cứ nhiên không hề nhớ tới một nhi tử đang ở bên ngoài chịu khổ, ngược lại cả ngày vui vẻ chuẩn bị ăn tết trên Thanh Phong Kiếm Phái, trong lòng y lại càng khó chịu. Quân Thư Ảnh cố ý không nói đến nữa, y thật muốn xem ngày lễ đoàn viên của gia đình, tên Sở Phi Dương này lúc nào mới nhớ tới mình còn một tiểu nhi tử không ở nhà.

Kết quả chính là, hoàn toàn không nhớ.

Sở Phi Dương cứ sáng sớm mỗi ngày đều chạy lên Thanh Phong Kiếm Phái, cả ngày không thấy mặt mũi đâu, đến tận khi trăng lên đến đỉnh mới

mò về, rửa mặt xong liền lăn lên giường, hôn hôn Quân Thư Ảnh rồi ngủ chẳng biết trời trăng gì nữa. Mỗi khi Quân Thư Ảnh nhìn thấy nhân anh tuần vô cùng của hắn đều oán hận đến nghiến răng.

Tận đến một ngày trước trung thu, cơn tức của Quân Thư Ảnh cuối cùng cũng thăng đến đỉnh điểm, không cách nào ức chế bùng phát.

Buổi sáng hôm đó, sau khi Sở Phi Dương ăn xong điểm tâm lại chuẩn bị xuất phát. Quân Thư Ảnh ngồi ở tiền thính, lạnh lùng nhìn hắn bận bịu, một lát mới lên tiếng hỏi: “Người đi làm gì?”

“Lên núi a. Sư phụ muốn nhân tết trung thu triệu tập đệ tử các viện vào phái tổ chức luận võ đại hội, sau khi kết thúc sẽ cho phép một số đệ tử ở gần về nhà ăn tết, các món quà cho chúng đệ tử còn chưa đầy đủ. Hôm nay ta phải đi xem lại.”

“Việc trong Thanh Phong Kiếm Phái, liên quan gì đến người a. Không phải đã có Tín Vân Thâm rồi sao, còn có cả Cao Phóng giúp cậu ta nữa, đâu đến phiên người quản nhiều chuyện như vậy.” Quân Thư Ảnh lạnh lạnh nói.

Sở Phi Dương vừa buộc bao cổ tay, vừa cười nói: “Tuy rằng ta đã nửa thoát ly môn phái, nhưng tốt xấu gì ta vẫn còn là đại sư huynh trong phái a. Vân Thâm kinh nghiệm còn ít, Cao Phóng quả thực tài giỏi, nhưng địa vị của y lúc này có chút xấu hổ, rất nhiều chuyện liên quan đến các vị sư thúc trong viện, y cũng không có lập trường đi quản, ta vẫn nên đến giúp đỡ một chút.”

Quân Thư Ảnh hừ hừ hai tiếng, không thèm mở miệng. Sở Phi Dương chuẩn bị xong xuôi, cầm kiếm lên, cười nói: “Ta đi.”

“Đứng lại.” Quân Thư Ảnh đột nhiên lên tiếng.

Sở Phi Dương nhìn về phía y: “Làm sao vậy, còn có chuyện gì nữa sao?”

Quân Thư Ảnh có chút buồn bực: “Không có phép người đi.”

Sở Phi Dương nhú mày, buông kiếm đi tới bên cạnh Quân Thư Ảnh, ôm vai Quân Thư Ảnh nói: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, nói chung, hôm nay không cho phép người lên núi.” Quân Thư Ảnh mím mím môi, không hài lòng nhần nại nói.

Sở Phi Dương kéo cái ghế qua, ngồi xuống bên cạnh Quân Thư Ảnh: “Được được, ta không lên núi. Nhưng dù sao người cũng phải cho ta một cái lí do ha, hai ngày nay người vẫn không vui, hỏi người thì người lại không chịu nói...”

“Ta không phải không vui.” Quân Thư Ảnh trách móc, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Sở Phi Dương, trong lòng lại đầy phiền loạn.

Người cũng chỉ nhớ tới Thanh Phong Kiếm Phái của người, một chút cũng không nhớ đến Lâm Nhi của chúng ta. Mặc dù vậy, đã trải qua nhiều năm, nhưng Quân Thư Ảnh vẫn không thể thản nhiên nói ra miệng trước Sở Phi Dương. Y không phải loại người sẽ tùy tiện oán giận, thế nhưng lúc này, y cho rằng Sở Phi Dương đã quá đáng quá mức rồi...

Sở Phi Dương thán một câu, vươn tay giay giay mi gian của y: “Còn nói không phải không vui, lông mày nhăn tít lại rồi kìa. Ta là như thế nào của người a, có chuyện gì mà cứ phải giấu diếm ta chứ.”

Không phải ta muốn giấu diếm, rõ ràng là người hoàn toàn không nhớ. Quân Thư Ảnh càng nghĩ càng không cam lòng. Nghiêng đầu thoát khỏi tay Sở Phi Dương, không kiên nhẫn nói: “Nói chung hôm nay không cho phép người đi bất cứ đâu, mấy hôm trước ngày nào người cũng chạy lên núi, thế là cũng đủ rồi, hôm nay người lưu lại bồi Tiểu Thạch Đầu cho ta.”

Tiểu Thạch Đầu ở một bên đang nghịch thấy Quân Thư Ảnh kêu tên mình, liền chạy tới chớp chớp đôi mắt to tròn hỏi: “Cha làm cái gì?”

“Để cha người chơi cùng người.” Quân Thư Ảnh sắc mặt bất thiện nói.

Tiểu Thạch Đầu nhìn Quân Thư Ảnh lại nhìn Sở Phi Dương, đầu nhào vào lòng Sở Phi Dương, mềm mại kêu lên: “A cha chơi với con ~ con muốn chơi cả ngày ~”

Sở Phi Dương sờ sờ cái trán mềm mại của Tiểu Thạch Đầu, nhẹ giọng dỗ dành: “Tiểu Thạch Đầu ngoan, trước tự mình chơi, cha có lời muốn nói với phụ thân người.”

Tiểu Thạch Đầu lại nhìn sắc mặt Quân Thư Ảnh một chút, nhanh chóng chạy đi. Sở Phi Dương nâng tay Quân Thư Ảnh lên, thở dài nói: “Thư Ảnh, có phải người giận ta mấy ngày nay quên chiếu cố người không?”

Quân Thư Ảnh nghe vậy sắc mặt tối sầm, lời này nói ra cứ như y là oán phụ chuyên chờ đợi sự quan tâm của hắn vậy, trong lòng cực kì không vui, thẳng thắn nói rõ với hắn: “Đừng tự cho mình lúc nào cũng đúng, người chiếu cố hay không ta không thêm để trong lòng. Sở Phi Dương, trung thu là ngày cả nhà đoàn viên, người chỉ nhớ rõ Thanh Phong Kiếm Phái của người, nhưng có nhớ tới Lâm Nhi một mình cô đơn ở bên ngoài chịu khổ hay không?!”

Sở Phi Dương sững sốt một lúc, đột nhiên cười: “Hoá ra người đang nhớ đến Lâm Nhi, người nói sớm ra có phải tốt không, cứ tự mình nghĩ ngợi lung tung làm gì.”

Quân Thư Ảnh nghiêng răng oán hận nói: “Rõ ràng người không nhớ, ngày mà cả nhà đoàn viên nhưng người lại không một chút nào nhớ đến Lâm Nhi, lại còn phải chờ ta nhắc tỉnh, người làm cha mà như thế sao?!”

Sở Phi Dương đứng dậy cầm kiếm, hồ loạn vỗ vỗ Quân Thư Ảnh, miệng nói: “Được được, người nói đúng. Thư Ảnh, người cũng đừng nhớ nhiều như vậy, Lân Nhi ở chỗ sư phụ ta rất tốt, đại sư phụ rất thương yêu nó, còn có Tiểu Tùng bồi nó, sao lại phải chịu khổ chứ. Người cứ yên tâm, ngày mai hảo hảo đón tết.” Nói xong người liền bước ra ngưỡng cửa.

Quân Thư Ảnh nhìn bóng lưng hắt rời đi, hung hăng đập một cái lên mặt bàn, ánh mắt có chút ảm đạm vài phần.

Lân Nhi ở chỗ khác có tốt thế nào, cũng không thể như ở nhà. Sở Phi Dương luôn luôn quan ái y đến mức có thể hiểu rõ hàm nghĩa qua ánh mắt y, sao lúc này đến một chút tâm tình cũng xem không rõ...hơn nữa lại vội vàng đi, đến nhẫn nại nghe xong một câu cũng không có...

Sở Phi Dương ra khỏi đại môn nhà mình, còn chưa đi được hai bước, đột nhiên vai bị người khoác lên, thanh âm có chút tức giận của một người nói sau tai hắn: “Sở huynh a Sở huynh, người thực là càng ngày càng tệ, người không thấy Tiểu Quân nhà người quần quít khổ sở hết mấy ngày rồi, người cứ nhiên còn muốn khi dễ y như thế. Đáng dấp uỷ khuất đó, không biết trong lòng ai oán bao nhiêu đây, ta nhìn mà thấy đau lòng a.”

Sở Phi Dương nhếch môi cười nói: “Thanh Lang, người vừa lên nhà ta rình coi? Lần này nhà ta không có thứ gì tốt cho người thâu nữa rồi.”

Thanh Lang một tay khoác lên Sở Phi Dương, tay kia chỉ vào hắn nói: “Là bằng hữu đừng nói như vậy. Bản giáo chủ vì ngày lễ trung thu lần này đặc biệt đến đoàn viên với các người, nói quan hệ lợi ích khiến ta thật thương tâm.”

“Là bằng hữu thì nên mang mấy bảo bối thuận tay khiêng đi từ chỗ ta hoàn trả về.” Sở Phi Dương nhàn nhạt nói.

Mắt Thanh Lang suy sụp: “Không trả lại được nữa, đã bị Yến Tiểu Kỳ nhà ta thua sạch hết, đáng giận a! Sao ta lại thu một bại gia tử như thế chứ.”

“Đủ rồi, ít theo ta khóc than.” Sở Phi Dương nhú nhú lông mày, “Thanh đại giáo chủ còn chưa hoàn trả đồ lại?! Ta nói cho người biết, dù người có phải bán mình cũng phải tìm mấy thứ đó trở về cho ta.”

Hai người cứ người qua tiếng lại như thế trên đường. Sở Phi Dương cũng không hỏi Thanh Lang lúc này đến Trung Nguyên có mục đích gì, dù sao chỉ cần hắn không làm điều xằng bậy, thì chẳng liên quan gì đến mình. Tên Thanh Lang này làm bằng hữu cũng vô cùng tốt.

Lúc hai người đi tới chân núi, liền thấy có một đoàn người ở đây, mấy xa phu đang đỡ thứ gì đó từ trên xe xuống, lại vác đồ đi lên, bận đến khí thế ngất trời.

Thanh Lang liếc mắt nhìn qua, đầu tiên là khoé miệng cứng đờ, có loại dự cảm không tốt. Đợi đến khi thấy rõ đó quả thật là đoàn xe của mình, ngón tay chỉ vào bọn họ run run: “Mấy tên ngu xuẩn, ngu xuẩn các người! Không phải ta đã nói những bảo bối này không thể thấy ánh sáng thấy gió sao? Rơi xuống đất liền trở thành một đồng rác rưởi! Tên hỗn đản nào gõ hàng, ai cho các người lá gan đó?!”

Mấy xa phu trong tay vẫn còn đang bê đồ, hai mặt nhìn nhau. Trong đó một người chỉ ngón tay sang bên cạnh: “Người...người kia.” Xem là tên nào, lại dám tự tiện ra lệnh như vậy.

Thanh Lang thuận theo hướng chỉ vừa nhìn, liền thấy đầu một người lướt qua trốn sau một cái cây, nhưng hơn phân nửa thân thể vẫn lộ ra bên ngoài, y sam bằng tơ lụa quý báu đang ở chỗ đó phất phơ phất phơ, nhìn thấy mà mí mắt Thanh Lang giật giật.

Xa phu đó vẫn còn tiếp tục nói: “Yến tiểu chủ mua được một đồng hàng hoá từ thôn trấn dưới núi, nói muốn mượn xe để đi qua. Chúng ta không có xe trống, y liền bức chúng ta dỡ hàng...” Từ “bức” của xa phu dùng cực kì

ý vị thâm trường, phối hợp với biểu tình bất đắc dĩ lại hèn mọn, hiệu quả vô cùng hợp lí.

Thanh Lang hít sâu một hơi, lại hít một hơi, sau đó ngửa mặt lên trời gào lên: “Yến Kì!!!”

“A —” Người trốn sau cây sậy đến hét to một tiếng, nhanh chân bỏ chạy.

Thanh Lang quay đầu mặt hướng về phía Sở Phi Dương đang nhàn nhã đứng xem náo nhiệt, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Để Sở huynh chê cười rồi. Hiện tại ta có việc trong người, không thể bồi sở huynh lên núi. Sở huynh cứ tự nhiên, ta đi trước một bước.” Nói xong liền như một trận gió vụt qua, Sở Phi Dương thậm chí còn nghe thấy tiếng nghiêng răng nghiêng lợi của hắn.

***

Sở Phi Dương vừa lên núi liền thấy Tín Vân Thâm đứng trước sơn môn cao to, bộ dáng chờ đợi vô cùng buồn chán.

Tư tưởng liền quay trở về mấy năm trước, mỗi lần hắn ra ngoài làm việc khi trở lại, cậu thiếu niên tính tình trẻ con luôn đứng ở ngoài sơn môn mỗi mắt chờ mong hắn trở về như thế này. Qua vài năm, thân hình thiếu niên dần dần trở lên cao lớn vĩ ngạn, nhưng tình cảnh vẫn như cũ không đổi.

Khoé miệng cong lên một nụ cười, Sở Phi Dương tiến lên đến trước mặt Tín Vân Thâm, trước kia mới chỉ cao đến ngực mình, lúc này đã có thể nhìn thẳng, không còn có thể tùy tiện xoa xoa đầu hắn nữa.

“Vân Thâm, mới sáng sớm đứng đây làm gì?” Sở Phi Dương cười hỏi.

Tín Vân Thâm nhăn cánh mũi, uỷ khuất nói: “Cao Phóng bảo đệ chạy ra đây để chờ huynh. Y chê đệ làm hỏng chuyện.”

Sở Phi Dương nga một tiếng: “Đệ đã làm gì?”

“Đệ đắc tội tam vị sư bá...” Tín Vân Thâm chán nản nói.

Sở Phi Dương tâm trạng hiểu rõ: “Vì Cao Phóng?”

Tín Vân Thâm gật đầu, có chút không phục nói: “Đệ không cảm thấy mình làm sai chỗ nào! Cao Phóng từ khi vào Thanh Phong Kiếm Phái, vẫn luôn có người không ưa y, ngại y là nam nhân, ngại y trước đây là người của Thiên Nhất Giáo. Nếu như đệ không giết gà dọa khỉ, vậy sau này nhóm hậu bối sẽ học theo, còn không phải người người đều muốn nhảy lên đầu Cao Phóng.”

Sở Phi Dương vỗ vỗ vào gáy Tín Vân Thâm, cười nói: “Đệ đúng là tiểu bồn đản, các sư bá là gà có thể mặc cho đệ tùy tiện giết để dọa khỉ sao? Đệ làm vậy chỉ khiến cho cảnh ngộ của Cao Phóng càng thêm khó xử. Hơn nữa Cao Phóng là người nào chứ, y có thể để người khác chiếm tiện nghi của mình sao? Muốn đệ cứ mạnh mẽ ra mặt đắc tội trưởng bối như vậy sao? Đáng đời đệ vừa mới sáng sớm đã phải ra đây chịu phạt.”

Tín Vân Thâm lúng ta lúng túng không nói tiếp nữa, vẫn biểu tình không chịu khuất phục như cũ. Sở Phi Dương cũng không tiếp tục lên lớp cậu, hai người cùng nhau ven theo sơn đạo đi vào bên trong.

“Đúng rồi, hôm nay Tiểu Tùng sẽ dẫn Lâm Nhi lên núi, huynh đã nói cho tẩu tử hay chưa?”

Sở Phi Dương vỗ hắc một cái cười nói: “Để ý chút, cái gì mà tẩu tử, nếu để Thư Ảnh nghe thấy thì đệ chịu đủ đó.”

Tín Vân Thâm thè lưỡi, cười hắc hắc nói: “Lúc này không phải là y không nghe thấy sao. Huynh không nói cho y, y sao biết được. Đừng nói với đệ là huynh không thích nghe đệ gọi y như vậy.”

Sở Phi Dương sờ sờ cảm, cách xưng hô này hẳn đích thực là rất hưởng thụ.

“Khụ, tẩu tử của đệ vì chuyện này mà đang giận dữ với ta đây này. Ta còn chưa nói với y, y đã tỏ tính tình với ta.” Sở Phi Dương than thở.

Tín Vân Thâm híp mắt suy nghĩ một chút, ha ha cười: “Đồng cảm đồng cảm. Tức phụ cần dỗ dành mới có cảm giác thành tựu, dỗ lên đến giường thì càng...”

Sư huynh đệ hai người nhìn nhau cười, tự hiểu lấy.

“Dỗ lên đến giường?” Một thanh âm không lạnh không nhạt đột nhiên vang lên.

“Cao...Cao...Phóng!” Tín Vân Thâm giật bắn, lập bắp gọi, nhìn về phương hướng thanh âm truyền đến.

Một góc sam y trắng noãn bụng ngay trước mắt, Tín Vân Thâm ngửa đầu nhìn, chỉ thấy Cao Phóng ngồi đơng đưa trên cây phóng ánh mắt bất thiện nhìn chăm chú vào hắn.

“Cao Phóng, người...sao người lại ở đây?” Tín Vân Thâm lộ ra nụ cười xán lạn, ngửa đầu hỏi.

Cao Phóng vỗ vỗ thân cây dưới thân, cũng cười với cậu, đôi mắt cong cong: “Ta vẫn ở đây, chỉ là có vài người quá nhập tâm, không phát hiện ra ta mà thôi.”

“Vậy không phải là cái gì cũng đã nghe thấy...” Tín Vân Thâm xụ mặt, lẩm bẩm nói, buông tha cho việc biện giải.

Cao Phóng tạm thời bỏ qua cho cậu, tay chống thân cây nhảy xuống, đẩy cánh tay vôi vàng muốn đỡ được của Tín Vân Thâm ra, quắc mắt nhìn

trường trường Sở Phi Dương đang lặng lẽ đi phía trước một bước nói: “Sở đại hiệp, ta vốn vẫn thường dạy Vân Thâm lấy người làm tấm gương, học người đạo lý đối xử với mọi người. Sao người lại dạy mấy cái loại chuyện này a. Vân Thâm vốn là một hảo haid tử, đều do người dạy thành cái dạng này.”

Trong lòng Sở Phi Dương hô to oan uổng, hảo haid tử này rõ ràng là thiên phú dị bẩm vô sự tự thông, quan hệ quái gì đến hắn chứ? Thấy Tín Vân Thâm ở bên cạnh Cao Phóng làm ra sắc mặt cục cứng thực ngoan ngoãn, gật đầu một cái rõ mạnh, vẻ mặt chỉ trích nhìn mình, Sở Phi Dương thật muốn tát một cái thật kêu, dạy dỗ cậu cái gì gọi là tôn kính trưởng bối.

Trong bụng nghĩ như thế, nhưng nét mặt không hề phản bác, ai bảo bọn họ ở dưới nói chuyện lại chui vào lỗ tai đương sự có chứ, vạn nhất truyền đến tai Quân Thư Ảnh nơi đó, thì tính phúc của hắn từ nay về sau tương đương với một đoạn thời gian dài kham ư a. Sở Phi Dương cười cười giả ứng thuận, không dám phản bác.

“Còn cả người! Cái tốt không học, nhưng chuyện xấu của người tra thì học đủ cả mười phần.” Cao Phóng lạnh lùng lườm Tín Vân Thâm, “Hôm qua người đắc tội ba lão gia khoả kia, hôm nay đừng xuất hiện trước mặt bọn họ nữa. Người theo ta trở về, một mình Sở đại hiệp ứng phó với bọn họ là đủ rồi”.

Tín Vân Thâm vốn vẫn kiên trì muốn làm gương tốt, không chịu nhàn rỗi, lúc này nào còn dám hai lời, gật đầu như già tởi, Cao Phóng nói cái gì cậu nghe theo cái đó.

“Sở đại hiệp vất vả rồi, chúng ta xin đi trước một bước.” Cao Phóng chấp tay có lệ với Sở Phi Dương, liền cất bước rời đi, theo sau còn một cái đuôi nhỏ Tín Vân Thâm.

Sở Phi Dương làm một thủ thức “sát” với thiếu niên cao lớn đang quay đầu lại làm bộ cục cưng ngoan cầu xin tha thứ, nhìn Tín Vân Thâm uỷ uỷ khuất khuất quay đầu đi, mới thoả mãn chinh chinh y trang, đi làm việc.

Xử lý xong việc vặt của các viện sư thúc và và chúng đệ tử, trời đã gần đến trưa. Sở Phi Dương nhớ đến Quân Thư Ảnh một mình ở nhà, còn không biết muốn uỷ khuất thế nào, lúc này trở về dễ dễ, thời cơ vừa đẹp. Dễ dàng y lên núi, buổi chiều là có thể gặp được Lân Nhi, đến lúc đó cho y một cái kinh hi, buổi tối hôm nay tất nhiên lại — ta cần ta cứ lấy rồi.

Hạt châu bàn tính trong lòng Sở Phi Dương đang leng keng rung động, cước bộ phiêu nhiên hạ sơn. Còn chưa tới trước gia môn, đã nhìn thấy nhi tử nhà mình đang cùng hài tử của một vị sư thúc chơi đùa trên cỏ. Hình ảnh hai tiểu oa nhi trắng ngần dưới ánh mặt trời chỉ nhìn thôi đã thấy hạnh phúc. Sở Phi Dương bất giác dừng chân, trong lòng lại tự nhiên nhớ tới tiểu nhi tử nhà mình đã rời nhà hơn một năm, cũng bắt đầu cảm thấy không ổn. Ngắm lại Quân Thư Ảnh và Lân Nhi cốt nhục liên tâm, vậy trong lòng không biết còn nhớ mong thế nào. Vừa nghĩ như vậy, lại nhớ tới mình khi để Quân Thư Ảnh quả có chút quá mức, hận không thể nhanh chóng trở về nói cho y biết tin tức hôm nay nhi tử sẽ trở về, ôm y vào lòng hảo hảo thương yêu dỗ dành...

“Tiểu Thạch Đầu, vì sao đệ lại gọi là Tiểu Thạch Đầu.” Chỉ nghe thấy hài tử kia hiếu kì hỏi.

Tiểu Thạch Đầu bộ dạng khờ dại đáp: “Bởi vì cha đệ thiếu hiểu biết.”

Sở Phi Dương nghe vậy ghen một chút, đây là do tên bại hoại nào dạy Tiểu Thạch Đầu.

Lại nghe Tiểu Thạch Đầu nói tiếp: “Nhưng tên Lân Nhi của đệ rất hay. Ai ~ Lân Nhi cái gì cũng tốt, đệ thật nhớ Lân Nhi của đệ.”

“Kì Nhi, đệ cũng tốt.” Hải tử kia nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Thạch Đầu thoải mái nói, “Đệ thực sự rất nhớ Lân Nhi đệ đệ sao?”

“Ân.” Tiểu Thạch Đầu gật gật đầu, thần tình buồn bã, “Đệ nhớ nó, nhớ đến cô chằm nam miên, nhớ đến tâm đều nát.”

Hải tử kia khoé miệng co rút: “Tiểu Thạch Đầu, lời này đệ học từ ai vậy?”

“Cha đệ.” Tiểu Thạch Đầu xoa xoa mũi nói.

“Hoá ra Sở thúc thúc còn có thú vui tao nhã này, thật nhìn không ra...” Hải tử kia lẩm bẩm nói.

Tiểu Thạch Đầu lắc lắc tay hắn: “Nguyệt Nguyệt ca ca, huynh nói gì cơ?”

Hải tử kêu Nguyệt Nguyệt lắc đầu: “Không có gì. Tiểu Thạch Đầu, đệ muốn gặp Lân Nhi của đệ sao?”

“Muốn, muốn đến đệ...”

“Dừng, Tiểu Thạch Đầu, sau này đừng học những lời này từ cha đệ nữa.” Nguyệt Nguyệt vẻ mặt lão thành dạy Tiểu Thạch Đầu, nhìn Tiểu Thạch Đầu ngoan ngoãn gật gật đầu, ngậm miệng nhìn nhìn hắn, trong lòng không thể ức chế bắt đầu nhộn nhạo, quá...quá đáng yêu a.

“Đệ muốn gặp Lân Nhi.” Tiểu Thạch Đầu thấy hắn nhìn mình không mở miệng, liền trịnh trọng ngăn gọn tuyên bố.

“Được, được rồi, để Nguyệt Nguyệt đến giúp đệ.” Nguyệt nguyệt nháy nháy mắt hứa hẹn nói, “Chiều nay đệ có thể nhìn thấy Lân Nhi của đệ rồi.” — Đây là nghe lão cha nói, chiều nay Lân Nhi sẽ trở về. Dừng việc này để

đổi lấy tín nhiệm của Tiểu Thạch Đầu cũng không tính là chuyện không thể tha thứ ha.

Sở Phi Dương chỉ thấy hai tiểu hải tử nói chuyện một hồi, Tiểu Thạch Đầu liền vui vẻ chạy nhảy khắp bãi cỏ, trong miệng gọi Lân Nhi, tâm tình tràn đầy hưng phấn hết lên.

Sở Phi Dương cũng không xen vào hai tiểu hải tử, nhanh chóng chạy vào trong. Vừa mới vào đến nội viện, liền thấy Quân Thư Ảnh đang nằm nghiêng trên một ả tháp dưới gốc đại thụ, bên tay đặt một quyển sách, người đã mơ màng buồn ngủ.

Sở Phi Dương phóng nhẹ cước bộ, chậm rãi đến gần, tỉ mỉ quan sát người mà mình chiếm hữu nhiều năm. Vô luận là ngấm thế nào, thì khuôn mặt tuấn tú kia, hàng mi thon dài kia, đôi mắt tuấn nhã, sống mũi ngay thẳng, bờ môi mỏng thường xuyên cong lên một độ cung lạnh nhạt, nhưng vào lúc hoan ái thì lại phát ra những tiếng rên rỉ tiêu hồn thực cốt, dù có ngấm bao lâu hẵn cũng thấy không đủ, không phiền.

Từ lâu hẵn đã trúng phải một loại độc tên là Quân Thư Ảnh, đồng thời vĩnh viễn không muốn thoát ra.

Quân Thư Ảnh đang ngủ cũng nhú mày, tựa hồ có người chọc y không vui, không hài lòng.

Sở Phi Dương bước tới trước tháp rồi ngồi xổm xuống, vươn tay vuốt ve mái tóc mai bị gió nhẹ thổi bay. Quân Thư Ảnh giật mình, bừng tỉnh.

“Hử, là ta, người cứ ngủ tiếp đi, ta nhìn người.” Sở Phi Dương hạ thấp người ngồi bên tháp, nâng đầu Quân Thư Ảnh dậy, gối lên người mình.

“Mệt lắm sao?” Sở Phi Dương hôn hôn trán y, nhỏ giọng hỏi.

Quân Thư Ảnh còn nhớ rõ vô tâm vô phế của hân hồi sáng, lúc này đương nhiên không có vẻ mặt hoà nhã cho hân xem.

Sở Phi Dương thấy y không đáp lại mình, bất đắc dĩ thở dài nói: “Sao vậy, người không muốn nói chuyện với ta a. Ta vốn muốn nói với người về chuyện Lâm Nhi, đã như vậy...”

“Ít nói nhảm, nói.” Quân Thư Ảnh vẫn gối lên người hân, vị trí này thoải mái khiến y lười động, chỉ híp mắt, uy hiếp nhìn Sở Phi Dương.

“Chiều nay Lâm Nhi sẽ về, Tiểu Tùng đi cùng nó. Ta vốn muốn cho người một cái kinh hỉ, không nghĩ tới người lại không vui như vậy. Xin lỗi, ta sai rồi, lần sau sẽ không bao giờ như vậy nữa.” Sở đại hiệp lúc này vô cùng thành thật nói hết toàn bộ ra.

Quân Thư Ảnh ngồi bật dậy, gương mặt nháy mắt bừng sáng lên, quả thực loá cả mắt Sở Phi Dương.

“Người nói thật?! Nếu người dám gạt ta, người tự biết hậu quả.” Quân Thư Ảnh túm lấy vai Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương nghiêng đầu nhìn ngón tay thon dài đặt trên vai mình, nhỏ mảnh hơn của mình nhưng vẫn rất có lực, dưới ánh mặt trời quả thực hoàn mỹ đến không tì vết, lại nhìn khuôn mặt hàm chứa cấp thiết và hưng phấn của Quân Thư Ảnh — đó là do nhớ mà có, bởi vì do nhớ đến hài tử của bọn họ, hài tử y vì mình khổ cực hoài thai mười tháng sinh hạ — trong lòng không biết như thế nào, đột nhiên nảy lên một cỗ khát vọng cường liệt, khát vọng quen thuộc lúc này cường liệt đến mức khiến ngón tay hân run run.

Tình dục nóng rực tới quá nhanh, thiêu cháy hân bất ngờ chưa kịp phòng bị.

Không phải chứ, mới ban ngày ban mặt, chỉ nhìn tay của y cũng có thể động dục...Sở Phi Dương đối với bản thân như vậy cũng cảm thấy vô lực sâu sắc.

Thế nhưng, từ trước đến nay Sở Phi Dương sẽ không vì có thể thoả mãn mà áp chế dục vọng của mình. Hắn nắm lấy tay Quân Thư Ảnh, kéo đến bên môi mình: “Đương nhiên là thật, sao ta có thể lừa người được. Ta vốn định bây giờ đón người lên núi, nhưng ta vừa thay đổi chủ ý rồi...”

Quân Thư Ảnh nhìn mâu quang càng sâu thẳm của hắn, ánh mắt như hàm chứa lửa nhiệt này đã quá quen thuộc rồi.

“Đang giữa trưa người lại loạn phát ma tình gì.” Quân Thư Ảnh rút tay ra lắc lắc, dùng một chân khuỵu dậy muốn xuống đất, “Có thể thấy Lâm Nhi, để ta lên núi cũng không sao, ta muốn đi đón nó về...a!”

Sở Phi Dương kéo tay ôm lấy thắt lưng Quân Thư Ảnh, hung hăng kéo y vào lòng mình, ngẩng đầu dùng ánh mắt trối chết Quân Thư Ảnh: “Lâm Nhi muốn đến đây phải đợi một lúc nữa. Thư Ảnh, mấy ngày nay ta chưa chạm người, đêm nay Lâm Nhi về, lại càng không có thời gian.” Hắn chôn mặt vào cần cổ Quân Thư Ảnh, một tay thẳng thắn lưu loát cởi lỏng vạt áo của y, đôi môi bắt đầu chần chừ mơn trớn làn da trơn bóng, “Người nhẫn tâm cự tuyệt ta sao, Quân Nhi...”

Quân Thư Ảnh đẩy đẩy cái đầu trước ngực mình ra, không kiên nhẫn nói: “Tránh ra, muốn phát điên thì mình người phát đi, đừng phiền ta.”

Trên phương diện này, từ trước đến nay Sở Phi Dương chưa từng thoả hiệp, từ lần đầu tiên của bọn họ, liền chưa từng có.

Sở Phi Dương dùng một chút lực đẩy ngã y trên tháp, dùng một tay áp chế hai tay y lên đỉnh đầu, ta tà cười, dùng mười phần lưu manh nói: “Thư Ảnh, đừng từ chối, hiện tại người theo cũng phải theo, không theo cũng phải theo.” Nói xong liền bắt đầu xâm chiếm môi lưỡi.

Tuy rằng Quân Thư Ảnh không thích, nhưng cũng không phải thật tâm muốn phản kháng đến cá chết lưới rách. Thời gian bảy năm, mấy chuyện cảm thấy thẹn gì gì đó đều đã làm với Sở Phi Dương, không cần cố gắng cưỡng ngạnh. Y tránh không ra, ngược lại càng khơi mào lửa của Sở Phi Dương.

“Thư Ảnh, người đừng néo nữa...ta sắp không nhịn được rồi...” Sở Phi Dương thở hổn hển mấy hơi nói.

Quân Thư Ảnh không tiếp tục dùng sức, nằm dưới thân Sở Phi Dương oán hận nhìn hắn: “Vậy người buông.”

Nhưng Sở Phi Dương lại thừa dịp y bất động, hai ba phát liền giải hết xiêm y trước ngực Quân Thư Ảnh, lộ ra đầu vai thon gầy hữu lực, lộ ra lồng ngực trắng nõn mềm dẻo, hai điểm đỏ bồng đứng thẳng phía trước, quyến rũ tầm mắt Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương nuốt nuốt nước miếng, liền cúi xuống vươn đầu lưỡi liếm một chút.

Quân Thư Ảnh hô hấp bị kiềm hãm, cảm thấy đầu lưỡi mềm mại linh hoạt kia đang không kiêng dè tàn sát bừa bãi trước ngực mình, khí tức cũng có chút bất ổn.

Sau khi Sở Phi Dương lưu lại vài điểm hồng ngân trên làn da trắng ngần, mới ngẩng đầu cười với Quân Thư Ảnh, mê hoặc vươn đầu lưỡi liếm liềm môi, dưới ánh nhìn chăm chú của y từ từ ngậm điểm đỏ bồng bên ngực trái vào miệng, bàn tay áp chế của Quân Thư Ảnh thả ra, ôm chặt lấy cổ y, tiếp cận cưỡng ngạnh hôn đôi môi khê hé mở của y.

Đã tới mức này, Quân Thư Ảnh liền hoàn toàn tùy ý hắn, thả lỏng thân thể mặc hắn làm.

Sở Phi Dương thoả mãn cong mắt, tay trái ôm vai Quân Thư Ảnh, một bên quấy rầy đầu lưỡi Quân Thư Ảnh tùy ý hôn, tay phải lại nhẹ nhàng gãi gãi điểm mãn cảm trước ngực y.

Hơi thở của Quân Thư Ảnh càng lúc càng nặng nề, giờ một tay lên nắm lấy bàn tay phải không ngừng tác loạn của Sở Phi Dương, lại bị hấn cản lại, đặt ngón tay của y lên nhũ tiêm đang dần dần đứng thẳng lên của hấn nhẹ nhàng xoa nắn.

Tay Quân Thư Ảnh run lên, giật ra, do dự một lát, rồi ôm lấy cổ Sở Phi Dương, vươn người về phía hấn, không muốn giữa ban ngày ban mặt đem một mặt thấy thẹn của mình bại lộ triệt để như vậy.

Sở Phi Dương hôn hôn khoé môi Quân Thư Ảnh, cười nhẹ nói: “Có muốn trở về phòng hay không?”

Quân Thư Ảnh nhắm lại lông mi, gật đầu.

“Ân?! Có muốn hay không?” Sở Phi Dương lại làm như không thấy, tay phải luồn vào y vật Quân Thư Ảnh, từ lưng chậm rãi trượt xuống.

“Muốn.” Quân Thư Ảnh túm tay hấn, không thoả mái đáp.

“Được, được, vậy gọi một tiếng Sở đại ca, ta sẽ ôm người trở về phòng.” Sở Phi Dương ánh mắt mang theo ý cười nhìn y, nói ra mấy câu vô lại trêu đùa y.

“Nhàm chán.” Quân Thư Ảnh lẩm bẩm nói, khép y sam lại, định đẩy Sở Phi Dương đứng dậy.

Sở Phi Dương dùng chút lực ấn lại chỗ mãn cảm bên hông Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh nhẹ hô một tiếng, chỉ cảm thấy khí lực quanh thân trong nháy mắt liền trôi đi không còn, yếu đuối dựa vào lòng Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương dùng lực, ôm ngang Quân Thư Ảnh, ánh chừng hai giây, giày dưới chân Quân Thư Ảnh vút sang một bên, cười nói: “Không gọi thì không gọi, nhưng trước khi ta tận hưởng, thì không cho phép người chạm chân xuống đất.”

Sắc mặt Quân Thư Ảnh không một gợn sóng, rũ mắt không nói lời nào. Đối với mấy lời nói trêu đùa không biết ngán này của Sở Phi Dương, y căn bản lười trả lời.

Sở Phi Dương ôm Quân Thư Ảnh vào phòng, quăng lên một cái giường rộng rãi mềm mại, xoay người đóng cửa cẩn thận liền đi đến bên giường, cười nhìn Quân Thư Ảnh hai tay chống trên giường, quần áo và tóc tai mất trật tự nhìn hãn.

“Ta cái gì cũng chưa làm a, giờ người đừng bày ra bộ dạng chịu đủ chà đạp cho ta xem được không.” Sở Phi Dương ném ngoại bào, đá bay giày, động tác có thể nói là tiêu sái bò lên giường, kéo Quân Thư Ảnh qua, một chút một chút cởi ra xiêm y người ta.

Y sam vào thu hạ vẫn rất đơn bạc, Sở Phi Dương hai ba nhát liền kéo y phục Quân Thư Ảnh đến hiệu quả mình muốn đạt, nghiêng người đặt Quân Thư Ảnh dưới thân, cầm lấy tay Quân Thư Ảnh lần mò đến hạ thân mình.

Quân Thư Ảnh hiểu y cầm thứ đã ngạnh trong tay, rũ mắt, ngón tay chậm rãi động, cảm thụ biến hoá rõ ràng của vật trong tay, môi lười và ngón tay Sở Phi Dương còn đang không thành thật châm lửa toàn thân y.

Sắc mặt Quân Thư Ảnh dần dần ửng đỏ, mở miệng thở dốc, ánh mắt cũng không chịu nhìn thẳng hai mắt Sở Phi Dương đang dục hoả đốt người lấy lòng y, biểu tình ngượng ngùng này là đáng dấp Sở Phi Dương yêu nhất.

Sở Phi Dương không cần y phục quá lâu, đã trưởng lớn đến độ khó có thể chịu được. Hắn giật tay Quân Thư Ảnh ra, hôn môi y, trườn xuống,

tận đến hạ phúc đứng thẳng khó nhin của y hă miêng ngậm vào.

Quân Thư Ảnh ngửa đầu lên, nhắm hai mắt lại, để mặc môi lưỡi Sở Phi Dương hoạt động thờ dốc, một tay nhin không được xuyên vào mái tóc đen nhánh dày đặc của Sở Phi Dương, chậm rãi vuốt ve.

Sở Phi Dương tận lực nhả ra nuốt vào hồi lâu, lại nhả ra, hai tay chống bên sườn mặt Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh mở mắt bất mãn nhìn hăn.

Sở Phi Dương hôn mắt y một chút, thấp giọng nói: “Ngoan, trước nhần một lúc.” Lại vươn tay khép chặt hai chân Quân Thư Ảnh lại, nói: “Kẹp chặt hai chân, trước để ta...đã lâu chúng ta chưa làm, ta sợ một thời động tình sẽ làm người bị thương.”

Quân Thư Ảnh theo lời hăn kẹp chặt hai chân, cảm nhận vật thô to nóng rực của Sở Phi Dương đang sáp nhập vào nơi giữa bắp đùi non mịn của mình, có chút khó khăn ngửa mặt. Sở Phi Dương lại đỡ lấy mặt y, một bên cố sức di chuyển, một bên hung hăng hôn Quân Thư Ảnh.

Cả người Quân Thư Ảnh có chút run rẩy. Loại cảm giác này tựa hồ còn thân mật hơn cả thân thể tương liên, mang theo tình sắc ý vị khiến người ta khó chịu nổi. Chẳng qua trong nụ hôn bá đạo lại chứa đầy ôn nhu vô hạn, mới khiến tình đỡ khó chịu đi vài phần.

Mỗi động tác của Sở Phi Dương, đều sẽ ma sát đến nóng rực, Quân Thư Ảnh nhắm hai mắt lại, cùng Sở Phi Dương nặng nề hô hấp, chẳng qua bao lâu, Quân Thư Ảnh cảm thấy giữa hai chân nóng lên, Sở Phi Dương lại thúc eo vào vài lần, mới thoát lực nằm sấp lên người y. Quân Thư Ảnh cũng cảm thấy gần tới đỉnh điểm, cắn chặt môi dưới, phát tiết ra.

Sở Phi Dương ghé vào lỗ tai y cúi đầu cười, gặm vành tai y, dùng thanh âm thâm trầm khàn khàn nói: “Thoải mái như vậy sao...”

Bên tai Quân Thư Ảnh nóng lên. Sở Phi Dương cũng không tiếp tục trêu đùa y nữa, lại lấy tay kéo xuống y vật còn đọng trên cánh tay Quân Thư Ảnh, chôn đầu vào ngực y chậm rãi gặm cắn.

Quân Thư Ảnh biết Sở Phi Dương đang đợi khôi phục thể lực. Nhưng y lại rất muốn kêu dừng, trong phòng quá sáng sủa, sự bối rối càng phóng đại gấp trăm ngàn lần so với ban đêm, y thủy chung vẫn không thể thích ứng.

Có điều y biết nói ra cũng chỉ rước lấy trêu đùa, hà tất phải tạo cơ hội cho người ta. Quân Thư Ảnh nhìn khung cửa sáng ngời, đẩy đẩy Sở Phi Dương nói: “Người đi buông màn xuống...”

“Không cần...” Sở Phi Dương còn đang vui đầu khố cực cày cấy: “Lại không có ai đi vào”

“Ta nói buông màn.” Một tay Quân Thư Ảnh nâng đầu Sở Phi Dương lên, nghiêm mặt nói.

“Được được được, buông buông.” Sở Phi Dương từ trên người Quân Thư Ảnh đứng dậy, vươn tay hạ màn, tia sáng trong màn lập tức tối đi.

“Thế này thoả mãn chưa.” Sở Phi Dương nói, ôm Quân Thư Ảnh trở mình để Quân Thư Ảnh nằm trên người mình.

“Không được...” Quân Thư Ảnh cảm thấy loại tư thế này quá mức khó xử, liền dị nghị.

“...” Sở Phi Dương đem tất cả lời dị nghị phong bế lại trong môi lưỡi giao triền. Ôm hoà thăm dò, lưu luyến dây dưa, Sở Phi Dương biết đây là cách hôn khiến Quân Thư Ảnh thích nhất, là loại ôn nhu không thể chống lại.

“Ngô...” Cảm giác ngón tay vốn đang nhẹ nhàng âu yếm hạ thân có một ngón tham nhập trong cơ thể, Quân Thư Ảnh mở mắt, cúi đầu rên rỉ một

tiếng, nhưng lại bị che trong nụ hôn ẩm ướt.

Công tác tiền hí từ trước tới giờ Sở Phi Dương luôn rất có kiên trì, nói là ôn nhu như nước cũng không quá đáng. Tuy Quân Thư Ảnh võ công cao cường nội lực thâm hậu, chịu được đối đãi thô bạo của hắn, thế nhưng hắn biết, Quân Thư Ảnh thích nhất là cách đối đãi ôn nhu. Ôn nhu vô tận là để Quân Thư Ảnh hoàn toàn chìm đắm là một trong những lợi khí của hắn, mỗi lần hắn dùng loại vũ khí này đều khiến Quân Thư Ảnh một lần lại một lần thêm hăm sâu vào vũng bùn, vĩnh viễn không thể thoát ra thẳng thiên.

Dầu bôi hỗn hợp đặc thù thấm vào, địa phương vốn khô khốc chặt chẽ cuối cùng dần dần vì hắn mở ra, trở nên mềm mại nóng ướt. Hạ thân Sở Phi Dương từ lâu đã nhịn không nổi đặt ở nơi sắp sửa tiếp nhận nó, cảm thụ sự run rần nhẹ nhàng từ thân thể Quân Thư Ảnh.

“Thư Ảnh, Quân Nhi, muốn ta thô bạo, hay nhẹ nhàng đối đãi người...” Sở Phi Dương khẽ cắn đầu vai Quân Thư Ảnh, cười nhẹ đã biết biết rõ nhưng vẫn cố hỏi.

Hai tay Quân Thư Ảnh đè lên vai Sở Phi Dương, gục đầu xuống, hơi thở gấp, dùng đôi mắt ươn ướt đen lánh nhìn hắn.

“Nói a, Thư Ảnh.” Sở Phi Dương cố ý thô lỗ đậm đậm hạ thân, “Không nói đó là muốn mặc ta tùy tính sao?!”

Thân thể Quân Thư Ảnh run lên, cắn cắn môi nuốt xuống tiếng rên muốn xuất ra khỏi miệng, một lát rũ mắt: “Muốn nhẹ nhàng...”

Mới chỉ vài từ, liền khiến Sở Phi Dương nháy mắt cảm thấy dục hoả đốt người.

“Được, ta sẽ nhẹ nhàng...” Sở Phi Dương nói, cực lực khắc chế xung động muốn đấu đá bừa bãi tùy tính làm của mình, từng giọt mồ hôi từ trên trán trượt xuống, thầm nghĩ đúng là tự muốn ăn khổ.

Sở Phi Dương đang khắc chế chậm chạp đong đầy eo, chậm rãi tìm kiếm một nơi trên thân thể có thể cảm thấy sung sướng. Thân thể quá mức quen thuộc khiến hắn nhanh chóng tìm được điểm đó, nhìn nhan sắc điểm lệ hồng đến tận cổ của Quân Thư Ảnh, nghe tiếng rên cực lực áp chế nhưng vẫn thoát ra, thanh âm chiếc giường lay động mang theo tình sắc tột cùng, Sở Phi Dương chỉ cảm thấy lí trí của mình dần dần vỡ ra.

Sở Phi Dương ôm chặt Quân Thư Ảnh, động tác dần dần trở nên thô bạo. Quân Thư Ảnh chỉ tăng thêm thở dốc, ôm lại Sở Phi Dương. Tất cả việc này đều khiến Sở Phi Dương không thể nhẫn nại, liền vẫn giữ tư thế thân thể tương liên áp Quân Thư Ảnh xuống dưới thân, hôn môi y, liền bắt đầu động.

Quân Thư Ảnh cảm thấy tràng khoái lạc và dẫn vật này tựa hồ như vĩnh viễn không điểm cuối vậy. Hình như mãi đến tận thật lâu sau đó, y cảm thấy Sở Phi Dương cắn đầu vai mình, vật tàn sát bừa bãi trong cơ thể cũng không tiếp tục động dậy, từng luồng nóng hối bắn sâu vào trong thân thể y. Mặc kệ trải qua bao nhiêu năm, loại cảm giác này vẫn khiến y không thể thích ứng, dường như đến linh hồn cũng hoàn toàn bị chiếm giữ, để lại một dấu vết vĩnh viễn chỉ thuộc về một người...

***

Hai người phóng đàng cả một buổi trưa, lúc tắm rửa Sở Phi Dương hăng hái không giảm, lại lăn qua lăn lại Quân Thư Ảnh một hồi. Đợi Sở Phi Dương tẩy trừ sạch sẽ những thứ dính trên người, Quân Thư Ảnh liền dùng một cái chăn mỏng quấn kín mình từ đầu đến chân, mặt quay vào tường ngả trên giường, chỉ lộ ra một đầu tóc ẩm ướt ở bên ngoài.

Sở Phi Dương thu thập mấy thứ cùng để tắm rửa, vừa vào phòng thì thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng vừa thích lại vừa buồn cười, ngồi bên giường vỗ vỗ Quân Thư Ảnh: “Này, đừng ngủ a. Đến chiều Lâm Nhi sẽ trở về, người chuẩn bị như thế thấy nó sao.”

“Cút.” Tiếng nói Quân Thư Ảnh bởi vì sử dụng quá độ mà có chút khàn khàn.

“Đứng lên đứng lên, ta giúp người lau khô tóc.” Sở Phi Dương vươn tay kéo chăn của y.

Chiếc chăn lụa mỏng bị kéo ra, thân thể Quân Thư Ảnh chỉ có chiếc áo đơn che đậy liền hiện ra trước mắt Sở Phi Dương. Chỉ thấy trên cổ lộ ra khỏi y sam khắp nơi đều có vết tích xanh tím đậm đậm nhạt nhạt, đến cả bên trong bắp đùi cũng có, dấu vết tiên diễm trên làn da trắng ngần, khắp nơi lộ ra sự bạo hành của Sở Phi Dương.

“Bộ dạng như vậy sao gặp người ngoài được.” Quân Thư Ảnh lấy tay sờ sờ cổ, trong lòng dâng lên một cơn tức.

Sở Phi Dương khoát khoát tay không sao cả nói: “Có sao đâu, mặc xiêm y cao cổ lên che là được rồi.”

“Nóng.” Quân Thư Ảnh tức giận nói.

“Vậy không cần che, dù sao với ta thì cũng chẳng quan trọng.” Sở Phi Dương giật giật lông mày.

Quân Thư Ảnh bị bộ dáng đó của hấn chọc giận đến nghiến răng, nhưng cũng không còn cách nào, liền giận đến không biết dùng lời nào để nói: “Người...người...”

Sở Phi Dương cầm tay Quân Thư Ảnh cười nói: “Đừng tức giận đừng tức giận. Vậy cuối cùng người muốn mặc xiêm y cao cổ hay không, để bây giờ ta đi tìm.”

Quân Thư Ảnh lặng yên, gật đầu: “Muốn.”

Sở Phi Dương lục lợi rương hòm, Quân Thư Ảnh ngồi một bên phòng nhìn Sở Phi Dương trong biển quần áo, có chút kinh ngạc nói: “Chúng ta cư nhiên lại có nhiều xiêm y như vậy a.”

Sở Phi Dương từ trong đồng y vật ngẩng đầu, than thở: “Người thật đúng là vạn sự không để tâm nha. Quên đi, người đến lu gạo nhà mình để đâu cũng không rõ thì cũng chẳng mong trông cậy được gì.”

Quân Thư Ảnh hừ một tiếng: “Quân tử...”

“Xa nhà bếp chứ gì. Đến lu gạo ở đâu cũng không rõ, đã đủ xa đủ quân tử rồi.” Sở Phi Dương cười chế nhạo y, một bên tiện tay ném đi vào món y vật chùm lên đầu Quân Thư Ảnh.

“Mặc mấy món này đi.” Sở Phi Dương đi qua. Quân Thư Ảnh kéo xiêm y từ trên đầu xuống, Sở Phi Dương đã đến bên cạnh.

“Người không thu thập đồng y vật kia lại?” Quân Thư Ảnh chỉ mấy cái rương mở nắp phía sau Sở Phi Dương nói.

Sở Phi Dương nghiêng nghiêng rằng: “Trước cứ để đó. Dù sao sớm muộn gì cũng là việc của ta, Quân công tử không cần phí tâm với mấy việc nhỏ này.”

Quân Thư Ảnh cực kì thản nhiên gật đầu, ân một tiếng, liền cúi đầu đối phó với mấy món y sam.

Hai người chuẩn bị xong xuôi, liền một trước một sau đi lên núi. Lúc đi đến bãi cỏ, Tiểu Thạch Đầu đang chơi đùa với mấy hài tử nhà bên, Quân Thư Ảnh ngoắc ngoắc ngón tay: “Thạch Đầu, qua đây.”

Tiểu Thạch Đầu cáo biệt với mấy người bạn nhỏ, hai mắt lóe sáng chạy tới.

“Tiểu Thạch Đầu, chúng ta lên núi tiếp đệ đệ con.” Sở Phi Dương xoa xoa đầu Tiểu Thạch Đầu nói.

Hai mắt Tiểu Thạch Đầu sáng ngời, quay đầu phất tay với một tiểu nam hài: “Nguyệt Nguyệt ca ca, huynh thật là lợi hại!” Hài tử kia cũng vẫy vẫy tay, Tiểu Thạch Đầu mới quay đầu lại kéo tay áo Quân Thư Ảnh: “A cha a cha, ôm một cái ~”

Quân Thư Ảnh còn chưa kịp động, Sở Phi Dương đã vươn tay nhắc bổng Tiểu Thạch Đầu, để nó cười lên cổ mình.

Tiểu Thạch Đầu hưng phấn hét to vài tiếng, thanh âm trẻ con nghe vào tai khiến người ta thấy thoải mái. Nét mặt Quân Thư Ảnh cũng dần dần mang theo ý cười, cùng Sở Phi Dương chậm rãi bước đi trên con đường nhỏ lên núi.

Sở Phi Dương dẫn theo một lớn hai nhỏ vào Thanh Phong Kiếm Phái, Tiểu Thạch Đầu bị mấy sư huynh đệ ôm ra ngoài chơi. Tín Bạch ở trong thư phòng thấy hai người Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, vẫn là vẻ mặt không được tự nhiên.

Nhàn thoạt vài ba câu, Tín Bạch liền nhắc tới Tiểu Thạch Đầu và Lâm Nhi: “Tính ra, Lâm Nhi cũng sắp sáu tuổi rồi, Tiểu Thạch Đầu cũng chuẩn bị lên tám. Thời gian trôi qua thật nhanh a...”

Sở Phi Dương ứng thanh, nhìn ra Tín Bạch còn lời khác muốn nói, nhưng không đoán ra chân ý của lão.

Ánh mắt Tín Bạch hư phiêu liếc nhìn Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh vẫn lẳng lặng ngồi một bên, nếu như không phải trong mắt y lộ ra sự sốt ruột, Tín Bạch quả thực cho rằng y đã đổi tính.

“Khụ, cái này...lại nói tiếp, Cao Phóng và Quân Thư Ảnh công tử, vốn đều là người của Thiên Nhất Giáo a.” Tín Bạch lại nói.

Quân Thư Ảnh nghe thấy, ánh mắt hung ác trừng Tín Bạch, khiến lão nhân sợ đến run run.

Lần này đến Sở Phi Dương nhíu mày: “Đúng vậy, sư phụ không phải ngài đã sớm biết rồi sao.”

Tín Bạch có chút chột dạ tiếp tục nói: “Hai người cũng vẫn đi lại thân mật, có bí mật gì, cũng có thể chia sẻ với nhau nha...”

Sở Phi Dương liếc nhìn Quân Thư Ảnh, ý bảo y thu hồi ánh mắt như lưỡi dao của mình, ngược lại thở dài nói với Tín Bạch: “Sư phụ, rốt cuộc người muốn nói gì?”

Tín Bạch lúng túng hồi lâu, nhìn nhìn Sở Phi Dương vẻ mặt khó hiểu, lại nhìn Quân Thư Ảnh mặt trầm như nước, cắn răng một cái, cuối cùng hạ định quyết tâm nói: “Phi Dương na, sư phụ muốn nói, Quân Thư Ảnh công tử y có thể...”

Chính vào lúc này cửa thư phòng đột nhiên bị mở ra, Tín Vân Thâm mặt mày xán lạn chạy vào: “Đại sư huynh, tiểu Lâm Nhi về rồi!”

Sở Phi Dương đứng bật dậy, Quân Thư Ảnh cũng từ bên cạnh hẩn chạy qua. Sở Phi Dương quay đầu cúi đầu nói với Tín Bạch đang có chút thờ ra: “Sư phụ, có chuyện gì đợi đến bữa tối chúng ta nói tiếp, con trước đi xem Lâm Nhi.” Vừa nói xong đã nhanh như chớp không thấy bóng dáng.

Tín Vân Thâm vui vẻ nhìn theo hai người trước sau chạy, khi quay đầu lại thì bị dọa nhảy dựng: “Cha, người xảy ra chuyện gì? Sao sắc mặt lại xấu xí như thế.”

“Người...người tên hỗn tiểu tử nhà người a! Ta vì chuyện của người lo nát cả tâm, nhưng sao người lại không thể thông cảm thông cảm ta, a?” Tín Bạch lườm một cái, tức giận đến muốn thổ huyết, “Người không thể ổn trọng chút sao? Sao người không — vào chậm hai bước chứ?!”

Tín Vân Thâm vẻ mặt mờ mịt nghe lão cha răn dạy. Cậu vốn đang muốn đi xem tiểu Lâm Nhi, chạy vô giúp vui, nhưng lúc này lại chỉ có thể đứng ở đây, không hiểu gì cả nghe ai huấn.

Quân Thư Ảnh vội vội vàng vàng chạy ra sơn môn, nhưng ở ngay tiền thính rộng rãi đã gặp Sở Lâm cùng Tiểu Tùng.

Thân hình thấp bé kia, lúc này lại đứng thẳng tắp, đến y vật cũng oai hùng hiên ngang, lưu loát giỏi giang, đeo thêm một bao phục nho nhỏ, phối với một thanh kiếm gỗ, nghiêm nhiên là một bộ dáng của tiểu tiểu hiệp sĩ.

Sở Lâm đứng cách Quân Thư Ảnh ba bước, ngẩng đầu nhìn Quân Thư Ảnh, căn căn môi, rồi sau đó quy củ thi lễ: “Cha...”

Chút xa lạ và câu lệ khiến lòng Quân Thư Ảnh đau xót, y chậm rãi đi tới trước mặt Sở Lâm ngồi xổm xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu.

Sở Phi Dương cũng chạy tới, đứng phía sau Quân Thư Ảnh, cười gật gật đầu với Tiểu Tùng đứng bên cạnh Sở Lâm, xem như là chào hỏi.

Tiểu Tùng khom lưng cởi bao phục trên lưng Sở Lâm xuống cầm trong tay, cười nói với Sở Lâm: “Lâm Nhi không phải đã chuẩn bị lễ vật cho cha sao, sao lại không nói.”

Nhưng Sở Lâm lại không đáp lại, vẫn dùng đôi mắt hắc bạch phân minh của mình nhìn Quân Thư Ảnh, một lát nói: “Cha, có thể ôm Lâm nhi một cái được không...”

Tiểu Tùng chưa từng nghe lời nói trẻ con từ trong miệng cậu ngẩn người. Quân Thư Ảnh cảm thấy đáy lòng như bị một vật sắc nhọn đâm vào, y mạnh mẽ ôm Lâm Nhi vào lòng, bế cậu lên giống như khi cậu vẫn còn bé thơ, gặt gao ôm lấy cậu nhẹ nhàng vỗ về, đặt khuôn mặt mình lên sát khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của Lâm Nhi: “Đương nhiên có thể, đương nhiên có

thế....Lân Nhi là bảo bối của cha, Luân Nhi của cha muốn gì cũng được hết...”

“Cha, Luân Nhi rất nhớ các người...” Sở Luân ôm lấy cổ Quân Thư Ảnh mềm mại kêu, cuối cùng cũng giống như một hài đồng sáu tuổi rồi.

Tiểu Tùng thức thời rời đi, đi tới bên cạnh Sở Phi Dương. Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh và tiểu nhi tử, khoé miệng khẽ nở nụ cười.

Đột nhiên Tiểu Tùng nghe thấy từ phía sau truyền tới tiếng kêu la, nhìn lại, liền thấy Tiểu Thạch Đầu vừa chạy vừa gọi tên Luân Nhi phi nhanh đến.

Hắn quay đầu lại, thở dài một hơi nói với Sở Phi Dương: “Sư huynh, thực là bất công, chuyện tốt gì cũng bị huynh chiếm hết, từ nhỏ đến lớn đều như thế.”

Sở Phi Dương nghe xong, cũng vẫn chỉ mỉm cười.

Dưới bầu trời thu trong xanh cao vợi, màn trọng phùng này như dừng lại trở thành vĩnh hằng.

***

Mà trong thư phòng ở hậu viện mây đen lượn lờ, Tín Bạch đã răn dạy xong tên bất hiếu tử nhà mình, phát phát tay đuổi Tín Vân Thâm đi, ngẩng lên ghế nhìn bóng lưng rời đi của nhi tử nhà mình, nhìn là biết nó chẳng để ý đến lời mình nói, vào tai phải ra tai trái.

Tín Bạch chán nản ngồi lệch trên ghế, thở dài nói: “Ta chính là nghĩ không ra, Quân Thư Ảnh y có thể sinh, vì sao Cao Phóng không thể sinh? Vì sao, rốt cuộc là vì sao a?!”

___TOÀN VĂN QUYỂN 2 HOÀN___

Chương 106: Bổ Sung Thêm (1)

Đặc điểm: Thiên Hạ Vô Song

Phần 1:

Thu ý điều hieu,còn chưa bước sang mùa đông, trên Thương Lang sơn gió lạnh đã thổi từng trận thê lương giống như trở lại thời kỳ vị giáo chủ họ Quân nào đó còn đang tại vị.

Trong giáo, từ trưởng lão cấp bậc cao nhất trở xuống, tất cả đều lặng lẽ cở ra y phục tơ lụa hoa lệ, đổi lại bằng một bộ xiêm y vải mộc tầm thường, Thiên Nhất giáo giáo chúng trong lúc bước đi cũng đều cúi đầu liễm mi, hận không thể đem đầu rạp xuống đất bụi.

Rầm một tiếng, trong đại điện lại truyền đến một trận tiếng đồ gốm mãnh liệt vỡ vụn, khiến tất cả mọi người vốn đang nheo mắt phải kinh hãi run rẩy.

Thanh đại giáo chủ từ trước đến nay tính khí luôn vui vẻ nhưng hiện giờ mặt mày lại xanh mét ngồi ở chủ vị giữa đại điện, tỳ nữ bên cạnh vẻ mặt sợ hãi dùng băng đại (túi chườm nước đá) thay y chườm trên trán, nhưng vẫn ngăn không được từng đợt đau nhức.

Thanh Lang dứt khoát đẩy tỳ nữ ra, chỉ vào trưởng phòng trưởng lão (trưởng lão làm nhiệm vụ quản lí, thu chi tiền bạc) đang ở phía dưới nơm nớp lo sợ đợi lệnh, nói: “Ngươi trưởng lão, người nói cho bốn giáo chủ nghe rõ ràng, không có tiền nghĩa là sao? Ta đường đường là Thiên Nhất giáo, cần thu mua được cổ từ Miêu Cương vậy mà lại không có tiền, người muốn để cho Thiên Nhất giáo ta bị giang hồ võ lâm nhạo báng sao?”

Ngưu trưởng lão lau lau một đầu đầy mồ hôi, khom lưng chấp tay, về mặt đau khổ trả lời: “Bẩm giáo chủ, ti chức đã cho thủ hạ đem tất cả sổ sách ra tra rõ, hiện tại trong giáo có thể điều động chưa đầy mười lăm vạn hai lượng bạc, mặt khác sổ sách phải đợi cuối năm mới có thể tính toán rành mạch, giáo chủ hiện tại muốn thu mua cổ trùng thảo dược từ Miêu Cương, cần đến hai mươi vạn lượng bạc, trong khoảng thời gian ngắn thực sự không biết lấy đâu ra.”

“Hỗn trưởng!” Thanh Lang vừa nghe, đầu lại càng thêm đau, chỉ có thể tóm lấy băng đại từ trong tay tỳ nữ đặt lên đỉnh đầu, “Hỗn trưởng, hỗn trưởng! Bốn giáo chủ hai năm nay đều là sinh ý (làm ăn) lớn, nhập vào sổ sách không dưới trăm vạn, lại không chi tiêu quá nhiều, làm sao có thể không có tiền?! Ngưu trưởng lão, bốn giáo chủ niệm tình người từ trước đến nay vất vả lại không tham danh lợi mới đem tài vụ trong giáo giao cho người phụ trách quản lý, người cũng không nên phụ sự tín nhiệm của bốn giáo chủ.”

Hai câu cuối cùng kia giọng điệu âm trầm khiến Ngưu trưởng lão nghe xong liền một trận hoảng sợ, run rẩy quỳ xuống. Chuyện cho tới bây giờ cái mạng nhỏ của mình cũng kham không nổi, thế nào còn dám thay kẻ khác giấu diếm.

Ngưu trưởng lão lau nước mắt nước mũi, khóc nức nở, nói: “Giáo chủ, ti chức oan uổng a! Ti chức luôn luôn tận trung với cương vị của mình, đem tất cả thân tâm (thể xác và tinh thần) một lòng phụng hiến Thiên Nhất giáo cùng giáo chủ người, chưa bao giờ dối với giáo chủ làm chuyện có lỗi, thỉnh giáo chủ minh xét!”

Thanh Lang khoát tay gọi một tỳ nữ bên cạnh lại tiếp tục giúp y chườm băng đại, cau mày nói: “Được rồi được rồi, ta cần thân tâm người làm gì. Bốn giáo chủ còn chưa đến mức bụng đói vợ quàng như vậy. Bốn giáo chủ tạm thời tin tưởng lời người nói, vậy người thành thật nói xem, tiền bạc của bốn giáo chủ đều đã đi đâu?”

Ngưu trưởng lão giơ tay áo lau khô nước mắt, lại lấy ra một chiếc khăn lau nước mũi, đem thanh âm khiến Thanh đại giáo chủ chán ghét mà thu vào trong miệng.

Ngưu trưởng lão đã khôi phục tinh thần, đầu mũi hồng hồng sùt sùi nói: “Bẩm giáo chủ, chuyện cho tới bây giờ, ti chức cũng chỉ có thể đem hết thảy chân tướng hướng giáo chủ bẩm báo, kính xin giáo chủ niệm tình Yến tiểu chủ tử hầu hạ người nhiều năm như vậy, còn có Tĩn thiếu gia, không nên truy cứu lỗi lầm Yến tiểu chủ tử.”

“Yến Kỳ?” Thanh Lang vặn vẹo lông mày, trong lòng không khỏi dâng lên một tia dự cảm không lành.

Chỉ thấy Ngưu trưởng lão để một tên giáo chúng ôm một cái rương nhỏ đi lên, đem rương kia mở ra, bên trong bày đặt chỉnh tề một xấp giấy tờ.

Ngưu trưởng lão đem rương giao cho tỳ nữ đi xuống tiếp nhận, tiếp tục hướng Thanh Lang bẩm báo: “Giáo chủ minh xét, ở đây tất cả đều là cuống phiếu ghi chép những lần Yến tiểu chủ tử lãnh tiền, mỗi một phiếu đều có ấn (con dấu) Thiên Nhất lệnh của giáo chủ. Ti chức hoàn toàn tuân theo quy củ làm việc, chưa bao giờ tự mình sử dụng một chút nào ngân khố trong giáo. Ti chức vẫn cho là giáo chủ có biết việc này, hiện tại mới biết Yến tiểu chủ tử đại khái là giấu diếm người tự mình chiếm dụng Thiên Nhất lệnh...”

Ngưu trưởng lão còn đang nói gì đó, nhưng Thanh Lang sớm đã không để vào tai, giấy trắng mực đen rành rành trên cuống phiếu, một món rồi lại một món gộp lại cũng thành một khối kếp xù. Thanh đại giáo chủ trên trán nổi đầy gân xanh, băng đại kia căn bản không thể che nổi.

“Người đâu! Đem cái tên phá gia chi tử kia mang tới đây cho ta!!” Thanh giáo chủ gầm lên giận dữ, vang dội khắp Thiên Nhất giáo đại điện, ngay cả chim thú trong rừng cây phía xa cũng bị dọa cho một trận sợ hãi.

Giáo chúng ở ngoài điện đợi lệnh cuống quýt thưa, vội vội vàng vàng chạy đi tìm người.

Thanh Lang sắc mặt đen như đáy nồi, ngồi ngay ngắn ở phía trên cao, toàn thân bức ra khí thế khiến người ta phát run.

Ngưu trưởng lão trong lòng âm thầm kêu khổ. Lão không muốn là kẻ đầu sỏ gây nên xích mích tình cảm vợ chồng người ta. Nhưng mà, lão không muốn phá hoại tình cảm người khác thì “người khác” của vị Thanh đại giáo chủ cũng sẽ làm tổn hại lão. Cho nên tự mình đem Yến tiểu chủ tử khai ra cũng là vạn bất đắc dĩ.

Nhưng khi nhìn bộ dạng Thanh giáo chủ, giống như tức giận thật sự không nhẹ. Yến tiểu chủ tử thân thể suy nhược, vạn nhất Thanh giáo chủ trong cơn tức giận hạ thủ không biết nặng nhẹ, tổn thương Yến tiểu chủ tử, trong lòng mình có thẹn không nói, đến khi sự tình đã qua, giáo chủ hết giận, lại đau lòng. Đến lúc đó bị tai ương sẽ là ai, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết a.

Ngưu trưởng lão giương mắt dò xét giáo chủ nhà mình, chỉ thấy y hơi nhắm mắt, hít thở sâu, tựa hồ cũng là đang cố gắng khắc chế chính mình. Ngưu trưởng lão vì thế đánh bạo thay thiếu chủ kia cầu tình: “Giáo chủ bớt giận, ta biết Yến tiểu chủ tử ở ngoài đúng là có chút tiêu tiền như nước, nhưng mà trên thực tế có lẽ... Yến tiểu chủ tử hãn cũng cũng không phải là thích tiêu tiền như vậy. Yến tiểu chủ tử khẳng định hiểu được giáo chủ người kiếm tiền không dễ. Hãn tiêu nhiều tiền như vậy nhất định có lý do của mình...”

Ngưu trưởng lão mỗi lần thốt ra chữ “tiền”, Thanh giáo chủ mí mắt lại mãnh liệt giật xuống một cái, ngưu trưởng lão lời còn dứt, đã thấy một khối băng đại bay tới đầu, theo sau là thanh âm giận dữ của Thanh đại giáo chủ: “Cút!”

Ngưu trưởng lão khẽ vươn tay đem băng đại kia vơ vào lòng bàn tay, chống đỡ được một chiêu này, nội lực tất nhiên cũng không phải giang hồ nhân sĩ thông thường có thể sở hữu, so với vẻ xấu xí bên ngoài thật không xứng. Trưởng lão vâng vâng dạ dạ đáp lễ rồi cúi đầu khom lưng đi ra ngoài, một mực thối lui đến tận cửa mới dám thở ra một hơi thật dài.

Sự tình tất thấy đã đem ra nói, lý lẽ cũng nói cả rồi, giáo chủ đại nhân tự mình không nghe, sau này tiếp tục có chuyện gì, oán cũng không được oán lão. Chỉ là thương thay cho Yến tiểu chủ tử, chọc cho giáo chủ đại nhân giận dữ như vậy, chỉ mong giáo chủ đại nhân đừng quên thương hoa tiếc ngọc thì tốt. Ngưu trưởng lão than thở suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng đem băng đại đặt ở trên đầu mình, lo lắng bất an mà rời đi.

Thanh Lang ở trong đại điện chờ đợi rồi đợi chờ, hơn một canh giờ cứ nhiên ngay cả quý thần cũng không dám cùng y trình diện. Vốn dĩ còn có thể khắc chế một chút nhưng chờ đợi kéo dài làm hao mòn kiên nhẫn của y, sắp bùng nổ thì chợt thấy một bóng dáng không biết trời cao đất dày, đang vui vẻ như một con chim nhỏ từ ngoài điện chạy như bay vào, Thanh Lang cảm giác mình đã bị lửa giận thiêu cháy.

“Thanh đại ca, người tìm ta?” Yến Kỳ sai mấy bước lên bậc thang, phi thường tùy ý mà khoát tay, kêu đám tùy nữ nô phó đứng hầu bên cạnh tất cả lui ra. Chờ đến khi đại điện chỉ còn lại hãn cùng với Thanh Lang, Yến Kỳ tựa hồ hoàn toàn không chú ý đến Thanh Lang khắp người không vui, bổ nhào vào trong ngực y, ngửa mặt lên khôn khéo kêu lên: “Thanh đại ca...”

Lại bộ dạng này, lại bộ dạng này!!!

Đây chính là bộ dạng sau mỗi lần gây họa bị y nhìn thấu, người này điệu bộ phi thường không có thành ý...

“Ca cái gì mà ca!” Thanh Lang trừng mắt liếc hãn một cái, tàn nhẫn đẩy ra đại mỹ nhân mà tâm tưởng yêu thương nhất, lông mày dựng đứng, giáo

huấn, “Đứng lên!”

Bản thân chủ động như vậy, còn bị người ta đẩy ra không nể tình, Yến Kỳ thở hồng hộc đứng thẳng người, quay đầu không thèm nhìn Thanh Lang.

“Yến Tiểu Kỳ, ta hỏi ngươi, người nửa năm nay từ trưởng phòng lãnh nhiều ngân lượng như vậy rốt cuộc là mua thứ gì?” Thanh Lang hắng giọng một cái, bày ra điệu bộ giáo huấn, xét hỏi, “Người mỗi ngày mua bán thứ gì ta đều nhất thanh nhị sở, nửa năm nay căn bản là không thấy người mua cái gì loạn thất bát tao (linh tinh), ta còn nghĩ người đã thay tâm đổi tính, ai ngờ người dám lén lút sau lưng ta đục khoét như vậy. Người còn dám lấy trộm Thiên Nhất Lệnh? Ân?! Vậy cánh đã cứng cáp rồi a?!”

“Ai nói ta lén lút?” Yến Kỳ cây ngay không sợ chết đứng nói, “Ta không cho người biết chỉ là muốn làm người ngạc nhiên!”

Thanh Lang bị hấn làm cho tức giận đến suýt thổ huyết, vươn ra năm ngón tay khê run run: “Thật đúng là một cái ngạc nhiên lớn a! Sinh ý lần này nếu không thành, Thanh đại ca ngươi sẽ bị tên khốn Tư Không Nguyệt kia nhạo báng không nói, Thiên Nhất giáo giáo chúng ta còn phải thắt chặt túi quần (tiết kiệm, thắt chặt chi tiêu) hảo vượt qua thời gian túng quẫn. Người nói xem, cái này cũng chưa tính là đại họa? Bốn giáo chủ phải trừng phạt người như thế nào?”

Thanh Lang trừng mắt bày ra một vẻ uy quyền, muốn nhân cơ hội giáo huấn một chút tên gia hỏa được chiều quá hóa hư này.

Yến Kỳ phòng miệng trừng mắt cùng Thanh Lang trong chốc lát, đột nhiên căn môi cúi người, lục lọi tìm kiếm tứ phía, Thanh Lang có chút nghi hoặc mà ngoái đầu nhìn nhìn, khó hiểu lên tiếng hỏi: “Yến Tiểu Kỳ, người tìm cái gì chứ?”

Yến Kỳ tìm không được thứ gì, liền thuận tay lấy đồng hương lô (lư hương bằng đồng) đặt ở hai bên bảo tọa giáo chủ (ngai vàng giáo chủ) giờ lên, thở hỗn hển ném về phía Thanh Lang: “Trừng phạt cái đầu người. Người cũng không thèm hỏi cho rõ ràng, còn chưa phân biệt phải trái trắng đen đã muốn giáo huấn ta! Người đi chết đi, ta ghét người, hỗn đản Thanh Lang!”

Vài tên thị vệ đứng ở ngoài điện chỉ nghe bên trong oanh một tiếng chấn vang, sau đó là một tiếng ‘a’ hét lên thảm thiết, bất giác đem cổ rụt lại.

“Người muốn mưu sát thân phu (chồng) a, Yến Tiểu Kỳ! Người trở lại đây cho ta!” Thanh Lang gầm lên giận dữ vang vọng đại điện.

Vài tên thị vệ chỉ thấy một bóng dáng thanh tú thoáng một cái từ cửa điện uy vũ theo gió bay ra. Yến Kỳ vừa vuốt tay áo vừa chạy ra ngoài, trong miệng vẫn còn la lên: “Ta không trở lại! Hỗn đản Thanh Lang, người khinh thường ta! Dù sao trong mắt người ta chỉ là tên phá gia chi tử, người mắt chó nhìn người, đồ đần độn!” (._.!!)

Nghe được thanh âm truy đuổi của Thanh Lang từ phía sau, Yến Kỳ quay đầu lại cá giận nói: “Người đừng tới đây! Người dám tới đây, thì hai tháng... ách, một tháng không cho phép chạm vào ta!”

Bọn thị vệ hoàn toàn bị coi như vật trang trí nghe xong lời nói này lại một trận mồ hôi lạnh.

Thanh Lang bất đắc dĩ dừng bước, nhìn Yến Kỳ ba chân bốn cẳng mà chạy xa. Sớm biết như vậy sẽ không nên dạy hấn khinh công, giúp hấn chạy trốn nhanh như vậy.

Chẳng biết Ngưu trưởng lão từ chỗ nào chậm chạp chạy đến bên người Thanh Lang, cũng theo y nhìn về hướng Yến Kỳ đã chạy đi xa, dò hỏi: “Giáo chủ, người thật không đuổi theo Yến tiểu chủ tử?”

“Ta mà đuổi hăn thực có gan một tháng không cho ta lại gần, vẫn còn là...” Thanh Lang thầm nói.

“Cái gì?” Ngưu trưởng lão nghech tai lên hỏi.

“Không có gì, phái người đi theo chiếu cố hăn cho tốt, đừng để cho hăn chạy loạn mà thương tổn chính mình.” Thanh Lang phân phó rồi sau đó lại một vẻ bất đắc dĩ mà đi vào trong đại điện.

Ngưu trưởng lão đem băng đại đặt trở lại trên đầu giáo chủ tuần soái, lại hỏi: “Giáo chủ, người xem, sinh ý cùng Tư Không Nguyệt phải làm như thế nào? Băng không trước hết thiếu nợ đi...”

“Tuyệt đối không được!” Thanh Lang nghiêm túc nói, “Thiên Nhất giáo ta mua một chút cổ trùng thảo dược mà còn phải thiếu nợ, việc này truyền ra ngoài chẳng phải khiến người ta cười đến rụng răng sao?”

“Vậy làm sao bây giờ? Sinh ý lần này mà không thành, mấy vạn giáo chúng trong giáo ta phải thắt chặt lưng quần nhiều tháng, như vậy thật là không ổn không ổn.” Ngưu trưởng lão lắc đầu liên tục.

“Tóm lại, ta đường đường Thiên Nhất giáo tuyệt đối không thể làm chuyện ký sổ vay tiền.” Thanh Lang từng chữ một nhấn mạnh nói.

Thanh Lang đi trở về bảo tọa giáo chủ của mình, Ngưu trưởng lão cũng ngồi xuống bậc thềm. Hai người cau mày, kéo cằm, suy nghĩ hơn nửa ngày Thanh Lang bỗng nhiên đình một tiếng khê động, hai mắt sáng lên mà thì thầm: “Sở, Phi, Dương!”

***

Sở Phi Dương quay mặt qua một bên hắt hơi một cái, xoa xoa cái mũi nói: “Không ổn không ổn, có một dự cảm không tốt lắm. Thư Ảnh, mau

giúp ta tra hoàng lịch, nhìn xem có phải mấy ngày gần đây không nên gặp khách?”

Quân Thư Ảnh đang ngồi ở phía sau thư án viết gì đó, nghe vậy cũng không thềm ngẩng đầu lên, nói: “Người lên núi tìm Cao Phóng đàm cho mấy châm tẩm dược có khi lại hữu hiệu.”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Bổ Sung Thêm (2)

Phần 2

Sở Phi Dương buông quyển sách đang xem trong tay ra, đi đến trước mặt Quân Thư Ảnh, đem hoàng lịch mở ra vài trang, sờ cảm thì thầm: “Thích hợp cưới vợ gả chồng, tế tự (cúng bái), xuất hành. Thích hợp cưới vợ gả chồng a, thật là một ngày tốt đúng không Thư Ảnh?” Sở Phi Dương cười cười nhìn Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh đem tín chỉ (giấy viết thư) thối thối, thật cẩn thận bỏ vào trong phong thư, một bên nói: “Đáng tiếc Sở đại hiệp tựa hồ vô duyên với dịp tốt này a.”

“Người lại tri đạo rồi.” Sở Phi Dương một phen kéo lấy Quân Thư Ảnh, khẽ hôn lên trán y.

Quân Thư Ảnh liếc hẩn một cái, nói: “Kia cũng là, Sở đại hiệp còn có vô số hồng nhan tri kỷ tán lại (rơi vãi, rải rác) khắp giang hồ. Chỉ cần Sở đại hiệp nói một tiếng muốn cưới vợ, đảm bảo đội ngũ muốn thành thân có thể xếp từ Lăng Nguyệt sơn đến Thương Lang sơn đi.”

“Ân... là có ý si nhục ta sao?” Sở Phi Dương nhướn mày nói, thấy Quân Thư Ảnh tại phong thư cẩn thận bắt đầu viết tên hai oa oa nhà mình lên, không khỏi vừa cười vừa than thở: “Tiểu Thạch Đầu và Tiểu Lân nhi mới đi vài ngày, người vậy mà đã viết thư mong ngóng. Viên Minh Chủ ở một mình ngại cô tịch, hơn nữa lão tuổi cũng đã cao, càng sợ phải sống một mình không ai bồi. Lão thật vất vả đón hai tiểu tử kia tới bồi bồi lão, để bọn chúng ở Đoạn Kiếm sơn trang ngụ thêm vài ngày nữa đi.”

Quân Thư Ảnh khẽ hừ một tiếng nói: “Lão gia hỏa kia mà cô tịch? Lão đang làm Minh Chủ võ lâm cực kỳ vui vẻ, làm sao lại cô tịch!”

Sở Phi Dương nhìn y bộ dáng đối với chuyện xưa vẫn còn canh cánh trong lòng, không nhịn được áp sát hôn môi y một cái, bất đắc dĩ cười nhẹ nói: “Đúng vậy, Viên Minh Chủ đang làm Minh Chủ vui vẻ cực kỳ, nhưng có thể là lão cực kỳ thích hai tiểu bảo bối của chúng ta. Người xem, lão muốn đón hai tiểu tử kia tới bồi vài ngày, phải ba phen bốn bận hướng sư phụ ta cầu tình, bây giờ thừa dịp sư phụ ra ngoài lo sự vụ không có ở trên núi mới có thể thỏa ước nguyện. Người không biết ý lại gửi thư thúc giục sao?”

Quân Thư Ảnh chờ Sở Phi Dương hôn xong liếm liếm khóe môi, trên tay quơ đi quơ lại phong thư: “Người cũng quá coi thường ta, ta chỉ gửi thư nói Tiểu Thạch Đầu hảo hảo chiếu cố đệ đệ, cái này cũng không được sao?”

Sở Phi Dương cảm lòng không nổi mà ôm lấy Quân Thư Ảnh, cười ha ha: “Được, như thế nào không được chứ! Cái này để sau hãy nói, hai tiểu đồng tây đi vắng, càng không cần cố kỵ...”

“Tránh ra!” Quân Thư Ảnh đem thư phong thư chụp lên khuôn mặt tuần tú của Sở Phi Dương, đẩy ghế ra đứng dậy, “Ta muốn đi lên núi tìm người đưa thư, Sở đại hiệp tự mình làm đi, chỉ còn một mình, người lại càng không cần cố kỵ.”

Quân Thư Ảnh nói xong cũng đã ra khỏi thư phòng, Sở Phi Dương cười vang mấy tiếng, cũng sải bước đuổi theo.

Hai người lên núi, đi tới trước đại điện Thanh Phong kiểm phái thì đã thấy một chúng đệ tử vây quanh ở ngoài điện, bên trong tiếng người ồn ào truyền ra, tựa hồ là đang cãi vã.

Sở Phi Dương đi tới, nghiêm mặt khiển trách: “Các người không hảo hảo luyện công, đều chen chúc ở chỗ này làm gì? Sư phụ đi vắng liền dám lười biếng như vậy? Thành ra thể thống gì!”

“Không phải a Đại sư huynh, là nhi tử của tam sư thúc lại tới đây náo loạn, bọn ta sợ tiểu sư đệ không sắp xếp được mới đến đây nhìn xem.” Một tên đệ tử đứng ra giải thích.

Sở Phi Dương lông mày hơi nhíu lại, chuyện về nhi tử tam sư thúc hẳn cũng có nghe, người này trước giờ vẫn là quy củ, vài năm trước sau khi cưới một nữ tử cổ linh tinh quái, không rõ lai lịch gã liền phản nghịch, chính là sau khi thân thủ làm bị thương cha mình người này đã sớm rời khỏi Thanh Phong kiếm phái, lúc này lại tới đây làm cái gì?

Quân Thư Ảnh đi qua Sở Phi Dương, trực tiếp tiến vào đại điện, chứng kiến thấy Tín Vân Thâm mặt mày âm trầm đứng ở trong đại điện đối với nam nhân kia lạnh lùng nói: “Xem người từng là sư huynh của ta, ta không truy cứu người. Tam thúc cũng không muốn gặp người, người đi đi.”

Nam nhân kia nhìn Cao Phóng đứng ở bên cạnh một chút, lại nhìn về phía Tín Vân Thâm, bỗng nhiên cười to hai tiếng nói: “Trong núi không có lão hổ, hầu tử cũng dám xưng đại vương. Người là cái gì chứ? Vị trí chương môn còn chưa truyền cho người mà.”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Người nào lại dám ở trong đại điện ồn ào?” Sở Phi Dương cau mày đi tới.

Nam nhân kia nhìn thấy đúng là Sở Phi Dương, nét mặt tuy vẫn là bất tuân, nhưng đối với Tín Vân Thâm đã có một chút kiêng dè không dám tiếp tục kiêu ngạo như vậy: “Sở sư huynh, nghe nói chương môn ra ngoài tìm tung tích ‘Thiên Hạ Vô Song’. Ta cũng không có yêu cầu chương môn đem vật đó tặng cho ta, chỉ muốn hỏi chương môn là đi phương nào tìm kiếm?”

Việc này cũng không được biết, Thanh Phong kiểm phái từ lúc nào trở nên hẹp hòi như vậy?”

Cao Phóng vừa nghe cả giận nói: “Chưa từng gặp qua người nào vô liêm sỉ như vậy. Người vứt bỏ lão phụ, phản bội sư môn, hiện giờ làm sao còn có thể diện quay về, còn dám hỏi chúng ta chuyện đông chuyện tây?”

Nam nhân kia cười khẩy: “Người là gì chứ? Một tên yêu nhân ma giáo, không minh bạch theo sát Tín Vân Thâm, lại thật sự cho là mình có quan hệ với Thanh Phong kiểm phái sao? Trên đại điện không tới phiên người nói chuyện. Vân Thâm, ta tốt xấu gì cũng là sư huynh của người, cha ta vẫn đối tốt với người, người hiện giờ trở mặt như vậy không sợ truyền ra ngoài khiến cho danh môn chính phái khác nhạo báng sao?”

Tín Vân Thâm sắc mặt bất thiện còn chưa mở miệng, Sở Phi Dương đang muốn nói gì đó cũng bị ngăn lại, Quân Thư Ảnh đi tới bên người Cao Phóng, đồng thời nhìn về phía nam nhân một thân nham hiểm, hừ lạnh một tiếng: “Hai người chúng ta quả thực không phải người Thanh Phong kiểm phái, đương nhiên cũng không cần kiêng dè danh môn chính phái thanh danh. Người cả gan xuất ngôn cuồng vọng đối với người của ta như vậy, xem ra rất tự tin với võ công của mình. Chúng ta hôm nay tại đại điện Thanh Phong kiểm phái giết người, người thấy sao? Để giữ thể diện cho cha người, Tín Vân Thâm có thể cho người lập cho người một lá bài vị, một lá chết chưa hết tội, một lá chết không có gì đáng tiếc, người nguyện ý chọn cái nào?”

“Người...” Nam nhân kia không nghĩ tới có người to gan lớn mật như thế, dám ở trong điện Thanh Phong phái lại đối với gã xem thường sát lục, gã lời còn chưa dứt, lại cảm thấy một cỗ sát ý trước mặt mạnh mẽ đánh tới.

Gã hoảng loạn chỉ có thể nhảy dựng lên, ba cổ sắc bén giống như chân khí phóng qua người, găm vào cây cột phía sau gã, lưu lại trên đó ba đạo khắc ngân nhỏ li ti.

Nam nhân kia nhìn khắc ngân trên thân cột, lại xoay người nhìn Quân Thư Ảnh trên đài cao mặt không chút thay đổi đang khoanh tay đứng đó, trợn trừng không dám tin vào mắt mình. Người này vậy mà thật sự dám ở điện đường Thanh Phong kiếm phái thẳng tay hạ sát thủ đối với gã?

Sở Phi Dương ra tay ngăn Quân Thư Ảnh lại, ghé vào lỗ tai y thấp giọng nói: “Dọa hăn là tốt rồi, hăn tốt xấu vẫn là nhi tử của tam sư thúc. Tuy rằng hăn khiến tam sư thúc thương tâm nhưng chắc hăn Tam sư thúc cũng không muốn nhìn hăn chết bất đắc kỳ tử, kết cục người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Mọi việc còn lại giao cho Vân Thâm đi.”

Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương một cái, từng bước thu hồi nội lực. Sở Phi Dương hướng nam nhân(1) kia nói: “Người tự thu xếp ổn thoả đi.” Nói xong liền dẫn Quân Thư Ảnh và Cao Phóng đến hậu đường thăm hỏi Tam sư thúc bị nhi tử bất hiếu kia chọc cho phát bệnh.

(1): bản raw viết là “nam nhân” nhưng mình nghĩ phải là Tín Vân Thâm mới đúng chứ nhỉ?

Lúc ba người từ trong phòng Tam sư thúc đi ra, Tín Vân Thâm cũng đã đem sự tình ở ngoài đại điện cất lực thu xếp, đang là chạy tới tìm Cao Phóng.

“Tiểu Phóng, ta đã đuổi hăn đi. Người không cần đem lời của hăn để ở trong lòng. Cho dù chúng ta không thể cùng báii thiên địa cao đường (thành thân), nhưng người chính là người Thanh Phong kiếm phái ta, cha ta cùng các vị sư thúc đều thừa nhận, chờ ta tiếp nhận vị trí chưởng môn, người chính là Thanh Phong kiếm phái chưởng môn phu nhân!” Tín Vân Thâm có chút lo lắng nói.

Cao Phóng đưa tay xoa nhẹ đỉnh đầu Tín Vân Thâm một phen, cười nói: “Người lo lắng không đâu, ta làm sao có thể đem lời của người kia để ở

trong lòng. Huống chi lúc cha người viết thư trở về nói đang tìm ‘Thiên Hạ Vô Song’, ta cũng biết mục đích của lão rồi.”

“‘Thiên Hạ Vô Song’ kia rốt cục là vật gì?” Sở Phi Dương lên tiếng hỏi, “Trên giang hồ lại còn có báu vật mà ta không biết.”

Mấy người vừa nói chuyện vừa đi đến viện nội lương đình, Tín Vân Thâm phân phó hạ nhân bưng trà tới, rồi cùng mọi người ngồi xuống bàn đá bên trong đình.

“Thứ này có thể nói là một loại linh dược cổ pháp luyện chế, Sở đại hiệp không biết cũng không khó hiểu.” Cao Phóng rủ rủ nói, “Dựa vào cổ thư (sách cổ) viết về phương pháp luyện ra dược này, tiếp tục lấy sở thuật pháp môn trong sách ra để làm phụ trợ, liền có thể sản sinh hiệu quả không tưởng tượng được. Bất quá bởi vì sở thuật trong đó quá mức huyền diệu, người ta đa số lại đều là theo đuổi tuyệt đỉnh nội lực, muốn dùng để luyện công.”

Tín Vân Thâm có chút nghi hoặc hỏi: “Vậy cha ta tìm nó để làm gì? Lão tuổi đã cao, chung quy không đến mức vẫn còn muốn luyện võ thành ma đi. Nói về võ công, Thanh Phong kiếm phái võ học đã đủ uyên thâm, căn bản không cần thêm bùa môn tà đạo này.”

Cao Phóng trừng mắt nhìn Tín Vân Thâm, tiếp tục sắc mặt hờ hững giảng giải: “Cha người hàng ngày nhàn rỗi không có chuyện gì để làm ngoại trừ dạy dỗ Tiểu Thạch Đầu cùng Tiểu Lâm nhi. Lúc trước lão từng nhiều lần hỏi ta về ‘Thiên Hạ Vô Song’, còn cố chấp muốn biết rõ ràng, người kinh mạch bị tổn thương giống như ta thì có thể mượn nó để tu luyện nội lực hay không. Lại nói bóng nói gió ta đã uống dược hoàn nhưng lại không công hiệu, có phải hay không nguyên nhân bởi vì ta hoàn toàn không có nội lực. Ta xem cha người tám phần là muốn tìm dược đem tới giúp ta khôi phục một chút nội lực, hảo hảo giúp người sinh nhi tử, ta còn thấy lão

cho hạ nhân chuẩn bị rất nhiều bổ phẩm danh quý để nấu cho người ăn...”
=))

“Phụt...” Cao Phóng lời còn chưa dứt, Tín Vân Thâm vừa mới uống vào một ngụm trà nhin không được phun ra, “Ngừng, ngừng! Cha ta... Cha ta, lão mỗi ngày muốn loạn thất bát tao đông tây làm cái gì a?”

Cha, ta còn cần phải bồi bổ sao? Tín Vân Thâm cảm thấy sâu trong nội tâm giống như có một vụn con thần thú đang theo gió lao ra. Hiện tại Tiểu Phóng cũng đã lấy đường sinh luận ra để hạn chế tính phúc (chắc là ‘khả năng xôi thịt’ thì phải, hỏi anh GG thì “性福” = “sex”, =.=!) của ta. Tiếp tục bồi bổ, tiếp tục bồi bổ khẳng định y ngay cả giường cũng không để ta thượng ở trên cho tốt quá?! (amen!)

Sở Phi Dương đối với ngôn ngữ trắng trợn đến ‘kinh thể hải tục’ như vậy sớm đã tu luyện đặc đạo, miễn cưỡng bảo trì hình tượng chỉ có thể khẽ ho hai tiếng.

Hiện trường người nghe, duy nhất có thể bảo trì bát phong bất động, hoàn toàn điềm tĩnh cũng chỉ còn lại một mình Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh nâng chén trà lên thổi thổi lá trà đang bông bênh, trầm mặc một lát, nói: “Tín lão đầu... quả không phải người thường.”

Sở Phi Dương cùng Tín Vân Thâm liếc nhìn nhau, không hện mà gặp bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài thật sâu.

Sở Phi Dương nắm bả vai Quân Thư Ảnh than thở: “Thật ra thì, hai người cùng sư phụ ta, ở phương diện nào đó rất giống người một nhà...”

Hai vị này thỉnh thoảng khiến người ta ‘ngũ bất kinh nhân tử bất hưu’ (2)... Sở Phi Dương nhìn Tín Vân Thâm một cái.

(2): ‘Ngũ bất kinh nhân tử bất hưu’: Trích câu thơ thứ hai trong bài “Giang Thượng Trị Thủy Như Hải Thế Liêu Đoản Thuật” (Sơ Lược Cảnh Sông Lúc Nước Dâng Cao) của Đỗ Phủ. Trong văn cảnh này có thể hiểu là ‘Lời nói mà không làm kinh động được lòng người thì chết cũng không thể yên lòng’ <GG đại ca>

Tín Vân Thâm vẽ mặt đau khổ nhìn Đại sư huynh của mình... Vị này quy tắc luôn luôn là ‘Bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân’ (3) sao?

Cũng không phải tích dầu thắp đèn a, Sở Phi Dương và Tín Vân Thâm lại một lần nữa cùng lắc đầu than nhẹ.

(3) Cổ sự: Tề Uy vương sa vào tửu sắc, ba năm không để ý tới triều chính, quốc nội hỗn loạn bất kham. Tài tử Thuần Vu Khôn biết Tề Uy vương thích chơi đoán chữ, lúc yết kiến nói rằng trong vương cung có một con chim ba năm rồi chưa cất tiếng. Tề Uy vương nói: “Thử điều bất phi tắc dĩ, nhất phi trùng thiên ; bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân.”. Dịch nghĩa: “Con chim ấy không bay thì thôi, bay rồi thì vút tận trời xanh, hót rồi thì làm người kinh ngạc”. Ví von người bình thường không có biểu hiện nổi trội, thoáng cái làm ra thành tích kinh người.

<hanguyet2012.wordpress.com>

Trong văn cảnh này, là Tín Tiểu Thâm ý muốn nói Đại sư huynh của mình đã không lên tiếng thì thôi, cứ hể mở miệng là khiến người ta chấn kinh.

Chương 108: Bổ Sung Thêm (3)

Phần 3

Thiên Nhất giáo, phía sau núi.

Gió thu xào xạc, lá khô lìa cành, mang theo từng đợt cảm giác lạnh lạnh.

Yến Kỳ ôm sát bả vai bước hai bước, thà ở đây chịu lạnh chứ nhất định không trở về, hắn còn chưa tha thứ cho Thanh Lang đáng ghét kia mà.

Hắn nghe nói Thanh Lang ngày sau khi cùng hắn cãi vã liền chạy đi tìm Sở Phi Dương, đại khái là muốn tới chỗ Sở Phi Dương mượn trước một ít ngân lượng để tạm ứng phó với sinh ý lần này.

Tuy rằng Thanh Lang bây giờ không có ở trong giáo nhưng vẫn phải người đi theo bảo hộ hắn, có lẽ trong lòng hắn ngày đó vẫn còn ghen một mối lửa chưa tiêu tan nên tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn trở về. Chẳng những không trở về, Yến Kỳ còn đem người Thanh Lang phái tới bảo hộ hắn đuổi đi. Đây là chỗ bí mật, chỉ có hắn cùng Thanh Lang và một vài tên ảnh vệ được biết.

“Tiểu chủ tử, người xem ‘Thiên Hạ Vô Song’ đan dược này còn phải luyện nữa hay không?” Một tên ảnh vệ ở phía sau hỏi.

“Luyện, đương nhiên phải luyện, cũng đã tốn nhiều tiền như vậy rồi, không luyện ra chẳng phải là uổng phí sao?” Vậy thì thật sự là ‘phá gia chi tử’ như lời Thanh Lang rồi. Yến Kỳ trong lòng nghĩ thầm.

Huống hồ hắn kể từ khi có được bản cổ thư này, lại biết được công dụng thần kỳ của nó liền muốn đem nó luyện thành cấp cho Thanh Lang. Hắn

muốn giúp Thanh đại ca thật sự trở thành ‘Thiên Hạ Vô Song’.

Có được cổ thư này, là một lần hãn xuất ngoại tình cờ cứu tính mạng một lão nhân, lão nhân kia muốn báo đáp ơn cứu mạng của hãn nên đem toàn bộ cổ văn tự đã thất truyền trong cổ thư này truyền thụ lại cho hãn, sau đó liền ly khai không rõ tung tích, hiện tại hãn cơ hồ chính là người duy nhất có thể đọc được những cổ văn tự này.

Điều này khiến cho Yến Kỳ từ trước đến nay toàn tâm toàn ý dựa vào Thanh Lang vui sướng không thôi. Hãn không phải không thích dựa vào Thanh Lang, thực tế hãn thích những lúc được Thanh đại ca bảo bồi vô cùng, được nâng bàn tay thương yêu sủng ái bảo vệ, dù cho có vài kẻ đằng sau cười nhạo hãn ngu dốt vô năng, chỉ biết lấy sắc đẹp để mê hoặc lòng người cũng không quan trọng, hãn hoàn toàn không quan tâm.

Nhưng hiện giờ hãn cũng đã có năng lực hạng nhất, đó là có thể luyện ra bảo bối độc nhất vô nhị này, giúp Thanh Lang trở nên cường đại hơn, Yến Kỳ sao có thể không phấn khích.

Cho dù bị Thanh Lang hiểu lầm, cho dù trong lòng vẫn còn đang tức giận, Yến Kỳ vẫn tiếp tục muốn thay Thanh đại ca luyện ra bảo vật này.

Lại nói, muốn luyện chế loại dược này cần nguyên liệu đều là những thứ quý hiếm, nếu không phải Thiên Nhất giáo hãn có nhiều tiền như vậy, muốn luyện ra thì đúng là thật khó khăn.

Yến Kỳ đi vào sơn động luyện dược, lấy cổ thư lật ra nghiên cứu. Hoàn toàn không phát hiện cách đó không xa, phía bên ngoài sơn động xuất hiện mấy ánh mắt sắc mâu kì lạ, đang ẩn nấp trong bóng đêm nhìn về phía hãn...

***

Đông đông đông...

Ngoài đại môn truyền đến một trận tiếng đập cửa dồn dập, Sở Phi Dương buộc vi quần (tạp dề) lên, giơ giơ cái thìa, từ trong phòng bếp đi ra, mở đại môn.

Người ngoài cửa vừa thấy một thân ăn mặc của Sở Phi Dương thì thoáng ngẩn người, mới khom lưng chấp tay nói: “Sở đại hiệp, giáo chủ nhà ta tới bái phỏng, nói ta trước tới gõ cửa.”

Sở Phi Dương nhàu mày, nhìn về phía sau người nọ. Trước đây Thanh Lang mỗi lần đến đều phải giống trống khua chiêng, chỉ sợ người khác không biết ý đến, lần này lại khiêm tốn bất thường, ngay cả thuộc hạ đều giả trang thành thương nhân bình thường.

Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề.

Sở Phi Dương khẽ động cái thìa, nhàu mày nói: “Đại hiệp hiện tại vốn không rảnh, nói giáo chủ người đi chỗ khác chơi.”

“Thật ra... Thật ra giáo chủ đã vào trong rồi... Chẳng qua là nói ta chờ ở đây gõ cửa...” Người nọ vẻ mặt khó xử nói.

“Thanh Lang!” Sở Phi Dương nghiêng răng lăm bằm, xoay người trở vào viện tử. Vừa tới phòng bếp đã thấy Thanh Lang đang cầm lấy một cái chén nhỏ đựng canh chậm rãi uống.

Thanh Lang thấy Sở Phi Dương thì mỉm cười tán thưởng: “Canh này quá mỹ vị, Sở đại hiệp ăn mặc như thế này nhìn cũng không tồi. Tay nghề Sở huynh tốt thật, có thể sánh với đầu bếp hoàn hảo của Thiên Nhất giáo ta. Chờ sau khi Sở huynh không làm đại hiệp nữa, có thể cân nhắc tới việc đến Thiên Nhất giáo ta kiếm miếng cơm ăn.”

“Thanh giáo chủ cũng không tự đem mình là ngoại nhân.” Sở Phi Dương khẽ hừ một tiếng, buông thìa xuống, cởi bỏ vi quần, ngồi xuống ghế, nói: “Nói đi, Thanh giáo chủ lần này gặp phiền toái gì sao?”

“Sở huynh hiểu ta như vậy.” Thanh Lang cười híp mắt nói, lại quay bốn phía nhìn nhìn, lắc đầu than thở: “Sở huynh, người còn không mời ta ra đại sảnh ngồi một chút, không nên ở nơi phòng bếp khói dầu lượn lờ này chiều dài ta a.”

Sở Phi Dương uống ngụm nước trà, lắc đầu nói: “Được rồi, ta còn không hiểu người sao, lén la lén lút còn không dám đi cửa chính như vậy, không phải là người sợ gặp Thư Ảnh sao? Nếu không muốn bị Thư Ảnh phát hiện, phòng bếp là an toàn nhất rồi, người cũng đừng xét nét. Ai, trước thêm vào lò hai cây củi đã.”

Thanh Lang cảm khái chính mình sa cơ lỡ vận, hiện giờ cứ nhiên rơi vào cảnh phải thay người ta châm củi vào lò, một bên nhặt lên vài cây củi bỏ vào lò...

Thanh Lang đem hoàn cảnh hiện nay nói cho Sở Phi Dương nghe, Sở Phi Dương sau khi nghe xong sờ cằm, gật đầu nói: “Cho nên Thanh đại giáo chủ tìm tới chỗ ta vay tiền.”

“Cũng không phải, Sở huynh nói sai rồi.” Thanh Lang nheo mắt lại cười nói: “Bốn giáo chủ dù tạm thời quay vòng không ra, nhưng ta cùng với Tư Không Nguyệt giao tình tốt như vậy, sinh ý lần này cũng là có thể thành, chỉ là ta đột nhiên nghĩ đến...”

“Nghĩ đến điều gì?” Sở Phi Dương vừa thấy Thanh Lang cười đến mức thâm trầm mà tiến lại gần, trong lòng liền nổi lên một cỗ dự cảm ‘tuyệt vô hảo sự’ (tuyệt đối chẳng phải việc tốt lành).

Thanh Lang ngồi xuống bên cạnh Sở Phi Dương nói: “Lại nói, Thư Ảnh cùng Tiểu Phóng đều là từ Thiên Nhất giáo ta mà ra nha, hai người này đi thì đi nhưng lại còn từ trong giáo vớt một lượng lớn tiền bạc mang đến Thanh Phong kiếm phái. Bốn giáo chủ cũng coi đó như là của hồi môn của bọn hắn, không đáng so đo.”

Sở Phi Dương nghe vậy trờng mắt, cũng tiến sát lại, thấp giọng nói: “Thanh Lang, người miệng mồm như vậy, nếu như bị Thư Ảnh và Cao Phóng nghe được, người có biết chữ ‘tử’ viết như thế nào không?”

“Sở huynh cùng ta giả vờ làm chi, huynh đừng nói huynh không nghĩ tới đi.” Thanh Lang khinh khỉnh hừ nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: “Lại nói, của hồi môn hậu hĩnh như vậy, nhưng mà lễ hỏi mang đến Thiên Nhất giáo ta một cọng lông cũng không thấy đâu, như thế thật là không ổn không ổn, không giống như truyền thống tuần quy đạo củ (theo khuôn phép cũ) tốt đẹp của Thanh Phong kiếm phái a.”

Sở Phi Dương nhú mày, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Thanh Lang nói: “Nói đi nói lại vẫn là Thanh giáo chủ muốn đến đây đòi tiền.”

“Vậy hẳn là Sở đại hiệp cũng cam tâm tình nguyện mà cấp cho a.” Thanh Lang gạt gạt ngón tay, “Sở huynh ghé tai lại đây, ta có kế này, nhất định khiến Sở huynh rất mực vui mừng.”

Sở Phi Dương mang theo vẻ hồ nghi tiến lại gần, nghe Thanh Lang ở bên tai thầm thì như vậy như vậy. Sở Phi Dương gãi gãi cằm, mi gian (khoảng cách giữa hai lông mày) khẽ cau lại, nói: “Thanh huynh, như vậy được sao?”

“Được là được cái gì!” Một đạo âm thanh bất thành lình từ phía sau truyền đến, khiến Sở Phi Dương cùng Thanh Lang cả kinh, cùng nhau xuất thủ, vung quyền hướng về phía người nọ đánh tới.

“Là ta a, Đại sư huynh, Thanh giáo chủ.” Tín Vân Thâm thò đầu ra từ cửa sổ phía sau lưng hai người, một tay chặn ở đầu, vẻ mặt vô tội nói.

“Vân Thâm? Người làm gì ở đây, tại sao lại lén la lén lút?” Sở Phi Dương dựng thẳng lông mày khiến trách.

Tín Vân Thâm một tay chống đỡ bệ cửa sổ nhảy vào trong, vỗ vỗ ống quần nói: “Ta vốn là có việc muốn tìm Đại sư huynh. Nhưng lại thấy Thanh giáo chủ lén lút đi vào, mới đi theo hăn nha. Không ngờ a không ngờ. Đại sư huynh, huynh thật là xấu! Cư nhiên lại cùng Thanh giáo chủ ở một chỗ giấu giấu mưu kế có mưu chủ ý (chắc là ý tưởng xấu, hành động xấu, ta đoán vậy) đối với Quân đại ca.”

“Nói vậy, cái này làm sao gọi là mưu kế.” Sở Phi Dương hừ một tiếng nói.

“Là mưu chủ ý nhưng tại sao người lại cao hứng như vậy, Tín công tử thật sự là nghĩ một đằng nói một nẻo.” Thanh Lang đưa ngón tay ở tay ghế gõ gõ, cười nói.

Tín Vân Thâm nhìn về phía Thanh Lang, cũng cười nói: “Thanh giáo chủ, huynh muốn tới đây đòi sính lễ còn tính toán so đo cái gì. Đại sư huynh tự mình đưa ‘sính lễ’ cho Quân đại ca, giống như Quân đại ca, Tiểu Phóng cũng đã nhận được ‘sính lễ’ từ ta, huynh nói xem thế nào lại không hậu hĩnh? Vốn là Quân đại ca và Tiểu Phóng cùng với Thiên Nhất giáo đã không còn có quan hệ gì nữa, nhưng thấy Thanh giáo chủ có thành ý như vậy, ta miễn cưỡng có thể đồng ý cho huynh lấy thân phận nương gia (nhà mẹ đẻ/bên nhà vợ). Chỉ cần mưu chủ ý kia của huynh có thể để ta thông suốt, ta cũng là về điểm sính lễ này không so đo. Đúng không Đại sư huynh?”

Tín Vân Thâm chuyển hướng sang Sở Phi Dương tìm kiếm đồng minh, Sở Phi Dương nhìn hăn cười cười, Thanh Lang lại cảm hận hừ lạnh một tiếng nói: “Người này còn chưa lên làm chương môn, trái lại mồm mép càng ngày càng lợi hại.”

“Huynh quản ta sao, nhanh nhanh đem mưu chủ ý kia nhiều một chút nói đi.” Tín Vân Thâm cũng là vội vàng sáp lại, ba người liền trong phòng bếp nhà Sở đại hiệp thỏa thuận một chút kế hoạch dụng ý bất lương.

Quân Thư Ảnh đang ở hậu viện luyện kiếm bỗng ngừng lại, có chút nghi hoặc ngoái lại phía sau. Chẳng biết tại sao, y lại cho rằng xung quanh có từng trận gió lạnh không mang hảo ý thời tới...

Chương 109: Bổ Sung Thêm (4)

Phần 4

Thế nhưng kế hoạch gian ác của ba người Thanh Lang, Sở Phi Dương và Tín Vân Thâm còn chưa kịp triển khai thì từ Thiên Nhất giáo lại truyền đến một đạo tin tức xấu, khiến Thanh Lang không còn có tâm tư vui đùa.

“Giáo chủ, Yến tiểu chủ tử bị người ta bắt đi rồi. Thuộc hạ hành sự bất lực, không thể bảo vệ tốt Yến tiểu chủ tử, thỉnh giáo chủ giảng tội trách phạt.” Ảnh vệ thủ lĩnh được cấp cho Yến Kỳ quỳ gối trước mặt Thanh Lang, vẻ mặt lo lắng hồ thẹn.

Sở Phi Dương ngồi ở một bên quan sát Thanh Lang. Cơ hồ đây là lần đầu tiên thấy Thanh Lang biểu tình âm trầm như vậy, toàn thân giống như bao quanh bởi khí tức kiềm chế hắc ám, khiến ảnh vệ đang quỳ dưới đất không rét mà run.

“Mạng của người trước giữ lại, ta không vội trị tội người. Người nếu như còn muốn hảo hảo mà sống, thì phải xem Yến Kỳ có hay không bình yên vô sự mà trở về.” Thanh Lang trầm tĩnh nói, thanh âm băng lãnh mang theo mưa gió đáng sợ.

Ảnh vệ thủ lĩnh dập đầu tạ ơn, lại đem chuyện Yến Kỳ vụng trộm luyện chế ‘Thiên Hạ Vô Song’ nói ra tất cả.

“Quả dưa ngốc này! Ta thực sự nào có để ý hửn có thể giúp ta hay không...” Thanh Lang nắm chặt bàn tay, xót xa nói.

“Bởi vì cổ văn tự bên trong cổ thư ‘Thiên Hạ Vô Song’ này hiện tại chỉ có Yến tiểu chủ tử là người có thể đọc được. Những kẻ đó còn đem cả tài liệu, được vật Yến tiểu chủ tử chưa luyện thành đoạt đi tất thấy, thuộc hạ đoán chừng bọn chúng là vì cổ thư và đan dược ‘Thiên Hạ Vô Song’ kia mà đến.”

Sở Phi Dương nhíu mày nói: “Tại sao lại là ‘Thiên Hạ Vô Song’ này?”

“Sở huynh biết sao?” Thanh Lang nghe vậy mạnh mẽ chuyển hướng sang Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương gật đầu: “Sư phụ ta đang ở bên ngoài tìm kiếm thứ này, nếu như chỗ của lão có đầu mối, có lẽ có thể giúp người cứu Yến Kỳ trở về.”

Thanh Lang nghe được tin tức như thế làm sao có thể ngồi yên, lập tức chạy đến Thanh Phong kiếm phái tìm Tín Vân Thâm bàn bạc, muốn sớm biết nơi Tín Bạch đang tìm kiếm ‘Thiên Hạ Vô Song’.

Sự tình ồn ào như vậy, Quân Thư Ảnh hiển nhiên cũng biết việc Thanh Lang đã đến. Sở Phi Dương cứng rắn kéo y bồi bên người, cùng Thanh Lang lên núi tìm Tín Vân Thâm.

Mấy người trên đường lên núi, Thanh Lang một mạch chạy như bay, Sở Phi Dương kéo Quân Thư Ảnh theo sát phía sau.

“Cho tới bây giờ chưa từng thấy Thanh Lang gấp gáp như vậy. Đám người kia có thể từ Thiên Nhất giáo bắt Yến Kỳ đi, còn khiến sư phụ ta hao tâm tổn trí mà tìm kiếm như vậy, hẳn không phải là kẻ tầm thường. Xem ra lần này chúng ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn rồi.” Sở Phi Dương nắn nắn lòng bàn tay Quân Thư Ảnh, nói.

Quân Thư Ảnh đang trí gập đầu, rồi lại như chìm vào suy nghĩ của mình, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Người nghĩ gì mà mất hồn như vậy?” Sở Phi Dương nhắc cả người Quân Thư Ảnh lên, từ cành cây này nhẹ lướt tới cành cây khác, vẫn không quên tò mò hướng Quân Thư Ảnh hỏi.

“Yến Kỳ là bị người ta nhân cơ hội lúc Thanh Lang không có ở trong giáo bắt đi, vậy chứng tỏ Thanh Lang từ sớm đã đi ra ngoài. Hẳn lén lút lút như vậy chạy tới chỗ chúng ta, ắt là không có chuyện tốt!” Quân Thư Ảnh sắc mặt ngưng trọng, trong lòng kết luận.

Sở đại hiệp cảm thấy sau lưng một trận mồ hôi lạnh được gió thổi qua mát rượi.

Không có cách nào, coi như mưu chủ ý kia đổ bể ngoài ý muốn, vẫn là khó tránh khỏi có tật giật mình a!

Tín Vân Thâm nghe Thanh Lang hai ba câu thuật lại sự việc, vội vàng tìm Cao Phóng đến, lại cho gọi đến người đã giúp cha hẳn gửi thư về. Trong số tất cả mọi người chỉ có Cao Phóng là có tìm hiểu về cổ thư ‘Thiên Hạ Vô Song’ kia, ngay cả Tín Bạch cũng là nghe được tung tích cổ thư này từ chỗ y.

Cao Phóng nhìn về phía Thanh Lang vẻ mặt nôn nóng, khẽ nhíu mày suy nghĩ, nói: “Ta cũng không biết tung tích cổ thư, nó ma xui quỷ khiến thế nào lại rơi vào tay Yến Kỳ, ta cũng không rõ. Nhưng mà ta có nghe qua vùng đất cực bắc có Vô Vi bộ tộc, luôn luôn mong muốn tìm kiếm ‘Thiên Hạ Vô Song’. Tín chương môn biết được Vô vi bộ tộc tựa hồ có manh mối, lão chính là đã tới nơi đó.”

Thanh Lang vừa nghĩ đã hiểu ra, Vô Vi bộ tộc có được manh mối về cổ thư, còn có thể là manh mối gì? Dĩ nhiên là những tin tức đã rơi vào tay Yến Kỳ kia, Yến Kỳ tám chín phần mười là bị bọn chúng bắt đi.

“Cao Phóng, nói cho ta biết Vô Vi bộ tộc kia rốt cuộc ở đâu? Ta sẽ lập tức lên đường!” Thanh Lang nắm lấy Cao Phóng, sốt ruột hỏi.

“Thanh Lang, người từ lúc nào trở nên lỗ mãng như vậy?” Quân Thư Ảnh cầm một phong thư, đặt tới trước mặt mọi người nói: “Đây là lá thư cuối cùng Tín lão đầu gửi về, người tự xem đi!”

Thanh Lang một phen thần tốc chạy đến nhìn một lượt. Tín Bạch đã tìm được vị trí của Vô Vi bộ tộc, trong thư còn đem vị trí địa lý công đạo vạch ra rõ ràng, còn nói toàn bộ lãnh địa của bọn chúng đều bị chướng khí và tầng tầng lớp lớp đủ loại trận pháp vây quanh, tộc nhân của bọn chúng đối với loại chướng khí và trận pháp kỳ dị này như cá gặp nước, ngoại nhân khó có thể đối phó. Vô Vi tộc nhân ở giữa lãnh địa của mình mặc dù võ công không cao nhưng bọn chúng dựa vào thiên thời địa lợi, nên chiếm lợi thế, khó có thể từ chỗ của bọn chúng đòi hỏi tiện nghi gì. Cuối thư còn hỏi Cao Phóng có phương pháp phá giải hay không.

Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Cao Phóng, Cao Phóng quệt quệt khóe môi nói: “Ta xem ra cũng vô pháp, Vô Vi tộc sống giữa loại chướng khí này đã nhiều thế hệ, cũng không thể dễ dàng phá giải được, bất quá bọn chúng cũng là bởi vì rất khó thích ứng với hoàn cảnh bên ngoài, chỉ có thể bị bắt buộc phong ấn tại vùng đất nhỏ hẹp cách biệt với nhân thế. Đây chính là nguyên nhân bọn họ một mực tìm kiếm các loại vật phẩm phi thường, ‘Thiên Hạ Vô Song’ chính là một trong số đó. Bọn chúng muốn trở nên bình thường như những người khác.”

Thanh Lang đập mạnh phong thư xuống mặt bàn, thấp giọng nói: “Nếu đã biết vị trí của Vô Vi tộc thì những thứ khác cũng không cần bận tâm. Các vị, Tín tiền bối cũng là đã hết cách, chỉ sợ đi chuyến này đi sẽ gặp nhiều nguy hiểm. Ta thật sự không muốn liên lụy mọi người, vậy cáo từ.”

***

Trên đường lớn dưới chân Lăng Nguyệt sơn, từ đằng xa truyền đến tiếng vó ngựa hỗn độn. Bụi đất cuồn cuộn, năm con ngựa cao lớn xuất hiện ở cuối đường lớn, đang ngẩng đầu phi tới.

Thanh Lang bỏ đi trang phục hào hoa phú quý, lúc này chỉ một thân kính trang(trang phục gọn gàng khỏe khoắn), một tay giữ cương ngựa, quay đầu nhìn về phía những người khác, bất đắc dĩ nói: “Sở huynh, Vân Thâm, Thư Ảnh, Tiểu Phóng, các người thật không cần đi cùng ta. Ta đường đường Thiên Nhất giáo đi cứu người của mình trở về, đâu cần phải trận trượng (trận chiến có dựa vào sức lực của người khác) như vậy.”

Sở Phi Dương cười cười nói: “Thanh huynh từ lúc nào trở nên khách khí như vậy khiến tại hạ thật sự thấy không quen.”

Tín Vân Thâm cũng nói: “Thanh Lang, người không cần nghi ngại quá nhiều. Cha ta cũng là đang bị vây khốn ở đó, ta không đi chẳng phải là bất hiếu sao?”

Cao Phóng gật đầu: “Vân Thâm đi đâu, ta sẽ đi đó.”

Mặc dù mọi người ngoài miệng nói như vậy, Thanh Lang sao lại không biết tâm ý của họ, nói không cảm động là nói dối. Y lại nhìn về phía vị Quân Thư Ảnh vẫn một mực không mở miệng.

Quân Thư Ảnh: “...”

Sở Phi Dương thấy thế liền nói: “Thanh huynh, huynh nếu như không muốn bị đả kích, thì nên cầu nguyện Thư Ảnh đừng mở miệng nói chuyện thì tốt hơn.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy quay đầu trừng mắt nhìn Sở Phi Dương, hừ lạnh một tiếng nói: “Ta chính là vì ‘Thiên Hạ Vô Song’ trong truyền thuyết kia.”

Sở Phi Dương ngượng ngùng hướng Thanh Lang cười cười: “Thanh huynh, huynh cứ xem như không nghe thấy gì đi.”

Thanh Lang hiểu ý, mấp máy môi khẽ cười: “Thanh mỗ kiếp này có thể cùng mọi người làm bạn, thật không uổng phí.”

Mấy người xan phong lộ tức (tương tự ‘ăn gió nằm sương’, ý nói vất vả) một đường đi nhanh, cuối cùng đã tới lãnh địa Vô Vi tộc theo như trong thư Tín Bạch nói tới. Nơi này rất xa thành trấn hương thôn, nếu thực sự có người sống ở đây, nói là đoạn tuyệt với nhân thế cũng không quá chút nào.

Hiện ra trước mắt mọi người là một mảnh hoang dã không nhìn thấy điểm tận cùng. Cây khô thừa thốt lẫn khuất, sớm đã không còn sức sống, chỉ còn lại vài nhánh khô héo đen một màu, tử khí nặng nề từ mặt đất bốc lên tận trời cao.

Cao Phóng thấy lời trong sách nói quả nhiên không sai, trước mặt cách đó không xa, sương mù màu xám bắt đầu mơ hồ di động, càng xa càng dày đặc, đem tất cả sự vật che phủ trong màn sương, nhìn không rõ diện mạo.

Cao Phóng từ bọc nhỏ mang bên mình lấy ra vài viên dược hoàn, vừa phân phát cho mọi người vừa nói: “Cái này là đan dược có công dụng loại bỏ tà khí, mọi người trước ăn vào, có chút ít còn hơn không. Ngoài cái này ra, đối với chướng khí nơi này ta cũng không có biện pháp khác. Ta mang đủ dược vật, chỉ có thể đi một bước xem xét một bước. Bất quá sương mù dày đặc này đối với thân thể hần là không có gì tổn hại, nhưng Vô Vi tộc nhân dường như là muốn dùng chướng khí để che mắt, mọi người phải cẩn thận.”

Tín Vân Thâm tiến về phía trước vài bước, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng: “Cha ta đã rất lâu không có tin tức, không biết lão hiện tại thế nào.”

Sở Phi Dương vỗ vỗ bờ vai của hần, cùng Quân Thư Ảnh nhìn nhau một cái. Thanh Lang trầm mặc đi thẳng về phía trước, cùng mọi người đi về hướng sương mù dày đặc lượn lờ huyền bí kia...

Mới nhìn qua là một mảnh hoang dã trụi nhẵn, nhưng khi vừa đi vào khoảng sương mù dày đặc thì lại phát sinh biến hóa. Cây cối đổ ngã nhìn qua khô héo một màu xám xịt nhưng trong sương mù dường như từ đâu có được sinh mệnh, cơ hồ thỉnh thoảng lại ngăn cản mấy người tiến về phía trước. Quân Thư Ảnh nhìn mảy quan sát xung quanh, sương mù khiến cho mọi vật trở nên mờ ảo nhưng y lại cảm giác có những ánh mắt không mang hảo ý vây quanh bọn họ.

“Phi Dương...” Quân Thư Ảnh khẽ gọi.

Sở Phi Dương nắm chặt tay y, dùng sức nắn nắn.

“Ta biết, không cần lo lắng, ta dắt người đi.” Sở Phi Dương mỉm cười, thanh âm truyền đến.

Quân Thư Ảnh bất đắc dĩ khẽ thở dài, hẳn lúc này vẫn còn có tâm tư đùa giỡn, nhưng y cũng không có ý rút tay về.

Cao Phóng khịt khịt mũi, cau mày nói: “Xem ra ta nói sai rồi, chương khí này cũng không phải là không có độc, mọi người cẩn thận.”

Phải đi lòng vòng khiến cho Thanh Lang có chút thiếu kiên nhẫn: “Không thể đi như vậy được, những cái cây chết tiệt này đang bắt chúng ta vòng tới vòng lui. Đây là chương nhãn pháp (thủ thuật che mắt, ngụy trang) cấp thấp nhất, cần xác định rõ đường đi nếu không muốn mất phương hướng.”

Quân Thư Ảnh hiếm khi tán đồng với Thanh Lang: “Đúng vậy, chỉ cần đem những cái cây khô héo vô dụng này nhổ tận gốc là được, không cần phải vòng vèo.”

Thanh Lang hoàn toàn tán thành phương pháp đơn giản nhưng thô bạo này của Quân Thư Ảnh, một chương đem bốn năm gốc cây đang cản trước mặt mọi người oanh một cái sạch sẽ.

Oán khí nhần nhịn vài ngày vào thời khắc này như được bạo phát một chút, Thanh Lang thở ra một hơi nói: “Thư Ảnh không hổ là người của Thiên Nhất giáo ta, biết là ta thích làm như thế nào. Tiếp tục đi thôi.”

Những con mắt dị thường lần khuất sau lớp sương mù dày đặc như lóe lên, Quân Thư Ảnh mạnh mẽ ngoảnh lại nhìn nhưng hoàn toàn không thấy gì, giống như chúng đã biến mất trong màn sương mù quý dị.

Thanh Lang và Tín Vân Thâm dọc đường đi đập bằng mọi vật cản. Cao Phóng không có nội lực, lại dặn dò Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh không cần lãng phí thể lực để phòng gặp phải dị tượng khác. Mấy người cứ như vậy một đường đi tới, tựa như đi trên đạo lộ, cảm thấy sương mù lượn lờ không dứt cũng vì vậy mà loãng đi rất nhiều.

Sở Phi Dương nắm tay Quân Thư Ảnh, lại cảm thấy tay y càng lúc càng lạnh thỉnh thoảng còn khẽ run.

“Thư Ảnh, người làm sao vậy? Là bị nhiễm sương độc? Cao Phóng...” Thanh âm lo lắng gọi Cao Phóng của Sở Phi Dương bị Quân Thư Ảnh cắt ngang.

“Không phải, ta không sao. Chỉ là... chỉ là cảm thấy dường như càng ngày càng lạnh.” Quân Thư Ảnh đem hai tay đều đặt vào trong lòng bàn tay Sở Phi Dương sưởi ấm, nhúu mày nói: “Nội lực của ta cùng các người bất đồng, đối với khí lạnh có một chút nhạy cảm. Nơi này rất quái dị, chúng ta nhất định phải nhanh đi ra ngoài.”

Sở Phi Dương đau lòng đem hai tay Quân Thư Ảnh bao trọn trong lòng bàn tay của mình, dùng nội lực chậm rãi sưởi ấm cho y.

Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương nói: “Người cũng đừng hoang phí nội lực, ta cũng có nội lực hộ thể, không sợ lạnh.”

Chính là lúc hai người đang trò chuyện, Sở Phi Dương bỗng cảm thấy bốn phía trong màn sương mù truyền đến sát khí mãnh liệt, mạnh mẽ hướng về phía mấy người. Thanh Lang một câu hô to “Mọi người cẩn thận!” còn chưa dứt, chỉ nghe mấy tiếng xé gió vang lên, vô số điểm đen quỷ dị từ bốn phía mạnh mẽ bắn tới.

Chương 110: Bổ Sung Thêm (5)

Phần 5

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh sau lưng tương đễ, đồng thời dùng nội lực ở quanh thân dựng lên một tầng phòng hộ. Cách đó không xa, Tín Vân Thâm mạnh mẽ đem Cao Phóng không một chút nội lực che chắn trong lòng, Thanh Lang đứng cạnh Tín Vân Thâm hỗ trợ những nơi hẫ không thể chiếu cố đến.

Mấy người nhanh chóng phối hợp chặt chẽ, tựa hồ khiến cho những kẻ lẫn khuất trong màn sương hết sức bất ngờ, rốt cuộc không thể làm gì, vài tiếng ảo não truyền đến. Tuy rằng lời nói kỳ dị nghe không hiểu, nhưng lại có thể khẳng định là thanh âm của người.

Thanh Lang nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Những con rùa này cuối cùng cũng chịu thò đầu ra, ta đã nhìn đủ rồi!”

Cao Phóng từ trong lòng Tín Vân Thâm lộ đầu ra, nói: “Thanh Lang, người không nên lỗ mãng, bọn chúng dựa vào thiên thời địa lợi, tuyệt đối sẽ không cùng chúng ta chống chọi. Chỉ sợ bọn chúng còn có hậu chiêu, chúng ta không thể khinh thường.”

Cao Phóng vừa dứt, lập tức lời nói được chứng minh.

Sở Phi Dương cảm thấy trước mặt một đạo khí mạnh mẽ từ đất dội lên, vội cùng Quân Thư Ảnh lùi về phía sau. Thanh Lang phía bên kia tựa hồ cũng có dị tượng, nhưng Sở Phi Dương còn chưa kịp nhìn rõ. Chỉ trong chớp mắt, mặt đất vốn rắn chắc đột nhiên trở nên tươi xốp. Hẳn giạt mạnh

Quân Thư Ảnh, mặt đất trong tích tắc lại giống như lồm xuống khiến hai người không thể tiếp tục mượn lực, đồng thời rơi xuống.

Sở Phi Dương đem Quân Thư Ảnh gắt gao ôm vào trong ngực, lúc rơi xuống đất cũng là dùng thân thể của mình làm đệm thịt, đem Quân Thư Ảnh hoàn hảo đặt phía trên.

Nhưng lúc rơi xuống đất Sở Phi Dương cũng là nhịn không nổi, cau mày khẽ rên một tiếng. Nơi này mặt gồ ghề, đá lồm chồm sắc nhọn, nện xuống như vậy thật đúng là khá đau.

Quân Thư Ảnh nằm sấp trên người hắc, trừng mắt nói: “Ai bảo người làm chuyện vô ích.”

Sở Phi Dương ôm lấy y cười nói: “Vấn đề đâu phải là làm chuyện vô ích, chỉ là tính toán của ta có điểm sai lầm. Người có phải hay không lại mập thêm, làm cho vi phu trong lúc vội vã không nắm bắt nội lực cho tốt, nên lúc này mới bị va chạm một chút.”

“Đề chết người đi.” Quân Thư Ảnh cắn giận cắn răng nói.

Sở Phi Dương ôm Quân Thư Ảnh ngồi dậy, vẫn không quên trêu chọc y: “Đề chết ta, sau này lấy ai thương người nha.”

“Tránh!” Quân Thư Ảnh vỗ vỗ xiêm y đứng dậy, “Ít nói nhảm, mau tìm lối ra đi.”

Sở Phi Dương ngồi trên mặt đất nhìn bốn phía xung quanh, động khẩu này rất nhỏ, cách mặt đất phía trên cũng không xa, tựa hồ là một cái hố bẫy, so với địa hạ cung điện (cung điện dưới lòng đất) khổng lồ ở Kỳ Lân đảo thì cái này chỉ là chuyện con con.

Nhưng tới khi hắc và Quân Thư Ảnh cùng nhau dùng khinh công nhảy ra khỏi hố bẫy, hắc mới thu hồi ý nghĩ khinh thường này.

Sở Phi Dương nhìn xung quanh một chút, cảnh sắc không khác đây động vừa rồi, đỉnh đầu cách đó không xa vẫn là miệng hố, dường như vừa rồi nhảy lên căn bản là không có tác dụng.

“Chúng ta rõ ràng đã nhảy ra khỏi động khẩu...” Quân Thư Ảnh sắc mặt ngưng trọng nói.

Sở Phi Dương gật đầu: “VẬY ĐẠI KHÁI ĐÚNG LÀ NHƯ CAO PHÓNG NÓI, VÔ VI TỘC NHÂN MƯỢN THIÊN THỜI ĐỊA LỢI LÀM PHƯƠNG PHÁP CHE MẮT NGƯỜI. SƯƠNG MÙ DÀY ĐẶC CÙNG RỪNG CÂY VỪA RỒI CĂN BẢN LÀ KHÔNG ĐÁNG NHẮC TỚI.”

Quân Thư Ảnh ngẩng đầu nhìn lên động khẩu cơ hồ gần trong gang tấc, cắn răng nói: “Ta không tin cái này có tà ma.”

Hai người thử lại vài lần, mỗi lần cho rằng đã nhảy ra khỏi hố bẫy thì không ngờ lại lần nữa xuất hiện ở vị trí ban đầu. Sở Phi Dương lại nghĩ ra biện pháp, chính mình chờ ở dưới, để cho Quân Thư Ảnh nhảy lên trước.

Rõ ràng đã nhìn thấy Quân Thư Ảnh mượn lấy vách động mà đạp nhảy ra ngoài, thế nhưng trong chớp mắt y lại choáng váng đầu óc mà ngã vào lồng ngực của hắn.

Sở Phi Dương ‘ôm ấp yêu thương’ lấy Quân Thư Ảnh, thở dài: “Thật là rắc rối, cho nên từ trước đến nay ta ghét nhất là loại kỳ môn bát quái chi thuật này.”

Quân Thư Ảnh oán hận nói: “Kỳ môn bát quái chi thuật cái quái gì, chẳng qua là một đám tiểu nhân không dám lộ diện, chỉ ở sau lưng động tay động chân.”

Sở Phi Dương vỗ vỗ bờ vai y trấn an: “Tiếc là Cao Phóng không có ở đây, bằng không không có lẽ có thể biết lối ra.”

Quân Thư Ảnh mặc dù không nghiên cứu tinh thâm được như Cao Phóng, nhưng cũng hiểu biết một phần, y cúi đầu suy nghĩ một lát, nói: “Chỉ sợ chúng ta vẫn còn trúng chướng khí độc kia nên mới có thể bị loại mãnh khốe này che mắt.”

“Vậy bây giờ giải độc như thế nào?”

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cùng đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng không hẹn mà gặp, bất đắc dĩ thở dài: “Tiếc là Cao Phóng không có ở đây.”

“Đừng lãng phí nội lực, cứ sử dụng khinh công thế này, chỉ sợ hồ bầy loại này còn chưa thoát ra được mà đã khiến bản thân mệt chết. Lại tiếp tục có dị biến sẽ không đủ tinh lực để đối phó.”

“Chẳng lẽ chúng ta phải ở nơi này chờ chết.” Quân Thư Ảnh bức bối nói.

Sở Phi Dương cười cười: “Bọn chúng chiếm thiên thời địa lợi, chúng ta cho dù võ công cao tới đâu cũng là trứng chọi đá, đối phó không xuể. Chúng ta nếu trước trận chiến đã rối loạn, ngược lại càng thêm bất lợi. Ngồi xuống trước, bình tĩnh trở lại. Vân Thâm bọn họ có Cao Phóng ở bên, tạm thời không cần lo lắng. Huống chi...”

“Huống chi gì?” Quân Thư Ảnh bị Sở Phi Dương ôm vào lòng, nghe thanh âm ôn nhu của Sở Phi Dương, tâm tình buồn bức cũng chậm chậm ổn định lại.

“Huống chi, ta có cảm giác Vô Vi tộc nhân này không phải chỉ đơn giản là muốn sát hại những người dám xâm phạm. Chúng ta gần như hoàn toàn không hiểu rõ về lãnh địa quý dị này của bọn chúng, bọn chúng nếu có ý giết người thì không cần làm nhiều chuyện để vây khốn chúng ta như vậy.” Sở Phi Dương ánh mắt mờ mịt, “Nhưng mà không biết bọn chúng rốt cuộc đang mưu đồ thứ gì.”

“Bọn chúng nếu có mưu đồ muốn giết người thì ngược lại rất đơn giản. Cần gì phải quan tâm Vô Vi tộc bọn chúng là muốn gì, chúng ta cứ huyết tẩy nơi này, bị loại cam bẫy này vây khốn thật bức bối.” Quân Thư Ảnh oán hận, cắn răng nói.

Sở Phi Dương nghe xong không thể không đem Quân Thư Ảnh trong lòng ôm chặt hơn một chút, khẽ cười nói: “Hiện tại ở vào tình thế bất lợi là chúng ta, vậy mà người lại còn lớn miệng không một chút đỏ mặt như vậy.”

Quân Thư Ảnh khẽ hừ một tiếng: “Nếu chúng ta rơi vào sát cục (hoàn cảnh có thể dẫn đến cái chết), người mới là không thể có bộ dạng thanh thoi thế này, so với hiện tại hết sức bất đồng. Nói đi nói lại, người chẳng qua là không muốn lạm sát kẻ vô tội.”

Sở Phi Dương nhìn không được nữa, trên khuôn mặt trắng nõn của y hung hăng hôn một cái: “Người lúc này xu nịnh ta như vậy, là muốn dụ dỗ ta hôn người sao?”

Quân Thư Ảnh đưa tay xoa xoa chỗ bị hôn, khinh thường nói: “”Là người tưởng tượng quá nhiều.”

Hai người lẳng lặng ngồi một lát, Quân Thư Ảnh không nhìn được ôm lấy hai cánh tay, co lại trong ngực Sở Phi Dương, hít vào một hơi nói: “Phi Dương, người không cảm thấy càng lúc càng lạnh sao?”

Sở Phi Dương nhíu mày. Lúc này đây không chỉ một mình Quân Thư Ảnh cảm thấy lạnh, bốn phía vách động dùng mắt thường cũng có thể thấy được một tầng băng sương màu trắng đang ngưng tụ lại. Chẳng bao lâu đây động vốn tối tăm nhưng lại hoàn toàn bị băng tuyết bao phủ, trở thành một mảnh trắng như tuyết.

“Lạnh quá...” Quân Thư Ảnh thấp giọng nói, liên tục chui vào trong ngực Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương giờ mới phát hiện nội lực Quân Thư Ảnh đối với hàn khí loại này lại không thể chống đỡ. Hắn vội vàng đem Quân Thư Ảnh gắt gao ôm vào trong ngực, cởi ngoại y bao lấy Quân Thư Ảnh.

Hàn khí này mặc dù quý dị nhưng hắn vẫn chưa cảm thấy khác thường. Vậy mà Quân Thư Ảnh lại không hề có lực chống cự lại. Sở Phi Dương lúc này chỉ có thể nghĩ ra một lí do, những người này là muốn nhằm đến Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương nhíu chặt mày nhìn xung quanh, từ lúc hàn khí mới bắt đầu xuất hiện, hắn đã phát hiện xung quanh có kẻ theo dõi. Hắn vốn cũng không muốn tạo thành xung đột, dù sao mình mới là kẻ xâm nhập lãnh địa người ta, nếu có thể cùng nhau tương xử, không cần tổn thương tính mạng con người cứu Yến Kỳ trở về thì không còn gì tốt hơn. Nhưng hiện giờ bọn chúng có ý muốn động đến Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương sao có thể nhẫn nại.

Đáy động hàn khí càng lúc càng lạnh, hơi nước vừa phả ra từ miệng cũng lập tức ngưng tụ thành bạch sắc.

Một nhóm người ẩn nấp trong bóng tối mắt thấy Sở Phi Dương ở trên môi Quân Thư Ảnh dụ dằng hôn mấy lần.

“Người kia với đối với hàn khí của băng xà có phản ứng, hắn chính là Thủy Bảo bảo chủ của chúng ta...”

“Bảo chủ đời này bộ dạng thật là đẹp mắt...”

“Bảo chủ của chúng ta là phải hiến cho Tộc trưởng đại nhân, không thể để người thế tục vấy bẩn!”

Mấy người dẫn đầu vừa mới dùng thủ ngữ (ngôn ngữ bằng tay) trao đổi hai câu, thành linh bị một cỗ sức mạnh từ phía trước dữ dội đánh bay, mạnh mẽ va vào khối thạch bích phía sau rồi lăn xuống đất.

Bọn chúng hoàn toàn không nghĩ tới trận pháp mấy trăm năm qua chưa một lần mất đi công hiệu lại bị người ta dễ dàng phá vỡ, nhất thời phản ứng không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn một nam nhân cao lớn đang đi tới. Dưới chân hắn, đá vụn bay tán loạn, tay phải ôm lấy ‘Bảo chủ’ đời này của bọn chúng, sắc mặt ảm đạm hết sức bất thiện.

“Các người chính là Vô Vi tộc nhân?” Sở Phi Dương nhìn cách ăn mặc quái dị của đám người trước mặt, mở miệng nói, “Các người rốt cuộc có ý đồ gì?”

Vừa rồi Sở Phi Dương một chương không chút lưu tình khiến cho rất nhiều người bị nội thương trầm trọng, lúc này một người cầm đầu miễn cưỡng đứng lên, che ngực nói: “Vị hiệp sĩ này, chúng ta cũng không có dụng ý xấu. Chúng ta là Thủy Bảo chi nhân của Vô Vi tộc, chúng ta chẳng qua là đang tìm kiếm bảo chủ đời này.”

“Bảo chủ?” Sở Phi Dương nhíu mày.

“Tộc trưởng đại nhân của chúng ta từ trong bụng mẹ cơ thể đã mang hỏa khí, mỗi một đời tộc trưởng đều nhất định phải có Thủy Bảo bảo chủ mới có thể trung hoà ức chế nội hỏa.” Người nọ tiếp tục dùng giọng nói quái dị, đồng thời từ trước ngực lấy ra một chiếc túi to rồi mở ra, làm lộ ra một con băng xà lớn bằng ngón tay cái, toàn thân trắng như tuyết, “Chỉ có người đối với hàn khí của băng xà có phản ứng, mới có thể cứu Tộc trưởng đại nhân, mới là Bảo chủ của chúng ta. Vậy Bảo chủ đời này của chúng ta chính là...”

Sở Phi Dương thấy bọn chúng đem ánh mắt quái dị hướng về phía Quân Thư Ảnh liền cảnh giác ôm lấy y lui về sau một bước, toàn thân nội lực đều đang vận sức chờ phát động.

Người nọ không hề để ý, thu hồi băng xà, nói: “Vị hiệp sĩ này, Bảo chủ đại nhân lúc này đã trúng băng xà chi độc, thiên hạ không người nào có thể

giải, chỉ có Tộc trưởng của chúng ta mới có thể hóa giải, nếu không tính mạng Bảo chủ sẽ gặp nguy.”

“Phi Dương... Không nên tin bọn chúng nói chuyện ma quỷ, giết bọn chúng đi.” Quân Thư Ảnh khó khăn giật giật khóe môi không một chút huyết sắc, toàn thân bởi vì lạnh vẫn còn đang run rẩy. Mấy kẻ Thủy Bảo nhân này đem ánh mắt đặt trên người y khiến y chán ghét.

Sự tình liên quan đến sinh mệnh Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương không dám lơ mãng, hắn ôm chặt Quân Thư Ảnh trong lòng như đang trấn an. Thủy Bảo nhân nhìn thấy Sở Phi Dương tay đang ôm chặt Quân Thư Ảnh như vậy, thần sắc đương nhiên cũng trở nên quái dị, tựa hồ giống như rất chú ý. Sở Phi Dương cũng cảm thấy không vui.

“Các người làm sao chứng minh lời các người nói là thật?” Sở Phi Dương chịu đựng giận dữ nói, “Chúng ta vốn chỉ vì cứu người mà đến, đối với người của quý tộc cũng không có ác ý. Nhưng các người lại vô cớ hạ độc, người nghĩ rằng ta sẽ tin các người hồ ngôn loạn ngữ?!”

“Chúng ta không cần phải hồ ngôn loạn ngữ.” Thủ lĩnh cư nhiên có lễ phép mà bái một cái, nói: “Chúng ta cũng không phải cố ý hạ độc, nếu không vì sao thân thể hiệp sĩ ngài không việc gì? Đây chỉ là phương pháp chúng ta tìm kiếm mỗi một đời bảo chủ. Chỉ cần bảo chủ theo chúng ta trở về gặp tộc trưởng, liền có thể khai giải băng xà chi độc này.”

“Vậy dẫn chúng ta đến gặp tộc trưởng của các người!” Sở Phi Dương thấp giọng nói

“Việc này e rằng không được...” Người nọ nhú mày nhìn xem nam tử trước mặt cùng tâm nhiệm ‘Bảo chủ’ của mình vừa mới tìm được tư thế thân mật, “Chúng ta chỉ có thể mang một mình Bảo chủ đi gặp Tộc trưởng đại nhân...”

Một đạo kiếm khí sắc bén xẹt qua mặt, người nọ chỉ cảm thấy trên hai gò má mảnh liệt một trận đau đớn, đưa tay lên sờ, một mảnh tiên huyết.

“Ít nói nhảm, không muốn chết thì nhanh dẫn đường.” Sở Phi Dương lạnh lùng nói.

Vốn bị Sở Phi Dương đánh cho trọng thương, vài người lúc này miễn cưỡng đi đến bên cạnh thủ lĩnh của bọn họ, dùng ngôn ngữ Sở Phi Dương nghe không hiểu trao đổi.

Sở Phi Dương nắm chặt tay. Quan niệm cùng lãnh địa của những người này quý dị như nhau, quả thực chẳng khác nào dã man nhân (không văn minh, không văn hóa), hoàn toàn không thể nói đạo lý.

Ai cho bọn chúng có quyền luôn miệng đem Quân Thư Ảnh gọi là ‘Bảo chủ’ của mình, dường như băng xà kia chỉ định Quân Thư Ảnh thì Quân Thư Ảnh lập tức trở thành người của bọn chúng. Sở Phi Dương quả thực dùng hết nhẫn nại, mới đem nóng nảy nhin xuống được. Vô Vi tộc nhân này quá mức thần bí tà môn, hẳn không thể lấy sinh mệnh Quân Thư Ảnh đem ra đùa giỡn.

Cuối cùng thủ lĩnh kia cũng hướng về phía Sở Phi Dương gật đầu nói: “Được rồi, người và Bảo chủ chúng ta cùng đi gặp Tộc trưởng đại nhân.”

Thủy Bảo nhân mang tới một nhuyển kiện, muốn đem Quân Thư Ảnh đã muốn hôn mê đặt lên đó, lại bị Sở Phi Dương thô lỗ đẩy ra.

“Cút ngay, ai cho phép các người chạm vào hắn?!” Sở Phi Dương đem Quân Thư Ảnh ôm vào trong ngực, lạnh giọng hướng về phía thủ lĩnh kia nói: “Dẫn đường!”

Thủy Bảo nhân mấy trăm năm qua nhiệm vụ cũng chỉ là dùng băng xà tìm đến mỗi đời bảo chủ của mình, sau đó mang về hiến cho tộc trưởng, bọn họ chưa từng gặp qua loại tình huống này.

Nhưng mà thủ lĩnh kia chỉ mới nhìn qua cũng biết Sở Phi Dương trước mặt không phải dễ chọc, bởi vậy chỉ có thể phân phó thủ hạ không nên tới gần Bảo chủ. Thì ra hẳn có thể phá tan được chương nhãn chi pháp, Sở Phi Dương giờ mới nhận ra, vậy mà hai người lại có thể một mực ngu ngốc ngồi trên mặt đất như vậy, nơi này nào có cạm bẫy gì.

Nhưng trên lông mày cũng như trên tóc Quân Thư Ảnh đang ngưng tụ những hạt băng sương li ti, tuyệt đối không phải ảo giác.

Sở Phi Dương tiếp tục dùng nội lực của mình sưởi ấm thân thể Quân Thư Ảnh, ngẩng đầu lại nhìn thấy thủ lĩnh Thủy Bảo kia vẻ mặt như có điều suy tư đang nhìn hẳn.

“Vị hiệp sĩ này, người cùng với Bảo chủ của chúng ta là quan hệ như thế nào?” Thủ lĩnh mở miệng hỏi, trong lời nói nhất quyết đem Quân Thư Ảnh trở thành người của mình.

Sở Phi Dương tức giận nói: “Đâu liên quan đến người, dẫn đường!”

Chương 111: Bổ Sung Thêm (6)

Phần 6

Thủ lĩnh xoay người tiến lên phía trước, lại tiếp tục nói: “Hiệp sĩ, chiếu theo quy củ của Thủy Bảo, bất luận người cùng Bảo chủ là quan hệ như thế nào, người cũng phải quên đi, người từ nay về sau sẽ là Bảo chủ của chúng ta, là người của Tộc trưởng đại nhân.”

“Tộc trưởng hèn hạ của các người muốn Thư Ảnh nghe lệnh, cũng phải xem hãn có bản lĩnh hay không.” Sở Phi Dương thanh âm lạnh lùng nói. Hãn thực sự không biết, nếu như chỉ có nội lực âm hàn của Thư Ảnh mới có thể cứu được tính mạng Tộc trưởng của bọn chúng thì chỉ cần hảo thương lượng, bọn họ cũng sẽ không thể thấy chết mà không cứu. Dã man nhân này cần gì phải tốn nhiều công sức như vậy cũng chỉ để tìm chủ tử của mình rồi cấp cho Tộc trưởng bọn chúng.

Thủ lĩnh kia sau khi nghe hiển nhiên có chút kinh ngạc, gã khoát tay áo nói: “Không, Bảo chủ không cần nghe lệnh Tộc trưởng đại nhân, mỗi một đời Tộc trưởng đại nhân của chúng ta đối với Bảo chủ đều rất tốt.”

Sở Phi Dương bị lời nói cố làm ra vẻ huyền bí kia chọc cho bực bội, cũng không mở miệng nữa, lại đem Quân Thư Ảnh trong tay ôm chặt.

Chính là không biết Thanh Lang bọn họ hiện tại ở đâu, hi vọng không gặp phải đại phiền toái gì.

Bởi vì lúc trước bị Sở Phi Dương một chương công kích, phần lớn Thủy Bảo nhân ở đây đều bị nội thương rất nặng, rõ ràng đang kéo chậm lộ trình. Mới đi mấy canh giờ, liền có người chống đỡ không được, ngất xỉu.

Thủ lĩnh an bài mọi người dừng lại dưỡng thương, nhìn qua có chút hoảng loạn, tựa hồ như chưa từng trải qua những chuyện như vậy. Sở Phi Dương sớm đã cảm thấy được, một đám người này vô công đều rất thấp, nếu không phải đang ở nơi chướng khí bao phủ, bọn chúng quả thực không chịu nổi một chướng. Sở Phi Dương nhìn sắc trời một chút, vốn đã bị sương mù bao phủ dày đặc, bầu trời u ám lúc này dần dần đen lại, chẳng biết lúc nào màn đêm đã buông xuống.

Quân Thư Ảnh đang trong ngực hãn, cơ thể đã ấm hơn, hơi thở đều đặn, mạch đập ổn định, từ trong hôn mê tỉnh táo trở lại, nhìn qua không có gì đáng ngại.

“Người cảm thấy như thế nào?” Sở Phi Dương nhỏ giọng ân cần hỏi.

Quân Thư Ảnh nhăn mày, cảm thấy nội tức trong cơ thể vận khởi chỉ được trong chốc lát, mới lắc đầu nói: “Nội lực bế tắc không thông, ta giống như trúng độc. Nếu Cao Phóng ở đây thì tốt rồi.”

Sở Phi Dương không chút nào bận tâm Thủy Bảo nhân ánh mắt kỳ quái đang ở xung quanh, ở trên thái dương Quân Thư Ảnh hôn xuống một cái, nói: “Cho dù Cao Phóng ở đây, chỉ sợ hãn cũng không có biện pháp tốt. Huống hồ chúng ta trực tiếp đi tìm Tộc trưởng có khi lại đơn giản, bất kể là sư phụ hay là Yến Kỳ, đều có thể trực tiếp cùng Tộc trưởng nói chuyện, chúng ta chẳng qua chỉ là đến tìm người chứ không có mục đích nào khác. Người không cần nghĩ ngợi nhiều, an tâm ngủ một giấc đi.”

Quân Thư Ảnh gật đầu, lại đột nhiên cảm thấy trên tay hơi lạnh. Y mạnh mẽ giơ tay lên, đã thấy một con tiểu xà toàn thân một màu tuyết trắng đang quấn quanh ngón tay y, lại bò lên phía trước, cuối cùng đem thân thể chính mình một vòng quấn lấy cổ tay Quân Thư Ảnh, le lưỡi, an phận ở đó.

“Đây là vật gì?!” Quân Thư Ảnh có chút chán ghét nói.

Thủy Bảo thủ lĩnh vốn đang bận rộn liền cuống quýt chạy lại, cung kính hành lễ nói: “Bảo chủ, đây là băng xà mà người đời rất hiếm gặp. Nó đã nhận định người là Thủy Bảo bảo chủ của chúng ta, thì người chính là chủ nhân của nó. Mỗi một đời Bảo chủ của chúng ta đều có băng xà hộ thể. Người hãy để nó theo bên mình, nó cũng là có lợi đối với thân thể của người.”

Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy nơi bị tiểu xà quấn lấy mơ hồ xuyên qua một cỗ thanh lương chi khí (khí mát mẻ), theo kinh mạch mơn trớn toàn thân, mang đến một trận thoải mái.

“Tựa hồ là đồ tốt.” Quân Thư Ảnh nhếch môi nói, “Nếu nó thích, vậy để nó theo đi.”

Sở Phi Dương nhìn bộ dáng Quân Thư Ảnh không một chút khách khí, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Tục ngữ có câu, vô công bất thụ lộc (không nhận những thứ không phải do mình bỏ công sức làm ra). Băng xà này là tín vật của Thủy Bảo bảo chủ bọn chúng, người sao có thể nào tùy tiện nhận? Chẳng lẽ thật sự muốn làm Bảo chủ?”

Quân Thư Ảnh trừng mắt nhìn Sở Phi Dương một cái, ngón tay sờ sờ thân thể tiểu xà lạnh như băng, nói: “Sở đại hiệp là muốn nói, cần người miệng mềm, bắt người tay ngắn sao? (đại khái gần nghĩa với câu ‘há miệng mắc quai’ của Việt Nam)Người yên tâm, cho dù ta chịu nhận lấy, cũng sẽ không mềm miệng ngắn tay. Huống hồ đây là bọn hăn tự mình hai tay dâng tặng, chuyện này ta đâu can dự.”

Sở Phi Dương bật cười nói: “Được rồi được rồi, ta nói không lại người, người cũng coi như là có phẩm chất tốt, không cần lo lắng bị người ta tùy tiện dụ dỗ.”

Quân Thư Ảnh lại giơ cổ tay lên, ngắm nhìn tiểu xà kỳ dị kia. Tiểu xà tròn mắt đen nhánh trong màn sương mù mơ hồ lóe ra một tia quang mang

kỳ lạ.

Bởi vì Thủy Bảo nhân nội thương, hơn nữa ban đêm cùng với chướng khí, ngay cả Thủy Bảo thủ lĩnh cũng không dám chắc chắn hướng đi. Sở Phi Dương đồng ý để mọi người ở tại đây nghỉ qua đêm.

Đêm khuya lặng gió, bốn phía thỉnh thoảng lại có những tiếng kêu kỳ quái vang lên. Sở Phi Dương tựa vào một gốc cây cách xa đám Thủy Bảo nhân, ôm lấy Quân Thư Ảnh trong lòng, nhắm mắt dưỡng thần nhưng một khắc cũng không dám ngủ.

Quân Thư Ảnh trong lòng y vẫn đang say ngủ bỗng nhiên khê động, Sở Phi Dương mở mắt ra cúi mặt xuống khê hỏi: “Làm sao vậy Thư Ảnh? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Quân Thư Ảnh mở to hai mắt, đôi mắt vốn trong suốt hắc bạch phân minh lúc này lại mang theo một chút mê man.

Sở Phi Dương cảm thấy một tia không thích hợp, lại gọi một tiếng: “Thư Ảnh?”

Quân Thư Ảnh chớp nhoáng giơ tay lên, bóp lấy cổ Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương hai tay vẫn ôm lấy y như cũ, hơi ngửa đầu, ánh mắt còn gian nan nhìn Quân Thư Ảnh, nhưng không có chút nào giằng co.

“Thư Ảnh, ngươi làm sao vậy?” Sở Phi Dương thấp giọng nói, cánh tay đặt trên lưng Quân Thư Ảnh cũng đang chậm rãi di chuyển, muốn điểm huyết đạo của y.

Tiểu xà trên cổ tay Quân Thư Ảnh đột nhiên dựng thẳng người, nhanh như cắt hung hăng cắn một cái lên cổ Sở Phi Dương. Sở Phi Dương còn chưa thấy đau đã thấy trong cổ có một dòng cảm giác mát lạnh mạnh mẽ lan rộng ra, trong nháy mắt khiến hắc choáng váng đầu óc, hai mắt nặng

trữu, muốn giữ chặt Quân Thư Ảnh nhưng hai tay vô lực buông thông xuống.

Cổ choáng váng này tới quá nhanh, Sở Phi Dương vẫn cố gắng duy trì thanh tỉnh nhưng vô pháp khống chế cơn buồn ngủ đang kéo tới. Giữa tầm mắt mơ hồ lưu lại một hình ảnh cuối cùng, chính là bóng lưng Quân Thư Ảnh chậm rãi ly khai, từ cổ tay trắng muốt của y tiều xà trắng như tuyết kia theo cánh tay trườn lên bả vai, ghé vào lỗ tai y tê tê le lưỡi...

Một giọt nước mưa rơi xuống trán, Sở Phi Dương thần trí hỗn độn đã khôi phục lại, hần mở ra hai mắt, từ trên mặt đất nhảy dựng lên. Bên người đầu còn bóng dáng Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương hung hăng đem thủ lĩnh Thủy Bảo ra tra khảo, mũi kiếm sắc bén dí sát vào cổ của gã, vạch ra một vết dài mảnh, tiên huyết chậm rãi rỉ ra đỏ thẫm.

“Nói! Băng xà kia rốt cuộc có cái gì cổ quái?! Thư Ảnh đi đâu?!” Sở Phi Dương hai mắt đỏ ngầu cả giận quát, giống như mất đi cả lý trí lẫn ôn nhu, toàn thân sát ý lạnh lùng khiến cho thủ lĩnh kia cả người phát run, ngay cả đám người xung quanh muốn tiến lên can ngăn cũng bị sự cường đại này uy hiếp phải đứng yên tại chỗ.

Bọn chúng cả đời sống ở nơi chướng lệ (bệnh do nhiễm phải chướng khí) ngăn cách với thế giới bên ngoài, cũng xem như chưa từng tiếp xúc với ngoại nhân, đều là ẩn náu phía sau những kỳ môn trận pháp có chút xảo diệu, chưa từng bị bạo nộ và tử vong uy hiếp trực diện như vậy. Thủ lĩnh trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nếu như không có Sở Phi Dương đang túm lấy gã, chỉ sợ gã sớm đã ngã xuống.

“Hiệp... Hiệp sĩ, băng xà cũng không có gì cổ quái, chúng ta cũng tuyệt đối sẽ không thương tổn Bảo chủ mà băng xà đã nhận định.” Thủ lĩnh thanh

âm run run nói, “Thế nhưng, băng xà một khi nhận ra chủ nhân, sẽ lập tức đưa người đến chỗ Tộc trưởng, hoàn thành giao hợp...”

Sở Phi Dương tay phải mạnh mẽ dùng lực đem thủ lĩnh kia ném xuống mặt đất, giận dữ cực điểm nhưng trái lại thanh âm đã bình tĩnh hơn, gần từng tiếng lạnh như băng nhưng vẫn khiến kẻ khác không rét mà run: “Người vừa nói cái gì?”

“Hiệp sĩ, ta đã từng nói... Tộc trưởng chúng ta trong cơ thể có tà hỏa, chỉ có Bảo chủ mà băng xà nhận định cùng tộc trưởng giao hợp mới có thể giúp Tộc trưởng khắc chế. Cho nên mỗi một đời Bảo chủ chúng ta, vô luận nam hay nữ, chỉ cần là người mà băng xà nhận định, cũng sẽ trở thành Tộc trưởng phu nhân... Hưởng... hưởng thụ tôn vinh.” Thủ lĩnh kia ở giữa ánh mắt đáng sợ của Sở Phi Dương miễn cưỡng nói đến cùng, rốt cuộc đã giải thích rõ ràng.

“Thì ra là như vậy, nguyên lai phương pháp các người cứu người lại là thủ đoạn này...” Sở Phi Dương dùng lưỡi kiếm nhọn đầy cảm vị thủ lĩnh kia lên, khiến hắn không thể không chậm rãi đứng dậy, “Nếu không muốn chết, lập tức dẫn ta đi gặp Tộc trưởng đại nhân không biết sống chết kia của các người!”

“Nếu như hiệp sĩ muốn phá hoại đại hôn của tộc trưởng, ta... ta không thể...” Thủ lĩnh còn muốn kiên trì.

Sở Phi Dương vừa siết chặt kiếm vừa dùng lực, vài giọt tiên huyết dọc theo thân kiếm chảy xuống: “Vậy người sẽ chết, người nếu không muốn chết thì dẫn đường!”

“Hiệp sĩ hạ thủ lưu tình!” Thủy Bảo thủ lĩnh vội vàng nói: “Ta dẫn đường, nhưng mà hiệp sĩ, vị công tử kia là bị băng xà mang đi, băng xà có khả năng ở mê hồn trận pháp này tìm được đường đi một cách nhanh chóng, tối đa trong ngày hôm nay là có thể đến nơi rồi. Tự chúng ta đi, chỉ

có thể quanh quẩn trận pháp mà đi, tất nhiên đuổi không kịp vị công tử kia...”

Gã cảm giác được kiếm trên cổ tựa hồ lại ép sâu thêm một chút, vội vàng nói: “Lời ta nói là thật, hiệp sĩ ngay cả giết ta cũng vô dụng. Tóm lại chúng ta có thể dẫn đường nhưng thỉnh hiệp sĩ không cần quá mức nôn nóng thúc giục, bằng không cho dù là chúng ta cũng sẽ mất phương hướng.”

Sở Phi Dương mắt lạnh nhìn gã một khắc, thấy thủ lĩnh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Dẫn đường!” Hãn thu kiếm, dùng thanh âm lạnh lùng ra lệnh.

***

Tại nơi chướng khí đậm đặc nhất, trái lại xuất hiện một thôn lạc, phong thanh thiên lượng, một chút sương mù cũng không có. Toàn bộ sương mù dày đặc đều giống như bị ngăn lại bởi một bức tường vô hình, tựa như bình chướng tự nhiên của thôn lạc này.

Sau lớp sương mù loáng thoáng có một bóng dáng, càng đi càng tới gần. Thủ vệ Vô Vi tộc nhân canh gác ở ngoài thôn giờ vũ khí lên, về mặt cảnh giác nhìn bóng dáng dần dần hiện rõ.

Người trước mặt dung mạo dần dần lộ ra, tuy rằng là một nam nhân xa lạ nhưng trên vai y lại có một con tiểu xà màu trắng, cái này người trong tộc lại quá quen thuộc.

“Mau, mau mời tộc trưởng tới! Bầy xà đem tộc trưởng phu nhân đến rồi!”

Có người hô to một tiếng, nhất thời trong thôn xôn xao.

“Nghênh đón tộc trưởng phu nhân!” Tiếng huyên náo liên tục truyền khắp thôn lạc.

Một đôi mắt xuất hiện, đen một màu, màu sắc kỳ lạ bất đồng với Vô Vi tộc nhân, lông mày và tóc cũng đã hoa râm một mảnh.

“Tộc trưởng phu nhân?” Người nọ thấp giọng nói, tựa hồ đối với bầu không khí vui mừng này của toàn bộ tộc cảm thấy có chút mê mẩn, cho đến khi bị hình ảnh kia quét qua tầm mắt.

“Quân...” Lão trừng lớn hai mắt, lại bị người phía sau kéo trở lại.

“Tín chương môn, coi chừng bại lộ hành tung.” Mục Giang Bạch một thân cải trang bất đắc dĩ nói, đi cạnh còn có một nam nhân trẻ tuổi dung mạo tuấn mỹ, chính là sư đệ của lão, Nguyên Tình.

“Đó là Quân Thư Ảnh!” Tín Bạch hạ thấp giọng, vội la lên “Hắn rõ ràng là... của đồ đệ ta Phi Dương, hắn sao có thể là tộc trưởng phu nhân gì chứ?”

Nguyên Tình vừa nghe liền khẽ cười một tiếng, cũng thấp giọng nói: “Tín chương môn đừng vội, hắn là người đồ đệ người thì vĩnh viễn là người của đồ đệ người rồi, không thành người của kẻ khác được.”

Mục Giang Bạch đối với Nguyên Tình lúc này vẫn còn đùa giỡn thì bất đắc dĩ lắc đầu, lại an ủi Tín Bạch: “Tín chương môn, người không cần lo lắng quá mức. Ta nhìn bộ dạng Thư Ảnh, có điểm giống bị mê hoặc tâm trí. Nếu hắn ở chỗ này, Phi Dương chắc chắn cũng tới rồi.”

Tín Bạch cau mày, nhìn Quân Thư Ảnh cách đó không xa đang từng bước từng bước hướng về phía nơi ở của tộc trưởng ở giữa thôn lạc, nhin không được trong lòng nóng như lửa đốt.

“Phi Dương rốt cuộc đã chạy đi đâu?”

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Bổ Sung Thêm (7)

Phần 7

Nơi ở của Tộc trưởng Vô Vi tộc là một tòa đại điện hết sức đồ sộ, tọa lạc sừng sững ở giữa thôn, nơi rất dễ khiến người khác chú ý tới.

Quân Thư Ảnh bước lên bậc thứ nhất, hai bên bậc tam cấp bố trí hai nhóm Vô Vi tộc nhân.

Cuối đài cao xuất hiện một bóng dáng mặt hồng sặc, nam nhân cao lớn vẻ mặt lãnh khốc nhìn Quân Thư Ảnh dưới sự dẫn dắt của băng xà đang từng bước một đi tới, suối tóc dài đen như mực lộ ra vẻ chắc chắn và cứng cỏi, đôi mắt mờ lung dưới ánh mặt trời càng lộ ra tia dị sắc.

“Nam nhân?” Vô Vi tộc trưởng Doãn Tử giật giật môi, thốt lên.

“Tộc trưởng đại nhân, trên vai vị công tử này là băng xà, chắc chắn đúng là hãn ròi.” Trưởng lão trong tộc từ phía sau chạy lên, ở bên tai Doãn Tử cung kính nói.

Quân Thư Ảnh càng tiến lại gần, đi đến trước mặt Doãn Tử.

Doãn Tử yên lặng nhìn vào khuôn mặt Quân Thư Ảnh, đột nhiên khẽ mỉm cười, vươn tay ra đỡ cằm y: “Tuy không phải nữ nhân khiến ta hơi thất vọng, nhưng mặt khác ta lại rất kinh hỉ.”

Doãn Tử đầu ngón tay còn chưa chạm tới Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh hai mắt vốn mê dại lại đột nhiên bắn ra tia quang mang khác thường, đầy vẻ công kích cùng phản kháng thoảng trong giây lát, không người nào thấy rõ động tác của Quân Thư Ảnh cùng Doãn Tử.

Doãn Tử thu tay lại, máu nhỏ một giọt, vết máu đỏ tươi nhiễm nửa lòng bàn tay.

Quân Thư Ảnh phản kháng khiến băng xà ở trên bả vai y giống như đau đốn lại như uy hiếp mà tê tê le lưỡi. Quân Thư Ảnh cũng đau đốn nửa quỳ trên mặt đất, mồ hôi chảy ròng ròng.

Doãn Tử ngồi chồm hồm trước mặt y, cười cười nói: “Nhìn người một thân trang phục, hẳn là người không giàu có thì cũng cao sang. Ta không biết băng xà như thế nào lại lựa chọn người, ta cũng hiểu, thân là nam tử mà phải gả cho ta làm vợ sẽ khiến người cảm thấy khó chịu. Thế nhưng băng xà chắc chắn sẽ không sai lầm, độc trong cơ thể người chỉ có ta mới có thể hóa giải, cũng chỉ có người mới có thể hóa giải chi hỏa trên người ta. Cho nên, người cam chịu số phận đi, phu nhân.”

“Ai là phu nhân của người!” Quân Thư Ảnh thần trí hỗn loạn, toàn thân run rẩy cố gắng phản kháng, răng nanh gần như cắn đứt môi, trong ánh mắt hắc bạch phân minh bắn ra quang mang phản hận.

“Người a.” Doãn Tử không chút để ý mà khẽ mỉm cười, lại hướng về phía sau vẫy vẫy tay: “Người đâu, đỡ phu nhân về hậu điện. Sai người trong ngoài đại điện bố trí cho tốt, ta muốn sớm cùng phu nhân thành hôn.”

Tộc nhân phía sau cung kính đáp lời, có hai người muốn tiến lên đỡ Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh miễn cưỡng phóng ra mấy mũi ám khí, ngăn cản những người đó tiếp cận.

Doãn Tử nhìn ngân châm vừa rơi xuống liền khiến mặt đất đen sẫm lại, trong mắt hứng thú lại càng đậm.

“Phu nhân tính khí thật tốt, bất quá ta lại thích phu nhân bất thuần phục như vậy.” Doãn Tử cười nói, “Xem ra đêm ‘giải độc’ của chúng ta sẽ không

quá buồn tẻ vô vị rồi.”

Quân Thư Ảnh cắn răng không lên tiếng, âm thầm tích tụ nội lực, toan đào thoát đã thấy Vô Vi tộc trưởng trước mặt đứng dậy, bàn tay nhẹ nhàng vừa chuyển động, Quân Thư Ảnh trong nháy mắt liền cảm thấy trong cơ thể tựa hồ có vô số hàn khí chạy loạn, ngay cả máu tươi cũng đều bị lạnh đóng thành băng vụn.”

Doãn Tử nhìn Quân Thư Ảnh thần chí mơ hồ ngã xuống đất liền thu tay về, khom lưng ôm lấy y đi về phía hậu điện.

***

Phù dung trưởng ẩm áp, hương yên lượn lờ.

Doãn Tử ngồi ở bên nhìn Quân Thư Ảnh đang hôn mê bất tỉnh nằm trên giường, mặt có vẻ hơi nhợt nhạt, mi gian ưu sầu không một chút giãn ra.

Doãn Tử vươn tay, tựa hồ giống như tò mò, trên khuôn mặt lảng mị nhẹ nhàng vuốt ve vài cái.

“Người Trung Nguyên đúng là không giống với Vô Vi tộc nhân chúng ta, ngay cả diện mạo so với tộc nhân cũng đều tinh tế.” Doãn Tử ý cười trên mặt bình luận, “Chẳng trách lão Tộc trưởng luôn luôn đem Tộc trưởng phu nhân giấu đi không chịu bày ra trước mặt mọi người.”

Phía sau trưởng lão khom lưng nói: “Phu nhân là thuộc về một mình Tộc trưởng, tộc nhân khác không có quyền nhìn thấy.”

Doãn Tử cúi người, đem mặt lại gần khuôn mặt Quân Thư Ảnh, dường như muốn hôn môi y lại nghe bên tai một tiếng ‘tê tê’ không hảo ý. Bạch xà trên bả vai Quân Thư Ảnh dựng thẳng người, há to miệng hướng về phía gã cấp khí.

Doãn Tử vội đứng lên, bực mình nói: “Con rắn chết tiệt này thật sự là phiền phức.”

Trưởng lão bước lên phía trước nói: “Tộc trưởng nhẫn nại thêm mấy ngày. Nhìn bộ dạng băng xà, có lẽ phu nhân vừa mới trúng hàn độc không lâu, băng xà hiện tại sẽ không để cho bất luận người nào tới gần phu nhân.”

Doãn Tử vẻ mặt bất mãn đứng thẳng người. Gã từ nhỏ tới giờ luôn luôn chờ đợi ngày này, chờ đợi băng xà mang mệnh định chi nhân (người định đoạt số mệnh) của mình tới. Mệnh định chi nhân hiếm có của gã chẳng những không xấu xí tầm thường ngược lại bộ dáng còn tuấn mỹ, khí chất xuất chúng. Hiện tại, người đã nằm trước mặt, gã lại không thể chạm vào, cái này chẳng phải là càng uất nghẹn hơn sao?

“Chờ ta cùng hắc bá lạp thiên địa, viên phòng, rồi sẽ đem con rắn không biết điều này chặt ra làm canh!” Doãn Tử nổi giận đùng đùng hạ lệnh.

Trưởng lão biết rõ tính tình tộc trưởng, chỉ có thể bất đắc dĩ ứng đáp.

Liên tiếp ba ngày, Quân Thư Ảnh đều ở trong hôn mê. Vô Vi tộc trưởng tựa hồ đối với vị ‘phu nhân’ tương lai này hết sức yêu thích, việc cho ăn cho uống đều tự mình làm, không để cho kẻ khác nhúng tay vào. Nhưng mà mỗi khi muốn có hành động quá phận là liền bị băng xà kiên thủ ở bên người Quân Thư Ảnh uy hiếp, khiến cho tộc trưởng hỏa khí sục sôi.

Đêm khuya thanh vắng, Vô Vi tộc nhân canh gác ở ngoài cửa cũng đã ngủ gà ngủ gật. Người trong phòng mấy ngày nay đều không có dấu hiệu thanh tỉnh khiến cho bọn chúng nổi lòng cảnh giác.

Trong phòng lờ mờ vẫn có được hương lượn lờ, Quân Thư Ảnh nằm trên giường đột nhiên mở to hai mắt, đôi mắt đen nhánh không chút nào giống như vừa từ trong hôn mê tỉnh táo lại.

Quá nửa đêm, sự tĩnh lặng bị từng đợt la thanh (tiếng cồng chiêng) dồn dập phá vỡ, tộc trưởng từ trong giấc mộng bừng tỉnh, khoác lên y phục, bọc mình đi ra ngoài.

“Tộc trưởng, phu nhân... phu nhân không thấy đâu!” Có người thở hồng hộc báo lại, “Mọi người đã tìm kiếm khắp nơi.”

Doãn Tử trừng to mắt, tức giận bước tới hai bước, truy vấn: “Người canh gác đâu?”

“Tựa hồ bị chuốc mê dược.” Kẻ vừa chạy đến hồ thẹn trả lời.

Doãn Tử khí trầm xuống, suy nghĩ một chút nói: “Hắn trúng độc, lại có băng xà ở bên người nên nhân lúc hắn còn chưa chạy xa các người xung quanh đại diện hảo hảo lục soát, một góc nhỏ cũng không được bỏ sót.”

Người nọ lĩnh mệnh, liền vội vội vàng vàng chạy đi. Doãn Tử nhìn bầu trời đêm được ánh lửa rọi sáng, hít mắt nhỏ giọng: “Người là mệnh định chi nhân của chúng ta, người cho rằng người có thể trốn thoát sao?”

Quân Thư Ảnh giờ phút này nội lực không khá hơn là mấy, Vô Vi tộc nhân trong điện lại quá nhiều, bất đắc dĩ chỉ có thể hoảng hốt mà tận lực chạy bừa tới nơi ít người thấy.

Trong tai tiếng truy bắt của Vô Vi tộc nhân mà y nghe không hiểu đang cấp tốc dội đến gần. Quân Thư Ảnh chỉ có thể cắn răng bám víu bên hòn giả sơn, vừa mới nhảy xuống phía dưới loạn thạch để ẩn thân, liền có hai nhóm Vô Vi tộc nhân từ hai phía chạy tới, tại hòn giả sơn chạm mặt nhau rồi lại tản ra tìm kiếm.

Quân Thư Ảnh âm thầm thở ra một hơi, bạch xà bên tai vẫn còn đang dùng thân thể lạnh như băng quấn lấy vai y, thỉnh thoảng le lưỡi phát ra thanh âm kỳ quái, vút cũng vút không được.

Quân Thư Ảnh chán ghét nhắm mắt lại, lúc này nội lực mỏng manh, trên người trong lúc đào thoát bị một chút trầy xước, đúng là chật vật không chịu nổi. Quân Thư Ảnh không nhịn được cắn răng thấp giọng nói: “Sở Phi Dương, người rốt cuộc ở đâu?”

Bên tai bất thành linh truyền đến một tiếng động nhỏ, Quân Thư Ảnh quay đầu lại, đột nhiên thấy một đôi mắt to sáng xuất hiện bên cạnh. Y thiếu chút nữa hô lên một tiếng, gắt gao cắn răng nhịn xuống được, lại quyết đoán đưa tay công kích.

“A, đau quá!” Người nọ cố nén, rên nhẹ một tiếng. Tuy rằng hai người âm thanh tạo ra cũng không tính là lớn, nhưng lại khiến cho Vô Vi tộc nhân đang lục soát ở xung quanh chú ý tới, bốn năm người cầm đuốc cùng vũ khí chậm rãi chạy về phía hòn giả sơn.

Quân Thư Ảnh còn chưa nhìn rõ người bên cạnh là ai, người đó đã mạnh mẽ đem một tấm áo choàng màu tối trùm lên cả hai. Áo choàng dưới ánh lửa sặc sỡ cùng với bóng núi đá xung quanh không thể phân biệt, tộc nhân chạy tới nơi nhìn bốn phía một lượt, lại chậm rãi tản ra xung quanh lòng vực.

Quân Thư Ảnh động dậy, người nọ khẽ hư một tiếng: “Đừng động, Quân Thư Ảnh, là ta, Yến Kỳ!”

Quân Thư Ảnh hơi trợn trừng hai mắt, trong bóng đêm con người sáng trong mờ to nhìn một lát.

“Người không phải là bị bọn chúng bắt sao?” Quân Thư Ảnh nửa ngày mới khe khẽ hỏi, bọn họ đang ở tình thế này chẳng phải là vì chạy tới nơi chướng khí quý dị để cứu tên gia hỏa này hay sao?

Yến Kỳ há miệng, trong bóng đêm ngoài một đôi con người còn lộ ra vài chiếc răng trắng muốt: “Ta đã thoát ra rồi!”

“Vậy tại sao người còn ở nơi này?” Quân Thư Ảnh nghi ngờ hỏi.

“Ta chạy ra không được a, không tìm thấy lối ra ở đâu.” Yến Kỳ không hề xấu hổ mà trả lời.

“...” Quân Thư Ảnh không biết nên nói cái gì.

Yến Kỳ sao lại không biết y đang suy nghĩ gì, lại nhẹ giọng nói: “Người đừng nghĩ là ta rất ngu ngốc. Nơi này của bọn chúng đúng là rất kỳ quái, khắp nơi đều là trận pháp, ngoại nhân căn bản đừng mơ tưởng có thể thoát ra ngoài.”

“Người loanh quanh ở đây đã bao lâu?” Quân Thư Ảnh không hề tranh chấp vấn đề kia, ngược lại hỏi.

“Rất nhiều ngày rồi, bọn chúng mới bắt ta đến đây không đến hai ngày ta liền chạy thoát. Bất quá, ta đã đem Thiên Hạ Vô Song cổ thư lưu lại cho bọn chúng, cho nên bọn chúng không thèm truy tìm ta.”

Hai người lại trầm mặc một hồi.

Yến Kỳ đột nhiên mở miệng nói: “Quân Thư Ảnh, người đã đến đây, hẳn là Sở đại hiệp và Thanh đại ca cũng tới?”

Quân Thư Ảnh bất đắc dĩ thở dài: “Ở nơi quái quỷ này ta sợ bọn họ tự lo cho mình cũng không nổi, đừng nghĩ tới việc chờ bọn họ tới cứu.”

“Nga.”

Một lát sau, Yến Kỳ lại nhin không được mở miệng nói: “Con rắn trên vai người là từ đâu ra?”

“Câm miệng!” Quân Thư Ảnh đang cố gắng khôi phục nội lực, tức giận quát mắng.

Yến Kỳ chỉ có thể ngoan ngoãn mà ngậm miệng, hai tay chống lên tấm áo choàng phủ trên hai người, tạm thời cùng nhau ở nơi an toàn này.

Quân Thư Ảnh vừa nhắm mắt dưỡng thần vừa suy nghĩ làm thế nào để thoát khỏi nơi này. Y cảm thấy đại diện này cũng là rất quý dị, lời Yến Kỳ nói khắp nơi đều tràn ngập trận pháp cũng có thể là thật. Y một mình còn không dám chắc có thể thoát thân huống chi bên người lại còn có thêm Yến Kỳ cái gì cũng không biết này.

Cùng Vô Vi tộc trưởng trực diện xung đột, nếu là trước kia Quân Thư Ảnh hoàn toàn không thèm để mắt tới gã. Nhưng lúc này long du thiên đàm (rồng sa đầm cạn: rơi vào hoàn cảnh bất lợi) chính mình lại bị vây hãm trong địa phận của kẻ khác, y cũng không còn dám mạnh miệng như vậy.

Sở Phi Dương cũng không biết thế nào...

Ai, rốt cuộc nên làm gì bây giờ? Quân Thư Ảnh có chút lo lắng lại nhúc nhích, khẽ thở dài một hơi.

Yến Kỳ ở một bên nhỏ giọng nói: “Quân Thư Ảnh, người không cần lo lắng. Thanh đại ca nhất định sẽ tới cứu ta, Sở đại hiệp cũng tới cứu người, hai người bọn họ liên thủ tuyệt đối san bằng nơi này.”

Người này một chút cũng không biết tự cứu lấy mình vậy mà đối với người khác lại tin tưởng như vậy! Quân Thư Ảnh im lặng, thật sự là không có lời nào để nói.

Người ngốc một chút cũng tốt. Thanh Lang lúc trước lo lắng hẳn nếu một thân một mình rơi vào hang sói sẽ chịu gian khổ rồi lo âu tổn hại sức khỏe, quả thực chính là uống phí cảm tình.

Sắc trời dần sáng, Quân Thư Ảnh cảm thấy thể lực đã khôi phục gần như bình thường. Nếu không phải trong cơ thể có hàn độc bị Vô Vi tộc

trường kia khổng chế thì y đã chắc chắn một đường giết người mà thoát ra ngoài.

Quân Thư Ảnh hít một hơi dài, kéo Yến Kỳ lên: “Đi thôi.”

Yến Kỳ ôm lấy áo choàng nhíu mày nói: “Phải tự mình chạy đi sao? Trốn ở đây cũng không tệ lắm, ta biết đi nơi nào để lấy đồ ăn. Vẫn là nên chờ Thanh đại ca...” Thanh âm của hắn ở giữa ánh nhìn chăm chăm của Quân Thư Ảnh càng ngày càng yếu dần, rồi tắt hẳn.

“Đi!” Quân Thư Ảnh quả thực có điểm hung dữ nói.

Chương 113: Bổ Sung Thêm (8)

Phần 8

Yến Kỳ vẻ mặt không tình nguyện đứng dậy, theo Quân Thư Ảnh bò ra ngoài.

Bởi vì nơi này ban đêm đã được lục soát mấy lần, hiện tại tạm thời không có người tuần tra. Quân Thư Ảnh lợi dụng lúc này dẫn theo Yến Kỳ chạy ra ngoài.

Cách bố trí phòng ốc nơi này rất khác biệt so với Trung Nguyên, Quân Thư Ảnh cũng không dám chắc mình sẽ chạy đúng hướng hay không, nhưng mà y không thích cảm giác ngồi một chỗ chờ chết. Lại nói, Yến Kỳ ngốc nghếch cái gì cũng không dám làm này, ngồi không chờ Sở Phi Dương và Thanh Lang tới cứu... Loại tự đắm mình trong truy lạc này y không có khả năng!

Sắc trời từ từ mờ dần sáng rõ, cảm giác đã đi được một lúc khá lâu, nhưng vẫn như cũ không thấy đại môn ở đâu, ngay cả tường ngoài cũng không tìm thấy, Quân Thư Ảnh nhìn không được trong lòng thầm nguyên rủa, đây rốt cuộc là nơi quái quỷ gì!

“Phu nhân, người thật cao hứng a, hiện tại người cũng nên kiềm chế tâm tưởng đi. Người thân thể không thích hợp để chạy, sao lại tự mình cực khổ bản thân như vậy?” Một đạo âm thanh đột nhiên vang vọng.

Quân Thư Ảnh mạnh mẽ đem Yến Kỳ đẩy vào một góc tối, quay đầu nhìn xung quanh, nhưng không hề thấy một bóng người. Ngoại trừ đạo âm thanh vừa mới vang lên, nơi này xung quanh vẫn là tĩnh lặng.

“Phu nhân?” Yến Kỳ kinh ngạc nhỏ giọng nói.

Thanh âm kia lại đột nhiên cười nói: “Phu nhân, người quả nhiên không biết sự lợi hại của Vô Vi trận pháp. Ta bây giờ đang đứng trước mặt người, người vẫn không nhìn thấy sao?”

Thanh âm kia tựa hồ rất xa lại tựa hồ rất gần bên tai, Quân Thư Ảnh chán ghét loại hành động cố làm ra vẻ huyền bí này, dứt khoát xoay người một cái, đem ám khí trong tay áo bốn phía phóng ra.

Ám khí phản chiếu ánh sáng mặt trời, hướng bốn phía bay đi, nhưng trong nháy mắt đều mất hút như bị ẩn giấu dưới một tầm bình chương vô hình. Thế nhưng dựa vào vài tiếng vũ khí sắc bén găm vào da thịt, Quân Thư Ảnh biết mình đã đánh trúng đối phương.

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, đang muốn công kích thì cánh tay lại bị người khác mạnh mẽ kéo lấy, một cổ đại lực kéo y sang bên phải.

“Phu nhân, người hạ thủ thật độc ác, đúng là không thể khinh thường người.” Đạo thanh âm nọ lần này rõ ràng vang bên tai, một cổ hơi thở ấm áp phun lên cổ khiến Quân Thư Ảnh cảm thấy buồn nôn.

“Người chịu chết đi!” Quân Thư Ảnh nghiêng răng nói, đồng thời quay người lại, một chương đánh trúng ngực Doãn Tử.

Doãn Tử có chút miễn cưỡng tránh một chương kia, chờ lúc Quân Thư Ảnh lại muốn xuất thủ thì gã ra nhanh nhẹn ra tay khống chế trước, khiến hàn độc trong cơ thể Quân Thư Ảnh phát tác. Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy kinh mạch lại bị một cổ hàn lưu bóp nghẹt, dưới chân mềm nhũn, ngay cả công kích cũng không còn khí lực.

Doãn Tử thở dốc một hơi, cũng vì vừa rồi mạo hiểm mà lão đảo. Nếu như vừa rồi gã có chút chần chừ chỉ sợ hiện tại đã bị Quân Thư Ảnh đá

thương. ‘Mệnh định chi nhân’ này của mình, thật đúng là không thể qua loa đại khái.

Gã đi đến bên người Quân Thư Ảnh, đưa tay muốn đỡ lấy y, nói: “Phu nhân, không cần mưu đồ đào tẩu. Cùng ta trở về phòng đi, người thân thể rõ ràng không khỏe, phải nghỉ ngơi thật tốt. Người yên tâm, tộc trưởng phu nhân của Vô Vi tộc ta từ trước đến nay đều là người tôn quý nhất, hưởng thụ mọi vinh sủng. Chờ sau khi người cùng ta thành hôn viên phòng, cho dù không còn bị hàn độc giữ chân, người cũng sẽ không muốn rời đi.”

Quân Thư Ảnh còn chưa kịp đáp lời thì một cỗ cuồng phong không biết từ đâu bất thành linh mãnh liệt phát tác, Vô Vi tộc nhân vốn đã trúng ám khí của y nhất thời có chút luống cuống tay chân, xiêu vẹo ngã xuống đất ngược mắt nhìn bốn phía, muốn tìm ra là kẻ nào đang tác quái.

Quân Thư Ảnh nâng tay áo che mắt, chỉ nhìn thấy Cao Phóng bóng dáng đột nhiên xông vào trận chiến, giống như xuất hiện từ khoảng không, theo sát phía sau y chính là Tín Vân Thâm và Thanh Lang. Thanh Lang vừa mới nhảy vào, thấy Yến Kỳ đang núp ở một góc tường, sớm bước một bước dài vọt lên, đem người gắt gao ôm vào trong ngực.

Phía sau lại xông tới vài người, trong cuồng phong chỉ nhìn thấy hình như là bóng dáng hai lão đầu cùng một người trẻ tuổi, Quân Thư Ảnh có chút ngờ ngợ, còn chưa nhìn rõ thì chính mình đã bị một cỗ mạnh mẽ kéo lên, tiến vào trong một vòng tay ấm áp.

“Đừng động, Thư Ảnh, là ta.” Thanh âm Sở Phi Dương vang ở bên tai. Quân Thư Ảnh gắng gượng tích tụ khí lực chống cự lại hàn độc trong cơ thể vừa đúng lúc lập tức trút ra sạch sẽ.

“Người từ đâu tới? Dám tự mình xông vào cấm địa Vô Vi tộc ta, thực là không biết sống chết!” Mấy gã trưởng lão Vô Vi tộc chặn ở trước người Doãn Tử, nổi giận lớn tiếng quát.

Thanh Lang bởi vì những ngày qua mỗi ngày đều phải vòng tới vòng lui ở đủ loại mê hồn trận, đại hỏa khí bùng bùng, lúc này đang ôm Yến Kỳ nhiều ngày không thấy mặt, khối lo lắng trong lòng nặng trĩu như đá, tích góp từng chút một nhiều ngày tính khí cũng đã muốn bạo phát mạnh.

Thanh Lang hừ lạnh một tiếng: “Vây cũng đúng lúc, hôm nay thật muốn nhìn ai là kẻ cuối cùng phải chết!”

Mấy ngày qua phải phá giải mọi loại trận pháp huyền diệu, Cao Phóng gần như không được nghỉ ngơi, lúc này đã mệt mỏi đến tiều tụy. Tín Vân Thâm nhìn mà thấy trong lòng xót xa, lúc này đã sớm kìm nén không được, rút trường kiếm ra nhảy vào trận địa, nghiêng rằng nghiêng lợi muốn đại sát một trận.

Mục Giang Bạch cùng Nguyên Tình bảo vệ Cao Phóng, có chút bất đắc dĩ lại không có khả năng can ngăn: “Mọi người trước không nên đánh, trước không nên đánh...”

Sở Phi Dương đem Quân Thư Ảnh đưa tới, Mục Giang Bạch liền kéo hẳn lại, nói: “Phi Dương, người mau khuyên Thanh Lang và Vân Thâm, hiện tại không thể đánh. Vô Vi tộc nhân không phải gian ác, cũng chưa làm chuyện thương thiên hại lý(không có tính người). Còn nữa, nếu như giết chết toàn bộ Vô Vi tộc nhân thì phải làm sao. Nơi này là một mảnh thổ địa có lối vào nhưng không có lối ra, không có tộc nhân dẫn đường, chúng ta cũng sẽ bị vây hãm ở nơi này, rốt cuộc ra không được.”

Sở Phi Dương quay đầu đem ánh mắt xuyên qua mọi người bắn về phía Quân Thư Ảnh, ánh mắt băng lãnh nhìn nhau một lát, hẳn thấp giọng hừ một tiếng: “Sự phụ không cần nhiều lời. Mọi người mấy ngày liên tiếp lửa giận ứ đọng giờ đã có nơi để phát tiết. Thành người giúp ta chiếu cố Thư Ảnh là tốt rồi.”

Mục Giang Bạch nhìn Sở Phi Dương quay đầu xông về phía trận chiến, chỉ có thể lắc đầu liên tục: “Sao ngay cả Phi Dương cũng kích động như vậy... Ai!”

“Lão sư phụ, người quá già rồi, người không hiểu đâu. Bọn chúng dám bắt ta, Thanh đại ca không tức giận mới là lạ, hừ... Tên tộc trưởng kia dám gọi Quân Thư Ảnh là phu nhân, Sở đại hiệp không bị kích động mới là lạ.” Yến Kỳ ở một bên mở miệng nói, hần lại nhìn một chút đôi mắt xanh đen một mảnh cùng vẻ mặt mệt mỏi của Cao Phóng, tiếp tục nói, “Cao Phóng đều bị mệt thành ra như vậy, Tín Vân Thâm không muốn giết người mới là lạ.”

Quân Thư Ảnh hai mắt vốn đang sáng rực nhìn chăm chăm ở nơi chiến cuộc, vừa nghe Yến Kỳ đầy miệng lý luận liền hung tợn trừng mắt liếc hần một cái: “Câm miệng!”

“Câm miệng thì câm miệng...” Yến Kỳ hơi cong môi lắm bẫm, ngồi chồm hồm một bên không thèm mở miệng nữa.

Nguyên Tình cùng với Mục Giang Bạch liếc nhau, đều là bất đắc dĩ lắc đầu.

Doãn Tử võ công hoàn toàn không phải là đối thủ của Sở Phi Dương, nội ngoại đại diện mọi loại trận pháp đều đã bị Cao Phóng phá giải gần hết. Không có thiên thời địa lợi phụ trợ, Doãn Tử rất nhanh bị Sở Phi Dương chế trụ, một thanh cương kiếm đặt trên cổ.

Vô Vi tộc nhân thấy tộc trưởng đã rơi vào trong tay đối phương, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, một hồi hỗn loạn mới có thể chấm dứt. Trong đám tộc nhân lúc trước có không ít người bị ám khí của Quân Thư Ảnh gây thương tích, mặc dù không phải kịch độc nhưng cũng là cảm thấy đau đớn không thôi. Hiện tại lại bị Thanh Lang cùng với Tín Vân

Thâm vây đánh một trận, người bị thương vô số, đều chặt vật không chịu nổi.

Tín Bạch chẳng biết từ nơi nào chạy tới, trong tay giơ lên một quyển sách cao giọng nói: “Mục đại sư, tìm được rồi, cổ thư ‘Thiên Hạ Vô Song’!”

Doãn Tử trông thấy Tín Bạch, lại nhìn về phía Sở Phi Dương, tuy rằng bị kiếm đặt trên cổ nhưng vẫn bình tĩnh như trước: “Các chính là vì ‘Thiên Hạ Vô Song’ mà tới?”

“Người nói đi!” Sở Phi Dương vẻ mặt bình tĩnh, thấp giọng nói.

Doãn Tử thả tay, đem vũ khí vút trên mặt đất, quệt quệt khoe môi nói: “Hôm nay ta tài nghệ không bằng người, bị vị hiệp sĩ này khống chế, ta không có lời nào để nói. Nhưng các vị vẫn là đang ở địa phận Vô Vi tộc ta. Vừa rồi lão tiên sinh kia nói đúng, nếu không có tộc nhân ta dẫn đường, các người cả đời cũng đừng nghĩ ra khỏi đây. Cho nên, ta vẫn còn có tư cách đưa ra một chút điều kiện.”

“Nga?!” Sở Phi Dương nhướn mày, lại chẳng nói gì.

Doãn Tử không biết hẳn suy nghĩ cái gì, chỉ có thể tiếp tục nói: “Cổ thư và vị tiểu công tử có thể nhận biết cổ văn tự kia các người có thể mang đi, ta cũng sẽ thả toàn bộ người, còn phải người đem các vị ra khỏi lãnh địa Vô Vi tộc. Nhưng...”

Ánh mắt của gã bắn về phía Quân Thư Ảnh: “Nhưng vị công tử này, các người không thể mang đi!”

Trên cổ mạnh mẽ truyền đến một trận đau đớn sắc bén, tiên huyết nóng ầm chảy xuống cổ áo.

Doãn Tử lúc trước chứng kiến Quân Thư Ảnh được Sở Phi Dương ôm vào trong ngực hoàn toàn không kháng cự, cũng đã cảm thấy quan hệ giữa hai người hẳn là không tầm thường, lúc này trên thân kiếm truyền đến cơn tức giận không thể đè nén lại càng khiến gã khẳng định.

Doãn Tử bởi vì đau đớn mà nhúu mày, rồi lại không lưu tâm, cười cười như cũ nói: “Vị công tử kia được băng xà lựa chọn, thể chất trời sinh cùng ta tương phối. Hẳn cùng với ta là mệnh định chi nhân, bất luận người cùng hẳn là quan hệ như thế nào người đều không thể ngăn cản.”

Sở Phi Dương màu sắc trầm xuống, trên mu bàn tay nắm chuôi kiếm gân xanh nổi lên.

“Người không nghe một chút điều kiện của ta sao?” Sở Phi Dương dùng âm thanh lạnh như băng nói: “Người phái người dẫn chúng ta ra ngoài, Thiên Hạ Vô Song chúng ta muốn mang đi, tiểu công tử nhận biết cổ thư kia chúng ta muốn mang đi, vị công tử này người nói, chúng ta cũng muốn mang đi. Đối lại Vô Vi tộc nhân người bình yên vô sự, thoát khỏi huyết tẩy, vậy người cảm thấy thế nào?”

Sở Phi Dương sắc mặt bình tĩnh khiến người khác không nhìn ra là thật hay giả, ngay cả Thanh Lang cũng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Sở Phi Dương, đoán không ra toan tính trong lời nói của hắn.

Doãn Tử cười nhạt: “Vị công tử kia trúng hàn độc, chỉ có ta mới có khả năng giúp hắn giải độc, nếu không hẳn sẽ phải chịu độc khí xâm phạm, đau đớn bất kham. Cái này cũng là không cần lo lắng sao?”

Sở Phi Dương còn chưa kịp mở miệng lần nữa, Nguyên Tình đột nhiên nói: “Sở đại hiệp, Doãn tộc trưởng, hai vị nghe ta nói một lời. Chúng ta cũng không có thâm cừu đại hận, tự tiện xông vào lãnh địa Vô Vi tộc là chúng ta đường đột mạo phạm, nhưng các người trước lén vào Thiên Nhất giáo bắt người, cái này cũng là ám muội. Hiện giờ chúng ta nhất định phải

đem Yến công tử và Quân công tử đi, nhưng sẽ đem cổ thư nguyên vẹn trả lại, còn có thể để Yến công tử đem cổ văn tự hẳn biết dốc lòng truyền thụ. Hỏa độc trong cơ thể Tộc trưởng, ta có biện pháp giúp tộc trưởng khai giải, cũng là thỉnh tộc trưởng giúp Quân công tử giải hàn độc. Như thế chẳng phải tất cả đều vui vẻ? Ta biết, các người muốn hóa giải thể chất trời sinh thiếu sót của Vô Vi tộc nhân thì Thiên Hạ Vô Song cổ thư là không thể thiếu. Tộc trưởng, người chẳng lẽ không vì tộc nhân của người suy nghĩ một chút?”

Doãn Tử ánh mắt hướng về phía Quân Thư Ảnh, thâm ý trong đôi mắt khiến người ta nhìn không thấu. Quân Thư Ảnh thấy ánh mắt của gã, nhưng chỉ là chán ghét mà nhìn lại.

Cái gì mà ‘mệnh định chi thuyết’, thoát nhìn ngoại trừ tiểu xà trên vai y diễm võ dương oai, y tựa hồ hoàn toàn không thể bị ảnh hưởng bởi ‘Mệnh vận thiên định’ mà Vô Vi tộc nhân xưa nay vô cùng tôn sùng.

Doãn Tử khước môi cười khổ, cuối cùng gật đầu nói: “Ta chấp nhận. Ta xem phu nhân... dường như cũng không có ý muốn lưu lại trong tộc.”

Chương 114: Bổ Sung Thêm (9)

Phần 9

“Hắn còn dám gọi phu nhân?!” Yến Kỳ ngoắc miệng.

Thanh Lang đi đến bên cạnh, đưa tay khép quai hàm hắn lại, lắc đầu nói: “Bớt lo chuyện người khác!”

Sở Phi Dương nặng nề hừ lạnh một tiếng, thu hồi kiếm trong tay, quay đầu đi về phía Quân Thư Ảnh. Bởi vì đề nghị của Nguyên Tình, nên mọi người chỉ có thể trước tiên ở lại Vô Vi tộc.

Sở Phi Dương đem chuyện phát sinh mấy ngày nay nói với Quân Thư Ảnh. Trên đường cùng với Thủy Bảo nhân đi tới đây, hắn gặp được Thanh Lang và Tín Bạch. Nguyên lai hai người bọn họ trước đã gặp nhau, lúc đó cũng là đang tìm đường, nhưng mà trận pháp nơi này thật sự quý dị, mặc dù có Cao Phóng và Nguyên Tình hai người, nhưng mọi người vẫn là giống như con vịt choáng đầu mất phương hướng.

Có Thủy Bảo nhân dẫn đường, lại có Cao Phóng trên đường gặp trận phá trận, cuối cùng hôm nay mọi người cũng chạy được tới đây.

Tín Bạch là vì Thiên Hạ Vô Song mà đến, Mục Giang Bạch mang theo Nguyên Tình đến đây là vì tìm phương pháp cứu chữa cơ thể thụ tổn nghiêm trọng nhiều năm trước.

“Ta chỉ một đêm là tới nơi, vậy mà các người lại mất tới ba ngày. Uống phí bản thân người thiên hạ đệ nhất, cũng có chuyện làm không được a!” Quân Thư Ảnh hừ nhẹ một tiếng.

“Đúng, đúng, chỉ trách ta không tới sớm, khiến người chịu khổ rồi.” Sở Phi Dương cười cười tiếp cận, muốn gần gũi y.

‘Tê tê’ một tiếng uy hiếp không mang hảo ý, Quân Thư Ảnh vội đem Sở Phi Dương đẩy ra.

“Nó... Nó làm cái gì vậy?” Sở Phi Dương chỉ vào tiểu xà trên vai Quân Thư Ảnh đang dựng thẳng người trừng mắt nhìn hắn chăm chăm, kinh ngạc nói.

Quân Thư Ảnh thở dài bất đắc dĩ nói: “Ta cũng không biết. Thứ này ta ném đi không được, đánh cũng không chết, chỉ có thể để nó như vậy. Nó một mực không cho phép người khác tới gần ta.”

Sở Phi Dương hí mắt nói: “Một mực không cho phép? Chẳng lẽ lúc trước còn có người dám gần gũi người như vậy sao?! Là tộc trưởng không biết trời cao đất dày kia?!”

Quân Thư Ảnh bực mình gật gật đầu: “Chính là hắn!” Suy nghĩ một chút lại nói: “Bất quá bị con rắn này hù dọa mà lùi lại, bằng không ta sớm đã giết chết hắn!” Quân Thư Ảnh nhếch mép rút ra một cây ngân châm, quơ quơ trước mặt Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương vốn là lửa giận cũng bị bộ dạng này của y dập tắt, đưa tay áp chế ám khí, cười nói: “Thư Ảnh, người đối với vi phu trung trinh bất nhị như vậy, vi phu thật sự là cảm động đến tột cùng.”

“Tránh!” Quân Thư Ảnh thu ám khí, thuận tay đẩy khuôn mặt cười cười đang áp sát của Sở Phi Dương ra. Tiểu xà trên bả vai y cũng theo y cáo mượn oai hùm đối với Sở Phi Dương muốn cạp một cái.

Sở Phi Dương nhú mày không vui nói: “Bất quá vật này ngay cả ta cũng không cho phép gần gũi người, thật đáng ghét!”

Quân Thư Ảnh ngửa đầu bỏ đi: “Ta lại cảm thấy rất tốt!”

Bất quá, thời điểm màn đêm buông xuống...

“A! Con rắn chết tiệt này!” Sở Phi Dương kêu to một tiếng vang vọng tiểu viện khách nhân đang trú ngụ.

Thanh Lang từ trên người Yến Kỳ bò dậy, chép chép miệng nói: “Sở huynh làm sao vậy? Bị Thư Ảnh mưu sát sao?”

“Ngô... Thanh đại ca... tới...” Một đôi tay dường như xử ừ (sống trong an nhàn sung sướng) mềm mại vươn lên, đặt ở trên cổ Thanh Lang, ngay cả đôi chân dài cũng nhịn không được mà quẩn lấy.

“Người đúng là tiểu yêu tinh!” Thanh Lang thở gấp một tiếng, hung dữ như hổ mà bổ nhào tới...

“Đại sư huynh gặp nạn!” Tín Vân Thâm mạnh mẽ ngóc đầu dậy.

Một chân không chút khách khí mà đạp một cái, Tín Vân Thâm suýt nữa bị văng khỏi giường.

“Không ngủ đi còn kêu gào cái gì, giết người!” Cao Phóng ánh mắt mệt mỏi mở không ra, sợi tóc hỗn độn, ôm lấy chăn, cả giận nói.

“Nga, người ngủ, người ngủ, ta không ồn ào nữa.” Tín Vân Thâm vội vàng sáp lại gần đem người ôm chặt, vỗ vỗ trấn an: “Ta cùng người ngủ.”

Sở Phi Dương xách đuôi tiểu xà lên, hung tợn nói: “Ta một ngón tay bóp chết nó, xem nó còn thể nào phá hỏng chuyện tốt của người khác!”

“Đừng...” Quân Thư Ảnh lời còn chưa dứt, Sở Phi Dương đã hạ thủ dùng sức bóp lấy tiểu xà đang vằn vẹo kia.

Tiểu xà còn chưa bị gì thì Quân Thư Ảnh đã thấy dưới chân mềm nhũn, nặng nề ngã xuống bên giường.

“Thư Ảnh, người làm sao vậy?” Sở Phi Dương bước lên phía trước đỡ lấy y.

Quân Thư Ảnh ôm chân xoa nhẹ, nhúu mày nói: “Ta trúng hàn độc của nó, hình như thân thể thỉnh thoảng lại giống như bị nó khống chế.”

Sở Phi Dương nghe xong liền mang con rắn kia cẩn thận thả lên vai Quân Thư Ảnh rồi lại dùng ngón tay sờ sờ lên đầu nó. Con vật kia lại hoàn toàn không linh tính, lập tức cạp hẳn một cái rồi thuận theo cánh tay Quân Thư Ảnh trườn xuống, quấn lấy cổ tay y.

“Thư Ảnh, người thế nào? Đều tại ta lỗ mãng.” Sở Phi Dương đau lòng kéo bắp chân Quân Thư Ảnh qua, nắn nắn.

Quân Thư Ảnh lắc đầu nói: “Không sao, nhưng mà như vậy cũng là rất phiền phức.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Sở Phi Dương lắc đầu than thở: “Quên đi, ta hôm nay vẫn là thành thành thật thật ôm người ngủ.”

Sáng sớm hôm sau, Sở Phi Dương liền chạy đi tìm Doãn Tử bức hỏi làm như thế nào mới có thể đem con rắn kia vứt đi. Doãn Tử đã biết quan hệ giữa Quân Thư Ảnh và Sở Phi Dương, lúc này đúng là đây một bụng lửa giận không có chỗ phát tiết, sao có thể cam nguyện nói cho Sở Phi Dương.

Vô Vi tộc qua nhiều thế hệ, tộc trưởng phu nhân đều là người do băng xà mang đến. Vô Vi tộc nhân hết sức tin tưởng ‘mệnh định chi thuyết’. Doãn Tử đã lớn tuổi như vậy, vẫn đang một mực chờ đợi phu nhân của mình đến. Hiện giờ phu nhân của mình lại bị Sở Phi Dương này đoạt đi, gã thậm chí còn có một loại cảm giác lục vân tráo đỉnh (bị cầm sừng), sao có thể rộng lượng được chứ.

“Ta không biết, đừng tới hỏi ta!” Doãn Tử quăng lại một câu rồi quay đầu bước đi.

Sở Phi Dương vốn là không trông mong tộc trưởng này sẽ thành thật nói cho hẳn biết, đang muốn đi tới truy vấn đến cùng thì lại bị Vô Vi tộc trưởng lão kéo lại.

Trưởng lão kia vẻ mặt đau khổ, bất đắc dĩ nói: “Trong lòng Tộc trưởng buồn khổ, thỉnh Sở đại hiệp không nên tận lực bức bách. Người muốn biết, ta cũng có thể nói cho người biết.”

Gã buồn khổ?! Sở Phi Dương nhú mày, gã mang đến cho người khác bao nhiêu phiền phức, có tư cách gì buồn khổ!

Bất quá hẳn chỉ cần câu trả lời, người nào nói cũng đều không quan trọng. Sở Phi Dương liền lôi kéo trưởng lão, nghe trưởng lão đem phương pháp thế này thế này nói cho hẳn...

Mấy người ở lại Vô Vi tộc đã hơn nửa tháng, Yến Kỳ đem cổ văn tự dịch ra hết, dưới mưu kế của Thanh Lang đau khổ viết ra hai phần, chính mình giấu đi một phần.

Nguyên Tình cùng với Cao Phóng nghĩ biện pháp giúp Doãn Tử giải quyết tà hỏa trong cơ thể gã. Tiểu băng xà kia rất nhiều tác dụng, căn bản không cần nó tiếp tục tiếp tục đem tới một người tộc trưởng phu nhân tặng cho tộc trưởng.

Như vậy ‘mệnh định chi thuyết’ cũng bị triệt để phá vỡ, Doãn Tử quả thực giống như con gà trống đấu bại, ngay cả y sam hỏa hồng cũng nên xám xịt.

Vì đã đáp ứng điều kiện, Vô Vi tộc trưởng mặc dù không tình nguyện nhưng cuối cùng cũng phải đem bí dược trong tộc ra để giải hàn độc trong

cơ thể Quân Thư Ảnh. Nhưng mà tiểu xà kia thì vẫn còn quẩn lầy Quân Thư Ảnh, khiến y đau đầu không thôi.

Ngoại trừ tiểu xà mặc danh kì diệu, Quân Thư Ảnh vẫn còn cảm giác mỗi một lần bị tộc trưởng này nhìn, hai đạo ánh mắt khác thường khiến y cảm thấy hết sức khó chịu. Nhưng trở ngại ở chỗ Nguyên Tình đã cùng với người ta thoả thuận, y cũng không thể làm khó dễ, chỉ có thể cố gắng vờ như không thấy.

Mãi cho đến trước ngày lên đường, Doãn Tử rốt cuộc nhịn không được, hung hăng đi tới trước mặt Quân Thư Ảnh, trừng mắt nhìn Sở Phi Dương bên cạnh y rồi mới hướng Quân Thư Ảnh nói: “Quân Thư Ảnh, ‘mệnh định chi thuyết’ của Vô Vi tộc ta tuyệt đối không phải bịa đặt vô căn cứ. Người chờ xem, sẽ có một ngày nào đó...”

Gã còn chưa nói xong, Quân Thư Ảnh đã không thèm đổi mặt, sắc mặt không một chút thay đổi mà lách đi qua.

Vô Vi tộc trưởng lão đi tới bên cạnh tộc trưởng đã bị thâm thụ đả kích mà vẫn còn cương ngạnh, vẻ mặt lo âu gọi một tiếng: “Tộc trưởng đại nhân, thỉnh tỉnh lại, ưu tư tổn hại sức khỏe a.”

Cao Phóng đang uống một ngụm nước thì bị phun ra, lau khóe miệng nói: “Vị Tộc trưởng đại nhân này thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Tín Vân Thâm chân chó (._.) tiếp tục dâng lên một chén trà khác: “Tiểu Phóng, từ từ uống, từ từ uống.”

Tín Bạch ở bên cạnh đem nhi tử bộ dạng không có tiền đồ này đặt vào trong mắt, liên tục lắc đầu than thở.

Thanh Lang chỉ một mực cùng Yến Kỳ khanh khanh ta ta, không coi ai ra gì.

Mỗi người một tâm tình khác nhau dưới sự dẫn dắt Vô Vi tộc nhân, vượt qua trùng trùng điệp điệp mê chương, cuối cùng cũng ly khai khỏi mảnh đất này...

***

Vừa mới về đến Lăng Nguyệt sơn, Sở Phi Dương liền đem Thanh Lang nóng lòng muốn trở về mà giữ lại, hai người đơn độc chạy vào trong thư phòng đóng cửa nghị sự.

“Tiểu Yến Kỳ đã bình yên vô sự trở về, còn lại cái gì cũng đều không quan trọng nữa.” Thanh Lang xoay xoay chiếc nhẫn vô giá trên tay, thở dài nói, “Hẳn dù cho tán gia bại sản Thiên Nhất giáo ta, ta cũng sẽ vui vẻ chịu đựng. Huống hồ hẳn lần này hoàn toàn là vì ta, nhưng ta lại không hỏi cho rõ ràng đã tổn thương hẳn. Sinh ý được cổ Miêu Cương kia không làm cũng được, ta chỉ muốn trở về bồi bồi Yến Kỳ...”

Thanh Lang thâm tình chân thành, tự mình hối lỗi còn chưa chấm dứt, Sở Phi Dương đã rất rõ ràng mà một phen ôm chặt lấy y, từ trong ngực lấy ra một nắm ngân phiếu chụp lên trước ngực y, nói: “Thanh huynh không cần như vậy, bằng hữu gặp nạn, ta sao có thể không giúp.”

Thanh Lang nhìn một xấp ngân phiếu thật dày kia, lại nhìn Sở Phi Dương hồ nghi: “Sở đại hiệp, người không phải từ trước đến nay vốn thanh liêm liêm khiết sao? Người ở đâu ra có nhiều tiền như thế?”

“Người quản nhiều như vậy, dù sao so với người gian thương, tiền ta có được là sạch sẽ.” Sở Phi Dương nhú mày nói, “Người rốt cuộc không cần? Ta nói trước, mặc kệ người muốn hay không, đại sự lúc trước chúng ta thương lượng, vẫn còn phải dựa theo kế hoạch của Thanh huynh người mà làm.”

Thanh Lang hí mắt suy nghĩ một chút, vẻ mặt sáng tỏ nhìn Sở Phi Dương: “Người còn nhớ sao?”

“Sao lại không nhớ!” Sở Phi Dương muốn đem ngân phiếu thu trở lại, lại bị Thanh Lang nhanh tay nhanh mắt đoạt mất, nhét vào trong tay áo. Sở Phi Dương cũng lười so đo với kẻ cùng toan kính nhi kia.

“Ta cảm thấy cần phải bố cáo giang hồ võ lâm, Quân Thư Ảnh đã là người của Sở Phi Dương ta!” Sở Phi Dương hừ một tiếng nói, “Đờ phải hôm nay đại đệ tử Thiên Sơn phái, ngày mai lại Vô Vi tộc trưởng tìm đến ta gây phiền phức.”

“Thiết, giấi chua!” Thanh Lang nhướn mày, “Được rồi, nhìn Sở huynh nói nghĩa khí như vậy, ta sẽ giúp người một lần!”

Sở Phi Dương cười vài tiếng: “Hảo huynh đệ!”

Thanh Lang cũng ngẫm hiểu ý khế cười, đột nhiên lại sờ sờ cằm: “Yến Kỳ rốt cuộc đã chạy đi đâu, ta vốn là muốn tìm hã, không biết đã bị ai kéo đi.”

“Hã bị sư phụ ta gọi lên núi rồi, không biết có chuyện gì.”

“Tín chưởng môn? Tìm Yến Kỳ?!” Thanh Lang cũng thật không hiểu, Tín lão đầu tìm Yến Kỳ có thể có chuyện gì?!

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Bổ Sung Thêm (10)

Phần 10

“Yến công tử, bản ‘Thiên Hạ Vô Song’ trên người người, để lão phu mượn xem một lần đi.” Tín Bạch tận tình khuyên nhủ, “Đợi sau khi lão phu sao chép một bản, nhất định nguyên vẹn đem trả lại cho người.”

Yến Kỳ suy nghĩ một chút gật đầu nói: “Tín chương môn quá khách khí, cũng không phải là không thể. Nhưng mà đây cũng là ta cực khổ chép lại được, không thể uống phí sức lực, cần... từng này!”

Yến Kỳ đem năm ngón tay xòe ra trước mặt Tín Bạch, hết sức nghiêm túc mà nhìn lão.

“Năm... Năm trăm lượng?” Tín Bạch nghi hoặc suy đoán.

“Năm vạn lượng!”

“Người đi ăn cướp được đấy! Người tà giáo yêu nhân!”

“Người xú lão đầu keo kiệt! Vắt cổ chày ra nước!”

***

“Tiểu Phóng, thực sự không nói cho cha ta biết sao?” Tín Vân Thâm ngồi tại bàn đá trong viện tử, nhìn Cao Phóng ở một bên bận rộn phơi dược thảo, tầm mắt thỉnh thoảng không kiềm chế được mà liếc về phía bụng y...

Cao Phóng một bên dọn tới dọn lui dược thảo, hừ nhẹ một tiếng nói: “Tín chương môn mới nghĩ đến tôn tử đã muốn điên đại rồi, nếu cho lão

biết...” Cao Phóng suy nghĩ một chút khả năng có thể xảy ra, tối thiểu cũng sẽ bị trở thành nhân vật được bảo hộ cao độ, không khỏi rung mình một cái, “Tốt nhất vẫn là không nên để chương môn biết.”

“Được rồi, người không cho nói thì không nói.” Tín Vân Thâm nhảy xuống, chạy tới ôm lấy Cao Phóng, cười nói: “Ngừng lại đi, người dạy ta, ta giúp người làm.”

Cao Phóng khẽ cười quay đầu lại, ngẩng đầu hôn nhẹ khóe môi Tín Vân Thâm một cái, cười cười nhìn hắc xấu hổ đến đỏ mặt.

Mái hiên bên này mật mật ngọt ngào, trong khi mái hiên bên kia Quân Thư Ảnh lại đang bị Sở Phi Dương cùng với Thanh Lang, một người mặt trắng một người mặt đỏ kết hợp thủ đoạn lừa gạt, miễn cưỡng tin rằng nếu muốn thoát khỏi tiểu bạch xà đáng ghét cứ quẩn lấy y thì nhất định phải khua chiêng gõ trống cùng bá thiên địa cao đường mới có thể đem nó vứt đi. Nói ngắn gọn, chính là phải thành thân! (thành thân a~:X)

“Đây là hàm ý ‘Mệnh định chi thuyết’ của Vô Vi tộc kia!” Sở Phi Dương khoác lác không cần bản thảo mà nói bậy, “Trưởng lão Vô Vi tộc đã nói với ta như vậy.”

Trưởng lão quả thực đã nói cho hắc cách giải quyết, nhưng hoàn toàn không nói là phải làm như vậy.

Quân Thư Ảnh trên mặt một tia hồ nghi nhìn Sở Phi Dương, cuối cùng vẫn là gật đầu.

Thành thân thì thành thân, y cũng không quan tâm, chỉ cần có thể ném con rắn hay thích xen vào việc người khác này đi là được rồi.

Thế nhưng khi Lăng Nguyệt sơn từ trên xuống dưới bố trí tốt lựa đồ hi man, Quân Thư Ảnh cũng đã mặc vào hỉ phục đỏ thẫm, là lúc nhìn thấy Sở Phi Dương bộ dáng vui mừng khắp khởi cùng với Thanh Lang nhìn nhau

ngầm hiểu thì Quân Thư Ảnh liền cảm thấy... có một loại cảm giác bị lừa gạt.

“Nhất bá thiên địa...”

Trong ngoài cao đại sơn môn chiêm trống, dây pháo vang dội Lãng Nguyệt sơn.

“Nhị bá cao đường...”

Tín Bạch và một đám trưởng lão Lãng Nguyệt sơn ngồi ở vị trí cao đường vượt râu mỉm cười. Mục Giang Bạch cũng bị mời tới, nhận của Sở Phi Dương một lạy.

“Thanh đại ca, người có phải hay không cũng nên ngồi lên trước đi, bằng không Thiên Nhất giáo chúng ta là không có người.” Yến Kỳ nhìn trái nhìn phải, tiến đến bên tai Thanh Lang nói.

Thanh Lang cười cười đem hân ôm vào trong ngực, dùng vạt áo dài rộng che lại hai người, nhin không được cúi đầu hôn Yến Kỳ một cái.

“Phu thê giao bá... Đưa vào động phòng...”

Bởi vì không có tân nương, Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cả hai đều mặc hỉ phục tân lang, lúc này cũng không ai muốn bị đưa vào động phòng. Sau khi kết thúc buổi lễ, mọi người chỉ để ý xâm tụ cùng một chỗ, ăn uống thả cửa một trận, cả khách lẫn chủ đều vui vẻ cực độ.

Còn tiểu xà kia, cũng là sớm bị Sở Phi Dương dùng phương pháp của Vô Vi tộc trưởng lão chỉ dạy rồi len lén ném vào bụi cỏ.

Về phần tiểu xà từ đầu tới cuối bị lợi dụng, cuối cùng vẫn bị ghét bỏ quăng đi rồi sẽ đi đâu về đâu, thì sau này hãy nói.

Mọi người ăn uống no say tới bến, không ai chú ý tới hai nhân vật chính của yến hội đã lên rồi đi.

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cùng nhau ngồi trên đỉnh lầu các cao nhất tại Thanh Phong kiếm phái, đỉnh đầu là trăng tròn sáng tỏ, gần tới nỗi tựa hồ đưa tay là có thể hái xuống.

Hai người nằm dựa vào nhau, cùng nhìn vào màn đêm sâu thẳm, Sở Phi Dương bỗng nhiên cười khẽ một tiếng.

“Người cười cái gì?” Quân Thư Ảnh có chút say khướt mà hỏi.

Sở Phi Dương đảo tròn mắt, chậm rãi nói: “Ta suy nghĩ. Ngô... Ta đang nghĩ, giang hồ này, võ lâm này, xưa nay không thiếu các loại bí kíp bí bảo. Hôm nay có một bản Thiên Hạ Vô Song, ngày mai lại có một bộ Thiên hạ vô địch... Có cái gì tốt chứ. Mọi người cố liều mạng mà tranh tranh đoạt đoạt, lại còn rất đổi vui mừng.”

“Luận điệu hoang đường!” Quân Thư Ảnh khinh thường nói, vắn vẹo cái đầu, miệng phun ra mùi rượu phả xuống cổ Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương nắm chặt mười đầu ngón tay y, chậm rãi chế trụ, tiếp tục cười nói: “Có lẽ, có lẽ là bởi vì ta sớm đã có ‘Thiên Hạ Vô Song’ của mình, những thứ đó căn bản không thể đặt vào trong mắt được nữa rồi.”

Quân Thư Ảnh sau nửa ngày trầm mặc, cái đầu choáng váng tựa hồ vừa mới hiểu ra, liền ha ha cười ra tiếng.

Bộ dạng mê hồn này của y khiến cho Sở Phi Dương yêu không muốn buông tay, hơn nữa nhiều ngày xa cách, cuối cùng cũng không còn bị tiểu xà quấy rối, Sở Phi Dương nhịn không được tiến về phía trước, hôn thật chặt lên đôi môi Quân Thư Ảnh đã bị rượu làm cho ướt át ửng đỏ.

Đây mới là Thiên Hạ Vô Song... ta ham mê nhất!

===END===

Tác giả: Thật sự kết thúc sao? Trước không nên gấp gáp...

HIẾU TINH CÔ TỰ

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Tiểu Ngoại Truyện: Eg – Không Hề Áp Lực

Địa điểm: Hồ bầy băng tuyết bao trùm.

Sự kiện: Có người rơi xuống hồ bầy. Nghe nói khi rất lạnh, sưởi ấm cho nhau bằng thân nhiệt là một phương pháp rất hiệu quả!

Sự thật mà mọi người đã rõ như ban ngày đó là, Sở đại hiệp và Quân Tiểu Ảnh cùng nhau rơi xuống, trong động rất lạnh, hai vị cởi quần áo ấp ấp ôm ôm sưởi ấm cho nhau, không hề áp lực!

Nhưng nếu như đổi lại là những người khác?!...

***** Phân cách tuyến có người rơi xuống động *****

Có một ngày, Thanh giáo chủ cùng Yến Tiểu Kỳ rơi xuống, trong động rất lạnh, hai vị cởi quần áo ấp ấp ôm ôm sưởi ấm cho nhau, không hề áp lực!

Có một ngày, Tín Tiểu Thâm cùng Cao Tiểu Phóng rơi xuống, trong động rất lạnh, hai vị cởi quần áo ấp ấp ôm ôm sưởi ấm cho nhau, không hề áp lực!

Có một ngày, Sở đại hiệp cùng Thanh giáo chủ rơi xuống, trong động rất lạnh, hai vị cởi quần áo... đánh nhau một trận sưởi ấm cho nhau, không hề áp lực! Về phần ấp ấp ôm ôm? Sở đại hiệp cùng với Thanh giáo chủ liếc nhau một cái, lặng lẽ quay đầu... Vẫn là quên đi.

Có một ngày, Sở đại hiệp cùng với Tín Tiểu Thâm rơi xuống, trong động rất lạnh, hai vị cởi quần áo... ấp ấp ôm ôm sưởi ấm cho nhau, không

hề áp lực! Sư huynh sư đệ nha, đại lễ không câu nệ tiểu tiết, không đáng quan tâm.

Có một ngày, Sở đại hiệp cùng Cao Tiểu Phóng rơi xuống, trong động rất lạnh... Sở đại hiệp giơ một bàn tay lên, sắc mặt ngưng trọng nói: “Tiểu Phóng, ta truyền cho ngươi một chút nội lực giúp ngươi chống lại giá rét. Cao Tiểu Phóng cũng ngưng trọng nói: “Vậy thật tốt.” Về phần cởi quần áo ấp ấp ôm ôm? Quý phái chân loạn.

Có một ngày, Sở đại hiệp cùng Yến Tiểu Kỳ rơi xuống, trong động rất lạnh... Sở đại hiệp giơ một bàn tay lên, sắc mặt ngưng trọng nói: “Yến Kỳ, ta... Người đang làm gì thế?” Yến Kỳ nhóm một đống lửa trước mặt, quay đầu lại: “Đốt... Đốt lửa sưởi ấm”. Sở đại hiệp bàn tay giơ lên cứng nhắc: “Thiên hàn địa đông, người lấy đâu ra củi?” Yến Kỳ giơ mảnh giấy trong tay lên: “Ngân... Ngân phiếu.” Sở đại hiệp câm lặng hỏi trời xanh: “Thanh Lang, người rốt cuộc có bao nhiêu tiền!!!” Về phần cởi quần áo ấp ấp ôm ôm? Cổ ngữ có câu ‘Bằng hữu thê bất khả hĩ’ (‘vợ của bạn không được đùa giỡn’, hình như ở bên mình có câu ‘con thầy, vợ bạn, gái công ty’ =))), chưa từng nghe qua sao?!

Có một ngày, Thanh giáo chủ cùng Quân Tiểu Ảnh rơi xuống, trong động rất lạnh... Thanh giáo chủ xoay xoay chiếc nhẫn trên tay: “Tiểu Quân, thời điểm không có biện pháp, ta nghĩ ngươi vẫn là qua đây để ta ôm ôm, cùng ngươi tạm thời sưởi ấm đi.” Quân Tiểu Ảnh trừng hai mắt, rút ra một đạo ngân châm cắm vào vách động, trong nháy mắt đen một mảnh! Thanh giáo chủ trên trán đổ mồ hôi lạnh: “Vẫn... Vẫn là quên đi, có lẽ nội lực của ngươi đủ để chống lại giá rét.” Quân Tiểu Ảnh: “Hừ!”.

Về phần cởi quần áo ấp ấp ôm ôm? Cổ ngữ có câu ‘Quân Tiểu Ảnh không thể đùa giỡn’, chưa từng nghe qua sao?! =))

Có một ngày, Thanh giáo chủ cùng Tín Tiểu Thâm rơi xuống, trong động rất lạnh... Thanh giáo chủ xoay xoay chiếc nhẫn trên tay: “Tiểu Tín,

thời điểm không có biện pháp, ta nghĩ người vẫn là qua đây để ta ôm ôm, cùng người tạm thời sưởi ấm đi.”

Tín Tiểu Thâm trên trán đổ một giọt mồ hôi lạnh: “Không... Không cần, nội lực của ta cũng đủ chống lại giá rét rồi, đa tạ ý tốt của Thanh giáo chủ.”

Thanh Lang cười làm lộ ra một chiếc răng trắng: “Tiểu Tín đâu cần phải khách khí như thế chứ, lại đây lại đây.”

Tín Tiểu Thâm trong lòng đổ lệ: “Thanh Lang thật đáng sợ!!!”

Về phần cởi quần áo ấp ấp ôm ôm? “Ồ... Tiểu Phóng nhanh tới cứu ta!”

Có một ngày, Thanh giáo chủ cùng Cao Tiểu Phóng rơi xuống, trong động rất lạnh... Thanh giáo chủ xoay xoay chiếc nhẫn trên tay: “Tiểu Phóng...”

Lời còn chưa dứt, Cao Tiểu Phóng liền quăng tới một nắm mê hồn dược, giật lấy lang thảo (móng vuốt lang sói) của Thanh giáo chủ, không chút khách khí rạch một vết thương: “Thanh giáo chủ, thời điểm không có biện pháp, ta dùng được mượn một chút nội lực của người, tạm thời giúp ta sưởi ấm đi.”

Thanh giáo chủ nâng tay hoảng sợ lui về phía sau: “Tín Tiểu Thâm mau tới cứu người, Cao Tiểu Phóng nhà người thật đáng sợ!!!”

Về phần cởi quần áo ấp ấp ôm ôm? Thanh giáo chủ nước mắt rùng rùng, “Cao Tiểu Phóng cũng là không thể đùa giỡn a!”

Có một ngày, Quân Tiểu Ảnh cùng Yến Tiểu Kỳ rơi xuống, trong động rất lạnh... Sở đại hiệp giơ một bàn tay lên, bất đắc dĩ nói: “Yến Tiểu Kỳ, ta truyền cho người một chút nội lực, giúp người chống lại giá rét. Người đang làm gì thế?!”

Yến Tiểu Kỳ vừa chảy nước mũi vừa đốt ngân phiếu: “Đốt lửa sưởi ấm!”

Quân Tiểu Ảnh cũng vội vàng chạy đến, suy nghĩ một chút, sắc mặt ngưng trọng nói: “Ngân phiếu cho ta, nội lực cho người, thấy sao?”

Tiếng Sở đại hiệp từ bên ngoài, vỗ tay bành bạch: “Tiểu Ảnh đúng là hiền thê của ta!”

Về phần cời quần áo ấp ấp ôm ôm? Y không phải là không thể, Quân Tiểu Ảnh cân nhắc, dù sao khi còn nhỏ ôm tên gia hỏa này còn chưa đủ sao?!

Có một ngày, Tín Tiểu Thâm cùng Yến Tiểu Kỳ rơi xuống, trong động rất lạnh... Tín Tiểu Thâm xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, cười làm lộ ra một chiếc răng trắng: “Yến tiểu công tử, thời điểm không có biện pháp, ta nghĩ người vẫn là lại đây để cho ta ôm ôm, giúp người tạm thời sưởi ấm đi. Không cần khách khí, lại đây lại đây.”

Yến Tiểu Kỳ rơi lệ: “Thanh đại ca mau tới cứu ta, Tín Tiểu Thâm thật đáng sợ!!”

Tín Tiểu Thâm trong lòng cười xấu xa: “Thanh giáo chủ a Thanh giáo chủ, ta chính là muốn gây ông đập lưng ông!”

Về phần cời quần áo ấp ấp ôm ôm? Ách... Cuối cùng hai người vẫn là quây thành vòng tròn cùng nhau đốt ngân phiếu để sưởi ấm, nhân tiện tranh luận một chút xem Thanh Phong phái nhiều tiền hay Thiên Nhất giáo nhiều tiền. =)))))))))

Tín lão đầu cùng Thanh giáo chủ ở ngoài gào thét: “Hai tên phá gia chi tử a a a!!!”

Có một ngày, Tín Tiểu Thâm cùng Quân Tiểu Ảnh rơi xuống, trong động rất lạnh... Tín Tiểu Thâm xoay xoay chiếc nhẫn trên tay... không đúng, Tín Tiểu Thâm ngồi nghiêm chỉnh! Quân Tiểu Ảnh cũng ngồi nghiêm chỉnh, cả hai tự vận công sưởi ấm.

Vỗ lâm cao thủ đúng là hảo, bất kể là ai cũng không cần người khác lo nghĩ. Về phần cởi quần áo ấp ấp ôm ôm sưởi ấm cho nhau? Lại muốn quý phái chân loạn phải không?

Có một ngày, Cao Tiểu Phóng cùng Yến Tiểu Kỳ rơi xuống, trong động rất lạnh... Cao Tiểu Phóng sờ sờ cảm: “Tiểu Kỳ, đem ngân phiếu lấy ra, hai ta đốt lửa sưởi ấm.”

Yến Tiểu Kỳ che ngực phòng bị: “Làm sao người biết ta có ngân phiếu?” Cao Tiểu Phóng tiến lên phía trước móc từ trong y phục hẳn ra: “Người nhất định là có, không nên giấu, mau lấy ra!”

Yến Tiểu Kỳ rơi lệ: “Tiểu Phóng thật đáng sợ, ta phải nói cho Thanh đại ca!!”

Về phần cởi quần áo ấp ấp ôm ôm? Cuối cùng, hai người vẫn là quay thành vòng tròn, Cao Tiểu Phóng nhìn Yến Tiểu Kỳ rừng rừng nước mắt đốt ngân phiếu, cùng nhau sưởi ấm.

Tín lão đầu ở ngoài: “Nhi tử a, người người cười nhìn chung cũng giống người a, đốt ngân phiếu nhà khác, chí ít so với người phá gia chi tử thì mạnh mẽ hơn!”

Có một ngày, Quân Tiểu Ảnh cùng Cao Tiểu Phóng rơi xuống, trong động rất lạnh... Hai vị cởi quần áo ấp ấp ôm ôm sưởi ấm cho nhau, không hề áp lực!

Sở đại hiệp cùng Tín Tiểu Thâm ở ngoài gào thét: “Ta có áp lực!!!!”

_____ Đặc điển hoàn _____

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	

Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101: Đặc Điểm 1 – Kết Cục Chi Hậu

Chương 102: Đặc Điểm 2 – Thanh Phong Phái Tổ Huấn

Chương 103: Đặc Điểm 3 – Phiên Nảo Của Thiếu Niên Vân Thâm

Chương 104: Đặc Điểm 4 – Thiên Hạ Độ Nhất Nhân

Chương 105: Đặc Điểm 5 – Con Cua

Chương 106: Đặc Điểm 6 – Đạo Mộng

Chương 107: Đặc Điểm Cuối: Thiếu Niên Thiên – Kiếm Vũ

Chương 108: Tiểu Ngoại Truyện: Giáo Dục Bảo Bảo

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Mùa đông lạnh giá vừa đi qua, khí trời dần ấm trở lại. Tuy rằng sáng sớm và đêm khuya vẫn còn một chút lạnh nhưng giữa trưa khi mặt trời lên cao là khoảng thời gian ấm áp dễ chịu nhất.

Phúc Lai là một huyện không lớn nhưng sầm uất, phía trong tiểu thành đường phố tề chỉnh, nhà cửa kiến trúc tao nhã nằm san sát, khắp phố bày bán rất nhiều mặt hàng nối tiếp nhau, đây chính là gặp đúng lúc phiên chợ náo nhiệt cách một ngày mới họp một lần.

Là khoảng thời gian mà thương nhân khắp nơi ra vào thành buôn bán, bởi vậy trong thành có rất nhiều người lạ mặt. Cho dù ngẫu nhiên một người phong tư xuất chúng (phong thái hơn người) xuất hiện cũng sẽ không thể gây chú ý nhiều.

Vậy mà lúc này, toàn bộ huyện thành lại đang náo nhiệt ở nơi dán cáo thị.

Thường ngày, trên khối thạch bản (tấm bảng làm bằng đá) chỉ dùng để huyện nha dán một vài bản cáo thị không liên quan, một số người biết chữ tình cờ đi ngang qua cũng chỉ liếc vài cái. Nơi này chính là từ khi được lập ra vẫn chưa bao giờ khiến quá nhiều người quan tâm để mắt tới.

Mà lúc này đây, gần như dân chúng trong thành người người truyền tai nhau, đều từ trong nhà chạy đến, vây lấy cổng thành, muốn tận mắt nhìn thấy vật nằm trên thạch bản kia.

Mặc dù trước đây quan phủ có lần dán cáo thị truy lùng một tên giang dương đại đạo cũng không có tập nập người đến vây xem như hôm nay.

Hai tên bộ khoái (sai dịch) của nha phủ đang đi tuần trên phố, nghe tiếng huyên náo mà chạy tới, lập tức choáng váng chứng kiến cảnh tượng trước mắt, vội vàng chen chúc giữa đám người đông nghịt, lách vào tận cùng bên trong.

“Mau tránh ra, mau tránh ra, tập trung đông như vậy. Nhìn xem, đường phố đều bị các người làm cho tắc nghẽn! Mau về nhà đi!” Bộ khoái giáp (*) xô đẩy đám người, muốn đem họ đuổi khỏi đây.

*Giáp: một can đầu trong mười can (Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý). Ngày xưa lấy mười can kể lần lượt, cho nên cái gì hơn hết tất cả thì đều gọi là giáp. Ở đây là chỉ tên sai dịch thứ nhất.

Thế nhưng một mình gã đầu dịch lại bách tính trong lòng đang hiếu kì, muốn đem tất cả đuổi đi nhưng không những không đi ngược lại còn khiến gã lão đảo thiếu chút nữa bị xô ngã.

Bộ khoái ất (tên sai dịch thứ hai) đem gã kéo lên, chỉ vào tờ cáo thị dán trên thạch bản, nói: “Mặc kệ bọn họ, người đến xem cái này đi!”

Nghe nói vậy, bộ khoái giáp bèn nhìn về phía tờ giấy màu vàng được dán đề lên trên bản cáo thị mà huyện nha hai ngày trước vừa mới dán kia.

“Còn nhìn cái gì vậy, nơi này không cho phép tư nhân dán cáo thị, mau xé đi. Rõ là thêm phiền toái!” Bộ khoái giáp nhìn không được mà nói, sẵn đưa tay muốn đem bản cáo thị xé xuống.

“Người chờ một chút a.” Bộ khoái ất ngăn gã lại, chỉ vào chữ viết trên bản cáo thị, nói: “Vô Cực sơn trang này người chưa từng nghe qua sao? Gần đây nổi danh trên giang hồ đó, thanh danh thậm chí vượt qua cả Thanh Phong kiếm phái. Trong bản cáo thị này nói, Vô Cực sơn trang lão trang chủ thọ thần bảy mươi, muốn mời thiên hạ tân khách. Bất luận người trong giang hồ hay là bách tính tầm thường miễn là đi đều được tiếp đón.”

“Thì sao?” Bộ khoái giáp vẫn không hiểu.

Bộ khoái ắt thở dài: “Nói người nhiều một học vài chút chữ người còn ngại khó. Nơi này viết, gỡ yết bảng giết không tha. Ta xem người vẫn là không nên lỗ mãng, chờ Tổng bộ đầu đến xem qua rồi nói sau.”

Bộ khoái giáp lại vung tay lên nói “Người thật đa sự! Trên giang hồ thì thích nói mấy chuyện gì đó dọa người, còn cái gì giết không tha, tự cho mình là hoàng đế sao?”

Miệng nói trong khi tay gã so với miệng còn nhanh hơn, đem bán cáo thị xé xuống, cuộn lại nhét vào trong tay áo.

Bộ khoái ắt không kịp ngăn cản, sắc mặt tái nhợt.

Bộ khoái giáp vỗ vỗ nói: “Ta xé, ta đây không phải là không có việc gì sao. Người và ta thân là người trong công môn, đây hẳn là chức trách phải làm. Người cũng nhiều chuyện. Về sau ít đi trà quán nghe người ta nói mấy chuyện tào lao thì hơn.”

Nói xong lại hướng đám người trước mặt hô to: “Được rồi, đừng có thấy náo nhiệt mà tụ tập, mọi người đều về cả đi!”

Bách tính đang vây xem nghe vậy liền mất hứng, bắt đầu chậm rãi tản đi. Bộ khoái giáp lại chuyển sang vẻ mặt cảnh giác nhìn ngó xung quanh cùng bộ khoái ắt hướng đường cái đi đến. Còn chưa đi được hai bước, bên tai lại đột nhiên vang lên một giọng nói âm trầm băng lãnh: “Dán trở lại!”

“Kẻ nào?” Bộ khoái ắt vừa nghe không khỏi toàn thân chấn động, cao giọng hỏi.

Bộ khoái giáp cũng bắt đầu cảnh giác.

“Dán trở lại!” Nhìn xung quanh đều không thấy có người khả nghi, vậy mà âm thanh kia lại một lần nữa vang lên giống như ngay tại bên tai mà thì thầm. Âm thanh thô tháo (thô ráp, xù xì) cùng giọng điệu âm lãnh càng khiến người ta da đầu phát run lên, cả người ớn lạnh.

Bách tính vừa muốn rời đi lại một lần nữa dừng bước, hiếu kỳ nhìn xung quanh, còn có người nhìn về phía hai tên bộ khoái vẫn còn đang đứng gần khối thạch bản kia. Hiếu kỳ thì hiếu kỳ nhưng không người nào dám tiến lên phía trước, chỉ dám chen chúc ở trong đám người, đại khái cũng là đang khiếp sợ âm thanh làm người ta khó chịu kia.

Bộ khoái giáp giương đao lên, cao giọng nói: “Các hạ là cao nhân phương nào, vì sao không dám xuất đầu lộ diện?”

Gã vừa dứt lời liền cảm thấy bên hông một trận gió lạnh phất qua, khiến bất giác trên người nổi một tầng da gà.

Bộ khoái giáp cùng bộ khoái ắt cảnh giác xoay người, đã thấy một người nam nhân toàn thân hôi y (quần áo màu xám tro) đứng ngay bên cạnh. Ở đây có mặt hơn mười bách tính còn có hai tên bộ khoái thân mang võ công thế nhưng lại không rõ kẻ kia làm cách nào đã đứng ở đây.

“Dán trở lại!” Người nọ khẽ nghiêm mặt, mí mắt nhú lại, con ngươi lãnh ý màu đen gắt gao nhìn chằm chằm bộ khoái giáp.

Bộ khoái giáp tay nắm chuôi đao. Chỉ nhìn khí thế kia liền biết ngay mình hẳn không phải là đối thủ của kẻ này. Nhưng mà giữa ban ngày ban mặt như vậy, chính mình lại là người trong công môn, bộ khoái giáp gã không tin người này thực sự dám ra tay đả thương người.

“Vị huynh đài này, đây là chức trách của hai người bọn ta, đều không phải là cố ý làm khó dễ.” Bộ khoái giáp suy nghĩ một chút rồi lại tiếp: “Nếu như người cần dán cáo thị, chỉ cần hướng nha môn đệ trình văn thư...”

Còn chưa nói hết câu, bộ khoái giáp liền cảm giác trước ngực nóng lên, một bùm huyết hoa tiên điểm bắn tung tóe, còn có vài giọt văng lên mặt mang theo cảm giác vừa tanh vừa nóng. Bốn phía bách tính từng đợt khiếp sợ, rốt cục không dám vây quanh nữa, khắp nơi bỏ chạy.

Bộ khoái giáp không dám tin mà cúi đầu nhìn thoáng qua. Binh khí trong tay chính là bị chém thành hai nửa, lưỡi dao sắc bén kia rời khỏi thân đao thẳng tắp một đường chém xuống ngực gã.

Còn có thể thấy được mảnh xương xung quanh miệng vết thương, da thịt đỏ tươi lộ ra ngoài, huyết dịch ào ạt mang theo tính mạng của gã mà trào ra.

Nếu không phải bộ khoái ắt nhanh tay nhanh mắt kéo gã lùi lại một bước chỉ sợ bộ khoái giáp lúc này đã sớm đoán mệnh.

Bộ khoái giáp đau đớn kêu thảm, ngã về phía sau, luống cuống che trước ngực, hy vọng huyết dịch sẽ ngừng chảy.

Bộ khoái ắt đỡ lấy gã, cuống cuồng nhìn về phía người trước mắt, khí sắc nhợt nhạt “Chúng ta đối đãi với người vẫn lấy lễ nghĩa, chưa một tiếng mạo phạm, người làm sao lại hạ độc thủ như vậy?”

Người nọ trong cổ họng phát ra một âm thanh kỳ dị, mở miệng nói: “Các người là cái gì, cũng không xứng Vô Cực sơn trang để tâm. Dám gõ yết bảng, giết không tha. Hai kẻ vô danh tiểu bối các người hôm nay có thể chết dưới kiếm Vô Cực sơn trang cũng là may mắn đi.”

Người nọ nói xong lại giơ kiếm lên, ánh mắt lạnh như băng giống như nhìn thấy loài giun dế đê hèn.

Bộ khoái ắt cắn răng kéo bộ khoái giáp lùi lại mấy bước, hiểu rõ địch không lại nhưng cũng chỉ có thể giơ đao thủ thế.

Một trận âm phong kéo tới, quét ở trên mặt giống như đao tử (con dao nhỏ) sắc nhọn. Bộ khoái ất không kịp suy nghĩ mũi kiếm có bao nhiêu sắc bén chỉ có thể kiên trì chống đỡ.

Cảm giác đau đớn lờ mờ trước vẫn chưa thấy, trước mặt gã lại không biết khi nào đã xuất hiện hai người thiếu niên toàn thân cấm y.

Bộ khoái giáp vẫn còn nằm trên mặt đất vô lực khẽ gọi, bộ khoái ất ngơ ngác nhìn hoàng y thiếu niên trước mặt mình, nhất thời không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Một thiếu niên khác thân y phục màu ngân bạch, thắt lưng bó buộc, mái tóc dài đen nhánh như mực, đơn giản cột cao. Trên chân đang mang cũng là một đôi giày màu ngân bạch. Thân hình thon dài lại dẻo dai, kiên luyện (giàu kinh nghiệm), cả người toát lên vẻ mạnh mẽ, oai hùng.

Càng làm cho bộ khoái ất kinh ngạc chính là ngân bạch y thiếu niên chỉ cao tới ngực gã thế nhưng chỉ với một cây sáo nhỏ đã có thể đem kiếm của nam nhân đang muốn đối với gã hạ sát thủ kia ngăn lại. Hoàng y thiếu niên quay đầu hướng y cười, đôi mắt hoa đào tựa nắng xuân ấm áp lại càng mê người.

Thiếu niên chỉ nhìn y một cái lại quay đầu đi nhìn về hướng khác, dùng âm thanh trong trẻo nói: “Phụ thân, người nói kẻ vừa xấu lại vừa làm người ta ghét này phải xử trí như thế nào?”

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Bộ khoái ất thuận theo ánh mắt hoàng y thiếu niên nhìn lại, nơi thiếu niên nhìn chính là tửu quán lớn nhất Phúc Lai huyện tên gọi Vạn Phúc các. Bên cửa sổ lầu hai của tiểu lâu lịch sự tao nhã nằm sát đường lớn kia chẳng biết khi nào đã xuất hiện một người nam tử.

Vừa liếc mắt một cái, bộ khoái ất liền cảm thấy dường như trong phút chốc ngay cả dương quang sáng ngời cũng đều trốn mất, vạn sự vạn vật cũng đều lu mờ, trong tầm mắt chỉ còn lại bên cửa sổ màu son kia một bóng dáng thanh khiết mà lạnh lạnh.

Phúc Lai huyện giao thông thủy bộ đều phát triển, bộ khoái ất sống ở đây đã lâu, phong tư xuất chúng nhân vật không phải là hiếm thấy nhưng vẫn chưa từng thấy qua người nào giống như nam tử đứng bên trong cửa sổ kia, chỉ là yên tĩnh đứng ở nơi đó nhưng lại lộ ra khí chất nổi bật bất phàm, làm người ta không đành lòng dời mắt đi.

Hàng vạn suy nghĩ cũng chỉ ở một ý niệm, hoàng y thiếu niên vừa dứt lời, bộ khoái ất liền nhìn thấy nam tử kia thân hình nhanh nhẹn mà vụt ra ngoài cửa sổ, từ lầu hai nhảy xuống, đứng ở trước mặt gã cách một quãng không xa.

Một thân bộ pháp này lại làm cho khách môn tránh ở xa xa phía sau cánh cửa sừng sốt không thôi mà thì thào to nhỏ. Nhẹ nhàng tiêu sái như vậy giống như đây không phải là đề khí vận lực để thi triển khinh công mà giống như là cánh chim mà phàm nhân không thể trông thấy, đập gió mà bay, thuận gió mà rơi.

Hoàng y thiếu niên hướng tới nam tử kia, thân thiết dựa vào bên cạnh y.

“Phụ thân, ta xem vị bộ khoái đại ca này bị thương thật sự rất nặng, nếu như không mau trị thương chỉ sợ sẽ mất máu mà chết.”

Sở Kỳ kéo ống tay áo Quân Thư Ảnh, ngón tay chỉ về phía bộ khoái giáp đang nằm dưới đất, sắc mặt trắng bệch đã muốn mất đi ý thức.

Quân Thư Ảnh nhìn gã một cái, lông mày khẽ nhíu lại, lấy ra hai bình sứ, ném về phía bộ khoái ất.

“Bạch bình để uống, hồng bình bôi ngoài da, trước cầm máu cho hãn, người nhanh dẫn hãn đi tìm đại phu đi.”

Bộ khoái ất bừng tỉnh, rồi rít tay chân tiếp nhận hai bình sứ đang bay tới, ý thức được nam tử trước mặt là đang hướng về phía mình mà nói, nhất thời trong lòng luống cuống không biết đối đáp ra sao, chỉ có thể lộn xộn mà cúi đầu không dám nhìn y nữa, quay đầu lại cứu chữa cho bộ khoái giáp.

Quân Thư Ảnh nhìn về phía nam nhân áo xám đang bị tiểu nhi tử của mình chế trụ, người nọ khẽ cúi đầu nhưng ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn về phía y, khiến cho Quân Thư Ảnh hết sức không vui.

Quân Thư Ảnh còn chưa kịp nói, người nọ lại mở miệng trước “Vô Cực sơn trang, thiên hạ chí tôn. Dám trái lệnh trang chủ, phải chết!”

Sở Lâm đột nhiên cảm thấy nội lực người nọ mạnh mẽ bùng lên suýt nữa khai phá sự kiềm chế của y, vội vàng tập trung tinh khí, chuyên tâm ứng đối. Tiếng binh khí va chạm nhau lạnh lạnh như mưa dồn dập, lưỡng nhân bóng dáng đan xen nhanh đến nỗi chỉ còn thấy hai màu xám trắng hòa vào nhau. Trong nháy mắt xuất ra hơn mười chiêu, Sở Lâm lại một lần nữa đem người nọ ngăn chặn, chế trụ tử huyệt của hãn.

“Người dám đối với đệ đệ của ta hạ sát thủ!” Sở Kỳ cả giận nói, vung tay xuất ra hai chiếc ngân châm, hướng căng chân người nọ mà phóng.

Namnhân áo xám kia ngay cả một chút chống cự cũng không kịp, hai chân mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, ánh mắt cừu hận bắn về phía Sở Kỳ.

Quân Thư Ảnh đưa tay đem Kỳ Lân hai người kéo về phía sau mình, nhìn xuống nam nhân áo xám hai mắt đang đăm đăm sát khí.

Y tin tưởng bản lĩnh hai nhi tử, còn có bản thân mình coi chừng, người nam nhân này tuyệt đối không có khả năng thương tổn được Kỳ nhi cùng Lân nhi. Nhưng không có nghĩa là y có thể dễ dàng tha thứ kẻ nào dám dùng ánh mắt này để nhìn bọn chúng.

Sở Lân hiểu rõ ý nghĩ của Quân Thư Ảnh, vội vàng từ phía sau kéo tay y: “Phụ thân, người này giữa ban ngày ban mặt muốn giết người hành hung, nhưng chúng ta cũng không thể làm như vậy. Nơi này không phải giang hồ, chúng ta chỉ cần đem hắn giao cho quan phủ là tốt rồi.”

Quân Thư Ảnh hài lòng cầm lấy tay Sở Lân nhưng vẫn không ngoảnh đầu lại. Sở Lân lại nói: “Hơn nữa... Đợi một lát nếu a cha trở về lại muốn đau đầu.”

Quân Thư Ảnh thân hình ngừng một chút, cuối cùng cũng là thu hồi sát khí. Vẫn nững nịu mà trốn ở phía sau phụ thân mình, Sở Kỳ cười cười hướng về phía đệ đệ dựng thẳng đứng ngón tay cái lên. Sở Lân nhìn thấy hắn bồn chồn như vậy bất đắc dĩ mà áp chế tay hắn.

“Lân nhi người thật đa sự, ta ngược lại cảm thấy người nham hiểm hèn hạ như vậy, giết quách đi.” Sở Kỳ nhỏ giọng nói.

Sở Lân không tán thành mà lắc đầu: “Nào có đơn giản như vậy. Người này võ công không tồi, lại là người của Vô Cực sơn trang, huynh đừng làm bậy lại gây thêm phiền phức cho phái (Thanh Phong kiếm phái) và a cha.”

Trong lúc hai người phía sau Quân Thư Ảnh nói thầm hai câu, rất nhiều bộ khoái đã gấp gáp chạy tới, sớm nghe được tại cổng thành vừa phát sinh hỗn loạn. Một hán tử trung niên hơn bốn mươi tuổi đi ở phía trước hàng ngũ. Hơn mười tên bộ khoái nghiêm chỉnh tản ra bốn phía đem nơi này vây lại.

Bộ khoái ắt đã cầm máu cho bộ khoái giáp, cảm kích nhìn Quân Thư Ảnh một cái rồi nghênh đón người từ phía trước đến: “Tổng bộ đầu, chính là người này trong thành gây rối, còn ra tay đả thương Tiểu Giáp, nếu không có mấy vị đại hiệp này tương trợ chỉ sợ chúng ta...”

Tổng bộ đầu đưa tay ngăn lại, hướng về phía Quân Thư Ảnh ôm quyền nói: “Đa tạ công tử ra tay cứu giúp, Tổng mỗ thay mặt thủ hạ đa tạ ân đức công tử. Người này ta muốn mang về phủ nha xử trí. Ngày khác ỗn thỏa sẽ trọng tạ công tử!”

“Không cần. Cáo từ!” Quân Thư Ảnh thấy sự tình đã xong cũng không muốn ở lâu, xoay người muốn ly khai.

“Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh công tử?” Tổng bộ đầu lại vội vàng hỏi, Quân Thư Ảnh không muốn đáp, nhưng Sở Kỳ lại cười cười hướng người phía sau phất tay nói: “Thanh phong kiếm phái, Sở Phi Dương!”

Tổng bộ đầu kia nghe được sửng sốt. Sở Phi Dương? Sở Phi Dương nổi danh nhiều năm, thế nào lại có diện mạo thiếu niên như vậy?

Tổng bộ đầu chưa kịp truy vấn, nam nhân áo xám quỳ trên mặt đất kia lại đột nhiên phát ra một trận cười sảng sặc.

“Thanh phong kiếm phái? Thanh phong kiếm phái bất quá chỉ là bùn đất dưới chân Vô Cực sơn trang, phi! Vô Cực sơn trang, thiên hạ chí tôn! Các người hôm nay dám như thế đối đãi với người Vô Cực Môn, ngày khác

trang chủ nhất định sẽ đòi lại gấp trăm lần! Dám trái lệnh Vô Cực trang chủ, phải chết!”

Rõ ràng đã bị người chế trụ thế nhưng nam nhân áo xám vẫn cứ kiêu ngạo gần như điên cuồng, xung quanh bọn bộ khoái nào ai đã từng gặp qua nhân vật như vậy, đều đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác không dám tiến lên tróc nã.

Quân Thư Ảnh nghe xong, lông mày nhăn lại, xoay người đi ngược lại trước mặt người nọ. Kỳ Lân hai người vội vã đi theo.

Nam nhân áo xám kia ngẩng đầu nhìn thẳng Quân Thư Ảnh, nhếch mép cười đến mức âm lãnh.

“Loại người trên giang hồ không biết tự lượng sức mình này, còn dám cùng Thanh Phong kiếm phái kề vai gọi tên. Cái gì là Vô Cực sơn trang, các người dựa vào đâu mà xứng?” Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, ngón tay khẽ động, một cây ngân châm cắm thẳng vào cổ họng nam nhân áo xám khiến hắn đang cười bỗng im bật, miệng mở to nhưng lại không phát ra một âm thanh nào.

Quân Thư Ảnh lại rút lấy thanh đao của tên bộ khoái gần nhất, dùng chuôi đao, ở trên người nam nhân áo xám điểm vài cái khiến cho hắn vốn đang quỳ thẳng tắp đột nhiên mềm oặt mà ngã xuống đất.

Quân Thư Ảnh đem thanh đao ném xuống, xoay người bước đi. Sở Lân hướng về phía Tổng Bộ đầu nói: “Người này võ công đã bị phế, các người mau áp giải trở về đi.” Nói xong liền bị Sở Kỳ kéo lấy, theo hướng Quân Thư Ảnh chạy đi.

Ba người trở lại gian phòng sát đường ở Vạn Phúc các, Quân Thư Ảnh cùng Kỳ Lân hai người tại cửa sổ mà ngồi. Sở Kỳ còn đang hào hứng bưng bưng mà ló đầu xuống phía dưới nhìn quanh, cho đến khi cảnh tượng náo nhiệt dần lắng xuống mới ngồi trở lại.

Quân Thư Ảnh nghiêng người dựa tại thành cửa sổ, thần sắc uể oải, không nói lời nào. Sở Lâm vẻ mặt già dặn nhắm nghiền mắt nghỉ ngơi bỏ lại Sở Kỳ một mình buồn chán.

Vốn là người một nhà bốn người sẵn dịp đầu xuân du ngoạn, ai ngờ a cha vừa vắn lại còn phải nhận mệnh lệnh của phái. Dọc đường đi ngay cả chơi đùa cũng không thể tận hưởng.

Ngày hôm qua bốn người vừa đặt chân tới Phúc Lai huyện, Sở Phi Dương sáng sớm hôm nay lại vội vàng chạy tới Tào bang thu xếp chính sự. Tào bang này là do môn hạ Thanh Phong kiểm phái trông coi, cũng là một sản nghiệp kiếm tiền của phái, Sở đại hiệp có bận rộn thì cũng phải cố gắng.

Bốn người hẹn giữa trưa nay tại Vạn Phúc các gặp mặt, vậy mà Sở Phi Dương đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng.

Sở Kỳ trăm điều buồn chán, muốn đi trêu ghẹo Lâm nhi, Lâm nhi cũng không để ý đến hắn, liền ngậm ngùi đi đến bên cạnh Quân Thư Ảnh.

Nghĩ đến vừa rồi Quân Thư Ảnh khinh công phiêu lượng, Sở Kỳ liền hào hứng.

“Phụ thân a, a cha đại hiệp có phải hay không lại dạy người thi triển khinh công như vậy?”

Như thế nào càng nhìn càng thấy đẹp mắt, vừa mềm mại uyển chuyển lại ung dung phiêu dật, thoáng như tiên giáng trần. Nhưng thực tế trong đó phải sử dụng rất nhiều động tác, lại tốn nhiều khí lực.

Sở Kỳ ở trong lòng than nhẹ một tiếng. A cha chính xác là vì lợi ích của chính mình.

Quân Thư Ảnh gật gật đầu: “Đây là a cha người mới nghĩ ra một bộ pháp, còn nói nếu như tập thành, có thể làm ít hưởng nhiều. Tiếc là ta hiện tại trình độ chưa đủ, chung quy cảm thấy tương đối khó mà điều khiển.”

A cha nói gì người cũng tin ư? Hảo điều khiển mới là kì quái!

Sở Kỳ cảm thấy Sở đại hiệp tới trễ nhất thiết phải được giáo huấn, liền hăng giọng một cái, định bụng hãm hại cha hấn.

Một chữ còn chưa kịp nói ra, cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, giọng nói đầm đạm mười năm không thay đổi kia từ ngoài cửa truyền đến: “Thư Ảnh, ta đã trở về.”

Chương 3

“A cha, người cuối cùng cũng đến. Ta chờ thật là đói a.” Sở Kỳ vừa thấy Sở Phi Dương liền từ bên người Quân Thư Ảnh đứng dậy, chạy đến bên cạnh Sở Lâm ghé vào bờ vai của y mà lắc lư, bất mãn hướng về phía Sở Phi Dương la lên.

Thân thể bị người tả hữu lay động, Sở Lâm đành phải chậm rãi thu hồi khí tức, mở to mắt.

“A cha.” Sở Lâm kêu một tiếng, lại quay đầu hướng về phía sau nói: “Ca, huynh lại đây ngồi xuống bên cạnh ta.”

Sở Phi Dương cười cười nhìn về phía hai nhi tử của mình rồi hướng về phía Sở Kỳ giáo huấn: “Đói thì ai cũng đói không riêng gì người, ta xem người thật sự nhanh nhẹn đi, người đừng phiền Lâm nhi.” Nói xong liền đi đến bên cạnh Quân Thư Ảnh.

“Làm sao vậy, như thế nào lại không có một chút tinh lực?” Sở Phi Dương cúi đầu nhìn một chút thần sắc Quân Thư Ảnh, nắm một tay y lên, nói.

Quân Thư Ảnh nhìn hắn một cái: “Ở bên cạnh không có việc gì làm, chờ người cả một buổi trưa, làm thế nào có tinh lực. Người làm cái gì? Như thế nào lại về trễ như thế?”

Sở Phi Dương ha ha cười hai tiếng, ngồi xuống bên người Quân Thư Ảnh: “Đáng lẽ sẽ không nán lại lâu như vậy, bên kia xảy ra chút sự tình, nhất thời không thể thoát thân, đến bây giờ mới xong. Các người đã ăn qua chút gì chưa?”

Quân Thư Ảnh gật gật đầu: “Đợi lâu, không thấy người đến, chúng ta đã ăn một chút điểm tâm, cơm trưa còn chưa ăn mà. Thạch Đầu, đi tìm tiểu nhị gọi món ăn.”

Sở Kỳ gật đầu một cái đáp ứng, cước bộ rất nhanh mà chạy ra ngoài.

“Ca, huynh chờ một chút, ta cũng đi!” Sở Lâm cũng đi theo ra ngoài.

Đợi khi hai nhi tử một trước một sau chạy ra khỏi phòng, Sở Phi Dương mới đưa tay vuốt ve thái dương Quân Thư Ảnh, gian xảo ghé đến bên tai y: “Thực xin lỗi a Thư Ảnh, vốn là một nhà bốn người đi du ngoạn nhưng ta lại luôn không thể cùng các người. Người nếu như trách móc ta, ta...”

“Cái gì? A, không có việc gì!” Quân Thư Ảnh dường như mới từ trong suy nghĩ của mình bừng tỉnh, lông mày khẽ nhăn lại nhìn về phía Sở Phi Dương, tùy ý mà xen lời hằn: “Ta một mình mang theo Thạch Đầu cùng Lâm nhi ngao du khắp nơi cũng được.”

Hiếm thấy Quân Thư Ảnh thấu tình đạt lý như vậy, nhưng mà... nếu suy xét kỹ càng thì lời này... gần như đánh đồng việc Sở đại hiệp có mặt hay không cũng đều như nhau cả. (chết anh chưa =)))

Đang thành khẩn xin lỗi, hơn nữa còn mưu đồ thi triển nhu tình mật ý để dỗ dành, Sở Phi Dương không khỏi cảm thấy chính hắn rõ ràng bị một đôi mắt xinh đẹp vứt bỏ, người ta căn bản là không nhận ra hảo ý mà.

Hơi bị tổn thương a, Sở Phi Dương tận đáy lòng than thở.

Quân Thư Ảnh không rảnh mà để ý đến tâm tư đang bách chuyển thiên hồi (chuyển biến không ngừng, thay đổi liên tục) của Sở đại hiệp nhà mình, lại một mình suy tư, ngay cả bàn tay này giờ bị Sở Phi Dương nắm lấy vuốt vuốt cũng đều mơ hồ không thêm bận tâm.

Sở Phi Dương vô cùng buồn chán đem đầu ngón tay nhỏ nhỏ kia từng cái một mà vuốt ve, trông thấy Quân Thư Ảnh bộ dáng suy tư liền ở trước mặt y búng tay hai cái, nói: “Thư Ảnh, tỉnh tỉnh. Người nghĩ gì thế? Ngày hôm nay đã xảy ra chuyện gì sao?”

Quân Thư Ảnh nhìn về phía hắn: “Thật cũng không phải là đại sự gì... Phi Dương, người có biết Vô Cực sơn trang không?”

“Đã từng nghe qua. Người chạm mặt người của Vô Cực sơn trang?”

Quân Thư Ảnh liền đem tất cả sự việc phát sinh ngày hôm nay hướng Sở Phi Dương nói. Sở Phi Dương nghe xong khẽ nhún mày.

“Đại khái là ba tháng trước, trên giang hồ bỗng nhiên nổi lên rất nhiều lời đồn đại có liên quan đến Vô Cực sơn trang, trước đây ngay cả ta cũng chưa từng nghe nói qua môn phái này.” Sở Phi Dương nói, “Vô Cực sơn trang tựa hồ là trong vòng một đêm nổi dậy, vô cùng bí hiểm, đến bây giờ chưa có người ngoài trang biết rõ về bọn chúng. Giang hồ đồn đại Vô Cực sơn trang hành sự vừa chính vừa tà, bây giờ nghe người nói như vậy, xem ra tà khí chiếm phần hơn.”

Quân Thư Ảnh không quan tâm cái gì tà khí chính khí, y chỉ trực giác được tên nam nhân áo xám kia có điểm cổ quái. Nhất là sau khi giao thủ, mặc dù gã không địch lại công lực của y nhưng Quân Thư Ảnh lại có một cảm giác quái dị nặng nề.

“Quên đi, cũng không phải là đại sự gì.” Quân Thư Ảnh không suy nghĩ thêm nữa. Dù sao cũng chỉ là một người không bao giờ sẽ gặp phải nữa, không đáng hao tổn tâm tư.

Quân Thư Ảnh suy nghĩ một chút lại nói: “Bất quá, Vô Cực sơn trang kia rất có dã tâm, ta xem bọn chúng cố ý thách thức địa vị Thanh Phong kiếm phái. Theo ta thấy, nếu người của Vô Cực sơn trang đều có công lực

giống như tên nam nhân áo xám kia, vậy thì bọn chúng thật sự không thể khinh thường.”

Quân Thư Ảnh cau mày, bộ dáng lo lắng thay cho Thanh Phong kiếm phái, quả thực làm cho Sở Phi Dương yêu mãi không thôi, nhưng mà giữa ban ngày ban mặt, hắn cũng chỉ dám nhẹ nhàng mà hôn lên mái tóc của y.

“Người không cần lo lắng, Thanh Phong kiếm phái có địa vị như ngày hôm nay đâu phải chỉ dựa vào vũ lực và uy tín?” Sở Phi Dương khẽ cười nói “Tuyệt không truyền ra ngoài bản môn bí pháp là một trong những điểm mấu chốt, trừ lần đó ra, còn nữa, cùng với các đại môn phái trên giang hồ quan hệ mật thiết, lại cùng Võ Lâm minh có quan hệ, thậm chí quan phủ các nơi cũng đều vãng lai, không phải cứ chém chém giết giết là có thể giải quyết sự tình. Cho nên người cứ an tâm đi, địa vị của Thanh Phong kiếm phái chúng ta cũng như ta ‘Thiên hạ đệ nhất’ không phải là hư danh.”

“Ai nói ta lo lắng, Thanh Phong kiếm phái cùng ta nào có quan hệ gì, ta chỉ là đang luận sự mà thôi.”

Quân Thư Ảnh thoát khỏi móng vuốt của Sở Phi Dương, đứng dậy rót chén trà.

“Uống.” Rót đầy chén, lại đặt trước mặt Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh lời ít ý nhiều mà ra lệnh.

Sở Phi Dương cũng không cùng y tranh luận, cười cười nâng lên chén trà ngoan ngoãn mà uống.

Khẩu khẩu khẩu...

Ngoài cửa truyền tới vài tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, tiểu nhị đang cầm một khay đi đến, trên khay bày biện gọn gàng món đồ ăn tên gọi trúc phiến, Sở Phi Dương liền nhìn một chút, Quân Thư Ảnh lại hướng về phía ngoài cửa nhìn lại.

“Thạch Đầu và Lân nhi đâu?”

Tiểu nhị vội vã cười trả lời: “Nhị vị tiểu công tử kêu tiểu nhân qua đây, rồi cùng nhau chạy ra phố chơi, nói là đợi lúc đồ ăn đi lên sẽ trở lại. Vừa rồi trên phố xảy ra chuyện kia, hiện tại bộ khoái môn đều đang gia tăng tuần tra, khắp phố đều là người của quan phủ ngay cả kẻ trộm cũng không dám ra ngoài. Nhị vị tiểu công tử lại có bản lĩnh, hẳn là không có chuyện gì.”

Sở Lân vốn là sớm đã theo Tiểu Tùng ở trên giang hồ rèn luyện một phen, Sở Kỳ cũng lanh lợi, Quân Thư Ảnh hoàn toàn không lo lắng.

Sở Phi Dương ném thũ lại phân phó tiểu nhị hướng trù phòng nhanh chóng mang thức ăn lên. Tiểu nhị gật đầu lia lịa đáp ứng rồi lui ra ngoài.

“Nghe tiểu nhị kia nói, xem ra quan phủ cùng với dân chúng đều đối Vô Cực sơn trang xem như ác nhân mà đề phòng.” Sở Phi Dương cười nói “Người nói bọn chúng muốn xưng bá võ lâm, trước lại cùng với bách tính đối địch, thật là thất sách.”

Quân Thư Ảnh liếc mắt nhìn Sở Phi Dương: “Lại nói, Thanh Phong kiếm phái các người chẳng phải nổi danh trên giang hồ sao? Như thế nào chúng ta đi tới đâu ngược lại lại thấy quan phủ các nơi đối với người còn rất có thiện chí.”

“Có thể không thiện chí sao? Thanh Phong kiếm phái chúng ta sản nghiệp khắp nơi, hàng năm đóng không ít thuế ngân đi.” Sở Phi Dương một hơi uống cạn trà trong chén.

“Nga.”

Chỉ một lát, theo thói quen Sở Phi Dương vừa mới chuẩn bị đưa tay đụng chạm người ta...

“Vậy Thanh Lang kia không đóng thuế sao?” Quân Thư Ảnh một chút tò mò mà hỏi thăm.

“Y giống như người sẽ thành thật mà đóng thuế sao?” Ở sau lưng Thanh giáo chủ chém một đao.

“... Không giống.”

“Thông minh. Muốn tạo uy tín khắp thiên hạ, chúng ta không thể học theo tầm nhìn thiển cận của tên gia hỏa đó được.” Sở đại hiệp ân cần chỉ bảo.

Quân Thư Ảnh gật gật đầu: “Người nói... cũng có đạo lý.”

Lời tác giả: Rõ ràng là đang nói chuyện nhà mình, nhưng cuối cùng Lang ca lại là người trúng đạn TvT

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Bốn người sau khi dùng xong cơm trưa, lại cùng nhau xuống phố đi dạo, mua một chút đặc sản địa phương.

Quân Thư Ảnh tại một tiểu quán phát hiện một chuỗi bông tai treo lủng lẳng, bông tai hình rồng đơn giản, chất liệu nhìn qua không phải vàng cũng không phải ngọc nhưng lại khiết bạch dịu dàng. Quân Thư Ảnh nhìn thấy vô cùng thích, hướng về phía chủ quầy hỏi giá cả, biết được chỉ một lượng bạc, cũng coi như vật có giá trị đi. Tuy nhiên không phải cái gì có giá trị là được, chính là Quân Thư Ảnh hiếm khi vừa ý đồ chơi loại nhỏ này, vậy mà lần này thoáng nhìn thấy đã cảm thấy thập phần vừa mắt, y đưa tay đem bông tai cầm lên, biểu hiện rất thích thú. Sở Phi Dương liền ở phía sau móc túi trả tiền.

Mỗi khi bốn người ra ngoài du ngoạn, là thời điểm mà Sở Phi Dương được tùy ý dùng tiền, còn khi hăn vắng mặt thì tất thấy việc quản lý tiền bạc là do Lâm nhi phụ trách.

Sau vài bài học đau thương, Sở Phi Dương biết rõ tiền bạc vẫn là cần phải có một người khôn phép quản lý, tối trọng yếu đúng là hai chữ này, khôn phép! Quân Thư Ảnh có tiền nhưng sẽ không biết quản lý, Sở Phi Dương tự cảm thấy mình quản lý thì rất nhiều rủi ro. Còn tiểu Thạch Đầu, đối với chuyện tiền bạc rất lơ là.

Cũng may Lâm nhi là người khôn phép, thậm chí so với hăn còn khôn phép hơn, không thể không nói, lão Sở nhà này thật sự là rất may mắn.

Sở Phi Dương công việc ở tiểu thành này đã xong xuôi, vốn định mau chóng lên đường tới nơi khác nhưng mà, buổi sáng đi đến bờ sông lại phát

hiện nơi này cảnh sắc hết sức mê người, đáng để ngao du.

Sở Phi Dương hướng về phía Quân Thư Ảnh nói ý đồ muốn du giang (du ngoạn trên sông). Quân Thư Ảnh cũng không phản đối, hai tiểu nhi tử lại càng hào hứng, lập tức quyết định hai ngày sau mới lại lên đường.

Bốn người trở lại khách điểm, Sở Phi Dương đem hành lý đã sớm đóng gói mở ra, nếu còn phải lại ở lại thêm mấy ngày thì rất nhiều vật dụng phải dùng đến.

Sáng sớm hôm sau, Sở Phi Dương liền mang theo một lớn hai nhỏ xuất môn. Vừa xuống phố lại phát hiện phố xá vốn thường ngày nhộn nhịp nay lại không một bóng người.

Sở Phi Dương trong lòng cảm thấy kỳ quái, mang theo Quân Thư Ảnh cùng Sở Kỳ Sở Lân tiếp tục hướng cổng thành đi đến.

Vừa tới cổng thành liền chứng kiến rất nhiều bộ khoái đang vây quanh thạch bản dán cáo thị, trong đám người có một nỗi sợ hãi bao trùm. Quân Thư Ảnh liếc mắt một cái liền thấy Tổng bộ đầu ngày hôm qua.

Tổng bộ đầu cũng nhận ra y, vội vàng từ trong đám người thoát ra ngoài, cước bộ gấp gáp chạy tới bên này.

“Vị công tử này, ngày hôm qua tình hình hỗn loạn, tại hạ còn chưa kịp hảo hảo tạ ơn công tử, ngay cả đại danh công tử cũng chưa biết, thật sự là hổ thẹn.”

Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương một cái, lại nhìn về phía Tổng bộ đầu, nói: “Đừng ngại.”

Sở Phi Dương đã nghe qua Quân Thư Ảnh nói về sự kiện ngày hôm qua, lúc này chứng kiến cảnh tượng kì dị nơi công thành liền hỏi: “Tổng bộ

đầu, các người làm sao đều vây kín nơi ở này vậy? Lại là bởi vì Vô Cực sơn trang kia sao?”

Tổng bộ đầu đã biết thân phận Sở Phi Dương, vội nói: “Sở đại hiệp nói không sai, lại là người của Vô Cực sơn trang tác oai tác quái. Hôm qua bọn chúng ở cổng thành tự mình dán cáo thị, thủ hạ ta bởi vì xé xuống mà bị đánh trọng thương, nếu không phải vị công tử này ra tay cứu giúp, chỉ sợ không thể xuôn xẻ rồi. Ngày hôm nay chuyện cũ lại tái diễn, thật sự là có chút đau đầu.”

Sở Phi Dương cau mày nói: “Vô Cực sơn trang võ nghệ cao cường, hành sự bí hiểm, thủ hạ của người chỉ sợ không có khả năng đối phó. Tổng bộ đầu, nếu như người có gì cần giúp đỡ cứ việc nói thẳng.”

“Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không nên làm phiền Sở đại hiệp.” Tổng bộ đầu vội nói, “Lúc này ta đã phân phó thủ hạ không nên xé cáo thị. Ta cần phải gặp mặt kẻ cầm đầu mới có thể giải quyết vấn đề.”

Sở Phi Dương gật đầu, cùng Tổng bộ đầu cáo từ, lại hướng về phía ngoài thành đi tới.

Tới bờ sông, bốn người hướng ngư hộ thuê một chiếc thuyền nhỏ, cùng nhau chèo thuyền du giang.

Trên mặt sông gió lạnh thổi từng trận, cảnh sắc đủ khoáng đạt, nhưng nhìn lâu lại thấy tẻ nhạt. Quân Thư Ảnh trên mạn thuyền đứng hồi lâu liền trở lại bên trong khoang thuyền, nhấp một ly rượu ấm rồi cầm lấy một quyển sách mở ra xem.

Sở Phi Dương cũng đi vào theo, ngồi ở bên cạnh y, liếc một cái sách trong tay y, cười nói: “Người thật càng ngày càng thích xem sách. Cố gắng như vậy làm gì, người còn muốn tham gia khoa khảo sao?”

Quân Thư Ảnh cũng không thềm nhìn hẵn, thuận miệng nói: “Có gì không thể. Ta nếu đã đi nhất định sẽ đem giải Trạng Nguyên trở về cho người thấy, người mới không suốt ngày xem thường ta.”

“Nói vậy, ta làm sao lại xem thường người chứ, người trái lại nói rõ ràng cho ta nghe một chút đi!” Sở Phi Dương phản bác nói.

Quân Thư Ảnh hừ một tiếng, không chịu mở miệng.

Sở Phi Dương suy nghĩ một chút lại vừa cười nói: “Ta xem Trạng Nguyên thì không cần đi, Thám hoa là tốt rồi. Ta thích nhất là tài tử phong lưu như vậy...”

“Tránh ra, vẫn còn đang bơi thuyền trên sông đấy, đừng hoảng ngồi đi.” Quân Thư Ảnh giơ một cánh tay lên chặn lại hẵn.

Sở Phi Dương vẫn muốn cùng Quân Thư Ảnh đùa giỡn, bỗng nghe ngoài thuyền truyền đến từng đợt tiếng kêu thảm thiết, lúc mạnh lúc yếu, khiến người ta nghe thấy mà thập phần khó chịu.

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh liếc nhau một cái, lại đồng thời đi ra.

Cách đó không xa, một chiếc thuyền hồng mộc không lớn nhưng phú lệ đang bơi tới.

Một bạch y nữ tử ngồi ở mũi thuyền, mới nhìn hết sức thanh tú động lòng người. Nhưng mà thuyền kia xung quanh lại trói buộc mười mấy nam tử. Từ thắt lưng trở xuống bị ngâm trong nước, toàn thân sớm đã ướt đầm. Mấy tiếng kêu đứt quãng kia chính là từ đây mà ra.

Bởi vì cảnh tượng quý dị như vậy, cho nên thiếu nữ vốn là thiên chân lạn mạn (ngây thơ, hồn nhiên) giờ lại càng lộ ra vẻ quý dị.

“Tỷ tỷ, người nam nhân này bây giờ vẫn còn mạnh miệng, ta trước tiên đem hắc dìm chết có được không?” Bạch y nữ tử quay đầu lại, hướng về phía bên trong khoang thuyền nói, miệng nhỏ hơi cong lên, nét mặt mang theo một chút bức bối.

“Ngọc nhi, cho hắc thêm một cơ hội nữa.” Một lát sau trong khoang thuyền truyền đến một đạo thanh âm lạnh lạnh.

Bạch y nữ tử tên gọi Ngọc nhi càng thêm mất hứng, lại chỉ có thể ngoan ngoãn vâng lời mà đi đến mũi thuyền, dùng một cây tiểu trúc côn ở trên vai người nam nhân kia chọc chọc vài cái.

“Tỷ tỷ của ta tâm địa tốt, muốn cho người thêm một cơ hội. Lần này người chỉ cần hảo hảo ngoan ngoãn, nếu như có thể nói làm tỷ tỷ vừa lòng, liền có thể tha cho người tội chết.” Bạch y nữ tử nghiêm túc dặn dò.

Nam tử kia bị ngâm trong nước sông lạnh buốt, toàn thân sớm đã tê dại, sắc mặt trắng bệch, lúc này cũng chỉ có thể giật giật mí mắt, nhìn về phía bạch y nữ tử liếc mắt một cái.

Tuy rằng sắc mặt một mảnh tử hôi (gần như sắp chết) nhưng khuôn mặt kia rõ ràng là Tống bộ đầu vừa mới gặp sáng sớm nay.

“Bên trong này nhất định có... hiểu lầm. Trông coi việc yết bảng... là do một mình ta phụ trách, những người khác đều vô can, bọn họ làm bộ khoái cũng chỉ vì dưỡng gia hồ khẩu (nuôi gia đình), cầu xin cô nương buông tha bọn họ, mọi chuyện tại hạ xin gánh vác. Tại hạ vốn là... chỉ vì muốn gặp chủ nhân nhà người một lần, Vô Cực sơn trang gần đây ở Phúc Lai huyện hoạt động thường xuyên, tại hạ thân làm bộ đầu, tất phải... muốn xen vào chuyện này. Trong chuyện này nhất định có hiểu lầm, có thể hay không cho ta cùng với chủ nhân nhà người nói chuyện rõ ràng.”

Ngọc nhi nghe xong lại nhíu mày: “Người nói không đúng nga, người chẳng những không thể khiến cho tỷ tỷ ta vừa lòng, ngược lại còn dám đối

với Vô Cực sơn trang chỉ trích? Không ai có thể đối với Vô Cực sơn trang thuyết tam đạo tứ, người thực sự rất đáng chết đi.”

Nói xong cũng không thèm nhìn Tống bộ đầu vẻ mặt lo lắng, gắng sức muốn giải thích, lại quay đầu hướng người trong khoang thuyền, nói: “Tỷ tử, người này nói như thế nào tỷ đều nghe rõ cả rồi. Ta hiện tại muốn giết chết hắn, tỷ tử chung quy không nên ngăn cản đi.”

Lại sau một lúc lâu, trong khoang thuyền chợt truyền đến một huyền âm êm tai cùng một tiếng than nhẹ, lúc sau huyền âm kia liền chậm rãi vang lên liên tục thành một khúc thanh u.

(huyền âm: âm phát ra từ một thứ dây, có thể là dây đàn;

thanh u: thanh tịnh và đẹp đẽ)

Bạch y nữ tử cao hứng quay đầu lại, dưới ánh mắt tuyệt vọng của Tống bộ đầu, đem sợi dây đang trói hắn cắt đứt.

“Tại hạ chết không có gì đáng tiếc, thỉnh buông tha những người khác! Bọn họ thực sự chỉ là bách tính bình thường!” Tống bộ đầu khàn giọng hô.

Bạch y nữ tử lại thản nhiên cười, nói: “Không thể thuận theo người nha, dám đắc tội Vô Cực sơn trang, ắt phải chết không có chỗ chôn!”

“Vô Cực sơn trang? Nó là cái gì?” Một giọng nói trong trẻo chợt vang lên.

Bạch y nữ tử đột nhiên ngẩng đầu, lại thấy trên mũi một chiếc thuyền nhỏ, lúc này cư nhiên lại có hai thiếu niên đang đứng đó.

Thiếu niên kia mỉm cười nhìn nàng, lại nhìn về phía Tống bộ đầu đang ngâm trong nước sông sắp hôn mê, trong mắt hiện lên một tia phản nộ.

Thiếu niên một lần nữa ngược mắt lên, nét mặt khinh bỉ cùng với khinh thường, mặc dù như thế nụ cười của hắn vẫn như cũ, lại tiếp tục nói: “A ta nhớ ra rồi, hình như phía sau nhà ta, a bà (bà nội) mới dựng cái chuồng heo, đặt tên là Vô Cực sơn trang mà. A bà chưa bao giờ mở cánh cửa của Vô Cực sơn trang, cho nên chúng ta không nhìn thấy được trư tử (heo) bên trong, chỉ có thể nghe được nó luôn luôn ở trong đó mà kêu loạn. Người nói có đúng hay không a, Lâm nhi?”

“Vừa rồi hình như lại nghe thấy.” Một thiếu niên khác ôn trọng, chừng chặc gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc mà ứng hoà, nói.

Lời tác giả: Thạch Đầu lời nói công lực phải gọi là sư xuất danh môn =
=! Lâm nhi mặc dù thua một bậc nhưng cũng là không thể khinh thường =
=!

Sư xuất danh môn: ý chỉ một người nào đó xuất thân từ một môi trường đào tạo tốt, có tiếng, hoặc do một người thầy giỏi, một danh sư dạy dỗ => suy rộng ra ý là vì thầy giỏi nên trò dạy ra cũng ko kém. (Giải nghĩa bởi Tamahi @ VNS) Vậy công lực “chặt chém” người khác này của Thạch Đầu là từ “danh môn” nào mà ra đây?:-“

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bạch y nữ tử kia lông mày dựng lên, chỉ vào Sở Kỳ tức giận nói: “Tiểu tử ngươi là hồn trưởng nơi nào? Dám vũ nhục Vô Cực sơn trang như thế! Tỷ tỷ...”

“Ha ha!” Sở Kỳ không chút khách khí đánh gãy lời nàng, chuyển hướng Sở Lâm học theo giọng điệu bạch y nữ tử kia, nói: “Đệ đệ, có người dám cả gan mắng ta là hồn trưởng kìa, đệ nói cần phải xử trí cái thứ không biết trời cao đất dày này như thế nào?”

“Ăn miếng trả miếng!” Sở Lâm nhìn một chút bọn bộ khoái bị trói bên kia, nhiều người đã muốn ngất đi, chẳng biết sống hay chết, lại nhìn thẳng bạch y nữ tử, trong ánh mắt không một tia cảm xúc, khiến người ta nhìn không ra lời nói kia là tùy ý phụ họa hay là thật.

Ngọc nhi bất giác mà lùi về phía sau một bước, nàng còn chưa kịp mở miệng ứng đối thì Tổng bộ đầu đột nhiên lại gian nan tình lại.

Tổng bộ đầu nhìn về phía hai người thiếu niên vừa mới xuất hiện, không biết có hay không nhận ra họ chính là người đi theo Sở Phi Dương, đôi môi không có chút huyết sắc chỉ giật giật nói: “Nhị vị thiếu hiệp, tại hạ đa tạ... nhị vị thật là hảo tâm. Nhưng mà Vô Cực sơn trang này không phải dễ chọc, nhị vị nhanh chóng đi thôi... Không cần uống phí tính mệnh.”

Sở Kỳ ở trên mạn thuyền ngồi chồm hổm xuống, nhìn về phía Tổng bộ đầu, lắc đầu nói: “Ta nói ngươi thật đúng là kỳ quái mà. Nếu như không

phải hai chúng ta ở chỗ này, người sớm đã bị phong nữ nhân (người đàn bà bị điên) này dìm chết rồi. Người bây giờ còn có lo lắng cho chúng ta sao? Trước tiên lo lắng cho chính đại thúc đi.”

Tổng bộ đầu mạnh mẽ chống đỡ cố gắng phải thanh tỉnh chốc lát, Sở Kỳ lời còn chưa dứt hẳn lại lâm vào hôn mê.

Sở Lâm nói: “Ca ca, không cần cùng nàng phí lời, cứu người quan trọng hơn.”

Bên kia mũi thuyền bạch y nữ tử cũng đã phục hồi tinh thần, mạnh tay vung lên, một đạo trường tiên (roi da dài) màu ngân bạch uy vũ theo gió mà bay tới.

Sở Lâm một phen kéo Sở Kỳ lại, đem hắn thoát khỏi phạm vi công kích của roi da.

Bạch y nữ tử nghiêng răng, thu hồi roi da nắm trong tay, oán giận nói: “Ta ghét nhất là xú nam nhân luôn tự cho mình là đúng!”

Sở Kỳ không hiểu ra sao, nhìn nàng một cái, nói: “Người đang nói cái gì? Đại tỷ người đừng có mà nói giống như oán phụ bị chúng ta vứt bỏ như vậy chứ. Ta cũng là rất chán ghét xuân nữ nhân (người đàn bà ngu ngốc) chẳng phân biệt được phải trái.”

Sở Lâm lo lắng đến Tổng bộ đầu cùng bọn bộ khoái sắp chống đỡ không nổi. Nước sông mùa này vẫn còn vô cùng lạnh giá, không biết bọn họ ở trong nước đã bao lâu, cũng không biết hai kẻ Vô Cực sơn trang này có hay không đã làm gì họ, nếu như không nhanh chóng đem bọn họ vớt lên, chỉ e sẽ không kịp.

Sở Lâm còn chưa nói ra lo lắng của mình, Sở Kỳ đối với y đã cùng một suy nghĩ. Hắn trong tay áo lấy ra một sợi dây nhỏ, sợi dây nhìn qua hết sức

mỏng manh, mềm mại, đó là Thanh Lang Thanh giáo chủ tặng cho hân, không biết là chế từ chất liệu gì, chắc chắn không gì sánh bằng.

Sở Kỳ đem sợi dây đưa cho Sở Lân, chỉ vào một tên bộ khoái gần nhất, nói: “Đệ cột lấy người kia, ta chuẩn bị cắt đứt dây thừng buộc trên người hân rồi đem hân kéo qua đây.” Vừa nói vừa trong túi nhỏ mang bên mình lấy ra mấy miếng diệp (vật giống hình lá cây) sắc bén như lưỡi dao.

“Muốn cứu bọn họ, đừng mơ!” Bạch y nữ tử phản nộ quát một tiếng, lại vung ra một roi uy vũ.

Sở Lân đem Sở Kỳ ngăn ở phía sau, bản thân không tránh né mà một tay nắm chặt lấy roi kia, vận lực tới hai tay, mạnh mẽ dùng lực, đem roi kia văng lên không trung thành một vòng tròn, thẳng tắp hướng bạch y nữ tử kia quần lấy.

Sở Lân dùng roi da kia đem bạch y nữ tử trói lại chắc chắn, rồi không thèm quan tâm nàng, mặc nàng then quá hoá giận mà mặc sức quát mắng, cùng với Sở Kỳ hợp lực cứu người.

Một tiếng xé gió bất thành linh truyền đến, Sở Lân con người co rụt lại, đang muốn giơ kiếm phòng bị thì bất ngờ một chiếc khay bằng sứ trắng noãn từ sau bay tới, khi y cùng Sở Kỳ mạnh mẽ xoay người một vòng, chỉ nghe mấy tiếng va chạm rất nhỏ mà giòn giã, khay sứ rơi xuống vỡ thành từng mảnh vụn, trong đó còn mang theo mấy cây ám khí mảnh như lông trâu.

Sở Lân biết là a cha ở phía sau hộ vệ, lập tức không hề phân tâm cùng với Sở Kỳ hợp lực đem bọn bộ khoái kia từng người kéo lên thuyền.

Người trên thuyền phía bên kia lại không hề mưu tính ngăn cản, một lát sau lại vang lên một giọng nói thanh u giống một đoạn cầm âm (tiếng đàn): “Không biết trên thuyền trước mặt là hiệp sĩ là phương nào?”

Sở Kỳ cười lạnh một tiếng nói: “Hiệp sĩ không dám nhận, chỉ là không phải người điên rồ như vậy mà thôi.”

“Nếu các hạ đã không muốn tiết lộ danh tính, vậy cũng không sao. Việc ngày hôm nay dừng ở đây, nếu có duyên chúng ta ngày khác ắt sẽ gặp lại.” Dứt lời, thuyền nhỏ liền chậm rãi ngược dòng, dần dần chạy đi xa.

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh từ trong khoang thuyền đi ra, Sở Kỳ chạy lên phía trước tranh công: “Phụ thân, cha, ta và Lân nhi biểu hiện thế nào a?”

“Tiểu tử không tồi.” Sở Phi Dương tán dương gật gật đầu.

“Cứu người là cứu người, giết người là giết người, hà tất cùng đối phương phí lời? Lân nhi làm tốt lắm, Thạch Đầu này ngược lại chỉ có miệng lưỡi lợi hại, là học của ai?” Quân Thư Ảnh lại châm chọc.

Một lớn hai nhỏ, ba người cùng đồng thời nhìn về phía y.

Có người ở phương diện khác thật đúng là chưa tự mình hiểu lấy mình a...

Bốn người lập tức chèo thuyền vào bờ, Sở Phi Dương ở trên thuyền thay mấy bộ khoái nhìn một chút, tuy rằng đều hôn mê, mạch đập yếu ớt nhưng ổn định, hẳn là không đáng ngại.

“Tổng bộ đầu này đối nhân xử thế có đạo lý, hai nữ nhân kia quá ghê tởm, quả thực coi mạng người như cỏ rác, còn muốn giết người.” Sở Kỳ nhìn thấy mấy nam nhân nằm ở trên thuyền một thân bi thảm, mở miệng nói.

Sở Lân cũng nói: “Vừa rồi lúc nữ tử trong khoang thuyền kia phóng ám khí, ta cảm giác nội lực của nàng hết sức thâm hậu, quả thực gần đuổi kịp a cha. Nghe thanh âm nàng tuổi còn trẻ, lại có tu vi (rèn luyện) cao như thế.

Bạch y nữ tử kia dung mạo non nớt, nhưng võ công của nàng cũng không phải từng đó tuổi có thể luyện thành. Vô Cực sơn trang này, thật cổ quái!”

Sở Phi Dương làm sao không nhận ra điều này, liền gật đầu, nhú mày suy tư.

Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương, nói: “Đó là điều tất nhiên. Bọn chúng nếu không một điểm hơn người, như thế nào lại nhanh như vậy nổi danh. Thậm chí mưu đồ đe dọa vị trí Thanh Phong kiếm phái. Thanh Phong kiếm phái lập phái đã trăm năm, có phải hay không đã muốn mất đi nhuệ khí, quá mức an nhàn rồi. Vô Cực sơn trang này tuyệt đối là không thể khinh thường.”

Sở Phi Dương ngẩng đầu nhìn Quân Thư Ảnh, lại đột nhiên cầm tay y lên, cười cười kéo lại bên môi hôn một cái.

Chẳng biết từ khi nào, Quân Thư Ảnh thậm chí cả Thanh Phong kiếm phái cũng đặt ở trong lòng, sẽ giống như vậy mà duy hộ (duy trì + bảo hộ), giống như duy hộ Sở Phi Dương hẳn.

Sở Phi Dương yêu thâm (rất yêu, yêu sâu sắc) Quân Thư Ảnh như vậy, yêu đến tận cùng, tưởng như là không biết phải yêu như thế nào mới tốt.

Quân Thư Ảnh khó hiểu nhìn Sở Phi Dương một cái, đem tay của mình rút ra.

Sở Lâm cúi đầu nhìn mấy tiểu bộ khoái nằm đầy dưới đất trong khi Sở Kỳ lại ở một bên cười khanh khách.

Quân Thư Ảnh có chút tức giận. Thạch Đầu và Lâm nhi đã trưởng thành, Sở Phi Dương vẫn còn ở trước mặt bọn chúng làm chuyện quá phận. Việc này để cho bọn nhỏ thấy sẽ thế nào đây?

Sở Phi Dương trừng mắt nhìn liếc Sở Kỳ một cái, Sở Kỳ cũng nhìn ra phụ thân là không vui, vội vàng chuyển đề tài.

“A cha a, Tiểu Lân lớn rồi mà.” Không chút khách khí mà kéo đệ đệ ra.

Sở Lân nghe được đề tài chuyển đến trên người mình, có chút nghi hoặc mà ngẩng đầu nhìn Sở Kỳ.

Sở Kỳ tiếp tục cười nói: “Ta vừa rồi cũng không có chú ý đến, vậy mà Lân nhi mới nghe thanh âm mà đã khẳng định nữ nhân không lộ diện kia tuổi còn trẻ, còn về dung mạo thì, lại khẳng định bạch y nữ nhân kia là thiếu nữ non nớt. Lân nhi cũng là tới giai đoạn biết chú ý nữ nhân rồi a...”

“Ca, huynh chớ nói bậy, ta nào có!” Sở Lân mặt đỏ lên phản biện, “Ta rõ ràng chỉ là cẩn thận quan sát. Hành tẩu giang hồ tất yếu phải cẩn thận chặt chẽ, chú ý tới từng phương diện nhỏ nhất.”

“Nga...” Sở Kỳ cười đến mặt mày méo xệch, thanh âm tràn đầy vẻ trêu đùa.

“Huynh chưa có kinh nghiệm giang hồ, ta không thèm nghe huynh nói nữa.” Sở Lân quay mặt đi, không thèm để ý tới trò đùa dai của ca ca.

Bị Sở Kỳ quấy rầy một cái, Quân Thư Ảnh cũng không còn nhớ việc Sở Phi Dương “vô lễ” như vậy, ngược lại nhìn về phía Sở Lân rồi nhìn về phía Sở Kỳ, hiện vẻ thực tâm tiên (tươi mới, đầy sức sống).

Sở Phi Dương vươn tay nắm lấy bờ vai Quân Thư Ảnh, cười nói: “Nhà ta có trẻ mới lớn a...”

_____oOo_____

Editor:Update tấm fan-art ta lượm từ VNS:

images

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Mọi người lên bờ, Sở Kỳ cùng Sở Lâm trước đã báo cho huyện nha đến nhận người, thuận tiện từ trong thành tìm một đại phu cùng trở lại.

Đem đám bộ khoái bất tỉnh giao cho người được phái đến, Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh cũng không còn hưng trí du giang, liền trả lại thuyền, mang theo hai nhi tử trở về khách điểm.

Vốn trước là vẫn còn thoải mái, Sở Phi Dương lại đột nhiên cảm nhận được một tia nặng nề. Ba tháng trước, trên giang hồ Vô Cực sơn trang bắt đầu lộ diện với một khí thế ngang trời, gần như trong vòng một đêm thanh danh lan truyền khắp chốn võ lâm.

Sở Phi Dương chính là có nghe thấy, nhưng nhiều sự tình hẩn cũng không có hứng thú tìm hiểu. Từ khi Tín Vân Thâm dần dần quản sự chức chương môn, Sở Phi Dương liền không quá trông nom chuyện trong môn phái, hiện tại Thanh Phong kiếm phái đại đa số công việc đều do Tín Vân Thâm lo liệu. Sở Phi Dương mỗi ngày ngoại trừ nghiên cứu võ học, dốc sức đem tâm pháp môn phái tinh tiến hơn nữa, hoặc là chỉ bảo các phân đường đệ tử tập võ, nhân tiện mang theo Quân Thư Ảnh danh sơn đại xuyên (đại khái cũng giống như ‘danh lam thắng cảnh’) khắp nơi ngao du, những ngày này thật là rất nhàn nhã. Ngay cả lần này, cũng là biết được hẩn lại muốn xuất môn, Tín Vân Thâm cậy vào địa vị chương môn mà miễn cưỡng bao che cho hẩn.

Sở Phi Dương không nghĩ, chỉ có ba tháng thôi mà Vô Cực sơn trang thế lực đã vươn tới Phúc Lai huyện nhỏ bé này.

Chỉ là địa phương nhỏ bé, Vô Cực sơn trang môn đồ đến đây vũ lực cũng đã không thể khinh thường như thế, vậy cả thầy sơn trang thực lực sẽ cường đại đến mức nào?

Sở Phi Dương tự mình biết, hẳn trước kia đối với Quân Thư Ảnh giảng giải việc tranh bá giữa các môn phái trong giang hồ, bất quá là ở thời điểm sức mạnh cường bạo ngang nhau mới đúng. Nếu như sức mạnh cường bạo còn chênh lệch, trên giang hồ ắt sẽ có biến, chỉ là chuyện một sớm một chiều.

Nói đến cùng, giang hồ vẫn còn dựa vào sức mạnh để nói chuyện.

Nếu như một người là sức mạnh cá nhân thì một môn phái là sức mạnh tập hợp.

Quân Thư Ảnh nói có một chút thực chính xác, Thanh Phong kiếm phái từ khi kiến lập đến nay, thật sự đã an nhàn quá lâu, mất đi kinh nghiệm huyết tinh tư sát (chém giết đẫm máu), Thanh Phong kiếm phái danh tiếng lẫy lừng cũng bắt đầu trở nên lão邁 (già nua), ung thũng (cồng kềnh, chậm chạp). Thanh Phong kiếm chỉ có một mình Sở Phi Dương hẳn căn bản là không đủ, dù cho hẳn sức lực có nghịch thiên, có thể khiến một môn phái vinh dự nhưng lại không thể khiến môn phái đó có được vị thế áp đảo trên giang hồ.

Quân Thư Ảnh quay đầu nhìn Sở Phi Dương vẻ mặt như đang có điều suy tư, đưa tay chạm chạm tay của hắn.

Bốn người vẫn còn đi ở trên đường, Quân Thư Ảnh cử chỉ như vậy đối với y đã là quá mức thân mật rồi. Sở Phi Dương cảm thấy bàn tay xúc cảm ôn nhiệt vừa chạm lại lập tức biến mất thì ngẩng đầu lên, nhìn về phía Quân Thư Ảnh, ánh mắt mang theo ý hỏi, không nhìn được nở một nụ cười.

Mặt mày vẫn còn tươi cười như vậy, Tiểu Thạch Đầu lúc cười lên cũng là bộ dạng này, đem so sánh với Sở Phi Dương thì mười phần giống mười.

Quân Thư Ảnh biết hẳn đang suy nghĩ, muốn mở miệng nói gì đó thì Sở Phi Dương trước một bước kéo tay y lại.

Quân Thư Ảnh ngậm miệng, trừng mắt nhìn Sở Phi Dương, muốn đem tay rút về.

Y thủy chung cho rằng, trước mặt người khác, nhất là đang ở trên đường nhiều người qua lại như vậy, vô luận nam nhân hay nữ nhân, loại hành động thân mật này đều là không thích hợp.

Sở Phi Dương vẻ mặt lại hoan hỉ, bộ dạng vô sỉ, dùng sức không cho y rút tay về, còn nhướn mày nhìn y.

“Là người trêu chọc ta trước.” Sở Phi Dương mang theo ý cười đáng ghét thấp giọng nói, “Người nếu muốn dắt tay ta thì cứ mạnh dạn đi, ta sẽ không để bụng.”

Quân Thư Ảnh mím môi, trong lòng phát hỏa.

Bất quá đã qua mười mấy năm, y há có thể không biết Sở Phi Dương chẳng bao giờ cùng y hảo hảo nói chuyện, y nói cái gì đều cũng bị hấn cổ ý xuyên tạc, sau đó còn bị bỡn cợt. Nói cái gì cũng đều phí công!

“Buông ta ra!”

Quân Thư Ảnh cũng thấp giọng nói. Trên đường, nơi đông người, lại giữa ban ngày ban mặt, còn có Thạch Đầu và Lâm nhi đi ở phía trước. Quân Thư Ảnh không muốn làm ra sự tình gì khiến người ta chú ý.

Sở Phi Dương thấy rất buồn cười, Quân Thư Ảnh từ trước đến nay rất tự ngã (tự bản thân mình, không quan tâm người khác nghĩ gì), không để ý ánh mắt kẻ khác. Người khác nghĩ y là đại ma đầu cũng được, nghĩ y là niên khinh hữu vi (trẻ tuổi, tương lai đầy hứa hẹn) hiệp sĩ cũng được, y cho

tới bây giờ đều không để ý. Vậy mà hết lần này tới lần khác ở tại sự tình này thì y lại để ý.

Sở Phi Dương nghĩ tới nghĩ lui, ngoài việc do y tự mình để ý, hay là y da mặt mỏng vẫn còn thẹn thùng, thì nghĩ không ra nguyên nhân nào khác.

Kết luận như vậy nhưng cũng không dám hướng Quân Thư Ảnh chứng thực, bằng không khẳng định y sẽ lại quay đầu hừ lạnh một tiếng. Mình hỏi nhất định sẽ không ra kết quả gì.

Sở Phi Dương kéo tay áo xuống cho rộng ra một chút rồi đem tay hai người hoàn toàn che lại.

“Như vậy thì tốt rồi.”

Quân Thư Ảnh tay bị giữ chặt không buông, lại nhìn thấy Sở Phi Dương khuôn mặt cười đến độ hài lòng, cũng không tiếp tục cùng hắn cố chấp.

Lúc đầu còn muốn khuyên giải hắn một phen, bây giờ nhìn hắn bộ dạng hắn điềm nhiên như không, căn bản là không đem những sự tình kia để ở trong lòng. Chính bản thân mình rước lấy phiền phức, kết quả còn bị cười cợt, Quân Thư Ảnh có chút bức dọc.

Sở Phi Dương ở dưới tay áo tay nắm càng dịu dàng tinh tế, đầu ngón tay thon dài kia thuận theo mà nắm gọn trong lòng bàn tay hắn, móng tay được cắt tỉa, nhẹ nhàng găm vào da thịt.

Mười mấy năm qua, hắn hết lòng che chở Quân Thư Ảnh, bao bọc y từng góc, vỗ về y từng chút. Hắn không cần phải mài nhẵn phong mang (sắc nhọn, gai góc) y, chỉ là bao dung, bao dung vô tận, khiến y không thể không lún sâu vào, khiến y cam tâm tình nguyện mà thu hồi nanh vuốt, thuận theo mà ôm vào trong lòng.

Quân Thư Ảnh hôm nay hết thấy cũng là do một mình hăn rền giữa, giống như trong lòng bàn tay hăn lúc này đây. Che dấu tất cả phong mang khiến cho Quân Thư Ảnh giống như một khối ngọc dịu dàng, dán chặt vào trái tim hăn, vừa ấm áp lại vừa ôn nhu.

Chỉ là vừa mới nắm lấy tay y, trong lòng liền tràn đầy cảm xúc lắng đọng, cái gì là Vô Cực sơn trang giang hồ phân tranh, cũng tìm không được một khe hở để có thể xen vào.

Quân Thư Ảnh không cần dùng bất cứ lời an ủi nào, bản thân y chính là thứ thuốc tốt nhất của Sở Phi Dương hăn rồi.

Hai người ở dưới tay áo dặt tay nhau về khách điểm, vừa tới cửa Quân Thư Ảnh lại bắt đầu không thành thật, lắc lắc cánh tay muốn thoát khỏi Sở Phi Dương.

Mọi người đâu phải đều là kẻ ngốc, dù cho tay áo đã che lại, hai người bọn họ đi gần như vậy, bộ dạng tay trong tay dưới tay áo cũng có thể thấy rất rõ ràng. Còn không phải là tiểu hài tử, trò lừa bịp ngây thơ này, Quân Thư Ảnh nhất định không thể mặc cho Sở Phi Dương tùy hứng như vậy.

Nói hăn ngây thơ, Sở Phi Dương thật đúng là ngây thơ theo ý y, không buông tay chính là không buông tay, mặc y đem hốc mắt trừng trừng mà nhìn, trên tay dùng lực, Sở Phi Dương vẫn còn nhướn mày dùng một bản mặt đáng ghét mà nhìn y. Tay vẫn là bị người ta nắm, giữ chặt trong lòng bàn tay.

Rút ra không được, Quân Thư Ảnh âm thầm mà xuất thủ.

Tay đau, khẳng định đã đỏ cả lên.

Hai người còn tại giảng co chưa xong, trong khách điểm đột nhiên đi ra vài người, giọng một nữ nhân tuổi còn trẻ vang lên.

“Sở đại hiệp, huynh cuối cùng đã trở về. Ta đợi huynh đã lâu, thiếu chút nữa là phái người đi tìm.”

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cùng nhìn về phía người trước mặt.

Đó là một nữ tử trẻ tuổi, một thân kiền luyện, mặt không son phấn lại hiện ra vài phần tú lệ tự nhiên.

“La đại tiểu thư?” Sở Phi Dương có chút ngạc nhiên, “Có chuyện gì La tiểu thư sai người đến báo cho ta một tiếng, khiến La tiểu thư chờ lâu là tại hạ thất lễ.”

“Không có.” Nữ tử được gọi là La tiểu thư trên mặt xuất ra một tia đỏ ửng, hai mắt nhìn vào Sở Phi Dương, nói: “Cũng không có đợi lâu...”

Sở Kỳ và Sở Lân đối với chuyện người lớn cũng không có hứng thú, sớm đã cùng nhau về phòng.

Nữ tử đứng trên bậc thang trước cửa khách điếm, từ trên cao nhìn xuống hai người một chút. Nàng dường như phát hiện có điểm không thích hợp, vội vàng đi xuống, khẽ vươn tay hướng Sở Phi Dương cười nói: “Sở đại hiệp, chúng ta vào trong nói chuyện.”

La đại tiểu thư này là thiên kim tiểu thư Tào bang chủ, giúp đỡ phụ thân của nàng quản lý rất nhiều công việc trong bang, cực kỳ tài giỏi, Sở Phi Dương hôm qua đã gặp nàng.

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh cũng nhìn lại hắn một cái. Vốn lúc đầu vẫn là còn trái ý hắn không cho hắn dắt tay, ngược lại lúc này lại ở dưới tay áo nắm chặt lấy tay hắn.

Sở Phi Dương ngẩn ra, Quân Thư Ảnh nhìn hắn, mấp máy môi.

Sở Phi Dương không nhịn được nở nụ cười. Ân... Lỗ mũi người được một vị chua (ghen =))), nhưng làm sao lại thấy sảng khoái như vậy chứ.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cùng nhau bước vào khách điểm, La tiểu thư đã tại đây sắp xếp một gian nhà phòng, đem Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh dẫn vào.

La tiểu thư nhìn về phía Quân Thư Ảnh, khẽ vươn tay, cười nói: “Không biết tôn tính đại danh vị công tử này? Ta chính là La gia bằng hữu Sở đại hiệp!”

Quân Thư Ảnh lúc này đã buông tay Sở Phi Dương ra, ngồi cạnh hẳn.

Quân Thư Ảnh khách khí gật gật đầu nói: “Tại hạ Quân Thư Ảnh.”

La tiểu thư cũng cười: “Quân công tử, ta ngày hôm qua nghe bang chúng báo lại, công tử ở cổng thành cứu tính mệnh hai tên bộ khoái, còn giúp Tổng bộ đầu bắt tên ác nhân võ công cao cường kia. Tên tiểu bộ khoái bị trọng thương kia chính là môn hạ tử đệ La gia ta. Cha ta sau khi nghe nói, đối với Quân công tử thập phần cảm tạ. Không nghĩ Quân công tử lại là bằng hữu của Sở đại hiệp. Gia phụ đang không biết đi nơi nào tìm ân nhân, hôm nay gặp lại đúng là có duyên. Tiểu nữ thay mặt gia phụ cùng môn nhân, trước kính Quân công tử một ly rượu nhạt.” Nói xong liền ngửa đầu uống cạn một ly rượu.

Quân Thư Ảnh hôm qua cứu người vẫn chưa tự giới thiệu, Sở Phi Dương có chút nghi hoặc La bang chủ làm thế nào biết được là y đã ra tay cứu người. Bất quá, nghĩ đến chuyện ngày hôm qua cũng coi như mọi người đều biết cả, La gia bang lại là bang phái có thế lực nhất tại Phúc Lai huyện, tai mắt đông đảo, ngay cả tiểu bộ khoái kia cũng là người La gia, La

bang chủ há có thể không biết Quân Thư Ảnh hành tích (dấu vết hoạt động).
Sợ là ngay cả chuyện y vốn là cùng mình ở một chỗ hân cũng sớm đã biết.

La đại tiểu thư này lời nói xem ra có ba phần giả, Sở Phi Dương và
Quân Thư Ảnh lòng dạ cũng đều biết rõ.

Mặc dù vậy, được người ta kính rượu, Quân Thư Ảnh cũng không vô lễ
đến mức không nể mặt. Trên thực tế đối với nữ nhân, y vẫn luôn giữ tác
phong lễ nghĩa. Bất kể là vị Mai tiểu thư kia là Chân Thủy Môn chủ, thậm
chí cả vị Thủy Nguyệt cô nương, cuối cùng vẫn là y xuất tiền chuộc thân
cho nàng.

Hiện tại lại xuất hiện thêm một vị La đại tiểu thư.

Quân Thư Ảnh một mặt uống cạn ly rượu người ta mời, một mặt lại
dùng ánh mắt liếc xéo Sở Phi Dương.

Sở đại hiệp có phải hay không trên người quét mặt, như thế nào ở đâu
cũng đều trêu hoa ghẹo nguyệt?

Sở đại hiệp trêu hoa ghẹo nguyệt này sao lại có thể không cảm nhận
được ánh mắt xem thường xen lẫn khinh thị, khinh thị xen lẫn khinh bỉ,
khinh bỉ xen lẫn khinh miệt kia. (@@~!)

Ta khinh thường người!

Ánh mắt kia hóa thành bốn chữ to, nện xuống đầu Sở đại hiệp trêu hoa
ghẹo nguyệt.

Sở Phi Dương cười khổ mà nâng ly rượu lên. Người gặp người thích
cũng là cái tội a, hân cả đời luôn luôn mắc thêm tội thật sự là tội cùng bất
đắc dĩ mà.

Lại nói, ngay cả Quân Thư Ảnh cũng không thể chống cự lại sức quyến rũ của hắn, không phải sao?

La đại tiểu thư nhìn không ra giữa hai người ám lưu (dòng chảy ngầm) mãnh liệt, lại tùy ý mà tìm mấy đề tài khác trò chuyện.

Chuyện Quân Thư Ảnh là ‘thê tử’ Sở Phi Dương, trên giang hồ rất nhiều người biết, cũng có rất nhiều người không biết. Rõ ràng La tiểu thư này là một trong những người không biết.

Hai người chung sống quang minh chính đại, kẻ khác biết hay không, Quân Thư Ảnh cũng không để trong lòng, nhưng cũng không thích Sở Phi Dương khắp nơi công khai, Sở Phi Dương hiểu rõ y một mực không thích phải cùng kẻ khác giải thích về mối quan hệ của hai người.

Quân Thư Ảnh cũng đem chuyện giữa hai người cùng với những người khác không liên quan, mà đã không liên quan thì há có phải nhiều lời.

Ở điểm này, Sở Phi Dương ngược lại cho rằng, Quân Thư Ảnh rất tự giác làm ‘vợ’.

Sở Phi Dương khách khí cùng với La đại tiểu thư tán gẫu một vài chuyện không quan trọng. Cho đến khi đồ ăn được mang tới, La tiểu thư lại ân cần hướng đồ ăn về phía hai người.

Quân Thư Ảnh nhớ tới Tiểu Thạch Đầu và Lân nhi còn chưa ăn cơm, liền hướng về phía Sở Phi Dương nói: “Ta đi xem Thạch Đầu cùng với Lân nhi một chút.” Lại hướng về phía La tiểu thư cáo từ, rồi đứng dậy ly khai.

La tiểu thư biết rõ Quân Thư Ảnh cùng Sở Phi Dương vốn là đi cùng nhau, còn có hai thiếu niên đi theo, tuy rằng nàng ngay từ đầu muốn che giấu điều này để tránh người khác hiểu lầm là nàng âm thầm điều tra người ta, thế nhưng gọi món ăn cũng là một bàn lớn, đủ năm người ăn.

Thấy Quân Thư Ảnh muốn đi, nàng vội nói: “Quân công tử, chính là vẫn còn có bằng hữu ở đây? Ngày hôm qua ở cổng thành còn có hai thiếu niên cùng đi theo người đúng không? Gọi tới cùng dùng cơm đi, đã trưa rồi, tiểu hài tử không nhịn đói được.”

Nàng nói chuyện cũng không phải là khách sáo, trên bàn đúng là bày biện rất nhiều đồ ăn. Vốn là La bang chủ có ý định tạ ơn Quân Thư Ảnh đã cứu giúp môn đồ của mình, đồng thời cũng là muốn gây dựng một chút quan hệ –trên giang hồ hỗn độn đương nhiên là càng nhiều bằng hữu càng tốt. Nàng đối với Sở Phi Dương cũng có hảo cảm, tuy rằng rất muốn cùng Sở Phi Dương ở một mình nhưng vẫn còn nhớ rõ sứ mệnh của mình, sao có thể dãi mạn (tiếp đón không chu đáo) Quân Thư Ảnh?

Sở Phi Dương cũng hiểu được cùng với một nữ tử cô nam quả nữ (còn độc thân)dùng cơm thì hơi chút kỳ quái, tuy rằng đều là người giang hồ không câu nệ tiểu tiết, Quân Thư Ảnh cũng sẽ không hoài nghi hấn, nhưng mà, Sở đại hiệp am hiểu sâu sắc chính mình trong lúc vô tình rất có thể trêu hoa ghẹo nguyệt – chỉ vì theo hấn, từ khi xuất đạo đến nay hễ là nữ tử cùng hấn ở một chỗ là sẽ bị hớp hồn, hấn đối với vấn đề này cũng rất khó hiểu. Thời niên thiếu còn có thể cho đây là điểm đáng tự hào nhưng bây giờ chỉ còn có khổ não.

La tiểu thư tha thiết mà nhìn Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương cũng nói: “Thư Ảnh, đem Thạch Đầu và Lân nhi gọi đến đi. La gia bang cũng là từ Thanh Phong phái xuất lai, đều là người một nhà, không cần khách sáo.” Quân Thư Ảnh cũng chỉ có thể gật đầu.

Sở Phi Dương vừa nói ra ‘người một nhà’, La tiểu thư sắc mặt cũng không khỏi một tia thẹn thùng.

Quân Thư Ảnh đi gọi người, La tiểu thư liền nâng ly rượu rồi nói: “Ngày hôm qua được Sở đại hiệp giúp đỡ, tiểu nữ tử còn chưa kịp tạ ơn.

Đành phải mượn trước một chén này để tỏ lòng biết ơn. Ngày sau Sở đại hiệp tại nơi này có cần gì, cứ mở miệng, La gia bang tuyệt không hai lời.”

Suy nghĩ một chút, vừa cười vừa nói thêm: “Đương nhiên, chúng ta là... người một nhà, chắc hẳn Sở đại hiệp cũng sẽ không khách khí.”

Sở Phi Dương khách khí nói hai câu thì Sở Kỳ cùng Sở Lân cũng đã tới, Quân Thư Ảnh đi phía sau hai hài tử.

La tiểu thư mời mọi người cùng ngồi xuống. Sở Kỳ cười cười nhìn về phía La tiểu thư nói: “Đa tạ đại tỷ chiêu đãi.” Sở Lân cũng đồng thời gật đầu nói: “Đa tạ.”

La tiểu thư vội vàng khoát tay nói: “Các người đều là tiểu anh hùng, ta còn muốn thay tiểu bộ khoái ngày hôm qua đa tạ các người mà.”

Sở Kỳ cười lớn lên, cực kỳ giống Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh nhìn nhi tử nhà mình bộ dạng láu lỉnh, lại nhìn nhà mình... ách, Sở Phi Dương, cắn cắn đầu đầu.

Nếu như Sở Phi Dương từ nhỏ ăn nói cũng như Thạch Đầu này, cũng khó trách tại sao lại thích trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy.

Mấy người đang ăn cơm, đột nhiên một người hốt hoảng chạy vào: “Đại tiểu thư, không hay rồi! Lại xảy ra chuyện, lão gia gọi người về.”

La đại tiểu thư nhìn về phía bên bang chúng không hiểu chuyện này, có chút tức giận gãi lỗ măng như thế. Tào bang tuy rằng không phải là hào môn đại phái cao nhã gì, nhưng nàng cũng không muốn Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh thấy được bọn chúng thực thô lỗ.

Sở Phi Dương nhìn về phía bang chúng đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt lo lắng rồi lại hướng về phía La tiểu thư nói: “La đại tiểu thư, xem ra trong bang có việc, tiểu thư cứ việc quay về xử trí đi. Nếu có chỗ nào khó, thỉnh phái

người tới đây thông báo tại hạ một tiếng, đều là Thanh Phong kiếm phái môn hạ, ngàn vạn lần đừng khách khí.”

Sở Phi Dương đã nói như vậy, La đại tiểu thư cũng không khách sáo, hướng về phía Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cáo từ rồi vội vàng rời đi.

Sở Kỳ gấp một miếng cá thả vào trong bát đệ đệ, một bên nói: “Đệ đệ, a cha chúng ta sức quyến rũ lại vừa đánh trúng trái tim một vị cô nương rồi.”

Sở Lâm gật đầu nói: “Ân, đúng vậy!”

Sở Phi Dương cố tình lấy chiếc đũa dư của hân gõ gõ lên đầu hai tên tiểu tử, giả vờ giận giữ nói: “Tiểu hài tử biết cái gì, hảo hảo ăn cơm của các người đi.”

Quân Thư Ảnh lại cầm đũa gõ hân một cái: “Không được đánh đầu tiểu hài tử.”

Sở Phi Dương sờ sờ gáy, bị người ta gõ đầu còn phải ngoan ngoãn (bản raw tác giả viết là “狗腿“, nghĩa là chân chó =.=!) thay người ta gấp đồ ăn: “Hảo hảo, không đánh, không đánh. Thư Ảnh, ăn cơm.”

Quân Thư Ảnh nhìn thấy Sở Phi Dương khuôn mặt tuấn suất (ánh tuấn, đẹp trai) đang sấp lại, bất đắc dĩ mà thở dài một hơi.

Bộ dạng tuấn, tính cách hảo, năng lực cao. Nam nhân như vậy, nữ nhân không thích mới kỳ lạ.

Ngoại trừ có điểm ít đọc sách...

Quân Thư Ảnh không hề nhìn hân, căn cứ đầu đũa, lại nói: “Phi Dương, người nói La gia bang sự tình có phải có liên quan đến chuyện sáng nay?”

Sở Phi Dương đặt đũa xuống, gật đầu nói: “Người cũng nghĩ vậy sao? La gia bang là bang phái lớn nhất nơi này, công việc vận chuyển có thể nuôi sống rất nhiều người, toàn bộ Phúc Lai huyện này đại khái có thể nói đều cùng La gia bang có chút quan hệ.”

“Vô Cực sơn trang chọn nơi này hạ thủ, là vì La gia bang?”

“Không.” Sở Phi Dương lắc đầu, đầu ngón tay thon dài xoay xoay ly rượu trên bàn, “La gia bang thuộc Thanh Phong phái môn, ta xem bọn chúng hơn phân nửa là nhắm tới Thanh Phong kiếm phái.”

_____oOo_____

Lời tác giả: Bạn tiểu Quân đối với Sở đại hiệp nhà mình đánh giá rất cao, nhưng đến lúc nói xấu thì cũng rất không nể tình.

Kỳ thật so với Sở đại hiệp, bạn Quân còn phú suất hơn a ~~

Nếu như Quân Quân cũng có điệu bộ tươi cười ấm áp lòng người như Sở đại hiệp thì cũng thừa sức trêu hoa ghẹo nguyệt.|||= =

Chương 8

“Vậy bây giờ người dự định làm gì?” Quân Thư Ảnh hỏi.

Sở Phi Dương cười lắc đầu, ngón tay tựa như chơi đùa mà ở trên mu bàn tay Quân Thư Ảnh vạch tới vạch lui: “Ta cũng không dự định làm như thế nào, Vân Thâm là chương môn, việc này nên để hắc lo liệu đi. Mấy năm trước là vì hắc còn nhỏ, ta mọi việc phải giúp đỡ, tiểu tử này cũng đã an nhàn quá lâu, lần này để tự hắc nghĩ biện pháp đi.”

“A cha người thật là xấu, ta phải nói cho Vân Thâm ca.” Sở Kỳ lại xiên lấy một miếng thịt, gắp cho Quân Thư Ảnh.

“Vẫn còn ca a, đó là thúc thúc người, làm sao lại sửa mãi không được chứ.” Sở Phi Dương trừng mắt nhìn đại nhi tử một cái.

Quân Thư Ảnh ngồi ở một bên không nói lời nào, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Sở Phi Dương tiến lại gần nhìn y một chút, cười hỏi: “Tại sao không nói chuyện, nghĩ gì thế?”

Quân Thư Ảnh nói: “Vân Thâm có phiền phức, chính là Cao Phóng có phiền phức, ta không thể ngồi nhìn.”

Sở Phi Dương bị ghen không nhẹ, trơ mắt nhìn Quân Thư Ảnh, nửa ngày nói không ra lời.

Sở Kỳ Sở Lân đúng là đang ở tuổi ăn tuổi lớn, lại hoạt bát hiếu động, một bàn đồ ăn bị phong quyển tàn vân (gió cuốn mây tan) một trận, cuối cùng còn lại không đáng là bao.

Bữa trưa giải quyết xong, Sở Phi Dương hỏi Quân Thư Ảnh buổi chiều còn muốn ra ngoài hay không. Quân Thư Ảnh ngẫm nghĩ ở đây chỗ nào cũng là dính dáng đến La gia bang kia, khó tránh khỏi trong lòng không thoải mái, liền chỉ muốn ở trong phòng.

Sở Phi Dương cũng thành thật mà cùng với y ở trong phòng hết nửa ngày.

Buổi tối Sở Phi Dương gọi tiểu nhị đem một chút cháo đến, cơm tối cứ như vậy mà tùy tiện giải quyết rồi thật sớm đem Sở Kỳ Sở Lân đuổi về phòng.

Hai người lần lượt rửa mặt qua loa, Quân Thư Ảnh lại cầm một quyển sách vào bàn nhỏ bên cửa sổ.

Sở Phi Dương đi tới, choàng cho y một xiêm y, cúi đầu hôn nhẹ lên mặt y, cười nói: “Thế nào lại chăm chỉ như vậy, người thực sự muốn thi Trạng Nguyên a.”

Quân Thư Ảnh nhắm mắt lại chờ hân hôn xong, mới liếc mắt nhìn Sở Phi Dương một cái, nói: “Ngày còn sớm như vậy, ta ngủ không được, không xem sách còn có thể làm gì?”

“Không xem sách, ta đổi lại dạy người làm một chút chuyện có ý nghĩa a...” Sở Phi Dương ôm lấy Quân Thư Ảnh, cúi đầu dùng chóp mũi thẳng tắp ghé vào lỗ tai y chậm rãi cọ xát, cố ý để thanh âm nhẹ nhàng tiến vào trong tai y, khiến vành tai bạch tích liền dần dần nhiễm lên một tầng phấn hồng.

Sở Phi Dương thấy lòng khê động, cúi người xuống đem Quân Thư Ảnh chặt chẽ ôm sát vào lồng ngực, thuận theo chiếc cổ mềm mại hiện ra trước mắt, chậm rãi cắn lên.

“Phi Dương...” Quân Thư Ảnh thanh âm có chút bất ổn, ngón tay nắm lấy quyển sách cũng đã mất tự chủ, tạo thành mấy nếp nhăn.

“Thật thơm, như thế nào nghe mãi cũng không thấy đủ, Thư Ảnh, người làm sao lại thơm như vậy chứ?” Sở Phi Dương thấp giọng mà trêu đùa, giọng nói ôn nhu lại mang theo thuần hậu, từng chút đẩy vào trong tai Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh đưa tay bắt được cánh tay Sở Phi Dương, nhưng chỉ là nắm lấy, không đẩy ra cũng không cho hấn tiếp tục thân mật.

Sở Phi Dương hiểu rõ phải thi triển sức quyến rũ của mình ra sao, biết rằng phải làm gì để khiến Quân Thư Ảnh đỏ mặt tim đập, vô pháp cự tuyệt. Ngoại trừ hai lần trước ở ngoài, Quân Thư Ảnh gần như chưa bao giờ cự tuyệt hấn nhưng Sở Phi Dương càng ưa thích chứng kiến y bị mình dụ hoặc mà vô pháp tự kiềm chế, bộ dạng chủ động thân cận.

“Thư Ảnh, ngẩng đầu.” Sở Phi Dương thấp giọng ra lệnh, đồng thời lấy tay vuốt nhẹ nhẹ trên khuôn mặt da thịt so với trước kia lại càng nhẵn nhụi.

Hắn từ trên cao nhìn xuống, thấy được Quân Thư Ảnh lông mi khẽ run rẩy nhưng lại không ngoan ngoãn ngẩng đầu.

“Nghe lời a Thư Ảnh, không ngẩng đầu lên ta sẽ không hôn người a...” Sở Phi Dương cười, cắn lấy vành tai y, rồi lại không mãnh liệt như trước mà nâng cằm y lên hôn nhẹ.

“...”

Quân Thư Ảnh cúi đầu lặng thinh, Sở Phi Dương cũng không ép y, chỉ là không nhanh không chậm mà trên mặt trên trán y hôn hít loạn xạ.

Sau một lúc lâu, Quân Thư Ảnh bắt được cánh tay hắn nắm thật chặt, lại ngẩng mặt lên, ánh mắt đối với Sở Phi Dương mang theo bảy phần nhu tình

ba phần bốn cột chống đối.

Quân Thư Ảnh có chút tức giận, người này vì sao bao giờ cũng muốn tác động y?

Sở Phi Dương cúi đầu xuống, hắn vừa mới nhẹ nhàng mà hôn lên môi y một cái, lại tức thì rời ra, cười nhẹ nói: “Hôn một chút, hài lòng không?”

Quân Thư Ảnh hơi nghiêm mặt, vươn cổ, giống như theo bản năng truy đuổi đôi môi Sở Phi Dương.

Một trận hôn môi cuồng phong bạo vũ như trong chờ đợi không đến, lại còn bị hắn chòng ghẹo, Quân Thư Ảnh dường như thực sự giận, nói: “Sở Phi Dương...”

Sở Phi Dương hiểu được không nên tiếp tục đùa giỡn thêm, lập tức một phen nâng lấy hai gò má Quân Thư Ảnh, bá đạo hôn xuống, làm cho y không còn tâm lực suy nghĩ chuyện khác.

Thân thể trong lồng ngực nhất thời cứng ngắc rồi lại mềm nhũn ra. Sở Phi Dương biết rằng Quân Thư Ảnh thích nhất là hôn môi, không mang theo bất cứ dục vọng gì. Mặt đối mặt, môi kề môi, đầu lưỡi triển miên thân mật, khiến người ta ngay cả trái tim cũng dán chặt vào nhau, hòa cùng một nhịp. Kiểu hành động này giống như xâm nhập khắc sâu tâm hồn, có thể thấu hiểu và đẩy lùi hết thảy hư tình giả ý, có thể làm cho chân tâm càng thêm âm áp.

Cùng Quân Thư Ảnh truy đuổi, lại cảm thấy chính bản thân muốn cái kia, quả thực đúng là bất chính phái tới cực điểm... Sở Phi Dương ở cự ly hô hấp trao đổi thân mật, nhìn thấy Quân Thư Ảnh lông mi khép hờ, trong lòng tự giễu.

Bất chính phái thì bất chính phái, Sở Phi Dương chưa bao giờ ở nghĩ tới ở phương diện này phải đề thăng (nâng cao) đạo đức của mình.

Hắn một phen giật lấy quyển sách trên tay Quân Thư Ảnh ném qua một bên, lại càng dùng sức mà đem Quân Thư Ảnh kéo vào trong ngực, đôi tay cũng bắt đầu khắp nơi động loạn.

“Ách... khụ, Sở huynh, Thư Ảnh, đang bận a.” Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cùng cảm giác được có ngoại nhân, trong nháy mắt khí tức nhanh chóng tới gần, một đạo thanh âm quen thuộc ở ngoài cửa sổ vọng lại.

Quân Thư Ảnh trong lòng thu hồi ý loạn tình mê, một phen đẩy Sở Phi Dương ra, hai người đồng thời trừng mắt hướng về phía người ngoài cửa sổ.

Thanh Lang chẳng biết lúc nào đã đứng trên một cành cây đại thụ phía ngoài cửa sổ, cảm giác được bốn đạo ánh mắt bắn về phía y, ngượng ngùng tìm cách mở lời: “Tại hạ thật sự không phải cố ý.”

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh đồng thời giống như thấy địch nhân mà nhìn về phía y, Sở Phi Dương có lẽ chỉ là có chút chưa thỏa mãn dục vọng, tại thời điểm này bị quấy rầy ai còn có thể tận hưởng. Thanh Lang không một chút nghi ngờ, Quân Thư Ảnh vừa rồi bị kẻ khác tận mắt chứng kiến cảnh y bộ dạng nhu thuận, cung phụng ở trong lòng Sở Phi Dương, khẳng định là đang nghĩ “bất động thanh sắc giết chết Thanh Lang là cách tốt nhất”.

“Tại hạ thật sự không phải cố ý, hơn nữa tại hạ là còn có chuyện quan trọng.” Thanh Lang vô tội mà xác nhận lại lần nữa, thật sự y là vì chính sự mà đến, điểm này nhất định phải nhấn mạnh.

Sở Phi Dương trừng mắt nhìn y, nói: “Tại sao ngươi không đi cửa chính?”

“Ta từ Thanh Phong kiếm phái xuất phát, một đường thi triển khinh công mà đến, đúng lúc hạ cước ở chỗ này.” Thanh Lang vỗ vỗ thân cây giải thích.

“...”

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 9

“Người tại sao lại từ Thanh Phong kiếm phái tới đây?” Sở Phi Dương để Thanh Lang vào phòng, rót cho y chén trà, mở miệng hỏi.

Thanh Lang không đáp, ngược lại hỏi: “Sở huynh, người có nghe nói qua Vô Cực sơn trang chưa?”

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh liếc nhau một cái, nói: “Người cũng đã cùng bọn chúng giao thủ sao?”

Thanh Lang thở dài một hơi: “Ta vẫn chưa cùng bọn chúng giao thủ, chính là Thiên Nhất không ít phân bộ đều bị bọn chúng quấy rối, một số tiểu bang tiểu phái cùng với tổng giáo liên hệ không quá chặt chẽ thậm chí đã phản bội. Ta chưa bao giờ nếm qua loại thua thiệt này.”

“Mặc dù như vậy, chút chuyện nhỏ này cũng không cần người đi suốt đêm tới tìm chúng ta đi.” Quân Thư Ảnh cau mày nói.

“Thư Ảnh, người cũng nghi oan ta. Ta lần này vốn là thay Thanh Phong kiếm phái các người tới chạy tới.” Thanh Lang nhướn mày nói, lại nhìn về phía Sở Phi Dương, bỗng nhiên thở dài: “Sở huynh, sư phụ người Tín lão tiên bối thụ thương, còn có mấy vị trưởng lão Thanh Phong kiếm phái nữa. Tín lão tiên bối cùng với mấy vị trưởng lão được mời đến Võ Lâm minh, nhưng trên đường gặp phải mai phục, đều đã bị thụ thương.”

“Cái gì?” Sở Phi Dương nghe vậy cả kinh, nắm chặt bả vai Thanh Lang, “Sư phụ và trưởng lão bọn họ thương thế như thế nào? Ai đã thương sư phụ ta? Là Vô Cực sơn trang?”

“Sở huynh, người không cần lo lắng, lệnh sư cùng với mấy vị trưởng lão thương thế đã trị liệu ổn thoả, lại có Cao Phóng chăm sóc, đã không còn đáng ngại. Về phần thương thế, là bị trúng Xích Nhiệt chi độc, chính là...”

“Là cái gì?”

Thanh Lang còn chưa trả lời, Quân Thư Ảnh đã mở miệng nói: “Đây là một trong các tuyệt học của Thiên Nhất giáo, uy lực Liệt Diễm phần tâm chưởng. Người tập luyện chưởng pháp này, trên lòng bàn tay mang độc, người trúng độc thì toàn thân sốt cao xích hồng (đỏ đậm), là vì xích nhiệt chi độc.”

Thanh Lang gật đầu: “Đây là tâm pháp bốn giáo không truyền ra ngoài, trong Thiên Nhất giáo có thể nắm vững chưởng pháp này cũng không có nhiều người. Là Cao Phóng âm thầm thông báo, ta mới biết được Tín lão tiền bối là bị trúng loại độc này. Ta trước đã đến Thanh Phong kiếm phái xử lý chuyện này, để tránh hai môn phái trong lúc thù mới hận cũ cùng nhau bạo phát, đây cũng không phải là chuyện có thể dễ dàng giải quyết.”

Thanh Lang nói xong còn lộ ra một nụ cười khổ, “Không nghĩ tới, chúng ta cuối cùng lại là bị kẻ khác một đường bố trí.” (ý là bị kẻ khác sắp xếp, hãm hại)

Quân Thư Ảnh nhíu mày: “Đây là muốn tìm cách phá hoại quan hệ giữa Thiên Nhất giáo và Thanh Phong phái? Thiên Nhất giáo từ lâu không giao thiệp với võ lâm Trung Nguyên, là kẻ nào muốn đem Thiên Nhất giáo đẩy trở lại đây?”

Sở Phi Dương nắm ngón tay nắm chặt, truy vấn Thanh Lang: “Thanh Lang, người có thể tra ra là kẻ nào đã đả thương sư phụ ta không? Phải chăng trong Thiên Nhất giáo có phản đồ?”

Thanh Lang lắc đầu thở dài nói: “Đây cũng là điểm ta lo lắng. Có thể đả thương Tín lão tiền bối, nhất định là người công lực thâm hậu. Có công lực

như vậy, trong Thiên Nhất giáo chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Ta sớm điều tra qua, đả thương Tín lão tiền bối, cũng không phải là người Thiên Nhất giáo. Cho nên, bất luận là kẻ nào ra tay, mục đích của hắn, có lẽ không chỉ phải chia rẽ mà còn là khiêu khích.”

“Không phải người Thiên Nhất giáo, nhưng lại biết Thiên Nhất giáo bí pháp... Có lẽ là trong giáo quản lý không nghiêm, ngoại nhân lén học được.” Quân Thư Ảnh nhìn về phía Thanh Lang nói, “Người làm sao lại nghĩ đến Vô Cực sơn trang?”

“Ta trên đường tới, đụng phải người Vô Cực sơn trang.” Thanh Lang cười cười nói, “Những kẻ đó là đang dùng Thanh Phong kiếm phái kiếm pháp để ức hiếp kẻ yếu. Không chỉ là bắt chước chiêu thức, theo hiểu biết của ta đối với Thanh Phong kiếm pháp, bọn chúng đúng là sử dụng Thanh Phong kiếm phái chính tông tâm pháp. Ba tháng qua, người của Vô Cực sơn trang đã sớm thâm nhập đến từng ngõ ngách trong võ lâm Trung Nguyên, ở chỗ ta nhìn không thấy, không tưởng được bọn chúng đã giáo loạn đến mức này, giang hồ trời yên biển lặng hiện giờ ám lưu khí thể mãnh liệt, có thể duy trì bao lâu? Về sau, hẳn là sóng to gió lớn a.”

Sở Phi Dương trầm mặc một lát, đứng lên nói: “Nhiều lời vô ích, chúng ta vẫn là quay về Lăng Nguyệt sơn đi.”

Thu dọn xong hành lý, lại qua gọi Sở Kỳ Sở Lân, mấy người liền chuẩn bị khởi hành.

Thanh Lang hướng Thiên Nhất giáo phân bộ tại Phúc Lai huyện đưa tới vài con ngựa tốt, năm người cưỡi ngựa, suốt đêm hướng Lăng Nguyệt sơn chạy đi.

Lo lắng lúc trước của Sở Phi Dương cũng đã dần dần trở nên trầm trọng rõ rệt. Vô Cực sơn trang này từ đâu luyện được võ học thuộc hàng thứ yếu của các môn phái khác, nếu như bọn chúng ngay cả sư phụ của mình cùng

Thanh Phong phái trưởng lão đều có thể dễ dàng vượt qua, thực lực của chúng rốt cuộc mạnh đến mức độ nào rồi? Môn phái cường đại như vậy vì sao ba tháng trước mới hiển sơn lộ thủy (cũng gần nghĩa như xuất đầu lộ diện), một lúc bộc lộ tài năng? Bọn chúng tựa hồ khắp nơi đốt mồi lửa, từ danh môn đại phái đến hương dã tiểu bang, ngay cả Thiên Nhất giáo phân bộ xa xôi cũng muốn kích động, rốt cuộc là mưu toan thứ gì?

Toàn bộ nghi ngờ hiện tại cũng khó lý giải. Mọi người dọc đường cũng không nói chuyện, suốt đêm chạy tới Thanh Phong kiểm phái.

Năm người vừa xuống ngựa liền hướng nội viện đi đến, còn chưa tới viện môn đã trông thấy một bóng dáng nhỏ nhỏ ôm khối cầu bằng trúc bọc vải nhiều màu, vấp vấp chạy ra đón.

“Thạch Đầu ca ca, Lâm nhi ca ca!”

Tiểu oa nhi vừa nhìn thấy Kỳ Lâm hai người, con mắt đen sẫm bỗng sáng ngời, ném đi quả cầu trong tay, hướng mấy người chạy tới, tới gần còn lễ phép chào hỏi.

“Sở thúc thúc, Quân thúc thúc, ách... ân... thúc thúc.” Đến Thanh Lang dường như quên vị thúc thúc này họ gì, tiểu oa nhi nghiêng đầu nhìn Thanh Lang hồi lâu, mơ hồ kêu một tiếng.

Quân Thư Ảnh sờ đầu tiểu oa nhi, Sở Phi Dương muốn đem hắc ôm trở vào nội viện, tiểu oa nhi lại mãi mê cùng hai tiểu ca ca chơi đùa, Sở Phi Dương chỉ có thể thả hắc ôm xuống, kéo Quân Thư Ảnh trước đi tới viện tử lý.

Bị tiểu oa nhi “ách... ân” gọi tên, Thanh giáo chủ nhướn mày, một tay đem tiểu oa nhi từ mặt đất ôm vào trong lòng, chà xát ngón tay, ở trên khuôn mặt bụ bẫm tiểu oa nhi kia nhéo vài cái.

“Tiểu bàn oa (bàn = mập mạp), người ngược lại thật sự rất lạnh lợi.”

Tiểu oa nhi miệng bị bóp méo nhưng lại tự biết đuối lý, dùng năm ngón tay bị nắm tự mình cầu cứu Sở Kỳ Sở Lân.

“Thanh thúc thúc, đưa cho ta.” Sở Kỳ thấy buồn cười, đưa tay đón lấy tiểu oa nhi ôm vào lòng. Thoát khỏi ma chường, tiểu oa nhi thân thiết ôm lấy cổ Sở Kỳ một lát rồi lại xoay người giang hai tay hướng Sở Lân đòi ôm.

Sở Lân đem hân đón lấy, ôm tiểu oa nhi hướng viện lý đi đến.

Thanh Lang cũng không theo chân bọn họ, sau khi đi qua đại môn vào nội viện lại một mình một hướng, đi tìm Tín Vân Thâm.

Tiểu oa nhi hai tay ôm lấy cổ Sở Lân, mở miệng nói: “Thạch Đầu ca ca, Sở Lân ca ca, các người là trở về thăm gia gia sao?”

“Ân, gia gia thân thể thế nào?” Sở Kỳ nhéo nhéo cánh tay nhỏ, hỏi.

Tiểu oa nhi hai mắt nhìn trời, tựa hồ sắp xếp lời nói: “Ân, gia gia đã tỉnh rồi, mặt cũng không còn đỏ nữa, cũng không có nóng nữa.” Cuối cùng lại nói: “Gia gia lại có thể mừng người rồi.” =))))))

Sở Kỳ Sở Lân im lặng nhìn nhau. Như vậy... xem ra lão gia tử thật là không có gì đáng ngại.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Sở Phi Dương đi đến viện tử lý của Tín Bạch, từ rất xa đã nghe thấy Tín Bạch trung khí mười phần giận dữ mắng mỏ, còn có vài tên phó nhân mang thuốc trị thương, sa bố (băng gạc) tay chân lạnh lẽo ra vào.

“Thiên Nhất giáo tà môn ma đạo! Môn võ công này thật ngoan độc âm hiểm, thật sự là sỉ nhục học võ chi nhân (người học võ)!” Tín Bạch thanh âm xuyên thấu cánh cửa, mạnh mẽ truyền ra ngoài.

“Cha, bớt giận, thuốc này người mau thừa dịp còn nóng đem uống đi. Bằng không đến chiều, độc kia ép không được, lại sốt cao thì càng phiền toái.” Chờ Tín Bạch quát mắng xong, Cao Phóng ở một bên dùng ngón tay móc lấy lỗ tai, bưng chén dược mang tới cho lão.

“Lão phu không uống! Mấy hài tử kia các người, cùng ma giáo kia qua lại mật thiết coi như không nói, chuyện tới nước này còn một mực bao che cho yêu nhân kia!” Tín Bạch vỗ ván giường, “Cái tên yêu nhân ma giáo đó ở đâu? Nói hẩn tới đây gặp lão phu! Lão phu tốt hơn nên giáo huấn tiểu tử không biết trời cao đất dày này!”

Cao Phóng đem dược đặt xuống chiếc ghế bên cạnh giường, lắc đầu nói: “Cha, người cũng đã lớn tuổi đừng nên nóng giận, trước hảo hảo dưỡng thương đi. Hơn nữa, Thanh Lang không phải cũng giải thích rõ ràng rồi sao, còn đem phương pháp giải độc giao ra, đây đều là hiểu lầm, đả thương người và mấy vị trưởng lão không phải là người Thiên Nhất giáo. Có kẻ mưu đồ gây chia rẽ, người đã biết như vậy sao còn muốn mắc mưu?”

“Ai nói ta muốn mắc mưu!” Tín Bạch trừng mắt dựng râu, “Ai đả thương lão phu cũng không có vấn đề gì! Quan trọng là tà môn võ công

này, người chính phái làm sao có thể luyện công phu âm độc như vậy! Việc này đủ thấy, Thiên Nhất giáo nói cho cùng vẫn còn là một tà môn ma đạo, không quang minh chính đại, bất chính phái!”

Cao Phóng vừa nghe, quệt quệt khóe môi nói: “Cha, người đừng quên ta cũng là từ trong không quang minh chính đại bất chính phái ma giáo ấy mà ra, ta cũng là một yêu nhân ma giáo!”

Tín Bạch thoáng ghen lời, hồi lâu mới nói: “Tiểu Phóng người không cần nghĩ nhiều, người là một hảo hài tử, cha cũng không phải đang nói người...” Nhi tức phụ(con dâu) này trên được lòng thánh đường, dưới được lòng trù phòng, y thuật cao siêu, lại hiểu thuận, còn lưu lại cho lão Tín gia hậu sinh. Nhi tức phụ như vậy, dù cho không phải nữ nhân, cũng không quan trọng. Tín Bạch trong lòng đối với Cao Phóng hài lòng vô cùng, làm sao còn muốn đang tâm mắng chửi chứ.

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh lúc này đang từ ngoài cửa tiến vào, Cao Phóng vừa thấy Quân Thư Ảnh, ánh mắt sáng lên, bước nhanh đi tới: “Giáo... ách... Thư Ảnh, các người đã trở về!”

Tín Bạch ở phía sau lầm bầm hai tiếng. Mặt khác, vấn đề xưng hô đơn giản trước kia cũng phải sửa chữa không ít.

Cao Phóng luôn luôn quen nếp gọi Quân Thư Ảnh là ‘giáo chủ’. Tín Bạch sao có thể chấp nhận việc này? Thân là chính phái chính tông võ lâm nhân sĩ, Tín Bạch đối với quan hệ bối phận hết sức cứng nhắc. Lão coi Sở Phi Dương như con, như vậy Quân Thư Ảnh chính là... cái này cũng không cần nhiều lời đi. Tuy rằng lão thật không dám quản Quân Thư Ảnh, bất quá quản Cao Phóng vẫn là dư sức, cho nên xưng hô như vậy trước mặt Tín Bạch là bởi lão sát sao giáo đạo muốn y (Cao Phóng) phải thay đổi thói quen cũ. Lão đối với lần này hết sức hài lòng.

Quân Thư Ảnh gật đầu nói: “Thanh Lang đã đem sự tình nói cho chúng ta biết. Lần này lai giả bất thiện (kẻ đến là người không tốt), chúng ta nhất định phải cẩn trọng ứng đối.”

Sở Phi Dương vượt qua hai người, đi đến trước giường Tín Bạch, bưng lên chén dược đưa cho Tín Bạch, nói: “Sử phụ, uống thuốc. Thanh Lang nói người dư độc chưa hết, nội trong ba ngày đều phải dựa vào thảo dược để áp chế độc tính.”

Lại là Thanh Lang, tiểu tử Thiên Nhất giáo kia thật đáng giận! Ngay cả Sở Phi Dương cũng luôn miệng ‘Thanh Lang nói, Thanh Lang nói’, rõ là nực cười. Tín Bạch trừng mắt nhìn đại đồ đệ một cái, cuối cùng vẫn là tiếp nhận dược uống.

Quân Thư Ảnh nhìn về phía Sở Phi Dương, hẳn đã ở trước giường ngồi xuống, đại khái là muốn cùng Tín Bạch bàn bạc một chút chuyện gần đây xảy ra. Sở Phi Dương quay đầu lại nhìn về phía y, cười cười vẫy vẫy tay, ý bảo cũng tới.

“Phụ thân ~” Chính vào lúc này, một đồng âm mềm mại ngoài cửa truyền tới, Sở Lâm ôm tiểu oa nhi đi đến, Sở Kỳ theo ở phía sau.

“Tín Ninh Viễn! Người cũng đã lớn rồi, còn muốn ca ca ôm? Lâm nhi ca ca người khi bằng tuổi người bây giờ cũng đã xuất môn tòng sư học võ, người không biết xấu hổ, lại còn nũng nịu khoe tài.” Cao Phóng chỉ chỉ tiểu bàn oa, hất hàm nói, “Lại đây!”

Lâm nhi đem tiểu oa nhi thả xuống đất, hẳn liền vui vẻ mà chạy tới bên chân Cao Phóng, ngửa đầu kêu lên: “Phụ thân.”

Cao Phóng ôm hẳn lên, yêu thích không buông tay mà nhéo lấy khuôn mặt phấn nộn.

Tín Bạch nhìn về phía Kỳ Lân ba người vừa mới tới, ha ha cười một tiếng, nói: “Ninh Viễn rất giống Vân Thâm khi còn nhỏ a, cùng giống như cái tiểu bàn đôn. Thạch Đầu, Lân nhi, xuất môn lâu như vậy, mau tới đây để gia gia nhìn một chút.”

Cao Phóng nghĩ đến Tín Vân Thâm hồi nhỏ cũng bộ dạng là tiểu bàn oa như vậy, liền yêu mãi không thôi. Tiêm tú thiếu niên bây giờ đã trở thành một thanh niên chững chạc. Cao Phóng ngược lại thỉnh thoảng nhớ đến lúc đầu, thiếu niên chỉ tới ngực mình hàng ngày đều ở bên cạnh xum xoe.

Kỳ Lân hai người cùng đi đến trước giường phụng bồi lão gia tử trò chuyện. Sở Phi Dương muốn nói một chút chính sự, trái lại cũng không xen vào được, đành phải đi ra ngoài.

“Thư Ảnh, trước quay về viện tử lý nghỉ ngơi một chút đi, buổi chiều chúng ta qua tìm Vân Thâm.” Sở Phi Dương quay đầu lại nhìn Tín Bạch, bắt gặp Tín Bạch đang thương yêu mà sờ lên khuôn mặt Thạch Đầu và Lân nhi, nhú mày nói gầy gầy. Tín Bạch sớm không quản chuyện trong môn phái, hiện giờ con cháu lão cả sảnh đường, lại càng vui vẻ an hưởng tuổi già. Sở Phi Dương liền bỏ qua ý muốn cùng với sư phụ bàn bạc chuyện Vô Cực sơn trang.

Quân Thư Ảnh liếc nhìn Cao Phóng một cái, Cao Phóng lập tức ngậm miệng, hướng về phía Quân Thư Ảnh nói: “Trong hậu viện đang sắc thuốc, ta hiện tại không thể đi. Giáo chủ, buổi tối ta sẽ đến tìm người. Mọi người ngày hôm nay cũng đừng xuống núi.”

Quân Thư Ảnh gật đầu: “Hảo, ta chờ người.” Mắt thấy Kỳ Lân hai hài tử tạm thời nửa khắc cũng sẽ không ly khai, Quân Thư Ảnh liền xoay người đi ra ngoài cửa, Sở Phi Dương cũng đi theo sau y.

Hai người đi ra khỏi viện tử lý của Tín Bạch, hướng về phía viện tử lý mà ngày trước Sở Phi Dương đã từng ở. Sở Phi Dương đi ở bên cạnh Quân

Thư Ảnh, bỗng nhiên hơi tò mò mà mở miệng hỏi: “Thư Ảnh, người cùng tiểu Phóng buổi tối hẹn gặp có chuyện gì?”

Quân Thư Ảnh quay đầu nhìn hẩn một cái: “Cùng người đâu có quan hệ gì, Sở đại hiệp?”

“Ta chính là tùy tiện hỏi.” Sở Phi Dương sờ sờ mũi, nói.

Quân Thư Ảnh hừ một tiếng, cứ thế mà đi đến phía trước.

Sở Phi Dương ở bên cạnh, lôi kéo tay y nói: “Người hừ cái gì chứ, là có chuyện gì, nói cho ta biết!”

“Hừ, ấu trĩ!” Quân Thư Ảnh không khách khí mà đáp lại.

Hai người trở về viện tử lý, Sở Phi Dương trước gọi người chuẩn bị một thùng lớn nước nóng, cùng Quân Thư Ảnh thoải mái mà tắm rửa, toàn thân khoan khoái gột sạch bụi bặm.

Đến giờ cơm trưa, Tín Vân Thâm sai người gọi hai người đến cùng dùng cơm. Khi Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh tới nơi đã thấy Thanh Lang và Tín Vân Thâm, Cao Phóng ba người đang chờ sẵn.

“Đại sư huynh, Quân đại ca.” Tín Vân Thâm vui mừng mà tiến ra đón. Vẻ mặt tuy vẫn tươi cười như cũ nhưng lại không giấu được một chút tiều tụy.

Sở Phi Dương vỗ vỗ bờ vai hẩn: “Vân Thâm, sự tình quả nhiên rất khó giải quyết sao?”

Tín Vân Thâm thở dài một hơi nói: “Sư huynh, việc này nói thì dài dòng, trước ngồi xuống đã.”

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Mọi người ngồi xuống, Tín Vân Thâm trước cầm lấy bầu rượu rót vài chén.

Sở Phi Dương nói: “Được rồi Vân Thâm, người một nhà ăn cơm đâu cần câu nệ như vậy. Trước nói một chút về Vô Cực sơn trang đi. Những ngày qua rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì?”

Người một nhà ba chữ kia mới nghe hết sức êm tai, Thanh Lang tự mình nâng ly rượu lên, tuy cười vô thanh nhưng cực kì thoải mái.

Tín Vân Thâm lại thở dài một hơi, nói: “Rất nhiều môn phái thế lực vừa phải trên giang hồ đều đã bị xúi giục, chuyện này đại sư huynh cũng nên biết.”

Sở Phi Dương còn chưa mở miệng, Thanh Lang đã xen ngang: “Hẳn biết rồi, ta đã nói cho hẳn.”

Sở Phi Dương gật đầu: “Ta ở Phúc Lai huyện, cũng đã đụng phải người của Vô Cực sơn trang. Ta chỉ biết là, Vô Cực sơn trang môn nhân võ công vô cùng cao cường, không thể khinh thường.”

“Vô Cực sơn trang há chỉ dừng lại ở chuyện võ công cao cường. Nếu chỉ luận võ lực, Thanh Phong kiếm phái cùng võ lâm Trung Nguyên các đại môn phái liên thủ, Vô Cực sơn trang kia đâu cao thủ có nhiều như mây cũng không phải là đối thủ.” Tín Vân Thâm nhíu mày nói, “Chính là, không biết bọn chúng dùng yêu pháp gì mà rất nhiều tiểu bang tiểu phái bị mua chuộc, hiện tại đã có một số môn phái cỡ trung gia nhập Vô Cực sơn trang rồi, thời gian tính cho tới nay không đến ba tháng. Mấy ngày trước

đây, Viên lão tiền bối gửi tín thư, trên thư viết, đã có mười mấy môn phái tách khỏi Võ Lâm minh, gia nhập Vô Cực sơn trang môn hạ. Những kẻ đó trái lại còn dụ hoặc các môn phái khác ở trung du, thậm chí không tiếc dùng vũ lực. Hiện tại các đại môn phái đều cảm thấy bất an, trong lòng lo lắng, Võ Lâm minh tình hình rất đáng lo ngại.”

Quân Thư Ảnh khẽ nhướn mày, nói: “Mua chuộc lòng người không ngoài hai loại thủ đoạn, một là cưỡng bức, hai là dụ lợi. Miễn là tìm ra căn nguyên Vô Cực sơn trang xúi giục những người đó, đúng bệnh hốt thuốc, sự tình của Võ Lâm minh sẽ được giải quyết tốt. Dù sao cũng không phải mới thành lập, trải qua thăng trầm cũng có gần trăm năm lịch sử rồi, lẽ nào Võ Lâm minh ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không xử lí được? Viên Minh Chủ kia làm sao đến nỗi phải viết thư hướng chúng ta cầu trợ?”

Tín Vân Thâm cười cười nói: “Quân đại ca lời nói quả thực không sai, Võ Lâm minh dù sao cũng không phải là ngôi không, có rất ít người có thể đem Võ Lâm minh đẩy vào cảnh khốn đốn. Nhưng hôm nay, ngay cả Võ Lâm minh cũng không biết làm thế nào, có thể suy nghĩ là biết Vô Cực sơn trang này có bao nhiêu thủ đoạn cao minh...”

Hắn vừa dứt lời, một đệ tử trong phái từ ngoài viện môn đột ngột chạy vào, vẻ mặt lo lắng mà kêu lớn: “Chưởng môn sư huynh! Chưởng môn sư huynh! Không hay rồi, huynh nhanh đến Tùng Đào các đi! Cao sư huynh, hắn đã trở lại!”

Tín Vân Thâm đứng thẳng người lên, vươn vai: “A, thực sự, ngay cả bữa cơm cũng ăn không yên ổn.”

Cao Phóng đưa tay bắt lấy mấy khối điểm tâm đưa cho hắn, chính mình cũng cầm một khối bỏ vào trong miệng: “Vân Thâm, trước ăn đi đã, người gần đây ăn ngủ không điều độ, đây là dưỡng sinh đại kị. Giáo chủ, người ăn những thứ này, ta phân phó trù phòng đặc biệt làm. Còn nữa, hai người các người...”

Sở Phi Dương và Thanh Lang cùng đứng dậy, Thanh Lang nhìn ba người kia, cười cười rồi cũng cầm lên một khối điểm tâm đưa cho Sở Phi Dương: “Sở huynh, hai ta tự mình ăn a, huynh hẳn cái này, bụng trống không đối với cơ thể không tốt.”

Sở Phi Dương khước miệng co quắp nói: “Đa tạ Thanh huynh quan tâm.”

“Đâu có, đâu có.” Thanh Lang bỏ một khối điểm tâm vào miệng, một vị ngọt béo ngậy ở đầu lưỡi, không nheo mắt, nhưng ngoài miệng lại cười nói.

Mấy người cùng nhau hướng đến Tùng Đào các, dọc đường đi còn thấy rất nhiều người cũng vội vã hướng bên đó mà chạy, chỉ vì lúc này ở Tùng Đào các đúng là có rất nhiều hậu bối trong phái.

Tùng Đào các vốn là một các lâu năm trong Thanh Phong kiếm phái, dùng để giáo tập đệ tử trong phái đọc sách. Thanh Phong kiếm phái dùng số tiền lớn mời văn nhân tài tử danh vọng từ bên ngoài đến để dạy những đệ tử trẻ tuổi trong phái. Rất nhiều trưởng lão tử tôn trong Thanh Phong phái cũng đều đến đây học, ngay cả một số nhà dưới chân núi cũng đem hài tử đưa tới, không học võ chỉ đọc sách nhưng cũng không phải là thiếu số.

Còn Cao sư huynh kia, Tín Vân Thâm nói với Sở Phi Dương hai câu, Sở Phi Dương liền nhớ ra. Người này tên là Cao Tấn Phong, là nhi tử của Tam trưởng lão, hiện giờ đã gần năm mươi tuổi. Mấy năm trước, gã xuống núi lập môn hộ, tự mình sáng lập một tiểu bang phái, hoạt động cũng coi như hữu thanh hữu sắc, Tam trưởng lão rất lấy làm tự hào.

“Cao sư huynh đã gia nhập Vô Cực sơn trang.” Tín Vân Thâm hơi thấp giọng, nói.

Sở Phi Dương vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Trước hãy đi nhìn xem. Hắn nếu trở về thì có lẽ còn có thể xoay chuyển đi.”

Quân Thư Ảnh nhìn về phía Sở Phi Dương nói: “Hắn thật sự trở về, người cảm thấy còn có thể tin hắn được? Ta đừng phải người của Vô Cực sơn trang kia hai lần rồi, những người đó tuyệt không phải người lương thiện! Người đã gia nhập Vô Cực sơn trang, cho dù hắn nói muốn trở về, cũng là phải cẩn thận đề phòng.”

Sở Phi Dương gật đầu, hắn sao lại không rõ đạo lý này. Hơn nữa Vô Cực sơn trang ngay cả đối với người vô tội cũng đều hạ thủ không chút lưỡng lự, ở trên sông gặp phải nữ hài kia, cùng với cô nương trong khoang thuyền, đúng là thiên chân vô tà (trong sáng thuần khiết), nhưng lại không hề có lòng trắc ẩn, giết người giống như trò chơi. Vô Cực sơn trang này nhất định là có thủ đoạn mê hoặc lòng người.

Chẳng qua là Cao sư huynh kia lúc nhỏ cũng tính là rất hiểu chuyện, thời gian này tự nhiên trở nên không hề đơn giản, lại càng đối đãi khác xưa.

Năm người rất nhanh đi tới phía ngoài Tùng Đào các. Bên ngoài tiểu lâu đã tụ tập rất nhiều người, nhưng tất cả đều bị ngăn ở ngoài cửa, không người nào có thể tiến vào trong. Một người từ xa đã nghe được bên trong có người lớn tiếng, đến gần thì không cần vào cửa cũng có thể rõ ràng mà nghe được là giọng nói của Cao Tấn Phong.

Sở Phi Dương lắc đầu. Lần này, ngay cả đề phòng gã cũng không cần, Cao Tấn Phong căn bản là không muốn quay trở lại.

Gã đang lớn tiếng đàm luận, cũng là cực kì nói tốt về Vô Cực sơn trang. Còn Thanh Phong kiếm phái mà gã đã từng một lòng đi theo, lại bị đánh giá không đáng một đồng.

“Các người ở tại Thanh Phong kiếm phái này khổ sở tập võ, là mưu cầu gì? Hả? Không phải là sẽ có một ngày có thể luyện được tuyệt thế võ công, ở trên giang hồ nổi danh, vượt trội hơn người sao? Nhưng các người hãy nhìn xem, sư huynh sư bá của mình, bọn họ đã đạt được những gì? Ngoại

trừ việc cả đời phải ở Thanh Phong kiếm phái làm trâu làm ngựa, còn phải chịu trăm loại quy củ bó buộc chân tay, cuối cùng chính bọn họ là được cái gì? Các người cam tâm cứ vậy giẫm lên vết xe đổ sao?” Cao Tấn Phong đem mọi người đuổi đến một gian phòng, giáo thụ tiên sinh (thầy dạy học) bị trối ném ở bên chân, gã đứng trước mặt hơn chục đệ tử trẻ tuổi mê mê tỉnh tỉnh mà cao đàm khoát luận (ba hoa khoác lác).

Cao Phóng đứng ở bên dưới tập trung suy nghĩ lời của gã, thở ra một hơi, có chút thất vọng nói: “Từ lần đầu tiên nghe được Vô Lâm minh phát sinh những sự tình kia, ta liền nghĩ những người đó có lẽ là bị hạ được mê hoặc tâm trí, bởi vậy mới phản bội. Cho nên mấy ngày nay ta tìm y thư (sách y thuật) tra cứu, thật ra thấy một số sách có ghi chép, vài loại dược có thể có công hiệu này. Nhưng những dược loại này cũng chỉ có thể khiến người ta hoàn toàn mất trí, giống như cái xác không hồn, chỉ biết chấp hành mệnh lệnh kẻ chủ mưu, liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra điểm khác người tâm trí bình thường. Còn nếu muốn bọn họ vẫn có tâm trí như người bình thường, thứ dược như vậy, ta đến bây giờ cũng chưa từng gặp. Nghe Cao Tấn Phong nói, hẳn rõ ràng là biết bản thân muốn làm cái gì. Vậy không phải là bị mê hoặc tâm trí, mà là cam tâm tình nguyện.” Cam tâm tình nguyện so với tâm trí bị mê hoặc mà nói, khó giải quyết hơn nhiều.

Tín Vân Thâm sờ sờ tóc của y, đem Cao Phóng đẩy về phía đám người, mấy người sư huynh sư đệ liền chủ động đứng ra che chở y.

Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh liếc nhìn nhau, khẽ gật đầu, mũi chân điểm một cái mà vô thanh nhẹ nhàng bay lên, hai người đồng thời hướng về đỉnh lâu bay tới. Còn Thanh Lang và Tín Vân Thâm thì một tả một hữu, tiêu thất ở phía sau các lâu.

Cao Tấn Phong đi đến bên cửa sổ, cúi mặt nhìn một chút, một nam tử trung niên khỗ sở cầu xin nói: “Tấn Phong, là ta a! Nhìn xem chúng ta nhiều năm giao tình, đừng nên tiếp tục lún sâu!”

Cao Tấn Phong nhìn về phía bằng hữu trước đây, lắc đầu nói: “Tăng huynh, không phải là ta lún sâu, mà là các người u mê không chịu tỉnh ngộ! Chỉ cần các người theo ta tới Vô Cực sơn trang một lần, các người sẽ biết, các người hiện tại còn cách giang hồ chân chính bao xa! Còn người trong giang hồ suốt đời theo đuổi võ học tối cao, ngoại trừ Vô Cực sơn trang, không nơi nào có thể đạt được!”

Cao Tấn Phong vừa nói xong, hai mắt đột nhiên xuất hiện hồng quang lưu chuyển lúc ẩn lúc hiện, vô cùng quý dị. Gã từ thắt lưng mạnh mẽ lấy ra một hồ lô rượu, gạt ra nút chai, ngửa đầu mãnh liệt rót một trận, rót cục mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng hồi phục trở lại như cũ.

Cao Tấn Phong đi trở về giữa gian phòng, nhìn về phía đám đệ tử trẻ tuổi trước mặt, đang co quắp ở một chỗ, hừ lạnh một tiếng nói: “Lời ta vừa nói, các người cần thận suy nghĩ cho kỹ. Chỉ có Vô Cực sơn trang mới có thể đối với các người là giang hồ chân chính! Từ nay về sau thiên hạ rộng lớn, các người mặc sức rong ruổi. Giương kiếm mà đi, muốn làm gì thì làm không bó buộc, xiết bao vui sướng! Sư huynh ta nghĩ các người còn trẻ, mới liều mạng trở lại Thanh Phong kiếm phái, chỉ vì giác ngộ các người, từ nay về sau không còn phải chịu khổ. Nếu có người có thể lĩnh ngộ, ta ngay lập tức có thể dẫn hãn ly khai Thanh Phong kiếm phái này! Ngay cả Sở sư huynh xuất thần nhập hóa của các người cũng không ngăn cản được ta!” Gã nói xong chợt ngẩng đầu nhìn về một góc phòng, nhếch miệng cười một tiếng, nói: “Không biết Sở sư đệ cảm thấy thế nào, có hay không cho rằng sư huynh ta tự đại?”

Sở Phi Dương không nghĩ tới bị Cao Tấn Phong phát giác khí tức của mình. Hãn biết Vô Cực sơn trang môn nhân võ công cao cường, Cao Tấn Phong trước đây có lẽ cũng được tính là nhất lưu cao thủ, nhưng nội lực tu vi cũng không cao thâm đến vậy. Gã sau khi gia nhập Vô Cực sơn trang lại chỉ trong một đêm tiến bộ thần tốc, chẳng biết Vô Cực sơn trang kia rốt

cuộc ẩn giấu bí mật gì. Sở Phi Dương nhất thời không có cách phán đoán gì.

Dù sao đã bị phát hiện, Sở Phi Dương cũng không tiếp tục ẩn nấu thân hình, từ nơi ẩn nấp phi thân xuống, hướng về phía Cao Tấn Phong ôm quyền khẽ mỉm cười nói: “Cao sư huynh, đã lâu không gặp.”

Cao Tấn Phong nghe động tĩnh bốn phương tám hướng, lại hừ lạnh một tiếng nói: “Chưởng môn tiểu sư đệ kia và một người khác ở dưới lầu đối phó với thủ hạ của ta. Người kia lại không phải người của Thanh Phong phái, chẳng lẽ Thanh Phong kiếm phái đã xuống dốc đến mức này, phải nhờ ngoại nhân hiệp trợ sao? Trên đỉnh lầu còn có một vị huynh đài, nếu đã đến đây tại sao không thẳng thắn hiện thân?”

Sở Phi Dương không đáp, ngược lại hỏi, nét mặt vẫn nhàn nhạt như cũ nhưng lại tươi cười ôn hòa: “Cao sư huynh, ta nghe nói Vô Cực sơn trang kia phá hoại Nghĩa Hội bang một tay huynh gây dựng, sát hại thuộc hạ huynh dốc lòng giáo đạo, huynh vì cái gì không trả thù, ngược lại còn phản bội Thanh Phong phái, đi nương nhờ Vô Cực sơn trang? Huynh không cảm thấy có lỗi với những huynh đệ đã chết sao?”

“Người câm miệng!” Cao Tấn Phong lớn tiếng quát, hai mắt phút chốc đỏ ngầu. Không đợi hăn kịp động tay chân, một bóng dáng bất thành linh từ một góc đỉnh lầu nhẹ nhàng đáp xuống, mấy đạo bạch quang sắc bén trong tay người nọ phóng ra mau lẹ, hướng về phía Cao Tấn Phong đâm tới.

Gần như trong thời điểm Quân Thư Ảnh hiện thân, từ bốn góc gian phòng bỗng nhiên xuất hiện bốn người nam nhân ẩn nấu ở nơi này, thân hình lơ lửng giống như quỷ my cũng hướng về nơi bóng dáng Quân Thư Ảnh đáp xuống mà đánh tới!

Bốn kẻ nhanh nhẹn, nhưng lại có người so với bọn hăn còn nhanh hơn.

Một đạo biến ảo thành hư ảnh, nhân hình cơ hồ trong chớp mắt lướt qua bốn kẻ đó, nhóm đệ tử trẻ tuổi ở một góc khác trong gian phòng, chỉ có thể nhìn thấy một đạo ảo ảnh kéo dài ra như trường long, đồng thời đem bốn kẻ đó kìm hãm lại ở giữa, cuối cùng một tiếng bặt kiếm xuất vỏ ngâm nga như tiếng rống khóc, trong nháy mắt vang vọng khắp Tùng Đào các!

Bốn đạo bóng dáng lao ra như điều đứt dây, từ giữa khoảng không đột nhiên rơi xuống.

Còn ảo ảnh giống như trường long kia, thẳng tắp mà hướng về bóng người đang ở địa diện. Sở Phi Dương bảo hộ Quân Thư Ảnh ở bên người, hai người hai chân cùng nhau phiêu nhiên đồng thời đáp xuống đất.

Cao Tấn Phong nhanh nhẹn xoay người tránh thoát bốn đạo bạch quang mạnh mẽ phóng tới, nhưng lại bị đạo thứ năm ẩn phía sau bốn đạo, thẳng tắp cắm vào đầu gối.

“A...!” Cao Tấn Phong thét lên đau đớn, trong nháy mắt đau đến nỗi đầu đầy mồ hôi, nghiêng răng ngẩng đầu lên nhìn Sở Phi Dương.

“Nếu không phải người bỗng nhiên quay về Thanh Phong phái, ta cũng sẽ không đoạn chiết (gãy, đứt) tại Tùng Đào các này!” Cao Tấn Phong cắn răng nhịn đau nói, một giọt mồ hôi lớn thuận theo trán trượt xuống.

Sở Phi Dương cười cười nói: “Vậy quả là đã làm phiền Cao sư huynh.” Nói xong liền xoay người không nhìn lại gã, cùng với Quân Thư Ảnh đi ra ngoài.

Quân Thư Ảnh trên ngân châm có bôi dược vật do Cao Phóng chế ra, Sở Phi Dương không lo lắng cây ngân châm kia lại không chế trụ nổi Cao Tấn Phong. Sự tình còn lại, dĩ nhiên là có Tín Vân Thâm lo liệu rồi.

Hai người cùng nhau đi ra khỏi Tùng Đào các, đám người đang bị ngăn ở phía ngoài thấy mối nguy đã được giải trừ, vội vàng xông vào trong, gấp

gáp tiếp nhận hài tử nhà mình.

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh kề vai đi tới, lại cảm thấy phải ôm cả người y mới thoải mái, vì vậy liền khẽ vươn tay nắm lấy bả vai y, không khác gì bộ dạng huynh đệ giao tình cực hảo.

Quân Thư Ảnh quay đầu nhìn hắn, cũng không tránh ra.

Sở Phi Dương mở miệng nói: “Thư Ảnh, làm sao người biết Cao sư huynh luyện tập chính là ‘Mịch tung’ (truy tìm hành tung) tâm pháp? Thứ công pháp này cũng ít khi thấy, môn phái vốn tồn tại bộ công pháp này hiện giờ ngay cả danh tự cũng không còn lưu lại rồi, người làm sao biết được?” Hắn nhớ lại lúc bị Cao Tấn Phong phát hiện thì Quân Thư Ảnh ở xa nhà phía bên kia dùng khẩu hình hướng về phía hắn truyền đạt ‘Mịch tung’ hai chữ, ánh mắt trong suốt cùng với thần thái nghiêm túc, thật sự là... hết sức mê hoặc lòng người.

‘Mịch tung’ vốn là công pháp luyện tập để truy đuổi hành tung, biết Cao Tấn Phong là dựa vào mịch tung để phát giác hắn chứ không phải là bởi vì nội lực phi tốc tăng lên, Sở Phi Dương lập tức nắm thời cơ, cùng với Quân Thư Ảnh phối hợp chặt chẽ, mới có thể một lần hành động mà hạ gục Cao Tấn Phong. Nếu không, nơi đó còn có nhiều đệ tử trẻ tuổi võ công thấp kém, Sở Phi Dương lại không biết đối phương nông sâu ra sao, vốn là ngăn chặn chứ không thác đại tiến công, để tránh làm hại những người khác. Nếu như thế, còn không biết phải hao phí bao nhiêu thời gian, lại sẽ có bao nhiêu chuyện phát sinh.

Quân Thư Ảnh hơi cúi đầu nói: “Cao Phóng giúp ta tìm rất nhiều tâm pháp bí tịch thất truyền, tuy không đi luyện để tránh tẩu hỏa nhập ma, nhưng xem qua một chút vẫn là có thể.”

“... Loại sự tình này hà tất phiền toái Tiểu Phóng chứ?” Sở Phi Dương dùng sức ôm chặt bả vai Quân Thư Ảnh đã khuất phục dựa vào hắn, dục

theo đường đi tha thiết dặn dò: “Khụ, từ nay về sau ta tìm giúp người là được rồi, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu...”

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tín Vân Thâm bởi vì phải đi xử lý chuyện Cao Tấn Phong nên không kịp quay về dùng cơm, Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh liền tự mình trở về viện tử của Tín Vân Thâm trước. Đi suốt đêm đến bây giờ bụng sớm đã đói, bữa cơm này cũng rất thịnh soạn, đương nhiên không được phép lãng phí.

Lúc hai người trở về tới phạm thính (nhà ăn), đã thấy Thanh Lang ngồi một mình ở đó tự rót rượu, đại khoái ăn. Thấy Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh tới, liền cười cười, xua tay tiếp đón: “Đến, Sở huynh, Thư Ảnh, nhanh ngồi xuống cùng ăn.”

Quân Thư Ảnh cùng Sở Phi Dương ngồi xuống, Quân Thư Ảnh đưa tay rót cho mình một ly rượu, nhìn Thanh Lang một cái, hừ nhẹ một tiếng, nói: “Thanh giáo chủ thật sự không cho mình là ngoại nhân.”

“Đều là người một nhà, nào có chú ý nhiều như vậy.” Thanh Lang cười đến mức khóe mắt cong lên, thập phần vui vẻ, nói xong rồi lại giơ chiếc đĩa lên than thở, “Thanh Phong phái gia đại nghiệp đại, nhìn vào nở mày nở mặt nhưng phiền toái cũng nhiều. Thiên Nhất giáo ta vẫn là thoải mái.”

“Nhưng hiện nay Vô Cực sơn trang khắp nơi khiêu khích sinh sự, xúi giục tạo phản, chỉ sợ là Thiên Nhất giáo của Thanh huynh cũng sẽ không còn thoải mái như vậy.” Sở Phi Dương cười nói, “Cùng là người trong giang hồ, lúc này đây mọi người đều bị Vô Cực sơn trang kéo xuống nước, dù là ai thì cũng không thể chỉ lo thân mình.”

“Ta có nói chỉ lo thân mình sao?” Thanh Lang nhíu mày the thé nói, “Sở huynh không cần dùng lời nói để lôi kéo ta. Vô Cực sơn trang dám lấy tay

đặt lên đầu Thiên Nhất giáo, ta đương nhiên sẽ không thể không quan tâm. Lại nói...” Thanh Lang ngược mắt lên suy nghĩ một chút, “Hơn hai mươi năm về trước, một lần giang hồ rung chuyển, võ lâm đại nạn, chính là sóng to gió lớn nổi lên, một kẻ đem cả thầy võ lâm Trung Nguyên náo loạn, trong hai mươi năm lại đây, cho dù có chút việc vụn vặt thì cũng coi là trời yên biển lặng rồi. Lúc này đây, ta có cảm giác, sự việc nhất định là không tốt.” (Khúc này thực khó hiểu, ta không biết dịch sao cho rõ nghĩa lời nói của Lang ca)

Quân Thư Ảnh bàn tay đang gấp một đũa thức ăn ở giữa không trung bỗng nhiên khựng lại, có chút không vui liếc nhìn Thanh Lang một cái.

Sở Phi Dương đem thần sắc của y đặt vào trong mắt, lắc đầu cười lớn. Chuyện Quân Thư Ảnh mười mấy năm trước náo loạn giang hồ vậy mà bị Thanh Lang tùy tiện xếp vào loại ‘vụn vặt’, trong lòng y nhất định là không vui.

“Thư Ảnh, ăn nhiều một chút.” Sở Phi Dương giơ đũa gấp đồ ăn, “Trư đề (móng heo) này làm không tệ.” Đói bụng thì dễ tức giận, trước cứ cho ăn no là tốt nhất.

“Lại nói, khi đó Sở huynh lúc đó đúng là mới bước chân vào chốn giang hồ, lại gặp phải trận rối ren này.” Thanh Lang tay nâng lên ly rượu, tiếp tục cười nói, “Võ lâm đại nạn bình ổn một hồi, cũng nhờ việc đó mà tài năng bộc lộ, nhất cử thành danh (một lần hành động mà có được tiếng tăm), cuộc tao ngộ của Sở huynh quả thật đáng mơ ước.”

“Thanh huynh cũng quá khiêm tốn rồi.” Sở Phi Dương nói, “Tại hạ có gia sư che chở, làm sao so được với Thanh huynh niên thiếu đã một thân một mình tiêu sái bước chân vào giang hồ.”

Hai người kẻ tung người hứng mà tăng bốc lẫn nhau. Quân Thư Ảnh nghe không nổi nữa, không nhìn được mà ngắt lời: “Hai vị khoe khoang lẫn

nhau như vậy là đủ rồi, trước mắt nghĩ ra biện pháp phá giải Vô Cực sơn trang kia mới là quan trọng.”

Thanh Lang biết nghe lời lập tức chuyển đề tài, cười cười nói: “Thư Ảnh nói rất đúng.”

Sở Phi Dương cũng gật gù: “Vô Cực sơn trang... trước mắt là, không để lộ bất kì một sơ hở. Chúng khí thế mạnh như vũ bão, nhưng không ai biết được chúng vì sao mà đến. Chúng thủ đoạn cao minh xúi giục lòng người, cũng không một ai biết chúng làm cách nào. Địch ở trong tối ta ở ngoài sáng, chúng ta hiện giờ ở thế bị động, hoàn toàn không biết gì cả.”

“Đây cũng là điểm mấu chốt.” Thanh Lang dùng đầu ngón tay nhẹ nhẹ gõ trên mặt bàn, “Thư Ảnh trước có nói một câu rất đúng, phải tìm được thủ đoạn Vô Cực sơn trang xúi giục lòng người, đúng bệnh hốt thuốc, mọi chuyện sẽ dễ dàng được giải quyết. Nói chung, xúi giục không có gì hơn cưỡng bức và dụ dỗ. Chúng nếu cưỡng bức, chúng ta liền hiệp trợ vũ lực, chúng nếu dụ dỗ, chúng ta có thể gia tăng lợi ích gấp nhiều lần. Chung quy có thể tìm được biện pháp khắc chế chúng. Có thể những môn phái đã phản xuất Vô Lâm minh cũng như phân bộ giáo chúng phản xuất Thiên Nhất giáo, đối với Vô Cực sơn trang nhất mực trung thành, thậm chí có thể vì Vô Cực sơn trang mà ngay cả tính mệnh cũng không màng. Kẻ ngay cả tính mệnh cũng không màng, muốn cưỡng bức hoặc là dụ dỗ thì phải bắt đầu từ đâu? Tóm lại, việc gì, người nào dính vào Vô Cực sơn trang, tất cả đều lộ ra một cổ quái dị.”

“Có thể hay không thật sự là bị dùng thuốc?” Quân Thư Ảnh nhíu mày nói.

“Ta đã đọc nhiều y thư, đến nay vẫn chưa bao giờ gặp thứ kỳ được công hiệu giống như vậy.” Cao Phóng từ ngoài cửa đi vào, ngồi xuống bên cạnh Quân Thư Ảnh, “Dược vật cũng không phải là vạn năng, lòng người phức

tạp khó dò, chí ít theo ta thấy, không có khả năng có loại được tùy ý không chế lòng người này.”

Ngay cả Cao Phóng tinh thông được lý cũng nói như thế, Quân Thư Ảnh nhíu mày: “Không phải uy bức lợi dụ, cũng không phải hạ được, chẳng lẽ Vô Cực sơn trang này thật sự biết tà thuật.”

“Ngay cả Tiểu Phóng cũng nói như vậy, xem ra thật sự không phải đơn giản dùng được, hưởng chi, những người quy phục Vô Cực sơn trang này, không gặp mấy ngày mà công lực vượt trội, thậm chí có thể tinh thông nhiều tuyệt học võ công của khắp các môn phái khác... Cái này lại càng quý dị vô cùng.” Thanh Lang một tay chống lấy khuôn mặt, có chút hăng hái cười nói “Chúng ta đã bao lâu chưa gặp phải loại chuyện khó giải quyết như vậy? Nhân nhĩ đã lâu, ngay cả xương cốt cũng đều trở nên uế oải rồi. Vô Cực sơn trang này trái lại là đem đến một trận mưa đúng lúc.”

Nhưng Sở Phi Dương lại lắc đầu nói: “Chuyện này không thể xem như trò đùa. Giang hồ bị kiếp nạn khó khăn này, khổ cực vẫn là phần đông bách tính vô tội. Cao Tấn Phong chính là người như vậy, cảm giác không phải là người vô tội, mà là gặp tai ương? Chúng ta nhất định phải nhanh chóng giải quyết chuyện này, trả lại bình yên cho giang hồ võ lâm.”

Thanh Lang nhàm chán mà khoát tay: “Sở huynh đại đạo lý thật nhiều.”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ cười một tiếng, lại hướng về phía Cao Phóng nói: “Vân Thâm còn đang bận rộn? Chuyện của Cao sư huynh đã giải quyết thế nào rồi?”

“Còn có thể thế nào, Cao Tấn Phong kia đầu muối không ngâm, cứng mềm không phục tùng, Tam trưởng lão lại khổ sở cầu xin, Vân Thâm đang đau đầu.” Cao Phóng tùy tiện ăn vài miếng, lại nói: “Chuyện của Cao Tấn Phong tạm thời gác lại, đã đem hãn nhốt vào trong địa lao, Vân Thâm hiện

tại đang sắp xếp chuyện khác... Viên lão tiền bối cùng Trình minh chủ đã đến đây.”

“Trình minh chủ là ai?” Quân Thư Ảnh khó hiểu nói.

Cao Phóng cười cười nói: “Giáo chủ, chuyện trong chốn giang hồ trước đây người không quan tâm đã đành, chẳng lẽ ngay cả minh chủ võ lâm hiện tại là ai cũng không biết sao? Trình minh chủ kia tên là Trình Tuyết Tường. Năm đó vị trí minh chủ võ lâm vốn là trong tay Sở đại hiệp, về sau chuyện phát sinh giáo chủ cũng đều biết.”

Quân Thư Ảnh lông mày khẽ nhăn lại nhìn y một cái, Cao Phóng tiếp tục cười nói: “Sau này, Viên lão tiền bối lại đành phải kế nhiệm chức minh chủ võ lâm. Vài năm sau, Viên lão tiền bối tuổi cao, liền để quan môn đệ tử Trình Tuyết Tường kế nhiệm vị trí minh chủ, hôm nay chính là Trình minh chủ này tới.”

Sở Phi Dương đứng dậy nói: “Nếu Viên lão tiền bối và Trình minh chủ đã tới đây, chúng ta cũng là đi gặp một lần mới phải.”

Sở Phi Dương nói như vậy, cũng không có người nào dị nghị, mà ngay cả người không vui nhất là Quân Thư Ảnh cũng đã chuẩn bị đi trước. Lúc này đây Quân Thư Ảnh cứ nhiên lại không cần để ai thúc giục, cũng làm cho Sở Phi Dương có chút không quen.

Dọc đường đi, Cao Phóng tiếp tục hưng trí bừng bừng mà giảng thuật cho Quân Thư Ảnh về vị Trình minh chủ niên khinh hữu vi kia, từ gia thế của hãn nãi danh tuyệt học, hồng nhan theo hãn cho đến nghĩa khí huynh đệ của hãn. Thanh Lang ở một bên nghe được thốn thức không thôi... Cao Phóng thân là Thanh Phong kiếm chưởng môn phu nhân, y thuật cao siêu sẽ không nói, y còn tiếp tục nghiên cứu dược lý, cố gắng ngày càng tốt hơn. Vậy cũng không sao, nhưng y ngay cả đối với chuyện trong chốn giang hồ cũng rõ như lòng bàn tay, lớn nhỏ không bỏ sót. Tục ngữ có câu, biết người

biết ta trăm trận trăm thắng, Cao Phóng như thế này thật sự đáng được xưng tụng là một vị hiền thê hiếm có.

Lại nghe Cao Phóng tiếp tục nói: “Trình Tuyệt Tường này, binh khí hãn sử dụng tên gọi là ảnh nhẫn, được liệt danh đệ nhất đương kim giang hồ binh khí phổ.”

“Hãn là đệ nhất?” Quân Thư Ảnh nhú nhú lông mày hỏi ngược lại.

Cao Phóng sao lại không nghe ra bốn chữ này là ý tại ngôn ngoại. Y giờ tay phải lên sờ sờ lọn tóc, trên cổ tay đeo hai khóa chuông nhỏ leng keng phát ra thanh âm giòn tan, hướng về phía Quân Thư Ảnh cười nói: “Giáo chủ, Sở đại hiệp thành danh là dựa vào một thân bản lĩnh, một khóa nhân tâm, binh khí ngược lại là thứ yếu, cho nên ở trên bảng binh khí này, Sở đại hiệp thường dùng thanh Thanh Phong kiếm nhưng thật ra lại không làm người ta chú ý.”

“Binh khí phổ này là người nào sở hữu?Người nào xếp hạng?” Quân Thư Ảnh lại nhú mày, hỏi.

“A, binh khí phổ này tên gọi đầy đủ là giang hồ Bách Hiếu Sinh chi thiên hạ binh khí.”(*)

Quân Thư Ảnh nghe xong, khinh thường mà hừ lạnh một tiếng: “Bách Hiếu Sinh? Hãn đã chết cách đây mấy trăm năm. Có thể thấy được thứ sách này nhất định là hồ ngôn (nói bậy bạ)!”

_____oOo_____

Lời tác giả:Nói về Quân Quân a, đại hiệp nhà người vị trí Minh Chủ bị người khi đó chỉ một tiếng mà không còn = =, người hiện tại khinh thường Bách Hiếu Sinh đồng học người ta cũng là không có tác dụng a!

(*): Là nói đến Binh khí phổ do Bách Hiếu Sinh xếp hạng lần đầu, trong đó liệt danh mười loại binh khí lợi hại nhất trong giang hồ, xếp theo thứ tự lần lượt là:

1. Thiên Cơ Bổng của Thiên Cơ Lão Nhân
2. Long Phụng Song Hoàn của Thượng Quan Kim Hồng
3. Tiểu Lý Phi Dao của Lý Tầm Hoan
4. Thiết Kiếm Tung Dương của Quách Tung Dương
5. Ôn Hầu Ngân Kích của Lữ Phụng Tiên
6. Tiên Thần của Tây Môn Nhu
7. Kim Cương Thiết Trọng của Gia Cát Cương
8. Thanh Ma Thủ của Y Khố
9. Phong Vũ Lưu Tinh của Hưởng Tòng
10. Đông Hải Ngọc Tiêu của Ngọc Tiêu đạo nhân

Về sau Binh khí phổ này còn được nhiều người tự bổ sung sắp xếp lại, có lẽ trong bối cảnh niên đại truyện này diễn ra thì vị trí số 1 là binh khí của vị Trình minh chủ kia.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tín Vân Thâm đang cau mày nói gì đó với Viên Khang Thọ, thấy Sở Phi Dương cùng mọi người đi vào thính đường, liền đứng dậy chạy tới: “Đại sư huynh, huynh đã đến.”

“Ân, ta tới rồi.” Sở Phi Dương gật đầu rồi đi về phía Viên Khang Thọ, “Viên lão tiên bối, người thân thể vẫn còn khoẻ mạnh. Văn bối đã lâu chưa tới phủ thượng tiếp kiến tiên bối, thật sự là hổ thẹn.”

Viên Khang Thọ ha ha cười một tiếng, đi đến bên người Sở Phi Dương, vỗ vỗ bờ vai hắn: “Chuyện này, người cũng là người đã có gia thất, sao còn có thể giống như trước, hàng ngày hướng Võ Lâm minh chạy tới chạy lui. Người có hiếu tâm như vậy, lão phu cũng là rất vui rồi, gặp đồ nhi của ta một lần, Tuyết Tường. Hai người các người chung quy bị người trong giang hồ lấy ra so sánh, lại đều là môn sinh đặc ý của lão phu, nhưng ngày hôm nay mới là lần đầu tiên gặp mặt đi.”

Chỉ thấy một người nam nhân áo tím hướng về phía Sở Phi Dương ôm quyền, khẽ cười nói: “Sở sư huynh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, đúng là nghe danh không bằng gặp mặt. Sư phụ nói huynh và ta đều là môn hạ của lão nhân gia, ta gọi một tiếng Sở sư huynh cũng không tính là mạo phạm đi.”

Sở Phi Dương cũng đáp lễ lại, cười nói: “Không dám, không dám. Trình minh chủ niên khinh hữu vi, lại là minh chủ võ lâm minh, an nguy của võ lâm Trung Nguyên là do một thân Trình minh chủ đảm nhiệm, Trình minh nếu đã không chê, tức hai người chúng ta xứng đáng là huynh đệ.”

Trình Tuyết Tường cũng không khách khí, ngay sau đó liền cười gọi một tiếng: “Sở huynh.”

Nói xong lại đưa mắt nhìn sang Quân Thư Ảnh cùng mấy người kia: “Mấy vị này là...”

“Tại hạ chỉ là một thương nhân, từ nam ra bắc cũng tính là quan hệ rộng rãi, bởi vì sự việc Vô Cực sơn trang nên đặc biệt đến Thanh Phong kiếm phái tương trợ.” Thanh Lang cười cười mở miệng nói.

Y không muốn trước Võ Lâm minh tiết lộ đánh tính, thân phận giáo chủ Thiên Nhất giáo khiến y có chút lo ngại. Đám người Sở Phi Dương cũng không nói gì, Viên Khang Thọ không biết còn nhớ Thanh Lang hay không, nhưng cũng bày ra vẻ mặt khách khí như không biết gì.

Về Cao Phóng và Quân Thư Ảnh, Viên Khang Thọ vốn đã biết rõ nhưng cũng chỉ đối với Trình Tuyết Tường giới thiệu sơ qua, một vài điểm về thân phận tất nhiên là không đề cập đến.

Trình Tuyết Tường nhìn Quân Thư Ảnh, cười nói: “Nga! Các hạ tên là Thư Ảnh, thi thư họa ảnh, cùng ảnh nhân của ta thật ra rất có duyên.”

Quân Thư Ảnh liếc mắt nhìn Sở Phi Dương, vẻ mặt khách khí, xa cách nói: “Trình minh chủ nói đùa.”

Viên Khang Thọ thấy mọi người đã nhận biết lẫn nhau, liền kêu họ cùng ngồi xuống, tiếp tục đàm luận chuyện lúc trước.

Tín Vân Thâm nói: “Viên lão tiên bối, người đem chuyện Võ Lâm minh kể lại một lần cho đại sư huynh nghe đi.”

Viên Khang Thọ than một tiếng, sắc mặt lại thêm ảm đạm, nói: “Phi Dương, lần này Võ Lâm minh quả thực vấp phải cái đình.” (ý nói gặp phải sự việc khó giải quyết).

Trình Tuyết Tường ở một bên sớm đã đem một tờ thỉnh giản (thiệp mời) đặt lên trên bàn cho mọi người xem qua. Sở Phi Dương vừa mở ra, thoáng nhìn đã biết là của Vô Cực sơn trang gửi đến Võ Lâm minh.

“Chúc thọ Vô Cực sơn trang trang chủ?” Sở Phi Dương khó hiểu nói, “Đây là bọn chúng muốn giảng hoà?”

Trình Tuyết Tường lắc đầu: “Nếu là như vậy thì đâu cần phải xa xôi đến đây để cho huynh rõ chi tiết.” Nói xong lại lấy ra một phong thư khác mở ra, mặt trước là một vài chữ màu huyết hồng, nhìn vào mà giật mình, còn có thể mơ hồ ngửi thấy mùi tanh của máu, xem ra thật sự là huyết thư dùng máu tươi để viết.

Quân Thư Ảnh vừa thấy liền nhú mày: “Dùng thứ này, chẳng lẽ Vô Cực sơn trang cùng người của Võ Lâm minh có tư thù?”

Viên Khang Thọ lắc đầu thở dài: “Nếu chỉ là tư thù, hà tất phải làm to chuyện như vậy, cái này lại giống như mang đại cừu hận đối với võ lâm Trung Nguyên.”

Tín Vân Thâm gật đầu nói: “Không sai. Máu trên đó viết, Võ Lâm minh hạn trong vòng một ngày trả lời Vô Cực sơn trang thỉnh giản, chậm một ngày, sẽ huyết tẩy (tắm máu) một môn phái thuộc Võ Lâm minh.”

“Sao có thể ngang ngược như vậy?” Thanh Lang nắm tay đập xuống bàn, “Giang hồ bang phái, thương nhân phú hào, phần lớn đều vì một chữ lợi (lợi ích). Thế nhưng vô cực sơn trang làm việc này, tại hạ nhìn không ra có lợi gì. Mà chỉ có thể thấy một chữ cừu (thù hận). Các người chính là chính phái võ lâm a, người đắc tội thì ắt phải là tà môn.”

“Có thể gia nhập vào Võ Lâm minh cũng đã không phải là tiểu môn tiểu phái, lại có Võ Lâm minh chiếu cố, Vô Cực sơn trang làm sao dám tự tin đến vậy? Muốn huyết tẩy một môn phái đâu có thể nói dễ dàng?” Cao Phóng mở miệng nói.

Trình Tuyết Tường khuôn mặt vẫn một mực đăm nhiên lúc này mới hiện ra một tia bất lực, thở dài một hơi nói: “Thỉnh giản này vốn là tới từ hôm trước, ngày hôm qua... đã có một môn phái bị diệt môn. Vân Hải môn cũng coi như là một môn phái có thực lực trong Võ Lâm minh, nhưng ngay cả một người cũng không còn sống sót, một đại môn phái chỉ trong một đêm trở thành một mảnh hoang phế. Võ Lâm minh có thể lực, cũng không thể lo lắng toàn bộ các môn phái. Vô Cực sơn trang lại xuất quỷ nhập thần, lại càng khó mà đề phòng.”

Sở Phi Dương nghe vậy, cũng thấy sự tình nghiêm trọng, nhìn về phía Viên Khang Thọ nói: “Chẳng biết tiền bối nghĩ sao?”

Viên Khang Thọ thở dài: “Lão phu nếu có thể có biện pháp tốt, thì sao phải tới làm phiền Thanh Phong kiếm phái chứ? Vô Cực sơn trang này căn bản không phải lương thiện, lão phu cũng không muốn phải liên lụy nhiều người, chính là...Ai! Lão phu đã thuận theo lời Vô Cực sơn trang, trả lời thỉnh giản của chúng. Trước kéo dài thời gian được bao nhiêu tốt bấy nhiêu, không thể tiếp tục để càng nhiều môn phái gặp phải tai ương.”

“Thuận theo lời Vô Cực sơn trang?” Cao Phóng ngạc nhiên nói, “Vô Cực sơn trang yêu cầu làm như thế nào?”

Sắc mặt Viên Khang Thọ trong nháy mắt lại càng đen kịt lại, khoát khoát tay nói: “Việc này, thật sự là thật sự là ta sỉ nhục võ lâm Trung Nguyên. Vô Cực sơn trang kia yêu cầu Võ Lâm minh xé lụa đỏ, đệ tử Võ Lâm minh do lão phu mang theo, mặt hướng phương bắc, khom mình hành lễ, chúc thọ Vô Cực sơn trang chủ kia.” Nói xong lời cuối cùng thì Viên Khang Thọ đã cực kỳ phản nộ, vẻ mặt căm phẫn.

Trình Tuyết Tường an ủi nói: “Sư phụ đừng tức giận, người là suy nghĩ vì tất cả võ lâm, người giang hồ đều nhìn ra. Không thể không khom lưng, đó cũng là một lòng nghĩa hiệp, anh hùng khí phách. Người trong giang hồ phải theo đuổi một chữ hiệp(trong từ ‘nghĩa hiệp’), không phải sao? Hiện

giờ tuy rằng giang hồ rung chuyển bất an, nhưng vẫn chưa tới mức không thể vẫn hồi, sự phụ người nguyện ý vào lúc này lùi một bước, để chúng ta có thời gian, nhất định phải đem Vô Cực sơn trang kia một lưới bắt hết.”

“Trình huynh nói rất đúng.” Sở Phi Dương tán thành, “Trình huynh niên khinh hữu vi, lại thâm minh đại nghĩa (đúng sai phân minh, rõ ràng) như vậy, không hổ là minh chủ võ lâm, quả thật là võ lâm Trung Nguyên chi phúc.”

“Sở huynh quá khen, vậy Sở huynh...” Trình Tuyết Tường cũng cười trả lời.

Quân Thư Ảnh vừa nghe liền ngán ngấm quay đầu nhìn về phía ngoài cửa.

Chính đạo võ lâm này, cứ ba câu lại tăng bốc nhau một lần, rốt cuộc là tạt xấu gì?

Mấy người đem tình thế bây giờ nói ra, Viên Khang Thọ lại tỏ rõ ý đồ đến đây, nguyên lai là Võ Lâm minh nhân lực không đủ, muốn tới Thanh Phong kiếm phái mượn người. Võ Lâm minh vốn không giống Thanh Phong kiếm phái thu nhận rộng rãi môn đồ như vậy, ngày thường phần lớn là treo phát một số giải thưởng, chờ đợi giang hồ nhân sĩ đến lãnh nhiệm vụ, kiếm lấy thù lao. Hiện giờ nếu muốn tung một mẻ lưới, vấn đề nhân lực liền không thể đáp ứng, đúng là trứng chọi đá.

Hiện giờ Võ Lâm minh ở ngoài sáng Vô Cực sơn trang ở trong tối, bọn họ ngay cả Vô Cực sơn trang ở nơi nào cũng không biết, vậy phải đối phó ra sao? Trước chỉ có thể phái thêm người khắp nơi trên giang hồ dò la tin tức rồi mới quyết định

Thanh Lang cười, mở miệng nói: “Muốn dò la tin tức, tại hạ có thể giúp đỡ một chút.”

“Người đâu chỉ có thể giúp đỡ chút chút.” Quân Thư Ảnh hừ một tiếng, “Thanh giáo chủ không cần khiêm tốn, nếu như tập hợp đầy đủ lực lượng thám tử kia, thì thiên hạ còn có chuyện mà Thanh Lang người không thể dò la sao?”

Thanh Lang nhìn về phía Quân Thư Ảnh cười nói: “Thư Ảnh đây là khen tặng tại hạ sao? Vậy tại hạ lại càng không thể không dốc hết toàn lực rồi.” Nói xong lại nhìn về phía Viên Khang Thọ, “Viên lão tiên bối, Trình minh chủ, việc này tại hạ nhất định tận lực. Hiện giờ tại hạ còn có chuyện quan trọng, cáo từ trước.”

Mấy người bàn bạc chính sự cũng đã ổn thỏa, Tín Vân Thâm và Cao Phóng liền cùng với Viên Khang Thọ và Trình Tuyết Tường đi gặp Tín Bạch. Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cũng nhau tiễn Thanh Lang đi ra ngoài.

“Thanh huynh, chuyện gì đột nhiên lại vội vã như vậy?” Sở Phi Dương mở miệng hỏi.

Thanh Lang trầm ngâm một lát, nói: “Huynh cũng nghe rồi, Vô Cực sơn trang hiện tại rõ ràng là không cần nguyên do, cứ nhắm vào tất cả giang hồ. Thiên Nhất giáo mặc dù nằm ngoài, nhưng mấy năm gần đây ở Trung Nguyên cũng có qua lại nhiều, cũng không dám khẳng định Vô Cực sơn trang sẽ không động đến Thiên Nhất giáo.” Thanh Lang nói đến đây, trên bàn tay to và cánh tay rõ ràng lộ ra gân xanh dữ dội, ánh mắt cũng đen lại.

“Huynh lo lắng cho Yến Kỳ và Thanh Tĩnh sao?” Sở Phi Dương gật đầu nói, “Quả thực không thể xem thường, Thanh huynh, huynh đem bọn họ đến Thanh Phong kiểm phái đi. Thiên Nhất giáo giáo chúng, tốt nhất cũng nên tạm thời tìm chỗ an thân. Thanh huynh nếu cần Thanh Phong kiểm phái hỗ trợ, chỉ sợ cũng không có phương pháp rồi.”

Thanh Lang nhoèn miệng cười nói: “Tại hạ chính là đang có ý đó. Thư Ảnh, người nhớ thu xếp một viện tử, chờ Yến Kỳ đến đây bầu bạn với người.”

Quân Thư Ảnh mấp máy môi, trừng mắt nhìn Thanh Lang, Thanh Lang lại cười lớn cáo từ mà đi.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Viên Khang Thọ sau khi gặp qua Tín Bạch liền đem nhân thủ mà Thanh Phong kiểm phái cho mượn dẫn đi, rồi vội vàng trở về Vô Lâm minh để phòng Vô Cực sơn trang phát sinh sự cố.

Trình Tuyết Tường nhận lệnh lưu lại Thanh Phong kiểm phái cùng với Sở Phi Dương và Tín Vân Thâm chung sức đối phó.

Từ lúc Thanh Lang đi khỏi, trong vòng vài ngày có rất nhiều thám tử Thiên Nhất giáo tới Thanh Phong kiểm phái đưa tin. Những tin tức này phần lớn là về địa bàn hoạt động của môn nhân mà Cực sơn trang phái đi, cũng như bao nhiêu môn phái bị thâm tóm, bao nhiêu người bị sát hại.

Trình Tuyết Tường mở ra một phong bí tín (thư từ bí mật) trong tay, nhú mày mở miệng nói: “Mạng lưới thông tin của vị Thanh huynh kia thực sự mau lẹ, nếu đổi lại là Vô Lâm minh, sẽ không thể thu thập tin tức toàn diện được như vậy.”

Tín Vân Thâm nâng một chén trà lên, mạnh mẽ rót xuống một trận, lộ ra vẻ nhợt nhạt xanh xao, xung quanh con mắt còn có một mảng quầng thâm nhàn nhạt, một bộ dáng mệt mỏi quá độ. Sở Phi Dương cũng là ngáp lên ngáp xuống, không một chút sinh lực, mệt mỏi cầm lấy một tờ tín chỉ (giấy viết thư).

Mấy ngày qua, Thanh Phong kiểm phái môn hạ nhiều phân bang phân đường liên tục đụng mặt Vô cực sơn trang, Tín Vân Thâm bận đến nỗi mã bất đình đề (ngựa không dừng vó, ý nói công việc bề bộn không có thời gian nghỉ ngơi), còn Sở Phi Dương thì phải chạy ngược chạy xuôi, đến những phân đường đó giải quyết phiền toái. Mặc dù còn có sư bá sư thúc

khác cùng với sư huynh sư đệ mỗi người một tay, các nơi trợ giúp, nhưng Vô Cực sơn trang kia đúng là khó mà đề phòng cho được.

Người của Vô Cực sơn trang không kẻ nào có thể dùng đạo lý để nói chuyện, chỉ cần đụng phải là nhất định sẽ ác chiến một hồi. Sở Phi Dương liên tục vài ngày cùng với người của Vô Cực sơn trang giao thủ, ngay cả một giấc ngủ ngon cũng không có, cho dù là thân thể có sắt đá kim cương cũng không thể chống đỡ được.

Trình Tuyết Tường nhìn thấy Sở Phi Dương và Tín Vân Thâm bộ dạng mệt mỏi, có chút áy náy mà mở miệng nói: “Sở huynh, Tín chưởng môn, tại hạ vốn là đến cùng mọi người chung sức đối phó với Vô Cực sơn trang, thế nhưng ngược lại mấy ngày nay lại không phải động chân động tay, thật sự là hổ thẹn. Nếu chỗ nào tại hạ có thể giúp được, thỉnh Tín chưởng môn không cần khách khí.”

Sở Phi Dương và Tín Vân Thâm cũng đều là vì giải quyết công việc nội bộ Thanh Phong kiếm phái. Trong khi Trình Tuyết Tường thân phận mình chủ võ lâm có chút nhạy cảm khiến hẳn không thể chủ động nhúng tay vào nội bộ công việc của môn phái khác. Kết quả là mình chủ võ lâm Trình Tuyết Tường này rất nhàn rỗi, mỗi ngày chỉ là ở Lăng Nguyệt sơn, tìm manh mối từ tín thư các nơi đưa tới.

Tín Vân Thâm đặt chén trà xuống, nói: “Trình minh chủ nói chi vậy, Trình minh chủ có trách nhiệm của mình, Thanh Phong kiếm phái những việc này... sao có thể phiền mình chủ bên ba. Không nói việc này nữa, Trình minh chủ đã tìm ra manh mối gì về Vô Cực sơn trang chưa?”

Trình Tuyết Tường lấy ra một tấm địa đồ, nói: “Đây là địa đồ được gửi tới cùng bí tín, ghi lại những vị trí mà Vô Cực sơn trang môn nhân đã từng xuất hiện, Tín chưởng môn, Sở huynh hãy xem qua.”

Sở Phi Dương và Tín Vân Thâm cẩn thận quan sát tấm địa đồ sử dụng chu sa bút làm ký hiệu. Sở Phi Dương sờ cằm nói: “Trình huynh là muốn thông qua tấm địa đồ này để tìm ra vị trí của Vô Cực sơn trang?”

“Không sai.” Trình Tuyết Tường cười, gật đầu nói.

“Muốn biết vị trí Vô Cực sơn trang ở đâu, còn có cách đơn giản hơn, đâu cần phải rắc rối như vậy.” Một đạo âm thanh từ ngoài cửa vừa dứt, Quân Thư Ảnh đã từ cánh cửa bước vào.

“Thư Ảnh.” Sở Phi Dương cười nghênh đón.

Trình Tuyết Tường nét mặt cũng nhàn nhạt mà cười, nhìn Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương bắt lấy cổ tay Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh liền khẽ ngửa đầu nhìn hắn. Nhìn thấy hắn khí sắc mệt mỏi, Quân Thư Ảnh nhíu mày: “Làm sao lại thành ra cái bộ dạng này?”

Sở Phi Dương sờ sờ mặt, biểu hiện có chút vô tội: “Nói xem, ta biến thành bộ dạng như thế nào?”

“Tại hạ ngu dốt, không biết Thư Ảnh công tử có gì chỉ giáo?” Vẫn đứng nguyên tại chỗ, Trình Tuyết Tường đột nhiên mở miệng hỏi. Quân Thư Ảnh thái độ đối với hắn không tính là khách khí, hắn cũng thấy vui mừng, ôm quyền hướng về phía Quân Thư Ảnh cười nói.

Quân Thư Ảnh nhìn qua một chút tấm địa đồ, từ những điểm đánh dấu rải rác vị trí hoạt động của môn nhân được Vô Cực sơn trang phái đi, có thể đại khái đoán ra vị trí của bọn chúng, cái này minh chủ võ lâm không phải là không có lý.

“Lúc chúng ta xuất môn, cũng bắt gặp Vô Cực sơn trang khắp nơi dán cáo thị, không e dè muốn mời giang hồ nhân sĩ đến chúc thọ trang chủ Vô

Cực sơn trang.” Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương, nói. Sở Phi Dương gật đầu.

“Ý huynh là chúng ta sẽ đi chúc thọ Vô Cực trang chủ kia?” Trình Tuyết Tường hỏi.

“Thế nào? Minh chủ võ lâm là không thể hạ giá thân phận sao?” Quân Thư Ảnh nhướn mày nói.

Quân Thư Ảnh tựa hồ đối với hắc có chút không thiện cảm, Trình Tuyết Tường cười khổ nói: “Thư Ảnh công tử nói xem, tại hạ từ khi ngồi lên vị trí minh chủ võ lâm này, một thân vinh nhục cũng chỉ vì an nguy võ lâm. Việc chúc thọ tại hạ cũng đã nghĩ qua, chỉ là chưa phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, tại hạ không muốn dùng phương pháp này. Cần biết cái mà Vô Cực sơn trang gọi là chúc thọ, cũng không chỉ là muốn các môn các phái khác xuất ra một phần lễ vật mừng thọ là đủ. Mà muốn những người đi chúc thọ, trước phải phục hạ một chén máu, lập huyết thệ, không được làm ra chuyện bất lợi đối với Vô Cực sơn trang, sau đó để Vô Cực sơn trang môn nhân tùy ý dẫn đến Vô Cực sơn trang.”

“Máu?” Quân Thư Ảnh nhíu mày.

“Thư Ảnh công tử cũng nghĩ đến sao? Quả nhiên cùng với tại hạ nghĩ đến một điểm.” Trình Tuyết Tường thở dài, “Khó trách Thư Ảnh công tử muốn thông qua việc chúc thọ để tiến nhập Vô Cực sơn trang, hôm qua mới nhận được tin tức này ta cũng đã nghĩ như vậy. Việc lập huyết thệ, thật sự lúc này không nên làm, việc tại hạ lưu tâm, đúng là một chén máu đó. Đến bây giờ chúng ta vẫn chưa biết Vô Cực sơn trang làm thế nào khống chế lòng người, cho nên bất cứ thứ gì thuộc về Vô Cực sơn trang, cũng không thể tùy tiện thử qua.”

Quân Thư Ảnh suy nghĩ, gật đầu. Trình Tuyết Tường xem ra là người suy xét kĩ càng, nếu là như vậy, thì quả nhiên không thể lỗ mãng.

Tay đột nhiên bị người khác nắm lấy, Quân Thư Ảnh quay đầu lại, liền chứng kiến Sở Phi Dương vẻ mặt tái nhợt, ngay cả môi cũng nhợt đi, so với lúc y nhìn thấy hắn khi vào cửa thì tồi tệ hơn nhiều.

Quân Thư Ảnh bị dọa cho hoảng sợ, trở tay giữ chặt lấy tay Sở Phi Dương, giúp hắn xem mạch: “Người làm sao vậy Phi Dương? Làm sao khi sắc đột nhiên trở nên khó coi như vậy?”

Sở Phi Dương khẽ cau mày, giật giật môi, thanh âm nói ra cũng trở nên suy yếu: “Thư Ảnh, ta không sao, người... không cần lo lắng.”

Quân Thư Ảnh ấn đường cũng đã nhú chặt, cắn răng nói: “Lúc này mà còn bản lĩnh cái gì? Ta gọi Cao Phóng đến xem cho người!”

“Thư Ảnh, không cần!” Sở Phi Dương một tay nắm chặt lấy cánh tay Quân Thư Ảnh, tay kia đặt trên vai y, đem sức nặng thân thể đặt ở trên vai Quân Thư Ảnh: “Người dẫn ta trở về... nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

Quân Thư Ảnh rất ít khi nhìn thấy Sở Phi Dương hư nhược như vậy, nhưng mà xem qua mạch cho hắn thì hết sức ổn định, không giống như có chuyện gì, nhất thời cũng không biết là như thế nào. Quân Thư Ảnh không yên tâm, bản thân mình y thuật vốn không tinh thông, có thể chẩn sai mạch, nghĩ nhất định phải để Cao Phóng đến xem qua thì mới an tâm được.

Sở Phi Dương quay đầu nhìn Tín Vân Thâm và Trình Tuyết Tường xin cáo từ: “Vân Thâm, Trình huynh, tại hạ đột nhiên cảm thấy thân thể không khỏe, cáo từ trước, có chuyện gì buổi tối nói sau.”

Tín Vân Thâm xua tay: “A... ta cũng phải đi ngủ một giấc, vậy buổi tối nói chuyện sau, Trình minh chủ huynh cũng mệt rồi, trở về nghỉ ngơi một chút đi.”

Quân Thư Ảnh cau mày đỡ lấy Sở Phi Dương từ đại môn rời đi, còn Tín Vân Thâm thì lại từ tiểu môn đi theo hướng khác, trực tiếp trở về hậu viện.

Trình Tuyết Tường một mình đứng ở trong sảnh, nhìn chung quanh một chút, cuối cùng dứt khoát tự mình rót một chén trà, ngồi xuống chiếc bàn phía sau, một chân đặt lên trên bàn, cầm lấy một vài bí tín tiếp tục cẩn thận xem xét.

Chương 15

Y đỡ lấy Sở Phi Dương dịu trở về phòng, đặt hân nằm trên giường rồi mới đứng dậy nói: “Ta đi tìm Cao Phóng tới đây.”

“Thư Ảnh, không cần tìm Cao Phóng.” Sở Phi Dương một tay giữ chặt cổ tay Quân Thư Ảnh, tay kia chống đỡ cơ thể, nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, nhìn Quân Thư Ảnh, nói: “Người ngủ cùng ta một giấc là được rồi.”

Quân Thư Ảnh mặt biến sắc, nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nhìn Sở Phi Dương, cắn răng nói: “Đã như vậy, người là còn muốn làm cái gì? Ban ngày ban mặt, người làm sao lại muốn chuyện đó!”

Sở Phi Dương chớp chớp mắt, thở ra một hơi, cười nói: “Thư Ảnh, thực sự chỉ là quá mệt mỏi, muốn ngủ một giấc. Người cho rằng ta đang suy nghĩ cái gì? Ân?!”

“Người!” Quân Thư Ảnh tức giận, trừng mắt nhìn Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương trên tay dùng lực, đem Quân Thư Ảnh kéo vào lòng, một cánh tay gắt gao ôm lấy y, không cho y tránh ra.

“Nếu như người trong lời nói là mong đợi thứ gì, tại hạ bất cứ lúc nào cũng có thể làm bất cứ việc gì, Thư Ảnh...” Sở Phi Dương giữa con người đen như mực phản chiếu khuôn mặt Quân Thư Ảnh, khẽ cười, hân càng ngày càng áp sát, hôn lên đôi môi của y.

Quân Thư Ảnh quay mặt đi chỗ khác, Sở Phi Dương liền từng chút từng chút một hôn lên trên mặt và trên cổ y. Quân Thư Ảnh cau mày, quay đầu

lại nhìn về phía cánh cửa còn đang khép hờ, mấp máy môi nói: “Phi Dương, bây giờ là ban ngày...”

“Hảo hảo, người nếu không đồng ý, sẽ không làm gì cả. Ta chỉ là muốn gần gũi người một chút, hảo hảo bồi...” Sở Phi Dương nỉ non, ôm lấy Quân Thư Ảnh, đưa tay đem vạt áo y kéo ra, làm lộ ra da thịt mịn màng nơi tỏa cốt (xương quai xanh).

Quân Thư Ảnh đành miễn cưỡng vươn tay, đem một cái bàn nhỏ đặt cạnh giường mà đẩy về phía cánh cửa chặn lại.

Sở Phi Dương một tay mạnh mẽ kéo sàng trưởng (tấm rèm treo ở giường), không muốn để cảnh xuân phơi phơi lộ ra ngoài.

Quân Thư Ảnh khẽ cắn răng, cảm thấy xúc cảm ấm áp quen thuộc kia từ trán quyến luyến đến môi, lại thuận theo trườn xuống cổ. Hai tay Sở Phi Dương nhẹ nhàng mà vuốt ve cánh tay y, chế trụ mười ngón tay của y, đem hai tay y áp lên đỉnh đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đối phương đều thấy trọn vẹn hình ảnh của bản thân mình, chiếm cứ lấy toàn bộ.

Ánh mắt giăng co, triền miên, mềm mại.

Sở Phi Dương chậm rãi cúi xuống, hàng mi dài cũng dần dần che đi con ngươi đen láy mà sáng rực. Quân Thư Ảnh chớp chớp mắt, cũng khẽ khép mi mắt lại.

Quân Thư Ảnh chờ một lát, không có hôn môi cũng như âu yếm, trong khi sức nặng trên người lại thêm gia tăng. Hơi thở ấm áp của Sở Phi Dương lại đang phả lên cổ y.

Quân Thư Ảnh mở to mắt, mới phát hiện Sở Phi Dương đã ngã trên người y, mặt tựa vào đầu vai y, cư nhiên là đang say ngủ. Phía dưới con mắt

có chút quần xanh đen, làn môi cũng khô cứng. Quả thật là một bộ dạng cực kỳ mệt mỏi.

Quân Thư Ảnh ngơ ngác nhìn Sở Phi Dương một lát, đột nhiên tiếp cận khuôn mặt hắn, do dự một chút liền dán chặt vào, dùng chóp mũi mà cọ xát, đồng thời đem hai tay thoát khỏi bàn tay của Sở Phi Dương, khẽ ôm lấy hắn.

Ngoài cửa sổ, mặt trời từ từ lặn xuống phía tây, Quân Thư Ảnh ôm lấy Sở Phi Dương cũng đã mệt mỏi muốn ngủ, chẳng biết lúc nào thực sự thiếp đi.

Quân Thư Ảnh bị một trận tiếng động ồn ào bên ngoài làm cho thức giấc, y mở mắt, ánh nắng xuyên qua sàng trưởng trở nên dịu dàng, hào quang mềm mại, rải lên người cũng không cảm thấy chói mắt.

Chẳng biết lúc nào hai người tư thế đã biến thành Sở Phi Dương đem y ôm vào ngực. Quân Thư Ảnh nhìn cánh tay đặt dưới gáy y làm đệm không khỏi cảm thấy tê rần thay cho Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương vẫn còn ngủ rất say. Đang ở tại Thanh Phong kiếm phái, lại có Quân Thư Ảnh ở bên, nên hắn hoàn toàn đem một thân cảnh giác thu vào trong, chỉ muốn ngủ thẳng một giấc.

Quân Thư Ảnh đem cánh tay đang ôm bên hông mình đẩy ra, giơ tay lên, ở nơi cánh tay hắn làm gối cho mình nắn nắn loạn xạ rồi lại kéo sàng trưởng bước xuống giường, muốn ra ngoài xem có chuyện gì xảy ra.

“Giáo chủ, người ở đây làm gì vậy?” Vừa đi ra khỏi viện môn, đã nghe thanh âm Cao Phóng từ phía sau truyền đến. Quân Thư Ảnh quay đầu lại, thấy Cao Phóng trong tay đang cầm một chậu không biết là cây cỏ gì đó, vẻ mặt tò mò đang đi về phía y.

Quân Thư Ảnh lắc đầu nói: “Không có việc gì, bên ngoài ồn ào, ta ra để xem một chút.”

“Nga, việc này... Bởi vì buổi chiều Thanh Lang mang theo Yến Kỳ trở lại, hiện tại đang đại khái dọn dẹp viện tử. Thanh Lang và Yến Kỳ ở viện tử phía trước, rất gần nơi này.” Cao Phóng loay hoay một chút dược thảo trong tay, lại nói, “Hiện ở bên đó còn rất loạn, giáo chủ, người muốn đi xem không?”

Quân Thư Ảnh suy nghĩ một chút, dường như cũng không có gì hay để xem, liền lắc đầu nói: “Không đi...”

Y còn chưa dứt lời, từ xa bỗng nhiên một sinh vật vĩ đại lông màu đen vàng xen lẫn đang xông tới, tạo ra một trận gió mạnh mẽ phóng thẳng tới chỗ y, giống như một đạo hắc sắc toàn phong.

Quân Thư Ảnh theo bản năng toàn thân căng cứng, đề phòng nhìn sinh vật với cái đầu vĩ đại kia đang từ đằng xa chạy đến trước mặt mình.

Tới gần, mới thấy rõ sinh vật này là một con chó rất lớn, hình thể tương đương với cự lang (cự – to lớn, lang – con sói), răng nanh bên miệng sắc bén.

Quân Thư Ảnh phòng bị không cho nó tiếp cận, vậy mà con vật khổng lồ kia lại đem cái đuôi vẫy vẫy làm cho người ta hoa cả mắt, di chuyển đến bên chân Quân Thư Ảnh, trong cổ họng phát ra những tiếng rầm rì khe khẽ, ra vẻ nũng nịu.

Cao Phóng sớm đã chuẩn bị một nắm dược phấn (thuốc dạng bột), chỉ đợi tung về phía con vật kia nếu nó thành linh xông tới. Nhưng mà hiện giờ nó lại đang ở bên chân Quân Thư Ảnh ra vẻ nũng nịu, ngược lại khiến y không thể ra tay.

“Này.... Đây là cái gì?!” Quân Thư Ảnh trợn to mắt nhìn xuống dưới chân.

Một người hắc y nam tử bị con vật đó kéo đến, trong tay còn đang nắm chặt sợi dây thừng, miệng hừ hừ mà huấn luyện: “Hừ! Vượng Tài, ngồi xuống! Vượng Tài, ngồi xuống!”

Vượng Tài kia nhưng lại mắt điếc tai ngơ, chỉ ở bên chân Quân Thư Ảnh cọt cọt lui.

Nghe được Quân Thư Ảnh hỏi, người nọ ngẩng đầu lên, hơi ôm quyền nói: “Ta chính là tuần thú sư (người thuần hóa động vật) có kinh nghiệm nhất của Thiên Nhất giáo, đây là tiểu khuyển mà thiếu chủ nhặt được, ta muốn đem nó huấn luyện thành mới...”

Gã vừa mới dứt lời, Vượng Tài kia lại cứng đầu kéo theo dây thừng chạy mất mạng.

Người nọ bóng dáng ốm yếu thất tha thất thểu chạy theo, miệng lớn tiếng huấn đạo: “Hừ! Hừ! Vượng Tài, dừng lại! Vượng Tài, dừng lại!”

Quân Thư Ảnh và Cao Phóng im lặng mà nhìn theo một con chó đang kéo một người chạy mất.

Nam nhân tự xưng là tuần thú sư kia, dù thế nào cũng nhìn không ra gã ở điểm nào ‘có kinh nghiệm nhất’.

“Quân thúc thúc, Cao thúc thúc, không sai, nó chính là sủng vật của ta.” Một giọng nói trong trẻo ở sau lưng vang lên, Quân Thư Ảnh và Cao Phóng cùng xoay người, liền thấy Thanh Tĩnh một thân áo quần màu tím đang cười híp mắt mà nhìn bọn họ, Sở Kỳ cũng đang đứng ở bên cạnh y.

Sở Kỳ nghe vậy liền không vừa ý: “Không sai, cái gì không sai, khờ đâu khờ nào. Nó bộ dáng cao lớn uy phong, nhất định là có huyết thống lang

(quan hệ huyết thống với loài lang, sói). Vậy mà người lại đặt cho nó cái tên thật ngốc như vậy.”

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Nghe Sở Kỳ nói xong, Thanh Tĩnh chỉ cười ha hả: “Kỳ Nhi, loại sự tình này người không hiểu. Cái này gọi là đại tặc nhược nhĩ (?!)... nếu không tại sao mọi người đều thích hai chữ Vương Tài chứ. Ta cho rằng, nếu nói đến hai chữ nhĩ trí (lịch sự, tao nhĩ), thì những văn nhân nhĩ sĩ (kẻ có học, người trí thức), thâm sơn ẩn sĩ (người ở ẩn nơi núi sâu) này, thật đúng là còn thua kém một người thợ thủ công mặt đầy bụi bặm mà thành thạo một chút tay nghề. Chỉ ít bọn họ còn có thể làm ra vật này... còn những tên gia hỏa chỉ biết vũ văn lộng mặc (múa búa hành văn, ý nói đến khả năng văn chương) có thể làm được không?” Thanh Tĩnh giống như ảo thuật từ trong tay áo lấy ra một cái hộp gỗ lung linh xinh xắn, cười cười đưa tới trước mặt Sở Kỳ: “Kỳ Nhi, cái này tặng người!” <Đoạn này có nhiều từ không hiểu nghĩa, ta không dám đảm bảo độ chính xác cao =.=||>

Sở Kỳ không giấu nổi vẻ tò mò mà nhận lấy, lật lên lật xuống xem xét: “Đây là đồ chơi gì?”

Thanh Tĩnh cầm lấy hộp gỗ, biểu diễn cho hắn xem: “Có thể mở ra như thế này... Bộ phận bên trong có một chút tinh xảo...”

Quân Thư Ảnh và Cao Phóng thấy hai hài tử cùng nhau chơi rất vui vẻ cũng không muốn cắt ngang, liền cùng nhau ly khai.

Quân Thư Ảnh hướng Cao Phóng nói: “Cao Phóng, người viết cho ta mấy món được thiện dưỡng thân đi, ta phân phó trù phòng lát nữa dựa vào đó để làm.”

Cao Phóng cùng với Quân Thư Ảnh sóng đôi đi tới, nghe nói vậy kinh ngạc quay đầu nhìn y: “Giáo chủ, chẳng lẽ người lại...?”

“Cái gì?” Quân Thư Ảnh khó hiểu.

Cao Phóng vội vàng lắc đầu, đổi đề tài: “Ách... Giáo chủ vì sao muốn được thiện bồi bổ thân thể?”

“Sở Phi Dương gần đây vì sự tình trong Thanh Phong kiếm phái mà liên tiếp mấy ngày vất vả, ta sợ hãn kiệt sức quá độ, tổn thương thân thể.” Quân Thư Ảnh nhíu mày, “Mấy thứ này ta lại không hiểu rõ, người đến xem đi.”

Cao Phóng âm thầm thở ra một hơi, gật đầu nói: “Giáo chủ nói đúng. Vân Thâm cũng mệt mỏi đến nỗi không còn ra hình người rồi, cần phải điều dưỡng điều dưỡng. Bất quá, nói thì nói như vậy, chuyện Vô Cực sơn trang một ngày cũng không ngớt, sợ là không ai có thể thoải mái.”

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng: “Vô Cực sơn trang này ghê tởm tột cùng. Thanh Phong kiếm phái chính là quá mức do dự, tự xưng là danh môn chính phái, làm cái gì cũng phải quang minh chính đại, đó cũng chẳng khác nào là đem mình đặt dưới lưỡi đao kẻ tiểu nhân.”

“Giáo chủ nói không sai, ta cũng cảm thấy Thanh Phong phái đôi khi quá mức bảo thủ, ý vào danh vọng cao, võ công hảo, lại thật sự đem mình xem như đại hiệp cứu thế.” Cao Phóng đương nhiên vạn phần tán đồng.

Sở Kỳ và Thanh Tĩnh vẫn ở đó chơi đùa cũng không chú ý đến hai người chung một mối suy nghĩ đang cùng nhau đi xa.

Thanh Tĩnh đem món đồ chơi nhỏ kia chỉ giáo Sở Kỳ cách chơi, Sở Kỳ cầm trong tay rất vui vẻ, con mắt lóe sáng, ngoài miệng nói: “Lân nhi nhất định thích, vật này ngay cả trận pháp cơ quan cũng đều có. A Tĩnh,, thợ thủ công nhà người thật là lợi hại.”

“Đó là đương nhiên.” Thanh Tĩnh không khỏi tự hào, “Ta cũng vì Lâm nhi đệ đệ mà chuẩn bị lễ vật, hãn đang ở đâu?”

“Cái gì mà Lân nhi đệ đệ? Lân nhi rõ ràng so với người còn lớn hơn hai tháng, người phải gọi là ca. Ta cũng là ca của người vậy.” Sở Kỳ bất mãn nói, nhưng vẫn dẫn Thanh Tĩnh đi tới nơi Lân nhi thường ngày luyện công...

Lúc chạng vạng tối, Sở Phi Dương rốt cục ngủ đủ, tinh thần phấn chấn rời giường.

Vốn cho là sẽ có người ngoan ngoãn bồi bên cạnh nhưng lại hoàn toàn không thấy bóng dáng, Sở Phi Dương vội rửa mặt rồi đi ra tìm người.

Thanh Phong kiểm phái kiến trúc dựa vào núi mà xây dựng, từ tiền viện đến hậu viện cũng phải bay qua nửa đỉnh núi, nếu muốn tìm một người, nói thì dễ nhưng làm mới khó. Cho đến lúc tới giờ ăn cơm tối Quân Thư Ảnh mới chậm rãi, thong dong trở về viện tử của mình.

Sở Phi Dương ôm cánh tay ngồi ở tiền thính, vừa nhắc quai hàm vừa nhướn mày nói: “Người không thành thật ngủ cùng ta, đi đâu từ trưa vậy?”

Quân Thư Ảnh nhìn hẩn một cái, cứ thế đi tới bưng lên uống cạn một chén trà trên bàn rồi mới nói: “Ta cũng không phải là mệt mỏi gì, làm sao phải vô ích ở trên giường bồi người nửa ngày.”

Sở Phi Dương mài mài răng nanh, một phen kéo thắt lưng Quân Thư Ảnh lại: “Người không biết ta tỉnh lại không thấy người, có bao nhiêu cô đơn.”

Lời buồn nôn như vậy mà hẩn cũng nói được, Quân Thư Ảnh không biết hẩn rốt cuộc là cố ý trêu đùa hay là nói thật. Nếu hẩn cố ý trêu đùa, Quân Thư Ảnh từ trước đến giờ là không thèm hỏi đáp, nếu không hẩn nhất định không chịu kết thúc. Còn nếu như hẩn nói là sự thật... Quân Thư Ảnh cúi đầu nhìn Sở Phi Dương một chút, so với buổi trưa khí sắc đã tốt hơn nhiều, nhưng trong mắt vẫn còn một vài tơ máu, vẫn là không nhẫn nại,

mặc kệ hăn, mở miệng nói: “Ta đi tìm Cao Phóng phối được thiện cho người.”

Sở Phi Dương vốn là đang giả bộ ngu ngốc, muốn tìm một cái cớ hảo hảo mà bát nháo, để giải trừ nỗi khổ tương tư mà buổi trưa chưa đi được tới điểm cuối, nghey nói vậy thoáng sừng sốt, ngẩng đầu nhìn lên hai mắt Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh cũng cúi mặt nhìn hăn, ngũ quan tuần mỹ được tà dương (ánh sáng buổi chiều muộn) ngoài cửa sổ chiếu rọi càng thêm dịu dàng, một cổ cảm giác ôn nhu, nhu tình như nước từ ánh mắt kia chạy thẳng đến tận đáy lòng.

Sở Phi Dương vươn tay, đè chặt cái cổ Quân Thư Ảnh xuống, dịu dàng rồi lại mạnh mẽ đem y kéo lại phía mình.

Quân Thư Ảnh hai tay bắt được cánh tay kia, nhưng vẫn là không kèm chế được mà thuận theo lực đạo hướng về phía hăn.

Lại bị hôn.

Quân Thư Ảnh lông mi run rẩy, liền nhắm mắt lại, mặc cho Sở Phi Dương liên tục đổi góc độ mà chà đập lên đôi môi của y. Đầu lưỡi Sở Phi Dương loạn xạ luồn lách vào từng kẽ răng, Quân Thư Ảnh nhắc môi, để cho chiếc lưỡi bá đạo kia trong miệng mình tàn sát bừa bãi.

Hôn đến khi không kiềm chế được nữa, Sở Phi Dương lại ôm lấy thắt lưng Quân Thư Ảnh, cường áp y ngồi trên đùi mình, kéo lấy thân người, hung hăng hôn.

Cho đến khi hai người hô hấp đều rối loạn, Sở Phi Dương mới thỏa mãn buông Quân Thư Ảnh ra, tại bờ môi bị lộng đỏ, liếm liếm.

“Chuẩn bị được thiện gì, cuối cùng vẫn là người chịu tội.” Sở Phi Dương cười nói.

Quân Thư Ảnh bị Sở Phi Dương ôm ở trong ngực, đem mặt tựa vào ngực hắn, hơi thở còn chưa bình phục. Đây là hành động cực kỳ yếu thế, bất quá dù sao cũng không bị người khác bắt gặp, y và Sở Phi Dương từ hơn mười năm trước đã như vậy đi. Hàng đêm, thời điểm điên loạn đảo phượng, cũng là y luôn bị Sở Phi Dương chiếm hết tiện nghi, hiện tại cũng là đang bị ôm, Quân Thư Ảnh đối với loại chuyện này không muốn cùng Sở Phi Dương tranh giành.

“Người nói tùy tiện như vậy.” Quân Thư Ảnh hừ nói, “Sở đại hiệp thần công cái thế, đương nhiên là có cảm giác mình vô địch thiên hạ.”

Sở Phi Dương quyến luyến không rời đang trên mặt y hôn một cái: “Chẳng lẽ Thư Ảnh không cảm thấy vị phu vô địch thiên hạ?”

“Tiếp tục vô địch thiên hạ, cũng là không thể không ăn không ngủ.” Quân Thư Ảnh giương mắt nhìn hắn, “Tóm lại ta đã để trừ phòng từ hôm nay trở đi làm được thiện đưa tới, cơm tối hắn là sắp được rồi, người thành thật mà ăn.”

“Ta không thích mùi vị được thiện.” Sở Phi Dương nghe y nói đã mạnh mẽ quyết định như vậy rồi, vẻ mặt không khỏi đau khổ nói.

“Người cũng không phải là tiểu hài tử ba tuổi, vẫn còn lấy không thích ra để bao biện.” Quân Thư Ảnh trừng mắt liếc hắn một cái, “Mặt khác, từ nay về sau nếu phải xuất môn, ta muốn đi cùng người, trước đây chúng ta vẫn là đánh giá thấp năng lực quấy nhiễu của Vô Cực sơn trang.”

Sở Phi Dương gật đầu, không có dị nghị, Quân Thư Ảnh không chỉ là bạn lữ (người đồng hành/bằng hữu) của hắn mà còn là bằng hữu tín nhiệm và tri âm. Lúc Quân Thư Ảnh làm chuyện xấu, hắn cũng không tiêu diệt

vây cánh của y. Đối với Quân Thư Ảnh hiện giờ, hẳn càng không có khả năng đem chữ ‘ái’ (yêu) ra để giam cầm y.

Nói xong những việc này, hai người đều trầm mặc.

Trầm mặc có rất nhiều loại, ở giữa những người xa lạ sẽ là trầm mặc mang theo lúng túng, còn đối với những người quá thân thiết thì trầm mặc cũng là vì hài lòng thoải mái, mật ý nồng nàn.

Không lâu sau, hai người bằng nhĩ lực đều nghe được từ ngoài truyền tới tiếng bước chân rất nặng nề. Quân Thư Ảnh xoay người một cái, từ trong lòng Sở Phi Dương nhanh nhẹn thoát ra, Sở Phi Dương vươn tay cũng chỉ kịp đem năm đầu ngón tay khẽ chạm vào một góc y phục, dưới đáy lòng không khỏi luyến tiếc khoảnh khắc hạnh phúc vừa rồi.

Phút chốc, Trình Tuyết Tường đã xuất hiện ở ngoài cửa.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Trình Tuyết Tường vẫn đứng ở cạnh cánh cửa, lễ mạo chưa đi vào trong, nhìn về phía hai người một đứng một ngồi đang ở trong đại sảnh.

Quân Thư Ảnh chớp mắt đôi môi trơn bóng như nước, cảm giác còn lưu lại một chút sừng tấy.

Trình Tuyết Tường ánh mắt quét qua Quân Thư Ảnh, gật đầu mỉm cười với y rồi lại nhìn về phía Sở Phi Dương.

Quân Thư Ảnh khẽ mím môi, trong lòng dâng lên một tia hồ nghi.

Trình Tuyết Tường võ công cao cường, khinh công lại càng khỏi phải bàn, như thế nào tiếng bước chân lại nặng nề như vậy, giống như là cố tình.

Vừa rồi y và Sở Phi Dương ở trong phòng đều buông lỏng cảnh giác, ai biết Trình Tuyết Tường này có hay không đã thấy được cái gì, rồi mới quay trở lại cố tình phát ra tiếng động để nhắc nhở hai người.

Quân Thư Ảnh tính tình vốn đa nghi, nghĩ đến khả năng này, càng nghĩ lại càng cho rằng nhất định là như vậy. Y nguyện ý yếu thế trước Sở Phi Dương không có nghĩa là y nguyện ý để cho người khác chứng kiến. Quân Thư Ảnh ánh mắt nhìn vào Trình Tuyết Tường càng phát ra vẻ bất mãn.

Trình Tuyết Tường bộ dạng vẫn ngây thơ như cũ hoàn toàn không biết gì, ôm quyền hướng về phía Sở Phi Dương nói: “Sở huynh, sơn môn đã xảy ra một chút rối loạn, Tín chương môn đã đi trước. Vốn tưởng rằng là chuyện nhỏ nhưng rốt cục lại là có liên quan đến Vô Cực sơn trang. Tại hạ

ngũ Sở huynh hẳn là có hứng thú nên qua đón Sở huynh và Thư Ảnh công tử cùng đi.”

Sở Phi Dương đứng dậy nói: “Hảo Vô Cực sơn trang, dám đến Thanh Phong kiếm phái làm loạn.”

“Hình như cũng không hoàn toàn là như vậy.” Trình Tuyết Tường cười cười, khẽ vươn tay nói: “Sở huynh thỉnh. Thư Ảnh công tử...”

“Ta không có hứng thú.” Quân Thư Ảnh lạnh lùng nói, quay người đi ra khỏi viện tử.

Không hiểu tại sao bị người ta chán ghét, Trình Tuyết Tường nhìn về phía Sở Phi Dương nói: “Tâm tình Thư Ảnh công tử không tốt?”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ cười: “Thư Ảnh đối với việc này luôn không có hứng thú. Trình huynh không cần phải để tâm. Chúng ta đi thôi.”

Hai người cùng nhau hướng Thanh Phong kiếm phái sơn môn đi tới.

Ngoài sơn môn, thạch trụ (cột đá) cao lớn uy vũ biểu dương địa vị vinh diệu(quang vinh) của Thanh Phong kiếm phái, tại bậc thềm phía dưới thạch trụ, một nam nhân trung tuổi vẻ mặt phong sương trong lòng đang ôm một thân thể nhỏ bé được bọc bằng một tấm vải đen, ngay cả một mảnh da cũng không lộ ra ngoài.

Nam nhân giương mắt nhìn về phía đệ tử Thanh Phong kiếm phái đứng ở nơi bậc cao, đôi môi khô nứt, giọng nói thô lệ: “Sở Phi Dương Sở đại hiệp rốt cuộc ở nơi nào? Tại hạ có việc tương cầu (muốn nhờ vả)!”

Tín Vân Thâm mở miệng nói: “Vị này, tại hạ là chương môn Thanh Phong kiếm phái Tín Vân Thâm. Người có chuyện gì nói với ta cũng được.”

“Trên giang hồ ta chỉ tin tưởng một mình Sở Phi Dương là chính nhân quân tử! Hẳn nếu không xuất hiện, ta sẽ không nói cho các người biết mục đích đến đây, cũng sẽ không nói cho các người biết bất cứ chuyện gì về Vô Cực sơn trang!”

Tín Vân Thâm có điểm tựa hào lại có điểm bất đắc dĩ, Đại sư huynh nhà mình sức quyến rũ thật sự là ngày một cao, không biết hiện tại ngủ đủ chưa. Hẳn cũng đã phái người đi tìm.

“Được rồi, tùy người. Ta đã phái người đi tìm Đại sư huynh, người muốn lên đây ngồi một chút hay không, ở đây có bóng râm mát mẻ.” Tín Vân Thâm thật lòng hỏi, cũng không bày ra vẻ chường môn phách lối, ngồi xuống bậc thang một tay chống cằm, mí mắt lại bắt đầu nặng trĩu.

Mặc kệ Đại sư huynh đã ngủ đủ hay chưa, dù sao hẳn (Tín Vân Thâm) cũng là đang ngủ say mà bị người ta đánh thức rồi kéo đến đây, hiện tại đúng là bức bối muốn chết. Người này âm ỉ chỉ muốn gặp Đại sư huynh, vậy để gã gặp, như vậy hẳn còn có thể nhân cơ hội này vụng trộm lười biếng một hồi.

Không nghĩ hẳn vừa mới phái người đi không lâu, Sở Phi Dương và Trình Tuyết Tường đã tới nơi rồi. Tín Vân Thâm cố gắng giữ vững tinh thần, đứng ở bên cạnh Sở Phi Dương, nói: “Đại sư huynh, người đó tự xưng là hiểu rõ bí mật về Vô Cực sơn trang, nhưng hẳn chỉ đích danh người muốn gặp là huynh, nếu không cái gì cũng không nói. Vậy giao cho huynh.”

Trình Tuyết Tường đứng ở bên cạnh Sở Phi Dương, cũng là đang nhìn về phía vị khách không mời mà đến của Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương nói: “Tại hạ chính là Sở Phi Dương. Vị huynh đài này có chuyện gì, cứ việc nói thẳng.”

Người nọ thay đổi thái độ nguội lạnh lúc trước, ôm người trong ngực, cố gắng bước lên bậc thang, đột nhiên một chân quỳ xuống: “Sở đại hiệp, tại hạ Thạch Lệ, nguyên là Thạch gia trại chủ môn hạ của Tần Dương Bảo, tại hạ cầu đại hiệp, hãy cứu lấy đứa bé này!”

“Tần Dương Bảo?” Trình Tuyết Tường nhíu mày suy nghĩ một chút mới nói: “Ta nhớ ra rồi, Tần Dương Bảo này đã quy phục Vô Cực sơn trang.”

“Người nói không sai!” Thạch Lệ kia nhìn về phía Trình Tuyết Tường nói, “Thạch gia trại cùng Tần Dương Bảo đều sớm đã quy phục Vô Cực sơn trang. Cho nên ta biết rõ bí mật về Vô Cực sơn trang! Ta không còn ai để thỉnh cầu, chỉ cầu các vị cứu lấy đứa bé này, ta nhất định đem những chuyện ta biết, tường tận nói ra!”

“Đứa bé người ôm trong lòng lai lịch ra sao?” Tuy rằng hắn nhìn thấy đáng thương, nhưng Tín Vân Thâm thân là chủ môn của một phái nên không thể tùy tiện tiếp nhận người đã từng quy phục Vô Cực sơn trang.

Thạch Lệ hiểu nỗi băn khoăn của hắn, tay run rẩy khẽ vạch miếng vải đen trên mặt đứa bé trong ngực rồi nâng lên khuôn mặt đen gầy dường như rất khó sống.

“Không phải sợ, Cầm Anh, những người này sẽ cứu người.” Nam nhân vẻ mặt dịu dàng trấn an, đem người trong ngực đưa tới đám người Tín Vân Thâm nhìn một chút.

“Các người nhìn xem, hắn nhu nhược như vậy căn bản không có khả năng gây bất lợi. Huống chi tâm của hắn thiện lương không nhiễm một chút bụi trần.” Thạch Lệ vẻ mặt đau thương nói, “Ta ở ngoài sơn môn chờ chực, chỉ cầu các người cứu lấy đứa bé này, hắn không đáng phải chịu tội như vậy!”

Sở Phi Dương nhìn về phía người đang được Thạch Lệ ôm lấy, tựa hồ là một thiếu niên, khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt ốm yếu

xanh xao, toàn thân gầy như que củi, màu da đen vàng, lúc này đang một tay chống đỡ ánh dương quang, sợ hãi mà nhìn bọn họ rồi lại chui vào trong ngực Thạch Lệ.

Thanh Lang ngồi trên đỉnh thạch trụ, lúc này hiển nhiên cũng đã đem sự tình phía dưới thu vào tầm mắt.

“Bốn giáo chủ còn tưởng rằng sẽ là một tiểu mỹ nhân, không nghĩ tới diện mạo lại xấu xí như vậy.” Thanh Lang bình phẩm từ đầu đến chân.

Thiếu niên kia nghe được, đem khuôn mặt càng vùi vào sâu hơn, càng muốn chen chúc vào trong ngực của nam nhân.

Thạch Lệ ngẩng đầu phần hận nhìn Thanh Lang một cái rồi hướng về phía Sở Phi Dương nói: “Sở đại hiệp...”

Sở Phi Dương giơ tay lên ngăn gã lại, vừa nhìn Tín Vân Thâm vừa nói: “Huynh đài không cần nhiều lời. Thanh Phong kiếm phái sẽ không thấy chết mà không cứu, người đã nguyện ý tin tưởng tại hạ, tại hạ nhất định dốc sức tương trợ.”

Tín Vân Thâm hiểu Sở Phi Dương đang thăm dò ý kiến của hãn, hãn cũng là không có dị nghị, gật đầu nói: “Ta cho người dọn dẹp viện lạc thường ngày dùng để tiếp khách, trước mời Thạch trại chủ cùng vị Cầm Anh tiểu huynh đệ này tới đó nghỉ ngơi, rồi sau đó tiếp tục nói chuyện.”

Thạch Lệ thiên ân vạn tạ nói lời tạ ơn, dùng tấm vải đen đem Cầm Anh bọc lại kĩ càng rồi ôm lấy hãn đi theo đệ tử Thanh Phong kiếm phái dẫn đường.

Tín Vân Thâm bên cạnh Sở Phi Dương, thầm thì nói: “Sư huynh, ta cũng đã phân phó người cẩn thận trông chừng hai người này.”

Sở Phi Dương vỗ vỗ bờ vai của hân cười nói: “Đứa ngốc, người là người đứng đầu một phái, cũng không phải du hiệp thân không vương bận, đương nhiên muốn thận trọng, hà tất phải giải thích với ta?”

Tín Vân Thâm cười lớn nhìn về phía Đại sư huynh, hai người cùng nhau trở về.

_____oOo_____

Lời tác giả: Yến Tiểu Kỳ nằm úp sấp trong lòng Thanh giáo chủ khóc lóc kể lể: Ca, người lâu như vậy còn chưa cho ta xuất hiện, người không phải là đồng ý giúp đỡ người ta sao?

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tín Vân Thâm cử mấy đệ tử quản lý sự vụ mang Thạch Lệ và Cầm Anh đến nghỉ tại viện tử dùng để đón khách. Thạch Lệ mặc dù sốt ruột nhưng cũng tự hiểu Thanh Phong kiếm phái chịu giúp mình là đã rất hiếm thấy rồi, dù sao gã là đầu phục (kẻ đi nương nhờ) phản đồ Vô Cực sơn trang, còn Cầm Anh này lại là từ Vô Cực sơn trang mà ra. Việc cứu người, gã chỉ có thể từ từ tính toán.

Sở Phi Dương cùng với Thanh Lang, Tín Vân Thâm, Trình Tuyết Tường một đạo trở về, vừa mới tới thạch môn trước hậu viện, xa xa đã trông thấy một con cự khuyển(cự – rất lớn, khuyển – chó) to như tiểu ngưu đang hết sức phấn khích, điên cuồng chạy đi chạy lại, phía sau kéo theo là một tuần thú sư đầu đầy mồ hôi, nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm túc, trong miệng lớn tiếng đe dọa: “Hừ, Vượng Tài, dừng lại! Vượng Tài, dừng lại...!”

Mấy người cùng nhìn về phía hai đạo bóng dáng kia, nhất thời trầm mặc không nói gì.

Thanh Lang khẽ cười, phúi phúi ống tay áo nói: “Đã khiến mọi người chê cười. Đúng rồi, tối nay đến viện tử của ta đi, ta mở tiệc, để mọi người nếm thử tay nghề đầu bếp của Thiên Nhất giáo ta, cho dù là hoàng đế nơi kinh thành cũng chưa chắc được ăn cao lương mỹ vị cực phẩm dưới tay hần.”

“Thanh giáo chủ đem cả đầu bếp tới sao?” Tín Vân Thâm nhìn Thanh Lang. Cả đầu bếp lẫn chó, y là ở tạm hay là chuyển nhà tới đây?

“A Kỳ rất kén ăn, ta cũng không có biện pháp.” Thanh Lang lắc đầu thở dài.

Sở Phi Dương nói: “Nếu Thanh huynh đã có ý tốt như vậy, chúng ta sao có thể khước từ, tối nay nhất định đến, ta trở về trước, các vị xin cáo từ.”

Sở Phi Dương phải trở về tìm Quân Thư Ảnh, Tín Vân Thâm và Trình Tuyết Tường cùng đi xem hai người Thạch Lệ kia, Thanh Lang cũng đang lúc rảnh rỗi, muốn đến hậu sơn hái mấy bó hoa độc hữu (độc, duy nhất, kiểu như ‘hàng độc’ á) mùa này nở bên vách núi Lăng Nguyệt, cấp cho Yến Kỳ trang trí phòng. Mấy người liền mỗi người đi một ngả.

Sở Phi Dương về đến viện tử, lại không thấy Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh từ sau khi hãn cùng với Trình Tuyết Tường rời đi cũng đã theo sau đi ra cửa.

Vốn là muốn đi tìm Tiểu Thạch Đầu và Lâm nhi, nhưng đi được nửa đường thì phía sau một thân cây bỗng xuất hiện một bóng người ngăn cản y: “Quân Thư Ảnh! Lại có thể ở chỗ này dựng phải người.”

Người nọ thích thú chạy tới, Quân Thư Ảnh nhìn hãn, đầu lông mày khẽ nhíu: “Yến Kỳ?”

“Ân, ta hôm nay dọn tới đây.” Yến Kỳ gạt đầu lia lịa, ánh mắt đầy chân thành.

“Người không ở viện tử, lại chạy tới đây làm gì?” Quân Thư Ảnh nhìn một chút xung quanh. Nơi này cách xa đường lớn, Sở Lâm thích yên tĩnh, đặc biệt lúc luyện công là phải tới nơi yên tĩnh. Quân Thư Ảnh muốn đi tìm y mới đi qua nơi này. Nhưng không biết Yến Kỳ luôn luôn thích náo nhiệt thế nào lại xuất hiện ở đây.

“Ách...” Yến Kỳ ngại ngùng hai cái, mới xấu hổ nói, “Ta... Ta lạc đường.”

Quân Thư Ảnh nhìn hần không nói gì. Thanh Phong kiểm phái quy hoạch bố cục đại khái đơn giản, tất cả chỉ có mấy đường thẳng tắp như vậy nếu muốn lạc đường cũng không phải dễ.

Yến Kỳ mong đợi mà nhìn y: “Quân Thư Ảnh, người có thể đưa ta trở về không?”

Quân Thư Ảnh nhìn hần, thở dài một hơi: “Đi thôi.”

Yến Kỳ cao hứng đáp một tiếng, tiến lên đi ở bên cạnh Quân Thư Ảnh, bắt đầu thao thao bất tuyệt mà nói về những thứ điều mắt thấy tai nghe dọc đường đi.

Quân Thư Ảnh trầm mặc đi tới, cũng không biết có hay không để vào tai.

“Đúng rồi, Quân Thư Ảnh, người theo ta trở về, ta có lễ vật tặng cho người!” Yến Kỳ đột nhiên nói.

“Cái gì vậy?” Quân Thư Ảnh cuối cùng nể tình mà đáp lại một tiếng, nhìn về phía Yến Kỳ.

Yến Kỳ nháy mắt cười nói: “Chờ một lát người sẽ biết!”

Đến viện tử Thanh Lang cùng Yến Kỳ ở, Quân Thư Ảnh ngồi tại phòng khách, không khỏi tò mò mà chờ xem Yến Kỳ có thể cho y món lễ vật gì.

Yến Kỳ từ trong một đồng ruộng lục lọi một trận, cầm lên một cái bạch ngọc bình đi tới.

“Chính là cái này, tặng cho người. Cao Phóng cũng có một phần.” Yến Kỳ giống như dâng vật quý mà đặt xuống bàn, bàn tay trắng nõn đang vuốt ve trên thân bình, hướng Quân Thư Ảnh nói.

Quân Thư Ảnh nhìn một chút, cũng không rõ đây là vật gì: “Cái này là vật gì?”

“Cái này a!” Yến Kỳ ngồi xuống bên cạnh Quân Thư Ảnh, “Người còn nhớ viên Phần Tình châu không?”

Ba chữ kia giống như thần chú đặc biệt, những sự tình từ rất lâu trước kia trong nháy mắt hiện lên rõ rệt trong đầu Quân Thư Ảnh.

“Đương nhiên còn nhớ.” Quân Thư Ảnh hơi hơi nhíu mày.

“Khi đó Phần Tình châu bị nghiền nát dung nhập vào ôn tuyền phía sau núi Thiên Nhất giáo. Thanh đại ca phát hiện nước ở đó còn có công hiệu dưỡng nhan làm đẹp, ta liền cho người lấy một bình trở về.” Yến Kỳ tay vỗ vỗ vào bạch ngọc bình, nhiệt tình giải thích.

“Cho dù thử này có công hiệu, vậy thì sao?” Quân Thư Ảnh nói, y cho rằng sẽ có lẽ vật gì kỳ lạ, công hiệu loại này y không mấy may có hứng thú, cũng không phải là nữ tử.

Yến Kỳ vẻ mặt trẻ con không thể không dạy, lại gần Quân Thư Ảnh nghiêm túc truyền thụ.

Sở Phi Dương ở trong viện tử không tìm được người, liền đi ra ngoài tìm, dọc đường nghe đệ tử Thanh Phong nói cho hẳn biết nhìn thấy Quân Thư Ảnh và một người nam tử so với Chân Thủy môn chủ còn đẹp hơn nhiều cùng nhau đi tới viện tử Thanh giáo chủ.

So với Phình Đình xinh đẹp hơn, nhất định phải Yến Kỳ rồi. Sở Phi Dương hướng viện tử của Thanh Lang chạy tới, trong lòng tò mò hai người đó làm sao lại ở cùng một chỗ. Dường như từ khi từ Vô vi tộc trở về (*), hai người quan hệ cũng bắt đầu trở nên hoà dịu.

Mới vừa tới bên ngoài viện tử, đã thấy Quân Thư Ảnh mạnh mẽ đẩy cửa ra, vẻ mặt tức giận, không thèm quay đầu lại, nổi giận đùng đùng đi ra ngoài.

Yến Kỳ ôm một bạch ngọc bình đứng ở cạnh cửa, sờ sờ cái trán, vẻ mặt ủy khuất mà sụt sùi lỗ mũi: “Không cần cũng đừng có vậy a, tại sao lại đánh người. Hừ, một mình ta dùng.”

Quân Thư Ảnh đi tới bên người Sở Phi Dương, sắc mặt không tốt mà hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái, lại ngênh ngang rời đi.

Sở Phi Dương ân cần chạy đến tận đây tìm người, lại bị trừng mắt một cái, không hiểu ra sao, vẫn là chậm rãi đuổi theo bóng lưng Quân Thư Ảnh.

_____oOo_____

(*) Chi tiết về sự kiện này, thỉnh đọc Đặc điển “Thiên Hạ Vô Song” thuộc Bộ 2 (Hiếu Tinh Cô Tự).

Đặc điển: Thiên Hạ Vô Song

Lời tác giả: Vượng Tài xuất hiện chính là để chọc cười.

_____

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Thạch Lệ cùng với Cầm Anh ở lại Thanh Phong kiếm phái, Tín Vân Thâm cùng mấy vị Đại trưởng lão sau khi cùng nhau thương nghị, liền quyết định nhanh chóng trị bệnh cho Cầm Anh. Cho dù thông tin về quan hệ Thạch Lệ với Vô Cực sơn trang là thật hay giả, trước hết đều phải khiến cho gã mở miệng.

Tín Vân Thâm vừa về đến viện tử, Cao Phóng liền ra đón.

“Tiểu Phóng...” Tín Vân Thâm đóng cửa viện tử lại, có chút nũng nịu mà ôm lấy Cao Phóng, đem mặt chôn ở trên bả vai y, khẽ gọi.

Cao Phóng vỗ vỗ sau lưng hân: “Có mệt không, vào phòng đi, ta giúp người xoa bóp một chút.”

“Nga.” Tín Vân Thâm ngoan ngoãn gật đầu đi theo Cao Phóng vào phòng, “Ninh Viễn đâu?”

“Thạch Đầu ôm hân đi rồi, cùng Lâm nhi A Tĩnh ở một chỗ, buổi tối cũng sẽ không về. Có Lâm nhi ở đó, không cần lo lắng.”

Tín Vân Thâm gật đầu: “Như vậy cũng tốt, mấy tiểu tử quan hệ tốt, sau này lớn lên đối với bọn chúng rất có lợi.”

Cao Phóng nhìn hân một cái nói: “Làm chương môn Thanh Phong phái thật sự chẳng đáng, công việc cực kỳ mệt mỏi, còn khiến thiếu niên cao khiết của ta đang yên đang lành trở nên tầm thường thế này.”

Cao khiết? Tín Vân Thâm cười khan hai tiếng, là ai a?

“Thì ra là người nghĩ ta như vậy a, Tiểu Phóng.” Tín Vân Thâm ngồi trên ghế, ôm chặt eo Cao Phóng, ngửa đầu nhìn y cười nói, “Ta hiện tại cũng không trở nên tầm thường a.”

Cao Phóng nhìn hắn tươi cười nịnh nọt, cũng nhin không được mặt lộ tiểu ý, đưa tay che kín hai con mắt đen láy kia, cúi đầu xuống, đem đôi môi mang theo ý cười nhẹ nhàng đặt lên trên môi hắn.

Tại một viện tử khác cách đó không xa, Sở Phi Dương đang tò mò vây lấy Quân Thư Ảnh: “Thư Ảnh, lau bình khí a?”

Quân Thư Ảnh thản nhiên nhìn hắn một cái, lại cúi đầu tiếp tục lau lau một đồng ấm khí đặt la liệt trên bàn, lặng thinh không nói.

Sở Phi Dương chỉ cảm thấy mình bị một phen tai bay vạ gió. Rõ ràng lúc gần tối tâm tình còn rất tốt, nhưng sau khi từ sơn môn trở về Quân Thư Ảnh lại không thèm để ý đến hắn. Tựa hồ là Yến Kỳ chọc giận y. Nhưng mà tại sao mỗi lần y bị Yến Kỳ chọc giận, là y như rằng tai họa lại đổ lên đầu hắn chứ?

Sở Phi Dương dựa vào chiếc bàn Quân Thư Ảnh đang bày ra ấm khí, sờ sờ cảm nói: “Yến Kỳ rốt cuộc đã nói gì với người? Người nếu không nói cho ta biết, ta sẽ đi tìm Thanh Lang hỏi một chút.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy tay khựng lại một chút, ánh mắt giống như dao găm bắn về phía hắn: “Người dám!”

“Người nghĩ ta có dám hay không?” Sở Phi Dương lại cứ muốn cùng y khiêu chiến, Quân Thư Ảnh cảm giận cũng chỉ có thể tức tối mà nhìn hắn.

Cuối cùng Quân Thư Ảnh khoát tay, giống như không kiên nhẫn, nói: “Được rồi Phi Dương, người cần làm gì thì đi làm đi, không nên ở đây cố tình gây sự với ta.”

Sở Phi Dương không chịu nổi nhất là bộ dạng y nhú mày nghiêm trang cùng hăn nói chuyện như vậy. Quân Thư Ảnh mỗi lần bày ra biểu cảm kiểu này, Sở Phi Dương liền không chế không được mà muốn trêu ghẹo y.

“A, khẩu khí thật là lớn, để ta xem xem...” Sở Phi Dương ở trên bàn nhặt lên một cây bút lông, ngả ngớn đẩy cầm Quân Thư Ảnh lên, cười nói, “Dám dùng loại khẩu khí này cùng với vi phu nói chuyện, thật không có quy củ, đây là muốn tạo phản, à?”

“Tránh!” Quân Thư Ảnh bực mình mà nhắc cầm, tránh xa bút lông kia, không muốn phản ứng với mưu đồ trêu đùa của Sở Phi Dương, nghiêng người tiếp tục tinh tế chà sát vài mũi ám khí trong tay.

“Thư Ảnh, làm sao vậy? Ta nói sai gì sao? Đến, chúng ta hảo hảo thương lượng thương lượng. Người phớt lờ người a.” Sở Phi Dương dùng đầu bút mềm mại quét qua gò má rồi xuống tới cổ Quân Thư Ảnh, mưu đồ không cho y chuyên tâm làm việc.

Quân Thư Ảnh không thể kiên nhẫn hơn được nữa, túm lấy cây bút đang làm loạn kia ném lên bàn, trừng mắt nhìn Sở Phi Dương: “Người có thôi hay không? Sở đại hiệp nổi danh giang hồ, đóng cửa lại là liền làm ra mấy trò ấu trĩ này, người cũng là không sợ người ta cười.”

“A, không chịu được trêu chọc như vậy. Không muốn ta phiền người cũng dễ thôi, lại đây hôn một cái!”

“...Cút!”

...

Ngày hôm sau, Sở Phi Dương cùng mọi người tới thăm Thạch Lệ và Cầm Anh. Thạch Lệ trấn an Cầm Anh, cời xuống bộ y sam màu đen trên người hăn, để lộ ra một thân mảnh mai.

“Đây là...” Vừa nhìn thấy thứ trên thân thể gầy yếu kia, Cao Phóng nhìn không được kinh nghi (kinh ngạc và nghi ngờ) nói.

Cầm Anh có chút cần trọng mà giữ chặt cánh tay Thạch Lệ, tiến sát tới người gã.

“Cầm Anh, không phải sợ, để cho bọn họ xem bệnh cho người.” Thạch Lệ trấn an nói, lại nhìn về phía Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương nhìn Cầm Anh một chút, lại hướng về phía Thạch Lệ nói: “Thạch trại chủ, Cao Phóng là đại phu giỏi nhất của chúng ta, người nếu đã tin tưởng ta, thỉnh cũng nên tin tưởng hẳn.”

Thạch Lệ nhìn Cao Phóng, giật giật khóe môi khô khốc: “Đại phu, cầu người nhất định cứu lấy Cầm Anh.”

Cao Phóng lật cổ tay mảnh khảnh của Cầm Anh lại, đặt trên mạch đồng thời nhìn phía trước ngực hẳn, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Trên ngực Cầm Anh ở vị trí tim, làn da rõ ràng là một mảnh đen như bị cháy sém. Cầm Anh vốn đã có chút đen, lại càng khiến chỗ đó như bị mực giội vào, đen tới mức khiến người ta phát hoảng. Nơi làn da biến đen đã bắt đầu lở loét, huyết dịch đỏ đen trộn lẫn từ đó đang chảy ra.

Cầm Anh có chút sợ hãi nhìn Cao Phóng, Cao Phóng thả tay hẳn xuống, ôn hòa cười nói: “Cầm Anh, người không cần sợ, ta nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp trị bệnh cho người.” Nói xong lại dùng tay nâng mặt Cầm Anh lên, tinh tế quan sát một lượt.

“Đại phu, Cầm Anh rốt cuộc bị bệnh gì?” Thạch Lệ lo lắng hỏi.

Cao Phóng gọi mọi người ra gian ngoài, trầm ngâm một lúc rồi mới mở miệng nói: “Cầm Anh không giống như là phát bệnh, theo kinh nghiệm xem bệnh của ta, hẳn giống như là bị trúng độc.”

“Trúng độc? Sao có thể?” Thạch Lệ vội la lên, “Hắn chẳng qua chỉ là phó dịch nhỏ bé ở Vô Cực sơn trang, sao có thể bị hạ độc?”

“Thạch trại chủ, người không nên gấp gáp, ta hiện tại cũng chưa thể khẳng định. Triệu chứng của Cầm Anh ta chưa từng thấy qua, rốt cuộc phải cứu chữa thế nào ta còn chưa suy nghĩ.” Cao Phóng trấn an.

“Không cần làm phiền các người.” Một đạo thanh âm rất nhỏ từ phía sau truyền đến, mọi người quay đầu nhìn lại, là Cầm Anh đang dựa vào cạnh cửa, vẻ mặt suy yếu buồn rầu, nói “Thạch đại ca ta nói rồi, bệnh của ta là bị thiên thần trừng phạt, bởi vì ta tâm không sạch, bởi vì ta tham lam dơ bẩn, cho nên ta muốn chịu hình phạt đau đớn này. Thiên thần giáng phạt, các tộc nhân của ta đều chạy không thoát.”

Thạch Lệ cả giận nói: “Người nói bậy bạ gì vậy? Cái gì mà thiên thần trừng phạt, người tuổi còn nhỏ, nghĩ linh tinh cái gì? Người chẳng qua là sinh bệnh, là trúng độc, đây là đại phu y thuật đứng đầu Thanh Phong kiểm phái, hẳn nhất định sẽ chữa khỏi cho người!”

Cầm Anh lại lắc đầu, trong mắt hàm chứa một tầng nước mắt như sương: “Trị không được, tộc của ta là y chi bản nguyên (nguồn gốc, gốc rễ của y thuật), các tộc nhân còn không có biện pháp, những người khác căn bản trị không được.”

Cao Phóng chân mày hơi động một chút. Y chi bản nguyên? Khẩu khí thật lớn.

Tín Vân Thâm bỗng nhiên mở miệng nói: “Cho dù những người khác trị không được, thì Cao Phóng nhất định có biện pháp. Cái gì y chi bản nguyên, ta còn chưa bao giờ thấy qua đại phu nào y thuật sánh bằng Cao Phóng, tiểu hài người không cần quá tự đại.” (ai tự đại? =)))

“Hắn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, miệng không che đậy, tuyệt không có ý tứ cố tình đánh giá thấp thần y!” Thạch Lệ lo lắng giải thích.

Cầm Anh chỉ buồn bã cười một tiếng, căn môi dưới nhìn xung quanh, đi tới bên cửa sổ.

Ngoài cửa sổ buông thông mấy nhánh cây khô héo, cành lá khô vàng, mầm non còn chưa kịp nhú.

Cầm Anh căn đầu ngón tay, huyết châu đỏ tươi từ đó rỉ ra.

“Người làm gì vậy, Cầm Anh?” Thạch Lệ xông tới nâng tay hấn lên, khễ quát.

Cầm Anh nhẹ nhàng tránh ra, đem tay vươn ra ngoài cửa sổ, huyết dịch đỏ tươi nhỏ một giọt, rơi xuống nơi nhánh cây khô héo kia.

Trong nháy mắt, cành cây khô phảng phất giống như có một cỗ xuân tuyền bùng bùng sức sống chảy qua. Đang lúc ánh mắt mọi người còn sửng sốt, lá khô nhanh chóng lìa cành, trên cành nhú ra một mầm mới, lá mới dài ra, màu lục tươi non, trong khoảnh khắc ngay cả nụ hoa cũng xuất hiện, cành cây nở ra từng đóa tiểu hoa vàng nhạt mềm mại.

Cầm Anh quay đầu lại, đôi môi xuất hiện một nụ cười yếu ớt.

“Tộc của ta, chính là y chi bản nguyên.”

_____oOo_____

Lời tác giả: Mặc dù mới nhìn thì thấy có thần diệu gì đó, nhưng chúng ta vẫn là võ hiệp, khụ, sẽ không biến thành huyền huyền, không có thần a quý a!

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Nhìn nhánh hoa kia như cây khô gặp mùa xuân, ngay cả Sở Phi Dương biết rộng hiểu sâu và Thanh Lang cũng không khỏi chấn kinh. Mọi người nguyên bản chỉ biết đem ánh mắt thẳng tắp nhìn Thạch Lệ lúc này mới phát giác thiếu niên đen gầy này có lẽ mới là mấu chốt để khai giải bí mật về Vô Cực sơn trang.

Một trưởng lão Thanh Phong kiếm phái đi ngang qua vừa vặn nhìn thấy đóa hoa mới nở, không dám tin vào mắt mình: “Này... Này thật sao? Lễ nào thực sự có cái gọi là thần linh...” Lão đưa mắt nhìn về phía Cầm Anh.

Sở Phi Dương xen lời lão: “Sư thúc, chớ nói chuyện quỷ thần. Chẳng qua Vô Cực sơn trang này chỉ là một đám phàm nhân bụng dạ khó lường. Thạch trại chủ, năng lực của Cầm Anh tiểu huynh đệ, người trước kia không biết?”

“Ta biết.” Thạch Lệ sắc mặt vẫn như cũ gặt đầu, dường như kiến quái bất quái (không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị), “Bản thân lúc đầu bị trọng thương, chính là máu của Cầm Anh đã cứu ta. Cho nên hãn hiên tại sinh bệnh, ta nhất định phải trị bệnh cho hãn, cho dù có phải phản bội Vô Cực sơn trang ta cũng sẽ không hối tiếc.”

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng: “Người trước kia từng là người của Võ Lâm minh, người còn không nói mình phản bội Võ Lâm minh, ngược lại đối với Vô Cực sơn trang người lại rất không đành lòng?”

Trình Tuyết Tường đang suy nghĩ viễn vông thoáng giật mình ngẩng đầu, vẻ mặt vừa mừng vừa lo tiến về phía trước một bước nói: “Thư Ảnh

công tử duy hộ danh dự Võ Lâm minh như thế, tại hạ thật sự là vô cùng cảm kích.”

Sở Phi Dương nhìn về phía Quân Thư Ảnh, khóe miệng hơi vén lên. Quân Thư Ảnh có chút buồn bực nhú mày, ôm lấy hai cánh tay cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

Danh dự Võ Lâm minh cùng y đâu có quan hệ gì, y chỉ là quen thói châm chọc kẻ khác, đang lôi Võ Lâm minh ra làm cái lót chân, ngược lại lại giống như bênh vực Võ Lâm minh.

Đáng tiếc là lời đã nói ra như bát nước hắt đi, muốn thu hồi lại cũng không thể nữa rồi. Trong lòng không khỏi đối với Thạch Lệ này càng không có hảo cảm, ngay cả đối với Minh Chủ võ lâm khuôn mặt mang theo một chút vui cười để nhìn y cũng khiến y hết sức không vui.

Tiết mục xen giữa này cũng chỉ là diễn ra trong nháy mắt bị người ta châm chọc như vậy khiến Thạch Lệ hơi sững sờ nhưng lại hướng mọi người nói: “Các vị đều là người quang minh lỗi lạc, tại hạ đối với người quang minh không nói ám thoại. Nếu không phải vì Cầm Anh, tại hạ kiên quyết sẽ không phản bội Vô Cực sơn trang.”

Tín Vân Thâm có chút bực bội nhìn Thạch Lệ đang ở Thanh Phong kiếm phái mà vẫn còn bày ra lòng trung thành đối với Vô Cực sơn trang, rồi lại quay sang nhìn Trình Tuyết Tường. Nhưng Trình Tuyết Tường chỉ cười cười với hắn, vẻ mặt vẫn đậm phong khinh (lạnh nhạt, thờ ơ, hờ hững,...).

Quên đi, Minh Chủ võ lâm đã không bận tâm, Thanh Phong kiếm phái cần gì phải thay người khác lo nghĩ.

Cao Phóng ở một bên sau một lúc lâu đánh giá Cầm Anh, lúc này mới mở miệng nói: “Được rồi Thạch trại chủ, không cần nhiều lời vô nghĩa. Bệnh của Cầm Anh ta nhất định sẽ điều trị tốt, người cũng đừng quên lời

hứa của mình. Người đối với bí mật về Vô Cực sơn trang nếu như có một tia giấu diếm...” Cao Phóng nói đến đây lại nhìn Cầm Anh, giống như đang uy hiếp, khiến Thạch Lệ bị dọa sợ đến nỗi sau lưng đổ mồ hôi lạnh, lại thấy Cao Phóng lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Người lầm đường lạc lối mà không biết, vẫn còn bênh vực Vô Cực sơn trang kia. Cầm Anh thì quá đáng thương. Nếu ta đoán không lầm, hẳn bất kể là bệnh tật, tổn thương hay trúng độc đều không khỏi có liên quan đến Vô Cực sơn trang đi.”

Thạch Lệ cũng nhìn về phía Cầm Anh, sắc mặt một trận biến hóa, cuối cùng cau mày thờ dãi nặng nề nói: “Đại phu, người nói không sai. Cầm Anh là bị Vô Cực sơn trang liên lụy, cùng với Vô Cực sơn trang, ta... Ta chỉ muốn cứu Cầm Anh.”

“Thạch đại ca, bệnh của ta không liên quan bất cứ người nào, chẳng qua là bởi vì chính ta. Người không cần như vậy.” Cầm Anh lại mở miệng nói.

“Có phải người của Vô Cực sơn trang đều không biết phải trái đúng sai như thế? Cái gì mà thiên thần giáng phạt, quả thực là hồ ngôn nhất phái. Cao Phóng nói người bị trúng độc, thì chắc chắn là có người hạ độc hại người. Người bị Vô Cực sơn trang gây tai họa đến nước này, không nghĩ cách giải độc để báo thù lại còn muốn đem tội lỗi đặt trên người mình, đem kẻ hại mình đặt ở nơi sạch sẽ, thật sự là ngu bất khả cập (ngu không ai sánh bằng).” Quân Thư Ảnh ngẩng đầu, nghênh ngang kiêu ngạo không chút khách khí mở miệng nói.

Từng câu từng chữ chọc đúng chỗ yếu hại khiến Cầm Anh bị người ta nói song không thể phản bác, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đi vài phần.

Sở Phi Dương vội vàng đem Quân Thư Ảnh kéo trở lại, bị Quân Thư Ảnh trừng mắt nhìn liềm sờ sờ trên lưng y làm yên lòng. Tên gia hỏa miệng không che đây này, không sớm thì muộn có người cũng sẽ bị y làm cho tức chết. Cầm Anh yếu ớt như vậy, ngàn vạn lần không thể tiếp tục chịu đả kích.

Trình Tuyết Tường nhìn về phía Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, trên mặt cười cười, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Được rồi các vị, bệnh cũng đã xem, nói cũng đã nói, bây giờ không phải là lúc nên bàn chuyện chính sự.”

“Trước xin hãy cứu lấy Cầm Anh, nếu không ta sẽ không nói cho các người biết bí mật về Vô Cực sơn trang.” Thạch Lệ cắn răng nói.

Quân Thư Ảnh đang ở bên cạnh Sở Phi Dương hừ lạnh một tiếng, Thạch Lệ vừa nghe sắc mặt liền trắng bệch, không biết y lại muốn nói cái gì.

Bị Sở Phi Dương dẹp yên, Quân Thư Ảnh cuối cùng không mở miệng, Sở Phi Dương cười nói: “Thạch trại chủ, bản khoản của người, chúng ta có thể thông cảm. Nhưng mà điều kiện này, chỉ sợ chúng ta không thể đáp ứng.”

Thạch Lệ nhìn Sở Phi Dương, vẻ mặt khó xử: “Sở đại hiệp, tại hạ cảm giác ra sao chẳng biết...”

Sở Phi Dương đưa tay cắt ngang, tiếp tục nói: “Tại hạ nhìn ra được, Thạch trại chủ không phải người chẳng phân biệt được đúng sai, bằng không cũng sẽ không vì Cầm Anh mà phản bội Vô Cực sơn trang. Cho dù Thạch trại chủ ngoài miệng có nói như thế nào, chỉ sợ người tự đáy lòng từ lâu đã khẳng định Vô Cực sơn trang là kẻ đầu sỏ làm hại Cầm Anh thống khổ như thế này đi.”

Thạch Lệ cau mày nhưng không phản bác.

“Tục ngữ có câu ‘Giải linh hoàn nhu hệ linh nhân’ (muốn gỡ chuông cần phải tìm người buộc chuông). Cao đại phu quả thực là y thuật cao minh, tại hạ cũng có thể cam đoan với Thạch trại chủ, hẳn nhất định sẽ dốc toàn lực cứu chữa cho Cầm Anh, bất kể Thạch trại chủ có đem tất cả bí mật về Vô Cực sơn trang nói ra hết hay không. Nhưng tất cả chuyện này

cuối cùng là do thiên mệnh, hơn nữa độc trong người Cầm Anh cũng không phải loại thường. Nếu có thể biết bí mật về Vô Cực sơn trang, bọn chúng đối với một phó dịch nhỏ bé cũng hạ độc, vậy là hạ độc gì, điểm này nhất định càng có lợi đối với việc chữa trị cho Cầm Anh.” Sở Phi Dương chậm rãi nói, Thạch Lệ sắc mặt rõ ràng dao động.

Nếu là người khác nói những lời này, có lẽ sẽ có vẻ không thật lòng, nhưng đây lại là Sở Phi Dương, Thạch Lệ chỉ cảm thấy từng câu từng chữ đều có lý.

Gã nếu là có thể từ Vô Cực sơn trang biết được phương pháp cứu Cầm Anh thì cần gì phải lặn lội đường xa dẫn hãn đến Thanh Phong kiếm phái để van cầu, khiến hãn phải chịu thêm nhiều đau đớn. Nhưng mà Vô Cực sơn trang căn bản không đem tính mạng Cầm Anh để vào trong mắt, điều này khiến cho Thạch Lệ vừa mâu thuẫn vừa bi khổ.

Tín Vân Thâm thấy vậy liền mở miệng: “Hôm nay đừng ở đây. Cao đại phu tất nhiên còn phải trở về xem xét y thư. Thạch trại chủ, người là đến cầu trợ, bản môn cũng sẽ không bức bách người, thỉnh người cân nhắc cân thận.”

‘Cao đại phu’ cười, nhìn hãn một cái, mím môi không nói gì.

Mấy người ra khỏi viện tử liền mỗi người một ngả. Nếu không phát sinh đại sự, Sở Phi Dương hãn hiện tại là đang an nhàn, một mực cùng với Quân Thư Ảnh loạn cuống (đi lung tung).

“Người ung dung như vậy đối với Thạch Lệ đã phản bội Vô Cực sơn trang, ta thấy hãn thật sự rất trung thành.” Quân Thư Ảnh mở miệng nói, “Là hãn có việc cầu người, người hà tất phải tận tình khuyên bảo như vậy. Muốn ta nói...”

Sở Phi Dương cắt ngang, cười cười chế nhạo nói: “Nếu còn để người muốn nói gì thì nói, thì người có thể khiến hãn đang sống mà tức chết a.”

Quân Thư Ảnh quay đầu đi không thèm đáp lại.

Sở Phi Dương nhéo nhéo lòng bàn tay của y: “Người cũng nói hăn dối với Vô Cực sơn trang có lòng trung thành, vậy bức bách hăn chỉ sợ là phản tác dụng. Nếu chúng ta nhận được tin tức giả ngược lại càng phiền phức, ta chỉ muốn hăn cam tâm tình nguyện mà mở miệng. Hơn nữa, lời ta nói cũng không phải nói dối a. Ta chỉ đem lợi và hại phân tích cho hăn thấy, cần nhắc ra sao là chuyện của bản thân hăn.”

“Dù sao đến cuối cùng Sở đại hiệp người bao giờ cũng không nhiễm một hạt bụi nhỏ.” Quân Thư Ảnh nhỏ giọng tả oán nói.

“Nga?!” Sở Phi Dương cúi đầu ghé sát vào y, cười nói: “Người không phải thích nhất Sở đại hiệp một hạt bụi nhỏ cũng không nhiễm sao?”, sờ sờ cảm lại nói “Hoặc là người thích dũng mãnh kiên cường... Ai, đau đau đau, Thư Ảnh, người bỏ ra.”

Quân Thư Ảnh buông bàn tay đang nhéo Sở Phi Dương ra, nhìn hăn nửa thật nửa giả diễn trò kêu đau, hừ lạnh một tiếng phất tay áo mà đi.

Nhưng mà tay áo lại bị người từ phía sau nắm được, một đường chạy đến đi bên cạnh y, tiếp tục cười nói.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 21

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nếu đã nói cứu người, thì Cao Phóng thực sự đem toàn bộ tinh lực tập trung ở trên người Cầm Anh. Hắn trúng độc hiểm thấy, Cao Phóng không dám tùy tiện dùng dược, chỉ có thể trước kê vài đơn thuốc bất thống bất dương (vô thường vô phạt, không đúng bệnh đúng thuốc), giúp giảm bớt đau đớn cho Cầm Anh, tất cả thời gian còn là lại dùng để nghiên cứu phương pháp giải độc.

Vài ngày sau, Cao Phóng lại phái người tìm Thạch Lệ đến.

“Cứ tiếp tục như vậy không thể được.” Cao Phóng vẻ mặt mệt mỏi nói, “Cầm Anh thể chất đặc biệt, độc trên người hắn ta cũng chưa từng biết đến, nếu như không biết lai lịch của hắn, rất khó đúng bệnh hốt thuốc. Người nếu quả thật muốn cứu Cầm Anh thì nhất định phải tin tưởng ta. Người sống chết để phòng như vậy, một điểm cũng giấu diếm, chỉ sợ ta cũng bất lực.”

Thạch Lệ lộ vẻ khó xử, tay đặt trên mặt bàn lại càng thêm nắm chặt, đột nhiên từ trong ngực lấy ra một cuốn sách không cũ không mới, đặt lên bàn.

“Đây là cái gì?” Cao Phóng ngờ vực mà cầm lên lật xem.

“Đây là một bản tâm pháp.” Thạch Lệ thở dài nói, “Người là một đại phu tốt, ta cũng không ngại nói cho người biết, ta gia nhập Vô Cực sơn trang, đây là ta phần thưởng đầu tiên có được. Vô Cực sơn trang ban thưởng vô số phần thưởng như vậy, các loại bí tịch võ công hiếm có, thần

binh (vũ khí thần kì) khắp chốn giang hồ, ở Vô Cực sơn trang không thiếu thứ gì. Người ở Thanh Phong kiếm phái hẳn là hiểu được cái này đối với người trong võ lâm ý vị như thế nào.”

Cao Phóng lật xem vài tờ, thì ra là một bản tâm pháp của một môn phái sớm đã biến mất trên giang hồ. Y biết là bởi vì thời gian ở Thiên Nhất giáo đã từng nghe nói qua. Môn phái này võ công tuy không có bao nhiêu xuất chúng nhưng với sở trường y thuật tuyệt diệu đã giúp bọn họ ở trên giang hồ có địa vị cao cả.

Nghe nói mười mấy năm trước, môn phái này tuyệt tích khắp giang hồ, vị chủ môn cuối cùng đã đuổi hết môn phái đệ tử, rồi chính bản thân mình cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Vài chục năm nay rất nhiều người trong võ lâm mưu đồ tìm đến bí tịch tâm pháp của môn phái này, vì vậy mà lưỡi đao nhuốm máu của bạch cốt y thuật đã gây ra cái chết cho biết bao nhân mạng là bảo vật mơ ước của người tập võ, duy chỉ có điều là chưa một ai từng thấy nó. Hiện giờ lại xuất hiện từ trong tay Thạch Lệ.

“Cái này...” Cao Phóng kinh ngạc nhìn Thạch Lệ.

“Đây là vì ta dẫn theo hơn hai trăm hảo huynh đệ từ Thạch gia trại gia nhập Vô Cực sơn trang nên được một phần thưởng nhỏ.” Thạch Lệ nhếch môi cười.

Cao Phóng vốn đã biết Vô Cực sơn trang thực lực không tầm thường, thần bí khó dò, nhưng cũng chưa từng nghĩ bọn chúng lại cường đại đến mức độ này. Nếu thật là như vậy, thì toàn bộ Trung Nguyên võ lâm chống lại bọn chúng liệu có mấy phần thắng?!

Cao Phóng không dám trì hoãn, lập tức đi tìm Tín Vân Thâm và Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh, đem lời Thạch Lệ vừa rồi nói với y nói lại cho mọi người biết.

Trong đại sảnh, Thạch Lệ giơ bản tâm pháp kia lên, nhìn về phía Sở Phi Dương: “Khi ta gia nhập Vô Cực sơn trang thì được trang chủ và thánh cô ban thưởng trong mười loại kiện bảo vật, mặc ta chọn lựa một thứ. Chín kiện kia, mỗi một kiện so với bản bí tịch tâm pháp này trong tay ta còn có giá trị hơn nhiều.”

“Nếu đã như thế, tại sao người lại chọn bản tâm pháp này?” Trình Tuyết Tường hưng thú hỏi.

Thạch Lệ nhìn hẩn một cái, đem tâm pháp kia ném lên trên bàn, hừ lạnh một tiếng nói: “Ta chỉ là vì cứu Cầm Anh, ta biết biện pháp thông thường không trị được bệnh của Cầm Anh. Nếu luyện thành tâm pháp thần y thế gia này, bất luận hẩn rốt cuộc bị bệnh gì, ta cũng có thể cứu hẩn.”

“Người biết biện pháp cứu Cầm Anh?” Tín Vân Thâm cau mày nói, “Người nếu biết, thì cần gì phải giả bộ đến đây van cầu chúng ta?” Cao Phóng mấy ngày nay vì Cầm Anh kia mà ăn không ngon ngủ không yên, bởi vì tìm không được phương pháp giải độc, buồn rầu không vui, Tín Vân Thâm sớm đã đau lòng vô cùng. Lúc này nghe Thạch Lệ nói vậy, làm sao còn có sắc mặt hòa nhã với gã.

Thạch Lệ lại nhìn Sở Phi Dương, Sở Phi Dương vẫn không nói gì, Quân Thư Ảnh nghe Thạch Lệ nói xong trong lòng lại khẽ động, nhìn về nơi ánh mắt Thạch Lệ hướng đến hiển nhiên là bức mình: “Người nhìn Sở Phi Dương làm gì?”

Thạch Lệ một mực nhìn Sở Phi Dương, ôm quyền nói: “Nếu ta đã luyện thành thần y tâm pháp này, ta đương nhiên không cần cầu trợ người khác. Nhưng mà... ta tư chất bình thường, nội lực lại càng bình đạm đạm kỳ (tầm thường, không có gì đặc sắc), công pháp này lại kỳ diệu tốt cùng, nếu là luyện tập thông thường, không có năm sáu mươi năm công lực căn bản khó có thể đại thành. Ta cho dù có ‘Vũ phách’ Vô Cực sơn trang ban tặng để trợ

giúp cũng ít nhất cần mười năm mới có thể luyện thành. Cầm Anh hẳn không đợi được lâu như vậy.”

“Cho nên sẽ đem chủ ý đặt lên đầu Sở Phi Dương?” Quân Thư Ảnh cười lạnh một tiếng, “Thì ra là một tay người sắp đặt.”

Sở Phi Dương cười nhìn Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh nhìn thấy bí tịch tâm pháp hiếm có khó tìm kia đã không thèm muốn thì thôi, về mặt lại còn tỏ ra ghét bỏ, đây là đột nhiên mở mang đầu óc hay là tại vì sao?

“Ta thừa nhận ta có tư tâm.” Thạch Lệ sắc mặt dần đỏ lên, “Nhưng ta không có nội lực thâm hậu như Sở đại hiệp để làm cơ sở, càng không có tư chất tài trí kiệt xuất như Sở đại hiệp, cho nên ta chỉ có thể...”

“Thạch trại chủ, ta không muốn làm cho người thất vọng, nhưng cho dù là ta, muốn luyện thành tâm pháp khác phái (tâm pháp không phải của Thanh Phong phái) cũng không thể một sớm một chiều, chỉ sợ Cầm Anh cũng là không đợi được lâu như vậy.” Sở Phi Dương mở miệng nói.

“Nếu là có ‘Vũ phách’ trợ lực thì sao?” Thạch Lệ đột nhiên lớn tiếng nói.

“Vũ phách là như thế nào?” Tín Vân Thâm hỏi.

Trong số tin tức Thanh Lang thu thập tới, cũng không có đề cập đến hai chữ vũ phách, mọi người ở đây đúng là không một ai biết.

“Vũ phách là lương dược mà trang chủ và thánh cô ban thưởng, tất cả người gia nhập Vô Cực sơn trang đều được phần thưởng này, Vũ phách có thể khiến nội lực người tập võ tinh tiến, một sớm một chiều có thể đổi lại mấy năm khổ luyện!” Thạch Lệ giải thích, trong lời nói đối với Vô Cực sơn trang trang chủ cùng với cái gọi là Thánh Cô kia vẫn tôn kính như trước.

Sở Phi Dương cùng với Trình Tuyết Tường nhìn nhau, Trình Tuyết Tường vuốt vuốt quạt giấy trong tay, đem quạt hơi gấp lại, trên trán lộ ra một chút nặng nề.

Vô Cực sơn trang kia rốt cuộc còn có bao nhiêu ưu thế không thể đoán trước? Nhìn sơ qua, võ lâm Trung Nguyên đúng là một chút phần thắng cũng không có.

Thiên thời, địa lợi, nhân hoà, bọn chúng mọi thứ đều chiếm lấy, có bí tịch tâm pháp uyên thâm, lương dược thần binh, Vô Cực sơn trang lại càng như hổ mọc thêm cánh, võ lâm Trung Nguyên năm bè bảy mảng (chia bè phái, không đoàn kết), lấy gì hợp sức?

Thạch Lệ vẫn tiếp tục nói: “Nếu Sở đại hiệp ăn Vũ phách, thì luyện thành thần y tâm pháp này cũng chỉ là chuyện trong một sớm một chiều.”

“Vô Cực sơn trang quý bí khó lường, Vũ phách kia lại càng chưa nghe bao giờ, chỉ bằng mấy câu nói của Thạch trại chủ, chỉ sợ không thể khiến người khác tin tưởng.” Trình Tuyết Tường cười nói, “Thạch trại chủ ngay thẳng như vậy, chúng ta đương nhiên cũng lấy thẳng thắng để đối đãi. Thật sự mà nói, Sở đại hiệp sẽ không ăn thứ dược không biết là vật gì kia, chỉ sợ đã khiến Thạch trại chủ phải thất vọng rồi.”

Thạch Lệ giơ tay lên, nói: “Ta biết các vị đang lo ngại điều gì. Ta cũng không sợ nói thẳng, Vũ phách quả thực không phải là thập toàn thập mỹ. Nó có thể khiến công lực người tập võ tinh tiến phi tốc là thật, nhưng gặp mỗi lần đêm không trăng thân thể sẽ đau đớn không chịu nổi. Trang chủ lúc ban thưởng thánh dược cũng đã nói rõ, không có chút nào giấu diếm, các đệ tử cũng biết. Nhưng mà so với những lợi ích thật lớn mà nó mang lại, điểm đau đớn này đối với người tập võ mà nói, có tính là gì?” Gã nói xong, lại thẳng tắp mà nhìn về phía Sở Phi Dương, vẻ mặt mong đợi rồi lại đến vẻ mặt ngấm ngầm chịu đựng.

Quân Thư Ảnh không thể nhịn được nữa mà vỗ bàn một cái, Thạch Lệ này từ lúc đến đây cho tới bây giờ cũng không chút nào giấu diếm ý đồ nhắm tới Sở Phi Dương. Quân Thư Ảnh sắc mặt khó chịu nói: “Đủ rồi! Trên giang hồ không phải là không có người có thể làm việc này, người lại cố tình tìm tới Sở Phi Dương, người là có mưu đồ gì?”

“Mưu đồ của ta?” Thạch Lệ ra sức nghiêng răng, cười một tiếng “Thần y tâm pháp cũng xem như bảo bối có một không hai, nếu không phải vì Cầm Anh, ta tuyệt đối sẽ không đem nó tiết lộ cho người khác, trên giang hồ có bao nhiêu người mong muốn chiếm hữu được nó mới thôi. Ta nói rồi, toàn bộ giang hồ này, ta chỉ tin tưởng Sở Phi Dương Sở đại hiệp là chân quân tử chân hán tử! Không biết Sở đại hiệp nghĩ sao? Cái mệnh này của Cầm Anh, có đáng được Sở đại hiệp cứu?” Gã nói xong, lại nhìn Sở Phi Dương chăm chăm.

Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương, hắn thậm chí không lập tức cự tuyệt, nhìn thấy ánh mắt của Sở Phi Dương không khỏi khiến y oán giận.

“Sở Phi Dương sẽ không ăn Vũ phách kia, người đừng vọng tưởng!” Quân Thư Ảnh nói chắc như đinh đóng cột, nói xong liền đứng dậy, ngay cả Sở Phi Dương cũng không thèm nhìn, khẽ phất tay áo rời đi.

Lúc Sở Phi Dương tìm được y, Quân Thư Ảnh đang ngồi một mình trên đỉnh núi mà sinh muộn khí (buồn bực, phiền muộn). Sở Phi Dương bất đắc dĩ cười, đi tới chạm chạm vào y.

“Người sao vậy? Phát hỏa lớn như vậy, nếu tổn thương thân thể, ta lại đau lòng.”

Quân Thư Ảnh mạnh mẽ quay đầu lại nhìn hắn: “Phi Dương, ta thấy Thạch Lệ kia rõ ràng không có ý tốt. Hắn đâu phải là muốn cứu Cầm Anh, rõ ràng là đem tính mạng Cầm Anh ra để uy hiếp người. Người nếu cứ ngu thiện (lương thiện đến mức ngu dốt) như vậy mà nghe lời hắn, ta sẽ...”

“Người sẽ thế nào?!” Sở Phi Dương cười hỏi.

Quân Thư Ảnh trừng mắt liếc hắt một cái, lại xoay người sang chỗ khác, đối diện với đỉnh núi cao vợi vợi, y sam bị gió thổi bay phất phới.

Sở Phi Dương than nhẹ ôm lấy y: “Đừng lo lắng, ta tự biết có chừng mực. Ta hiểu, nếu bị Vũ phách kia làm hại, nếu ta đau, thì người cũng sẽ đau lòng, có phải không...” Sở Phi Dương dán vào bên tai Quân Thư Ảnh, vô cùng quyến luyến nhỏ giọng hỏi.

Quân Thư Ảnh thân hình căng cứng cuối cùng cũng buông lỏng, dựa vào trong ngực Sở Phi Dương, không gật đầu, nhưng lại là ngầm thừa nhận.

_____oOo_____

Lời tác giả:Quân Quân: “Sở dê béo (Sở Phi Dương), nếu như người không nghe lời ta, ta sẽ... ta sẽ dẫn theo lương oa về nhà mẹ đẻ!”

sofunny

sofunny

Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thạch Lệ cuối cùng cũng đã nói ra mục đích đến đây, Sở Phi Dương không có cảm giác gì, trong khi Quân Thư Ảnh lại thật sự nổi giận vài ngày.

Tín Vân Thâm và Trình Tuyết Tường muốn tìm hiểu cho rõ ràng, Vô Cực sơn trang kia từ đâu thu thập được nhiều bí tịch cùng thần binh đến vậy, nhưng Thạch Lệ đối với vấn đề này lại hoàn toàn không biết.

Thạch Lệ nói ra tin tức như vậy, chẳng những không đem đến một chút thoải mái mà ngược lại còn khiến mọi người trong lòng càng thêm nặng nề.

“Chỉ cần bệnh của Cầm Anh có thể được chữa trị tốt, nói ta dẫn các người tới Vô Cực sơn trang, ta cũng sẽ không phản đối.” Thạch Lệ khẳng định.

Nhưng không chỉ Quân Thư Ảnh, đám người Tín Vân Thâm Thanh Lang cũng không một ai tán thành việc Sở Phi Dương dùng vũ phách. Sở Phi Dương dù chưa đồng ý nhưng cũng không kiên quyết cự tuyệt, khiến cho mọi người không hiểu hẵn đang nghĩ gì.

Thanh Lang nói: “Sở huynh, huynh không thật sự đang suy nghĩ sẽ xả thân đấy chứ? Ta quen biết Sở huynh đã nhiều năm, nhưng cũng không biết Sở huynh lại là người ngu ngốc đến như vậy.”

“Quân Thư Ảnh nhất định sẽ đau lòng.” Yến Kỳ ở một bên trịnh trọng gặt đầu, đổ thêm dầu vào lửa.

Sở Phi Dương cười nói: “Nguyên lai tại hạ ở trong mắt Thanh huynh và Yến công tử lại là người đại nhân đại nghĩa như thế, tại hạ thật sự thụ sủng nhược kinh.”

“Chớ cùng ta đùa giỡn đi.” Thanh Lang khinh thường mà khoát tay, “Sở huynh tinh minh thì tinh minh (thông minh, khôn khéo), nhưng liên lụy đến tính mạng người vô tội lại rất mềm lòng, tự nhiên ta muốn nói hai câu.”

“Vì Quân Thư Ảnh.” Yến Kỳ nghiêm túc gặt đầu bổ sung.

Thanh Lang một tay tóm lấy hăn ôm vào lòng: “Tiểu đông tây, người lại còn chọc vào xương sườn người khác. Sở huynh, huynh rốt cuộc suy nghĩ như thế nào? Đừng tự mình chủ trương, ta hôm nay cần phải hỏi cho ra một đáp án.”

Yến Kỳ kéo lấy tay áo Thanh Lang, đem mặt chôn ở cổ y mà cọ xát, giống như một con mèo con khôn ngoan, rồi lại quay đầu nhìn chăm chăm Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương vuốt ve chén ngọc bất phỉ giá trị trong tay, chợt hướng Thanh Lang khẽ cười một tiếng: “Việc này, còn cần Thanh huynh trợ giúp.”

***

Bốn ngày sau khi Thạch Lệ đưa ra thỉnh cầu, Sở Phi Dương liền gặt đầu đồng ý.

Thạch Lệ vẻ mặt kích động cảm khái, ánh mắt không biết phải cảm tạ Sở Phi Dương thế nào, cuối cùng là phốc một tiếng quỳ trên mặt đất.

“Nam nhi dưới gối có hoàng kim, ngoại trừ thiên địa và phụ mẫu, ta hôm nay chỉ quỳ trước một mình Sở đại hiệp. Đa tạ Sở đại hiệp nguyên ý cứu giúp Cầm Anh.” Thạch Lệ dập đầu một cái nói.

Thạch Lệ tình chân ý thiết vừa nói xong, một đạo thanh âm trong trẻo liên vang lên, ngờ vực nói: “Hoàng kim dưới gối từ lúc người phản bội Võ Lâm minh đã không còn giá trị đi, Sở đại hiệp nhận lấy một quỳ này vẫn là thiệt thòi rồi.”

Thạch Lệ ngẩng đầu nhìn lên, không phải là Quân Thư Ảnh như gã nghĩ, mà là một nam tử trẻ tuổi mỹ mạo giống như tiên tử trong tranh đang chăm chăm nhìn gã bằng đôi mắt trong veo, Quân Thư Ảnh cũng không có ở đây.

Thạch Lệ cúi đầu, đứng thẳng dậy không phản bác, cũng không biết gã đang nghĩ gì.

Thanh Lang bắt lấy một quả tử (trái cây) đưa cho Yến Kỳ chặn cái miệng của hắn lại, khiến cho hắn không rảnh rỗi mà xen vào.

“Sở Phi Dương đã đồng ý, vũ phách kia ở đâu?” Thanh Lang nói.

Thạch Lệ lại nhìn một lượt mọi người tại đây, mặc dù vẫn còn đề phòng nhưng cũng không nói gì, chỉ xoay người trở vào ôm Cầm Anh đi ra.

“Thạch đại ca.” Cầm Anh có chút bất an mà nắm lấy tay gã.

Thạch Lệ trấn an nói: “Cầm Anh đừng sợ, Sở đại hiệp đã đáp ứng cứu người, chỉ cần lấy vũ phách ra...”

“Cái gì?! Không được!” Cầm Anh vừa nghe liền mở to hai mắt nhìn Sở Phi Dương, lại nhìn Thạch Lệ, kiên quyết cự tuyệt.

“Cầm Anh ngoan, đây là một mảnh tâm ý của Sở đại hiệp, người không nên dãi mạn.” Thạch Lệ vẫn mềm giọng dỗ dành.

“Không thể được, không thể được.” Cầm Anh dường như hết sức mâu thuẫn, ngón tay nắm chặt lại, lắc đầu về mặt như muốn khóc, sắc mặt vốn đang được Cao Phóng điều dưỡng đã có một chút hồng hào nay lại trở nên trắng bệch.

“Vũ phách cùng Cầm Anh có quan hệ gì?” Cao Phóng thấy Cầm Anh chật vật như vậy, nhin không được phải lên tiếng.

Cầm Anh cướp lời Thạch Lệ: “Vũ phách phải lấy máu của ta để chế thành. Máu của ta, một giọt là dược, ba giọt là độc, hơn nữa là không có giải dược, người trúng độc vĩnh viễn chịu tra tấn, đêm không trăng lại đau đốn tột cùng, trừ phi có...”

“Cầm Anh, ta đã đem điểm có hại của vũ phách nói ra cả rồi.” Thạch Lệ căn rằng, vẻ mặt đau khổ, “Nếu ta có thể cứu người, ta sẽ không phiến Sở đại hiệp phải làm chuyện khó khăn như vậy.”

Cầm Anh nhìn Sở Phi Dương, Sở Phi Dương gật đầu với hắn: “Thạch trại chủ quả thực đã nói tất cả. Cầm Anh, người không cần suy nghĩ nhiều, nếu là vì cứu một mạng người, cho dù bằng cách nào cũng nên thử một lần, huống hồ cũng không nguy hiểm đến tính mệnh, Cao Phóng sau này có lẽ có thể tìm ra phương pháp hóa giải.”

“Nhưng...” Trong khi Cầm Anh còn ngập ngừng, Thạch Lệ đã cầm lấy tay trái của hắn, lấy ra một con dao nhỏ, “Cầm Anh, chịu đựng một chút.”

“Chậm đã.” Thanh Lang lại lên tiếng, vẫy tay một cái, phó nhân phía sau khom người đưa lên một chiếc chén màu xanh đậm.

“Tuy rằng Sở Phi Dương đã đồng ý, nhưng ta vẫn cảm thấy người này không thể tin. Đây là chiếc chén đặc dụng của ta, hứng vũ phách kia vào

đây, Cao Phóng, người trước tiên cần phải kiểm tra độc tính mới được.”

Thanh Lang bộ dáng hết sức đặc ý, Cao Phóng trừng mắt liếc y một cái, tiếp nhận ly rượu đưa tới.

“Thạch trại chủ, mời.”

Thạch Lệ gật đầu: “Các người không an tâm cũng phải, ta chỉ có thể nói ta tuyệt đối sẽ không làm hại Sở đại hiệp, các người tùy ý kiểm tra.”

Nói xong liền dùng chén kia hứng lấy ba giọt máu của Cầm Anh rồi từ trong ngực lấy ra một cái bình nhỏ, đổ đầy nửa chén. Giọt máu trong chớp mắt tan ra, dịch thể trong chén trở nên đỏ tươi.

Cao Phóng cầm lấy chiếc chén, cẩn thận lấy ra một bộ ngân châm được tề,

kiểm tra kỹ càng một phen, cuối cùng mới nhìn Sở Phi Dương thở dài: “Dù sao uống một chút cũng không chết người.”

Thanh Lang lúc này mới nhận lại chiếc chén, đưa cho Sở Phi Dương: “Sở đại hiệp, mời.”

Sở Phi Dương nhận lấy, nhìn về phía Thạch Lệ vẻ mặt khẩn trương và Cầm Anh còn đang lo lắng, cười cười, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Thạch Lệ nét mặt một trận khẽ run rẩy, nhìn không ra hỉ nộ, lại cũng không giống đang vui mừng. Thanh Lang ngoảnh mặt làm thinh, thần sắc cũng phức tạp nhìn không thấu.

Thạch Lệ lấy ra bản bí tịch, đưa cho Sở Phi Dương: “Sở đại hiệp...”

“Không cần nói nhiều.” Sở Phi Dương khoát tay cắt ngang, nhận lấy bí tịch, “Nếu thuận lợi, ta chắc chắn sẽ cứu Cầm Anh, bí tịch này nhất định cũng trả lại nguyên vẹn.”

Nói xong tựa hồ không muốn ở lâu, xoay người rời đi. Sự tình đã xong, đám người Thanh Lang cũng không còn lý do lưu lại, liền cùng nhau cáo từ. Vừa ra khỏi viện tử lại đụng phải Thanh Tĩnh dẫn theo Kỳ Lâm và Ninh Viễn ba người đang đùa nghịch, muốn tới tìm Cầm Anh cùng chơi.

“Cầm Anh đang bệnh, các người không được quấy rầy hần.” Cao Phóng giáo huấn, lại đưa tay đem Tín Ninh Viễn ôm lên, “Tiểu đông tây, mấy ngày không quản, người liền thành ra bộ dạng này, về nhà bú sữa đi.”

Tín Ninh Viễn oa oa kêu to, ở trong lòng Cao Phóng giãy dụa: “Ta sớm đã không còn bú sữa nữa rồi! Phụ thân người cố ý, người cố ý! Thạch Đầu ca ca Lâm nhi ca ca Thanh Tĩnh ca ca, các huynh không được tin a!”

Thanh Tĩnh ha ha cười một trận, cố ý trêu ghẹo: “Oa, tiểu bảo bối đến giờ bú sữa, vậy ca ca không quấy nhiễu người, Thạch Đầu Lâm nhi, đi, chúng ta tới sau núi.”

Tiểu Thạch Đầu cũng muốn trêu ghẹo vài câu lại bị Lâm nhi nhìn một cái, đành phải nhịn xuống.

Cao Phóng lần lượt giáo huấn một trận, để cho bọn chúng không được thừa dịp lúc người lớn không rảnh quản thúc mà chạy loạn, học bài và luyện công cũng không được trễ nải, sau đó mới ôm Tín Ninh Viễn về mặt oán niệm trở về.

Thanh Lang vỗ vỗ bả vai Thạch Đầu Lâm nhi, lại nhéo nhéo khuôn mặt nhi tử nhà mình, rồi đem ba tiểu tử trở về viện tử, cùng nhau ăn uống thả cửa một phen.

Sở Phi Dương vừa về tới viện tử, liền thấy Quân Thư Ảnh đang đứng ở trước cửa, một thân kính trang, trong ngực ôm hai thanh kiếm.

Một thanh kiếm được ném tới, Quân Thư Ảnh rút kiếm ra khỏi vỏ, chỉ vào Sở Phi Dương: “Đánh với ta một trận!” Nói xong thân hình lập tức

nhanh như cắt mà xông tới.

Sở Phi Dương khẽ mỉm cười, cũng không tương kiếm mà vui vẻ nghênh chiến.

“Ít khinh thường người đi!” Quân Thư Ảnh thấy hăn như vậy, cắn răng nói, chiêu thức trong tay bay lượn, sắc bén.

Bất quá qua vài hiệp, kiếm trong tay Sở Phi Dương liền rơi trên mặt đất, bị Quân Thư Ảnh dùng kiếm nhọn chỉ trước ngực, có chút mệt mỏi mà tựa vào cột trụ.

Quân Thư Ảnh thu kiếm lại, tới gần cầm lấy cổ tay hăn: “Người làm sao vậy? Người sẽ không thật sự uống thứ đó chứ?”

Sở Phi Dương kéo y vào trong ngực: “Tại sao biết, ta không có ngu ngốc như vậy.”

“Vậy người làm sao?” Quân Thư Ảnh giương mắt nhìn khuôn mặt Sở Phi Dương, nghi hoặc nói.

“Không có gì, người ngoan ngoãn để cho ta ôm.” Sở Phi Dương vuốt lên tóc của y, khẽ thở dài.

_____oOo_____

Lời tác giả: Ai có thể đoán được tâm sự của Sở mị mị đại hiệp? (‘mị mị’ = ‘be be’, tiếng dê kêu)

Poster: mị mị = be be? Lẽ nào đây là "huyền cơ" của cái tên Dương Thư Mị Ảnh? D3 D3

_____

Chương 23

Hai người yên lặng đứng ở hành lang, không ai nói gì. Gió lạnh buổi chiều muộn nhẹ nhàng thổi qua, Quân Thư Ảnh cảm thấy trên mặt bị mấy sợi tóc hắc ngạnh(đen và cứng) của Sở Phi Dương ghim nhẹ vài cái.

Sở Phi Dương lẳng lẳng ôm lấy y, đem mặt dựa lên vai y, trên người phả ra vài tia khí tức mỗi mội.

Quân Thư Ảnh an phận mà đứng yên trong lòng hắc, sau một lúc lâu mới đột nhiên nói: “Người chẳng lẽ là vì lừa gạt Thạch Lệ mà áy náy?”

Sở Phi Dương tay nắm lại một chút, không phủ nhận.

“Sở đại hiệp vẫn còn có mặt đa sầu thiện cảm như vậy.” Quân Thư Ảnh hừ nói, “Người không cần nghĩ nhiều, ta nói cho người biết, hắc nhất định không có hảo ý.”

“Nhưng dù sao, cũng không có ai có thể khẳng định chắc chắn hắc bụng dạ khó lường. Ta xếp đặt hắc như vậy, cũng cảm thấy thẹn trong lòng.” Sở Phi Dương thở dài nói.

“Người trước đây chẳng lẽ chưa từng làm qua chuyện này?” Quân Thư Ảnh vỗ vỗ bờ vai hắc, an ủi “Ta không tin, giang hồ hiểm ác, không thể nào có chuyện ai cũng đối tốt với người, không lừa người không hại người.”

“Tất nhiên đã từng làm qua.” Sở Phi Dương có chút buồn bực nói, “Loại sự tình này đương nhiên cũng đã làm qua, nếu không ta sao còn giữ được cái mạng cho đến ngày hôm nay.”

“Vậy người còn áy náy cái gì?” Quân Thư Ảnh đương nhiên hỏi ngược lại.

Sở Phi Dương có chút bất đắc dĩ lại phần hận mà cắn một cái lên cổ y: “Việc trái với lương tâm, không phải là cứ làm được nhiều thì tâm an lý đắc.”

“Cái này gọi là nên có tâm phòng bị người, sao lại là việc trái với lương tâm.” Quân Thư Ảnh sờ soạng loạn xạ sau gáy, “Người có thể có một trăm quả tim để phóng túng, nhưng Thạch Lệ nhất định có mưu đồ khác. Ta từ trước đến nay không bao giờ nhìn lầm người.”

Thạch Lệ trắng trợn chỉ hướng một mình hắn, Sở Phi Dương sao lại không cảm nhận được trong đó có điểm kì lạ. Nhưng còn có nhiều khả năng, có lẽ gã thật sự là vội vàng trị bệnh.

Sở Phi Dương ca thán một tiếng: “Thôi, việc đã đến nước này, suy nghĩ nhiều cũng vô ích. Chuyện sau này để sau này tính đi.”

Quân Thư Ảnh gật đầu ân một tiếng. Nếu theo như suy nghĩ của y, cứ giả bộ như vậy để ứng phó cũng không được, trực tiếp đuổi đi mới thoải mái. Ánh mắt Thạch Lệ nhìn Sở Phi Dương, cũng không phải là sự ngưỡng mộ thông thường.

Vốn đang tức giận Sở Phi Dương đã làm việc như vậy, muốn cùng hắn đánh một trận cho hả giận, nhưng hắn mới về đến là bộ dạng vừa suy sụp vừa mệt mỏi thế này, Quân Thư Ảnh nhìn lại không nỡ.

Lúc nửa đêm. Mây giăng kín bầu trời, nhìn không thấy một tia quang huy tinh nguyệt. Chẳng biết đã đến giờ nào rồi, thời điểm mọi âm thanh đã câu tịch từ lâu, đột nhiên vang lên một thanh âm cao vút đến sắc nhọn, giống như gọi hồn người sống, thuận theo bóng đêm truyền tới bên tai mỗi người.

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cùng tỉnh giấc, hai người nhìn nhau rồi đồng thời xuống giường, đi ra ngoài.

Tín Vân Thâm, Thanh Lang và Trình Tuyết Tường hiển nhiên cũng phát hiện dị động, mấy người cùng đi ra rồi gặp nhau ở đường mòn phía sau núi.

Thanh âm kia vẫn liên tục không ngừng vang lên tinh tế, không xa không gần, cũng không lớn nhưng lại giống như rất gần bên tai, sắc bén mà đập lên thính giác, khiến người ta hết sức khó chịu.

“Thanh âm là từ phía sau núi truyền đến.” Tín Vân Thâm nói, bởi vì bị ảnh hưởng của thanh âm kia mà không khỏi nhú mày.

Sở Phi Dương gật đầu: “Không biết đối phương sâu cạn ra sao, chúng ta trước phải điều tra một phen, không nên đánh rắn động cỏ.”

“Chờ một chút.” Trình Tuyết Tường đột nhiên lên tiếng, lại khẽ vươn tay đem mấy người đẩy về phía sau, còn mình ở trước che chắn.

Không cần Trình Tuyết Tường nói thêm, mọi người cũng đã nghe được tiếng động, không ai bảo ai cùng thu hồi khí tức, lại thấy một người từ trong bóng tối đi ra, tư thế có một chút quái dị, đang chạy về phía sau núi.

“Là Thạch Lệ?” Trình Tuyết Tường giơ quạt giấy lên che mũi, có vẻ hơi kinh ngạc nói.

Người này nửa đêm đi ra ngoài cũng không quên mang theo quạt giấy cố làm ra vẻ, Quân Thư Ảnh hết sức không ưa bộ dạng này.

“Ta đã sớm nói Thạch Lệ có vấn đề.” Quân Thư Ảnh hướng Sở Phi Dương nói.

Sở Phi Dương chưa kịp mở miệng, Trình Tuyết Tường đã cười nhẹ nói: “Thư Ảnh công tử có mắt nhìn người. Ta ngạc nhiên chính là hãn thậm chí

không che không giấu mà để bại lộ chính mình, vậy hắn từ trước đến nay che giấu chẳng phải là uổng phí công sức sao?”

“Có lẽ hắn đã đạt được mục đích, không cần che giấu nữa.” Thanh Lang nói xong liền từ phía sau đi lên trước, “Trước tiên phải đi xem một chút.”
Mấy người cùng nhau vận khởi khinh công, lặng lẽ vô thanh mà đuổi theo.

Ai cũng đoán ra được, mục đích mà Thạch Lệ nghĩ là đã đạt được chính là việc cho Sở Phi Dương ăn vũ phách.

“Đúng là nhắm vào Đại sư huynh.” Tín Vân Thâm bất đắc dĩ nói.

Sở Phi Dương hiệp danh vang xa, từ trước đến nay hành tẩu giang hồ cũng là hành hiệp trượng nghĩa. Hắn lại rút ra được bài học từ tiền nhân, một không có thần binh làm bạn, hai không có bí tịch hiểm có trong tay, không để những kẻ khác phải nổi lòng tham. Nhưng phiên toái vẫn là luôn tìm tới hắn, trong khi báo ân hoàn tình lại không thấy có bao nhiêu.

“Thật sự là chuyện tốt còn chưa ra khỏi cửa chuyện xấu đã truyền xa vạn dặm. Đại sư huynh, huynh là người không có tội lỗi nào là không thể gặp phải.” Tín Vân Thâm thở dài.

“Nói cái gì đó, coi chừng đường đi.” Sở Phi Dương nội lực dẫn âm, đem thanh âm của mình truyền tới tai Tín Vân Thâm, miễn cưỡng lẫn át tiếng nhạc vẫn lạnh lạnh không ngừng kia.

Mấy người đi đến nửa đường thì thấy Thạch Lệ đang đi tới đi lui trên sơn đạo, vẫn còn theo tiếng nhạc mà tiến về phía trước, không một chút cảm giác có người đang đi theo phía sau.

Tuy rằng với tu vi của Thạch Lệ vốn là khó có thể phát hiện khí tức của bọn họ, nhưng bộ dạng này của gã thật sự không giống bình thường, nhìn không rõ biểu tình trên mặt nhưng thân hình kia cũng không giống như tỉnh táo.

“Bị khống chế?” Thanh Lang nhìn thoáng qua Sở Phi Dương, “Vũ phách chính là có tác dụng như vậy?”

Có người muốn khống chế Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh nhìn Thạch Lệ không khác gì con rối lại càng thêm căm hận chán ghét.

Sở Phi Dương cảm giác được khí tức người bên cạnh, đưa tay nắm lấy ngón tay y, trấn an.

“Thạch Lệ rõ ràng bị khống chế. Hiện tại người trên đỉnh núi, hẳn là người của Vô Cực sơn trang.” Sở Phi Dương nói, “Thanh âm này chính là nội lực dẫn âm, người này nhất định công lực thâm hậu, chúng ta phải cẩn thận, quảng một mẻ lưới bắt hắn lại.”

Đối với đề nghị của Sở Phi Dương, không ai có dị nghị. Mấy người đi theo sau Thạch Lệ, chậm rãi nhần nạy đi lên đỉnh núi.

“Không biết trên đỉnh núi có bao nhiêu người. Loại thanh âm này...” Tuy rằng biết rõ là uổng công, nhưng Tín Vân Thâm vẫn là chịu không nổi mà bịt tai lại, nói “Người đánh thức cũng không phải là một hai người, bọn chúng ngược lại rất tự tin có thể tẩu thoát, cũng là rất xem thường Thanh Phong kiếm phái ta rồi.”

“Sở huynh nếu quả thực bị khống chế, Thanh Phong phái có bao nhiêu người cũng vô dụng.” Thanh Lang cười một tiếng nói, “Các người cam lòng cùng Đại sư huynh của người đao thật thương thật mà đối đầu? Dù cho trên núi chỉ có một người, còn có Sở huynh đi theo thì cũng có thể an toàn ly khai.”

“Đáng tiếc toan tính của bọn chúng đã đổ bể.” Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, “Dù có bao nhiêu người đến đây, cũng phải làm cho bọn chúng chết không có chỗ chôn!”

Trình Tuyết Tường nghe vậy nhìn Quân Thư Ảnh một cái, lại thấy Sở Phi Dương ở trong bóng tối đưa tay tìm đến tay y.

Mười ngón tay tương giao, trong bóng đêm chỉ hiện ra một vài đường nét mơ hồ, nhưng lại tràn ngập dịu dàng và lưu luyến.

Trình Tuyết Tường ngoắc miệng một cái, di chuyển tầm mắt, chú tâm nhìn bóng dáng Thạch Lệ phía trước.

Thạch Lệ cuối cùng cũng tới đỉnh núi, tiếng nhạc vẫn tinh tế như cũ không một chút biến hóa, không xa không gần vang ở bên tai.

Thạch Lệ dừng lại, tiếng nhạc kia cũng ngừng theo.

“Vị Sở Phi Dương Sở đại hiệp kia đâu?” Một đạo thanh âm sau đó vang lên. Thanh âm dịu dàng nhẹ nhàng, là thanh âm của một nữ tử trẻ tuổi.

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cùng nhìn nhau, trong khoảnh khắc đó liền nhận ra đây chính là thanh âm của nữ tử ngày đó ở trên chiếc thuyền nhỏ phía đối diện.

_____oOo_____

Lời tác giả: Ở giữa một đám hán tử nửa đêm đi ra ngoài, thục thục chỉ có một mình Quân Quân. Không hổ là tiểu thục gương mẫu.

Chương 24

Trong khoảnh khắc tiếng nhạc bị đình chỉ, thân hình Thạch Lệ cũng mạnh mẽ khựng lại, lập tức thoát khỏi sự chậm chạp và cứng ngắc ban đầu, dường như đã thanh tỉnh trở lại.

Thạch Lệ khẽ cúi người, cung kính trả lời: “Bẩm Thánh Cô, Sở Phi Dương đã ăn vũ phách, tiểu nhân mong rằng đã không nhục mệnh!”

“Người khẳng định?” Nữ tử kia lại đột nhiên thở dài, tựa hồ trong nháy mắt liền minh bạch tình huống trước mắt, “Ta sớm nên biết rằng không thể tin tưởng người, Sở Phi Dương há lại dễ dàng bị người lừa gạt như vậy.”

“Ý Thánh Cô là gì?” Thạch Lệ cả kinh nói, “Ta rõ ràng đã nhìn thấy hắc ăn...”

“Mắt thấy cũng chưa chắc là sự thật.” Một đạo thanh âm từ phía sau truyền đến, Thạch Lệ quay đầu nhìn lại.

“Sở Phi Dương, người...”

Quân Thư Ảnh nhìn Thạch Lệ khuôn mặt đang vặn vẹo, hướng Sở Phi Dương nói: “Lần này người yên tâm, người không hề hiểu lầm người tốt, hắc chính là một tên đại ác nhân.”

Thạch Lệ chỉ vào Sở Phi Dương, cười lạnh nói: “Hảo một cái Sở đại hiệp Sở Phi Dương, ta quả nhiên không nhìn lầm người! Người bất quá cũng chỉ là hạng người hèn hạ tâm cơ thâm hiểm!”

Sở Phi Dương nhú mày, thực sự không phải là vì bị Thạch Lệ chỉ trích mà không vui, mà là vì có chút khó hiểu.

“Người da mặt cũng quá dày đó. Người sắp đặt hãm hại người khác, người khác không bị trúng kế mà lại là tâm cơ thâm hiểm, là hèn hạ?” Thanh Lang đáp lại một cách mỉa mai.

Quân Thư Ảnh lặng lẽ gật đầu, Thanh Lang thụ sủng nhược kinh nhìn y, tên gia hỏa này hiểm khi một lần cùng với mình có chung kẻ thù, không đối đầu gay gắt.

Ánh mắt Thạch Lệ nhìn vào Sở Phi Dương cũng giống như nhìn kẻ thù không đội trời chung, nếu như chỉ là một lần hãm hại bất thành thì sao lại có thể oán hận đến như vậy?

Nữ tử được gọi là Thánh Cô kia bị vây quanh nhưng không có chút nào lo sợ, từng bước nhẹ nhàng lùi về sau.

Trình Tuyết Tường bất thành linh phi lên không, hướng về phía nàng công kích.

Nàng khẽ xoay người, ung dung tránh khỏi đòn công kích của Trình Tuyết Tường.

Nhưng toan tính của Trình Tuyết Tường không phải là nàng, trong lúc nàng phân tâm một chút hần liền lao về vách đá phía sau nàng. Sắc mặt nàng lúc này mới khẽ biến, muốn xoay người đuổi theo, nhưng đã chậm một bước.

Trình Tuyết Tường trong tay cầm một vật gì đó, bay ngược trở lại, giơ lên trước mặt, cười nói: “Thánh Cô hẳn là cho rằng dựa vào vật này là có thể thần không biết quỷ không hay mà thăng thiên chạy thoát?”

Trong tay hẳn chính là một đoạn dây nhỏ, trong bóng đêm quả thực khó có thể phát giác.

Trên vách núi đối diện lại xuất hiện một nữ tử đang đại hô tiểu khiếu.

Người khác không biết nhưng Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh đương nhiên nhận ra. Chính là nữ tử tên gọi Ngọc nhi ngày đó từng chạm mặt trên sông.

Tín Vân Thâm nhìn thoáng qua nói: “Không ngờ giữa hai vách núi lại có dây thừng, xem ra phía sau núi Thanh Phong kiếm phái ta đã trở thành hậu hoa viên của quý sơn trang rồi!”

Sợi dây kia chỉ nhỏ bằng ngón tay cái, cũng không phải thứ đồ chắc chắn. Nếu như nữ tử này có thể dựa vào nó để di chuyển qua lại giữa hai đỉnh núi, vậy khinh công của nàng nhất định phải đạt đến trình độ tuyệt hảo. Nhìn bộ dáng của nàng, bất quá chỉ khoảng chừng hai mươi tuổi, nhưng lại có công lực cao thâm đến như vậy, mọi người ở đây cũng không ai dám xem thường.

Nữ tử sau khi nhất thời luống cuống, đã bình tĩnh trở lại, đôi mắt trong suốt vừa chuyển, quét một vòng đám người Sở Phi Dương.

“Tiểu nữ tử thật không nghĩ tới, có một ngày sẽ bị nhiều hiệp sĩ thanh danh lẫy lừng vây đánh như vậy. Thiên hạ này, cũng không mấy người có thể nhận được loại đãi ngộ này đi.”

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng: “Người nếu muốn ám chỉ chúng ta ý đồ hiếp yếu, thì nên tiết kiệm một chút sức lực đi. Thủ đoạn quang minh chính đại chỉ thích hợp với người quang minh chính đại, đối với hạng người nham hiểm hèn hạ như các ngươi, nếu nói công bằng tức là ngu ngốc!”

Nàng nhất thời không nói gì, không biết là tức giận hay là ngạc nhiên, đại khái cũng không ngờ được sẽ ở trong Thanh Phong phái gặp được loại ‘ngụy biện’ hùng hồn như vậy.

Tại nơi đỉnh núi không lớn, mấy người đem nữ tử cùng Thạch Lệ vây chặt, lại chặt đứt đường lui của nàng, không cho nàng có cơ hội chạy thoát.

Nhưng dù sao trước mặt cũng là một nữ tử yếu thế, ngược lại không người nào có thể giơ đao giơ kiếm mà chém tới.

Tín Vân Thâm tiến lên từng bước nói: “Cô nương, người đã không còn đường lui, càng không thể chạy thoát. Cô nương vẫn là nên theo chúng ta trở về Thanh Phong kiếm phái, chúng ta chắc chắn lấy lễ để đổi đãi. Chuyện liên quan giữa Vô Cực sơn trang và võ lâm Trung Nguyên, trong đó có lẽ có chút hiểu lầm, chúng ta cần thẳng thắn nói chuyện.”

Nàng vẫn một mực không mở miệng, Thạch Lệ bất thành linh hét lớn một tiếng, hai mắt nhìn chăm chăm mọi người, cả giận nói: “Thánh Cô chớ tin vào lời ngụy quân tử này! Những kẻ này ngoài mặt nói tốt, nhưng sau lưng làm việc lại âm hiểm không ai bằng. Thạch mỗi ngày hôm nay có phải liều một cái mạng cũng nhất định sẽ cứu Thánh Cô ra!”

Nói xong liền rút vũ khí, lao về phía Sở Phi Dương.

Ánh mắt thẳng tắp nhìn lại, vẫn mang theo cừu hận sâu đậm như cũ. Sở Phi Dương vẫn một mực suy nghĩ về chuyện Thạch gia trại cùng Thạch Lệ này, muốn nhớ lại xem hắn đã từng đụng chạm gã hay chưa. Thạch Lệ đối với hắn hận ý mãnh liệt như vậy, giống như có sự đè nén, Sở Phi Dương biết rõ tuyệt đối không phải là bởi vì lúc này gã bị dồn vào đường cùng mà nhất định phải còn có nguyên nhân khác.

Nhưng mà càng nghĩ lại càng không ra bất kì manh mối gì.

Sở Phi Dương đối với việc cứu người thì không nhớ rõ, nhưng đối với đối địch đã trải qua hoặc là người đã giết qua thì ghi tạc trong đầu rất rõ ràng, không bao giờ quên.

Duy chỉ có Thạch Lệ này là hắn hoàn toàn không nhớ ra nổi.

Nếu như chưa bao giờ có giao tập, thù hận há có thể vô căn cứ mà nảy sinh?

Thạch Lệ dùng toàn lực muốn mở một đường thoát, ai cũng thấy gã rõ ràng là không biết tự lượng sức mình nhưng nữ tử kia vẫn không thềm mở miệng can ngăn.

Sở Phi Dương chỉ tay không cũng hóa giải được đòn công kích của Thạch Lệ, tay phải theo lực đạo của gã mà đẩy văng sang một bên.

Trong bụi cỏ đột nhiên vang lên một tiếng động nhỏ, một nhân ảnh đột nhiên vọt ra, một tay đỡ lấy Thạch Lệ.

“Thạch đại ca, huynh không sao chứ? Huynh sao lại bộ dạng này?” Cầm Anh nhỏ giọng khóc nức nở, ôm lấy Thạch Lệ lo lắng hỏi han.

Mấy người Sở Phi Dương đã sớm phát giác trong bụi cỏ ẩn nấp một người, nhưng nghe khí tức thì người này không có một chút nội lực nào, trước mặt còn có một Thánh Cô Vô Cực sơn trang khó giải quyết nên không ai quan tâm đến kẻ không đáng lo ngại đang ẩn nấp kia.

Nhưng cũng không nghĩ rằng hắn đúng lúc này lại tự mình lao ra.

Hành động tiếp theo của Thạch Lệ khiến cho mấy người Sở Phi Dương cảm thấy bất ngờ, hai mắt gã vốn là căm hận mà nhìn vào Sở Phi Dương, nay bất thành linh chuyển hướng sang Cầm Anh, rõ ràng không một chút do dự mà một tay bắt lấy Cầm Anh, lưỡi dao trong tay kề lên cổ Cầm Anh, phần nộ quát: “Để Thánh Cô rời đi! Nếu không ta sẽ giết hắn!”

Sở Phi Dương cùng Tín Vân Thâm nhìn nhau, nhất thời đoán không ra Thạch Lệ này là thật hay giả.

“Người chẳng lẽ hồ đồ?” Thanh Lang mỉm cười nói “Tiểu tử đó vốn là đi theo người, người lại đem tính mạng của hắn ra để uy hiếp chúng ta?”

“Hắn bất quá chỉ là một con cờ trong tay ta, nếu không phải vì hắn, các người làm sao chịu để cho ta bước vào Thanh Phong kiếm phái?” Thạch Lệ

cười lạnh nói, kẹp lấy Cẩm Anh chậm rãi di chuyển về phía nữ tử kia.

Chương 25

“Thạch đại ca...” Cầm Anh giật giật khóe môi, khuôn mặt vốn hư nhược bất kham ở trong bóng đêm mịt mù lại càng lộ vẻ yếu ớt.

“Người không cần diễn trò, Thạch Lệ.” Tín Vân Thâm tiến lên từng bước một, nói.

“Các người đại khái có thể thử một lần, Sở đại hiệp, Tín đại hiệp, Trình minh chủ.” Thạch Lệ vắn vẹo cười, trong tay lại dùng sức. Lưỡi dao găm vào cái cổ mảnh khảnh của Cầm Anh, máu tươi rỉ ra, từng giọt rơi xuống đất. Nơi mỗi một giọt máu rơi xuống, lại kích thích một mảnh hồi xuân tươi mới.

Thạch Lệ đem hai chữ ‘đại hiệp kia gần rất mạnh, ai cũng nghe ra là gã đang chế nhạo cùng khinh thường.

Cầm Anh cắn chặt môi không nói tiếng nào, đôi mắt mở to trong bóng đêm chiếm giữ hoảng sợ càng trở nên lạnh lẽo.

“Thạch đại ca, ta nghĩ huynh vốn không phải như vậy. Huynh đối tốt với ta, huynh còn muốn trị bệnh cho ta, ta mới bằng lòng ly khai tộc nhân, cùng với huynh tới Trung Nguyên...”

“Người câm miệng!” Thạch Lệ hung dữ quát, “Người dù sao không sớm thì muộn cũng phải chết, trước khi chết lại vì Thánh Cô xuất một phần lực, há chẳng phải là vinh quang của người sao?”

Tín Vân Thâm thấy thần sắc gã không chút nào là giả bộ nên thực sự có phần kiên dè, không dám tiến lên.

“Như vậy mới đúng, Tín đại hiệp.” Thạch Lệ chế giễu cười một tiếng, lại hung hăng nói: “Lập tức thả Thánh Cô!”

Nữ tử kia vẫn một mực trầm mặc thờ ơ nhìn tình thế tiến triển, lúc này đã thấy một chút cơ hội đào tẩu, thân hình lập tức khẽ động, vận khởi khinh công chạy thoát vào trong bóng đêm.

“Không được để nàng chạy thoát!” Trình Tuyết Tường khẽ quát một tiếng, dường như muốn động thân đuổi theo nhưng vừa mới tiến lên trước hai bước liền bị Thạch Lệ chặn ngang.

Thạch Lệ cắn răng trừng hai mắt, cánh tay ghì ở bả vai Cầm Anh chặt hơn, tuy không mở miệng nhưng lại đem lưỡi dao kia găm sâu xuống da thịt Cầm Anh thêm hai phần.

Cầm Anh mặt sớm đã đầy lệ, im lặng mà khóc. Những sinh mệnh dưới chân là bởi vì máu của hắn mà thức tỉnh một màu xanh nhạt, nhưng tính mạng của hắn lại giống như ở dưới lưỡi dao vô tình lãnh khốc kia trong nháy mắt mà trôi đi quá nửa, thân hình ốm yếu khẽ run lên, toàn thân đều là tuyệt vọng và đau đớn.

“Thạch đại ca, ta đau quá, huynh tại sao lại đối xử với ta như vậy... Tại sao lại đối xử với ta như vậy chứ...” Cầm Anh vừa khóc vừa thì thào nói, Thạch Lệ buổi sáng vẫn còn hỏi han ân cần lúc này lại hoàn toàn không đem nỗi thống khổ của hắn đặt vào trong mắt, chỉ chuyên tâm thống hận nhìn mấy người Sở Phi Dương.

“Dù người có dùng Cầm Anh để uy hiếp chúng ta, giúp nữ tử kia chạy thoát thì bản thân người cũng không có khả năng đào tẩu.” Sở Phi Dương nói.

Thạch Lệ hừ lạnh một tiếng, hai mắt sáng quắc nhìn Sở Phi Dương: “Ta vốn không dự định sống sót ly khai! Bởi vì ta sợ hãi mới khiến Thánh Cô rơi vào hiểm cảnh, ta đương nhiên muốn bảo hộ an toàn cho nàng!”

“Vô Cực sơn trang rốt cuộc có cái gì khiến cho mỗi người các người đối với bọn chúng tâm trung bất nhị như vậy?” Trình Tuyết Tường cũng nhìn không được mà hỏi. Lòng người vốn là bao nhiêu phức tạp, trong khi những kẻ đầu nhập Vô Cực sơn trang thần trí đều thanh tỉnh, làm sao lại có thể dễ dàng bị Vô Cực sơn trang nắm trong lòng bàn tay, kẻ nào cũng tuyệt đối trung thành?

Nếu nói gã đệ tử Thanh Phong kiếm phái kia còn có một chút dấu hiệu điên cuồng thì Thạch Lệ này lại hoàn toàn tỉnh táo, còn có thể hoàn hảo diễn trò đến lừa gạt mọi người. Vô Cực sơn trang và nữ tử kia có tài đức gì mà có thể nắm trong tay lòng người như vậy?

Thạch Lệ lại chỉ nhìn Sở Phi Dương, không mở miệng, kẹp lấy Cầm Anh từng bước lùi về phía sau.

Phía sau gã chính là vực sâu vạn trượng, nếu như ngã xuống thì chỉ có thể có một kết cục là thịt nát xương tan.

Ở đây ai cũng nhìn ra là gã đang quyết tâm tìm đến cái chết, thậm chí là muốn mang theo cả Cầm Anh cùng chết. Nhưng Cầm Anh lại chẳng may, chỉ thì thào hỏi tại sao, hai tay nắm lấy cánh tay Thạch Lệ, khát cầu một đáp án.

Nếu gã muốn sống sót đột phá vòng vây, mấy người Sở Phi Dương nhất định có thể dễ dàng bắt gã lại, cứu Cầm Anh. Nhưng gã lại đang đứng bên bờ vực, còn muốn mang theo Cầm Anh cùng chết, sự tình thật không dễ dàng giải quyết.

“Thạch Lệ, người vì sao hận ta như vậy?” Sở Phi Dương đột nhiên nói.

Thạch Lệ lặng đi một chút, tựa như không nghĩ Sở Phi Dương sẽ hỏi.

Sở Phi Dương đứng trước mặt Thạch Lệ, dang hai tay: “Người nếu đã muốn tìm đến cái chết, chẳng lẽ không nghĩ trước khi chết nên cầu một cái

minh bạch sao? Người rõ ràng là hận nhưng vẫn không nói ra miệng, ngay cả người vì sao hận ta cũng không biết, trả thù của người cũng đã thất bại, kết cục lại chỉ dẫn đến cái chết, như vậy hận thù của người còn có nghĩa lý gì? Người muốn phải chết một cách không minh bạch như vậy sao?”

Thạch Lệ khuôn mặt vắn vẹo một trận, dường như phần hận không cam lòng rồi lại như thống khổ cùng tiếc nuối, khiến Sở Phi Dương càng thêm khó hiểu.

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường nhân cơ hội này tiếp cận Thạch Lệ. Tuy rằng ý định ban đầu của Sở Phi Dương là muốn khiến gã phân tâm nhưng có thể đến mức này thì hẳn cũng muốn biết rõ Thạch Lệ rốt cuộc là đã trải qua những việc gì, mà những việc đó có liên quan gì đến hắn mà khiến cho Thạch Lệ vào lúc này lại có thần sắc như vậy.

“Ta không nên hận người, Sở đại hiệp, nhưng ta lại thực hận người, hận đến tận xương tủy!” Thạch Lệ rốt cuộc không nhịn được, mở miệng.

Sở Phi Dương nhíu mày, vẫn nhìn Thạch Lệ, chờ gã tiếp tục nói thêm.

“Mười mấy năm trước, người ngao du xuống phương nam, cứu một ngư thôn từ trong tay kẻ gian ác, đó chính là... thôn của ta.”

“Người cứu toàn bộ người trong thôn, còn giết sạch bọn ác nhân, người chính là ân nhân cứu mạng của thôn dân, là đại anh hùng đại thiện nhân đáng ngưỡng mộ trong mắt mọi người!”

“Nhưng, tất cả người trong thôn đều được người cứu vậy tại sao riêng chỉ có thể nhi của ta là không được cứu?!”

“Ta biết ta không có tư cách oán hận. Ta chỉ hận chính mình khi đó không có ở trong thôn, ta hận lũ ác nhân kia xuống tay với ngư thôn của ta, duy chỉ có người là ta không có tư cách hận a, Sở đại hiệp. Nhưng cuối cùng ta vẫn không thể không suy nghĩ, nếu như lúc đó người chịu bỏ thêm

một chút công sức tìm kiếm trong sơn động lúc triều lên thì thê nhi của ta đâu phải vui thây? Cái gọi là đại nhân đại nghĩa, thời điểm tính mạng của mình bị uy hiếp thì cũng có thể vứt bỏ người vô tội!”

“Thôn dân vui mừng kiếp nạn đã qua, ca tụng sự nghĩa hiệp của người, chỉ có ta là chịu đủ sự dày vò!”

“Vì người diệt sạch ác nhân, công lao của người quá to lớn, ta ngay cả muốn báo thù cũng không có chỗ để ra tay!”

Thạch Lệ càng nói càng kích động, hung dữ nhìn Sở Phi Dương, ánh mắt tràn ngập sự oán hận. Ánh mắt kia thống khổ sâu đậm như vậy, đem hận ý này chia ra cũng được thất linh bát lạc.

“Ta mang theo Cầm Anh tới tìm người, đem tính mạng của hãn và vũ phách bày ra trước mặt người, để người lựa chọn.”

“Ta muốn tận mắt được thấy sự lựa chọn của người. Lúc này đây, Cầm Anh chính là thê nhi của ta...”

Sở Phi Dương lắng tai nghe, chân mày càng cau lại. Theo lời Thạch Lệ nói, hãn nhớ lại bản thân đã từng đến một ngư thôn gần hải biên (bờ biển). Nhưng trong trí nhớ, kết quả sau cùng là tất cả mọi việc đều vui vẻ, hoàn toàn không có thê tử không được cứu sống như lời Thạch Lệ kia. Khi đó chuyện gì phát sinh cũng đều không thể kiểm tra, nhưng việc đó lại trở thành tâm bệnh mười mấy năm của Thạch Lệ, lúc nào cũng vây khốn gã.

“Người nếu dám ăn vũ phách, ta có lẽ có thể quên đi thù hận. Người nếu không dám ăn vũ phách vậy thù hận mười mấy năm của ta quả là không sai! Chỉ là báo thù của ta đã thất bại. Bất luận người lựa chọn như thế nào, ta cũng đều không thể thoát khỏi loại khốn cảnh này...”

Lúc này Thanh Lang và Trình Tuyết Tường đã bí mật tiếp cận Thạch Lệ từ hai phía, đem gã vây lại trong khi gã vẫn hoàn toàn không phát hiện ra.

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường đồng thời nhìn Sở Phi Dương một cái, Sở Phi Dương nhìn Thạch Lệ, thở dài một tiếng: “Xin lỗi!”

Lời còn chưa dứt, Thanh Lang và Trình Tuyết Tường đã cùng nhau nhảy lên, một người chế trụ Thạch Lệ cảm xúc đang bị kích động, một người đoạt lấy Cầm Anh đã khóc thành lệ nhân.

Thạch Lệ bị chế trụ mà không kịp có bất kỳ sự phản kháng nào, gã trừng con mắt muốn nứt ra mà nhìn Sở Phi Dương và mấy người Tín Vân Thâm: “Thật không ngờ các người lại dễ tiện như vậy!”

Quân Thư Ảnh đi đến bên cạnh Sở Phi Dương, nhìn Thạch Lệ một cái, lại ở bên tai Sở Phi Dương nói: “Người hành hiệp trượng nghĩa mà vẫn còn kẻ thù không đội trời chung theo đến tận đây, thật sự là cố sức cũng không có kết quả tốt!”

Sở Phi Dương thở dài một hơi, một tay đặt trên vai Quân Thư Ảnh, nửa người dựa vào y, thân thể ấm áp chính là thứ an ủi lớn nhất.

“Chúng ta trở về thôi.”

Trình Tuyết Tường áp giải Thạch Lệ đi trước, Tín Vân Thâm sớm đã lặng lẽ rời đi, muốn chạy tới đỉnh núi trước mặt kiểm tra một lượt, nhưng cũng không có hy vọng gì lớn.

Quân Thư Ảnh cảm nhận được Sở Phi Dương trầm mặc, cùng hắn đi theo con đường mòn, chậm rãi xuống núi.

Không cần hỏi y cũng biết, Sở Phi Dương nhất định là đang tự trách mình tại sao khi đó không thể cứu thê nhi của Thạch Lệ.

“Người có biết khuyết điểm lớn nhất của người là gì không?” Quân Thư Ảnh bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“Là gì?” Sở Phi Dương quen thói gạt gạt khóe miệng, tiểu văn (nếp nhăn trên mặt khi cười)vén lên, thấp giọng hỏi.

“Người là người quá tự đại, chung quy tự cho mình là không có gì không làm được, còn có thể giải quyết mọi việc một cách hoàn mỹ vô khuyết.” Quân Thư Ảnh cười nói, “Nhưng làm sao có thể, Sở đại hiệp người đâu có ba đầu sáu tay.”

“Vậy sao?” Sở Phi Dương ôm chặt Quân Thư Ảnh, đem mặt vùi vào bờ vai của y, “Đại khái là không thay đổi được.”

Quân Thư Ảnh ở trong lòng Sở Phi Dương, nghiêng người đảm nhiệm một nửa trọng lượng của hắn, giống như là kéo hắn đi về phía trước.

“Không thay đổi được thì thôi, nếu ta nói mà người nhớ kỹ là tốt rồi. Không phải là vấn đề gì lớn.” Quân Thư Ảnh khoát tay áo, nói.

Sở Phi Dương chợt cười nhẹ một tiếng. Quân Thư Ảnh trừng mắt liếc hắn một cái, không đợi Quân Thư Ảnh chất vấn nói ra miệng, Sở Phi Dương bất thành lình đem người một phen áp lên thân cây ven đường, mạnh mẽ hôn.

Đây là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi sao? Kiểu an ủi không thuần thực như vậy nhưng tại sao lại khiến hắn cảm thấy người này đã chạm đến tận tâm tận cốt hắn rồi, tình yêu mãnh liệt làm cho trái tim ngay cả nỗi đau cũng đều thu lại. Khi hắn tự cho là mình đã yêu đến mức thâm bất khả trắc thì Quân Thư Ảnh lại vẫn có thể khiến hắn càng ngày càng yêu hơn, càng sâu thêm giống như vĩnh viễn không bến bờ, vĩnh viễn không thấy đáy.

Hô hấp triền miên, thóa dịch trao đổi, bóng đêm hắc trầm đem tất cả cảnh tượng này che giấu.

Mãi cho đến khi Sở Phi Dương thả ra thì Quân Thư Ảnh mới thở hồng hộc nâng tay lên che lấy khóe môi đã sưng tấy, giương mắt đáp lại ánh mắt

quá gần của Sở Phi Dương: “Trở về thôi.”

Sở Phi Dương gật đầu cười, kéo tay y, cùng nhau xuống núi.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Thanh Lang ôm Cẩm Anh trở lại Thanh Phong phái, Cẩm Anh đã có một chút ý thức mơ hồ trong khi máu ở nơi vết thương vẫn không ngừng chảy, theo cánh tay Thanh Lang nhỏ từng giọt xuống đất, cảm giác kì dị suốt cả đường đi như có một phiên bộ bộ sinh liên (từng bước nở hoa).

Cao Phóng sớm đã chờ ở viện tử, vừa nhìn thấy tình hình liền lập tức chạy đến cầm máu cho Cẩm Anh rồi để Thanh Lang đưa hân trở về phòng.

Yến Kỳ bám lên khung cửa nhìn vào trong, thấy Thanh Lang thật cẩn thận từng chút một đặt Cẩm Anh lên giường, nhin không được căn cứ ngón tay cái.

Cao Phóng bắt đầu công việc của mình, Thanh Lang không còn việc gì để làm nên lui ra ngoài trước, liếc mắt một cái đã thấy Yến Kỳ ở ngoài cửa liền tiến lên phía trước, nói: “Đã quá nửa đêm, ngươi không hảo hảo ngủ sao còn chạy ra đây, lại ăn mặc phong phanh như vậy, nếu sinh bệnh thì ai là người khó chịu?”

Nói xong liền kéo Yến Kỳ qua, dẫn hân trở về.

“Không có người ta ngủ không được.” Yến Kỳ lầm bầm nói hai tiếng.

Thanh Lang bật cười lắc đầu, đem thân thể trong lòng có chút lạnh mà ôm chặt hơn.

Sau một lúc lâu Yến Kỳ lại thấp giọng nói: “Lần này coi như không tính...”

“Hả?” Thanh Lang nghe không hiểu.

“Ta nói lần này coi như không tính, người ta cũng là bị thương. Từ nay về sau, không cho người tùy tiện ôm người khác...”

Thanh Lang nhướn mày nhìn Yến Kỳ, hóa ra đây là nguyên nhân khiến tên gia hỏa này hơn nửa đêm không ngủ, chạy đến đây ăn giấm chua.

“Vậy sau này nếu còn có người bị thương thì sao? Cũng không cho phép ta ôm?”

Yến Kỳ vẻ mặt khó xử, nhíu mày nghĩ không ra biện pháp giải quyết.

Ngón tay Thanh Lang trên khuôn mặt nhẵn mịn bày ra trước mắt véo véo vài cái: “Tiểu đồng tây, lại ăn bậy giấm chua. Bốn giáo chủ sức quyến rũ vô biên, người nếm chưa đủ sao?”

Yến Kỳ vẻ mặt đau khổ, ngẩng đầu nhìn Thanh Lang, không mở miệng nhưng lại dùng vẻ mặt ủy khuất mà lên án.

Thanh Lang vốn đang muốn tiếp tục khi dễ một chút, nhưng nhìn thấy bộ dạng này y sao nữa, vội vàng một tay ôm lấy người vào lòng, dụ dỗ nói: “Được rồi được rồi, không chịu được trêu chọc mà. Hơn nữa, bốn giáo chủ lại là người không có định lực như vậy sao?”

“Đúng.” Yến Kỳ yếu ớt nói, cuối cùng còn nhấn mạnh, “Người đúng là như vậy.”

Thanh Lang ghen lời, Yến Kỳ xem ra không biết rốt cuộc có mấy phần thật sự ủy khuất. Nghĩ lại, y ở trong mắt Yến Kỳ tựa hồ không có định lực chút nào, chẳng trách người ta lại kết luận như vậy.

“Hào hảo, lời người nói chính là sự thật. Trở về để cho người thử một lần ‘định lực’ của bốn giáo chủ!” Thanh Lang nắm lấy Yến Kỳ đang một tay chống nạnh, tư thế đại vương sơn dã hằm hừ nói. Hai người dọc theo đường mòn chậm rãi trở về viện tử.

“Ân, đối với ta có thể không định lực...”

“Người cái tên gia hỏa ma nhân này!”

...

Cầm Anh sau khi trải qua chuyện này, tính khí vốn đã không thích nói chuyện nay lại càng khép kín hơn, giống như một con tiểu thú bị thương rơi vào trong tay kẻ xa lạ, ngày ngày hoảng sợ. Vốn còn có Thạch Lệ quen thuộc để hãnh dựa vào, hiện giờ ngay cả chỗ dựa duy nhất ấy cũng phản bội hãnh.

Cao Phóng là người xa lạ mà gần gũi Cầm Anh nhất, bởi ở bên cạnh hãnh khuyên bảo từng chút một, mới khiến cho Cầm Anh nguyện ý mở miệng nói vài câu.

Mấy tiểu tử đối với bạn cùng lứa cũng rất thích hòa hiếu kết giao, tuy rằng Cầm Anh so với bọn chúng lớn hơn một chút nhưng Cầm Anh hướng nội lại yếu đuối, khiến hãnh có vẻ không thành thực bằng Kỳ Lâm Thanh Tĩnh. Lũ trẻ mỗi khi có cơ hội liền chạy đến kết giao, Tín Ninh Viễn giống như tiểu đầu tử cũng bạn rộn theo sau mấy ca ca.

Lúc trước có Thạch Lệ, Cầm Anh còn dám cùng bọn họ trao đổi một chút, nhưng bây giờ hãnh hoàn toàn thu mình lại trong một cái vỏ, chỉ có Cao Phóng mới có thể khiến hãnh mở miệng.

Thanh Tĩnh là người đầu tiên hết kiên nhẫn, không chút nào nể nang mà tả oán nói: “Người này rốt cuộc có phải nam nhân hay không? Bất quá chỉ là một chút sóng gió mà thôi, lần sau ghi nhớ bài học này một chút là tốt rồi, hãnh muốn ám ảnh tới khi nào a? Cả đời cũng không chịu qua lại với người khác sao?”

“A Tĩnh, người đừng nói như vậy.” Sở Lâm nói, “Ta đã hỏi Cao thúc thúc, tộc nhân của Cầm Anh hình như bị Vô Cực sơn trang nô dịch, ngay cả

một chút phản kháng cũng không có. Cầm Anh có dũng khí theo người khác xuống núi đã là đột phá chính mình rồi, tộc nhân của hắn vốn là chưa hề nghĩ tới chuyện này. Nhưng kết quả chỉ là hắn bị lợi dụng, đả kích như vậy chúng ta không thể tưởng tượng ra.”

“Thật đáng thương.” Sở Kỳ ở một bên nhíu mày nói.

Tín Ninh Viễn nhìn qua nhìn lại, cũng gật gật đầu, nãi thanh nãi khí nói theo: “Thật đáng thương!”

Thanh Tĩnh trừng mắt nhìn Tín Ninh Viễn một cái, ôm hắn lên: “Người thì biết cái gì, chỉ biết mò mẫm đi theo góp vui.” Lại nhìn Sở Kỳ Sở Lâm, thở dài một hơi nói: “Được rồi, ta lúc trước là không biết còn có nội tình như vậy. Hai người các người đừng có dùng ánh mắt để nhìn kẻ xấu mà nhìn ta như vậy có được không!”

“Có sao?” Sở Kỳ sờ sờ mặt, lại quay sang nhìn đệ đệ.

Sở Lâm lắc lắc, nghiêng đầu đi. Tín Ninh Viễn lại dùng bàn tay nhỏ đầy thịt vỗ vỗ lên mặt Thanh Tĩnh, mắng: “Là người xấu!”

“Này, ba người các người, không cần cùng nhau khi dễ ta a!”

....

Cao Phóng thật vất vả mới khiến Cầm Anh chịu nói ra vài lời, nhưng đối với tình hình trước mắt tựa hồ giúp không được gì nhiều.

“Hắn hắn là còn nhớ đường tới Vô Cực sơn trang.” Trình Tuyết Tường nói, “Chẳng lẽ chỉ đường cũng làm không được sao?”

Cao Phóng bất đắc dĩ lắc đầu.

“Chỉ có phá tan Vô Cực sơn trang, hắn mới có hi vọng giải độc, chẳng lẽ hắn còn không rõ điều đó sao?” Quân Thư Ảnh nhíu mày nói.

Cao Phóng thở dài: “Nơi đó còn có tộc nhân của hãn, Cầm Anh đại khái cũng không làm cách nào tin tưởng chúng ta. Hơn nữa dù cho hãn có muốn chỉ đường cũng là mơ hồ. Lúc Thạch Lệ dẫn hãn đến đây, hãn cũng không tỉ mỉ nhớ đường.”

“Tiểu Phóng, vậy vũ phách kia có manh mối gì không?” Thanh Lang đột nhiên nói.

Khi đó Thạch Lệ đưa vũ phách cho Sở Phi Dương đã bị Thanh Lang dùng cái chén có cơ quan xảo diệu mà đổi vị trí, Sở Phi Dương uống vào chỉ là một chén nước, vũ phách thực sự thì bị giữ lại.

Cao Phóng cơ hồ có chút xấu hổ, liên tiếp mấy vấn đề hãn đều không cho ra được kết quả vừa lòng: “Cũng không có. Trước đây ta tự cho là mình hiểu sâu biết rộng y thuật, đến hôm nay mới thấy mình chỉ như ếch ngồi đáy giếng. Vũ phách kia ta không có chút manh mối nào.”

“Ngay cả Võ Lâm mình tự cho mình là có vị trí cao ở Trung Nguyên cũng thúc thủ vô sách, không có chút thành tích nào, người không cần tự trách mình.” Quân Thư Ảnh nói.

Trình Tuyết Tường đang âm thầm minh tư khổ tưởng thì đột nhiên lại có cảm giác như người vô tội bị một mũi lưu tiễn bắn trúng.

“Sở huynh, Vân Thâm, kế tiếp các người dự định sẽ làm gì?” Thanh Lang thực tự cảm thấy mình thân là khách, mỉm cười đem quyền quyết định đẩy về phía Tín Vân Thâm và Sở Phi Dương, còn mình thì một thân thoải mái.

Sở Phi Dương một mực trầm ngâm chợt dừng lại ngón tay vẫn đang khe khẽ gõ xuống mặt bàn, ngừng một chút nói: “Vô Cực sơn trang hung hăng càn quấy đã quá lâu, ta mệt mỏi chờ đợi đã đủ rồi.”

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Thanh Lang nói: “Huynh nghĩ bây giờ phải làm như thế nào?”

“Vấn đề khó khăn trước mắt đó là Vô Cực sơn trang này ở đâu.” Sở Phi Dương nói, “Vô Cực sơn trang phát thiệp mời thọ yến rộng rãi. Muốn trà trộn vào đó cũng không phải là việc khó.”

“Huynh vừa mới tận mắt chứng kiến sự lợi hại của vũ phách, chẳng lẽ vẫn còn muốn dẫn thân vào nơi nguy hiểm?” Thanh Lang lắc đầu nói, “Thứ đó quá tà môn, Cao Phóng còn không có biện pháp, bốn giáo chủ tuyệt đối sẽ không ăn.”

Quân Thư Ảnh nghi hoặc nói: “Chúng ta không phải đã bắt được hai kẻ kia sao? Chẳng lẽ ngay cả Vô Cực sơn trang ở đâu cũng không tra ra được?”

“Quân đại ca, huynh cũng không phải là không biết bọn họ trung thành và tận tâm với Vô Cực sơn trang như thế nào, đâu có dễ dàng như vậy. Dường như càng bị bức bách, hai người đó lại càng ca tụng Thánh cô của bọn họ, rõ ràng đầu óc rất tỉnh táo nhưng lại như bị trúng tà, thật là...” Tín Vân Thâm thở dài nói.

“Các người gọi đó là bức? Ngay cả nghiêm hình bức cung cũng đều không hiểu.” Quân Thư Ảnh bất mãn nói.

Tín Vân Thâm vội ngậm miệng lại.

Sở Phi Dương nói: “Điều ta muốn nói chính là vũ phách này. Vũ phách và máu của Cầm Anh có quan hệ mật thiết, hẳn hẳn phải biết rõ về nó. Cao

Phóng, hẳn đối với người tín nhiệm nhất, vậy phải nhờ người hỏi hẳn một chút, người trúng độc của vũ phách này rốt cuộc có gì khác thường?”

“Sở đại hiệp là muốn lên vào cùng với những người đầu nhập Vô Cực sơn trang?” Trình Tuyết Tường nói.

Sở Phi Dương gật đầu, còn chưa kịp mở miệng thì Quân Thư Ảnh đã cướp lời: “Ta cũng đi!”

Sở Phi Dương nhìn y, có chút khó xử mà nhú mày.

Vô Cực sơn trang không thể so với những kẻ trước kia, mọi người biết rất ít về bọn chúng, chuyến này đi có lẽ sẽ rất nguy hiểm, hẳn không muốn Quân Thư Ảnh phải rơi vào hiểm cảnh. Nếu như có thể, những người khác tốt nhất là án binh bất động, để một mình hắn đi trước thăm dò là phương án ổn thỏa nhất.

Quân Thư Ảnh trừng mắt nhìn Sở Phi Dương, Sở Phi Dương mở miệng nói: “Thư Ảnh a...”

“Không cần nhiều lời vô ích!” Quân Thư Ảnh cắt ngang, không muốn nghe hắn khuyên giải.

Trình Tuyết Tường cũng nói: “Ngày hôm trước gia sư có gửi thư, Võ Lâm minh càng ngày càng như trứng chọi đá, gia sư hết sức lo ngại. Tại hạ thực sự cũng không chờ đợi thêm được nữa. Chuyến này tại hạ cũng phải đi.”

Quân Thư Ảnh quay đầu nhìn Thanh Lang, thâm ý trong ánh mắt kia Thanh Lang làm sao không hiểu. Thanh Lang giơ hai tay lên nói: “Miễn là không cần phải ăn thứ quý quái kia, bốn giáo chủ cũng có thể đích thân đi một chuyến.”

Quân Thư Ảnh vừa lòng di chuyển ánh mắt về phía Sở Phi Dương.

Tín Vân Thâm khụ khụ một tiếng, nói: “VẬY ta cũng...”

“Người thành thật ở lại.” Sở Phi Dương nói.

“Tại sao?!” Tín Vân Thâm trừng hai mắt bất mãn kêu lên.

“Người thân là chương môn, người đi rồi lấy ai chủ trì đại cục? Không cần một khinh một trọng, thành thật ở lại trên núi đi.”

Tín Vân Thâm tuy có bất mãn, nhưng biết Sở Phi Dương nói có lý, chỉ có thể rầu rĩ mà dựa vào ghế.

“Chuyện về vũ phách sẽ phải phiền Cao Phóng rồi.” Sở Phi Dương nhìn Cao Phóng nói.

Cao Phóng gật đầu, suy nghĩ một chút lại nói: “Chuyến này ta cũng nên đi. Vô Cực sơn trang có vũ phách, không dám đảm bảo bọn chúng không còn có những thứ độc vật hiếm thấy khác. Nếu có xảy ra chuyện gì, ta tốt xấu gì cũng có thể khẩn cấp giải trừ.”

“Cái gì?! Không được!” Tín Vân Thâm cả kinh nói, “Tiểu Phóng, người không biết võ công, đi theo rất nguy hiểm! Ta không đồng ý!”

“Ta trước kia không phải chỉ một thân một mình cũng xông vào Thanh Phong kiếm phái được đó sao? Giáo chủ...” Cao Phóng trừng mắt nhìn Tín Vân Thâm một cái rồi lại nhìn về phía Quân Thư Ảnh cầu khẩn.

Quân Thư Ảnh cũng có chút do dự, Cao Phóng lại nói: “Cho dù các người không cho ta đi cùng, ta cũng sẽ tự mình đi, Vô Cực sơn trang dùng được cực kỳ lợi hại, võ công của các người cũng chưa chắc so được với sự hiểu biết về độc dược của ta.”

Cao Phóng nói là làm, Tín Vân Thâm và Quân Thư Ảnh đều hiểu rõ điều đó. Tín Vân Thâm nghe xong vừa lo lắng lại vừa tức giận, xoay vòng

vòng ở bên người Cao Phóng, hi vọng khiến y thay đổi suy nghĩ. Quân Thư Ảnh lại nói: “Cao Phóng nói không sai. Để hã cùng đi đi.”

Tín Vân Thâm ở một bên khuyên bảo không có kết quả, cuối cùng nổi giận đùng đùng một mình bỏ ra ngoài, Cao Phóng cũng không quản mọi người còn đang ngồi đó, vội đứng dậy đuổi theo.

Cuối cùng lên đường gồm có năm người, chờ sau khi Cao Phóng đi hỏi Cẩm Anh cho ra độc tính của vũ phách thì mọi người sẽ cùng nhau khởi hành.

Trong năm người, ngoại trừ Cao Phóng, bốn người còn lại đều đã chạm mặt Thánh Cô của Vô Cực sơn trang, muốn ẩn thân trà trộn vào trong đám người đi chúc thọ, nếu không muốn bị phát hiện thì phải tốn ít nhiều suy nghĩ.

Cũng may Cao Phóng trong lúc rảnh rỗi còn chăm chỉ nghiên cứu qua thuật dịch dung, hiện giờ mặc dù một tay kỹ nghệ còn chưa tới mức xuất thần nhập hóa nhưng chí ít cũng có thể khiến người khác không thể dễ dàng nhận ra. Cho nên trước khi lên đường, kiều trang đã phần là nhiệm vụ thiết yếu.

“Có khó chịu không?” Quân Thư Ảnh nhìn thấy Cao Phóng bưng lên một hộp chi cao(dạng mỡ, cao) để bôi lên mặt, hơi lùi về phía sau, có chút không yên tâm mà hỏi.

“Giáo chủ, tay nghề của ta người còn không yên tâm?” Cao Phóng cười nói, từ trong hộp lấy ra một ít, “Giáo chủ, người nhắm mắt lại.”

Quân Thư Ảnh nhìn xung quanh một chút, khẽ vươn tay chỉ vào Thanh Lang nói: “Hay là dịch dung cho hã trước đi.”

Thanh Lang khoe miệng co quắp, lại chỉ vào Sở Phi Dương đang ở bên cạnh thanh thời uống trà: “Hã cái gì mà hã, bốn giáo chủ không có tên

sao? Thư Ảnh a, tại sao người không để Phi Dương huynh dịch dung trước đi?” Theo kinh nghiệm của Thanh giáo chủ, thứ dịch dung này, tựa như dán lên mặt một chiếc mặt nạ bằng da mỏng như tờ giấy, vừa bức bối vừa nóng rất khó chịu. Tuy rằng không thể phủ nhận tay nghề của Cao Phóng nhưng mà có lẽ vẫn sẽ không được thoải mái. Quân Thư Ảnh thật ra là đau lòng không nỡ để Sở đại hiệp nhà y chịu tội đây mà.

Quân Thư Ảnh khước môi căng ra, trừng mắt nhìn Thanh Lang, Thanh Lang cũng không hề nhượng bộ chút nào mà trừng mắt nhìn lại. Sở Phi Dương làm sao chịu được ‘ám tông thu ba’ nẩy lửa tung tóe như vậy, vội vàng đứng dậy chặn giữa hai người, nói với Cao Phóng: “Cao Phóng, vẫn là làm cho ta trước đi.”

Thủ nghệ của mình cư nhiên không được tín nhiệm như thế, Cao Phóng không khỏi có chút buồn bực. Vì vậy y lại càng xuất ra đủ mười hai vạn phần năng lực, kết quả thu được ngoài dự đoán.

Chi cao kia thoát nhìn vừa dày vừa nặng vậy mà không hề có cảm giác ngọt ngào, trên mặt gần như không thấy gì dị thường, chỉ là so với tướng mạo sẵn có của bốn người thì dung mạo này tất cả đều có một chút sai khác.

Cao Phóng không cố biến đổi nhân dạng mà chỉ là thay đổi một chút bộ dáng nguyên bản của bốn người, vẫn tuấn soái như cũ, lại có vẻ tự nhiên hơn, nhìn không ra điểm đáng ngờ. Sau khi dịch dung, đừng nói là nữ tử kia chỉ mới gặp qua một lần, kể cả mấy người bọn họ nhìn nhau cũng như nhìn thấy người xa lạ, hết sức lạ lẫm.

Cao Phóng đem dụng cụ cất đi, quay lại hướng bốn người nói: “Môn phái chúng ta muốn tới tên là Trường Thanh môn, cách Lăng Nguyệt sơn cũng không quá một ngày đường, ngày mai là có thể tới nơi rồi, cho nên cần phải dịch dung trước từ ngày hôm nay để tránh trên đường bị kẻ khác chú ý tới, làm hỏng đại sự. Thứ đó trên mặt các người chỉ có dùng cái này

mới có thể rửa đi.” Cao Phóng giơ lên một chiếc hồ lô cho mọi người thấy, “Vật này ta sẽ mang theo, ngày thường các người cũng chưa từng dùng thứ này rửa mặt.”

“Vậy chúng ta giữa trưa sẽ lên đường.” Sở Phi Dương quyết định, “Gần trưa rồi, mọi người trở về sửa soạn đi, sau khi ăn cơm sẽ tập hợp ở sơn môn.”

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Giữa trưa, mọi người đứng hẹn tập hợp nhau tại sơn môn. Tín Vân Thâm đem ra năm con tuần mã tốt nhất của Thanh Phong kiểm phái, nhuyển giáp tơ vàng tốt nhất trong kho vũ khí cũng được mang ra, cẩn thận mặc vào cho Cao Phóng rồi mới đứng trước sơn môn mười phần oán niệm đưa mắt dõi theo mấy người cười ngựa chạy đi xa.

“Tín chương môn cần gì phải trưng ra vẻ mặt oán phu như vậy chứ?” Yến Kỳ ở một bên đi tới, nhìn theo bóng người dần khuất xa, mở miệng giễu cợt.

Tín Vân Thâm trừng mắt liếc hắt một cái, hừ lạnh: “Chẳng lẽ ngươi thì không?”

Không nghĩ rằng Yến Kỳ sẽ thẳng thắn thừa nhận: “Ân, ta cũng oán phu vậy. Chúng ta đồng bệnh tương liên.”

Tín Vân Thâm ghen lời, nhìn Yến Kỳ đặc ý sờ sờ khuôn mặt trắng mịn, bộ dạng lại còn mỏng manh phong lưu, chân mày động lại một chút sầu bi nhìn về hướng mấy người Thanh Lang rời đi, khiến hắt không khỏi càng thêm ảm ức.

Không thể tưởng được a không thể tưởng được, hắt đường đường là chương môn tuổi trẻ tài cao của môn phái đệ nhất thiên hạ, vậy mà cũng có một ngày bị đánh đồng với tên gia hỏa này!

...

Thường Thanh môn ngụ tại Thiên Bình trấn cách Lăng Nguyệt sơn hơn hai trăm dặm. Mấy người Sở Phi Dương một đường đánh ngựa chạy băng băng, ban đêm cũng không tìm nơi ngủ trọ mà chỉ ở trong rừng đốt một đồng lửa, ăn lương khô, nghỉ ngơi mấy canh giờ.

Quân Thư Ảnh đương nhiên cùng với Sở Phi Dương ngồi một chỗ. Lạc bính (tên một loại bánh) rất khó nuốt, Quân Thư Ảnh ăn được phân nửa thì nhét vào tay Sở Phi Dương, Sở Phi Dương đem nửa khối bánh đó bỏ vào miệng rồi lại gỡ xuống một xiên dĩa kê (gà rừng) đã được nướng chín trên lửa, đưa cho Quân Thư Ảnh.

Thanh Lang và Cao Phóng sớm đã quen mắt với việc này, Trình Tuyết Tường ở tại Thanh Phong kiếm phái lâu như vậy hẳn là cũng đã nhận ra, hoặc cũng có thể hẳn sớm đã biết từ trước khi tới Thanh Phong kiếm phái. Bất luận là thế nào thì cái nhìn của hắn rõ ràng không thể xếp vào loại suy xét.

Trình Tuyết Tường cầm lấy túi nước, chậm rãi uống, khóe môi lộ ra một tia tiêu ý mơ hồ, như có như không.

Đến khi muốn nghỉ ngơi, hắn mới đem nước trong túi tạt xuống đồng lửa, ngọn lửa bùng lên văng tứ tung, mang theo một trận sóng nhiệt sáng tỏ rồi mới dần dần tắt lịm.

“Trình minh chủ lúc này vẫn còn uống rượu?” Cao Phóng nói, “Uống rượu dễ hỏng việc.”

Trình Tuyết Tường cười cười nói: “Yên tâm đi, ta tự biết chừng mực.” Tựa hồ có chút men say, không còn giống với phong thái thận trọng và khiêm tốn thường ngày.

Mấy người ăn uống no đủ rồi tự mình đi nghỉ. Ngoại trừ Cao Phóng ra thì bốn người kia nội lực đều rất thâm hậu, ở trong giấc ngủ vẫn có thể dễ dàng bảo trì cảnh giác, bởi vậy không cần an bài người canh gác.

Lúc nửa đêm, Quân Thư Ảnh đột nhiên bị một trận thanh âm rất nhỏ làm giật mình tỉnh giấc. Y mạnh mẽ mở mắt, lập tức thấy đôi mắt hắc bạch phân minh của Sở Phi Dương đang gần ngay trước mặt.

Sở Phi Dương chỉ về phía sau, thấp giọng nói: “Người cũng nghe thấy?”

Quân Thư Ảnh gật gật đầu, Sở Phi Dương nhẹ nhàng đứng dậy, Quân Thư Ảnh cũng đứng lên theo.

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường sớm cũng đã tỉnh lại, Sở Phi Dương nói: “Thanh huynh Trình huynh, hai người các người ở lại bảo vệ Cao Phóng, ta cùng với Thư Ảnh chạy qua bên kia xem xét một chút. Tiếng động này không giống như là cao thủ nhưng vẫn phải đề phòng bị trúng kế diệu hồ ly sơn.”

Thanh Lang gật đầu, nhìn về phía Cao Phóng vẫn đang say ngủ dựa vào bên mình, Trình Tuyết Tường đứng ở một bên, nhìn Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, nói: “Các người cẩn thận một chút.”

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh một trước một sau phi thân rời đi, thoáng cái biến mất vào trong bóng đêm hắc ám.

Tiếng động kia vang lên giữa đêm khuya tĩnh mịch, lắng tai nghe một chút thì cũng nhận ra, đây là tiếng người ồn ào. Hai người bất quá mới đi được một lát đã thấy thanh âm kia mỗi lúc một gần.

Từ trên tán cây ăn nấp nhìn xuống phía hồ nước nhỏ cách đó không xa, sau khi nhìn ra đó là hai nam tử trẻ tuổi cùng một lục y nữ tử thì Sở Phi Dương trực giác cảm thấy, diệu hồ ly sơn chỉ là vì quá lo lắng mà thôi.

“Ta sẽ không nhường Y Y cho người! Cho dù người có là nhi tử của sư phụ, người cũng không có tư cách cùng ta tranh đoạt nàng! Nàng từ lâu đã là hôn thê của ta!” Hai gã nam tử trừng mắt nhìn nhau, như thế không đội trời chung, người thoát nhìn nhỏ tuổi hơn một chút cắn răng nói.

Một gã nam tử khác vóc dáng cao lớn hơn, khuôn mặt cũng chín chắn trưởng thành hơn, một tay kéo lấy lục y nữ tử đến bên người, không chút nào nhường nhịn, nói: “Sư đệ, đệ muốn cái gì ta cũng có thể nhường, chỉ có Y Y là không thể được.”

“Người dựa vào cái gì? Y Y mười lăm tuổi đã cùng ta đính hôn, người cùng lắm chỉ là biểu ca của nàng, thân thích của nàng, người dựa vào cái gì phải chiếm hữu nàng mới thôi!”

Lục y nữ tử nước mắt đầy mặt, đôi mắt sáng ngời nhìn qua nhìn lại hai người nam tử, không biết phải làm sao.

“Đại biểu ca, sư ca, các huynh đừng cãi vã nữa, đừng cãi vã nữa, ta rất sợ.”

Tranh chấp sau đó vẫn còn tiếp tục, đơn giản chỉ là một tiết mục trăm ngàn năm qua vẫn diễn ra mãi không thôi, tranh đoạt tình nhân, huynh đệ bất hoà, hồng nhan họa thủy.

Quân Thử Ảnh cảm thấy vô vị, muốn rời đi, quay đầu lại vừa vặn nhìn thấy Sở Phi Dương vẫn đang thú vị chứng kiến cảnh này.

“Trò vui diễn ra ở dưới kia có phải hay không khiến Sở đại hiệp nhớ lại khoảng thời gian tốt đẹp nào đó?” Quân Thử Ảnh không mặn không nhạt, giọng đều đều.

Sở Phi Dương liếc mắt nhìn y, ghé vào lỗ tai y vừa cười vừa nói khẽ: “Khoảng thời gian tốt đẹp của ta chẳng phải đều cùng người mò mẫm giăng co sao, người nói xem, người còn có cái gì hảo bất mãn?”

Quân Thử Ảnh trừng mắt, Sở Phi Dương lại vô thường vô phạt tiếp tục nói: “Người đại khái không nhận ra, nữ tử kia chính là Hà Y, cháu gái của đương nhiệm chủ môn Thường Thanh môn. Nghe nàng xưng hô, có lẽ nam tử lớn tuổi hơn một chút kia chính là Phó môn chủ của Thường Thanh

môn, cũng là nhi tử của chương môn hiện giờ, Nghiêm Phi. Nam tử còn lại, đại khái là một trong số những đệ tử xuất sắc đời thứ nhất của Thường Thanh môn, tên gọi Hạng Ninh Tử.”

“Thường Thanh môn này ta trước đây cũng chưa từng nghe qua, người tại sao lại biết rõ ràng như vậy?” Quân Thư Ảnh nhíu mày hỏi, suy nghĩ một chút lại nói: “Người cư nhiên còn nhận ra nữ tử cùng hai người kia.”

“Không thể nói như vậy, thật sự là người nữ tử kia so với hai kẻ theo đuổi nàng thì thanh danh lớn lắm.” Sở Phi Dương hết sức vô tội mà giải thích, “Cái này gọi là người trong giang hồ phần lớn thời gian đều nhàn rỗi nhàn chán, người nhàn chán mỗi khi gặp nhau, thích nhất chính là luận về võ công, binh khí, rượu, và nữ nhân.”

Hắn rõ ràng có thể dùng nội lực dẫn âm, vậy mà cứ một mực dán vào bên tai Quân Thư Ảnh để nói, khiến y khó chịu mà bịt lỗ tai.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Tiết mục thâm tình mật ý ở phía dưới vẫn còn tiếp diễn, Quân Thư Ảnh cảm thấy có chút tẻ nhạt, dùng khuỷu tay thọt thọt Sở Phi Dương, nói: “Đi thôi.”

Sở Phi Dương hiển nhiên cũng không có hứng thú đứng xem người ta diễn cảnh nhi nữ tình trường, liền gật đầu. Hai người đang định rời đi, Sở Phi Dương đột nhiên án trụ bả vai Quân Thư Ảnh, áp dè người y xuống: “Đợi một chút, có người đến.”

Sở Phi Dương vừa dứt lời, bất thành linh từ trong bóng tối trải ra hai dải lụa mỏng, vẽ lên không trung hai con đường, một chiếc vô mã xa lăn bánh trên đó, trong khoảnh khắc đã từ đằng xa chạy đến trước mặt.

“Tiểu nhân phương nào? Dám ở nơi Thánh Cô thanh tu mà tranh cãi ồn ào không kiêng nể?” Một đạo thanh âm khinh thúy từ trong rừng cây vang lên. Dưới tán cây, Nghiêm Phi và Hạng Ninh Tử có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn xung quanh, tựa hồ rất bất ngờ đối với sự xuất hiện của kẻ này.

Hà Y có chút hoảng sợ, một tay nắm lấy Nghiêm Phi một tay nắm lấy Hạng Ninh Tử, van xin: “Sư huynh, biểu ca, chúng ta đi thôi, về nhà trước đã.”

“Quấy rầy Thánh Cô thanh tịnh, các người còn muốn dễ dàng rời đi?” Tiếng cười lạnh lẽo một lần nữa vang lên, một dải lụa trắng từ không trung đột nhiên đánh úp về phía ba người Nghiêm Phi, “Theo ta trở về thỉnh tội Thánh Cô đi!”

Nghiêm Phi cùng với Hạng Ninh Tử dù gì cũng là đệ tử anh tài kiệt xuất bậc nhất của Thường Thanh môn nên dễ dàng thoát khỏi dải lụa trắng nhưng lại không kịp trở tay cứu Hà Y.

“Biểu ca, sư huynh!” Hà Y chân tay bị lụa trắng trói buộc, thoáng cái bị kéo lên khung, chỉ còn kịp kêu lên hai tiếng rồi biến mất vào trong rừng cây hắc ám.

Mã xa kia cũng nhẹ lướt đi, chỉ còn lại hai dải lụa mỏng nhẹ nhàng rơi xuống. Hạng Ninh Tử một phen tóm lấy, thở hỗn hển ném xuống đất, hướng lên không trung hô lớn: “Y Y!”

“Còn kêu la cái gì, mau đuổi theo!” Nghiêm Phi ném lại một câu, trong khi đó đã đi trước một bước, phi thân đuổi theo.

Mắt thấy Nghiêm Phi và Hạng Ninh Tử một trước một sau đuổi theo Hà Y, Sở Phi Dương mới kéo Quân Thư Ảnh từ trên cây nhảy xuống.

“Thánh Cô kia thủ đoạn ác độc, võ công lại cao, mấy người kia đuổi theo chỉ sợ không có kết cục tốt đẹp.” Sở Phi Dương nhíu mày nói.

Quân Thư Ảnh nhìn hẩn một cái: “Người muốn như thế nào?”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ thở dài: “Cũng không thể thấy chết mà không cứu được a.”

“Vây đi thôi.” Quân Thư Ảnh nhanh gọn đáp lời rồi kéo theo Sở Phi Dương đuổi theo hướng mã xa tiêu thất.

Sở Phi Dương có chút kinh ngạc mà nhìn y, tuy rằng Quân Thư Ảnh mấy năm gần đây càng càng càng nguyện ý nghe lời hẩn nhưng đối với việc cứu người, Quân Thư Ảnh cũng chưa từng tích cực như vậy đi.

Quân Thư Ảnh tựa hồ cảm giác được ánh mắt của Sở Phi Dương mới nhìn về phía hắn, nói: “Hơn một lần để Thánh Cô kia chạy thoát, lần này nếu có cơ hội, nhớ kỹ phải một đao giết chết cho xong chuyện.”

Nghiêm túc ân cần dặn dò như vậy, giữa một tầng giả tạo xa lạ vẫn còn một chút quen thuộc khiến Sở Phi Dương có chút dở khóc dở cười.

“Không được giết, giết nàng rồi sao còn có thể đi tới Vô Cực sơn trang? Thánh Cô kia tuy rằng liều lĩnh nhưng cũng chỉ là chân chạy, Vô Cực sơn trang nhất định còn có người giật dây, chúng ta đi chuyển này cần phải nhờ cỏ tận gốc, vì vậy không được hành động theo cảm tính.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy dưới chân chậm lại một chút, Sở Phi Dương tiếp tục giữ chặt y cùng chạy về phía trước.

“Thư Ảnh, tuy rằng chúng ta không giết người nhưng cứu người thì vẫn phải cứu.” Sở Phi Dương ho nhẹ một tiếng, nói.

Quân Thư Ảnh nhìn lên khuôn mặt của hắn, nói: “Dịch dung vốn là vì che giấu tai mắt người khác. Dùng diện mạo này đi cứu người chẳng phải là rất rêu rao sao?”

Sở Phi Dương đương nhiên cũng nghĩ đến chuyện này, liền lấy từ trong lòng ngực ra hai mảnh vải đen che mặt, đưa cho Quân Thư Ảnh một mảnh.

Người tùy tiện mang theo thứ này để làm gì?” Quân Thư Ảnh nhìn thấy Sở Phi Dương tay chân lạnh lẽo mà đem khuôn mặt tuần tú che lại, nhìn không được nhú mày hỏi.

“Ai, có phòng bị tất sẽ tránh được tai họa.” Sở Phi Dương hai mắt lộ ra bên ngoài khe cong lên, “Nhanh che lại.”

Quân Thư Ảnh mặc dù không thích che mặt, hơn nữa trên mặt vẫn còn dán một tầng đồ vật này nọ, nhưng cũng không còn cách nào khác đành

phải đem mảnh vải mang theo nhiệt độ cơ thể của Sở Phi Dương che lấy nửa khuôn mặt.

Hai người đuổi theo vài dặm, liền thấy phía trước có ánh sáng mờ hồ truyền đến. Tiếp tục chạy tới gần hơn mới phát hiện hào quang này có một chút giống như lửa xanh óng ánh, không hề có đèn lồng chiếu sáng.

Trên khoảng đất trống giữa rừng cây có một đầm lầy, trong đầm nước bùn màu xám được lục quang chiếu xuống lênh bênh quỷ dị, thỉnh thoảng lại có bọt khí đội lên khỏi nước bùn rồi vỡ tan.

Vậy mà ở giữa đầm lầy lơ lửng như vậy lại có một nữ tử khỏa thân, chỉ lộ ra bả vai cùng cánh tay mảnh khảnh bạch sắc còn toàn bộ bộ vị khác đều ngâm dưới bùn.

Trên bờ gần đó thỉnh thoảng xuất hiện mấy con rắn hoa sắc sặc sỡ, nhìn kỹ một chút mới phát hiện thậm chí trong đầm lầy kia còn có rất nhiều con khác đang di chuyển, quỷ dị khó lường, ở dưới nước bùn chui tới chui lui. Ở giữa ao bùn nhơ nhớp không chịu nổi đầy rẫy trùng xà như vậy lại có một diệu linh nữ tử đang ngâm mình, cảnh tượng này thật là vô cùng quỷ dị. Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh nhìn không được liếc mắt nhìn nhau.

“Trong đầm lầy đều là vật cực độc.” Quân Thư Ảnh dùng nội lực dẫn âm nói.

Sở Phi Dương gật đầu.

Hà Y bị bắt tới đang đứng trên bờ, sớm đã sợ tới mức hai đầu gối xụi lơ nhưng vẫn còn cố gắng chống cự, dường như không muốn quá mức luống cuống, bồi nhọ giáo dưỡng đại gia khuê tú.

Ở phía sau nàng là một diệu linh nữ tử khác, bất quá mười sáu mười bảy tuổi, mặc một thân y sam khiết bạch, búi tóc xinh đẹp, vài sợi đen nhánh chĩnh tề rơi trước ngực.

“Tỷ tỷ, vừa rồi chính là mấy người này không biết sống chết mà âm ỉ, tỷ tỷ nói phải xử trí như thế nào?” Nàng mở miệng hỏi.

Nghiêm Phi và Hạng Ninh Tử đuổi tới trước một bước không biết đã bị trúng độc gì, vô lực nằm một bên chỉ có thể phẫn hận mà nhìn nữ tử kia.

Thánh Cô từ trong đầm xoay người lại, quan sát hai người nam tử đang nằm trên mặt đất rồi lại nhìn về phía Hà Y. Sắc mặt nàng vẫn không chút thay đổi, mi gian nhàn nhạt giống như không cho rằng mình đang ở trong đầm lầy toàn độc vật vây quanh, mà là đang ở giữa thính đường rộng lớn sáng sủa. So với nữ tử luôn miệng hỏi người khác cần phải xử trí thế nào thì càng khiến cho người ta không rét mà run.

Nàng mới chỉ nhìn Hà Y đã khiến Hà Y sợ đến nỗi sắp ngất đi, rốt cuộc chống đỡ không được, hai chân mềm nhũn ngã trên nền đất.

“Yêu nữ, người muốn làm gì thì hãy hướng ta mà làm, thả Y Y ra!” Hạng Ninh Tử giận dữ hét lên.

Nghiêm Phi tức giận cố sức nhấc chân đạp y một cái, không để y tiếp tục chọc giận nữ nhân nhìn qua kỳ quỷ khó lường kia nữa.

Thánh Cô quay đầu nhìn Hạng Ninh Tử, há miệng, như muốn nói chuyện, nhưng đột nhiên lại phát ra một tiếng hô nhỏ như đau đớn đến cùng cực, khuôn mặt trong nháy mắt cũng trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh ướt đầm trên trán.

Nữ tử trên bờ vội nhào người về phía trước, nhưng cũng không dám chạm vào, chỉ có thể lo lắng không ngừng la lên: “Tỷ tỷ, tỷ chịu đựng nha, nhẫn nại một chút là tốt rồi.”

Thánh Cô kia cắn răng nhẫn nại, rồi lại gian nan ngẩng đầu nhìn Hà Y. Hà Y mở lớn đôi mắt hắc sắc nhìn nàng, bị nàng nhìn đến mức rụt cổ lại,

tuy rằng vẫn sợ hãi nhưng thấy nữ tử trong đầm bộ dạng đau đớn như vậy thì có vài phần tò mò, thậm chí đồng tình.

“Nữ tử thế ngoại này... nhìn qua bao giờ cũng sạch sẽ, thuần khiết như vậy.”

“Nếu các người chịu đựng một lần đau khổ mà ta đã phải chịu, chỉ cần một lần, chỉ cần một phần vạn, diệu bộ thiên chân vô tà như vậy, cũng sẽ biến thành cặn bã đi.”

Thánh Cô cúi đầu nhớ lại, hai mắt nhìn Hà Y chăm chăm, không biết là giận hay là hận. Nữ tử trên bờ nghe xong lời của nàng, lại đột nhiên xoa người chạy đến bên cạnh Hà Y, một tay kéo lấy nàng tới gần đầm lầy.

“Tỷ tỷ, ta bây giờ sẽ đưa tiểu tiện nhân này đến bồi tỷ.”

“Nhân tiện cơ hội này.” Sở Phi Dương ở bên tai Quân Thư Ảnh thấp giọng nói, hai người rất ăn ý, từ nơi ẩn thân cùng lúc lao ra ngoài. Sở Phi Dương lập tức xông về phía Nghiêm Phi và Hạng Ninh Tử còn Quân Thư Ảnh thì chạy tới gạt tay bạch y thiếu nữ, một tay kéo Hà Y lên.

“Người nào?! Dám cản rõ trước mặt Thánh Cô!” Bạch y thiếu nữ kinh hô nói, nghiêng mình tới trước mặt Quân Thư Ảnh muốn ngăn cản. Quân Thư Ảnh không kiên nhẫn, lần thứ hai đẩy nàng ra xa còn phóng ra mấy mũi ám khí, ngăn cản nàng truy đuổi.

Hà Y vẫn còn có chút mơ hồ được Quân Thư Ảnh nắm lấy bả vai bay khỏi đó, hướng về rừng cây, bỏ lại nữ tử quý dị trong đầm cùng bạch y thiếu nữ thật xa ở phía sau.

Trong khi chạy vội, gió đêm phả vào mặt cuối cùng cũng khiến Hà Y tỉnh táo trở lại, nàng chịu không được lạnh, khẽ co ro, cảm thấy nơi bả vai có một chút ấm áp. Cánh tay đặt trên vai khí lực rất lớn, tư thế đối với nàng

cũng không quá sẵn sóc, ngày thường đây đại khái là hết sức mạo phạm nhưng lúc này lại có một cảm giác rất an toàn.

Hà Y ngẩng đầu, muốn nhìn cho rõ ràng diện mạo của ân nhân cứu mạng nhưng lại bị một mảnh vải đen ngăn trở tầm nhìn, chỉ có thể nhìn được quai hàm đường nét đỉnh trực, và một đôi lông mày rất đẹp toát ra một chút lãnh ý.

Quân Thư Ảnh đến nơi trước đó đã giao hẹn cùng với Sở Phi Dương, đem Hà Y thả xuống. Sở Phi Dương còn chưa tới, Quân Thư Ảnh nhìn không được nhú mày, bước về phía trước vài bước, ngẩng đầu nhìn xung quanh.

“Công tử... Hà Y đa tạ ơn cứu mạng của công tử.” Hà Y hoảng hồn vừa bình tĩnh trở lại, nhìn thấy bóng lưng của người nọ, còn nhớ rõ trước tiên cần phải nói lời cảm tạ. Nói xong một câu, khuôn mặt vốn không có chút huyết sắc nay lại xuất hiện một tia đỏ ửng.

Quân Thư Ảnh nghe được, liền gật đầu với nàng. Vốn là tình cờ gặp nhau, cứu người cũng là thuận tay, vả lại Quân Thư Ảnh từ trước đến nay không dễ nói chuyện cùng người khác.

Trong rừng cây hắc ám, Quân Thư Ảnh đi quanh quanh xem xét, Hà Y không dám đứng cách y quá xa, lưỡng lự một lát vẫn là nhắm mắt đỏ mặt đi theo y, thỉnh thoảng nhìn không được lại đưa mắt, muốn nhìn trộm khuôn mặt thực sự dưới lớp vải đen kia.

Người có đôi mắt như vậy, nhất định là rất tuấn tú.

Bất quá một lát sau, Sở Phi Dương dẫn theo Nghiêm Phi và Hạng Ninh Tử đã chạy tới.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Quân Thư Ảnh tiến ra đón, Sở Phi Dương buông Nghiêm Phi và Hạng Ninh Tử xuống, khẽ gật đầu với y: “Thánh Cô kia tựa hồ không thể ra khỏi đầm lầy, nơi đây tạm thời an toàn. Nhưng hai người này trúng độc thụ thương, chúng ta không thể để bọn họ ở lại đây được.”

Quân Thư Ảnh nhíu mày nói: “Tìm Cao Phóng giải độc rồi để bọn họ tự mình trở về. Nơi này cách Thường Thanh môn cũng không xa, còn có thể xảy ra chuyện gì được nữa.”

“Xin hỏi hai vị đại hiệp là cao nhân phương nào?” Nghiêm Phi ngồi trên mặt đất, một thân dựa vào gốc cây đang găng gượng đứng thẳng người, ôm quyền mở miệng nói, “Đa tạ ơn cứu mạng của hai vị, hai vị đại hiệp hình như biết chúng ta là người của Thường Thanh môn. Chẳng biết hai vị có chuyện gì quan trọng, nếu thuận tiện có thể tới Thường Thanh môn một lần, để tại hạ có cơ hội báo đáp ân tình.”

Quân Thư Ảnh thờ ơ nhìn hắn, xem thường nói: “Báo ân là giả, không chừng Nghiêm phó môn chủ là vì sợ hai nữ tử, muốn tìm người bảo hộ mới là thật.”

Nghiêm Phi bị người ta bóc mẽ trên mặt có chút xấu hổ, nhưng cũng không phủ nhận. Hạng Ninh Tử liền giãy dụa xen vào: “Sư huynh, huynh hà cố phải cầu xin người ta! Thường Thanh môn ta chưa có suy tàn đến nỗi chúng ta còn cần có người bảo hộ đưa về nhà!”

“Người câm miệng, nếu chỉ có hai người chúng ta thì tùy tiện cần gì người phỉ lời, đáng lẽ ra người không nên mang Y Y tới đây, nếu không thể

bảo vệ nàng chu đáo, người lấy cái gì để giao đãi trưởng bối trong nhà?”
Nghiêm Phi trách mắng.

Hạng Ninh Tử âm ức khò khè vài tiếng nhưng cũng không còn lời nào để nói. Hôm nay bọn hắn thực sự là bị kẻ khác chế trụ, mà còn là hai nữ tử, làm hại Hà Y cũng suýt chút nữa gặp tai hoạ, y lúc này có tiếp tục khẩu xuất cuồng ngôn như thế nào cũng là phí công, đến bây giờ thân thể vẫn là còn bị trúng độc không thể di chuyển.

Nghiêm Phi lại chuyển hướng nhìn Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, trên mặt có chút không được tự nhiên, mở miệng khẩn cầu: “Hai vị đại hiệp, như hai vị thấy, ta và sư đệ hiện tại trúng độc, không thể hành động như thường. Ta muốn cầu hai vị đem biểu muội an toàn trở về Thường Thanh môn. Ân tình của hai vị Nghiêm Phi đến chết cũng không quên, ngày khác nhất định tương báo.”

Thời điểm hắn cố che giấu, Quân Thư Ảnh cảm thấy có ác cảm. Hiện tại hắn quang minh chính đại nói ra như vậy, Quân Thư Ảnh nghe lại cảm thấy rất thoải mái.

Sở Phi Dương còn sợ Quân Thư Ảnh sẽ tiếp tục nói gì đó đả kích người ta, nhưng thấy y chẳng nói câu nào thì có chút ngạc nhiên.

“Chẳng biết hai vị có gì bất tiện?” Nghiêm Phi nhìn Sở Phi Dương rồi lại nhìn Quân Thư Ảnh, cuối cùng vẫn là quay lại nhìn Sở Phi Dương, lên tiếng hỏi.

Sở Phi Dương nói: “Đương nhiên không có gì bất tiện. Hơn nữa độc trong người cũng khiến các người hành động khó khăn, hai nữ tử kia lại phi thường độc ác, ta thân là người trong giang hồ, càng không thể không can thiệp. Ta có một bằng hữu đi cùng rất tinh thông y thuật, để cho hắn giải độc trên người các người sau đó chúng ta tiếp tục cùng nhau lên đường tới Thường Thanh môn.”

Nghiêm Phi tạ ơn, Hạng Ninh Tử lại hừ một tiếng, nói: “Hai vị đại hiệp một mực che mặt, không chịu bày ra diện mạo thực sự, cũng là có chút không quang minh lỗi lạc đi.”

“Sư huynh, huynh sao vậy.” Nghiêm Phi còn chưa mở miệng giáo huấn, Hà Y đã bất mãn kêu lên, lại có chút bất an mà nhìn Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh sớm bị miếng vải kia làm cho rất không thoải mái, dứt khoát một tay xé xuống ném cho Sở Phi Dương rồi xoay người đi về phía rừng cây.

“Ta đi tìm mấy người Cao Phóng đến đây, giải độc cho hai người kia rồi lập tức lên đường.”

Quân Thư Ảnh vừa dứt lời, bóng dáng đã biến mất vào trong bóng đêm.

Sở Phi Dương cũng gỡ vải đen che mặt xuống, hướng về kia ba người, nói: “Ba vị chờ đợi, mấy vị bằng hữu của ta cách nơi này cũng không xa, một lát sau là tới rồi.”

Nghiêm Phi gật đầu, có chút mệt mỏi nhắm lại mắt. Hạng Ninh Tử vẫn còn chút ảm ức nhưng đành chế ngự hành động, hiện tại tình cảnh thảm hại, chỉ có thể tự mình cố chấp với chính mình.

Còn Hà Y, dáng người thẳng đứng hết sức mỹ lệ, hai tay đè chặt ngực, vẫn chỉ chăm chăm nhìn về hướng Quân Thư Ảnh rời đi, hai gò má ửng hồng.

Điều bộ loại này của nữ nhân, Sở Phi Dương vốn đã quá quen thuộc. Mai Hân Nhược cũng đã từng làm ra vẻ mặt như thế, Mai lão gia ngoài sáng trong tối liền bắt đầu dắt mũi cho hân. Phình Đình cũng đã có vẻ mặt như vậy, sự tình sau đó... thôi thì không nói.

Nhìn Hà Y ánh mắt thâm tình cơ hồ sắp đổ lệ, Sở Phi Dương đột nhiên cảm giác được vừa rồi hẳn lên kế hoạch cứu người tưởng chừng là hoàn hảo ai dè lại là sai lầm lớn.

Quân Thư Ảnh về đến nơi, Cao Phóng vội vàng đi tới trước mặt y, nhìn nhìn về phía sau y, nói: “Giáo chủ, tại sao chỉ có một mình người? Đã xảy ra chuyện gì? Sở đại hiệp đâu?”

Quân Thư Ảnh lắc đầu nói: “Không có chuyện gì, chúng ta cứu vài người của Thường Thanh môn, hẳn ở lại trông nom. Các người hiện tại theo ta tới đó, chúng ta tối nay không nghỉ ngơi, lập tức lên đường.”

Thanh Lang đứng phía sau Cao Phóng, khẽ vươn vai cơ thể, uể oải ngáp một cái, bộ dạng nửa ngủ nửa tỉnh đi lên phía trước muốn dựa vào lưng Cao Phóng, cũng không nói gì.

Cao Phóng về mặt hồ hững hờ nghiêng người, bước sang hai bước khiến cho Thanh Lang tự mình dựa vào thân cây. Quân Thư Ảnh nhìn xung quanh, nhíu mày nói: “Trình Tuyết Tường kia đâu?”

“Hắn nói muốn xem xét xung quanh, đề phòng có người mai phục. Đã đi được một lát hẳn là cũng sắp trở lại.”

Cao Phóng vừa dứt lời, Trình Tuyết Tường chợt từ trong bóng tối hiện thân.

“Ta đã trở lại, muốn lên đường sao? Chúng ta đi thôi.” Trình Tuyết Tường đi tới trước mặt Quân Thư Ảnh, nhìn y nói.

Quân Thư Ảnh hồ nghi nhìn hẳn một cái, cũng không tiếp tục quan tâm, xoay người bỏ đi.

Trình Tuyết Tường vận khởi khinh công đuổi theo Quân Thư Ảnh, mùi rượu trên người hẳn nhàn nhạt truyền tới. Thanh Lang mang theo Cao

Phóng chạy ở phía sau.

Chương 31

Mấy người lặng lẽ theo sát Quân Thư Ảnh đang chạy nhanh ở phía trước, Trình Tuyết Tường ngoảnh đầu nhìn Quân Thư Ảnh, bỗng nhiên vươn tay ra khiến Quân Thư Ảnh gần như theo bản năng mà dừng phòng.

Trình Tuyết Tường khước môi nhếch lên cười, giang hai tay nói: “Ta vừa rồi ra ngoài tuần tra, phát hiện loại dã quả này, biết Quân công tử rất thích, nên đặc biệt hái cho ngươi.”

Quân Thư Ảnh nhìn dã quả trong tay hắn, loại quả này y thực sự đã nếm qua, biết được mùi vị của nó cũng không tệ, nhưng y từ trước đến nay đối với khẩu phúc chi dục không quá quan trọng, cũng không nhớ rõ đã từng nói với ai y yêu thích loại quả này, không biết Trình Tuyết Tường từ đâu mà biết được.

Quân Thư Ảnh hồ nghi nhìn về phía hắn. Trình Tuyết Tường nét mặt thản nhiên như cũ, Quân Thư Ảnh càng cảm thấy đáng ngờ. Cái gọi là khi không có chuyện mà lại tới ân cần hỏi han thì không phải kẻ gian trá cũng là phường đạo chích, Quân Thư Ảnh không dễ dàng tin người khác. Trình Tuyết Tường lấy lòng như vậy ngược lại khiến Quân Thư Ảnh càng đề phòng.

“Ta không cần, ta không thích.” Quân Thư Ảnh không một chút lưu tình mà cự tuyệt hắn, tiếp tục chạy về phía trước, không cùng hắn song hành.

Trình Tuyết Tường ý cười trên mặt biến mất, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ đem dã quả trong tay thu lại.

Lúc mấy người chạy tới, Sở Phi Dương cũng đã ra đón, Quân Thư Ảnh vừa từ giữa không trung nhảy xuống liền bị Sở Phi Dương tóm lấy cánh tay.

“Trên đường không gặp phải chuyện gì chứ?” Sở Phi Dương ân cần hỏi.

Quân Thư Ảnh lắc lắc đầu, Sở Phi Dương vẫn chưa buông y ra, lại kéo y đi về phía Thanh Lang và Cao Phóng: “Cao Phóng, bên kia là hai vị thiếu hiệp của Thường Thanh môn, người xem độc trên người bọn họ có biện pháp nào hay không?”

Cao Phóng gật đầu, lập tức ôm lấy tay nải của mình đi tới.

Hà Y từ phía sau đi tới. Mấy nam tử trước mặt đều người là xa lạ nhưng nàng cũng không làm ra bộ dáng quá câu nệ, dù sao là nữ nhân giang hồ thế gia cùng với tiểu thư khuê các nơi đại môn chưa từng bước ra khỏi cửa một bước cũng là có khác biệt. Hiện giờ Nghiêm Phi và Hạng Ninh Tử hành động bất tiện, nàng liền tiến lên trước hàn huyên.

“Đa tạ ơn cứu mạng các vị đại hiệp.” Hà Y nhẹ nhàng cúi người thi lễ, “Tiểu nữ Hà Y, không biết phải xưng hô với các vị đại ca như thế nào?”

Mấy người Sở Phi Dương đều dịch dung đương nhiên không thể dùng tên thật, liền đem tên giả sớm đã chuẩn bị tốt từ trước nói ra.

Đến lượt Quân Thư Ảnh thì y phun ra hai chữ “Sở Cảnh”, nói xong còn nhìn Sở Phi Dương một cái, khiến Sở Phi Dương bật cười, có chút dương dương tự đắc. Quân Thư Ảnh quay đầu đi không thềm nhìn hăn nữa.

Nghiêm Phi và Hạng Ninh Tử trúng độc cũng không phải loại hiểm thấy, Cao Phóng dễ dàng giải trừ, hơn nửa canh giờ, Nghiêm Phi và Hạng Ninh Tử đã có thể cử động tự nhiên, mà lúc này sắc trời cũng đã dần sáng tỏ.

Sở Phi Dương và Thanh Lang sớm đem ngựa trở lại, Nghiêm Phi cũng tìm được xe ngựa của bọn họ, lập tức không nói nhiều, mọi người lên ngựa lên xe theo Nghiêm Phi dẫn đường nhanh chóng chạy tới Thường Thanh môn.

Bởi vì ngựa của Cao Phóng bị Nghiêm Phi mượn dùng nên y chỉ có thể cùng với Hạng Ninh Tử và Hà Y chen chúc nhau ở trong xe ngựa.

Hạng Ninh Tử ngay từ đầu đã có chút khó chịu, hằm hừ lỗ mũi, tựa hồ bởi vì bị bêu xấu trước mặt người lạ nên cảm thấy rất mất mặt.

Bất quá Cao Phóng đối với ngoại nhân từ trước đến nay có một vỏ bọc, tiểu tử này cũng chỉ mười mấy tuổi, chẳng khác tiểu hài tử xấu xa Tín Vân Thâm trước kia là mấy, Cao Phóng đối phó không phải dễ như trở bàn tay sao? Chỉ một lát, Hạng Ninh Tử liền cùng y hữu hảo.

Tuỳ ý tán gẫu vài câu, Cao Phóng liền hỏi: “Ta nghe nói Thường Thanh môn mấy ngày gần đây muốn đi thọ yến Vô Cực sơn trang trang chủ, không biết có việc này hay không?”

Cao Phóng lời vừa nói ra, Hạng Ninh Tử vốn vẫn còn hưng trí bừng bừng bỗng nhiên trầm mặc trở lại, nét mặt lộ ra một tia không được tự nhiên.

“Thực sự là có việc này, Cao đại ca cũng nghe nói?” Hà Y trả lời.

Hạng Ninh Tử lại chuyển hướng sang nàng, nói: “Người nữ nhân thì biết gì, không được nói lung tung.”

Hà Y vẻ mặt không vui, giận dữ xoay người sang chỗ khác, ngắm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Hạng Ninh Tử lại không có ý định dỗi dành, nhìn về phía Cao Phóng nói: “Cao đại phu, huynh có cảm thấy hành động lần này của Thường

Thanh môn rất không có trách nhiệm, rất không có nghĩa khí?”

“Cũng không phải là như vậy...” Cao Phóng muốn khách sáo nói hai câu lại bị Hạng Ninh Tử lớn tiếng cắt ngang.

“Căn bản chính là như vậy! Sư phụ không biết trong đầu có cái gì bất bình thường mà lại thực sự tiếp nhận thỉnh thiếp của Vô Cực sơn trang, muốn đi thọ yến. Vô Cực sơn trang này làm nhiều việc ác độc, ức hiếp võ lâm Trung Nguyên, Thường Thanh môn nếu như đi thì khác nào kẻ phản đồ chứ. Ngay cả ta và sư huynh khuyên bảo hết mức nhưng sư phụ vẫn không chịu nghe, nên mới dẫn sư muội bỏ nhà đi chơi.”

Cao Phóng lông mày hơi nhíu lại, cũng không nghĩ thiếu niên này còn có tính cách ngay thẳng đến như vậy.

Hạng Ninh Tử bắt đầu kiểm chế không được, đem bất mãn của y đối với chuyện này nói ra hết với Cao Phóng, Hà Y cảm thấy đây là việc xấu trong nhà, ngay cả sư huynh thân thuộc cũng đều bị hấn bóc mẽ cho người ngoài nghe, thật là kỳ cục. Nhưng nàng khuyên cũng khuyên không được, chỉ có thể tức giận vén rèm đi ra ngoài, bỏ lại hai người trong xe.

Xa phu thấy nàng đi ra, gọi một tiếng đại tiểu thư rồi im bật, Hà Y trực tiếp ngồi xuống bên cạnh gã, lúc này sắc trời cũng đã sáng rõ, bóng dáng cười trên lưng ngựa ở phía trước lại thẳng tắp rơi vào tầm mắt nàng.

Chẳng biết tại sao, vừa nhìn thấy y, trong lòng Hà Y lại luôn nghĩ đến một vầng minh nguyệt, nàng chưa từng thấy nam tử nào có được khí chất như vậy, một nam tử giống minh nguyệt.

Y không giống như loại nhân sĩ giang hồ một thân khí chất suồng sã, cũng không giống nam tử tầm thường tay trái gà không chặt, bình bình vô thường. Y có một khí chất sát phạt nhưng lại không lỗ mãng, một chút khí thức băng lãnh rất giống ánh trăng màu lam. Không biết y bao nhiêu tuổi, có thể có tử huyệt chưa?

Hà Y ôm đầu gối, ngậy ngốc nhìn. Dù sao sau lưng người đó cũng không có mắt, nàng đại khái có thể không kiêng sợ mà ngắm nhìn.

Sở Phi Dương mấy lần buồn bã thở dài, khiến cho Quân Thư Ảnh rất cục cựa phải liếc mắt nhìn về phía hắn.

“Người sao vậy? Tại sao liên tục thở dài?” Quân Thư Ảnh khó hiểu hỏi.

Sở Phi Dương nhìn y, vẻ mặt muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng khoát khoát tay, lại thở dài một tiếng.

Quân Thư Ảnh có chút chẳng biết tại sao, tiếp tục nói: “Phi Dương, người tốt cuộc có tâm sự gì? Ngay cả ta cũng không thể nói sao?”

“Không có chuyện gì, không phải vấn đề của người, là tâm ma của ta.” Sở Phi Dương than thở.

Cái kia há chỉ là tâm ma, mà còn là tâm ma có vị chua, đang dần bốc lên thành một hũ tiểu giấm chua, ở trong lòng hắn tạt từng gáo từng gáo một.

Ăn phải giấm chua này căn bản không có duyên do, chỉ vì Quân Thư Ảnh bị nữ hài tử nhìn mấy lần? Cái này hắn sao có thể nói với Quân Thư Ảnh nên đành phải tiếp tục tự mình nuốt chua xót.

“Tâm ma?” Quân Thư Ảnh nghiêm mặt nói, “Đây cũng không phải là chuyện nhỏ, người tập võ tối kỵ tâm sinh ma chướng, dễ dàng đi vào thiên môn, nhẹ thì ảnh hưởng tu vi nặng thì tẩu hỏa nhập ma. Phi Dương, người không được xem thường.”

“Hảo hảo, ta không xem thường.” Người ta trịnh trọng căn dặn, Sở Phi Dương cũng chỉ có thể trịnh trọng ứng đối.

Ngược lại Quân Thư Ảnh đối với Sở Phi Dương càng thêm đề tâm, sợ Sở đại hiệp nhà mình bị ‘tâm ma’ không biết từ đâu mà đến kia làm hại võ

công tu vi. Nên trong lúc nghỉ ngơi liền cùng Sở Phi Dương ngồi chung một chỗ, cùng ăn cùng uống, nói vài câu. Ngoại nhân nhìn thấy thật sự là thân mật. Sở Phi Dương sau một hồi ăn giấm chua lại được nhu tình như vậy, tâm ma kia sớm bay tận lên trời xanh.

Đám người Nghiêm Phi chỉ nghĩ hai người họ giống như huynh đệ cùng họ, trong khi Thanh Lang và Cao Phóng thì vờ như không thấy, còn Trình Tuyết Tường một thân một mình lấy dã quả ngày hôm qua hái được ra, nhai ròn rột, nhưng lại chẳng biết là vị ngọt hay chua.

Mọi người một đường chạy thẳng, cuối cùng tới chạng vạng tối đã đến địa giới Thường Thanh môn.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Thường Thanh môn có một đại trạch chiếm diện tích gần trăm mẫu, sở hữu gia vi như vậy người ở trên giang hồ khó ai có được. Mấy người vừa tới cửa liền có hạ nhân vội vã chạy đi báo tin.

“Phó môn chủ và Ninh Tử đã trở về, biểu tiểu thư cũng đã trở về!”

Chỉ một lát sau liền có hai tỳ nữ chạy tới muốn đem Hà Y trở về hậu viện. Hà Y tuy rằng không muốn ly khai nhưng vì trở ngại nam nữ khác biệt nên chỉ có thể bất đắc dĩ theo hạ nhân rời đi.

Nghiêm Phi và Hạng Ninh Tử bị mang đến chính đường, mấy người Sở Phi Dương là khách, nên được an bài tại khách phòng. Nhưng bọn họ không phải ra ngoài là để du ngoạn ngắm cảnh nên đương nhiên không chịu thành thật ngồi yên một chỗ. Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cùng nhau hành động, Trình Tuyết Tường cũng nói muốn đi loanh quanh xem có tung tích Vô Cực sơn trang hay không, Thanh Lang vẫn như cũ phải lưu lại bảo hộ Cao Phóng. Phân công xong xuôi như vậy, rồi ai nấy tự mình hành sự.

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh đi thẳng đến chính đường, lặng lẽ nhảy lên mái nhà, cúi người xuống nhấc lên một phiến ngói, cùng nhau nhìn xuống dưới.

Phốc hai tiếng, Nghiêm Phi cùng với Hạng Ninh Tử quỳ gối xuống đất, một nam tử trung niên mặt đầy râu ngời trên cao nhìn xuống hai người đang quỳ phía dưới, sau một lúc lâu mới thở dài một hơi.

“Hai người các người đã biết sai chưa?”

“Cha, con biết sai rồi.” Nghiêm Phi thành thật nói.

Hạng Ninh Tử khinh bỉ nhìn hắn một cái, ngheh cổ nói: “Chúng ta làm sai chỗ nào? Rõ ràng là sư phụ người già rồi nên hồ đồ, hảo hảo làm Thường Thanh môn chủ không muốn, lại muốn đi làm tay sai cho tà môn ma đạo! Lão nhân gia người muốn ta nhận sai cũng là phải có đạo lý mới được, còn nếu muốn bức ta nhận sai, đồ đệ không phục!”

Sở Phi Dương ở phía trên nghe vậy đầu lông mày giật lên, thấp giọng nói: “Tiểu tử này thật là một tên lằng đầu thanh.” Quân Thư Ảnh chẳng nói đúng sai. Sở Phi Dương lại gật gù, vừa cười vừa nói: “Bất quá ta thích.” =)) (lằng đầu thanh: kẻ không có đầu óc suy nghĩ, phán đoán).

Quân Thư Ảnh trầm tĩnh nhìn hắn, lại tiếp tục giữ im lặng nhìn xuống hạ điện.

Chuyện tình phía dưới đại khái không có gì gay cấn đáng để theo dõi, sau cùng Hạng Ninh Tử lớp ba lớp bốn phải chịu đánh một trận, Nghiêm Phi thân là phó môn chủ vì muốn chịu trách nhiệm thay sư đệ nên cũng bị đánh. Cuối cùng hai người dìu nhau khập khiễng trở về phòng, chỉ còn lại Thường Thanh môn chủ vẫn còn tức giận đến đỏ mặt bừng bừng, một mình ngồi tại đại sảnh hồi lâu.

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh lại lặng lẽ rời đi, đến chỗ không người thì Sở Phi Dương mới mở miệng: “Nói Cao Phóng đến khuyên nhủ tên tiểu tử Hạng Ninh Tử kia. Hắn quá lỗ mãng. Một lòng không muốn sư môn trở thành kẻ phản bội võ lâm Trung Nguyên, chỉ sợ hắn sẽ vẫn còn có hành động. Tuy rằng hắn không ngăn cản được quyết định của Thường Thanh môn chủ nhưng gây thêm chuyện phiền phức cũng là có thể.”

Quân Thư Ảnh ngạc nhiên nói: “Tại sao Cao Phóng phải đi khuyên hắn?”

“Người không nhìn ra sao? Tiểu tử đó rất có hảo cảm với Cao Phóng. Hơn nữa Cao Phóng đối phó với loại tiểu tử lăng đầu thanh này cực kỳ có kinh nghiệm, hẳn đi là thích hợp nhất rồi.” Sở Phi Dương lời nói chuẩn xác.

Quân Thư Ảnh nhíu mày nghĩ ngợi một lát mới gật đầu, có vẻ đúng là như vậy. Nhưng mà... chung quy vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng?

“Nếu suôn sẻ, Cao Phóng mới có thể thuyết phục Hạng Ninh Tử giúp chúng ta trà trộn vào hàng ngũ đi chúc thọ trang chủ Vô Cực sơn trang. Có người từ bên trong ứng hoà, so với kế hoạch ban đầu của chúng ta thì thuận lợi hơn rất nhiều.” Sở Phi Dương tiếp tục nói trong khi hai người đã về tới trước cửa khách phòng.

Tiến vào phòng, Sở Phi Dương mới đem sự tình nói lại một lần. Cao Phóng thu dọn tay nải của mình, đi ra ngoài, muốn đi gặp Hạng Ninh Tử và Nghiêm Phi. Bởi vì đi làm thuyết khách, Cao Phóng lại ngại Thanh Lang không khuôn phép nên không cho y đi theo. Dù sao cũng là đang ở bên trong Thường Thanh môn, hẳn là không đến mức gặp phải nguy hiểm gì. Thanh Lang chỉ có thể vô cùng buồn chán ngồi xuống mép bàn, tay với lấy vài thứ hoa quả cắn ăn.

Quân Thư Ảnh sớm cảm thấy mệt mỏi, liền trở về phòng nghỉ ngơi trước.

“Trình minh chủ sao vẫn chưa về?” Sở Phi Dương cũng ngồi xuống, nâng chén trà lên, hộp ngậm nước cho cái cổ đã khát khô, mở miệng hỏi.

“Ta nào biết.” Thanh Lang cắn một trái táo, “Vị Trình minh chủ này dù sao vẫn là thích một mình hành động, lén lén lút lút, theo bốn giáo chủ thấy, hẳn là người hết sức không khuôn phép.” Vừa mới bị Cao Phóng dẫn nhãn không khuôn phép, Thanh giáo chủ hết sức khó chịu muốn kéo Trình Tuyết Tường cùng xuống nước. Bất quá y vừa mới dứt lời, cánh cửa liền bị đẩy ra, vị Trình minh chủ không khuôn phép kia đang sải bước tiến vào.

“Sở huynh, Thanh huynh, ta mới phát hiện ra một số thứ.”

Thanh Lang bị nước miếng của mình làm cho sặc một cái, trừng mắt nhìn Sở Phi Dương đang muốn cười nhưng vẫn cố nhịn. Cuối cùng vẫn là ha ha cười một tiếng, Sở Phi Dương đứng dậy vỗ vỗ bờ vai y, nói: “Thanh huynh, ta xem một mình huynh ngồi đây cũng thật nhàm chán, cùng đi xem một chút đi.”

“Thanh huynh cảm thấy nhàm chán? Chờ Thanh huynh nhìn thấy mấy thứ tại hạ mới phát hiện, đảm bảo sẽ không còn nói buồn chán.” Trình Tuyết Tường tươi cười nói.

Chỉ một câu nói của hắn liền khiến Thanh Lang hứng thú, ngay cả Sở Phi Dương cũng có một chút tò mò.

Trình Tuyết Tường cũng không phải là người chưa từng trải đời, hắn nói như thế nhất định là đã phát hiện ra thứ gì đó rất bất thường. Nhưng trong Thường Thanh môn nhỏ bé vốn rất bình thường này, lại giấu giếm huyền cơ?

“Chẳng biết Thư Ảnh công tử đâu rồi?” Trình Tuyết Tường nhìn quanh một lượt, mở miệng hỏi.

“Hắn mệt nên về phòng nghỉ ngơi trước rồi,” Sở Phi Dương trả lời, “Thư Ảnh không thích náo nhiệt, đại khái là không hứng thú với cái gì, không cần hỏi hắn.”

Trình Tuyết Tường nghe vậy khẽ mím môi, vẫn là gật đầu cười. Cuối cùng dẫn theo Sở Phi Dương và Thanh Lang đi tới nơi hắn vừa rồi phát hiện ra, ba người bọn họ vừa mới đi khỏi Quân Thư Ảnh liền từ phòng trong đi ra.

Y vốn là muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng một thân phong trần mệt mỏi hết sức khó chịu, nằm một lát mà cảm thấy càng thêm ngọt ngào, ngủ không

được.

Vì ngủ không được nên mới ra ngoài tìm Sở Phi Dương. Ngủ không được lại đi tìm Sở Phi Dương, chuyện này hình như cũng không ra làm sao nhưng mà Quân Thư Ảnh không suy nghĩ nhiều như vậy, muốn tìm liền đi tìm.

Trong phòng không có ai, Quân Thư Ảnh càng cảm thấy toàn thân không thoải mái, có chút buồn bực, liền ra khỏi viện tử, hướng nơi có gió mà đi, cuối cùng cũng tới một lương đình.

Lương đình xây trên một cái hồ nhân tạo nhỏ, nơi này tầm nhìn rộng rãi, gió mát hiu hiu, mồ hôi trên người được gió thổi qua, bất giác một trận sáng khoái.

Dù sao lúc này không có việc gì để làm, Sở Phi Dương cũng chẳng biết đã đi đâu, Quân Thư Ảnh buồn chán ngồi trong lương đình, hưởng thụ một chút gió lạnh.

Vài mảnh váy áo màu hồng đàng sau một thân cây cách không xa lương đình chột lóe lên. Hà Y đã đổi một bộ xiêm y sạch sẽ, lúc này đang dựa vào thân cây, một tay vỗ vỗ khuôn ngực đang không ngừng đập phồng.

“Biểu tiểu thư, là hắc sao, là hắc sao?!” Tỳ nữ bên cạnh kéo tay áo Hà Y, ló đầu nhìn về phía bóng dáng trong lương đình, hưng phấn thấp giọng hỏi.

Hà Y gật gật đầu. Nàng vốn là mang theo tỳ nữ đến bên hồ giải sầu, một lời tâm sự bộc bạch tất thấy với tỳ nữ tử nhỏ đã cùng nàng lớn lên, cũng không nghĩ đang tâm tâm niệm niệm thì người kia lại xuất hiện ngay trước mắt, quá kích động nên vội vàng trốn ở phía sau thân cây.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Sở Phi Dương và Thanh Lang đi theo Trình Tuyết Tường tới một miệng giếng cạn nơi hậu viện Thường Thanh môn. Miệng giếng được đập lại bằng một phiến đá lớn, mới nhìn cũng không thấy có gì bất thường.

“Trình minh chủ là nói nơi này sao?” Thanh Lang ngó nghiêng xung quanh một chút, “Nhìn qua cũng không thấy có gì khác thường.”

Trình Tuyết Tường cười cười, khom lưng đẩy cự thạch sang một bên, chỉ vào miệng giếng, nói: “Dưới đáy giếng mới có thứ bất thường, Sở huynh và Thanh huynh phải chuẩn bị cho tốt.”

“Trình huynh khi không lại nhảy xuống giếng người ta tìm cái gì?” Thanh Lang thò đầu nhìn xuống phía dưới, mở miệng nói.

Trình Tuyết Tường nói: “Nói vậy cũng là oan uổng cho tại hạ rồi. Ta vốn chỉ là đi xung quanh xem xét một chút, lúc tới đây mới bắt gặp một vài con hồ điệp từ khe đá này chui ra. Trong giếng cạn tại sao lại thu hút hồ điệp, ta cảm thấy kỳ lạ nên mới xuống giếng xem xét, không nghĩ lại phát hiện ra được một chuyện kỳ lạ. Ta xuống trước, Sở huynh Thanh huynh phải cẩn thận dưới chân mình, sau khi hai huynh chứng kiến thì sẽ tự mình hiểu rõ.”

Trình Tuyết Tường nói xong liền nhảy xuống trước một bước, Sở Phi Dương và Thanh Lang sau đó nhảy theo. Miệng giếng không lớn, vốn tưởng rằng sau khi nhảy xuống đó, ba người sẽ phải chen chúc nhưng không ngờ vừa chạm đáy giếng đã không thấy Trình Tuyết Tường đâu.

Dưới chân là nước bùn nhơ nhớp, giẫm phải hết sức khó chịu. Sở Phi Dương và Thanh Lang nhìn quanh thì thấy trên thành giếng bám đầy rêu xanh trơn trượt, Trình Tuyết Tường đang mở ra cơ quan gì đó rồi biến mất ngay sau đó.

“Sở huynh, Thanh huynh, ở trong này.” Thanh âm Trình Tuyết Tường chợt vang lên từ trên đỉnh đầu, hai người ngẩng đầu, chứng kiến khuôn mặt Trình Tuyết Tường xuất hiện ở nơi cách đáy giếng một khoảng cao bằng thân người, nơi đó đang mở ra một lỗ nhỏ hình vuông, vừa vặn có thể để một người chui qua.

Sở Phi Dương và Thanh Lang trước sau đi lên.

“Động này rất bí mật, ta trước xuống đây gặp đúng lúc có hồ điệp từ chỗ này bay ra nên mới phát hiện trên thành giếng có cơ quan.” Trình Tuyết Tường vừa nói vừa dẫn hai người đi sâu vào bên trong động.

Đáy giếng không thấy ánh sáng mặt trời, trong động lại càng một mảnh hắc ám, tuy nhiên trên vách động lại đục một dãy các lỗ nhỏ phía trên có cắm đuốc.

Sở Phi Dương lấy ra hỏa chiết tử (vật dùng để đánh lửa) thắp sáng một cây đuốc cầm trong tay, Thanh Lang cũng đem đuốc dọc đường đi đốt lên tất thảy, nháy mắt trong động sáng hẳn lên, một chút âm lãnh ban đầu bị xua tan.

Ba người đi men theo lối nhỏ chật hẹp cao ngang người một lát thì tới được một nơi rộng rãi hơn. Sở Phi Dương quơ đuốc về phía trước một cái, sắc mặt thoáng ngượng trọng.

Trong huyệt động dưới lòng đất chỉ lớn bằng nửa cái cốc tràng lại có thể chất đầy thi thể đã khô héo, liếc mắt nhìn quanh một lượt, giống như đang bị mấy chục tròng mắt trống rỗng nhìn chăm chăm khiến cả người bất giác ớn lạnh.

Những xác chết này tứ chi đều đầy đủ, cũng không nhìn ra vết thương, dễ dàng nhận thấy những người này cũng không phải là chết do mâu thuẫn giang hồ, hơn nữa quá nửa vẫn còn đang duy trì tư thế khi còn sống. Trong đó đa số là ngồi dựa lưng vào vách tường, ngửa đầu nhìn đỉnh động, mặc dù nhìn không ra diện mạo khi còn sống nhưng tư thế này lại lộ ra một cổ bi thương cam chịu số phận.

Nhưng kỳ dị nhất đó là hoa cỏ dưới chân lại sinh trưởng tươi tốt. Tại nơi huyết động tối tăm không thấy ánh sáng mặt trời lại có trăm loại lục thảo phồn hoa, dưới ánh lửa phản chiếu màu sắc tiên diễm lại càng thêm kỳ lạ.

Mấy con hồ điệp vẫn còn bay lượn trong bụi hoa, bị ba người đánh động nên vỗ cánh bay ra ngoài cửa động.

“Cây cỏ này...” Thanh Lang nhớ lại cảnh tượng khi y ôm Cầm Anh bị thương trở về, “Những người này là tộc nhân của Cầm Anh?”

Trình Tuyết Tường gật đầu: “Thanh huynh cũng nghĩ vậy sao? Tộc nhân Cầm Anh cùng với Vô Cực sơn trang có quan hệ không đơn giản, nơi này lại có nhiều người bị chết như vậy, thoát nhìn máu của bọn họ cũng giống của Cầm Anh, có công hiệu kỳ lạ khó lường. Chúng ta lần này tìm tới Thường Thanh môn cũng là tìm đúng đường rồi.”

Lúc hai người nói chuyện, Sở Phi Dương đã đi đến ngồi xổm trước mặt một thi thể, giơ cây đuốc lên tỉ mỉ xem xét.

Thanh Lang đi tới nói: “Sở huynh, có phải huynh đã phát hiện ra cái gì không?”

Sở Phi Dương chỉ vào vách động ẩm ướt: “Nơi này hình như có chữ viết.”

“Nga? Nếu có thể biết nhiều hơn một chút sự tình thì rất có lợi đối với chúng ta, trên đó viết gì vậy?” Trình Tuyết Tường lúc trước đến đây chỉ là

tùy ý xem xét, cũng không phát hiện trên vách động có khắc chữ, bởi vậy cũng đi đến gần hỏi.

“... Không biết.” Sở Phi Dương nói.

Ba người lần lượt tỉ mỉ quan sát một phen, nhưng không ai nhận ra văn tự khắc trên vách động kia. Loại văn tự này so với văn tự sử dụng ở Trung Nguyên rất khác nhau, ngay cả đoán cũng không đoán được.

Thanh Lang lấy ra một mảnh vải trắng từ trong ngực, đặt lên vách động đem chữ viết thác xuống.

“Quên đi, ba người chúng ta nhìn mãi cũng không ra đâu, lấy trở về rồi tính sau.” Thanh Lang nhét mảnh vải có lưu lại nét chữ kia vào tay áo.

Ba người lại quan sát kỹ một lượt trong động, cũng không phát hiện thêm được cái gì có giá trị nên cùng nhau quay lại đáy giếng, từ đáy giếng nhảy lên mặt đất.

Trình Tuyết Tường lại đem phiến đá đặt trở lại miệng giếng, ba người xóa sạch dấu vết xung quanh rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Mấy người Sở Phi Dương chạy tới nơi có hạ nhân đi tới đi lui rồi mới cùng nhau ung dung trở về. Thanh Lang lại lấy mảnh vải kia ra, nhìn dưới ánh mặt trời, vẫn là không đọc được.

“Đây đại khái là văn tự mà bộ tộc của Cầm Anh sử dụng.” Sở Phi Dương nói, “Tộc nhân của Cầm Anh cách biệt với bên ngoài, trừ người trong tộc ra chỉ sợ không ai có thể đọc được những chữ này.”

“Chỉ tiếc thiếu một manh mối này.” Trình Tuyết Tường thở dài, “Hôm nay dưới đáy giếng chứng kiến cảnh tượng tuy rằng nhìn thấy mà giật mình nhưng nghi ngờ lại càng càng nhiều thêm, ta rất không hiểu tộc nhân của Cầm Anh, bọn họ nguồn gốc bí ẩn, bản thân có năng lực kỳ lạ như vậy

nhưng lại cam tâm tình nguyện để Vô Cực sơn trang nô dịch, ngay cả sinh tử cũng mặc cho kẻ khác nắm trong tay, điều này thật sự là không hợp với lẽ thường.”

“Trình huynh nói đúng, bất quá hôm nay cũng không phải là không thu hoạch được gì.” Sở Phi Dương nói, “Thường Thanh môn muốn đi chúc thọ trang chủ Vô Cực sơn trang cũng không phải là ngẫu nhiên. Môn chủ Thường Thanh môn nhất định biết gì đó nhưng lại giấu diếm Nghiêm Phi, Hạng Ninh Tử. Chuyện này cũng phải nói cho Thư Ảnh và Cao Phóng biết để bọn họ chú ý đề phòng mới được.”

Ba người vừa đi vừa nói chuyện, trên đường trở về khách phòng, đi qua một tọa giả sơn, phía trước là hồ nước nhân tạo, cây cối trên bờ đủ loại nhưng hỗn tạp, chẳng ý nghĩa.

Dưới tán cây bên lương đình.

Tỳ nữ ló đầu nhìn bóng dáng trong lương đình.

“Quả nhiên là một công tử tuần tú phong lưu hào phóng a.” Tỳ nữ che miệng cười trộm, nhìn về phía Hà Y nói, “Tiểu thư ngay cả phó môn chủ và Hạng thiếu gia cũng đều không để mắt, ta còn tưởng rằng tiểu thư cả đời sẽ không động tâm chứ, nguyên lai là nhân quang của tiểu thư rất cao a.”

“Người nói bậy bạ gì đó, chẳng qua là bởi vì hắn đã cứu ta một mạng, ta... lòng ta mãi cảm kích, mới có thể...” Hà Y đỏ mặt thấp giọng nói.

Tỳ nữ đẩy nàng một cái, cười nói: “Nếu tiểu thư đã mang trong lòng cảm kích như vậy thì nào có đạo lý nào thấy ân nhân cứu mạng mà lại trốn tránh, còn không nhanh đi ra cảm tạ ân nhân đi.”

Hà Y bị đẩy, bước từng bước ra khỏi thân cây, trước người không còn vật che chắn. Dõi theo bóng dáng đang ở trong lương đình kia, phía sau còn

có tỳ nữ ở một bên cổ động, nàng cố lấy dũng khí sửa sang lại đầu tóc quần áo, tiến vào lương đình.

Chương 34

Hà Y mặc dù tự trấn an mình nhưng trong lòng vẫn còn có chút bối rối, bước qua vài bậc thềm thì bất ngờ chân trái đá chân phải, ngã nhào xuống đất.

Nàng cố sống cố chết đem mặt giấu dưới cánh tay, động cũng không dám động, mặt đỏ bừng lên.

Vốn là muốn giữ lại một chút hình tượng tốt, vậy là hết, mặt trong mặt ngoài tất thảy đều đi tong.

“Biểu tiểu thư, tiểu thư không sao chứ?” Tỳ nữ vừa thấy vội vàng chạy tới, lo lắng luôn miệng gọi hỏi. Hà Y nghe nhưng vẫn một mực giấu mặt càng sâu hơn, thực muốn ngất xỉu cho rồi.

Một đôi giày đập xuống nền đất trước người mình, Hà Y đương nhiên biết đó là ai. Nghĩ đến việc mình ở trong mắt người nọ bộ dạng nhếch nhác, nàng chỉ muốn khóc lớn một trận.

Lúc hai nữ tử này vừa mới tiếp cận, Quân Thư Ảnh đã phát hiện ra, bởi vì không có quan hệ nên y cũng không muốn quan tâm. Hai người đó ở phía sau thương lượng một lát, như muốn đi vào lương đình. Quân Thư Ảnh không có thói quen cùng với người lạ ở chung một chỗ, nếu các nàng muốn tới thì y đương nhiên sẽ rời đi, ai ngờ vừa mới quay người lại thì chứng kiến cảnh Hà Y ngã nằm sấp trên bậc thềm, rất lâu vẫn không thấy động đậy.

Ra vào lương đình cũng chỉ có vài bậc thềm không mấy rộng rãi, hiện giờ một người nằm dài ở đó còn một người ở bên cạnh lo lắng hô to gọi

nhỏ, cho dù là Quân Thư Ảnh cũng không có cách nào làm như không thấy nên mới đi tới.

Hà Y được tỳ nữ nâng lên, chậm rãi đứng dậy, khuôn mặt đỏ bừng bừng, bộ dạng muốn khóc.

“Tiểu thư, tiểu thư không sao chứ? Ngã có đau ở đâu không?” Tỳ nữ cẩn thận đỡ lấy nàng, mở miệng hỏi.

Hà Y giật giật cánh tay, hít vào một hơi, vẻ mặt đau khổ thấp giọng nói: “Cánh tay đau quá!”

Nàng tuy sinh ra lớn lên ở giang hồ thế gia nhưng lại chưa bao giờ tập võ, từ nhỏ đã được nuông chiều, không phải chịu cảnh gian nan, bởi vậy lúc này trên cánh tay truyền đến từng trận đau buốt khiến Hà Y vừa lo lại vừa khó chịu, sợ mình sẽ bị thương tật gì đó.

Quân Thư Ảnh nhìn tay nàng có chút mất tự nhiên đang buông lỏng, biết là bị trật khớp mới đưa tay đề lên bả vai nàng.

Hà Y đau đến độ rụt người lại, hai mắt rưng rưng nhìn Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh cũng không quản nàng, nắm lấy cánh tay của nàng vặn lại, chỉ nghe rắc một tiếng, Hà Y há miệng kêu đau, tỳ nữ kia cũng sợ đến nỗi vội vàng ôm chặt lấy nàng.

Quân Thư Ảnh thu tay lại, muốn rời đi.

Hà Y chỉ cảm thấy bả vai một trận nơi lỏng ra, tuy rằng có chút nặng nề nhưng một chút đau đớn cũng không còn. Nàng vội vàng gọi Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh quay đầu thắc mắc nhìn nàng nhưng nàng lại không biết phải mở miệng nói cái gì.

Vốn chung sống cùng sư huynh sư đệ rất tự nhiên thoải mái, nhưng mỗi lần gặp phải người tâm nghi thì ngay cả mở miệng nói cũng không biết phải nói thế nào, thoát nhìn nhất định là rất ngu ngốc, Hà Y bối rối vân vân lộn tót.

Quân Thư Ảnh thấy nàng không nói lời nào, cũng không muốn nán lại lâu hơn, liền xoay người rời đi.

“Sở công tử xin dừng bước!” Hà Y gấp đến độ mở miệng la lên.

Quân Thư Ảnh cước bộ thoáng dừng lại, nghe xong tiếng Sở công tử, y thật sự có chút... không quen.

Hà Y lại nói: “Công tử hai lần tương trợ, Hà Y thực sự cảm kích vô cùng.”

Hai lần?! Quân Thư Ảnh có chút nghi hoặc, ngoại trừ vừa rồi thuận tay giúp đỡ, nào còn có lần thứ hai?

“E rằng cô nương nhận lầm người rồi, cáo từ.” Quân Thư Ảnh thản nhiên nói rồi xoay người bỏ đi.

Hà Y lặng đi một chút, bản thân vừa mới kịp phản ứng mà người này lại hoàn toàn không nhận ra nàng. Chuyện đêm qua đối với nàng mà nói, là đại sự du quan sinh tử, nhưng y lại không chút nào để trong lòng.

Hà Y căn môi dõi theo bóng lưng người nọ, khóe mắt chột nóng lên. Cũng không phải là ủy khuất hay khó chịu mà là đáy lòng có phần không cam tâm.

Người này rõ ràng hảo tâm cứu người lúc nguy nan, vậy có sao ánh mắt lại lạnh lùng như vậy? Y cứu người không phải vì cứu người, giúp người không phải vì giúp người, vậy y làm những việc này là vì cái gì?!

Quân Thư Ảnh mới đi được vài bước thì thấy Sở Phi Dương đang cùng Thanh Lang và Trình Tuyết Tường từ nơi khác đi tới.

Quân Thư Ảnh đối hướng, đón đầu.

Thanh Lang cười tủm tỉm nhìn y, nụ cười kia khiến Quân Thư Ảnh trong lòng nổi lên trực giác đề phòng.

Trình Tuyết Tường cũng gọi một tiếng: “Thư Ảnh công tử.”

Quân Thư Ảnh nhìn hẩn, lại bị Sở Phi Dương một tay ôm lấy.

“Sở công tử, người không phải là đang ở trong phòng nghỉ ngơi sao? Thừa dịp chúng ta vắng mặt khắp nơi chạy loạn?” Sở Phi Dương hừ mũi nói, một bộ dạng không thoải mái.

Quân Thư Ảnh ngờ vực nhìn hẩn một cái, mới nói: “Ta ngủ không được nên ra ngoài một chút, thế thôi.”

“Thế thôi?” Sở Phi Dương lại hừ một tiếng.

Quân Thư Ảnh không biết hẩn đang khó chịu cái gì, cũng chẳng thèm để ý nữa, lại nói: “Ngược lại ba người các người vừa rồi mới đi làm cái gì? Cả một buổi chiều không thấy bóng dáng. Lát nữa trở về lập tức đem chuyện ngày hôm nay tường tận kể lại cho ta nghe.” Vẻ mặt coi đó là chuyện đương nhiên, Quân Thư Ảnh hất hàm sai khiến.

Lông mày Sở Phi Dương nhíu lại, vẻ mặt ngưng trọng ôm Quân Thư Ảnh bước đi, Thanh Lang ở một bên dùng tay khủy tay thọt thọt hẩn, thấp giọng cười nói: “Sở huynh, kiềm chế một chút, giấm chua của huynh xuất ra cũng mười phần có hơn rồi đó.”

Sở Phi Dương sắc mặt bất thiện trừng mắt nhìn Thanh Lang, nhưng đối lại y chẳng thèm để ý khiến Sở đại hiệp càng không thoải mái hơn nữa.

Trở về đến khách phòng, Quân Thư Ảnh ngồi nghe mấy người Sở Phi Dương kể lại chiều nay ra ngoài làm những việc gì, cuối cùng đem mảnh vải mà Thanh Lang đã thác chữ xuống nhìn một lát, cũng là không nhận ra loại văn tự này.

Đến bữa tối, Cao Phóng vẫn chưa về, Thanh Lang lo lắng đi tìm y. Chỉ còn lại Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh và Trình Tuyết Tường. Bởi vì có một vài nguyên nhân khó hiểu nên bữa tối bỗng nhiên trở nên hết sức im lặng.

Trình Tuyết Tường cúi đầu nhanh chóng ăn cho xong rồi một bước rời đi, Sở Phi Dương cũng kéo Quân Thư Ảnh vào phòng đóng cửa lại.

Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương một tay chống lên cửa phòng, mắt ngang mắt dọc, thực sự không hiểu ra sao.

“Thư Ảnh, người đã biết mình sai chưa?” Sở Phi Dương đẩy Quân Thư Ảnh dựa lưng vào vách tường, hung dữ chất vấn.

“Người nổi điên cái gì? Ta có chỗ nào làm sai?” Quân Thư Ảnh mở to hai mắt, giãy giụa cổ tay, “Sở Phi Dương, người thả ta ra.”

Sở Phi Dương giữ chặt Quân Thư Ảnh không cho y vùng vẫy, khề gầm gừ hai tiếng: “Vậy người nói thử xem, xế chiều hôm nay ở trong tiểu đình, người làm gì?”

Quân Thư Ảnh cau mày nhớ lại, sau một lát mới bừng tỉnh đại ngộ, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Sở Phi Dương: “Sở Phi Dương, người còn ấu trĩ vậy? Ta bất quá chỉ là giúp nàng một chút, vậy mà lại khiến người làm ra bộ dạng này?”

Nói thì không sao nhưng chứng kiến lại khiến Sở Phi Dương hết sức khó chịu, cái này không phải hấn không thể khống chế mà là hấn không muốn tự kiềm chế.

“Người từ khi nào có hảo tâm giúp người trị thương trị bệnh như vậy?”
Sở Phi Dương nhướn mày, đương nhiên đem lời nói thêm nhấn mạnh,
“Người nhìn không ra nha đầu kia...”

“Sao?” Quân Thư Ảnh ngờ vực hỏi. Y ngay cả nàng là ai cũng không
nhớ thì sao có thể nhận ra được một mảnh tâm ý của người ta.

Sở Phi Dương nhìn bộ dạng ngây thơ của y, đương nhiên sẽ không thức
tỉnh y.

Sở Phi Dương chẳng nói chẳng rằng, chỉ dùng ánh mắt kín đáo đánh
giá. Quân Thư Ảnh còn chưa cảm giác được mối nguy hiểm, thần sắc
chuyển sang khinh thường, nhìn hẩn rồi nói: “Này có đáng là cái gì. Ta
ngày trước đã từng trị thương ở chân cho Mai Hân Nhược kia mà. Vậy
người thấy sao?”

Sở Phi Dương vừa nghe, cảm thấy tóc trên đầu dựng đứng, biển giấm
chua trong nháy mắt cuộn trào quả thực đã muốn lật cả trời, nhúu chặt mày,
nói: “Chuyện đó khi nào, tại sao ta không biết?”

“Chính là thời điểm võ lâm đại hội năm đó. Người mỗi ngày chỉ nghĩ kế
để chọc tức ta thì sao còn có thể biết những chuyện nhỏ nhặt như vậy.”
Quân Thư Ảnh không chút nào tỏ ra yếu thế mà nhìn thẳng hẩn. Đúng là
khi đó, Sở Phi Dương rất giận y, thật sự đáng giận đến cực điểm.

Sở Phi Dương oán hận cắn chặt răng, nhìn vào ánh mắt khiêu khích của
Quân Thư Ảnh, cuối cùng cúi mặt thở dài một hơi. Có người muốn đùa với
lửa, hẩn cần gì phải kiềm chế, một mực cúi thấp người, cuồng phong bạo
vũ căn bản hôn bạo, biểu thị công khai chủ quyền của mình.

“Người... người làm cái gì? Người đã nói xuất môn ở bên ngoài...
không làm loại sự tình này...”

“Bảo bối, ta đúng là có nói xuất môn ở bên ngoài không đụng chạm người nhưng người có thể đụng chạm ta mà. Tại hạ sẽ không để tâm.”

“Ta để tâm! Sở Phi Dương người đồ vô sỉ này! Người lật lọng! Uhm...”

Một trận âm thanh ái muội bỗng xoay chuyển, bịch một tiếng, ngay cả cửa sổ cũng không lộ ra một khe hở, toàn bộ một phòng xuân tình được giấu kín bên trong.

Ánh sáng nhàn nhạt của cây đèn cầy đến khi minh nguyệt lên giữa tầng không mới dần dần tắt lịm, chỉ còn ánh trăng mờ mờ chiếu xuống... trên giường đang chậm rãi lắc lư.

_____oOo_____

Lời tác giả:Mỗi một lần đại hiệp nổi máu ghen thì cuối cùng là Quân Quân đều phải lấy thân ra để dâng cho đại hiệp chiếm tiện nghi, đây là vì sao?

Còn có ai dám hoài nghi đại hiệp bất hành điều, chuyện này liên quan đến danh dự của đại hiệp nên nhất định phải trả lại cho đại hiệp một hồi minh bạch!

Chương 35

Sáng sớm, bạch quang sơ lạng, gió lạnh thổi man mát, cành cây lay động, giọt sương sớm mới đọng trượt khỏi phiến lá rơi xuống đất.

Ách một tiếng, cửa gỗ bị đẩy ra, Sở Phi Dương chỉ mặc trung y (quần áo bên trong) đứng bên cửa sổ vươn vai một cái, quay đầu cười nói: “Thư Ảnh, hôm nay thời tiết rất tốt. Nếu không phải còn có nhiệm vụ quan trọng phải làm, thì đúng là thời điểm thích hợp để xuất môn đạp thanh.”

Sàng trưởng đã được treo lên, Quân Thư Ảnh dùng chăn che lấy nửa người, đang ngồi ở đầu giường, đầu tóc hỗn độn, viền mắt hơi đen, vẻ mặt không vui nhìn Sở Phi Dương, cũng không thèm mở miệng đối đáp với hắn.

Đêm qua ngủ quá muộn, lại bị nhiệt náo nên hết sức mệt mỏi, Quân Thư Ảnh đáng lẽ sẽ không dậy sớm như vậy nhưng nơi này dù sao vẫn là địa bàn của người khác, lúc nào cũng cảm thấy không được an toàn, không tin tưởng. Quân Thư Ảnh tự hỏi tại sao Sở Phi Dương lại có thể thản nhiên như vậy. Hơn nữa đêm qua lúc đi ngủ, cũng không biết Cao Phóng đã về hay chưa, mặc dù có Thanh Lang trông nom, không lo xảy ra chuyện gì nhưng Quân Thư Ảnh nghĩ tới Cao Phóng thân không võ công, trong khi Thường Thanh môn này lại có quan hệ không minh bạch cùng với Vô Cực sơn trang, thì luôn luôn cảm thấy không an tâm. Cho nên sáng sớm vừa tỉnh dậy đã rục rịch đá tên gia hỏa kia xuống giường, để cho hắn ra ngoài xem xét tình hình. =))

Vậy mà người này thật đáng ghét, hiện giờ vẫn còn ở trong phòng cùng y thảo luận chuyện thời tiết. Quân Thư Ảnh làm sao chịu tiếp lời với hắn.

Sở Phi Dương đem bộ mặt tươi cười nhìn y, sờ cảm đánh giá một tiểu bộ dáng bị hấn chà đạp bi thảm mà Quân Thư Ảnh đang bày ra, chính y vẫn còn không tự hiểu, thật sự là... cực kỳ mê người.

Quân Thư Ảnh nhanh chóng bị ánh mắt bất minh khiến cho lông mao khắp người dựng đứng, trong khi Sở Phi Dương đang vừa đưa tay lên buộc lại đầu tóc vừa đi đến bên giường, ngồi xuống trước mặt y cọ xát qua lại.

“Người biết rõ vi phu định lực không tốt, vậy mà vẫn còn bày ra bộ dạng này cho ta xem.” Sở Phi Dương hôn xuống chóp mũi y, cười nói “Cũng là người cố ý, à?”

Quân Thư Ảnh lùi người về phía sau, từ trong chăn vờn ra một cánh tay chặn Sở Phi Dương lại, không cho hấn tới gần.

Vấp ngã một lần phải khôn ra (*), y sớm đã có kinh nghiệm, lúc này nếu như đáp lại câu hỏi của hấn, thì người này sẽ tiếp tục buông lời không đứng đắn.

(*) Nguyên văn là “cật nhất tiệm trường nhất trí”

“Tinh lực dồi dào cũng phải có giới hạn.” Quân Thư Ảnh nhú mày nói, “Người hàng đêm ở Thanh Phong kiểm phái bữa bãi còn chưa tính, bây giờ đang xuất môn ở bên ngoài, lại còn có chuyện quan trọng, vốn là phải cẩn thận hành sự vậy mà người vẫn còn dám như thế, cũng quá mức phóng túng rồi.”

Sở Phi Dương chớp chớp mắt, trưng ra vẻ mặt vô tội, nói: “Thư Ảnh, tại sao ta nghe lời này của người lại không thích hợp vậy nha? Cái gọi là ta hàng đêm bữa bãi coi như không tính, là ta một thân một mình tự bữa bãi sao? Chẳng lẽ người không cũng ta ‘hàng đêm bữa bãi’?”

“Tránh ra!” Quân Thư Ảnh không kiên nhẫn đẩy hấn một cái, tránh cùng hấn dây dưa chủ đề ai cùng ai hàng đêm bữa bãi, “Người có tinh thần

như vậy thì ra ngoài kia xem có chuyện gì làm không, đừng có ở trong này hổ nháo.”

Sở Phi Dương nhìn y, bỗng dừng ôn nhu cười một tiếng, cúi đầu hôn lên mặt y: “Hào hảo, ta đi ra. Vậy người tiếp tục ngủ thêm một lát, không cần dậy sớm như vậy.”

Sở Phi Dương hơi dùng lực ấn người y, Quân Thư Ảnh cũng chỉ biết thành thành thật thật nằm xuống. Toàn thân đau nhức không thoải mái, Quân Thư Ảnh từ trước đến nay không bao giờ tự gây khó dễ cho mình. Chuyện bên ngoài đã có Sở Phi Dương lo liệu thì nên nhân cơ hội này ngủ thêm một chút cũng tốt.

Sở Phi Dương rửa mặt xong, mặc quần áo rồi đi ra ngoài, đi chưa được mấy bước thì thấy một người đang ở trong tiểu viện múa kiếm.

“Trình huynh, dậy sớm như vậy luyện võ a.” Sở Phi Dương đi tới chào hỏi.

Trình Tuyết Tường gật đầu với hắn, tay trái giơ lên túi rượu mặc sức uống một phen rồi đem rượu còn lại tưới lên thân kiếm. Vung kiếm lên giữa không trung, rượu trên thân kiếm bắn ra bốn phía, không lưu lại một giọt, tiểu viện trong nháy mắt tràn ngập mùi rượu.

“Sảng khoái.” Trình Tuyết Tường khẽ cười một tiếng, lại nhẹ nhàng di chuyển cước bộ, dùng binh khí trong tay múa thành một mảnh lưu quang kiếm ảnh.

Trình Tuyết Tường múa xong một bộ kiếm pháp thì ngừng lại, lấy ra một miếng vải lụa mềm, tinh tế lau thân kiếm.

“Đây là binh khí của Trình huynh?” Sở Phi Dương đi lên phía trước nói, “Danh kiếm truyền thế được xếp vị trí đệ nhất trên binh khí phổ, quả nhiên phi phàm.”

Trình Tuyết Tường cười cười nói: “Sở huynh quá khiêm nhường, cái gì mà thiên hạ đệ nhất, chẳng qua là người trên giang hồ trong lúc nhàn rỗi nên bàn tán. Hơn nữa nếu không phải là Sở huynh không chuyên chú với danh đao danh kiếm, cái gọi là vũ khí bất quá cũng chỉ là thuận tay nhặt lên rồi lại tùy ý bỏ đi, thì vị trí thứ nhất trên binh khí phổ này cũng nên là sẵn sàng để cho Sở huynh.”

Đầu lông mày Sở Phi Dương khẽ nhú, không đợi hắn mở miệng, Trình Tuyết Tường nhẹ nhàng vuốt ve kiếm trong tay, cười nói: “Nhưng bất kể là như thế nào, thì Ảnh Nhẫn cũng là vật chí ái trong lòng ta.”

Sở Phi Dương cười cười nói: “Tại hạ đối với binh khí cũng chỉ coi như là một công cụ thuận tay sử dụng. Lấy hay bỏ tùy ý, được phép tiêu sái, nhưng thiếu đi một chữ ‘thần’. Trình huynh đối với Ảnh Nhẫn đã đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất. Có được điều này thì binh khí mới có sinh mệnh của riêng nó, chỉ khi được chủ nhân nắm giữ trong tay nó mới có thần khí. Điểm này tại hạ lại chỉ có thể cúi đầu vọng kỳ.”

“Mới sáng sớm hai vị đã ở trong này thảo luận võ học cao thâm gì vậy?” Thanh Lang bất thành lình từ ngoài đi vào, còn đang ngáp ngáp ngáp dài, tựa vào hồng trụ trong tiểu viện, chế nhạo nói.

Sở Phi Dương nhìn y, nói: “Thanh huynh sớm a. Cao Phóng thế nào? Thư Ảnh cũng đang thấp thỏm.”

“Ta tối hôm qua cơm còn chưa kịp ăn đã phải đi đón hân trở về, hân đương nhiên bình an vô sự.” Thanh Lang khoát tay áo nói, “Ta nói, các người cũng là quá vô tâm, ta đi đón người bất quá cũng chỉ một lát, nhưng vừa về đến nơi thì các người ai nấy cũng đều mất dạng, ta và Cao Phóng cũng chỉ còn một chút canh thừa thịt nguội để ăn, thật sự là thê thảm đến cực điểm.”

Sở Phi Dương và Trình Tuyết Tường biết y đang nói vậy nên chẳng ai thêm mở miệng lý giải. Trình Tuyết Tường nói: “Chẳng biết Cao đại phu ngày hôm qua đi tìm Hạng Ninh Tử kết quả ra sao?”

“Chẳng trách nói Cao Phóng có kinh nghiệm đối phó với mao đầu tiểu tử.” Thanh Lang cười nói, “Hắn chẳng những khuyên được tiểu tử đó chớ gây thêm phiền toái mà còn thuyết phục được hắn giúp chúng ta trà trộn vào đội ngũ Thường Thanh môn đi chúc thọ. Cái này có thể tiết kiệm không ít sức lực của chúng ta, nếu không có manh mối Thường Thanh môn và Vô Cực sơn trang có dính dáng, thì chúng muốn thừa nước đục thả câu cũng không phải là chuyện dễ dàng.”

Sở Phi Dương gật đầu, Thanh Lang lại nói: “Môn chủ Thường Thanh môn đã bắt đầu bố trí người cùng đi chúc thọ, thời gian không còn nhiều, hôm nay nhất định phải cùng Hạng Ninh Tử thông suốt rồi nhanh chóng chuẩn bị.”

Sở Phi Dương và Trình Tuyết Tường đương nhiên không có dị nghị, ba người vừa nói chuyện vừa đi ra khỏi tiểu viện, dự định đi tìm Hạng Ninh Tử trước.

Đi được nửa đường thì Thanh Lang chợt quay đầu nhìn phía sau, rồi lại quay sang nhìn Sở Phi Dương, nhếch môi cười, thấp giọng nói: “Sở huynh, tại sao không thấy Thư Ảnh cùng đi?”

Sở Phi Dương ho nhẹ một tiếng, lấp liếm nói: “Hắn đối với loại sự tình này không có hứng thú nên ta không gọi hắn.”

“Nga... chẳng lẽ hắn còn đang ngủ lười?” Thanh Lang sờ cằm tự lẫm lẫm, “Vốn tưởng rằng Quân huynh võ công cao thể chất tốt, không nghĩ thời điểm này lại khá giống với Tiểu Yến Kỳ của ta.”

Thời điểm nào?! Giống cái gì?! Sao lại giống?!

Sở Phi Dương vuốt trán, lau một tầng mồ hôi lạnh không tồn tại, rồi thúc giục hai người nhanh chân một chút, tiếp tục đi tới chỗ ở của Hạng Ninh Tử.

“Cáp thu...” (Hắt xì) Yến Kỳ dậy rất sớm, đang ngồi ở trên đài cao nơi võ trường của Thanh Phong kiếm phái, nhìn xuống phía dưới sân chúng đệ tử Thanh Phong phái đang luyện võ, bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi qua khiến hãn khê run, ôm lấy cánh tay.

“Ngao ô...” Vượng Tài ngồi ngay ngắn ở một bên mở to hai mắt nhìn hãn, mở miệng hăm hừ một tiếng.

“Vượng Tài chớ hăm hừ, ngươi là cậu chứ không phải lang.” (nhớ Thanh Lang sao? =)))

Yến Kỳ đứng lên, vỗ vỗ xiêm y, kéo lấy sợi dây thừng đang buộc trên cổ Vượng Tài.

Vượng Tài liếc mắt mài mài móng vuốt chuẩn bị chạy thì một giáo đồ của Thiên Nhất giáo đột nhiên chạy tới, cấp báo Yến Kỳ: “Tiểu chủ tử, không hay rồi, Tỉnh thiếu chủ mang theo Cầm Anh tới địa lao.”

“Cái gì? Thật là tiểu hồn đản bất tỉnh tâm, hãn muốn làm gì?!” Yến Kỳ cả giận nói, tiện tay vứt sợi dây thừng sang một bên, nổi giận đùng đùng theo sát tên giáo đồ kia chạy tới địa lao.

“Thuộc hạ cũng không biết. Bất quá tiểu chủ tử không cần quá tức giận, hai tiểu thiếu gia nhà Quân công tử cũng tham gia, cũng không hoàn toàn là chủ ý của Tỉnh thiếu chủ...”

Hai người dần dần đi xa, Vượng Tài sau một hồi ngồi một mình, thấy không ai để ý đến nó mới tự mình ngoạm lấy đầu dây đi quanh một vòng, tùy tiện tìm một đệ tử Thanh Phong kiếm phái đi ngang qua dắt theo nó đi tản bộ.

Lại nói, Sở Phi Dương cùng với Thanh Lang và Trình Tuyết Tường tới tìm Hạng Ninh Tử, mấy người cẩn thận thương nghị một phen, Hạng Ninh Tử vốn kiên quyết tuyệt đối không muốn làm tay sai cho Vô Cực sơn trang nên liền đi tìm sư phụ hẳn, ra về ăn năn nhận lỗi rồi một mực yêu cầu được đi theo chúc thọ trang chủ Vô Cực sơn trang, nói rằng muốn trên đường đi bảo vệ các sư huynh sư đệ đồng môn.

Môn chủ Thường Thanh môn bất đắc dĩ đáp ứng y, mấy người Sở Phi Dương lấy tư cách tâm đầu ý hợp chí giao của Hạng Ninh Tử để đi theo.

Nghiêm Phi biết chuyện này nhưng ngược lại vẫn bình tĩnh tự kiềm chế, lúc đến tìm Hạng Ninh Tử thì hung hăng âm ỉ một trận. Hạng Ninh Tử trong người có nhiệm vụ đương nhiên sẽ không nghe hẳn khuyên giải, khẳng khẳng muốn đi Vô Cực sơn trang. Nghiêm Phi thấy không thể lay chuyển nên cũng tìm cách cầu xin để được đi. Nhưng lần này môn chủ Thường Thanh môn một mực không đồng ý.

Nghiêm Phi không biết kế hoạch của Hạng Ninh Tử, Hạng Ninh Tử cũng không muốn liên lụy đến hẳn, cho nên sư phụ không cho hẳn đi hiển nhiên cũng là vừa đúng với tính toán của y.

Nhưng Sở Phi Dương và Thanh Lang lại suy nghĩ nhiều một chút, xem xét biểu hiện lần này của môn chủ Thường Thanh môn, nói lão ta không biết Vô Cực sơn trang hung hiểm thì cũng không phải.

Sắp xếp xong xuôi, vài ngày sau, vào một buổi sáng sớm, ở giữa viện tử rộng nhất của Thường Thanh môn bày ra hương án, một đoàn người do môn chủ Thường Thanh môn dẫn đầu chỉnh tề xếp thành hàng đứng giữa sân, chờ người đến tiếp dẫn.

_____oOo_____

Lời tác giả: Quân Quân tự thân kiểm nghiệm, tự miệng chứng thực đại hiệp nhà người ta hàng đêm bữa bãi, ai nói đại hiệp kém cỏi, hừ!

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Cả một đoàn người đứng chờ từ sáng sớm đến giữa trưa nhưng người tiếp dẫn của Vô Cực sơn trang vẫn chưa tới.

Hạng Ninh Tử đã bắt đầu mất kiên nhẫn, thầm oán giận: “Những kẻ này cũng quá khinh người, thật là đáng ghét.”

Mở miệng nhưng không có ai đáp lời, Hạng Ninh Tử không khỏi có chút mất hứng, liền đưa tay thọt thọt Trình Tuyết Tường đang đứng ở phía trước: “Này, huynh nói xem có đúng không?”

Trình Tuyết Tường quay đầu nhìn y, chẳng nói chẳng rằng mà chỉ cười cười rồi quay mặt trở lại. Hạng Ninh Tử hậm hực thu tay về, nghiêm chỉnh đứng yên một chỗ.

Tiết mục xen giữa này vừa mới kết thúc, chợt thấy hai dải bạch luyện từ không trung phía đại môn bay tới, trải xuống đỉnh đầu mọi người. Rõ ràng lơ lửng giữa không trung nhưng lại bằng phẳng như trải dưới mặt đất, không một gợn sóng.

Sở Phi Dương lắc đầu, nhìn Quân Thư Ảnh cười nhẹ: “Đây nhất định lại là hai nữ tử đêm hôm đó, chỉ thích màu mè diễn trò bịt mắt người.”

Trong lúc hăn nói thì Thánh Cô Vô Cực sơn trang kia đã từ đằng xa lướt nhẹ đến, vững vàng đáp xuống dải bạch luyện, y phục thanh nhã khẽ bay trong gió, tư thế từ trên cao nhìn xuống mọi người thoáng như tiên giáng trần, chẳng ai có thể nghĩ rằng trước đó không lâu nàng đã từng ngâm mình ở giữa đầm lầy đầy rẫy vật cực độc.

“Ai là môn chủ Thường Thanh môn Nghiêm Trực, còn không mau ra bái kiến Thánh Cô!”

Thiếu nữ tên gọi Ngọc nhi đứng ở trên cao, mở miệng quát.

Môn chủ Thường Thanh môn bước lên trước vài bước, khom lưng bái lạy: “Chính là lão phu, lão phu bái kiến Thánh Cô.”

“Lão đầu, người nếu đã muốn đầu nhập Vô Cực sơn trang thì người chính là nô tài của Vô Cực sơn trang. Gặp Thánh Cô tại sao không quỳ?” Ngọc nhi lại vừa cười vừa hăm dọa.

“Yêu nữ, người chớ nên quá phận!” Hạng Ninh Tử không thể nhịn được nữa hô to một tiếng, khiến mọi người cũng xôn xao.

Thường Thanh môn chúng đệ tử đối với việc đầu nhập Vô Cực sơn trang vốn rất bất bình, sao có thể nhẫn nhịn bị hai nữ nhân này đến nạt nộ, còn muốn môn chủ quỳ xuống?

Môn chủ Thường Thanh môn Nghiêm Trực sắc mặt cũng khê biến, ngẩng đầu nhìn nữ tử được gọi là Thánh Cô, nhưng trì trệ không nhúc nhích.

“Bọn cậu nô tài các người, nếu còn tiếp tục ồn ào ta sẽ đem toàn bộ các người giết chết!” Long mày Ngọc nhi dựng lên, hung dữ uy hiếp.

Một tiếng này của nàng càng kích động sự phẫn nộ của mọi người, hận không thể xông lên phía trước thống khoái đánh một phen.

“Tất cả câm miệng!” Nghiêm Trực đột nhiên hét lớn, tiếng huyền não của chúng đệ tử thoáng cái an tĩnh trở lại, nhất tề nhìn về phía Nghiêm Trực.

Nghiêm Trực hít sâu một hơi, đầu gối khê hạ xuống: “Lão phu...”

“Không cần, người đứng lên đi.” Thánh Cô bất thành linh lên tiếng, phát ống tay áo một cái, mấy nữ tử từ ngoài đại môn nối đuôi nhau đi vào, trong tay mỗi người đều cầm một bầu rượu.

“Các người nếu đã muốn đầu nhập Vô Cực sơn trang ta thì trước tiên phải uống một chén huyết tửu này.”

Nghiêm Trục nhận lấy ly rượu, hơi ngửa đầu rồi rót thẳng xuống họng, không mang theo một chút do dự nào.

Có môn chủ đi đầu, chúng đệ tử đương nhiên cũng làm theo, ào ào nhận lấy bầu rượu, uống một hơi cạn sạch.

Mấy người Sở Phi Dương sớm đã được chứng kiến loại tà môn này, đương nhiên sẽ không thành thật uống. Hạng Ninh Tử cũng từ Cao Phóng mà biết được công dụng của chén huyết tửu này nên ngay cả nhấp môi cũng không dám, len lén rót toàn bộ vào tay áo.

Nhìn thấy những sư huynh sư đệ khác đều đã uống, Hạng Ninh Tử trong lòng lo lắng nhưng ngại nổi không thể nói ra.

Nhìn tất cả mọi người uống xong huyết tửu, đoàn nữ tử dâng bầu rượu lần lượt lui ra, Thánh Cô kia đứng trên bạch luyện giữa không trung chậm rãi giơ hai tay lên, ngửa đầu, mắt khép hờ, nhỏ giọng nói: “Người uống huyết tửu tức là đã gia nhập Vô Cực sơn trang, từ nay về sau cùng với Vô Cực sơn trang đồng sinh cộng tử cùng hưởng vinh hoa vô biên. Ta lấy thân phận Thánh Cô của Vô Cực sơn trang, chúc phúc cho những người trung thành.”

Trình Tuyết Tường nhú mày nhìn bộ dạng nàng thần điêu diu diu, Sở Phi Dương đưa tay đè đầu hấn xuống: “Đừng quên Cầm Anh nói, sau khi uống vào sẽ có dấu hiệu bất thường, đừng để bọn chúng nhìn ra sơ hở.”

Sở Phi Dương đôi môi gần như không động, dùng nội lực dẫn âm. Trình Tuyết Tường cũng đáp lời: “Sở huynh yên tâm, ta có chừng mực.”

Hắn vừa nói xong, Thánh Cô kia đột nhiên bắt đầu ngâm nga. Âm điệu kia trầm thấp rồi lại thiên hồi bách chuyển, có một chút vi diệu thần bí khó tả, khiến tâm tình người nghe tĩnh mịch.

Vốn là đã nghe qua nhưng không cảm thấy gì. Hiện giờ tự thể nghiệm lại, nhưng Sở Phi Dương vẫn không tránh khỏi giật mình.

Đây cũng không phải phạm trù người có nội lực có thể đạt được, mà là một loại năng lực thông suốt nhân tâm. Sở Phi Dương không biết nó là cái gì, vì vậy lại càng phải cảnh giác đề phòng.

Ở xung quanh, những đệ tử Thường Thanh môn đã uống huyết tửu tất cả đều giống như chìm vào trong khúc nhạc, từ từ nhắm hai mắt lại, như bị rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, lộ ra thần tình chẳng biết thoải mái hay vui mừng. Không biết trong đầu bọn họ rốt cuộc là đang thấy thứ gì?

Thánh Cô chỉ ngâm nga một lát, thời điểm nàng ngừng lại, mọi người giống như bừng tỉnh đại mộng, đột nhiên mở to hai mắt, nhất thời chẳng biết đây là lúc nào.

“Hiện giờ các người đã trở thành người của Vô Cực sơn trang ta, chỉ cần các người trung thành với Vô Cực sơn trang, Vô Cực sơn trang nhất định sẽ không bạc đãi.”

Vừa mới khôi phục thần chí, mọi người đưa mắt nhìn nhau, chúng đệ tử Thường Thanh môn vốn là vẫn còn huyên não bất phục thì nay không một chút ngần ngại khom lưng trước Thánh Cô, đồng thanh nói: “Nguyện dốc sức vì Thánh Cô!”

Thánh Cô kia không đáp, lập tức phi thân rời đi, chỉ còn lại Ngọc nhi lúc này cùng một đội tỳ nữ dẫn theo đoàn người Thường Thanh môn lên

đường đi tới Vô Cực sơn trang.

Đoàn người đi nửa tháng, dọc đường đều có người Vô Cực sơn trang trông giữ, thỉnh thoảng Thánh Cô đi phía trước lại ngâm xướng một khúc huyền bí cổ xưa. Mấy người Sở Phi Dương không tiện ra mặt bàn bạc, chỉ yên phận nhìn xem bọn chúng còn sử dụng những thủ đoạn lừa bịp gì.

Nửa tháng trôi qua, đoàn người dần dần tách khỏi nơi mọi người quần tụ, tới một ngọn núi không biết tên. Càng đi sâu hơn vào trong lại càng có ít người qua lại, độc xà mãnh thú càng nhiều hơn.

“Ta có một loại dự cảm không tốt.” Quân Thư Ảnh nói.

Sở Phi Dương một tay gạt mấy nhánh cây đang rủ xuống chắn đường, lại vung kiếm chém đứt bụi cây dưới chân, quay đầu nhìn y: “Cái gì?”

“Lần trước đến sư môn của đại sư phụ ngươi là xuống biển, lần này lại lên rừng, cảm thấy không phải là chuyện tốt.” Quân Thư Ảnh ôm cánh tay ngừng trọng nói.

Thanh Lang xách theo một thanh kiếm chen chúc tới gần, đưa tay lau trán, nói với Sở Phi Dương: “Này, Sở huynh nhanh lên, đưa cho hãn một thanh tiểu đao tiểu kiếm hay búa rìu gì đó cũng được. Mọi người đều đang mở đường, huynh lại để hãn nhàn hạ đứng ở đây a, còn mở miệng châm chọc người.”

Quân Thư Ảnh vẻ mặt bình tĩnh đưa tay đẩy Thanh Lang ra, cũng không thèm nhìn y mà bước đến bên cạnh Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ cười cười với Thanh Lang rồi lại giơ kiếm tiếp tục vừa đi vừa chém bụi cây cỏ dại.

Đoàn người ở trong núi đi thêm hai ngày, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng vài căn nhà lúc ẩn lúc hiện.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Nhìn thấy đích đến gần ngay trước mắt, chúng đệ tử Thường Thanh môn không khỏi thở ra một hơi. Đi vào nơi rừng sâu này, cho dù là người tập võ cũng mệt không chịu nổi.

Nhưng càng đến gần nghi hoặc trong lòng mọi người lại càng lớn hơn. Nhìn từ xa thì không rõ nhưng đến khi lại gần mới thấy những căn nhà này cực kỳ cũ nát, trên tường một mảnh xám đen như đã từng bị lửa thiêu cháy, trong khi số căn nhà tương đối nguyên vẹn lại rất ít ỏi, còn phần lớn đều xập xệ, phía sau bức tường đổ nát mặt bên trong cũng là một mảnh đen thui, nhìn không rõ.

Vô luận như thế nào, nhìn nơi này cũng không giống nơi một võ lâm gia tộc cư ngụ.

Mấy nữ tử dẫn đường dường như hoàn toàn không phát hiện ra, vẫn tiếp tục dẫn người tiến về phía trước.

Thanh Lang nhìn không được nói với Sở Phi Dương: “Chẳng lẽ Vô Cực sơn trang này làm nhiều việc ác nên bị sét đánh? Như vậy ngược lại cũng giúp chúng ta được rất nhiều việc!”

Y vốn là thuận miệng nói đùa nhưng Cao Phóng ở phía trước đang tập trung suy nghĩ đột nhiên thốt ra: “Có lẽ người nói đúng, quả thực rất giống từng bị sét đánh.”

Cao Phóng vừa dứt lời cũng là lúc mọi người nối đuôi nhau bước vào đồng tàn tích.

Nơi này hoang vu không một bóng người, xung quanh cỏ dại mọc tràn lan, xem ra đã bị bỏ hoang khá lâu. Sở Phi Dương nhìn bốn phía, chỉ có thể đưa ra một kết luận đó là, nơi này không phải là Vô Cực sơn trang, kể cả lúc nó chưa bị tàn phá thì cũng không giống nơi một võ lâm thế gia cư ngụ.

Nơi này nhà cửa kiến trúc giống một thôn lạc hơn, lấy một căn nhà lớn nhất làm trung tâm, những căn khác lớn có nhỏ có ở xung quanh kéo dài ra bốn phía.

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh, trong mắt hai người đều nghi hoặc. Lúc này mấy người bọn họ đều nghĩ, có lẽ là thân phận đã bị bại lộ cho nên Thánh Cô kia mới cố tình không dẫn mọi người đến Vô Cực sơn trang mà dẫn đến nơi hoang tàn này.

Quân Thư Ảnh dưới tay áo đã xuất ra vài mũi ám khí, lại bị Sở Phi Dương nắm chặt bàn tay.

“Yên lặng theo dõi kỳ biến” Sở Phi Dương thấp giọng nói.

Quân Thư Ảnh nhìn hẩn, ngân quang trong lòng bàn tay chợt lóe lên, ám khí lại chìm vào tay áo.

Từ lúc tiến vào trại tử hoang tàn này, một đường đi tới, tận mắt nhìn thấy khắp nơi nhà cửa đổ nát, tuy là quen với việc chứng kiến cảnh giang hồ phong vũ, nhưng mọi người vẫn không tránh khỏi cảm thấy kinh tâm.

Nơi này là bị tàn phá bởi cơn giận dữ của thiên nhiên, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu năm mà ngay cả sức mạnh hủy thiên diệt địa trên những bức tường hắc ám vẫn còn lưu lại rõ ràng đến như vậy. Cái này hiển nhiên sức người không sánh kịp, cho dù là người võ công cái thế cũng không có khả năng.

Sở Phi Dương một mực quan sát biểu hiện của Thánh Cô. Từ lúc đi vào trại tử này Ngọc nhi kia hoàn toàn không có hành động gì, sắc mặt vẫn bình

thường trong khi Thánh Cô thần sắc rõ ràng có sự thay đổi.

Nơi này có lẽ là địa phương mà Vô Cực sơn trang đã từng chiếm cứ, nhưng về sau lại bị tàn phá bởi thiên tai. Nhưng không biết Thánh Cô này dẫn bọn họ đến đây là có mục đích gì?

Đang mải mê suy nghĩ thì ở phía trước, Thánh Cô bỗng nhiên dừng lại.

Nàng xoay người đứng đối diện, hai mắt lạnh lùng lướt qua đoàn người một lượt rồi phóng tầm mắt nhìn tới môn chủ Thường Thanh môn Nghiêm Trực.

“Nghiêm môn chủ, Nghiêm Trực, về tới nơi này người có nhớ lại chuyện gì không?” Thánh Cô thản nhiên mở miệng nói, hai đạo ánh mắt sắc như dao. Bị ánh mắt đó nhìn chằm chằm khiến môn chủ Thường Thanh môn nhin không được khẽ run lên.

Nghiêm Trực vẫn cố gắng chống lại ánh mắt đó, thở dài nói: “Thì ra Thánh Cô đã sớm nhận ra ta.”

“Không biết ngài có nhận ra ta hay không, Hứa Trực Hứa hộ pháp?” Thánh Cô cười lạnh nói, “Người đã muốn cải danh hoán tính nhưng lại chỉ đổi họ không đổi tên. Người vốn là thuộc dạng tiểu nhân vật, đáng lẽ phản bội thì phải chết, Vô Cực sơn trang ta căn bản không thèm để ý. Nhưng người lại không biết điều, tự mình tìm đến đây. Hứa Trực, người phải biết Vô Cực sơn trang ta đối với kẻ phản đồ sẽ dùng phương pháp nào!”

“Danh Hứa Trực này là lão trại chủ ban tặng, lão phu há lại dám tùy tiện thay đổi.” Hứa Trực nói, “Lão phu cả đời này không biết Vô Cực sơn trang, chỉ biết Tứ Phương trại. Ta phản bội cũng là phản bội Tứ Phương trại, không phải Vô Cực sơn trang.” Nghiêm Trực đứng thẳng người nghiêm mặt nói, “Lão phu hôm nay đến đây, chỉ muốn cầu kiến Vô Cực trang chủ, cầu xin trang chủ và Thánh Cô buông tha Liên Sơn tộc nhân! Bọn họ đều là

người vô tội, Tứ Phương trại cũng là vì đối đãi như vậy với bọn họ nên mới bị trời phạt!”

“Lão già chết tiệt, người còn dám nguyên rủa Vô Cực sơn trang, ta xem người mới là người cần phải bị trời phạt!” Ngọc nhi vung một cái tát lên mặt môn chủ Thường Thanh môn, Nghiêm Trực lão đảo lui về sau mấy bước, khóe miệng rỉ máu.

“Yêu nữ, người dám đánh sư phụ ta!” Hạng Ninh Tử nhẫn nhịn cả đoạn đường, giờ chứng kiến cảnh này khiến y không nhịn thêm được nữa, trong nháy mắt lửa giận bùng lên mạnh mẽ, giơ tay công kích Ngọc nhi.

“Tử nhi lui xuống!”

Môn chủ Thường Thanh môn ngăn y lại, Ngọc nhi kia cũng bị Thánh Cô quát lui.

Hạng Ninh Tử và Ngọc nhi căm hận nhìn đối phương, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lùi về phía sau.

Thánh Cô nói: “Hứa Trực, người hôm nay bản thân cũng khó tự bảo vệ, loại phản đồ như người lấy tư cách gì gặp mặt trang chủ!”

“Thánh Cô, lão phu không cầu mạng sống, chỉ cần có thể gặp mặt trang chủ một lần, lão phu cam nguyện lấy cái chết để tạ tội. Hứa Trực nói xong, lại nhìn không được lão lệ ngang dọc.

Chuyện phát sinh bất ngờ, Sở Phi Dương và mọi người cũng không nghĩ môn chủ Thường Thanh môn và Vô Cực sơn trang còn có loại quan hệ mật thiết này.

“Lúc trước là ai quyết định tới Thường Thanh môn?” Trình Tuyệt Tường ghé sát vào tai Cao Phóng, thấp giọng hỏi.

Cao Phóng biết hẳn đang nghi ngờ tại sao lại có sự trùng hợp như thế. Trên thực tế, y bây giờ cũng mới nhớ lại.

“Là lúc ta điều trị thương cho Cầm Anh, hẳn nói cho ta biết.” Cao Phóng cũng khe khẽ trả lời, “Vân Thâm cũng phái người đi điều tra, tin tức không sai, Thường Thanh môn lại gần nên chúng ta mới chọn đi tới đó. Không nghĩ bên trong còn có những sự tình như vậy.”

Thanh Lang ở một bên ôm cánh tay lắng tai nghe, dùng khuỷu tay thọt thọt Sở Phi Dương: “Huynh nghĩ thế nào?”

Sở Phi Dương nhìn y, giật giật môi: “Yên lặng theo dõi kỳ biến.”

Thanh Lang nghe xong bấu môi, uể oải xoay người: “Hào hảo, theo dõi, tiếp tục theo dõi.”

Môn chủ Thường Thanh môn từ Nghiêm Trực biến thành Hứa Trực, lại còn vì muốn gặp Vô Cực trang chủ mà khóc lóc khẩn cầu khiến một đám đệ tử Thường Thanh môn cùng đi cũng đều choáng váng, ngơ ngác nhìn nhau.

Hạng Ninh Tử lại càng kinh ngạc hơn, không dám tin vào mắt mình mà nhìn theo bóng lưng già nua của sư phụ mình.

Thánh Cô lạnh lùng nhìn môn chủ Thường Thanh môn bộ dạng ai ai khẩn cầu, sau một lúc lâu vẫn không mở miệng, cho đến khi Ngọc nhi nhịn không được nữa khẽ gọi một tiếng: “Tỷ tỷ...” Thánh Cô mới đột nhiên giống như từ trong mộng tỉnh lại, hừ lạnh một tiếng, khẽ phất tay áo xoay người lại, thanh âm lạnh như băng từ phía trước truyền đến: “Người muốn gặp trang chủ thì đi theo ta!”

Chương 38

Thánh Cô đi ở phía trước, tiếp tục dẫn theo mọi người xuyên qua mảnh phế tích, đi sâu hơn nữa vào trong rừng.

Sở Phi Dương âm thầm quan sát Hứa Trực, thấy nét mặt lão càng ngày càng trắng bệch, dường như biết Thánh Cô đang dẫn mọi người đi đâu. Mà nơi đó nhất định là rất nguy hiểm và đáng sợ nên mới khiến Hứa Trực, kẻ đứng đầu một phái như lão không tự chủ được mà run lên như vậy.

Hứa Trực bàn tay run run nắm chặt lại, giấu ở dưới tay áo.

Sở Phi Dương thu hồi ánh mắt, lại đi bên cạnh Quân Thư Ảnh.

Nguy hiểm ở phía trước hẳn không thể dự liệu, hẳn có phần hối hận vì đã dẫn theo Quân Thư Ảnh tới đây. Quân Thư Ảnh có cần hẳn bảo vệ hay không là một chuyện, nhưng Sở Phi Dương tuyệt đối không muốn chứng kiến Quân Thư Ảnh rơi vào hiểm cảnh.

“Bộ dạng lão đầu kia có chút bất thường.” Quân Thư Ảnh thấy Sở Phi Dương đang đi sát lại phía mình mới thấp giọng nói, “Phía trước không biết sẽ có cái gì.”

Vừa dứt lời đã thấy Trình Tuyết Tường từ phía bên kia cũng đang áp sát lại, cùng với Sở Phi Dương một trái một phải đem Quân Thư Ảnh kẹp ở giữa. Hẳn cũng không nhìn Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, làm như vô ý mà tới gần. Quân Thư Ảnh không biết hẳn có dụng ý gì, chỉ đưa mắt liếc hẳn một cái rồi cũng chẳng lưu tâm.

Thanh Lang đương nhiên phải che chở Cao Phóng, nhìn thấy ba người kia đội hình kỳ quái, hơi nhướn mày.

Sở Phi Dương không nói gì, chỉ khẽ dùng lực nắm lấy tay Quân Thư Ảnh.

Một lát sau, Thánh Cô ngừng lại, Ngọc nhi dẫn theo mười mấy nữ tử xếp thành hai hàng, đứng ở hai bên.

Thánh Cô quay người, thờ ơ nhìn Hứa Trực: “Hứa Trực, người có còn nhớ nơi này?”

Thánh Cô chỉ về phía sau, đó là một sơn động rất lớn nhưng cửa động lại có phần nhỏ bé, mặt đất dẫn đến cửa động hơi nghiêng kéo dài xuống, phía trước là một mảnh hắc ám.

Từ bên ngoài nhìn vào cũng chỉ như một sơn động bình thường, nhưng thần sắc Hứa Trực trong nháy mắt đại biến, lão đảo lùi về phía sau hai bước, Hạng Ninh Tử thấy vậy vội vàng chạy lên đỡ lấy lão.

“Ta nhớ, ta có thể nào không nhớ... nơi này là... là cửa địa ngục!” Hứa Trực run rẩy nói, “Rời khỏi, rời khỏi nơi này, tất cả rời khỏi đây cho ta!” Mạnh mẽ xoay người, Hứa Trực đem đám đệ tử hộ tống lão đẩy về sau.

Mấy người Sở Phi Dương thấy lão như vậy, mặc dù không rõ nội tình nhưng cũng không dám xem nhẹ, từng bước theo đoàn người lùi về sau, cách xa động khẩu.

“Thánh Cô, người cho dù hận lão phu, muốn một kiếm giết chết lão phu, lão phu cũng không một câu oán hận.” Hứa Trực nhìn về phía Thánh Cô, bi thương nói, “Làm sao người còn dám đến đây? Người chẳng lẽ không biết sự lợi hại của nó? Cho dù là các người chỉ cần bị nó phát hiện cũng đừng mong chạy thoát!”

Thánh Cô lạnh lùng nhìn đoàn người đang lùi dần về phía sau, cũng không ngăn cản, phất tay đem diện sa che mặt lại, Ngọc nhi và mấy nữ tử kia cũng đồng dạng thực hiện.

Sở Phi Dương trong lòng khê động, cảm thấy hành động này có chút khác thường, chưa kịp đợi hẳn nghĩ cho rõ ràng đã thấy Hứa Trực vốn là muốn đuổi mọi người rời khỏi nơi này thì bây giờ thân hình đột nhiên cứng đờ, đứng sững sờ nhìn vào trong động khẩu hắc ám.

“Sư phụ?!” Hạng Ninh Tử cũng quay đầu nhìn tới nơi đó, bên trong động tối đen chỉ lờ mờ nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ. Có lẽ là sơn thạch tán lạc... không, cũng không hẳn. Y lắc lắc cánh tay Hứa Trực, nghi hoặc gọi một tiếng.

Hứa Trực đột nhiên đẩy Hạng Ninh Tử ra, mạnh mẽ xông về phía động khẩu đen kịt mà một khắc trước vẫn còn tránh như tránh hổ lang.

“Lệ nhi, là Lệ nhi sao? Người còn sống? Người còn sống? Lệ nhi đừng sợ, cha trở lại cứu người!”

Hứa Trực vận khởi khinh công, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã nhảy tới cửa động, theo sườn dốc trượt xuống phía dưới.

Hạng Ninh Tử sững sờ, hô to một tiếng “Sư phụ...” rồi cũng vội vàng đuổi theo.

Chúng đệ tử Thường Thanh môn khác cũng động thân muốn chạy tới lại bị Hạng Ninh Tử quát một tiếng dừng lại.

“Các người nghe lời sư phụ, tất cả đều phải tránh xa nơi này!”

Chúng đệ tử Thường Thanh môn đưa mắt nhìn nhau, do dự một chút nhưng vẫn là nghe theo mệnh lệnh, tiếp tục tránh xa.

Quân Thư Ảnh lúc mới nhìn thấy sơn động kia liền cảm thấy không ổn, lúc này y chỉ muốn tránh xa. Còn việc Hứa Trục và Hạng Ninh Tử kia chui vào đó làm gì, có nguy hiểm hay không hoàn toàn không phải là lo nghĩ của y.

Nhưng y lại lo lắng, sẽ có người muốn xen vào việc của người khác...

Quân Thư Ảnh vừa lùi về phía sau vừa đưa tay tìm kiếm người bên cạnh, nhưng sờ soạng một hồi cũng không thấy đâu.

Y có chút giật mình quay đầu, Sở Phi Dương một khắc trước vẫn còn ở bên cạnh y lúc này chẳng biết đã biến đi đường nào.

Quân Thư Ảnh vội vàng dừng bước, lo lắng nhìn quanh, bóng dáng xung quanh chớp động, duy chỉ có Sở Phi Dương là không thấy.

“Phi Dương!” Quân Thư Ảnh gấp đến độ hô to một tiếng.

Không có tiếng đáp trả.

Quân Thư Ảnh nhìn trước nhìn sau, gạt ra đám người khắp nơi tìm kiếm, khước mắt dư quang lại quét đến một bóng dáng quen thuộc.

Y định thần nhìn lại, đây không phải là Sở Phi Dương thì là ai? Không biết hẳn từ khi nào đã rời khỏi y, đang chạy đến sơn động kia.

Quân Thư Ảnh tức giận đến cực điểm, Sở Phi Dương đáng ghét bao giờ cũng ngay tại thời điểm này nổi máu anh hùng! Hắn muốn cứu người cũng không thềm xem xét tình huống. Cự nhiên còn bỏ y lại một mình!

“Sở Phi Dương, người đứng lại đó cho ta!” Quân Thư Ảnh giận dữ quát một tiếng rồi cũng vận khởi khinh công bay về phía trước.

Sơn động cách chỗ y đứng không xa, Quân Thư Ảnh đạp qua vài người thì tới nơi. Một đám nữ tử vốn đứng ở đó đã biết mất từ lúc nào, Quân Thư

Ảnh căn bản không rảnh bận tâm. Trong mắt y lúc này chỉ có tấm lưng quen thuộc kia, tấm lưng không thêm để ý đến tiếng y hô hoán, lắc mình một cái liền trượt xuống sơn động.

Quân Thư Ảnh căn răng, cũng cúi người chui vào trong. Phía trên cửa động cũng không quá dốc, vẫn còn có thể miễn cưỡng đứng thẳng người mà đi. Nhưng đi được vài bước thì càng ngày càng dốc hơn chỉ đứng thôi cũng đã rất khó khăn. Nhìn bóng dáng phía trước rất nhanh lao xuống dưới, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của y, Quân Thư Ảnh chỉ có thể bổ nhào, thuận theo sườn dốc mà trượt xuống, chăm chú theo sát bóng dáng kia. (2 anh chơi cầu trượt =)))

“Sở Phi Dương, người dừng lại cho ta!” Quân Thư Ảnh cả giận nói, tiện tay nắm lấy ngọc bội đeo trên người ném về phía trước.

Thân ảnh kia đối với thanh âm của y vẫn là bỏ ngoài tai, tiếp tục trượt.

Sườn dốc càng lúc càng dựng đứng, cũng may mặt trên rêu xanh mọc rậm rạp, hết sức trơn trượt bởi vậy cũng không cảm thấy quá khó khăn.

Nơi này đã cách động khẩu rất xa, dương quang không thể chiếu tới, nhưng trong động lại có những tia sáng yếu ớt, không biết là từ nơi nào chiếu tới. Người luyện võ tai thính mắt tinh, chỉ cần ánh sáng nhàn nhạt như vậy cũng có thể miễn cưỡng quan sát sự vật.

Quân Thư Ảnh căn chặt răng, chỉ một mực chăm chú nhìn bóng dáng phía trước, ngay cả đã trượt xuống dưới bao lâu y cũng không để ý.

Thân ảnh đó trước sau cách y không xa không gần, không chịu dừng lại cũng không vượt quá xa.

Quân Thư Ảnh nhìn hẩn, đáy lòng không khỏi dâng lên oán phần. Sở Phi Dương từ khi nào lại ngoảnh mặt làm ngơ với y như vậy, làm như không thấy? Cứu người quan trọng đến vậy sao?

Thân ảnh kia đột nhiên ngừng lại, không trượt nữa mà đứng dậy tiếp tục chạy về phía trước.

Chỉ sau đó một tích tắc Quân Thư Ảnh cũng chạm đất, nguyên lai đây đã là chân dốc.

Y cũng không kịp quan sát tình huống xung quanh, chỉ biết cầm đầu cầm cổ đuổi theo.

Nơi hai người đang chạy qua là một lang đạo không mấy rộng rãi, chiều ngang cũng đủ cho hai người song hành, chạy băng băng ở trong đó cũng không cảm thấy quá chật hẹp.

Quân Thư Ảnh chăm chú nhìn bóng lưng phía trước, cẩn rằng đuổi theo. Nháy mắt một cái, người đó đã đột nhiên biến mất.

Quân Thư Ảnh cả kinh, vội vàng chạy tới gần mới phát hiện nơi này có một lối rẽ, bóng người kia đã quẹo sang hướng đó rồi lại tiếp tục lao đi.

Hứa Trực và Hạng Ninh Tử căn bản là đã không còn thấy bóng dáng, Quân Thư Ảnh không biết hắn đang đuổi theo cái gì, tức giận đến phần nộ quát: “Sở Phi Dương, người đứng yên tại đó cho ta!”

Lần này bóng người đột nhiên dừng lại, đứng cách y không xa.

Quân Thư Ảnh thấy vậy vội chạy về phía trước nhưng từng bước chậm chậm rồi dừng hẳn lại, đứng cách người đó chừng bốn năm bước chân.

Đứng từ nơi này nhìn, bóng dáng kia vừa giống Sở Phi Dương lại vừa không giống. Ban đầu rất chắc chắn nhưng vào giờ khắc này lại trở nên mơ hồ bất định.

Quân Thư Ảnh có chút mê mẩn, y lúc trước tại sao lại cho rằng đây là bóng dáng Sở Phi Dương?

Y đứng đó nhìn, người nọ vẫn chưa quay mặt lại, cũng không lên tiếng mà chỉ đứng lặng thinh.

Lấy lại bình tĩnh, Quân Thư Ảnh mới phát hiện y hiện giờ đang ở một nơi hắc ám thâm sâu, bốn phía im ắng đến tĩnh mịch, mà người đang đứng ở phía kia so với nơi này còn tĩnh mịch hơn nhiều.

_____oOo_____

Lời tác giả: Có phải hay không có chút dọa người O.O

Tiểu ngoại truyện sau sẽ thuyên giảm một chút.

01

Mùa thu tới rồi, lại đến mùa được ăn cua rồi!

Mùa xuân năm nay Sở đại hiệp kết giao được với một vị hảo bằng hữu sống bên một cái hồ rất lớn, tới mùa thu thì thu hoạch được một xe toàn cua bự.

Phần lớn cua được đưa lên núi, chỉ để lại một ít vừa đủ bốn người ăn lâu dài.

Lúc mới đầu Quân Thư Ảnh cùng với hai tiểu nhi đồng ăn rất vui vẻ, bởi vì tài nấu nướng của Sở đại hiệp thực sự không tồi. Nhưng về sau, mấy người mỗi khi vừa thấy cua là mặt bắt đầu biến sắc.

Dù cho là ăn thứ gì, ăn mãi rồi cũng sẽ ngán a! Bữa sáng thì cháo gạch cua, bữa trưa thì cua hấp, bữa tối thì cua nấu miến, rồi lại cho ăn cua cay... ăn liên tục hơn mười ngày, không tiêu nổi a!

Ăn mãi khiến cho Quân Thư Ảnh mỗi khi ngửi thấy mùi cua là bắt đầu nhờn nhợn muốn nôn ra.

to be continued...

Chương 39

Người đó vẫn đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Quân Thư Ảnh nhìn hẩn từ phía sau, cảm giác quen thuộc dần dần mất đi, hiện giờ đang đứng ở nơi đó rõ ràng là một người xa lạ.

Người xa lạ nguy hiểm.

Quân Thư Ảnh không có thời gian suy nghĩ lúc trước tại sao mình lại mê muội đuổi tới sơn động thâm sâu này, nguy hiểm trước mắt mới là quan trọng.

Kinh nghiệm một thân một mình đối mặt hiểm cảnh hình như đã là những chuyện phát sinh ở rất nhiều năm về trước. Từ ngày đó đến nay, mỗi một lần gặp phải khốn cảnh y đều có Sở Phi Dương ở bên cạnh, vừa mạnh mẽ lại vừa đáng tin cậy.

Hắn chỉ là đứng yên ở đó, tựa như tảng đá giữa dòng nước lũ, đủ vững vàng để ngăn cản bất cứ con sóng nào xô tới. Cho dù gặp phải cơ quan ngầm ở Đông Long các, thời điểm mắt không thể nhìn thấy, chỉ cần nghe được thanh âm của hắn là Quân Thư Ảnh liền bạo đạn, từng bước một đi về phía hắn.

Hiện giờ thiếu đi người đó bên cạnh, Quân Thư Ảnh bất giác cảm thấy không được tự nhiên.

Ngón giữa kẹp lấy ngân châm, Quân Thư Ảnh chậm rãi giơ tay lên.

Y còn chưa kịp phóng ra thì người phía trước đột nhiên quay người lại, tóc đen hỗn loạn, nhìn không rõ diện mạo, Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy

trong lòng run lên, là một loại sợ hãi đến nỗi tâm thần bất ổn.

Quân Thư Ảnh hiểu, lúc này tận mắt chứng kiến cũng không biết là thật hay ảo, nhưng nếu trước đã rối loạn tâm trí thì sẽ càng không có cơ hội chạy thoát.

Y lẩm nhẩm phương pháp tĩnh tâm mà Sở Phi Dương truyền thụ, nhưng vừa mới lùi nhanh về phía sau hai bước thì bỗng nhiên bị vật gì đó chặn ngang lưng, Quân Thư Ảnh không chút nào đề phòng bị va mạnh vào vách tường khiến ngực đau nhói.

Y lúc trước một đường đuổi đến đây, trong lang đạo này rõ ràng không có gì cả, bây giờ lại xuất hiện một bức tường ngăn trở, tạo thành một tử lộ. Quân Thư Ảnh không khỏi có chút luống cuống, mạnh mẽ xoay người hung hăng đánh vài cái lên bức tường phía sau.

Tường đá cứng rắn vẫn không chịu nhúc nhích giống như một tảng băng, lạnh lẽo đứng ở đó tự bao giờ. Quân Thư Ảnh cắn chặt răng, càng thêm căm giận, xoay người phóng ngân châm về phía bóng người kia.

Mấy tiếng leng keng rất nhỏ truyền tới, ngân châm tất cả đều găm vào bức tường đối diện, còn bóng người kia đã biến mất.

Đâu chỉ có vậy, ngay cả sơn động vốn âm u hiện giờ cũng đã thay đổi hình dạng, cách đó không xa chẳng biết từ khi nào xuất hiện thêm một bức tường khác, cùng với tường đá phía sau hoàn toàn giam y lại giữa lang đạo chật hẹp.

Quân Thư Ảnh không khỏi rối loạn, ngực vốn đau nay lại càng thêm nhức nhối.

Không có đường ra, mịt mù tăm tối, chẳng lẽ y sẽ bị vây khốn cho đến chết tại đây? Y sao có thể cam tâm!

Quân Thư Ảnh nhìn bốn phía đều là vách tường lạnh như băng. Y biết tất cả chuyện này đều là ảo giác nhưng khốn nỗi không thể phá giải.

“Sở Phi Dương...” Quân Thư Ảnh căn môi, thở ra lên một tiếng.

Dừng lại nghe ngóng một lát, nhưng không hề có tiếng người đáp.

Quân Thư Ảnh nhìn lại khối đá đang chắn ngang đường. Căn cứ vào đường đi lúc trước chạy đến đây, lang đạo sau khối cự thạch này không hề dài, cuối lang đạo chính là sườn dốc, phía trên sườn dốc là động khẩu.

Rõ ràng lối ra ngay trước mắt nhưng bản thân lại bị chặn bên trong. Loại cảm giác bất lực này khiến Quân Thư Ảnh càng cảm thấy sốt ruột.

Quân Thư Ảnh tiếp tục lăm nhăm phương pháp tĩnh tâm, hít thở vài cái, hung hăng nhìn chăm chăm tường đá vẫn không chịu nhúc nhích kia rồi nhắm hai mắt lại, nhắc chân muốn chạy về phía trước.

Nếu là ảo giác, vậy thì y sẽ không nhìn, không nghe, không tin. Nơi đó căn bản là không có thứ gì, đường ra hẳn là bị mê chướng che chắn tầm mắt.

Chỉ cần phá tan một tầng mê chướng này thì y nhất định có thể thoát ra ngoài. Bên ngoài nhất định có Sở Phi Dương đang chờ y.

Quân Thư Ảnh căn chặt răng, mạnh mẽ lao về trước... y cũng không ngờ mình lại có suy nghĩ như vậy, không ngần ngại một một đường lao ra. Nhưng cũng không như lúc trước bị va vào tảng đá cứng rắn, nếu không đã sớm bể đầu chảy máu.

Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy cơ thể được hai cánh tay cường tráng ôm chặt, một thân người ngăn y lại. Quân Thư Ảnh trong nháy mắt khẩn trương ngưng tụ nội lực truyền đến bàn tay toan công kích.

Đến khi khí tức quen thuộc kia bay tới chóp mũi, vương vấn toàn thân thì Quân Thư Ảnh mới bình tĩnh trở lại, dang hai tay gặt gao ôm lấy cổ người nọ.

Quân Thư Ảnh không biết đây là thật hay là ảo. Sở Phi Dương đang ôm lấy y, nhưng y vẫn không dám mở mắt.

Một tiếng thở dài vang lên bên tai, thanh âm Sở Phi Dương truyền đến: “Không sao rồi, Thư Ảnh.”

Quân Thư Ảnh còn chưa đáp lại, bên tai lại truyền đến một tiếng cười nhạo.

Quân Thư Ảnh nghe rõ rành rành, sắc mặt không khỏi tối sầm lại. Thanh âm này là của Thanh Lang, cái này chắc chắn không thể là ảo giác. Y khẳng định không thể có loại ảo giác nào có thể đem cả Thanh Lang tới đây.

Quân Thư Ảnh mở mắt, buông Sở Phi Dương ra, quay đầu nhìn về phía Thanh Lang, hung hăng trừng mắt với y.

Thanh Lang vẻ mặt hết sức vô tội, làm như không hiểu tại sao mình lại phải nhận một cái trừng mắt như vậy.

Quân Thư Ảnh mặc kệ y, quay đầu lại nhìn Sở Phi Dương thì thấy hắn đang tự mình xoa ngực, chân mày nhăn nhó, vẻ mặt khổn khổ.

“Người làm sao vậy?” Quân Thư Ảnh ngạc nhiên hỏi.

“Bị người đánh.” Thanh Lang ở một bên cười hì hì đáp lời thay Sở Phi Dương, sau đó còn diễn lại một lần hành động thượng cẳng chân hạ cẳng tay của Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh có chút áy náy nhìn Sở Phi Dương, chìa tay thay hắn xoa xoa bờ ngực. Có lẽ là do vừa rồi y trúng ảo ảnh, ngộ nhận Sở Phi Dương là bức tường đó nên mới đánh cho hắn một trận?!

Hiện tại nơi ba người bọn họ đang đứng hình như vẫn là còn ở bên trong sơn động, nhưng không phải là ảo ảnh lang đạo vừa dài vừa hẹp lúc trước y chứng kiến, mà là một sơn động rất lớn. Trên vách động còn có mấy động khẩu tối như bưng, không biết dẫn tới đâu.

Sở Phi Dương thoải mái hưởng thụ sự xoa bóp của Quân Thư Ảnh, mở miệng nói: “Thư Ảnh không cần tự trách mình, sự tình lần này thật sự vượt quá lẽ thường, không nghĩ tới mấy người chúng ta tự tin võ công cao cường vậy mà toàn bộ đều bị cái sơn động này làm cho mê muội thần trí.”

“Ta không có tự trách mình.” Quân Thư Ảnh đương nhiên sẽ nói như vậy, khiến Sở Phi Dương có chút sầu não nho nhỏ.

Quân Thư Ảnh lại nói: “Ngay cả các người cũng trúng ảo ảnh?”

Sở Phi Dương gật đầu, Thanh Lang cũng nói: “Cơ quan trong sơn động này không biết do ai bày trí, quá mức xảo quyệt.”

Thanh Lang vừa dứt lời, mấy người liền nghe thấy từ một hướng khác truyền đến một thanh âm rất nhỏ. Thanh âm kia càng lúc càng lớn dần, không biết là vật gì, nhưng có vẻ như là đang tiến lại gần chỗ này.

Ba người cùng đề phòng, chăm chú quan sát động khẩu đang truyền đến thanh âm đó.

Vừa rồi người thứ nhất tỉnh táo trở lại chính là Sở Phi Dương, Thanh Lang cơ hồ là đồng thời thanh tỉnh, hai người vội vàng đánh thức Quân Thư Ảnh vẫn đang bị ảo ảnh chi phối, không ai có thời gian để ý xem xét tình hình xung quanh, thậm chí ngay cả việc mình tại sao đến được nham động này cũng hoàn toàn không rõ.

Hoặc tất cả những chuyện này vẫn là ảo ảnh cũng chưa biết chừng.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Thanh âm từ động khẩu tối đen truyền ra mỗi lúc một lớn dần, nghe giống như tiếng một vật gì đó rạch lên thạch bích, một đường vọng lại, hết sức chói tai.

Sở Phi Dương bất động thanh sắc đem Quân Thư Ảnh ngăn ở phía sau, Quân Thư Ảnh cũng không cho đó là xem thường, chẳng buồn tức giận mà một mực đứng ở phía sau hắn, lộ đầu nhìn về phía động khẩu phát ra âm thanh.

Trong sơn động tuy có ánh sáng nhàn nhạt nhưng quá yếu ớt, hoàn toàn không thể nhìn rõ sự vật bên trong động khẩu kia. Cho nên khi thấy được bóng dáng vật đó từ trong động khẩu xuất hiện thì gần như đã là chính giữa tầm nhìn của mọi người.

Sở Phi Dương và Thanh Lang nắm lấy kiếm, toàn thân căng cứng, dự định bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay, đoạt lấy thủ cấp kẻ địch.

Ám khí trong tay Quân Thư Ảnh cũng gần như sắp phóng ra, cho đến khi hai đạo bóng dáng kia bổ nhào về phía trước mọi người mới vờ lẽ.

“Cao Phóng?!” Quân Thư Ảnh kêu lên một tiếng, vội vàng bước lên phía trước đỡ lấy Cao Phóng.

Người còn lại cũng không cần phải nói, chính là Trình minh chủ Trình Tuyết Tường.

Hắn một tay dìu lấy Cao Phóng, một tay nắm Ảnh Nhấn kiếm, lúc này cũng vô lực ngã trên mặt đất, nhìn qua đúng là kiệt sức bất kham.

Thanh âm vừa rồi có lẽ là do hấn dùng Ảnh Nhẫn ma sát lên vách động tạo thành. Đúng như dự đoán, Trình Tuyết Tường thở phì phò, đau lòng ôm lấy Ảnh Nhẫn, giơ lên phía ánh sáng yếu ớt trong động xem xét.

Cao Phóng tựa vào vách động nghỉ ngơi một lát đã hồi phục lại, nhưng nhìn qua vẫn là thấy hết sức mệt mỏi.

Sở Phi Dương và Thanh Lang thu kiếm nhìn nhau, thấy trên mặt đối phương đều là một nụ cười khổ.

“Sở huynh, Thanh huynh.” Trình Tuyết Tường miễn cưỡng đứng dậy, nhìn Sở Phi Dương và Thanh Lang đứng trước mặt, theo thói quen gật đầu bắt chuyện.

“Nguyên lai là Trình huynh, cũng thật nhanh nhẹn a, đã vào được đây rồi.”

Thanh Lang cố trêu đùa mua vui.

Trình Tuyết Tường giờ mới phát giác vừa rồi khẩu khí của mình quá thực chẳng khác nào người lạ ngẫu nhiên gặp ngoài đường. Máy người đã rơi vào khốn cảnh này, chào hỏi cũng đều là dư thừa. Hấn miễn cưỡng cười, lại nhìn về phía Quân Thư Ảnh.

Cao Phóng nghỉ cũng đã được hồi lâu, chí ít không còn thở không ra hơi như lúc trước. Y đem chuyện của mình kể lại cho Quân Thư Ảnh nghe qua một lần. Thì ra y cũng bị ảo ảnh mê hoặc ngộ nhập sơn động này, đi được một lát thì đụng phải Trình Tuyết Tường. Hai người dọc đường gặp không ít nguy hiểm, may mà Trình Tuyết Tường võ công cao cường, nhưng cũng là mệt chết. Hiểu rõ những nguy hiểm đó vốn là do ảo ảnh mà ra nhưng vẫn không dám không ra tay ứng phó, bởi vậy mới khiến bản thân mệt đến sắp tinh bì lực tẫn.

Cuối cùng vẫn là Cao Phóng nghĩ ra biện pháp, để cho Trình Tuyết Tường dọc đường tạo ra âm thanh chói tai nhằm kích thích thần chí hai người lên đến cực điểm, cứ như vậy khó khăn tiến về phía trước, cho đến khi nghe được thanh âm của mấy người Sở Phi Dương mới theo hướng thanh âm đó mà chạy đến.

“Không thể ngờ tất cả chúng ta đều bị ảo ảnh của chính mình mê hoặc.” Quân Thư Ảnh nhíu mày nói, “Chúng ta bị như vậy, không có lý do gì mà những người khác có thể bảo trì tỉnh táo. Chẳng lẽ đám đệ tử Thường Thanh môn kia tất cả cùng đã vào trong này?”.

Nếu thật là như vậy thì sơn động này cũng quá là náo nhiệt rồi.

Cao Phóng lắc đầu nói: “Ta cũng đã nghĩ qua. Bất quá ta cho rằng có bị mê hoặc tâm trí hay không cũng không có liên quan đến võ công cao thấp ra sao. Nếu không tính đến võ công, chúng ta và đám đệ tử Thường Thanh môn chỉ có duy nhất một điểm khác biệt, đó chính là bọn họ đã uống vào chén huyết tửu kia.”

“Nói vậy cũng có lý.” Sở Phi Dương nói, “Lúc đó Thánh Cô kia là người đứng gần động khẩu nhất, nhưng nàng không hề bị mê hoặc, đại khái bọn chúng cũng đã từng uống vào thứ có liên quan đến máu của tộc nhân Cầm Anh kia. Bất quá nghe lời Hứa Trực nói thì bọn chúng không thể tiếp cận động khẩu quá lâu nếu không cũng sẽ bị sơn động này bắt tiến nhập. Vậy đám đệ tử Thường Thanh môn đã uống vào huyết tửu nên đại khái sẽ không bị ảnh hưởng.”

“Sở huynh, huynh đừng nói mấy lời dọa người có được hay không? Cái gì mà bắt tiến nhập vào đây, sơn động này nào phải là vật sống?” Thanh Lang sờ sờ cánh tay, giả bộ kêu lên.

“Ta lại hi vọng sơn động này là vật sống, đâm xuống một kiếm thấy máu thấy thịt gì đó còn dễ đối phó hơn nhiều so với ảo ảnh hư hư thực

thực.” Trình Tuyết Tường vuốt lên Ảnh Nhấn lắc đầu nói, bộ dạng cực kỳ thương xót đau khổ.

Quân Thư Ảnh đi tới bên người Sở Phi Dương, nhìn về phía Thanh Lang và Trình Tuyết Tường, nói: “Các người đừng nói mấy lời vô dụng nữa, nhanh chóng nghĩ biện pháp ra khỏi đây mới đúng.” Y quét mắt một vòng nhìn bốn phía, lại nói thêm: “Trên vách động có nhiều thông đạo như vậy, rốt cuộc cái nào mới là đường dẫn ra ngoài?”

Y vừa dứt lời, chỉ nghe vù vù một tiếng, xung quanh đột nhiên sáng bừng lên. Thanh Lang giơ lên một cây đuốc nhỏ, đứng ở chính giữa nói: “Chúng ta đều là vô tri vô giác tiến vào đây, làm sao mà biết được đường ra, chỉ có thể kiểm tra từng cái một.”

Công tượng (thợ thủ công) nhà Thanh Lang nổi danh khéo léo vô cùng, y có thể tự nhiên lấy ra được một cây đuốc, việc này cũng không khiến mọi người cảm thấy quá ngạc nhiên.

“Thư Ảnh, Tiểu Phóng, hai người các người tới chọn đi.” Thanh Lang cười nói.

Sở Phi Dương đối với Thanh Lang hữu ý vô ý trêu chọc người thì chẳng biết phải làm sao, nhìn người khác tức giận y thích thú lắm sao? Khó trách người này không bao giờ khiến người ta vui vẻ, đều là tự mình chuốc lấy.

“Vậy thì cái này đi.” Trình Tuyết Tường chợt mở miệng, thuận tay chỉ vào một cửa thông đạo, nói.

Dù sao cũng chẳng ai biết những thông đạo này dẫn tới đâu, đi lối nào thì cũng như nhau, vì vậy đối với đề nghị của Trình Tuyết Tường mọi người cũng không có dị nghị. Để Thanh Lang cầm đuốc đi ở phía trước, mấy người trước sau tiến vào thông đạo chật hẹp.

Vốn là không có ánh sáng, nhìn không rõ sự vật trong động, hiện giờ được ánh lửa soi sáng, mới thấy rõ trên vách và trên đỉnh động, côn trùng bò qua bò lại chỉ chút khiến người ta thấy mà khiếp sợ.

Quân Thư Ảnh có chút không thoải mái, trong động quá mức chật hẹp, có nhiều chỗ cơ thể cố cũng không tránh được cọ xát lên vách động, y đối với những loại côn trùng không biết sợ mà cứ bám lấy người thế này thì thật sự cảm thấy ngứa ngáy. Sở Phi Dương nhận ra y khó chịu, không khỏi muốn trêu ghẹo.

“Người trước kia chẳng phải là từng luyện qua bản lĩnh không chế những loại côn trùng này sao? Khi đó tại sao không thấy người khó chịu?” Hắc nhớ rõ ràng, khi đó Quân Thư Ảnh gọi tới một đám độc trùng để công kích hắc, một tiểu bộ dạng ngoan độc.

Quân Thư Ảnh giơ tay phải đi một con côn trùng dài bằng ngón tay rơi xuống bả vai, lạnh lạnh trừng mắt nhìn Sở Phi Dương, nói: “Người không khó chịu thì đừng trốn tránh a.” Người gặp côn trùng mà lúng túng như thợ vụng mất kim, lúc này còn cười người khác thì thật sự là không có sức thuyết phục.

Trình Tuyết Tường đi ở phía trước hai người, giơ Ảnh Nhẫn lên, một kiếm đâm chết một con cự trùng hình dạng kỳ quái, con vật kia trước khi chết vẫn còn không cam lòng giương lên một đôi càng lớn muốm bám lấy hắc.

Trình Tuyết Tường vẻ mặt khinh bỉ khều nó từ mặt đất lên, quay người lại nói với Quân Thư Ảnh: “Trong động này sâu trùng rất đáng sợ, không biết có độc hay không, Thư Ảnh công tử cẩn thận.”

Quân Thư Ảnh gật đầu. Sở Phi Dương không khỏi buồn bực, Trình minh chủ bản thân sao có thể biểu hiện quá mức như vậy chứ? Người này nhất định là cố ý!

Mấy người đi dọc theo thông đạo, may mà một đường không gặp trắc trở gì, đi thêm một lát cuối cùng cũng đã thấy lối ra ở phía trước.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Thấy được lối ra, Thanh Lang đi phía trước dẫn đường cũng bước nhanh hơn, mấy người nhanh chóng đi tới cuối thông đạo.

Sở Phi Dương là người cuối cùng từ trong thông đạo đi ra, nhờ ánh lửa chiếu rọi liền nhìn thấy được vẻ mặt chẳng biết tại sao của Thanh Lang.

“Lại trở về chỗ cũ, quả nhiên không dễ dàng ra ngoài.” Thanh Lang nói, ở một bên lấy ra đoản kiếm khắc lên động khẩu vừa mới đi ra một cái tiêu ký.

“Tiếp tục đi thôi.” Thu kiếm, Thanh Lang cũng không còn hưng trí trên chọc, tùy tiện chọn một cửa động khác, ở trên đó khắc lên tiêu ký, rồi tiếp tục cùng mọi người tiến vào.

“Khoan đã, ta có chuyện muốn hỏi.” Cao Phóng mở miệng nói, “Ta cùng Trình minh chủ lúc trước chẳng phải cũng từ một trong những động khẩu này mà tiến vào sao? Nếu có thể đi vào, khẳng định cũng có thể đi ra. Vậy chỉ cần theo động khẩu đó đi ra là được rồi. Cần gì phải như lũ ruồi không đầu mà đi loạn.”

Thanh Lang tựa vào bên cạnh động khẩu, không mở miệng mà chỉ nhìn Sở Phi Dương. Sở Phi Dương thờ dài nói: “Đó đương nhiên là lối ra trực tiếp nhất, nhưng nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi. Vấn đề ở chỗ động khẩu đó đã không tìm thấy nữa rồi. Những động khẩu lớn nhỏ này hơn phân nửa là để che mắt, cửa ra nằm trong số đó nhưng chúng lại nhìn không ra. Ta nghĩ, bây giờ trong mắt chúng ta quá nửa là ảo ảnh.”

“Cái gì?!” Cao Phóng cả kinh nói, “Vậy chẳng phải là...”

“Cho dù đường ra có ở ngay trước mắt, cũng không thể nhìn ra.” Trình Tuyết Tường cũng thở dài nói, “Không nghĩ lần này chúng ta lại gặp phải cao thủ. Loại trận pháp cơ quan bí hiểm đến mức này, sợ là sớm đã thất truyền hậu thế.”

“Cứ ngồi nghĩ chi bằng đứng dậy mà đi.” Thanh Lang nhú mày nói, “Ta cũng không muốn đứng ở chỗ này đoán xem cái nào mới là lối ra. Nếu không ta đi trước dò đường, các người ở lại thử phá giải cơ quan xem.”

“Chúng ta không nên tách nhau ra.” Sở Phi Dương nói, “Nếu còn đang bị ảo ảnh chi phối, ai biết sau khi tách ra sẽ gặp phải cái gì. Chúng ta cũng không phải là người thông thạo trận pháp, muốn phá giải cơ quan này cũng không phải là chuyện dễ. Vẫn là nên đi cùng nhau.”

“Vậy thì đi thôi.” Thanh Lang xoay người đi vào một cái động khẩu, Trình Tuyết Tường và Cao Phóng theo sau, cuối cùng là Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh.

“Nếu nói nơi này vẫn là ảo ảnh, thì thứ tận mắt chứng kiến cũng chưa chắc là thực, mà thứ không nhìn thấy cũng chưa chắc là giả.” Thanh Lang vừa đi vừa nói, cười khẽ một tiếng, “Cũng chẳng biết trong số mấy người chúng ta, ai là thật ai là giả.”

Y vốn là thuận miệng nói ra, nhưng vừa dứt lời mọi người liền trầm mặt.

Thanh Lang cũng tự mình cảm thấy không được tự nhiên, ngoảnh đầu nhìn mấy người phía sau. Cao Phóng cúi đầu buồn bực không lên tiếng đang theo sát y.

“Ai, Tiểu Phóng, người nói xem, Thanh đại ca nói vậy có đúng hay không?”

“Người cứ nói đi.” Cao Phóng giương mắt nhìn y, một đôi mắt đen láy được ánh lửa chiếu rọi có phần sâu kín.

Thanh âm Quân Thư Ảnh từ phía sau truyền đến: “Có muốn ta cho người một châm không? Để người nhìn xem đó có phải là thật hay giả!”

“Thư Ảnh công tử cẩn thận dưới chân, phía trước có rất nhiều đá vụn.”

“...”

Thanh âm mấy người phá vỡ sự im lặng, bởi vậy nên cảm giác bị bóng tối vây hãm giảm đi rất nhiều. Dọc đường cũng không gặp trắc trở gì nhưng thông đạo này so với cái trước thì quanh co hơn, bởi vậy dù một đường đi thẳng nhưng vẫn tốn nhiều thời gian hơn một chút mới thấy lối ra.

Không có gì bất ngờ, mọi người lại một lần nữa quay trở lại sơn động ban đầu.

Thanh Lang lại khắc tiêu ký lên cửa động, ánh lửa trong tay đột nhiên chớp lên vài cái rồi tắt lịm. Một chút ánh sáng duy nhất cũng không còn, bóng tối lại một lần nữa bao trùm. Từ lúc tiến vào sơn động đến giờ cũng khá lâu, bên ngoài đại khái trời đã tối. Cảm giác lạnh lẽo bắt đầu xâm chiếm, len lỏi vào từng mảnh da. Quân Thư Ảnh tuy có nội lực hộ thể nhưng loại cảm giác này vẫn là hết sức khó chịu.

Thanh Lang ném cây đuốc đi, thở dài một hơi nói: “Giờ thì lửa cũng không còn, cũng không biết khi nào mới có thể thoát ra khỏi cái địa phương quỷ quái này.”

Cao Phóng mở miệng nói: “Nếu như tất cả những thứ chúng ta chứng kiến đều là ảo ảnh thì cho dù lối ra có gần ngay trước mắt cũng là nhìn không thấy, vậy chúng ta sao có thể biết được đường mình đi là đúng hay sai? Có lẽ vừa rồi đi ngang qua nhưng vì nhìn không thấy nên mới bỏ lỡ.

Như vậy chẳng phải là chúng ta vĩnh viễn không thoát ra ngoài được hay sao?”

“Ảo ảnh chính là mê hoặc tâm và mắt người ở trong đó, nhưng lại không thể mê hoặc chính nó.” Thanh Lang nói, y đang lần lượt xem xét từng động khẩu.

“Thanh huynh là muốn tìm cái này?” Sở Phi Dương cũng tỉ mỉ tìm một lát, chỉ vào một vị trí trên vách động, nói.

Nơi ngón tay của hắn chỉ tới trái phải rõ ràng có bốn vết khắc lớn nhỏ, đó chính là tiêu ký mà mỗi lần đi vào và đi ra động khẩu Thanh Lang đã để lại làm dấu.

“Đúng vậy, chính là nó.” Thanh Lang sáp tới, đưa tay sờ lên bốn tiêu ký cách nhau không xa, dường như hết sức hài lòng.

“Thanh huynh rõ ràng là khắc vào bốn động khẩu khác nhau, vậy mà bốn tiêu ký này lại tập trung tại một chỗ...” Trình Tuyết Tường tựa hồ cũng đã minh bạch.

“Căn bản không có bốn cái động khẩu nào cả, chúng ta đi tới đi lui chỉ là một cái.” Quân Thư Ảnh nói, quay đầu nhìn bốn phía, thấy trên vách sơn động lớn có nhỏ có động khẩu đen đặc một màu, không khỏi cảm thấy căm ghét.

Trình Tuyết Tường sờ cảm nghĩ ngơ một lát, mới nói: “Bất quá, nếu chúng ta đã ở trong ảo ảnh, thật giả hư ảo không rõ ràng, vậy bốn ấn ký này chúng ta nhìn thấy cũng chưa chắc đã phải là thật đi.”

“Vậy quả thực không có biện pháp.” Thanh Lang quệt quệt môi, “Nếu kẻ bày ra trận pháp này đúng là có khả năng nghịch thiên như vậy thì chúng ta cũng chỉ biết chấp nhận xui xẻo.”

“Cũng không biết kẻ nào rảnh rỗi, ở nơi thâm sơn cùng cốc này bày ra loại cơ quan âm hiểm.” Quân Thư Ảnh tức giận bất bình nói.

Sở Phi Dương vẫn còn mớ mẫm trên vách động không biết đang tìm cái gì, lúc này mới ho nhẹ một tiếng, nói: “Đừng cần nhẩn nữa, hiện tại cũng không phải thời điểm có thể lơ là, tiếp tục đi thôi.”

Đã biết được ảo diệu trong đó, mấy người cũng không còn đi loạn, chọn động khẩu có tiêu ký vừa rồi, lại một lần nữa đi vào. Nếu đúng như suy đoán của mọi người thì lối ra nhất định ở trong thông đạo này, bởi vậy lần này phải hết sức cẩn thận, nếu không sẽ bỏ lỡ cơ hội.

Không lâu sau, do Thanh Lang dẫn đầu, mọi người lại từ trong thông đạo nối đuôi nhau đi ra.

Lần này ngay cả Thanh Lang cũng không nhận được nữa, nhìn mấy cái tiêu ký mà oán hận nghiêng răng.

“Lão tử hành tẩu giang hồ đã lâu như vậy, cũng chưa từng trải qua loại chật vật này! Không nghĩ hôm nay ở nơi rừng sâu núi thẳm bị một kẻ không biết người sống hay là người chết đùa giỡn phải đi vòng vòng!”

Nói đến chật vật thì mấy người chẳng ai khá hơn ai. Biết rõ đi qua đi lại vẫn chỉ là duy nhất một cái thông đạo nhưng lần này lại có cảm giác chật hẹp hơn hai lần trước rất nhiều, có những chỗ phải nghiêng người mới đi được, hoặc là khom lưng để chui qua, khiến cho một thân bụi đất bám đầy, những vẫn phải nhẫn nhịn bị những con côn trùng quấy nhiễu.

“Trên giang hồ chưa từng nghe nói có cao thủ tinh thông trận pháp giống như vậy, quả nhiên là nhân ngoại hữu nhân.” Trình Tuyết Tường ôm lấy Ảnh Nhẫn thở dài nói.

Quân Thư Ảnh mang theo oán khí hừ lạnh một tiếng: “Cái gì mà cao thủ, rõ ràng là bọn chuột nhắt không dám gặp người, chỉ dám rụt cổ bố trí

trận pháp hại người. Không, so với bọn chuột nhắt chốn giang hồ còn không bằng...” Chí ít ‘bọn chuột nhắt chốn giang hồ’ còn không có bản lĩnh khiến mấy người bọn họ bị vây khốn nhưng thúc thủ vô sách như vậy.

Sở Phi Dương đưa tay kéo y qua, phỉ phỉ bụi đất trên tóc và trên vai y, cười nói:

“Được rồi được rồi, hạ hỏa. Thư Ảnh, lời như thế cũng không nên tùy tiện nói lung tung.”

“Tại sao?!” Quân Thư Ảnh trừng mắt liếc hằm hằm một cái, chất vấn.

Sở Phi Dương che miệng ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt chợt dạ, chỉ hướng vách động ra hiệu cho mọi người đến: “Các người tới xem ấn ký này đi, có cảm thấy quen mắt hay không?”

Chương 42

Quân Thư Ảnh chăm chú nhìn ấn ký hồi lâu, nhưng vẫn không hiểu gì, quay mặt nhìn Sở Phi Dương thắc mắc.

Trái lại Cao Phóng mới vừa nhìn thoáng qua đã vội cả kinh, nói: “Cái này... là ấn ký của Thanh Phong kiếm phái!”

“Thanh Phong kiếm phái?” Quân Thư Ảnh khó hiểu, “Tại sao ta chưa từng nhìn thấy qua?”

“Căn bản là thấy cũng không thêm để ý đi.” Sở Phi Dương có chút bất đắc dĩ nói.

Thanh Lang đứng ở một bên: “Nơi này tại sao có thể có ấn ký của Thanh Phong kiếm phái? Thanh Phong kiếm phái các người không phải là không có sở trường về cơ quan trận pháp hay sao?”

“Thanh Phong kiếm phái và Vô Cực sơn trang có quan hệ gì?” Trình Tuyết Tường cũng mở miệng.

“Việc này ta không rõ, e rằng Vân Thâm và sư phụ cũng không biết.” Sở Phi Dương nói, “Bất quá bản thân ta đã từng nghe qua, Thanh Phong kiếm phái có một vị sư tổ tinh thông những thứ này. Thời gian ở Lăng Nguyệt sơn ta cũng từng đọc qua bản chép tay của vị sư tổ đó. Nếu trận pháp này đúng là do người đó bày ra thì ta nghĩ ta có thể phá giải.”

“Nga?! Phá giải như thế nào?” Quân Thư Ảnh mắt sáng lên, nhìn Sở Phi Dương.

“Phá giải như thế nào không thể dùng miệng để nói, đây cũng là chỗ ảo diệu của trận pháp này.” Sở Phi Dương cười cười nhìn một lượt mấy người, “Nhưng đòi hỏi các người phải hoàn toàn tin tưởng ta.”

Thanh Lang tiến lên vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Sở huynh, trên giang hồ này nếu ngay cả huynh cũng không tin tưởng thì ta chẳng còn có ai để có thể tin tưởng đi.”

“Tại hạ đương nhiên cũng tin tưởng Sở đại hiệp.” Trình Tuyết Tường gật đầu nói.

Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng đứng ở một chỗ, hai người thậm chí không cần mở miệng. Sở Phi Dương cười cười: “Tốt lắm, vậy mọi người trước tiên bịt mắt lại đi.”

Trong sơn động hắc ám khó lường này, nếu đem hai mắt bịt kín lại thì chẳng khác nào là chặt đứt giác quan quan trọng nhất có phản ứng với bên ngoài. Nhưng Sở Phi Dương vừa nói xong, mọi người đều không do dự mà xé một mảnh vải, bịt kín hai mắt lại.

Trước mắt một mảnh tối đen, ngay cả một chút ánh sáng yếu ớt lúc trước cũng không còn, Quân Thư Ảnh đưa tay sờ sờ hai mắt, liền bị một bàn tay ấm áp bắt được, sau đó bị hôn.

“Sở Phi Dương!” Chờ sau khi hắn buông ra, Quân Thư Ảnh mới oán hận kêu lên một tiếng khe khẽ. Ở loại tình huống này cũng không quên lợi dụng, người này thật chẳng biết chừng mực.

Sở Phi Dương ghé vào lỗ tai y, cười nhẹ một tiếng, lại khẽ hôn lên mặt y: “Ra tới bên ngoài chúng ta sẽ lại tái kiến.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy, chần chờ một chút mới nói: “Người thật sự có tự tin phá giải được trận pháp này?”

Sở Phi Dương cúi đầu ân một tiếng: “Đó là đương nhiên, ta không bao giờ làm những việc mà mình không chắc chắn!”

Quân Thư Ảnh gật đầu: “Vậy người phải tự mình cẩn thận.”

Sở Phi Dương không lên tiếng, chỉ đưa tay vuốt ve khuôn mặt y rồi mới cất giọng nói với mọi người: “Mọi người bây giờ phải nghe theo lời của ta, ta nói đi hướng nào, các người phải đi theo hướng đó, không được bước nhiều hơn một bước, cũng không được bước thiếu đi một bước.”

Hắn nói tựa như hết sức tinh tường trận pháp này. Tuy rằng trước đây cũng chưa bao giờ thấy Sở Phi Dương có hiểu biết về loại trận pháp này nhưng nếu nơi này là mê trận mà sư tổ Thanh Phong kiếm phái bố trí, thì có lẽ hẳn thực sự có cách phá giải.

Mọi người dựa theo chỉ thị của hắn, bước từng bước một.

Cao Phóng vốn là đối với ngũ hành bát quái trận pháp cũng có một chút hiểu biết nhưng khi nghe chỉ thị của Sở Phi Dương lại thấy không phù hợp cho lắm. Bộ pháp từ miệng hắn tất cả dường như đều rất lộn xộn. Cao Phóng càng nghe càng không hiểu nhưng vẫn dứt khoát không suy nghĩ gì thêm nữa, một mực theo chỉ thị của Sở Phi Dương, bước từng bước.

Bốn người im lặng đi về phía trước, trong sơn động chỉ có thanh âm bình ổn kiên định của Sở Phi Dương vọng lại, chỉ dẫn mọi người đường tiến đường lui.

“... Thanh Lang, sang trái một bước... tiến về phía trước ba bước. Trước mặt người chính là lối ra, trước khi đi ra ngoài không được bỏ vãi che mắt xuống.” Sở Phi Dương nói.

Thanh Lang lắng tai nghe, không chút do dự bước lên trước một bước. Thoáng một cái, hai mắt vốn bị mảnh vải bịt kín cảm thấy tối đen một màu,

nhưng lúc này cho dù là vẫn nhắm chặt nhưng đã có thể cảm giác được phía trước quang mang đại thịnh.

Đã ra được rồi!

Thanh Lang một phen kéo mạnh vải xuống, hai mắt vẫn chưa kịp thích ứng bị ánh sáng chiếu vào khiến cho có chút khó chịu. Thanh Lang giơ tay lên che lại, nheo mắt chờ hồi phục.

Đến khi hai mắt vừa mới thích ứng được với ánh sáng ở nơi này, Thanh Lang còn chưa kịp cẩn thận quan sát xung quanh thì phía sau đã truyền tới vài tiếng bước chân. Y quay người lại thì thấy Cao Phóng đang từ trong bóng tối bước ra. Thanh Lang chạy tới giúp y, che mắt y lại, nói: “Tiểu Phóng, bên ngoài có chút sáng, trước không cần vội mở mắt, người cứ từ từ thích ứng.”

Cao Phóng gật đầu, phía sau y, Trình Tuyết Tường và Quân Thư Ảnh cũng lần lượt đi ra.

Quân Thư Ảnh vừa ra tới liền lập tức giật miếng vải xuống, quay người lại có chút khẩn trương nhìn về nơi mấy người vừa bước ra.

Nơi đó vẫn tối bùng, ánh sáng phía sau thậm chí chiếu tới cũng không thấy một mảnh sáng, đôi mắt vẫn chưa hoàn toàn thích ứng được với ánh sáng bên ngoài nên không thể thấy rõ tình hình ở đó.

Y nhìn chăm chăm chờ đợi nhưng một lúc lâu sau vẫn chưa thấy Sở Phi Dương bước ra.

“Chuyện gì vậy? Phi Dương tại sao còn chưa đi ra?” Thanh Lang cũng cảm thấy bất thường, nhíu mày bước tới gần.

Quân Thư Ảnh còn nhanh hơn y một bước, nghiêng răng lao người về phía trước.

Thanh Lang sợ y lại một lần nữa lạc vào mê trận, vội vàng gọi một tiếng: “Thư Ảnh, người không nên kích động!”

“Thư Ảnh công tử!” Trình Tuyết Tường cũng từ phía sau chạy tới, giữ Quân Thư Ảnh lại.

“Buông ra!” Quân Thư Ảnh đẩy hai người kia ra, nhanh như chớp chạy đi.

Nhưng trong góc tối kia nào còn có mê trận, mà chỉ có một khối thạch bích lạnh như băng đang chặn đường Quân Thư Ảnh, lặng lẽ kiên định đứng sừng sững giống như đã ở đó từ rất lâu rồi.

Quân Thư Ảnh không tin, sờ sờ lên thạch bích, cảm giác vừa lạnh vừa cứng xuyên thấu lòng bàn tay khiến da đầu y run lên.

“Sở Phi Dương... Sở Phi Dương!” Sắc mặt Quân Thư Ảnh trong nháy mắt trở nên trắng bệch, không quan tâm thạch bích kia có mấy phần cứng rắn, chỉ biết dùng phong chưởng oanh oanh đánh lên đó, “Người không phải đã nói chắc chắn có thể phá giải trận pháp này hay sao?! Người ra đây cho ta, hỗn đản! Sở Phi Dương!”

Thanh Lang từ phía sau chạy tới, bắt lấy cánh tay Quân Thư Ảnh, cau mày nói: “Thư Ảnh, người không nên lo lắng, Sở huynh có lẽ tự mình có tính toán.”

“Hắn có tính toán, hắn vốn là có tính toán kỹ càng rồi!” Quân Thư Ảnh trong lòng lúc trước vốn chỉ có một chút nghi ngờ thì vào thời khắc này tất cả đều bạo phát, Sở Phi Dương có tính toán gì, y bây giờ đã minh bạch hết thấy.

Cái gì mà đã từng xem qua bản chép tay, cái gì mà hắn biết cách phá giải, cái gì mà muốn mọi người vô điều kiện tin tưởng hắn, tất cả đều là gạt người! Hắn biết đây là mê hồn trận, tất cả ma chướng đều từ mắt nhập vào

tâm, cho nên hẳn muốn mọi người che mắt lại là muốn để mọi người tin tưởng hẳn... hẳn chính là dựa vào sự tin tưởng đó để ‘lừa gạt’ mọi người bước ra khỏi mê trận!

Hiện giờ bên trong mê hồn trận tối đen tuyệt vọng, chỉ còn lại một mình Sở Phi Dương bị vây hãm.

“Sở Phi Dương, ngươi là một tên hỗn đản! Ngươi là một tên lừa đảo! Ngươi không phải nói ra ngoài sẽ tái kiến sao? Ngươi ra đây cho ta!” Quân Thư Ảnh ở trong tay Thanh Lang giãy giụa, hai mắt dần dần đỏ lên, oán hận nhìn chăm chăm thạch bích phía trước. Nhất thời kinh hoàng cùng với phần nộ làm cho nội lực trong cơ thể y chạy tán loạn, dường như muốn tẩu hỏa nhập ma.

Trình Tuyết Tường không đành lòng cau mày, từ bên cạnh chạy tới, một chưởng đánh xuống gáy Quân Thư Ảnh khiến y mềm nhũn ngã xuống, Cao Phóng cũng vội vàng chạy tới đỡ lấy y.

Thanh Lang đem Quân Thư Ảnh đưa vào tay Cao Phóng rồi đi tới trước tấm thạch bích, với tay đặt lên đó.

“Sở Phi Dương, huynh thật là...” Thanh Lang thở dài một tiếng.

Chương 43

Trong lúc Quân Thư Ảnh hôn mê, Thanh Lang và Trình Tuyết Tường dùng mọi biện pháp cũng không thể tìm được đường quay lại.

“Sở huynh sẽ không sao.” Thanh Lang dựa lưng vào tấm thạch bích bằng lãnh chẳng biết là thật hay ảo, trầm mặc một hồi mới mở miệng nói, “Hắn nhất định có biện pháp ra ngoài. Người này cũng không phải thuộc dạng người tốt yếu mệnh, nhưng hắn đây một bụng suy nghĩ vì người khác, chính cái này lại là tai họa.” Thanh Lang nói xong thì nghiêng răng nghiêng lợi, “Từ xưa đến nay chưa có kẻ nào có thể dễ dàng lừa gạt bốn giáo chủ như vậy, món nợ này ta nhất định phải cùng hắn hảo hảo tính toán.”

Trình Tuyết Tường gật đầu rồi nhìn về phía Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh vẫn còn hôn mê, Cao Phóng ngồi bên cạnh để y dựa vào vai mình rồi từ trong túi mang theo bên người lấy ra một viên dược hoàn nhét vào miệng Quân Thư Ảnh.

Thanh Lang đi tới, nắm cổ tay Quân Thư Ảnh lên xem mạch rồi cùng y tương đối lòng bàn tay, giúp y kéo nội lực đang chạy loạn trong cơ thể tuần tự trở lại bình thường.

Chỉ một lát sau, Quân Thư Ảnh cũng từ từ tỉnh lại.

“Giáo chủ.” Cao Phóng khẽ gọi một tiếng.

Quân Thư Ảnh nhìn y, lại nhìn về phía Thanh Lang và Trình Tuyết Tường đang đứng gần đó, chớp mắt hồi tưởng lại sự tình.

Vừa rồi y hoảng loạn tới nỗi khí công tâm, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma. Quân Thư Ảnh lúc này đã tỉnh táo trở lại, Thanh Lang và Trình Tuyết Tường cũng thở phào nhẹ nhõm.

Quân Thư Ảnh đang muốn đứng dậy, đột nhiên khựng lại, ngửa mặt lên, nhìn chăm chăm.

Thanh Lang cho rằng y vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, đang muốn nắm lấy tay y thì Quân Thư Ảnh lại đột nhiên chỉ tay về phía đỉnh động trước mặt, nói: “Nhìn đi!”

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường, Cao Phóng nhìn theo hướng Quân Thư Ảnh chỉ tay, nhất thời gần như hít vào một ngụm lãnh khí...

Nơi mấy người đang đứng vẫn là một sơn động nhưng so với sơn động lúc trước thì rộng rãi hơn, bốn phía chẳng biết lúc nào đã có mấy cây đuốc đang cháy. Nhưng đỉnh động lại rất cao, ánh sáng từ mấy cây đuốc đó căn bản không chiếu tới.

Vừa rồi mấy người lo lắng tìm cách cứu Sở Phi Dương, trong khi Quân Thư Ảnh vẫn còn đang bất tỉnh nên không ai có cảm giác phải đề phòng, cũng chẳng buồn ngược mắt nhìn lên.

Lúc này ba người mới nhìn về nơi mà Quân Thư Ảnh phát hiện ra. Cảnh tượng trước mắt, ngay cả Thanh Lang và Trình Tuyết Tường ngày ngày hành tẩu giang hồ cũng không khỏi cảm thấy lạnh lạnh.

Treo trên đỉnh động là chi chít những cái xác đã khô héo, từng nhóm một chỉnh tề giống như là bị cố ý xếp đặt như vậy.

Người trong giang hồ quen với việc chém giết sinh tử, nhiệt huyết sôi trào, nhưng cũng chưa từng chứng kiến cảnh tượng như thế này, tĩnh mịch giữa một tầng băng lãnh, tuyệt vọng. Khiến cho mấy người cảm thấy chấn

động không chỉ có những xác người kia mà còn bởi cách xếp đặt ra hàng ra lối.

Đây là loại người nào, có mục đích gì? Tâm tình ra sao mà lại có thể coi rẻ mạng người làm trò chơi trong tay như vậy?

Trình Tuyết Tường là người đầu tiên phi thân, đạp lên những nơi nhô ra của vách động mà đứng, nhìn ngó xung quanh một lượt.

Sau đó nhảy xuống, nhìn Thanh Lang và Quân Thư Ảnh lắc đầu: “Không nhận ra là ai, bất quá hẳn là đã chết rất nhiều năm rồi. Nhìn phức sức của bọn họ rất giống nhau, có thể là cùng ở một thôn trại.”

“Không phải là tộc nhân của Liên Sơn tộc chứ?” Thanh Lang nói.

Trình Tuyết Tường lắc đầu: “Nhìn không ra, bất quá phức sức này so với những người chúng ta lúc trước từng nhìn thấy ở đáy giếng Thường Thanh môn cũng không quá giống nhau.”

Quân Thư Ảnh cũng đã đứng dậy, lặng lẽ cúi đầu đứng bên vách động, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Trình Tuyết Tường đi tới, dừng một chút, gọi: “Thư Ảnh công tử...”

“Các người đã kiểm tra tất cả mọi thứ ở đây chưa?” Quân Thư Ảnh hỏi.

Trình Tuyết Tường gật đầu: “Đến bây giờ vẫn chưa tìm ra cơ quan gì nhưng chúng ta vẫn có thể tiếp tục tìm.”

“Không cần ở nơi này phí thời gian.” Quân Thư Ảnh nhìn về phía thạch bích kia, “Nếu như ở nơi này đã không tìm ra manh mối thì ta muốn đến chỗ khác tìm. Cả cái sơn động này cũng là một mê trận khổng lồ, mấu chốt để phá giải nhất định cũng ở đâu đó quanh đây, Sở Phi Dương...”

Y đem mặt dán lên tấm thạch bích, dùng thanh âm chỉ mình nghe được, lẩm bẩm: “Sở Phi Dương sẽ không bị vây khốn ở nơi này.”

Người nội lực cao thâm đương nhiên có thể nghe được thanh âm y lẩm bẩm. Trình Tuyết Tường nắm chặt Ảnh Nhẫn, bỏ đi chỗ khác.

“Kẻ nào?! Đứng lại!” Thanh Lang đột nhiên cao giọng quát một tiếng, Quân Thư Ảnh và Trình Tuyết Tường đồng thời xoay người lại, Cao Phóng cũng chạy tới bên cạnh Quân Thư Ảnh, được phẫn trong tay áo sớm đã chuẩn bị xong.

Thân ảnh Thanh Lang thoát một cái biến thành một đạo ly huyền tiễn (nhanh tới nỗi như tên rời khỏi cung), sắc bén đuổi theo. Trình Tuyết Tường cũng đã bắt kịp. Quân Thư Ảnh quay đầu nhìn tấm thạch bích một lần nữa rồi rút trường kiếm đeo bên người, dẫn theo Cao Phóng cùng truy đuổi.

Thanh Lang dốc toàn lực đuổi theo bóng người kia nhưng kẻ đó vẫn có thể lẩn tránh chứng tỏ hần đối với sơn động này rất quen thuộc, dựa vào đó để thoát khỏi sự truy kích của y.

Thanh Lang cảm thấy kỳ quái, người này lưng cong rõ ràng chạy rất nhanh nhưng tiếp cận thì lại không cảm nhận được nội lực mà hần phát ra. Xem ra kẻ này không phải đang dùng khinh công để chạy trốn, ngược lại rất giống một loài động vật, chỉ dựa vào tứ chi linh hoạt để thoát khỏi sự truy đuổi của mấy vị cao thủ võ lâm.

Quân Thư Ảnh dẫn theo Cao Phóng nên không thể chạy nhanh, mắt thấy Thanh Lang vài lần thiếu chút nữa là bắt được kẻ lạ mặt nhưng lại để hần chạy thoát thì y không nhịn được nữa.

Quân Thư Ảnh lấy ra ngân châm, thừa cơ hội phóng về phía bóng dáng quái dị kia. Ngân châm lướt qua bả vai Thanh Lang thẳng tắp bay về phía

trước, chỉ nghe một tiếng gầm rú, ba đầu ngân châm đã găm vào thân thể kia.

Bị trúng đòn nhưng hãn cũng chỉ lắc lư vài cái, bám lấy tiêm thạch để giữ thăng bằng cơ thể rồi lại lập tức lao vào bó6ng tối.

Thanh Lang vẫn muốn tiếp tục truy đuổi nhưng trước mặt lại nhào tới một bóng người khác, đến gần mới phát hiện hóa ra là Hạng Ninh Tử một thân nhếch nhác.

“Thanh đại ca, Trình đại ca!” Hạng Ninh Tử hô to gọi nhỏ mà lao đến, dang hai tay ra chặn mấy người lại: “Đừng đuổi theo nữa, hãn không có nguy hại gì!”

“Hãn rốt cuộc là thứ gì? Thậm chí ám khí tẩm độc cũng không thể đánh ngã?” Quân Thư Ảnh cũng dẫn theo Cao Phóng chạy tới, oán hận nói.

“Quân đại ca, người đó là... là nhi tử của sư phụ ta, tên gọi Hứa Lệ.” Hạng Ninh Tử nói, thần sắc có một chút thương tâm xót xa.

Cao Phóng nhíu mày: “Hạng Ninh Tử, sơn động này rốt cuộc là sao? Sư phụ người đâu?”

“Về sơn động này... vừa rồi sư phụ đã nói với ta về nó.” Hạng Ninh Tử gãi trán, bắt đầu kể lại lai lịch của sơn động này.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 44

“Sư phụ ta trước kia là người của Vô Cực sơn trang.” Hạng Ninh Tử thở dài một hơi, “Vô Cực sơn trang này vốn chỉ là một tiểu trại tử cách biệt với bên ngoài, tên gọi là Tứ Phương trại, về sau bọn chúng có cơ duyên gặp được Liên Sơn tộc nhân ở nơi rừng sâu núi thẳm. Liên Sơn tộc nhân cơ thể có dị năng, hơn nữa trong tộc còn có rất nhiều bí tịch binh khí đã thất truyền chốn giang hồ. Tứ Phương trại bắt bọn họ làm nô dịch, xây dựng lên Vô Cực sơn trang ngày hôm nay.”

“Muốn đi tới Liên Sơn tộc bộ lạc thì nhất định phải đi qua sơn động này, cơ quan bên trong đại khái cũng là vì bảo hộ tộc nhân mà bố trí nên. Tứ Phương trại lần đầu tiên muốn phá bỏ trận pháp đã có rất nhiều người phải bỏ mạng. Về sau bọn chúng tìm được biện pháp khác, mới an toàn đi qua được, chiếm lĩnh sơn cốc của Liên Sơn tộc. Nhi tử của sư phụ ta, Hứa Lệ, lúc đó cũng là bị vây hãm trong sơn động. Vốn cho rằng hắn đã chết nhưng không ngờ hắn thậm chí còn có thể sống đến ngày hôm nay, còn có bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ.”

Quân Thư Ảnh nhẫn nại nghe xong, duy nhất để ý đến một câu, mở miệng nói: “Tứ Phương trại về sau làm cách nào để đi qua sơn động này? Hứa Trục có biết cách phá giải mê hồn trận trong động hay không?”

“Việc này... Tứ Phương trại làm cách nào để đi qua sơn động thì sư phụ ta không nói.” Hạng Ninh Tử có chút khó xử, “Bất quá Thánh Cô kia đến bây giờ chưa dám đi vào sơn động, chắc hẳn Vô Cực sơn trang còn biết đường khác để đi qua. Sơn động này đại khái đã rất lâu không có người bước vào.”

Quân Thư Ảnh sắc mặt trầm xuống, chân mày nhíu chặt.

Trình Tuyết Tường liếc mắt nhìn y một cái, lại nhìn về phía Hạng Ninh Tử, nói: “Không biết Nghiêm chương môn hiện giờ ở đâu?”

“Sư phụ từ sau khi vào đây thì điên điên dại dại, liên tục đuổi theo nhi tử của lão, vừa rồi ta theo gót mới đụng phải các huynh.”

Trình Tuyết Tường còn muốn hỏi thêm gì đó, Thanh Lang vẫn đang xem xét xung quanh đột nhiên làm động tác thủ thế: “Hừ, đừng nói gì nữa, các người nghe xem, đây là... tiếng động gì?”

Y vừa dứt lời, mọi người liền trầm mặc ngưng thần lắng tai nghe.

Chẳng biết từ lúc nào trong sơn động âm u vang lên vài tiếng ầm ầm. Ban đầu thì hết sức nặng nề, tựa hồ bị vật gì đó chặn lại nhưng thanh âm kia trong khoảnh khắc đột nhiên đại biến, giống như thế lôi đình vạn quân rất nhanh truyền đến.

Thanh Lang nhin không được mắng một câu thô tục, bắt lấy tay Cao Phóng, quát lớn: “Chạy!”

Không cần y nói, mọi người ở đây cũng không phải là nhi đồng không hiểu chuyện chưa từng thấy qua cảnh đời, ngay cả Hạng Ninh Tử trong nháy mắt cũng có phản ứng, sắc mặt trắng bệch vận đủ nội lực, điên cuồng lao về phía trước.

Phía sau mấy người, từ nơi toại động thâm sâu, một cổ sóng nước uy lực ập tới, mãnh liệt chảy băng băng.

Cũng không ai biết đây rốt cuộc là ảo ảnh hay hiện thực, đang yên đang lành tại sao có thể có nhiều nước tràn tới như vậy? Nhưng không ai dám dừng lại thử một lần để xem nó là thực hay ảo.

Trước mắt bị thiên nhiên uy hiếp, cho dù là người thân mang bao nhiêu tuyệt thế võ công cũng vô ích.

Mấy người một đường lao đi, không bao lâu thì trở lại sơn động lúc trước, ngoài chỗ này ra thì không còn nơi nào khác, cây đuốc cắm trên vách động vẫn đang an tĩnh cháy, nhưng bên ngoài thì thứ mềm mại nhất trên đời lại đang hóa thành hung thần ác quỷ, gầm lên giận dữ muốn đình tai nhức óc, chỉ trong khoảnh khắc sóng lớn đã gần ngay trước mắt, ầm ầm chảy ngược vào trong động.

Mấy người căn bản không còn đường để rút lui. Quân Thư Ảnh hít sâu một hơi chờ đợi hồng thủy dâng lên. Cao Phóng đứng ngay bên cạnh y. Quân Thư Ảnh đưa tay nắm chặt tay Cao Phóng, trong khi tay kia đột nhiên lại bị một người khác nắm lấy.

Quân Thư Ảnh quay đầu nhìn thì thấy Trình Tuyết Tường đang gật đầu với y, lại siết chặt tay y thêm một chút.

Bất quá vì phải cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn này, Quân Thư Ảnh cũng mắt nhắm mắt mở nắm lấy tay hắn.

Ánh mắt Trình Tuyết Tường chợt lóe lên, khóe miệng vốn khép chặt thiếu chút nữa nhếch lên. Quân Thư Ảnh đã sớm quay đầu đi không hề để ý hắn, hắn lấy lại bình tĩnh, cũng đem toàn bộ tinh thần đặt ở nơi con sóng đang mãnh liệt cuộn trào.

Thanh Lang tay trái nắm lấy Hạng Ninh Tử, tay phải nắm lấy Cao Phóng, so với một khắc trước thì hiện tại thì y không còn lo lắng như vậy nữa.

Nghĩ đến những cái xác khô treo trên đỉnh động, Thanh Lang vốn đang có chút nghi ngờ đỉnh động cao như vậy bọn họ làm sao có thể đi lên, dù sao không có khả năng tất cả bọn họ đều có khinh công xuất sắc. Bây giờ ngẫm lại, nhất định là có liên quan đến cơn đại hồng thủy này.

Sơn động hết sức rộng lớn vì vậy cho dù dòng nước có chảy xiết thì từ lúc ập vào khí thế mãnh liệt cũng đã thuyên giảm đi rất nhiều. Mặc dù như thế, nước trong động vẫn rất nhanh dâng lên cao.

Mấy người thuỷ tính (kỹ năng dưới nước: bơi/lặn...) cũng không kém, tùy theo mực nước dâng cao mà nổi bênh bênh. Hạng Ninh Tử lúc trước chưa từng thấy qua những cái xác khô nơi đỉnh động, lúc này ánh sáng từ cây đuốc sớm đã bị nước gội tắt, chỉ còn lại một vài tia sáng yếu ớt ảm đạm chiếu tới, trên đỉnh đầu lẳng lẳng huyền phù mấy hàng thi thể càng nhìn càng thấy quỷ dị, u ám vô cùng.

Hạng Ninh Tử nhịn không được rung mình một cái, không dám tiếp tục ngẩng đầu nhìn nữa, cố gắng nhích lại gần Thanh Lang.

Đúng như suy đoán của Thanh Lang, mặt nước quả nhiên chỉ dâng lên đến khi còn cách đỉnh động chừng nửa thân người thì ngừng lại.

Lúc này những cái xác khô với ngũ quan trống rỗng khô quắt giương lên cũng có nửa thân ngâm trong nước đang vây quanh mấy người, giống như những vị khách không mời bí ẩn muốn tiếp cận bọn họ.

Thanh Lang có chút đề phòng nhìn xung quanh, lại nhìn về phía Quân Thư Ảnh Cao Phóng và Trình Tuyết Tường, còn có Hạng Ninh Tử đang bám chặt lấy y không chịu buông. Thấy mấy người vẻ mặt cũng không giống như bị mê hoặc mới hơi yên lòng.

Theo Thanh Lang suy đoán, người của Tứ Phương trại nếu như không phải chết ở cơn đại hồng thủy thì cũng là bị ảo ảnh mê hoặc, mới bị chết thâm quỷ dị như thế.

Nếu như là loại nguy hiểm có hình có dạng thì còn dễ đối phó, Thanh Lang cũng đã nếm đủ vị gian khổ của ảo ảnh nơi này. Hiện giờ không phát sinh thêm biến cố gì mới là tốt nhất.

Trình Tuyết Tường dường như cũng có suy nghĩ giống y, lên tiếng: “Ta trước lặn xuống xem...”

Hắn còn chưa dứt lời, Hạng Ninh Tử lại đột nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng “Sư phụ!” rồi lập tức buông tay Thanh Lang, ra sức đập nước bơi về phía trước.

Thanh Lang cho là hắn bị ảo ảnh mê hoặc, nhưng nhìn kỹ cách đó không xa tựa hồ thật sự là có bóng dáng một người lúc chìm lúc nổi.

Để tránh phát sinh biến cố, Thanh Lang, Trình Tuyết Tường và Quân Thư Ảnh cũng vội vàng bơi theo, Cao Phóng vẫn luôn chặt chẽ theo sát bên người Quân Thư Ảnh, một tắc cũng không rời.

Bọn họ cũng đang muốn tìm lão đầu tử này hỏi cho rõ ràng một chút chân tướng sự tình. Nhìn thái độ của Thánh Cô đối với Hứa Trục thì những chuyện lão gia hỏa này biết chắc chắn nhiều hơn rất nhiều những thứ lão nói với Hạng Ninh Tử.

Mấy người tiếp cận, dựa theo ánh sáng mỏng manh yếu ớt để nhìn sắc mặt Hứa Trục. Hai mắt lão mờ lung nhìn mọi người xung quanh. Rõ ràng khắp nơi đều là hắc ám, bên cạnh còn có vô số thi thể bị chết thảm vậy mà ánh mắt lão lại giống như là nhìn thấy thứ gì đó cực mỹ, một mặt tán tụng rồi lại xen lẫn một chút bi thương khôn tả, có vẻ hết sức chật vật.

Nguyên lai là lão gia hỏa này bị trúng chiêu, Trình Tuyết Tường cùng Thanh Lang bơi tới, một trái một phải tiếp cận lão. Hứa Trục đối với hai người bọn họ và Hạng Ninh Tử đang ở bên cạnh ầm ĩ không ngớt thì hoàn toàn nhìn mà không thấy, chỉ chìm đắm trong ảo giác của chính mình.

“Nguyên lai các người lúc trước... chính là được chứng kiến cảnh đẹp như vậy. Ở nơi thần tiên các, có chết thì cũng không đau đớn đi... Không đau đớn là tốt rồi... Không đau đớn là tốt rồi...”

Hứa Trục thì thào nói, trên mặt lại chảy xuống hai hàng nhiệt lệ.

Tứ Phương trại có lẽ cũng từng có quá khứ vô cùng bi thương, nhưng bọn chúng nô dịch Liên Sơn tộc, ý đồ huyết tẩy võ lâm Trung Nguyên, tội ác rành rành như vậy, Thanh Lang và Trình Tuyết Tường cũng không có cách nào có thể cảm thông.

“Hai người các người đang nhìn cái gì? Trước bắt lấy lão, làm cho lão tỉnh lại rồi nói sau.” Quân Thư Ảnh nhíu mày nói.

Nước nhiều như vậy chẳng biết lúc nào mới rút, hơn nữa nước này giống như có chút đặc biệt, dịch dung trên mặt mấy người đã bắt đầu bị trôi đi, khiến cho trên mặt hết sức không thoải mái. Nếu không phải xung quanh đều là xác khô bồng bênh ngâm trong nước, mới nhìn đã ghê tởm thì Quân Thư Ảnh thật muốn dùng nước để rửa mặt trước tiên.

Quân Thư Ảnh lúc này cùng với Cao Phóng vai kề vai, hai chân ở dưới nước thỉnh thoảng đạp mấy cái, vẫn giữ thăng bằng cơ thể. Y nhìn Thanh Lang và Trình Tuyết Tường đang chế ngự Hứa Trục si si ngốc ngốc, đang muốn bơi qua thì bất ngờ chân trái đạp phải một vật gì đó cứng cứng, bấp chân dường như còn bị nắm lấy.

Tóc gáy Quân Thư Ảnh lập tức dựng lên, không biết là sợ hay là giận. Dưới mặt nước tối om không thể thấy bất cứ thứ gì, Quân Thư Ảnh cho dù không tin quỷ thần nhưng vào thời khắc này cũng không nhịn được trong lòng hoảng sợ.

“Thứ quỷ quái gì vậy?! Tránh ra!” Quân Thư Ảnh giận giữ quát một tiếng, dung sức đạp vào nơi y khiến y có cảm giác.

Ào một tiếng, mặt nước trước người Quân Thư Ảnh đột nhiên có một bóng dáng đội lên.

“Ai, chớ đập chớ đập, người muốn mưu sát thân phu hả?” Một đạo thanh âm trêu tức chọt ghé vào lỗ tai y vang lên.

“Người...” Quân Thư Ảnh mở to hai mắt, trong bóng đêm chăm chú nhìn kẻ đang cười đến mức vẻ mặt muốn ăn đòn. Hắn đầu tóc ướt đầm, cái trán cao rộng bóng loáng lộ ra, trên mặt vẫn còn đầy nước, theo quai hàm chảy xuống cổ, thật sự là... anh tuấn mê hoặc đến chết người.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Quân Thư Ảnh lặng lẽ nhìn hẩn, đôi mắt hắc bạch phân minh gần như không chớp.

Sở Phi Dương một tay nắm lấy bả vai y, một tay quơ quơ trước mặt y, khê búng: “Thư Ảnh, hoàn hồn!”

Quân Thư Ảnh không thèm để ý, ánh mắt chuyển hướng nhìn về phía Cao Phóng, trong khi tay chỉ vào Sở Phi Dương, hỏi: “Người có nhìn thấy không?”

Cao Phóng gật gật, vẻ mặt có chút bức bối. Vừa rồi y hết sức cảnh giác, vì vậy lúc người này từ dưới nước ngoi lên y đã muốn đem được phần tung ra. Sau khi nhận ra đó là Sở Phi Dương thì cũng đã không kịp thu hồi nữa rồi, chỉ có thể đổi hướng, tung xuống mặt nước.

Lãng phí một bọc hảo dược, Cao Phóng đương nhiên cảm thấy bức bối.

Quân Thư Ảnh hỏi xong nhưng vẻ mặt vẫn không tin tưởng. Sở Phi Dương chỉ có thể bất đắc dĩ cười một tiếng, dang hai tay ra tiến lại gần y, thở dài nói: “Thư Ảnh, thực sự là ta, đây không phải là ảo ảnh của người, thực xin lỗi đã khiến người lo lắng... Ai! Thư Ảnh, đau! Người cái tên gia hỏa này, ra tay đủ nặng a!”

Sở Phi Dương vốn là muốn dang tay ôm lấy Quân Thư Ảnh lại bị y không chút lưu tình mà hung hăng nhéo một cái.

Quân Thư Ảnh vẫn có phần không chắc chắn, thăm thì: “Ta xem xem là thật hay là giả.”

Sở Phi Dương ôm lấy cánh tay chịu khổ lắc đầu. Hơn một lần Quân Thư Ảnh trúng ảo ảnh, tuy rằng lần đầu thượng cẳng chân hạ cẳng tay nhưng cuối cùng vẫn là bổ nhào về phía trước yêu thương ôm lấy hắn, thật sự là ngọt không tả nổi. Ngược lại lần này đối xử thật là băng hỏa lưỡng trọng thiên a.

Bọn họ ở bên này hồ nháo một hồi thì Thanh Lang và Trình Tuyết Tường cũng đã bơi qua, Hứa Trục bị đánh ngất đang được Hạng Ninh Tử công trên lưng.

Thanh Lang có vẻ kích động, nhìn Sở Phi Dương mà nghiêng rằng nghiêng lợi, cuối cùng buông lời: “Bây giờ không phải là lúc tính nợ. Nhưng bốn giáo chủ đã ghi lại khoản này. Đâu ai cần người xả thân vì nghĩa!” Suy nghĩ một chút thấy vẫn chưa thoả mãn, nhin không được lại mĩa mai: “Không ngờ đường đường Sở đại hiệp đầy một miệng nói bậy mà mặt cũng không hề biến sắc, nói về bản lĩnh gạt người, trong tà giáo của ta đây cũng khó có kẻ nào vượt qua được Sở đại hiệp. Bốn giáo chủ lúc trước thật sự là coi thường Sở đại hiệp.”

Sở Phi Dương hiểu rằng một khi mọi người phát hiện ra chiêu ‘lừa gạt’ kia của hắn thì nhất định sẽ lo lắng nhưng đây cũng là biện pháp duy nhất. Bởi vì là ảo ảnh, người biết sẽ không thể thoát ra ngoài, chỉ có không biết mới có thể.

Vì vậy hắn không thể cùng ai đó bàn bạc, buộc phải chuyên quyền độc đoán.

Sở Phi Dương cười, vỗ vỗ bả vai Thanh Lang: “Được rồi, ta sẽ chờ Thanh giáo chủ tới tìm ta tính nợ.”

“Sở huynh.” Trình Tuyết Tường cũng mở miệng nói, gật đầu với hắn, “Sở huynh thâm minh đại nghĩa, tại hạ thực sự bội phục nhưng sau này không được làm như vậy nữa.”

Quân Thư Ảnh nói: “Các người đừng tụ lại một đồng rồi nói mấy lời khách sáo đi, giờ phải làm sao? Nước này không biết khi nào mới rút.”

Mọi người vừa nghe liền có chút rầu rĩ, tuy rằng tạm thời không có chuyện gì nhưng bây giờ thân vẫn còn ở trong trận, phía trước không biết còn có những thứ gì đang chờ đợi.

Sở Phi Dương lại nói: “Không cần lo lắng, hẳn là không lâu nữa. Sơn động này và sơn động lúc trước vốn thông nhau, vừa rồi là vì nước tràn vào sơn động kia ta mới nhân cơ hội ngược dòng bơi ra ngoài. Lúc nước tràn vào thì trên vách động đối diện trong sơn động đó đã mở ra một cánh cửa, nếu như ta đoán không lầm thì nước này sẽ rút rất nhanh.”

Mấy người chờ một hồi, quả nhiên đúng như lời Sở Phi Dương nói, mặt nước bắt đầu chậm rãi rút xuống, một lúc sau thì theo sơn động tương thông chảy đi hết. Trong sơn động này ngoại trừ vách động và trên mặt đất vẫn còn một chút ẩm ướt thì gần như không còn thấy dấu vết của nước.

Nước rút, Sở Phi Dương liền đi tìm thông đạo nối giữa hai sơn động nhưng vẫn như những lần trước hoàn toàn tìm không ra, xem chừng mê trận này không dễ dàng phá giải, nó vốn là được bày trí quanh co như vậy.

“Ta chung quy cảm thấy người bày ra trận pháp thật cũng không phải là muốn giết người bước chân vào đây.” Cao Phóng nói, “Bất kể là sơn động lúc trước chúng ta bị vây khốn hay là cơn hồng thủy vừa rồi, hiểm thì có hiểm nhưng không hung.”

Hạng Ninh Tử công Hứa Trục trên lưng, vừa vắt nước trên y phục vừa ngẩng đầu nhìn từng cái xác khô phía trên, nhin không được rùng mình một cái.

“Như thế này mà còn không hung a! Ta thì thấy hung đến nỗi không thể hung hơn...” Hạng Ninh Tử thì thào. Hứa Trục đột nhiên ho mạnh. Hạng Ninh Tử vội vàng kiểm tra thì thấy lão đã tỉnh lại, đang chậm rãi mở mắt.

“Nghiêm môn chủ, người thấy sao rồi?” Trình Tuyết Tường ngồi xuống, nhìn vào hai mắt Hứa Trực, hỏi.

Hứa Trực ý thức vẫn mơ hồ, chỉ lẩm bẩm: “Bọn họ chết không đau đớn là tốt rồi, không đau đớn là tốt rồi...”

Trình Tuyết Tường quay đầu nhìn Sở Phi Dương và Thanh Lang lắc đầu rồi lại đứng dậy để Hạng Ninh Tử tiếp tục chiếu cố lão.

“Lão gia hỏa này khẳng định còn có việc giấu giếm chúng ta.” Quân Thư Ảnh nói, “Hồng thủy lần này rất kỳ lạ, nói không chừng chính là do lão đã đụng trúng cơ quan nào đó.”

Sở Phi Dương gật đầu: “Vậy chúng ta cùng đi xem xét một chút.”

Bởi vì được trận hồng thủy gột rửa một lượt, dọc theo đường đi đều có dấu vết di chuyển rất rõ ràng, mấy người không phí một chút khí lực đã có thể đi tới một sơn động khác.

Sơn động này so với hai cái trước ngọt ngào hơn nhiều. Mấy người vừa bước vào cơ hồ đã bị cảnh tượng phía trước làm cho hoa mắt.

Trong sơn động rõ ràng có dấu vết cuộc sống sinh hoạt của con người. Một chiếc giường đá đặt trong cùng, phía trên thậm chí còn có màn lụa rủ xuống. Trên vách động bên cạnh giường đá được tạc mấy ô vuông, trên đó bày biện vài quyển sách. Sở Phi Dương cầm lấy một quyển, trang sách cũ đến nỗi vừa mới lật ra đã nát tươm.

Ngoài ra, khiến cho mọi người kinh ngạc nhất chính là trên vách động ở nơi cao nhất được khảm một hàng dạ minh châu.

Mười mấy khối dạ minh châu phát ra quang mang thanh khiết, thấp sáng khắp sơn động.

Thanh Lang nhìn một vòng, liú lười nói: “Không thể ngờ trên đời thực sự có dạ minh châu. Tương truyền vật này chỉ hoàng thất mới có, hơn nữa cũng chỉ có một khối, là thật hay giả còn không biết. Không ngờ ở trong này lại lấy nó làm vật chiếu sáng. Chẳng trách Tứ Phương trại kia trăm phương ngàn kế muốn chiếm lĩnh Liên Sơn tộc, cũng chẳng thể trách bọn chúng lại có những thứ lợi hại khác thường.”

Sở Phi Dương không chú ý mấy khối dạ minh châu đó mà chỉ bị hấp dẫn bởi một thứ nằm trên bàn đá đặt chính giữa sơn động.

Đó là thứ giống như một địa đồ. Trên địa đồ này có núi non sông ngòi, sâm lâm cốc địa, không phải dùng đường nét vẽ lên giấy mà đặc biệt làm thành hình thành vật nhưng thu nhỏ kích thước lại để có thể đặt trên bàn đá, tất cả mọi vật trong địa đồ đều sống động như thật.

Trên địa đồ đặc biệt này không chỉ đánh dấu địa mạo và đạo lộ, mà ở trong cốc địa nơi đại sơn thâm sâu còn khéo léo bày trí vài căn nhà tạo nên một thôn lạc nhỏ, bốn phía xung quanh thôn cũng có người ở. Bọn họ người thì đang trồng trọt, người thì đang săn bắt, số khác thì tụ lại một chỗ giống như đang đàm luận, hình dáng rất chân thật.

Ở nơi sâu nhất trong lòng núi, có một sơn động mà liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra đó chính là sơn động nơi mấy người bọn họ đang đứng.

Trong sơn động, giường đá và dạ minh châu cũng được bày trí giống vật thật, giữa sơn động cũng có một bàn đá. Mấy người hình dáng nhỏ bé đang đứng xung quanh bàn đá tỉ mỉ xem xét.

_____oOo_____

Lời tác giả: Tiếp tục tiểu ngoại truyện kia...

Một ngày kia, cuối thu khí sáng, tới tiết Trung thu.

Tín Vân Thâm phái người đến mời cả nhà Đại sư huynh lên núi ăn cơm.

Xét thấy gia đình Đại sư huynh hai nam nhân và hai tiểu tử rất đặc biệt, nhà lão Sở mà lên núi ăn cơm là hoạt động được mọi người chú ý nhiều nhất. Vì vậy Đại sư huynh rất vui vẻ mang theo một lớn hai nhỏ lên núi.

Cơm được dọn ra, Tín lão nhân ngồi ngay ngắn ở vị trí người chủ trì, trên mặt hồng quang, nhìn xuống phía dưới con cháu đầy cả sảnh đường, hết sức vui vẻ.

Cua lần lượt được đưa lên. Quân Thư Ảnh nhìn chăm chăm mấy con đại cua đỏ hồng nằm trong mâm, lỗ mũi lập tức như người thấy độc khí, nhin xuống nhin xuống.

Cuối cùng thật sự nhin không được nữa, bịt miệng chạy thẳng ra ngoài.

Sở Phi Dương ngay sau đó cười cười xin phép, rồi cũng chạy theo. Tín Vân Thâm và Cao Tiểu Phóng kỳ thực hết sức thông cảm, bởi vì bọn họ cũng đã phải ăn đại cua cả tháng nay rồi.

Chỉ có Tín lão nhân, vẻ mặt kinh sợ nhìn Quân Thư Ảnh đang cướp đường lao đi, sau một lúc lâu mới phục hồi tinh thần, nhìn ba đứa trẻ đang ăn cơm, nét mặt lại lộ ra một tia hỉ sắc.

Chương 46

Thanh Lang cũng không nhìn đến mấy khối dạ minh châu đó nữa, hảo đồ vật nhưng phải giữ được cái mệnh để hưởng thụ mới gọi là hảo đồ vật, nếu không thì cũng chẳng khác nào một đồng vô dụng.

Y đi đến bên cạnh Sở Phi Dương, thấy hắn đang sờ cảm tỉ mỉ xem xét những đồ vật đặt trên bàn đá. Kể cả đám cư dân cùng với cao sơn lưu thủy Sở Phi Dương đều không để mắt tới, thứ khiến hắn lưu tâm nhất đó chính là sơn động nhỏ nằm giữa bàn đá, một đám người hình dáng nhỏ bé đang đứng đó vây quanh tiểu bàn đá chăm chú quan sát phiến thạch nữ có khắc một chữ ‘Sinh’.

So sánh với đồ vật thật trong sơn động thì trên bàn đá trước mặt bọn họ đúng là cũng có một thứ giống như vậy.

“Đây là sinh môn?” Trình Tuyết Tường nói, lại nhìn về phía Quân Thư Ảnh.

“Thử một chút chẳng phải là sẽ biết sao?” Thanh Lang nói xong liền đưa tay với tới bàn đá, ấn thạch nữ nằm chính giữa bàn đá trong địa đồ xuống.

Cao Phóng không khỏi trừng mắt nhìn Thanh Lang: “Ở đây khắp nơi đều là cơ quan, người tại sao lại dám tùy tiện lộn xộn như vậy!”

Thanh Lang vẻ mặt vô tội: “Tiểu Phóng, chính miệng người nói nơi này hiểm nhưng không hung, ta chẳng qua là hết sức đồng ý với suy nghĩ đó của người. Ta thấy người bố trí trận pháp này còn rất có tâm, sợ chúng ta

chạm loạn nhằm lẫn cơ quan nên mới đặc biệt làm ra mấy thứ nho nhỏ này để chúng ta thử một chút.”

Lúc này cơ quan trên bàn đá quả nhiên bởi vì Thanh Lang ấn thạch nữ xuống mà bắt đầu chuyển động, trong lòng núi giả âm âm vang lên thanh âm trầm đục, không biết cơ quan này rốt cuộc lớn bao nhiêu mà có thể chấn động toàn bộ đại sơn. Được một lát, thanh âm bỗng đình chỉ. Nhưng chỉ sau một lúc an tĩnh, toàn bộ đại sơn lại bắt đầu rung chuyển, lúc đầu là rất nhẹ rồi sau đó càng ngày càng kịch liệt, chỉ là đứng bên ngoài quan sát thôi cũng có thể chân thực cảm nhận được trong đó đất rung núi chuyển, nhật nguyệt vô quang đến mức độ nào.

Vô số sơn thạch từ trên núi lăn xuống, cự thạch đè nát nhà cửa ruộng đồng trong cốc địa, cư dân không tranh quyền đoạt thế cũng chỉ còn đường chịu chết.

Đây là một màn hí kịch tĩnh mặc, không hề có tiếng hô thảm hào mà chỉ có những con người hình dáng nhỏ bé âm thầm chịu đựng cự thạch nghiền nát, khiến cho những người chứng kiến không khỏi cảm thấy khiếp sợ.

Ngay sau đó, một mảnh huyết hồng giữa cốc địa nhanh chóng lan ra, giống như những người giả này thực sự đổ máu. Dịch thể đỏ thắm như máu thuận theo sườn dốc chảy xuống, không lâu sau thì chảy đến bàn đá.

Dịch thể màu đỏ vừa dính lên mép bàn đá thì lập tức theo hoa văn được khắc trên đó nhanh chóng lan ra bốn phía. Từ bên ngoài nhìn vào, giống như có một cây bút vô hình rất nhanh vẽ lên bàn đá một đường hoa văn màu đỏ.

“Đây là...” Hoa văn trên bàn đá vốn mờ nhạt nay dần bị nhuộm đỏ một màu, một hình dạng mơ hồ theo đó cũng thoáng hiện ra rõ nét.

“Đây là chữ Nhân”. Cao Phóng nhíu mày đọc ra nét chữ trước mặt mình.

“Nghĩa.”

“Lương.”

“Thiện.”

Máu tươi nhanh chóng lan ra, trên mặt bàn hiện lên bốn chữ màu đỏ rõ ràng. Máu từ trong cốc địa vẫn tiếp tục chảy xuống, giống như bí mật mang theo vô số giận dữ của những oán linh xấu số vô tội, chỉ trong nháy mắt đã phủ kín lên bốn chữ kia rồi theo mép bàn rơi xuống đất.

Ngay sau đó sơn động trong trong lòng núi đột nhiên có dị tượng, một cánh cửa đá âm ỉ mở ra, những người bị vây khốn cuối cùng cũng thấy được ánh sáng mặt trời.

Cho đến lúc này, hết thảy mọi thứ trên bàn đá mới đình chỉ hoạt động, trở lại trạng thái yên tĩnh vốn có.

Quân Thư Ảnh nhìn bốn chữ được máu tươi phủ đầy, nhíu chặt mày nhìn Sở Phi Dương: “Đây là có ý gì?”

“Mất đi nhân, nghĩa, lương, thiện của mình, dùng máu tươi của người khác để lót đường mới có thể thoát khỏi cái chết.” Trình Tuyết Tường mở miệng trước, “Từ ngoài nhìn vào thì đúng là ý tứ này.”

“Phải ấn vật này xuống mới có thể ra ngoài? Là ý tứ này sao?” Hạng Ninh Tử nhìn cơ quan có chữ ‘Sinh’ trên bàn đá, mở miệng nói.

“Nhưng cái giá phải trả là mạng sống của hàng trăm người vô tội.” Sở Phi Dương nhìn hắn, “Người bố trí trận pháp muốn người lựa chọn, cứu người hoặc là cứu mình?”

Hạng Ninh Tử nghe xong có chút giật mình, nhìn chữ ‘Sinh’ kia mà như nhìn thấy hồng thủy mãnh thú (nước lũ thú dữ—> thứ gì đó rất ghê gớm,

đáng sợ), không dám lại gần.

“Lựa chọn này thật quá hoang đường.” Thanh Lang nói, “Cho dù là muốn cứu người, cũng phải bảo toàn tính mạng của chính mình trước rồi mới có thể nghĩ đến việc cứu người khác. Người bị vây khốn muốn sống sót thì phải bất nhân bất nghĩa, mất đi lương tri hay sao?”

Quân Thư Ảnh lại nói: “Huống hồ người bố trí trận pháp này thực thực giả giả cố làm ra vẻ huyền bí, không thể tin tưởng hẳn, ẩn thạch nữ này xuống có thể thoát ra ngoài hay không cũng còn không chắc chắn.”

“Đây chính là một phép thử, người đó không cần chúng ta tin mà là muốn xem chúng ta có thử hay không.” Sở Phi Dương trầm tư một lát, nói.

“Người lại nói biết cách phá giải hay sao?” Quân Thư Ảnh quay đầu liếc hẳn một cái.

Sở Phi Dương gật đầu: “Đại khái cũng có chút manh mối.”

“Người tỉnh lại đi, ta sẽ không tiếp tục tin lời người nữa.” Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, xoay người đi sang hướng khác.

Mọi người ở đây ngoại trừ Hứa Trực si si ngốc ngốc và Hạng Ninh Tử không biết chuyện gì thì đều đồng ý với suy nghĩ của Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương cười khổ, đuổi tới bên người Quân Thư Ảnh.

Trải qua sự tình lúc trước, tất cả mọi người đều có chút mệt mỏi. Trong sơn động này tạm thời không còn nguy hiểm, trước mặt chính là nơi mấu chốt để phá giải nhưng đối với thử thách của người bày ra trận pháp này thì vẫn đang bế tắc. Hiện giờ nhân cơ hội này có thể nghỉ ngơi một lát.

Sở Phi Dương ngồi bên cạnh Quân Thư Ảnh, quay đầu nhìn y hồi lâu nhưng Quân Thư Ảnh vẫn không thèm để ý đến hẳn.

“Sao vậy? Thật sự tức giận như vậy sao?” Sở Phi Dương khẽ dỗ dành, “Lúc thấy ta thoát ra được người chỉ nhéo ta thật đau, trong khi ôm cũng không ôm lấy một cái.”

“Người đừng có mà giả bộ nữa đi.” Quân Thư Ảnh mắt lạnh nhìn hần, “Sở đại hiệp người đại nhân đại nghĩa anh dũng can đảm như vậy, ta làm sao dám ôm ấp yêu thương. Ta hận không thể lấy ngân châm đâm người, cầm kiếm chém người, lấy dao cắt tim người một nhát, để người nếm thử cảm giác đau ở trong lòng là như thế nào...” Y nói xong lời tàn nhẫn, hốc mắt cũng bắt giắc đỏ lên, giống như phần hận tới cực điểm, lại giống như ủy khuất tới cùng.

Sở Phi Dương dang tay ôm y vào lòng, hai người ngồi ở góc bên cạnh giường đá, Sở Phi Dương mượn giường đá che khuất tầm nhìn hôn nhẹ xuống trán y, nhúu mày nói: “Thực xin lỗi, Thư Ảnh, thực xin lỗi.” Hần chỉ có thể nói ra câu thực xin lỗi, thường ngày thiệt xán liên hoa (“舌灿莲花” là một Điển tích, ý chỉ người có tài ăn nói), lúc này nửa câu giải thích cũng không nói nên lời.

Hần không cố ý nhưng cuối cùng vẫn phải bắt đắ dĩ gạt người. Lời nói dối thiện ý ngày thường hơn phân nửa là ngụy tạo nhưng ở tình huống đó, chỉ có nói dối mới có thể giữ được tính mạng những người khác. Hần không có gì để biện minh, chỉ biết không ngừng lặp đi lặp lại ba chữ thực xin lỗi.

Con người vốn là khó hiểu như vậy, nếu như không được ai dỗ dành thì có lẽ cũng đã cho qua mọi chuyện rồi. Nhưng đôi khi, được dỗ dành thì một chút ủy khuất hoặc oán trách trong lòng lại có thể như bị châm ngòi nhanh chóng bùng lên, chia ra cũng được mười phần.

Quân Thư Ảnh đối với người ngoài không bao giờ tỏ ra yếu thế nhưng trước Sở Phi Dương, y không thể che giấu được bất cứ điều gì.

“Người tên hồn đản này...” Quân Thư Ảnh nắm lấy cổ áo Sở Phi Dương, chôn sâu mặt xuống hõm vai hắn, thấp giọng căn rằng nói. Vốn là nói sẽ không ôm ấp yêu thương gì hết vậy mà lúc này lại đem mặt gắt gao chôn ở trong ngực người ta.

Chương 47

Sở Phi Dương ôm lấy Quân Thư Ảnh, ngôn ngữ vào lúc này không còn ý nghĩa, giải thích cũng không đủ trọng lượng nhưng Quân Thư Ảnh hiểu được cái ôm thật chặt đến phát đau trên vai kia là có ngụ ý gì.

Hai người không biết đã ngồi bao lâu, Sở Phi Dương đặt cằm lên trán Quân Thư Ảnh, đưa mắt quan sát xung quanh.

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường cũng bắt đầu xem xét khắp nơi, dường như ngoại trừ thạch nữ nằm trên bàn đá thì không còn cơ quan ngầm nào khác.

Sau một hồi buồn bã ôm Sở Phi Dương, tinh thần Quân Thư Ảnh cũng đã ổn định trở lại, Sở Phi Dương thở dài tiếc nuối không thôi vì khoảnh khắc ngọt ngào đã trôi qua.

Quân Thư Ảnh chống tay xuống nền đất muốn đứng dậy lại bị Sở Phi Dương tâm địa xấu xa kéo ngược trở lại khiến y trượt chân ngã lên người hẳn.

Chỉ có điều còn chưa kịp nổi nóng thì Quân Thư Ảnh đã sững sốt nói: “Đây là cái gì?”

Y nhấc tay lên, cúi người nhìn kỹ dưới mặt đất. Sở Phi Dương cũng không tiếp tục ồn ào nữa, cúi xuống nhìn theo.

“Giống như một cái rãnh mỏng.” Sở Phi Dương dùng tay phải phải trên mặt đất, tỉ mỉ xem xét.

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường nghe được tiếng động, liền chạy tới.

“Sở huynh, phát hiện gì sao?”

Sở Phi Dương khoát tay, đi qua bên kia nhìn hoa văn ở trên ở mép bàn đá lúc trước bị dịch thể màu đỏ nhuộm lên, suy nghĩ một lát, khuôn mặt bỗng nhiên lộ ra nét tươi cười: “Ta có lẽ đã minh bạch dụng ý của người bố trí trận pháp này.”

“Người bày trận có dụng ý gì?” Trình Tuyết Tường hỏi.

Sở Phi Dương nói: “Hạng huynh đệ nói trận pháp trong lòng núi này là có mục đích bảo hộ đại sơn cốc địa của Liên Sơn tộc nhân, hết thảy mọi thứ trong đó được bày trí lên bàn đá này là có dụng ý người bị vây khốn nếu muốn thoát ra ngoài thì chắc chắn phải hại chết những người trong cốc. Trong khi cơ quan phát động tất cả chuyện này thì chỉ đưa tay một cái là có thể chạm tới, đây quả thực là đem tính mạng người trong cốc đặt trong tay những người bị vây khốn. So với việc cứu vớt người khác thì đại bộ phận người ta sẽ chọn tự cứu mình. Người bày trận không phải là không nghĩ tới điểm này.”

“Huynh nói đúng, chữ ‘Sinh’ này khẳng định không phải là cơ quan để đi ra ngoài.” Thanh Lang gõ gõ lên mặt bàn nói, “Việc này ta đã sớm nghĩ tới. Sở huynh, huynh không khỏi có chút chậm chạp.”

Sở Phi Dương cười cười: “Ta nghĩ người của Tứ Phương trại trước kia từng tiến vào đây đã chạm vào thạch nữ này nên mới chết thảm như vậy. Hứa Trục vừa rồi nhất định cũng đã chạm vào nó. Đó không phải là cơ quan để thoát ra ngoài mà là cơ quan phát động cơn hồng thủy. Ta nghĩ nếu như chúng ta bây giờ ẩn xuống, hơn phân nửa sẽ bị đại thủy cuốn về sơn động lúc trước mà lần này chỉ sợ không có vận khí tốt như vậy để có thể dễ dàng thoát ra.”

Cao Phóng khịt mũi, chợt tỉnh ngộ, nói: “Không sai, ảo ảnh! Từ nãy đến giờ ta đã thấy khó hiểu, trong sơn động này có một cỗ hương vị như có như

không, nhưng chúng ta lại không cảm thấy khó chịu. Xem ra nếu như trở về sơn động lúc trước chúng ta sẽ bị ảo ảnh chi phối. Đó là lí do vì sao vừa rồi Hứa Trực thấy được ảo ảnh còn chúng ta thì không, bởi vì lão ta đã từng đến sơn động này, chạm vào cơ quan kia rồi mới bị nước cuốn đi.”

Sở Phi Dương gật đầu: “Cao Phóng nói không sai. Nếu không quan tâm đến tính mạng của người trong cốc mà chỉ muốn cứu mình thì sau cùng vẫn là phải chết thảm, đây mới là dụng ý của người bày trận.”

“Thật không ngờ, Cầm Anh nhỏ bé nhu nhược vậy mà tộc nhân của hắn lại rất hiểm độc, vì không muốn những người tiến vào đây có thể thoát ra ngoài mà không làm ra những vật này thì không nói, đằng này đã bày trí tất cả lên bàn đá nhưng lại là lừa gạt người ta tự tìm đến cái chết.” Thanh Lang nhíu mày nói.

Quân Thư Ảnh khinh thường nhìn y: “Ngu ngốc, chậm chạp.”

Thanh Lang gần như muốn thổ huyết. Tên gia hỏa này có thù tất báo, thật rất biết chọn thời cơ để chọc tức người khác.

Trình Tuyết Tường nói: “Có lẽ mục đích của người bày trận đúng là như vậy. Người ẩn xuống cơ quan chính là kẻ ác đồ mất đi nhân nghĩa lương tri, hắn không thể để cho loại người đó đi ra khỏi nơi này cho nên chữ sinh cũng chính là tử lộ.”

Sở Phi Dương gật đầu: “Trình minh chủ nói không sai. Người bày trận cũng đã nhắc nhở. Kẻ ẩn thạch nữ xuống, là kẻ nhân nghĩa thiện lương đã bị máu tươi của những người vô tội bao phủ. Sau khi mất đi lương tri mới có thể mở ra một cánh cửa, nhưng nào ngờ cánh cửa này lại đường dẫn đến cái chết.”

“Nếu không thể ẩn thạch nữ này xuống vậy thì phải làm sao để thoát ra ngoài?” Hạng Ninh Tử có chút lo lắng, “Ta sợ sư phụ ta chống đỡ không

được bao lâu nữa, nội lực của người đã tổn hao quá nhiều, lại bị trọng thương, cần phải nhanh chóng cứu chữa.”

Sở Phi Dương chỉ tay xuống mặt đất, nói: “Nếu ta đoán không lầm, cơ quan hãn là ở đây. Rãnh hoa văn mỏng trên mặt đất cùng với hoa văn trên mép bàn đá kia thập phần giống nhau. Căn cứ vào gợi ý của người bày trận thì phải có máu tươi phủ lên hoa văn mới có thể mở ra cơ quan. Chỉ có điều, máu này không nhất định phải là máu của những người vô tội.”

“Ý của Sở huynh là...” Thanh Lang nói.

Sở Phi Dương gật đầu: “Máu của chính mình.”

Hắn nói xong liền lấy ra một thanh đoản kiếm, ở lòng bàn tay rạch một đường rồi đưa tay về phía mặt đất có khắc hoa văn, máu tươi từng giọt nhỏ xuống.

Trong nháy mắt, huyết dịch theo từng rãnh nhỏ nhanh chóng lan ra, giống hệt cảnh tượng vừa rồi diễn ra trên bàn đá, chỉ có điều hoa văn ở đây lớn hơn rất nhiều.

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường, Quân Thư Ảnh cùng làm theo, ngay cả Hạng Ninh Tử cũng vậy, chỉ có Cao Phóng không biết võ công và Hứa Trục hôn mê là đứng sang một bên.

Huyết dịch của mọi người rất nhanh theo những rãnh nhỏ được khắc trên mặt đất mà nhuộm đỏ lên hoa văn.

Bốn chữ nhân nghĩa lương thiện đồng dạng khắc trên mặt đất trong khoảnh khắc được máu tươi nhuộm đỏ càng trở nên rõ nét.

Cho đến khi tất cả hoa văn trên mặt đất đều bị nhuộm đỏ, sau một lúc lâu chờ đợi, mới bắt đầu âm âm vang lên tiếng cơ quan chuyển động.

Sở Phi Dương bắt lấy tay Quân Thư Ảnh, giúp y băng bó sơ qua rồi nắm chặt lại. Mọi người toàn bộ đều cảnh giác chờ đợi.

Thanh âm ầm ầm càng ngày càng lớn, đến nỗi tưởng chừng như đình tai nhức óc, không biết cơ quan này rốt cuộc lớn đến mức độ nào.

Chợt cảm thấy sơn động hơi lắc lư, tất cả mọi người trừng lớn hai mắt, cẩn thận ứng đối với bất cứ biến cố nào có thể xảy ra.

Không biết qua bao lâu, hốc mắt mở to đến nỗi đã cay cay nhưng cơ quan vẫn chưa thấy xuất hiện, chỉ có âm thanh kéo kẹt vang lên từng chút một.

Thanh Lang không nhịn được đập mạnh lên tường một cái: “Thanh âm này không bình thường, chẳng lẽ đại môn lâu ngày không được mở nên hỏng rồi?”

Y vừa dứt lời, cơ quan kia ngược lại nhờ cú đập đó của y mà quả nhiên bắt đầu thông thuận, sau mấy tiếng răng rắc vang lên, một bên vách động bắt đầu chậm rãi hạ xuống.

Dương quang đã lâu không thấy rốt cuộc cũng đã chiếu tới.

Chương 48

Tường đá hạ xuống, cơ quan mở ra, đại môn rộng mở, ánh nắng nhàn nhạt từ bên ngoài chiếu vào. Mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy ra ngoài.

Bên ngoài vẫn là một sơn động nhưng không hề bị phong bế trong lòng núi, ngoài động có một phiến thạch môn, xuyên qua khe cửa có thể nhìn thấy bên ngoài cỏ dại mọc tươi tốt.

So với sơn động bên trong ẩn giấu trùng trùng điệp điệp cơ quan hung hiểm kia thì nơi này rõ ràng là nơi đã từng có người ở, có lẽ chính là người đã bày ra trận pháp này.

Trong một góc sáng sủa của sơn động chất một đồng nồi bát, còn có một chiếc hỏa lò. Hai bên hỏa lò thậm chí còn có một bộ dụng cụ dùng để tróc xương thịt động vật. Tất cả đều rất bình thường giống như chủ nhân của nó bất cứ lúc nào cũng có thể quay trở về.

Thanh Lang sau một hồi đánh giá mới mở miệng nói: “Xem ra chúng ta mới từ phòng ngủ người ta đi ra, hiện giờ là tới phòng bếp.”

Hạng Ninh Tử rất phối hợp cười lên mấy tiếng nhưng thấy những người khác đều đang liếc mắt nhìn thì vội vã ngậm miệng. Chỉ có Thanh Lang là đi tới vỗ vai hắn, nói: “Tiểu tử, ngươi rất có tiền đồ.”

Bên cạnh hỏa lò bừa bộn vài phiến đá, Sở Phi Dương đi tới xem xét thì thấy trên những phiến đá này có khắc chữ. Dem chúng sắp xếp lại, tựa hồ là thông điệp mà người bày trận muốn lưu lại cho những ai đến được đây.

“Tiểu tử, nếu như người thấy được những phiến đá này thì chúc mừng người vì người đã có thể còn sống mà ra ngoài nhìn thấy ánh mặt trời. Ở bên trong có sợ hãi không? Ha ha!”

Thanh Lang nói: “Vị lão tiên bối này có điểm cần phải ăn đòn.”

Sở Phi Dương trừng mắt liếc y, tiếp tục nhìn xuống dưới: “Tin ta đi, ta đối với các người không có ác ý. Mặc dù có người đã chết trong cơ quan của ta nhưng đó chính là sự lựa chọn của bọn họ, không phải ta bức, có đúng không? Ta để cho bọn họ ở thời điểm trước khi chết một khắc bị chi phối bởi ảo ảnh, tuyệt đối không hề đau đớn, ta thân là một đại tông sư từ bi, các người nhất định hiểu.”

“Các người nếu đã nếm trăm cay nghìn đắng để đến đây chắc hẳn biết tới sự tồn tại của Liên Sơn tộc. Liên Sơn tộc nhân thân thể mang dị năng, nhưng lại không có một chút sức lực tự bảo vệ mình, cho nên ta mới thiết hạ cơ quan này, hy vọng có thể bảo vệ bọn họ vài đời yên ổn, không bị hệ lụy bởi thể nhân văn đục.”

“Nhưng Liên Sơn tộc nhân thiện lương đến mức gần như nhu nhược, chẳng khác nào đứa trẻ ba tuổi mang theo dị bảo đứng giữa đường. Thế nhân hiểm ác như vậy sớm muộn gì cũng có ngày Liên Sơn tộc sẽ gặp phải tai ương.”

“Các người có thể thoát ra khỏi cơ quan của ta, nếu không phải người nhân nghĩa cũng là người cực kỳ thông minh. Ta sẽ không nhiều lời với các người. Chẳng biết hiện tại Liên Sơn tộc nhân có bình an? Nếu bình an, ta hi vọng các người hãy lấy thiện để đối đãi với bọn họ. Còn nếu Liên Sơn tộc nhân gặp kiếp nạn thì các người cần phải cứu vớt bọn họ. Đừng tưởng rằng đi ra khỏi sơn động là đã an toàn, thời điểm các người mở ra cơ quan kia cũng là lúc trên người đã trúng dị độc. Nếu muốn sống sót, thỉnh gặp Thánh tử Liên Sơn tộc hỏi một câu, rồi đem câu đó đến gặp trưởng môn đương nhiệm của Thanh Phong kiếm phái trên núi Lăng Nguyệt. Hẳn nghe được

câu này nhất định sẽ đưa giải được cho các người. Thời gian của các người chỉ có ba tháng, nhớ lấy nhớ lấy.

Đại chương môn đời thứ sáu Thanh Phong kiếm phái Hiên Viên Dật.”

Phiến đá cuối cũng còn khắc lại một hàng chữ: “Đúng rồi, tiểu tử, nhớ kỹ giúp ta đem Lăng Nguyệt kiếm trở về Thanh Phong kiếm phái giao cho chương môn đương nhiệm, không được vứt đi cũng không được lấy làm của riêng, tính mệnh du quan, nhớ lấy nhớ lấy.” Bên dưới phiến đá rõ ràng còn có một thanh trường kiếm được bọc vải.

Sở Phi Dương đặt phiến đá xuống, cầm thanh kiếm lên. Nào ngờ liền với kiếm còn có một cơ quan, thân kiếm vừa mới rời khỏi mặt đất thì phiến đá cuối cùng kia cũng nứt ra, vỡ vụn.

Sở Phi Dương xé mảnh vải, trên chuôi kiếm có khắc hai chữ ‘Lăng Nguyệt’ xinh đẹp, ở dưới ánh nắng rạng rỡ đầy sức sống.

Quân Thư Ảnh không dám tin, nói: “Người bày trận thật sự là người của Thanh Phong kiếm phái?”

Sở Phi Dương gật đầu: “Ta sớm đã nói, việc này ta cũng là không lừa gạt các người.”

Thanh Lang vỗ tay tán thưởng nói: “Bây giờ thì bốn giáo chủ đã biết, tại sao Thanh Phong kiếm phái có thể trở thành đại môn phái đệ nhất giang hồ, vững vàng mấy trăm năm không bị quật ngã. Sư tổ của các người thực phi thường không ai sánh bằng. Hiện giờ Vân Thâm là chương môn đời thứ mấy? Vị này đã chết cách đây mấy trăm năm rồi vậy mà vẫn có thể đem hạo nhân ra làm trò đùa giỡn trong tay, thật không thể không phục.”

Trình Tuyết Tường cũng gật đầu nói: “Sư phụ ta đã từng nói, giang hồ mấy trăm năm qua luôn luôn tụt dốc. Võ công, y thuật cùng với cơ quan trận pháp bị thất truyền vô số kể, hiện tại cơ hồ hoàn toàn không có khả

năng sánh với mấy trăm năm về trước. Bị tiền bối chèn ép đến mức không góc đầu lên được như thế này cũng không tính là mất mặt đi.”

Tâm tư Quân Thư Ảnh lại chú ý tới một chuyện khác, y nhìn về phía Sở Phi Dương nói: “Chúng ta thực sự bị trúng độc sao? Nếu là chương môn Thanh Phong kiếm phái thì sẽ không...” Y muốn nói là sẽ không âm hiểm như vậy nhưng ngẫm lại suốt chặng đường đi đến được nơi này, mê hồn trận pháp cùng cơ quan bí hiểm có cái nào là không âm hiểm? Vì vậy lời từ miệng muốn nói ra cũng không được trọn vẹn.

Sở Phi Dương gãi miệng, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Việc này lại không có cách nào kiểm chứng.” Hắn nhìn về phía Cao Phóng, Cao Phóng cũng đang cau mày như có điều suy nghĩ, cảm thấy ánh mắt của Sở Phi Dương nhìn tới, y cũng chỉ có thể lắc lắc đầu, kỳ thực đúng là không có manh mối.

“Hiện giờ chương môn là Vân Thâm nhưng rõ ràng Vân Thâm không biết gì hết.” Cao Phóng khó hiểu nói.

Thanh Lang nói: “Tiểu Phóng, việc này ngược lại không cần suy đoán. Xưa nay chương môn của các môn phải luôn luôn có một số bí mật không thể truyền ra ngoài, chắc hẳn vị Hiên Viên chương môn này sớm đã sắp xếp đầu vào đó, e rằng Vân Thâm chính mình cũng không biết hẳn thực sự là có manh mối gì đó.”

“Cái vị Hiên Viên chương môn này vì sao phải che chở Liên Sơn tộc như thế chứ? Đến chết cũng phải thủ ở đây. Thanh Phong kiếm phái rõ ràng cũng không biết đến sự tồn tại của Liên Sơn tộc.” Hạng Ninh Tử đột nhiên hỏi.

“...”

Mọi người im lặng một hồi, Sở Phi Dương nói: “Tiền bối làm việc đều có lí do của riêng mình, không nên tùy tiện suy đoán, đi ra ngoài trước rồi tính sau.” Nói xong liền đeo Lăng Nguyệt kiếm lên lưng rồi bước đi trước.

Bên ngoài sơn động là một cốc địa cây cối um tùm, phía xa xa có một đại thụ cao ngất trời, xung quanh động khẩu này cỏ dại mọc cao ngang đầu người, lá cây sắc bén đến nỗi có thể cắt đứt da.

Mấy người đi ra khỏi tiểu sơn cốc, không lâu sau thì thấy bên cạnh một cái hồ rất lớn cách đó không xa, có một trạch tử dựa núi gần sông (“依山傍水” – một trong những nguyên tắc cơ bản trong phong thủy), mái hiên trắng lợt cao chót vót thoáng ẩn thoáng hiện dưới tán cây.

Sở Phi Dương cùng mọi người leo lên vị trí cao nhất, tình huống nhìn thấy bên trong đại trạch tử kia từng đoàn người ngay ngắn chỉnh tề đi tới đi lui. Cho dù cách xa như vậy cũng có cảm thấy những người này chính là đang cẩn thận dè dặt giữa sự nơm nớp lo sợ.

“Vô Cực sơn trang.” Trình Tuyết Tường vừa nhìn chăm chăm vừa nói, “Cuối cùng cũng đã tới.”

_____oOo_____

Lời tác giả: Tiếp tục ngoại truyện con cua.

03

Buổi tối ngày hôm đó, Tín lão đầu gọi Sở Phi Dương đến.

“Phi Dương a, vi sư hỏi có chuyện này muốn hỏi người.”

“Sư phụ cứ nói.”

“Khụ, gần đây Thư Ảnh... thân thể không thoải mái?”

“Thì...” Nhíu mày, “... đại khái dạo trước không kiềm chế, ăn quá nhiều cua nên hiện tại mỗi lần ngửi thấy mùi thức ăn tanh là không chịu được.”

Tín lão đầu tự lọc ra những câu mà lão muốn nghe nhất nên lão mới chỉ nghe thấy “không kiềm chế”, “ngửi thấy mùi thức ăn tanh là không chịu được” thì hai mắt đã sáng lên.

“Tiểu Dương a, tuy là các người tuổi còn trẻ, võ công cao, nhưng vẫn phải điều độ một chút mới tốt.”

“Sư phụ dạy rất đúng.”

“Từ giờ trở đi để Thư Ảnh qua đây ở. Ta nói đầu bếp mỗi ngày làm một chút đồ ăn nhẹ, trong khoảng thời gian này trước tiên phải loại bỏ cảm giác khó chịu rồi mới tính sau.”

“Ân?” Sở Phi Dương thập phần nghi hoặc, cũng chỉ là ăn quá nhiều cua, không cần quan trọng như vậy đi...

“Đúng rồi, Tiểu Phóng tinh thông y thuật, nhớ kỹ phải để Tiểu Phóng thường xuyên chăm sóc.”

“Việc này... thật cũng không cần phiền toái như vậy đi.” Từ nay về sau ăn ít cua một chút là tốt rồi.

“Phi Dương a Phi Dương, không phải sư phụ muốn giáo huấn người nhưng người làm sao càng ngày càng không ra gì như vậy chứ!” Tín lão đầu kịch liệt lên án, “Nhìn người hàng ngày đối với Quân Thư Ảnh rất tốt tại sao bây giờ cái cần để tâm người lại không để tâm như vậy? Thời điểm người phong lưu khoái hoạt tại sao không nghĩ tới ngày hôm nay?” Chuyện liên quan đến bảo bối tôn tử của lão phu a, vậy mà người dám hời hợt không coi ra gì! Người đúng là đồ con gấu! (Ta không hiểu Tín lão đầu nói Dê ca là đồ con gấu là muốn ám chỉ cái gì = =!)

Sở Phi Dương không hiểu ra sao tự nhiên bị Tín lão đầu đuổi ra khỏi thư phòng, vừa đi vừa nghĩ mà mãi vẫn nghĩ không ra, hắn rốt cuộc đã làm sai gì sao?!

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 49

“Bây giờ phải làm sao?” Cao Phóng nói.

Mấy người ngồi nấp sau bụi cây nghỉ ngơi một lát, nhân tiện thương lượng hành động tiếp theo.

Quân Thư Ảnh nói: “Còn có thể làm sao được nữa, hiện tại chỉ còn có một cách tốt nhất...”

“Thư Ảnh công tử có biện pháp? Tại hạ xin lắng nghe.” Trình Tuyết Tường hết sức nể mặt, nhanh nhẹn hỏi.

Quân Thư Ảnh nói: “Muốn bắt giặc trước hết phải bắt vua, chúng ta trà trộn vào Vô Cực sơn trang, tóm cổ trang chủ cùng Thánh Cô, bắt bọn chúng thả Liên Sơn tộc nhân, giải tán Vô Cực sơn trang, sau đó phế võ công rồi trực tiếp giết cũng không sao.”

“... Lời Thư Ảnh công tử nói, cũng có thể xem là một biện pháp gọn gàng.”

Thanh Lang cười nói: “Hành động đơn giản thô bạo sẽ hiệu quả, quá mức hợp ý ta.”

Sở Phi Dương lắc đầu nói: “Vô Cực sơn trang được dị huyết của Liên Sơn tộc nhân cùng với đủ loại bí tịch trợ lực, chỉ sợ bên trong sơn trang kia hẳn là long đàm hổ huyệt (nơi cực kỳ nguy hiểm), chúng ta vẫn là nên hành sự cẩn thận.”

Hắn lại nhìn về phía Hạng Ninh Tử, nói: “Hạng huynh đệ, lần này đi rất nguy hiểm, sư phụ người lại bị trọng thương, người nên ở bên ngoài chiếu

cổ lão, chờ chúng ta xong xuôi mọi chuyện sẽ trở lại tiếp ứng.”

Hạng Ninh Tử gật đầu, vẻ mặt lo lắng nhìn Hứa Trực đã rơi vào hôn mê. Nếu như chỉ có một mình thì hẳn nhất định phải đi theo, cho dù võ công không được cao như những người khác nhưng hẳn cũng không phải kẻ nhất gan sợ gây phiền phức. Nhưng bây giờ hẳn nhất định phải nghe lời.

Cao Phóng từ trong bao bố lấy ra mấy thứ, nói: “Trước khi hành động, vẫn là nên tẩy sạch dịch dung ở trên mặt đi. Trong động đã bị nước làm cho biến dạng, tiếp tục giữ lại cũng vô ích lại còn gây khó chịu.” Cao Phóng đi đến trước mặt Quân Thư Ảnh, để y ngửa mặt lên rồi tỉ mỉ lau sạch dấu tích dịch dung trên đó.

Sở Phi Dương và Thanh Lang, Trình Tuyết Tường lại nấp ở sau bụi cây nhìn về phía sơn trang, hiện tại bọn họ nhất định phải nghĩ ra biện pháp đột nhập vào đó mới được.

Hứa Trực thân phận đã bại lộ, vật giả trang của mấy người Sở Phi Dương cũng không còn, hiện tại muốn trà trộn vào chỉ có thể dựa vào bản lĩnh đột phá.

Xung quanh Sơn trang không phải chỉ có rừng cây mà còn có một sa địa bố trí rất nhiều cự thạch, vô luận nhìn thế nào cũng thấy rất giống một cơ quan, muốn tiến vào không phải đơn giản trèo qua là được.

Cao Phóng lần lượt rửa sạch dịch dung trên mặt từng người, sau đó cùng mọi người chờ cho đến khi sắc trời chuyển đen thì mới bắt đầu hành động.

Bọn họ đã xem xét kỹ càng. Rừng cây địa thế phức tạp nếu như thiết hạ cơ quan chỉ sợ sẽ không dễ dàng phá giải, duy chỉ còn có sa địa là rải rác cự thạch. Đối với loại trận pháp cực kỳ biến hóa này Cao Phóng cũng có chút hiểu biết. Sau khi được Cao Phóng giải thích, mọi người mới chọn nơi này làm điểm xuất phát.

Tới rìa sa địa, Sở Phi Dương trước tiên bước một bước vào trong đó thử thăm dò, muốn loại bỏ khả năng có thể có vũ khí công kích hoặc cạm bẫy.

Trận pháp không có một chút thay đổi, Sở Phi Dương quay đầu lại nhìn mọi người rồi tiến vào trước.

Quân Thư Ảnh liền đi theo, Trình Tuyết Tường không biết hữu ý hay vô ý mà bảo hộ phía sau y, cuối cùng là Thanh Lang và Cao Phóng.

Mấy người thẳng một đường đi trong sa địa, không gặp bất cứ một điểm khác thường nào. Sở Phi Dương vẫn như cũ không dám lơ là cảnh giác, bất luận dị động gì cũng phải luôn luôn cẩn thận đề phòng.

Thời điểm mọi người đi đến giữa sa địa mới nảy sinh dị biến.

Chẳng biết từ nơi nào, một tọa cự thạch chợt xuất hiện giữa đường, lao nhanh về phía mấy người.

“Cẩn thận!” Sở Phi Dương ở phía trước mạnh mẽ xoay người sang một bên trong khi vừa kịp đẩy Quân Thư Ảnh về phía đối diện để tránh khỏi sự va đập của cự thạch kia.

Tình huống này đối với mấy người mà nói cũng không phải là uy hiếp gì lớn lao, mặc dù bởi vì cự thạch xuất hiện bất ngờ khiến cho mọi người nhất thời luống cuống tay chân một chút nhưng cũng không hỗn loạn quá lâu. Sau khi dễ dàng tránh khỏi cự thạch, hết thảy mọi thứ lại an tĩnh trở lại.

Nhưng sau màn hỗn loạn, Sở Phi Dương mới phát hiện trận pháp chết tiệt này đã tách rời hắn và Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương vận khởi khinh công bay lên một tọa cự thạch, xoay người phóng tầm mắt nhìn ra bốn phía. Sương mù giăng khắp sa địa chưa tới mức ngăn trở tầm nhìn nhưng lại không thể nhìn thấy bóng dáng những người khác.

Những thứ này lặp đi lặp lại nhiều lần khiến cho không phải ai cũng có thể kiên nhẫn, Sở Phi Dương không khỏi buồn bực, đập một cước lên cự thạch, hét to: “Thư Ảnh!”

Vừa mới tránh khỏi cự thạch, Quân Thư Ảnh dừng đứng lổ tai nghe ngóng một chút.

“Thư Ảnh công tử, sao vậy?” Trình Tuyết Tường từ phía sau chạy tới hỏi.

Quân Thư Ảnh nhú mào lắc đầu, xoay người đi về phía trước.

Sau khi cự thạch tách mọi người ra, Quân Thư Ảnh mới phát hiện bên cạnh chỉ còn có Trình Tuyết Tường, Sở Phi Dương cùng với Thanh Lang và Cao Phóng đã không thấy tung tích.

Quân Thư Ảnh hiểu đây là trận pháp đang tác oai tác quái, nhưng trận pháp ở đây nếu so với bên trong sơn động thì quả thực chỉ là chuyện cỏn con, mà trước đó Cao Phóng cũng đã giải thích một chút, vì vậy Quân Thư Ảnh cũng không cảm thấy quá lo lắng.

Nếu ở trong cơ quan đã không thể tìm người, chỉ bằng tìm cách thoát ra ngoài rồi tính sau. Chỉ cần thoát ra khỏi cự thạch trận này mọi người đương nhiên có thể gặp nhau ở bên ngoài. Sở Phi Dương cùng với Thanh Lang và Cao Phóng khẳng định cũng nghĩ như vậy.

Trình Tuyết Tường đối với quyết định của Quân Thư Ảnh cũng không có dị nghị, vì thế hai người lại tiếp tục tiến lên phía trước.

Đi hơn nửa canh giờ, ranh giới sa địa vẫn không xuất hiện, ngay cả trạch tử Vô Cực sơn trang cũng không nhìn thấy bóng dáng.

Căn cứ vào những thứ mọi người đã nhìn thấy trước khi tiến vào đây thì sa địa này cũng không rộng lớn là bao, không thể đi lâu như vậy mà vẫn

chưa ra được, nhất định là trận pháp đang tác quái.

Quân Thư Ảnh bắt đầu có chút mất kiên nhẫn. Y sớm đã phát hiện, mỗi một lần y đi lên phía trước một khoảng, thì ngay lập tức sẽ có một khối cự thạch lớn cản đường, khiến cho bọn họ không thể không đi vòng qua, Quân Thư Ảnh biết hai người sở dĩ đi mãi mà không ra được là do bọn họ luôn luôn phải vượt qua những khối cự thạch cản đường này vì vậy mới đi quẩn đi quanh.

Đến khi lại tiếp tục xuất hiện thêm một khối cự thạch khác cản đường, Quân Thư Ảnh mới dừng lại, sắc mặt bất thiện nhìn về phía trước.

Trình Tuyết Tường chạy tới. Hắn dọc đường một mực yên lặng đi ở phía sau khiến Quân Thư Ảnh gần như quên mất sự tồn tại của hắn. Lúc này nhìn thấy khuôn mặt của Trình Tuyết Tường khiến Quân Thư Ảnh không khỏi cảm thấy không vui.

Người này chẳng những không lo lắng mà vẻ mặt lại còn có phần dương dương tự đắc hưởng thụ, thật sự là hết sức khiến người ta khó chịu.

Nếu không phải biết rõ hắn là minh chủ võ lâm, tương lai tiền đồ vô lượng, biểu hiện dọc đường cũng coi là bình thường thì Quân Thư Ảnh quả thực muốn nghi ngờ hắn và người của Vô Cực sơn trang chính là người một nhà.

“Thư Ảnh công tử?” Trình Tuyết Tường thấy sắc mặt y bất thiện, lên tiếng gọi.

Quân Thư Ảnh cũng không để ý tới hắn, quay người đi, nhìn chăm chăm cự thạch kia rồi suy nghĩ một lát.

Trình Tuyết Tường ở một bên nhìn y, hơi sững sờ một chút, sau một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, nói: “Thư Ảnh công tử cũng thấy cự thạch này có chỗ khác thường?”

Quân Thư Ảnh gật đầu. Trình Tuyết Tường lại nói: “Loại cơ quan này cũng không phải hiếm thấy, ta vốn định đi thêm một lúc nữa để tìm ra quy luật bố trí cự thạch như vậy có thể dễ dàng phá giải.”

Quân Thư Ảnh khoát tay nói: “Chúng ta không có nhiều thời gian như vậy, ai biết được nếu kéo dài thêm thì Vô Cực sơn trang có hay không sẽ phát hiện ra chúng ta?”

“Vậy Thư Ảnh người nghĩ như thế nào?” Trình Tuyết Tường hỏi.

Quân Thư Ảnh ngưng tụ nội lực trên tay phải, giơ lên trước mặt đẩy mạnh về phía cự thạch. Bên trong cự thạch rắc rắc vang lên tiếng rạn nứt, chớp mắt một cái vỡ vụn ra.

Trình Tuyết Tường đưa tay kéo Quân Thư Ảnh về phía sau, tránh khỏi những khối đá vụn đang văng ra bốn phía.

Quân Thư Ảnh cười một tiếng nói: “Thanh Lang có một câu nói không sai, hành động đơn giản thô bạo sẽ hiệu quả. Chúng ta tiếp tục đi thôi.”

Y nói xong liền đi lên phía trước. Trình Tuyết Tường ở phía sau giơ bàn tay của mình lên nhìn một chút rồi lại nắm chặt. Hắn nhìn về phía bóng dáng đi phía trước kia, cất bước đuổi theo.

_____oOo_____

Lời tác giả: Tường Tường cùng với Quân Quân một mình tương xử == ai nha, thật muốn biết là chuyện gì sẽ xảy ra.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Tác giả: Nam Phong Ca

Dựa theo biện pháp của Quân Thư Ảnh, trên đường đi nếu gặp cự thạch hai người sẽ không đi vòng qua nữa mà thẳng một đường tiến về phía trước, không bao lâu thì tới được ranh giới sa địa. Quân Thư Ảnh đưa mắt nhìn xung quanh, vẫn chưa thấy bóng dáng Sở Phi Dương cùng với Thanh Lang và Cao Phóng.

“Bọn họ có lẽ cũng nghĩ được biện pháp phá giải trận pháp nhưng so với chúng ta chậm hơn một chút.” Trình Tuyết Tường trấn an nói, “Chúng ta ở đây chờ một lát đi.”

Quân Thư Ảnh gật đầu đứng qua một bên, cúi đầu từ trong tay áo lấy ra một miếng sa bố (vải băng bó), quấn hai vòng lên bàn tay.

Trình Tuyết Tường vội vàng chạy tới, nắm lấy cổ tay Quân Thư Ảnh: “Sao vậy? Người bị thương?”

Quân Thư Ảnh nhú mày đẩy hẳn ra: “Không sao, chỉ là vết thương nhỏ.”

“Vết thương nhỏ cũng không thể coi thường.” Trình Tuyết Tường nói, có chút cương quyết nắm lấy bàn tay y mở ra, “Để ta nhìn xem.”

Quân Thư Ảnh lùi về sau một bước: “Không cần.”

Trình Tuyết Tường còn muốn nói gì nữa nhưng Quân Thư Ảnh đã cướp lời: “Trình minh chủ, chúng ta còn chưa quen thuộc như vậy đi.”

Trình Tuyết Tường khựng lại, chậm rãi thu tay về, sau một lúc lâu mới cười khổ nói: “VẬY sao? Chúng ta không quen thuộc? Thư Ảnh, người thật sự không nhớ sao?”

“Người đang nói cái gì?” Quân Thư Ảnh nhíu mày, khó hiểu nhìn Trình Tuyết Tường.

Trình Tuyết Tường giương mắt nhìn y, ánh mắt giống như gai nhọn muốn xuyên thấu nội tâm người khác, khiến Quân Thư Ảnh có chút không thoải mái.

Trình Tuyết Tường đột nhiên lại cười lên một tiếng, lắc đầu nói: “Không ngờ người thật sự đã quên.”

“Ta trước đây thật sự chưa từng gặp người, người nhận lầm người rồi.” Quân Thư Ảnh bình tĩnh nói.

Y đang cẩn thận lục lại trong hồi ức, khẳng định mình thực sự không hề quen biết Trình Tuyết Tường. Bất quá hồi ức từ trước khi y gặp Sở Phi Dương thì có chút mơ hồ, giống như đó là một khoảng thời gian rất xa xôi từ mấy kiếp trước, cũng là bởi vì y không muốn nhớ lại. Mặc dù khoảng thời gian đó đã xảy ra những chuyện gì y thực sự không nhớ rõ nhưng có thể khẳng định là không có người nào từng để lại cho y ấn tượng sâu sắc.

Y nói xong liền xoay người đi tới chỗ khác, có chút mất kiên nhẫn chờ đợi Sở Phi Dương xuất hiện.

Trình Tuyết Tường bị thái độ của Quân Thư Ảnh khiến cho buồn bực, trên cũng không phải dưới cũng không phải, một thứ cảm giác khó chịu không giống như bình thường.

Quân Thư Ảnh muốn trốn tránh, Trình Tuyết Tường lại càng không thể để y được thỏa nguyện. Hắn theo sát Quân Thư Ảnh, không cam lòng nhìn y, nói: “Thư Ảnh, người thực sự không nhớ khi còn nhỏ ở Thương Lang

sơn người đã từng cứu một nam hài? Ta niên thiếu theo sư phụ vân du tứ hải, tới địa giới Thương Lang sơn, bị Thiên Nhất giáo bao vây chặn đánh, rồi bị tách khỏi sư phụ, trong lúc không cẩn thận đã ngã xuống vách núi. Người ở dưới đáy vực cứu ta, còn giấu ta ở trong sơn động, trị thương cho ta, mang đồ ăn đến cho ta, sau đó còn dẫn ta rời núi. Những việc này ta cả đời cũng không thể quên, ta không tin người cái gì cũng không nhớ rõ!”

Quân Thư Ảnh mất kiên nhẫn, đã muốn mặc kệ hẳn, nhưng những lời này y nghe không sót một chữ. Sau khi nghe hết, Quân Thư Ảnh bỗng nhiên nhíu mày nhìn Trình Tuyết Tường, trong mắt có một tia lưỡng lự không chắc chắn.

Trình Tuyết Tường vui mừng, tiếp tục nói: “Thư Ảnh, người nhớ ra rồi phải không? Ảnh Nhẫn này ta khi đó mang theo người. Thời điểm ta đặt tên cho nó người cũng ở đó, người có biết ý tứ của nó...”

“Người là... Tuyết...” Quân Thư Ảnh nhíu mày nhìn Trình Tuyết Tường, chậm rãi hồi tưởng lại.

“Thư Ảnh, khi đó người gọi ta là Tiểu Tuyết.” Trình Tuyết Tường có chút xấu hổ. Tên gọi thân mật từ thuở bé bây giờ nghe lại cảm thấy có chút ngửa ngáy.

“Tiểu Tuyết.” Quân Thư Ảnh lặp lại một lần, rất nhiều ký ức bởi một cái tên này mà ùa về.

Kể cả những sự kiện ở thời điểm ngay trước khi gặp Sở Phi Dương đối với y mà nói đã như là chuyện từ mấy kiếp trước, trong khi sự kiện này còn là chuyện đã xảy ra từ rất lâu về trước nữa. Rất nhiều chuyện không phải y không nhớ được mà là y cố ý quên đi. Dù sao có nhớ cũng vô ích, có nhớ cũng chỉ thêm phiền muộn. Quân Thư Ảnh chưa bao giờ thích tự tìm thêm phiền muộn cho mình.

Bất quá có người đối với ơn cứu mệnh của mình nhớ kỹ như thế, thật cũng không phải là chuyện xấu.

“Cái gì mà Tiểu Tuyết?” Một đạo thanh âm đột nhiên từ phía sau truyền đến. Quân Thư Ảnh xoay người lại, chứng kiến Sở Phi Dương đang từ trong thạch trận đi ra, sắc mặt rõ ràng trầm tĩnh như nước.

Thật sự là... đã rất lâu không thấy vẻ mặt này của hã, không biết hã đang suy tính điều gì.

Quân Thư Ảnh ôm cánh tay nói: “Sở đại hiệp, người quá chậm rồi.”

“Sở huynh.” Trình Tuyết Tường cũng gật đầu.

Sở Phi Dương bước từng bước đi tới, thấy được trên tay Quân Thư Ảnh quần sa bố.

“Người bị thương?” Sở Phi Dương bất chấp vấn đề “Tiểu Tuyết” rồi rầm, trước tiên nắm lấy tay Quân Thư Ảnh, xem xét.

Quân Thư Ảnh để hã nắm, gật đầu: “Bị đá vụn sượt qua một chút, không việc gì.”

Sở Phi Dương nhìn thấy máu đã thấm đỏ hết sa bố, không nói thêm điều gì, gỡ sa bố trên tay y, lấy ra bình dược bôi lên vết thương sau đó mới đổi miếng sa bố khác quần lại.

Chỉ là vết thương nhỏ, Quân Thư Ảnh cũng không để tâm, nhưng cũng không ngăn cản Sở Phi Dương. Chuyện liên quan đến y Sở Phi Dương bao giờ cũng cẩn thận tỉ mỉ như vậy. Quân Thư Ảnh sớm đã thành quen.

Sở Phi Dương động tác rất nhanh nhẹn chỉ một lát đã làm xong. Quân Thư Ảnh nắm tay rồi lại thả ra, nghiêng người dựa vào một tảng đá lớn phía sau, tạm nghỉ ngơi.

Không lâu sau, Thanh Lang cùng với Cao Phóng cũng đã đi ra. Lúc này trăng đã lên cao, nhưng cách đó không xa phía sau bước tường, bên trong Vô Cực sơn trang đèn đuốc vẫn sáng trưng, người qua người lại. Tuy không nghe được tiếng người ồn ào nhưng nghe những tiếng bước chân hỗn độn cũng đủ biết trong đó nhộn nhịp đến mức độ nào.

Lúc trước ở trên cao nhìn xuống cũng đã hiểu bố cục bên trong Vô Cực sơn trang, hiện giờ mấy người chỉ thương lượng với nhau một lát liền quyết định chia làm hai đường. Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh và Trình Tuyết Tường một đường, chế ngự trang chủ Vô Cực sơn trang và Thánh Cô kia. Thanh Lang dẫn theo Cao Phóng bí mật điều tra tung tích Liên Sơn tộc nhân, nhất định một lần hành động phải cứu được tất cả bọn họ, giảm tử thương tới mức tối đa. Nếu như mọi thứ thuận lợi thì đêm nay là có thể giải quyết xong hết mọi phiền toái.

Mấy người bàn bạc xong xuôi, Thanh Lang liền ôm lấy Cao Phóng, lặng lẽ vận khởi khinh công, bay lên đỉnh một tòa phòng, giống như quỷ mị biến mất vào trong đêm tối.

“Sở huynh, Thư Ảnh, chúng ta cũng đi thôi.” Trình Tuyết Tường nói.

Quân Thư Ảnh gật đầu, đầu lông mày Sở Phi Dương không khỏi giật lên một cái.

Cái này, không bình thường! Cảm giác... có thứ gì đó đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của hắn, một chút cực đoan tận đáy lòng Sở Phi Dương không chịu yên lặng mà bốc lên.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Tác giả: Nam Phong Ca

Sở Phi Dương chạy trước tiên, dẫn theo Quân Thư Ảnh và Trình Tuyết Tường một đường chạy tới một tiểu lâu nằm chính giữa Vô Cực sơn trang. Tiểu lâu tạo hình khéo léo được canh giữ nghiêm ngặt, cách những viện xá khác một quãng khá xa, quang cảnh rất thanh u. Nếu mấy người đoán không lầm thì nơi này chính là chỗ ở của trang chủ Vô Cực sơn trang.

Nếu như là ở những nơi khác, để đảm bảo an toàn thì nhất định phải bắt lấy một tên để hỏi cho rõ ràng nhưng Vô Cực sơn trang bản lĩnh không chế nhân tâm hạng nhất, mỗi một tên thuộc hạ đều tuyệt đối trung thành, nếu thực sự bắt bọn chúng thì sợ sẽ đánh rã động cỏ, bởi vậy mấy người Sở Phi Dương chỉ có thể tự mình chạy tới xác nhận.

Sau một lúc tiến vào bên trong sơn trang, dọc đường đi ba người chứng kiến không ít phó nhân dáng vẻ tiền tuy buồn bã, bọn họ y sam sạch sẽ nhưng cũ nát, trầm mặc đi tới đi lui vội vã làm việc của mình. Đây là một loại trầm mặc phó thác cho trời, không hề có một chút sinh khí. Bọn họ trong lúc chạm mặt nhau, một ánh mắt trao đổi dù là nhỏ nhất cũng không có, hoàn toàn phong bế bản thân, trên người đều tản ra khí tức bi thương không thể không bận tâm.

Nếu so sánh với bọn họ thì những tên hộ vệ đi tuần hay những người giang hồ đang huyền não đều rất bình thường không có điểm gì lạ.

“Tộc nhân của Cầm Anh? Liên Sơn tộc?” Quân Thư Ảnh thấp giọng nói.

Sở Phi Dương gật đầu: “Hơn phân nửa chính là bọn họ.” Chứng kiến những người này mới hiểu, Cầm Anh nhìn qua nhu nhược như vậy nhưng hăn dám lén lút đi theo Thạch Lệ rồi bỏ sơn trang cũng là có bao nhiêu can đảm.

Lúc này đang có ba đội hộ vệ luân phiên nhau tuần tra nơi này, ba người tạm thời nấp ở phía sau vách tường tối tăm, chờ những kẻ này đi qua.

Trình Tuyết Tường quay mặt nhìn Quân Thư Ảnh, nói: “Thư Ảnh, vũ khí của người chỉ có ám khí thôi sao? Một lát nữa chỉ sợ sẽ có một trận ác chiến, tay không có nhiều bất lợi, người cầm lấy Ảnh Nhẫn đi.” Nói xong liền đưa kiếm ra.

Quân Thư Ảnh lắc đầu: “Không cần, ta không quen dùng kiếm, người giữ đi.”

Trình Tuyết Tường thấy y thật sự không muốn tiếp nhận cũng không miễn cưỡng, thu tay về nói: “Ta nhớ người thích dùng nhất là cây sáo ngọc màu lục, cây sáo đó chất gỗ không tầm thường, làm vũ khí cũng vô cùng tốt, lại có thể khống chế trùng xà, tại sao không thấy người dùng nữa?”

Quân Thư Ảnh thản nhiên nói: “Bị người khác làm hỏng.”

Người làm hỏng sáo ngọc lúc này sắc mặt hết sức lạnh lùng, cũng thập phần không khách khí hạ lệnh: “Hừ, im lặng. Hai người các người đừng nói nữa, tránh đánh động đám hộ vệ.”

“Sở huynh quá mức cẩn thận rồi.” Trình Tuyết Tường cười nói rồi đứng dậy, từ nơi ẩn thân đi ra, “Đám hộ vệ đã đi xa rồi, chúng ta đi thôi.”

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cũng đi ra, đột nhiên nhất tề dừng lại, lại lần nữa nấp trở lại. Trình Tuyết Tường đứng ở bên ngoài cũng nghe thấy động tĩnh liền xoay người một cái, nhanh nhẹn giấu thân vào góc tối.

Thân ảnh Trình Tuyết Tường vừa mới chớp qua, cách đó không xa vài tiếng ồn ào đã truyền tới.

Sở Phi Dương định thần nhìn lại, nguyên lai là có ba người đang vội vàng xô đẩy một nhân ảnh mảnh khảnh gầy yếu đi tới bên này.

“Người tiểu tiện nhân này, đi nhanh một chút, giả bộ yếu ớt cho ai xem, chờ một chút phải hảo hảo hầu hạ đi.” Một người trong đó thô lỗ quát khiến hai kẻ còn lại bật cười ha hả.

Đi đến gần hơn thì nhân ảnh nhỏ gầy kia dần dần hiện rõ diện mạo hơn, nguyên lai là một nữ hài tử, vẻ mặt sợ sệt, cánh tay gầy guộc ôm lấy thân mình, bị những kẻ kia đẩy đi từng bước.

“Đại ca, ta nói người cũng nên thương hoa tiếc ngọc một chút, người vừa mới uống máu người ta mà.” Một tên khác lại chép miệng nói.

“Chính vì uống máu nên mới phải phát tiết, bằng không ai biết có hay không sẽ bạo thể mà chết.” Người nọ xì một tiếng khinh miệt nói, “Cũng không biết máu của nàng ta là thứ gì, uống vào một ngụm cảm giác nội lực như phá thiên. Nếu không phải lão trang chủ nghĩ ra cách dùng độc vật áp chế thì thực sự không ai có thể chịu được được tính mãnh liệt như vậy.”

Những kẻ này tiếp tục đẩy nữ hài tử, ồn ào tiến về phía trước.

Trình Tuyết Tường nhếch môi, nắm chặt Ảnh Nhẫn nhìn về phía Sở Phi Dương, thôi động nội lực, nói: “Chúng ta cứu nàng?”

Sở Phi Dương chứng kiến hành động của những kẻ vừa rồi, sớm đã nhíu mày.

“Cứu.” Sở Phi Dương gật đầu nói.

Lúc này chẳng quan tâm có đánh rần động cỏ hay không. Nếu như ngay cả một nữ tử yếu đuối cũng không cứu được thì nói gì đến chuyện cứu toàn bộ Liên Sơn tộc.

Quân Thư Ảnh động tác từ trước đến nay luôn rất nhanh nhẹn, y không nói một lời, cây cương châm đã sớm phóng ra găm thẳng vào đầu gối một gã nam nhân.

Cương châm kia vừa ngắn vừa nhỏ, găm sâu vào bên trong, từ bên ngoài căn bản nhìn không thấy điểm khác thường. Châm tẩm độc khiến cho gã nam nhân kêu lên thành tiếng, đầu gối mềm nhũn khụy xuống.

“Ai? Là kẻ nào?! Ra đây!” Hai gã còn lại thấy tình hình không ổn, nhanh chóng phản ứng, lập tức giương vũ khí lên đề phòng bốn phía.

Trình Tuyết Tường đang lúc muốn xuất hiện thì lại bị Sở Phi Dương án trụ. Sở Phi Dương chỉ tới một hướng khác, ý bảo hẩn chờ nóng vội. Thì ra nơi đó còn có người đang đi về phía này.

Trong khoảng thời gian ngắn nơi này đã trở nên náo nhiệt.

Một đạo nhân ảnh thở hồng hộc chạy tới gần, tới khi thấy rõ diện mạo thì Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Người này không ngờ lại là Tào bang La đại tiểu thư. Chẳng lẽ La bang chủ kia cũng đã đầu phục Vô Cực sơn trang? Từ đó đến giờ vẫn không hề nhận được tin tức này, Sở Phi Dương không nhận được nhú mày, nếu đúng như vậy thì thực sự là rất không ổn.

Trình Tuyết Tường cũng nhịn xuống, tiếp tục quan sát động tĩnh.

La đại tiểu thư lông mày nhíu chặt, nhìn vào tiểu nữ hài gầy yếu đang thu mình đứng ở một bên, lại nhìn ba gã nam nhân kia, cả giận nói: “Các

người có còn là người nữa hay không? Trước kia ở trên giang hồ ba người các người cũng được coi như là người có danh tiếng, hiện giờ lại ở chỗ này khi dễ một tiểu cô nương tay trói gà không chặt, quả nhiên là đầu phục Vô Cực sơn trang thì lương tâm liền bị chó ăn hay sao?”

Thấy rõ người đến là ai, hai nam nhân lúc trước đề phòng hiện giờ cũng đã bình tĩnh trở lại, một kẻ tiến lên đỡ lấy gã nam nhân đang ngã trên mặt đất, kẻ còn lại thì cười hắc hắc nói: “Thì ra là La đại tiểu thư. Ta nói La đại tiểu thư vẫn còn ở nơi này ra về cho ai xem chứ? Người cũng không phải là tới đầu phục Vô Cực sơn trang sao? Chẳng lẽ vẫn chưa từng uống qua máu của những kẻ nô lệ này sao?”

Nghe xong lời của gã, sắc mặt La đại tiểu thư đột nhiên trắng bệch, nhưng vô lực biện giải.

Gã tiếp tục nói: “Ta có nghe nói, La đại tiểu thư ngoại trừ lần đầu tiên rồi liên tục khẳng khẳng không uống. Người nói đó có phải là tự làm khổ mình hay không? Đây chính là thánh dược a. Người như thế còn dám nhàn sự để ý tới việc chúng là làm?”

Người nọ vừa nói vừa tiến tới gần, La đại tiểu thư chậm rãi lùi về phía sau hai bước.

“Ta thấy người cũng đã nhẫn nhịn đến cực hạn rồi, mấy người chúng ta hôm nay làm được chuyện tốt, tiểu tiện nhân này là phần thưởng mà Thánh Cô ban xuống làm được cấp cho chúng ta bồi dục. La đại tiểu thư chỉ cần mở miệng, thì máu của nàng ta người mặc sức uống. Đại giá nha...” Gã sờ cằm, sổ sàng đánh giá La đại tiểu thư, từng bước một áp sát tới.

La đại tiểu thư sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, môi không còn chút máu, tựa hồ thật sự có chút vô lực. Nàng đột nhiên dữ dội đập một cước đá văng gã nam nhân kia, tay kéo lấy nữ hài gầy yếu muốn chạy trốn.

Ba gã nam nhân há lại cho nàng càn rỡ như vậy, sớm đã một trước một sau vây lấy nàng. Gã nam nhân bị Quân Thư Ảnh đánh trúng cũng miễn cưỡng đứng dậy, ngăn trở La đại tiểu thư.

Quân Thư Ảnh mắt lạnh nhìn. Người này bây giờ nhìn có vẻ cường hoành nhưng nếu không nhanh chóng chữa trị thì cái chân kia chỉ sau một canh giờ nữa chỉ sợ sẽ không cứu vãn được nữa.

La đại tiểu thư căn môi, thời điểm không có hy vọng đột phá vòng vây là lúc mắt thấy ba đạo bóng dáng quỷ mị nhanh nhẹn đột nhiên xuất hiện từ trong bóng tối.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Tác giả: Nam Phong Ca

Ba kẻ ác đồ tuy rằng đã uống máu của Liên Sơn tộc nhân, nội lực tăng lên gấp bội nhưng mấy người Sở Phi Dương vẫn dễ dàng đối phó. Trình Tuyết Tường dùng Ảnh Nhẫn đâm trúng điểm yếu hại của một tên, ám khí của Quân Thư Ảnh đâm trúng huyết quản một tên khác. Tên cuối cùng tinh thần cảnh giác cao nhất không dám hiếu chiến, vội vàng lùi về phía sau, mở miệng muốn kêu cứu. Sở Phi Dương không một tiếng động lặng lẽ nhảy ra phía sau gã, bịt miệng rồi bẻ gãy cổ gã, người nọ mềm oặt trong tay Sở Phi Dương ngã xuống, không còn chút sinh khí (hic, 3 anh có phần nặng tay quá không? _._!!)

Sở Phi Dương sắc mặt không chút thay đổi thả tay ra, nhìn về phía những người khác.

Trình Tuyết Tường thân là minh chủ võ lâm, ba kẻ này lúc trước đã từng vài lần cùng hãn có duyên phận, bởi vậy hãn ngần ngại không muốn hạ sát thủ. Kẻ trúng một kiếm của hãn bị thương ngã xuống đất, một bàn tay nhờ thân hình che khuất đang lục lọi từ trong ngực lấy ra một thứ gì đó.

Sở Phi Dương nhíu mày, một chưởng từ trên cao đánh trúng tử huyết gã sau đó nửa ngời xuống mở lòng bàn tay gã ra xem xét thì phát hiện trong tay gã đang nắm một trúc tiêu.

Trình Tuyết Tường chứng kiến có chút xấu hổ: “Thực xin lỗi, là ta phụ nhân chi nhân (lòng dạ đàn bà).”

Sở Phi Dương ném trức tiêu xuống đất, đứng dậy nói: “Nhân chi thường tình, Trình huynh không nên tự trách mình.”

Mấy năm nay Sở Phi Dương đã quen với cuộc sống nhàn hạ, mỗi ngày củi gạo dầu muối nhạc nhạc a a, chẳng khác nào một nam tử lương thiện, Quân Thư Ảnh hiếm khi được chứng kiến Sở Phi Dương lệ khí (tàn ác) như vậy, không khỏi nhìn hẩn chằm chằm sau đó mấp máy môi, đi tới bên cạnh hẩn.

Sở Phi Dương nhúu mày nhìn Quân Thư Ảnh, ánh mắt mang theo tiểu ý không rõ ràng. Quân Thư Ảnh chỉ một mực quay mặt đi không đối diện hẩn.

Trình Tuyết Tường cùng với Sở Phi Dương đem những cái xác giấu tới nơi tắm tối ít người qua lại để tránh bị phát hiện.

La đại tiểu thư từ đầu đến cuối ở một bên chứng kiến biến cố xảy ra, lúc này thấy rõ khuôn mặt Sở Phi Dương nên có chút kích động chạy tới: “Sở đại ca!”

Sở Phi Dương nhìn nàng, gật đầu nói: “La đại tiểu thư, đã lâu không gặp!”

Trình Tuyết Tường nói: “Các người quen biết nhau?”

“Vị này chính là thiên kim tiểu thư La bang chủ Tào bang, La đại tiểu thư. Còn vị này chính là minh chủ võ lâm, Trình Tuyết Tường Trình minh chủ.” Sở Phi Dương nói, lại nhìn La đại tiểu thư: “La đại tiểu thư hiện giờ ở đây chắc hẳn Tào bang đã đầu phục Vô Cực sơn trang? Ta tin các người có nỗi khổ tâm, chuyện này ngày hôm nay không truy cứu nhưng thỉnh La đại tiểu thư hãy mang theo tiểu cô nương này rời đi, chuyện vừa rồi không nên làm lộ ra.”

La đại tiểu thư nghe xong vội la lên: “Sở đại ca, huynh hiểu lầm, Tào bang tuyệt đối không phản bội Thanh Phong kiếm phái. Cha ta chính là không muốn đầu nhập Vô Cực sơn trang nhưng lại không có cách nào, mà Vô Cực sơn trang lại quá mạnh nên chỉ có thể trước đem ta đưa tới đây, để hóa giải khốn cảnh lúc đó. Ta tuy rằng thân ở nơi này nhưng tuyệt đối không giống với bọn họ.” Nàng chỉ vào ba người kia, mắt đỏ lên.

“Nếu như Sở đại ca muốn đối phó với Vô Cực sơn trang, ta nhất định dốc sức tương trợ.”

Trình Tuyết Tường thấy vậy liền nói: “Võ Lâm minh vốn là nên quan tâm tất cả võ lâm Trung Nguyên nhưng hết lần này đến lần khác lại không thể làm gì khiến cho rất nhiều môn phái vô cớ bị Vô Cực sơn trang chèn ép. Điều này thật sự là nỗi nhục của Võ Lâm minh. Tại hạ cảm thấy hổ thẹn.”

Sở Phi Dương nói: “Đây không phải là chuyện riêng của Võ Lâm minh, Trình huynh nói quá lời. Vô Cực sơn trang có dị huyết của Liên Sơn tộc nhân trợ lực, đương nhiên khó có thể đối phó. La đại tiểu thư, người trước tiên vẫn là nên mang theo vị cô nương này rời đi, cứ coi như chưa từng phát sinh chuyện gì. Chúng ta ngày hôm nay đến đây là muốn diệt trừ tận gốc Vô Cực sơn trang, nếu cần La đại tiểu thư tương trợ tại hạ nhất định sẽ tìm tới.”

La đại tiểu thư gật đầu, có chút lưỡng lự xoay người, kéo nữ hài tử đang sợ hãi rụt rè qua một bên, muốn đem nàng rời đi.

Nữ hài mới đi hai bước đột nhiên xoay người lại, nhìn Sở Phi Dương sợ sệt nói: “Các vị đại ca, các huynh muốn đối phó với Tứ Phương trại chủ sao?”

La đại tiểu thư ở một bên giải thích: “Ý nàng là Vô Cực trang chủ.”

Sở Phi Dương gật đầu, nữ hài vẻ mặt có chút lo lắng: “Đại ca, các huynh hiện tại không thể đối phó, thần mộ của chúng ta, Thánh tử của

chúng ta đều nằm trong tay hân.”

“Thần mộc?!” Sở Phi Dương nghi hoặc nói.

Nữ hài gầy yếu tiếp tục nói không nên lời, La đại tiểu thư chỉ có thể thay nàng giải thích: “Ta cũng chỉ là nghe nói qua một chút. Liên Sơn tộc có một gốc mộc thần ngàn năm, là vật mà tộc nhân nhất định phải thủ hộ. Hiện giờ thần thụ bị người của Vô Cực sơn trang khống chế, Liên Sơn tộc nhân bởi vậy mới phải chịu áp bức.”

“Vậy còn Thánh tử kia, đã xảy ra chuyện gì?” Trình Tuyết Tường nói.

La đại tiểu thư nói: “Việc này ta không rõ, bất quá theo như ta được biết, người của Vô Cực sơn trang căn bản không biết đến sự tồn tại của Thánh tử Liên Sơn tộc. Thánh cô của bọn chúng tựa hồ vẫn luôn thực thi chức trách Thánh tử.”

“Nàng ta không phải Thánh tử của chúng ta!” Nữ hài gầy yếu hừ nhược mở miệng nói. Ngực khí của nàng không phải oán hận mà chỉ là đơn giản tuyên bố một sự thực.

Sở Phi Dương cùng với Trình Tuyết Tường cũng không khỏi nhú mày. Nếu như Vô Cực sơn trang chỉ là khống chế mộc thần, thì bọn họ cũng không cần phải quá lo lắng. Dù cho gốc cây ngàn năm kia có là vật hiếm có khó tìm thì cũng không quan trọng bằng tính mạng hàng ngàn hàng vạn người. Giang hồ đã bị Vô Cực sơn trang quấy nhiễu đến nỗi tinh phong huyết vũ, thời điểm này không thể chậm trễ hơn được nữa.

Quân Thư Ảnh lại đột nhiên nói: “Thần thụ ngàn năm? Liên Sơn tộc, chẳng lẽ...”

Sở Phi Dương nói: “Thư Ảnh, ngươi muốn nói đến cái gì?”

“Vậy thì ta đã biết lai lịch của bộ tộc này.” Quân Thư Ảnh suy nghĩ một chút, “Ta đã từng đọc một cuốn sách có nhắc tới Liệt Sơn thì có thần mộc ngàn năm vinh khố bất suy. Thân có dị huyết, có thể sinh tử nhân. Liệt Sơn tộc này chắc hẳn chính là Liệt Sơn tộc. Tương truyền Liệt Sơn tộc vốn là hậu nhân của thần nông, ẩn cư nơi núi rừng, người đời khó gặp. Thần mộc đối với Liệt Sơn tộc nhân không phải là thứ tầm thường, bọn họ bởi vì một thân cây mà bị áp bức không phải là không có khả năng. Nhưng chỉ sợ rằng Vô Cực sơn trang đối với bọn họ không chỉ có những ý đồ này.”

Quân Thư Ảnh lại nhìn La đại tiểu thư nói: “Người xem trên người nàng có phải có chỗ bị đen lại rồi thôi rửa phải không?”

La đại tiểu thư nghe vậy gật đầu, nhỏ giọng dỗ dành nữ hài, xem xét mảng da trên vai nàng rồi mới quay đầu lại vẻ mặt ngưng trọng nói: “Quân công tử nói không sai.”

Sở Phi Dương đương nhiên cũng nghĩ đến, nói: “Nàng và Cầm Anh giống nhau. Chẳng lẽ Liệt Sơn tộc tất cả đều đã bị trúng độc?”

Quân Thư Ảnh gật đầu nói: “Vừa rồi ba người kia cũng đã nói. Chắc là do được tính trong máu của Liệt Sơn tộc nhân rất mạnh, người không có bệnh không đau đớn căn bản không dùng được. Vô Cực sơn trang vì áp chế, nên mới dùng cách hạ độc bọn họ.”

“Vô Cực sơn trang này thật sự là đáng ghê tởm, rốt cuộc đối với Liệt Sơn tộc nhân có thâm cừu đại hận như thế nào mà lại giày vò bọn họ như vậy!” La đại tiểu thư phẫn nộ nói.

Trình Tuyết Tường nói: “Sở huynh, chúng ta tiếp theo phải thế nào? Ta nghĩ chưa cần động đến trang chủ kia, Liệt Sơn tộc nhân thân trúng kỳ độc, nếu không có phương pháp giải độc đến lúc đó ngược lại sẽ trở thành lợi thế của Vô Cực sơn trang, Sở huynh suy nghĩ như thế nào?”

Sở Phi Dương nhíu mày gật đầu: “Lời Trình huynh nói không sai, trước tìm phương pháp giải độc mới là quan trọng.”

Chương 53

Tác giả: Nam Phong Ca

Thanh Lang dẫn theo Cao Phóng một đường chạy tới nơi ở của những người nô phó. Đó là một viện tử cũ nát hoang vu, trong viện cỏ dại mọc tràn lan, không hề giống nơi người ở.

Thanh Lang để Cao Phóng đi phía sau, y thuận tay đẩy ra một cánh cửa, một cỗ mùi khó chịu lập tức xộc vào mũi.

Cao Phóng từ phía sau Thanh Lang ló đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy trong phòng người nằm ngủ la liệt, nam nữ đều có. Trong phòng không có giường, chỉ có rơm rạ và vài cọng lông ngỗng gì đó làm đệm lót.

Nghe thấy tiếng động, chỉ có vài người nằm gần cửa ngẩng đầu lên nhìn một cái rồi lại gục xuống, biểu hiện giống như đối với chuyện không liên quan đến mình.

Thanh Lang nhú mào lùi về phía sau mấy bước, thứ mùi này rất khó chịu, y đường đường là Thiên Nhất giáo giáo chủ không cần phải tự ủy khuất chính mình.

Cao Phóng ngược lại không thèm để ý, đạp một cước tiến vào, ngồi xổm xuống quan sát hai người nằm ngay dưới chân.

“Những người này giống Cầm Anh, tựa hồ trúng cùng một loại độc.” Cao Phóng quay đầu nói với Thanh Lang.

Thanh Lang đang muốn đáp lời thì xa xa bỗng nhiên vang lên mấy tiếng líu lo, nhỏ đến nỗi cơ hồ bên trong đại trang ồn ào này nếu không chú ý

lắng nghe thì không thể nhận ra được.

Đó là ám hiệu mà y và mấy người Sở Phi Dương sử dụng. Thanh Lang ngừng thần tập trung lắng tai nghe một lát, rồi nói với Cao Phóng: “Hãy khoan để ý tới việc này, Phi Dương gọi chúng ta trở lại, không biết bọn họ bên đó xảy ra chuyện gì, mau đi thôi.”

Cao Phóng vẻ mặt không đành lòng nhìn những người đang nằm dưới đất, bọn họ áo quần rách rưới, sắc mặt mệt mỏi, xung quanh tản ra một cỗ tuyệt vọng nhàn nhạt khiến người khác hít thở không thông.

“Đi thôi.” Thanh Lang kéo Cao Phóng đứng dậy, dẫn theo y cùng rời đi.

Không bao lâu mọi người đã tập hợp đầy đủ tại nơi ở của La đại tiểu thư. La đại tiểu thư cũng đã dẫn theo nữ hài kia ly khai, lưu lại gian phòng này cho mấy người bọn họ.

Sở Phi Dương đem sự tình sơ lược kể lại một lần, lại nhìn về phía Cao Phóng nói: “Hiện tại đã biết lai lịch của Liên Sơn tộc nhân cũng như nguyên nhân bọn họ trúng độc, vậy có thể tìm ra phương pháp giải độc hay không?”

Cao Phóng gật đầu: “Chỉ cần biết được phương pháp phối chế độc dược thì ta có thể giải độc.”

Thanh Lang nói: “Thì ra cái gọi là vũ phách chính là dùng máu của Liên Sơn tộc nhân trộn với độc dược mà chế thành, Vô Cực sơn trang này thật đúng là có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào.”

“Xem ra, việc khẩn cấp trước mắt là phải lấy được phương pháp phối chế độc dược.” Trình Tuyết Tường nói, “Nhân tiện nếu có thể cứu cả thánh mộ của Liên Sơn tộc cũng tốt, dù sao đó cũng là tín ngưỡng của bọn họ.”

Quân Thư Ảnh khinh thường nói: “Tín ngưỡng là vì cứu vớt thế nhân, nếu vì tín ngưỡng mà chôn vùi hy vọng của cả một bộ tộc thì tín ngưỡng đó cũng thực cực đoan. Nhìn bộ dạng Liên Sơn tộc nhân lúc này, quả thực chẳng khác nào những cái xác không hồn. Chỉ vì một thân cây mà phải chịu kẻ khác khống chế lợi dụng đến nước này, thật sự là cực kỳ hồ đồ.”

Sở Phi Dương cười nói: “Được rồi, chớ suy đoán lung tung, chúng ta chuyên tâm cứu người là tốt rồi. Đừng quên trên người chúng ta có thể cũng đã trúng độc.”

“Cũng là hảo sự do tổ sư gia kia nhà người làm ra!” Quân Thư Ảnh bất mãn nói.

Thanh Lang cũng nói: “Cũng may chuyện này không phiền toái, nếu tìm không ra Thánh tử kia chúng ta vẫn có thể trở về tìm Vân Thâm, hãn nếu dám không đưa ra giải dược ta sẽ để Tiểu Phóng bỏ hãn, dẫn theo Ninh Viễn cùng bốn giáo chủ trở về Thiên Nhất giáo.” =))

“Chúng ta vẫn còn đang trong địa bàn địch nhân, người chớ nói mấy lời vô nghĩa.” Cao Phóng trừng mắt nhìn Thanh Lang rồi lại nói, “Bước tiếp theo phải như thế nào? Làm cách nào mới có thể lấy được phương pháp phối chế độc dược?”

“Đem La đại tiểu thư cùng với nữ tử Liên Sơn tộc kia gọi đến hỏi một chút đi.” Sở Phi Dương nói.

La đại tiểu thư không một chút nghỉ ngơi, nghe được gọi liền lập tức dẫn theo nữ hài kia cùng chạy đến.

“Nàng tên là A Doanh.” La đại tiểu thư nói, “A Doanh, người đừng sợ, bọn họ đều là vì cứu các người mà tới. Nói cho Sở đại ca biết, những kẻ xấu kia bức các người uống độc dược ở đâu?”

A Doanh sợ hãi nhìn Sở Phi Dương, mở miệng nói: “Cầm Anh nói Thạch đại ca muốn dẫn hắc đi tìm Sở đại hiệp để trị bệnh. Là huynh sao?”

Sở Phi Dương gật đầu, ôn nhu nói: “Hiện tại Cầm Anh đang ở Thanh Phong kiếm phái, được chăm sóc chu đáo, hắc hết sức an toàn. Nhưng chúng ta nhất định phải tìm ra độc trong người các người là loại gì mới có thể cứu người cùng với Cầm Anh và cả tộc nhân của các người nữa.”

Từ trước đến nay Sở Phi Dương luôn rất biết cách trấn an người khác, A Doanh dần dần bình tĩnh trở lại, một lát sau mở miệng nói: “Ta không biết bọn chúng cho chúng ta uống loại dược gì nhưng ta biết nơi bọn chúng chế dược.”

A Doanh chỉ đến một viện lạc, mấy người liền lập tức chạy đến đó.

Cao Phóng dùng dược làm mê đảo những tên thủ vệ canh giữ ở đó. Sau khi thu hồi dược phần còn sót lại, y quay đầu nói với mọi người: “Hiện tại không muốn đánh rắn động cỏ thì đây là phương pháp ổn thỏa nhất. Những kẻ này sau khi tỉnh lại cũng chỉ cho rằng mình không cẩn thận mà ngủ quên.”

Mấy người tiến vào trong, tìm kiếm khắp nơi nhưng không tìm thấy bất cứ phương pháp phối chế gì.

Cao Phóng đem thảo dược trong phòng lần lượt phân biệt từng loại, sau cùng bất đắc dĩ nói: “Xem ra bọn chúng hết sức cẩn thận, không có phương pháp phối chế, độc dược hắc là dược phối ngay tại lúc đó. Ta nghĩ nên ở đây chờ đến khi trời sáng, tận mắt chứng kiến bọn chúng phối dược ra sao. Như vậy mới có thể nắm được.”

Cao Phóng tinh thông dược thảo nhất đã nói như vậy, những người khác cũng không có biện pháp nào tốt hơn nên nhất tề nhảy lên xà nhà ẩn thân, chờ trời sáng.

Cao Phóng lần này không đi theo Thanh Lang mà một mực đi bên cạnh Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh nhìn y, nói: “Cao Phóng, người không có nội lực, bồn ba lâu như vậy chắc hẳn mệt mỏi. Người nghỉ một chút đi.”

Cao Phóng sớm đã cảm thấy hết sức uể oải, nghe vậy liền chớp chớp hốc mắt khô khốc, gật đầu rồi tựa vào người Quân Thư Ảnh ngủ một lát.

Một đêm mai phục trên xà nhà không nói chuyện. Trời vừa hửng sáng liền có người tiến vào, ở bên bàn được gấp rút làm việc.

Cao Phóng ngủ một giấc đã đủ tinh thần, tỉ mỉ quan sát từng động tác của người này, lấy được gì, lấy bao nhiêu, rồi đem phương pháp phối chế độc được ghi chép lại cẩn thận.

Chờ đến khi Cao Phóng gật đầu, Thanh Lang liền làm ra một chút động, đánh lạc hướng những tên thủ vệ, người trong phòng cũng vội vã thu dọn được vừa mới tán rồi vội vã rời đi.

Mấy người Sở Phi Dương thừa dịp lên ra ngoài, lúc này cũng đã là giữa trưa, mọi người liền trở lại chỗ ở của La đại tiểu thư tạm thời ăn nấu, để Cao Phóng có thời gian tìm ra giải được.

Tựa hồ với vị trí của Tào bang nên La đại tiểu thư được đối đãi cũng không tệ, chỉ có một người mà được an bài trong một viện tử nhỏ thanh u, bên trong còn có mấy gian phòng trống.

Cao Phóng bắt đầu tìm hiểu phương pháp phối chế độc được còn những người khác đều tự mình tìm nơi nghỉ ngơi dưỡng sức.

Quân Thư Ảnh đương nhiên đi theo Sở Phi Dương tìm một gian phòng trống. Trình Tuyết Tường dừng bước, xoay người sang hướng khác, chỉ có

thanh âm truyền đến: “Các người nghỉ ngơi trước đi, ta ra ngoài xem xét tình hình một chút.” Thân ảnh lập tức biến mất.

Quân Thư Ảnh ngoảnh lại nhìn thì bị Sở Phi Dương nắm lấy bả vai kéo vào phòng. Đóng cửa lại, Sở Phi Dương nói: “Thư Ảnh, chúng ta ngủ một giấc đi, chờ khi Cao Phóng chế ra giải dược, chỉ sợ sẽ có một trận ác chiến.”

Quân Thư Ảnh y phục chỉnh tề nằm trên giường, Sở Phi Dương ngồi xuống bên cạnh hôn nhẹ lên trán y sau đó di chuyển tới miệng, ôn nhu triền miên một hồi, hai trán tương đễ, hần thấp giọng nói: “Ngủ đi, ta ở đây canh chừng ngươi.”

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Tác giả: Nam Phong Ca

Muốn phối giải được cũng không phải chuyện dễ dàng, trong tay Cao Phóng lại không có thảo dược có thể dùng, hết thấy mọi thứ đều phải nhờ La đại tiểu thư lén lút mang đến.

Cũng may ba tên ác đồ kia mất tích vẫn chưa gây chú ý nên bọn họ mới có thể trì hoãn hai ba ngày. Có lẽ người tới đầu phục Vô Cực sơn trang quá nhiều, bọn chúng cũng không quá chú ý, chưa biết chừng ngay cả ba kẻ kia là ai bọn chúng cũng không hề biết.

Chẳng lẽ Vô Cực sơn trang quá mức tự tin đến thế, không sợ người lên vào bên trong là để nội ứng? Trên thực tế cũng không phải là không có, vì La đại tiểu thư này chính là một trong số đó.

“Đại khái bọn chúng đối với vũ pháp kia cực kỳ an tâm.” Thanh Lang nói.

Hai ngày gần đây, thần sắc La đại tiểu thư rõ ràng càng ngày càng tiêu tụy, còn nữ tử được nàng cứu thì một mực theo gót, nét mặt mặc dù vẫn ngơ ngác nhưng đối với La đại tiểu thư lại hết sức lo lắng.

Cao Phóng vẫn đang tán thảo dược. Còn Trình Tuyết Tường Trình minh chủ thì giấu mình trên một cây cao, cảnh giới xung quanh. Sở Phi Dương muốn cùng hãn luân phiên thay nhau nhưng hãn một mực từ chối.

Về phần Thanh Lang và Quân Thư Ảnh, cả hai đều là người lười biếng không bao giờ biết tự kiểm việc để làm nên đương nhiên sẽ không chủ

động xin đi đánh giặc. Vì vậy hiện tại Trình Tuyết Tường ngoại trừ bữa cơm thì đều một mực ngồi trên cây (=]], nhìn qua hết sức trầm ổn, đáng tin cậy.

Lúc này đang là giữa trưa, lại là ngày mùa thu, khí hậu trong sơn cốc càng hợp lòng người, Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh và Thanh Lang ngồi bên cửa sổ, nhàn nhã uống trà, ngoài viện đủ loại cây cối, hương hoa quế theo gió tản ra bốn phía. Nếu không phải mọi người thân có trọng trách thì lúc này thực sự là mãn ý vô cùng.

Thanh Lang ló đầu ra khỏi cửa sổ, hướng ngọn cây la lớn: “Trình huynh, xuống đây nghỉ ngơi một lát đi. Để Sở huynh lên đó thay.”

Ảnh Nhấn có gắn một đoá nguyệt quý (hoa hồng) hồng sắc từ giữa ngọn cây xuất hiện, lắc lư tỏ ý không cần, mũi kiếm khẽ vung, đoá hoa kia liền rơi xuống mặt bàn trước mặt ba người.

Quân Thư Ảnh khó chịu trừng mắt nhìn Thanh Lang: “Tại sao không phải là người lên thay?”

“Người không đi, ta vì sao phải đi?” Thanh Lang nhạt bông hoa lên, ở trước mũi khẽ cọ cọ, hừ nhẹ một tiếng nói.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ nâng chén lên, uống trà uống trà. =]]

Hai ngày này mọi người cũng không phải nhàn rồi, sớm đã thông suốt tình tình bên trong Vô Cực sơn trang, cả vị trí cổ thụ ngàn năm cũng đã tìm ra. Cũng may là hôm đó không tùy tiện hành động, tiểu lâu đêm đó mọi người nhìn thấy thực sự đúng là chỗ ở của Vô Cực trang chủ nhưng hiện giờ nàng không có ở đó mà ở cấm địa bế quan, chờ đến ngày chúc thọ mới xuất quan. Còn Thánh Cô hiện tại cũng đi vắng, nàng đã tới võ lâm Trung Nguyên không biết mang theo mục đích gì, chỉ sợ Vân Thâm lại phải bận rộn đến mức sút đầu mẻ trán rồi.

Căn cứ vào lời A Doanh nói thì công việc ngày thường trong sơn trang là do một mình Thánh Cô quản lý, Vô Cực trang chủ ngược lại rất hiếm khi ra mặt. Hiện giờ Thánh Cô đi vắng, Sở Phi Dương không muốn để cá lọt lưới nên quyết định chờ đến ngày chúc thọ, sẽ quăng một mẻ tóm gọn tất cả.

“Tiền giáo chủ như người còn không đi, ta đường đường Thiên Nhất giáo giáo chủ lại càng không phải đi. Thư Ảnh người nói xem có đúng hay không?” Thanh Lang vẫn còn khiêu khích Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh biết rõ y tính cách xấu xa nên ngoảnh mặt làm ngơ không thèm đáp lời.

Thanh Lang lại chuyển hướng sang Sở Phi Dương: “Sở huynh, huynh nhìn hân kìa.”

“Uống trà của người đi.” Sở Phi Dương cười nói.

Sở Phi Dương vừa dứt lời, cách vách lại truyền đến tiếng A Doanh thét chói tai.

Mấy người lập tức buông chén trà xuống, bật dậy chạy tới.

Trong gian phòng bên cạnh, A Doanh đang quỳ trên mặt đất đỡ lấy La đại tiểu thư, vẻ mặt lo lắng chực khóc.

La đại tiểu thư sắc mặt tái nhợt ngã xuống đất ngất đi, A Doanh khóc lóc, nói: “Tỷ tỷ, người cứ uống một ngụm máu của ta đi! Ta đã như vậy, không sao cả, nhưng mà cứ tiếp tục như vậy tỷ tỷ sẽ chết đó!”

A Doanh đem cổ tay của mình tiến đến bên miệng La đại tiểu thư, La đại tiểu thư vô lực đẩy nàng ra.

“Ta không uống... Ta không thể uống, ta không muốn giống những kẻ đó.”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Sở Phi Dương chạy tới nơi, đỡ La đại tiểu thư đứng dậy rồi đặt nàng ngồi xuống ghế, mở miệng hỏi.

La đại tiểu thư nói: “Không có gì, ta nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

A Doanh ở một bên vừa khóc vừa nói: “Đại ca, La tỷ tỷ một mực không chịu uống máu của ta, bộ dạng tỷ tỷ như thế này là bởi vì chống đỡ không được. Vũ phách được trại chủ phối chế là lấy máu tộc nhân của ta là chính, chỉ cần uống lần đầu tiên thì sẽ không được ngừng, nếu không sẽ phải chịu đựng đau đớn như vạn tiễn xuyên tâm, sống không bằng chết.”

“Đây là độc, cho nên ta không thể thỏa hiệp.” La đại tiểu thư nói, “Ta có thể chịu được. Bằng không sẽ giống những kẻ kia, trở thành con rối trong tay Thánh Cô. Thánh Cô tu luyện phương pháp khống chế lòng người của Liên Sơn tộc, hơn nữa nếu bị vũ phách giày vò thì lại càng không có cách nào chống lại thủ đoạn của Thánh Cô vì tiếng nhạc của nàng có khả năng triệt tiêu đau đớn!”

La đại tiểu thư một hơi nói xong liền thở hồng hộc, nàng nắm lấy tay áo Sở Phi Dương, khó khăn nói: “Hiện tại ta thật không dễ dàng mới có thể bảo trì bản thân, cho dù phải tiếp tục chịu đau đớn ta cũng sẽ tuyệt đối không uống máu Liên Sơn tộc, nếu không sẽ hại người hại mình.”

“Ta biết, La đại tiểu thư, người nghỉ ngơi trước đi.” Sở Phi Dương trấn an rồi lại quay đầu nhìn Quân Thư Ảnh và Thanh Lang.

A Doanh đỡ lấy La đại tiểu thư trở về bên giường, sau đó liền được Sở Phi Dương gọi ra ngoài.

A Doanh sợ sệt theo sát phía sau Sở Phi Dương đi ra khỏi phòng, Sở Phi Dương hỏi: “A Doanh, ta hỏi ngươi, La đại tiểu thư nói Thánh Cô tu luyện phương pháp khống chế lòng người của Liên Sơn tộc, chẳng lẽ tộc nhân các ngươi còn có năng lực này sao? Có thể khống chế lòng người?”

Thanh Lang và Quân Thư Ảnh cùng nhìn A Doanh. Nếu như Liên sơn tộc đúng là có năng lực như vậy thì sự tình cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Không nghĩ tới A Doanh lại lắc đầu: “Chúng ta không khống chế lòng người, chúng ta chỉ trị liệu lòng người. Chúng ta có thể xoa nhẹ vết thương trong lòng nhưng không làm được giống như Thánh Cô, khống chế thần trí người khác. Nàng đánh cắp bí pháp của tộc nhân ta sau đó phát triển nó thêm một bước.”

Nghe nàng nói như vậy, Sở Phi Dương cũng chỉ có thể thở dài một hơi rồi để A Doanh đi.

“Liên Sơn tộc nhân này thật cuộc vì sao vẫn còn có thể tồn tại? Quả thực hoàn toàn không thích hợp với thế gian này.” Thanh Lang nói, “Tuy rằng thân mang dị năng nhưng lại không có khả năng tự bảo vệ mình, trong khi lại vì tất cả mọi người mà sống, quả thực so với một đứa trẻ mới sinh còn yếu ớt hơn. Chẳng thể trách Hiên Viên Dật muốn thiết hạ tường đồng vách sắt ngăn trở ngoại nhân tiến vào mảnh sơn cốc này.”

“Chuyện này không bàn đến nữa, người giang hồ thân trúng vũ phách nhiều như vậy, cũng là chuyện rất khó giải quyết.” Sở Phi Dương nói.

“Sở huynh muốn giải trừ vũ phách trên người bọn họ?”

“Đúng vậy.” Sở Phi Dương gật đầu.

Quân Thư Ảnh lại cau mày xem thường nói: “Những kẻ đó tất cả đều là phản đồ, hà cớ phải lo lắng thay cho bọn chúng? Sau này sống hay chết thì để bọn chúng tự gánh lấy!”

Sở Phi Dương lắc đầu cười: “Không thể như vậy được.”

“Tại sao không thể?” Thanh Lang lần này lại cùng với Quân Thư Ảnh đứng chung một chiến tuyến, “Bốn giáo chủ khẳng định không nguyện ý

một nhọc vì những người này.”

“Tuy rằng đều đã đầu phục Vô Cực sơn trang nhưng trong số những người này không phải tất cả đều là đại gian đại ác, nhiều người bất quá cũng chỉ là vì tự bảo vệ mình nên mới hàng phục Vô Cực sơn trang.” Sở Phi Dương nói, “Những người này không đáng tội chết. Và lại nếu bọn họ thực sự luôn bị vũ phách làm cho khổ sở thì nhất định sẽ không từ một thủ đoạn nào để dĩ cầu giảm bớt đau đớn, mà những người như vậy nếu bị ép vào đường cùng không biết còn có thể làm ra tình phong huyết như thế nào. Cho nên không thể không hóa giải vũ phách.”

Thanh Lang nhíu mày nói: “Nói đi nói lại, Sở huynh vẫn là không tin những kẻ phản đồ này đã mất đi nhân tính.”

“Người nếu sợ phát sinh thêm sự cố thì giết toàn bộ đi, vậy xong hết mọi chuyện.” Quân Thư Ảnh nghiêm túc nói.

“Không, không thể làm như vậy được.”

Phía sau lưng Sở Phi Dương đổ một trận mồ hôi lạnh, người này lời nói tuy nhẹ nhàng nhưng cơ hồ là có thể giết sạch một nửa võ lâm Trung Nguyên a...

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Tác giả: Nam Phong Ca

Cao Phóng còn đang khẩn trương phối chế giải dược, Sở Phi Dương cũng không muốn y phân tâm nên việc hóa giải vũ phách chỉ có thể tạm thời gác lại, dù sao hiện tại cũng không vội, lúc này hành sự còn có thể làm hỏng việc nên để sau này hãy tính tới.

Sở Phi Dương sau bữa trưa lại đi ra ngoài một chuyến, Thanh Lang cũng đi cùng. Quân Thư Ảnh cảm thấy có chút mệt mỏi nên không đi. Dù sao với thân thủ của hai người đó thì ra ngoài một chuyến căn bản là không có nguy hiểm gì nên y cũng lười biếng đi theo.

Lại nói đến cuộc sống hàng ngày, lúc ở nhà mỗi ngày Sở Phi Dương sau giờ Ngọ đều kéo y lên giường ngủ, đem cả Kỳ Lân còn nhỏ ôm theo tiểu đồ vật nhét vào trong ngực y, đám tiểu gia hỏa đó cứ dính lấy y khiến y không ngủ cũng phải ngủ. Cho nên hiện tại cứ đến giờ này là y lại cảm thấy buồn ngủ không thôi.

Quân Thư Ảnh ở trong phòng nghỉ ngơi một lát, lại đi tìm Cao Phóng hỏi xem tình hình phối chế giải dược ra sao. Nhưng mãi đến khi mặt trời lặn về phía tây Sở Phi Dương và Thanh Lang vẫn chưa thấy về.

Mùa thu ngày ngắn đêm dài, mặt trời lặn xuống chẳng bao lâu thì sắc trời đã chuyển tối.

Quân Thư Ảnh ngồi bên cửa sổ, trước mặt bày ra mấy mũi ám khí, vô cùng buồn chán lau chùi.

Một bó hoa đại đột nhiên được đẩy vào từ ngoài cửa sổ, Quân Thư Ảnh ngẩng đầu liền thấy Sở Phi Dương ở ngoài cửa sổ đang mỉm cười.

“Thư Ảnh, tặng cho người.” Sở Phi Dương nói.

Bị nhét vào tay một bó hoa, Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương chống lên bệ cửa nhảy vào phòng, mở miệng hỏi: “Các người ra ngoài xem xét tình hình, tại sao lâu như vậy mới trở về, gặp phải chuyện gì sao?”

“Không có đại sự gì.” Sở Phi Dương bưng lên chén trà của Quân Thư Ảnh uống một hơi cạn sạch, “Hơn mười ngày nữa là đến thọ yến, bên trong sơn trang thủ vệ canh phòng nghiêm ngặt, chúng ta phải cẩn thận dè chừng hơn cho nên hơi chậm chạp một chút.”

Quân Thư Ảnh gật đầu: “Người hái những thứ này làm gì, không cần làm chuyện dư thừa.” Nói xong đem hoa đặt lên bàn.

Sở Phi Dương cười nói: “Hái lúc đi ngang qua một khu vườn vắng vẻ, bất quá cũng chỉ là vài gốc hoa đại, sẽ chẳng có ai để ý. Huống hồ, vì phu cảm thấy, hoa này so với các loại nguyệt quý kiều sinh sinh đường (các loại hoa hồng được chăm sóc cẩn thận) thì đẹp hơn nhiều.”

Quân Thư Ảnh hơi nhú lông mày, nói: “Đang yên đang lành người lôi nguyệt quý vào đây làm gì? Lại còn hạ thấp nó như vậy.”

“Thư Ảnh, người thực rất thích nguyệt quý sao?” Sở Phi Dương hơi buồn bực nói.

Quân Thư Ảnh đứng lên thu dọn ám khí trên mặt bàn, cẩn thận gom vào trong túi: “Thích hay không thích cũng không có gì quan trọng, bất quá vừa rồi là ta thuận miệng nói ra. Trái lại người tại sao vừa mới ra ngoài một chuyến liền trở nên khó hiểu như vậy?”

Sở Phi Dương túm lấy bó hoa lên nhét trở lại trong tay Quân Thư Ảnh: “Không cần nhiều lời, người hảo hảo nhận lấy đi.”

“Hoa này đến ngày mai là héo khô.” Quân Thư Ảnh nhắc nhở hần.

Sở Phi Dương chẳng nói chẳng rằng, cầm lấy một cái ấm pha trà đem nước trà bên trong đổ đi rồi lại múc nước sạch trong hồ đổ vào, sau đó đem bó tiểu hoa đại mà hần hái về cẩn thận bỏ từng nhánh vào trong đó, xong xuôi lại đặt trước mặt Quân Thư Ảnh.

“Như vậy có thể lâu hơn.”

Quân Thư Ảnh chứng kiến hành vi ngây thơ của hần, bất đắc dĩ lắc đầu thở dài.

Mặc dù không rõ người này tại sao lại cố chấp với bó hoa đại như vậy, nhưng nếu hần vui thì để hần thoải mái một chút đi.

“Thích không?” Sở Phi Dương sau một hồi loay hoay với bó tiểu hoa đại lại tiến sát tới ôm lấy Quân Thư Ảnh, cười nhẹ hỏi.

“Thích.” Quân Thư Ảnh sắc mặt không thay đổi trả lời cho có lệ.

“Thích thì hôn vi phu một cái.”

“...”

Phía bên ngoài đình viện, Thanh Lang đang chơi đùa với càn nguyệt quý hồng sắc lúc trưa.

Trình Tuyết Tường từ trên ngọn cây nhảy xuống, liếc mắt một cái đã thấy, mặt biến sắc.

Thanh Lang nhếch môi cười, vung tay nói: “Trình minh chủ đã dùng cơm hay chưa?”

Trình Tuyết Tường gật đầu.

Thanh Lang lại giơ cành hoa trong tay lên: “Đúng rồi, đa tạ Trình minh chủ. Thân ở trận địa địch mà vẫn còn có nhã thú nhàn tình như vậy, Trình minh chủ cùng với những tên giang hồ thảo mãng có nhiều khác biệt, thật sự là vị trí diệu nhân.”

Trình Tuyết Tường khước miệng co quắp, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười khách khí: “Thanh giáo chủ quá khen.”

Thanh Lang vừa lòng gật đầu, tiếp tục tiêu sái đi qua. =))

...

Cứ như vậy sau mấy ngày, Sở Phi Dương cùng với Thanh Lang mỗi ngày đều giám thị tình hình bên trong sơn trang, đề phòng dị động. Quân Thư Ảnh đơn giản chỉ có nhiệm vụ nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị cho trận chiến sắp tới. Trình Tuyết Tường thay mọi người ẩn thân trong rừng tiểu viện, càng lúc càng tận chức tận trách hơn. Cao Phóng, La đại tiểu thư và A Doanh cùng nhau phối chế giải dược. A Doanh mỗi lần chủ động xin đi giết giặc, ném thử một chút giải dược, lại càng thêm cực khổ.

Cứ như thế, mỗi người đều có nhiệm vụ riêng, sắp xếp ổn thoả, ngày qua ngày, chớp mắt ngày chúc thọ đã cận kề.

Thánh Cô cũng đã trở về cách đây mấy ngày, Sở Phi Dương và Thanh Lang buộc phải theo dõi sát sao hơn.

Một ngày kia, hai người lại lần nữa đi ra ngoài. Quân Thư Ảnh lấy Lăng Nguyệt kiếm của Sở Phi Dương ra xem, lại thấy bảo kiếm bám bẩn bám bụi, quang hoa bưng bít, không khỏi cảm thấy tiếc. Nơi này không có lộc bì nên chỉ có thể tạm thời dùng vải nhung để lau chùi.

Quân Thư Ảnh đặt kiếm ngang trước mặt, lưu quang trên thân kiếm chợt lóe lên, phản chiếu một một đôi tu mi tuấn nhã. Trong lòng cảm thấy thoả mãn, Quân Thư Ảnh thuận tay múa vài đường, kiếm quang lưu chuyển, đột nhiên xuất hiện thêm một bóng dáng.

Quân Thư Ảnh cảnh giác, ngừng cước bộ ngoảnh lại nhìn thì thấy Trình Tuyết Tường đang vừa cười vừa đi tới.

Kể từ khi Quân Thư Ảnh nhớ lại y cùng với Trình Tuyết Tường lúc nhỏ đã từng trải qua sự việc kia thì lạnh nhạt đối với hân cũng giảm đi vài phần, dù sao cũng coi như là người quen cũ, là một đoạn hồi ức du khoái thời niên thiếu.

Trình Tuyết Tường vỗ tay, cười nói: “Kiếm là binh khí của người quân tử, là vua của các loại binh khí, Thư Ảnh dùng kiếm quả thực rất phù hợp.”

Quân Thư Ảnh cười nhạt: “Trình minh chủ quá khen.”

Nét tươi cười trên mặt Trình Tuyết Tường cũng giảm, hân tiến lên trước vài bước, từ trong tay áo lấy ra một bức tượng khắc bằng gỗ.

Tượng gỗ là một con thỏ hình dáng nhỏ bé, dáng điệu thơ ngây chân thật. Chất gỗ trên thân thỏ còn rất mới, nhìn qua cũng biết là mới được khắc.

“Khi đó ta từng hứa sẽ tặng Thư Ảnh một tượng gỗ như vậy, không nghĩ tới tạo hóa trên người, ta sau khi rời đi lại không có dịp trở lại.” Trình Tuyết Tường nói, “Nhưng không biết lúc này thực hiện lời hứa có tính là muộn không?”

Quân Thư Ảnh đón lấy thỏ gỗ, đặt trong lòng bàn tay nhìn một lát. Y hoàn toàn không nhớ chuyện này, bất quá cái này đúng và vật thuở nhỏ mình rất thích.

Quân Thư Ảnh nhận thỏ gỗ, hướng Trình Tuyết Tường nói: “Trình minh chủ có lòng.”

“Thư Ảnh thích là tốt rồi.” Trình Tuyết Tường ôn hòa khẽ cười.

“Thư Ảnh, Trình huynh, hai người làm gì ở đây vậy?” Sở Phi Dương cùng với Thanh Lang vào đúng lúc này lại từ bên ngoài trở về, bốn người chạm mặt.

Sở Phi Dương chủ trì để từng người tự nói ra tình hình ngày hôm nay sau đó bốn người lại tản đi.

Sở Phi Dương đi theo Quân Thư Ảnh trở về phòng.

Quân Thư Ảnh đặt thỏ gỗ lên bàn, sau đó đem Lăng Nguyệt kiểm cất đi rồi lại rót một chén trà đưa cho Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương nhận lấy, liếc mắt một cái liền nhìn thấy thỏ gỗ kia, lông mày nhanh chóng xô lại.

“Đây là cái thứ đồ chơi gì?” Sở Phi Dương tóm lấy thỏ gỗ giơ lên trước mặt, vô cùng bức bối nói.

“Trình Tuyết Tường khắc.” Quân Thư Ảnh liếc mắt nhìn một cái, không quá để ý, đáp lời.

Sở Phi Dương khóe miệng co quắp: “Hắn tại sao phải tặng người vật này?”

“Hắn đại khái trên ngọn cây quá rảnh rồi.”

“Vậy hắn tại sao không tặng cho ta, không tặng Thanh Lang?” Sở Phi Dương lỗ mũi không còn là lỗ mũi, tròng mắt không còn là tròng mắt, hừ lạnh nói.

Quân Thư Ảnh nhìn hẩn, lại nhìn về phía thỏ gỗ đáng điệu ngây thơ chân thật trong tay Sở Phi Dương, có chút kinh ngạc nói: “Người thích đồ chơi loại này? Ta còn nghĩ sẽ đem về cấp cho Ninh Viễn chơi, nhưng nếu người thích thì giữ lại đi.”

Sở Phi Dương buồn bực thở dài một tiếng, đè Quân Thư Ảnh ngồi xuống: “Căn bản không phải chuyện đó. Ta hỏi người, người và Trình minh chủ có phải hay không sớm đã quen biết?”

Quân Thư Ảnh gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn Sở Phi Dương: “Làm sao người biết?”

Ta không biết mới là lạ, hai người các người liếc ngang liếc dọc cũng đã bao nhiêu ngày rồi! Chính người thừa nhận! Trong lòng Sở Phi Dương nổi giận bất bình, nghiêm túc nói: “Quen như thế nào? Tỉ mỉ kể lại cho ta nghe!”

_____oOo_____

Lời tác giả:

“... Sở Phi Dương cùng với Thanh Lang mỗi ngày giám thị tình hình bên trong sơn trang, đề phòng dị động. Quân Thư Ảnh đơn giản chỉ có nhiệm vụ nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị cho trận chiến sắp tới. Trình Tuyết Tường thay mọi người ăn thân trông chừng tiểu viện, càng lúc càng tận chức tận trách hơn. Cao Phóng, La đại tiểu thư và A Doanh cùng nhau phối chế giải dược. A Doanh mỗi lần chủ động xin đi giết giặc, ném thử một chút giải dược, lại càng thêm cực khổ.

Cứ như thế, mỗi người đều có nhiệm vụ riêng, sắp xếp ổn thoả...”

Chương 56

Tác giả: Nam Phong Ca

Sở Phi Dương muốn nghe, Quân Thư Ảnh liền đem chuyện đó sơ lược kể lại, kết quả là Sở Phi Dương nghe xong lại càng thêm buồn bực.

Cho đến cuối cùng, người ta vẫn là trúc mã trúc mã lưỡng tiểu vô sai. Ở trong núi kia chơi đùa, thì thâm to nhỏ với nhau, hái hoa bắt thỏ, loại khoái hoạt như vậy, Sở Phi Dương vừa mới tưởng tượng đã cảm thấy chua đến đỏ cả mắt.

“Người cùng hản ở với nhau mấy ngày?” Sở Phi Dương hỏi.

Quân Thư Ảnh suy nghĩ một chút: “Có lẽ ba bốn ngày gì đó, ta cũng không nhớ rõ.” Nói xong có chút mất kiên nhẫn, “Chuyện xảy ra đã lâu, người hỏi tỉ mỉ như vậy để làm gì? Ta không muốn nói nữa.”

Sở Phi Dương hừ một tiếng: “Thư Ảnh, người cũng quá là thiện tâm đi. Thanh Lang là người nhật, Trình Tuyết Tường là người cứu, người trước đây còn cứu những ai nữa? Là nam hay là nữ? Nhân tiện lần này một lượt kể ra hết, sau này đỡ phiền toái.”

“Không còn.” Quân Thư Ảnh mí mắt cũng không buồn nhắc lên, đáp lời.

Sở Phi Dương thấy y không hề suy nghĩ mà trả lời ngay, liền hồ nghi xác nhận lại lần nữa: “Thật không còn sao?”

Quân Thư Ảnh không vui nói: “Ta cũng không phải là mở thiện đường. Sở Phi Dương, người rốt cuộc muốn nói cái gì, chớ cùng ta vòng vo đây

dưa mãi như vậy, có chuyện gì thì nói thẳng đi!”

Sở Phi Dương sao có thể nói ra hắn là đang bị giam chua đội lên. Trình Tuyết Tường vì lí do gì ân cần niềm nở, trong khi Quân Thư Ảnh hoàn toàn ngây thơ không biết gì, hắn đương nhiên không thể hảo tâm mà để tình địch thiêu phá song hộ như vậy.

Lại nói, Trình minh chủ này cũng thật là... Thê tử bằng hữu không thể đùa bỡn chẳng lẽ hắn không hiểu sao?! Tuy rằng hắn cũng không làm việc gì quá phận nhưng loại hành động tặng hoa tặng thỏ này, Sở Phi Dương hoàn toàn không thể dung nhẫn.

Hiệp chi đại giả, đại hiệp chi tâm, lúc lớn thì có thể như hải nạp bách xuyên (biển có thể thu nạp trăm sông đổ vào → ý chỉ sự khoan dung độ lượng), còn lúc nhỏ cũng có thể so với châm tiêm.

Sở Phi Dương nắm lấy bả vai Quân Thư Ảnh, cười nói: “Nhìn người xem, còn nổi cáu với ta. Ta không hỏi mà được sao?”

Quân Thư Ảnh nhìn thấy khuôn mặt tuần tú đang cười mỉm, nhin không được oán hận nghiêng rằng. Y rõ ràng rất nghiêm túc nói chuyện vậy mà hắn trước sau vẫn có thể cố ý xuyên tạc ý người khác, cố tình gây sự mà còn ra vẻ độ lượng, thật sự khiến y tức chết.

Quân Thư Ảnh không muốn cùng hắn tranh cãi liền đứng dậy phẩy tay áo nhưng lập tức bị giữ chặt.

Sở Phi Dương khẽ dùng sức kéo y trở lại, rồi cố ý làm y trượt chân, ngã vào lòng hắn.

“Thư Ảnh, ta chỉ đùa một chút, không cần tức giận.” Sở Phi Dương đưa tay sờ sờ hai má Quân Thư Ảnh, không khỏi một trận thỏa mãn.

Có thể đối với y như vậy, có thể không kiêng nể mà vuốt ve y thì cũng chỉ có Sở Phi Dương hăn mà thôi. Ngoài hăn ra, nam tử nữ tử khác không kẻ nào có bản lĩnh khiến Quân Thư Ảnh thu lại một thân gai góc, nhu thuận dịu dàng như thế này.

Quân Thư Ảnh bị Sở Phi Dương ôm vào trong lòng, cũng không giẫy giụa. Sau một hồi cọ qua cọ lại liền phát ra một cỗ hỏa khí.

Sở Phi Dương ôm lấy eo Quân Thư Ảnh, hôn môi y, quyến luyến không rời. Khí tức mạnh mẽ nóng ấm phả lên mặt, bộ dạng này của Sở Phi Dương so với ngày thường sức quyến rũ hơn rất nhiều, Quân Thư Ảnh cũng nhịn không được nữa, có chút mặt đỏ tim đập.

Sở Phi Dương ngẩng đầu cùng Quân Thư Ảnh trán trán tương đề, thấp giọng nói: “Bảo bối, ta nhịn không được...”

“Nhưng đây là đang ở trong địch trận...” Quân Thư Ảnh cũng thấp giọng nói.

“Đây là bao nhiêu ngày rồi!” Sở Phi Dương nhịn không được tả oán nói. Hăn không phải là người không biết chừng mực, nhưng không có nghĩa là sẽ không sinh lòng oán hận. Người chưa thỏa mãn dục vọng thì chẳng còn lý tính khả ngôn, Sở Phi Dương không khỏi càng cảm thấy Vô Cực sơn trang này đáng hận hơn vài phần.

Hai tay Quân Thư Ảnh vòng trên vai Sở Phi Dương, Sở Phi Dương vẫn tiếp tục hôn y, thỉnh thoảng còn đem đầu lưỡi xâm nhập vào miệng y tàn sát bừa bãi, nhiều loạn khí tức.

“Người đáng lẽ không nên nhàn sự quản tới việc của Vô Cực sơn trang.” Quân Thư Ảnh than thở nói.

Sở Phi Dương cười nhẹ một tiếng, hướng về phía lỗ tai xinh đẹp kia thổi một ngụm nhiệt khí rồi lại hôn lên vành tai bạch tích khiến Quân Thư Ảnh

không khỏi rụt người lại.

Sở Phi Dương ghé vào lỗ tai y, nói: “Cho dù không phải nhân sự xen vào việc của người khác thì trách nhiệm của người vẫn phải thực hiện, hai chuyện này khác nhau không cần đánh đồng làm một. Chờ mọi việc giải quyết xong xuôi người phải gánh lấy trách nhiệm của người...” Sở Phi Dương luồn bàn tay từ eo xuống phía dưới, vuốt ve ám chỉ, xúc cảm mềm mại mỹ hảo khiến hần nhớ lại mùi vị tiêu hồn hàng đêm, Sở Phi Dương không khỏi âm thầm ai oán, cái này thực là một loại dày vò khổ sở a.

“Ân...” Quân Thư Ảnh giống như rên nhẹ một tiếng, thanh âm rất nhỏ nhưng lại biến thành một sợi tơ dài, bay vào trong lòng Sở Phi Dương quấn chặt, xé cũng không ra, chỉ cảm thấy khắp nơi ngứa ngáy nhưng có gãi cũng không tới chỗ ngứa, duy chỉ có hung hăng đem người này ôm chặt vào lòng mới có thể dễ chịu hơn một chút.

Lúc chạng vạng tối, La đại tiểu thư theo thường lệ đem đồ ăn từ trù phòng tới, để Cao Phóng lần lượt kiểm tra độc tính, lại có A Doanh tự mình đứng bếp đun nấu vài món, gom lại cũng đủ bảy người ăn.

A Doanh chạy khắp nơi gọi mọi người trở về, cùng nhau ngồi xuống bàn cơm.

Thanh Lang nhìn vào một bàn thức ăn đơn sơ với hết khả năng mới làm được, cười cười nhìn hai người nữ tử: “Nhiệm vụ cô nương thật khéo tay, tuệ chất lan tâm. Chẳng biết thế gian ô trọc này người nào có thể được nhiệm vụ cô nương ái mộ làm bạn.”

A Doanh ít tiếp xúc với bên ngoài, chỉ mới vậy đã cảm thấy xấu hổ mặt đỏ bừng, lúng túng cúi đầu không dám nhìn. Trái lại La đại tiểu thư, nhìn không được liếc mắt nhìn Sở Phi Dương một cái.

Sở Phi Dương đang rót một chén trà đưa cho Quân Thư Ảnh, nghe vậy cũng cười phụ họa.

La đại tiểu thư dời mắt cúi mặt, khuôn mặt vốn có chút tái nhợt giờ lại nhiễm thêm một tia mất mát.

Quân Thư Ảnh uống mấy ngụm trà, đôi môi ẩm ướt so với bình thường càng trở nên hồng nhuận, ngay cả lạnh nhạt từ trước đến nay cũng dường như ẩn giấu một chút gì đó thủy sắc.

Thần sắc như thế rõ ràng chính là...

Trình Tuyết Tường nhanh chóng cơm nước xong xuôi lại tiếp tục nhảy lên ngọn cây cảnh giới.

Cùng ăn một bữa cơm, nhưng có người cảm thấy ngọt ngào lại có người chẳng cảm thấy vị gì, tư vị ra sao cũng chỉ có mình mới biết.

Thời gian giám thị mai phục nói nhanh cũng không phải nhanh, nói chậm cũng không hẳn là chậm, nhật thăng nguyệt lạp, một ngày như vậy trôi qua, thọ yến ngày một tới gần, Vô Cực sơn trang đột nhiên tra xét đại quy mô tất cả các viện tử, chỗ ở La đại tiểu thư cũng không bỏ qua.

Sở Phi Dương và mọi người sau một hồi bàn bạc, quyết định tạm thời tránh mặt khỏi sơn trang. Giải được do Cao Phóng phối chế lúc này đã đủ nguyên mẫu. Độc trong người A Doanh cũng đã thuyên giảm, mỗi ngày dùng được, bệnh trạng trên người đã bắt đầu nhẹ hơn.

Thời gian cấp bách, không thể cầu thập toàn thập mỹ, đây cũng là kết quả tốt nhất có thể rồi. A Doanh không có nơi để đi, chỉ có thể đi theo mấy người Sở Phi Dương rời khỏi sơn trang. Bên ngoài vừa vặn còn có Hạng Ninh Tử chiếu cố Hứa Trực, đem A Doanh giao cho hắn cũng xem như yên tâm.

Vài ngày sau, trên đường lớn dẫn vào cốc có một nhóm nam tử nữ tử trẻ tuổi thân bạch y từ ngoài núi tiến vào sơn trang, dẫn đầu không ai khác chính là Ngọc nhi, người vẫn luôn luôn theo sát bên cạnh Thánh Cô.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Tác giả: Nam Phong Ca

Ngọc nhi dẫn người trở về Vô Cực sơn trang trong khi Thánh Cô vẫn chưa thấy xuất hiện.

Trình Tuyết Tường có chút lo lắng nói: “Không lẽ hành động của chúng ta đã bị bại lộ?”

Thanh Lang lắc đầu, rất chắc chắn nói: “Không thể có khả năng này.”

Quân Thư Ảnh hiềm khi đồng tình: “Chúng ta làm gì cũng thận trọng, sao có thể bại lộ hành tung. Trình minh chủ cũng không cần đánh giá quá cao thực lực kẻ địch như vậy.”

“Sở huynh, huynh thấy thế nào?” Trình Tuyết Tường lại nhìn về phía Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương im lặng suy nghĩ, lúc này mới mở miệng nói: “Ta cũng cảm thấy nguyên nhân không phải là ở chúng ta. Ta lo chính là võ lâm Trung Nguyên sẽ xảy ra chuyện. Thánh Cô chỉ một mực hoạt động ở Trung Nguyên, hiện tại thọ thần Vô Cực trang chủ gần kề nhưng nàng vẫn chưa trở về. E rằng Trung Nguyên có biến.”

“Trung Nguyên có biến?” Cao Phóng vội la lên, “Vân Thâm, còn có mấy đứa trẻ...”

Quân Thư Ảnh nói: “Vân Thâm sẽ không sao, tiểu tử đó rất lanh lợi. Và lại Thanh Phong kiếm phái lớn như vậy, lão đầu tử lão hồ ly kia chẳng phải thành tinh rồi sao, sẽ không có việc gì.”

“Còn có Thiên Nhất giáo ở đó nữa.” Thanh Lang cũng nói, “Thanh Tĩnh sẽ trông nom, Tiểu Phóng không cần lo lắng.”

Cao Phóng liếc mắt nhìn y: “Người đem trọng trách nặng như vậy giao phó cho một đứa trẻ?”

Thanh Lang khóe miệng nhếch lên nói: “Chẳng lẽ lại phó thác cho Tiểu Kỳ sao?”

Cao Phóng nhú mày trầm mặc, thực sự là... không thể.

Đợi cho đến khi đoàn người dọc theo sơn đạo đi xa, cuối cùng nhìn không thấy dấu vết, Sở Phi Dương mới đứng lên nói: “Không cần suy đoán, suy nghĩ nhiều cũng không ích gì, ta tin tưởng năng lực của Tín Vân Thâm. Cho dù Thánh Cô kia có tính toán gì đi chăng nữa thì tới thọ yến nhất định sẽ rõ ràng.”

Trở lại sơn động tạm thời dừng chân, Hạng Ninh Tử từ bên trong đi ra đón.

“Sở đại hiệp, các huynh đã trở về.” Hạng Ninh Tử la lên, “Sư phụ ta đã tỉnh. Cao đại ca, làm phiền huynh tới xem xét một chút.”

Hạng Ninh Tử biết sư phụ hắc đã từng là người của Vô Cực sơn trang, bởi vậy ở trước mặt mọi người bao giờ cũng cảm thấy hết sức hổ thẹn. Nhưng dù sao cũng là sư phụ của hắc, ơn dưỡng dục giáo đạo không thể quên, bởi vậy chỉ có thể mặt dày thỉnh cầu Cao Phóng, nói xong mặt liền đỏ bừng bừng.

Mấy ngày trôi qua Hứa Trực đã khôi phục một chút, lại có Cao Phóng chữa trị, lão lúc này đã tỉnh táo nhưng người lại có vẻ càng thêm già nua, tinh thần cũng không còn nhanh nhẹn như lúc trước, miệng thì thảo nhớt tới Lệ nhi.

Cao Phóng bắt mạch cho lão, hướng Hạng Ninh Tử nói: “Sư phụ người thể cốt vốn khoẻ mạnh, hiện tại cũng không còn đáng ngại, chỉ cần sau khi sự tình này kết thúc, trở về hảo hảo tĩnh dưỡng là tốt rồi.”

Quân Thư Ảnh ôm cánh tay đứng ở một bên, cúi đầu nhìn vào Hứa Trực ánh mắt đang đăm đăm bộ dạng si ngốc, nhú mày nói: “Lão không phải là u mê rồi chứ?”

Cao Phóng mở mí mắt Hứa Trực ra nhìn một chút, lại nhẫn nại hỏi lão mấy vấn đề, rồi mới đứng dậy nói: “Không phải, lão chỉ là chịu đả kích quá lớn, nhất thời có chút thất hồn lạc phách.”

“Lão đầu này khẳng định vẫn còn một số việc giấu giếm chúng ta, nếu lão không u không mê thì nhanh nhanh để lão nói ra hết.” Quân Thư Ảnh nói.

Mấy người đồng loạt nhìn về phía Hứa Trực, nhưng lão vẫn giữ nguyên bộ dạng ngu ngơ, trái lại Hạng Ninh Tử có chút khó xử che chắn trước mặt sư phụ hắn: “Quân công tử, sư phụ ta trọng thương, bệnh nặng mới tỉnh, thần chí cũng không được rõ ràng. Hơn nữa, người cũng là bị Thánh Cô kia hãm hại.”

“Lão đầu này vốn là tiếp tay cho Vô Cực sơn trang.” Quân Thư Ảnh nói, “Đại chiến sắp đến, lão trái lại một mực giấu giếm, đúng là không có chút nào hồi cải. Người như thế chính là phản đồ võ lâm Trung Nguyên, các người không thể cứ tiếp tục hảo tâm thương xót một tên phản đồ.” Y một tay chỉ vào mấy người Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương đưa tay nắm lấy ngón tay bạch tích của Quân Thư Ảnh, kéo y đến bên người.

Kể lúc trước đem võ lâm Trung Nguyên quấy nhiễu đến nổi tình phong huyết vũ hiện tại lại ở chỗ này lên án kịch liệt phản đồ võ lâm Trung

Nguyên khiến Sở đại hiệp trong lòng không khỏi âm thầm đắc ý, cảm khái phong thủy luân chuyển, thế sự vô thường.

“Đừng nóng nảy, cứ để ta hỏi lão.” Sở Phi Dương vỗ vỗ bả vai Quân Thư Ảnh, lại nhìn Hạng Ninh Tử nói: “Hạng huynh đệ, người không cần lo lắng, ta sẽ không kích động sư phụ người, nhưng Thư Ảnh nói đúng, đại chiến sắp đến, bất luận giấu giếm cái gì cũng là phản bội, người cũng không hy vọng sư phụ người mắc thêm sai lầm nữa đúng không?”

Hạng Ninh Tử nghe xong, càng nghĩ lại càng thấy Sở Phi Dương nói rất có lý, tuy rằng vẫn khó xử nhưng cũng không ngăn cản nữa.

Sở Phi Dương ngồi xuống nhìn Hứa Trục, sau một lát mới nói: “Nghiêm môn chủ, lão trước kia rời bỏ Vô Cực sơn trang, tới Trung Nguyên mai danh ẩn tích, hiện giờ vào lúc Vô Cực sơn trang tác oai tác quái lại chủ động hiện thân, ta tin tưởng lão vốn là người có lòng từ bi. Về Vô Cực sơn trang, lão rốt cuộc còn giấu giếm chúng ta những gì, ta hi vọng giữa lúc vô lâm Trung Nguyên đang gặp khổ nạn, liên lụy đến hàng ngàn hàng vạn người vô tội, môn chủ có thể thẳng thắn nói cho chúng ta biết, giúp giang hồ sớm vượt qua kiếp nạn này.”

Sở Phi Dương tình chân ý thiết nói xong, Hứa Trục vẫn nghiêm mặt như một khúc gỗ không đáp lời, giống như hoàn toàn không nghe thấy gì.

Quân Thư Ảnh đứng ở phía sau Sở Phi Dương, hừ lạnh một tiếng: “Ta thấy lão gia hỏa này vốn là kiên định chủ ý không mở miệng. Nhi tử của ở trong mê hồn động nhiều năm như vậy, trong khi Vô Cực sơn trang gần ngay trước mắt nhưng căn bản không có người cứu. Mặc dù như vậy nhưng lão vẫn là có ý bênh vực Vô Cực sơn trang. Người như vậy ta nhìn không ra có chút nào từ bi. Lão ngay cả nhi tử của mình cũng không màng vậy còn có thể để ý tới người giang hồ hay sao?”

Quân Thư Ảnh không chút lưu tình nói, tròng mắt Hứa Trực giật giật, vài tia thần thái cư nhiên khôi phục trở lại, không còn đờ đẫn như lúc trước nữa. Lão nhìn về phía Quân Thư Ảnh, lại bị hai đạo ánh mắt sắc bén chọc thương liền vội và quay mặt đi.

Sở Phi Dương tận đáy lòng giơ lên một ngón tay cái. Mặt xấu xa này đôi khi cũng thật tốt.

Sắc mặt Hứa Trực sau một hồi nhăn nhó mới khàn giọng mở miệng nói: “Lão phu sẽ đem những chuyện lão phu biết nói cho các người. Nhưng, có một chuyện lão phu cho dù có chết cũng sẽ không nói. Và lại nó cũng không liên quan đến mục đích lần này các người đến đây, hi vọng các người nể tình ta tuổi già sức yếu, không cần tiếp tục bức bách ta.”

Sở Phi Dương nhìn lão đã đến cực hạn, hiểu rõ tiếp tục bức cũng vô dụng, liền gạt đầu đồng ý với điều kiện của Hứa Trực.

...

Thọ thần đã đến gần, Sở Phi Dương căn dặn Hạng Ninh Tử, đến ngày đó sẽ để hắn cùng Hứa Trực và A Doanh ở lại sơn động của Hiên Viên Dật tránh bị liên lụy, thời điểm đó bọn họ khẳng định là không rảnh rỗi để chiêu cố những người này.

Hạng Ninh Tử biết mình võ công không đủ cao, không thể giúp gì, cũng không muốn liên lụy những người khác bởi vậy đối với Sở Phi Dương thì bảo sao nghe vậy, hoàn toàn không có dị nghị.

Chương 58

Tác giả: Nam Phong Ca

Thọ thần vô cực trang chủ.

Bắt đầu từ giờ dần, khắp nơi trong sơn trang đèn đuốc sáng trưng, phó dịch đi tới đi lui bận rộn. Ngọc nhi tay cầm ngân tiên, đứng ở chỗ cao hô hô quát quát khiến đám phó dịch vừa tất bật làm việc vừa nơm nớp lo sợ.

Tuy rằng đã là cuối thu đầu đông, sáng sớm trời rất lạnh nhưng lúc này đang ẩn náu trên sườn núi bên ngoài sơn trang Sở Phi Dương và mọi người ngược lại đều cảm nhận được một luồng nhiệt từ bên trong sơn trang phát ra, khiến cho bạch sương trên lá cây cũng đã tan hết.

Cao Phóng không có võ công, vì an toàn nên được an trí ở lại bên trong sơn động của Hiên Viên Dật.

Quân Thư Ảnh nói: “Phi Dương, người có tính toán gì không?”

Sở Phi Dương trầm ngâm một lát, nói: “Vô Cực sơn trang vì ngày hôm nay mà hơn nửa năm trước bắt đầu hành động, khắp nơi võ lâm Trung Nguyên tàn sát bừa bãi. Thánh Cô ngày hôm nay không có khả năng không xuất hiện, nàng ắt hẳn là có ý đồ. Ta cảm thấy, thọ yến ngày hôm nay nhất định sẽ có chuyện phát sinh và có lẽ sẽ lý giải được vì sao Vô Cực sơn trang lại đối địch với võ lâm Trung Nguyên như vậy.”

“Ý người là chúng ta phải chờ đợi?” Quân Thư Ảnh nói.

Trình Tuyết Tường cũng nói: “Sở huynh có dám chắc Vô Cực sơn trang ngày hôm nay sẽ lộ rõ chính mình? Huynh đã phát hiện ra điều gì hay sao?”

Sở Phi Dương lắc đầu: “Chỉ là trực giác mà thôi.”

“Sở huynh tự tin như vậy sao?” Thanh Lang nói, “Nếu như không có căn cứ mà chỉ dựa vào trực giác, bỏ qua thời cơ thì có hối cũng không kịp.”

“Ta tin tưởng Sở huynh.” Trình Tuyết Tường như đinh đóng cột nói.

Những người khác đều kinh ngạc quay sang nhìn hần.

Trình Tuyết Tường khẽ mỉm cười nói: “Hiệp sĩ hành tẩu giang hồ nhiều năm, trực giác càng ngày càng chuẩn xác, càng đáng tin cậy. Bởi vì người trực giác không đáng tin, không chuẩn xác đều sẽ chết. Sở huynh hiện giờ tiêu sái như vậy khẳng định trực giác có thể tin tưởng được. Cho nên ta tin tưởng Sở huynh. Chúng ta đã đợi nhiều ngày như vậy, thời điểm này chờ đợi thêm một chút có là bao, đến khi vỡ kịch hay của Vô Cực sơn trang mở màn, ắt sẽ lộ rõ nội tình.”

Quân Thư Ảnh trầm mặc một lát, quay đầu nhìn Sở Phi Dương nói: “Hần muốn nói ngươi là người tốt nên có thiên tương.”

“Thư Ảnh quả nhiên hiểu ta.” Trình Tuyết Tường tươi cười nói.

Trình Tuyết Tường này một trận thối phòng tựa hồ rất được lòng Quân Thư Ảnh, thái độ của y đối với Trình Tuyết Tường lại càng thêm thân thiết, vốn là sau khi biết được Trình Tuyết Tường cùng với mình hồi nhỏ đã từng quen biết, Quân Thư Ảnh đối với hần cũng đã không lạnh nhạt giống lúc trước nữa, lần này được xưng tụng vẻ mặt lại càng thêm ôn hoà.

Được người kết kết thực thực tán dương một trận nhưng trong lòng Sở Phi Dương một trận bức bối.

Mình chủ võ lâm đáng ghét này, quả thực tâm tư thâm trầm, giỏi về tâm kế! Nếu đại hiệp hần cứ quang minh lỗi lạc, chính nhân quân tử không ở sau lưng giở trò thì quả thực khó lòng phòng bị.

Mấy người ở trên sườn núi đợi mấy canh giờ, trời tảng tảng sáng thì bên trong sơn trang từ trong ra ngoài đã giăng đèn kết hoa, phi hồng dải lục, khắp nơi cảnh tượng nhất phái hỉ khánh.

Những người đầu phục Vô Cực sơn trang cũng lục đục từ nơi ở của mình đi ra, phục sức trên người đều thống nhất một kiểu, đại khái đây là yêu cầu của Vô Cực sơn trang. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy một biển người thân mặc lục sắc từ khắp nơi trong sơn trang dồn dập tiến về về nghiêm trang (quảng trường rất rộng).

Quân Thư Ảnh sau một hồi quan sát mới tiếp cận Sở Phi Dương, nói: “Theo ta thấy, trở về nên để Vân Thâm cấp cho đệ tử Thanh Phong kiểm phái mỗi người một bộ trang phục thống nhất.”

Sở Phi Dương khước miệng nhếch lên: “Người có biết Thanh Phong kiểm phái có bao nhiêu người không? Cần rất nhiều bạc a.”

Quân Thư Ảnh khinh thường nói: “Tróc lột Vô Cực sơn trang này, người còn sợ không có tiền sao?”

“Bốn giáo chủ đã nghe thấy.” Thanh Lang thò đầu sang chặn ngang, xòe ra năm ngón tay, nói: “Bốn giáo chủ cần phải được từng này.”

“Được.” Quân Thư Ảnh hừ lạnh nói.

Trình Tuyết Tường ở một bên khụ khụ một tiếng: “Việc này, theo đạo lý mà nói, sau khi giải quyết xong Vô Cực sơn trang, toàn bộ tài vật cần phải do Võ Lâm minh thống nhất an bài...”

“Người đừng mong!” Thanh Lang cùng với Quân Thư Ảnh dị khẩu đồng thanh, cự tuyệt.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ ngăn lại: “Được rồi, đừng làm ồn, quan trọng là đã tới lúc hành động, chúng ta đi thôi.”

...

“Lão Nhị, lão Tam, lão Tứ, các người nhanh chân lên một chút có được không? Thọ yến sắp bắt đầu rồi, chúng ta tới trễ sẽ không hay.” Một hán tử trung niên vừa mới vội vàng vượt qua tiểu môn, liền ngoảnh đầu lại la lên.

Ba nam nhân khác ngáp ngắn ngáp dài từ phía sau đuổi theo, một người trong đó nói: “Đại ca huynh gấp làm gì, dù sao chúng ta cũng không phải là nhân vật trọng yếu, sẽ không có ai để ý đến. Lại nói, Vô Cực sơn trang quả thực có lòng, tiểu nương môn lúc trước chống đỡ không nổi đã chết, ngày hôm qua lập tức lại đưa một nữ tử khác đến, như nước trong veo...” Gã còn chưa dứt lời lại đột nhiên im bặt.

Ba kẻ kia nghi hoặc quay đầu lại, mới chỉ kịp thấy ba đạo ngân quang lóe lên sau đó trước mắt liền tối sầm lại, lần lượt ngã xuống đất.

“Một đám cặn bã.” Thanh Lang từ nơi bí mật đi ra, quẹt khóe miệng, vẻ mặt khinh bỉ nói.

“Ta sớm đã nói võ lâm Trung Nguyên không có mấy thứ tốt đẹp.” Quân Thư Ảnh từ phía sau đi ra.

Hai vị Võ lâm Trung Nguyên kia bất đắc dĩ nhìn nhau.

Sở Phi Dương nói: “Đừng nói nữa, mau thay đổi y phục.”

Bốn người đều tự mình lột lấy một bộ xiêm y, lại đem bốn cỗ thi thể giấu đi, rồi trà trộn vào đám người đang đi ra ngoài.

Nguyên lai đệ tử bên trong trang còn nhiều hơn phó dịch là do bang phái ở Trung nguyên đến đầu phục rất nhiều, nói có hơn một ngàn tám trăm người vẫn là không đủ, trong chủ thính Vô Cực sơn trang chứa không hết, phải đứng cả bên ngoài nghiêm trang.

Bốn người đi tới nghiêm trang, phóng tầm mắt nhìn nhìn lại, biến người mệnh mông di chuyển. Ẩn náu trong đó quả thực như thương hải nhất lật, không cần lo lắng sẽ bị phát hiện.

Trình Tuyết Tường đột nhiên mạnh mẽ quay đầu, vẻ mặt hồ nghi khắp nơi nhìn quanh, mi gian nhíu lại đậm đậm hình chữ xuyên (||).

Sở Phi Dương nhìn hăn: “Trình huynh, đã phát hiện cái gì sao?”

Trình Tuyết Tường sau một lúc lâu nhìn qua nhìn lại, có chút không chắc chắn lắc đầu: “Hình như thấy được bóng dáng người quen nhưng tiếp tục nhìn kỹ lại thì không nữa, chắc do ta hoa mắt rồi.”

“Yên lặng!” Một đạo thanh âm thuần hậu kéo dài đột nhiên vang lên, xuyên thấu màng nhĩ mỗi một người có mặt ở đây. Cả một nghiêm trang rộng lớn như vậy, hơn một ngàn người, tiếng động ồn ào trong nháy mắt tiêu tan, toàn bộ nghiêm trang yên tĩnh đến mức kỳ quái, ngay cả phi điều cũng phải vỗ cánh bay xa.

Sở Phi Dương hơi nhíu mày. Chỉ mới nghe một tiếng đã khẳng định người này nhất định nội lực thâm hậu không lường được. Vốn tưởng rằng, ở Vô Cực sơn trang trình độ của Thánh Cô đã là cao nhất, nhiều nhất trên đó chỉ còn có Vô Cực trang chủ, không nghĩ hiện tại còn xuất hiện một cao thủ bất tri danh như vậy, Vô Cực sơn trang này rốt cuộc còn có bao nhiêu nhân tài ẩn dật?

Thanh âm kia dừng một chút lại lần nữa vang lên: “Vô Cực sơn trang đệ tử nghe lệnh... Quỳ gối cung nghênh trang chủ giá đáo!”

Hăn ra lệnh, giang hồ nhân sĩ trước kia làm mưa làm gió không những không phản kháng trái lại còn khom gối cúi đầu, quỳ rạp xuống đất.

Bốn người Sở Phi Dương đương nhiên sẽ không quỳ gối, chỉ là vì không thể để bại lộ chính mình nên đành phải nửa ngồi xổm xuống, cúi đầu

quan sát.

Từ trên bậc thang cao nơi chính giữa chủ thính, bốn đoàn nữ tử diệp linh từ trong cửa nối đuôi nhau đi ra, phía sau là bốn đoàn nam tử tráng niên.

Những người này phục sức so với những người quỳ trên mặt đất có điểm bất đồng, có lẽ là trại dân tử tôn của Tứ Phương trại.

Bốn đoàn nam nữ nhanh chóng theo bậc thang lướt xuống, dọc theo hai phía nghiêm trang tản ra, tạo thành một vòng bao bọc lấy những người trong tràng, sau đó cũng nhất tề quỳ gối, cao giọng hô to: “Quỳ gối cung nghênh trang chủ giá đáo! Trang chủ phúc thọ vô cực!”

“Quỳ gối cung nghênh trang chủ giá đáo! Trang chủ phúc thọ vô cực!” Người trong nghiêm trang lập tức tề thanh, sóng âm bạo phát hù dọa phi diều trong rừng cây phía xa một phen hoảng sợ.

Âm thanh lập lại ba lần sau đó liền đình chỉ giống như bị ai đó khống chế, nghiêm trang yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại tiếng những dải lụa trang trí màu xung quanh nghiêm trang phất phơ trong gió.

Bước ra khỏi bậc cửa đại điện màu son cao ngang đầu gối, hoa phục dài quét đất, một bóng dáng chậm rãi xuất hiện.

_____oOo_____

Lời tác giả:

Ân, đại hiệp cảm giác mình là chính nhân quân tử XD, Quân Quân giờ tay tỏ vẻ đồng ý.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Tác giả: Nam Phong Ca

Sở Phi Dương ngẩng đầu nhìn lên. Bất ngờ, trang chủ Vô Cực thần bí tột cùng lại là một mỹ phụ trung niên.

Gò má có vẻ gầy guộc, làn môi mỏng mím chặt lạnh lùng uy nghiêm, mắt phượng sắc lạnh quét qua nghiêm trang, chân mày giống như mang theo lợi tiến băng sương, nhìn khắp nơi chúng nhân đang im phăng phắc.

“Nữ nhân?” Thanh Lang vô cùng kinh ngạc nói.

Những người xung quanh thần tình mơ hồ cũng đưa mắt nhìn nhau, xem ra trước đó cũng chưa từng thấy qua diện mạo thực sự của vị Vô Cực trang chủ này.

Vô cực trang chủ cước bộ nhẹ nhàng, từ trên bậc thang chậm rãi bước xuống đài cao đồ sộ sớm đã được dựng lên, bài trí khéo léo.

Ngọc nhi không biết từ đâu bước lên đỡ lấy Vô Cực trang chủ tiến về phía tọa ý hồ bì (ghế tựa bọc da cáo).

Trung niên mỹ phụ khẽ phất tay áo, xoay người ngồi xuống ghế.

Nàng chậm rãi đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi mới phát ra âm thanh: “Thánh Cô ở chỗ nào?”

Bốn người trà trộn ở phía dưới tinh thần đều lay động, quả nhiên đã đến lúc Thánh Cô hiện thân rồi.

Vô Cực trang chủ vừa dứt lời, ở một góc nghiêm trang bất ngờ phát sinh hỗn loạn, thanh âm hỗn độn vọng lại. Một đạo thanh linh nữ thanh truyền ra: “Nữ nhi ở đây, nữ nhi chúc trang chủ phúc thọ vô cực! Nữ nhi lần này đi Trung Nguyên, may mắn không làm nhục mệnh, đem người này trở về sơn trang, làm lễ vật mừng thọ trang chủ!”

“Viên cô nương, người vì sao...” Thanh âm của một nam tử đang luồng cuống nhưng lại bị cắt ngang.

Trình Tuyết Tường nghe xong thanh âm này cả người chấn động, đột nhiên ngẩng cao đầu cố gắng nhìn về phía đó.

Sở Phi Dương phát giác hắc bất thường, thấp giọng hỏi: “Trình minh chủ, làm sao vậy?”

“Thanh âm này, thanh âm này... là của sư huynh ta!” Trình Tuyết Tường vội la lên, “Hắc vì sao lại ở đây? Lẽ nào Võ Lâm minh thực sự đã xảy ra chuyện?”

“Võ Lâm minh khẳng định đã xảy ra chuyện.” Thanh Lang đột nhiên nói, “Huynh nhìn đi.”

Chỉ thấy ở một góc đám người vốn đang vây quanh tự giác tránh ra hai bên, ở giữa xuất hiện một lối đi đủ năm người cùng song hành.

Một lục y nữ tử vừa đi vừa đẩy một người về phía trước, người nọ thất tha thất thểu suýt nữa ngã sõng soài nhưng vẫn miễn giữ thăng bằng, đứng thẳng sống lưng không chịu khuất phục.

Sở Phi Dương cùng với Trình Tuyết Tường định thần nhìn lại, người đó không ngờ lại là sư phụ của Trình Tuyết Tường, Viên Khang Thọ.

Tất cả mọi người đã từng suy đoán Vô Cực sơn trang này cùng với võ lâm Trung Nguyên có mâu thuẫn nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới

lại cùng với Viên lão Minh Chủ có quan hệ.

Lục y nữ tử chậm rãi đi thẳng về phía trước, trên khuôn mặt xinh đẹp lại là một tầng hàn nhược băng sương, chính là Thánh Cô của Vô Cực sơn trang đã lâu không thấy mặt.

Viên Khang Thọ cảm tức nhìn về phía lục y nữ tử, hung hăng nói: “”Là lão phu mắt bị mù, cả tin lời nói của nữ oa người!”

Thánh Cô nhếch môi khê cười: “Viên lão tiên bối, ta cũng không có lừa gạt lão a, ta nói có thể đem lão trà trộn vào Vô Cực sơn trang, gặp mặt Vô Cực trang chủ, thật sự ta đã làm được rồi a. Võ Lâm minh các người đối với ta còn oán giận cái gì?”

Nàng nói xong lại nhìn về phía Vô Cực trang chủ ở trên đài cao. Trung niên mỹ phụ đang lặng yên quan sát sự việc, nàng không lên tiếng, vẻ mặt không biểu lộ cảm xúc, khiến cho kẻ khác thực sự không biết rốt cuộc nàng đang có tính toán gì.

Thánh Cô lại đẩy Viên Khang Thọ về phía trước, nói: “Minh Chủ, trang chủ của chúng ta đang ở phía trước chờ người, người muốn thì xin mời đi.”

Viên Khang Thọ lão đảo một cái, rốt cuộc không kịp giữ thăng bằng nên ngã nhào xuống đất. Thoạt nhìn lão có vẻ không được như bình thường, chỉ sợ cũng đã bị hạ độc rồi.

Trình Tuyết Tường vội vàng muốn đứng lên, lại bị Sở Phi Dương án trụ, thấp giọng nói: “Trình huynh chớ động, bây giờ chưa phải lúc.”

Trình Tuyết Tường cố gắng nhẫn nhịn, cắn răng nhìn về phía trước, gân xanh trên trán nổi lên.

Viên Khang Thọ miễn cưỡng đi tới nơi đài cao, Ngọc nhi vung ngân tiên, khê quát: “Lão tặc, thấy Vô Cực trang chủ, còn không mau quỳ

xuống!”

Viên Khang Thọ nhìn về phía trung niên mỹ phụ diện dung niên khinh, nhưng chỉ trừng mắt tức giận hừ một tiếng: “Yêu phụ, lão phu hôm nay tính sai một bước mới rơi vào bẫy của ngươi, là lão phu sơ sẩy. Ngươi muốn đánh muốn giết thì cứ việc đến đây!”

Vô Cực trang chủ ngược lại chỉ ung dung nhìn lão một hồi, đột nhiên khẽ thở dài nói: “Ngươi cư nhiên đã già như vậy rồi!”

Ngữ khí giống như đối với người đã từng quen biết. Viên Khang Thọ nhú mày nhìn nàng, nghi ngờ trên mặt một tia cũng không giảm.

Vô Cực trang chủ cười lạnh một tiếng: “Viên đại hiệp, Viên Minh Chủ, ngài thực sự là quý nhân hay quên.” Nói đến mấy chữ cuối cùng, nàng cũng đã nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện vẻ hung dữ.

“Xem ra chính là món nợ phong lưu của lão Minh Chủ a.” Thanh Lang ‘sách’ một tiếng, “Nhìn không ra được a, lão Minh Chủ lúc còn trẻ thực không đơn giản, làm sao lại trêu chọc phải cực phẩm nữ tử như vậy chứ!”

Quân Thư Ảnh sau một hồi quan sát mới nói: “Vô Cực trang chủ rõ ràng là muốn Viên Khang Thọ phải xuất hiện ở đây, nhưng lão nhân này lại quên sạch những chuyện về nàng. Nếu lão còn tiếp tục không nhớ ra, nữ nhân này nhất định sẽ bởi vì không cam lòng mà sinh căm ghét, chắc chắn sẽ không chịu để yên.”

Y vừa dứt lời, Vô Cực trang chủ quả nhiên tiếp tục nói: “Viên Khang Thọ, ta cho ngươi thời gian nửa nén hương, ngươi nếu như vẫn còn không nhớ ra nổi, ta sẽ lấy máu của mười người ở đây!” Nàng mạnh mẽ vung tay, lập tức liền có vài tên đệ tử Vô Cực xông về phía nghiêm trang, trong nháy mắt bắt lấy mười người ném lên đài cao.

Mấy người bị ném lên vể mặt vẫn còn u mê, sau một lát mới ý thức được chuyện gì xảy ra, rầm rập quỳ xuống, luôn miệng cầu xin tha mạng.

Thanh Lang ghé sát Quân Thư Ảnh, cười nói: “Trang chủ này quả nhiên thẹn quá hoá giận. Thư Ảnh, người đối với tâm tư của phụ nữ thực hiểu biết.” =]]

“Đây rõ ràng là thông tính của con người, người nếu ngay cả việc này cũng nhìn không ra thì chỉ sợ người là lão hồ đồ rồi.” Quân Thư Ảnh không thèm liếc mắt nhìn Thanh Lang lấy một cái, không chút khách khí nói.

Trên đài cao, Viên Khang Thọ chứng kiến những người kia đang quỳ lạy van xin, hừ lạnh một tiếng nói: “Những người này đều là phản đồ vô lâm Trung Nguyên, người lấy mạng của bọn chúng để uy hiếp lão phu, không phải quá buồn cười hay sao?”

“Phản đồ? Lúc trước Vô Cực sơn trang ta đã cho bọn chúng hai sự lựa chọn, hoặc là quy phục hoặc là chết. Khi đó Vô Lâm minh mà bọn chúng vẫn dựa vào đang ở nơi nào? Viên Minh Chủ đang ở đâu?” Vô Cực trang chủ cười lạnh nói, “Bọn chúng cũng chỉ là một đám người đáng thương tận lực muốn sống. Viên Minh Chủ người không phải nuôi chí bảo vệ vô lâm Trung Nguyên trăm năm thái bình sao? Tại sao không hỏi những kẻ phản đồ này một chút, người đến tột cùng đã làm việc đó như thế nào?”

Vô Cực trang chủ đối với lão hiểu rõ như vậy khiến Viên Khang Thọ không khỏi có chút sửng sốt, càng thêm ngờ vực, thực sự lão không nhớ nổi trung niên mỹ phụ này đến tột cùng là ai, nhưng chỉ sợ ở đây tất cả mọi người đều đã đoán được nàng nhất định là người quen cũ của lão.

“Viên lão Minh Chủ, đây rõ ràng là chính món nợ phong lưu của người nhưng lại để cho tất cả vô lâm Trung Nguyên phải chịu tai hoạ. Chúng ta vì muốn bảo vệ gia nhân thủ hạ của mình nên mới không thể không đầu phục Vô Cực sơn trang, người mới là người gây nên tội lỗi này!” Không biết là

kẻ nào trong đám người ở dưới giận dữ hét lên. Một câu này giống như giọt nước rơi vào chảo dầu, trong nháy mắt nổi lên một cơn sóng phần nộ.

Viên Khang Thọ quay đầu nhìn về phía chúng nhân đang kích động, trên khuôn mặt già nua hiện ra một tia chấn kinh cùng ngỡ ngàng, nhất thời cũng không biết phải ứng đối ra sao. Lão ở Võ lâm minh dốc hết tâm huyết, không thẹn với trời đất, chưa bao giờ có nửa điểm tư tâm, thậm chí cả đời không dính đến tư tình nhi nữ, vốn cho là sớm đã để lại hiệp danh, không thể ngờ rốt cuộc vào lúc này lại phải đối mặt với nhiều chỉ trích phần nộ như vậy.

Vô Cực trang chủ mắt lạnh nhìn lão, lạnh lùng nói: “Viên Minh Chủ, hương sắp tàn rồi.”

Viên Khang Thọ mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía nàng, chiếu vào tầm mắt vẫn là khuôn mặt mỹ lệ nhìn không rõ tuổi. Ánh mắt của nàng hàm chứa lãnh mạc, phần nộ nhưng lão hoàn toàn cảm thấy xa lạ.

Rốt cuộc nàng là ai?!

Phía trên mười người đang liều mạng cầu xin, phía dưới chúng nhân tức giận không ngừng nộ mạ, Vô Cực trang chủ chân mày xô lại nhìn chăm chăm Viên Khang Thọ, một thân tuyết sức rườm rà, y phục đứng giữa sơn cốc bị gió lạnh thổi bay phất phơ, sắc mặt càng lúc càng lạnh.

Một người trăm phương ngàn kế mấy chục năm trời tìm cách trả thù, thế nhưng ngay cả nàng là ai cũng lão cũng không nhớ được, vô tình như vậy nếu so với thần binh lợi khí thì bằng lãnh phong lợi hơn nhiều.

“Viên Khang Thọ!” Vô Cực trang chủ rốt cuộc không thể nhịn được nữa, giận giữ quát lên một tiếng, “Ngươi, nam nhân vô tình vô nghĩa này! Ta hôm nay phải giết ngươi, dùng đầu của ngươi tế điện mấy ngàn tộc nhân uổng mạng của Tứ Phương trại ta!”

“Tứ Phương trại?” Viên Khang Thọ lẩm bẩm, “Người là... trại chủ Tứ Phương trại...” Rốt cuộc trong trí nhớ cũng tìm ra một tia quen thuộc, Viên Khang Thọ buột miệng nói ra một cái tên: “Trì Oanh!”

Một đạo bạch luyện (dải lụa màu trắng) chớp mắt đã quấn lên cổ Viên Khang Thọ, giờ phút này đột nhiên khựng lại.

Vô Cực trang chủ hiện ra thần sắc phức tạp, nàng còn chưa mở miệng, một đạo bóng dáng đột nhiên từ trong đám người phía dưới nhảy lên, khí thế sắc bén vọt lên đài cao.

Trình Tuyết Tường trong tay cầm Ảnh Nhẫn, dưới chân vận lực, bay vọt qua đỉnh đầu mọi người.

Tại thời điểm Vô Cực trang chủ bạo nổ, hẳn không thể kiềm chế hơn được nữa, chẳng quan tâm đến ba người kia mà một mình nhảy vọt lên, phi thân lên đài cao.

“Tuyết nhi...” Viên Khang Thọ nhìn thấy hẳn, mở miệng kêu lên.

Trong đám người trà trộn có người của Võ Lâm minh, nhưng không hề khiến cho Vô Cực trang chủ ngạc nhiên hay lúng túng. Nàng ngăn lại một đòn sắc bén của Trình Tuyết Tường vung tới, thu hồi bạch luyện rồi ngồi trở lại ghế. mấy tên đệ tử Vô Cực nhanh chóng tiến lên, che chắn trước người nàng.

“Sư phụ, người không sao chứ?” Trình Tuyết Tường đỡ lấy Viên Khang Thọ, lo lắng hỏi, “Người như thế nào lại tới đây?”

Viên Khang Thọ thở dài náo nê, nhìn về phía Thánh Cô vẫn đang đứng ở một bên chứng kiến sự việc, lắc đầu nói: “Vi sư không cảnh giác nên trúng mưu.”

Thanh âm lạnh nhạt của Vô Cực trang chủ vào lúc này lại vang lên: “Tốt lắm, Viên Khang Thọ, người tiếp tục thăm hỏi đồ tử đồ tôn duy nhất của người đi. Sau ngày hôm nay, Võ lâm minh nếu không còn hậu thế thì võ lâm Trung Nguyên chắc chắn sẽ máu chảy thành sông, vĩnh viễn không được an bình!”

“Trang chủ, lời nói cũng đừng quá vẹn toàn mới phải.” Một đạo thanh âm khác lại vang lên giữa trời, mọi người đang huyền não thoáng chốc bị nội lực của thanh âm này làm cho chấn động, rối cuộc im bật.

Rõ ràng chưa kịp cảm thấy một tia uy chấn thì đã phảng phất có áp lực từ bốn phía dồn lại. Cảm giác áp bách này vừa nhu hòa như nước lại vừa triền miên không dứt, tiếp nhận trong một khoảnh khắc nhưng lại không thể dùng lời nào để diễn tả.

Ba đạo bóng dáng từ trong đám người chột lóe lên, như chim yến đập gió, chớp mắt đã đứng trên đài cao.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Tác giả: Nam Phong Ca

Vô Cực trang chủ mắt lạnh nhìn mấy người Sở Phi Dương, Thánh Cô cùng với Ngọc nhi sớm đã che chắn trước người nàng.

Vô Cực trang chủ đột nhiên cười, giơ hai tay lên nói: “Tốt lắm, võ lâm Trung Nguyên thanh niên tài俊 đều đã đến đây cả rồi. Hôm nay ta sẽ cho tất cả các người có đến mà không có về!”

“Trì trại chủ!” Viên Khang Thọ cao giọng nói, “Lão phu không thể kịp thời nhận ra người, là lão phu hồ đồ. Bây giờ lão phu cũng đã nhớ ra, người từng cứu lão phu một mạng, nếu như người muốn lấy lại, lão phu cũng sẽ không một câu oán hận. Nhưng lão phu thật sự không rõ người vì sao lại oán hận võ lâm Trung Nguyên đến như vậy? Không tiếc trả một cái giá rất đắt, khắp nơi tạo sát nghiệt?!”

“Người không rõ, cũng coi như người quý hồ đồ đi.” Vô Cực trang chủ oán hận nhìn về phía lão, “Trước điện Diêm La sẽ có mấy ngàn oan hồn giúp người minh bạch!”

Nàng vừa dứt lời, bất thành lình một thanh âm vang lên khắp trời, từ trên đài cao vang vọng khắp nghiêm trang. Đám người phía dưới vốn ồn ào trong nháy mắt bỗng an tĩnh trở lại, ngẩng ngốc nhìn trời, hai mắt vô thần, nét mặt cũng dần dần hiện ra tiểu ý, tựa hồ giờ phút này đang cảm nhận được niềm hạnh phúc cùng khoái hoạt, thỏa mãn không gì sánh bằng.

Quân Thư Ảnh tiếp cận Sở Phi Dương, nói: “Thánh Cô lại đang sử dụng hoặc nhân chi pháp.”

Sở Phi Dương nhíu mày, gật đầu. Tình huống này đối với bọn họ rất bất lợi.

Mấy người bọn họ thế đơn lực cô rơi vào trong vòng vây của hàng ngàn người, cho dù võ công có cao tới đâu cũng chỉ sợ địch không lại.

“Động thủ!” Sở Phi Dương hét lớn một tiếng, mạnh mẽ xông về phía Vô Cực trang chủ đang được tầng tầng lớp lớp đệ tử bảo hộ ở phía sau.

Thân hình hần vừa động, Thánh Cô liền lập tức ngừng niệm chú, chỉ tay vào mấy người Sở Phi Dương rồi hướng về những người phía dưới nghiêm trang, ra lệnh: “Bắt bọn chúng lại!”

Nói xong chính nàng cũng nhanh chóng đón đầu Sở Phi Dương.

Thánh Cô tuy là nữ tử nhưng nhiều năm tu luyện cấm thuật tà pháp của Vô Cực sơn trang, công lực đương nhiên không thể khinh thường. Sở Phi Dương đối đầu với nàng, chỉ mới qua một chiêu liền cảm thấy võ công của nàng so với thời điểm mấy tháng trước chạm mặt ở Phúc Lai huyện thì tinh tiến hơn rất nhiều.

Thanh Lang cùng với Quân Thư Ảnh sớm đã nhảy đến bên đài cao, hợp lực ngăn cản đám dưới nghiêm trang đang tầng tầng lớp lớp công kích. Trình Tuyết Tường có nhiệm vụ bảo vệ Viên Khang Thọ, còn phải chống đỡ công kích từ bốn phía, nên không có thời rảnh tay để ý những người khác.

Sở Phi Dương bị Thánh Cô cùng với một đám đệ tử Vô Cực sơn trang vây lấy, chỉ có thể bỏ đi ý định xông thẳng đến vị trí của Vô Cực trang chủ, ngược lại chuyên tâm ứng phó mấy kẻ trước mặt.

Ba gã nam nhân người trước kẻ sau giờ kiếm xông tới, một người thủ phía trước, một người thủ ở giữa, một người thủ phía sau, phối hợp tấn công ăn ý.

Sở Phi Dương một chân đạp lên thân kiếm của tên thứ nhất, xoay người tránh được đường kiếm của tên ở giữa, trong khi chân kia đá trúng ngực của tên còn lại, rồi mượn lực nhảy lên, mũi kiếm trong tay nhanh nhẹn quay ngược trở lại, một đường lấy mạng cả ba tên.

Thánh Cô đạp mũi chân xuống đất, nhảy lên không trung, nhanh nhẹn xông về phía Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương không muốn hiếu chiến, chỉ muốn tốc chiến tốc thắng, tình cảnh hiện tại đối với bọn họ càng kéo dài bao nhiêu thì càng bất lợi bấy nhiêu, bởi vậy hạ thủ không một chút lưu tình, chỉ muốn một lần tóm gọn Thánh Cô.

Kiểm trong tay lưu chuyển như bay, từng đạo kiếm phong sắc bén đánh về bốn phía, chỉ trong một khoảnh khắc đám đệ tử Vô Cực sơn trang đã tử thương quá nửa, rốt cuộc cũng làm cho bọn chúng kiêng dè.

Thánh Cô cũng không quản thủ hạ sống chết ra sao, thậm chí vì muốn tránh khỏi một kiếm của Sở Phi Dương mà không ngần ngại túm lấy hai tên đệ tử Vô Cực chắn trước người. Khinh công của nàng cực kỳ lợi hại, thân hình mơ hồ, mượn những tên đồ đệ Vô Cực yểm hộ, từng bước tiếp cận Sở Phi Dương.

Nàng đối với võ công của mình tựa hồ rất tự tin. Sở Phi Dương muốn bắt sống nàng trong khi nàng cũng không hề tránh né ngược lại tự mình xông tới.

Sở Phi Dương đương nhiên sẽ không khách khí, kiếm trong tay lưu chuyển, một chiêu giải quyết gọn gàng vài tên đệ tử Vô Cực ở trước mặt, rồi cũng phi thân lên, đánh về phía Thánh Cô.

Vũ khí trong tay Thánh Cô là một đoạn trường tiên kim sắc rất tiện dụng, Sở Phi Dương còn chưa tiếp cận được thì trường tiên đã quán lên thân kiếm của hắn.

Sở Phi Dương vận khởi nội lực, đem kim tiên kia đánh văng ra, thân hình chột lóc lên, trong nháy mắt áp sát Thánh Cô.

Thánh Cô chẳng những không tỏ ra thất kinh trái lại khoe môi còn lộ ra tiểu ý. Nàng giơ kim tiên lên ngăn lại một đòn đánh xuống từ trường kiếm trong tay Sở Phi Dương. Bốn mắt nhìn nhau, nàng bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Sở đại hiệp, ta hành tẩu ở võ lâm Trung Nguyên nhiều ngày, đã chứng kiến võ lâm nhân sĩ vô số kẻ, nhưng duy nhất chỉ có Sở đại hiệp mới có thể khiến cho tiểu nữ lệnh nhân tương khán. Sở đại hiệp thật không thẹn với danh hiệu giang hồ đệ nhất nhân, khiến tiểu nữ rất ngưỡng mộ.”

Sở Phi Dương cũng mỉm cười đáp lời: “Đáng tiếc, tại hạ sớm đã thành gia thất, phụ mắt xanh của cô nương rồi!”

Ở một bên đài cao, Thanh Lang cùng với Quân Thư Ảnh còn đang tận lực chống đỡ, thân hình hai người khắp nơi du tẩu, vong hồn dưới kiếm mỗi một khắc đều tăng lên, nhưng vẫn có người tiếp tục không sợ chết mà tiền phó hậu kế.

Thanh Lang một kiếm đẩy ra tên nam nhân đang đánh úp về phía Quân Thư Ảnh, cùng với Quân Thư Ảnh lưng tựa lưng đứng chung một chỗ, lau lau mồ hôi, y mở miệng nói: “Tiếp tục như vậy cũng không hay, Sở đại hiệp của người nếu không nhanh chóng thu phục hai nữ nhân kia, chúng ta bên này sẽ chịu không nổi nữa.”

“Ít nói nhảm!” Quân Thư Ảnh cắn răng nói, “Chính người chuyên tâm một chút là đủ rồi, người qua bên kia đi!”

Y chỉ về phía Trình Tuyết Tường cùng với Viên Khang Thọ. Trình Tuyết Tường còn phải bảo hộ Viên Khang Thọ nên không thể di chuyển linh động như Thanh Lang và Quân Thư Ảnh, lúc này có vẻ đã mệt mỏi, trên người cũng không ít thương tích, lộ ra rất nhiều lỗ hồng khiến cho không ít kẻ đã nhảy được lên đài.

Thanh Lang ‘sách’ một tiếng, nói với Quân Thư Ảnh: “Người phải tự mình cẩn thận.” rồi phi thân về phía Trình Tuyết Tường, một đường chém giết vô số kẻ.

Một mảnh hồn chiến, càng lúc càng nhiều người từ dưới nghiêm tràng nhào lên. Ám khí đã sớm dùng hết, kiếm khí trong tay Quân Thư Ảnh không ngừng múa, máu tươi văng tung tóe, mạng người tiêu tan trong nháy mắt. Nhưng vẫn có vô số kẻ giẫm đạp lên thi thể của những kẻ đã chết để leo lên.

Quân Thư Ảnh càng lúc càng bức bối, y cũng không phải là nguy quân tử hồ thẹn với việc đoạt tính mạng của người khác, chỉ là không ngừng không nghỉ giết chóc như vậy khiến y cảm thấy ngán ngẫm. Những vong hồn chết dưới kiếm của y nét mặt vẫn si si ngốc ngốc như cũ, rất nhiều người một khắc trước khi chết mới đột nhiên hồi phục tâm trí, đôi mắt vô thần xám xịt cùng với hoảng sợ trong lúc vĩnh viễn mất đi sinh mạng.

Quân Thư Ảnh chán ghét ánh mắt như thế, chán ghét cảm giác như thế. Ngay tại thời điểm sắp hết kiên nhẫn thì một đạo thanh âm réo rắt chói tai vang lên giữa khoảng không, nhưng khi rơi vào tai Quân Thư Ảnh dường lại rất êm ái, dễ chịu.

“Muốn Thánh Cô sống thì tất cả dừng tay!” Sở Phi Dương một tay ấn trụ Thánh Cô, lớn tiếng quát.

Người dưới đài bị một tiếng này chấn trụ, ngừng công kích, tất cả đều nhìn về phía hân.

Chỉ thấy Thánh Cô một tay mềm oặt rũ xuống, máu tươi thấm đẫm tay áo, thuận theo mu bàn tay nhỏ xuống đất từng giọt.

Kiểm trên tay Sở Phi Dương đang kề ngang cổ nàng, chỉ cần hơi dùng lực là lưỡi kiếm sắc bén có thể một đường cắt đứt. Bất quá trên mặt Thánh

Cô không hề lộ ra một tia sợ hãi, trái lại còn có vẻ ung dung, khéo môi mang theo tiểu ý.

Nàng nhìn về phía dưới đài, giơ cánh tay không bị thương lên, ra lệnh: “Tất cả dừng tay!”

Sở Phi Dương đẩy nàng cùng đi lên phía trước, nàng ngoan ngoãn bước theo, cho đến khi thoát ra khỏi vòng vây của chúng đệ tử Vô Cực sơn trang mới đột nhiên dừng lại bất động.

Quân Thư Ảnh muốn chạy về phía Sở Phi Dương lại bị Sở Phi Dương dùng ánh mắt ngăn lại.

“Sở đại hiệp, lời ta vừa nói cũng không phải là giả.” Thánh Cô đột nhiên mở miệng nói. Sở Phi Dương nhíu mày nhìn nàng, nhất thời đoán không ra ý tứ trong câu nói.

Thánh Cô lại cười cười, khuôn mặt nhợt nhạt lúc này lại lộ ra một tia diễm sắc.

“Nam nhân như Sở đại hiệp, tựa như thái dương lúc sáng sớm, ấm áp nhu hòa, sẽ không tổn thương người khác.” Thánh Cô cứ thế nói, hai mắt nhìn về phía Quân Thư Ảnh, “Quân công tử, ta nói có đúng hay không?”

Quân Thư Ảnh nhíu mày, không mở miệng, nhưng rõ ràng là đang dùng ánh mắt bất thiện nhìn nàng.

“Mới nhìn sơ qua, ta chỉ cảm thấy ngươi là một kẻ ngụy quân tử. Sau một thời gian, ta lại hâm mộ Quân công tử. Cũng giống như ta vậy, người sống ở nơi hắc ám chính là ham muốn hướng về nơi có ánh sáng ôn nhu, Quân công tử nhất định hiểu được tâm tình của ta. Chỉ là vận khí của ta không được tốt như Quân công tử mà thôi.”

Giữa trận giương cung bạt kiếm, Thánh Cô lại đang như nói chuyện gia đình. Sở Phi Dương cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, dùng khóe mắt nhìn về phía Vô Cực trang chủ, nàng vẫn chỉ ung dung ngồi trên chiếc ghế bọc da cáo, mắt lạnh nhìn về phía này, rõ ràng đối với chiêu trò của Thánh Cô nàng hoàn toàn không hề biết trước, cũng cảm thấy không hài lòng.

Thánh Cô nói xong lại đột nhiên nhắm hai mắt lại mãnh liệt dùng lực, ngay sau đó cả người đau đến run lẩy bẩy, khóe môi tràn ra một ngụm máu tươi.

Ngọc nhi nhin không được hô to một tiếng: “Tỷ tỷ!”

Nàng muốn tiến lên lại bị một tên đệ tử Vô Cực chế trụ, chỉ có thể ngẩn lệ, vẻ mặt lo lắng nhìn Thánh Cô.

Thánh Cô cư nhiên dám cắn lưỡi khiến Sở Phi Dương cũng cả kinh. Hắn cũng không tin là nàng muốn tự sát nhưng cũng đoán không ra mục đích của nàng.

Thánh Cô trong miệng ngậm máu, khóe môi vẫn như cũ mang theo tiểu ý, nàng mạnh mẽ quay ngược người trở lại. Sở Phi Dương không đề phòng khiến mũi kiếm cửa vào da nàng rồi thẳng một đường đâm ngược trở lại phía Sở Phi Dương.

Một màn này khiến tất cả mọi người đều bất ngờ, Sở Phi Dương trong lúc vội vàng chỉ có thể đem mũi kiếm triệt hạ. Thánh Cô thật sự không muốn sống mới dùng chiêu thức này, trong khi hắn lại không suy nghĩ chu toàn.

Thánh Cô trong nháy mắt nhào tới trước người hắn, dùng bàn tay không bị thương nắm lấy bả vai Sở Phi Dương, khóe môi đầy máu, trong mắt hàm chứa tiểu ý cùng bi thiết khiến người ta nhìn không thấu. Nàng kiễ chân, muốn hôn lên môi Sở Phi Dương.

Thanh Lang đứng ở bên cạnh, thấy một màn như vậy nhin không được
trùng lớn hai mắt, miệng xuy xuy một tiếng.

Quân Thư Ảnh trong khoảnh khắc đó tất nhiên là từ kinh ngạc chuyển
sang giận dữ, vung kiếm đập gió bay về phía giữa đài.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Khinh công của Quân Thư Ảnh không phải tầm thường, bất quá động tác Thánh Cô cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi. Nếu quả thực phát sinh chuyện, y có đem hết công lực cũng không kịp ngăn cản. Trong khi nữ nhân đáng căm ghét kia lại hoàn toàn che lấp mất thân hình Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh căn bản nhìn không rõ chuyện gì xảy ra khiến y căm hận đến nổi gần như nghiến nát răng.

Thánh Cô cố ý cắn đứt đầu lưỡi, trong miệng ngậm máu, nhất định là có mưu đồ khác. Chỉ nghĩ đến việc Vô Cực sơn trang dùng máu của Liên Sơn tộc nhân để chế tạo ra đủ loại dược vật tà môn ma đạo cũng khiến Quân Thư Ảnh cảm thấy một trận tâm kinh đảm hàn.

Loại huyết độc này trước mắt còn chưa tìm ra cách hóa giải, trong khi Thánh Cô lại có thể dùng nó để khống chế thần chí những người trúng độc, bất kể như thế nào cũng không thể để Sở Phi Dương trúng độc của nàng!

Thánh Cô từng ngẫm mình ở giữa đầm lầy đầy rẫy độc trùng, Sở Phi Dương đã tận mắt nhìn thấy nên đối với những thứ cổ quái trên người nàng đương nhiên không dám khinh thường.

Lúc này khóe môi nàng mang theo máu, ánh mắt thê lương, muốn hôn lên miệng hắn, Sở Phi Dương chỉ cảm thấy hung hiểm dị thường chứ hoàn toàn không hề cảm thấy một tia kiêu diễm.

Sở Phi Dương lùi về phía sau tránh được đôi môi của Thánh Cô, vung một kiếm chặn ngang cổ nàng, thấp giọng nói: “Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, người nếu như còn dám tiến thêm một bước ta nhất định sẽ hạ thủ không lưu tình.”

Giữa lúc lời nói còn chưa dứt, Quân Thư Ảnh đã kịp nhảy tới, khăn trướng đánh giá Sở Phi Dương một phen, vội vàng hỏi: “Phi Dương, người không sao chứ?”

Hai mắt Sở Phi Dương nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Thánh Cô, nghe vậy khẽ lắc đầu: “Ta không sao.”

Thánh Cô mắt lạnh nhìn hai nam nhân trước mặt, đột nhiên một tay bắt được thân kiếm của Sở Phi Dương, bất chấp bàn tay đầy máu tươi, cố gắng đầu hướng về phía Quân Thư Ảnh phun ra một bùm máu.

Sở Phi Dương vội vàng vận khởi khinh công, phất ống tay áo một cái, đem bùm máu hất ngược lên, đồng thời một chưởng đánh về phía Thánh Cô. Chưởng phong lướt qua, Thánh Cô bị một đòn làm thụ thương, nặng nề nhảy về phía sau rồi ngã xuống, vô lực nằm trên mặt đất.

“Tỷ tỷ!” Ngọc nhi hét lên một tiếng chói tai, giãy giụa kêu gào, “Các người buông ta ra, ta muốn đi cứu tỷ tỷ! Trang chủ, người hãy cứu lấy tỷ tỷ, nàng là thân sinh nữ nhi của người mà!”

Vô Cực trang chủ chỉ lạnh lùng nhìn, sai người chế trụ Ngọc nhi, bộ dạng hết sức thờ ơ lạnh nhạt.

Sở Phi Dương đem mũi kiếm chỉ về phía Thánh Cô, nhìn Vô Cực trang chủ nói: “Trì trang chủ, hồ dữ không ăn thịt con. Người thật sự cho rằng báo thù so với thân sinh nữ nhi của mình quan trọng hơn sao? Viên lão Minh Chủ ngày hôm nay cũng đã ở đây, chắc hẳn các người khi đó có chỗ hiểu lầm. Muốn gỡ chuông cần phải có người buộc chuông, ta tin rằng hỗn chiến lưỡng bại câu thương, kéo theo biết bao người vô tội lần này cũng không phải là biện pháp tốt nhất để giải quyết ân oán ngày xưa.”

Vô Cực trang chủ nhìn Sở Phi Dương, đột nhiên nặng nề hừ một tiếng, mở miệng nói: “Sở Phi Dương, Sở đại hiệp, người trái lại có thể vừa dùng

hảo thủ đoạn vừa nói những câu nửa là uy hiếp nửa là đại nghĩa. Ngụy quân tử các người luôn tự cho mình là đúng, căn bản tất cả đều cùng một giuộc!”

Sở Phi Dương nhú mày. Vô Cực trang chủ này tựa hồ hoàn toàn không quan tâm đến tính mạng của Thánh Cô, một lòng báo thù, cố chấp đến vậy, rõ ràng là không dễ dàng giải quyết.

Vô Cực trang chủ đột nhiên lại xoay chuyển lời nói: “Huống hồ, nàng đúng là nữ nhi của ta nhưng cũng đồng thời, còn mang họ Viên!! Đối với kẻ phản bội thay lòng đổi dạ kia, ta hận không thể xẻ thịt uống máu, cần gì phải quan tâm đến cốt nhục của hã?” Ánh mắt của nàng giống như mũi tên nhọn bắn thẳng đến Viên Khang Thọ đang đứng trên đài cao.

Thánh Cô vô lực ngã xuống đất nghe được tuyên ngôn lãnh mạc như vậy, cũng không khỏi bi thương nhìn phía nữ nhân thân mặc hoa phục xinh đẹp. Khuôn mặt giống nhau như thế, nhưng nàng chưa bao giờ nhận được sự quan tâm thương yêu, vĩnh viễn chỉ có báo thù, báo thù và báo thù khiến cuộc sống của nàng không hề có được một khắc an tĩnh. Nàng phải dùng hết khả năng để làm cho tốt, hi vọng những việc mình làm sẽ được ghi nhận, đến cuối cùng hóa ra vẫn chỉ là một quân cờ, có thể bị bỏ đi bất cứ lúc nào.

Viên Khang Thọ nghe vậy trừng lớn hai mắt, không khỏi bước lên trước hai bước, lại bởi vì nội thương quá nặng nên có chút đau đớn mà ôm lấy ngực.

“Này... việc này sao có thể?!” Viên Khang Thọ có chút rối loạn, mù mịt, “Việc này hoàn toàn không có khả năng... Lão phu... lão phu...”

Thánh Cô gian nan quay đầu nhìn về phía Viên Khang Thọ, hư nhược cười một tiếng: “Viên Minh chủ... Minh chủ không phải nói rằng, ta luôn luôn khiến người có một cảm giác rất thân thiết sao? Minh chủ hiện tại đã hiểu rõ nguyên nhân rồi chứ? Phụ thân!”

“Không, không phải vậy... Rõ ràng là người giả tạo, người lừa gạt!” Viên Khang Thọ tựa hồ không thể tiếp nhận lời giải thích này, lông mày rối rắm thành một mảnh, bộ dạng hoang mang tột cùng, lại lắc đầu cực lực phủ nhận: “Lão phu chưa bao giờ làm chuyện quá lẽ. Việc này... căn bản không có khả năng!”

Nụ cười trên khóe môi Thánh Cô từ từ biến mất, giống như đã hư nhược mỗi một đến cực điểm, chậm rãi gục hẳn xuống đất. Vô luận là mẫu thân tuyệt tình hay là phụ thân không nhìn nhận, tựa hồ vào lúc này đã không còn là mối bận tâm của nàng nữa. Nàng là vì cái gì, khiến bản thân trở nên chật vật như vậy? Còn bị nam nhân kia dùng kiếm chỉ vào, coi nàng như loài rắn rết mà đề phòng.

Nam nhân này, nàng vẫn luôn ở một nơi bí mật để nhìn tới hắn, chuyện xưa của hắn cũng đã được nghe nhiều, cũng vì hắn mà động tâm. Khó trách võ lâm Trung Nguyên hồng nhan giai nhân vì hắn mà võ vụn phương tâm lại nhiều đến như vậy.

Quân Thư Ảnh đứng ở bên cạnh Sở Phi Dương, sắc mặt nghiêm chỉnh bất thiện nhìn nàng, Thánh Cô bỗng nhiên nhìn thẳng vào mắt y, tỉ mỉ quan sát Quân Thư Ảnh, rồi lại đem ánh mắt di chuyển về phía cổ Sở Phi Dương, thần sắc lộ vẻ khiêu khích.

Quân Thư Ảnh nhìn theo ánh mắt của nàng, cư nhiên bắt gặp trên cổ Sở Phi Dương có một vết máu đỏ tươi, khẳng định ở thời điểm Thánh Cô bất thành linh nắm lấy bả vai Sở Phi Dương nàng đã bôi lên.

Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy trong ngực căng thẳng, một cổ oán khí đầy lòng bùng lên, hận không thể lập tức đè Sở Phi Dương ra, tẩy rửa sạch sẽ cho hắn.

Chưa cần biết máu độc kia dính vào người rốt cuộc có sao hay không, nhưng chỉ cần một vết máu đỏ tươi như vậy rơi vào trong mắt Quân Thư

Ảnh cũng đều vô cùng ngứa ngáy, không thể dung nhẫn!

Viên Khang Thọ cố gắng phủ nhận, tựa hồ càng thêm chọc giận Vô Cực trang chủ, ngay cả vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt cũng đã không thể duy trì thêm được nữa.

Vô Cực trang chủ một tay gạt ra đám đệ tử trước mặt, mạnh mẽ bay lên, thẳng hướng Viên Khang Thọ mà đánh tới.

“Viên Khang Thọ, ta mặc kệ ngươi là thật sự hồ đồ hay là giả bộ hồ đồ, ngày hôm nay ta phải tống ngươi xuống địa ngục! Tới âm tào địa phủ tiếp tục chuộc tội với mấy ngàn oan hồn Tứ Phương trại đã uống mạng!”

Sở Phi Dương đem Thánh Cô đã vô lực chống cự giao cho Trình Tuyết Tường cùng với Thanh Lang đang ở phía sau chạy tới rồi lập tức nhảy lên giữa không trung, chặn đứng thế tấn công như phá phủ trầm chu của Vô Cực trang chủ.

Nàng luôn miệng nhắc tới oan hồn Tứ Phương trại chết uống mạng, chắc hẳn trong đó phải có sự tình, lại càng khoét sâu thêm thù hận.

_____oOo_____

Lời tác giả: Quân Quân đề lấy đại hiệp mãnh liệt che đậy, của ta của ta của ta!

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Thân hình Vô Cực trang chủ mơ hồ như quỷ my, hai người bay lên giữa không trung, bóng dáng tương giao, trong nháy mắt đã qua mấy chiêu.

Vừa chạm vào lại lập tức tách ra, Vô Cực trang chủ phi thân đứng lên trên đỉnh một cột cờ ở góc đài cao. Nàng quay đầu nhìn Sở Phi Dương, trên mặt có chút kinh ngạc.

Nàng có thể có được công lực như hiện giờ, toàn bộ là ỷ vào dị huyết của Liên Sơn tộc nhân, còn phải chịu sự dày vò của biết bao loại độc vật tương khắc, cơ hồ là dùng mấy chục năm tuổi thọ để đánh đổi, mỗi một lần phát công đều phải chịu nỗi hoảng sợ có thể mất đi mạng sống.

Sở Phi Dương này tuổi còn trẻ mà đã có được tu vi như thế, một thân công lực khiến nàng dốc toàn lực cũng không thể chiếm được một phần tiện nghi, trong khi động tác của hãn vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại có sức nặng vạn cân.

Vô Cực trang chủ không dám khinh thường, xuất ra tất cả vốn liếng là muốn đem Sở Phi Dương một đòn hạ gục.

Phía dưới lại trở nên hỗn loạn, một số người đã tỉnh táo trở lại, chứng kiến Thánh Cô bị bắt, rốt cuộc cũng có chút kiêng dè, không dám toàn lực chống đối, một số khác không biết trung thành với Vô Cực sơn trang đến đâu nhưng một khi không còn bị khống chế thần chí bọn chúng lập tức sẽ không vì Vô Cực sơn trang mà liều mạng. Bởi vậy áp lực đè lên vai Thanh Lang và Quân Thư Ảnh cũng đã giảm đi rất nhiều. Nhưng dù sao đây cũng là tu la tràng sinh tử đồ lặc, đến lúc này y sam trên người Quân Thư Ảnh cũng đã thấm đẫm máu tươi của địch nhân, khuôn mặt bạch tích cũng

nhiễm lên vài giọt hồng diễm ngược lại càng trở nên khiết bạch băng lãnh như sứ.

Y căn chặt khớp hàm, từ giữa vòng vây nhảy lên, cơ hồ một kiếm giết một người, huyết hoa bắn lên từng chùm. Tóc đen tung bay, khuôn mặt như mỹ ngọc, dáng người nhanh nhẹn... khiến Sở Phi Dương ở giữa không trung vẫn dư lực mà rung động trước mỹ cảnh như vậy.

Bộ dạng này của Quân Thư Ảnh đã rất lâu không còn bắt gặp, kia làn môi mỏng khẽ nhếch lên, kia mi nhãn hàm chứa sát ý sắc bén, vào giờ khắc này đều đã bị máu tươi nhiễm lên một tầng khinh diễm, khiến Sở Phi Dương cơ hồ lại một lần nữa được trải nghiệm cái cảm giác tim đập thành thạch thuở sơ luyện.

Đây chính là bộ dạng của y lúc mới quen.

Vô luận trước kia có là đoá hàn hoa cao lĩnh thân mang gai độc thì hiện giờ vẫn là nguyện ý làm noãn ngọc để hãm che chở ở trong lòng. Vô luận là bộ dạng nào của Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương cũng đều cảm thấy yêu thích, yêu thích vô cùng, nhìn ít nhìn nhiều vẫn thấy thích.

“Sở Phi Dương! Người rốt cuộc có làm được hay không? Người ở đó bần thần cái gì? Giải quyết lão yêu bà kia nhanh lên một chút!” Quân Thư Ảnh mắt thấy địch nhân hết tầng này đến lớp khác vây quanh vô cùng vô tận, lại nhịn không được ngửa đầu cả giận nói với Sở Phi Dương.

Lúc đó Sở Phi Dương chính là đang hóa giải một kích đốc toàn lực của Vô Cực trang chủ, đồng thời quay người đá một cước trúng lưng nàng. Vô Cực trang chủ vận đủ nội lực, cố gắng triệt hạ một đòn này sau đó tìm một khe hở để xoay người nhảy ra khỏi phạm vi công kích của Sở Phi Dương. Nàng cắn răng áp chế khí huyết đang chực trào ra, tiếp tục tùy cơ mà di chuyển.

Sở Phi Dương nghe được lời này của Quân Thư Ảnh, lông mày không nhin được nhú lại. Hắn thân là nhất gia chi chủ, lại bị chất vấn có làm được hay không, còn trước mặt nhiều người như vậy, đây quả thực là một loại nói xấu trắng trợn.

Sở Phi Dương xoay người một cái, mũi chân đạp lên đỉnh một cán cờ. Đây là nơi cao nhất của nghiêm tràng, phía bên kia đài cao, Vô Cực trang chủ vẻ mặt kinh sợ mang theo một nỗi đang nhìn hẩn. Sở Phi Dương chậm rãi giơ tay phải lên, nhưng không gấp rút truy kích. Đôi mắt hẩn lúc nhắm lúc mở khiến Vô Cực trang chủ lập tức cảm thấy có chút bất thường.

Dường như có gì đó đang lặng lẽ phát sinh, là một cỗ lực vô hình kinh sợ phát ra từ trên người Sở Phi Dương, nhìn không thấy, sờ không được, trong khoảnh khắc giống như tràn ngập, đám người hỗn chiến dưới đài rõ ràng cũng cảm nhận được cỗ áp lực này, nhin không được lão đảo lui về phía sau tản đi khắp nơi, không quên ngẩng đầu về phía nguồn áp bức kia.

Thanh Lang cuối cùng cũng thở hắt ra một hơi, đưa mắt nhìn phía Sở Phi Dương y sam phát phối đang đứng trên cao.

“Lẽ nào chính là công lực mà các người có được sau khi trở về từ Đông Long Các?” Thanh Lang nói, “Mới chỉ có một nửa mà đã mạnh như vậy, nếu là toàn bộ thì sẽ còn đến mức độ nào?”

“Cũng chưa hẳn đã là tốt.” Quân Thư Ảnh nhớ lại bộ dạng của Sở Phi Dương thời điểm có được toàn bộ công lực, nhin không được nhú mày nói.

Sở Phi Dương không hề áp chế nội lực Đông Long Các đang bành trướng, mặc cho nội lực cường đại nghịch thiên kia chậm rãi tràn ngập thân thể, lưu động khắp các kinh mạch.

“Nương...” Thánh Cô trên mặt đất cảm nhận được uy thế, nhin không được lo lắng nhìn về phía Vô Cực trang chủ, thì thào gọi một tiếng.

Vô Cực trang chủ cảm thấy không thể kéo dài, quát một tiếng, vận đủ toàn bộ nội lực, phi thân đánh úp về phía Sở Phi Dương.

Chúng nhân trong nghiễm tràng chỉ kịp nhìn thấy thân hình Vô Cực trang chủ hóa thành một đạo ánh tử vụt qua, nhắm thẳng về phía Sở Phi Dương

Thân hình Sở Phi Dương không động, ngay sau đó lại thấy bóng dáng Vô Cực trang chủ giống như điều đứt dây, từ nơi cao nhất rơi xuống.

Sở Phi Dương cũng từ không trung nhảy xuống, một tay tóm lấy Vô Cực trang chủ, đem nàng nhấc lên trước khi rơi xuống mặt đất, tránh kết cục thân vong.

Sở Phi Dương điểm lên mấy đại huyệt trên người Vô Cực trang chủ, phong bế nội lực của nàng rồi mới giao nàng vào tay Viên Khang Thọ.

Vô Cực trang chủ bị bắt, chúng đệ tử Vô Cực sơn trang sợ ném chuột vỡ bình, không dám tiếp tục chém giết, chỉ có thể không nguyện ý mà vứt bỏ bỏ vũ khí, khoanh tay chịu trời.

Trì Oanh hai mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm Sở Phi Dương, trong mắt đều là không cam lòng cùng với phần hận. Nàng lúc này không còn nội lực để có thể áp chế khí huyết đang trào lên trong ngực, nhịn không được phun ra một ngụm máu lớn.

Viên Khang Thọ thở dài một tiếng, mở miệng nói: “Trì trang chủ, dù thế nào đi nữa, người cũng đã từng cứu lão phu một mạng, đây là lão phu nợ người, lão phu nhất định bồi hoàn. Nhưng người ước hiệp võ lâm Trung Nguyên ta, phạm phải vô số nợ máu, đây là người nợ võ lâm Trung Nguyên, lão phu cũng không thể che chở.”

Vô Cực trang chủ Trì Oanh nghe xong cười lạnh một tiếng, hung hăng phi phi nói: “Vô liêm sỉ ngụy quân tử người đừng dùng những đạo lý ghê

tởm này để vũ nhục lỗ tai của ta nữa. Hôm nay ta không giết được người, trừ phi người lập tức giết ta, bằng không ta tuyệt đối sẽ không chịu để yên!”

“Hừ, tài nghệ rõ ràng không bằng ai mà vẫn còn dám kiêu ngạo như thế. Chờ những kẻ ngụy quân tử này cảm thấy người không còn giá trị lợi dụng, bọn họ nhất định sẽ cho người nếm mùi sống không bằng chết, so với Liên Sơn tộc nhân còn phải thê thảm hơn. Bằng không sao có thể xứng với một tiếng ngụy quân tử này.” Quân Thư Ảnh lạnh lạnh nói.

Sở Phi Dương đứng ở bên cạnh y, bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Đối với người trước sau yêu thích trở tài võ mồm này, hẳn từ trước đến nay luôn luôn không có biện pháp.

Vô Cực trang chủ sắc mặt trắng bệch, chỉ biết dùng ánh mắt phần hận nhìn chăm chăm Viên Khang Thọ, răng nanh tế bạch cắn xuống môi dưới cơ hồ muốn chảy máu.

Viên Khang Thọ tựa hồ cũng thập phần bất đắc dĩ, lại đang bị nội thương, Trình Tuyết Tường tiến lên phía trước nói: “Sư phụ, việc này cũng coi như hết thầy đã kết thúc, những việc còn lại người cứ giao cho đệ tử, những kẻ Vô Cực sơn trang này, còn có Liên Sơn tộc nhân cần phải xử trí, không phải chuyện một hai ngày là có thể thu xếp ổn thỏa, sư phụ vẫn là nên an tâm dưỡng thương trước, còn có chuyện gì chờ đến khi người khỏe lại rồi sẽ tính sau.”

Viên Khang Thọ tuy là sư phụ Trình Tuyết Tường nhưng Trình Tuyết Tường mới là Minh chủ võ lâm đương nhiệm, lão đương nhiên đồng ý để Trình Tuyết Tường an bài, cũng coi như không làm mất mặt đồ đệ.

Viên Khang Thọ nói: “Trì trang chủ, chúng ta ngày đó nhất định là có hiểu lầm, lão phu sau này sẽ làm cho mọi chuyện minh bạch, cũng đồng thời cấp cho Trì trang chủ một câu trả lời thỏa đáng.”

Vô Cực trang chủ lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không mở miệng thêm nữa.

Thanh Lang sớm đã đứng trên đài cao, ba hoa vài câu cùng với một thanh trường kiếm khổng chế được chúng nhân quần long thất thủ phía dưới, giờ là lúc giao toàn bộ cho Trình Tuyết Tường và Sở Phi Dương.

Những người này giết, cứu hay lưu lại cũng là một vấn đề nan giải nên Thanh Lang mới lười biếng không muốn dây dưa. Dù thế nào đi nữa y cũng không phải người của võ lâm Trung Nguyên. Thứ mà y hiện tại quan tâm nhất đương nhiên là tiền bạc châu báu của Vô Cực sơn trang.

Viên Khang Thọ thời điểm đến đây cũng dẫn theo không ít người, trước khi tiến vào sơn trang lão đã an trí phần lớn ở lại sơn cốc, chỉ dẫn theo vài người võ công tối cao tiến vào, lúc này đúng lúc phát huy công dụng.

Trình Tuyết Tường phái người chạy đến sơn cốc, đem theo tất cả những người kia tiến vào Vô Cực sơn trang, nơi này tù phạm rất nhiều, công việc cũng phức tạp đương nhiên cần không ít nhân thủ.

Cao Phóng và Hạng Ninh Tử cũng được dẫn trở về. Sự tình hôm nay đã có thể giải quyết suôn sẻ, Cao Phóng rốt cuộc cũng cảm thấy nhẹ nhõm, an tâm phối chế giải dược.

Tất cả mọi người ai ai cũng nghiêm túc làm việc, trái lại chỉ thấy thiếu mất hai người.

Quân Thư Ảnh một kéo tay Sở Phi Dương rất nhanh đi ra khỏi sơn trang, về mặt ngưng trọng.

Sở Phi Dương mặc cho y kéo mình, nhin không được cười nói: “Thư Ảnh, có chuyện gì mà phải vội vàng như vậy a?”

Quân Thư Ảnh không hề quay đầu, nói: “Trong sơn cốc có một cái hồ, người qua đó đem chính mình gột rửa sạch sẽ cho ta!”

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Bộ dạng lúc này của Sở Phi Dương sao có thể so với Quân Thư Ảnh và Thanh Lang ở trên đài phải chống lại mấy nghìn người vây công khiến cho toàn thân đổ mồ hôi, y phục còn bị máu tươi vấy bẩn.

Sở Phi Dương nghe vậy khẽ cười, lại giả bộ khiếp sợ ủy khuất: “Thư Ảnh, người cư nhiên lại ghét bỏ vi phu. Vi phu rất thương tâm a.”

Quân Thư Ảnh quay đầu không chút do dự đá một cước, không nghĩ tới Sở Phi Dương không tránh không né khiến mũi chân y đập trúng bắp đùi hắc ‘ba’ một tiếng.

“A, người thật sự hạ thủ?” Sở Phi Dương nuốt một ngụm khí, xoa xoa bắp đùi, kêu lên.

“Ít nói nhảm, nhanh lên!” Quân Thư Ảnh hừ nói, “Ta còn muốn hỏi người, Thánh Cô kia tu hành phương pháp quái dị, khắp người đều là độc vật, nàng vừa rồi ôm người, người vì sao không tránh?”

Sở Phi Dương cười nói: “Ta có tránh a, không phải vừa rồi không hôn sao? Thư Ảnh yên tâm, vi phu thân thể vẫn còn trong sạch.” Nói xong hắc liền đưa tay quàng lên vai Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh trừng mắt liếc hắc một cái: “Ta đang nghiêm túc nói chuyện, người đừng cùng ta cười cợt. Lúc trước Tư Không Nguyệt có dưỡng loại huyết trung này, chỉ cần dính lên da là lập tức thâm nhập vào cơ thể. Thánh Cô cố ý đem máu bôi lên người người, ta thực lo lắng trong đó có độc.”

Sở Phi Dương nghe vậy ý cười càng thêm sâu, hân hoan rộng tay hơn, ôm trọn cả vai Quân Thư Ảnh.

“Có một câu lo lắng này của Thư Ảnh, vi phu có chết trăm lần cũng không tiếc.” Thấy Quân Thư Ảnh trừng mắt nhìn hân, Sở Phi Dương lại nói: “Thư Ảnh yên tâm, ta còn muốn cùng người sống lâu trăm tuổi, thật lâu thật dài. Huống hồ ta còn có nội lực Đông Long Các hộ thân, bất kể máu của Thánh cô có cái gì cổ quái thì nàng cũng không dễ dàng mà đắc ý được.”

“Lần này ta quả thực khinh suất, không ngờ tới Thánh Cô có vẻ ổn trọng lại có thể bất chấp mạng sống để có thể hãm hại ta. Nàng ta không vì đại cục của Vô Cực sơn trang mà suy nghĩ, chuyên tâm hãm hại ta làm cái gì, ta thực nghĩ không ra.” Sở Phi Dương nhíu mày khó hiểu nói.

Quân Thư Ảnh ôm cánh tay hờ lạnh một tiếng: “Đúng a, người ta cũng chẳng có ý muốn hại người, liều mạng chỉ là vì muốn hôn một cái. Được mỹ nhân tuyệt sắc giữa thanh thiên bạch nhật ôm ấp yêu thương, phong lưu năm đó của Sở đại hiệp không giảm chút nào a~.”

Sở Phi Dương nhìn bộ dạng này của Quân Thư Ảnh, nhịn không được đưa tay sờ sờ mặt y: “Ai, đây là tức giận sao? Vi phu như thế nào lại nghe được vị chua đậm như vậy... Ân, khuôn mặt thực trơn nhẵn.” Sở Phi Dương nhịn không được lại nhéo thêm hai cái, “Nội lực Đông Long Các cũng thật sự là hảo vật, trứ nhân cái thể thần công hạng nhất cũng không thể sánh bằng. Năm đó lão tiên bối tạo ra một bộ công pháp này nhất định cũng là một diệu nhân.”

“Tránh ra!” Quân Thư Ảnh bức bội đẩy bàn tay hư hỏng của hân ra.

Sở Phi Dương tiếp tục ôm vai y, cười nói: “Hơn nữa, nói về phong lưu năm đó của tại hạ, không phải Thư Ảnh công tử là người hiểu rõ nhất sao?

Tại hạ có bao nhiêu phong lưu cũng đều đặt trên người Quân công tử cả rồi, giảm hay không chẳng phải người cũng là người rõ nhất?” (ngả ngón =)))

“Sở Phi Dương, người có im miệng hay không?” Quân Thư Ảnh nổi giận nói.

Y rõ ràng là đang lo lắng cho thân thể của Sở Phi Dương, như thế nào nói chuyện một hồi lại bị hấn lừa gạt lôi kéo sang những chuyện kỳ quái này?

Hai người vừa đi vừa nói, dưới chân một bước không chậm, men theo đường mòn trong núi, đi đến cuối đường thì thấy mặt hồ lăn tăn sóng nước đã gần ngay trước mắt.

Hai người đến bên hồ, Sở Phi Dương ngồi xổm xuống, vớt nước lên tẩy rửa vết máu trên cổ. Quân Thư Ảnh ngồi trên một phiến đá gần đó tỉ mỉ quan sát.

Nhìn một hồi, Quân Thư Ảnh nhin không được phải đi tới, đưa tay vớt nước lên.

“Chỗ này vẫn còn chưa sạch...” Quân Thư Ảnh càu nhàu nói, đưa tay muốn chà sạch.

Sở Phi Dương nắm lấy tay y, không cho y chạm vào.

“Nếu máu này có độc, sao có thể để người chạm vào đó, đây chẳng phải là thỏa nguyện chủ ý của địch nhân sao? Nếu quả thật có chuyện gì, vẫn còn có người có thể giúp ta.” Sở Phi Dương nhéo nhéo lòng bàn tay của y, “Người ở một bên nhìn, ta tự mình tẩy rửa là được rồi.”

Quân Thư Ảnh biết hấn nói có lý, gật gật đầu rồi ngồi trở lại phiến đá.

Sở Phi Dương dứt khoát đem vết máu trên cổ tẩy rửa sạch sẽ, y phục cũng bị nước làm ướt một phần.

Hắn lại vớt nước lên, cười nói: “Nước này được thái dương chính ngọ chiếu xuống nên rất ấm, thật sự là khoan khoái. Thư Ảnh, chi bằng chúng ta xuống hồ tắm gội, gột rửa một thân bụi bẩn.”

“Không cần, ta trở về sẽ tắm rửa.” Quân Thư Ảnh lắc đầu, nơi này không gian rộng lớn, cách đó không xa còn có người qua kẻ lại, thực sự không phải là nơi tốt để tắm gội.

Sở Phi Dương chẳng nói chẳng rằng, men theo mép hồ đi thêm một đoạn cách xa địa điểm vừa rồi, thẳng hướng về phía có gió.

Đây là một góc nhỏ của đại hồ, bị núi đá cùng cây cối bao quanh tạo thành một đầm nước tự nhiên mà bí mật. Trong đầm bích thủy trong suốt có thể nhìn thấy đáy, phản chiếu trời xanh mây trắng, màu sắc phân minh, đẹp đến nỗi khiến người ta mê đắm. Đứng trên bờ cũng có thể nhìn thấy thạch đầu dưới đáy hồ, còn có vài cái đuôi cá đang du nhiên du động.

“Thư Ảnh, đang ở bên ngoài không cần chú ý nhiều như vậy.” Sở Phi Dương nói, “Người xem, hồ nước này trong vắt, cảnh sắc tuyệt đẹp lại kín đáo, chính là nơi thích hợp để gột rửa một thân huyết ô bụi bẩn, tắm một cái lập tức sẽ thấy thoải mái. Nơi này có thể nói là khoan khoái hơn nhiều so với tắm trong bồn.”

Quân Thư Ảnh bị hấn dụ dỗ cũng có chút động tâm, nơi này cảnh sắc tươi đẹp, bích thủy bồng bênh, dương quang dịu dịu, càng ngắm càng cảm thấy huyết ô trên người mình thập phần khó chịu.

Sở Phi Dương đã cởi bỏ xiêm y, ném lên một phiến đá gần đó, chỉ còn lại một chiếc đoản khố, lại duỗi tay cởi bỏ vạt áo trên người Quân Thư Ảnh.

“Tiếp tục còn chần chừ, đến khi mặt trời xuống nước sẽ rất lạnh. Hào cảnh không phải lúc nào cũng có, đại trượng phu không cần câu nệ tiểu tiết.” Sở Phi Dương cười nói, “Đến, nhanh đem xiêm y cởi ra. Đợi lát nữa vi phu còn phải giặt giũ, ai.”

Nói đến việc này, Quân Thư Ảnh khó mà có được một chút áy náy đi.

Y khẽ dang hai tay, để Sở Phi Dương cởi bỏ ngoại sam cho mình, nhìn một góc y sam bị máu tươi vấy lên, quả thực rất chướng mắt.

“Cái này không cần người giặt nữa, ném đi.” Quân Thư Ảnh hào phóng nói.

“Người nói quá đơn giản a!” Sở Phi Dương trừng mắt nhìn y, “Ném? Xiêm y này là thời điểm chúng ta đi kinh thành đã tìm đến trang tử chuyên may vá nổi danh khắp thiên hạ, còn tìm đến hiệu may tốt nhất ở đó để may đo vừa vặn, người có biết là tốn bao nhiêu tiền không? Nói ném là ném sao?!”

“Chúng ta xuất môn làm việc, vẫn là luôn gặp phải những chuyện đánh đánh giết giết, ai bảo người thu dọn xiêm y này mang theo làm gì!” Quân Thư Ảnh cũng đáp trả, lại khoát khoát tay, “Lại nói, một chút tiền ấy ta còn không để tâm, nhưng xiêm y đã dính máu thì dù có tẩy sạch ta cũng sẽ không mặc nữa.”

Sở Phi Dương thở dài một tiếng trong khi Quân Thư Ảnh đã tự mình cởi bỏ xiêm y ném lên phiến đá, động thân nhảy xuống hồ.

Một bóng trắng xuyên giữa làn nước, tới giữa tiểu đầm mới từ dưới mặt nước ngoi lên, Quân Thư Ảnh vượt nước trên mặt, nhìn về phía bờ đã không còn thấy Sở Phi Dương ở đâu.

Quân Thư Ảnh chẳng quan tâm hắt lại bày ra trò gì, được hồ nước ấm áp bao quanh khiến cho một thân mệt mỏi vừa mới trải qua một trận đại

chiến cảm thấy hết sức dễ chịu.

Da thịt ngâm trong nước cảm nhận được một cỗ thủy lưu rất nhỏ đang dao động, không lâu sau liền nghe rào một tiếng ở phía sau, Quân Thư Ảnh không quay đầu, liền bị một đôi tay từ phía sau ôm chặt.

Sở Phi Dương vớt nước lên vai Quân Thư Ảnh, tinh tế chà xát, lại hôn xuống đầu vai một cái, thở dài nói: “Người hoàn hảo không thụ thương, bằng không ta sẽ đau lòng muốn chết.”

“Nói bậy.” Quân Thư Ảnh dùng nước chà xát rửa đi vết máu, quệt quệt môi nói, “Ta đời này chỉ một lần thụ thương nặng nhất chính lần bị người đánh.”

“... Thư Ảnh, người thật có thể sát phong cảnh.”

“Sát phong cảnh?” Quân Thư Ảnh ngoảnh đầu nhìn Sở Phi Dương, tựa tiểu phi tiểu nói, “Sở đại hiệp, phong cảnh này là có ý gì? Người muốn làm cái gì?”

“Ta muốn làm cái gì, Quân công tử sớm đã thành quen mới phải, hà tất biết rõ còn cố hỏi...” Sở Phi Dương ghé vào lỗ tai y thổi một ngụm nhiệt khí ám muội, ngón tay di động từ bờ vai của y quét xuống thắt lưng, xoa nhẹ vào nơi khiến hân tiêu hồn thực cốt kia.

Quân Thư Ảnh nhú mày kiểm chế, nhưng Sở Phi Dương lại càng quá phận. Quân Thư Ảnh nhin không được ngửa đầu, cắn răng chế trụ thanh âm từ nơi cổ họng.

“Đừng ở chỗ này...” Trên đỉnh đầu nhật quang chính diện, thiên lam thủy thanh, ở loại địa phương này làm chuyện đó, Quân Thư Ảnh mới nghĩ thôi đã cảm thấy hết sức xấu hổ. Nhưng rõ ràng là có người không thấy như vậy.

Sở Phi Dương gắt gao đem Quân Thư Ảnh ôm vào trong ngực rồi lại gạt mái tóc phía sau gáy y sang hai bên, tại nơi nóng ẩm trên da thịt khẽ hôn xuống.

“Bảo bối, người thực nhẫn tâm để ta tiếp tục phải kiềm chế sao?” Sở Phi Dương ghé vào lỗ tai y thở gấp khiến Quân Thư Ảnh trong nháy mắt mặt đỏ tía tai, phía sau thắt lưng cảm nhận được vật nóng rực khiến y không chịu nổi.

Quân Thư Ảnh trầm mặc một lát mới thấp giọng nói: “VẬY ĐẾN BÊN KIA ĐI...”

Sở Phi Dương thuận theo ý của y, hai người bơi tới nơi kín đáo nhất trong hồ nước, Sở Phi Dương cũng vô pháp tiếp tục nhẫn nại mà đem Quân Thư Ảnh ép xuống một phiến đá lớn, cởi ra một tầng y vật che đậy cuối cùng.

Quân Thư Ảnh giơ tay lên che hai mắt lại, gân xanh trên cổ cũng đã nổi lên, biểu hiện hết sức phối hợp và kiềm chế.

Sở Phi Dương cười nói: “Vẫn còn tỏ ra không tình nguyện như vậy sao? Giống như ta đang khi dễ người vậy.”

“Người ít nói nhảm.” Quân Thư Ảnh cắn răng nói. Sở Phi Dương mỗi khi nói lời không đứng đắn đều khiến kẻ khác xấu hổ và giận dữ. Hiện tại nếu hắn còn dám nói thêm một chữ, Quân Thư Ảnh nhất định sẽ đem hắn một cước đá văng.

“Không nói, không nói.” Sở Phi Dương cúi người tỉ mỉ đem y khóa dưới thân, vì phúc lợi của mình mà cả tay lẫn miệng đều làm việc.

Quân Thư Ảnh nhắm nghiền mắt lại, lĩnh hội khoái lạc quen thuộc, thân thể hưởng thụ sớm thành thói quen không bao lâu hỏa nhiệt liền khó có thể nhịn được nữa.

Y giơ tay lên vuốt vuốt mái tóc Sở Phi Dương, Sở Phi Dương thuận theo lực đạo của y mà cúi xuống hôn lên đôi môi hồng nhuận.

Hai tay Quân Thư Ảnh đặt lên bả vai của hắn, hai chân cũng tự giác tách ra, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: “Có thể rồi, Phi Dương...”

Không hề đề phòng mà mở rộng thân thể, thời điểm bị tiến nhập vẫn khó chịu như cũ mà căng cứng.

Nụ hôn triền miên chưa dứt cùng với yêu thương vỗ về khiến cho thủy đàm nhỏ bé tràn ngập ôn nhu vô tận.

Sóng nước trong hồ dập dềnh rồi dần dần kịch liệt hơn, hù dọa con cá đang yên yên ổn ổn bơi lội, cái bóng của nó trên mặt nước cũng trở nên mập mờ rồi vỡ vụn. Con cá đợi thật lâu sau vẫn không thấy mặt nước an tĩnh trở lại, chỉ có thể lúc lắc cái đuôi bơi từ tiểu đầm ra đại hồ.

Mà đợi đến khi hết thấy mọi thứ an tĩnh cũng là lúc bầu trời ráng hồng.

Quân Thư Ảnh khẽ thở hỗn hển, ngửa đầu nhìn trời, nửa ngày mới nói: “Thật sự là mất thời gian...”

Sở Phi Dương đem hắn ôm vào trong nước, thừa dịp dư âm cuối cùng đem hai người tẩy rửa sạch sẽ, nghe vậy mới hôn y một cái: “Cái này mà gọi là mất thời gian, vậy thì ta còn phải cùng người sống thêm một trăm năm, suốt đời suốt kiếp, người thấy sao?”

“Không thể nào.” Quân Thư Ảnh ngay cả khí lực tranh cãi cũng không còn, yên ổn dựa lên vai Sở Phi Dương, để mặc hắn hầu hạ.

Sở Phi Dương lại xiêm y của cả hai giặt giũ một phen, vận đủ nội lực để hong khô. Đến khi hắn chỉnh tề mặc xong thì Quân Thư Ảnh sớm đã tùy tiện búi tóc lên khiến Sở Phi Dương hết sức tiếc nuối vì mất đi lạc thú này.

Thời điểm thái dương lặn về phía tây là lúc hai người thanh thanh sáng sáng cất bước quay trở lại con đường nhỏ dẫn về Vô Cực sơn trang.... chỉ là, có một người lưng mỏi chân nhuyển phải âm thầm chống đỡ, tất nhiên không thể sáng khoái rồi.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Thời điểm thái dương lặn về phía tây là lúc hai người thanh thanh sáng sáng cất bước quay trở lại tiểu lộ dẫn về Vô Cực sơn trang.... chỉ là, có một người lưng mỗi chân nhuyển phải âm thầm chống đỡ, tất nhiên không thể sáng khoái rồi.

Quân Thư Ảnh phần hận bất bình trừng mắt nhìn kẻ đang thoả mãn sáng khoái tinh thần như hùng sư, nổi giận nói: “Sở Phi Dương, lần sau còn không biết tiết chế như vậy, người cũng đừng nghĩ tiếp tục... hừ!”

“Nghe lời người.” Sở Phi Dương cười híp mắt kéo lấy cánh tay y, nói: “Thư Ảnh, lần này thực khiến người mệt mỏi, lần sau người hảo hảo nhìn xem, nhìn một lần chưa rõ ràng thì có thể thêm lần nữa, người muốn cẩn thận xem xét bao nhiêu lần cũng được.”

“Người đồ vô sỉ này...”

Câu trách móc này của Quân Thư Ảnh đã nói qua bao nhiêu lần, nói nhiều đến nỗi ngay cả chính mình cũng cảm thấy không còn tác dụng nữa rồi. Kẻ bị trách móc da mặt dày có thể đem làm khô giáp khiến y không thể đối phó.

Hai người từ tiểu lộ ra đến đại lộ thì gặp Trình Tuyết Tường đang đi tới.

“Sở huynh, Thư Ảnh, các người đi đâu vậy?”

Quân Thư Ảnh quay đầu không để ý tới hắc, Sở Phi Dương cười cười chào hỏi: “Trình huynh, chuyện Vô Cực sơn trang đã xử lý xong rồi sao?”

“Sao có thể chứ, nhiều chuyện nhiều người, thực sự rất phức tạp!” Trình Tuyết Tường cười khổ nói, “Đúng rồi, các người cả một buổi chiều không có mặt, Tín chương môn mang theo Cầm Anh cùng với mấy tiểu công tử đã đến cả rồi.”

“Vân Thâm? Hẳn tới làm cái gì?” Sở Phi Dương nghi hoặc nói.

Trình Tuyết Tường thở dài, nói: “Trở về rồi hãy nói.”

Nói xong liền đi trước dẫn đường. Sở Phi Dương đau lòng thân thể Quân Thư Ảnh không thoải mái, cũng biết y bướng bỉnh nhất định không nguyện ý trước mặt người khác tỏ ra yếu thế nên liền nắm lấy tay y.

Trình Tuyết Tường nhanh nhẹn đi phía trước, mãi mà không thấy có người đuổi theo liền quay đầu lại, chứng kiến Sở Phi Dương đang nắm tay Quân Thư Ảnh, vừa cười vừa nói gì đó.

Trình Tuyết Tường dừng lại một bước, tầm mắt từ hai bàn tay đang nắm lấy nhau kia dời đến mái tóc Quân Thư Ảnh vẫn còn đang ẩm ướt, nhìn không được nắm chặt lòng bàn tay.

“Sở huynh, Thư Ảnh, ta chợt nhớ còn có chút việc gấp, ta đi trước, các người về tới sơn trang thì trực tiếp tới đại sảnh.” Trình Tuyết Tường nói xong, liền ôm quyền cáo từ, vận khởi khinh công nhanh chóng rời đi.

“Có vấn đề.” Quân Thư Ảnh nhìn bóng dáng Trình Tuyết Tường đi xa, bỗng nhiên mở miệng nói.

Sở Phi Dương trong lòng khẽ động, thận trọng nói: “Có vấn đề gì? Thư Ảnh, người đừng nghĩ ngợi quá nhiều, Trình minh chủ thực bình thường, hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì cả.”

“Người làm sao vậy? Thay hẳn giải thích?” Quân Thư Ảnh ngược lại hồ nghi nhìn Sở Phi Dương, “Chẳng lẽ người cũng có chuyện giấu giếm ta?”

Sở Phi Dương khựng lại, muốn hăn nói như thế nào đây? Nói rằng sợ người nhìn ra Minh chủ kia đối với người có ý tứ? Loại hành động tự chui đầu vào rọ như vậy hăn nhất định không làm.

“Đâu có, người nhìn người xem, chỉ thích nghĩ ngợi lung tung.” Sở Phi Dương nhéo nhéo bàn tay Quân Thư Ảnh, lại nói “Ngược lại người thử nói một chút, người nghi ngờ Trình minh chủ có vấn đề gì?”

“Mỗi lần đối mặt chúng ta hăn lại trốn trốn tránh tránh, tuyệt đối là trong lòng có chuyện gì đó mờ ám!” Quân Thư Ảnh chắc chắn nói, “Ta thấy hăn nhất định nhắm tới Vô Cực sơn trang. Vô Cực sơn trang này không ít béo bở, cho dù là Minh Chủ võ lâm cũng không có quyền xử trí, người tỉnh lại cho ta, không thể để người khác chiếm không tiện nghi được!”

Sở Phi Dương nghe xong liền vui vẻ. Y thực sự nhìn không ra người ta có tâm sự. Như vậy cũng tốt, quả thực không còn gì tốt hơn rồi!

“Thư Ảnh người nói rất đúng.” Sở Phi Dương gật đầu ứng hoà, nhìn Quân Thư Ảnh một chút, lại nói: “Thư Ảnh, người có mệt hay không, nếu khó chịu thì vẫn là nên để ta công người đi, ngàn vạn lần không được miễn cưỡng chính mình.”

“Cút!” Quân Thư Ảnh đẩy Sở Phi Dương ra, hừ một tiếng nói: “Người cũng quá đề cao chính mình rồi!”

Một tiếng lằm bằm trong bụng Sở Phi Dương giống như trường thảo mọc lên, người này làm sao lại có thể khiến hăn yêu thích như vậy chứ, ngay cả bộ dạng khó chịu này cũng khiến hăn yêu vô cùng. Sở Phi Dương tự nhủ, khẳng định kiếp trước hăn nợ tiền Quân Thư Ảnh, mà lại còn nợ không ít. Tốt nhất là nên nợ dài dài để cho hăn đời này trả vẫn chưa hết, đời kiếp kiếp phải tiếp tục trả.

Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh cứ như vậy dắt tay nhau về, vừa về đến trước đại môn Vô Cực sơn trang, liền có hai đạo bóng dáng nhanh như gió từ trong chạy ra, phi thẳng tới hai người.

Nhìn rõ là Thạch Đầu và Lân nhi, Quân Thư Ảnh vội vàng buông tay Sở Phi Dương ra.

Sở Lân chạy đến trước, cao hứng gọi một tiếng: “Cha!”

Tiểu Thạch Đầu cũng theo sau, kích động bổ nhào đến bên người Quân Thư Ảnh, kéo một bàn tay y lên, ngọt ngào gọi: “Phụ thân, chúng ta rất nhớ hai người a.”

Thanh Tĩnh lúc này mới phẩy tay áo từ trong cửa bước tới, cười tủm tỉm nhìn thấy Kỳ Lân ở trước mặt Quân Thư Ảnh nhu thuận vô cùng, thoả mãn gật đầu nói: “Thật đáng yêu a.” Lại bị Tiểu Thạch Đầu đá cho một cước: “Tiểu hài tử về nhà bú sữa mẹ đi.”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ nhìn ba thiếu niên, cười nói: “Các người vì sao lại tới đây? Vô lâm Trung Nguyên phát sinh biến cố gì sao? Dọc đường có gặp nguy hiểm gì không?”

Sở Lân nói: “A cha, chúng ta hộ tống Tín thúc thúc cùng đi, còn có Thạch Lệ dẫn đường nên không phải đi qua sơn động kia. A cha vừa rời khỏi, Trung Nguyên liền phát sinh rất nhiều chuyện, bất quá Tín thúc thúc đều xử lý tốt cả, a cha không cần lo lắng. Lần này chủ yếu là vì tộc nhân Cầm Anh mà tới, chúng ta lo lắng mọi người sẽ giết chết Vô Cực trang chủ và Thánh Cô nên mới một đường cấp tốc tới đây. Hoàn hảo chính là a cha cùng mọi người đã đem bọn chúng nhốt lại.”

“Cùng với Liên Sơn tộc nhân có quan hệ gì?” Quân Thư Ảnh nhíu mày nói, “Vô Cực trang chủ và Thánh Cô kia thì sao?”

“Quân thúc thúc, việc này nói ra thì rất dài dòng.” Thanh Tĩnh chen miệng nói, “Chúng ta vào trong rồi hãy nói.”

Hai lớn ba nhỏ cùng nhau bước qua đại môn, tiến vào đại sảnh.

Vừa mới bước qua cánh cửa đã thấy một đạo hắc ảnh từ bên trong mạnh mẽ nhảy ra, lao thẳng tới trước mặt năm người.

Sở Phi Dương dừng bước, cúi đầu đối diện với con người hắc sắc của Vượng Tài.

“Ngao ô...” Vượng Tài thè lưỡi nhìn Sở Phi Dương một lát, đột nhiên ngửa đầu tru lên, thanh âm kéo dài khiến Sở Phi Dương một trận khó hiểu.

Thanh Tĩnh ôm lấy đầu Vượng Tài kéo nó trở lại đại sảnh, Vượng Tài vẫn còn ngang ngạnh phát ra tiếng tru, nghiêng đầu muốn nhìn Sở Phi Dương, cái đuôi to cứng vẩy lên vẩy xuống.

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cũng nhau đi vào, mấy người đang ở bên trong nghị sự nhất tề cùng nhìn lại.

Chương 65

“Đại sư huynh, Quân đại ca.” Tín Vân Thâm vụt một cái đứng dậy tiến ra đón, “Các huynh cuối cùng đã về. Sự tình ở đây vẫn chưa xong, hai huynh lại không biết xấu hổ chạy đi tìm nơi nhàn hạ.”

Thanh Lang nghe vậy nhú mày nhìn Tín Vân Thâm. Tiểu tử này thực ghê gớm, dám trực tiếp chỉ trích trước mặt Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh là người có thể mặc kệ kẻ khác tùy tiện vung tay múa chân như vậy sao?

Nhưng khi di chuyển ánh mắt về phía Quân Thư Ảnh, lại chỉ thấy y vẻ mặt mệt mỏi đang tựa sát bên người Sở Phi Dương, ngay cả mí mắt cũng không buồn động.

Trình Tuyết Tường đem quạt giấy trong tay gập lại. Quạt giấy kia thời điểm ở Thanh Phong kiếm phái hần thường xuyên cầm trong tay ngắm nghía, bộ dạng nhất phái phong lưu đã lâu không còn thấy. Hiện tại giải quyết đại sự hần lại đem ra dùng.

Trình Tuyết Tường nói: “Thư Ảnh, Sở huynh, đã trở về. Nhanh chóng ngồi xuống, Tín chương môn, người đem sự tình tiếp tục sơ lược nói lại một lần đi.”

Sở Kỳ Sở Lâm lôi lôi kéo kéo Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cùng ngồi xuống một chỗ, sau đó một tả một hữu đứng ở phía sau hai người, đều là một bộ dạng tuấn tú.

Quân Thư Ảnh hồ nghi nhìn Trình Tuyết Tường. Quả nhiên, hần chạy về trước là lập tức tới đại sảnh này ngồi, căn bản là không có chuyện gì gấp gáp cần phải xử lý, rõ ràng câu nói kia của hần là nói dối. Trình Tuyết

Tường đón lấy ánh mắt của Quân Thư Ảnh đang nhìn về phía mình, còn mỉm cười đáp lại y.

Quân Thư Ảnh quay đầu. Người nói dối đều là bụng dạ khó lường, không thể không đề phòng.

Trình Tuyết Tường cứ như vậy nhìn y, cứ nhiên nhin không được cười khê một tiếng, trong mắt tràn đầy thần sắc dịu dàng khiến cho Sở Phi Dương nhin không được thuận theo tầm mắt đó của hãnh nhìn tới Quân Thư Ảnh đang ở bên người, chỉ thấy Quân Thư Ảnh vẻ mặt ‘mặc kệ người’ quay đầu không thèm để ý Trình Tuyết Tường, là bộ dạng mà mỗi lần bị hãnh trêu chọc đến quá phận đều bày ra.

Nghĩ đến có người tại thời điểm hãnh không để ý mà ‘liếc mắt đưa tình’, Sở Phi Dương trong lòng nhin không được dâng lên một trận sầu muộn.

Tín Vân Thâm ở bên kia đã bắt đầu giải thích nguyên nhân hãnh tới đây, mỗi một cử chỉ hành động đều lộ ra phong thái nhất phái chưởng môn. Cao Phóng ở một bên nhìn thấy, vuốt ve chuông bạc trên cổ tay mỉm cười, một bộ dạng sủng nịch, khiến cho Thanh Phong kiểm phái Đại sư huynh đang sầu muộn lại càng thêm ao ước.

Hãnh lại không nhớ, người ta vừa mới mặc hãnh muốn làm gì thì làm, xằng bậy một phen, đủ thấy có người luôn luôn không biết thế nào là đủ.

“Sau khi các huynh rời đi, Thạch Lệ lại nói ra một sự tình.” Tín Vân Thâm nói, “Vô Cực sơn trang lúc đầu chiếm lĩnh sơn cốc này đã đem mấy vị trưởng lão của tộc nhân Cầm Anh bắt hết. Liên Sơn tộc nhân vẫn cho rằng bọn họ đã chết, nhưng Thạch Lệ nói mấy vị trưởng lão đó chưa chết mà bị Vô Cực trang chủ giam giữ lại. Nhưng rốt cuộc bị giam giữ ở đâu thì không người nào biết. Cầm Anh cầu xin chúng ta cứu giúp, quan trọng nhất là Liên Sơn tộc nhân trời sinh yếu đuối, thiện lương, nếu như không có trưởng lão chống đỡ thì thực sự có thể bị tuyệt tộc.”

Sở Phi Dương gật đầu, Liên Sơn tộc nhân an trí ra sao cũng là một vấn đề không dễ. Sơn cốc bí ẩn này đã bại lộ, hiển nhiên không phải là nơi thích hợp để bọn họ ẩn cư được nữa. Nhưng Liên Sơn tộc nhân tựa hồ khuyết thiếu một loại bản năng, bọn họ không biết tự bảo vệ chính mình, không biết phản kháng thậm chí không biết thù hận.

Ông trời ban cho bọn họ dị năng thiên phú dị bẩm, nhưng lại đồng thời tước đoạt của bọn họ năng lực sinh tồn giữa chốn hồng trần. Hiên Viên Dật chính là nhìn thấy điểm này nên mới thiết hạ trận pháp nham hiểm kia, đến chết cũng phải thủ hộ tộc nhân khờ khạo như đứa trẻ mới sinh này.

Quân Thư Ảnh nói: “Việc này đơn giản, Vô Cực trang chủ hiện tại nằm trong tay chúng ta, khiến nàng nói ra một chút sự tình không phải quá dễ dàng sao? Nhưng có điều, người khẳng định lời nói kia của Thạch Lệ là thực? Thạch Lệ lúc trước chính là gian tế của Vô Cực sơn trang, đối với Thánh Cô trung thành tuyệt đối, hẳn vô cùng có khả năng là muốn kéo dài thời gian.”

“Quân đại ca nói đúng, ta đương nhiên đã nghĩ qua.” Tín Vân Thâm nói, “Thế nhưng sự tình liên quan đến tính mạng cùng với vận mệnh của cả một bộ tộc, chúng ta không thể sơ suất.”

Thanh Lang đột nhiên nói: “Trước tiên chớ nói đến tính mệnh người khác, Vân Thâm, mau mau lấy ra giải dược mà tổ sư gia người truyền lại, chúng ta chính là đợi không được nữa rồi.”

Tín Vân Thâm nghi hoặc nói: “Các huynh làm sao vậy?”

Sở Phi Dương đem chuyện mấy người sau khi vượt qua được sơn động thì bị trúng độc nói lại với Tín Vân Thâm, Tín Vân Thâm lúc mới nghe thì không hiểu, nhưng càng về sau lại càng bừng tỉnh đại ngộ.

“Chúng ta không tìm được cái gì Thánh tử kia, không biết Hiên Viên Dật rốt cuộc lưu lại lời gì.” Thanh Lang nói, “Bất quá có lẽ Tín chương

môn sẽ không tính toán nhiều như vậy đi.”

“Thì ra là như vậy!” Tín Vân Thâm nói, “Chẳng trách Thanh Phong kiếm phái ta có một tổ huấn (lời dạy bảo của tổ tiên) cực kỳ bí mật và khó hiểu. Thanh giáo chủ yên tâm, chờ đến khi trở lại Lăng Nguyệt sơn, ta chắc chắn sẽ cấp giải được cho các huynh.”

Nghe xong lời này của Tín Vân Thâm, Thanh Lang ngược lại cảm thấy tò mò: “Như thế nào mà lại là khó hiểu? Bản thân ta thật muốn biết lão tiên bối vì lão bất tôn kia lưu lại tổ huấn gì.”

Tín Vân Thâm ho nhẹ một tiếng nói: “Đây là chuyện nhỏ, không đáng nhắc tới, chính sự vẫn là quan trọng hơn. Đại sư huynh, sự tình Liên Sơn tộc huynh thấy thế nào?”

Sở Phi Dương suy nghĩ một chút, nói: “Dem Thạch Lệ dẫn tới trước mặt Vô Cực trang chủ, để cho bọn họ đối chất. Còn nữa, không biết Thánh Cô đã tỉnh hay chưa, nhớ kỹ phải điểm á huyết của nàng, những người đầu nhập Vô Cực sơn trang cũng phải trông chừng cho thật tốt. Tiếng ca của Thánh Cô có thể mê hoặc thần chí những người đó. Thời điểm này mọi người không được lơ là cảnh giác.”

“Ta minh bạch.” Tín Vân Thâm gật đầu nói, “Ta chính là cần nhắc đến việc cần dùng nhiều nhân thủ, cho nên đã dẫn theo lưỡng đường đệ tử Thanh Phong phái tới đây, nhân thủ như vậy là đủ rồi. Vô Cực trang chủ cùng với Thánh Cô hiện tại bị giam ở địa lao của Vô Cực sơn trang, ta sẽ phái người dẫn Thạch Lệ tới đó.”

Thanh Lang đứng lên nói: “Việc này các người an bài là tốt rồi, ta muốn đi tìm Yến Kỳ. Đúng rồi, Thư Ảnh, Tiểu Phóng, A Kỳ nói đã nhiều ngày không thấy mặt nên quá mức tưởng niệm, muốn mời các người buổi tối qua đó một chút.”

“Hắn thật đúng là không biết nhận thức.” Quân Thư Ảnh sắc mặt tối sầm nói.

Cao Phóng khê cười, gật đầu: “Đã biết, ta đối với hắn cũng là quá mức tưởng niệm đấy.”

Thanh Lang xoay người thân nhiên rời đi. Y chân trước vừa mới bước ra khỏi bậc cửa, liền có một đệ tử Thanh Phong phái đột nhiên chạy vào sảnh cấp báo: “Chưởng môn sư huynh, Viên lão Minh Chủ vừa rồi đã tỉnh lại. Người trọng thương chưa lành, hiện tại lại khẳng khẳng muốn đi địa lao. Chúng đệ can ngăn không được, chỉ có thể chạy tới đây báo lại cho chưởng môn sư huynh.”

Trình Tuyết Tường một mực ở một bên trầm mặc ngẫm nghĩ quạt giấy lúc này mới đứng thẳng người lên, nhìn một chút mọi người đang ngồi ở đó, bất đắc dĩ nói: “Lão nhân bao giờ cũng cố chấp. Mọi người, ta không yên tâm thương thế của sư phụ, ta phải đi trước một bước.”

Sở Phi Dương cũng đứng lên, gật đầu nói: “Trình huynh đi trước chiếu cố Viên lão Minh Chủ cũng tốt. Ta thấy Vô Cực trang chủ đối với Viên lão Minh Chủ có nhiều hiếu lễ, đây là ngọn nguồn của mọi chuyện, chi bằng để bọn họ tự đem một mớ rắc rối này làm cho sáng tỏ trước.”

“Vậy thì trước tiên không nên để Thạch Lệ tới đó.” Tín Vân Thâm cũng nói.

Trình Tuyết Tường cáo từ rời đi, trong sảnh chỉ còn Sở Quân, Tín Cao bốn người, cùng với ba oa oa và một con chó.

Sở Phi Dương quay người lại, thỉnh linh thiếu chút nữa dưới chân đụng vào thứ gì đó. Cúi đầu mới thấy, Vượng Tài đại nhân đang trừng lớn, ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn hắn.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ nói: “Vượng Tài làm sao vậy? Người cứ nhìn chăm chăm ta làm cái gì?”

Quân Thư Ảnh cũng đi đến bên người Sở Phi Dương, Vượng Tài vẫn chỉ chăm chăm nhìn Sở Phi Dương. Nó chẳng những muốn nhìn, mà còn nghiêng nghiêng cái đầu, một bộ dạng đánh giá người, mới nhìn xác thực có chút kỳ lạ, lại có điểm buồn cười.

“Ngốc cầu tử này không chừng là đang đói bụng, Tình nhi, người không để nó ở lại Lăng Nguyệt sơn, còn mang tới đây làm cái gì?” Quân Thư Ảnh nói.

“Quân thúc thúc, việc này không thể trách ta được a.” Thanh Tĩnh ủy khuất nói, “Bởi vì Vượng Tài thích nhất vị tiểu sư huynh Thanh Phong phải được Tín thúc thúc dẫn theo kia, nó sống chết muốn theo cùng, ta không mang nó theo, nó liền gào thét khiến mấy vị trưởng lão Thanh Phong phải thật sự chịu không được, phải người đuổi theo đội ngũ đem nó đi cùng.”

Vượng Tài tiếp theo hừ một tiếng, tựa hồ tỏ vẻ tán đồng, nhưng ánh mắt sáng ngời vẫn một mực không rời khỏi người Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương sờ sờ cái đầu của Vượng Tài, quay lại nói với ba tiểu tử: “Mau dẫn nó ra ngoài tìm một chút đồ ăn, đừng để nó đi theo người lớn gây rối.”

Sở Kỳ Sở Lâm đáp một tiếng, cùng với Thanh Tĩnh dẫn theo Vượng Tài đang không muốn rời đi ra ngoài.

Bỏ qua

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 66

Nghị sự xong, không ai còn muốn ở lại trong sản, bốn người quen biết đã lâu không có gì cần phải khách sáo, bước ra khỏi đại môn liền cáo biệt rồi chia ra làm hai hướng.

Tín Vân Thâm cả người đều ngả lên vai Cao Phóng, lầm bầm nói: “Tiểu Phóng, chúng ta xa nhau đã lâu như vậy, người có nhớ ta không? Những ngày qua ta bề bộn đến nỗi sút đầu mẻ trán, mỗi tối lại phải phòng không gối chiếc, thực đáng thương!”

Còn chưa đi xa, Sở Phi Dương nghe được thanh âm ủy khuất đến nỗi sắp chảy ra nước như vậy nhìn không được run lên bần bật.

Cao Phóng đưa tay sờ sờ mặt Tín Vân Thâm, lại nắm lấy tay hân ôn nhu nói gì đó. Hai người sóng vai cùng đi, Tín Vân Thâm khẽ vuốt ve bàn tay Cao Phóng, còn có chút khoe mẽ làm nũng.

Người này từ sau khi tiếp quản Thanh Phong kiếm phái, trước mặt người khác chính là một bộ dạng nghiêm túc, nhất phái chưởng môn oai phong凛冽, không còn lén lút ý vào thân phận tiểu sư đệ như trước. Rõ ràng sớm cũng đã không còn bộ dạng thiếu niên mảnh mai vậy mà hết lần này tới lần khác giả bộ ngoan ngoãn đều đầu xuôi đuôi lọt, mượn tiện lợi này để chiếm không biết bao nhiêu tiện nghi, ngay cả đối với Quân Thư Ảnh hân cũng dám không kiêng nể.

Một trận ganh ty nổi lên, có người tâm tư bắt đầu nhộn nhạo.

Tiếc là Sở đại hiệp văn danh giang hồ, hiệp danh vang xa, thời điểm còn là một tiểu hài tử đã được đại hán bốn mươi năm mươi tuổi kính xưng là

‘Đại sư huynh’, mười mấy tuổi hành tẩu giang hồ còn được một số người tin cậy dựa vào, thế nên hẳn chưa bao giờ từng có cơ hội làm nũng.

Sau này nghĩ đến không khỏi đã quá muộn, hơn nữa cái người không hiểu phong tình kia chắc chắn sẽ không chịu phục tùng. Nghĩ tới tiểu sư đệ làm nũng kiếm tới vạn phần thương yêu, hẳn nếu như bắt chước làm theo chỉ sợ sẽ nhận lại một chậu nước lạnh. Sở Phi Dương không khỏi thở dài một hơi, có một loại phiền muộn nhàn nhạt lướt qua đầu.

Quân Thư Ảnh nhạy cảm phát giác hẳn bất thường, quay đầu nhìn: “Phi Dương, người làm sao vậy?”

“Không có gì.” Sở Phi Dương vươn cánh tay ôm lấy bả vai Quân Thư Ảnh, ngửa mặt lên trời nói: “Cổ nhân nói, nhân tâm bất túc xà thôn tượng, vì phu sâu sắc cho rằng đúng là như vậy!”

Quân Thư Ảnh: “...”

(Vân nhân tâm bất túc xà thôn tượng: Lòng người không khi nào là biết đủ, như rắn nuốt voi.)

Sở Phi Dương vừa đi vừa nhìn phòng ốc xung quanh, lại hỏi Quân Thư Ảnh: “Chuyện ở đây không phải một ngày là có thể giải quyết xong, chỉ sợ sẽ phải ở lại đây lâu hơn. Thư Ảnh muốn nghỉ ngơi ở đâu?”

Hắn biết Quân Thư Ảnh từ trước đến nay tôn thờ hưởng thụ là tối thượng, lúc trước tình thế ép buộc mọi thứ có thể giản lược, hiện giờ có điều kiện, dù cho chỉ ở lại mấy ngày cũng không thể tùy tiện tạm bợ.

Dù sao hai người lúc này cũng rảnh rỗi, đi lòng vòng khắp nơi lựa chọn được một gian nhà phòng nhìn qua u tĩnh lại sạch sẽ.

Quân Thư Ảnh đem xiêm y từ trong ra ngoài thay đổi, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm. Sở Phi Dương pha một ấm trà đặt lên bàn, sau đó

mang tới một cây lược gỗ, đem tóc Quân Thư Ảnh gỡ ra, một lần nữa thay y chải chuốt.

Quân Thư Ảnh bưng lên một chén trà, nhú mày nhìn Sở Phi Dương nói: “Cũng không phải là nữ tử, hà cố phải chú ý nhiều như vậy.”

“Này có liên quan gì đến nữ tử hay nam tử. Tóc người còn ướt, cứ như vậy mà buộc lên, đến nơi có gió coi chừng bị nhức đầu.”

Sở Phi Dương dùng ngón tay linh hoạt đưa qua đưa lại, ở khắp nơi trên da đầu xoa bóp khiến Quân Thư Ảnh một trận thư thái nhắm hai mắt lại.

Sở Phi Dương cúi đầu nhìn thấy bộ dạng này của y, nhin không được cười, động tác càng lúc càng ôn nhu.

Cho đến khi hắn đem tóc Quân Thư Ảnh một lần nữa buộc lên cũng là lúc ngoài trời đã chuyển sắc chiều.

Sở Phi Dương buông lược, tiếp nhận chén trà của Quân Thư Ảnh, vừa uống vừa nói: “Sắc trời đã muộn thế này, ta chuẩn bị đến địa lao xem xét tình hình.”

Quân Thư Ảnh cũng đứng dậy nói: “Vậy ta và người cùng đi.”

Hai người cùng nhau đi ra, Sở Phi Dương cười nói: “Lại nói, Yến Kỳ mời người qua đó không biết có chuyện gì, người dự định khi nào thì đi?”

“Cái này tính sau.” Quân Thư Ảnh có chút buồn bực nói.

Sở Phi Dương suy nghĩ một chút lại nói: “Bản thân ta không biết các người khi nào lại trở nên thân mật như vậy, rõ ràng lúc trước còn luôn miệng kêu đánh kêu giết.”

Sự tình lúc còn nhỏ Quân Thư Ảnh đương nhiên không có tâm tư nhắc lại, còn nói về sau này... Quân Thư Ảnh suy nghĩ một chút, nói: “Lần đó

Thiên Nhất giáo tổ chức kỳ trân đại hội, Thanh Lang phao tin muốn đem bảo bối tối hoa mỹ của Thiên Nhất giáo tặng cho người khác, Yến Kỳ cho rằng là nói hăn, hoa nhi bất thực.” (hoa nhi bất thực: chỉ có vẻ hào nhoáng bên ngoài).

“Cho nên Yến Kỳ mới tìm người và Cao Phóng tới sao?” Sở Phi Dương dờ khóc dờ cười hỏi, “Thật là náo nhiệt.”

Hai người vừa đi vừa nói, tới cửa địa lao, mấy thủ vệ ở đó là đệ tử Thanh Phong kiếm phái, liếc mắt một cái liền nhận ra Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, vội vàng mở cửa lao.

Bên trong cửa lao là một lối đi âm u, bậc thang vừa dài vừa hẹp đi thông xuống dưới. Hai người cúi thấp người mà đi, dọc đường tuy có đuốc chiếu sáng nhưng càng đi xuống càng cảm thấy từng đợt lạnh lẽo, ẩm ướt.

Còn chưa đi đến lao phòng giam giữ Vô Cực trang chủ, đã nghe từ bên trong truyền ra âm thanh cãi vã.

Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh bước nhanh tới, chứng kiến Vô Cực trang chủ tay đang nắm chặt chấn song lao phòng, hai mắt đỏ rực giống như nhìn tử địch phóng về phía Viên Khang Thọ đang ở bên ngoài.

Một cổ lạnh nhạt uy nghi trước kia sớm đã không còn, phụ nhân mỹ mạo lúc này chỉ có thống hận tột cùng như đối mặt cừu nhân.

“Viên Khang Thọ, người tiểu nhân vô sỉ đê tiện, người cho rằng người không thừa nhận thì có thể phủ nhận tất cả tội nghiệt mà người phạm phải hay sao? Người nằm mơ!”

Toàn bộ lao phòng chỉ có một mình Viên Khang Thọ là đứng gần nơi đó, không biết lúc trước nói cái gì mà lại chọc cho Vô Cực trang chủ đột nhiên giận dữ đến như vậy.

Trình Tuyết Tường đứng ở một góc, một mực ôm tay, vẻ mặt bất đắc dĩ chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

Sở Phi Dương đi tới hỏi: “Trình huynh, thế nào rồi? Hiểu lầm có thể có gỡ bỏ chưa?”

Trình Tuyết Tường thở dài nói: “Nào có dễ dàng như vậy, từ lúc ta đến đây, nghe bọn họ lời qua tiếng lại tranh cãi nhau đến bây giờ mà cảm thấy không hiểu ra sao.”

“Bọn họ nói những gì? Người nghe ra cái gì rồi?” Quân Thư Ảnh hỏi.

Nói đến vấn đề này, Trình Tuyết Tường đột nhiên có chút không được tự nhiên, quạt giấy trong tay mở ra rồi lại gập vào, tựa hồ không biết phải mở miệng ra sao.

Quân Thư Ảnh nhíu mày nói: “Người ngại ngùng cái gì? Bọn họ một nam một nữ không đội trời chung, ngay cả nữ nhi cũng có rồi, chẳng qua chỉ là một chút chuyện nam nữ. Rốt cuộc bọn họ thù hận từ đâu mà có, tình tiết có điểm nào khiến người không thể mở miệng?”

“Cái này...” Trình Tuyết Tường lấy quạt che miệng, bất đắc dĩ nhìn Quân Thư Ảnh. Chính là ‘tình tiết’ đó, mới khiến người khác khó có thể mở miệng a, huống chi hẳn còn tôn trọng ân sư.

Hai người bên kia vẫn còn đang cãi vã kịch liệt, nội dung đấu khẩu đã gần như cố chấp, không cần xem xét có giá trị hay không.

Trình Tuyết Tường cẩn thận tìm từ ngữ, đại khái nói ra sự tình.

“... Vô Cực trang chủ cho rằng đêm hôm đó là sư phụ ta, nhưng sư phụ lại khẳng khái phủ nhận, người nói chưa bao giờ cùng với Vô Cực trang chủ có tình cảm nam nữ. Sau khi thương thế đã lành, sư phụ lặng lẽ ly khai, Vô Cực trang chủ mang thai, lại bất chấp tổ huấn của Tứ Phương trại, ly

khai trại tử đi tìm lão. Nàng lúc ấy thân là Tứ Phương trại chủ, theo như tổ huấn thì tuyệt đối không được phép ly khai trại tử, nếu không Tứ Phương trại ắt sẽ gặp thiên khiển. Nàng tới võ lâm Trung Nguyên tìm sư phụ ta, lúc ấy sư phụ ta đã là Minh Chủ võ lâm, nàng ngay cả chạm mặt cũng không thể, liền trở về trại tử. Nhưng mà sau khi trở về...”

“Tứ Phương trại đã bị phá hủy?” Quân Thư Ảnh nói. Y nhớ lại trên đường đi đến đây đã được chứng kiến bức tàn tường của trại tử, giống như như bị sét đánh, nên kết cục ra sao cũng không khó đoán.

Trình Tuyết Tường gật đầu: “Chuyện này cũng có một chút khó tin. Trước khi có dị huyết của Liên Sơn tộc nhân, ta nghĩ tổ huấn Tứ Phương trại có lẽ có huyền cơ khác, cũng có thể tất cả chuyện này chỉ là trùng hợp. Nhưng bất kể như thế nào Tứ Phương trại bị phá hủy, rất nhiều người bị sét đánh chết. Tứ Phương trại chủ cũng vì vậy mà thù hận.”

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Quân Thư Ảnh nghe vậy khinh thường nói: “Nữ nhân này cũng quá là không có đạo lý. Nếu như bởi vì nàng làm trái tổ huấn mà Tứ Phương trại bị thiên khiển thì người có lỗi lớn nhất với Tứ Phương trại dân chẳng phải chính là nàng sao? Nàng lấy tư cách gì để hận thiên hận địa hận mọi người, đã không biết tự trách mình lại còn gây ra biết bao tai họa, quấy nhiễu vô lâm, thật sự đáng căm ghét!”

Trình Tuyết Tường cười cười nói: “Nói thì nói như vậy, đại giới thăm trọng, nàng đại khái là chịu không nổi, chỉ có thể trút giận sang người khác.”

Quân Thư Ảnh quệt môi, Sở Phi Dương ở một bên nói: “Bọn họ tranh cãi như vậy cũng không phải biện pháp, chỉ tốn thêm thời gian. Tiểu Phóng không phải tinh thông y thuật sao? Hẳn có thể có biện pháp nào đó xác định quan hệ giữa Viên lão tiên bối và Thánh Cô. Chẳng hạn như tích huyết nhận thân...” (tích huyết nhận thân: lấy máu để nhận biết nhân thân).

“Này cũng vô dụng.” Quân Thư Ảnh xem thường nhìn Sở Phi Dương, “Có làm cũng không thể đúng. Sở đại hiệp kiến thức có phần hạn chế.”

Sở Phi Dương khụ khụ một tiếng nói: “Ta chẳng lẽ không biết nó vô dụng sao? Ý của ta là, có thể tương kế tựu kế.”

Trình Tuyết Tường áp sát: “Ý của Sở huynh là...?”

“Vô Cực trang chủ tinh thần đã hư nhược, hoàn toàn chỉ dựa vào cừu hận đối với Viên lão tiên bối để chống đỡ.” Sở Phi Dương nói, “Hành động lúc trước của nàng hoàn toàn không có nguyên tắc, tựa hồ hết thảy chỉ vì

quấy nhiễu võ lâm Trung Nguyên, hiện tại xem ra nàng chỉ muốn trút hết phần uất, mục đích chính là báo thù. Nếu như nàng cứ như vậy chúng ta muốn từ trong miệng nàng biết thêm bất cứ chuyện gì cũng đều rất khó. Cho nên bất luận chân tướng như thế nào, hiện tại nhất định phải khiến nàng suy sụp.”

“Ý huynh là, phải giả mạo chứng cứ để chứng minh Thánh Cô cùng với sư phụ ta không có quan hệ huyết thống?” Trình Tuyết Tường nói.

Sở Phi Dương gật đầu, lại ngoảnh mặt nhìn thoáng qua Vô Cực trang chủ đang ở trong phòng giam đang bị cừu hận bao phủ cả thể xác lẫn tinh thần.

“Tích huyết nhận thân, bản thân nó cũng đã không đáng tin cậy, để tránh phạm sai lầm trước tiên vẫn là nên lấy vài giọt máu của Thánh Cô thử một lần.” Sở Phi Dương lại nói, “Nếu tan ra cùng với máu của Viên Minh Chủ thì phải nghĩ biện pháp khác, nhất thiết phải khiến kết quả là hai người không cùng huyết thông.”

Trình Tuyết Tường nghe xong lắc đầu cười nói: “Thật đúng là làm giả triệt để. Sở huynh quả nhiên rất biết hiệp chi nhất đạo, thành đại sự không câu nệ tiểu tiết.”

Sở Phi Dương nói: “Chỉ là một chút thủ đoạn nho nhỏ mà thôi. Cứ mãi giằng co cũng không phải là biện pháp tốt. Người ta nói không phá thì không xây được, bất kể kết quả ra sao, cứ phải phá vỡ cục diện bế tắc trước rồi mới tính tiếp.”

Trình Tuyết Tường gật đầu, hoàn toàn không có dị nghị.

Trình Tuyết Tường và Sở Phi Dương cùng nhau đem Viên Khang Thọ đang mặt đỏ tía tai ly khai khỏi lao phòng giam giữ Vô Cực trang chủ. Viên Khang Thọ vẻ mặt kích động, không cách nào bình tâm tĩnh khí cho nên Sở

Phi Dương không thể đem chân tướng nói cho lão biết mà chỉ cho người lấy một chén nước, cùng mọi người đi đến lao phòng giam giữ Thánh Cô.

Bên trong chấn song, Thánh Cô đang gục ở trên chiếc giường làm bằng rơm rạ, khuôn mặt chôn ở dưới cánh tay, nhìn không ra đang tỉnh hay là mê. Trình Tuyết Tường sai người mở cửa lao, sau đó ở trên đầu ngón tay của Thánh Cô đâm xuống một mũi kim, đem giọt máu nhỏ vào chén nước. Sở Phi Dương cũng nắm lấy bàn tay Viên Khang Thọ đang không hiểu ra sao, để Quân Thư Ảnh đâm cho lão một châm.

Hai giọt máu ở trong nước gặp nhau, nhưng không dung hòa.

Vẻ mặt Viên Khang Thọ chấn động, chỉ chỉ vào giọt máu trong chén, nói: “Đây là tích huyết nhận thân, chí ít cũng chỉ ra rằng nàng không phải là cốt nhục của lão phu!”

Đừng nói là nữ nhi, lão cả đời này vì luyện công phu mà ngay cả nữ sắc cũng không thân cận, như thế nào lại từ trên trời rơi xuống có một nữ nhi mà lão lại không hay hay không biết?

Từ đầu đến cuối, Thánh Cô cũng không buồn động lấy một cái, chỉ đến khi Viên Khang Thọ nói xong thân hình có vẻ hơi gầy yếu kia mới khẽ run lên, tựa hồ không hề hôn mê nhưng cũng không làm ra thêm bất cứ hành động nào khác.

Sở Phi Dương đương nhiên thấy được cảnh này, đây cũng là một nữ tử khổ mệnh nhưng so với chuyện của võ lâm thì điểm trắc ẩn này cũng không đáng nhắc tới.

Viên Khang Thọ muốn ngay lập tức đem kết quả này đưa cho Vô Cực trang chủ xem nhưng lại bị Trình Tuyết Tường ngăn lại.

Vô Cực trang chủ tính cách cứng cỏi ngoan cố, lại dễ dàng cực đoan, muốn hoàn toàn khiến nàng sụp đổ, chỉ dùng cách này chỉ sợ là chưa đủ.

Hiện giờ có rất nhiều môn phái võ lâm Trung Nguyên tề tụ ở Vô Cực sơn trang, còn có đệ tử Vô Cực sơn trang đang bị giam giữ, tích huyết nhận thân này nếu như được công bố trước chúng nhân trong thiên hạ thì đả kích này sẽ càng có trọng lượng.

Hơn nữa Trình Tuyết Tường còn có một chút tư tâm, đó là ngày hôm nay trên đại hội chỉ trích của Vô Cực trang chủ đã khiến rất nhiều người đối với Viên Khang Thọ có điểm hoài nghi. Điều này đối với việc quản lý Võ Lâm minh sau này cũng không phải chuyện tốt, vừa vạ mượn cơ hội này để làm trong sạch mọi chuyện.

Sở Phi Dương đối với việc này ngược lại không có dị nghị. Mọi việc thương nghị xong xuôi, bốn người liền cáo từ.

Sở Phi Dương kéo tay Quân Thư Ảnh đi trong bóng đêm một lát, bỗng nhiên nghe y nói: “Người có nghe hay không, vừa rồi Trình Tuyết Tường mới nói ‘làm giả chứng cứ’. Xem ra hắn cũng không tin Viên lão đầu.”

Sở Phi Dương nghe vậy đi đến gần y, cười hắc hắc nói: “Thư Ảnh, nhìn không ra người đối với chuyện bí mật này lại cảm thấy hứng thú.”

“Ta thuận miệng mới nói.” Quân Thư Ảnh trừng mắt nhìn Sở Phi Dương, “Người đừng hòng mượn đề tài để nói chuyện của mình.”

“Ta cũng chỉ là thuận miệng mới nói, ta làm sao lại như muốn mượn đề tài để nói chuyện của mình chứ?” Sở Phi Dương nhú mày nói, “Thư Ảnh sao có thể nghi ngờ phẩm hạnh của vi phu như vậy?”

“Hừ.”

“Người đừng hừ a, Thư Ảnh, người giải thích rõ cho vi phu nghe, người nghĩ rằng ta muốn mượn đề tài để nói chuyện của mình như thế nào? Người không nói rõ ràng, vi phu không thể gánh được oan khuất không minh bạch này a.”

“...”

“Nói chuyện a, Thư Ảnh.”

“Người thực đáng ghét!”

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 68

Buổi tối, mọi người được mời đến nơi ở của Thanh Lang dùng cơm.

“Xuất môn tại ngoại không được bằng ở nhà, không thể trọng đãi, mong rằng các vị không chê.”

Mặc dù Thanh Lang khách sáo như vậy nhưng trên bàn lại bày biện rất nhiều món ăn phong phú tinh xảo khiến cho mấy vị Thanh Phong kiểm phái không khỏi cảm nhận được sự khác biệt giữa kẻ có tiền và không có tiền.

Ngoại trừ sáu người lớn, Kỳ Lân cùng với Thanh Tĩnh còn dẫn theo Cầm Anh tới dùng cơm. Cầm Anh so với lúc mới gặp, tuy rằng vẫn là bộ dạng gầy yếu ngượng ngùng nhưng cũng đã giảm đi vài phần sợ sệt, thêm vài phần hoạt bát.

Hắn nhìn Thanh Lang, nâng ly rượu lên, nói: “Thanh giáo chủ, khi đó đều nhờ huynh đem ta xuống núi, đã cứu ta một mạng, nhưng ta lại chưa có dịp tạ ơn huynh. Hiện giờ các tộc nhân của ta còn phải dựa vào các vị đại hiệp cứu giúp, ta hiện tại cũng không có cái gì làm đại lễ, chỉ biết mượn hoa hiến Phật, dùng một ly rượu nhạt này bày tỏ lòng cảm kích.”

Hắn miễn cưỡng đem lời của mấy tiểu tử kia chỉ dạy nói ra, khuôn mặt bất giác hồng hồng một mảnh.

Thanh Lang ha ha cười một tiếng, tiếp nhận ly rượu của hắn uống một hơi cạn sạch, vô cùng nể mặt. Cầm Anh lại căng thẳng ngồi xuống.

Ngồi bên cạnh Thanh Lang, Yến Kỳ sắc mặt không tốt nhìn Cẩm Anh, tự mình rót một ly rượu, hung hăng uống sạch.

Chứng kiến cảnh này, hai vị Thanh Phong kiểm phái côi lòng cảm khái ăn cho xong bữa đại tiệc phong phú hiếm có này, rồi chuẩn bị đứng dậy cáo từ.

Không ngoài dự đoán, Yến Kỳ lên tiếng muốn giữ Quân Thư Ảnh và Cao Phóng ở lại.

Cao Phóng từ trước đến nay hiểu lòng người, đương nhiên sẽ không cự tuyệt, nhưng còn có người không dễ nói chuyện như vậy.

“Ta không phải đã hẹn trước với các người rồi sao?” Yến Kỳ nói.

“Nhưng ta chưa hề đáp ứng.” Quân Thư Ảnh đáp, bộ dạng rõ ràng không tình nguyện ở lại.

Yến Kỳ có chút ủy khuất nhìn y, tu mi nhíu chặt, hạnh nhân hàm quang, tỏ vẻ rất đáng thương.

“Các người tuy rằng hiện tại đang ở Thanh Phong kiểm phái nhưng tốt xấu gì cũng đã từng là người của Thiên Nhất giáo chúng ta.” Yến Kỳ nói, “Chúng ta từ lâu đã quên hết ân oán trước kia, cũng đã lâu rồi không gặp mặt, chẳng lẽ không nên tụ họp một chút sao? Thanh đại ca và Cao Phóng đều đã ở lại. Quân Thư Ảnh, người cũng nên.”

“Thư Ảnh, một khi đã như vậy thì người ở lại một lát rồi hãy về.” Căn người miệng mềm, lại có Thanh Lang ở một bên ý nhị nhìn hẩn khiến Sở Phi Dương chỉ có thể áy náy mà mở miệng khuyên nhủ y.

Quân Thư Ảnh cuối cùng cũng phải ở lại, Sở Phi Dương cùng với Tín Vân Thâm rời đi trước. Hạ nhân của Thiên Nhất giáo sau khi dọn dẹp tàn

canh lãnh chích liền bưng lên trà thủy điểm tâm, bày lên bàn đá dưới tán cây trong viện.

Đến khi hạ nhân đã lui xuống, trong viện chỉ còn lại Thanh Lang, Yến Kỳ, Quân Thư Ảnh và Cao Phóng.

Thanh Lang vén vạt áo ngồi xuống, xem xét biểu tình của ba người kia, gãi gãi cằm.

Tuy rằng đây là trên danh nghĩa cố nhân Thiên Nhất giáo gặp mặt thế nhưng bầu không khí lúc này, cảm thấy... Thanh Đại giáo chủ như thế nào cũng giống người thừa?

Trong số bốn người, Yến Kỳ là người tích cực nhất, một mực nghĩ hết biện pháp này đến biện pháp khác để khơi mào chủ đề. Cuộc sống cùng với Thanh Lang khiến hần quen với việc được yêu thương đủ loại, ân oán năm đó sớm phiêu tán như mây khói, không còn chút dấu vết. Nhìn Thanh Lang cùng với Quân Thư Ảnh, Cao Phóng bởi vì đủ loại chuyện giang hồ mà cố sức, thân cũng là người Thiên Nhất giáo khiến Yến Kỳ không khỏi cảm thấy bị gạt bỏ sang một bên. Bởi vậy phi thường hăng hái năm bắt mọi cơ hội muốn hòa nhập với ba người kia.

Bất quá bọn họ thời gian đó, trải qua những việc không đáng nhắc tới, sau này bị xa lánh, còn chất chứa rất nhiều thù hận, đương nhiên là những chuyện không thích hợp mang ra ngoài đàm luận. Về sau cùng với Thanh Phong kiểm soát quan hệ không rõ ràng, nảy sinh đủ loại tình tình oán oán.

Ngón tay chống cằm, Yến Kỳ nghĩ tới nghĩ lui, nếu ngay cả nói chuyện cũng không thể, thì làm sao có thể gây dựng tình cảm? Cũng may Thanh Tĩnh, Ninh Viễn cùng với Kỳ Lâm huynh đệ quan hệ rất tốt, có thể lấy ra làm chủ đề đàm luận.

Đối với cố gắng của Yến Kỳ, Cao Phóng hết sức phối hợp. Ngược lại Quân Thư Ảnh và Thanh Lang một người mặt đen một người bất đắc dĩ

ngồi một chỗ.

Cái này là như thế nào đây?... Thanh Lang ngậm ngùi, y đường đường là giáo chủ Thiên Nhất giáo lại phải ngồi ở đây nói chuyện về mấy oa oa, cảm thấy có chút không thích hợp.

Nhưng bất luận trong lòng nghĩ thế nào, Thanh Lang vẫn tuyệt đối thuận theo Yến Kỳ, không nỡ khiến hắn có chút nào buồn bã thất vọng. Hiếm thấy chính là Quân Thư Ảnh lại có thể chưa phẩy tay áo bỏ đi mà vẫn ngồi như vậy, đem mỹ tửu năm xưa của Thiên Nhất giáo làm như nước mà uống, hiện tại không lay chuyển được câu hỏi dây dưa của Yến Kỳ thì cũng sẽ đáp lại một hai câu, tránh thành ra khi dễ hắn.

Tóm lại đối với việc tối nay Thiên Nhất giáo gặp mặt, Yến Kỳ hết sức hài lòng.

Thấm trăng đã lên đỉnh đầu, đệ tử Thiên Nhất giáo đến thỉnh Thanh Lang đi xử lý giáo vụ, trong viện cũng chỉ còn lại ba người. Đã qua ba tuần rượu, Yến Kỳ cùng với Cao Phóng đều có chút chệnh choáng chịu không nổi, sắc mặt vi huân. Chỉ có Quân Thư Ảnh mặt vẫn không đổi sắc, giờ ly rượu lên nhưng cũng không uống nữa.

Yến Kỳ ghé sát Cao Phóng, men say đem đề tài chuyển đến một người.

“Cao Phóng, người thấy Cầm Anh kia không, từ lúc được Thanh đại ca ôm xuống núi, hắn nhìn Thanh đại ca với ánh mắt bất thường!”

Cao Phóng bật cười nói: “Yến Kỳ, người suy nghĩ quá nhiều...”

“Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương kia của người, cũng là một kẻ người gặp người thích.” Yến Kỳ lại áp sát về phía Quân Thư Ảnh, “Người cũng phải coi chừng, đừng để hồ ly tinh bắt mất hắn.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy thiếu chút nữa đem ly rượu trong tay bóp nát. Dù sao bồi cũng đã bồi đến khuya như vậy, ngay cả Thanh Lang cũng đã rời đi. Y đặt ly rượu xuống, đứng lên nói: “Đã khuya, có thể giải tán rồi, Cao Phóng, người có đi hay không?”

Yến Kỳ cũng bật dậy nhưng hai chân mềm nhũn khiến hấn ngã trở lại, Cao Phóng chỉ có thể đỡ lấy hấn, hướng Quân Thư Ảnh bắt đầu dĩ nói: “Giáo chủ, người về trước đi, ta một lát nữa mới về.”

Quân Thư Ảnh gật đầu rồi lập tức tự rời đi. Yến Kỳ tựa lên vai Cao Phóng, rượu mạnh tác dụng chậm lúc này mới bốc lên đầu, bắt đầu khiến hấn choáng váng.

Cao Phóng dìu hấn vào phòng, ném lên giường, Yến Kỳ tự mình lôi tấm chăn mềm đắp lên người.

“Hôm nay ta thực tức giận, tuyệt đối sẽ không cho người chạm... Hoa tâm Lang...” Nửa chừng liền ngủ mất, mái tóc hỗn độn, khuôn mặt bạch tích lúc này nhiễm lên một tầng ửng đỏ, đôi môi hồng nhuận, ấn ký trên trán bởi vì từng bị tẩu hỏa nhập ma mà lưu lại nhàn nhạt, lúc này bị men rượu tiêm nhiễm hiện ra từng đường vân rõ nét, càng thêm phong tình.

“Đã trưởng thành như vậy, thật là mê hoặc lòng người.” Cao Phóng nhìn không được đưa tay nhéo nhéo gương mặt của hấn, cười nhẹ nói.

Cao Phóng đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại, gọi mấy tên đệ tử Thiên Nhất giáo đến coi chừng sau do liên ly khai.

Sáng sớm ngày thứ hai, ở nơi Trình Tuyết Tường an bài, lấy danh nghĩa Vô Lâm minh để triệu tập mọi người đến, mượn đài cao chúc thọ Vô Cực trang chủ còn chưa kịp dỡ xuống làm địa điểm.

Chỉ có điều so với một ngày trước thì lúc này hai nữ tử từng nhất hô bá ứng đã trở thành tù nhân, tiếp nhận phán xét của giang hồ vô lâm.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Trên đài cao, Trình Tuyết Tường thân là Minh Chủ võ lâm đang ngồi ở vị trí chủ thượng, Viên Khang Thọ ngồi bên phải, phía sau còn có mấy người Sở Phi Dương.

Mục đích lần này, ngoại trừ phải đánh đổ tinh thần của Vô Cực trang chủ Trì Oanh là tối trọng yếu thì còn cần phải ở trước mặt võ lâm nhân sĩ trả lại một cái ‘trong sạch’ cho Viên Khang Thọ.

Viên Khang Thọ tự tin chính mình cái gì cũng chưa từng làm, bởi vậy thẳng thắn ngồi, chờ đợi dùng phương pháp tích huyết nhận thân kia để chứng tỏ bản thân mình vô duyên vô cớ phải chịu oan khuất.

Trình Tuyết Tường và Sở Phi Dương liếc mắt nhìn nhau, lúc này đây bọn họ trước mặt võ lâm nhân sĩ trong thiên hạ bày trò... Bất luận chân tướng ra sao, bất luận mấy chục năm trước rốt cuộc là ai đúng ai sai, thì ngày hôm nay bọn họ cũng phải lấy danh ‘đại nghĩa’ để đem toàn bộ tội lỗi đổ lên đầu phụ nhân kia.

Hành vi như thế là đúng hay sai?

Thời này khắc này bọn họ không thể đánh giá, cũng không cần bất cứ người nào bình phẩm hay trách móc.

Sở Phi Dương hướng về phía Trình Tuyết Tường gật đầu rồi di chuyển ánh mắt, nhìn xuống dưới đài.

Hôm nay không hề giống thọ yến ngày đó, không còn có mấy ngàn người xếp thành hàng dài đứng quan sát. Để dễ bề cho việc quản lý, mỗi

một môn phái đi đầu nhập Vô Cực sơn trang chỉ cần cử ra một hai nhân vật có tiếng nói, để đệ tử Thanh Phong kiểm phái áp giải đến nghiêm trang. Dù là như thế nhưng dưới đài cũng đã có một trăm tám mươi người.

Bọn họ thân trúng độc vũ phách, những ngày qua không được Thánh Cô xoa dịu tinh thần, cũng không có dị huyết Liên Sơn tộc nhân cung ứng nên sớm đã mất đi bộ dạng hưng phấn ngày đó, phóng tầm mắt nhìn lại đều là vẻ mặt tiêu tụy, tựa hồ trong vòng vài ngày đã mất đi mấy chục năm thọ mệnh.

Ngoại trừ những người này còn có một vài môn phái khác xem như là khách nhân cũng có mặt. Thanh Phong kiểm phái cùng với Thiên Nhất giáo đương nhiên không cần phải nói, còn có La đại tiểu thư thay mặt Tào bang cùng với Nghiêm Trực và Hạng Ninh Tử dẫn theo chúng nhân Thường Thanh môn, lúc này tất cả cùng xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, nghiêm túc đứng dưới đài, ngẩng đầu nhìn về phía Minh Chủ võ lâm trẻ tuổi đang đứng trên đài cao, muốn xem hắn sẽ xử trí mọi việc thế nào.

Trình Tuyết Tường hít vào một hơi cao giọng phân phó: “Đem Vô Cực trang chủ và Thánh Cô lên đài!”

Nghe được mệnh lệnh của hắn, đệ tử Võ Lâm minh và đệ tử Thanh Phong kiểm phái sớm đã ở phía sau đài đợi mệnh lập tức đem Vô Cực trang chủ Trì Oanh và Thánh Cô bị xích sắt chế trụ áp giải lên đài cao.

Thánh Cô mấy ngày liên tiếp bị điểm á huyết, trên người trọng thương, lúc này xuất hiện dưới ánh mặt trời lại càng lộ ra vẻ nhợt nhạt, yếu ớt. Không biết rốt cuộc là bởi vì vết thương hay là bởi vì nàng cho rằng phụ thân mẫu thân không một ai để ý đến nàng nên mới đau lòng.

Vô Cực trang chủ thì ngược lại, tuy rằng không còn thần khí như ngày đó nhưng hai mắt vẫn mở to, còn đăm đăm nhìn Viên Khang Thọ.

Quân Thư Ảnh nhìn thấy hai người, bỗng nhiên tiến sát về phía Sở Phi Dương, thấp giọng nói: “Người là người từ trước đến nay luôn hoang phí hảo tâm, ta hỏi người một chút, người cảm thấy Thánh Cô có đáng thương hay không?”

Sở Phi Dương nhin không được cười, cũng thấp giọng nói: “Thư Ảnh, người học xấu a. Thế nào, nếu ta đáp không hợp ý người thì người sẽ làm gì? Đêm nay sẽ không cho ta đụng chạm?”

Quân Thư Ảnh ném cho hăn một nhãn đao, hừ lạnh nói: “Ta là muốn nhắc nhở người, người nếu chỉ nhìn thấy nàng lúc này đáng thương mà thương xót thì người chính là thiên cặn. Ta vừa nhìn thấy nàng là liền có trực giác không tốt, nữ tử này so với Vô Cực trang chủ tuyệt đối nguy hiểm hơn. Nếu có thể...” Trước mặt Quân Thư Ảnh chớp qua một tia sát ý, đương nhiên không qua được mắt Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương nắm lấy tay y, nói: “Ta minh bạch. Thư Ảnh, người không cần lo lắng. Vả lại Thánh Cô làm vô số việc ác, tàn sát người vô tội, không ai có thể thay thế những người bị hại tha thứ cho nàng.”

Quân Thư Ảnh nắm chặt lòng bàn tay, gật đầu nói: “Người minh bạch là tốt rồi.”

Những điều kia Sở Phi Dương nói y đều không quan tâm, Thánh Cô giết bao nhiêu người vô tội không quan hệ gì đến y. Chỉ có điều nữ tử này khiến y có một cảm giác rất nghiêm trọng, nghiêm trọng đến nỗi y không thể xem nhẹ, cũng không thể áp chế đáy lòng bất giác dâng lên một tia sát ý.

Quân Thư Ảnh nhíu mày nhìn về phía nữ tử đang cúi đầu. Rõ ràng nàng gầy yếu như vậy, kiệt quệ sức sống như vậy, tựa hồ chỉ cần một trận gió thổi qua cũng có thể khiến nàng khụy ngã, nhưng bóng dáng mảnh mai ấy lại không lúc nào không khiến y cảm giác được một nỗi uy hiếp thật lớn

đang cận kề, thế nhưng y lại để không rõ uy hiếp này từ rốt cuộc đâu mà đến.

Sở Phi Dương cảm nhận được phiền não của Quân Thư Ảnh, vốn phải thu tay nhưng hần lại nắm càng chặt hơn, cùng y tương đối, mười ngón tay khấu chặt, nhẹ nhàng vuốt ve từng đốt ngón tay y. Ôn nhu như vậy mà đối đãi là cách tốt nhất giúp Quân Thư Ảnh thả lỏng và bình tĩnh trở lại, Sở Phi Dương đã có nhiều năm kinh nghiệm, đương nhiên am hiểu sâu sắc phương pháp làm yên lòng y. Quả nhiên không bao lâu liền cảm thấy Quân Thư Ảnh ở bên cạnh vốn buồn bực bất an giờ đã trở nên ôn hoà hơn.

Trình Tuyết Tường nhìn hai nữ tử trước mặt, sau một lát mới mở miệng nói: ” Trì trang chủ, người ngày trước khắp nơi làm việc ác, hôm nay tạm thời chưa nhắc tới. Nhưng toàn bộ oán hận của người đều là do hiểu lầm Viên lão Minh Chủ. Người nói Viên lão Minh Chủ phụ người, bỏ lại mẫu tử các người một mình trở lại Trung Nguyên. Nhưng Viên lão Minh Chủ lại khẳng định chưa bao giờ phát sinh loại sự tình này. Hôm nay nếu như có thể chứng minh nữ nhi của người không phải là cốt nhục của Viên lão Minh Chủ, người có thể xóa bỏ cừu hận, cân nhắc một chút lập công chuộc tội, vì võ lâm Trung Nguyên bị người càn quấy đến nỗi tình phong huyết vũ, còn vì Liên Sơn tộc nhân vô tội bị người giết hại hay không?”

Vô Cực trang chủ nghe vậy chỉ ngửa mặt lên trời cười lớn mấy tiếng, hừ lạnh nói: “Hảo một tên hoàng khẩu tiểu nhi, nói so với hát nghe còn hay hơn! Viên Khang Thọ nếu như không thẹn với lương tâm như thế thì tại sao cần một tiểu hậu sinh như người thay hần ra mặt? Viên Khang Thọ, lúc trước ta cứu người trở về Tứ Phương trại, là kẻ nào điềm ngôn mật ngữ dụ dỗ ta? Ta từng tận lực van cầu người lưu tại Tứ Phương trại, nhưng người sau khi thương thế lành lặn lại bày mưu lập kế để gạt ta, một mình ly khai! Ta tới Trung Nguyên tìm người, nhưng người ngay cả gặp mặt ta một lần cũng không! Viên Khang Thọ, thanh danh của người so với thân sinh nữ

nhì của mình trọng yếu? So với tính mạng của mấy ngàn Tứ Phương trại dân của ta trọng yếu?!”

Cao Phóng đã bước lên đài, trong tay cầm một chén sứ màu trắng rất lớn, nước trong chén bệch bênh. Y đem chén nước giao cho một đệ tử Thanh Phong phái đi theo phía sau rồi từ bọc nhỏ mang theo bên người lấy ra một cây ngân châm, kéo ống tay áo lên, hướng về phía Vô Cực trang chủ cười cười nói: “Trang chủ trước không cần tức giận như vậy. Nếu như Thánh Cô thật không phải là nữ nhi của Viên lão Minh Chủ, thì những lời cay nghiệt ấy của trang chủ phải thu xếp như thế nào đây?”

Cao Phóng đi đến trước mặt Viên Khang Thọ, đâm một kim vào ngón tay lão, dùng chén sứ hứng lấy vài giọt máu sau đó lại đi đến trước mặt Thánh Cô.

“Tích huyết nhận thân, được ghi chép trong y thư, có thể khiến Trì trang chủ tin tưởng đi.” Cao Phóng nói.

Thánh Cô được hai tên đệ tử Thiên Nhất giáo chế trụ, một tên nắm lấy cánh tay nàng, một tên đem ngón tay của nàng đưa ra, Cao Phóng nói nhỏ một tiếng “Đắc tội” sau đó liền rút ra một cây ngân châm khác, đâm lên đầu ngón tay tái nhợt của nàng lấy ra vài giọt máu nhỏ vào trong chén.

Từ đầu đến cuối, Thánh Cô ngay cả đầu cũng không buồn nâng lên hạ xuống, giống như tất cả sự tình phát sinh ở đây đều không hề liên quan đến nàng.

Tối hôm qua đã thực nghiệm, không có gì bất ngờ, hai giọt máu trong nước rõ ràng tách biệt không hề dung hợp.

Cao Phóng đem chén sứ đến trước mặt Vô Cực trang chủ, cười cười nói: “Trì trang chủ, tích huyết nhận thân nhận định Thánh Cô thật không phải là nữ nhi của Viên lão Minh Chủ.”

Không nghĩ tới Vô Cực trang chủ chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua chén sứ rồi lập tức đem ánh mắt ném về phía Viên Khang Thọ, cười lạnh nói: “Những việc này chẳng qua là một chút thủ đoạn lừa gạt. Uống cho các người tự xưng võ lâm chính đạo, hiệp nghĩa nhân tâm, lại phải dùng thủ đoạn thấp hèn như vậy để lừa gạt ta! Viên Khang Thọ, ta chỉ nói người vô tình nhưng không biết người lại có thể lãnh huyết đến nước này!”

“Rốt cuộc là ai lãnh huyết!” Viên Khang Thọ không thể nhịn được nữa vỗ ghế đứng lên, trợn trừng mắt nói: “Trì trại chủ, ta một mực ghi nhớ ân cứu mạng của người đối với ta, vả lại tất cả những việc sai trái mà người làm ra đều bởi vì hiểu lầm mà phát sinh oán hận, cho nên ta đối với người vẫn có chút áy náy nhưng người lại quá mù quáng và tự đại! Ta dám hướng thiên hướng địa hướng chư thiên thần phật phát thệ, cả đời này chưa từng gần nữ sắc! Cũng chưa bao giờ đối với Trì trại chủ có tư tình, nếu không Viên Khang Thọ ta sẽ bị thiên lôi đánh xuống! Ta không biết người rốt cuộc là vì cái gì kiên trì như vậy cho rằng đã từng cùng ta có tư tình, thời điểm người cùng với người nam nhân kia thân mật, người có nhìn rõ mặt hắn, nghe rõ thanh âm của hắn hay không? Người rốt cuộc là dựa vào cái gì cho rằng người đó chính là ta? Hay chẳng qua chỉ là người tư tâm hy vọng như vậy mà thôi?”

Lời nói của Viên Khang Thọ không một chút lưu tình, Trì Oanh dù sao cũng là nữ tử, cuối cùng sắc mặt cũng phải đỏ bừng bừng, không biết là xấu hổ hay giận dữ, chỉ dùng ánh mắt sắc bén nhìn Viên Khang Thọ, cừ hận càng thêm sâu đậm.

Viên Khang Thọ nói xong cũng có chút hối hận. Rốt cuộc đối phương vẫn là nữ tử, lão cả đời hành tẩu giang hồ không hổ thẹn nhất chính là chưa từng lãng nhục nữ nhân yếu đuối. Mặc dù nữ nhân này hoàn toàn không hợp với hai từ yếu đuối nhưng lời nói của nàng đánh đồng sự việc khiến Viên Khang Thọ cảm giác mất đi phong độ.

“Trì trang chủ, người không cần tiếp tục u mê không chịu tỉnh ngộ.”
Trình Tuyết Tường nói, “Tích huyết nhận thân, huyết bất tương dung, Thánh Cô đích xác không phải nữ nhi của Viên lão Minh Chủ. Người chỉ vì ham muốn cá nhân, bị cừu hận che mắt, quấy nhiễu võ lâm Trung Nguyên, tước đoạt đi tính mạng của vô số người vô tội. Liên Sơn tộc nhân trời sinh thiện lương, không tranh quyền đoạt thế, tâm địa thuần tịnh, người tại sao lại đối đãi với bọn họ như vậy? Việc người làm còn chưa đủ tàn ác hay sao?”

“Đủ rồi, các người không cần nói nữa!” Trình Tuyết Tường vừa dứt lời, một đạo thanh âm âm sâu bỗng nhiên từ dưới đài vang lên, “Các người không cần tiếp tục bức nàng, hết thảy đều là lỗi của ta, hết thảy đều là lỗi của ta!”

_____oOo_____

Lời tác giả:Phóng Phóng, người biểu diễn kỹ xảo hơi quá sức đó! =0=

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Tác giả: Nam Phong Ca

Mọi người cùng nhìn về phía dưới đài, Hứa Trực lão lệ ngang dọc, đang cố nén một thân đau đớn, lão đảo bước từng bước lên đài.

Hạng Ninh Tử ở một bên muốn đỡ lại bị Hứa Trực cố chấp đẩy ra.

Lão một đường đi đến trước mặt Trì Oanh, phụp một tiếng quỳ xuống đất, vẻ mặt buồn bã nói: “Trại chủ, là ta, là lỗi của ta, ta thực có lỗi với người, ta thực có lỗi với Tứ Phương trại...”

“Hứa Trực? Người... Người có ý tứ gì?” Trì Oanh có chút sững sờ nhìn hộ vệ thuở trước nay đã tuổi già sức yếu, thân hình già nua sớm nhìn không ra một chút phong thái năm đó.

“Năm đó trại chủ biết được Viên Khang Thọ khẳng khẳng muốn rời đi nên đã mượn rượu giải sầu, sau khi say mèm lại đi tìm Viên Khang Thọ để tranh luận. Thân là hộ vệ của trại chủ nên ta luôn luôn đi theo phía sau trại chủ. Sau khi... Viên Khang Thọ bỏ đi, ta sợ trại chủ xảy ra chuyện nên mới tiến vào xem xét tình hình, ta chưa từng thấy bộ dạng thương tâm như vậy của trại chủ. Ta... ta trước đó vẫn mến mộ trại chủ, nên mới nhất thời hồ đồ, phạm phải sai lầm to lớn.” Hứa Trực cúi đầu khàn giọng, áy náy nói, “Trại chủ vẫn cho rằng là Viên Khang Thọ. Ta sợ trại chủ thương tâm nên không dám làm rõ sự việc. Sau này trại chủ thân hoài thai, một mình ly khai Tứ Phương trại để tới Trung Nguyên tìm Viên Khang Thọ. Trại chủ không biết là, ta vẫn luôn đi theo người, âm thầm bảo hộ. Ta vốn định đợi đến khi trở về Tứ Phương trại, sẽ đem sự tình chi tiết nói ra. Nhưng, sau khi chúng ta trở về, chứng kiến cảnh hoang tàn, tử thương vô số...”

“Nhiều năm sau đó, trại chủ chỉ dựa vào hận ý đối với Viên Khang Thọ mà chống đỡ bản thân, nếu ta lại đem sự thật nói ra, ta sợ... ta sợ...” Hứa Trục rút cuộc không nói được nữa, chỉ biết cúi đầu, hai vai run rẩy quỳ trước mặt Trì Oanh.

Sự thật đã được làm sáng tỏ, Viên Khang Thọ nhìn thấy sắc mặt xám xịt của Trì Oanh, khuôn mặt mỹ lệ tựa hồ vào khoảnh khắc này đã mất đi. Trong nháy mắt, hồng nhan tần lão. Trước mắt lại chớp qua hình ảnh năm đó lão trọng thương dưới đáy vực, gạt ra tầng tầng lớp lớp cỏ dại, một thiếu nữ xinh đẹp mang theo một thân dương quang xuất hiện.

Viên Khang Thọ từ trong hoảng hốt hoàn hồn, không khỏi thở dài một hơi, ngoảnh mặt đi không đành lòng nhìn.

“Người đã giấu giếm ta, tại sao không giấu ta cả đời...” Trì Oanh nhìn Hứa Trục, lẩm bẩm nói.

“Trại chủ, chúng ta đã sai, chúng ta thực sự đã sai a.” Hứa Trục ngẩng đầu, nước mắt chảy đầy mặt, bộ dạng chật vật, “Tứ Phương trại lần đó gặp đại nạn, bất kể là thiên ý hay do con người làm ra thì chúng ta cũng không được trút mọi đau khổ lên đầu Liên Sơn tộc. Bọn họ là những người thiện lương vô tội. Trại chủ, người đã tự che mắt mình quá lâu, giờ hãy mở to mắt hạo hạo nhìn một chút, chúng ta rút cuộc đã làm những gì đối với bọn họ! Năm đó ta bị thương, được Liên Sơn tộc nhân cứu giúp, nhưng lại đem biết bao tai họa giáng xuống đầu bọn họ. Ta nghe lệnh dẫn theo người tiến vào sơn động, tìm cách tiến nhập sơn cốc, nhưng kết cục những người đó tất cả đều phải bỏ mạng trong sơn động, còn nhi tử của ta đến bây giờ vẫn chưa tìm được đường ra. Hy sinh nhiều như vậy, không phải do trời phạt mà là chính chúng ta đã đẩy bọn họ vào chỗ chết a! Trại chủ...”

Trì Oanh lắng tai nghe Hứa Trục khàn giọng vừa khóc vừa kể, cúi đầu nhìn lão nhân một thân tổn thương ở trước mặt.

Năm đó bọn họ tiến công bất thành, tử thương thảm trọng, cuối cùng vẫn là lợi dụng lòng tốt của Liên Sơn tộc nhân để lừa gạt bọn họ dẫn đường chỉ lối, vượt qua mọi cơ quan trọng sơn động rồi công hạ Liên Sơn tộc trong sơn cốc.

Cũng từ đó trở đi, hộ vệ cao lớn lạng lẽ vẫn luôn theo sát bên cạnh mình đã biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Nhiều năm như vậy, trong lòng nàng chỉ còn có Viên Khang Thọ, hận ý mỗi một ngày trôi qua lại càng sâu sắc thêm một phần. Nàng đắm chìm trong đó, chưa bao giờ cảm thấy năm tháng đang trôi đi. Vô luận là yêu hay hận, mỗi một lần nhớ tới đều thoảng như mới là ngày hôm qua, rất rõ ràng, ngay cả máu cũng mang theo nhiệt khí hừng hực.

Nếu tất cả những chuyện này đều là sai lầm, vậy cừu hận những năm qua nàng luôn ghi nhớ trong lòng, làm hao mòn khoảng thời gian đẹp nhất đời người, giờ này có còn ý nghĩa?

Trình Tuyết Tường nhìn Vô Cực trang chủ thần sắc ngu ngơ, không khỏi thở dài một hơi.

Hứa Trục xuất hiện là năm ngoài ý liệu, nhưng kết quả lại khiến hân hết sức hài lòng.

Nhiều năm chấp niệm bỗng một ngày bị sụp đổ, nếu không thể một đòn hạ gục nàng thì chỉ sợ nàng sẽ càng trở nên cố chấp, như vậy sự tình không biết sẽ còn tồi tệ đến mức nào.

Trình Tuyết Tường vốn cho rằng Vô Cực trang chủ sẽ càng trở nên khó đối phó, không nghĩ tới nàng lại dễ dàng buông tha như thế, dạng người như vậy nhìn qua thực sự... không giống kẻ có thể gây ra tất cả những chuyện này.

“Trì trang chủ, chuyện cho tới bây giờ, người cũng nên tỉnh ngộ.” Trình Tuyết Tường thấy đã đến lúc thích hợp, mở miệng nói, “Tứ Phương trại gặp phải kiếp nạn, người khác có thể đồng cảm nhưng những tội ác người gây ra đối với Liên Sơn tộc nhân thì không thể tha thứ. Tại hạ nhìn ra được, trang chủ là một người yêu hận rõ ràng. Trang chủ đã biết tất cả chuyện này đều sai lầm, vậy lúc này bù đắp lại vẫn là chưa muộn. Liên Sơn tộc nhân vì người mà phải chịu khổ nạn, vậy người cũng nên giải trừ khổ nạn ấy cho bọn họ.”

Trình Tuyết Tường lời nói ôn hoà, từng bước dẫn dụ, thần thái như vậy rất giống Sở Phi Dương mỗi khi muốn thuyết phục người khác.

Chẳng lẽ muốn làm đại hiệp thì đều phải trải qua huấn luyện giống nhau sao? Khuỷu tay Quân Thư Ảnh đặt trên thành ghế, đầu ngón tay chống cằm, nhin không được suy nghĩ vẩn vơ một chút chuyện không liên quan.

Chương 71

Trình Tuyết Tường nói xong, không lên tiếng mà chờ đợi Trì Oanh mở miệng.

Trì Oanh nghe xong lại ngơ ngẩn sững sờ một lát rồi mới cúi đầu mở miệng nói: “Khổ nạn của Liên Sơn tộc nhân...”

“Không sai.” Trình Tuyết Tường nói.

Trì Oanh thản nhiên cười một tiếng: “Các người chẳng phải đã tìm ra phương pháp giải độc rồi sao? Còn cần ta giúp bọn họ giải độc làm gì?”

“Trưởng lão của bọn họ đang bị người giam giữ.” Trình Tuyết Tường nói, “Chỉ cần người đem bọn họ hoàn hảo không một chút tổn hao mà phóng thích, cũng coi như lập công chuộc tội. Trì trang chủ, người vì tình mà bị tổn thương, mới liên tiếp mắc phải sai lầm, nhưng Trì trang chủ là một người trọng tình trọng nghĩa, ta tin tưởng Trì trang chủ biết lựa chọn đúng đắn.”

“Lựa chọn đúng đắn...” Trì Oanh vẻ mặt bi thương thấp giọng lặp lại.

“Đúng vậy, trại chủ, thỉnh không nên tiếp tục sát hại người vô tội.” Hứa Trục ngẩng đầu nhìn Trì Oanh, “Hi vọng trại chủ không nên lại bị cừu hận che mắt. Trại chủ làm sai việc, cũng là bởi vì ta sai, ta tuyệt đối sẽ không để trại chủ một mình đối mặt. Ta sẽ không trốn tránh nữa, chỉ cần còn sống một ngày thì ta nhất định sẽ che chở trại chủ.”

Hứa Trục vừa khóc vừa nói ra từng chữ, Trì Oanh lại mặc nhiên như không nghe thấy, sắc mặt vẫn ngơ ngẩn ngẩn như trước.

Trình Tuyết Tường sớm đã nhìn ra trên mặt nàng có một tia dao động, bởi vậy cũng không nóng nảy. Lúc này cần phải kiên nhẫn vì vậy hẳn không mở miệng mà chỉ lặng lẽ quan sát Trì Oanh, chờ chính miệng nàng đưa ra sự lựa chọn.

“Ha ha... Ha ha ha....” Một tiếng cười quái dị đến tột cùng đột nhiên vang lên dữ dội. Tiếng cười không chỉ có thanh âm, mà còn mang theo khí tức cổ quái phát ra từ khoang miệng, so với đại tiểu cười nhạo thì càng lộ ra vẻ châm biếm, ngang ngược càn rỡ.

Tất cả mọi người cùng nhìn về nơi phát sinh tiếng cười, chỉ thấy Thánh Cô lúc trước vẫn một mực nhắm mắt cúi đầu, bây giờ lại có thể bất cần á huyết bị điểm, đang ngửa mặt lên trời cười lớn, dường như có sự tình gì đó phi thường đáng cười khiến nàng không thể nhịn được.

Quân Thư Ảnh nhìn nàng, trong lòng khê động, chỉ cảm thấy một tia uy hiếp như có như không lúc trước trong nháy mắt càng trở nên rõ ràng.

Thánh Cô quả nhiên có vấn đề! Quân Thư Ảnh không tự chủ được mà đề phòng.

Trình Tuyết Tường cũng nhíu chặt mày, nhìn nữ tử bộ dạng cuồng ngạo đang dùng yết hầu vô pháp phát ra âm thanh để khàn giọng cười lớn.

Sở Phi Dương nhận ra Quân Thư Ảnh đang căng thẳng, hẳn đương nhiên cũng cảm thấy một chút bất thường, bởi vậy mới lập tức đứng dậy đi đến bên cạnh Quân Thư Ảnh, đề phòng nếu có phát sinh biến cố, sẽ hảo hảo bảo vệ y.

Trực giác của mọi người đều chính xác, nhưng sự tình gì sẽ phát sinh thì không ai có thể dự liệu.

Thân hình gầy yếu của Thánh Cô vẫn chưa thể thoát ra khỏi sự chế trụ của xích sắt, nàng thậm chí cả chuyển động cũng không thể, giống như một

tù nhân, thân mang xiềng xích đứng ở vị trí bị thẩm phán.

Sở Phi Dương đang đứng phía trước Quân Thư Ảnh đột nhiên hư nhuyển ngã xuống.

Trong khoảnh khắc đó, tựa hồ vạn vật trên thế gian đều bị cố ý làm cho chậm lại, Quân Thư Ảnh mở to hai mắt nhìn bóng dáng mạnh mẽ rã rời của Sở Phi Dương vào lúc này đột nhiên như mất đi tất cả sức chống đỡ.

Cho đến khi Quân Thư Ảnh theo bản năng cúi người đỡ lấy Sở Phi Dương, giúp hắn không bị va đập với mặt đất cứng rắn rồi đem cả người hắn ôm vào trong lòng, thì y vẫn như cũ không kịp phản ứng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

“Phi Dương...” Quân Thư Ảnh mở miệng kêu lên, thanh âm khàn khàn run rẩy.

Sở Phi Dương cau mày, nhắm hai mắt lại, dựa vào ngực y nhưng lại không thể lên tiếng đáp lời. Khớp hàm cắn chặt, gân xanh trên trán cũng đã nổi lên dữ dội, Sở Phi Dương tựa hồ đang phải chịu đựng đau đớn đến cực độ.

“Phi Dương, người làm sao vậy?” Quân Thư Ảnh giơ tay lên, lại phát hiện bàn tay mình đang run rẩy. Y đưa tay đặt lên trên đầu, trên mặt, trên người Sở Phi Dương, khắp nơi xoa nắn, nhẹ nhàng lại cẩn thận.

Sở Phi Dương giơ một bàn tay lên, bắt được cổ tay Quân Thư Ảnh, gắt gao nắm thật chặt, giống như đang nắm lấy một cọng rơm sinh mệnh cuối cùng. Cực kỳ đau đớn khiến hắn không thể khống chế lực đạo, cổ tay Quân Thư Ảnh lúc này đã hằn lên những vết hồng sắc.

Quân Thư Ảnh mặc hắn nắm tay, hai đầu gối quỳ xuống đất, cẩn thận ôm Sở Phi Dương vào lòng, muốn giúp hắn thoải mái một chút.

“Phi Dương, người rốt cuộc làm sao vậy?” Chưa từng thấy qua bộ dạng như vậy của Sở Phi Dương khiến Quân Thư Ảnh lo lắng đến nỗi gần như cắn môi bật máu.

Trình Tuyết Tường và Thanh Lang vội vàng chạy đến, ngồi xổm xuống, vẻ mặt ngưng trọng.

Biến cố bất ngờ phát sinh, dưới đài mọi người còn chưa kịp phản ứng, Trình Tuyết Tường nhất định phải dàn xếp tình hình, vì vậy sau khi xem xét qua tình trạng của Sở Phi Dương hần lập tức trở về trước đài, cao giọng truyền lệnh cho đệ tử Thanh Phong phái và Võ Lâm minh áp giải mọi người rời khỏi nghiễm tràng.

“Đúng rồi, Cao Phóng... Cao Phóng! Cao Phóng ở đâu?” Quân Thư Ảnh đột nhiên hoàn hồn, nôn nóng cao giọng quát lên, “Mau tìm Cao Phóng đến!”

Thanh Lang vội nói: “Thư Ảnh, người đừng quá lo lắng, Sở huynh vẫn còn thanh tỉnh, hần không có việc gì. Tiểu Phóng đến rồi, để cho hần xem xét một chút tình hình của Sở huynh.”

Thanh Lang nhường chỗ cho Cao Phóng, Cao Phóng quỳ trên mặt đất, kéo cánh tay Sở Phi Dương qua xem mạch.

Vẻ mặt Cao Phóng càng lúc càng ngưng trọng. Quân Thư Ảnh hiểu rất rõ Cao Phóng, đương nhiên biết vẻ mặt như vậy của y là đại biểu cho cái gì. biểu hiện này nghĩa là ngay cả Cao Phóng cũng cảm thấy thực khó giải quyết, cũng không biết làm như thế nào cho phải!

“Phi Dương rốt cuộc là bị làm sao? Có phải trúng độc hay không?” Quân Thư Ảnh vội vàng hỏi.

Cao Phóng nhíu mày: “Mạch của hần hỗn loạn, đúng là trúng độc, hơn nữa không chỉ là một loại độc. Rất xấu chính là trong cơ thể hần nội lực

đang tán loạn, không thể khống chế. Sở đại hiệp nội lực cao thâm, nhưng như vậy sẽ càng khiến hắn đau đớn hơn, cho nên hắn hiện tại mới chột vật như vậy. Bất quá giáo chủ không nên lo lắng, hiện tại tính mạng của Sở đại hiệp cũng không quá bị đe dọa.”

“Vậy người rốt cuộc có biện pháp chữa trị không?”

Cao Phóng khó xử lắc đầu, lại hướng tầm mắt nhìn về phía thủ phạm chính là Thánh Cô: “Muốn gỡ chuông cần phải có người buộc chuông. Vô Cực sơn trang dựa vào Liên Sơn tộc được xưng là hậu duệ của Thần Nông, tinh thông độc thuật, thế gian chưa nghe bao giờ. Ta phải biết nàng rốt cuộc làm cái gì mới có thể nghĩ biện pháp chữa trị.”

Quân Thư Ảnh từ đầu ngón tay bắn ra một đạo khí thẳng hướng Thánh Cô, khai giải á huyết của nàng.

“Ta thật sự không nghĩ tới, Sở Phi Dương không hổ là Sở Phi Dương, đến nước này mà vẫn còn có thể bảo trì thanh tỉnh.” Huyết đạo Thánh Cô được khai giải, nàng lập tức lên tiếng, cười lạnh nói “Nếu đổi lại là người khác chỉ sợ sớm đã chịu đựng không nổi sự tra tấn sống không bằng chết như vậy mà rối loạn tâm trí rồi. Bản thân ta lại rất muốn nhìn vị Sở đại hiệp này rốt cuộc có thể kiên trì bao lâu...”

Nàng còn chưa dứt lời, Quân Thư Ảnh đột nhiên từ trên không đánh xuống một chưởng khí, không một chút lưu tình trúng người nàng. Thánh Cô phun ra một ngụm máu tươi, ngã về phía sau, ngay cả mấy tên đệ tử Thanh Phong kiếm phái ở phía sau nàng cũng không kịp chống đỡ, cùng bị đánh bật ra sau, từ giữa không trung rơi xuống.

Cánh tay còn lại của Quân Thư Ảnh vẫn cẩn thận ôm lấy Sở Phi Dương, ánh mắt có gai mang theo tam cửu hàn băng, sắc mặt như tu la lạnh lùng nhìn về phía Thánh Cô.

Chương 72

Thánh Cô quay đầu nhìn Quân Thư Ảnh rồi lại nhìn về phía mấy người Trì Oanh, Hứa Trục nhưng tâm tình hoàn toàn trái ngược với lúc trước, ánh mắt tràn đầy oán hận.

“Mỗi người các người, đều cho rằng có thể vui vẻ phải không?” Nàng phun ra một ngụm máu, “Mẫu thân của ta, rốt cuộc thân sinh phụ thân của ta là ai, người đã rõ ràng rồi chứ?”

“Thánh Cô, người...” Hứa Trục có chút đau xót nói.

“Người câm miệng!” Thánh Cô phản nộ quát lên một tiếng, hai mắt trừng lớn nhìn lão, “Người lấy tư cách gì để nói chuyện với ta? Người nghĩ rằng ta là nữ nhi của người sao? Người chỉ biết gọi ta Thánh Cô, người có biết tên ta gì, ta hiện tại bao nhiêu tuổi hay không? Trang chủ, mẫu thân, những điều này người còn nhớ hay không? Người đã bao năm rồi không hảo hảo nhìn ta một cái, đã bao năm rồi không còn gọi tên ta?”

Trì Oanh có phần sửng sốt nhìn nữ nhi từ trước đến nay luôn luôn biết nghe lời, sau một lúc lâu mới thốt ra: “Người...”

Không đợi nàng nói xong, một đạo hắc ảnh đột nhiên lướt qua Thánh Cô, mạnh mẽ cuốn lên một trận gió lạnh. Trong nháy mắt đã thấy lưỡi kiếm sắc bén trong tay Quân Thư Ảnh đặt trên cổ Thánh Cô, thậm chí đã đâm một phần vào huyết nhục, máu tươi từ miệng vết thương đang rỉ ra.

Màu máu đỏ tươi khiến Quân Thư Ảnh thống hận cực điểm.

“Người tốt cuộc đã làm gì đối với Sở Phi Dương?” Quân Thư Ảnh căn rằng, không biết đã phải dùng bao nhiêu sức nhẫn nhịn để kiềm chế không giết chết nữ tử đáng căm ghét này ngay tại chỗ.

Thánh Cô bị khí tức âm lãnh kinh người làm cho chấn động, trong nháy mắt có chút nao núng. Nàng cố gắng trấn định, nhìn Quân Thư Ảnh nói: “Hắn đường đường là Sở Phi Dương Sở đại hiệp, ta có thể đối với hắn làm cái gì? Bất quá máu của ta...” Nàng vươn đầu lưỡi ra, liếm đi một vết máu trên môi, giễu cợt cười một tiếng nói, “Chính là thứ độc nhất thế gian.”

Nàng lại nhìn về phía Trì Oanh, cười nói: “Mẫu thân, cũng bởi vì tình tình oán oán không đáng nhắc tới của người mà ta nhiều năm như vậy sống không bằng chết, chịu đủ loại tra tấn dày vò, kết quả là, cũng chỉ có thể dựa vào một thân độc huyết này, người nói xem, ta là bất hạnh hay là vô cùng may mắn đây?”

“Giải được!” Quân Thư Ảnh căn rằng, lạnh lùng nói, lưỡi kiếm trong tay cơ hồ muốn mất đi kiểm soát.

“Quân công tử có thể yên tâm, Sở đại hiệp sẽ không chết.” Thánh Cô thản nhiên cười một tiếng, “Hắn là nam nhân mà ta ái mộ, ta sao có thể nhẫn tâm đẩy hắn vào chỗ chết!”

Nàng vừa dứt lời, lưỡi kiếm trong tay Quân Thư Ảnh dường như cửa sâu thêm một phần. Thánh Cô không thể không ngửa đầu lên, tránh khỏi đường kiếm sắc bén mang theo lửa giận cùng với oán hận kia.

“Ta nói, máu của ta là độc được độc nhất thế gian.” Thánh Cô tiếp tục nói, “Vì tu luyện ý niệm chi pháp đặc biệt của Liên Sơn tộc nhân, ta phải uống máu của Liên Sơn tộc nhân nhiều hơn bất cứ ai. Vì không để bị phản tác dụng, ta hàng ngày phải ngâm mình cùng với trăm loại độc trùng độc vật. Những thứ kịch độc kia sớm đã thâm nhập vào máu của ta. Loại độc huyết này không có giải dược! Sở đại hiệp hắn sẽ không chết, chỉ ít tạm

thời sẽ không chết. Hắn chỉ phải chịu đau đớn, mỗi một lần so với lần trước càng thêm khổ sở. Một lần độc phát là một lần hắn phải chịu sự tra tấn sống không bằng chết. Ngày qua ngày, mỗi một ngày so với ngày trước càng thêm thống khổ! Loại thống khổ này cũng vô pháp xoa dịu, cho đến một ngày kia hắn không thể chịu đựng được nữa, người sẽ vĩnh viễn mất đi hắn, Quân công tử.”

Quân Thư Ảnh mắt lạnh nhìn nàng, tựa hồ đang đánh giá nàng nói thật hay giả. Sau một lát y đột nhiên thu hồi vũ khí, ném thanh kiếm cho một tên đệ tử Thanh Phong kiếm phái ở bên cạnh rồi sau đó xoay người đi về phía Sở Phi Dương: “Nàng không có giải dược, giết!”

Một câu mệnh lệnh nhẹ bằng của y khiến cho tiểu đệ tử kia rơi vào thế khó xử, chỉ biết nhìn về phía Tín Vân Thâm cầu trợ.

“Quân Thư Ảnh, người cần gì phải phô trương thanh thế như thế?” Thánh Cô đột nhiên cười lạnh nói, “Nếu thực muốn giết ta thì người cần gì phải mượn tay người khác? Người cho rằng làm như vậy là có thể bức ta đem giải dược ra sao?”

“Ta biết người không có giải dược.” Quân Thư Ảnh nói mà không hề ngoảnh đầu, “Ta chỉ là không muốn tự làm bẩn tay mình.”

Cao Phóng đứng dậy trả lại vị trí cho Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh đưa tay sờ lên khuôn mặt Sở Phi Dương. Y không thể chấp nhận việc Sở Phi Dương đang phải chịu đựng đau đớn, nhưng y sam trên người Sở Phi Dương lúc này đã bị một tầng mồ hôi lạnh làm cho ướt đẫm, đôi môi tái nhợt, lông mày nhíu chặt, đau đớn biểu lộ trên khuôn mặt đều in sâu vào tầm mắt Quân Thư Ảnh. Cảm giác đau xót âm ỉ trong ngực xộc lên hốc mắt, một mảnh thương tâm.

Trong cơ thể mỗi một tấc xương cốt cùng với huyết nhục đều đang kêu gào đau đớn, nhưng lại hoàn toàn không có biện pháp xoa dịu. Ngày

thường nội lực thâm hậu đặc tâm ứng thủ (muốn sao được vậy) lúc này lại trở thành lưỡi dao sắc bén nhất, ở trong cơ thể hắc đầu đá lung tung, cắt lên từng thớ da thịt, vạn tiễn xuyên tâm so với loại đau đớn này còn thua kém vạn phần.

Nếu có thể cứ như vậy mà chết đi thì cũng coi như hạnh phúc tốt cùng.

Ngược lại Sở Phi Dương vẫn gắng gượng duy trì một tia thanh tỉnh, trong miệng đều là vị tanh của máu, nhất định đã bị hắc căn đến lợi hại, nhưng so với đau đớn đang phải chịu đựng thì không đáng là gì. Tựa hồ cảm giác được Quân Thư Ảnh đã trở lại bên người, Sở Phi Dương gian nan nâng tay lên. Mỗi một động tác dù là rất nhỏ cũng đều mang theo đau đớn tốt cùng quét qua cơ thể.

Một đôi tay ấm áp nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của hắc, khuôn mặt mịn màng cũng dán chặt lên đó. Vài giọt dịch thể mang theo nhiệt độ cơ thể rơi xuống, nhưng lại giống như thiêu cháy tâm tư Sở Phi Dương.

Thư Ảnh khóc? Thư Ảnh của hắc vốn cao ngạo như vậy, lại có thể ở trước mặt mọi người mà rơi lệ?

Lệ này là vì hắc mà rơi, nhưng điều này không phải là mong muốn của Sở Phi Dương, hắc sao có thể muốn Quân Thư Ảnh thương tâm như thế?

Sở Phi Dương muốn an ủi y, rằng hắc chẳng qua chỉ là một thân đau nhức mà thôi, so với đủ loại mối nguy trước đây đã từng gặp thì lần này cũng chỉ tính là mức độ thấp nhất, không có gì nguy hiểm.

Nhưng vừa mới hé môi, lập tức một cỗ đau đớn cực hạn giống như sóng biển khổng lồ trong nháy mắt đổ ập lên người hắc. Nếu tinh thần là một bức tường kiên cố thì Sở Phi Dương thậm chí có thể thấy được mặt trước của bức tường đó đang bị xung kích đến rạn nứt.

Lời nói của Thánh Cô, Sở Phi Dương cũng đã nghe hết. Hắn mỗi ngày sẽ bị độc phát, mỗi một lần so với lần trước sẽ càng đau đớn hơn. Sở Phi Dương muốn tưởng tượng cũng không ra, rốt cuộc còn có thể như thế nào so với đau đớn hiện tại hắn đang phải chịu đựng.

Tiểu đệ tử kia năm trường kiếm đứng cạnh Thánh Cô, vẫn còn đang nhìn Tín Vân Thâm xin chỉ thị. Tín Vân Thâm mặc dù không biết Quân Thư Ảnh thật sự có ý định giết người hay là chỉ muốn hăm dọa Thánh Cô, thế nhưng hắn cũng đã có quyết định của riêng mình.

Thánh Cô cũng đang nhìn hắn, sắc mặt không chút thay đổi hàm chứa sự khiêu khích.

Nàng nếu đã có vẻ mặt như vậy thì nhất định còn có hậu chiêu. Tín Vân Thâm trầm ngâm một lát, vung tay lên, cho phép tiểu đệ tử thỉnh thị.

Trong khoảnh khắc này, nét mặt Thánh Cô thoáng qua một tia kinh ngạc như trong dự liệu.

Tiểu đệ tử phía sau nghe lệnh giờ trường kiếm lên. Thánh Cô đột nhiên mở miệng, thanh âm nhẹ nhàng từ trong miệng nàng phát ra được nội lực đẩy lên cao, réo rắt cả một khoảng không gian, lại giống như quả pháo bị nổ tung, phân tán ra tứ phía.

Tín Vân Thâm giờ tay ngăn tiểu đệ tử lại, muốn xem Thánh Cô rốt cuộc đang làm ra trò gì.

Chương 73

Tác giả: Nam Phong Ca

Tiếng ca của Thánh Cô vang vọng khắp đài cao. Giọng ca rất đẹp, giống như giọt sương sớm trên lá cây rơi xuống phiến đá tạo ra thanh âm trong trẻo, biến ảo khôn lường.

Trước đây, mấy người Sở Phi Dương cũng đã từng được nghe qua tiếng ca của nàng. Một lần là ở phía sau núi Thanh Phong kiếm phái, nàng dùng tiếng ca của mình để khống chế ý thức Thạch Lệ. Nhưng thanh âm đó tuyệt đối không thể gọi là dễ nghe, nó giống như một sợi tơ mềm không ngừng quấn lấy khiến người khác khó chịu. Lần thứ hai là khi nàng dùng tiếng ca để mê hoặc thần chí những môn phái võ lâm bị trúng vũ phách. Khi đó vẻ mặt những người này trông giống như hết sức thoải mái.

Lúc trước cho dù Thạch Lệ giả bộ phản bội Vô Cực sơn trang, thì lời nói đối với Thánh Cô vẫn có vài phần kính sợ, nói vậy việc Thánh Cô dùng tiếng ca để vỗ về là nhằm mục đích khiến cho bọn họ đối với nàng sản sinh ý thức lệ thuộc, cũng vì thế bọn họ mới có lòng trung thành tuyệt đối với nàng như vậy.

Lúc này tiếng ca của Thánh Cô không giống những lần trước mà êm tai hơn, mỹ diệu hơn. Nếu như không phải ở trong tình huống này thì tiếng ca như vậy nhất định sẽ rất động tâm tư.

Nhưng lúc này Sở Phi Dương thân trúng huyết độc của Thánh Cô. Bởi vậy tiếng ca của nàng khi rót vào tai Quân Thư Ảnh lại không khác nào tiếng ác quỷ gào khóc nơi địa ngục sâu thẳm, khiến y khắp người phát lạnh.

Chỉ cần suy nghĩ cẩn thận một chút, mọi người ở đây đều nghĩ ra một việc.

Thanh Lang nhú mào, thân hình chợt lóe lên, nhảy tới trước mặt Thánh Cô đưa tay muốn điểm huyết đạo của nàng, khiến nàng không thể thi triển phương pháp mê hoặc nhân tâm.

“Đợi một chút...” Quân Thư Ảnh đột nhiên hô lên.

Thánh Cô tựa hồ sớm đã đoán được việc này, tiếp tục ngâm xương không ngừng, còn dùng ánh mắt lạnh lùng, khinh thường nhìn Thanh Lang.

Thanh Lang bước về phía trước một bước, y sam bị gió hất tung lên phần phật, khó hiểu nhìn Quân Thư Ảnh, nói: “Thư Ảnh, sao vậy?”

Quân Thư Ảnh vẫn chú ý đến tình hình của Sở Phi Dương. Vừa rồi hẳn bị kịch độc dày vò đến nỗi muốn chết mà không được, cho dù hẳn đang cực lực nhẫn nại nhưng cũng không thể khống chế thân thể đang bị nỗi đau đón đến tột cùng giằng xé.

Nhưng lúc này, thân hình Sở Phi Dương vốn căng cứng đang lại dần dần trở nên an ổn. Quân Thư Ảnh gần như có thể dùng hai mắt để nhìn thấy nỗi thống khổ khiến hẳn sống không bằng chết kia đang lưu động trên cơ thể hẳn rồi biến mất.

Đây chính là tính toán của nàng sao? Bản thân nàng mới là giải dược?!

Quân Thư Ảnh hận đến cắn chặt răng, trong miệng xộc lên mùi vị tanh nồng của máu.

Nàng ái mộ Sở Phi Dương. Nàng không cấp cho Sở Phi Dương giải dược. Chỉ có tiếng ca của nàng mới có thể xoa dịu đau đớn của Sở Phi Dương. Nàng muốn dùng cái này để danh chính ngôn thuận bồi bên người Sở Phi Dương?!

Nếu là đang ở trong một câu chuyện truyền kỳ thì nàng mới mong có thể dựng lên một kỳ tích.

Nhưng đây là đời thực, nàng dựa vào cái gì!

Nàng dựa vào cái gì mà mơ ước có được Sở Phi Dương!

Nàng dựa vào cái gì mà mưu đồ tranh giành Sở Phi Dương!

Nàng là cái thá gì! Nàng căn bản không là gì hết!

Trong ngực giống như có một ngọn lửa đang bùng cháy, nhuộm đỏ huyết sắc. Thứ đang được ngọn lửa ấy nung nấu chính là phần nộ, là lo lắng, là hận, là sát y... tất cả đã bị thiêu rụi, tan ra rồi nhập thành một khối, nặng trĩu dần xuống đáy lòng, khiến Quân Thư Ảnh càng lúc càng cảm thấy ngột thở.

Quân Thư Ảnh hiểu hơn ai hết Sở Phi Dương tựa như một ngọn đèn duy nhất, ôn nhu cháy trong bóng đêm cô tịch, hấp dẫn vô số loài bướm bướm quen sống ở nơi giá lạnh... Bướm bướm cô độc, khao khát ấm áp, không tiếc bản thân để tìm đến vây quanh ánh đèn, uống công vấy đôi cánh, mưu đồ muốn đến gần hơn đăng tâm (tim đèn) quang mang rực rỡ.

Nhưng bọn chúng bất luận thế nào cũng không đủ tư cách, Sở Phi Dương vĩnh viễn sẽ không thuộc về bất cứ ai trong bọn chúng.

Quân Thư Ảnh ôm chặt Sở Phi Dương, đem mặt chôn thật sâu trên vai hân.

Lúc này mặc kệ y có bao nhiêu ý nghĩ muốn một kiếm giết chết nữ nhân kia, ngăn cản tiếng ca không mang hảo ý của nàng thì y cũng không thể ra tay. Bởi vì, một khi y làm như vậy, Sở Phi Dương sẽ bị nổi thống khổ này dày vò đến chết.

Quân Thư Ảnh không biết đau đớn tột cùng như vậy rồi cuộc có mùi vị ra sao, nhưng ngay cả Sở Phi Dương chưa bao giờ dễ dàng bị đánh bại mà cũng không thể chống đỡ như vậy thì nhất định đó phải là một sự tra tấn lợi hại.

Quân Thư Ảnh không nở, y không nở. Cho dù hiểu rõ đây là uống rượu độc giải khát nhưng y chính là... không nở.

Bàn tay Sở Phi Dương đột nhiên giơ lên, cơ thể phục hồi một chút khí lực có thể kiềm chế, hần dùng ngón tay khẽ run run xoa nhẹ lên tai, lên tóc Quân Thư Ảnh rồi trượt xuống khuôn mặt y.

“Thư Ảnh... Ngăn nàng ta lại.” Sở Phi Dương mấp máy đôi môi vẫn còn lưu lại vết máu, từ trong cổ họng phát ra thanh âm khàn đục.

“Người lại muốn đau đớn đến chết à!” Quân Thư Ảnh cắn răng nói.

Sở Phi Dương cứ nhiên lại nở nụ cười, hần dùng ngón tay lau đi giọt nước mắt còn sót lại trên khóe mắt Quân Thư Ảnh, thấp giọng nói: “Rõ ràng là khóc, vậy mà cũng không nói được hai câu dễ nghe...”

Thanh Lang chạy tới trước mặt hai người, từ trên cao nhìn xuống, đối diện với ánh mắt của Sở Phi Dương. Sở Phi Dương rõ ràng không có mấy phần sức lực nhưng vẫn cố gắng dùng ánh mắt mệt mỏi bất kham nhìn Thanh Lang, khẽ gật đầu.

Thanh Lang thở dài một hơi, quay đầu lại đi đến bên cạnh Thánh Cô, nhanh nhẹn điểm lên huyệt đạo của nàng, phất tay ám hiệu cho đệ tử áp giải nàng đi.

Tiếng ca đình chỉ, Thánh Cô không có chút nào chống cự, chỉ ngoảnh mặt nhìn về phía Sở Phi Dương, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu khiến kẻ khác không thể nhìn thấu.

Cơ hồ là trong khoảnh khắc đó, cơ thể Sở Phi Dương lại lập tức căng cứng. Đau đớn còn chưa kịp kéo tới thì nỗi sợ hãi lại tới trước một bước, thâm nhập toàn thân.

Sở Phi Dương nếu còn một chút khí lực nhất định cũng sẽ tự giấu bản thân. Hắn tuy rằng từ trước đến nay ở trước mặt người khác khiêm nhường, nhưng kỳ thực đáy lòng tự đánh giá mình rất cao, rất ít khi đem thứ gì đó để vào mắt, bất quá hiện giờ, xem như thuyền lật trong mương rồi.

Khoảnh khắc tiếng ca của Thánh Cô tiêu thất, hắn thật sự có một cổ xúc động muốn vãn hồi. Nếu là người có ý chí bạc nhược, chỉ sợ vì muốn thoát ra khỏi sự tra tấn dày vò này thì cái gì cũng có thể nguyện ý làm. Huống chi ở trong đau đớn cảm nhận được tiếng ca êm ái xoa dịu thì lại càng khiến người ta sinh lòng muốn thân cận tiếng ca đó.

Sở Phi Dương hiện tại đã hiểu tại sao những người trúng độc vũ phách lại kính sợ Thánh Cô như vậy. Nhưng cũng vì lẽ đó nên hắn lại càng không thể nghe, một chút cũng không thể nghe.

Cơn đau lại một lần nữa ập tới khiến Sở Phi Dương run rẩy, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng cùng bi thương của Quân Thư Ảnh đang đung đưa trước mặt hắn.

Sở Phi Dương muốn an ủi y nhưng lại cảm thấy bất cứ lời an ủi nào vào lúc này cũng đều là dư thừa.

Hắn chỉ có thể dùng hết một chút khí lực cuối cùng, đưa ngón tay mơn trớn bờ môi Quân Thư Ảnh, vuốt ve khóe môi y, thấp giọng nói: “Nhìn ta như vậy nếu khiến người khó chịu thì hôn ta đi. Người hôn ta, so với bất kỳ loại linh dược nào đều hữu dụng...”

Một chút đau đớn từ ngực bị đẩy lên, nhanh chóng lan rộng ra, trong nháy mắt thấm vào huyết nhục, vào kinh mạch, vào xương cốt. Trước mắt Sở Phi Dương tối sầm lại, thần chí bị đau đớn kịch liệt bao trùm.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 74

Cao Phóng từ bọc nhỏ mang theo bên người lấy ra một cây ngân châm, thở hắt ra một hơi, nói: “Giáo chủ, ta chỉ có thể trước nghĩ biện pháp giúp Sở đại hiệp giảm đau đớn một chút, như vậy có thể khiến hãn không phải chịu thống khổ đến mức này. Còn những thứ khác, chỉ có thể từ từ rồi tính tiếp.”

“Chỉ là giảm đau cũng được. Người nhanh chóng làm đi!” Quân Thư Ảnh nắm tay Sở Phi Dương, khuôn mặt cúi gằm vẫn chưa ngước lên, dường như phải dùng khí lực thật lớn mới có thể bình tĩnh nói ra một câu.

Cao Phóng ngồi xuống bên cạnh Sở Phi Dương, tìm huyết vị của hãn rồi chậm rãi đâm ngân châm xuống.

Không nghĩ tới ngân châm vừa mới đâm vào huyết vị, Sở Phi Dương đột nhiên động mạnh, thân thể vốn căng cứng bắt đầu run rẩy. Hãn buông mạnh tay Quân Thư Ảnh ra, lòng bàn tay cào xuống mặt đất, càng lúc càng găm sâu năm ngón tay xuống nền đá rắn chắc, trên mu bàn tay lộ đầy gân xanh. Sở Phi Dương cắn chặt răng khê rên rì, trong nháy mắt mồ hôi thấp đầm y sam.

Sở Phi Dương đột nhiên hành động như vậy khiến Quân Thư Ảnh gần như luống cuống. Trước đây Sở Phi Dương bất kể bị thương nghiêm trọng, cũng chưa từng có bộ dạng đau đớn đến nỗi không thể kiểm soát ý thức, tự mình dày vò bản thân như lúc này.

Lần đầu tiên chứng kiến hình ảnh Sở Phi Dương mỏng manh đến như vậy khiến Quân Thư Ảnh một trận run rẩy, xót xa.

Cao Phóng vội vàng rút ngân châm ra, không dám tiếp tục tùy tiện động thủ.

Bất luận cái gì liên quan đến Vô Cực sơn trang đều quý dị như thế, khiến Cao Phóng luôn luôn tự hào với y thuật của mình cũng không khỏi cảm thấy hết sức bất lực.

Tín Vân Thâm đi tới bên cạnh y, đưa tay kéo kéo ống tay áo Cao Phóng: “Tiểu Phóng, đây không phải lỗi của người, người không cần tự trách mình.” Nói xong cũng lo lắng nhìn về phía Sở Phi Dương.

Sau khi ngân châm được rút ra, cơn đau đớn chưa dứt khiến Sở Phi Dương không ngừng run rẩy, bàn tay vẫn còn gắt gao cào xuống nền đá, máu tươi đỏ thẫm từ đầu ngón tay rỉ ra.

Quân Thư Ảnh nghĩ không ra biện pháp để xoa dịu nỗi thống khổ hằn đang phải chịu đựng, biết là vô ích nhưng vẫn dùng hai tay lau đi một tầng mồ hôi lạnh còn đọng trên trán hằn.

Y cắn chặt môi, dốc hết ôn nhu trước nay chưa từng có nhưng đau đớn của Sở Phi Dương vẫn không hề thuyên giảm một phần. Kia ánh mắt anh tuấn, hàm chứa ôn nhu vô tận vẫn đang nhắm chặt. Kia đôi môi luôn mang theo ý cười hiện tại còn loang lổ vết máu.

Quân Thư Ảnh rốt cuộc kiềm chế không được, mạnh mẽ cúi đầu, đem môi mình dán chặt lên môi Sở Phi Dương.

Bất chấp trước mặt người khác, lúc này y nguyện ý yếu thế, nguyện ý đòi hỏi, chỉ cần Sở Phi Dương không còn phải chịu dày vò như vậy nữa thì y cam nguyện làm tất cả.

“Người nói ta hôn người, sẽ là linh dược của người. Sở Phi Dương, người chưa bao giờ gạt ta...” Môi kề môi, Quân Thư Ảnh nhắm hai mắt lại, dùng thanh âm khàn khàn nói.

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường lúc này đã cùng nhau đi đến đứng phía sau Quân Thư Ảnh, Thanh Lang ngoảnh mặt nhìn Trình Tuyết Tường.

Trình Tuyết Tường mở miệng nói: “Thư Ảnh, người không nên gấp gáp, tính mạng Sở huynh tạm thời không đáng lo, chúng ta vẫn còn thời gian để nghĩ ra biện pháp. Ta vừa rồi đã hỏi qua, những người trúng vũ phách, nếu như không có tiếng ca của Thánh Cô xoa dịu thì mỗi ngày đến giờ sẽ bị phát độc, hết sức đau đớn, nhưng chỉ kéo dài một lát. Hoặc nếu như... uông máu Liên sơn tộc nhân cũng có thể giảm bớt đau đớn. Sở huynh tuy rằng cùng bọn họ không hoàn toàn giống nhau, nhưng độc đều là dựa vào máu của Liên Sơn tộc cùng với các loại độc vật khác pha trộn mà thành, nói vậy đại khái biểu hiện cũng sẽ giống nhau, ta đã phái người đi tìm vài người của Liên Sơn tộc tự nguyện, có lẽ có thể giúp Sở huynh giảm một chút đau đớn dày vò. Huống hồ trưởng lão Liên Sơn tộc vẫn còn sống, ta nhất định sẽ sớm tìm cách giải cứu bọn họ. Bọn họ hiểu biết sâu rộng, chắc chắn sẽ có biện pháp giúp Sở huynh giải độc.”

“Vậy người nhanh đi đi, đứng ngốc ở đây làm gì, nhanh đi nhanh đi.” Thanh Lang đẩy đẩy bả vai Trình Tuyết Tường, cùng hắt đi xa khỏi chỗ này.

“Nhưng mà Thư Ảnh...”

“Chớ bận tâm, cứu người trước mới là quan trọng.”

Trình Tuyết Tường bị Thanh Lang kéo đi tra vấn Vô Cực trang chủ nhưng hắt không quên phái người tìm vài người của Liên Sơn tộc đến đài cao, có cả Cầm Anh và A Doanh.

Cầm Anh từ dưới bậc thang chạy lên, A Doanh cũng thở hồng hộc theo sát phía sau hắt.

“Sở đại hiệp thế nào rồi?” Cầm Anh vội vàng nói.

Cao Phóng đi tới, giải thích lại một lần lời nói của Trình Tuyết Tường, rằng máu của tộc nhân hắc có khả năng xoa dịu đau đớn của Sở Phi Dương.

“Cầm Anh, người có biết lại lịch của thứ độc này hay không? Hoặc là tộc nhân của người có người nào đó biết hay không?” Cao Phóng nói xong, không mấy hy vọng mà hỏi thêm một câu.

Quả nhiên Cầm Anh lắc đầu, Cao Phóng có chút thất vọng thở dài một hơi, lại nói: “Nếu đã như vậy, người có thể nguyện ý dùng máu của mình...”

“Ta nguyện ý, ta đương nhiên nguyện ý!” Cầm Anh liên tục gật đầu, A Doanh ở phía sau hắc cũng ra sức gật đầu theo, giống như nếu không làm như thế thì không thể biểu đạt tâm tình bức thiết của nàng. Chậm rãi đi lên đài cao, một vài người của Liên Sơn tộc hình dáng mảnh mai, cũng im lặng gật đầu.

Cao Phóng quay đầu nhìn Sở Phi Dương một chút, rồi lại nhìn về phía Tín Vân Thâm. Thực ra, nếu không phải là không có biện pháp thì y cũng không muốn lấy máu của Liên Sơn tộc nhân. Bộ tộc này đã gặp phải quá nhiều tai ương, rất nhiều người thân thể đã hết sức yếu ớt, sắc mặt nhợt nhạt, vừa nhìn chính là do mất quá nhiều máu. Tiếp tục lấy máu của bọn họ không khác nào tuyết thượng gia sương (đã rét vì tuyết lại giá vì sương, bất hạnh chồng chất bất hạnh).

Liên sơn tộc gặp phải thảm cảnh là bởi những kẻ thân không mang dị huyết trong người giống bọn họ, thế nhưng đến cơ sự này Liên Sơn tộc nhân vẫn sẵn sàng xả thân giúp đỡ những người xa lạ.

Cao Phóng khẽ thở dài, từ trong bọc lấy ra một bình sứ màu trắng và một tiểu đao bằng bạc, đi tới trước mặt Cầm Anh.

“Cầm Anh, so với những người kia thì người là người khỏe mạnh nhất, dùng máu của người có được không, chỉ lấy bấy nhiêu.” Cao Phóng đặt

bình nhỏ vào trong lòng bàn tay, mở nắp ra cho Cầm Anh nhìn, “Đây là phương pháp tạm thời.”

“Ân, ta hiểu. Cao đại phu, người tới đi.” Cầm Anh vươn cánh tay gầy yếu ra.

Cao Phóng dùng tiểu đao nhẹ nhàng xẹt qua da tay hắn, dùng bình sứ đón lấy huyết dịch đang chảy xuống, sau đó lập tức đắp được lên miệng vết thương rồi băng bó lại.

Cao Phóng đưa bình sứ cho Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh nhận lấy, có chút vội vàng đưa tới bên miệng Sở Phi Dương.

Nghiêng thân bình xuống, máu tươi chậm rãi chảy ra, qua làn môi chảy vào miệng Sở Phi Dương.

Thế nhưng chẳng bao lâu máu tươi lại thuận theo khước môi Sở Phi Dương trào ra ngoài. Quân Thư Ảnh vội vàng dùng ngón tay đặt lên môi hắn chặn lại hắn lập tức lại bị một bàn tay nóng rực nắm lấy.

Sở Phi Dương chậm rãi mở hai mắt ra, thân thể chẳng biết lúc nào đã thôi không còn run rẩy, từ trong miệng thở hắt ra một hơi, lại vén đôi môi tái nhợt cười cười.

Tựa hồ thời điểm độc phát ngày hôm nay đã qua, tinh thần Quân Thư Ảnh vẫn luôn căng thẳng rồi cuộc cũng được phép tạm thời an ổn trở lại.

“Thư Ảnh, ta không cần nghe ai xướng ca, lại càng không muốn uống máu của những con người đáng thương này.” Sở Phi Dương nắm lấy bàn tay Quân Thư Ảnh, chuyển đến môi, nhẹ nhàng hôn lên đó, “Chỉ cần có người ở đây, như vậy đủ rồi...”

Quân Thư Ảnh nếu phải thương tâm, Quân Thư Ảnh nếu phải rơi lệ, thì đối với Sở Phi Dương hẳn... đó chính là đau đớn hơn bất cứ đau đớn thể

xác nào.

Năm đó hẳn đã từng ưng thuận thế ngôn, ngày hôm nay đã có thể thực hiện...

“Thời gian nửa nén hương người đứng trước linh án, bóng dáng của người... Thực rất cô độc... Cô độc giống như một thanh đao, hung hăng đâm vào lòng ta. Nếu như ta thật đã chết, nếu như gặp lại hình ảnh đó của người, thì ta chắc chắn sẽ nghịch thiên trở về nhân gian. Quỷ ngăn giết quỷ, thần ngăn thí thần. Cho dù có phải bò, ta cũng sẽ từ âm tào địa phủ bò lên, trở về bầu bạn bên cạnh người...”

Chương 75

Tác giả: Nam Phong Ca

Quân Thư Ảnh dìu Sở Phi Dương đứng lên. Sở Phi Dương mới trải qua một trận tra tấn đau đớn, sức lực hầu như không còn, trên trán ướt đầm mồ hôi, khuôn mặt tái nhợt, chỉ biết dựa hoàn toàn vào Quân Thư Ảnh.

Tín Vân Thâm và Cao Phóng đứng bên cạnh, Quân Thư Ảnh nhìn bọn họ, mở miệng nói: “Ta cùng Sở Phi Dương trở về, các người không cần đi theo, việc cấp bách trước mắt là phải nhanh chóng tìm ra phương pháp giải độc.”

Tín Vân Thâm gật đầu: “Quân đại ca, huynh yên tâm chiếu cố Đại sư huynh, những chuyện khác cứ giao cho chúng ta.”

Sở Phi Dương chợt cười nói: “Các người làm gì vậy? Ta hiện tại chỉ hơi mệt chút, đừng làm như ta không còn sức lực như vậy chứ.”

Quân Thư Ảnh không vui nhìn hẳn: “Người mạnh miệng đi. Người hiện tại an phận cho ta, không cần người làm những chuyện khác. Không có Sở đại hiệp người, giang hồ vẫn là giang hồ.”

Sở Phi Dương lập tức bi thảm đem mặt dán vào vai y, thê lương nói: “Thư Ảnh, dìu ta trở về phòng, cùng ta nghỉ ngơi, ta vẫn còn chút khó chịu.”

Biết rõ hẳn đang giả bộ, nhưng hẳn vừa mới phải trải qua đau đớn kinh động lòng người, Quân Thư Ảnh tâm can đều cột trong lòng Sở Phi Dương, cho dù hẳn đang giả bộ, y cũng chấp nhận.

Cao Phóng đưa ra một bình sứ nhỏ, nói: “Giáo chủ, đây là máu của A Doanh. Nàng một mực muốn giúp đỡ, không nên phụ hảo ý của nàng.”

Quân Thư Ảnh trầm mặc nhận lấy. Cao Phóng còn bỏ thêm vào đó một chút dược phấn làm cho máu không bị đông lại, bởi vậy bên trong bình sứ vẫn là huyết dịch đỏ tươi mang theo khí tức sinh mệnh yếu ớt.

Y thu lại bình sứ, gật đầu nói: “Ta đã biết, Cao Phóng, người nhất định phải nhanh chóng tìm ra biện pháp giải độc.”

“Ta biết, giáo chủ, người yên tâm đi.” Cao Phóng đáp, đứng bên người Tín Vân Thâm đưa mắt nhìn bóng dáng Quân Thư Ảnh và Sở Phi Dương tiêu thất.

Lúc này các môn phái trên nghiêm trang sớm đã được dẫn đi, trên đài cũng không còn ai, chỉ có vài đệ tử Thanh Phong kiếm phái đang thu dọn.

Cao Phóng xoay xoay vòng bạc trên cổ tay, trầm ngâm một lát mới nói: “Vân Thâm, ta muốn viết một lá thư, người phái người đưa tới Miêu Cương, giao tận tay Chung Vương Tư Không Nguyệt. Ta muốn hỏi hãn xem có biện pháp nào không.”

“Nga.” Tín Vân Thâm ngoan ngoãn đáp ứng, lại nhíu mày: “Tiểu Phóng, y thuật của hãn so với người cao minh hơn sao?” Hãn mơ hồ nhớ lại Chung Vương kia đối với Cao Phóng có chút không đơn giản, nếu như không phải là không có biện pháp thì Tín Vân Thâm tuyệt đối không muốn nhắc tới quan hệ cùng với Miêu Cương Chung Vương kia chút nào.

Chung Vương Chung Vương, Tư Không Nguyệt Tư Không Nguyệt, mới nghe đã thấy không phải người đứng đắn.

“Ta mấy năm nay ở Thanh Phong kiếm phái, đa số là chữa trị cho trưởng lão và các đệ tử trong phái, tầm mắt bị giới hạn.” Cao Phóng nói,

“Còn hẩn quanh năm ở bên ngoài, lại hay nghiên cứu những vật lý kỳ cổ quái, hẩn so với ta thì có nhiều ưu điểm hơn.”

Tín Vân Thâm bất đắc dĩ ân một tiếng, ôm theo Cao Phóng nhảy xuống khỏi đài cao.

Cao Phóng lại nói: “Thanh Lang và Trình minh chủ tiếp tục nghĩ biện pháp giải cứu trưởng lão Liên Sơn tộc, chúng ta sẽ không tham gia náo nhiệt. Ta nhớ Liên Sơn tộc có một gốc thụ thần, ta cảm thấy hẩn là không đơn giản, ta muốn nhanh đến đó xem. Người nếu như có việc phải làm thì không cần đi theo, ta tự mình đi cũng được.”

Nếu nói có việc phải làm thì cũng chỉ là đi tra vấn Vô Cực trang chủ và Thánh Cô, nơi đó hiện tại đã có Thanh Lang và Trình Tuyết Tường, Tín Vân Thâm đương nhiên là muốn bồi Cao Phóng..

Sau khi trở về, Tín Vân Thâm gọi đến hai đệ tử có thân phận, có thể tín nhiệm để giao nhiệm vụ. Sau đó cùng với Cao Phóng thân mang theo đủ thứ đồ vật này nọ, chắt căng một bọc nhỏ đến chỗ Liên Sơn tộc nhân, nơi đặt gốc thụ thần.

Trong địa lao, Thanh Lang và Trình Tuyết Tường lúc này cũng không cố ý tách giam Vô Cực trang chủ cùng Thánh Cô, lao phòng giam giữ hai người đối diện nhau, chỉ cách nhau mấy bước. Vô Cực trang chủ hiển nhiên đã đến cực hạn, chuyện Hứa Trục đã đè bẹp tinh thần của nàng, hơn nữa việc Thánh Cô phản bội đối với nàng mà nói cũng như một nhát đao hung ác. Thân sinh nữ nhi rất gần gũi lúc này đang dùng ánh mắt phản hận tuyệt quyết để nhìn nàng khiến Trì Oanh không thể thờ ơ.

Thanh Lang tự tin, không bao lâu nữa nữ tử này sẽ nói ra những chuyện mà bọn họ muốn biết.

Hai người áp dụng chiến thuật bì lao, luân phiên xuất trận uy bức lợi dụ Vô Cực trang chủ. Vốn là Hứa Trục muốn vào đây, trong khi Thanh Lang

và Trình Tuyết Tường còn đang cùng nhau thương lượng, lão đã kích động Vô Cực trang chủ, hiện tại nếu tiếp tục để lão ra vào nơi này vạn nhất đã kích Vô Cực trang chủ quá mức chỉ sợ sẽ phản tác dụng. Bởi vậy hai người nhất trí tán thành, tuyệt đối không thể để Hứa Trục vào đây.

Lúc này đang đến lượt Thanh Lang tra vấn, Trình Tuyết Tường bị y đẩy ra ngoài, có chút mệt mỏi ôm lấy Ảnh Nhẫn, dựa lưng vào vách tường chớp mắt.

Phía sau truyền đến một trận gió lạnh, Trình Tuyết Tường cũng không hề quay đầu lại. Phía sau hẳn chính là lao phòng giam giữ Thánh Cô, lúc này Thánh Cô đang nắm lấy cửa lao nhìn bóng lưng Trình Tuyết Tường, bỗng nhiên vô thanh lạnh lẽo cười rộ lên.

“Người nhớ đến Quân Thư Ảnh kia sao?” Thánh Cô mắt lạnh nhìn hẳn, chợt vô thanh nói, một đạo đạo khí từ miệng nàng phát ra, đem những lời này rành mạch đẩy vào lỗ tai Trình Tuyết Tường, “Thực là một kẻ đáng thương.”

Trình Tuyết Tường ôm Ảnh Nhẫn cách xa nàng một chút, không muốn nghe phong ngôn phong ngữ (lời xằng bậy) của nàng. Thánh Cô thấy Trình Tuyết Tường thờ ơ như vậy thì hận đến nổi muốn cắn nát hàm răng.

Quân Thư Ảnh dìu Sở Phi Dương về đến gian phòng hai người ở tạm, Kỳ Lân huynh đệ đã sớm nghênh đón từ xa.

Hai tiểu tử đã nghe được một chút tin tức, lúc này vẻ mặt lo lắng chạy đến bên người Quân Thư Ảnh và Sở Phi Dương.

“A cha, người rốt cuộc bị sao vậy? Người vẫn còn khó chịu sao?” Tiểu Thạch Đầu ôm lấy cánh tay Sở Phi Dương, vẻ mặt chực khóc, nói.

Sở Phi Dương đưa tay sờ sờ đỉnh đầu của hẳn: “Không có chuyện gì, không cần lo lắng.”

Sở Lâm không nói gì chỉ lặng lẽ nâng cánh tay Sở Phi Dương.

Ba người vây quanh thân hình nạnh nẽ của Sở Phi Dương, cùng nhau trở về phòng.

Sở Phi Dương yêu thích, không nỡ rời tay, sờ cái này lại sờ cái kia, đáy lòng dâng lên một cảm giác thỏa mãn không lời nào có thể diễn tả được.

Quân Thư Ảnh đỡ Sở Phi Dương nằm lên giường, quay đầu hướng Sở Kỳ Sở Lâm nói: “A cha các người hiện tại không có chuyện gì, hai người các người không cần lo lắng nữa. Đi ra ngoài trước đi, để a cha nghỉ ngơi thật tốt.”

Kỳ Lâm đáp lời, tuy rằng lo lắng không thôi nhưng vẫn ngoan ngoãn rời đi. Thanh Tĩnh chẳng biết từ lúc nào cũng đã chạy tới, đang chờ ở ngoài cửa, nhìn thấy Kỳ Lâm huynh đệ vừa bước ra khỏi phòng liền lập tức chạy lại, nói gì đó an ủi.

_____oOo_____

Lời tác giả:Sở Dê béo bao giờ cũng được lời.

Chương 76

Tác giả: Nam Phong Ca

Quân Thư Ảnh đưa mắt nhìn bóng lưng Kỳ Lân và Thanh Tĩnh đi xa, xoay người lại liền thấy Sở Phi Dương cả người dựa lên cột giường chạm trổ hoa văn đang mỉm cười nhìn y.

Trên mặt Sở Phi Dương huyết sắc vẫn chưa hồi phục, ngay cả đôi môi cũng tái nhợt, còn dính vài vệt máu khô.

Quân Thư Ảnh lặng lẽ nhìn hắn, sau đó không tự nhiên nhìn đi nơi khác.

Sở Phi Dương vươn tay về phía y: “Thư Ảnh, lại đây.”

Quân Thư Ảnh đi tới ngồi bên giường, một bàn tay đẩy Sở Phi Dương nằm lại giường, cơ hồ không có lực cản trở: “Người nghỉ ngơi trước đi, ta đi tìm một chút đồ ăn.”

Người này ngày thường cường hãn đến quá phận, lúc này suy yếu như vậy ngược lại khiến y cảm thấy thực lạ lẫm. Nếu không phải tình trạng hiện giờ của Sở Phi Dương khiến Quân Thư Ảnh hết sức lo lắng thì hoàn cảnh này có lẽ rất đáng được tận hưởng.

Sở Phi Dương nhú mày không thoải mái động đậy vài cái: “Ta một thân đều là máu và mồ hôi, rất khó chịu.”

“Vậy người muốn thế nào?” Quân Thư Ảnh thở dài nói. Y hiện tại chỉ sợ Sở Phi Dương không được thoải mái.

Quân Thư Ảnh sai người mang đến một thùng gỗ sạch sẽ, nước ấm được đổ đầy thùng, còn có vài thùng nhỏ chứa nước nóng cũng được mang thêm vào. Quân Thư Ảnh vén tay áo lên thử độ ấm rồi quay đầu lại, nói: “Phi Dương, nước chuẩn bị xong rồi.”

Sở Phi Dương ngồi trên ghế uống hết nửa ấm trà, lúc này mới đứng dậy đi đến bên cạnh Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương cởi xiêm y đã bị mồ hôi làm cho ẩm ướt xuống, nhấc chân bước vào trong thùng, thở ra một hơi thật dài.

Bận rộn lâu như vậy hiện tại Quân Thư Ảnh mới cảm thấy khát nước, đem nửa ấm trà còn lại uống hết rồi ngồi xuống ghế quan sát Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương nhanh chóng gột rửa thân thể cùng đầu tóc, lúc này mái tóc còn ướt sũng quay lại nhìn Quân Thư Ảnh, khóe môi mang theo nụ cười bất biến.

Nước là do Quân Thư Ảnh cố ý pha thật nóng, mặc dù như vậy cũng không thể khiến khuôn mặt cùng đôi môi nhợt nhạt của hắn khôi phục lại một chút huyết sắc.

Nhưng được thủy quang phản chiếu, cặp mắt hắc sắc lại càng trở nên sâu thẳm.

Trong lòng Quân Thư Ảnh thoáng rung động, xách đến một thùng nước nóng: “Ta giúp người đổi một chút nước sạch...”

Toàn bộ nước bẩn được chảy đi, nước nóng một lần nữa đổ vào, giữa tiếng nước ào ào, một màn hơi nước trắng bốc lên.

Cặp mắt đang rủ xuống của Quân Thư Ảnh ở trong màn hơi nước mờ lung càng trở nên mê hoặc.

Sở Phi Dương cười cười ghé sát vào người y, thoải mái nâng cằm y lên, đem đôi mô tái nhợt có chút lạnh lạnh của mình đặt lên môi y, đầu lưỡi ở trên hàm răng khê luồn lách, không mất một chút sức lực đã có thể dễ dàng tiến vào trong.

Quân Thư Ảnh buông thùng gỗ trong tay ra, dùng tư thế hơi khom người, không được tự nhiên đem môi đưa đến bên miệng người khác, mặc người ta thân mật. Vài sợi tóc dài rơi vào trong nước, dây dưa, chìm nổi dưới mặt nước cùng mái tóc của Sở Phi Dương.

Một người tắm xong, hai người ướt sũng, Quân Thư Ảnh thấy y phục trên người mình nhếch nhác, cũng dứt khoát tắm rửa sạch sẽ rồi mới thay đổi y phục, thanh thanh sáng sáng.

Sở Phi Dương trong người có độc, tuy rằng hiện tại không phát tác, nhưng dù sao so với ngày thường vẫn là hư nhược hơn rất nhiều. Không thể vẫn khởi nội lực, khí lạnh cuối thu cũng có chút khó chịu. Quân Thư Ảnh thấy vậy liền đem vài món xiêm y thật dày mặc lên người cho Sở Phi Dương.

Buổi tối mọi người vẫn như cũ tụ họp cùng ăn cơm, Sở Phi Dương với khuôn mặt tái nhợt được bọc trong áo cổ lông xuất hiện cùng Quân Thư Ảnh lập tức khiến những người khác liếc mắt nhìn nhau.

Thanh Lang chỉ vào hắc cười ha ha: “Bộ dạng này của Sở huynh ngược lại rất phong tình, ta trước đây như thế nào không phát hiện ra chứ? Thật sự là quá sơ sót, này là tội lớn a.”

Sở Phi Dương cắn răng, tựa tiểu phi tiểu trả lời: “Khiến Thanh huynh chê cười.”

Trình Tuyết Tường đưa tay nói: “Sở huynh đã như vậy, Thanh huynh cũng đừng trêu chọc Sở huynh nữa, thực sự không tốt. “

“Đại sư huynh của ta là ai chứ?” Tín Vân Thâm ném hạt lạc vào miệng, cười nói “Trình minh chủ thử nói xem nào? Ta thấy huynh cũng không tốt.”

Không để ý mấy người kia đang trêu ghẹo, Sở Phi Dương cup mắt, kéo áo kín hơn, ung dung ngồi xuống ghế.

Vượng Tài từ bên ngoài chạy vào, nằm ngay ngắn bên chân Sở Phi Dương, hai chân trước đạp lên nhau.

Yến Kỳ gãi cằm nói: “Ta thấy con cầu này cũng không đơn giản, thời điểm Sở đại hiệp còn chưa bị độc phát nó đã hết sức chú ý đến Sở đại hiệp, nhất định là nó biết Sở đại hiệp trúng độc.”

“Nếu nó có biện pháp giải độc mới gọi là không đơn giản.” Quân Thư Ảnh không mặn không nhạt nói.

Mấy người vừa ăn cơm vừa nói chuyện, ai cũng tận lực tránh né khối cự thạch đang đè nặng trên đỉnh đầu.

Ăn được nửa bữa thì bỗng nhiên có hai tiểu đệ tử Võ Lâm minh luống cuống chạy đến, hướng Trình Tuyết Tường thông báo: “Minh Chủ, những người của Liên Sơn tộc đã được giải độc giờ lại bị độc phát!”

“Cái gì?” Cao Phóng bật dậy, không dám tin nói, “Làm sao có thể? Giải được kia rõ ràng đã có công hiệu rồi mà!”

Y nói xong lập tức chạy đi, Tín Vân Thâm cũng vội vàng đuổi theo: “Tiểu Phóng, ta cùng đi với người.”

Trình Tuyết Tường và Thanh Lang cũng đồng thời đứng dậy, Vượng Tài thấy thế cũng từ mặt đất nhảy dựng lên, Yến Kỳ cúi người ôm chặt lấy cổ nó, không cho nó chạy theo gây phiền phức.

Sở Phi Dương đặt đũa xuống, thở dài nói: “Biết là chuyện này sẽ không dễ dàng giai quyết như vậy.”

“Hai nữ nhân kia rốt cuộc có bao nhiêu năng lực, sao lại có thể khó đối phó như vậy!” Yến Kỳ nhú mày nói.

Quân Thư Ảnh thấy Sở Phi Dương đứng dậy liền mở miệng nói: “Chuyện này có Cao Phóng là đủ rồi, các người có đi cũng vô dụng.”

Sở Phi Dương nói: “Hữu dụng hay vô dụng không nói, hiện tại sao còn có tâm tư để ăn nữa, đi, chúng ta đi xem xét tình hình.” Mặc dù trúng độc nhưng bây giờ hẳn vẫn có thể chạy đi chạy lại, Sở Phi Dương không có thói quen bị mọi người coi như vật phẩm trân quý để bảo vệ.

Hai người tới việc lạc nơi Liên Sơn tộc nhân tạm trú, bên trong khắp nơi đèn đuốc sáng trưng, không ít đệ tử Thanh Phong kiếm phái cùng với Võ Lâm minh cũng đã có mặt.

Nhìn thấy Sở Phi Dương đến, đám đệ tử Thanh Phong kiếm phái vội vàng chạy tới, dẫn hai người tới chỗ Thanh Lang cùng mọi người.

Cao Phóng đứng ở một bên, nét mặt nghiêm trọng đang cẩn thận tỉ mỉ kiểm tra Cầm Anh nằm trên giường.

Cầm Anh buổi sáng vẫn còn hết sức khỏe mạnh, hiện tại bộ dạng lại trở nên yếu ớt, trên người tản ra một cỗ mùi vị khó chịu.

Cao Phóng mở vạt áo của hắn lên, không khỏi cảm thấy lạnh người.

Ngực hắn vốn là bởi trúng độc bị thối rữa đã dần dần lành lặn trở lại thì nay rõ ràng lại trở nên nghiêm trọng hơn trước kia.

Sắc mặt Cầm Anh ửng hồng, hô hấp dồn dập, gần như rơi vào trạng thái mê man.

Cao Phóng kéo y phục của hắn xuống, xoay người lại, vẻ mặt mệt mỏi nói: “Độc trong cơ thể hắn tựa hồ lại phát tác rồi, lúc trước phối chế giải dược cũng đã nghĩ tới có thể không có tác dụng. Tuy rằng ta không muốn nói, nhưng hiện tại ta thực sự không biết phải làm thế nào.”

_____oOo_____

Lời tác giả: Quốc dân soái ca Sở Dê béo

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 77

Tác giả: Nam Phong Ca

Cao Phóng nói xong, tựa hồ mỗi mệt không thôi. Những ngày qua y là người vất vả nhất. Công phu dùng độc dùng dược của Vô Cực sơn trang đã đạt đến đỉnh cao, vì phối chế giải dược, Cao Phóng gần như không có được một đêm ngủ ngon. Lúc trước vẫn còn có hi vọng bởi đã phối chế thành công giải dược, cũng nhờ đó mà gắng gượng tinh thần, hiện giờ tất cả những việc y làm gần như đổ sông đổ biển, căng thẳng mệt nhọc nhiều ngày liên tiếp trong nháy mắt như dây đàn bị đứt, Cao Phóng có chút choáng váng đầu óc, lảo đảo mấy bước.

Tín Vân Thâm đau lòng đỡ lấy y, Thanh Lang cũng tiến lên phía trước nói: “Tiểu Phóng, người quá mệt mỏi rồi, trở về nghỉ ngơi trước đi.”

Cao Phóng gật đầu, nhíu mi thở dài nói: “Hiện tại chỉ hy vọng Tư Không Nguyệt tới sớm một chút. Nếu như ngay cả độc trong người Liên sơn tộc nhân cũng không thể giải, chỉ sợ độc trên người Sở đại hiệp ta lại càng bất lực.”

Y nói xong áy náy nhìn về phía Sở Phi Dương, Sở Phi Dương lắc đầu nói: “Đây không phải chuyện của một mình người, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai có thể giải quyết, tất cả đều phải bàn bạc kỹ lưỡng hơn, người không cần miễn cưỡng bản thân.”

“Ta xế chiều đã phái người chuyển thư của người tới chỗ Tư Không Nguyệt.” Tín Vân Thâm an ủi nói, “Hắn nhất định sẽ nhanh chóng mang người trở về.”

Quân Thư Ảnh để Tín Vân Thâm cùng Cao Phóng trở về phòng nghỉ ngơi trước, sau đó mọi người cũng rời khỏi gian phòng.

Sở Phi Dương còn muốn cùng mọi người thương lượng công việc ngày mai, lại bị Quân Thư Ảnh nắm chặt nói: “Thanh Lang và Trình minh chủ đều đã có chủ kiến, người không cần đi theo góp vui làm gì, sắc trời đã tối, nên trở về nghỉ ngơi đi.”

“Đúng a, bốn giáo chủ và Trình minh chủ có thể tự mình xử lý chính sự, Sở huynh không cần đi theo góp vui.” Thanh Lang cười tủm tỉm khoát tay, hết sức vui vẻ lặp lại lời Quân Thư Ảnh.

Trình Tuyết Tường cũng trịnh trọng gật đầu, quạt giấy cầm trong tay mở ra lại gấp vào, có vẻ rất tiêu sái.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ nhìn bóng lưng Thanh Lang và Trình Tuyết Tường đi xa.

Sở đại hiệp từ người có chủ kiến nhất trở thành kẻ đi theo góp vui, trong lòng có chút sầu muộn.

“Đừng nhìn nữa.” Quân Thư Ảnh ôm hai cánh tay nói, “Cùng ta trở về.”

Sở Phi Dương thu hồi ánh mắt, nhìn Quân Thư Ảnh, không chút khách khí nâng cánh tay dưới tấm áo choàng lên, vênh mặt hất hàm sai khiến: “Đỡ ta!”

Quân Thư Ảnh tiến sát lại, đem cánh tay hần khoác lên vai, cả người cũng bị tấm áo choàng phủ kín.

Y oán hận nói: “Người cứ tác uy tác phúc đi. Chờ người khỏe lại chúng ta tiếp tục tính nợ.”

Sở Phi Dương ôm chặt cánh tay, đem người nào đó ôm vào trong ngực, hết sức vui mừng nở nụ cười, lại giả giọng sai khiến: “Ai, đỡ tốt a! Đến nỗi cánh tay ta phát đau rồi, khẳng định đã bầm tím, trở về xoa bóp cho ta.”

“...”

Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh về đến phòng, nhìn thấy trên bàn Kỳ Lân lưu lại thư tay, nói rằng đang cùng với Thanh Tĩnh dạo chơi trong sơn trang.

Vô Cực sơn trang ẩn giấu hung hiểm, tuy rằng hiện tại đã bị Thanh Phong kiểm soát và Vô Lâm minh khống chế nhưng vẫn có rất nhiều nơi không thể chú ý đến.

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh sợ mấy tiểu tử kia xảy ra chuyện, muốn tìm bọn chúng về.

Này là chuyện nhỏ, Quân Thư Ảnh đương nhiên không cho Sở Phi Dương đi cùng mà tự mình dắt theo Vương Tài đi ra ngoài tìm người.

Sở Phi Dương biết Quân Thư Ảnh đang lo lắng, cũng không khẳng khẳng cố chấp, tự mình đi đến bàn nhỏ đặt cạnh cửa sổ ngồi uống trà, chờ đợi Quân Thư Ảnh cùng mấy tiểu tử trở về.

Một cây ám khí rất nhỏ đột nhiên từ ngoài cửa sổ bay vào, đình một tiếng rất khẽ, một mảnh giấy hình vuông bị một tiểu đao găm xuống mặt bàn.

Sở Phi Dương nhíu mày, một tay nâng chén trà, một tay mở tờ giấy ra, trên giấy chỉ viết vồn vẹn mấy hàng chữ.

“Nếu như muốn tự giải thoát mình, cũng như muốn giải thoát Liên Sơn tộc nhân, thỉnh Sở đại hiệp một mình đến khu rừng nhỏ phía sau sơn trang. Nếu có người đi theo, giải được sẽ hủy hết, nói được làm được.”

Sở Phi Dương đọc xong không khỏi bật cười, đem mảnh giấy đặt trước ánh nến, đốt.

Xem ra hẳn thực sự bị người ta xem như con mèo bị bệnh dễ dọa nạt rồi.

Sở Phi Dương túm chặt áo choàng, ước chừng thời gian Quân Thư Ảnh ly khai, liền nhắc chân bước ra khỏi cửa.

Dọc theo đường đi, hần bước không nhanh không chậm, cũng không sử dụng khinh công, đích đến chính là khu rừng nhỏ phía sau sơn trang.

Cơ thể ban ngày chịu độc phát dày vò đến bây giờ vẫn miễn cưỡng không động dậy nổi, khinh công đối với hần vào lúc này mà nói đương nhiên cũng là một việc vất vả, không dùng vẫn là tốt hơn.

Bước tới khu rừng, gió đêm lạnh lẽo phả lên mặt.

Sở Phi Dương từng bước tiến sâu vào trong rừng, nhìn không chớp mắt, đi về phía trước. Cây cối xung quanh xao động cành lá, thoáng như có như không cảm giác bị người bám theo phía sau.

Cho đến khi đi thật sâu vào trong rừng, nếu tiếp tục đi nữa sẽ ra khỏi địa giới Vô Cực sơn trang, Sở Phi Dương mới chậm rãi ngừng cước bộ, ngoảnh lại nhìn xung quanh.

Hần đứng ở đó, khuôn mặt được áo lông che kín hiện ra màu sắc nhợt nhạt, toàn thân không hề có nội tức, chẳng khác nào một kẻ yếu ớt, một chút uy hiếp cũng không có.

Trong bóng đêm có người khước miệng vẽ ra một nụ cười mỉa mai.

Ánh sáng phản chiếu từ lưỡi đao đột nhiên chớp qua, nhất thời có hơn mười kẻ từ bốn phía nhẩy ra, ngay lập tức Sở Phi Dương đã bị bao vây.

Những người này đều là cao thủ cực kỳ xuất sắc của Vô Cực sơn trang, thật vất vả mới từ trong hỗn loạn thoát khỏi sự liên thủ truy bắt của Thanh Phong kiếm phái và Võ Lâm minh, chạy khỏi Vô Cực sơn trang. Mấy ngày qua, bọn chúng ở trong sơn cốc ẩn nấp, tìm thời cơ giải cứu trang chủ và Thánh Cô.

Bọn chúng đã đợi rất nhiều ngày, rốt cuộc thời cơ tốt nhất đã tới. Sở Phi Dương cơ thể trúng độc, còn dám một mình đến nơi hẹn, đây quả thực là cơ hội trời cho.

Mặc dù đều là cao thủ nhưng bọn chúng cũng không dám chủ quan khinh địch. Nhưng nếu cùng hợp lực đối phó với một nam nhân thân trúng độc chẳng lẽ lại không dễ như trở bàn tay?

Nhất tề cùng xông lên.

Đều là những dũng sĩ tốt nhất của Vô Cực sơn trang, công lực có thể đạt tới trình độ cao thủ nhất lưu giang hồ, lại biết phối hợp ăn ý, cơ hồ cùng một thời điểm đồng loạt đánh về phía người trước mặt, hơn mười lưỡi đao sắc bén mang theo hàn quang lấp loáng khóa chặt tất cả đường lui của Sở Phi Dương.

Bọn chúng có lẽ đã đắc thủ!

Đắc chí mới từ đáy lòng dâng lên, vũ khí vận sức chờ phát động nhưng giống như chém vào tường đồng vách sắt vô hình. Cánh tay vận nội lực đến nỗi như muốn vỡ vụn, đau nhức đột nhiên từ đầu ngón tay dội ngược lại, một cỗ sức mạnh thừa dịp nhẹ nhàng đoạt lấy vũ khí của bọn chúng.

Nam nhân đứng ở chính giữa, không một chút di chuyển, hãn vẫn hư nhược như trước mà đứng ở đó, giống như một người bình thường không hề có một chút uy hiếp, cũng không cảm nhận được một tia nội lực lưu động.

Vũ khí giữa không trung ào ào xoáy tròn, trở thành một luồng lưu quang xoay chuyển, rồi như bởi một uy bức thật lớn mà phóng ra bốn phía.

Vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu tươi bắn tung tóe, mười mấy người hỗn loạn tháo chạy.

Sở Phi Dương tiến lên trước một bước, mạnh mẽ vung tay lên, đem lưỡi đao sắc bén chém xuống khiến bọn chúng tạm thời mất đi khả năng cử động.

Hắn thu tay lại, hừ hừ nắm tay che miệng, nhin không được nhúu mày khê ho hai tiếng.

Một thân cây cách đó không xa bỗng kinh hoàng lay động, giống như bị gió lạnh thổi qua.

Sở Phi Dương cúi người, khê nhạt lên một chiếc lá rụng, kẹp ở ngón giữa bắn thẳng về phía trước.

Một tiếng xé gió sắc bén bị gió đêm thổi tan, lập tức xuất hiện một tiếng thét lên và ngay sau đó là thanh âm một vật nặng rơi xuống đất.

Sở Phi Dương nhắc chân bước về phía đó, hắc y nhân bị thương nặng ngã xuống đất không gượng dậy nổi, ra sức trốn tránh. Trong mắt kẻ đó chỉ có thể nhìn thấy đôi chân Sở Phi Dương đang giẫm lên đám lá rụng mà hoàn toàn không thấy được bước chân đó tưởng chừng như rất bình thường.

Thân hình Sở Phi Dương không nhanh không chậm bước tới trước mặt nữ tử đang nằm rên rĩ.

Lại một trận gió thổi qua, thân thể vừa mới cố gắng vận khởi nội lực có chút không chịu nổi gió đêm lạnh lẽo, sắc mặt Sở Phi Dương càng trở nên nhợt nhạt, hắn bất giác kéo chặt y sam trên người hơn, từ trên cao nhìn xuống đối diện với ánh mắt căm hận của nữ tử.

_____oOo_____

Lời tác giả:

Dê béo giống như con mèo bị bệnh.

Dê béo không phát uy, chắc hẳn sẽ cho rằng hẳn là Baby Kitty.

Dê béo một khi thực tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Mị!

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 78

Tác giả: Nam Phong Ca

Sở Phi Dương nhíu mày nhìn nàng. Nữ tử này rõ ràng là Ngọc Nhi, người vẫn luôn đi bên cạnh Thánh Cô. Nếu so với Thánh Cô thì Ngọc Nhi là kẻ lòng dạ độc ác, khiến người ta bất bình.

“Sở Phi Dương, người diễn tốt lắm! Hôm nay là ta khinh thường người nên mới trúng kế của người!” Ngọc Nhi che ngực, khoe miệng có hai vết máu, hung tợn nói.

Sở Phi Dương khẽ hừ một tiếng, mở miệng nói: “Bất quá là do các người suy nghĩ nông cạn, không biết tự lượng sức mình mà thôi.”

Về khiêm tốn ôn lương bày ra trước mặt người khác đã quá lâu, dường như đã khiến cho rất nhiều người quên mất sự trượng cuồng và kiêu ngạo năm nào của hắn.

Sở Phi Dương áp giải Ngọc Nhi cùng với mười mấy cao thủ Vô Cực ra khỏi rừng cây, hướng về phía sơn trang.

Đệ tử Thanh Phong phái tiếp nhận mười mấy tên tù binh, Tín Vân Thâm cũng chạy đến đại sảnh gặp Sở Phi Dương, cùng đi cư nhiên còn có Quân Thư Ảnh, y sắc mặt không chút thay đổi đi vào cửa, tùy tiện tìm một chiếc ghế ngồi xuống.

Sở Phi Dương mới vừa đem một thân ác khí sau khi trúng độc phải sạch, lúc này thần thanh khí爽 nhìn Quân Thư Ảnh nhưng nhin không được có chút sợ hãi, giống như mình đã làm sai chuyện gì.

Sở Phi Dương đi đến bên người Quân Thư Ảnh, áp sát lại cười nói: “Thư Ảnh, người đã đến rồi a. Tiểu Thạch Đầu và Lân nhi đã trở về?”

Quân Thư Ảnh ân một tiếng, chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, sắc mặt ngược lại không giống như đang tức giận. Nhưng ánh mắt đó lại khiến Sở Phi Dương cảm thấy lạnh người.

Giận rồi, người này nhất định giận rồi! Hơn nữa lại còn không phải giận bình thường!

Có người không để ý đến hắn, Sở Phi Dương chỉ có thể tự mình kéo lấy một chiếc ghế lại gần, ngồi xuống bên cạnh Quân Thư Ảnh, ở trước mặt y đem y sam kéo chặt thêm một chút, làm như không thể chịu nổi cái lạnh của sương đêm. Hành động này thật ra cũng không hẳn là giả bộ, vừa mới bắt chấp đề khởi nội lực nên khiến thân thể hắn hết sức không thoải mái, hiện tại mỗi đợt khí lạnh thổi qua đều khiến hắn hư nhược và khó chịu.

Quân Thư Ảnh nhin không được thở dài một hơi, vươn tay ra nắm chặt lấy tay Sở Phi Dương, một cỗ nhiệt lưu xuyên qua lòng bàn tay chậm rãi di động khắp người.

Sở Phi Dương cũng nắm chặt tay y rồi khẽ vuốt ve, cười cười nhìn y.

Tín Vân Thâm mở miệng nói: “Đại sư huynh, Quân đại ca, Thanh Lang và Trình minh chủ vừa mới phái người đến truyền tin, Vô Cực trang chủ đã chịu mở miệng, nói ra nơi giam giữ trưởng lão Liên Sơn tộc. Chúng ta dự định tối nay sẽ hành động, giải cứu bọn họ. Hi vọng bọn họ có biện pháp giải độc trên người Đại sư huynh.

“Vô Cực trang chủ lòng dạ khó lường, lại có thể dễ dàng khai ra như vậy sao? Có hay không trong đó có trá?” Quân Thư Ảnh nhíu mày nói.

Tín Vân Thâm nói: “Quân đại ca nói đúng. Vì vậy chúng ta trước đã cho người đến đó dò đường, chỉ cần xác định tin tức đó là thật chúng ta sẽ lập

tức xuất phát.”

“Nga? Ai là người dò đường?” Quân Thư Ảnh nói.

“Trình minh chủ tự nhận nhiệm vụ, dẫn theo mấy vị cao thủ Thanh Phong phái, Thiên Nhất giáo và Võ Lâm minh đi trước, Thanh Lang cũng đi sau tiếp ứng. Hai người đó làm việc cẩn thận, cũng không hành động theo cảm tính, Quân đại ca có thể yên tâm.”

Vẫn một mực trầm mặc, Sở Phi Dương nhin không được giật giật lông mày. Khẩu khí tên này như vậy là sao? Rõ ràng là cố ý, muốn chế nhạo Đại sư huynh của người làm việc không dựa vào tình thế mà dựa vào cảm tính?

Hắn bất quá là tương kế tựu kế, muốn một mẻ lưới tóm gọn tất cả, vậy mà một lớn một nhỏ các người đều dùng vẻ mặt này để nhìn hắn sao?

Sở Phi Dương dùng ánh mắt trường bối cao niên trừng Tín Vân Thâm, lại bị Tín Vân Thâm dùng ánh mắt trường bối thâm niên trừng mắt nhìn lại.

Thật sự là một tên tiểu tử thôi!

Không lâu sau liền có đệ tử chạy đến báo tin, Thanh Lang đã hành động trước. Tín Vân Thâm căn dặn đệ tử mấy câu rồi cũng xuất phát cùng với Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương lần này không cùng đi. Hai người kia nhất định sẽ dùng khinh công, hắn nội tức bất ổn, nếu nói đến nội lực thì lại càng khiến Quân Thư Ảnh và Tín Vân Thâm không yên tâm, vì vậy đành phải ngoan ngoãn nghe lời, trở về nghỉ ngơi thật tốt.

Mấy tên đệ tử dẫn đường phi thân ra khỏi Vô Cực sơn trang, chạy đến một sơn cốc bên trong địa hình phức tạp.

Dùng khinh công, thời gian một nén nhang, đã thấy phía trước có một tia sáng đang chiếu tới.

Đi đến gần mới phát hiện đó là một sơn động bí mật, dường như vừa mới được mở ra, hai tên đệ tử Thiên Nhất giáo đang canh giữ ở cửa động,

“Quân công tử, Tín chương môn, giáo chủ phái chúng ta chờ ở đây tiếp ứng, các vị nhanh chóng vào trong.” Một tên mở miệng nói.

Tín Vân Thâm gật đầu với gã, đi vào sơn động trước.

Đi qua một thông đạo có chút chật hẹp, vừa tiến vào đến bên trong thạch thất liền chứng kiến một động thiên khác.

Động thiên này được hình thành bên trong sơn thể, vừa cao vừa rộng, hơn mười người của tam đại môn phái đang ở trong đó thế nhưng vẫn cực kỳ trống trải.

Thanh Lang nhìn thấy bọn họ, phất tay nói: “Thư Ảnh, Vân Thâm, các người tới đúng lúc, mau tới đây xem cái này.”

Quân Thư Ảnh và Tín Vân Thâm đều có chút nghi ngờ đi tới. Cứu người thì cứu người, sống hay chết còn có biện pháp, cần phải xem xét cái gì?

Đi đến gần mới thấy có ba lão nhân thân hình khô héo đang nằm song song trên mặt đất, mới nhìn sơ qua thì dường như không còn một chút sinh khí, Quân Thư Ảnh vốn mang theo một tia hi vọng, chứng kiến cảnh này lòng không khỏi chùng xuống.

Trình Tuyết Tường phát hiện y thất vọng, liền nói: “Thư Ảnh, trước không nên nản lòng, mấy vị trưởng lão này vẫn còn sống, nhưng mà... tình trạng không tốt lắm.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy, ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát, quả nhiên nhìn thấy ba lão nhân lồng ngực vẫn có một chút phập phồng yếu ớt.

Thanh Lang nói: “Bọn họ bị giam ở chỗ này không biết bao nhiêu năm rồi, Vô Cực sơn trang hẳn là không có ý định sẽ thả bọn họ ra ngoài, bởi vậy đã phong kín lối ra. Mấy vị trưởng lão này không ăn không uống nhiều năm như vậy nhưng vẫn có thể sống sót, Liên Sơn tộc nhân thực sự kỳ lạ.”

Quân Thư Ảnh đứng dậy, sắc mặt vẫn không có một chút thoải mái.

Chương 79

Tác giả: Nam Phong Ca

“Còn sống thì có ích gì, bọn họ đã thành ra như thế này, sao có thể hỏi ra biện pháp giải độc?” Quân Thư Ảnh nhăn mày, nói.

“Này... Người ta vất vả kiên trì sống đến bây giờ, hẳn là phải có ý nghĩa đi.” Thanh Lang bất đắc dĩ sách sách hai tiếng, nói.

Đối với Sở đại hiệp nhà người vô dụng thì ngay cả còn sống cũng là vô dụng? Người này cũng quá không biết tế nhị.

Quân Thư Ảnh hừ một tiếng, tiếp tục tìm kiếm xung quanh, không để ý lời Thanh Lang nói.

Trình Tuyết Tường nói: “Tính tình Thư Ảnh chính là vô tư, không một chút giả tạo. Ta thích nhất bộ dạng đó của Thư Ảnh.”

Thanh Lang nhếch mép nói: “Được rồi được rồi, huynh cũng không kém, không cần phải thối phồng lên như vậy.”

“Không phải là thối phồng, đó là sự thật.” Trình Tuyết Tường cải chính.

Quân Thư Ảnh đối với tranh luận của hai người nọ giống như mắt mù tai điếc, vẫn một mình tìm kiếm xung quanh.

Ba vị trưởng lão kia nguyên là đứng trong ba cái rãnh lớn đục trên vách tường, lúc này đã được đặt xuống nền đất. Quân Thư Ảnh đang ở xung quanh mấy cái rãnh đó cẩn thận xem xét, y cảm thấy ba lão gia hỏa này sẽ

không đơn giản ở trong này chờ chết như vậy, tốt xấu cũng phải lưu lại thứ gì đó.

“Quân công tử, vừa rồi chúng ta đã kiểm tra rất kỹ, không phát hiện ra cái gì đáng nghi.” Một tên đệ tử Võ Lâm minh tiến tới nói.

Quân Thư Ảnh vẫn không ngẩng đầu, chỉ vươn ngón tay thon dài lên, mò mẫm từ trong ra ngoài.

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường đã phái người ở trong này tra xét kỹ càng, cũng không phát hiện cái gì, nhưng khi nhìn thấy Quân Thư Ảnh vẫn còn đang cố chấp như vậy thì bọn họ đương nhiên cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Trình Tuyết Tường đi tới, Quân Thư Ảnh bỗng nhiên quay đầu nói: “Đây là cái gì?”

Trình Tuyết Tường lại gần quan sát vị trí nơi ngón tay Quân Thư Ảnh chỉ tới, nơi đó ẩn hiện vài đường vân nhỏ. Mới nhìn qua chẳng khác nào một vài vết tích tùy tiện khắc lên, hay có thể là sơn thể tự nhiên đã có như vậy.

Trình Tuyết Tường không nỡ khiến Quân Thư Ảnh thất vọng, hắn nói: “Mấy vết khắc này vừa rồi không nhìn ra, chúng ta tiếp tục cẩn thận tìm xem, có lẽ sẽ còn manh mối khác.”

Quân Thư Ảnh ngược lại như không để tai vào lời nói của hắn, chỉ một mực chăm chú dùng đầu ngón tay miết lên những đường vân nhỏ đó.

Sau một lúc lâu Quân Thư Ảnh mới thất vọng mà bỏ qua, Tín Vân Thâm an ủi nói: “Quân đại ca, huynh không nên gấp gáp, chúng ta tiếp tục tìm xem. Liên Sơn tộc nhân vượt ra khỏi lễ thường, nhất định sẽ phải có thứ gì đó khác lạ.”

Thanh Lang nói: “Ta gọi người đưa mấy vị trưởng lão này ra ngoài, xem Tiểu Phóng có biện pháp nào khiến bọn họ tỉnh lại hay không. Bất quá bọn họ suy yếu như vậy, cho dù có tỉnh lại, chỉ sợ...”

Y nói đến đây lại nhìn về phía Quân Thư Ảnh rồi không nói thêm gì nữa, y biết rõ trong lòng Quân Thư Ảnh nhất định còn rõ ràng hơn. Vậy nhưng Quân Thư Ảnh lại chỉ một mực trầm mặc cúi đầu không nói.

Vốn cho rằng giải cứu được trưởng lão Liên Sơn tộc sẽ là mấu chốt để có thể giải độc cho Sở Phi Dương, không nghĩ tới kết quả lại thành ra như thế này.

Dấy lên hi vọng rồi lại bị dập tắt, so với lúc không có hy vọng thì lại càng khiến người ta khó chấp nhận hơn.

Hôm nay Sở Phi Dương bị độc phát đã đau đớn đến nỗi muốn chết đi mà không được, nếu đúng như lời Thánh Cô nói, mỗi một lần độc phát sẽ càng đau đớn hơn, vậy đến ngày mai Sở Phi Dương sẽ như thế nào? Quân Thư Ảnh mới nghĩ thôi đã cảm thấy từng đợt sợ hãi đang kéo đến.

Mấy tên đệ tử Thiên Nhất giáo chạy tới, đưa ba vị trưởng lão Liên Sơn tộc ra khỏi sơn động. Mọi người cũng bắt đầu ra ngoài.

Trưởng lão thứ nhất vừa mới được mang ra, trong sơn động đột nhiên xuất hiện dị động, giống như có cơ quan bí mật nào đó được khởi động, cự thạch treo trước cửa động lắc lư một chút rồi bắt đầu chậm rãi hạ xuống.

Thanh Lang nguyên rủa một tiếng rồi quát: “Tại sao lại như vậy? Mọi người mau chạy ra!”

Y vừa dứt lời, một trận gió lạnh liền thổi tới, những cây đuốc trong động bị gió làm tắt hết, nhất thời tất cả đều chìm vào trong bóng tối.

Tam phái đệ tử được nghiêm chỉnh huấn luyện, mặc dù gặp phải tình huống bất ngờ lúc đầu có hơi hốt hoảng nhưng cuối cùng vẫn tuân tự thoát ra ngoài.

Mấy người Thanh Lang, Quân Thư Ảnh đương nhiên đi ở phía sau, thời điểm tới gần cửa động cũng là lúc cự thạch đã hạ xuống quá nửa.

Chỉ còn vài bước nữa là có thể thoát ra ngoài. Chính vào lúc này, ở trong bóng tối Quân Thư Ảnh chợt cảm thấy một tia sáng lấp lánh chớp qua khóe mắt.

“Trên vách sơn động có gì đó!” Quân Thư Ảnh lập tức dừng bước, bắt đầu chạy lại phía đó.

“Thư Ảnh!” Trình Tuyết Tường muốn chặn y lại nhưng không kịp, chỉ có thể theo y chạy ngược vào trong.

Thanh Lang tiếc nuối cửa động đã ở ngay trước mắt, cự thạch cũng đã sắp hạ xuống, y nắm chặt bả vai Tín Vân Thâm đang muốn quay đầu trở lại, thừa dịp hăn không thể phát lực mà mạnh tay đẩy ra ngoài.

“Chúng ta không thể đều bị vây hãm bên trong, bên ngoài nhất định phải có người chiếu ứng. Vân Thâm, người cứ tiếp tục vất vả đi.” Nói xong Thanh Lang cũng xoay người biến mất vào trong bóng đen.

Lúc Thanh Lang ra tay, vì muốn Tín Vân Thâm bất ngờ không kịp hành động bởi vậy hạ thủ không chút lưu tình. Tín Vân Thâm bị văng ra khỏi động, ôm lấy bả vai đau nhức quay đầu nhìn lại, chứng kiến cự thạch đang dần dần chạm xuống nền đất, phong bế hoàn toàn cửa sơn động.

Tín Vân Thâm chạy lại, vận khởi nội lực, dùng cánh tay không bị đau đẩy cự thạch kia ra mặc dù hiểu rõ đây là hành động vô ích.

“Thanh Lang... hỗn đản!” Tín Vân Thâm cắn chặt răng, dùng sức đấm lên mặt đá.

Bốn người bọn họ cùng nhau đến đây, hiện giờ cũng chỉ có một mình hần trở về, hần phải giải thích thế nào với Đại sư huynh và Yến công tử đây?

Bên trong sơn động vẫn bị một mảnh hắc ám bao trùm. Trong bóng tối, một vài bức họa diện ẩn giấu trên vách động bắt đầu hiện ra.

Ngoài ra cũng không có dị động gì khác phát sinh. Tựa hồ cơ quan trong sơn động này dập tắt những cây đuốc chính là vì muốn người đến đây nhìn thấy những bức bích họa này.

Quân Thư Ảnh trực giác những bức bích họa này nhất định là mấu chốt của mọi vấn đề.

Người tập võ tai thính mắt tinh, sau một lát thích ứng hiện tại ba người đã có thể nhìn thấy một chút sự vật.

Quân Thư Ảnh đi tới gần xem xét những bức bích họa trên vách động, Trình Tuyết Tường đi bên cạnh y, cảnh giác đề phòng xung quanh.

_____oOo_____

Lời tác giả: Tiểu Tuyết không có ai thương.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 80

Tác giả: Nam Phong Ca

Thanh Lang đi tới bên cạnh Trình Tuyết Tường, cười cười với hân. Trình Tuyết Tường cũng mỉm cười đáp lại. Trong bóng tối chỉ nhìn thấy hai hàm răng trắng lộ ra, sau đó hai người liền quay đi mỗi người một việc.

Quân Thư Ảnh còn đang toàn tâm toàn ý chăm chú nhìn những bức bích hoạ đơn giản đang tản ra ánh sáng nhàn nhạt. Chúng tựa hồ là được sắp xếp theo quy luật. Quân Thư Ảnh nhận diện bức họa thứ nhất, căn cứ vào đó để nhìn lần lượt, cũng không quá khó hiểu ý tứ của chúng.

Bức họa thứ nhất vẽ một đám hung thần ác sát, đang bắt bớ một nhóm người gầy yếu nơm nớp lo sợ làm nô dịch, hẳn là đang mô tả cảnh Liên Sơn tộc bị Vô Cực sơn trang công hạ.

“Thoạt nhìn những bức họa này cũng không quá cũ, rất có thể là do ba vị trưởng lão Liên sơn tộc sau khi bị nhốt ở đây đã vẽ ra.” Thanh Lang nói.

“Bọn họ vẽ những bức họa này để làm gì?” Trình Tuyết Tường nói, “Nếu ngày hôm nay không phải chúng ta vào được đây giải cứu bọn họ, không phải Thư Ảnh phát hiện ra thì những bức họa này nào có ý nghĩa gì nữa?”

“Với tính cách vô tư của Liên Sơn tộc nhân thì mục đích ba vị trưởng lão vẽ những bức bích họa này có lẽ không phải vì tự giải thoát.” Thanh Lang đáp lời.

Nếu không phải tự giải thoát, vậy chỉ có hai khả năng.

Một là, đây là một cách ghi chép lịch sử của Liên Sơn tộc. Nếu là như vậy, đại khái sẽ không cần khó hiểu như vậy đi, lại còn phải thiết hạ cơ quan để bảo vệ chúng.

Vậy chỉ còn một khả năng, trong những bức họa này, hẳn là chứa bí mật của Liên Sơn tộc nhân. Trường lão thiết hạ cơ quan, nhất định là không muốn những bí mật này rơi vào tay những kẻ cư tâm khó dò. Cơ quan lại được thiết lập đặc biệt ở chỗ, sau khi trường lão được cứu ra ngoài mới bắt đầu khởi động, chắc hẳn cũng là vì muốn lựa chọn người cứu giúp phải là những người thật lòng thật dạ.

Như vậy có thể nói đây là một mảnh khố đơn giản đến nỗi ngây thơ, đúng với bản chất của một sơn tộc, mặc dù trường lão có niên kỷ thì tâm nhãn cũng chỉ như vậy mà thôi. Thanh Lang sờ cằm, không khỏi có chút cảm khái.

Nhưng dù thế nào đi nữa, nếu những bức bích họa này có thể bao hàm mấu chốt cứu vớt Liên Sơn tộc nhân thì đối với việc giải độc trong người Sở Phi Dương ắt hẳn cũng sẽ có ích.

Quân Thư Ảnh là người cẩn thận, có thể đạo nghĩa không chùn bước mà chạy ngược lại, nhất định là cũng nghĩ tới điểm này.

Cũng chỉ có những sự tình liên quan đến Sở Phi Dương, mới khiến y để tâm để bụng như vậy đi.

Quân Thư Ảnh tiếp tục nhìn xuống. Trên bức bích họa thứ hai vẽ một một gốc cây đại thụ cao ngất, một nữ nhân cùng một tiểu nữ hài. Nữ nhân từ giữa gốc đại thụ lấy ra một vật gì đó, đút cho tiểu nữ hài ăn. Đại thụ sau đó khô héo.

Trình Tuyết Tường nói: “Đây chính là gốc thụ thần của Liên Sơn tộc. Cao đại phu đã nhìn qua, tuy rằng cành lá sum sê nhưng gốc cây đó lại không mấy đặc biệt.”

“Nhìn ý tứ của bức bích họa này thì gốc cây kia nhất định có chỗ không tầm thường. Trong bức họa mô tả gốc bị khô héo, có thể là muốn ám chỉ nó đã mất đi công hiệu vốn có.” Hai mắt Quân Thư Ảnh trong bóng đêm phát ra quang mang nhu nhuận, như chứa đựng biết bao vì tinh tú, “Thời điểm bọn họ vẽ bức họa này nhất định là nhiều năm về trước, lúc Vô Cực sơn trang vừa mới công phá Liên Sơn tộc, tiểu nữ hài này hẳn là Thánh Cô khi đó. Nàng vì muốn luyện tập tinh thần chi lực của Liên Sơn tộc nhân nên phải ăn thứ gì đó bên trong gốc thụ thần.”

Tiếp tục nhìn xuống phía dưới, trong bức bích họa thứ ba, một đám người cao tráng đang ép một nhóm người gầy yếu phải uống một thứ được chất màu đen, xuống chút nữa, là một nhóm người với bộ ngực đã bị thối rữa chuyển thành đen, đau đớn chịu không thấu mà cong cái lưng ốm yếu lên.

Trong bức bích họa thứ tư, tiểu nữ hài kia lại xuất hiện. Nàng từ trên gốc thụ thần bẻ xuống một cành rồi cắm xuống đất. Mỗi một ngày vào lúc mặt trời mọc sẽ lấy máu tươi lên đó, thời điểm trăng lên lại đứng ở đó ngâm xương. Sau bảy ngày bảy đêm thì nhổ cành cây đó lên, cho Liên Sơn tộc nhân ăn.

Bức bích họa cuối cùng, là cảnh tượng một nhóm người Liên Sơn tộc nhân đang quỳ lạy dưới gốc thụ thần, vết thương trước ngực bọn họ đều đã biến mất.

Xem xong năm bức bích họa, ba người liền rơi vào trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Thanh Lang mới mở miệng nói: “Đây là ý gì? Thụ thần có thể giải độc, nhưng thụ thần đã chết, phải lấy máu cùng với tiếng ngâm xương của nha đầu kia mới có thể cứu sống gốc cây đó?”

Trình Tuyết Tường cũng nói: “Hẳn là ý tứ này.”

“Nói đùa sao?” Thanh Lang nói, “Nếu chỉ dùng máu thôi thì không nói, cùng lắm thì đè nha đầu kia ra lấy máu. Đẳng này lại còn ngâm xương, mà phải ngâm xương bên cạnh cành cây và ngâm xương bảy ngày bảy đêm. Hơn nữa chúng ta không thể dùng kế sách khiến nàng sinh nghi. Một khi nàng không nguyện ý thì phải dùng biện pháp nào mới khiến nàng chịu mở miệng? Nha đầu kia không có được người trong tâm tưởng, coi mọi người đều là kẻ thù, ta thấy nàng so với Vô Cực trang chủ còn cố chấp hơn. Ngay cả thủ đoạn uy bức lợi dụ cũng không có tác dụng.”

Quân Thư Ảnh còn đang trầm mặc, trong bóng tối nhìn không rõ thần sắc trên khuôn mặt y.

Thanh Lang suy nghĩ một chút, lại sờ cằm nói: “Bất quá nàng cũng không phải là vô dục vô cầu, nàng chẳng phải một lòng muốn có được Sở huynh hay sao?”

Trình Tuyết Tường liếc mắt nhìn Quân Thư Ảnh một cái, thở dài nói: “Thanh huynh, bây giờ không phải là lúc nói bậy. Bích họa cũng đã xem xong rồi, giờ trước tiên phải nghĩ biện pháp thoát ra ngoài.”

Quân Thư Ảnh đột nhiên nói: “Ta biết cách ra ngoài.” Nói xong lại mò mẫm lên vách động, hướng tới ba cái rãnh lớn lúc trước.

Thanh Lang dường như có chút bất ngờ đối với việc Quân Thư Ảnh nói có biện pháp thoát ra ngoài. Người này bình thường rất thờ ơ nhưng mỗi khi thực sự nghiêm túc thì sẽ hết sức cơ trí, bằng không năm đó làm sao có thể được lão giáo chủ sủng tin như vậy.

Thanh Lang tiếp tục nói: “Trình huynh sai rồi, này làm sao gọi là nói bậy chứ. Đối thủ tiếp tục cương ngạnh, nhưng chỉ cần hấn còn một chút vọng tưởng thì vẫn có cách dặt dụ hấn vào tròng. Người mà, chính là có một khía cạnh đơn giản như vậy.”

Trong lúc Thanh Lang ba hoa, Quân Thư Ảnh đã tìm được những khắc ngấn ở bên trong ba cái rãnh lúc trước.

Lúc trước y đã cảm thấy những ngấn tích này là do con người tạo ra, nhưng mà không biết mục đích là gì, giờ phút này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Cơ quan trong sơn động này cũng không phải muốn vây khốn những người đến đây, mà mục đích đơn giản chỉ là muốn huỳnh quang trên những bức bích họa bí mật được phô bày ra trước mắt, như vậy phương pháp ra ngoài nhất định cũng không khó.

Tam phái đệ tử đã kiểm tra kỹ lưỡng, y cũng đã xem xét lại một lần, duy chỉ có những khắc ngấn này là khác thường, vậy cơ quan để đi ra ngoài hẳn là nằm ở chỗ này.

Trong bóng đêm Quân Thư Ảnh dùng đầu ngón tay thuận theo ngấn tích kia mò mẫm khắp nơi, đó tựa hồ là một ký hiệu trong một trận pháp thông thường. Y khẽ đẩy nội lực lên đầu ngón tay, ấn xuống chính giữa nét khắc, sau đó lại di chuyển ngón tay, miết rộng ra khắp nơi.

Cuối cùng cũng miết hết một đường, sau một lát, từ cửa động đột nhiên truyền đến một tiếng âm âm vang vọng.

Ba người không ai bảo ai cùng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy đến cửa động.

Ánh trắng nhàn nhạt từ ngoài động chiếu vào, thuận theo cự thạch chậm rãi mọc lên, phạm vi chiếu sáng càng lúc càng rộng ra.

Ánh trắng vừa mới xấp xỉ chiếm bóng tối lập tức có một đạo hắc ảnh vọt đến trước mặt Quân Thư Ảnh.

Ngay sau đó bị một vòng tay ấm áp vững chãi ôm trọn lấy.

_____oOo_____

Lời tác giả:

Lang oa: Sở huynh, người biết không, so với cơ quan để ra ngoài của trưởng lão Liên Sơn tộc thì tổ sư gia Thanh Phong phái nhà người quả thực quá hung hiểm!

Sở oa: ... Quân nhi, người tới đi.

Quân oa: Nói với Vân Thâm, phần giải được cho Thanh Lang kia không cần chuẩn bị nữa.

Thanh Phong phái tiểu đệ tử phát cờ: Quân công tử phái chúng ta uy vũ!

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 81

Tác giả: Nam Phong Ca

Hoàn toàn không cần dùng đến hai mắt, mặc dù trên y sam là khí lạnh đêm thu, nhưng cái ôm này cùng với nhiệt độ cơ thể đều rất quen thuộc, thậm chí mỗi một hơi thở cũng mang theo nhiệt khí ấm áp của người kia.

Quân Thư Ảnh thở hắt ra, nhắm hai mắt lại, vòng tay ôm lên tấm lưng của hắn.

“Ai cho phép người tùy tiện hành sự?” Sở Phi Dương cắn răng nói, “Vạn nhất trong sơn động ẩn giấu hung hiểm thì phải làm sao? Người cũng quá không cẩn thận!”

Quân Thư Ảnh còn chưa kịp xúc động bởi cảm giác thỏa mãn mà ôn nhu kia mang lại, nhất là vừa mới từ trong sơn động phong bế hắc ám đi ra thì loại cảm giác này lại càng nồng đậm, vậy mà người này lại không hề màng đến, muốn thuyết giáo y.

Quân Thư Ảnh không vui đẩy Sở Phi Dương ra, nói: “Người tại sao lại dong dài như vậy, ta đều có mục đích.”

“Người!” Sở Phi Dương trừng ra vẻ mặt không kiên nhẫn, nhớ lại vừa rồi đứng trước sơn động bị phong bế mà lo lắng, thúc thủ vô sách, lúc này hận không thể dùng thước gõ vào lòng bàn tay y.

Thanh Lang và Trình Tuyết Tường một trước một sau từ trong sơn động đi ra, Yến Kỳ sớm đã dắt theo Vượng Tài chờ ở ngoài, Vượng Tài nhìn thấy Thanh Lang, nhanh như chớp chạy tới, ở bên chân y lắc đầu vẫy đuôi.

Yến Kỳ cương trực đứng yên tại chỗ, đôi mắt sáng ngời cứ nhiên bắt đầu ngấn nước.

Lúc trước hẳn cùng với Sở Phi Dương và Tín Vân Thâm đến sơn động, tất cả mọi người rõ ràng thúc thủ vô sách, ngay cả Sở Phi Dương cũng khó khăn che giấu vẻ lo lắng. Yến Kỳ tự biết giúp không được gì nên đành ngoan ngoãn đứng ở một bên không gây thêm phiền phức.

Những người khác đều bận rộn, chỉ có Vương Tài bồi bên cạnh hẳn, lo lắng cùng sợ hãi cũng chỉ có thể tự mình cắn rứt trong lòng. Lúc này nhìn thấy Thanh Lang, cảm xúc mới có dịp được trào ra, toàn bộ ủy khuất lúc này mới có người tiếp nhận và bao dung.

Thanh Lang thở dài một hơi, đi tới kéo Yến Kỳ ôm vào trong ngực, dùng tay che mắt hẳn, nhẹ nhàng gạt đi giọt nước mắt đang muốn rơi ra mà cũng khó khăn, rồi lại dùng ngón tay tinh tế lau đi vệt nước mắt còn đọng lại trên khuôn mặt trắng trẻo, sau đó mới đem khuôn mặt ấy đặt vào ngực mình.

“ Bao nhiêu tuổi rồi, gặp một chút sự tình như vậy mà cũng khóc?”
Thanh Lang dỗ dành.

Cảm xúc chính là thứ khó hiểu, thời điểm không ai để ý, con người ta có thể tự mình kiên cường. Còn khi có người ở bên cạnh, ngược lại vô số ủy khuất sẽ thay nhau chực trào ra.

Yến Kỳ nằm gọn trong lòng Thanh Lang, lại gần không được trông thấy mà thèm.

Trình Tuyết Tường đứng ở một bên, tự mình phui phui bụi bặm bám trên y phục rồi lại đứng ở đó nhìn những người khác.

Tín Vân Thâm nhìn trái nhìn phải, tựa hồ cũng không có việc gì, liền tiến đến trước mặt Trình Tuyết Tường, đưa cho hẳn một bầu nước, nói:

“Bên trong không xảy ra chuyện gì chứ? Các huynh ở trong đó mệt nhọc lâu như vậy, trong khi chúng ta ở bên ngoài một chút biện pháp cũng không có. Nếu các huynh còn chưa ra, chỉ sợ phải dùng thượng hoả dược, làm nổ tung cự thạch này.”

Trình Tuyết Tường uống nước xong, nói: “Rất lâu sao? Chúng ta ngược lại không cảm thấy. Bất quá bên trong đúng là có bí mật, dựa vào đó thì độc trên người Liên Sơn tộc nhân và Sở huynh có thể giải.”

“Nga?! Như thế nào?” Tín Vân Thâm hai mắt sáng lên.

“Việc này nói khó cũng không khó mà nói đơn giản cũng không phải đơn giản.” Trình Tuyết Tường nói, “Chúng ta trở về rồi từ từ nói.”

Tín Vân Thâm cùng với Trình Tuyết Tường đi trước dẫn đường, một nhóm đệ tử Võ Lâm minh được phân phó ở lại trông chừng sơn động, còn những người khác cùng theo bọn họ trở về sơn trang.

Vừa về đến nơi, mọi người liền trở về phòng của Tín Vân Thâm. Quân Thư Ảnh đem sự tình về những bức bích họa bên trong sơn động kể lại một lần, xong lại nhìn Sở Phi Dương nói: “Thế chất Liên Sơn tộc nhân quá đặc biệt, lấy máu của bọn họ làm ra độc đương nhiên cũng không thể tầm thường. Cao Phóng từ đầu đến cuối không được chứng kiến. Cho đến bây giờ, đây đại khái là biện pháp giải độc duy nhất.”

Tín Vân Thâm thở dài nói: “Theo như những bức bích họa đó thì muốn cứu sống được gốc thụ thần kia thì phải lấy máu Thánh Cô tưới lên và dùng tiếng ca của nàng dẫn đạo, đây mới là điểm mấu chốt, phải giải quyết như thế nào?”

“Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra.” Quân Thư Ảnh ngồi trở lại bên cạnh Sở Phi Dương, “Nhưng sự tình đã đạt tới bước này rồi, nhất định sẽ có biện pháp.”

Trình Tuyết Tường nói: “Mặc dù ngay cả sơn tộc trưởng lão đã dùng cơ quan để bảo vệ phương pháp giải độc, không để Vô Cực sơn trang biết được bí mật này nhưng theo lời Thanh huynh nói thì cơ quan kia... có chút đơn giản đến khờ khạo. Chúng ta muốn cẩn thận thì phải xác nhận, Thánh Cô thực sự có biết chuyện này hay không? Nếu như nàng hiện tại nàng vẫn chưa biết thì tuyệt đối không thể để nàng biết được. Thánh Cô tâm tư xảo quyệt, thủ đoạn lại cay độc, không thể để nàng nắm được điểm yếu.”

“Trình huynh nói không sai, chuyện này muốn thành công chỉ có thể dựa vào lừa gạt. Vậy chuyện tra vấn Thánh Cô nhân tiện giao cho Trình minh chủ đi.” Thanh Lang đứng dậy, vắn vẹo sống lưng, “Tại hạ còn có việc, xin lui trước.”

Nghị sự xong xuôi, mọi người tự giác ly khai. Vừa về tới phòng, Quân Thư Ảnh lại lục lọi khắp nơi.

Sở Phi Dương đứng ở phía sau y, hỏi: “Thư Ảnh, người tìm cái gì?”

“Bình sứ trắng chứa máu của Liên Sơn tộc kia đâu?” Quân Thư Ảnh có chút vội vàng bối trong đồng y phục.

“Ta cất đi rồi.” Sở Phi Dương nói, từ phía sau túm lấy hông y kéo đến ghế ngồi, “Chớ vội mò mẫm, tối nay thực mệt, lại đây ngồi với ta một lát.”

Quân Thư Ảnh nói: “Chuyện này phỏng chừng còn sẽ phải hao tâm tổn trí, thời điểm người tiếp tục bị độc phát, còn phải dựa vào thứ đó để giảm bớt đau đớn. Người đừng có mà coi thường.”

Sở Phi Dương thở dài nói: “Ta thật sự không muốn dựa vào máu của người khác để cứu mạng.”

“Cứng đầu.” Quân Thư Ảnh xem thường nói, “Chẳng lẽ người muốn nghe Thánh Cô kia ngâm xướng để cứu mạng?”

“Người biết rõ ta không có ý đó.” Sở Phi Dương cười nói, “Ta nghe lời người, chờ đến khi ta đau đến không nhịn được, nhất định sẽ uống.”

Quân Thư Ảnh nhìn thấy sắc mặt và đôi môi của hắn tái nhợt, bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Sáng sớm hôm sau, Trình Tuyết Tường lại gọi mọi người đến, nói: “Ta tối hôm qua trở lại địa lao thử thăm dò, Thánh Cô hoàn toàn không biết công hiệu giải độc của thụ thần. Nàng chỉ biết thụ thần từng có điểm khác biệt, nhưng từ khi Vô Cực trang chủ đem tâm thụ thần lấy xuống cho nàng ăn thì thụ thần cũng đã trở thành một gốc cây bình thường.”

Cao Phóng buột miệng nói: “Đúng vậy, ta đã nhìn qua thụ thần. Cảm thấy Vô Cực sơn trang đối với nơi đó không bỏ công sức gì, hẳn là không coi trọng.”

“Nếu nói như vậy, mọi việc coi như suôn sẻ.” Thanh Lang gãi cằm nói, “Chỉ cần tìm cách lừa gạt nha đầu kia, cứu được thụ thần sẽ là đại hoan hỉ.”

Y nói xong, ánh mắt lại liếc nhìn về phía Sở Phi Dương.

Mấy người khác cũng thuận theo ánh mắt của y, cùng nhìn Sở Phi Dương.

Vẫn một mực dâng trí nâng chén trà trong tay, Sở Phi Dương quay lại nhìn mọi người, nhú mày nói: “Sao lại nhìn ta?”

Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương rồi lại nhìn Thanh Lang, môi mỏng mím chặt, một lát sau mới nói: “Thanh Lang, ta biết người ám chỉ cái gì, nhưng việc này... không được. Nhất định còn có biện pháp khác.”

Sở Phi Dương ngay cả việc nghe Thánh Cô ngâm xướng để làm dịu đau đớn cũng không muốn, huống chi là những việc khác.

Có một số người trời sinh không thích cúi đầu làm kẻ nhỏ bé, mặc dù là giả bộ cũng không. Hẳn chỉ ưa thích đứng ở chỗ cao nhất, đưa mắt nhìn phàm trần

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 82

Tác giả: Nam Phong Ca

Ban đêm, bầu trời không trăng không sao.

Một đạo bóng dáng phía bên ngoài địa lao chớp qua. Tiếng thở nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy tiêu thất vào trong không trung, người nọ khom lưng lách qua cánh cửa sắt thấp bé. Đèn đuốc trong lao phòng in bóng bóng dáng đang nhấp nhô trên vách tường, qua mỗi một cây đuốc bóng người vừa kéo dài ra lập tức ngăn lại, thẳng hướng nơi sâu nhất của địa lao mà chạy.

Sáng sớm hôm sau, Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh bị một trận tiếng động huyền náo hỗn loạn làm cho tỉnh giấc. Hai người cảnh giác cực cao, trong nháy mắt đã từ trên giường trở mình nhảy xuống, hai mắt thanh tỉnh, y sam bất loạn, trên khuôn mặt nhìn không ra một tia uể oải vừa mới tỉnh ngủ.

Cùng nhau chạy ra khỏi phòng, hai người nhanh chóng lướt về hướng phát sinh thanh âm hỗn loạn, chỉ một khắc sau đã tới nơi.

Nơi này là một viện lạc rất rộng lớn, chính là luyện võ tràng (một khoảng sân rộng rãi dùng để luyện võ, thao lược) của Vô cực sơn trang.

Những môn phái Trung Nguyên đến đầu phục Vô Cực sơn trang, bởi vì nhân số quá đông, trong địa lao không đủ chỗ giam giữ nên có rất nhiều người bị giam giữ ở đây, do tam phái đệ tử Thanh Phong phái, Thiên Nhất giáo và Võ Lâm minh liên hợp trông coi.

Những người này bởi vì liên tiếp mấy ngày không được nghe tiếng ca của Thánh Cô, lại không có máu của Liên Sơn tặc nhân để uống cho nên bị vũ phách dày vò, hư nhược bất kham. Tam phái đệ tử thay nhau trông coi, vốn là phải hết sức cẩn thận.

Nhiều ngày đều bình an vô sự, đến hôm nay bọn chúng lại dám công phá nơi này, đang ở trên sân hỗn chiến cùng với tam phái đệ tử.

Thời điểm Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh chạy tới, Thanh Lang và Tín Vân Thâm cũng gần như đồng thời có mặt.

Bốn người vừa mới chạm mặt, Thanh Lang đã thuận miệng nói: “Trong sơn trang khắp nơi đều xảy ra loạn chiến, người trốn ra được nhiều lắm, tất cả đều như điên dại, thực sự khó mà khống chế, điểm này là do chúng ta khinh suất! Ta đã để Tĩnh nhi, Kỳ Lân che chở Tiểu Kỳ và Tiểu Phóng đi trước. Ba hài tử đó võ công không tầm thường, lại có độc phần độc vụ của Cao Phóng trợ lực, những kẻ bình hèn tướng nhát kia căn bản không thể làm gì bọn họ.”

“Ta đã đưa bọn họ ra ngoài, Vương Tài cũng đi theo rồi.” Tín Vân Thâm nói thêm, “Đại sư huynh, Quân đại ca, các huynh không cần lo lắng, bọn họ hiện tại hẳn là đã đến được nơi an toàn.”

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh nghe vậy gật đầu.

Bốn người lại quay đầu nhìn thế cục trên luyện võ tràng. Tuy thoát ra được nhưng những người kia thân thể vẫn cực kỳ hư nhược, tạm thời tam phái đệ tử vẫn có thể chiếm được thế thượng phong, trên trận cũng chưa có tử thương. Nhưng bọn họ dù sao cũng đã từng uống vũ phách, lại tu luyện rất nhiều kỳ pháp cao thâm, Tín Vân Thâm có chút lo lắng các đệ tử sẽ không chống đỡ mãi được.

Mọi chuyện vốn đã nắm chắc trong tay nhưng vì suy tính của bọn họ không vẹn toàn mà phát sinh biến cố. Nếu như có đệ tử ở trong loạn chiến

mà mất mạng, hoặc trọng thương, thì rất không đáng!

Sở Phi Dương vẻ mặt bình tĩnh xem xét xung quanh, mở miệng nói: “Trước tiên phải nghĩ ra biện pháp đem các đệ tử thoát ra ngoài! Đối phương rất đông, kéo dài đối với chúng ta là bất lợi.”

“Đại sư huynh nói đúng! Ta đi chiêu cố đệ tử Thanh Phong phái. Thanh Lang, huynh chú ý tới Thiên Nhất giáo của huynh, còn đệ tử Võ Lâm minh giao cho Đại sư huynh và Quân đại ca!” Tín Vân Thâm lời còn chưa dứt, đột nhiên bị cắt ngang.

“Sở đại hiệp quả nhiên là người có đức độ, bản thân đã rơi vào hoàn cảnh như vậy mà vẫn còn có thể lo nghĩ cho an nguy của kẻ khác.” Một đạo nữ thanh bất ngờ vang lên giữa không trung, mặc dù không vang dội, thậm chí còn mang theo vẻ mềm yếu nhưng thanh âm này lại như kinh lôi lộng không, chọc thẳng vào tai mọi người.

Gần như trong khoảnh khắc đó, mọi người đang mải mê trong vòng chiến bỗng nhiên ngừng động tác, ngay sau đó liền tách nhau ra, hình thành ranh giới rõ ràng giữa hai bên.

Đệ tử Thanh Phong phái, Thiên Nhất giáo và Võ Lâm minh tay cầm vũ khí, hoặc đao hoặc kiếm hoặc tác, dựa lưng vào nhau, cùng nhau cảnh giới địch nhân xung quanh.

Vừa rồi những người này rõ ràng như sài lang hổ báo, tuy rằng hư nhược nhưng ỷ vào ưu thế số đông, dùng đến chiến thuật ti tiện để công kích tam phái đệ tử với nhân số ít hơn rất nhiều. Mặc dù còn chưa tới mức trí mạng nhưng rất nhiều đệ tử đã một mõi bất kham, thương tích cũng không ít.

Mà lúc này, bọn chúng lại như nhận được chỉ thị, lập tức ngừng công kích, đoàn người giống như thủy triều lao nhanh về phía phát ra thanh âm.

Tam phái đệ tử có chút khấn trương lại có chút khó hiểu nhìn đối phương, đang không biết phải làm thế nào thì lại nghe thấy thanh âm trầm trầm của Sở Phi Dương vang lên: “Mọi người không được vọng động, nghe lệnh ta, lập tức lui về.”

Có chỉ thị, đám đệ tử lập tức không hề nao núng, dồn dập di chuyển về phía mấy người Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương cất bước đi thẳng về phía trước, Quân Thư Ảnh chìa tay muốn kéo hẳn lại nhưng bị Sở Phi Dương kéo đi cùng, chỉ có thể cùng hẳn đi xuyên qua đám đệ tử lên phía trước nhất.

Thanh Lang và Tín Vân Thâm rất ăn ý liếc mắt nhìn nhau rồi ngay lập tức chạy về hai phía hàng ngũ.

Trận hỗn chiến này khó có thể dự đoán, nhiệm vụ thiết yếu của bọn họ chỉ có một, đó là bảo vệ an toàn cho người của mình.

Không người nào sinh ra lại muốn trở thành bộ xương khô để kẻ khác đạp lên sinh uy dương danh, đám người trẻ tuổi này gọi bọn họ một tiếng chưởng môn hay giáo chủ thì trách nhiệm của bọn họ chính là không thể vứt bỏ những người này.

Sở Phi Dương đi lên phía trước, khễ ngựa đầu nhìn đám người phía đối diện, mặc dù sắc mặt và đôi môi đều nhợt nhạt nhưng uy thế vẫn đậm nhiên không thể án trụ.

“Thánh Cô nếu đã chạy thoát khỏi địa lao, tại sao lại không thể thống khoái hiện thân?” Sở Phi Dương nói.

Đám người đối diện đột nhiên nổi lên một trận rối loạn rất nhỏ, sau đó những võ lâm nhân sĩ ngày trước bộ dạng tiêu tụy lại ào ào tách ra hai bên, nữ tử từ thông đạo ở chính giữa đoàn người thướt tha bước ra.

Nàng tựa hồ đã trang điểm qua, không thấy chút nào quần bách có người từng bị nhốt trong địa lao mấy ngày qua. Mái tóc đen được búi lên chỉnh tề, vài sợi dài buông xuống, y sức trên người cũng đều mới tinh.

Thánh Cô không nhanh không chậm đi về phía trước, đột nhiên đứng lại, tựa hồ cảm nhận được phía sau những người kia đang dùng ánh mắt nóng như lửa để nhìn nàng, đó là ánh mắt khao khát được cứu vớt sau khi phải chịu đựng đủ loại đau đớn dày vò.

Hai mắt Thánh Cô chỉ nhìn chăm chăm một mình Sở Phi Dương. Nàng đứng đoan trang, khéo môi mỉm cười không nói một lời.

Không biết nàng đã đứng đó nhìn bao lâu, Quân Thư Ảnh rốt cuộc không thể nhịn được nữa, sải bước đi tới phía trước Sở Phi Dương, ngừng đầu lên, nhíu hai mắt nhìn về phía đối phương đứng cách đó chừng mười bước chân.

“Người nếu đã trốn thoát, phải chẳng nên trốn đi thật xa, mới gọi là khôn ngoan. Người chẳng những không trốn, ngược lại đến trước mặt người khác điều võ dương oai, nên nói người quá tự tin hay là quá ngu xuẩn đây?” Quân Thư Ảnh cố ý muốn làm dao động tinh thần đối phương, lời nói ra đương nhiên là không chút khách khí.

Thánh Cô nhìn ánh mắt Quân Thư Ảnh phát ra một tia bạo ý, nhưng nàng chỉ khẽ cười, thái độ ung dung giống như đang nhàn thoai chuyện gia đình.

“Quân công tử miệng lưỡi vẫn lợi hại như thế. Bất quá tiểu nữ không phải tự tin cũng không phải ngu xuẩn. Quân công tử dễ dàng có được bao nhiêu thứ tốt mà thế nhân cầu còn không được cho nên đương nhiên sẽ không thể hiểu nỗi khổ tâm của chúng ta.”

Chương 83

Tác giả: Nam Phong Ca

Sở Phi Dương lắc đầu nói: “Nỗi khổ? Thánh Cô, người võ công có, tài phú địa vị có, người theo đuổi có, những thứ người có được còn chưa đủ nhiều sao? Chúng ta cũng biết người từ nhỏ đã phải chịu nhiều đau khổ, phụ thân mẫu thân không quan tâm, người có lí do để thù hận. Nhưng hết thảy đều là chuyện đã qua, là người không chịu buông tay. Các người làm hại Liên Sơn tộc nhân vô tội, bắt họ phục tùng suốt mấy chục năm, các người càn quấy giang hồ vô lâm đến nỗi tình phong huyết vũ, người còn muốn lấy danh nghĩa đau khổ ra để làm chuyện ti tiện? Nhân sinh không ai là không phải trải qua đau khổ nhưng không thể lấy đó là cớ để làm tổn thương những người khác, suy cho cùng tất cả chẳng qua đều là vì tư lợi của các người!”

Quân Thư Ảnh nghe Sở Phi Dương nói, không nhịn được quay đầu nhìn hẳn.

Lời này nghe sao mà quen tai, trong trí nhớ của y, Sở Phi Dương cũng đã từng nói những lời tương tự. Bất quá hẳn chưa bao giờ nói trước mặt y mà chỉ nói với Cao Phóng, Cao Phóng sau đó nói lại với y.

Hắn nói, bất luận có phải chịu đau khổ thế nào, cũng không thể lấy đó làm cớ để sát hại người vô tội.

Hắn nói, tất cả sự phản bội và đau khổ mà Quân Thư Ảnh đã phải trải qua, hẳn sẽ bù đắp.

Hắn nói, bàn tay Quân Thư Ảnh không sạch sẽ, Quân Thư Ảnh nếu muốn làm việc ác hắn sẽ canh chừng, không cho hai tay của y dính máu của những người vô tội.

Người nam nhân này ngày thường khoe khoang khoác lác, điều vô dương oai khiến người khác chỉ muốn đánh cho một trận. Những lời kia Sở Phi Dương chưa bao giờ ở trước mặt y nói ra nhưng mỗi một việc hắn đều làm được.

Quân Thư Ảnh cúi đầu nhìn đôi tay của mình.

Đôi tay sạch sẽ, con người sạch sẽ. Chỉ có một thân sạch sẽ như vậy mới có thể xứng với Sở Phi Dương cử thế vô song.

Chỉ có Quân Thư Ảnh mới có thể xứng với Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương vừa dứt lời, khuôn mặt Thánh Cô đã trở nên rất khó coi, mang theo một tia bị vạch trần, then quá hoá giận, nàng cảm phần nghiến răng nói: “Sở đại hiệp, thu hồi những lời ngươi vừa nói! Ngươi chưa từng phải chịu đựng loại đau khổ này, ngươi dựa vào cái gì dám vung tay múa chân trước mặt ta?”

Nàng lớn tiếng quát xong mới tự cảm thấy mình giống như luống cuống, âm thầm hít vào một hơi, khóe miệng nặn ra một nụ cười: “Sở đại hiệp, ngươi có thể chỉ trích ta vì tư lợi, nhưng là ngươi không phải thánh nhân, đã là người thì phải có tư dục, có thứ cầu nhưng không được. Nếu mưu cầu được thỏa mãn sẽ không làm ra chuyện gì. Ngươi muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, đương nhiên không thể hiểu những loại đau khổ thế này. Có thể ngươi là một đại hiệp chân chính nhưng ngươi trong thiên hạ, cũng không phải ai cũng giống Sở đại hiệp ngươi, không vì tư dục.”

“Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?” Quân Thư Ảnh nhíu mày nói.

Thánh Cô khẽ mỉm cười, ánh mắt mang theo đắc ý không nói lên lời: “Các người cho rằng ta thoát thân khỏi địa lao, là muốn một lần nữa đối diện với các người? Trình Đại minh chủ, người thật sự không định đến gặp hảo hữu môn của người một lần sao?”

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh nghe vậy, liếc mắt nhìn nhau, lại đồng thời nhìn về phía sau Thánh Cô.

Đoàn người phía sau nàng lại một lần nữa tách ra hai bên, một bóng dáng chậm rãi xuất hiện, đứng bên cạnh Thánh Cô.

Trình Tuyết Tường nhìn Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, nét mặt bình tĩnh, chỉ khẽ gật đầu, tựa hồ như ngày xưa, nói: “Sở huynh, Quân huynh.”

Thánh Cô ở một bên giễu cợt một tiếng: “Trình minh chủ cần gì phải dối lòng như thế, người dám vì hãn mà làm việc này, ngược lại ngay cả tên của hãn cũng không dám trực tiếp gọi ra hay sao?”

Trình Tuyết Tường cũng không phản ứng, chỉ chăm chăm nhìn hai người ở phía đối diện, tựa hồ đối với sự tình này không có một lời giải thích.

Thực ra cũng không cần phải giải thích, chuyện xảy ra ai cũng đều có thể sáng tỏ.

Đệ tử Võ Lâm minh đứng ở phía sau Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh lúc này lại mờ mịt. Bọn họ nhìn nhau, không tin, lại nhìn về phía Trình Tuyết Tường ở phía bên kia.

“Minh chủ...” Không biết là người nào lên tiếng gọi.

“Trình minh chủ, người tại sao lại làm như vậy?” Tín Vân Thâm nghiêng răng nói, “Người chính là bất chấp tình nghĩa huynh đệ của chúng ta, bất chấp thanh danh cả một đời của người gây dựng, cũng như tính mạng của

đệ tử Võ Lâm minh? Bọn họ đi theo người lâu như vậy, người lại bội phản mọi người, người tốt cuộc là vì cái gì?”

Khóe mắt Sở Phi Dương giật lên, liếc mắt nhìn về phía Tín Vân Thâm đang phẫn nộ, khẽ thở dài.

Trình Tuyết Tường im lặng không đáp, ánh mắt chậm rãi chuyển đến trên người Quân Thư Ảnh, khẽ mở miệng, chậm rãi nói: “Tại hạ.... không vì gì cả, chỉ vì một giấc mộng khi xưa.”

“Thư Ảnh...” Hắc gọi, Quân Thư Ảnh nhú mày lui về phía sau một bước, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc cùng cảnh giác.

Trình Tuyết Tường cười khổ một cái, tiếp tục nói: “Sau khi ta rời khỏi Thương Lang sơn, đã được sư phụ phái đến một hòn đảo bí hiểm thực hiện nhiệm vụ, chuyển đi đó kéo dài hơn mười năm. Khi trở về, cảnh còn người mất, bỏ lỡ như vậy ta không cam lòng. Ta từ trước đến nay, thủy chung tuân theo giáo huấn của sư phụ, tuân theo đạo nghĩa nhưng đạo nghĩa lại khiến ta mất đi người trọng yếu nhất. Ta nghĩ nếu lần này, ta lại tuân theo bản tâm thì kết quả cũng sẽ như vậy.”

“Bản tâm của người, chính là muốn khiến cho nhiều người vì tư dục của người mà rơi vào hiểm cảnh?” Tín Vân Thâm cả giận nói.

Sở Phi Dương giống như vô cùng hư nhược khụ khụ một tiếng, khuôn mặt tái nhợt khiến hành động này càng thêm thuyết phục, hắc khoát tay nói: “Những lời vô nghĩa không nên nói nhiều. Trình minh chủ, người qua thực muốn làm như vậy?”

“Lạc tử, không hối hận.” Trình Tuyết Tường ngẩng đầu lên một chút, hai mắt lại nhìn về phía Quân Thư Ảnh.

Trong hàng ngũ đệ tử Võ Lâm minh bỗng phát sinh một trận huyên náo, có người lớn tiếng nói: “Ta mặc kệ có ẩn tình gì! Ta chỉ đi theo Minh chủ,

Trình Minh chủ ở đâu ta ở đó!”

Một người từ trong hàng ngũ bước ra, không chút do dự cất bước thẳng hướng đối diện.

Có người khơi mào ắt sẽ có người hưởng ứng. Trong nháy mắt liền có có vài chục người đi ra, hướng về phía Trình Tuyết Tường.

Những người lúc trước đầu nhập Vô Cực sơn trang giường vũ khí về mặt thù địch, bị Trình Tuyết Tường phát ống tay áo một cái đều tận lực lui xuống. Hẳn không cho phép động võ để đệ tử Võ Lâm minh toàn bộ an toàn đi đến bên cạnh hẳn.

Thánh Cô ngửa đầu nhìn Sở Phi Dương, cười khẽ một tiếng: “Sở đại hiệp, nhân số Vô Cực sơn trang ta so với các người nhiều gấp đôi, người cho rằng dựa vào tình hình của các người hiện giờ có thể an toàn thoát chết hay sao? Huống hồ, tiểu nữ tin rằng, Sở đại hiệp sẽ không phải kẻ nhát gan mà một mình thoát thân.”

Lời nàng còn chưa dứt, nhóm người đứng phía sau Sở Phi Dương đã hành động.

Chỉ có điều, bọn họ không phải tiến công, mà là ào ào vận khởi khinh công, rất nhanh rút lui. Cầm đầu rõ ràng là Thanh Lang từ sớm đã giấu thân bên trong đám người.

Bên kia Thanh Lang bắt đầu hành động, Tín Vân Thâm ở bên này đương nhiên không chút nào thua kém, lập tức dẫn theo đệ tử Thanh Phong kiểm phái bắt đầu rút lui, còn lại đệ tử Võ Lâm minh theo sát Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, chờ đợi chỉ thị.

“Thánh Cô nói sai rồi, ngày hôm nay tại hạ cũng không thể không chạy trốn.” Sở Phi Dương cất cao giọng nói, giống như chuyện hẳn chạy trốn cũng không phải là chuyện ám muội gì.

Sở Phi Dương ngăn lại mấy tên mãng phu muốn liều mạng tiến lên, chỉ huy mọi người lập tức rút lui.

“Sở Phi Dương! Người tên hèn nhát này!” Long mào Thánh Cô dựng lên, một cước đạp đất định nhảy lên không trung.

Một đạo bóng dáng so với nàng còn nhanh hơn, chặn trước người nàng.

“Trình Tuyết Tường? Người đừng quên thỏa thuận của chúng ta! Người tránh ra!” Thánh Cô cả giận nói, nàng vận đủ nội lực, một chưởng đánh tới.

Trình Tuyết Tường nghiêng người tránh một đòn công kích của nàng, nhìn nàng nói: “Ta đương nhiên nhớ rõ, chỉ sợ người không nhớ chính là Thánh Cô người. Người muốn có được Sở Phi Dương, ta muốn người phục sinh thụ thân, cứu Liên Sơn tộc nhân. Hiện giờ lời hứa của người chưa làm được ta sao có thể đem Sở Phi Dương giao cho người.”

Hai mắt Thánh Cô đỏ bừng nhìn hằm, gần như muốn cắn nát hàm răng: “Trình Tuyết Tường, người đừng cho là ta sẽ không nuốt lời!”

“Người nếu như nuốt lời, vậy ta không thể nuốt lời sao?” Trình Tuyết Tường nói, “Đến lúc đó, Thánh Cô người sẽ có được cái gì? Không phải ta không tin người, nhưng Sở Phi Dương còn ở trong tay ta, ta mới có thể bảo đảm Thánh Cô người sẽ giữ đúng lời hứa. Hằm mang những người kia đi, nhưng dù sao đó vẫn là đệ tử Võ Lâm minh ta, vẫn là tâm phúc của ta. Nói như vậy, Thánh Cô nên minh bạch rồi chứ?”

Thánh Cô bị Trình Tuyết Tường ngăn trở, hai mắt giống như hai bó liệt hỏa đang cháy nhìn hằm, tựa như muốn kiểm chứng lời hằm nói là thật hay giả.

Sau một lúc lâu nàng bỗng nhiên lùi về phía sau, nhếch môi cười: “Hào, Trình minh chủ nếu đã nói như vậy, ta sẽ không đuổi theo. Nhưng người cho rằng, bọn chúng cứ như vậy mà dễ dàng ly khai Vô Cực sơn trang ta

sao? Bản lĩnh của Vô Cực sơn trang mà các người được chứng kiến mới chỉ là một phần nhỏ. Trình minh chủ, người cũng tự thu xếp ổn thoả đi!” Nàng nói xong thì cười lạnh một trận, khẽ vung tay áo xoay người rời đi.

Trình Tuyết Tường nheo mắt, quay đầu nhìn về hướng Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh vừa mới ly khai.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 84

Tác giả: Nam Phong Ca

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh dẫn theo đệ tử Võ Lâm minh rút lui, dọc đường cũng mấy lần gặp phải sự truy kích nhưng những kẻ cản đường cũng vừa mới thoát ra khỏi địa lao, tinh thần hư nhược, thể lực kém cho nên không khó đối phó. Mặc dù như thế nhưng thời gian ly khai khỏi Vô Cực sơn trang của mọi người cũng bị kéo dài.

Sau khoảng thời gian một nén hương, mọi người mới tiếp cận được tới đại môn của Vô Cực sơn trang.

Ngay tại thời điểm đang muốn nhanh chóng chạy ra ngoài, Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh lại đột nhiên đồng thời đề phòng.

Là trực giác của người tập võ, hai người cảm giác được ở phía trước đang có một mối uy hiếp rất lớn. Gần như cùng một lúc, Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh đồng thời cảm nhận được toàn thân khẽ run lên, đó là phản ứng khi cảm nhận được nguy hiểm trực diện đang cận kề.

Có hai cổ khí tức mãnh liệt từ hai hướng phóng tới. Hai kẻ đó ít nhất cũng là cao thủ nhất lưu trong chốn giang hồ, khiến Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh không thể khinh thường.

Lối ra gần ngay trước mắt, Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cũng không nói cho những người khác biết về mối nguy hiểm này, chỉ biết giảm tốc độ di chuyển của đoàn người lại.

Hàng ngũ mười mấy người đi ở phía trước, cảm giác nguy hiểm càng lúc càng trở nên rõ ràng, càng lúc càng trực tiếp.

Đôi mắt ẩn giấu từ một nơi bí mật, không mang theo một chút ôn độ đang nhìn đoàn người mỗi lúc một gần. Cánh tay màu đen nắm chặt thiết thai cung, thân cung hơn phân nửa được giấu trong bóng tối, chỉ lộ ra một phần nhưng hiển nhiên là một lương cung mạnh mẽ hữu lực.

Thân cung chậm rãi giương lên, ba mũi tên được lên dây, cho đến khi kéo hết lực, hàn quang lóe lên, đầu mũi tên nhẹ nhàng di chuyển khỏi vị trí một chút, nhắm thẳng hướng hai nam nhân đang đi đầu hàng ngũ.

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh giống như tâm hữu linh tê nhìn lại hắn.

(Tâm hữu linh tê: hiểu nhau đến nỗi không cần nói ra suy nghĩ của mình)

Sở Phi Dương chỉ vào người y, lại chỉ tới một vị trí khác, Quân Thư Ảnh hiểu ý gật đầu, đôi môi mấp máy.

Tuy rằng không phát ra tiếng, nhưng Sở Phi Dương rõ ràng nhìn thấy, khẩu hình của y chính là hai chữ ‘cẩn thận’.

Sở Phi Dương nhin không được nở nụ cười, cũng không phát ra tiếng. Hắn nháy mắt với Quân Thư Ảnh, động động môi, giống như hôn cách không với y (hôn gió:-*), hết sức ngả ngớn.

Quân Thư Ảnh diện vô biểu tình quay mặt đi, làm như không nhìn không thấy.

Không cần bất cứ lời nhắc nhở hay giáo ước gì, hai người đều có thể tính toán vẹn toàn lúc nào là thời điểm tốt nhất để ra tay.

Cơ hồ là đồng thời, hai người vốn song song chạy phía trước đột nhiên tách nhau ra, nhanh chóng chia làm hai hướng.

Đôi mắt phía sau lưng cung không dám tin mà trợn lên. Người nam nhân kia đang xông về phía gã, ánh mắt của y rõ ràng rất bình tĩnh, hàn lãnh như băng, giống như nhìn thấy một tử nhân.

Thả bàn tay nắm trên lưng cung ra, ba mũi vũ tiễn mang theo khí thế lôi đình bay thẳng về phía trước.

Đệ tử Võ Lâm minh nhìn thấy Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh đột nhiên nhảy ra, cảm thấy hết sức kì lạ, cũng giảm tốc tộ di chuyển lại.

Ba mũi tên xé gió bay về phía Quân Thư Ảnh, y không hề có ý định né tránh. Phía sau chính là đệ tử Võ Lâm minh, tuy rằng y cũng không phải người thích bảo hộ kẻ khác nhưng vạn nhất một hai người bị mũi tên bắn thương, Sở Phi Dương nhất định sẽ không vui, đến lúc đó mới là đại phiền toái.

Quân Thư Ảnh lúc này đang ở giữa không trung, y một cước đạp lên một thân cây cứng cáp gần đó, đầu gối gập lại, toàn bộ cơ thể đều thu lại giống như một gốc hàn tu thảo diệp bị ai đó chạm phải mà khẽ khép mình.

(Hàn tu thảo diệp (含羞草叶): cây xấu hổ, hay còn gọi là cây trinh nữ)

Ngay sau đó, thân hình thon dài cân xứng lại giãn ra, y sam cùng với mái tóc dài bay lượn trong gió. Sức mạnh trong khoảnh khắc đột nhiên bạo phát, thân thể nguyên bản đang ở giữa không trung lại mượn sức nhảy lên cao hơn.

Ba mũi vũ tiễn vừa mới nhắm hướng chính diện mi tâm thì nay chỉ cao ngang tầm chân.

Mũi chân Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng tích tụ nội lực, đập lên vũ tiễn, ba mũi vũ tiễn lập tức mất phương hướng, cắm thẳng xuống đất.

Đôi tay trong bóng tối lúc này lại tiếp tục kéo thêm ba mũi khác. Dây cung kéo căng, tên đã lên dây, chỉ cần khẽ buông tay ra là sẽ phóng ra đòn tấn công thứ hai.

Thế nhưng Quân Thư Ảnh không cho hẳn cơ hội này.

Một đạo bạch quang lóe lên không biết từ đâu bay tới. Đôi mắt phía sau lưng cung không kịp nhìn rõ, thậm chí vẫn còn đang suy nghĩ vì sao bạch quang kia dưới ánh mặt trời lại có thể loá mắt như thế.

Cảnh tượng cuối cùng mà gã nhìn thấy đó là quang mang kia đang vẽ thành một đường cong tao nhã kéo dài đến trước mặt, xẹt qua ba mũi vũ tiễn, tiễn đầu đột nhiên lìa khỏi thân tiễn, thậm chí còn không kịp nhìn thấy tiễn đầu rơi xuống, ngay sau đó liền vĩnh viễn rơi vào hắc ám.

Ba mũi vũ tiễn mất đi tiễn đầu xiêu vẹo lao đi, Quân Thư Ảnh dễ dàng tránh được, đồng thời chứng kiến cung thủ ở nơi ẩn nấp khí vong ngã xuống đất, my tâm vẫn còn cắm một mũi ám khí màu bạc.

Quân Thư Ảnh quay đầu, đã thấy Sở Phi Dương đứng nghiêm chỉnh, hẳn nhìn y vỗ tay hai cái, có vẻ cực kỳ hài lòng, mọi phương diện đều rất hài lòng.

Quân Thư Ảnh nheo hai mắt lại, mấp máy môi. Y lại một lần nữa không bằng Sở Phi Dương, lần này là thua về tốc độ. Người này rốt cuộc ăn cái gì mà cho dù công lực có như nhau nhưng người khác vẫn phải thua hẳn một tầng, chẳng phải là khiến người ta oán hận hay sao?

Quân Thư Ảnh xoay người trở lại, chỉ ngắn gọn nói: “Nơi này không nên ở lại lâu, tiếp tục đi thôi.”

Thêm một khoảng thời gian nữa, mọi người đã thoát ra khỏi Vô Cực sơn trang, dọc đường đi cũng không còn gặp phải sự cản trở nào khác.

Ra khỏi địa phận Vô cực sơn trang, không còn nguy hiểm và uy hiếp đeo bám, Sở Phi Dương lúc này mới có thời gian quan sát Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương liếc mắt một cái liền nhận ra, Quân Thư Ảnh nhất định là đang rầu rĩ không vui nhưng vì sao không vui thì hẳn không thể lí giải.

Bởi vì vừa rồi hẳn ngả ngón? Không đến nỗi như vậy a, cũng đã là lão phu lão thê rồi, nào còn có chuyện gì mà chưa từng làm qua, đâu cần phải vì chút chuyện như thế mà mất hứng!

Vậy thì tại sao chứ?

Sở Phi Dương quay đầu nhìn Quân Thư Ảnh, thấy sắc mặt y nghiêm túc, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trên thực tế Quân Thư Ảnh đang suy nghĩ rất đơn giản, y chẳng qua là đang ở trong đầu phân tích vừa rồi nếu như y áp dụng hành động như vậy như vậy thì có phải hay không sẽ nhanh hơn Sở Phi Dương một chút?

Nhưng phân tích đi phân tích lại, cuối cùng lại tự hỏi bản thân làm như thế nào mới có thể thắng được hành động hoàn toàn dựa vào bản năng của Sở Phi Dương, thật cũng là điểm đau đầu.

Quân Thư Ảnh không quan tâm thua kém, chỉ cần người đó là Sở Phi Dương, y thậm chí cam nguyện ở trên giường bày ra tư thế xấu hổ, giúp hẳn vui sướng cực hạn. Nhưng mỗi khi dính dáng đến phương diện võ học thì trong lòng y lại không tránh khỏi nổi lên tranh cường háo thắng.

_____oOo_____

Lời tác giả: Quân Quân người chậm hơn đại hiệp là bởi vì người lãng phí thời gian tạo dáng.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 85

Tác giả: Nam Phong Ca

Mọi người ra khỏi địa phận Vô Cực sơn trang, lại nhanh chóng chạy xa thêm mười dặm. Sở Phi Dương thấy một vài đệ tử Võ Lâm minh thể lực đã suy cạn liền thả chậm cước bộ để bọn họ có thời gian nghỉ một chút.

Quân Thư Ảnh liên tục theo sát bên cạnh Sở Phi Dương, lúc này mới tiến lại gần hơn một chút, nói: “Phi Dương, người cảm thấy thế nào?”

Việc độc trên người Sở Phi Dương mỗi ngày sẽ đều phát tác không khác nào cái gai trong lòng Quân Thư Ảnh, khiến y nơm nớp lo sợ, không có một khắc được an tâm.

Mặc dù võ công của Sở Phi Dương không một chút hao tổn thể nhưng nếu cứ bất chấp vận khởi nội lực chỉ sợ hãn sẽ không dễ chịu. Quân Thư Ảnh thấy sắc mặt Sở Phi Dương tái nhợt, nghĩ đến đây, thật sự cảm hận thấu xương nữ tử luôn nhìn chăm chăm Sở Phi Dương không chịu buông tha kia.

Sở Phi Dương cười cười nói: “Đừng lo lắng, ta không sao. Cách xa Vô Cực sơn trang như vậy, nơi này đã an toàn rồi. Đám đạo quân ô hợp kia còn cần phải khôi phục sức lực, tạm thời sẽ không đuổi theo xa như vậy. Tốt xấu cũng phải để đệ tử Võ Lâm minh nghỉ ngơi lấy lại sức, đoạn đường phía trước cũng không gần đâu.”

Nơi bọn họ muốn tới là một sơn cốc khác. Nếu chỉ là vì trốn tránh sự truy bắt của Vô Cực sơn trang thì cũng không cần phải đi xa như vậy.

Nhưng hiện giờ Thánh Cô đã được tự do, thứ mọi người lo lắng chính là tiếng ca vô cùng quý dị của nàng.

Thánh Cô dùng tiếng ca đó để mê hoặc, khống chế hành vi của những người bị trúng độc, mọi người trước đây đã được chứng kiến, đương nhiên không dám khinh thường. Hiện giờ Sở Phi Dương cũng đang trúng độc, hẳn cũng không dám tự mình đánh cược với ý chí của mình. Vì vậy kế sách bây giờ chỉ có một, đó là chạy khỏi nơi đó càng xa càng tốt, xa đến khi nào tiếng ca của nàng không thể truyền tới, như vậy mới có thể tạm thời không bị khốn nhiều.

Quân Thư Ảnh suy nghĩ một chút, lại nói: “Phi Dương, người nếu cảm thấy khó chịu, nhất định phải nói cho ta biết.”

“Người còn sợ ta giấu giếm sao?” Sở Phi Dương cúi người, cười nói “Người yên tâm, ta nếu như chỉ có một phần khó chịu, cũng sẽ bày ra hết để người xem, để người thương ta, xót ta, đau lòng vì ta. Cơ hội như vậy cũng không nhiều, ta tuyệt đối sẽ không lãng phí.”

Quân Thư Ảnh nghĩ ngợi, như vậy mới đúng là tác phong của Sở Phi Dương, yên tâm gật gật đầu: “Ân, như vậy mới tốt.”

“Người a.” Sở Phi Dương bất đắc dĩ nở nụ cười, nếu không phải thời cơ không thích hợp thực rất muốn lập tức ôm người này vào trong lòng,.

Hiện tại không thể ôm thì nắm tay cũng được. Sở Phi Dương đưa tay tìm tới bàn tay Quân Thư Ảnh, còn chưa chạm được, nụ cười trên khóe miệng hẳn đột nhiên tắt hẳn, khuôn mặt vốn không một chút huyết sắc lúc này lại càng trở nên tái nhợt.

“Phi Dương, người làm sao vậy?” Quân Thư Ảnh liên tục quan sát tình trạng của hẳn, dù là một tia biến đổi rất nhỏ cũng không thể lọt khỏi tầm mắt của y. Chẳng quan tâm đến việc tiếp tục lên đường, Quân Thư Ảnh một phen giữ chặt Sở Phi Dương, hai người dừng lại, chúng đệ tử Vô lâm mình

cũng ồn ào dừng cước bộ chạy tới vây quanh, nét mặt khó hiểu nhìn hai người.

Sở Phi Dương hơi cúi đầu, cắn chặt môi, trên trán bắt đầu rịn mồ hôi.

Hai tay Quân Thư Ảnh ôm lấy bả vai Sở Phi Dương, lo lắng nói: “Phi Dương, người rốt cuộc là làm sao? Có phải hay không thấy khó chịu ở đâu? Chẳng lẽ... lại bị độc phát?”

Lúc này cách thời điểm độc phát ngày hôm qua còn chưa đến một ngày, hai người vốn đều cho rằng tạm thời sẽ không việc gì. Quân Thư Ảnh vội vàng lấy ra bình sứ trắng chứa máu của Cầm Anh, lại bị Sở Phi Dương ngăn cản.

“Không phải độc phát...” Hắn vẫn cúi đầu như trước, thanh âm khàn khàn từ miệng truyền ra. Sở Phi Dương bất thành lờn nhấc đầu gục lên ngực Quân Thư Ảnh, nắm lấy hai tay y bịt kín lỗ tai của mình, “Ta nghe thấy tiếng Thánh Cô ngâm xướng...”

“Cái gì?” Quân Thư Ảnh ngẩn ra, cơ hồ trong khoảnh khắc đó, trước mắt y liền hiện ra hình ảnh đôi mắt vô thần của Thạch Lệ thời điểm ở phía sau núi Thanh Phong kiếm phái, cơ thể giống như cái xác không hồn bị Thánh Cô khống chế.

“Sao có thể như vậy? Chúng ta đã đi xa như vậy...” Quân Thư Ảnh cắn răng nói.

Sở Phi Dương lắc đầu. Hai tay của hắn đặt trên mu bàn tay Quân Thư Ảnh khẽ run rẩy, dường như đang cực lực chống cự lại thứ gì đó. Sở Phi Dương thấp giọng nói: “Để đệ tử Võ Lâm mình đi trước, nói cho bọn họ biết vị trí gặp mặt Thanh Lang và Vân Thâm, để bọn họ... đi trước.”

“Ta biết.” Quân Thư Ảnh cũng thấp giọng nói, dùng hai tay gắt gao bịt kín lỗ tai Sở Phi Dương lại, tựa hồ làm như vậy là có thể khiến cho tiếng ca

kia suy yếu đi một phần.

Y ngẩng đầu nhìn đệ tử Võ Lâm mình đang ở bốn phía lảng lạng chờ đợi, chỉ định một người, lạnh giọng hướng về phía người nọ, nói: “Người nghe đây, từ giờ trở đi người phụ trách dẫn dắt mọi người đi hội hợp với Thiên Nhất giáo và Thanh Phong phái. Các người chỉ cần đi theo con đường này, tới cuối sơn cốc, giáo chủ Thiên Nhất giáo sẽ phái người đến tiếp ứng.”

“Nhưng mà, Quân công tử, Sở đại hiệp, nhị vị...” Người nọ vội vàng nói.

“Người cứ hoàn thành nhiệm vụ, những chuyện khác người không cần hỏi nhiều!” Quân Thư Ảnh cả giận nói.

“Thì!” Người nọ chỉ có thể cúi thấp đầu trịnh trọng đáp. Hắn khua tay tập hợp những người khác, mặc dù mọi người vẫn lo lắng nhìn Sở Quân hai người nhưng cuối cùng cũng phải nghe lệnh, khởi hành.

Cùng lúc đó, đang ở dưới một tán cây đại thụ bên kia sơn cốc, Vương Tài luôn theo sát bên người Yến Kỳ đột nhiên dừng thẳng người, hai lỗ tai dựng đứng, cặp mắt hữu thần sáng lên nhìn về phía xa xôi.

“Vương Tài? Người làm sao vậy?” Yến Kỳ vỗ vỗ cái đầu của nó. Cao Phóng đang ngồi bên cạnh Yến Kỳ, đương nhiên cũng nhìn ra Vương Tài có điểm gì đó không bình thường.

“Không phải là Sở Phi Dương lại xảy ra chuyện gì chứ?” Cao Phóng có chút lo lắng nói.

Ngay từ đầu Vương Tài đã tỏ ra đặc biệt chú ý đến Sở Phi Dương, về sau quả nhiên Sở Phi Dương thực sự bị độc phát. Nghĩ đến động vật có cảm quan linh mãnh, so với con người thì chúng sớm phát hiện ra những sự việc bất thường hơn.

Hiện tại Vượng Tài lại là biểu hiện hành động này, lẽ nào nó lại phát hiện ra cái gì đó?

Yến Kỳ còn đang vuốt ve thân hình mạnh mẽ của Vượng Tài, muốn trấn an nó. Lỗi tại Vượng Tài động động mấy cái lại đột nhiên dựng thẳng lên, tứ chi duỗi ra lao như bay ra ngoài.

“Vượng Tài!” Yến Kỳ vừa vội vừa giận, vén tay áo lên muốn đuổi theo bắt nó lại.

Hiện đang là lúc mọi người có chuyện quan trọng, con cầu ngu ngốc này còn muốn gây thêm chuyện phiền phức. Yến Kỳ vội vội vàng vàng, vừa mới nhắc chân muốn đuổi theo lại bị Cao Phóng kéo lại.

“Không cần đuổi theo, nó bốn chân trong khi người hai chân, người có thể đuổi kịp nó sao?” Cao Phóng nói.

“Nhưng nếu Vượng Tài không trở lại...” Yến Kỳ cắn môi, vẻ mặt chực khóc.

Cao Phóng thở dài một hơi, kéo Yến Kỳ ngồi xuống: “Người không cần lo lắng, ta thấy con cầu này rất tinh minh, nó sẽ không vô duyên vô cớ mà chạy đi.”

Thanh Tĩnh cùng với Kỳ Lân từ phía sau chạy lại. Thanh Tĩnh nắm thanh kiếm trong tay, chém đứt vài cọng cỏ dại, nói: “Phụ thân, người không cần lo lắng, Vượng Tài là ta huấn luyện, ta khẳng định nó sẽ trở lại.”

Sở Lân nhìn về phía xa xa nói: “Thanh thúc thúc và Tín thúc thúc hẳn là sẽ rất nhanh tới đây hội hợp với mọi người, chúng ta không nên chạy loạn.”

Chương 86

Tác giả: Nam Phong Ca

Đệ tử Võ Lâm minh cấp tốc di chuyển, rất nhanh đã không còn thấy tung tích.

Hai tay Quân Thư Ảnh đang bịt kín lỗ tai Sở Phi Dương, cúi đầu nhìn hắn: “Phi Dương, người thấy sao rồi?”

Sở Phi Dương vẫn chỉ lắc đầu, tựa hồ phải dùng hết toàn bộ khí lực để chống cự.

Quân Thư Ảnh chỉ mong sao đây là hắn đang giả bộ, vì muốn cùng y ở riêng một chỗ nên mới dùng thủ đoạn này. Cho dù hiện tại hắn có ngẩng đầu lên rồi bày ra khuôn mặt bốn cột hờn hờ nhìn y thì Quân Thư Ảnh cũng cam đoan y nhất định sẽ không tức giận, sẽ không đẩy hắn ra.

Hiện tại ngoại trừ hai người thì xung quanh không còn ai khác, thế nhưng Sở Phi Dương vẫn một mực vùi đầu trong ngực y, hai tay đang ghì chặt lấy eo y khiến y từ thân hình đối diện có thể cảm nhận được từng đợt run rẩy đang truyền đến.

Quân Thư Ảnh ôm lấy Sở Phi Dương, chậm rãi đỡ hắn ngồi xuống một gốc đại thụ ven đường. Ngoại trừ ôm chặt hắn, y hiện tại cái gì cũng không làm được.

Thời điểm an tĩnh, ngay cả Quân Thư Ảnh cũng có thể nghe được từ xa xa truyền đến từng đợt âm thanh rất khẽ. Khác biệt chính là y không cảm thấy khó chịu hoặc bị không chế.

Tiếng ca kia đích thị là dựa vào nội lực để truyền đi, chỉ có Sở Phi Dương thân bị trúng độc mới bị ảnh hưởng.

Quân Thư Ảnh nghiêng rằng, hận không thể lập tức quay trở lại, một kiếm giết chết nữ nhân đáng căm ghét kia.

“Người đang làm gì vậy?” Trình Tuyết Tường đi tới lương đình nơi Thánh Cô đang đứng, thình lình lên tiếng hỏi.

Lương đình này được dựng lên giữa hoa viên, nhưng hiện giờ đã là cuối thu, bách hoa tàn lụi, lá vàng phiêu lạc, từ trong đình nhìn ra, khắp nơi đều là một mảnh điêu hiu.

Thánh Cô đình chỉ ngâm xướng, phất ống tay áo quay người lại, nhìn thấy Trình Tuyết Tường, nàng khẽ cười một tiếng: “Trình minh chủ, người thực sự không biết hay là giả vờ không biết?” Nàng giơ lên một cánh tay trắng nõn, trên móng tay máu tươi còn nhuộm đỏ, tiếp tục nói: “Hắn trúng độc của ta, mỗi ngày đến thời điểm độc phát, sẽ phải chịu đau đớn như vạn tiễn xuyên tâm. Chỉ có tiếng ca của ta mới có thể giảm bớt nỗi thống khổ của hắn. Ta ái mộ hắn như vậy đương nhiên không đành lòng để hắn bị đau đớn dày vò.”

Trình Tuyết Tường hừ một tiếng, nói: “Thánh Cô hà tất phải lừa gạt ta? Lúc này căn bản chưa tới thời điểm độc phát. Vốn nghe nói tiếng ca của Thánh Cô có thể quấy nhiễu nhân tâm, nhưng tại hạ khuyên Thánh Cô không nên phí sức lực. Thuộc hạ Võ Lâm minh ta sẽ hộ tống Sở Phi Dương đến nơi an toàn. Người cho rằng dựa vào mấy thủ khúc của người là có thể khống chế hắn sao? Có phần quá coi thường Sở Phi Dương đi. Ngược lại, hắn nếu tận lực chống cự, chẳng phải càng thêm khổ cực sao, khác nào phụ hảo ý của Thánh Cô? Tại hạ khuyên Thánh Cô nên dùng một chút tâm tư uổng phí đó để sớm nghĩ cách cứu sống thụ thần thì hơn, đến lúc đó chúng ta đều đạt được sở nguyện của riêng mình, tất cả đều vui vẻ.”

Thánh Cô nghe vậy, hai mắt thẳng tắp nhìn Trình Tuyết Tường, Trình Tuyết Tường cũng bình tĩnh đối diện với nàng. Thánh Cô bỗng nhiên che miệng, cười nói: “Ta nghe ý tứ của Trình minh chủ, là Minh chủ đang rất lo lắng việc Sở Phi Dương bị ta khống chế có phải hay không? Nếu không phải người có mưu đồ đối với Quân Thư Ảnh thì bản thân ta sẽ tin rằng Minh Chủ là một người có tình có nghĩa. Người rõ ràng ham muốn có được thê tử của người ta thì cần phải giả bộ thâm minh đại nghĩa như vậy sao? Bất quá, bản thân ta nghe nói, Quân Thư Ảnh thích nhất người có tình có nghĩa, một thân chính trực. Trình minh chủ chẳng lẽ là vì sở ái của hắn sao? Tiếc rằng người đã làm ra chuyện phản bội, cho dù một ngày kia người có chiếm được thân thể của hắn, cũng sẽ vĩnh viễn không chiếm được trái tim của hắn.” Thánh Cô vẫn cười, cười đến mức tà tính, cười đến mức trương cuồng.

“Người biết cái gì, cũng không phải là hắn thích người có tình có nghĩa, chính nghĩa hiệp sĩ mà là hắn chỉ thích một người đó mà thôi.” Trình Tuyết Tường cười khở một tiếng, “Nếu như có thể đơn giản như vậy mà có được trái tim của hắn...” Trình Tuyết Tường nói đến đây, lại rơi vào trầm mặc.

“Đủ rồi, ta cũng không muốn nghe Trình minh chủ kể khổ.” Thánh Cô quay người, “Trình minh chủ nếu không có việc gì làm thì cũng nên trông nom xem thụ thần kia của người thế nào. Ta đúng hẹn sẽ hành sự, những chuyện khác người tạm thời quản.”

Thánh Cô nói xong, một đạo thanh ca nhẹ nhàng lại đột nhiên lẳng không vang lên. Nàng xướng lên một khúc lạ lùng, cao thấp khởi thừa chuyển hợp như hàm chứa một chút vui mừng. Thanh âm mặc dù không hần là vang dội nhưng lại rót thẳng vào lỗ tai người khác, từng chút từng chút xao kích màng nhĩ, giống như có người đang ở ngay bên cạnh mà khẽ ngâm xướng. Trình Tuyết Tường biết thanh âm này được nội lực ép lên, có thể truyền đi rất xa.

Thánh Cô khẳng khẳng muốn xướng, hấn cũng không thể lấy tay bịt miệng không cho nàng xướng. Trình Tuyết Tường chỉ có thể ly khai, dọc đường thỉnh thoảng còn bắt gặp một vài võ lâm nhân sĩ trước kia từng uống vũ phách với cặp mắt mê đại nhưng về mặt thì sung sướng đang hướng về phía Thánh Cô, có người thậm chí còn quỳ rạp xuống đất, thành kính cúi lạy.

Trình Tuyết Tường về mặt chán ghét bước qua những người đó, sau khi đi xa một đoạn mới nhin không được đưa mắt nhìn về hướng nhóm người Quân Thư Ảnh lúc trước đã đào tẩu, sắc mặt không khỏi có vài tia lo lắng.

Phía bên này, Sở Phi Dương còn đang tận lực khắc chế từng đợt thanh âm rất nhỏ đang tấn công đại não, ngăn không cho nó xâm chiếm tinh thần. Thanh âm kia xuyên thấu màng nhĩ, rót vào tai, vào não, vào toàn bộ căn cốt huyết nhục, còn ở khắp nơi du động tán loạn, giống như vật có hình có dạng. Trong cơ thể giống như có một sợi dây bị một bàn tay vô hình từng chút từng chút một khuấy động, cuộn lên từng trận sóng lớn ập đến đại não.

Sóng lớn ở trong đầu va đập, đầu đau đến muốn nứt ra, sóng lớn ở trong tim cuộn cuộn, như muốn phá tung bờ ngực, hô hấp cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

Càng là chống cự thì đau đớn càng tăng lên gấp bội. Chỉ cần buông tay một cái, là có thể lập tức thoải mái khoan khoái, thậm chí có thể là thoải mái từ trước đến nay chưa từng có.

Nhưng Sở Phi Dương biết rằng hấn nhất định phải chống cự, phải chịu đựng. Hấn cả đời này chưa bao giờ chịu khuất phục, cho dù là ngày hôm qua độc phát đã đau đớn đến khắc cốt ghi tâm. Đây là một trận so đấu tinh thần và hấn nhất định không thể bại trận.

Thời niên thiếu một thân một mình lưu lạc giang hồ, thân rơi vào hiểm cảnh không phải không có, thậm chí là nhiều lần, khi đó mỗi lần hấn đều

trở thành kẻ chiến thắng, huống chi giờ phút này còn có Quân Thư Ảnh đang ở bên cạnh hấn.

Không biết tại sao, thanh âm kia đột nhiên gián đoạn, Sở Phi Dương rốt cuộc có một chút nhẹ nhõm.

Hấn ngẩng đầu lên lại phát hiện hai mắt Quân Thư Ảnh đỏ xộc, đôi môi còn bị cắn đến nổi bật máu.

Sở Phi Dương dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi, đau lòng chà xát lên đôi môi nhiễm đầy tiên huyết, khàn giọng nói: “Bảo bối, đừng như vậy, ta không sao... không cần lo lắng.”

Quân Thư Ảnh mím môi không đáp. Nhiều ngày như vậy, trải qua biết bao nhiêu chuyện, Quân Thư Ảnh sớm đã biết Thánh Cô dựa vào máu của Liên Sơn tộc nên năng lực cường đại như thế nào, Sở Phi Dương làm sao có thể không việc gì!

Mấy canh giờ sau hấn còn phải chịu đựng một lần độc phát, còn ngày mai, và nhiều ngày sau nữa... cho đến khi tất cả sự tình được giải quyết xong, Sở Phi Dương vẫn còn phải chịu đựng tra tấn dày vò. Hơn nữa, nữ nhân kia trăm phương ngàn kế muốn khống chế thần trí của hấn...

“Chờ thụ thần được cứu sống, chờ độc trong người ngươi được giải, ta nhất định phải tự tay giết chết nữ nhân kia.” Quân Thư Ảnh thấp giọng nói, hấn nhẹ nhàng ngậm lấy ngón tay Sở Phi Dương đang đặt trên môi, đầu lưỡi khẽ vươn ra, nhẹ nhàng liếm liếm.

Từ lúc Sở Phi Dương mang theo quang và nhiệt không thể ngăn cản xuất hiện trong cuộc đời y, y chưa bao giờ oán hận, căm ghét một ai đó sâu đậm như thế này. Giống như lệ khí trong lòng bắt đầu dừng động, giống như lại nhớ tới khoảng thời gian mờ mịt khi xưa.

Nữ nhân này chạm vào điều cấm kỵ nhất của y, nàng muốn cướp đi Sở Phi Dương từ trong tay y.

Sở Phi Dương nhìn thấy đầu lưỡi đỏ mọng như ẩn như hiện dưới bờ môi mỏng, xúc cảm ấm áp và ẩm ướt từ đầu ngón tay truyền đến, khiến hắn ngay tại lúc này cảm thấy tâm viên ý mãn.

Không cần quá nhiều biểu đạt lo lắng hoặc ngôn từ an ủi, những thứ đó vào thời khắc này đều là dư thừa. Chỉ cần trầm mặc mà nhìn nhau, trao cho nhau ánh mắt hàm chứa tất cả mọi tâm tư là đủ.

“Thư Ảnh, người ở bên tai hát cho ta nghe đi.” Sở Phi Dương đột nhiên nói, “Người không phải biết cách dùng khúc âm để khống chế trùng độc sao? Đại khái cũng giống thủ pháp của Thánh Cô, biết đâu có thể giúp ta thoải mái một chút.”

“Nàng còn có máu của Liên Sơn tộc trợ lực, phương pháp tu luyện cùng với ta bất đồng, chỉ sợ sẽ không có tác dụng.” Quân Thư Ảnh nói, “Bất quá, ta... có thể hát cho người nghe. Người muốn nghe cái gì?”

“Cái gì cũng được, chỉ cần là người hát, ta đều thích nghe.” Sở Phi Dương cười nói.

Quân Thư Ảnh suy nghĩ một chút, sau đó nhẹ nhàng xuất ra một khúc điệu. Âm thanh của y lúc đầu có chút không rõ ràng và đứt quãng nhưng dần dần trở nên nhịp nhàng, lưu loát hơn.

Không có ca từ, chỉ có điệu khúc nhu hòa uyển chuyển, từ miệng Quân Thư Ảnh truyền ra ngoài thì biến thành thứ âm thanh rất tự nhiên.

Sở Phi Dương say sưa nhìn khuôn mặt của y, cơ hồ đã quên đi cảm giác về thời gian.

Chẳng biết lúc nào tiếng ca của Thánh Cô lại truyền tới. Quân Thư Ảnh cố ý ở trong điệu khúc của mình đẩy ra một chút nội lực, do thủ pháp hoàn toàn bất đồng nên đương nhiên đối với Sở Phi Dương không có bao nhiêu tác dụng. Quân Thư Ảnh biết hãn vẫn đang tận lực đối kháng, sợ hãn phân tâm nên định ngừng lại. Lập tức bị Sở Phi Dương nắm lấy bàn tay, càng lúc càng chặt hơn, thậm chí bắt đầu khiến y cảm thấy đau nhưng Quân Thư Ảnh vẫn chỉ biết gắt gao nắm lại bàn tay hãn, cúi đầu ôm hãn vào lòng.

Một đạo hắc ảnh đột nhiên từ đằng xa chạy tới, cuốn theo một trận bụi đất, dừng lại trước mặt hai người nó mới lắc đầu vẫy đuôi, thè lưỡi liếm liếm bàn tay Quân Thư Ảnh và Sở Phi Dương.

“Vượng Tài, người tới đây làm cái gì? Những người khác đâu?” Quân Thư Ảnh cả kinh, quay đầu nhìn về hướng Vượng Tài vừa chạy đến.

Vượng Tài ở cùng chỗ với Tiểu Thạch Đầu và Lân nhi, như thế nào lại một mình xuất hiện ở đây?

Vượng Tài đương nhiên không biết trả lời. Nó liếm liếm khuôn mặt trắng bệch ướt đẫm mồ hôi lạnh của Sở Phi Dương, bỗng nhiên uông uông kêu mấy tiếng rồi ngửa đầu tru lên một tiếng rất dài, hù dọa chim chóc bốn phía hoảng sợ, vỗ cánh bay tán loạn.

Từng đợt tiếng ca của Thánh Cô cứ nhiên bị tiếng tru lỗ mãng của nó chặt đứt, Sở Phi Dương trong nháy mắt cảm nhận được một tia nhẹ nhõm. Hãn ôm chầm lấy cái cổ kiện trảng của Vượng Tài, xoa nhẹ lông, khoe môi vén lên thành nụ cười: “Hảo cầu!”

Đáp lại hãn chính là một tiếng ô ô tru lên.

Có Vượng Tài phá đám, hơn nữa khoảng cách lại xa, Thánh Cô dường như cũng không thể tiếp tục. Đến gần trưa thì Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh dẫn theo Vượng Tài đã hội hợp cùng với mọi người.

Yến Kỳ cao hứng ôm lấy Vượng Tài, hết ôm lại sờ sờ, Vượng Tài cũng vẩy đuôi đắc ý lao vào lòng Yến Kỳ. Cao Phóng nghe xong chuyện vừa rồi mới xảy ra, suy nghĩ một chút nói: “Võ công của Thánh Cô xuất thân từ Liên Sơn tộc, bao gồm cả phương pháp khống chế nhân tâm. Liên Sơn tộc nhân tựa hồ cùng với vạn vật trong tự nhiên có một mối liên kết không thể nói rõ, chẳng hạn như việc họ dựa vào một gốc thụ thần để sống. Vượng Tài là dã thú có linh tính, bởi vậy đối với những chuyện liên quan đến Liên Sơn tộc và Vô Cực sơn trang, so với những người có võ công cao cường thì nó còn linh mãnh hơn rất nhiều, có lẽ bởi vậy mà nó mới có thể phá hỏng thủ đoạn của Thánh Cô. Nếu ta đoán không sai, thì tác dụng của nó cũng chỉ dừng lại ở đây.” Cao Phóng có chút nuối tiếc nhìn con đại cầu đang theo Yến Kỳ chơi đùa vui vẻ.

“Nó có tác dụng như vậy cũng là rất tốt rồi.” Sở Phi Dương cười nói, “Sau này nếu như Thánh Cô tiếp tục ngâm xương, thì cứ để Vượng Tài đối phó với nàng, tránh cho việc nàng làm phiền đến ta.” Tay hắn vịn vẹo bả vai mấy cái, nhin không được thở ra một hơi.

Phải chống cự lại với tiếng ca nhiễu loạn thần chí kia, tuy rằng không khó chịu bằng lúc độc phát nhưng cũng đủ phiền phức. Sở Phi Dương lúc này nhìn Vượng Tài, thực sự là nhìn thế nào cũng thấy nó khả ái, nhìn thế nào cũng thấy nó thông minh.

Thanh Lang cùng với Tín Vân Thâm đã dẫn người đi xung quanh xem xét, chọn một nơi thích hợp để hạ trại nghỉ ngơi. Một đám người bắt tay cùng làm, đến quá trưa đã thu xếp ổn thỏa.

_____oOo_____

Lời tác giả: Liếm liếm cái gì... Thư Ảnh mau ngâm miệng lại! Móng tay Dê béo kia cũng chưa tẩy rửa!

_____

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 87

Tác giả: Nam Phong Ca

Thoát khỏi Vô Cực sơn trang cũng có một hai trăm người, bởi vì di chuyển vội vàng cho nên ngay cả lương thực cũng không kịp mang theo. Cũng may mọi người ở đây đều giỏi việc săn thú, hiện tại lại đúng mùa thu hoạch, vì vậy vấn đề lương thực không cần quá lo lắng.

Vượng Tài thích nhất là tiểu đệ tử Thanh Phong phái hay vỗ vỗ đầu nó kia, lúc này ngón tay hắn đang chỉ hướng rừng cây, nói: “Vượng Tài, xuất phát!”

Vượng Tài ngẩng đầu ưỡn ngực, sủa mấy tiếng, tứ chi duỗi ra, mạnh mẽ chạy đi. Mấy đệ tử trẻ tuổi tự nguyện ra ngoài hợp thành một đội, tất cả cùng vận khởi khinh công, nhanh chóng chạy theo phía sau Vượng Tài.

Còn một số người khác đang ở khu vực đất trống chôn nồi nấu cơm. Thanh Tĩnh kéo tay Kỳ Lâm, hứng trí bưng bưng nói: “Thạch Đầu, Lâm nhi, chúng ta đi kiếm củi.”

Ba thiếu niên lôi kéo nhau tới rừng cây bên cạnh, Sở Kỳ đẩy Thanh Tĩnh ra, lắc lắc tay, hừ nói: “Muốn đi thì đi, động tay động chân làm cái gì?”

“Nhìn người xem, thật giống nữ hài tử, Kỳ nhi muội muội!” Thanh Tĩnh bỗn cợt cười to.

Sở Kỳ giơ tay lên chém xuống lưng Thanh Tĩnh: “Tên gia hỏa không biết lớn nhỏ! Lâm nhi, giáo huấn hắn!”

“Thanh thúc thúc nhìn thấy đó, chúng ta đến chỗ không người rồi ra tay.” Sở Lân cũng nhếch môi cười, bị Thanh Tĩnh dắt tay nhưng đã lật ngược tình thế án trụ được bả vai hắn.

“Này, hai người các người, đừng quên các người là ca ca!” Thanh Tĩnh hét lớn, “Sao có thể khi dễ ta nhỏ tuổi khờ dại?”

Sở Kỳ cười hắc hắc: “Nhỏ tuổi khờ dại a, người nói ai? Ta như thế nào không nhìn ra?”

Sở Lân cũng phụ họa: “Đúng a, ai là ca ca? Hắn không phải là Kỳ nhi muội muội của người sao?”

“Lân nhi, người tại sao cũng không biết lớn nhỏ? Ca ca hảo đau lòng. A Tĩnh, giáo huấn hắn!”

Thanh Lang ngồi dưới bóng cây, nhìn ba đứa trẻ vừa đi kiếm củi vừa cãi nhau ầm ĩ, thở dài một hơi nói: “Mấy tiểu tử này cũng đã trưởng thành.”

Một quả tử đột nhiên từ trên trời rơi vào lòng hắn, Yến Kỳ đứng ở bên cạnh, hai tay áo vén lên đến tận khuỷu tay, lộ ra cánh tay trắng nõn. Hắn đưa cho Thanh Lang một thanh tiểu đao: “Cao Phóng hái, hắn nói ăn rất ngon. Mau, gọt vỏ đi!”

Thanh Lang bất đắc dĩ tiếp nhận tiểu đao, nhẫn nhịn cầm lấy quả tử, sau khi lau chùi sạch sẽ bằng y phục đắt tiền của mình mới bắt đầu thuần thục gọt vỏ.

Tiểu ưng cánh cứng, một ngày nào đó sẽ muốn ly khai khỏi sự che chở của y, tự mình bay đi xa. Nhưng con người này muốn đòi nợ y, mà phải đòi cả đời, y tất nhiên phải luôn luôn dang rộng đôi cánh, che chở thật tốt, bảo vệ thật tốt chú chim nhỏ xinh đẹp nhưng yếu ớt, ưa nuông chiều này.

Quân Thư Ảnh cầm lấy hai xiên thịt coi như bữa trưa, lại từ trong ngực lấy ra bình sứ trắng, nắm trong tay trầm ngâm một lát mới xoay người đi tìm Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương lúc này đang ngồi trên một vách núi không cao lắm, gió núi mạnh mẽ thổi lên mặt, mang theo từng trận mát mẻ cuối thu.

Thời điểm Quân Thư Ảnh đi tới, hẳn không cần quay đầu lại cũng có thể nhận ra tiếng bước chân của y.

Khóe miệng Sở Phi Dương hơi cong lên, cho đến khi Quân Thư Ảnh ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh, đưa tới một xiên thịt nướng, hẳn mới quay đầu nhìn y.

“Ta là người bệnh, cho nên ta được nhàn hạ bảy ngày. Nghĩ như vậy, kỳ thực cũng rất mãn nguyện đi.” Sở Phi Dương cười nói.

“Đừng nói nhảm, ăn đi.” Quân Thư Ảnh đưa xiên thịt tới trước mặt Sở Phi Dương.

“Có thịt không có rượu, thật sự là đáng tiếc!” Sở Phi Dương than thở, đưa tay tiếp nhận.

Quân Thư Ảnh cúi đầu trầm mặc một lát mới mở miệng nói: “Phi Dương, sắp đến giờ độc phát, ngày hôm nay sẽ đau đớn hơn hôm qua rất nhiều, ta...” Quân Thư Ảnh mím môi, không nói gì nữa.

Chỉ cần vừa nghĩ tới bộ dạng thê thảm ngày hôm qua của Sở Phi Dương khi phải chịu đựng kịch độc tra tấn, hơn nữa ngày hôm nay sẽ đau đớn hơn gấp bội thì hết thảy ngôn ngữ vào thời khắc này đều vô lực nói ra. Quân Thư Ảnh cũng không muốn an ủi, bởi vì Sở Phi Dương căn bản không cần.

“Ta sẽ bồi bên cạnh ngươi.” Quân Thư Ảnh ôm chặt lấy cổ Sở Phi Dương, trán đặt trên vai hắn, thấp giọng nói.

Sở Phi Dương vòng tay ôm lấy y, xoa nhẹ đỉnh đầu y, môi mỏng có một chút khô nứt cong lên, cười nói: “Ngoan, không cần đau lòng, chúng ta cũng không phải sinh ly tử biệt. Ta nghe nói, trên giang hồ lưu truyền một loại công phu tuyệt đỉnh, nhất định phải dịch cân tủy, trải qua tra tấn cực hạn trên thân thể mới có thể đại thành. Người cứ coi như ta đang tu luyện công phu đó là được rồi.”

“Nếu như phải tu luyện như vậy thì tuyệt đỉnh võ công cũng là đồ bỏ đi, ta chỉ muốn người không phải chịu khổ.” Quân Thư Ảnh tiếp tục thấp giọng nói. Tựa hồ trong bầu không khí này, lời nói thân mật nhu thuận cũng có thể dễ dàng nói ra.

Sở Phi Dương hôn nhẹ lên tóc y, cười nói: “A, nói ngọt chết mất. Người rõ ràng hiểu ta thích nhất cái gì, nhớ rõ từ nay về sau phải thường xuyên cho ta nếm thử ngọt ngọt như thế này.”

Quân Thư Ảnh không đáp, Sở Phi Dương lắc lắc y, nói: “Đợi lát nữa độc phát, ta cũng không muốn lại bị người khác quây thành một vòng nhìn ta. Ta chỉ cần một mình người bồi bên cạnh là đủ rồi.”

Bởi vì yêu cầu của Sở Phi Dương nên Quân Thư Ảnh cùng với hãn tránh mặt khỏi chỗ đông người, tìm tới một sơn động kín đáo.

Chương 88

Tác giả: Nam Phong Ca

Tới sơn động, Quân Thư Ảnh để Sở Phi Dương ngồi ở một bên rồi tự mình nhặt vài cành củi khô, đốt lên một đồng lửa.

Việc cần làm đã làm xong, Quân Thư Ảnh cũng tìm một vị trí để ngồi xuống. Trong khoảnh khắc đó hai người lại nhìn nhau không nói gì, Sở Phi Dương vẫn chỉ mỉm cười nhìn y.

Quân Thư Ảnh có chút không được tự nhiên, trừng mắt nhìn Sở Phi Dương, nói: “Người cười cái gì?”

“Không có.” Sở Phi Dương quệt môi, “Ai, người ngồi xa như vậy làm gì? Tới đây!” Hắn vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, muốn Quân Thư Ảnh qua đó ngồi.

Quân Thư Ảnh đứng dậy di chuyển qua đó, mới vừa ngồi xuống, bàn tay đã bị Sở Phi Dương nắm lấy đặt lên đầu gối hắn, sau đó cũng không quên vuốt ve lên mu bàn tay y.

Sở Phi Dương cười tủm tỉm nhìn y: “Thư Ảnh a, người có phải đang nghĩ ngợi gì đó hay không? Vi phu đã như vậy, người cảm thấy vi phu còn có thể làm gì người sao? Vi phu nào có cầm thú như vậy!”

Quân Thư Ảnh rút tay về, nói: “Suy nghĩ gì chứ! Người ngậm miệng tiết kiệm khí lực đi.” Y cúi đầu từ trong ngực lấy ra bình sứ trắng chứa máu của Cẩm Anh, mở nắp bình, nhìn Sở Phi Dương: “Vật này không biết khi nào dùng thì được hiệu tốt nhất, người muốn uống trước một chút hay không?”

Sở Phi Dương lắc đầu: “Không phải vạn bất đắc dĩ thì ta không muốn uống thứ này.”

“Người đừng cố chấp nữa, đến lúc nào mới là vạn bất đắc dĩ?” Quân Thư Ảnh bất mãn nói, “Người cảm thấy nếu uống máu này thì người cũng sẽ giống những kẻ vì không chịu được đau đớn dày vò mà khuất phục Vô Cực sơn trang kia sao?”

Quân Thư Ảnh nói đúng, Sở Phi Dương tuy rằng không hẳn là hoàn toàn nghĩ như thế nhưng cũng không thể phản bác, chỉ biết quệt môi cười.

“Người từ lúc nào thì trở nên cứng nhắc như vậy?” Quân Thư Ảnh nói, “Mục đích của chúng ta không phải là nhanh chóng vượt qua sự tra tấn của độc dược sao? Chỉ cần có thể đạt được mục đích thì bằng thủ đoạn nào cũng không quan trọng. Vả lại thứ này là do Cầm Anh tự nguyện, cũng không phải là chuyện thương thiên hại lý.” Y nói xong liền đưa bình sứ tới trước mặt Sở Phi Dương, “Uống!”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ tiếp nhận, vừa mới đưa tới bên miệng thì động tác của hắn đột nhiên khựng lại.

Quân Thư Ảnh trong nháy mắt thấy hắn như vậy, cảm thấy bất an.

Y cúi người tiến về phía trước: “Phi Dương, người làm sao vậy?” Vừa dứt lời, bàn tay Sở Phi Dương đang nắm bình sứ đột nhiên buông thõng.

Quân Thư Ảnh vội vàng đỡ lấy, lại bị tiếng thở mỗi lúc một nặng nề của Sở Phi Dương làm cho phát hoảng.

Sở Phi Dương nhú mào, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt thoáng cái bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đầm, thân hình cao lớn cũng chậm chậm khom lại, khẽ cuồn người ngã sang một bên.

“Phi Dương, người tình, uống hết cái này đi!” Quân Thư Ảnh quỳ gối bên cạnh hắn, nôn nóng đem bình sứ tiến tới bên miệng Sở Phi Dương.

Thế nhưng trải qua mỗi một lần độc phát mãnh liệt, lúc này so với ngày hôm qua thì rõ ràng nghiêm trọng hơn rất nhiều, trong nháy mắt đã đem thần trí Sở Phi Dương đánh cho thất linh bát lạc, ngay cả một chút thanh tỉnh cũng khó có thể bảo trì. Chẳng qua là với năng lực vốn có, hắn vẫn cắn chặt hàm răng nhẫn nại chịu đựng.

Toàn bộ đau đớn của Sở Phi Dương đều bị hắn áp lại trong cổ họng, tiếng rên nhẹ mơ hồ từ trong miệng phát ra khiến Quân Thư Ảnh càng thêm đau lòng.

Quân Thư Ảnh thấy Sở Phi Dương đã hoàn toàn rơi vào hôn mê, căn bản không cách nào tự mình uống giải được. Y cắn răng, mở nắp bình, mạnh mẽ ngửa đầu rót nửa bình máu vào miệng mình rồi dùng hai tay giữ chặt đầu Sở Phi Dương, nhắm thẳng hướng đôi môi không có chút huyết sắc.

Dịch thể đỏ tươi từ nơi tiếp xúc giữa hai đôi môi chảy vào miệng Sở Phi Dương. Quân Thư Ảnh sợ Sở Phi Dương không nuốt xuống liền gắp gao chặn môi của hắn, vươn đầu lưỡi ra, thâm nhập vào trong miệng Sở Phi Dương, nhất định phải chờ đến khi hắn nuốt xuống giải được mới chậm rãi rút ra.

Vẫn chưa kịp dựng thẳng người thì gáy lại đột nhiên cảm nhận được một cỗ đại lực. Sở Phi Dương giơ một bàn tay lên, dùng sức áp Quân Thư Ảnh trở lại trước ngực mình.

Không biết Sở Phi Dương là đang thanh tỉnh hay mất kiểm soát, khí lực trên tay cũng không còn chính xác, thoáng một cái đem Quân Thư Ảnh không một chút phòng bị giam giữ chặt chẽ vào trong lòng.

“Phi Dương?” Quân Thư Ảnh ngẩng đầu nhìn hẩn nhưng chỉ có thể nhìn thấy hầu kết Sở Phi Dương đang liên tục di động, khóe mắt đang nhắm nghiền, lông mi khẽ run.

Tựa hồ máu của Liên Sơn tộc thực sự có hiệu quả, độc phát dữ dội thật không ngờ nhanh chóng đã dịu xuống. Sở Phi Dương tuy rằng còn chưa mở miệng nhưng Quân Thư Ảnh đã có thể cảm nhận được, khối thân thể ấm áp phía dưới lúc trước còn run rẩy lúc này đang dần dần an ổn trở lại.

Quân Thư Ảnh thở hắt ra một hơi, cũng đã bình tĩnh hơn. Cơ thể vẫn đang bị Sở Phi Dương án trụ chặt chẽ, y cũng không giãy giụa mà chỉ nghiêng mặt áp lên khuôn ngực Sở Phi Dương, chờ hẩn tỉnh lại.

Thanh âm lép bép phát ra từ đồng lửa đang cháy, Quân Thư Ảnh nghiêng đầu, lặng lẽ nhìn ngọn lửa đang nhảy múa, ánh mắt chậm rãi mơ màng, mi mắt cũng tự giác cảm thấy nặng nề, không bao lâu liền nhắm lại, ngủ thiếp đi.

Không phải là không đủ cảnh giác, chỉ là không khí lúc này rất tốt. Gối lên ngực Sở Phi Dương, thật giống như đã về tới nhà, bên cạnh lại có người kia cho nên Quân Thư Ảnh không tự chủ được mà thả lỏng toàn thân, những ngày qua mỗi một liên tiếp ập đến như thủy triều, trong nháy mắt bao phủ lấy y.

Quân Thư Ảnh bị người náo đến tỉnh, lúc ý thức còn chưa rõ ràng y phát hiện bản thân mình từ nằm sấp đã chuyển thành nằm ngửa, trong lòng không khỏi ảo não, lòng cảnh giác của mình cư nhiên đã thấp đến trình độ này? Bị người lật tới lật lui vẫn có thể không tỉnh, rốt cuộc là có bao nhiêu mệt mỏi?

Sở Phi Dương thấy mi mắt y rất nhanh khẽ động mấy cái, biết y đã tỉnh. Hẩn một tay chống đầu, một tay cầm cọng cỏ phá rối Quân Thư Ảnh. Hai người đều đã được hẩn cởi bỏ phi phong (áo khoác mặc bên ngoài) rộng

thùng thình, trong sơn động được lửa hồng sưởi ấm, lúc này thật sự là rất dễ chịu.

Quân Thư Ảnh đưa tay gạt ra cọng cỏ đang cố tình trêu chọc, y nhú mày mở mắt, thấy Sở Phi Dương cũng đang cúi đầu nhìn mình.

Sở Phi Dương cười cười, không nói chuyện, sau đó lại cúi đầu, hôn lên đôi môi Quân Thư Ảnh.

Nếu chỉ là hôn môi, Quân Thư Ảnh sẽ không một chút ý kiến, y thích cảm giác thân mật cùng với Sở Phi Dương.

Nhưng một bàn tay cứ nhiên không chút khách khí mà kéo y kết (nút buộc, thắt) trên y phục y ra, chui qua cổ áo, nghênh ngang tấn công trọng điểm, tại nơi mềm mại mẫn cảm kia bắt đầu cần mẫn trêu đùa, thật sự là khiến Quân Thư Ảnh muốn nhả cũng không thể nhả.

Quân Thư Ảnh không thể nhịn được nữa ngồi thẳng dậy, xiêm y trước ngực hở một nửa càng làm y then quá hoá giận, trong khi bàn tay kia cứ nhiên không biết chừng mực vẫn còn quấy nhiễu, thậm chí cách thức càng lúc càng khó chấp nhận hơn.

Quân Thư Ảnh nắm chặt lấy bàn tay Sở Phi Dương còn đang làm loạn, giận giữ nhìn Sở Phi Dương: “Người chẳng đã nói người không phải cầm thú sao?”

Sở Phi Dương bày ra vẻ mặt hết sức vô tội: “Ta nếu là đối với người khác làm như vậy mới gọi là cầm thú. Người là người của ta, đây là ta đang đòi hỏi, sao lại nói ta cầm thú?”

“Người! Không thể nói lý lẽ!” Quân Thư Ảnh tức giận, mặt đỏ bừng bừng nhìn hằm.

Sở Phi Dương lại áp người tới, rõ ràng cho thấy biểu hiện đòi hỏi.

Thực sự trong đầu hẳn không hề có ý niệm đó, nhưng chứng kiến Quân Thư Ảnh ngủ say trong lòng hẳn đang từ giữa mê man tỉnh lại, bộ dạng yên bình mỹ hảo như vậy, trên khóe môi còn dính lại một chút màu đỏ càng mỹ lệ động lòng người, khiến cho dục vọng nín nhịn lâu ngày bắt đầu thức tỉnh.

Chỉ là còn đang ở bên ngoài hành sự, nếu không ở phương diện này Sở Phi Dương từ trước đến nay không bao giờ tự ủy khuất chính mình.

“Hảo bảo bối, thưởng vi phu một cái vui vẻ đi.” Sở Phi Dương cười đòi hỏi, đưa tay kéo đai lưng Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh bị hẳn bức đến góc tường, chỉ có thể giơ một chân lên chặn trước ngực Sở Phi Dương, lúc mới phát hiện chẳng biết lúc nào thậm chí ngay cả giày cũng đã bị cởi bỏ.

Ánh lửa bập bùng chiếu rọi khiến sắc mặt của y càng đỏ hơn: “Không được, người chớ xằng bậy. Người vừa mới trải qua độc phát, ít nhất sáu ngày sau phải kiềm chế. Thời gian này người không lo nghĩ ngợi còn muốn loạn thất bát tao cái gì!”

Vô luận Sở Phi Dương náo như thế nào, Quân Thư Ảnh lúc này vẫn cương quyết không thỏa hiệp. Sự tình liên quan đến thân thể Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh tuyệt đối không dám đem ra làm trò đùa.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ buông tha, cũng không thể cưỡng ngạnh.

“Thật không cho?”

Quân Thư Ảnh mím môi, nhưng chỉ cau mày nhìn hẳn.

“Vậy được rồi, ta cho người kí sổ, sau này trở về sẽ tính nợ.” Sở Phi Dương ngồi xếp bằng trên phi phong, ngửa đầu làm ra một động tác độ lượng.

Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy người này thái độ rất có thể chọc điên người khác, nhưng y phải cố gắng kiềm chế, tựa hồ cũng không biết phản bác hẳn như thế nào, chỉ có thể bực mình gật đầu.

Hai người ngồi xếp bằng trên phi phong mắt to mắt nhỏ trừng nhau một lát, Sở Phi Dương vươn tay kéo Quân Thư Ảnh qua: “Chúng ta trở về đi, sắc trời cũng sắp tối.”

Quân Thư Ảnh gật đầu, cúi người mặc lại y phục đã bị Sở Phi Dương loạn bậy. Sở Phi Dương dập lửa, nhận lấy phi phong, phúi phúi bụi đất rồi mặc lại trên người.

Chương 89

Tác giả: Nam Phong Ca

Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh quay lại nơi mọi người hạ trại dừng chân, Thanh Lang nhìn thấy hai người, nhướn mày: “Độc lại phát tác?”

Sở Phi Dương gật đầu, đi đến ngồi xuống cạnh đồng lửa.

Thanh Lang lại nhìn Quân Thư Ảnh, cười nói: “Hai người các người vô thanh vô tức tránh mặt chúng ta, hại mọi người lo lắng một trận.”

“Không nhìn ra người có gì lo lắng.” Quân Thư Ảnh thản nhiên đáp lời.

“Chẳng lẽ muốn bản giáo chủ khóc trước mặt người sao?” Thanh Lang nói, “Ta nói, Sở huynh độc phát thì độc phát đi, cứ sao còn phải biến y phục Thư Ảnh trở nên lộn xộn như vậy?”

Quân Thư Ảnh theo bản năng cúi đầu nhìn xiêm y của mình. Vừa rồi vội vàng sửa sang lại, khó tránh khỏi có gì đó không chỉnh tề.

Bất quá nhìn hết một lượt, xiêm y trên người hết sức ngay ngắn, nào có cái gì lộn xộn?

Ngẩng đầu lên, lại thấy Thanh Lang cười cười không mang hảo ý. Quân Thư Ảnh biết đây là Thanh Lang đang diễn trò, dứt khoát quay mặt đi không thèm để ý.

Sở Phi Dương thần tình mệt mỏi, đi tới đồng lửa châm thêm một cành củi: “Thanh huynh, huynh đừng trêu chọc Thư Ảnh. Rảnh rồi thì kiếm việc để làm, ta thấy huynh quá nhàn hạ rồi.”

“Còn dám nói ta, huynh không nhàn rồi sao?”

“Ta là đang bị thương.”

Thanh Lang nhìn Sở Phi Dương, trong đầu đem sự việc chấp nối. Đây là bởi vì chuyện muốn làm nhưng chưa được thỏa nguyện hay sao? Nam nhân chưa thỏa mãn dục vọng chính là không thể dùng lý lẽ để nói chuyện như vậy sao?

“Bản giáo chủ rất hiểu, người đang thương tiếc người khác, bản giáo chủ sẽ không chấp nhận với người.” Thanh Lang đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

Sở Lâm ôm một bọc hoa quả chạy tới, đặt trước mặt Quân Thư Ảnh: “Phụ thân, a cha, đây là ta cùng Kỳ nhi và A Tĩnh hái được, đã rửa sạch sẽ. Hai người ăn đi.”

Quân Thư Ảnh cầm lên một quả tử, ngẩng đầu hỏi: “Ca ca của người đâu?”

“Đang ở chỗ Cao thúc thúc và Yến thúc thúc hỗ trợ bọn họ.”

Sở Phi Dương ngẩng đầu nhìn sắc trời, minh nguyệt đang bị che khuất bởi đám mây rất dày. Sau khi từ trong sơn động đi ra, suốt cả một đoạn đường, hẳn luôn cảm thấy trong lòng có một chút bất an.

Sở Phi Dương nói: “Lâm nhi, người đi nói Tín thúc thúc tăng cường cảnh giới xung quanh, ngàn vạn lần không thể để phát sinh sự việc bất ngờ.”

Sở Lâm đáp ứng, rất nhanh chạy đi.

Quân Thư Ảnh nắn nắn quả tử trong tay, đưa tới trước mặt Sở Phi Dương: “Sao vậy? Người phát giác cái gì sao?”

Sở Phi Dương lắc đầu: “Là một chút trực giác, chỉ mong do ta suy nghĩ nhiều.”

Mọi người hôm nay vừa mới chạy khỏi Vô Cực sơn trang, đến được nơi này tương đối an toàn, khó tránh khỏi sẽ buông lỏng cảnh giác, Sở Phi Dương chỉ hy vọng mấy ngày tới sẽ không có sóng gió, suôn sẻ trôi qua.

Thế nhưng trời không chiều lòng người. Lúc nửa đêm, tại nơi đóng quân đột nhiên phát sinh rối loạn. Tất cả mọi người vốn ngủ không sâu, một trận náo loạn này liền khiến bọn họ tỉnh giấc.

Mấy người Sở Phi Dương vừa đi ra ngoài đã thấy, là A Doanh của Liên Sơn tộc. Nàng một thân một mình tìm đến, lúc này toàn thân chật vật bị mấy người vây quanh. Cương đao chỉ vào, dưới ánh đuốc soi rọi vẫn không ngừng run rẩy.

“A Doanh, người tại sao tới đây? Trong sơn trang có chuyện gì sao?” Sở Phi Dương rảo bước đi tới hỏi.

A Doanh run rẩy đôi môi, không biết là bởi lạnh hay sợ, cố lấy dũng khí, mở miệng nói: “Sở đại hiệp, Thánh Cô muốn giết ba vị trưởng lão, ta... ta không biết ai còn có khả năng cứu bọn họ...”

“Cái gì?” Tín Vân Thâm nói, “Nàng ta tại sao lại muốn làm việc đó? Ba lão nhân kia nào khác người đã chết, nàng làm chuyện vô ích là muốn nhằm mục đích gì?”

Quân Thư Ảnh hồ nghi nhìn A Doanh yếu ớt, lạnh giọng nói: “Nơi này cách Vô Cực sơn trang khá xa, người không biết khinh công, người làm như thế nào tới được đây? Thủ vệ Vô Cực sơn trang canh phòng nghiêm ngặt, người làm cách nào trốn ra ngoài?”

A Doanh bị y làm khó dễ, có vẻ càng thêm sợ hãi, rõ ràng chưa bao giờ phải trải qua những việc như vậy, vẫn như trước cố gắng lấy dũng khí để trả

lời: “Ta... Ta cười ngựa tới. Trong Vô Cực sơn trang hiện tại rất loạn, trang chủ không thấy tung tích, Thánh Cô căn bản không có tâm tư quản. Đại khái nàng thấy chúng ta nhu nhược vô năng, căn bản không đem Liên Sơn tộc nhân để vào mắt. Cầm Anh bị độc được căn phá, cơ thể không tốt, ta luôn bồi cạnh hắn. Ta lúc này ra ngoài, hắn hiện tại chính là một thân một mình ở lại đó...” Nàng nói xong lại mím môi, ánh mắt lo lắng.

Tín Vân Thâm nói: “Quân đại ca, những lời nàng nói là thật. Thời điểm chúng ta rút khỏi Vô Cực sơn trang, vốn định mang theo Cầm Anh nhưng độc thương của hắn quá nặng không có biện pháp đưa hắn đi, chỉ có thể đem hắn giấu đi, để A Doanh ở lại chiếu cố hắn.”

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Cao Phóng lên tiếng, “Ba vị trưởng lão như người đã chết, một chút uy hiếp cũng không có. Thánh Cô hiện tại muốn giết họ, khẳng định là có mưu đồ.”

Sở Phi Dương suy nghĩ một chút, phân phó: “Ta cùng với Thanh Lang, Thư Ảnh sẽ quay lại đó, Vân Thâm, người cùng với những người khác ở lại chờ chúng ta trở về.”

“Không được, Đại sư huynh, huynh trong người trúng độc, như thế nào còn muốn quay lại Vô Cực sơn trang?” Tín Vân Thâm nắm chặt Sở Phi Dương, “Mỗi lần Thánh Cô kia ngâm xương huynh sẽ khó chịu, như vậy còn có thể cứu người sao? Vẫn là huynh nên ở lại, ta đi.”

“Vậy để Vương Tài đi theo.” Sở Phi Dương nói, “Có Thanh Lang và Thư Ảnh cùng đi, cho dù có gì phát sinh ngoài dự liệu ta cũng dễ dàng thoát thân. Nơi này hai ba trăm người, người muốn bọn họ dựa vào một người thân mang bệnh trạng như ta sao? Ngoan, nghe lời Đại sư huynh, người bảo vệ tốt nơi này, ta sợ Vô Cực sơn trang sẽ còn có hành động khác.”

Sở Phi Dương từng câu từng chữ hợp lý. Tín Vân Thâm biết không thể hành động theo cảm tính, mặc dù lo lắng nhưng cũng chỉ biết để Sở Phi Dương đi.

Sau khi Tín Vân Thâm dẫn theo A Doanh trở lại doanh địa, Quân Thư Ảnh liền kéo lấy cổ tay Sở Phi Dương: “Chỉ là cứu mấy lão nhân, ta và Thanh Lang đi là được rồi. Người nào nhiệt cái gì? Thánh Cô kia, nàng ta... một lòng muốn có được người.” Quân Thư Ảnh cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Nàng làm ra việc này, rõ ràng là muốn người cắn câu.”

“Ta biết.” Sở Phi Dương thở dài nói.

“Biết mà người còn muốn đi?” Quân Thư Ảnh trừng mắt nhìn hăn.

Sở Phi Dương sờ sờ khuôn mặt y: “Ta không muốn khoanh tay chờ chết. Cho đến khi thụ thần được phục sinh thì chúng ta không thể động vào nàng. Đây mới là chiêu thứ nhất của nàng, sau này ai biết nàng còn có bao nhiêu hậu chiêu, nếu ta chỉ trốn tránh thì sẽ rất bị động. Ngược lại ta muốn xem, Thánh Cô rốt cuộc là có mưu đồ gì?”

“Mê hồn được.” Quân Thư Ảnh hừ nói, “Nàng không phải muốn mê hoặc trái tim Sở đại hiệp người nhất sao? Từ trước đến nay chưa từng thấy kẻ nào đáng căm ghét như thế.”

Sở Phi Dương khẽ cười, nói: “Tiếc là nàng tìm nhầm chỗ. Trái tim của ta đã sớm không còn trên người ta nữa rồi.”

Thanh Lang sau khi phân phó mọi chuyện ổn thỏa, từ phía sau đi tới, nghe được một câu này khiến y không thể không mở miệng: “Được rồi, người đừng ở chỗ này mà khua môi múa mép, chúng ta nhanh đi thôi, tốt nhất trước khi trời sáng phải quay về ngủ một giấc mới được.”

Ba người lập tức lên đường, sau một canh giờ vận khởi khinh công đã tới được địa phận Vô Cực sơn trang.

Ở nơi này, cho dù là nửa đêm nhưng trong sơn trang tuyệt nhiên không yên tĩnh. Bên trong bức tường đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào, hoàn toàn không chỉnh tề như lúc trước có Vô Cực trang chủ chủ trì.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 90

Tác giả: Nam Phong Ca

Màn lụa đỏ thắm, noãn hương thơm ngát.

Thánh Cô ngồi trước gương đồng, diện vô biểu tình nhìn dung nhan như hoa được phản chiếu trên mặt gương.

Ngọc nhi ở phía sau lưng, cầm lấy một cây trâm cài vào giữa búi tóc nàng.

“Tỷ tỷ, Ngọc nhi không rõ, tỷ tỷ hiện tại vì sao phải động tới mấy lão gia hỏa kia?” Ngọc nhi nhin không được mở miệng hỏi, “Tỷ tỷ cùng với Trình Tuyết Tường không phải đã thỏa thuận rồi sao? Tỷ cứu Liên Sơn tộc nhân, hẳn giúp tỷ đoạt lại Vô Cực sơn trang. Bây giờ tỷ muốn giết trưởng lão Liên Sơn tộc, chẳng phải sẽ khiến mọi chuyện thêm rắc rối sao?”

Thánh Cô cười lạnh một tiếng: “Ngọc nhi, muội quá ngây thơ rồi. Muội cho rằng Trình Tuyết Tường là thật lòng thật dạ định ước với ta sao?”

“Cái gì? Chẳng lẽ hẳn định lừa gạt tỷ tỷ?” Ngọc nhi cả giận nói, “VẬY tại sao mỗi ngày tỷ còn dùng máu của mình tưới lên gốc thụ thần kia?”

“Hẳn có gạt ta hay không cũng không sao cả.” Hai tay Thánh Cô vuốt ve lược gỗ trong tay, “Dù sao hẳn cũng hết giá trị lợi dụng rồi.”

“Tỷ tỷ rốt cuộc suy nghĩ muốn làm cái gì?” Ngọc nhi khó hiểu hỏi.

“Ngọc nhi ngốc, tỷ tỷ muốn làm cái gì, muội không cần biết.” Thánh Cô đứng dậy, “Thời cơ đến rồi, chúng ta ra ngoài thôi.”

Ngọc nhi gật đầu, đi theo Thánh Cô bước qua cánh cửa sơn màu đỏ son.

Cửa vừa mở ra, tiếng huyên náo cùng với sức nóng của hỏa quang vốn được ngăn cách bên ngoài lúc này đồng thời truyền đến.

Mọi người từ sớm đã đứng bên ngoài chờ đợi, vừa thấy Thánh Cô xuất hiện lập tức không ai bảo ai nhất tề quỳ xuống, thi hành đại lễ.

Thánh Cô ngửa đầu nhìn mộcthạisớm đã được chuẩn bị tốt ở chính giữa viện tử, trên đó đang trổiba vị trưởng lão Liên Sơn tộc thân hình gầy gò.

Thánh Cô xuyên qua mọi người, trực tiếp đi tới mộcthạ, ánh mắt lạnh lùng quét quaba vị trưởng lão, sau đó kéo lấy mộtvị. Nàng tự cắn ngón tay củamình, nhỏ xuống mấy giọt máu cho vị trưởng lão kia uống, sau đó đặt lòng bàn tay lên đỉnh đầu củalão, bắt đầu vận khí phát lực.

Ngọc nhi vẫn như trước đi bên cạnh Thánh Cô, trong sân những người khác tự giác xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, Tứ Phương trại dân và võ lâm nhân sĩ đều nhập Vô Cực sơn trang đứng thành hai nhóm riêng biệt. Mọi người đều cúi đầu, chỉ chờ Thánh Cô phân phó. Nếu nhìn kỹ lại, rõ ràng có mấy kẻ võ lâm nhân sĩ sắc mặt tiều tụy thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn về phía ba vị trưởng lão Liên sơn tộc, trong mắt lộ ra vài nét hết sức thèm thuồng.

Máu của Liên Sơn tộc nhân đã có thể mang đến khoái hoạt giống như tiên cảnh, vậy không biết máu củamấy lão gia hỏa này sẽ có mùi vị như thế nào?

Qua mộtnén hương, vị trưởng lão dưới tay Thánh Cô đã có mộrchútdấu hiệu thức tỉnh, hai cánh tay mềm nhũnthỉnh thoảng co rút.

Thánh Cô buông trưởng lão kia ra, lạnh giọng phân phó đệ tử Vô Cực sơn trang chạy tới trổilão trở lại.

Một chậu nước lạnh giội lên đầu, thân thể lão nhân khẽ run lên, rốt cuộc đã bắt đầu lấy lại được tri giác.

Tựa hồ như vậy còn chưa đủ, Thánh Cô đứng ở một bên quan sát, ra lệnh cho mấy tên đệ tử tiếp tục dùng hết mọi thủ đoạn cho đến khi trưởng lão kia tỉnh lại mới thôi,.

Chậu nước lạnh thứ ba giội xuống, trưởng lão rốt cuộc không chịu nổi kích thích, đã khôi phục thần trí.

“Trưởng lão, ngài còn nhớ rõ ta không?” Thánh Cô tiến lên phía trước, khoe miệng lộ ra một nét có thể gọi là tươi cười ôn hòa.

Trưởng lão kia bị độc huyết và nội lực mạnh mẽ xâm chiếm, lại bị nước lạnh thấu xương luân phiên kích thích, bởi vậy mới có thể duy trì được một tia thanh tỉnh, lúc này từ đầu đến chân đều cảm thấy đau đớn vô cùng.

Lão kiên cường mở to đôi mắt vàng đục nhìn Thánh Cô. Tựa hồ mới chỉ liếc mắt một cái đã tiêu hao toàn bộ khí lực, lão lại tiếp tục rủ mí mắt xuống, giật giật đôi môi: “Người là... tiểu nữ hài kia.”

“Trưởng lão trí nhớ thật tốt.” Thánh Cô tiếp tục cười nói, “Đúng lúc ta có một vấn đề muốn trưởng lão giải đáp, bởi vậy mới thức tỉnh trưởng lão, quấy rầy trưởng lão thanh tịnh. Chỉ cần trưởng lão hảo hảo trả lời vấn đề của ta, ta nhất định sẽ đối xử tử tế với trưởng lão, còn hoàn lại cho trưởng lão một cái thanh tịnh.”

Trưởng lão cúi thấp đầu, động cũng không động nhưng Thánh Cô biết lão hoàn toàn thanh tịnh, nghe được lời nàng nói.

Thánh Cô tiến lại gần, thanh âm mang theo một chút lạnh lẽo: “Thánh tử Liên Sơn tộc... rốt cuộc là ai?”

Trưởng lão thân thể khẽ động, chậm rãi ngược hai mắt lên: “Các người... vẫn chưa tìm được hãn? Cảm tạ thiên thần...”

“Trưởng lão, ngài tuổi tác đã cao, cần gì phải tự làm khó dễ mình?” Thánh Cô nói, “Ta chỉ cần biết Thánh tử là ai, ta tin rằng trưởng lão cũng không hy vọng ta sẽ đem Liên Sơn tộc nhân từng người bắt tới đánh đập tra hỏi đi.”

“Bọn họ không biết...” Trưởng lão thấp giọng giải thích, “Kỳ thực... ta cũng không biết, Thánh tử là do thụ thần lựa chọn, các người đã đem thụ thần hủy đi, chỉ bằng mắt thường, không ai có thể nhận biết Thánh tử thông thiên tài năng rốt cuộc là người nào.”

“Nếu đúng là như vậy thì trưởng lão cũng trở thành kẻ vô dụng rồi.” Thanh âm của Thánh Cô lạnh xuống, “Vô Cực sơn trang chưa bao giờ nuôi dưỡng phế nhân.”

Thánh Cô vừa dứt lời, phía sau đột nhiên truyền đến một cỗ lương phong ám lực. Nàng mạnh mẽ nghiêng người tránh được, quay đầu nhìn lại, là Trình Tuyết Tường tay cầm Ảnh Nhẫn, đang chĩa mũi kiếm sáng loáng về phía nàng.

“Thánh Cô, ước định của chúng ta cũng không bao hàm điều này.” Trình Tuyết Tường diện vô biểu tình nói, kiếm trong tay vững vàng chỉ vào Thánh Cô, giống như chỉ cần nàng hơi có dị động kiếm của hãn lập tức có thể trong nháy mắt phong kín tất cả đường lui của nàng.

“Nếu đã không bao hàm, Trình minh chủ cần gì phải xen vào việc của người khác.” Thánh Cô hừ lạnh một tiếng, “Người hiện tại xen vào việc của người khác, cũng đừng trách ta không cẩn thận đem mầm non của tiểu thụ kia giết chết. Đến lúc đó, toàn bộ Liên Sơn tộc nhân không được cứu trị, độc phát thân vong thì đó chính là lỗi của Trình minh chủ người.”

“Người!” Trình Tuyết Tường giận giữ trừng mắt nhìn nàng.

Thánh Cô biết Trình Tuyết Tường có điều kiêng dè bởi vậy càng yên tâm hơn. Nàng mặc cho Ảnh Nhấn đang chỉ vào mình, Trình Tuyết Tường căn bản không có khả năng xuống tay giết nàng, không phải chỉ có nàng mới có thể cứu sống thụ thần kia sao?

Thánh Cô vung tay lên, lạnh giọng hướng về phía đệ tử Vô Cực sơn trang phân phó: “Giết chết lão đầu này, nhớ phải lấy máu, thưởng cho thuộc hạ trung thành tận tâm của ta.”

Trong đám người lập tức bạo phát tiếng hô cảm kích. Hai mắt Trình Tuyết Tường trợn to, nhìn tên đệ tử kia đang giơ cương đao lên, muốn chém xuống người trưởng lão.

Không muốn tiếp tục cùng Thánh Cô giằng co, Trình Tuyết Tường di chuyển cước bộ, một kiếm ngăn tên đệ tử Vô Cực sơn trang kia lại.

Nhưng chung quy hẳn vẫn có chút kiêng dè, không thể hạ sát thủ. Thánh Cô vẫn một mực đứng nguyên tại chỗ, mắt lạnh nhìn Trình Tuyết Tường có chút chật vật che chắn trước người trưởng lão, cố gắng cứu vãn tính mạng của vị trưởng lão giữa đám người đang vây công.

Trên đời này vì sao luôn có người như thế, vì tính mạng của người khác mà giao tranh?

Thụ thần cần phải có năng lực của Thánh Cô mới có thể phục sinh, chỉ cần một điểm này đã có thể gần như chế trụ thủ cước của Trình Tuyết Tường. Giết không thể giết, trốn không thể trốn, cứ như vậy dây dưa chỉ sợ mấy vị trưởng lão cũng khó thoát khỏi cái chết.

Trình Tuyết Tường đang khổ não không biết phải làm sao để thoát thân thì từ bên ngoài bỗng nhiên xuất hiện hai đạo hắc ảnh, giống như hai cơn gió nhẹ, trong chớp mắt lướt qua đình viện, phi thẳng tới.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 91

Tác giả: Nam Phong Ca

Thời điểm lưỡng đạo hắc ảnh xuất hiện giữa không trung, Trình Tuyết Tường thừa dịp địch thủ bị thu hút lực chú ý, một kiếm đâm bị thương mấy tên đệ tử Vô Cực sơn trang, đoạt lấy vị trưởng lão Liên Sơn tộc gần như sắp đoạn khí.

Lưỡng đạo hắc ảnh áp gió bay tới. Chợt có kẻ hét lớn một tiếng, đập mạnh xuống đất, tiên phong đón đầu lưỡng đạo hắc ảnh. Hưởng ứng tiếng hô, đi phía sau gã còn có năm sáu nam nhân khác.

Quân Thư Ảnh định thần nhìn lại, người phía trước mặt râu quai nón, vóc người cao tráng, vừa nhìn đã biết đúng là loại ngoại gia công phu. Khí lực hết sức mạnh mẽ nhưng có vẻ hư phù (không có thật), sắc mặt cũng tiêu tụy. Cho dù đã vận đủ khí lực để lao tới cũng không giấu nổi ngoài mạnh trong yếu.

Người này Quân Thư Ảnh có thể nhận ra, gã là tổng tiêu đầu tiêu cực có chút danh tiếng, từng cùng với Sở Phi Dương qua loạt một chút. Sở Phi Dương phải xử lý sự vụ của Thanh Phong kiếm phái, khó tránh khỏi thỉnh thoảng tiệc tùng ăn uống, người này đã từng cùng với hắn ngồi trên bàn rượu.

Gã được xưng tụng là chính nghĩa chi sĩ, nhưng cũng chịu thua trước sự tra tấn của dược tính, giờ phút này chẳng khác nào một tên tẩu cẩu (chó săn) bính tấn toàn lực của Thánh Cô.

Dạng người như vậy, cũng không phải là chỉ có một. Ngược lại, lần này Vô Cực sơn trang náo loạn, có bao nhiêu hiệp sĩ ngày thường ra vẻ đạo mạo một lời nhiệt huyết thì nay cũng đều hăng hái ngã quỵ.

Quân Thư Ảnh không than thở, cũng không cảm khái, chỉ là trong khoảnh khắc đó trước mắt y bỗng nhiên lướt qua hình ảnh Sở Phi Dương với khuôn mặt tái nhợt.

Hắn bị kích độc giày vò đến hư nhược nhưng ánh mắt của hắn vẫn vững vàng như bàn thạch.

Thế nhân đều không đáng tin cậy, duy chỉ có hắn, là không thể dao động.

Quân Thư Ảnh kẹp chặt mười đầu ngón tay, ngón giữa chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện mấy cây ngân châm. Cổ tay khẽ vung, đầu ngón tay vươn ra, vài đạo quang mang lập tức từ ngón tay bạch tích bay ra.

Không thấy máu tươi nhưng quang mang lại giống như sắt khí bị cắt nhỏ thành từng khúc, trong nháy mắt lấy đi sinh mệnh của những kẻ đã ngây ngây dại dại.

Tất cả chuyện này bất quá chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Mấy gã nam nhân vốn muốn tiến lên phía trước đoạt công đầu trong nháy mắt đã trở thành một đồng thi thể lạnh lẽo nằm trên mặt đất, bọn chúng thậm chí còn không thể tiếp cận lưỡng đạo hắc ảnh kia đến nửa khắc. Những người khác còn muốn đoạt công, cũng phải suy nghĩ thiệt hơn.

Hắc ảnh tốc độ không giảm lướt qua mấy thi thể, trong chớp mắt xuất hiện bên một thai. Mục tiêu của bọn họ hiển nhiên là muốn cứu hai vị Liên Sơn tộc trưởng lão còn lại.

“Quân Thư Ảnh! Người đừng mơ tưởng!” Thánh Cô đột nhiên lạnh giọng quát. Nàng phi thân lên rồi xoay tròn, đem ngoại sam thêu đủ loại hoa văn như gấm mở ra, giấu dưới khoan bào đại tụ, mỗi một tay nắm một thanh kiếm sắc bén linh hoạt.

Nàng song kiếm chém ra lưỡng đạo lãnh quang như viên nguyệt (trắng tròn), khó khăn lắm mới có thể ngăn cản Quân Thư Ảnh và Thanh Lang.

“Sở Phi Dương đâu? Hắn không phải Sở đại hiệp quang minh lỗi lạc đệ nhất thiên hạ sao?” Thánh Cô nghiêng răng cười lạnh nói, “Như thế nào lại giống như con rùa đen rụt cổ?”

“Người không xứng gọi tên hắn!” Quân Thư Ảnh lạnh lùng nói.

Trên mặt Thánh Cô hiện ra một tia vận vẹo nhưng ngay sau đó nàng lại đột nhiên phi người lên mang theo biểu tình không để ý, một đôi song thủ kiếm vung lên như bão táp mưa sa, thế tiến công sắc bén.

Võ công của nàng không đủ để cùng lúc chống lại Thanh Lang và Quân Thư Ảnh, nhưng độc dược kì bí trong máu của nàng cũng khiến người khác phải kiêng dè.

Thanh Lang và Quân Thư Ảnh phải tránh tiếp xúc với nàng, bởi vậy nhất thời bị nàng cản bước nhưng cũng không có cách tiếp cận hai vị trưởng lão vẫn còn đang hôn mê kia.

Trình Tuyết Tường mang theo vị trưởng lão thứ nhất được cứu ra, trở về hàng ngũ đệ tử Võ Lâm minh, sau khi lệnh cho hai đệ tử nghiêm mật trông coi để phòng bị người thừa dịp tập kích bất ngờ, hắn xoay người phóng tầm mắt về phía chiến cục.

Đạo bóng dáng kia nhẹ nhàng di chuyển, mỗi một động tác đều có thể kéo theo nhịp tim của hắn. Trình Tuyết Tường nắm chặt Ảnh Nhãn trong tay, nhưng cuối cùng vẫn là đứng đó, không tiến lên phía trước.

Thánh Cô liên tục múa kiếm, không ngớt triển đấu cùng Thanh Lang và Quân Thư Ảnh.

Thanh Lang và Quân Thư Ảnh sớm đã nhìn ra mưu đồ của nàng. Nàng bất quá chính là muốn kéo dài thời gian, chờ đệ tử Vô Cực sơn trang và võ lâm nhân sĩ kịp phản ứng sẽ bày ra trận thế có lợi nhất, hình thành xu thế giáp công (đánh gọng kìm).

Vô Cực sơn trang nhân số rất đông, một khi bọn chúng vây công, cho dù hai người có bản lĩnh thiên đại, có thể từ trong vòng vây mà thoát thân đã là việc không dễ dàng, vì vậy giải cứu trưởng lão Liên Sơn tộc gần như là không thể.

Mắt thấy vòng vây càng ngày càng thắt chặt lại, Thanh Lang cắn răng, mạnh mẽ cưỡi ngoại sam, bao bọc lên người rồi lập tức phi thân, qua một lớp y vật chế trụ sử kiếm trong tay Thánh Cô, y hai tay dùng sức, ném nàng vào giữa đám người Vô Cực sơn trang.

“Thư Ảnh, nhanh!” Thanh Lang cao giọng hét lên, Quân Thư Ảnh khẽ gật đầu, mỗi người túm lấy một vị trưởng lão Liên Sơn tộc, định quay đầu thoát thân.

“Dám dả thương tử tử ta, các người còn muốn chạy trốn nơi nào?” Một đạo nữ thanh phần nộ bất thành linh vang lên, Thanh Lang và Quân Thư Ảnh đã ở giữa không trung lại đột nhiên nhìn thấy phía trước bay tới từng dải lụa mỏng màu trắng, vài đạo nhân ảnh lẩn khuất bên trong lụa mỏng, hư ảo mơ hồ.

Không gian trong nội viện này bị nội lực làm cho xao động, khắp nơi đều có vi phong (gió nhẹ) tán loạn. Theo một làn gió khẽ thổi đến trước mặt hai người, Thanh Lang và Quân Thư Ảnh đều cảm thấy trên mặt có thứ gì đó kích thích, lỗ mũi cũng ngửi được một chút mùi vị lạ.

“Có độc!” Thanh Lang và Quân Thư Ảnh nhìn nhau, nhận ra lụa mỏng màu trắng phía trước bất thường, không biết là trong đó mang theo thứ độc kỳ quái gì.

Hai người không ai bảo ai đồng thời lựa chọn tránh hiểm, từ giữa không trung đá lặn mấy tên tôm tép cản đường, ở giữa vòng vây rõ ràng xuất hiện một lỗ hổng, hai người đáp xuống, trở lại mặt đất.

Chân vừa chạm đất, đám đệ tử Vô Cực sơn trang cùng với võ lâm nhân sĩ phản loạn ở trong viện giống như phụ cốt chi thư (ruồi bọ bám vào xương), lập tức quay ngược lưỡi đao, vây quanh hai người.

Thanh Lang và Quân Thư Ảnh lùi thêm một bước nhưng trước sau tìm không thấy một lỗ hổng để đột phá. Mọi người kiêng dè hai người võ công cao cường, mặc dù có Ngọc nhi ở phía sau nổi giận dùng dùng xua đuổi bọn chúng tiến lên công kích nhưng từ đầu đến cuối cũng không có kẻ nào dám là người đầu tiên đứng ra lấy thân thử kiếm.

Trên tay có hai sinh mệnh nửa chết nửa sống, tựa hồ khí lực chỉ cần hơi lớn một chút là có thể giết chết trưởng lão Liên Sơn tộc, trên mặt đất có mấy trăm người cầm đao giương giương mắt hồ vây quanh, giữa không trung còn có lụa mỏng bạch sắc tẩm độc và đám người áo trắng, trong khoảng thời gian ngắn, Thanh Lang và Quân Thư Ảnh cư nhiên không tìm ra phương pháp đột phá hữu hiệu để thoát khỏi khốn cảnh này.

Thánh Cô được Ngọc nhi đỡ dậy, đang đứng phía sau đám người, lạnh lùng nhìn hai nam nhân trong vòng vây.

Vừa rồi Thanh Lang chế ngự nàng, tuy rằng không dám dùng lưỡi đao sắc bén tổn thương nàng khiến nàng đổ máu nhưng khí lực trên tay quả thực không nhỏ, tổn thương gân cốt là không tránh khỏi. Thánh Cô che sườn trái, cảm giác nơi đó đau đớn đến tê liệt nhưng một chút biểu hiện trên khuôn mặt cũng không có.

Ánh mắt nàng đăm đăm nhìn Quân Thư Ảnh giống như mang theo hỏa diễm đốt người, tựa hồ muốn đâm xuyên hai lỗ trên người Quân Thư Ảnh mới thôi.

Đó là ánh mắt ganh ghét căm hận, cũng chỉ có thể là ganh ghét căm hận, lòng đố kị đã thiêu đốt tâm can, thống khổ bất kham.

Vì cái gì đố kị, vì cái gì căm hận? Tựa hồ thật khó nói rõ ràng.

“Bắt sống bọn chúng!” Thánh Cô nghiêng răng ra lệnh.

Nàng vừa dứt lời, một đạo thanh khiêu như rồng kêu vang dội trời đêm. Giống như thánh thú thượng cổ ngâm tiếu, xuyên thấu đình viện hỗn loạn, xuyên thấu màng nhĩ mỗi người.

Rồi sau đó thanh âm kia lại như hóa thành một mảnh lưới hữu hình, từ trên trời rơi xuống, đem tất cả mọi người trong viện tử giam giữ lại trong đó.

Uy áp trong khoảnh khắc đó bất luận ngôn từ nào cũng không thể diễn tả, chỉ có người tài năng cảm trí thâm lâm kỳ cảnh mới có thể cảm nhận, đó là uy thế thật lớn khiến người ta gần như muốn quỳ xuống đất thi lễ. Tại thời khắc này, uy thế áp xuống đỉnh đầu mỗi người khiến họ không ngẩng đầu lên được, ngay cả dũng khí giờ mũi đao nhọn lên để tự vệ cũng như muốn mất đi.

Thanh Lang ngẩng đầu nhìn, cười nhẹ nói: “Sở huynh lại giở trò. Đây hẳn là tuyệt thế nội lực Đông Long Các? Quả nhiên... phi phạm!”

Quân Thư Ảnh cũng ngẩng đầu nhìn lên, không trung bị dải lụa che khuất, không nhìn rõ nhân ảnh những người khác. Tuy nhiên giữa lông mày y cũng có nét lo lắng.

Nội lực Đông Long Các quá mức nghịch thiên, ngay cả thời điểm thân thể Sở Phi Dương vô sự cũng không thể tùy ý vận khởi, nếu không sẽ có hậu quả gì thì không ai rõ. Huống hồ với thể trạng hư nhược của hắn lúc này, còn dám đem nội lực Đông Long Các gần như phóng thích toàn bộ, sử dụng chiêu thức ‘Phước Long’. (phước: trời/buộc)

Quân Thư Ảnh một mặt hận hắn liều lĩnh như vậy, một mặt không khỏi bị tuyệt thế kiếm pháp kinh diễm này làm cho giật mình.

Vô kiếm, vô chiêu nhưng lại có xu thế uy áp vô hình vô sắc, áp chế toàn bộ ý chí chiến đấu của người khác.

Thời điểm thanh âm như tiếng rống kêu vang lên, Thánh Cô có chút chao đảo thân hình, may mà được Ngọc nhi đỡ lấy mới không bị ngã xuống nhưng nội thương lúc giao đấu với Thanh Lang lúc này cũng không tránh khỏi nghiêm trọng thêm mấy phần.

Thánh Cô cắn chặt hàm răng, đem máu tươi đã đến yết hầu nuốt ngược trở lại, trong họng xộc lên mùi vị ngai ngái.

Ngay lúc này, nàng không thể thổ huyết, không thể biểu hiện một chút hư nhược.

“Sở đại hiệp, Sở Phi Dương, người cuối cùng đã xuất hiện.” Thánh Cô cười lạnh một tiếng.

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 92

Tác giả: Nam Phong Ca

Sở Phi Dương một tay cầm kiếm, một tay thả lỏng phía sau, cứ như vậy bất thành linh xuất hiện ở giữa không trung.

Mấy dải lụa trắng vốn ngăn trở đường lui của Thanh Lang và Quân Thư Ảnh lập tức đổi hướng, được mấy tên bạch y nhân kéo dãn nhằm tới vây quanh Sở Phi Dương.

“Lụa trắng tẩm độc, Phi Dương cẩn thận!” Quân Thư Ảnh nhin không được cao giọng nói.

Sở Phi Dương biết rõ Vô Cực sơn trang dùng độc lợi hại, hiển nhiên không dám xem thường, cũng không định trực tiếp tiếp xúc với bạch sa trận (trận pháp bằng lụa trắng) quỷ dị kia.

Mũi kiếm vừa chuyển, một đạo kiếm phong vẽ lên không trung, lưỡi đao sắc bén vô hình hướng về phía lụa trắng đang trùng điệp không dứt vây công, Sở Phi Dương mượn phản lực, lui về phía sau.

Vừa lui một bước, liền ẩn thân vào rừng cây nhỏ. Dùng hết khí lực, Sở Phi Dương không đợi bàn chân tiếp đất mà ngay lập tức điểm mũi cương kiếm lên một thân cây, thân kiếm dẻo dai uốn cong thành hình tân nguyệt sau đó mạnh mẽ duỗi ra.

Một mảnh lụa trắng bị kiếm phong xé rách một đường, Sở Phi Dương xoay người ở giữa không trung, đổi hướng liên tục, cẩn thận né tránh tiếp xúc với những mảnh khác.

Bạch y nhân không chế lựa trắng bất thành linh thay đổi bộ pháp, đem Sở Phi Dương đã xuyên qua mấy tầng lựa trắng vây lại chính giữa không một khe hở, sau đó nhanh chóng áp sát.

Lúc này thực sự tránh cũng không thể tránh, bốn phía đều là lựa mỏng uyển chuyển mang theo kịch độc, còn có vài bóng người như ẩn như hiện ở phía sau.

Sở Phi Dương nhếch khóe môi tái nhợt lên. Hắn vốn không muốn hạ sát thủ, là vì hắn hiện tại toàn thân tràn ngập nội lực Đông Long Các, một khi xuất thủ hắn cũng không chắc có thể kiểm soát được.

Nhưng những kẻ kia được một tắc lại muốn tiến một thước không để hắn có cơ hội bỏ qua.

Lại càng không tốt chính là, có phải bởi vì nội lực Đông Long Các ở trong người càn quấy hay không mà Sở Phi Dương rõ ràng cảm giác được chính mình không thể bảo trì tinh tảo lạnh nhạt, lúc này đám bạch y nhân đang từng bước áp sát lại càng khơi lên lệ khí trong lòng hắn.

Hiện tại hiển nhiên không phải thời điểm để lo lắng chuyện đó. Hai mắt Sở Phi Dương hơi nheo lại. Không cần dùng mắt thường để nhìn, chỉ dựa vào khí tức phát ra từ những kẻ này, hắn cũng có thể biết có bao nhiêu bạch y nhân đang tiếp cận, kể cả vị trí của từng người cũng có thể thấy được rõ ràng.

Nội lực xuyên qua lòng bàn tay chậm rãi tụ lại trên thân kiếm, mũi kiếm dồi dào nội lực lay động dường như cấp bách chờ đợi được bạo phát.

Thời điểm nội lực di động từ thân thể kéo đến tứ chi, có thể thoải mái điều khiển, loại cảm giác này ngày thường tập luyện hắn cũng đã nhận ra, đó là một tầng công lực gì đó rất cao thâm.

Sở Phi Dương cảm thấy đáy lòng dâng lên một chút cảm giác thỏa mãn kỳ lạ, cảm giác tự ngạo.

Cảm giác này tựa hồ có thể cùng với nội lực Đông Long Các tương hỗ kích thích. Trong nháy mắt Sở Phi Dương không suy nghĩ nhiều thêm, tâm niệm vừa động, hơn mười đạo kiếm phong sắc bén lợi hại lập tức từ trên lưỡi kiếm phóng ra.

Chỉ có vài tiếng kêu thảm ngán ngủi vang lên, sau đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất, những kẻ thân mang bạch y cùng lụa trắng lúc này đã nhuộm đỏ một màu máu, tầng tầng lớp lớp rơi xuống.

Khoảng không trên đỉnh viện trong nháy mắt trở nên trống trải. Nơi bạch y nhân rơi xuống khó tránh khỏi bị mọi người tránh xa.

Mấy tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, không biết bọn chúng là đang phải chịu đựng đau đớn đến chết hay là bởi nhiễm phải độc dược trên lụa trắng nhưng lúc này, không kẻ nào có thể rảnh rỗi bận tâm đến.

Sở Phi Dương từ giữa không trung đáp xuống đất, đang đứng trước người Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh giao vị trưởng lão y cứu được cho Thanh Lang sau đó nhấc chân chạy tới phía sau Sở Phi Dương.

“Phi Dương!” Quân Thư Ảnh gọi.

Sở Phi Dương quay đầu nhìn y.

Đối diện với ánh mắt của hắn, trong lòng Quân Thư Ảnh lại đột nhiên kinh sợ, lo lắng cùng với oán trách trong nháy mắt nguội lạnh, giống như thân đã bị đưa tới nơi băng thiên tuyết địa.

Đôi mắt kia là như thế nào? Mang theo lãnh mạc, mang theo xa lạ, mang theo phệ huyết và tàn nhẫn.

Kia tuyệt đối không phải Sở Phi Dương của ngày thường.

“Người!” Quân Thư Ảnh nhin không được giơ chuôi kiếm lên, đập mạnh lên vai Sở Phi Dương.

Một kiếm này đánh cho Sở Phi Dương thanh tỉnh, hấn trừng mắt nhìn, những thứ xa lạ trong đôi mắt kia lập tức như thủy triều rút đi, con người lại khôi phục hoàn toàn nét ôn nhu ân cần của ngày thường.

“Thư Ảnh, tại sao người đánh ta?” Sở Phi Dương nhỏ giọng nói, đưa tay xoa nhẹ bả vai.

Bất quá bây giờ không phải là lúc tranh cãi, Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh cùng nhau lùi về đứng bên cạnh Thanh Lang.

Thánh Cô đẩy Ngọc nhi đang đỡ mình ra. Cũng nhờ vừa rồi nàng âm thầm vận khởi nội tức điều dưỡng một lát, nên mới có thể tạm thời khống chế nội thương.

Ngọc nhi nhìn đám bạch y nhân, máu tươi nhuộm đỏ y sam, nhuộm đỏ cả nền đất phía dưới. Ngọc nhi cắn môi, trong mắt như có bi thống nhưng không hề phát ra một tiếng.

Thánh Cô bước về phía trước hai bước, hai mắt thẳng tắp nhìn Sở Phi Dương.

Nàng không mở miệng, Sở Phi Dương chỉ có thể lên tiếng trước: “Thánh Cô, người đã lấy lại được hết thảy, há cố phải một lần nữa tạo sát nghiệt! Mấy vị trưởng lão hoàn toàn không có bất cứ uy hiếp gì đối với người, người tại sao muốn đuổi tận giết tuyệt? Liên Sơn tộc thiên tính thiện lương, người lại tàn nhẫn với bọn họ.”

Thánh Cô nghe vậy đột nhiên nở nụ cười, nụ cười kia thậm chí không hàm chứa một chút châm chọc, tựa hồ là thực sự cười đến khai tâm.

“Sở Phi Dương, người biết không? Ta luôn luôn thắc mắc người vì sao có thể nói ra một cách thành thật những lời ra vẻ đạo mạo như thế, giống như lòng của người thực sự sạch sẽ vậy, như thế bi thiên miễn nhân.” Thánh Cô nhìn Sở Phi Dương, nói “Nhưng nghe nhiều lại có giảm giác giống như thật.”

“Bi thiên miễn nhân, cũng là thương hại chính người. Người nếu có đủ hiểu biết thì bắt đầu từ bây giờ quay đầu lại cũng không muộn.” Sở Phi Dương bất động thanh sắc nói.

Thánh Cô lại đột nhiên ngửa đầu cười lớn, cười như điên dại.

“Sát nghiệt? Quay đầu lại? Ta từ lúc bắt đầu hiểu chuyện đã không ngừng giết người, tựa như bữa cơm giấc ngủ, ta phải uống máu, ta phải dùng độc, ta tra tấn những kẻ khác giống như tra tấn chính mình. Khi đó vì sao không có ai nói cho ta biết những việc đó là ác nghiệt? Con đường ta đi chỉ có một mảnh sương mù, Sở đại hiệp nói xem ta phải quay đầu lại như thế nào?”

Quân Thư Ảnh kéo kéo tay áo Sở Phi Dương, nói: “Đừng để ý tới Thánh Cô này, nhiệm vụ của chúng ta chính là cứu người, sớm thoát thân mới là quan trọng.”

Hầu hết độc sa trận cản lối đã bị Sở Phi Dương phá tan, hiện tại muốn từ trong vòng vây đột phá cũng đã dễ dàng hơn nhiều. Quân Thư Ảnh lo lắng nhất chính là, nội lực Đông Long Các trên người Sở Phi Dương. Nghĩ lại nhân thân của hắn khi này vẫn còn khiến y cảm thấy rùng mình, thời điểm ở Kỳ Lân đảo, chúng kiến Sở Phi Dương bạo phát lần thứ nhất đã đủ thấm thía, y tuyệt đối không muốn tiếp tục trải qua thêm một lần nào nữa.

Giờ phút này Sở Phi Dương cảm thấy hết sức thoải mái. Cảm giác hư nhược khi bị trúng độc tựa hồ cũng đã bị xua đi, khắp người tràn ngập khí lực tươi mới, ngay cả tai mắt so với ngày thường cũng nhạy bén hơn gấp trăm lần.

Nhưng đáy lòng hẳn hiểu rõ đây chính là bất thường, nếu cứ tiếp tục như vậy không biết sẽ có hậu quả gì. Bất luận Thánh Cô rốt cuộc muốn làm gì, thì hiện tại cũng không phải là lúc phụng bồi.

Sở Phi Dương cách đám người nhìn tới Trình Tuyết Tường, sau đó quay qua khẽ gật đầu với Quân Thư Ảnh và Thanh Lang: “Chúng ta đi!”

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 93

Tác giả: Nam Phong Ca

“Ngăn bọn chúng lại!” Thánh Cô bất thành linh hét lớn một tiếng. Đám người vốn con đang lưỡng lự quan sát tình huống, lúc này nhận được mệnh lệnh lập tức ào lên.

Ba người không muốn hiếu chiến, thầm nghĩ cần phải nhanh chóng thoát ra khỏi vòng vây. Sở Phi Dương muốn tiếp tục thi triển nội lực Đông Long Các lại lơ mơ cảm thấy có một tia khí tức nguy hiểm trong cơ thể không bị khống chế đang du động xung quanh.

Hắn không dám tiếp tục làm bừa. Trước mắt mặc dù đối phương người đông thể mạnh nhưng dựa vào khả năng của ba người bọn họ, thoát khỏi đám đông cũng là chuyện dễ dàng. Nếu như hắn không khống chế, vạn nhất bị nội lực Đông Long Các bức ngược trở lại không biết sẽ còn gây ra bao nhiêu phiền toái liên lụy, chung quy lợi bất cập hại.

Ba người vừa đánh vừa lui, sau một lát đã tiến gần tới đại môn.

Thánh Cô thấy ba người sắp thoát ra được khỏi vòng vây thì vừa vội vừa giận, quát: “Một đám phế vật, nhanh lên một chút, bắt lấy Sở Phi Dương cho ta!”

Thánh Cô vừa dứt lời, lại đột nhiên nhảy lên một thai, khẽ ngửa đầu, mở miệng. Một khúc ca thanh cực kỳ dễ nghe bắt đầu phát ra từ miệng nàng.

Một câu còn chưa xướng xong, nàng đột nhiên ôm lấy mạn sườn, cắn chặt. Muốn ngâm xướng mê hồn chi pháp cần phải hao tổn nội lực, thậm chí so với cận chiến còn mất nhiều sức lực hơn. Nàng vừa mới bị nội thương rất nặng, lúc này cố chấp phát lực, ngược lại khiến nội thương càng trở nên nghiêm trọng, mấy tơ máu trào ra khỏi khóe miệng.

Thế nhưng một câu này cũng đủ khiến những võ lâm nhân sĩ chịu đủ tra tấn của vũ phách cảm thấy phấn chấn tinh thần.

Thanh Lang và Quân Thư Ảnh mỗi người che chở một trưởng lão Liên Sơn tộc, chỉ có thể sử dụng một tay. Sở Phi Dương bởi vì trong người có thương tích nên hai tay được tự do. Tường viện gần ngay trước mắt, ba người lại cảm thấy áp lực rõ ràng đã tăng lên gấp bội, võ lâm nhân sĩ vây quanh lúc trước chùn bước thì nay đột nhiên bùng bùng hưng phấn, giống như mãnh thú kiếm ăn, không ngừng tấn công về phía trước.

Thánh Cô điều thuận khí tức, đẩy Ngọc nhi đang lo lắng mà đỡ lấy nàng ra, lại một lần nữa mở miệng.

Thanh ca u viễn mang theo khúc điệu thần bí, ở giữa bầu trời đêm lượn lờ quần quýt. Nhẹ nhàng khuếch tán, phảng phất như một gợn sóng nước nhộn nhạo, bủa vây bóng đêm.

Những võ lâm nhân sĩ thân trúng vũ phách, không phải là chưa từng nghe Thánh Cô ngâm xướng. Thời điểm bọn họ đau đớn, tiếng ca của Thánh Cô chung quy có thể cấp cho những người này an ủi lớn nhất, đó là một loại an ủi xuyên thấu hồn phách, toàn bộ khổ sở và đau đớn đều bị triệt tiêu trong nháy mắt.

Chỉ là bọn họ chưa từng được nghe tiếng ca êm tai như thế. Tựa hồ không chỉ là dựa vào nội lực chữa thương, mà còn là khúc điệu được dày công soạn ra, chỉ dành cho một người đặc biệt.

Thời điểm tiếng ca của Thánh Cô lần thứ hai vang lên là lúc Sở Phi Dương nhú mày không thoải mái.

Nếu như thân thể hần là một tòa nhà thì hiện giờ trong đó đang giam giữ một con ác thú tên là huyết độc. Ác thú này giẫm đạp lên mọi thứ xung quanh, càn quấy đến long trời lở đất.

Hơn nữa tiếng ca kia còn như một bàn tay đang khăng khăng muốn mở ra nội tâm hần gặt gao phong bế.

Trong đầu giống như có một dây cung bị tiếng ca kia làm cho rung lên, xuyên thẳng đến lý trí của hần, ở sâu trong đáy lòng nói cho hần biết, nếu hần mất đi sự khống chế nội tâm, thì nó nhất định có thể thu phục con ác thú kia, còn mang đến cho hần một cảm giác vui sướng và thoải mái không gì sánh bằng.

Lần trước Thánh Cô xướng lên mê hồn khúc này, hần ở rất xa, còn tin tưởng mình có thể kiên trì tới cùng. Giờ phút này, ở một cự ly gần như vậy bị mê âm kia rót vào não, thật sự là một thử thách vô cùng lớn đối với ý chí của hần.

Quân Thư Ảnh nhận ra Sở Phi Dương khác thường, trong lòng lo lắng, nhưng khốn nỗi không biết phải làm gì. Đây là đấu tranh nội tâm, y muốn giúp cũng không giúp được.

Hai mắt Thánh Cô trừng lên, trong mắt nàng chỉ có duy nhất bóng dáng cao lớn mạnh mẽ kia. Sở Phi Dương dần dần lão đảo, động tác cũng trở nên chậm chạp hơn. Nàng rất tự tin đối với thủ đoạn của mình, ở khoảng cách gần như vậy bị trúng huyết độc thì không ai có thể chống cự lại tiếng ca của nàng.

Đã từng có một người cực lực chống cự, cuối cùng thất khiếu lưu huyết (*) không thể không khuất phục. Sở Phi Dương cũng không thể ngoại lệ!

(Thất khiếu lưu huyết – 七窍流血: 7 lỗ (2 mắt, 2 lỗ tai, 2 lỗ mũi, miệng) chảy máu)

Nàng thân nhiên nhìn chúng nhân bị tiếng ca của nàng khích lệ, càng đánh càng hăng. Một người phía trước ngã xuống liền có người phía sau giẫm đạp lên thi thể, tiếp tục hung hãn không sợ chết xông lên ngăn lại ba người kia rút lui.

Sở Phi Dương dần mất đi sức chống cự, tay phải của hắn cầm kiếm chém giết, tay trái vẫn bịt kín hai tai, thậm chí không ngừng lắc đầu, rõ ràng tiếng ca của Thánh Cô ảnh hưởng rất lớn đến hắn.

Nét mặt Thánh Cô hiện ra một nụ cười nhạt, nội thương đau đớn nhin xuống được khiến tiếng ca cao hơn rất nhiều.

Sở Phi Dương rốt cuộc chống đỡ không nổi, ngã khụy một chân xuống đất, kiếm trên tay đang kịch liệt run rẩy.

Chỉ cần nghị lực của Sở Phi Dương bị đánh phá, từ nay về sau hắn sẽ không bao giờ có thể chống cự lại tiếng ca của nàng thêm một lần nào được nữa.

Đây là một loại độc so với độc dược tra tấn thân thể càng đáng sợ hơn. Một khi đã nhiễm sẽ không có giải dược.

Quân Thư Ảnh rốt cuộc bất chấp trường lão cái gì, một kiếm chém tới hai kẻ liều mạng xông lên sau đó vội vàng chạy đến bên người Sở Phi Dương.

“Phi Dương, người thế nào?” Quân Thư Ảnh nắm chặt tay Sở Phi Dương lại bị hắn chặt chẽ nắm ngược lại.

Khuôn mặt Sở Phi Dương đang cúi gằm, Quân Thư Ảnh chỉ có thể nhìn hắn đang cắn chặt khớp hàm, đôi môi tái nhợt. Hắn như muốn xác nhận cái

gì đó, vội vàng kéo lấy bàn tay Quân Thư Ảnh áp chặt lên môi, hôn lên lòng bàn tay y.

Chỉ có thứ này mới khiến run rẩy trên người Sở Phi Dương thuyên giảm.

Khí tức quen thuộc, thanh nhã, trong nháy mắt thối tan hơn phân nửa sương mù tràn ngập trong đầu hắc.

Thanh Lang nhìn hai người kia không coi ai ra gì, bất đắc dĩ gia tăng bộ pháp và chiêu thức, một mình y phải che chở hai vị trưởng lão. Lưỡi đao sắc bén xẹt ngang, một bùm máu tươi bắn ra.

Thánh Cô đứng bên ngoài chứng kiến cảnh tượng này, khóe mắt đỏ lên như muốn phát hỏa.

Rõ ràng chỉ kém một chút nữa là có thể hạ gục Sở Phi Dương, từ nay về sau nam nhân kia sẽ không thể thoát khỏi nàng.

Nàng tổn bao tâm huyết để đan một tấm lưới rối cuộc lại vì một chút khinh định mà bị phá hỏng.

Quân Thư Ảnh kia thậm chí chỉ vừa mới chạm đến hắc mà thôi!

Hai mắt Thánh Cô đỏ bừng nhìn hai người kia lại một lần nữa đứng lên muốn đột phá vòng vây, nàng tiếp tục đẩy thêm nội lực vào tiếng ca của mình, vết máu trên khóe miệng mỗi lúc một đậm hơn.

Trong khoảnh khắc đó, bỗng nhiên vang lên một tiếng tru kéo dài, thâm nhập vào bóng đêm đã đủ náo nhiệt.

Thánh Cô khựng lại, tiếng ca cũng đình chỉ. Ngay sau đó nàng giống như bị một thứ gì đó hung hăng đánh trúng, lùi về phía sau mấy bước, phun ra một ngụm máu tươi.

Ngọc nhi cực kỳ hoảng sợ, ngay lập tức chạy đến đỡ lấy Thánh Cô.

“Tỷ tỷ, tỷ sao vậy?”

Tiếng ca của Thánh Cô vừa dứt, đám võ lâm nhân sĩ vốn không sợ sinh tử mà xông lên ngăn cản ba người thoát thân đột nhiên cũng rút lui, tuy rằng vẫn chưa tản đi nhưng cũng khiến cho ba người có cơ hội được thở một hơi.

Quân Thư Ảnh nhìn phía trước, mở miệng nói: “Nàng cần nhờ nội lực đẩy vào tiếng ca, hiện tại chắc là do khí tức nhiễu loạn, bị nội lực của mình cản lại.”

Thanh Lang co bả vai, bẻ bẻ cổ, thở hắt ra: “Con cầu ngu ngốc kia không biết làm cái gì mà bây giờ mới chịu tru lên. Sở huynh, huynh hiện tại không sao rồi chứ?”

Sở Phi Dương nhìn Thanh Lang, sắc mặt và đôi môi vẫn còn phờ phạc, nhưng nổi bật lên vẫn là đôi mắt càng lúc càng đen bóng bất thường.

Sở Phi Dương lắc đầu, thấp giọng nói: “Ta không sao. Thừa dịp, đột phá vòng vây!”

Hắn vừa dứt lời, Thanh Lang và Quân Thư Ảnh thậm chí còn chưa kịp ứng hoà đã nghe từ giữa đám người truyền tới một tiếng hô.

“Sở đại hiệp! Là Sở đại hiệp sao?” Có một người đang run rẩy nói, “Cầm Anh... Cầm Anh không xong rồi, ta không biết nên cầu ai. Ta nghe nói Sở đại hiệp đang ở đây, bọn họ nói Sở đại hiệp sẽ cứu Cầm Anh...”

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 94

Tác giả: Nam Phong Ca

Quân Thư Ảnh vừa nghe được thanh âm này thì nhú mày, thật sự là cơn sóng này chưa qua cơn sóng khác đã ập tới, chỉ cần Sở Phi Dương ở đâu, là y như rằng ở đó sẽ nảy sinh những chuyện phiền toái.

Một bóng người gầy yếu xuất hiện trước đại môn, sát khí đậm đặc và huyết tinh vị đạo trong viện tử khiến cho hần hơi co rúm người lại.

Khoảng cách có chút xa cho nên ảnh lửa chiếu tới đó lại càng trở nên mờ ảo, Sở Phi Dương chỉ có thể nhìn thấy người nọ áo quần tả tơi, khuôn mặt bẩn bụi, nhìn qua giống như là người của Liên Sơn tộc.

Nhưng này cũng có khả năng là một cái bẫy khác. Thánh Cô vì muốn vây khốn hần có thể không từ một thủ đoạn nào, ngày hôm nay ở đây hưng sư động chúng (*) muốn xử trí ba vị trưởng lão cũng là thủ đoạn của nàng. Nhưng sự tình có liên quan đến tính mạng người khác, Sở Phi Dương biết rõ nếu đó có là cạm bẫy thì hần cũng không thể không để tâm.

(Hưng sư động chúng – 兴师动众: phát động nhiều người làm một việc gì đó gây tiếng vang).

Người trước mặt lại không biết là thật hay giả, Sở Phi Dương vẫn đứng nguyên tại vị trí, trong nháy mắt đáy lòng xoay chuyển hơn trăm ý niệm, nhưng vẫn như trước không có hành động.

Thánh Cô bị nội lực của mình bức lại, thương thế nặng thêm một phần, đã không còn khả năng xướng ra mê hồn khúc. Nàng đột nhiên kéo Ngọc

nhi tới gần, đôi môi nhuốm máu tiến đến bên tai Ngọc nhi, thấp giọng nói: “Nhanh đi bắt lấy Cầm Anh.”

Ngọc nhi nhìn nàng, mơ hồ nói: “Tỷ tỷ, Cầm Anh kia đích thực có thể ngăn trở Sở Phi Dương? Ngọc nhi thấy... hôm nay dừng lại tại đây đi, dù sao thời gian vẫn còn nhiều, tỷ tỷ cần phải chữa trị nội thương trước.”

“Nói người đi, người còn nói mấy lời vô nghĩa!” Thánh Cô cả giận nói, một tay đẩy Ngọc nhi đi.

Ngọc nhi căn cứ dưới, nhìn Thánh Cô, cuối cùng cũng xoay người, ẩn thân vào ánh lửa mập mờ. Ở giữa đám người huyên náo, cũng không khó để nàng trà trộn.

Ngọc nhi vẫn một mực giữ im lặng, hỗn chiến rối loạn, không người nào nhận ra nàng. Nàng lặng lẽ rời đi, cơ hồ cũng không khiến ai để ý đến, nhưng Thanh Lang lại phát giác ra một tia không thích hợp.

“Sở huynh, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây, bằng không ta sợ sẽ không đi được nữa.” Thanh Lang ở phía sau Sở Phi Dương thấp giọng nói.

“Thanh Lang nói đúng, nhanh đi thôi!” Quân Thư Ảnh hiếm khi có một lần ủng hộ Thanh Lang.

Thánh Cô vào lúc này bỗng nhiên lại gây khó dễ, thân hình mạnh mẽ di chuyển hướng về phía bóng dáng nhỏ yếu trước đại môn kia.

Trên lòng bàn tay nàng tích đầy nội lực, có vẻ là một kích dùng toàn lực. Cho dù nàng có thương tích trong người thì một kích này cũng đủ để giết chết một Liên Sơn tộc nhân thể chất yếu đuối.

Cơ hồ là đồng thời, Sở Phi Dương cũng động thân.

Một đạo hư ảnh nhanh chóng xẹt qua vòng vây, cản lại một đòn của Thánh Cô, khó khăn tiếp nhận một kích trí mạng kia của nàng.

Đối diện với thần sắc Thánh Cô, đáy lòng Sở Phi Dương dâng lên một tia bất đắc dĩ và buồn bực. Phía sau hắn là nhân ảnh gầy yếu đang dùng bàn tay khô gầy nắm chặt lấy khung cửa, miễn cưỡng đứng thẳng thân người.

Một tay Sở Phi Dương tóm lấy hắn, một chưởng đẩy Thánh Cô vẫn còn đang không ngớt dây dưa ra, sau đó xoay người trở về bên cạnh Quân Thư Ảnh và Thanh Lang.

Không bị mê hồn khúc của Thánh Cô khống chế, hiện tại có dũng khí xông lên cũng chỉ còn mười mấy tên đệ tử Vô Cực sơn trang. Vừa mới trải qua một hồi ác chiến, kẻ nào ánh mắt cũng lấp kín bởi tơ máu, không biết là mệt mỏi hay hung tàn, ba người Sở Phi Dương bất động, mười mấy tên đệ tử Vô Cực sơn trang cùng võ lâm nhân sĩ phía bên kia cũng bất động, giương giương mắt hồ giằng co, ám lưu cuộn trào mãnh liệt.

Sở Phi Dương đẩy hài tử kia về phía sau, bàn tay lại bị hắn nắm chặt: “Sở đại hiệp, nếu không phải thực sự không còn biện pháp, ta sẽ không tới quấy rầy các người. Cầm Anh, hắn... thực sự sắp chết rồi, máu của hắn đang rất nhanh chảy hết...”

Sở Phi Dương ra hiệu cho hắn không cần nói thêm nữa: “Chúng ta đã biết.” Liên Sơn tộc nhân không hề có tâm cơ, hài tử này cứ như vậy chạy tới đây, quả thực là đem nhược điểm trao vào tay đối phương.

Không ngoài sở liệu, chỉ trong chớp lát Ngọc nhi đã bắt được Cầm Anh mang tới đây.

Bộ dạng Cầm Anh quả nhiên hết sức tồi tệ, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Sở Phi Dương cũng không làm cách nào hình dung ra được một người rõ ràng trong vòng vài ngày đã có thể trở nên tiều tụy đến như vậy. Nếu

không phải lồng ngực vẫn còn một chút phập phồng yếu ớt, thì căn bản hẳn một tia sinh khí cũng không còn.

Ngọc nhi giống như ngai bắn, một tay ném Cầm Anh xuống mặt đất. Thấy vậy, mấy tên đệ tử Vô cực sơn trang lập tức chạy đến vây quanh Cầm Anh mới ngã xuống đất, không gượng dậy nổi.

Thánh Cô nhìn Sở Phi Dương, cười nói: “Sở đại hiệp, ta tin tưởng lòng hiệp nghĩa của người, người nhất định sẽ cứu hài tử này.”

Sở Phi Dương nhìn Thánh Cô: “Thánh Cô, trận náo kịch này của người, mục đích cuối cùng là gì?”

Thánh Cô ngửa cổ, cười to hai tiếng, nhưng trong mắt hoàn toàn không có tiêu ý.

“Ta muốn cái gì?” Nàng lặp lại một lần, “Đúng a, ta muốn cái gì chứ? Nếu ta nói ta muốn có được Sở đại hiệp người, người cũng sẽ nguyện ý xả thân cứu người?”

“Người ta muốn cứu nhưng thân không thể xả.” Sở Phi Dương nói xong, vung kiếm tới trước ngực, sắc mặt bỗng nhiên trầm tĩnh lại.

Sở dĩ mọi người đều không dám trọng thương Thánh Cô là vì kiêng dè kịch độc trong máu của nàng, hơn nữa còn phải dựa vào nàng để cứu sống thụ thần. Nó chẳng những là gốc rễ của Liên Sơn tộc mà còn là được thần cứu mạng của hẳn.

Nhưng lúc này không thể tính toán nhiều như vậy nữa, cho dù thế nào hẳn cũng đã là người trúng độc, dù có bị dính máu của Thánh Cô thì đã sao? Còn có thể tồi tệ hơn so với tình huống hiện tại?

Huống hồ lúc này, Sở Phi Dương thậm chí đã đánh mất kiên nhẫn mà trước đây hẳn vẫn lấy đó làm tự hào. Có lẽ là bị ảnh hưởng bởi nội lực

Đông Long Các, hoặc cũng có thể là do Thánh Cô này quá phiền nhiễu, liên tiếp làm chuyện ác, thậm chí sau khi phạm vào nhiều ác nghiệp như vậy một chút áy náy cũng không hề có.

Có thể nàng có được sự thông cảm của những người khác nhưng trước tình cảnh này, nữ tử kia không thể khiến Sở Phi Dương có một chút cảm thông.

Thánh Cô cũng giống như không cam chịu yếu thế mà nhìn lại Sở Phi Dương. Bất quá cho đến khi trên mặt có chút thay đổi, đột nhiên có một cỗ áp lực cường đại từ phía trước đánh tới. Thánh Cô dùng toàn bộ tinh thần và ý chí của mình cố gắng gắng gượng, thậm chí cho đến khi trong miệng cảm thấy đau đớn cùng vị tanh của máu, mới có thể khắc chế bản thân không hoảng sợ mà lùi về phía sau một bước.

Thanh Lang đương nhiên phát giác ám lưu mãnh liệt này, không khỏi có chút lo lắng: “Sở huynh, huynh không nên kích động. Nếu giết nàng, giải được của huynh phải làm thế nào?”

Sở Phi Dương đưa lưng về phía y, mắt điếc tai ngơ, Thanh Lang chỉ có thể đối hướng, nói với Quân Thư Ảnh: “Thư Ảnh, người còn nhìn cái gì? Kéo hẳn lại, đừng để hẳn làm chuyện ngu ngốc!”

Quân Thư Ảnh nhìn chăm chăm Sở Phi Dương, lúc này giống như mới phục hồi tinh thần, nhưng chỉ liếc mắt nhìn Thanh Lang một cái: “Hẳn hiện tại rất tỉnh táo, hẳn biết chừng mực, sẽ không có bất cứ hậu quả gì, người không cần lo lắng.”

“Người ngược lại quá tự tin đi.” Thanh Lang cắn răng, căm hận nói.

Sở Phi Dương đúng là cao thủ đứng đầu, Thánh Cô mặc dù bị nội thương nhưng công lực cũng không hề thấp, hai người lúc này hao tổn nội lực tạo áp lực về phía đối phương, uy thế kia quá lớn, mọi người vốn đứng

không mấy xa, lúc này không kiên trì được, tay nắm vũ khí cảnh giác lùi dần về phía sau, xung quanh hai người tự giác xuất hiện một khoảng trống.

Mọi người có mặt ở đây đều cho rằng sẽ có một trận ác chiến, trận ác chiến quyết định thắng thua sinh tử. Đây là ân oán oán của người khác, hẳn là không ai muốn bị uống mạng cho nên ra sức lùi về phía sau trốn tránh. Ngọc nhi nhận ra điều đó, liền xách theo một thanh kiếm, chạy tới trước đám người đang hỗn loạn, cả giận nói: “Những kẻ chết nhất các ngươi, không được phép lui! Uống công Vô Cực sơn trang chúng ta đối đãi với các ngươi tốt như vậy!”

Nhưng, biến cố thường phát sinh một cách bất ngờ.

Cầm Anh vốn đang nằm trên mặt đất bỗng nhiên vươn cánh tay gầy như que củi ra, run rẩy mò mẫm xung quanh. Đình viện này sớm đã hóa thành chiến trường, bởi vậy hẳn rất dễ dàng tìm được một lưỡi đao sắc bén.

Thánh Cô thấy thế, coi thường nói: “Cũng đã thành ra như vậy, ngươi cho rằng ngươi còn có thể đả thương ai đó...”

Nàng còn chưa dứt lời, đã thấy Cầm Anh cư nhiên quay ngược lưỡi kiếm, mạnh mẽ đâm vào ngực mình, một mảnh huyết dịch đen đặc trong nháy mắt thấm đẫm xiêm y cũ nát trước ngực hẳn.

“Liên Sơn tộc... là y giả chi tộc... không thể liên lụy...” Khóe miệng Cầm Anh trào ra máu đen, nhưng vẫn miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn Sở Phi Dương, đôi mắt sưng phù cơ hồ chỉ có thể mở ra một khe hẹp.

Thế lực hư nhược, sinh mệnh nhanh chóng xói mòn chặt đứt lời nói mỏng manh của hẳn, cái cổ mảnh khảnh rốt cuộc vô lực gục xuống, từ trên cơ thể khô héo, máu đen nhanh chóng chảy ra bốn phía khiến người khác hoài nghi trong cơ thể gầy yếu kia tại sao lại có thể chảy ra nhiều máu như vậy.

Này là biến cố không ai có thể dự liệu được, thậm chí cả Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, Thanh Lang cũng ngỡ ngàng chứng kiến.

Bọn họ nghe được lời nói cuối cùng của Cầm Anh, tận mắt chứng kiến nam hài vô hại ôn thuận không khác nào một con vật bé nhỏ kia sau khi phải nhận lấy đủ loại dày vò, cứ như vậy mà chết đi.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu (*). Người thiện lương yếu đuối rốt cuộc phải chịu khi nhục, bị kẻ mạnh áp bức. Lúc còn trẻ đã từng chứng kiến một màn tương tự, khiến Sở Phi Dương tự thề với lòng mình, không bao giờ để cảnh tượng như vậy tái diễn trước mặt mình. Hắn nếu thấy sẽ muốn xen vào, khắp giang hồ đều muốn quản. Đây cũng là lòng nghĩa hiệp của hắn.”

(“Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu”: “Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm”, trích Chương 5 – Hư Dụng trong cuốn Đạo Đức Kinh do triết gia Lão Tử viết ra vào khoảng năm 600 TCN.

Sô cầu: chó rơm, chó được bện bằng rơm, dùng để tế lễ; trước khi dùng, người ta quý báu nâng niu, sau khi lễ xong, người ta đem vứt bỏ.)

Hôm nay hiệp nghĩa của hắn ngay cả Cầm Anh cũng không cứu được. Có lẽ ngay từ đầu hắn đã sai lầm rồi, đối với Vô Cực sơn trang không thể nhân từ, không nên vọng tưởng. Nếu đổi thành Hiên Viên Dật, người đã dùng trận pháp nham hiểm để bảo hộ tộc nhân thiện lương, Thanh Phong phải chường môn thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót, cho dù đã chết cách đây mấy trăm năm nhưng vẫn có thể đem hậu bối ra đùa bỡn, thì lão sẽ làm như thế nào?

Lão đối với Liên Sơn tộc thì nhân từ nhất, còn đối với những kẻ xông vào đây thì chỉ có khảo nghiệm cử tử nhất sinh.

Cái gì là nhân, cái gì là bất nhân? Hắn khắp nơi nể tình ngược lại so với Hiên Viên Dật đoạn tuyệt với tất cả mọi thứ thì nhân từ có bao nhiêu?

Sở Phi Dương nắm chặt kiếm, khoe môi kéo căng thành một đường thẳng tắp.

Huyết dịch của Cầm Anh đã chảy tới từng khe đá, trong khe đá thật nhỏ bỗng có cây cỏ bén rễ đâm chồi, kết nụ đơm hoa.

Mọi người ở đây cũng đã được nghe qua công hiệu thần kỳ của Liên Sơn tộc huyết, nhưng vẫn chưa từng một lần được chứng kiến qua kỳ cảnh, lúc này tận mắt nhìn những nơi huyết dịch chảy tới, mặt đất trăm hoa đua nở, không khỏi cảm thán.

Duy chỉ có Thánh Cô, sau khi chứng kiến cảnh tượng này hai mắt lại có thể phóng ra quang mang.

“Hoá ra tiểu tử này chính là Thánh tử! Thật sự là đắc lai toàn bất phí công phu (*).” Thánh Cô rốt cuộc không quan tâm đến mấy người Sở Phi Dương, một tay túm lấy cơ thể Cầm Anh đang nằm dưới đất, lật ngược trở lại, giơ kiếm nhắm thẳng bờ ngực đã không còn khí tức của hắn.

(Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu – 踏破铁鞋无觅处,得来全不费功夫: Đạp mòn giày sắt tìm không thấy, đến khi tìm thấy chẳng tốn công.)

“Muốn giải độc thụ thần, chỉ có trái tim của Thánh tử. Ta đã phải chịu tra tấn mười mấy năm, rốt cuộc đã tìm được giải dược rồi.” Thánh Cô kích động thì thào nói, không chút do dự giơ kiếm đâm xuống bờ ngực kia.

_____oOo_____

Lời tác giả: Lang ca gọi Quân Quân nhà người ta làm cái gì, Quân Quân còn đang say sưa ngắm lão công mà!

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 95

Tác giả: Nam Phong Ca

Trong khoảnh khắc mũi kiếm vừa mới chạm được đến da thịt Cầm Anh, Thánh Cô chợt nghe thấy từ phía sau truyền đến một đạo kiếm thanh réo rất như tiếng rỗng ngâm, ngay sau đó là một cổ đại lực nhanh chóng áp bách về phía nàng.

Ngọc nhi mắt thấy Sở Phi Dương đột nhiên gây rối loạn, vừa chạy về phía Thánh Cô vừa hô lớn: “Ngăn hẳn lại!”

Đệ tử Vô Cực sơn trang nghe lệnh vội động thân, chưa kịp tới gần Sở Phi Dương thì đã bị bắn văng về phía sau như có một bức tường vô hình bức lại.

Ngọc nhi còn chưa dứt lời, Sở Phi Dương đã di chuyển tới phía sau Thánh Cô.

Một kiếm kia rốt cuộc không thể đâm vào Cầm Anh lúc này đã muốn mất đi khí tức. Kiếm văng đi thật xa, găm xuống một phiến đá cứng rắn, sau đó vẫn còn ông ông rung động. Thánh Cô sau đó cũng nặng nề ngã xuống, Ngọc nhi nhào tới bên người nàng, lo lắng đỡ nàng đứng dậy, rồi quay đầu chăm hận nhìn Sở Phi Dương.

Nhưng Sở Phi Dương chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt mang theo âm u kín đáo nhìn không thấu. Ngọc nhi bất giác cảm thấy toàn thân phát lạnh, rốt cuộc không dám cùng hắn tiếp tục đối diện.

Sở Phi Dương đem Cầm Anh ồm yếu kéo lên ôm vào trong lòng rồi từng bước từng bước trở về bên cạnh Quân Thư Ảnh. Nam hài tới báo tin sớm đã bị một màn vừa rồi làm cho cả kinh, hồn bay phách lạc, lúc này nhìn thấy thân thể Cầm Anh mềm oặt không có một chút sức sống, nước mắt bỗng nhiên trào ra.

Máu đen thuận theo cánh tay Sở Phi Dương chảy xuống, mỗi một bước đều khiến đám bụi hoa phía sau nở rộ.

Trình Tuyết Tường từ đầu tới cuối chỉ một mực trầm mặc đứng một bên chứng kiến, bất động thanh sắc, bàn tay nắm Ảnh Nhấn bất giác dùng sức đến nổi trắng bệch.

Một gã đệ tử Võ Lâm minh bất thành linh nhích lại gần, thấp giọng nói: “Minh Chủ, trưởng lão đã tỉnh, lão nói...”

Trình Tuyết Tường vội vàng ghé sát tai tới vị trưởng lão kia, cố gắng nhận biết xem đôi môi khô nứt như lão thụ bì kia muốn nói ra cái gì, “Thỉnh... thỉnh... mang thụ thần tới... bên người... Thánh tử...”

Trình Tuyết Tường vừa nghe, ngay cả phân phó thủ hạ cũng không, vội vàng thu kiếm, tự mình rời đi.

Thời điểm Sở Phi Dương ôm Cầm Anh trở lại cũng là lúc Trình Tuyết Tường bất ngờ xuất hiện, trong tay đang ôm gốc thụ thần khô héo. Hắn tựa hồ rất chắc chắn trong lời nói của trưởng lão vừa rồi nhất định là có thâm ý, bởi vậy cũng không cố kỵ gì nữa, trực tiếp đi thẳng về phía Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh.

Cành cây khô héo tiếp xúc đến da thịt Cầm Anh, thời điểm máu tươi nhiễm lên căn tu, cành lá nhược tiểu bỗng nhiên run rẩy, dần dần tươi sống trở lại.

Nó tựa như một gốc cây khô hạn lâu ngày gặp được mưa, căn tu lay động, tham lam hút lấy huyết dịch đen đặc mang theo kịch độc, bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy thụ thần nhanh chóng thoát khỏi hình dạng khô héo, đầu cành nhú ra mầm xanh, sau đó phát triển thành lá mới, căn tu bám xuống phiến đá dưới mặt đất, tận dụng triệt để, cắm rễ thật sâu xuống lòng đất khiến cho phiến đá vốn cứng rắn bỗng nhiên nứt ra thành từng mảnh, sau đó vỡ vụn.

Cái này cơ hồ là một cảnh tượng thần bí, sinh mệnh tươi sống từ giữa cõi chết bạo phát, với tốc độ sinh trưởng khiến người ta thấy mà sợ hãi, nhanh chóng lan rộng ra. Vào thời khắc này, cái gì là cừu hận cùng với tranh đấu cũng đều trở nên mờ nhạt trước một sinh mệnh thuần túy nhất.

Sở Phi Dương nhìn gốc cây non đã cao ngang thân người, nhưng vẫn còn tiếp tục ra sức vươn lên, nét mặt thoáng chốc mờ mịt.

Một khắc này, trong đầu tựa hồ có rất nhiều thứ xẹt qua. Hẳn nhiều năm hành tẩu giang hồ được chứng kiến người xấu xí nhất, người tham lam nhất; hẳn có thể cứu vớt một người hoặc một nhóm người; hẳn chỉ luôn giải quyết nghi hoặc ở phần ngọn mà không tìm hiểu phần gốc; hẳn ban ơn nhưng đổi lấy cừu hận cùng mỗi một...

Trong khoảnh khắc trí não gần như trống rỗng, cái gì cũng không nắm được, cái gì cũng mơ hồ không rõ ràng, duy chỉ có mầm cây không ngừng sinh trưởng, tư thế thẳng thắn lý giải một sinh mệnh thuần túy, lúc này đã chiếm cứ toàn bộ tầm mắt cũng như nội tâm hẳn.

Một bàn tay từ phía sau cào cào lên lưng hẳn, Sở Phi Dương đột nhiên phục hồi thần trí, quay đầu nhìn lại. Quân Thư Ảnh đang đứng bên cạnh hẳn, đôi mắt hắc sắc phảng phất, ẩn chứa ôn nhu sâu thẳm cùng với si luyến nhất thiên hạ, vẫn đang chuyên chú nhìn một mình hẳn.

Trong khoảnh khắc đó, cái gì là chấp niệm và hoang mang cũng đều bị ném đi thật xa.

Nguyên y có được trái tim của một người, bạc đầu không phân ly. Hết thấy phồn hoa cùng tạp niệm ồn ào hỗn loạn đều bỏ sau lưng, đây mới là thứ mà nơi sâu nhất trong cõi lòng hân muốn hướng tới.

Sở Phi Dương theo thói quen năm ngược trở lại bàn tay Quân Thư Ảnh, khẽ mỉm cười với y. Toàn bộ nghi hoặc cùng mệt mỏi trong lòng đều tan biến, một khắc này trái tim như thông suốt triệt để.

Thụ thần tựa hồ cũng đã cao lớn hết mức, dần dần đình chỉ sinh trưởng. Bất quá chỉ trong vòng một nén hương ngắn ngủi, một gốc cây dồi dào sức sống đã cắm sâu rễ, vừng vàng đứng giữa đình viện, dưới ánh sáng nhàn nhạt của cây đuốc, cành non lá mới thỉnh thoảng theo gió đêm khẽ lay động.

Trong khoảnh khắc đó, chúng nhân lúc trước bị một phen kỳ cảnh làm cho chấn kinh tựa hồ mới hồi phục tinh thần trở lại, chỉ biết đưa mắt nhìn nhau mà không biết nên làm cái gì.

Thánh Cô thờ ơ nhìn Trình Tuyết Tường, lạnh lùng nói: “Trình minh chủ, quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, người nguyên là kẻ lừa gạt.”

Trình Tuyết Tường nhìn về phía Thánh Cô, lại quay sang nhìn Sở Phi Dương, bỗng nhiên khẽ mỉm cười: “Việc đã đến nước này, ta cũng không cần giấu giếm gì nữa. Người nói không sai, ta là kẻ lừa gạt, chính là muốn lừa người cứu sống thụ thần, cứu vớt Liên Sơn tộc nhân cũng như giải độc cho Sở đại hiệp. Nhưng bây giờ xem ra, không cần người nữa rồi. Cũng nhờ Thánh Cô giả tạo mà Thánh tử chân chính biết bao cao quý mới xuất hiện.”

Trình Tuyết Tường vốn không phải người chanh chua, lúc này lại cố ý nói ra như vậy. Bị bắt làm kẻ bàng quan, đứng xem vở tuồng ti tiện này của

nàng, đáy lòng tựa hồ đã sớm tích tụ đầy trọc khí, không nói ra thì không thoải mái.

Thánh Cô ngược lại không bị hấn chọc giận, vẫn lạnh lùng nhìn hần.

Một mực chưa lên tiếng, Thanh Lang tựa hồ hiểu rõ phải làm như thế nào mới có thể chọc đến nỗi đau của nàng, lúc này chợt cười nói: “Lại nói, màn lừa bịp này chính là do Sở đại hiệp đề xuất, người người ngưỡng mộ đối với người chẳng thêm ngó tới, là có mùi vị gì đây?”

Thánh Cô nghe vậy, nét mặt quả nhiên vắn vẹo, nàng đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: “Trình minh chủ có chỗ nào tốt hơn? Ngày hôm đó người đóng kịch quy phục, làm trò ngay trước mặt người trong thiên hạ, lời nói rất chân tình thực ý. Một khóa chân tâm của người, người khác ngay cả giảm lên một cái cũng không thêm.”

Trình Tuyết Tường đương nhiên biết nàng ám chỉ cái gì, bất giác quay đầu nhìn về phía Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh cũng đang nhíu mày nhìn hần, ẩn chứa trong ánh mắt là nét không vui.

Trình Tuyết Tường giật giật môi, một nét cười khổ chưa kịp hình thành đã biến mất trên khóe miệng.

“Hôm đó... những lời ta nói đều là giả.” Mong rằng Thư Ảnh... đừng nên để ý.

“Vốn chỉ là một màn lừa gạt, nếu không đủ chân tâm thực ý, có thể nào gạt được Thánh Cô người.” Hết thấy mọi thứ ở giữa một màn lừa gạt đương nhiên sẽ là giả, không là giả cũng phải giả.

_____oOo_____

Lời tác giả: Dê béo nói, có Quân Quân bên người, bốn Dương còn có thể tái chiến tám trăm năm! Mị!

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 96

Tác giả: Nam Phong Ca

Ngọc nhi tựa hồ cảm nhận được bầu không khí đang nổi lên một tia biến hóa nho nhỏ, nét mặt thoáng bất an. Nàng cao giọng quát một tiếng: “Các người còn thất thần cái gì, mau giết bọn chúng, bảo hộ Thánh Cô!”

Đệ tử Vô Cực sơn trang nghe xong mệnh lệnh, còn chưa kịp nhúc nhích thì đệ tử Vô Lâm minh đã giống như không thể kìm nén thêm được nữa, trong nháy mắt bùng nổ.

“Tất cả không được làm vậy!” Trình Tuyết Tường lên tiếng can ngăn.

Minh Chủ đã phân phó, đệ tử Vô Lâm minh nét mặt mặc dù không phục nhưng vẫn phải xách kiếm chậm rãi lùi về phía sau. Giờ phút này chỉ tính riêng nhân số bọn họ đã chiếm ưu thế so với Vô Cực sơn trang, vả lại những kẻ phản bội phía bên kia sớm đã mất đi ý chí chiến đấu, không đủ sức gây phiền toái.

Thánh Cô thế thua đã định, hiện tại rơi vào hỗn chiến cũng không có ích lợi gì. Trình Tuyết Tường ngoảnh đầu nhìn về phía Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, làm như muốn biết bọn họ sẽ xử lý như thế nào.

Ngọc nhi kéo lấy cánh tay Thánh Cô trốn ở phía sau đám đông hộ vệ của Vô Cực sơn trang, lo lắng nói: “Tỷ tỷ, tỷ bị thương nặng, bọn chúng hiện tại có thụ thần, cũng sẽ không tiếp tục kiêng dè. Chúng ta trước rút lui đi...”

“Người câm miệng!” Thánh Cô hất mạnh tay Ngọc nhi ra, hung dữ nói.

Thụ thần đã ngừng sinh trưởng, cành lá ở trong gió đêm rung nhẹ, căn tu đan kết đem Cầm Anh nằm trên mặt đất nhẹ nhàng ôm lại.

Trên thân cây bỗng nhiên xuất hiện một khe nứt, từng mảnh thụ bì (vỏ cây) bị lột xuống, lộ ra nội tạng tinh tế. Sau cùng, ngay cả thụ tâm cũng bắt đầu khô héo, một động khẩu tối như bưng xuất hiện trên thân cây.

Dịch lưu màu xanh biếc bỗng nhiên từ trong động khẩu chậm rãi chảy ra.

Quân Thư Ảnh nắm chặt lấy tay Sở Phi Dương nói: “Cái này có thể hay không là giải dược...”

“Không có việc gì, đừng nóng vội.” Sở Phi Dương trấn an y, vẫn như cũ quan sát dịch lưu xanh biếc đang chậm rãi lưu động, thuận theo căn tu trên mặt đất dần dần chảy về phía cơ thể Cầm Anh.

Độc huyết trong cơ thể Cầm Anh giống như đã chảy đi hết. Dịch lưu xanh biếc gần như vừa mới tiếp xúc thì lập tức thâm nhập, qua làn da mỏng từng giọt thấm vào thân thể.

Giống như hãn dùng máu của mình để dâng tặng, thụ thần cũng đem dịch lưu sinh mệnh của mình đáp lại.

Nếu như đây là mối liên hệ tự nhiên giữa Liên Sơn tộc nhân và trời đất, thì những người đến từ trần thế hỗn loạn kia rốt cuộc đã có thể thông suốt thụ thần đối với Liên Sơn tộc trọng yếu đến cỡ nào.

Không ngoài sở liệu, khuôn mặt Cầm Anh dần dần hồi phục sinh khí, ngay cả lồng ngực cũng đã phập phồng trở lại. Thụ thần vừa mới phục sinh bằng mắt thường cũng có thể nhận thấy đang nhanh chóng suy kiệt, sức sống cũng theo dịch lưu đang chảy vào cơ thể ốm yếu của Cầm Anh mà mất đi.

Lá cây bắt đầu rụng xuống, cành cây khô héo tàn lụi, cho đến khi dịch lưu chảy hết, thụ thần cuối cùng khô héo hoàn toàn.

Sở Phi Dương đẩy đẩy Quân Thư Ảnh về phía trước, Quân Thư Ảnh nhìn hẩn một cái, ngồi xồm người xuống nhìn tình trạng của Cầm Anh, bắt lấy mạch trên cổ tay của hẩn.

Thanh Lang nói: “Thư Ảnh, hẩn sao rồi?”

Quân Thư Ảnh ngẩng đầu lên, nét mặt không có một tia bất ngờ: “Hẩn... đã sống lại, mạch đập ổn định, dường như ngay cả độc cũng đã được giải.”

Y thuật của y không uyên thâm như Cao Phóng, chỉ hiểu biết một chút, nhưng dựa vào cảm nhận mạch đập trên đầu ngón tay cũng đủ để y đưa ra kết luận.

Độc trong người Cầm Anh đã được giải, người cũng đã sống lại nhưng thụ thần đã chết, vậy Sở Phi Dương phải làm sao?

Lúc hai người còn đang nói chuyện, Cầm Anh chợt chậm rãi mở mắt, Quân Thư Ảnh cúi đầu xuống một chút đối diện với đôi mắt đen láy của hẩn.

Đó là đôi mắt sâu thẳm thấu triệt chưa bao giờ thấy qua, hoàn toàn bất đồng với Cầm Anh trước kia. Quân Thư Ảnh buông tay Cầm Anh ra, đứng thẳng người lên. Cầm Anh cũng chậm rãi đứng dậy.

Tựa hồ bởi vì dư độc đã được giải hoàn toàn, trên mặt hẩn không còn màu xám tro như trước. Mặc dù bị bụi bẩn che khuất nhưng vẫn lộ ra một tia diễm sắc.

“Cầm Anh...” Thiếu niên Liên Sơn tộc kia sợ hãi kêu lên một tiếng.

Cầm Anh cười cười nhìn hắn, sau đó di chuyển ánh mắt quét về phía những người xung quanh đình viện.

Võ lâm nhân sĩ thân trúng vũ phách chẳng biết lúc nào đã lùi đến tận vị trí tối tăm nhất mà ánh lửa không thể chiếu tới, đang bất an đánh giá sự tình phát sinh trước mặt.

Cầm Anh bỗng nhiên giơ hai tay lên, ngẩng đầu, nhắm hai mắt lại.

Trong khoảnh khắc đó, Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh gần như đồng thời cảnh giác, nội tức liên tục bức ra ngoài cảm nhận được một tia uy hiếp sắc bén.

Uy hiếp này không phải từ Cầm Anh, mà là từ vị trí đám người Vô Cực sơn trang đứng cách đó không xa, mà mục tiêu chính là Cầm Anh.

Đến giờ phút này vẫn còn u mê không chịu tỉnh ngộ, dù chết cũng phải hại người. Sở Phi Dương đối với loại người này quả thực không biết là nên hận hay nên thương.

Ám khí muốn đoạt mạng người khác còn chưa kịp bay tới, một đạo bóng dáng lại đột ngột xuất hiện, không khoan nhượng chặn đứng lưỡi dao tiểu xảo.

Người nọ kêu lên một tiếng đau đớn, từ giữa không trung rơi xuống. Một thân chặt vật ngã xuống đất.

Gã cố gắng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Cầm Anh, giật giật đôi môi, lại phun ra một ngụm máu tươi.

“Cầm Anh... Cầm Anh... Ta chưa bao giờ muốn... hại người...”

Người này đã từng được hắn gởi gắm toàn bộ tín nhiệm. Nếu như không phải được tận mắt chứng kiến Cầm Anh chết trước mặt mình, có lẽ gã vĩnh

viễn sẽ không ngộ ra ý nguyện chân chính của mình là gì.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Cầm Anh chết đi, nỗi đau mà ngày đó gã phía chịu đựng khi mất đi thể nhi lại một lần nữa tái hiện.

Lúc đó giận chó đánh mèo, trút hận lên Sở Phi Dương, trốn tránh áy náy và ân hận có thể đè sập gã, lần này gã còn có thể hận ai? Thật sự là hết sức cay đắng!

Cầm Anh mở to mắt nhìn gã, lại lần nữa nhắm hai mắt lại, ngửa mặt lên.

Trong khoảnh khắc đó tựa hồ có một gợn sóng vô hình lan rộng ra, ngay cả tiếng sỏi tru không ngớt cũng đột nhiên đình chỉ.

Cầm Anh không có nội lực, cũng không biết ngâm xướng, cho dù so với thanh ca của Thánh Cô dùng để khống chế lòng người thì nhẹ nhàng hơn rất nhiều nhưng vẫn đủ cử trọng nhược khinh.

(Cử trọng nhược khinh – 举重若轻: Động tác thì nhẹ nhàng nhưng lại có sức nặng vạn cân.)

Chỉ trong chốc lát, những võ lâm nhân sĩ bị khống chế bởi vũ pháp bỗng ào ào ngã xuống đất không đứng dậy nổi, không biết là chết hay bất tỉnh.

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, Thanh Lang và Trình Tuyết Tường không ai bảo ai cùng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Thần sắc lúc trước của Sở Phi Dương hai người cũng tinh tường nhìn thấu, hẳn rõ ràng là sắp mất đi kiên nhẫn. Nếu như không có một chiêu này của Cầm Anh, trước mắt phải đối phó như thế nào với những môn phái này thật đúng là một vấn đề khó khăn.

Nhiều người như vậy, nếu như sát giới, chỉ sợ Vô Cực sơn trang này sẽ trở thành một tu la tràng.

“Thánh Cô, người đại thế đã mất, đầu hàng đi.” Trình Tuyết Tường đi lên phía trước, nhìn nữ tử cách đó mười mấy bước chân đang được vài tên đệ tử Vô Cực sơn trang ít ỏi bảo hộ ở phía sau, “Nếu không, đừng trách chúng ta hạ thủ không lưu tình!”

Thánh Cô hừ lạnh một tiếng, bước ra từ trong đám người, vênh váo nói: “Vây các người cứ việc phóng mã tới đây!” Nói xong ánh mắt lập tức thay đổi, nhìn về phía Sở Phi Dương, cười lạnh một tiếng: “Các người thực sự cho rằng có Thánh tử là có thể giải được độc trong người Sở Phi Dương sao? Nằm mơ đi!”

Trình Tuyết Tường nhướn mày, còn chưa kịp mở miệng thì một đạo thanh âm già nua lại đột nhiên vang lên.

Hứa Trục chẳng biết từ nơi nào xuất hiện, quỳ rạp xuống mặt đất cúi đầu khấu lạy Trình Tuyết Tường, cầu xin: “Trình minh chủ, Thánh Cô không được giáo phụ nuôi dưỡng... Từ nhỏ chịu mọi đau khổ nên mới phạm phải sai lầm lớn như thế. Lão phu nguyện lấy mạng đổi mạng, van cầu Sở đại hiệp, van cầu Trình minh chủ, để cho nàng một đường sống!” Lão chuyển hướng về phía Thánh Cô, hai mắt đầm lệ mơ hồ khẩn cầu: “Nhi đồng, người... người đầu hàng đi, không nên tiếp tục gượng chống nữa.”

Cách đó không xa một bóng dáng cũng chậm rãi đi về phía Hứa Trục. Mọi người nhìn lại, chính là Vô Cực trang chủ Trì Oanh ngày đó.

Lúc này nàng chỉ mặc một thân y sam mộc mạc, nét mặt tố tịnh, không dùng son phấn, không còn khí thế ngang ngược càn rỡ trước kia, thay vào đó là vẻ mặt do dự mâu thuẫn. Nàng nhìn Hứa Trục, lại nhìn Thánh Cô cũng đang ngơ ngác nhìn nàng.

Trì Oanh mở miệng, cuối cùng chỉ gọi một tiếng: “Nữ nhi...”

“Người câm miệng! Câm miệng!” Thánh Cô đột nhiên hét lên, “Ai cho phép các người gọi ta như vậy? Các người tự cho mình là ai?”

Nàng lúc trước cố gắng bình tĩnh, rốt cuộc đến giờ phút này không thể duy trì được nữa, hai mắt đỏ rực nhìn về phía Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh, nguyền rủa cười lạnh: “Sở Phi Dương, ta đã ăn thụt tâm, công lực không hề thua kém Thánh tử. Người trúng huyết độc của ta, thực sự rằng có Thánh tử thì sẽ có thể lấy lại được một cái mạng sao? Nếu như ta phải chết thì người cũng đừng mong sống được!”

“Lời nàng nói là thật, muốn trực tiếp giải độc nhất định phải có nàng.” Cầm Anh cũng mở miệng nói.

Thánh Cô có chút suy sụp không khống chế được lời nói, sau khi nói xong lại bạo nổ, dưới chân đạp gió, bất thành linh tẩu thoát.

Nàng không tiếc mạng sống mà bạo phát toàn thân công lực, điên cuồng chạy trốn, mọi người nhất thời không kịp chặn lại, chỉ có thể đuổi theo nàng, một đường chạy thẳng lên đỉnh núi, dần dần rút ngắn cự ly.

Sở Phi Dương sớm đem nội lực Đông Long Các áp chế đến kinh mạch, sức lực lúc này có chút không tốt, vì vậy trong số bốn người đương nhiên Quân Thư Ảnh là người có khinh công tốt nhất, tốc độ cũng nhanh nhất.

Sở Phi Dương mắt thấy bộ pháp dưới chân Quân Thư Ảnh liên tiếp biến hóa, bóng dáng mềm mại càng lúc càng tách xa ba người bọn họ, không khỏi nóng lòng, chưa khi nào lại cảm thấy hối hận khi đem toàn bộ bí pháp khinh công dạy cho y như lúc này.

Thánh Cô chạy lên tới đỉnh núi, phía trước đã là đoạn nhai (vực thẳm), nàng liếc mắt nhìn về phía sau, chỉ thấy bóng dáng Quân Thư Ảnh đang nhanh chóng tiếp cận.

Khóe môi Thánh Cô khẽ cong lên, thế nhưng cước bộ vẫn không ngừng, nhằm thẳng hướng vực sâu vạn trượng mà lao đi.

Quân Thư Ảnh cắn chặt môi, nhớ lại lời Cầm Anh nói, không khỏi vừa hận vừa vội.

Y chưa từng cảm thấy căm hận một nữ tử nào như vậy, nghĩ đến bản thân phải cứu nàng, quả thực giống như phải ăn ruồi bọ.

Quân Thư Ảnh ủy khuất chính mình như vậy để cứu một người đáng căm ghét, Sở Phi Dương quả thật là oan gia của cuộc đời y.

Quân Thư Ảnh ở giữa không trung xé rách ngoại bào, hai tay tích đầy nội lực, trong nháy mắt đem ngoại bào đã bị xé rách kết thành một sợi dây dài.

Một đầu dây được quăng đi, quần chặt lấy cánh tay Thánh Cô, không cho nàng tiếp tục rơi xuống.

Hai chân Quân Thư Ảnh chạm xuống bờ đoạn nhai, một cước đạp xuống một khối đá nhô lên cao, dùng sức đem sợi dây trong tay cố định thêm vài vòng.

Quân Thư Ảnh từ vách đá thò đầu ra, lạnh lùng nhìn Thánh Cô.

Thánh Cô cư nhiên cũng ngẩng đầu nhìn y, ánh mắt tựa hồ giống như lúc trước nàng dùng để nhìn Trì Oanh và Hứa Trực, oán hận kịch liệt nhất cũng đã phát tiết hết sạch, lúc này hai mắt của nàng chỉ còn nét mệt mỏi.

“Quân Thư Ảnh, người hận ta sao? Người chắc chắn rất hận ta.” Thánh Cô nói.

Quân Thư Ảnh chỉ tóm chặt sợi dây, từng chút từng chút một kéo lên.

Một tay Thánh Cô bị sợi dây quấn chặt, cơ thể cũng từng chút một được kéo lên cao.

Nàng tiếp tục cười nói: “Sở Phi Dương hận ta, bởi vì ta giết rất nhiều người vô tội. Người hận ta, bởi vì ta hại Sở Phi Dương. Người rõ ràng là hận nhưng vì muốn cứu Sở Phi Dương mà chạy tới cứu ta. Tuy rằng người là vì Sở Phi Dương, nhưng người thật sự là đang cứu ta.” Nàng có chút nói năng lộn xộn, “Đa tạ người, Quân Thư Ảnh.”

Quân Thư Ảnh nhú mày, vẫn không mở miệng.

“Vô Cực sơn trang bị tiêu diệt, ta cuối cùng cũng không phải là Thánh Cô nữa.” Nàng tiếp tục cười nói, ngẩng đầu ngơ ngác đối diện với ánh mắt của Quân Thư Ảnh, “Tên ta là A Tình. Quân Thư Ảnh, ta van cầu người, ghi nhớ tên của ta.”

“Không phải là Thánh Cô hai mươi năm qua tồn tại trên cõi đời này, mà là A Tình, A Tình đã từng sống...”

Nàng lẩm bẩm nói xong, bàn tay đột nhiên xuất hiện một thanh chủy thủ, một đao chém đứt sợi dây.

Quân Thư Ảnh cả kinh, sợi dây trên tay rơi lỏng, y không khỏi lùi về phía sau hai bước.

Đang muốn đi tới bên vách đá nhìn kỹ thì bị một bàn tay từ phía sau kéo ngược lại.

Quân Thư Ảnh quay đầu, nhìn thấy Sở Phi Dương đã đứng ở phía sau. Sở Phi Dương kéo y vào trong ngực: “Không cần nhìn nữa.”

Quân Thư Ảnh bình tĩnh trở lại, lặng thinh trong vòng tay Sở Phi Dương. Thanh Lang và Trình Tuyết Tường xem xét một lượt xung quanh vách đá, sau đó cùng nhìn về phía Sở Phi Dương lắc đầu.

Sở Phi Dương thở dài, nói: “Chúng ta trở về thôi.”

Chương 97

Tác giả: Nam Phong Ca

“Thánh Cô đã chết?” Cao Phóng nhíu mày nói, “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Lúc này sắc trời đã tỏ, cách một cánh cửa phòng, bên ngoài một mảnh ồn ào, bên trong chỉ có tám người, đang hết sức im lặng.

Cầm Anh với thân phận Thánh tử, sau khi gội rửa một chút, toàn thân y sam sạch sẽ, nhìn qua ngoại trừ có chút gầy yếu thì cũng có thể gọi là một mỹ thiếu niên điểm quang tứ xạ.

Cao Phóng nói xong, tất cả mọi người đều nhìn về phía Cầm Anh.

Cầm Anh gật đầu nói: “Muốn giải độc, cần phải có Thánh Cô mới được...”

Quân Thư Ảnh vẽ mặt bình tĩnh cắt ngang: “Nếu tìm được thi thể thì sao?”

Cầm Anh lắc đầu: “Thi thể không được, nhất định phải còn sống.”

Bàn tay Quân Thư Ảnh gần như bóp nát chén trà. Sở Phi Dương thấy thế, thở dài một tiếng, vươn tay án trụ y: “Thư Ảnh đừng hoảng, sẽ có biện pháp khác.”

“Đúng vậy, vốn là còn có biện pháp khác.” Cầm Anh gật đầu nói tiếp.

Thanh Lang một bước nhào tới, trừng mắt nhìn Cầm Anh: “Có biện pháp khác, vậy sao người không nói sớm?”

Cầm Anh có chút ủy khuất, nói: “Các người quá mức nóng nảy, không đợi ta nói xong...”

Thánh tử vừa nói còn có biện pháp, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm, Thanh Lang thậm chí cả lời lẽ thô tục cũng không kiềm chế được: “Thao, ai bảo người nói chuyện chậm rề rề như vậy.”

“Ta nói chuyện vốn là như vậy!” Cầm Anh than thở.

Lần này đến lượt Yến Kỳ hận không thể bóp nát chén trà.

“Rốt cuộc là biện pháp gì mới có thể giải độc trên người Đại sư huynh ta?” Tín Vân Thâm nói, “Tốt nhất là không nên quá lâu, nếu không đến thời điểm độc phát mỗi ngày thì thần tiên cũng chịu không nổi a.”

Cầm Anh gật đầu nói: “Không mất nhiều thời gian, ta suốt đêm nay sẽ chuẩn bị, ngày mai là có thể tiến hành, nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa trước khi kịch độc trong người Sở đại hiệp phát tác. Về phần là biện pháp gì...” Hắn nhìn Sở Phi Dương, “Sở đại hiệp nhất định phải hoàn toàn tín nhiệm ta.”

Đây quả thực là phong hồi lộ chuyển, trong hoàn cảnh khốn khó tìm được lối thoát, mọi người vừa mừng vừa lo. Hiện tại đã có biện pháp giải độc, thậm chí thời gian giải độc cũng nhanh chóng, trước cả thời điểm độc phát. Chuyện vốn như bế tắc nhưng nhờ có Cầm Anh mà tựa hồ lại trở nên không quá khó khăn. Thánh tử Liên Sơn tộc quả đúng không chỉ là hư danh.

Sở Phi Dương vui vẻ nói: “Tại hạ đương nhiên tin tưởng Thánh tử.”

“Tốt lắm.” Cầm Anh nói, “Độc này xuất phát từ tâm của thụ thần, thật sự ta không giải được, muốn giải độc cần nhờ Thánh Cô. Bất quá, ta không giải được nhưng Liên Sơn tộc có bí pháp cổ truyền, hơn nữa dịch lưu của thụ thần có thể cứu sống người vừa mới chết, khôi phục thể chất. Biện pháp của ta, chính là đưa đến chỗ chết rồi mới cứu sống trở lại.”

“Người nói, muốn cho Đại sư huynh trước tiên...” Tín Vân Thâm không dám tin, mở miệng nói, “Nào có loại biện pháp cứu người như vậy chứ? Người không phải nói bậy đi!”

Trình Tuyết Tường nói: “Cầm Anh, đây không phải là chuyện đùa, người nắm chắc mấy phần sẽ cứu sống được Sở huynh?”

“Mười phần!” Cầm Anh nói.

“Biện pháp này quá hoang đường, quả thực mới nghe lần đầu, lẽ nào không có biện pháp nào khác?”

Còn có người muốn nói gì đó, nhưng Sở Phi Dương đã đứng dậy cắt ngang: “Được rồi, không cần nói nữa. Ta tin tưởng Cầm Anh có năng lực của Thánh tử Liên Sơn tộc. Cầm Anh, mệnh này của ta, giao cho người!”

Cầm Anh cũng đứng dậy, trịnh trọng cúi người thi lễ với Sở Phi Dương, sắc mặt nghiêm túc nói: “Đây là chức trách của Liên Sơn tộc, cũng là chúng ta báo ơn. Sở đại hiệp là đại ân nhân của Liên Sơn tộc, chúng ta mãi mãi sẽ không quên.”

Cầm Anh nói xong, xin cáo từ trước để đi chuẩn bị, sau đó mọi người cũng tự mình tản đi. Quân Thư Ảnh âm thầm thụ ý Cao Phóng đi theo Cầm Anh.

Mấy người đi tới khúc quanh trên hành lang thì mỗi người rẽ một ngã, Tín Vân Thâm cùng Cao Phóng đi theo Cầm Anh, Thanh Lang ôm Yến Kỳ khánh khánh ta ta trở về nơi ở của mình. Còn Sở Phi Dương đang nửa thật

nửa giả dựa lên người Quân Thư Ảnh, để cho y đỡ lấy hân, cùng nhau trở về viện tử nơi hai người đang ngụ tạm.

Chỉ còn lại một mình Trình Tuyết Tường, sau khi cười cười cáo biệt với mọi người, trông thấy sắc trời cũng đã sáng, hân ôm lấy Ảnh Nhãn trong lòng, tiện tay đẩy ra cánh cửa của một căn phòng trống rồi bước vào.

Thanh Lang ôm Yến Kỳ, vừa đi vừa ca thán: “Liên Sơn tộc này quả nhiên là có bản lĩnh thật sự. Dù sao ở đây cũng không an toàn, nếu có thể đưa bọn họ tới Thương Lang sơn...”

Yến Kỳ giận giữ trừng mắt nhìn y: “Ta không cho phép! Ta thấy người căn bản là không an tâm!”

“Ai, tính khí nóng này.” Thanh Lang cúi đầu nhìn hân: “Người ngược lại nói một chút, ta làm sao không an tâm?”

“Người... Người chính là không an tâm!”

“Không thể không nói lý lẽ như vậy a.” Thanh Lang sách một tiếng, làm sao nhìn không ra một chút tâm tư chua chua kia, “Người nhìn Cầm Anh mà xem, bộ dạng xinh đẹp, bản lĩnh lại cao, thấu tình đạt lý, khéo hiểu lòng, người ta còn biết nói thành ngữ. Người thử nhìn lại mình xem...”

“Ta, ta như thế nào!” Yến Kỳ thấy y đem kẻ khác thối phòng lên tốt đẹp như vậy, gấp đến độ hai mắt đã đỏ lên.

“Người a... Người chính là bao cở nhỏ đặc biệt có thể khắc chế bốn giáo chủ.” Thanh Lang lập tức xốc Yến Kỳ lên, hai tay xiết chặt đùi hân, giống như ôm một tiểu hài tử.

Yến Kỳ hô nhẹ một tiếng, đưa tay ôm lấy cổ Thanh Lang, cúi đầu ngăm nhìn khuôn mặt tuấn mỹ đang mang theo ý cười của y.

“Ta mới không phải khắc chế người, ta yêu người.” Yến Kỳ nhẹ giọng nói, đem mặt mình dán lên mặt Thanh Lang: “Ca ca, ôm ta trở về phòng đi...”

...

Bịch một tiếng, chân đá văng cửa phòng, hai người chậm rãi bước vào trong.

Quân Thư Ảnh để Sở Phi Dương ngồi lên ghế rồi tự mình đi ra ngoài nhưng lại bị Sở Phi Dương kéo tay.

“Thư Ảnh, đừng đi, ở lại đây cùng với ta.”

Quân Thư Ảnh lẳng lặng quay đầu, nhưng không ngồi xuống ghế bên cạnh mà chỉ chậm rãi trượt xuống bên chân Sở Phi Dương, giống như là quá đuối sức, đã mất đi toàn bộ khí lực, đem mặt chôn vào bàn tay ôn nhu của hắn.

Thân nhiệt quen thuộc như vậy, khí tức quen thuộc như vậy, ôn nhu như vậy, ngày mai sẽ có khoảnh khắc phải mất đi sức sống...

Quân Thư Ảnh không mở miệng nói gì, nhưng tựa hồ Sở Phi Dương có thể cảm nhận được tất cả.

Một bàn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt sau đó nhẹ nhàng nâng cằm y, Quân Thư Ảnh thuận theo lực đạo ngẩng đầu lên. Sở Phi Dương từ trong đôi mắt óng ánh nước có thể nhìn thấy được khuôn mặt tái nhợt của mình, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần hơn.

Cho đến khi đôi mắt kia khép lại, mi mắt khẽ run lên, tựa như đang chờ đợi để tiếp nhận một thứ gì đó.

Chương 98

Tác giả: Nam Phong Ca

Đôi môi chậm rãi tiếp cận, khí tức quen thuộc phủ lên mặt.

Quân Thư Ảnh có thể cảm nhận được Sở Phi Dương đã ở rất gần, mặc dù chưa được hôn, nhưng đôi môi không có tiền đồ đã có cảm giác tê dại, tựa hồ là rất nhớ nụ hôn dịu dàng lưu luyến ngày trước, vì vậy mong chờ đến nỗi khẽ run lên.

Ai ngờ chờ đợi nửa ngày, cũng không thấy Sở Phi Dương làm động tác gì khác. Quân Thư Ảnh mở mắt, lại thấy Sở Phi Dương đang si ngốc nhìn mình, tựa hồ chỉ là ngắm nhìn cho thỏa mãn.

“Người... giả bộ chính nhân quân tử cái gì.” Quân Thư Ảnh phản hận nói, với tay áp lên gáy Sở Phi Dương, đôi môi gắt gao dán chặt. Ý tình tưởng nhìn ra trong đôi mắt đen láy của Sở Phi Dương lộ ra tiểu ý, nên dứt khoát nhắm mắt lại không nhìn hấn nữa. Đầu lưỡi mềm mại sục sạo, tiến vào khoang miệng đối phương.

Bàn tay Sở Phi Dương nâng hai má Quân Thư Ảnh, bắt đầu vuốt ve càn cổ mềm mại cong cong đang ngửa lên, sau đó từ tóc mai mò mẫm tới sau tai, rồi lại từ sau tai mò xuống xương quai xanh, càng lúc càng nôn nóng, càng lúc càng xấu xa, ngay cả nhịp thở cũng dần trở nên nặng nề.

Quân Thư Ảnh miễn cưỡng đẩy hấn ra: “Không được... Phi Dương, ngày mai người...”

“Ngày mai ta có thể phải chết đi một lần, nhưng cùng với ngày hôm nay không có quan hệ, người đừng mong viện cớ này để chạy trốn.” Sở Phi Dương nắm cả bờ vai Quân Thư Ảnh, không cho y thối lui, giống như một con dã thú đã tràn ngập mong muốn xâm lược, ánh mắt sáng rực nhìn y, “Lại nói, dù sao trước khi chết ta cũng phải thành thật làm cho tình tấn nhân vong, chết ở trên người người.”

“Người chớ nói bậy.” Quân Thư Ảnh quần bách nói.

“Sao có thể khẳng định ta nói bậy?” Sở Phi Dương cười nói, “Bất quá, ta xác thực không nỡ khiến người phải liên lụy như vậy... Người ngoan một chút, ta sẽ đối tốt với người.”

Quân Thư Ảnh cảm thấy kỳ lạ khi nghe khẩu khí này của hắn, nhìn không được nghi ngờ nhìn thẳng vào hai mắt của hắn, đôi môi lại bị chiếm lĩnh, ở khoảng cách rất gần, lại thấy thật sâu trong đôi mắt đó bắt đầu tuôn động một chút phong cuồng như có như không. Thần sắc phong cuồng quen thuộc, trong não Quân Thư Ảnh lập tức hồi tưởng lại một Sở Phi Dương xa lạ khi ở trong đồng hoang tàn của Đông Long Các...

“Người...” Quân Thư Ảnh lùi về phía sau, ra sức đẩy khuôn mặt Sở Phi Dương ra, ánh mắt ngập tràn cảnh giác và lo lắng.

“Ta không sao, Thư Ảnh.” Sở Phi Dương thở hỗn hển nói, “Chỉ là ta vẫn không thể thành thạo thu phóng nội lực Đông Long Các, người lại khiêu khích ta như vậy. Người đừng sợ, lại đây.” Sở Phi Dương nói xong, động thân áp đè Quân Thư Ảnh xuống dưới.

Dục vọng bùng bùng, nhiệt huyết tuôn động, tựa hồ không có cách nào kiểm soát cỗ sức lực trong cơ thể, chỉ có điều còn chưa tới mức bao phủ thần trí. Quân Thư Ảnh đối diện với ánh mắt kia, xác nhận đây chính là Sở Phi Dương, cơ thể lúc này mới an tĩnh trở lại.

Một bàn tay vuốt ve từ dưới đầu gối lên trên, tiếng vạt áo bị giật ra rơi xuống đất trong màn đêm lại càng tăng thêm một chút dâm mỹ.

Nơi nhạy cảm nằm gọn trong bàn tay ấm áp, thô ráp, toàn thân khẽ run lên, Quân Thư Ảnh nhin không được cúi đầu ô một tiếng, rồi lại cắn chặt môi.

Tay phải Sở Phi Dương giữ chặt khuôn mặt y, so với ngày thường, khuôn mặt tà tình lúc này lại càng tỏa ra sức quyến rũ. Tay trái của hắn chậm rãi di động, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm khuôn mặt Quân Thư Ảnh, tựa hồ đang tinh tế thưởng thức biểu tình cố gắng chịu đựng của y mỗi khi hắn làm ra một động tác nào đó.

Sở Phi Dương vươn đầu lưỡi ra, chậm rãi liếm lên đôi môi tái nhợt của mình, khóe miệng lại mím cười khiến Quân Thư Ảnh tim đập tai đỏ.

“Ừm... Phi Dương...” Quân Thư Ảnh bắt được vạt áo của hắn, dường như nhin không được mà cắn răng khẽ gọi, hai cẳng chân thon dài cũng khó nhin, ở trên người Sở Phi Dương bắt đầu cọ xát.

“Đừng vội, bảo bối...” Sở Phi Dương cúi người hôn y, ngăn chặn y tiếp tục rục rịch hai chân. Sở Phi Dương sau đó dùng chân khẽ đạp rơi đôi giày của y, làm lộ ra hai bàn chân trắng bóc.

Sở Phi Dương bất thành lình buông Quân Thư Ảnh ra rồi đứng lên, ôm ngang người y, Sở Phi Dương cúi đầu cười cười nhìn y, nói: “Ban đêm gió lạnh, có thể nào ở trên mặt đất mạo phạm giai nhân.”

Chưa đến hai bước đã đi tới giường, đặt Quân Thư Ảnh lên giường, một tay kéo lấy mắt cá chân của y đang theo bản năng mà co lại. Sở Phi Dương cởi bỏ phi phong ném xuống đất, đá văng giày, ngồi lên giường ôm lấy Quân Thư Ảnh.

“Đáng lẽ ta không có ý định làm cái gì, ai bảo người trêu chọc ta trước...” Sở Phi Dương nói, một bàn tay lại luồn xuống dưới tìm kiếm. Nhưng bàn tay kia lại chỉ khiến cho y sam vốn đã tán loạn trên người hấn lại càng thêm lộn xộn chứ không đụng chạm an ủi dục vọng đang hừng hực kia.

“Thư Ảnh, tự mình làm cho ta xem.” Sở Phi Dương kéo tay y xuống phía dưới, lòng bàn tay chạm vào thứ nóng rực của mình khiến Quân Thư Ảnh trực giác muốn rút tay lại.

Tựa hồ từ sau khi cùng Sở Phi Dương ở chung một chỗ, những việc như vậy cũng chưa từng trải qua.

“Không được lui.” Sở Phi Dương cắn cắn vành tai của y, “Bảo bối ngoan, tự mình làm cho ta xem, ta muốn xem...”

Quân Thư Ảnh nhắm chặt hai mắt, không hề kháng cự. Bàn tay Sở Phi Dương bao bọc lấy tay y đang chậm rãi di chuyển, tiếng nước dâm mỹ lọt vào tai, gò má Quân Thư Ảnh không thể nén được mà đỏ lên từng trập.

Sở Phi Dương dần buông tay, lại ý xấu dùng tay tách hai đầu gối y ra, khiến động tác xấu hổ kia không thể giấu giếm.

“Người thật đẹp, người thật đẹp...” Sở Phi Dương thì thầm, hôn lên mặt, lên môi, lên hầu kết rồi xương quai xanh của y.

Quân Thư Ảnh nuốt một ngụm nước bọt, một giọt mồ hôi lấm tấm thuận theo cằm cổ trắng nõn uốn lượn trượt xuống, sau đó mất dạng dưới cổ áo... Cả người y không ngừng run rẩy, cơ thể như nhũn ra, như muốn ngồi không vững mà dựa vào Sở Phi Dương, đem mặt chôn sâu ở dưới vai hấn.

Sở Phi Dương biết y da mặt mỏng, không hề ép buộc y, một phen đẩy y nằm xuống, còn mình thì nằm nghiêng ở bên cạnh, đem người kéo vào trong ngực, một bàn tay gạt tay Quân Thư Ảnh ra, làm giúp y.

Quân Thư Ảnh khép hờ hai mắt, đôi môi hồng hồng khẽ nhếch lên, khí tức nóng như lửa thối ra đồn dập. Hai tay nhàn rỗi không biết làm gì, một tay cứng ngắc duỗi thẳng ở bên người, đầu ngón tay vừa dài vừa thon nắm chặt tằm chần phía dưới, tay còn lại thì nắm lấy cánh tay Sở Phi Dương đang đụng chạm y, không biết là muốn ngăn cản hay là muốn giữ lại, tình cảnh như thế lại càng thêm mỉa mai hoặc mê người.

Sở Phi Dương như muốn khi dễ y, rồi lại nhin không được xuất ra mười vạn phần bản lĩnh kiên nhẫn để lấy lòng y. Hẳn đối với thân thể này hiểu biết vượt xa chủ nhân của nó, hẳn biết rõ phải làm thế nào để khiến y có được khoái lạc tận cùng.

“Thư Ảnh, Quân nhi, vi phu hầu hạ người có thoải mái không?” Sở Phi Dương ở bên tai y cười nhẹ.

Quân Thư Ảnh cắn môi không nói, đôi mắt ướm át nhu nhuận, mi mắt đang nhắm nghiền dường như cũng động hơi nước.

“Người chính là ngang bướng.” Sở Phi Dương cười nói, trên tay đột nhiên gia tăng tốc độ.

Quân Thư Ảnh bị hấn lộn mỗi lúc một động tình, vặn vẹo cơ thể, tiếng ô ô đè nén trong cổ họng, cho đến khi cả người căng cứng, sau khi phát ra một tiếng thở thật dài mới dần dần an tĩnh trở lại.

Phía sau truyền đến một tiếng cười nhẹ, Quân Thư Ảnh mới hoàn hồn trở lại, Sở Phi Dương giơ tay lên trước mặt y, Quân Thư Ảnh trong nháy mắt ngượng ngùng, rốt cuộc không dám đối diện với bàn tay bị y làm cho dơ bẩn kia.

Rõ ràng ngay từ đầu y đã muốn ngăn cản Sở Phi Dương thế nhưng từ đầu tới cuối cũng chỉ có một mình y rơi vào mê loạn. Vốn trong lòng đang lo lắng chuyện ngày mai giải độc, không quan tâm tới chuyện tưng dục,

nhưng thân thể không có tiền đồ này căn bản chống đỡ không được mỗi khi được Sở Phi Dương đụng chạm, dễ dàng ở trong tay hãn trầm luân như thế.

Kẻ khởi xướng kia lại tựa hồ ngại y không đủ ngượng ngùng, còn đem chứng cứ ra để cười nhạo y. Thật sự là... khinh người quá đáng!

Trong lòng sinh oán hận, đối với Sở Phi Dương có, đối với chính mình cũng có.

Sở Phi Dương còn muốn trêu ghẹo y, cúi đầu ghé sát tới khuôn mặt y, lại thấy Quân Thư Ảnh nhắm chặt hai mắt, trên mặt hiện ra một tia ủy khuất, một cổ tà hỏa không khỏi bùng lên.

Người này rốt cuộc là cố tình hay là vô ý, chung quy vẫn là không dấu vết mà dụ hoặc hãn như thế.

Sở Phi Dương túm lấy mảnh khăn treo trên giá gỗ bên giường, lau sạch sẽ bàn tay, sau đó lại lấy ra một hộp gỗ tinh xảo. Hộp gỗ vừa mở ra, bên trong là mỡ cao trong suốt như ngọc, tản ra mùi thơm thanh nhã.

Một bàn tay muốn kéo mớ y sam đã lộn xộn xuống lại bị Quân Thư Ảnh án trụ.

Sở Phi Dương biết y đang lo lắng cái gì, hãn cúi đầu xuống hôn y một cái, dùng khẩu khí mang theo đòi hỏi đáng thương nói: “Thư Ảnh, người cho phép ta đi. Ta chỉ làm một lần, tuyệt đối không phóng túng. Người nói túng dục không tốt nhưng người đếm thử xem, người đã bao nhiêu ngày không cho ta chạm vào rồi, vả lại chịu đựng sẽ phản tác dụng, đạo lý này người cũng nên hiểu rõ một chút đi.”

Quân Thư Ảnh vậy mà cũng nghiêm túc suy nghĩ, cảm thấy dường như... hãn nói cũng rất có lý.

Khí lực trên tay giảm bớt, để cho con người mưu đồ gây rối thừa dịp nhào tới.

Cổ nén dục vọng đã gào thét đến phát đau, đầu ngón tay Sở Phi Dương khều dục cao, đâm vào thể nội Quân Thư Ảnh đang cố sức thả lỏng, từng chút từng chút một trôi nổi.

Quân Thư Ảnh yên phận nằm nghiêng người trong lòng hắc, chỉ thỉnh thoảng hít hà một chút không khí biểu đạt không thoải mái mỗi khi bị dị vật xâm nhập.

Sở Phi Dương yêu thương Quân Thư Ảnh cho nên hắc tâm trọng cơ thể của y giống như báu vật trân quý nhất thế gian. Không chỉ cẩn thận ôn nhu những lúc này mà ngay cả ngày thường cũng chuyên chú chăm sóc, tuyệt đối không để y bị một chút thương tổn.

Bản năng trong máu đang kêu gào hãy chiếm cứ, tiến công, đoạt lấy nhưng vẫn còn có một loại bản năng khác có thể áp chế khát vọng này, đó là yêu thương mãnh liệt tới cùng, yêu thương này ngay cả khi hắc tâm mất đi lý trí cũng vẫn ghi nhớ, nói với hắc tâm rằng tuyệt đối không thể tổn thương y.

Thương tổn y, tim của hắc tâm sẽ tan vỡ.

Một người tại sao có thể yêu thương sâu sắc một người khác như thế? Đây là thứ tình cảm có biết bao nhiêu lạ lùng, tuyệt đối không thể giải thích, tuyệt đối không thể diễn tả.

Sở Phi Dương yêu Quân Thư Ảnh, bảy chữ này tựa như chân lý thế gian, bình thản như vậy mà giác ngộ hắc tâm.

Sở Phi Dương càng lúc càng xuất ra ánh mắt dịu dàng nhìn Quân Thư Ảnh đang thuần phục nằm trong lòng hắc, động tác quen thuộc trên ngón tay vẫn không ngừng.

Trên trán Quân Thư Ảnh đã che kín bởi một tầng mồ hôi, hàm răng cắn chặt cố nén lại những tiếng nước nở đang muốn trào ra.

Sở Phi Dương cúi đầu xuống, cắn một cái lên vành tai phiến hồng của y, khàn khàn thấp giọng nói: “Quân nhi, thanh âm của người thực ngọt.”

Áo ngủ bằng gấm rộng thùng thình, che khuất hai cổ thân thể đang dầy dứa thân mật cùng một chỗ.

Tựa hồ mượn lấy sự che đậy này, ngay cả xấu hổ trong lòng cũng có thể bỏ qua. Đôi mắt Quân Thư Ảnh qua một làn hơi nước che phủ nhìn Sở Phi Dương: “Phi Dương, ta...” Y đột nhiên cắn chặt môi, đem cơ thể dưới áo ngủ tiến sâu thêm.

Sở Phi Dương cả kinh, mạnh mẽ ngửa đầu lên, hầu kết di động, phát ra một tiếng thở thật dài.

Eo lưng dưới tấm chăn mềm khẽ di chuyển, Sở Phi Dương nhắm hai mắt, hoàn toàn không thể khống chế thanh âm ồ ồ đè nén trong yết hầu. Mặc dù khoái cảm mãnh liệt như thế, khiến người ta lún sâu vào, nhưng Sở Phi Dương vẫn đưa tay kéo Quân Thư Ảnh ra ngoài, gắt gao ôm vào trong ngực.

Quân Thư Ảnh liếm liếm đôi môi hồng nhuận, cổ cùng bả vai trắng nõn đều nổi lên hồng sắc, ngay cả khóe mắt cũng phiến hồng.

Sở Phi Dương vén tóc y hất ngược ra sau, làm lộ ra vầng trán láng mịn, in lên đó một dấu hôn: “Ta làm sao cam lòng để người làm như vậy...”

“Sở Phi Dương, người nếu quả thật không nở...” Quân Thư Ảnh hai mắt nhìn chăm chăm hẳn, môi mỏng khẽ run lên, hơi nước nơi khóe mắt dần ngưng tụ thành giọt, “... thì nhất định không được xảy ra chuyện gì.”

Ngày mai sắp phải đối diện với một kiếp nạn lớn, y mới chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy hoảng sợ. Trái tim mạnh mẽ này sẽ có lúc ngừng đập, đôi mắt luôn luôn thâm tình mà nhìn y này sẽ có lúc mất đi sức sống. Chỉ cần vừa nghĩ tới cảnh tượng đó thì ngay cả trái tim cũng hung hăng thắt lại, đau đớn vô cùng.

Cái gì là Vô Cực sơn trang, cái gì là giang hồ kiếp nạn, những thứ đó đối với y căn bản không đáng nhắc tới, y chưa bao giờ để tâm. Nhưng nếu có người cướp đi Sở Phi Dương, thì chính là đoạt đi hết tất cả mọi thứ của y.

“Sẽ không, tuyệt đối sẽ không.” Sở Phi Dương cúi đầu, hôn đi giọt nước mắt còn đọng trên khóe mắt y, mùi vị mặn mặn từ đầu lưỡi khuếch tán, “Người chẳng lẽ không biết, trừng phạt lớn nhất trên cõi đời này đối với ta chính là không được nhìn thấy người, không được chạm tới người, không được hôn người hay sao... Ta đã chạm vào người người, thì sẽ muốn mỗi một ngày của người đều phải có ta, ta nói được thì làm được.”

Sở Phi Dương dùng hết ôn nhu lớn nhất của cuộc đời này, tỉ mỉ bao bọc Quân Thư Ảnh ở trong lòng. Thân hình khẽ hạ thấp xuống, Quân Thư Ảnh bỗng nhiên hơi ngửa cổ, trong miệng tràn ra một tiếng rên nhẹ.

Không chỉ tận lực dụng chạm, dây dưa, triền miên gắn bó. Quân Thư Ảnh giống như người đuối nước nắm chặt lấy khúc gỗ đang trôi, nắm chặt tay Sở Phi Dương, mười đầu ngón tay tương giao chặt chẽ.

Đầu lưỡi quấn quýt, như muốn nuốt lấy hơi thở của đối phương. Đôi môi ướt át dán chặt vào nhau, yết hầu đè nén không được khẽ rên rỉ.

Thời gian đã vô lực phân biệt, tựa hồ ôm ấp dai dẳng lâu như vậy, sợ hãi thật sâu trong tâm tưởng lại đột nhiên dấy lên, trước mắt chỉ còn bạch quang chói mắt.

Ngoài cửa sổ, bầu trời đã xuất hiện vài tia nắng sớm.

Sở Phi Dương ở trên cổ ướt đầm mồ hôi của Quân Thư Ảnh khẽ hôn hít, bàn tay lại ở đâu đó trên cơ thể di động.

Quân Thư Ảnh khép hờ hai mắt, không một chút đề phòng, đến khi y phát giác được ý đồ của Sở Phi Dương thì cũng là lúc đã không kịp phản ứng.

Thụy huyết bị điểm, Quân Thư Ảnh cố gắng mở lớn hai mắt, nhưng vẫn khó có thể duy trì thanh tỉnh.

“Người...”

“Ngủ đi, Thư Ảnh...” Sở Phi Dương hôn lên đôi mắt xinh đẹp của y, “Ngủ đi, chờ đến khi người tỉnh lại, ta nhất định sẽ hoàn hảo đứng trước mặt người. Ta nói được thì làm được.”

Nếu tận mắt nhìn thấy hắc chết đi, y sẽ bi thương như thế nào, Sở Phi Dương hoàn toàn có thể tưởng tượng được. Hắc tuyệt đối sẽ không để Quân Thư Ảnh phải trải qua thống khổ như vậy.

Chương 99

Tác giả: Nam Phong Ca

Quân Thư Ảnh ngủ thực không an ổn. Y muốn tỉnh lại, có một chuyện rất trọng yếu khiến y nhất định phải tỉnh lại thế nhưng trong giấc mộng tối đen giống như có vô số bàn tay đang bủa vây lấy y, không cho y thoát ra.

Trình Tuyết Tường ngồi ở một bên, ánh mắt phức tạp nhìn Quân Thư Ảnh đang nằm trên giường.

Dung mạo tuấn tú, cho dù đã ngủ nhưng rõ ràng là đang hoảng loạn. Tuy bị cưỡng chế điểm thụ huyết nhưng y vẫn ra sức kháng cự.

Cứ như vậy mà nhìn, Trình Tuyết Tường cuối cùng không đành lòng, đứng thẳng người đi đến bên mép giường, từ trên cao nhìn xuống.

Sở Phi Dương quả thực rất cưng chiều y, rất yêu thương y nhưng Sở Phi Dương cũng có lúc xem nhẹ và độc tài. Tựa như lúc này, hẳn không phải không biết Quân Thư Ảnh muốn ở bên cạnh hẳn để chăm sóc hẳn, phụng bồi hẳn đến cỡ nào, vậy mà hẳn lại tự chủ trương ngăn cách Quân Thư Ảnh ở bên ngoài, không cho Quân Thư Ảnh chứng kiến tất cả chuyện này.

Nếu đổi lại là Trình Tuyết Tường, thì hẳn tự nhận bản thân mình sẽ không ngang ngược như vậy.

Nhưng Sở Phi Dương ngang ngược hơn thì sao? Quân Thư Ảnh là của hẳn, hơn nữa nhất định từ nay về sau vĩnh viễn mãi sẽ là của hẳn.

Khuôn mặt xinh đẹp, đã từng tồn tại trong ký ức niên thiếu của hẳn rất nhiều năm. Cho đến khi tái kiến, thì nhớ nhung nhiều năm đã hóa thành

từng sợi tình kết bền bỉ, từng chút từng chút một dệt nên một tấm lưới, nhốt chặt trái tim của hắn ở trong đó.

Bàn tay khẽ nâng lên, đầu ngón tay di chuyển tới khuôn mặt kia, nhưng cuối cùng vẫn không thể chạm vào làn da mịn màng.

Người này là hắn đã bỏ lỡ, vĩnh viễn sẽ không thuộc về hắn nữa.

Cho nên không thể chạm, không thể sờ, còn có mấy lời cũng vĩnh viễn không thể nói ra.

Đầu ngón tay ở giữa không trung, dọc theo lông mày thon dài, đôi mắt nhắm chặt, mí mắt đang khẽ run, sống mũi thẳng tắp, môi mỏng đậm sắc... lướt qua từng cái một, chỉ dùng phương thức như thế để tạc vào lòng dung nhan từ trước đến nay hắn chưa một lần dám quá phận nhìn thẳng.

Thiếu niên kia hắn đã ghi nhớ mười mấy năm, vậy người này hắn sẽ tiếp tục ghi nhớ rất nhiều năm nữa. Hắn có hồi ức về người đó, như vậy là đủ rồi, không cần bất luận kẻ nào biết điều đó.

Cánh tay Quân Thư Ảnh đặt dưới chân đột nhiên động mạnh, chân mày nhíu chặt, dường như đang cực kỳ đau đớn, trong miệng tràn ra một tiếng nức nở: “Phi Dương...”

Trình Tuyết Tường vội vàng thu tay về.

Hiện tại Quân Thư Ảnh càng lúc càng không thể an ổn, y nhất định là đang cực lực đối kháng, thậm chí ngay cả chân tay cũng đã bắt đầu co giật, nhìn qua hết sức thống khổ.

Trình Tuyết Tường không đành lòng nhìn y như vậy, muốn khai giải huyết đạo của y nhưng lại chần chừ, cuối cùng hạ quyết tâm quay người đi ra khỏi phòng.

Hắn vốn chỉ muốn đến xem qua một chút tình hình của Quân Thư Ảnh, lưu lại quá lâu không khỏi khiến nhạ nhân nhàn thoai. Hắn lại càng không thể tự chủ trương đánh thức y, bởi vì hắn không có lập trường để làm việc đó.

Vừa mới bước ra khỏi ngưỡng cửa, lại nghe bên trong truyền đến một tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Trình Tuyết Tường giật mình, vội vàng quay lại, đã thấy Quân Thư Ảnh đang từ trên mặt đất bò dậy, chân gối tán lác nhất địa.

“Thư Ảnh, làm sao ngươi...” Trình Tuyết Tường vội bước tới, ngồi xuống bên cạnh đỡ y đứng dậy.

Quân Thư Ảnh một thân y sam đơn bạc, chân không mang giày, mạnh mẽ nắm chặt lấy cánh tay Trình Tuyết Tường, tựa hồ có chút thở không ra hơi, hấp háy nói: “Sở... Sở Phi Dương ở đâu?”

“Sở huynh đang ở trong phòng Thanh giáo chủ, Cầm Anh cùng với Cao Phóng đang chữa trị cho hắn, ngươi không cần lo lắng...”

Trình Tuyết Tường còn chưa dứt lời, Quân Thư Ảnh đã đẩy hắn ra, lao đảo chạy ra ngoài.

Trình Tuyết Tường không ngăn cản, chỉ cắn răng nhìn y ăn mặc đơn bạc, chân cũng không kịp mang giày, lúc này hắn cũng chỉ biết túm lấy tấm phi phong trên đầu giường rồi đuổi theo.

Vừa mới bước ra ngoài, Quân Thư Ảnh đã bị sắc trắng của bầu trời làm cho hoa mắt. Nguyên lai chẳng biết lúc nào tuyết đã rơi, trên bầu trời vẫn còn một vài bông tuyết tán lác, trên mặt đất, trên mái nhà cũng sớm đã phủ trắng một màu.

Quân Thư Ảnh đưa tay che mắt, đầu óc có chút choáng váng phân biệt hướng đi, chạy thẳng tới phòng Thanh Lang.

Yến Kỳ Đứng đứng ngoài hành lang, kinh sợ khi thấy Quân Thư Ảnh đang từ đằng xa chạy tới: “Quân Thư Ảnh, người cứ như vậy mà chạy tới đây sao?”

“Sở Phi Dương thế nào rồi?” Quân Thư Ảnh nắm chặt lấy Yến Kỳ, thở dốc, khàn giọng hỏi.

“Bọn họ còn ở trong phòng...” Yến Kỳ đỡ lấy y, lại thấy từ phía sau Trình Tuyết Tường đã đuổi đến.

Trình Tuyết Tường không nói một lời, đem phi phong khoác lên người Quân Thư Ảnh, Yến Kỳ cũng giúp y kéo phi phong bọc kín người y lại: “Bên ngoài rất lạnh, vào phòng trước đi.”

Quân Thư Ảnh với khuôn mặt tái nhợt đi vào phòng, khắp phòng đều nồng đậm mùi thảo dược, trộn lẫn trong đó là mùi huyết phúc nhàn nhạt, kích thích thần kinh của y. Đôi chân trần giẫm trên mặt đất sớm đã mất đi cảm giác.

“Thanh Tĩnh và Kỳ Lân cũng được Cao Phóng gọi đến để hỗ trợ.” Yến Kỳ thấy y hoảng loạn chạy tới, rồi lại ngơ ngác không nói lời nào, cũng chỉ biết tự mình mở miệng trước, “Thanh đại ca và Vân Thâm đi xử lý sự vụ bang phái. Cầm Anh và Sở đại ca, còn có Cao Phóng cùng với mấy tiểu tử, tất cả đều đang ở trong phòng...”

Ngón tay Yến Kỳ chỉ tới cánh cửa phòng còn đang đóng chặt, hắn còn chưa dứt lời, cửa đột nhiên mở ra.

Cao Phóng đầu đầy mồ hôi xuất hiện trước cửa, đôi mắt sáng lên, nói: “Giáo chủ...”

Y bước ra ngoài, Cầm Anh cũng đi theo phía sau. Sắc mặt hần nhợt nhạt, không có một chút huyết sắc, bộ dạng giống như cực kỳ mệt mỏi.

Thanh Tĩnh cũng bước ra, Kỳ Lân huynh đệ ở phía sau hần cùng nhau đẩy một cỗ luân y, cẩn thận vượt qua ngưỡng cửa.

Sở Phi Dương ngồi trong luân y, sắc mặt tái nhợt đang mỉm cười nhìn y.

Quân Thư Ảnh đứng phắt dậy, sai bước chạy đến trước mặt Sở Phi Dương, toàn thân run lấy bầy, cắn răng nhìn chăm chăm kẻ đáng hận, một hồi lâu mới run rẩy nói: “Sở Phi Dương, người tên hồn đản này!”

Sở Phi Dương kéo cánh tay Quân Thư Ảnh lại. Hần không nói gì mà chỉ ngửa đầu ngược nhìn Quân Thư Ảnh, khuôn mặt tái nhợt cùng với tư thế tĩnh tọa ngồi trong luân y ngược lại khiến hần có vài phần yếu thế.

Hần thản nhiên làm ra một bộ dáng yếu đuối nhưng ánh mắt thì vẫn như cũ, không một chút e dè. Một phen chết đi sống lại, còn phải lưu tâm cái gì chứ.

Hần không lưu tâm nhưng có người lại kiêng dè.

Yến Kỳ lôi kéo Cao Phóng cùng với Cầm Anh còn đang ngỡ ngàng, trong khi Trình Tuyết Tường đang đẩy đẩy Kỳ Lân và Thanh Tĩnh, cùng nhau rời khỏi phòng. Sau đó còn có người cẩn thận khép cửa lại, ngăn cách phong tuyết ở bên ngoài.

_____oOo_____

Lời tác giả: Kỳ thực thật không ngờ Đại hiệp rất có tiềm chất cặn bã...

Chương 100

Tác giả: Nam Phong Ca

Trong khoảnh khắc cánh cửa được đóng lại, Sở Phi Dương bất ngờ dùng lực, muốn kéo Quân Thư Ảnh vào trong lòng.

Thế nhưng hắn vừa mới được giải độc, trọng thương chưa lành, thân thể đúng là hư nhược, cho nên một sức này cũng chỉ có thể khiến Quân Thư Ảnh lảo đảo một chút, rốt cuộc không thể đạt được mục đích.

Quân Thư Ảnh chống một tay lên vai hắn, bốn mắt nhìn nhau.

Sở Phi Dương quẹt quẹt môi, ho nhẹ một tiếng, giọng nói có chút khàn khàn: “Thư Ảnh, đến, vào trong lòng ta.” Mắt thấy chân mày, khóe mắt Quân Thư Ảnh đều là lửa giận cùng với vẻ xem thường, hắn thừa dịp Quân Thư Ảnh còn chưa kịp mở miệng, lại thấp giọng nói: “Chân trần, không thấy lạnh sao? Ta vừa mới tỉnh lại, người cũng nên thương ta. Tới đây...”

Nói xong lại tiếp tục kéo Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh do dự một chút, khí lực chống cự cũng giảm bớt, để mặc Sở Phi Dương thừa cơ.

Sở Phi Dương mở rộng vòng tay ôm lấy y, đưa tay lần mò tới đôi chân trần lạnh ngắt của y, vuốt ve hai cái, hắn thở dài: “Có lạnh không? Thực không biết tự chăm sóc bản thân.”

Quân Thư Ảnh cả giận nói: “Sở Phi Dương, ngươi là tên hỗn đản tự chủ trương!”

“Đúng, ta là hỗn đản.” Sở Phi Dương bất đắc dĩ đáp.

Quân Thư Ảnh bị thái độ phối hợp bất chấp đạo lý của hắn làm che ngẹn họng, không biết phải nói cái gì, chỉ biết trừng mắt tức giận nhìn hắn.

Sở Phi Dương cứ thế đem phi phong trên người y kéo thấp xuống, bọc kín đôi bàn chân đã lạnh cóng của y.

“Thư Ảnh, lần này là ta không đúng, ta không có gì để biện minh, người tức giận như thế nào, mắng chửi ta như thế nào cũng được.” Sở Phi Dương nói.

Quân Thư Ảnh nhìn hắn ngoan ngoãn nhận sai như vậy, một cỗ tức giận không biết từ nơi nào hết lần này tới lần khác bốc lên rồi lại không biết phát tiết bằng cách nào, rốt cuộc chỉ có thể hung hăng nhìn chăm chăm khuôn mặt đáng ghét kia của hắn.

Dung nhan tuấn lãng đầy vẻ nhợt nhạt, tóc mai nơi thái dương vẫn còn dấu vết của một tầng mồ hôi ẩm ướt, lại càng khiến đôi mắt thêm phần sâu thẳm.

Mặc dù không được tận mắt chứng kiến nhưng một phen giải độc này chắc chắn đã khiến hắn rất đau đớn.

Cho dù Cầm Anh đã khẳng định nắm chắc mười phần thành công, nhưng cũng không có ai có thể dễ dàng đối mặt với cái chết, phải một lần thực sự chết đi.

Thời điểm nhắm hai mắt rơi vào bóng tối vô tri vô giác, toàn bộ vận mệnh đều đặt trong tay kẻ khác, không thể tưởng tượng ra Sở Phi Dương hết thấy đều thân thuộc này sẽ làm thế nào để đối mặt với thời khắc đó.

“Ta tin tưởng năng lực của Liên Sơn tộc, cũng tin tưởng Cao Phóng.” Sở Phi Dương cùng y hai trán tương đề, tựa hồ có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng y, thấp giọng nói.

Tín nhiệm giúp hần dám đem tính mạng của mình phó thác toàn bộ, giúp hần dám gạt Quân Thư Ảnh ra khỏi những chuyện này, vì hần không muốn y phải trải qua đau đớn dần vật.

“Còn ta thì hết lần này tới lần khác người cũng không tin tưởng.” Quân Thư Ảnh cup mắt, nói.

“Nói vậy, người ở chỗ này.” Sở Phi Dương nắm lấy đầu ngón tay Quân Thư Ảnh, chỉ vào lồng ngực của mình, “Có tin người khác hay không, trái tim có thể lựa chọn. Có thể đối với một mình người, không giữ lại bất cứ thứ gì, hết thấy mọi thứ của ta đều đã ở trong tay người, trái tim của ta, vận mệnh của ta. Nếu như người có một chút bi thương thống khổ, thì trái tim này sẽ đau đớn đến chết đi không được. Người hiểu không?”

Hần vừa dứt lời, chợt nghe bên ngoài truyền đến một tiếng động. Sở Phi Dương mặt biến sắc, cao giọng nói: “Bọn đạo tặc phương nào? Dám nghe trộm chuyện người khác, còn không mau mau hiện thân.”

Quân Thư Ảnh sớm từ trong lòng Sở Phi Dương đứng phắt dậy, ngồi xuống ghế bên cạnh. Cửa mở ra, Thanh Lang và Tín Vân Thâm tươi cười bước vào.

“Ra mắt Đại sư huynh.” Tín Vân Thâm cung kính đáp một tiếng, trên mặt thấy rõ nụ cười không tự nhiên.

Thanh Lang ngay cả giả bộ cũng lười, vẻ mặt có thâm ý khác, cười nói: “Sở huynh, người có thể là đã nghi oan cho ta và Vân Thâm rồi. Nghe nói Sở huynh đã tỉnh nên hai ta mới vứt bỏ công việc sang một bên, vội vàng trở về thăm Sở huynh. Ân, xem ra bản lĩnh của Cầm Anh quả nhiên phi phàm, Sở huynh vẫn còn rất nhanh nhẹn đi.” Nói xong lại cười lên ha hả.

Tín Vân Thâm ở một bên liên tục gật đầu: “Đại sư huynh không hổ là Đại sư huynh! Ta còn có rất nhiều điểm muốn học tập ở Đại sư huynh. Đại sư huynh phải tận tâm chỉ giáo mới được.”

Sở Phi Dương trừng mắt nhìn hai người, âm thầm mài răng.

Cứ cười đi, quân tử báo thù, mười năm không muộn. Phong thủy luân chuyển, sớm muộn gì cũng có cơ hội!

Hai người này không biết đạo lý, dám cười nhạo người khác, nhưng Quân Thư Ảnh lại không cảm thấy gì, trái lại ngăn không được hai người kia tiếp tục mở miệng. Cho đến khi Kỳ Lân huynh đệ ôm theo một đồng xiêm y rất dày trở lại mới cắt đứt được cuộc trò chuyện nhàm chán của mấy bậc đại nhân.

Sở Phi Dương dù sao cũng độc thương mới lành, thân thể hư nhược, tinh thần không tốt. Quân Thư Ảnh đẩy luân y đưa hần về phòng nghỉ ngơi. Bị Thanh Lang và Tín Vân Thâm náo một trận, tức giận lúc trước của Quân Thư Ảnh đã sớm tiêu tan.

Sở Phi Dương mệt mỏi ngủ hết một ngày, tới thời điểm độc phát Quân Thư Ảnh vẫn nhìn không được thấp thỏm lo sợ, nhìn thấy Sở Phi Dương vẫn đang an ổn ngủ, lúc này mới dần yên lòng.

Buổi tối, phong tuyết đã ngừng, tuyết trắng phủ kín, dày đặc khắp sơn cốc khiến sơn trang không khác nào một mỹ cảnh lạ mắt.

Sở Phi Dương tỉnh lại, nét mặt cuối cùng đã có một tia hồng hào. Rõ ràng đã có thể xuống giường đi lại, nhưng nhìn thấy Quân Thư Ảnh đang đẩy cỗ luân y chế từ gỗ đến bên giường, Sở Phi Dương cứ thế vui vẻ để Quân Thư Ảnh giúp hần ngồi lên, dọc theo đường đi mẫn ý, đi đến nơi ở của Cầm Anh.

Hôm nay coi như đã giải quyết xong mọi chuyện liên quan đến Vô Cực sơn trang, tâm tình của mọi người cũng thoải mái hơn, hẹn nhau tụ họp, cũng là vì cảm ơn Cầm Anh, đồng thời thương lượng một chút những chuyện cần an bài sau này.

Thanh Lang ra lệnh cho thủ hạ trực tiếp mở tiệc trong sân, một đám người vây quanh đồng lửa, thực sự rất vui vẻ.

Thanh Tĩnh cầm tiểu đao cắt thịt cấp cho Kỳ Lân và Cầm Anh, Cầm Anh nhìn thấy mà ngửa tay, cũng muốn cầm dao cắt thịt, lại không cẩn thận cắt đứt tay, máu tươi từ miệng vết thương tràn ra, rơi xuống mặt đất.

Sở Kỳ và Sở Lân vội vàng lấy ra kim sang được cầm máu cho hãn, Cầm Anh đưa đầu ngón tay bị thương ra mặc cho hai người băng bó, cười nói: “Không sao, chỉ là một vết thương nhỏ.”

Thế nhưng Thanh Tĩnh lại chú ý tới cái gì đó, đột nhiên nói: “Cầm Anh, máu của người?”

Không cần hãn nói, những người khác cũng đã sớm chú ý tới, Sở Phi Dương đi tới, nhìn mặt đất nơi vài giọt máu tươi rơi xuống.

Không có cỏ cây sinh trưởng, không có trăm hoa nở rộ, chỉ là vài giọt máu bình thường không có gì lạ.

“Cầm Anh, này là xảy ra chuyện gì?” Sở Phi Dương nghi hoặc nói.

“Ta đã không còn là Thánh tử nữa.” Cầm Anh khẽ cười nói, “Thánh tử Liên Sơn tộc có thể cứu sống người khác, nhưng cả đời chỉ có thể cứu một người mà thôi. Cứu xong, ta sẽ trở lại là người bình thường.”

“Thật đáng tiếc.” Thanh Tĩnh kêu lên, “Nhưng như thế cũng là tài giỏi rồi.”

“Đúng là tài giỏi, nhưng không có gì lớn lắm.” Cầm Anh nói, “Có thể cứu sống Sở đại hiệp, mới là việc tài giỏi nhất của ta.”

“Vậy Liên Sơn tộc các người chẳng phải là sẽ mất đi Thánh tử sao?” Thanh Lang cũng nói.

“Thánh tử, chính là tùy duyên.” Cầm Anh nói, “Liên Sơn tộc chưa bao giờ cưỡng cầu cái gì, nên đôi khi thiên thần sẽ giáng xuống gợi ý. Không có thì không có, cũng không phải chuyện lớn lao.”

Thanh Lang thở dài: “Người thật sự là rộng lượng.”

“Lại nói, chuyện của Liên Sơn tộc cũng nên có một cái kết đi.” Sở Phi Dương nói, “Sơn cốc này đã không còn an toàn, trên giang hồ có quá nhiều người biết đến nơi này, cũng biết đến năng lực của Liên Sơn tộc nhân. Các người không thể tiếp tục ở lại đây nữa.”

“Sở thúc thúc nói đúng, Cầm Anh, tộc nhân các người cũng không nhiều, mang theo thụ thần của các người, trở về cùng chúng ta đi. Chúng ta nhất định sẽ bảo hộ các người!” Thanh Tĩnh vỗ ngực nói.

“Nhưng mà...” Cầm Anh nhíu mày.

“Cầm Anh, người còn có gì băn khoăn?” Sở Kỳ kéo hẳn lại, nói.

Cầm Anh ngẩng đầu, nhìn hết một lượt mọi người xung quanh, mới nói: “Ta hiểu hảo ý của mọi người. Nhưng có một việc ta không thể giấu giếm, phải noi cho mọi người biết. Liên Sơn tộc là y giả chi tộc, chúng ta bách bệnh hữu tri, bản lĩnh giải độc thương cũng là do Liên Sơn tộc sống tách biệt với nhân thế mới có được. Một khi tộc nhân nhập thế, bị hồng trần quấy nhiễu, chúng ta sẽ dần dần mất đi năng lực này, tựa như máu của ta, sẽ trở nên bình thường. Liên Sơn tộc nhân lại thể nhược vô năng, một khi đi theo mọi người rời khỏi sơn cốc, không bao lâu sau, năng lực mất đi, chỉ sợ sẽ trở thành gánh nặng cho mọi người. Như vậy... cũng không có việc gì chứ?”

Hắn nói vừa khẩn thiết vừa thẳng thắn, nét mặt không giấu được sự tự ti. Liên Sơn tộc nhân thể chất như vậy, đối với suy nghĩ thật lòng thật dạ cứu người của bọn họ mà nói thì pháp thiện khả trăn.

(Phạp thiện khả trần: bình thường, tài năng chỉ ở bậc trung, không quá giỏi cũng chẳng quá dốt.)

Sở Phi Dương lại đột nhiên đưa tay, xoa nhẹ mái tóc Cầm Anh: “Hài tử ngốc. Bản lĩnh Liên Sơn tộc nhân vốn là bảo vật trời cao ban cho thế nhân, nhưng thế nhân lại không biết quý trọng giữ gìn, khiến cho nó theo thời gian mà mất đi, đây là tổn thất của thế nhân. Liên Sơn tộc nhân không cần phải cảm thấy có lỗi.”

Thanh Lang cũng nói: “Ta nói, tiểu gia hỏa người đang lo lắng cái gì! Người yên tâm, Thiên Nhất giáo cùng với Thanh Phong kiếm phái có rất nhiều tiền, chăm lo cho các người bất quá cũng chỉ là chuyện nhỏ.” Y nói xong lại kéo Tín Vân Thâm qua, đẩy lên phía trước, “Tín chương môn, người nói xem, có phải như vậy không?”

Tín Vân Thâm gật đầu: “Hoàn toàn chính xác. Bất kể như thế nào chúng ta cứu người cũng phải cứu đến cùng, người không cần lo lắng chuyện này. Chúng ta tuyệt đối không ham muốn dị năng của Liên Sơn tộc nhân.”

“Cái này vốn là phần nội sự của Võ Lâm minh.” Trình Tuyệt Tường cũng lên tiếng nói.

Cầm Anh gần như cảm động đến rơi nước mắt mà quỳ xuống tạ ơn, lại bị mấy tiểu tử kéo lên, ôn nhu dỗ dành an ủi, sau đó tiếp tục ăn uống chơi đùa.

Lát sau, một tên đệ tử Thanh Phong kiếm phái bỗng nhiên chạy vào trong viện, cao giọng nói: “Chương môn sư huynh! Bên ngoài sơn trang có người gây chuyện!”

“Gây chuyện?” Tín Vân Thâm nghi hoặc nói, “Chẳng lẽ lại là người của Vô Cực sơn trang?”

“Có lẽ không phải. Hẳn tự xưng là Miêu Cương Cổ Vương!”

“...” Mọi người trầm mặc.

Quân Thư Ảnh giơ ly rượu lên, nói: “Hắn đến thật nhanh. Bất quá sự tình gì cũng đều bỏ lỡ, bữa cơm này coi như vẫn còn kịp.”

Mọi người sâu sắc cho là đúng, gật đầu lia lịa.

Trình Tuyết Tường nói: “Miêu Cường cách nơi này khá xa, hẳn ngày đêm thân tốc đến đây cũng là vất vả. Mau mau mời hắn vào đi.”

“Thị!” Đệ tử kia tuân lệnh, lớn tiếng đáp ứng rồi vận khởi khinh công chạy ra ngoài, hướng về phía người ở bên ngoài hô: “Trình minh chủ có lệnh, để cho Cổ Vương qua!”

Mọi người tiếp tục tiệc tùng, cho đến khi trăng lên giữa đỉnh đầu mới cơm no rượu say, tàn tiệc.

Sở Phi Dương đuổi hai tiểu tử đi, lỗ mũi hướng lên trời, vươn tay về phía Quân Thư Ảnh: “Tối, đỡ ta. Không cần luân y nữa, giúp ta đi lại, tiêu cơm.”

Quân Thư Ảnh nhin xuống một cước kích thích của Sở Phi Dương, đi tới đỡ lấy hắn.

“Ai, thực ngoan.” Sở Phi Dương than thở.

“Không khách khí, ta kính lão.”

“... Thư Ảnh, ngươi học xấu.”

Hai người vai kề vai bước đi trên con đường mòn trải đầy tuyết trắng, chẳng biết từ lúc nào đã đổi thành Sở Phi Dương ôm Quân Thư Ảnh vào trong ngực, dùng phi phong rộng thùng thình bao bọc lấy cả hai.

Phi phong vừa dày vừa nặng, chống rét rất tốt, gió lạnh như băng đều bị ngăn cách ở bên ngoài, trời đất trong lúc đó được tuyết trắng cùng ánh trắng làm cho sáng rõ. Cứ như vậy dựa sát vào nhau chậm rãi bước đi, một tư vị thoải mái, mãn nguyện.

Vừa vào tới cửa, Sở Phi Dương như đột nhiên nhớ tới việc gì đó, nhúu mày.

Quân Thư Ảnh hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì. Cảm giác giống như... thiếu thiếu gì đó.”

“Nga?”

“Tư Không Nguyệt kia đâu? Không phải đã để cho hắn vào rồi sao, lại chạy đi đâu rồi?”

“...”

Ở nơi này, ban đêm hạo nguyệt đương không mỹ lệ, hoặc sớm hoặc muộn, mỗi người đều nghĩ tới vấn đề này.

_____oOo_____

— Chính văn hoàn —

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Đặc Điểm 1 – Kết Cục Chi Hậu

Lại nói, đêm nay sau khi mọi người tiệc rượu vui vẻ xong, để lại một đồng chén đĩa lộn xộn trên bàn rồi mặc, ai nấy đều tự mình trở về phòng.

Trình Tuyết Tường về đến phòng, khí tức lạnh như băng. Hắn thở dài một hơi, đóng cánh cửa gỗ lại, sau khi thắp sáng ngọn đèn rồi cời bỏ ngoại sam thì đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó không ổn.

Trong phòng, có người!

Trình Tuyết Tường bất động thanh sắc đi đến chậu rửa mặt, chậm rãi rửa tay, trong gương đồng phản chiếu, hắn nhìn thấy phía sau mớ hồ có một ánh mắt đang ẩn nấp trong bóng tối.

Hắn tiện tay cầm lấy cây lược gỗ đặt ở bên cạnh chiếc chậu, vận đủ nội lực mạnh mẽ phóng thẳng về phía nhân ảnh trong bóng tối kia.

Trình Tuyết Tường ra tay nhanh như cắt, nhưng phản ứng của người nọ cũng không hề chậm chút nào, trong chớp mắt đáp trả, xuất ra một đạo ngân tiên, đánh vỡ tan “ám khí” kia.

Trình Tuyết Tường sớm đã rút Ảnh Nhẫn ra, phi người tới, mũi kiếm chỉ vào y: “Người rốt cuộc là ai?! Lén lút ở trong phòng ta làm cái gì? Đi ra đây!”

Nhân ảnh trong bóng tối ngược lại không một chút phản kháng, chậm rãi đi đến phạm vi có ánh sáng chiếu tới. Y một thân ăn mặc trang phục dị vực, dáng người cao lớn, khí chất hơn người, bộ dạng bất phàm. Trình Tuyết Tường đánh giá y, có thể khẳng định chưa bao giờ thấy y xuất hiện ở

Vô Cực sơn trang, nếu không đối với những người như thế này hẳn không thể nào không có một chút ấn tượng.

“Bốn vương chính là Miêu Cường chi chủ.” Người nọ vênh vác tự đắc nói, “Còn người là ai?”

Trình Tuyết Tường nhíu mày suy nghĩ một chút: “Miêu Cường chi chủ? Người chính là Tư Không Nguyệt?!”

“Đúng vậy!” Tư Không Nguyệt đứng khoanh tay, ngẩng cao đầu, lỗ mũi hướng lên trời nhìn người khác. Y từ trước đến nay luôn gai mắt đối với hạng người võ lâm Trung Nguyên tầm thường, chẳng truy cầu, cũng chẳng đặc sắc. Nếu không phải Cao Phóng truyền thư tới thỉnh cầu, thì y đã lười chẳng thèm để ý đến mấy việc vụn vặt này.

Trình Tuyết Tường thu Ảnh Nhẫn lại, khẽ than một hơi: “Nguyên lai chính là người. Người chẳng phải sớm đã vào sơn trang, tại sao đến bây giờ mới xuất hiện?! Còn nữa, người ở trong phòng ta làm cái gì? Chẳng lẽ người... lạc đường?!” Trình Tuyết Tường nói xong, hồ nghi nhìn vị khách không mời mà tới này.

“Nhiều chuyện! Bốn vương hành sự đều có mục đích cả!” Tư Không Nguyệt trách mắng, đem một ít sự thật bị vạch trần chật vật lấp liếm, “Bốn vương là đáp ứng lời thỉnh cầu tới cứu Sở Phi Dương, há lại để người hoài nghi hành động của bốn vương.”

Trình Tuyết Tường sáng tỏ gật gật đầu: “Được rồi, Cao Phóng cũng đã nói. Bất quá độc trong người Sở đại hiệp đã giải được rồi.” Nếu như chờ được người, thì đến hoàng hoa cũng nguội lạnh (quá muộn). Người này căn bản là không biết đường đi, rất không đáng tin cậy.

“Cái gì? Đã giải được...” Tư Không Nguyệt mới nói được một nửa thì đã bị cắt ngang, gia hỏa võ lâm Trung Nguyên kia căn bản là không tin lời y nói.

“Tư Không huynh đường xa vất vả, chắc hẳn cũng đã mệt rồi. Uống nước không?” Trình Tuyết Tường rót một chén nước đưa tới trước mặt y.

Tư Không Nguyệt thực ra cũng khát, không khách khí nhận lấy, uống một hơi cạn sạch.

“Tư Không huynh vội đến mức như thế, chắc có lẽ cũng chưa ăn cơm tối nhỉ? Ăn cơm không?”

“... Không ăn!”

“Vậy thì, tại hạ cần nghỉ ngơi, nếu Tư Không huynh không còn việc gì khác thì thỉnh đi ra bên ngoài tìm một căn phòng khác mà ngủ đi.”

“...”

Ván cửa đỏ thắm đóng sầm lại trước mặt y, Tư Không Nguyệt trầm tư nhìn ván cửa lặng thinh một hồi sau đó mới chậm rãi xoay người, dọc theo hành lang đi tới phòng của mình.

Tên gia hỏa võ lâm Trung Nguyên tầm thường này rốt cuộc là có ý gì?! Lễ nào Cổ vương ta đại giá quang lâm, trừ ăn cơm uống nước đi ngủ ra thì không còn chuyện gì để làm sao?!

Phong tuyết vẫn còn tung bay, tất cả mọi người đều đã trở về gian phòng ấm áp của mình rồi đi vào giấc ngủ, chỉ có Cổ vương trẻ tuổi là đang một mình đứng giữa hành lang phần nộ bồi hồi...

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 102: ĐẶC ĐIỂN 2 – Thanh Phong Phái Tổ Huấn

Trải qua kiếp nạn này, sóng gió Vô Cực sơn trang đã bình ổn, giang hồ lại trở về trật tự vốn có của nó.

Chỉ là, đối với mấy người Sở Phi Dương mà nói, sự tình vẫn chưa hoàn toàn chấm dứt. Mấy người từ trong sơn động đi ra thân vẫn còn mang độc, mắt thấy thời điểm độc phát theo như lời Hiên Viên Dật tiên bối nói đã sắp đến rồi. Vì vậy ngay sau khi giải quyết xong mọi việc, mấy người liền lập tức mã bất đình đề chạy về Lăng Nguyệt sơn, bắt Tín Vân Thâm thân là chưởng môn lấy giải dược ra.

Độc cứ như vậy mà được giải quyết. Vô Cực sơn trang tạo dựng một phen hỗn loạn cuối cùng đã chấm dứt hoàn toàn.

Thời gian này rảnh rồi, nhàn hạ mọi người lại bắt đầu quan tâm đến một chút đề tài trà dư tửu hậu.

“Các người nói xem...” Thanh Lang vừa lột đậu phộng cho Yến Kỳ vừa nói, “Vị Hiên Viên lão tiên bối thần thần bí bí kia muốn chúng ta nói với Thanh Phong phái chưởng môn một câu, rốt cuộc là câu gì?!”

Sở Phi Dương nom thấy chén trà trong tay Quân Thư Ảnh đã cạn liền nhanh tay rót thêm trà nóng, cười nói: “Cái này phải hỏi Vân Thâm.”

Lúc này đang là thời điểm lạnh nhất của mùa đông, mọi người tề tựu đầy đủ tại Thanh Phong kiếm phái. Bên ngoài đại tuyết tung bay, tấm rèm che thật dày ngăn cách phong tuyết bên ngoài, còn ở bên trong phòng lửa than cháy rực, ấm áp vô cùng. Mấy người đang ngồi xung quanh một chiếc

bàn lớn trên đó bày biện đủ loại hoa quả khô lát dĩa, tiểu lô ủ rượu nóng, hưởng thụ lấy khoảng thời gian nhàn rỗi hiếm có.

Sở Phi Dương vừa dứt lời, mấy ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Tín Vân Thâm.

Tín Vân Thâm khụ khụ một tiếng: “Việc này... cũng không cần thiết phải nói ra đâu, dù sao mọi chuyện cũng đã qua rồi, cần gì phải câu nệ tiểu tiết chứ!”

Hắn càng nói như vậy mọi người càng tò mò. Ngay cả Cao Phóng vốn không mấy quan tâm cũng nhin không được mà thúc giục.

Tín Vân Thâm không chịu nổi mọi người mãnh liệt yêu cầu, chỉ có thể đầu hàng nói: “Được rồi được rồi, ta nói là được chứ gì!”

Hắn hăng giọng một cái, nói: “Hiên Viên tiền bối lưu lại tổ huấn nói rằng, nếu như ngày nào đó có người mang theo Lăng Nguyệt kiếm tìm đến Thanh Phong phái chưởng môn, hơn nữa còn hô to ba lần, rằng... Hiên Viên Dật anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, danh chấn giang hồ, lưu danh bách thế, thì sẽ đưa giải được cho hắn.”

Trong phòng một hồi trầm mặc.

Tín Vân Thâm cá giận nói: “Ta đã bảo là không cần thiết phải nói ra mà! Là các người ép ta nói!”

Rất lâu sau, Thanh Lang mới chậm rãi thở hắt ra, nói: “Hiên Viên tiền bối thực đúng là kỳ nhân... ở mọi phương diện!”

Cao Phóng gật đầu nói: “Đã chết mấy trăm năm, lão còn muốn khống chế người khác lớn giọng ca tụng mình.”

Yến Kỳ nói: “Hơn nữa người ca tụng nhất định phải nói rằng lão anh tuấn! Tiêu sái!”

Quân Thư Ảnh liếc mắt nhìn Sở Phi Dương một cái, nói: “Có tiền bối như vậy để làm gương, chẳng thể trách Thanh Phong phái dạy dỗ đệ tử đều là như vậy cả.”

Vô duyên vô cớ bị người lôi xuống bùn, Sở Phi Dương trợn mắt: “Ta làm sao? Người nói rõ ràng xem nào!”

“Không sao cả, chẳng có gì hay ho để mà nói.”

Sở Phi Dương tức giận: “Người cố tình chọc tức ta phải không?!”

“Thư Ảnh nói đúng.” Yến Kỳ nắm tay nói, “Cao Phóng! Người nói xem đúng hay không?”

“Đúng. Giáo chủ nói cái gì cũng đúng.” Cao Phóng nói.

Tín Vân Thâm vừa tách một múi cam đưa cho Cao Phóng vừa lớn tiếng nói: “Ta nói, Thiên Nhất giáo các người không cần khinh người quá đáng, nơi này chính là địa giới của Thanh Phong phái ta!”

Thanh Lang cười lớn đưa cái chén không ra trước mặt Sở Phi Dương nói: “Ai, Đại sư huynh Thanh Phong phái, làm phiền tiếp nước trà.”

Không ngờ Quân Thư Ảnh còn nhanh hơn một bước, cướp lấy bình trà, một hơi rót hết nước trà vào chén của Sở Phi Dương, sau đó lắc lắc cái bình rồi nhìn Thanh Lang: “Hết rồi.”

Thanh Lang bất mãn kêu lên: “Thư Ảnh người chính là Thiên Nhất giáo, không cần người nhà mình không lo, đi lo cho người ngoài a!”

“Hừ!”

...

Một ngày đông thanh lãnh, tuyết bay ngàn dặm, đúng là giang hồ bình an, người người hỉ nhạc.

Chương 103: Đặc Điểm 3 – Phiền Nảo Của Thiếu Niên Vân Thâm

Tín Vân Thâm là ai?

Nói đến cái tên này, đại danh鼎鼎 ở trên giang hồ tuyệt đối không thua kém bao nhiêu so với Sở đại hiệp nào đó. Sự thật chỉ ra rằng, cái tên này thậm chí còn nổi danh giang hồ sớm hơn cả Sở Phi Dương.

Thời điểm hai người còn là tiểu bảo bảo non nớt, vào dịp sinh thần chương môn Thanh Phong phái Tín Bạch, bọn nha hoàn thật sớm đã ăn diện cho hai tiểu thiếu gia, trên trán còn điểm một chút son hồng, càng làm nổi bật lên mi mục như họa của hai hài tử xinh xắn, ngọt ngào ngon miệng.

Tiểu Vân Thâm được thả xuống đất, chân vừa mới chạm đất liền bắt đầu chạy loạn khắp sân, tiểu Phi Dương thì ngược lại, bộ dạng trang nghiêm trầm ổn, đứng ở một bên coi chừng tiểu sư đệ.

Nếu là sinh thần của chương môn đại môn phái đệ nhất thiên hạ thì đông môn đông phái trên giang hồ đương nhiên là rất tích cực đến chúc mừng, Thanh Phong kiếm phái người đến kẻ đi, so với ngày thường hết mực náo nhiệt.

Khi đó mọi người chỉ biết, Sở Phi Dương là đại đệ tử Thanh Phong kiếm phái, Tín Vân Thâm là nhi tử độc nhất của chương môn Thanh Phong kiếm phái. Đối với hai hài tử chưa đầy mười tuổi mà nói, thanh danh như vậy đã là đủ tiếng tăm rồi.

Tiếng cười đùa của nhi đồng hấp dẫn không ít khách nhân vây xem. Hai tiểu tử này chẳng may có chút uy hiếp nào đối với người giang hồ, các

vị chưởng môn bang chủ có thể thả lỏng tâm tình mà quan sát rồi tán tụng hai tiểu hài tử khả ái, xinh xắn này.

Không biết là thiếu chủ môn phái nào đi theo bậc trưởng bối đến làm khách đột nhiên bước ra từ đám đông, đi đến bên cạnh Sở Phi Dương, so với Sở Phi Dương thì cao hơn một cái đầu khiến y cảm thấy rất có uy nghi.

Thiếu niên ngượng ngùng khụ khụ một tiếng, nói với Sở Phi Dương: “Tiểu sư đệ, người đứng ở chỗ này không cảm thấy nhàm chán sao? Ca ca dẫn người đi chơi nha.”

Sở Phi Dương lúc này đã theo Mục Giang Bạch luyện võ mấy năm, tuy nhỏ tuổi nhưng tu vi võ công đã hết sức thâm hậu, chỉ là hãn trời sinh tính khí hay giúp đỡ người khác, thiếu niên này trước mặt cũng không có ác ý, Sở Phi Dương đương nhiên cũng sẽ không lấy đi thể diện của y.

“Đa tạ ca ca, nhưng ta phải trông chừng tiểu sư đệ, không thể đi.” Tiểu Phi Dương lễ độ chấp tay từ chối.

Thiếu niên nhìn tiểu hài tử xinh xắn trước mặt đang rất chững chạc ra vẻ dày dặn kinh nghiệm, càng cảm thấy phi thường yêu thích, ngửa tay muốn nựng khuôn mặt non mềm của hãn một cái.

Đang rục rịch còn chưa kịp hành động thì đột nhiên nghe được một thanh âm non nớt vang lên: “Tiểu tặc kia, người dám khi dễ sư huynh ta, xem thần công của ta đây!”

Thiếu niên ngoảnh đầu về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy một đạo bóng dáng nho nhỏ mạnh mẽ như gió đang vọt tới, dưới ánh mắt nghi hoặc của y liền tóm lấy cánh tay y, há miệng cắn một cái.

Thiếu niên tốt xấu cũng lớn hơn bọn họ mấy tuổi, chăm chỉ tập võ cũng được một thời gian, gân cốt cường tráng, Tiểu Vân Thâm một cái cắn trúng xương cổ tay người ta, trong khi răng mình là răng sữa.

“Oa...” Thiếu công tử Thanh Phong kiểm phái ngay tại chỗ ôm lấy tay người ta, trên đó còn in dấu răng và nước miếng của mình, trước mặt đông đảo chưởng môn trên giang hồ khóc đến long trời lở đất. Mọi người thấy thế thì nháo nhào chạy đến đỡ dành, rất náo nhiệt.

Đây là lần đầu tiên mà thiếu chưởng môn Thanh Phong kiểm phái “nổi danh” ở trên giang hồ.

Hiện giờ thiếu chưởng môn năm đó bị rằng sữa cấn trúng đã là một thiếu niên đứng đầu đảm đương công việc của môn phái, mỗi lần gặp lại Tín Vân Thâm đều không biết điều lấy chuyện năm đó ra để mà chế nhạo một phen. Tín Vân Thâm oán hận nghiến nát răng, nhưng cũng chỉ có thể nuốt máu xuống bụng.

Ai, chuyện cũ không dám nhớ lại, vậy thì để cho nó theo gió mà bay đi đi.

Hiện giờ còn có một chuyện khiến hắn rất không hài lòng, ngày đêm phiền não không thôi.

Phiền não đó cũng chính là từ Cao Phóng.

Lại nói, từ khi tới Thanh Phong kiểm phái tìm Đại sư huynh nhưng bị Tổng Lam Ngọc phát giác thân phận, còn bị cha hắn đánh trọng thương rồi sau đó được hắn cứu chữa thì cho tới nay tình cảm của hai người đã trải qua không ít sóng gió, cho dù so với khó khăn mà Đại sư huynh và Quân giáo chủ trải qua thì không đáng là gì.

Nhưng bây giờ, Quân giáo chủ người ta cũng đã giúp Đại sư huynh sinh hai hài tử rồi, Tiểu Thạch Đầu đã chập chững tập đi, còn bên cạnh hắn thì...

Đến bây giờ cũng chỉ có năm tay, hôn môi, căn bản chưa có... làm qua việc kia!

Buổi tối một ngày kia, thiếu chương môn uống rượu mạnh để tăng thêm tặc đảm, nửa đêm xông vào phòng Cao mỹ nhân, phong tiêu tiêu hề Dịch thủy hàn (*), ôm quyết tâm trắng sãi đoạn cổ tay, định làm cái việc quấy rối kia.

(Trích trong “Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn/Trắng sãi nhất khứ hề, bất phục hoàn

Dịch thơ: “Gió điều hieu sông Dịch lạnh lòng ghê/Trắng sãi một đi không trở về

Wiki)

Cao Phóng ngày thường tính tình hoà nhã, nhìn y trung thành và tận tâm với Quân Thư Ảnh thì có thể biết được. Lúc này y đang mơ mơ màng màng ngủ, phát hiện người bên cạnh là Tín Vân Thâm thì đương nhiên cũng không may may chống đối, thân mình mềm mại tiến sát vào trong lòng Tín Vân Thâm, ngửa đầu tiếp nhận nụ hôn kích động của thiếu niên, còn vượt ve một cách loạn xạ.

Tín Vân Thâm ở dưới tấm chăn mỏng xấu xa sờ tới sờ lui, càng lúc càng to gan lớn mật.

“Không được, Vân Thâm.”

Tay bỗng nhiên bị nắm chặt, Tín Vân Thâm thở hổn hển, nhìn thấy con người dịu dàng xinh đẹp của Cao Phóng thì không kìm lòng được tự liếm môi mình, ầm ỨC nói: “Vì sao không được?! Tiểu Phóng, người căn bản là không thích ta phải không? Người nếu như không thích ta thì chỉ cần nói thẳng, ta nhất định sẽ không tiếp tục quấy rầy người.”

“Làm sao có thể?!” Cao Phóng thở dài, đưa tay sờ lên khuôn mặt Tín Vân Thâm, đầu ngón tay và ánh mắt đều tràn ngập ôn nhu lưu luyến vô

hạn, “Người là người mà đời này ta yêu sâu đậm nhất, ta làm sao có thể không thích người.”

“Vậy người tại sao cứ mãi cự tuyệt ta, sẽ khiến ta cảm thấy rằng người chán ghét ta.” Tín Vân Thâm đẩy một bụng ủy khuất nắm lấy bàn tay Cao Phóng, bất mãn hừ hừ nói, “Nói thích ta vậy tại sao không để ta làm.”

Cơ thể Cao Phóng khẽ cứng đờ, đột nhiên xốc chân lên, chân trần bước xuống đất, giẫm nát tấm thảm bên giường.

Tín Vân Thâm mê luyến nhìn bóng lưng thon dài thanh tú của y, đưa tay khẽ kéo lấy một sợi tóc dài quá thắt lưng của y, thần tình ái mộ ngửa đầu nhìn Cao Phóng.

Cao Phóng cầm một tiểu đao tới, dùng ánh mắt ý bảo: “Vân Thâm lại đây.”

Tín Vân Thâm ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Cao Phóng, bị y ấn vào cột gỗ: “Đứng thẳng.”

Tín Vân Thâm ngoan ngoãn đứng thẳng, thấy Cao Phóng ở trên đỉnh đầu của mình vạch một đường.

Cao Phóng đẩy hẳn ra sau đó tự mình đứng vào vị trí cột gỗ, cũng ở trên đỉnh đầu mình làm tương tự.

Cao Phóng một tay chống nạnh, một tay chỉ vào hai vết khắc trên cột gỗ cách nhau một gang tay kia, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt không phục của Tín Vân Thâm, y nhíu đôi mi thon dài: “Ta không có hứng thú đối với sự quấy rối lên giường của tiểu bảo bảo.”

Khuôn mặt tuần tú của Tín Vân Thâm tối sầm lại: “Tiểu Phóng, cái này không công bằng, người vốn dĩ lớn hơn ta, đương nhiên hiện tại cao hơn ta.

Chờ ta lớn thêm vài tuổi, khẳng định sẽ còn cao lớn uy vũ hơn cả Đại sư huynh!”

Cao Phóng vỗ vỗ đỉnh đầu Tín Vân Thâm, gật gật đầu, mỉm cười nói: “Vậy người mau lớn đi a, tiểu bảo bảo.”

Không cần phải nói, đêm nay thiếu chương môn quấy rối, vẫn thất bại như thường. Tín Vân Thâm thở hồng hộc ôm chặt Cao Phóng, không quan tâm y nói rất nóng rất chặt, khẳng khẳng muốn được ngủ lại.

Cao Phóng cảm nhận hơi thở ở phía sau dần dần bình ổn, hai tay nắm lấy bàn tay Tín Vân Thâm đang ôm chặt lấy y, rất khê thời dài một tiếng.

Bởi vì ngay từ đầu thần xui quỷ khiến, hai người mới có quan hệ bất thường. Tín Vân Thâm tuổi còn nhỏ đã si mê võ học, bất kể là tâm pháp có nguồn gốc chưa rõ ràng thế nào cũng dám tự mình thử một lần, rốt cuộc luyện tới tẩu hỏa nhập ma. Cao Phóng thân là đại phu, đương nhiên tận lực cứu chữa, chỉ xem hắn như một hài tử chưa lớn. Trong suốt quá trình trị bệnh cũng không cách nào tránh khỏi đủ loại hành vi thân mật nhưng Cao Phóng chẳng hề kiêng dè, ai ngờ cứ như vậy lại khiến cho thiếu niên danh môn chính phái nảy sinh si mê đối với y.

Tuổi trẻ ái tình mãnh liệt, cho dù từng có hoang mang nhưng cũng rất nhanh bị si luyện thân thiết kia xóa sạch, chỉ còn nhiệt huyết. Vân Thâm thích giả bộ nũng nịu trước mặt người khác, nhưng Cao Phóng biết Vân Thâm sớm có thể một mình gánh vác trọng trách, thiếu niên tuấn tú lúc gánh vác công việc thì không chùn bước, chín chắn giống như một nam tử trưởng thành. Đối mặt với Vân Thâm như thế này, muốn không động tâm, là rất khó.

Cao Phóng lại không thể như Tín Vân Thâm không suy nghĩ đến hậu quả. Vân Thâm là hậu nhân của danh môn, hắn cần phải có một tiền đồ tốt đẹp. Hắn có thể sẽ cưới một tiểu thư xinh đẹp môn đăng hộ đối, sinh ra một

đám hài tử đáng yêu, kế tục Thanh Phong kiếm phái, cả đời phong quang vô lượng.

Vân Thâm so với những thiếu niên cùng trang lứa thì trưởng thành hơn, nhưng khuôn mặt tuần tú chưa trở mã vẫn như nhắc nhở y, hẳn còn là một hài tử chưa lớn.

Cao Phóng sẽ không ở thời điểm Vân Thâm còn đang mê luyện mình mà rời đi, cũng sẽ không hy vọng Vân Thâm sau này hối hận bởi rung động của ngày hôm nay, cho nên y sẽ còn ở bên cạnh hẳn, y muốn đợi.

“Vân Thâm à, lớn mau đi. Chờ người thực sự suy nghĩ chín chắn, ta nhất định...” Cao Phóng thì thầm tự nói, nhích lại sâu hơn trong cái ôm ấm áp của thiếu niên, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Không lâu sau đó, Võ Lâm minh bởi vì có nhiệm vụ cần Thanh Phong kiếm phái viện thủ. Tín Vân Thâm bỗng nhiên chủ động đến gặp Tín Bạch xin đi giết giặc, muốn đảm đương nhiệm vụ tới phương Bắc cứu giúp tứ môn bát phái.

Nhiệm vụ lần này không giống bình thường, chẳng những phải tru diệt cường đạo mà còn phải giúp tứ môn bát phái kia chuyển nhà tới Trung Nguyên, rời bỏ mảnh đất hoang vu căn cỗi.

Tín Bạch tuy rằng yêu thương Tín Vân Thâm nhưng cũng không quá nuông chiều. Nếu hẳn đủ tự tin gánh vác trọng trách này thì Tín Bạch cũng sẽ không ngăn cản. Sở Phi Dương lo lắng hẳn tuổi nhỏ kinh nghiệm chưa nhiều, muốn đi theo bảo hộ nhưng lại bị Tín Vân Thâm cự tuyệt.

“Đại sư huynh, huynh không cần lo lắng cho ta. Lúc nhỏ ta chính là người bảo hộ huynh đó, huynh chẳng lẽ không nhớ sao?” Tín Vân Thâm ngồi ở trên lưng ngựa, cười khê, nói.

“Xú tiểu tử,” Sở Phi Dương bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Cùng đi theo Tín Vân Thâm còn có mấy đệ tử đặc ý của Thanh Phong kiếm phái, võ công đều rất cao cường. Sở Phi Dương cũng biết không thể quá mức nuông chiều Tín Vân Thâm, lẽ nào cứ để hãn cả đời không thoát ra khỏi sự bảo hộ của trưởng bối? Cuối cùng chỉ có thể dặn dò: “Vân Thâm, vạn sự phải cẩn trọng.”

Tín Vân Thâm kéo cương ngựa một cái, ngẩng đầu nhìn về phía Thanh Phong kiếm phái, bóng người ngồi ở trên thân cây kia tựa hồ cũng đang dõi mắt trông xa, nhìn về phía hãn.

Tín Vân Thâm nhìn bóng dáng phong lưu thanh tú kia, trong lòng nhảy lên vài cái.

Hãn hướng về phía Sở Phi Dương nặng nề gật đầu rồi lại liếc mắt nhìn một lần cuối cùng về phía xa, cắn răng giật dây cương, thúc ngựa xoay người, cùng mấy vị sư huynh và vài cao thủ Võ Lâm minh phái thẳng hướng đi lên phương bắc.

Nhiệm vụ lần này quả thực không hề đơn giản. Thấm thoát, mùa xuân qua đi, gió mùa hạ thổi tới đầu cành, thổi cho Lăng Nguyệt sơn trăm hoa đua nở, khi thu sang thì kết trái rơi xuống. Cho đến sáng sớm một ngày kia, bầu trời đột nhiên rơi xuống vài bông tuyết nhỏ. Cao Phóng kéo chặt phi phong, khẽ thổi vào lòng bàn tay mấy ngậm bạch khí, ngựa đầu nhìn bầu trời thăm thẳm.

“Mùa đông đến rồi...” Cao Phóng khẽ nói, tay đề lên ngực, nơi này có một miếng ôn ngọc mấy tháng trước Vân Thâm gửi về cùng với một phong thư.

Đang ở nơi hoang vắng, Tín Vân Thâm cũng không thể tìm được bảo ngọc trân quý hiếm có gì, miếng ngọc này cũng chỉ là dùng bạc mua được từ một tiểu thương. Hãn biết Cao Phóng ở Thiên Nhất giáo quen với việc

nhìn thấy trân phẩm quý giá nhưng sẽ không coi miếng ngọc này là vật tầm thường. Bởi vì, đây là vật mà hân tặng.

Cao Phóng lấy miếng ngọc từ trong ngực ra, áp lên má, cảm giác mềm mại mà ấm áp.

“Vân Thâm, người khi nào thì về nhà...” Cao Phóng khẽ thở dài một tiếng.

Chạng vạng tối, tuyết rơi mỗi lúc một lớn, từ nhỏ như hạt muối rồi lớn dần trở thành đại tuyết như lông ngỗng. Trong Thanh Phong phái gia nô đi tới đi lui, chuẩn bị cơm chiều.

Thời điểm Cao Phóng nhìn thấy một bóng người kia, là lúc y đang ở trong được phòng sắp xếp thảo dược.

Y ở Thanh Phong phái này đã hơn một năm, bất tri bất giác đã trở thành đại phu hạng nhất trong Thanh Phong kiếm phái. Không ai bổ nhiệm, không ai uỷ nhiệm, thế nhưng mọi người lại mặc nhiên thừa nhận địa vị đó của y, toàn bộ được phòng trong phái đều trở thành địa bàn của y.

Đang bận rộn thì phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kẽo kẹt của cánh cửa, một trận gió lạnh tràn vào.

Cao Phóng tưởng rằng gió mạnh thổi bung cửa, tay bưng khay trúc quay người lại, y định bụng đi tới đóng cửa lại thì thoáng thấy một bóng người cao lớn chững chạc đang đứng ở trước cửa, toàn thân mang theo khí tức phong tuyết.

Ngọn đèn trong được phòng không quá sáng, lúc này bị gió lạnh thổi qua khiến ngọn lửa chớp động, Cao Phóng nhìn không rõ sắc mặt người nọ.

“Người là đệ tử ở môn nào, tới bốc thuốc sao?” Cao Phóng bưng khay trúc tới, mở miệng hỏi, “Người bị thương hay là có bệnh? Ta giúp người

xem...”

Còn chưa dứt lời, người kia đã đột nhiên đi tới, vươn cánh tay ra đem theo cả bụi tuyết phong trần và y ôm vào lòng.

Cao Phóng bị ép ngửa đầu, cảm chổng lên bả vai rần rỗi, khay trúc trong tay sớm đã rơi xuống đất, thảo dược vương vãi khắp nơi.

Cao Phóng nhú mày, đang muốn đẩy ra thì một đạo thanh âm giống như khê gọi đột nhiên lọt vào tai y: “Tiểu Phóng, Tiểu Phóng, ta rất nhớ ngươi...”

Cao Phóng cứng đờ người, ngơ ngác mặc cho hân ôm. Thanh âm kia trầm thấp từ tính, mặc dù là vô cùng dễ nghe nhưng thanh sắc lại hoàn toàn xa lạ. Thế nhưng giọng điệu mang theo tưởng niệm và một chút nũng nịu kia thì quen thuộc như khắc vào tim rồi, hàng đêm đều cùng y đi vào giấc mộng.

Nam tử cao lớn cảm giác được y đang cứng nhắc liền nắm lấy vai y, dí sát mặt vào trước mắt y, tức cười nói: “Làm sao vậy Tiểu Phóng? Mấy tháng không gặp, ngươi đã không nhớ rõ ta hả? Ta thật đau lòng.”

“Vân... Vân Thâm...” Cao Phóng nhìn khuôn mặt tuần mỹ ở trước mặt đã hoàn toàn không còn nét ngây ngô niên thiếu, nhất thời có chút hoa mắt.

Tín Vân Thâm thỏa mãn nhìn bộ dạng kinh ngạc đến ngây người của y, tiến sát tới hôn một cái lên khóe môi mỏng đang khê nhếch lên rồi đột nhiên ôm ngang người y.

Cao Phóng hô lên một tiếng, nhưng hai tay lại ngoan ngoãn ôm lấy cổ Tín Vân Thâm.

Tín Vân Thâm thấy y đang ngửa mặt nhìn mình, còn mái tóc dài mượt như nước thì buông xuống, trong lòng không khỏi bị khiêu khích.

Tín Vân Thâm không để ý tới ánh mắt của gia nô, sai bước ra khỏi được phòng, băng qua sân viện, ôm người trở về phòng ngủ của mình.

Việc đầu tiên là đóng cửa sau đó Tín Vân Thâm mạnh mẽ đặt Cao Phóng đứng cạnh cây cột gỗ, vừa hung hăng hôn lấy hôn để, vừa lấy ra tiểu đao ở trên đỉnh đầu Cao Phóng vạch một đường.

Hắn buông Cao Phóng ra, sau đó cũng tự mình đứng vào đó rồi vạch một đường khác, xong xuôi tựa tiểu phi tiểu nhìn hai vết khắc đã cách nhau rất xa, ý xấu cười nói: “Thế nào Tiểu Phóng? Lần này người không còn gì để nói nữa chứ?”

Cao Phóng lặng đi một chút, rồi đột nhiên khẽ cười, dùng một tay nắm cổ Tín Vân Thâm, hơi nhón mũi chân, hôn lên má hắn, rồi ghé vào lỗ tai hắn khẽ thổi một ngụm nhiệt khí, cười nói một câu gì đó.

Khuôn mặt Tín Vân Thâm trong nháy mắt đỏ lên, tai cũng chuyển sắc như muốn nhỏ huyết. Cao Phóng thoả mãn nhìn tên gia hỏa ngây thơ không chịu nổi chòng ghẹo này. Thành linh Cao Phóng bị Tín Vân Thâm đè ngã xuống đất.

“A... Người cái tên gia hỏa này... Ừm... tới giường... Vân Thâm...”

Ngoài cửa phòng thiếu chương môn, Sở đại hiệp một chương đẹp tan đám gia hỏa không biết điều đang ở góc tường nghe lén, trong tai cũng không tránh khỏi nghe được một vài thanh âm không mấy êm dịu.

Sở Phi Dương không khỏi sờ sờ cằm, ư? Thiên Nhất giáo này dạy dỗ tả sứ Đường chủ như thế nào, tại sao lại cùng có một thói quen như vậy?

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 104: ĐẶC ĐIỂN 4 – Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân

Thanh Phong kiếm phái là một danh môn đại phái nổi danh nhất trong chốn giang hồ, hàng năm đều thay mặt võ lâm Trung Nguyên tổ chức rất nhiều hoạt động, mục đích chính là hoạt náo giang hồ, phát hiện nhân tài mới, cũng là để các môn các phái thuận tiện giúp các đệ tử trẻ tuổi trong phái mình tìm kiếm một mối lương duyên giai ngẫu.

Mà trong số các hoạt động đó, thanh thế nhất chính là “Thiên hạ đệ nhất nhân” được tổ chức vào dịp đầu xuân. Đây chỉ là một trận luận võ. Trong giang hồ luận võ lớn nhỏ nhiều như sao trời nhưng duy chỉ có luận võ này là có vị trí nhất, được võ lâm nhân sĩ công nhận. Cũng vì thế mà ý nghĩa của nó đương nhiên cũng phi phàm, địa vị cũng khác biệt.

Trước kia nó chỉ là một đại hội luận võ trong nội bộ Thanh Phong kiếm phái, nhằm khích lệ tinh thần võ học của các đệ tử ngày một cao hơn. Nhưng kể từ khi Sở Phi Dương mười bốn tuổi lần đầu tham dự thì năm nào hạng nhất cũng ghi danh hẳn. Cho đến khi hẳn bước chân vào giang hồ, xưng ra danh hiệu đệ nhất thiên hạ thì đại hội luận võ này mới dần trở thành trận đấu võ “Thiên hạ đệ nhất nhân”.

Kể từ đó đại hội luận võ này đã không còn chỉ giới hạn trong nội bộ Thanh Phong kiếm phái nữa mà các đại môn phái khác bất kể là nổi danh hay vô danh trên giang hồ cũng đều đến tham dự, phía sau còn có Võ Lâm minh chống lưng, nhưng vẫn mượn Thanh Phong kiếm phái làm nơi võ lâm Trung Nguyên nhân sĩ tỷ thí. Như vậy nếu có đoạt được danh hiệu thì cũng không quá lấy đó làm cao ngạo.

Mấy năm gần đây Sở Phi Dương rất ít khi tham dự nữa, cũng không phải bởi vì địa vị so với ngày trước bất đồng, chẳng thêm tham gia. Phải biết rằng, giang hồ luân chuyển nhân tài luôn luôn xuất hiện, Trường Giang sóng sau xô sóng trước, nếu như chỉ vì vinh quang ngày trước mà tự mình trầm mê thì chẳng bao lâu sau sẽ bị nhân tài mới xuất hiện đạp ở dưới chân, bị sóng sau quét sạch đến nỗi một mẫu cặn bã cũng chẳng còn.

Giang hồ đua tranh, cũng thực tàn khốc.

Lại nói, Sở Phi Dương tuy rằng sớm thành gia lập thất, dưới gối đã có hai nhi tử, nhưng hãn vẫn là lớp người trẻ tuổi, lòng tranh cường háo thắng vẫn còn đó, vì vậy một sự kiện quy tụ võ lâm tinh anh khắp thiên hạ như vậy hãn sao có thể không để mắt.

Chẳng qua thật sự là quá bận rộn. Một môn phái lớn như vậy, Tín Bạch đã dần không quản mọi việc, Vân Thâm còn nhỏ, hãn thân là Đại sư huynh đương nhiên phải tận lực giúp đỡ. Chưa làm thì chưa biết, lúc quản việc rồi thì mới phát hiện, thì ra trong môn phái có biết bao nhiêu việc vụn vặt thượng vàng hạ cám cần phải lao tâm lao lực. Kể cả là đại hội luận võ một năm mới tổ chức một lần, mới nhìn thì đơn giản nhưng phía sau tất cả việc lớn việc nhỏ cũng phải chờ hãn định đoạt, đến khi thực sự bắt đầu luận võ thì hãn cũng không còn dư bao nhiêu tinh thần và thể lực để tham gia thi đấu nữa.

Đáng lẽ những việc thế này Cao Phóng là người trông nom mới phải, thế nhưng nhìn y có vẻ rất chững mực như vậy đó nhưng biện pháp quản lý thì lại dị thường, đơn giản mà thô bạo, gây sức ép đến nỗi mọi người trong phái từ trên xuống dưới ai cũng không ngừng kêu khổ, ngay cả Tín Vân Thâm cũng không dám tiếp tục nhờ vả y, chỉ có thể đem tất cả sự vụ chất đống đặt lên đầu Đại sư huynh hãn.

Còn Quân Thư Ảnh, tuyệt đối càng không thể trông cậy vào.

Sở Phi Dương cũng bởi vậy thường xuyên cảm thấy nghi ngờ, chẳng biết lúc trước Thiên Nhất giáo kia rốt cuộc là tồn tại như thế nào?! Lại còn có thể gây tại họa một phương, càng kỳ quái khó hiểu.

Cho đến khi Thanh Lang bởi vì có sự vụ cần đi đến Thanh Phong phái, hai vị thanh niên tài tuấn từng khuynh đảo ở trên giang hồ có cơ hội bí mật ngồi uống rượu với nhau kể khổ, lúc này mới phát hiện, đối phương cũng giống mình vì người khác mà phiền não, thì không khỏi cảm thông cho nhau, tình nghĩa đương nhiên cũng sâu đậm thêm một phần.

“Nói đến Thư Ảnh, ta cảm thấy Thư Ảnh gần đây giống như có tâm sự.” Sở Phi Dương châm đầy ly rượu cho Thanh Lang, nhúu mày nói.

“Tâm sự?! Thư Ảnh có tâm sự gì còn có thể giấu được Sở huynh người?” Thanh Lang nhúu mày.

Sở Phi Dương xoay xoay ly rượu bạch ngọc trong tay, lắc đầu nói: “Ta cảm thấy... gần đây Thư Ảnh luôn lén lút nhìn ta.”

Vừa dứt lời, rượu trong miệng Thanh Lang không nhịn được phun ra ngoài.

Sở Phi Dương khẽ vung tay, dùng nội lực đánh tan ngụm rượu đang bay tới người mình, sắc mặt không chút thay đổi nhìn y.

Thanh Lang không có chút nào giữ hình tượng, đập bàn cười ha hả, chỉ vào Sở Phi Dương nói: “Sở... Sở huynh, ta không ngờ huynh lại là người biết nói đùa như vậy!”

“Ta nói thật.” Sở Phi Dương thấy Thanh Lang cười đến mức xiêu vẹo thì buồn bực nói.

Thanh Lang sau khi cười đủ, mới thở một hơi thật dài, vỗ vỗ bả vai: “Sở huynh, không cần nghĩ ngợi nhiều, nghĩ nhiều không có lợi cho thân thể

của huynh.”

“Cút.” Sở Phi Dương gạt bàn tay y ra, than thở rồi rót rượu xuống bụng.

Mặc kệ Thanh Lang nói như thế nào, Sở Phi Dương vẫn tin vào trực giác của mình. Chỉ cần Quân Thư Ảnh ở bên cạnh hẳn, cho dù không cần quay đầu lại, Sở Phi Dương cũng có thể cảm giác được tầm mắt của y đang hướng về phía mình. Nhưng mỗi khi hẳn vừa quay đầu lại thì Quân Thư Ảnh cũng lập tức quay mặt đi, giả bộ không nhìn hẳn.

Sở Phi Dương nhìn người đang nâng cằm trông về nơi khác kia, thái dương giật thót, bộ dạng giả bộ như vậy cũng quá lộ liễu đi. Trên Thương Lang sơn không dạy “Thử địa vô ngân tam bách lưỡng, cách bách Vương nhị bất tăng thâm” sao?!

(Thử địa vô ngân tam bách lưỡng, cách bách Vương Khả bất tăng thâm: chỉ người tự cho mình là thông minh, muốn giấu giếm, che giấu việc gì đó, nhưng kết quả thì ngược lại, càng khiến bại lộ hơn.)

Biết rõ y đang giả bộ, nhưng lúc hỏi thì cái gì cũng hỏi không ra, Quân Thư Ảnh miệng kín như bưng, một chữ cũng không hé.

Sở Phi Dương không khỏi có chút cảm khái. Quân Thư Ảnh trước kia là một người thẳng thắn a, cho dù là lúc ban đầu hai người đối chọi gay gắt, Quân Thư Ảnh cũng không giấu được hẳn cái gì. Nhưng bây giờ có tâm sự thì lại không nói với hẳn, không biết học thói xấu từ ai.

Quân Thư Ảnh không muốn nói, Sở Phi Dương cũng không nỡ truy vấn đến cùng, chỉ làm như không biết gì cả. Dù sao bị Quân Thư Ảnh nhìn lén, tư vị cũng không tệ nha.

Chuyện này có thể làm như không biết nhưng còn có một việc, Sở Phi Dương không nói với Thanh Lang, cũng là chuyện khiến hẳn đau đầu nhất.

Trăng lên đỉnh đầu, cả ngày ở trên núi thu xếp công việc lúc này Sở Phi Dương mới về đến nhà. Sau khi rửa mặt, thay y phục sạch sẽ xong, hắn mới lên giường nằm.

Quân Thư Ảnh bị hắn đánh thức, quay đầu lại, dung mạo tuần tú dưới ánh trăng lộ ra một tầng nhu hòa.

“Người đã về.” Quân Thư Ảnh chớp chớp con mắt buồn ngủ, thanh tỉnh một chút, mở miệng nói.

“Ân, đánh thức người?” Sở Phi Dương thấp giọng nói, đưa tay ôm y vào lòng.

Quân Thư Ảnh thuận theo lực đạo của hắn, nhích lại gần hơn, sợi tóc mềm mại khiêu khích ở cổ hắn cọ cọ mấy lần, khiến Sở Phi Dương có chút tâm viên ý mã.

Quân Thư Ảnh khẽ ngáp một cái, chưa dứt được ra khỏi cơn buồn ngủ: “Đừng nói chuyện nữa, ngủ đi...”

Sở Phi Dương ôm thân hình ấm áp ở trong lòng, nhin không được đưa tay nâng cằm Quân Thư Ảnh lên, tinh tế hôn xuống.

Lông mi Quân Thư Ảnh giật giật, nhưng vẫn không mở mắt mà chỉ hơi hé môi, để đầu lưỡi dịu dàng kia thâm nhập miệng mình.

Phục tùng như vậy?! Sở Phi Dương nhú mày, bắt đầu được đăng chân lân đăng đầu.

Quân Thư Ảnh tuy rằng chìm đắm trong nụ hôn nhưng vẫn cảnh giác một phát bắt được bàn tay hư hỏng của Sở Phi Dương, trừng mắt nhìn hắn một cái xong liền xoay thân sang chỗ khác, cuộn tròn người lại không để Sở Phi Dương đạt được mục đích.

“Người bận rộn cả ngày rồi, không mệt sao? Đừng nháo ta.”

“Ta có thể nháo người thì đương nhiên là không mệt, đa tạ Quân công tử quan tâm. Người mau tới đây.” Sở Phi Dương oán hận cắn răng, vươn tay ra muốn kéo tên gia hỏa đã châm hỏa lại không chịu dập hỏa kia lại.

Cần biết rằng, đây cũng không phải là lần đầu tiên! Nửa tháng, Quân Thư Ảnh đã nửa tháng không cho hắn chạm vào! Tên gia hỏa này đang nghĩ cái gì? Muốn mưu sát thân phu sao?!

Quân Thư Ảnh quyết định giữ chủ kiến, không hợp tác chính là không hợp tác, không chịu trách nhiệm chính là không chịu trách nhiệm, mặc cho dục hỏa cùng với lửa giận của Sở Phi Dương đã cháy hừng hực, cuối cùng đành phải tinh bì lực tẫn, chấp nhận từ bỏ mà thôi.

“Luận võ sắp tới, người cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức, không được suốt ngày trầm mê sắc dục, thân thể cạn kiệt.” Quân Thư Ảnh thấy hắn rốt cuộc cũng từ bỏ ý định thì nghiêm túc khuyên nhủ.

“Cái gì?” Sở Phi Dương trừng mắt nhìn, “Ai nói ta muốn tham gia luận võ? Không đúng! Ta trầm mê sắc dục khi nào? Ta không phải trầm mê người sao?”

Quân Thư Ảnh quệt quệt khóe môi: “Người không cần cưỡng từ đoạt lý, tóm lại người hảo hảo chuẩn bị. Những chuyện vụn vặt ta và Cao Phóng sẽ giúp người xử lý, người cũng không cần bận tâm.” Nói xong lại đánh một cái ngáp, chạm chạm vào bên người Sở Phi Dương, hai mắt nhắm lại, nhúu mày nói: “Không nói nữa, ngủ đi.”

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh lại không chút phòng bị tiến vào trong lòng hắn, nhin không được thở dài. Vừa không muốn để hắn chạm vào lại vừa muốn được hắn ôm ngủ, thực rất là biết cách tra tấn người khác. So ra thế này càng khiến hắn tinh bì lực tẫn hơn.

Sở Phi Dương cam chịu số phận ôm lấy thân thể đang nhích tới gần kia, thành thật nhắm mắt đi ngủ.

Hắn không muốn cưỡng ép y, mà chỉ muốn dùng nhu tình như vậy sủng ái y, dường như mãi mãi cũng không đủ.

Đối với Sở Phi Dương mà nói, tham gia luận võ hay không cũng không quan trọng, nếu Quân Thư Ảnh và Cao Phóng đã chủ động ôm lấy những việc trong Thanh Phong phái thì hắn cũng vui vẻ để hai người bọn họ giúp đỡ mà tham gia.

Hơn nữa đại hội luận võ năm nay cũng không phải là hoàn toàn không thú vị, cũng có điểm đáng mong đợi. Liên tiếp rất nhiều năm, danh vị “Thiên hạ đệ nhất nhân” đều được duy nhất một người nam nhân đoạt lấy, hiện giờ người đó lại ngày một nổi danh hơn trong giang hồ, đã mơ hồ có chút khí thế hậu sinh khả úy.

Sở Phi Dương không để ý tới cái hư danh thiên hạ đệ nhất kia, nhưng sớm đã muốn được chạm mặt nam nhân này, khổ nổi mãi mà không có cơ hội. Đại hội luận võ lần này thực ra cũng là một cơ hội tốt.

Mọi chuyện cụ thể thế nào không nhắc tới, chỉ biết cuối cùng Sở Phi Dương vẫn là vững vàng mang được tấm danh vị “Thiên hạ đệ nhất nhân” đã có phần cũ kỹ về nhà, quan trọng nhất là còn kết giao được với một bằng hữu đáng để kết giao.

Buổi tối hôm đó, Quân Thư Ảnh nhìn mấy chữ rồng bay phượng múa trên tấm danh vị kia, nét mặt lộ ra biểu cảm hết sức vừa lòng.

Sở Phi Dương ôm lấy y từ phía sau, cười nói: “Ta nói người a, cứ như vậy mà nhìn thứ này?! Danh hào này nghe thì sướng tai nhưng mà tấm biển thì quá lớn đi, treo trong nhà thì có điểm hơi quái gở.”

Quân Thư Ảnh sờ sờ cảm đánh giá, cũng gật đầu nói: “Đúng là treo lên thì có chút không hợp lý, lại không ăn nhập gì với cách bài trí trong nhà chúng ta, vậy thì đừng treo nữa.”

Vung tay lên, “Thiên Hạ đệ nhất nhân” mà Sở Phi Dương vất vả chiến thắng đem về cứ như vậy bị ném vào một góc trong thư phòng chờ phủ bụi.

Sở Phi Dương dùng lực nhắc Quân Thư Ảnh lên, cười nói: “Hiện tại đại hội luận võ đã kết thúc, tướng công của người cũng đã không khiến người thất vọng, lần này người nên nói cái gì đi chứ?”

Cho dù đã qua bao nhiêu năm đi nữa Quân Thư Ảnh vẫn không học được cách thản nhiên đáp lại lời trêu ghẹo của Sở Phi Dương, ngoảnh đầu nhìn sắc trời vẫn còn sáng, Quân Thư Ảnh mấp máy môi nói: “Trước mang ta đi tắm rửa...”

Một ngày nào đó nửa năm sau, Sở Phi Dương vừa từ trên núi trở về đã chạy ngay vào thư phòng lục lại một phen.

Quân Thư Ảnh cầm một quyển sách đứng dựa lưng ở cửa thư phòng, một chút tò mò hỏi: “Phi Dương, người muốn tìm cái gì?”

“Tắm biển kia đâu?! Ta nhớ khi đó để ở chỗ này mà, tại sao giờ lại không thấy?” Sở Phi Dương di chuyển giá sách, nhòm về phía sau, nói.

“Tắm biển gì?” Quân Thư Ảnh hoàn toàn không biết gì, mở miệng hỏi.

Sở Phi Dương xoay người nhìn y, lắc đầu thở dài nói: “Người cái tên gia hỏa này, khi đó muốn có được chính là người, hiện tại nháy mắt một cái đã quên cũng là người. Để ta nói cho người nhớ, gây sức ép cho ta, bắt ta nhìn hơn nửa tháng.”

“A, cái kia ấy hả?” Sở Phi Dương vừa nói Quân Thư Ảnh liền nhớ ra ngay, “Người đi theo ta.”

Sở Phi Dương đi theo Quân Thư Ảnh tới phòng của Thạch Đầu và Lân nhi, Quân Thư Ảnh chỉ vào bàn học trong phòng nói: “Nó ở chỗ này mà, người hiện tại tìm nó làm gì?”

Sở Phi Dương tròn to mắt nhìn “Thiên hạ đệ nhất nhân” được lấy ra để hai đứa trẻ làm vật kê chân bàn, quay đầu nhìn Quân Thư Ảnh, ngược lại khuôn mặt Quân Thư Ảnh đầy vẻ thản nhiên.

“Người không phải quan tâm đến tấm biển này sao? Tại sao cam lòng lấy ra kê chân bàn như vậy?!” Sở Phi Dương không dám tin, hỏi.

“Ai nói ta quan tâm thứ này, chẳng qua cũng chỉ là một cục sắt, lấy ra kê chân bàn thật ra cũng rất hợp lý đi. Người bây giờ cần thì lấy ra cũng được.” Quân Thư Ảnh cũng mặc danh kỳ diệu nhìn Sở Phi Dương một cái, khom người rút vật kia ra.

Sở Phi Dương tiến đến giúp, quay đầu nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Quân Thư Ảnh, trong lòng giật mình cái thót.

Từ lúc nào vị Quân công tử yêu nhất danh lợi này nhà mình lại thay tính đổi nết rồi? Nếu là trước kia y lại còn không đem tấm biển này đi cúng bái, hiện tại lại có thể lấy ra làm cái cục kê chân bàn?

Sở đại hiệp anh minh thần vũ nào biết, Quân Thư Ảnh đại khái vĩnh viễn sẽ không thể nói ra lý do.

Quãng thời gian trang chủ “Thiên hạ đệ nhất nhân” nào đó thanh danh lên cao, Quân Thư Ảnh nghe được thì hết sức không vui. Danh vị “Thiên Hạ đệ nhất nhân” này, chỉ có đứng đẳng trước tên Sở Phi Dương thì mới dễ nghe, dễ nghe hơn rất nhiều so với đặt trước bất kỳ một cái tên nào khác.

Sự thật, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Chương 105: Đặc Điểm 5 – Con Cua

Mùa thu tới rồi, lại đến mùa được ăn cua rồi!

Mùa xuân năm nay Sở đại hiệp kết giao được với một vị hảo bằng hữu sống bên hồ lớn, vì vậy tới mùa thu đã thu hoạch được một xe toàn là cua bự.

Phần lớn cua được đưa lên núi, chỉ để lại một ít vừa đủ bốn người ăn lâu dài.

Lúc mới đầu, Quân Thư Ảnh cùng với hai tiểu nhi đồng ăn rất vui vẻ, bởi vì tài nấu nướng của Sở đại hiệp thực sự không tồi. Nhưng về sau, bọn họ mỗi khi vừa thấy cua là mặt mày lập tức biến sắc.

Dù cho là ăn thứ gì, ăn mãi rồi cũng sẽ ngán a! Bữa sáng thì cháo gạch cua, bữa trưa thì cua hấp, bữa tối thì cua nấu mì, rồi lại cho ăn cua cay... ăn liên tục hơn mười ngày, không tiêu nổi a!

Ăn mãi khiến cho Quân Thư Ảnh mỗi khi ngửi thấy mùi cua là bắt đầu nhờn nhờn muốn nôn ra.

Một ngày kia, cuối thu khí sáng, tới tiết Trung thu.

Tín Vân Thâm phái người đến mời cả nhà Đại sư huynh lên núi ăn cơm.

Xét thấy gia đình Đại sư huynh hai nam nhân và hai tiểu tử rất đặc biệt, việc nhà lão Sở lên núi ăn cơm luôn là hoạt động được mọi người chú ý nhiều nhất. Vì vậy Đại sư huynh rất vui vẻ mang theo một lớn hai nhỏ lên núi.

Cơm được dọn ra, Tín lão đầu ngồi ngay ngắn ở vị trí người chủ trì, mặt đầy hồng quang, nhìn xuống phía dưới con cháu đầy cả sảnh đường, hết sức vui vẻ.

Cua lần lượt được đưa lên. Quân Thư Ảnh nhìn chăm chăm mấy con đại cua đỏ hồng nằm trong mâm, lỗ mũi lập tức như người thấy độc khí, nhịn xuống nhịn xuống.

Cuối cùng thật sự nhịn không được nữa, bịt miệng chạy thẳng ra ngoài.

Sở Phi Dương ngay sau đó cười cười xin phép, rồi cũng chạy theo. Tín Vân Thâm và Cao Tiểu Phóng kỳ thực hết sức thông cảm, bởi vì bọn họ cũng đã phải ăn đại cua cả tháng nay rồi.

Chỉ có Tín lão đầu, vẻ mặt kinh sợ nhìn Quân Thư Ảnh đang cướp đường lao đi, sau một lúc lâu mới phục hồi tinh thần, nhìn ba đứa trẻ đang ăn cơm, nét mặt lại lộ ra một tia hi sặc.

Buổi tối ngày hôm đó, Tín lão đầu âm thầm gọi Sở Phi Dương đến.

“Phi Dương a, vì sư có chuyện này muốn hỏi ngươi.”

“Sư phụ cứ nói.”

“Khụ, gần đây Thư Ảnh... thân thể không thoải mái?”

“Thị...” Nhíu mày, “... đại khái dạo trước không kiềm chế, ăn quá nhiều cua nên hiện tại mỗi lần người thấy mùi thức ăn tanh là không chịu được.”

Tín lão đầu tự lọc ra những câu mà lão muốn nghe nhất cho nên mới chỉ nghe thấy “không kiềm chế”, “người thấy mùi thức ăn tanh là không chịu được” thì hai mắt lập tức sáng lên.

“Tiểu Dương a, không phải vì sư muốn trách móc người, tuy là các người tuổi còn trẻ, võ công cao, nhưng vẫn phải điều độ một chút mới tốt.”

“Sư phụ dạy rất đúng.”

“Từ giờ trở đi để Thư Ảnh lên núi ở. Ta nói đầu bếp mỗi ngày làm một chút đồ ăn nhẹ, trong khoảng thời gian này trước hết phải loại bỏ cảm giác khó chịu rồi mới tính tiếp.”

“Àn?” Sở Phi Dương thập phần nghi hoặc, cũng chỉ là ăn quá nhiều cua, không cần quan trọng như vậy đi...

“Đúng rồi, Tiểu Phóng tinh thông y thuật, nhớ kỹ phải để Tiểu Phóng thường xuyên thăm nom.”

“Việc này... thật sự cũng không cần thiết phải phiền toái như vậy đi.” Từ nay về sau ăn ít cua một chút là tốt rồi.

“Phi Dương a Phi Dương, không phải sư phụ muốn giáo huấn người nhưng người làm sao càng ngày càng không ra gì như vậy chứ!” Tín lão đầu kịch liệt lên án, “Nhìn người hàng ngày đối với Quân Thư Ảnh rất tốt tại sao bây giờ cái cần để tâm người lại không để tâm như vậy? Thời điểm người phong lưu khoái hoạt tại sao không nghĩ tới ngày hôm nay?” Chuyện liên quan đến bảo bối tôn tử của lão phu a, vậy mà người dám hờ hợt không coi ra gì! Người đúng là đồ con gấu!

Sở Phi Dương không hiểu ra sao tự nhiên bị Tín lão đầu đuổi ra khỏi thư phòng, vừa đi vừa nghĩ mà mãi vẫn nghĩ không ra, hắn rốt cuộc đã làm sai gì sao?!

Trở về tìm Quân Thư Ảnh, rồi hai người cùng nhau xuống núi, Quân Thư Ảnh hỏi: “Sư phụ người tìm người người có việc gì?”

“Thật cũng không có việc gì...” Sở Phi Dương một lát, “Sư phụ nói muốn để người lên núi ở, còn nói muốn ta hảo hảo chiêu cố người.”

Quân Thư Ảnh cúi đầu nhìn một thân xiêm y hoa lệ xa xỉ của mình, lại ngẩng đầu nghĩ tới nồi bát muôi chậu trong nhà, xòe ra mười đầu ngón tay không dính một chút dương xuân thủy... Không thể không nói, Sở Phi Dương chiêu cố y rất tốt mà!

“Bất thường tức là không tốt.” Quân Thư Ảnh nói, “Trong đó tất có trá!”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ nói: “Không tốt cái gì mà không tốt, đó là sư phụ ta, cũng là người...”

Quân Thư Ảnh trừng mắt liếc hắt một cái, Sở Phi Dương sờ sờ sống mũi, sửa lời: “Cũng là trưởng bối của người, lão quan tâm người cũng là chuyện đương nhiên, có thể có cái gì trá.”

“Vậy thì tất có ẩn tình.” Quân Thư Ảnh nói.

“Vậy người rốt cuộc có lên núi ở hay không?”

“Đi!” Quân Thư Ảnh đáp ứng, cực kỳ thẳng thắn.

Sở Phi Dương nói: “Vì sao? Người chẳng phải nói là có trá sao?”

“Ta có việc cùng Cao Phóng thương lượng.”

Sở Phi Dương sắc mặt tối sầm: “Thôi đi, Cao Phóng mỗi ngày đều bận rộn giúp Vân Thâm xử lý chuyện trong phái, còn người, cả ngày du thủ du thực, các người có thể có chuyện gì cần thương lượng.”

“Người mới là cả ngày du thủ du thực!” Quân Thư Ảnh bực bội dùng mũi chân đá một cước lên bắp đùi Sở Phi Dương, đương nhiên không hề dùng sức.

“Ai, người mưu sát thân phu a.” Sở Phi Dương nhảy sang bên cạnh một bước, hét lớn.

Quân Thư Ảnh khoát tay áo: “Chớ bịa đặt. Về nhà nhớ xử lý sạch sẽ đám cua kia, biểu người khác cũng tốt, phóng sinh cũng tốt, ta không ăn nữa, ăn không tiêu.” Nói xong lại ôm bụng nhúu mày.

Lần tiếp theo Tín Bạch nhìn thấy Quân Thư Ảnh là lúc y đang cùng Sở Phi Dương đứng ở đầu phố trong Thanh Phong trấn, lão cũng nhìn thấy mấy tên đệ tử Thanh Phong phái dùng những cái sọt rất lớn, trong đó là đại cua, bổ thí cho những người nghèo khổ trong trấn.

Một tên gia hỏa ăn không ngời rồi giả bộ áo quần cũ nát trà trộn vào đám người đến nhận cua, bị ánh mắt linh mẫn của Quân Thư Ảnh phát hiện ra.

Quân Thư Ảnh chỉ chỉ, lập tức có đệ tử Thanh Phong phái hiểu ý hướng gã đó quát: “Tên béo kia, người đi ra ngoài.”

“Tại sao vậy chứ? Tại sao vậy chứ?” Mắt thấy đã sắp đến lượt mình, gã béo bất bình kêu lên.

“Còn tại sao nữa, người béo ú thế kia, có cái gì nghèo khổ? Để ta gạch tên người.” Sở Phi Dương lĩnh hội ý tứ Quân Thư Ảnh, vung tay lên nói.

Gã béo run rẩy một thân phì nhục (thịt mỡ) kêu gào, bị hai đệ tử Thanh Phong phái một trái một phải khiêng ra ngoài, bách tính đang chờ được nhận vật phẩm bổ thí thấy vậy ào ào trầm trồ khen ngợi.

Tín Bạch hài lòng vuốt vuốt chòm râu bạc trắng. Nghĩ đến Quân Thư Ảnh này cũng là rất có tâm, biết mình... lại có cái gì rồi, cho nên đặc biệt làm việc thiện, cũng là tích đức cho bảo bối tôn tử sắp chào đời của lão.

Tín Bạch đối với lần này hài lòng đến nỗi không thể hài lòng hơn, lại càng vội vã thúc giục Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh lên núi ở, như vậy sẽ thuận tiện cho việc chăm sóc.

Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh khinh trang giản hành (quần áo, hành lý đơn giản gọn nhẹ), khóa cửa chính lại, rồi mang theo Kỳ Lân cùng nhau lên núi.

Hai người ở lại viện tử lúc trước Sở Phi Dương từng ở, vừa đến nơi Quân Thư Ảnh liền phát hiện, Tín lão đầu kia không phải thuận miệng nói ra hai từ ‘Chiếu cố’.

Tín Bạch sớm phái người tu sửa lại toàn bộ tiểu viện, tất cả vật dụng đều được thay mới, thậm chí bộ trà cụ trên chiếc bàn kia cũng hết sức cao sang.

Quân Thư Ảnh xem xét mọi nơi, như có điều suy nghĩ, nói với Sở Phi Dương: “Khi không có chuyện lại ân cần thì không phải kẻ gian trá cũng là phường đạo chích. Chúng ta phải cẩn thận đề phòng Tín lão đầu.”

Tín lão đầu đang nằm trên ghế trúc phơi nắng mong muốn một giấc mộng đẹp hoàn toàn không thể ngờ, một lòng hảo ý của mình cư nhiên bị kẻ khác xuyên tạc đến mức này.

Một ngày kia, cuối thu khí爽.

Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh lên núi cũng đã được mấy ngày, ăn mặc ngủ nghỉ mỗi ngày đều có người chiếu cố ổn thỏa, Sở Phi Dương trở thành Đại sư huynh nhiều năm cũng chưa từng được đối đãi như vậy dù chỉ một lần, nhất thời thụ sủng nhược kinh.

Vài tên đệ tử Thanh Phong phái ra ngoài hành sự ngày hôm nay mới trở lại phái, còn mang về rất nhiều hoa trái thơm lành. Tín lão đầu chọn lấy

một vài thứ trái cây mới nhìn đã thấy ngon bổ, sai người mang giỏ đến, rồi tự mình dùng đòn gánh lão đảo mang đến viện tử của Sở Phi Dương.

“Phi Dương, Thư Ảnh a, vi sư mang tới cho các người một ít trái cây.” Tín Bạch đặt giỏ xuống, vuốt râu, đứng trong sân cười híp mắt nhìn Sở Phi Dương cùng với Quân Thư Ảnh đi ở phía sau hẳn đang chạy ra nghênh đón.

Sở Phi Dương chạy tới giúp, cả kinh nói: “Sư phụ, việc này hà tất phải phiền người tự mình làm? Mau mau vào trong nghỉ ngơi một chút.” Nói xong liền gọi Quân Thư Ảnh qua phụ giúp.

“Không ngại, không ngại, ta nhàn rồi cả ngày, người cũng sắp mốc lên rồi.” Tín Bạch cười ha hả nói, lại nhìn về phía Quân Thư Ảnh, thấy giữa khuôn mặt trắng trẻo của y lộ ra nét hồng hào khỏe mạnh, thì rất hài lòng mà gật gù.

“Thư Ảnh a, gần đây ăn có quen, ở có quen không? Thân thể có chỗ nào không khỏe không?”

Quân Thư Ảnh nhìn thấy Tín Bạch trưng ra vẻ mặt vui cười hiền hậu thì không khỏi cảm thấy một cơn gió lạnh từ một nơi không biết tên nào đó thổi tới.

Sở Phi Dương chọc lửng Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh bất đắc dĩ nói: “Rất tốt.”

Sở Phi Dương lại chọc chọc y, đến khi Quân Thư Ảnh hơi trừng mắt, sau đó miễn cưỡng tiếp tục nói: “Đa tạ tiền bối quan tâm.” mới thôi.

Tín Bạch gật đầu, đánh giá Quân Thư Ảnh, trong đầu nhớ đến thời điểm Tiểu Thạch Đầu ra đời, một phen phong ba. Lại trách đại đồ đệ lòng dạ độc ác của mình, ra tay nặng như vậy, làm hại Tiểu Thạch Đầu sinh không đủ

tháng. Vừa rồi hẳn cứ nhiên còn bắt Quân Thư Ảnh qua phụ giúp đem trái cây vào, quả thực không thể chấp nhận được.

Càng nghĩ lại càng cảm thấy bất mãn với đại đồ đệ “lòng dạ độc ác” của mình.

“Phi Dương, người đi theo vi sư!”

Sở Phi Dương không hiểu ra sao tự nhiên bị sư phụ nhà mình ghét bỏ, đầu đầy mờ mịt chỉ biết nổi gót Tín Bạch đi ra khỏi viện.

Tín Bạch nhìn Quân Thư Ảnh, hoà nhã cười nói: “Thư Ảnh a, người nghỉ ngơi, nghỉ ngơi. Ta có mấy câu muốn nói với Phi Dương.”

Quân Thư Ảnh từ trước đến nay cũng không thích tham gia náo nhiệt, dự định đem hai giỏ trái cây kia vào phòng. Tín Bạch thấy thế liền hoảng hốt, vội vàng ngăn cản: “Đừng đừng đừng, việc này không cần người làm.”

Quân Thư Ảnh cảm thấy kỳ quặc, không biết Tín lão đầu này đang suy nghĩ cái gì, nhưng y vẫn nghe lời mà đứng lên.

Đợi đến khi bóng dáng Tín Bạch tiêu thất ngoài viện môn, Sở Phi Dương mới quay người hướng Quân Thư Ảnh làm ra biểu tình và động tác không hiểu chuyện gì đang xảy ra, sau đó cũng đi theo ra khỏi viện môn. Quân Thư Ảnh lúc này mới khom người đem giỏ trái cây kia vào trừ phòng.

Ân, ngâm nước trước, chờ Sở Phi Dương trở về sẽ gọt vỏ.

Chỉ sau một nén hương, Sở Phi Dương đã trở về, vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ kiêm dở khóc dở cười. Quân Thư Ảnh ngồi bên cửa sổ uống trà, ngẩng đầu hỏi hẳn: “Sư phụ người nói cái gì?”

Sở Phi Dương khó xử sờ sờ sống mũi vừa cao vừa thẳng của mình:
“Ách... lão nghĩ người có... cái kia.”

Quân Thư Ảnh nhú mày suy nghĩ. Y có, là có cái gì chứ?

Sở Phi Dương bưng một chén trà đến ngồi ở một bên nhìn y, vừa mới uống vào một ngụm đã bị một cước muốn đập bể chén trà trên bàn của Quân Thư Ảnh làm cho sợ hết hồn.

“Cái gì? Lão, lão... Phong lão đầu này! Đem ta trở thành dạng người gì rồi!” Quân Thư Ảnh nổi giận ùng ùng đứng phắt dậy, nhắc chân muốn đi ra ngoài. Sở Phi Dương vội vươn tay ôm lấy thắt lưng y, ngăn y lại.

Sở Phi Dương nghĩ thầm, lão đương nhiên là đem người coi như con dâu rồi, mọi người đều nhận ra điều đó chỉ có người là không. Loại tâm tư ỉu rĩ này hẳn đương nhiên không thể biểu hiện ra mặt, nếu không buổi tối ngay cả sàn nhà gì đó cũng không được nằm ngủ...

Hắn nói: “Chớ kích động, chớ kích động, là sư phụ hiểu lầm, ta đã giải thích rõ ràng với lão. Sư phụ cũng chỉ một lòng yêu thương bảo vệ văn bối. Hơn nữa, nếu muốn cùng lão đối chất thì người dự định sẽ nói cái gì? Hả?”

Quân Thư Ảnh bị dăm ba câu trấn an của Sở Phi Dương làm cho bình tĩnh trở lại, y cho rằng Sở Phi Dương nói có vài phần đạo lý. Cho dù bất kể thời điểm đối chất y nói cái gì thì y vẫn là rơi vào thế bị động. Tín Bạch kia tay già chân già, y lại không thể thực sự động thủ đối với một lão nhân.

“Ăn nhờ ở đậu, bị người bắt nạt, không thể phản kháng, thật sự là đáng căm ghét!” Quân Thư Ảnh nói.

“Nga, thăm như vậy a, người nói vậy đi.” Sở Phi Dương đem người ôm vào trong ngực, xoa bóp xoa bóp, ngoài miệng cũng không tha cho y.

Cái này cũng không tính là đại sự gì, Quân Thư Ảnh cũng sẽ không để ở trong lòng quá lâu. Ngược lại, Tín Bạch Tín chương môn bị sự thật đả kích, buồn rầu đến nỗi ngay cả cơm tối cũng ăn không ngon, còn Sở Phi Dương cũng phải chịu một chút đau khổ xác thịt.

Buổi tối, Sở Phi Dương hướng về phía ánh nến soi gương, vuốt vuốt vầng trán có một cục bầm tím, nhớ đến lúc xế chiều sau khi hãn đem sự thật giải thích rõ ràng, sư phụ hãn đã đập một cái lên đầu hãn: “Người người người... không có tiền đồ! Tức chết vì sư!”

Sở Phi Dương ngoảnh đầu lại nhìn thoáng qua một người đang say ngủ trên giường, tóc tai tán loạn, quần áo nửa kín nửa hở mà thở dài một hơi.

Hãn cho dù có không chịu thua kém thì cũng không thể có đứa thứ ba a!

Chương 106: Đặc Điểm 6 – Đạo Mộng

Quân Thư Ảnh đang ở trong mộng ngủ rất không an ổn, ác mộng hắc ám giống yêu ma cứ vây chặt lấy y, khiến y muốn trốn cũng trốn không thoát.

Mí mắt nặng nề cố gắng mở ra, ngón tay cũng thỉnh thoảng lại co rúm một cái, y không từ bỏ mà liên tục giãy giụa.

Rốt cuộc, ánh mắt cũng nỗ lực mở ra được một kẽ hở nhỏ, chút ánh sáng mỏng manh chiếu tới đáy mắt, thần trí thoát khỏi sự trói buộc của ác mộng hắc ám, trong nháy mắt y thanh tỉnh trở lại.

Có chút lạnh, và hơi mệt.

Đây là cảm nhận rõ ràng và duy nhất trong bộ não vẫn còn đang hỗn độn của Quân Thư Ảnh.

Y gắng sức ngồi thẳng người dậy, quan sát tình cảnh của mình.

Là một gian đại phòng bài trí hoa lệ nhưng lại có vẻ hơi u ám, trên tường và trên sàn đều phủ kín những tấm thảm nhung vừa dày vừa nặng, màu sắc đỏ sậm và hoa văn rối rắm hiện ra vạn phần quý khí. Chiếc đèn đơn độc duy nhất bên trong phòng chiếu ra thứ ánh sáng nhàn nhạt âm u.

Y lúc này đang ngồi trên một chiếc giường, lớn đến mức khoa trương. Trên giường bày biện đủ loại chăn gối mềm mại, một tấm chăn mỏng bằng gấm đang đắp ngang hông y.

Quân Thư Ảnh không nhớ nổi điều gì, hoàn toàn không nhớ rõ tại sao mình lại ở chỗ này, đây là đâu?

Y lấy một tay xốc chăn lên, phát hiện trên người mình chỉ mặc một tấm áo khoác bằng tơ rộng thùng thình.

Quân Thư Ảnh vừa lạnh vừa giận, duỗi cẳng chân đã mỏi nhừ về phía mép giường muốn đi xuống.

Vừa mới tới mép giường, trên cổ chân lại cảm thấy một cổ lực mạnh mẽ giật ngược lại, khiến y không thể tiếp tục tiến về phía trước.

Quân Thư Ảnh vén áo lên, phát hiện trên cổ chân đang đeo một cái vòng nhỏ có gắn một sợi dây xích đều là màu trắng bạc, đầu dây bên kia được giấu dưới giường, trong bóng đen hắc ám.

Quân Thư Ảnh hỗn hển kéo kéo, nhưng chỉ nghe thấy mấy tiếng leng keng, tựa hồ trên sợi xích còn gắn linh đang. Chiếc vòng và sợi xích nhìn có vẻ mỏng manh nhưng lại chắc chắn như tinh cương, hoàn toàn không hề lay động dù chỉ một chút.

Y nhú mày, cắn chặt răng, cố gắng tự trấn an mình, y men theo sợi dây xích, muốn tìm nơi gắn sợi xích để gỡ nó ra.

Vừa mới chạm đến đầu kia của sợi dây thì ngoài gian phòng lại đột nhiên vang lên những tiếng động lạ.

Quân Thư Ảnh cảnh giác nhìn qua, thấy cánh cửa dày và nặng vốn đóng chặt đang chậm rãi mở ra, một bóng dáng cao lớn xuất hiện ở ngoài cửa.

Người nọ thản nhiên đi đến, cho đến khi hần tới được nơi ánh sáng yếu ớt có thể chiếu đến thì Quân Thư Ảnh mới nhìn rõ khuôn mặt hần.

Ngũ quan tinh tế, cân đối tạo thành một khuôn mặt tuần mỹ, khóe miệng hần chứa đựng ý cười nhưng cả người lại lộ ra một thứ mùi nguy hiểm không nói nên lời.

Hắn phúi phúi áo bào, tựa hồ muốn gạt đi những bông tuyết còn bám trên y phục rồi mới tiếp tục đi về phía y.

Quân Thư Ảnh giống như mèo con cảm giác được nguy hiểm đang tới gần, cả người căng cứng.

“Quân giáo chủ đã dậy rồi? Tại hạ đêm qua có chút mạo phạm, mong rằng Quân giáo chủ bỏ quá cho.” Người nọ mang theo vẻ mặt nhu hòa, cười nói, phẩy vạt áo ngồi xuống giường.

“Qua đây, để tại hạ xem cho.” Hắn vươn tay ra.

Quân Thư Ảnh cũng không để ý hắn nói cái gì mà chỉ cảnh giác nhìn hắn. Tuy rằng y hiện tại hành động có hạn chế nhưng ở trong phạm vi chiếc giường này y vẫn có thể thoả mái một chút, nếu nam nhân này lại gần hơn nữa, là y có thể...

Người nọ dường như bất đắc dĩ, thở dài một hơi nói: “Cũng đã lâu như vậy, Quân giáo chủ tại sao vẫn không biết điều mà ngoan ngoãn chứ?”

Hắn chìa tay ra, hướng về phía mép giường, chiếc vòng và sợi dây xích trói buộc cổ chân Quân Thư Ảnh được hắn nắm trong tay, chậm rãi mở ra, đột nhiên Quân Thư Ảnh lại cảm thấy cổ chân truyền đến một cỗ đại lực. Cả thân người dễ dàng bị hắn kéo tới.

Y tận lực chống cự, nhưng dùng hết toàn lực cũng chỉ như kiến cào hám cây, hoàn toàn không thể chống chọi lại nam nhân kia.

Cổ chân bị người ta bắt lấy, Quân Thư Ảnh chật vật giãy giụa lui về sau, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn khoảng cách giữa y và nam nhân mỗi lúc một gần hơn.

Lòng bàn chân cuối cùng bị nắm chặt, xúc cảm thô ráp lạnh lẽo trên tay người nọ khiến Quân Thư Ảnh không khỏi co người lại.

“Thả ta ra! Người rớt cuộc là ai?!” Quân Thư Ảnh đạp chân, cả giận nói.

Người nọ chặt chẽ án trụ y, còn càn rỡ cúi đầu hôn lên mu bàn chân y một cái, khước miệng vén lên thành một nụ cười tà nịnh: “Tại hạ... Sở Phi Dương.”

Sở Phi Dương?! Cái tên này mới lọt vào tai, liền ở trong đầu y khuấy động một tiếng vang thật lớn.

Là ai?! Rớt cuộc hẳn là ai?!

Một đôi tay thuận theo cổ chân, bắt chân, đầu gối rồi mò mẫm lên phía trên, Quân Thư Ảnh cảm thấy trống ngực đập thình thịch, muốn thoát khỏi nhưng càng lúc càng không xuất ra được khí lực, cứ như vậy bị người ta kéo đến rồi chặt chẽ ép dưới thân.

Lòng bàn tay mang theo cảm giác vừa lạnh vừa ráp đang ái muội vuốt ve làn da trên bắp đùi, giống như muốn dùng thân thể ấm áp của y đánh tan hàn khí trên bàn tay hắn.

Nam nhân tên gọi Sở Phi Dương kia cúi đầu xuống hôn môi y. Quân Thư Ảnh tránh mặt qua một bên, hai tay vô lực còn đang cố gắng đẩy khối thân thể kia ra.

“Cút ra... Ta không muốn...”

Khí tức kề cận bao hàm bá đạo quen thuộc như thế, nhưng Quân Thư Ảnh mơ hồ hoàn toàn không thể nhớ ra bất cứ chuyện gì. Chỉ cần cảm nhận được khí tức rét lạnh như băng tuyết kia là y hầu như đánh mất toàn bộ sức lực.

Rớt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Thần trí hỗn độn không thể chống đỡ nổi câu hỏi của y, hai tay đã bị áp chế lên đỉnh đầu, áo bào phía dưới cũng bị xốc lên.

Người nọ áo quần chỉnh tề, vải áo vừa lạnh vừa cứng áp lên người y, ma sát da thịt ấm áp tỏa tỏa của y, khiến y nổi lên từng cơn rùng mình.

Bên tai truyền đến một tiếng cười nhẹ: “Người không muốn? Ai, không thể chiều theo người được.”

Sở Phi Dương dùng một bàn tay khác không chút thương tiếc tách hai chân y ra, hướng ra sau sờ soạng.

“Tôi hôm qua chưa rửa sạch cho người... Nơi này vẫn còn vừa ướt vừa nóng...”

Quân Thư Ảnh vô lực lắc đầu: “Không muốn...” nhưng đều bị Sở Phi Dương cự tuyệt, y giãy giụa yếu ớt, cả người run rẩy cũng không đổi lại được bất cứ sự che chở nào.

Sở Phi Dương cường ngạnh mở rộng thân thể y ra, không một chút ôn nhu tiến nhập.

“Ta không muốn...” Một giọt nước mắt chảy xuống khóe mi, Quân Thư Ảnh nhắm chặt hai mắt lại chịu đựng loại nhục nhã này.

Bên trong gian phòng hắc ám không có một chút ánh sáng mặt trời, không thể ước lượng thời gian, hai mắt mông lung cũng chỉ có thể nhìn thấy màn hình trống đong đưa, hoặc cũng có thể là do bị nam nhân cường ngạnh đang ở trong cơ thể hằn tàn sát bừa bãi, hôn môi, dùng đôi mắt sâu thăm thăm chiếm toàn bộ tầm nhìn của y.

“Quân Thư Ảnh, ta nói rồi, ta muốn người... mỗi ngày chỉ có thể nhìn thấy ta, hầu hạ ta, cho đến khi người hoàn toàn thuộc về ta...” Sở Phi Dương liếm liếm lỗ tai, ý xấu rót vào tai y.

“Nói, người thuộc về ta, đời đời kiếp kiếp thuộc về ta.”

“Ta...” Quân Thư Ảnh há miệng, y dường như cần phải cự tuyệt nhưng lại chỉ nói ra được một câu “... không muốn.”

Trước mắt đột nhiên lóe lên bạch quang, cuối cùng đã đến đỉnh khoái hoạt.

“... Ảnh... Thư Ảnh...” Một đạo âm thanh ở bên tai không ngừng vang lên, Quân Thư Ảnh không kiên nhẫn vung ra một cái tát, thế giới rốt cuộc yên tĩnh trở lại.

Nhưng không lâu sau, thanh âm kia lại vang lên, còn lắc lư cơ thể y.

Quân Thư Ảnh rốt cuộc tỉnh, chậm rãi mở hai mắt ra, trong đầu truyền đến từng cơn đau đốn sắc bén.

Khuôn mặt Sở Phi Dương phóng to xuất hiện ở trước mặt y, thở phào nhẹ nhõm: “Thư Ảnh, người rốt cuộc đã tỉnh.”

“Ta làm sao vậy?” Quân Thư Ảnh ôm cái đầu vẫn còn đang kéo đến từng cơn đau nhức, y ngồi dậy nhìn chung quanh một lần, đập vào mắt chỉ có từng bụi cỏ cây rậm rạp, nơi này là một thung lũng, “Chúng ta đang ở đâu vậy?”

Sở Phi Dương ngồi xuống bên cạnh y, ôm y vào trong lòng, giúp y xoa bóp nhẹ nhàng huyết đạo sau đầu.

“Người không nhớ rõ sao? Chúng ta đến chỗ này tìm bảo vật, không ngờ bảo vật còn chưa tìm thấy thì đã bị trúng bẫy. Người hít phải khói mê nên ngất xỉu, ta vừa mới mang người ra ngoài. Vốn cho rằng chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, ai dè lại rơi vào tình cảnh này.”

Quân Thư Ảnh dần dần hồi tưởng lại, hình như... là có sự việc như vậy.

Sở Phi Dương thủ pháp thuần thực, khiến y thoải mái không thôi, đau đớn trong đầu cũng dần dần thuyên giảm. Quân Thư Ảnh thoải mái nhắm hai mắt lại, mặc cho người khác hầu hạ mình.

“Đúng rồi.” Sở Phi Dương đột nhiên tiến tới gần bên tai y, cười nhẹ nói: “Người vừa rồi hôn mê một canh giờ, trong lúc ngủ mơ luôn gọi tên ta. Thư Ảnh, người rốt cuộc mơ thấy cái gì vậy?”

Đầu lông mày Quân Thư Ảnh nhíu chặt, chậm rãi nhớ lại, đến khi cơn mộng vừa kiêu diễm lại vừa nguy hiểm kia từ từ trở lại trong suy nghĩ của y, thậm chí mỗi một chi tiết nhỏ nhặt nhất cũng đều rõ ràng đến kỳ lạ, thì cơ thể y trong nháy mắt liền cứng đờ.

Có lẽ trong khối mê kia có chứa xuân dược, nên mới dẫn y tới một cảnh mộng hoang đường như vậy.

Sở Phi Dương ở phía sau nhìn thấy một mảng phiến hồng từ khuôn mặt y lan nhanh xuống cổ thì ở bên tai y ý xấu nở nụ cười.

“Sao vậy Thư Ảnh? Rốt cuộc là mơ thấy cái gì?” Sở Phi Dương cười cười hỏi, “Người không phải ở trong mộng làm chuyện xấu gì đó đối với ta chứ?”

!!!

“Ta làm chuyện xấu đối với người?” Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, mạnh mẽ đứng dậy, xoay người đối diện Sở Phi Dương, toan dùng hành vi bạo lực với hắn: “Rõ ràng người làm chuyện xấu là người! Người cái đồ vô sỉ này! Dám làm như vậy đối với ta!”

Sở Phi Dương vội vàng chống đỡ hai bên, đúng là trời xanh trên đỉnh đầu oán không được.

Ta rốt cuộc... làm cái gì a?

“Phi Dương?! Sở Phi Dương!” Một đạo thanh âm vang lên bên tai, trên mặt cũng bị nước lạnh tạt vào, Sở Phi Dương chợt bừng tỉnh, đập vào mắt hẳn là khuôn mặt thoáng chút lo lắng của Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh đặt chén xuống, lau khóe miệng, thở dài một hơi nói: “Người tốt cuộc cũng tỉnh.”

Sở Phi Dương vuốt vuốt mặt, khắp nơi đều là nước.

“Ta làm sao vậy?” Sở Phi Dương ngồi dậy, hỏi.

“Cao Phóng mới phối ra một loại mê dược, người giúp hẳn thử dược, người không nhớ gì sao?” Quân Thư Ảnh ngồi xuống bên cạnh Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương cẩn thận suy nghĩ, mới dần dần nhớ lại hết thảy mọi việc.

Đúng rồi, bọn họ mấy ngày nay ở Thanh Phong kiếm phái quá rảnh rồi, Cao Phóng sẵn dịp mới phối ra một loại mê dược tên gọi là ‘Di thể’, nghe nói công hiệu hết sức thần kỳ. Hẳn ý vào nội lực cao siêu, bách độc bất xâm, xung phong đảm nhận làm vật thí nghiệm.

Không thể không nói, cái tên ‘Di thể’ này đặt hết sức chuẩn xác, trong mộng đủ loại sự việc quá mức chân thật, cảm giác như đã qua mấy đời. Quân Thư Ảnh từ trong chậu nước vớt lên một chiếc khăn, gấp nhỏ lại rồi ấn lên trán Sở Phi Dương.

“Ai, đây là đầu chứ không phải cục sắt a, người không thể nhẹ nhàng một chút sao?” Sở Phi Dương oán hận nói.

“Tự mình giữ lấy.” Quân Thư Ảnh không để ý lời hăn nói, “Cao Phóng nói mê dược này mặc dù đối với cơ thể không có hại, trong thời gian ngắn dùng cũng sẽ không ảnh hưởng gì nhưng tinh thần hoảng loạn là có. Người

ngủ mê chừng non nửa canh giờ, ta thấy trên trán người đổ mồ hôi nên mới gọi người tỉnh lại. Người dùng nước lạnh để thanh tỉnh chút đi.”

Sở Phi Dương ngoan ngoãn giữ chiếc khăn đang đặt trên trán, lại nói: “Dược này của Cao Phóng có chút bá đạo, nói với hã không được tùy tiện dùng bậy. Dược này khiến yếu nhân ngủ thời gian dài, chỉ sợ tinh thần sẽ hỗn loạn.”

Quân Thư Ảnh gật đầu, bưng chén trà đặc đưa cho Sở Phi Dương. Sở Phi Dương sau khi tỉnh lại có chút đổ mồ hôi, đúng lúc đang khát nước liền nhận lấy uống một hơi cạn sạch.

Quân Thư Ảnh nhìn hã, đột nhiên tò mò hỏi: “Ta thấy người trong lúc ngủ còn cười, người rốt cuộc mơ thấy gì vậy?”

Sở Phi Dương nghe vậy thiếu chút nữa ghen hòng, khụ khụ hồi lâu mới nói được: “Không... không có gì, cũng chỉ là mấy thứ vụn vặt thôi.”

Nhìn bộ dạng không mấy tin tưởng của Quân Thư Ảnh, hã lại nghiêm túc bổ sung: “Chỉ là... võ lâm tranh bá, thống nhất giang hồ gì gì đó.”

“À.” Quân Thư Ảnh tin, “Người còn khát không?”

“Khát, khát.” Sở Phi Dương liên tục gật đầu. Quân Thư Ảnh đứng dậy đi rót nước cho hã. Sở Phi Dương nhìn theo bóng bưng y, âm thầm thở ra một hơi.

Hã là mộng trong mộng mấy thứ không đứng đắn, ngàn vạn lần không thể để người ta biết được!

PHONG VŨ VÔ CỰC

Nam Phong Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Đặc Điểm Cuối: Thiếu Niên Thiên – Kiếm Vũ

Tác giả: Nam Phong Ca

Tụ Trường lâu chính là một trong bốn tử lâu nguy nga tráng lệ bậc nhất ở kinh thành.

Đêm nay trong lâu đèn đuốc vẫn sáng trưng, nhưng không khí lại khác hẳn ngày thường, không có tiếng người ồn ào cũng như không có cảnh khách đến khách đi tấp nập.

Bước qua đại môn của tử lâu, trong đại sảnh vốn là để tiếp đón lữ khách tứ phương lúc này lại rõ ràng phân ra làm hai đội ngũ, lấy hành lang trung tâm làm đường phân cách, nhân mã tả hữu trong đại sảnh rõ ràng thuộc hai phe bất đồng.

Tuy rằng tất cả mọi người trong đại sảnh đều đang ngồi nhưng xung quanh lại lặng ngắt như tờ, bầu không khí căng thẳng đến nỗi khiến cho tiểu nhị liên tục lau mồ hôi lạnh, nhưng lại không thể không tận chức tận trách mà trưng ra khuôn mặt tươi cười, khắp nơi niềm nở tiếp đãi.

Đi theo cầu thang lên lầu hai, bầu không khí rõ ràng thoải mái hơn rất nhiều.

Trên lầu hai rộng lớn như vậy nhưng chỉ có hai người và một chiếc bàn, trên bàn bày biện đủ loại mỹ thực mỹ tửu, hai hán tử trung niên đang cộng chén với nhau, thoải mái đối ẩm.

Một người tướng mạo như thư sinh, trên mặt có một luống râu, cười cười mở miệng nói: “Yến giáo chủ, không nghĩ tới a, người dĩ nhiên dám

đến đây như hẹn ước. Rồi Thương Lang sơn của người, người cũng chỉ là cái rằm, huống chi nơi kinh thành này lại là địa giới của ta, người không sợ có đến mà không có về sao?”

Nam nhân được gọi là Yến giáo chủ kia vẻ mặt thanh sắc, hai cặp mắt tinh quang bắn ra bốn phía, hiển nhiên nội lực rất thâm hậu.

Yến giáo chủ cũng cười ha hả nói: “Đỗ tiên sinh có phần đánh giá cao bản thân mình rồi, bốn giáo chủ nếu đã dám đến đây thì tất nhiên phải nắm chắc mười phần, còn sợ bị người đâm một đao sau lưng sao?”

Đỗ tiên sinh nghe vậy cũng chỉ cười một tiếng, nâng chén lên nói: “Uống rượu, uống rượu nào.”

Rượu qua ba tuần, hai người nét mặt thì vui vẻ nhưng lời nói châm chọc, mỉa mai lẫn nhau đã mấy lần, sinh ý cần bàn bạc cũng vừa mới xong xuôi.

Đỗ tiên sinh đột nhiên nói: “Ta nghe nói thủ hạ tả sứ và hữu sứ của Yến giáo chủ đều là tuổi trẻ tài cao, lại còn phong lưu tuấn tú. Chẳng những là phụ tá đắc lực của Yến giáo chủ, thực lực phi phàm mà còn từ Công Tôn đại nương thanh danh lan xa trên giang hồ học được một thân Kiếm vũ chi nghệ trác tuyệt. Chẳng hay hôm nay tại hạ có duyên diện kiến một phen?”

Yến giáo chủ vung tay lên: “Đỗ tiên sinh nếu đã muốn xem thì chuyện này có khó khăn gì. Chỉ là một kỹ nghệ nho nhỏ, Đỗ tiên sinh sau khi xem xong chớ cảm thấy nhàm chán thất vọng là được rồi. Người đâu! Mời Thanh hữu sứ và Quân tả sứ đến đây.”

Dưới đại sảnh ở lầu một, hai thiếu niên dáng người thon dài cao ngất đang đứng cùng một chỗ, một người đoan chính ngồi một người đứng ôm kiếm, khí thế quanh thân rõ ràng bất đồng với những người khác.

Một tên đệ tử chạy tới thì thầm với thiếu niên đứng ôm kiếm vài câu sau đó cung kính lui trở ra.

Thiếu niên quay đầu, cười nói: “Quân tử sư, xem ra chúng ta lại phải đi ‘hiển vũ’ nữa rồi.”

Quân Thư Ảnh khẽ nhăn trán, đem hai chữ không vui viết lên mặt.

Tuy rằng Kiếm vũ này là một loại kiếm thuật, y không đánh giá thấp nó nhưng trong trường hợp này phải đi hiển vũ, thì không khác nào bị người ta nhìn với ánh mắt thấp nhất đẳng, nghĩ như vậy khiến Quân Thư Ảnh không khỏi cảm thấy mất hứng, khó ưa.

Ngẩng đầu nhìn Thanh Lang thân là hữu sư trong giáo, thực không biết vẻ mặt hứng thú nóng lòng kia là ở đâu mà ra?

Thanh Lang kéo Quân Thư Ảnh đứng dậy, nói: “Chớ có trưng ra vẻ mặt đó, chơi đùa một chút cũng tốt mà, mau, thay xiêm y đi.”

“Người còn mang theo cả xiêm y nữa?” Quân Thư Ảnh bị y kéo lên phía trước, biểu cảm kinh ngạc nói.

Thanh Lang ha ha cười nói: “Thế nào, ta liệu sự như thần đúng không? Bốn hữu sư cũng đoán được sẽ có một màn hay.”

Nhìn bộ dáng kia của y, rõ ràng chính là mong ngóng. Quân Thư Ảnh lắc đầu không nói gì, cùng Thanh Lang đi lấy bộ phục sức rườm rà để đổi.

Đến khi hai thiếu niên bước lên lầu hai rộng rãi thì y phục trên người đã sớm được đổi thành một bộ y sức hoa lệ rườm rà, hai tay nâng kiếm, chậm rãi bước tới, từng động tác giơ tay nhắc chân đều toát lên vẻ hoa quý lắm nhien.

Đỗ tiên sinh vừa thấy đã thốt lên một tiếng hảo.

Hai người bày ra vài động tác sở trường, không cần đàn sáo nhạc đệm, chỉ thoải mái cử động thân thể, mở ra khép vào, đem quang hoa của thanh trường kiếm múa đến loá mắt. Góc áo lay động, cương nhu tinh tế, khiến người ta vừa nhìn thấy đã không thể dời đi ánh mắt.

Màn múa kiếm chấm dứt, đến khi Yến giáo chủ vỗ tay đôm đốp thì Đỗ tiên sinh mới từ trong trầm mê phục hồi tinh thần trở lại, nhin không được đập bàn dựng người dậy, thậm chí còn rời khỏi bàn rượu, đi về phía hai thiếu niên đang đứng giữa sảnh.

“Yến giáo chủ, ngài nếu là đến đây nói chuyện làm ăn với Đỗ mỗ ta, mà lần giao dịch này lại quan hệ đến hưng suy tồn vong của Thiên Nhất giáo, vậy thì hẳn là một đại sự rồi, không thể không có một chút gì đó gọi là thành ý chứ. Ta thấy hai vị tả sứ hữu sứ này của ngài, quá mức động lòng người...” Đỗ tiên sinh kia nói xong liền đưa tay về phía Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh chán ghét lùi về phía sau né tránh, nếu chỉ cần góc áo bị loại người này đụng vào thì y cũng cảm thấy dơ bẩn.

Thanh Lang lách người chặn trước mặt Quân Thư Ảnh, nhếch môi cười.

Đỗ tiên sinh bị một nụ cười này làm cho hoa cả mắt, ngay sau đó lại cảm thấy trước ngực mình chợt mát lạnh, sau đó là một cơn đau đốn thấu tim kéo đến.

Trong lúc huyết hoa bắn ra tung tóe, bộ dáng tươi cười của thiếu niên Thanh hữu sứ kia không một chút thay đổi.

Đỗ tiên sinh ngàn vạn lần không nghĩ tới, đây là kinh thành trọng địa, trong khi thế lực ngầm của gã lại một tay che cả bầu trời, trên giang hồ dù ai nghe đến cái tên Đỗ tiên sinh cũng phải cung kính khúm nhường ba phần, vậy mà gã lại bị tên tiểu nhi vô danh này một kiếm đoạt mạng.

Yến giáo chủ nổi giận gầm lên một tiếng: “Thanh Lang, ai cho phép người tùy tiện giết người?!”

Thanh Lang cười cười nhìn về phía Yến giáo chủ, buông tay ra nói: “Ta tưởng rằng giáo chủ ngài vẫn luôn muốn giết kẻ này. Nếu đã muốn giết thì cần gì phải nhẫn nhịn chứ!”

“Người...” Yến giáo chủ giận đến con mắt trợn trừng như muốn nứt ra.

“Dù sao giết cũng đã giết, Đại La thần tiên cũng cứu không được nữa.” Thanh Lang quay đầu nhìn cảnh tượng bắt đầu rối loạn ở dưới lầu, “Việc đã đến nước này, giáo chủ muốn tiếp tục trách mắng ta hay là sắp xếp hành động?!”

Yến giáo chủ hung hăng trừng mắt liếc y một cái, hỗn hển chạy xuống lầu, trước khi tình thế mất kiểm soát nhất định phải chế ngự trong tay.

Quân Thư Ảnh lạnh lùng nhìn kẻ chết không kịp nhắm mắt đang nằm dưới sàn, lại nhìn về phía Thanh Lang, mấp máy môi.

Thanh Lang vỗ vỗ bờ vai y, cười nói: “Ta đã nói sẽ rất vui mà, ở dưới chắc hẳn không thể thiếu đại khai sát giới rồi.”

“Người chính là thích cái cảm giác phá rối hết thảy mọi việc đi.” Quân Thư Ảnh đâm trúng ý đồ của Thanh Lang.

Thanh Lang ha ha cười một tiếng, rút kiếm nhảy xuống lầu.

Lúc này ở một con phố khác trong kinh thành, trong gian khách điểm tâm thường, một thiếu niên thân mặc lam y mộc mạc ngồi bên cửa sổ, đang lau chùi thanh trường kiếm.

Trên phố đột nhiên phát sinh những tiếng kinh động thu hút sự chú ý của hắn, thiếu niên thu kiếm lại, từ trên cửa sổ phi thân vọt ra ngoài, tóm

lấy một người đi đường đang vội vàng bỏ chạy, hỏi: “Đại thúc, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao mọi người phải chạy trốn vậy?”

“Ai da, trong Tụ Trường lâu ở phía kia đang chém giết lẫn nhau, quan phủ cũng không dám can thiệp, lần này là do người giang hồ tạo nghiệp chướng. Tiểu huynh đệ nghe lời ta, chạy được bao xa thì chạy đi, tránh bị tai bay vạ gió!”

Người nọ nói xong liền tiếp tục bỏ chạy, thiếu niên suy nghĩ một chút, xách theo kiếm phi thân ngược hướng mọi người đang chạy.

Đến khi hần tới trước Tụ Trường lâu, đã ngửi thấy một mùi máu tươi tanh nồng từ trong lâu tản ra ngoài. Từ đại môn rộng mở nhìn lại, người ở bên trong kẻ sống giẫm đạp lên người chết.

Mấy tên tiểu nhị chạy thoát được nơm nớp lo sợ đang từ con hẻm nhỏ dẫn tới cửa sau của lâu lén lút chui ra, thiếu niên đi đến trước mặt bọn họ, còn chưa kịp mở miệng thì mấy tên tiểu nhị đã bị kiếm trong tay hần dọa cho sợ tới mức bạt hồn bạt vía, liên tục kêu lên: “Hảo hán tha mạng! Chúng ta chỉ là kẻ làm công, chúng ta cái gì cũng không biết! Những người trong giang hồ còn đang đánh nhau ở bên kia kia!”

Thiếu niên nhìn bọn họ bị dọa cho sợ hãi đến như vậy thì đáy lòng có chút áy náy, từ trong ngực lấy ra mấy lượng bạc vụn, lần lượt nhét cho từng người: “Không phải sợ không phải sợ, ta không phải là kẻ xấu. cầm lấy số bạc này, trở về nhà đi.”

Mấy tên tiểu nhị hồn cũng không kịp định, trong tay mỗi người cầm một nén bạc vụn, hốt hoảng tiếp tục bỏ chạy.

Thiếu niên dựa vào chỉ điểm của tiểu nhị, tiếp tục đi về phía đó, xa xa nghe thấy những tiếng chém giết hỗn loạn. Bước vào tửu lâu, hần vừa mới ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một bóng đen đang từ trên đỉnh lâu cao nhảy xuống.

Thoáng nhìn thì thân hình cũng không hề bối rồi luống cuống, hẳn là đang thi triển khinh công. Thiếu niên nhìn thân thủ người nọ trông thực đẹp mắt, nhưng có vẻ chỉ là một nữ hài hoặc một nam hài mới lớn. Suy nghĩ như vậy khiến hẳn không khỏi lo lắng, người đó nếu khinh công không tốt thì sẽ té ngã mất. Cần biết rằng lầu này rất là cao, công phu người bình thường, cho dù có nội lực hộ thể thì từ một nơi cao như vậy mà té ngã thì chắc chắn sẽ bị thương.

Thạch hỏa chớp qua, thân thể thiếu niên còn nhanh hơn cả suy nghĩ, hành động trước một bước.

Hắn đạp mũi chân, nhảy lên một cái, ở giữa không trung chính xác đỡ lấy thân thể đang rơi xuống kia.

Bốn mắt nhìn nhau trong khoảnh khắc, thiếu niên không khỏi bị đôi hắc mâu kia thu hút.

Quân Thư Ảnh cũng mặc danh kỳ diệu nhìn kẻ không biết từ đâu chui ra này, y đang yên đang lành thi triển khinh công từ trên lầu nhảy xuống để đuổi giết một kẻ đang muốn đào thoát, thì lại bị người từ không trung chặn ôm vào lòng, thật sự là... buồn cười!

Mãi cho đến khi hai chân chạm đất, Quân Thư Ảnh mới một chương đẩy hẳn ra, lạnh lùng nhìn đối phương.

Thiếu niên nhìn qua không có chút nào nguy hiểm, thậm chí cả nội lực nông sâu thế nào cũng không một chút thể hiện ra, nhưng hẳn nếu có thể không tốn một chút sức lực nào từ giữa không trung chặn y lại thì chắc chắn võ công đã đến độ thâm sâu khó lường.

Thấy thần sắc đề phòng của Quân Thư Ảnh, thiếu niên liền ôm quyền hành lễ, nét mặt lộ ra nụ cười nhu hòa, nói: “Vị tiểu ca này đừng sợ, tại hạ Sở Phi Dương, chính là nhân sĩ Thanh Phong kiếm phái. Tại hạ không làm hại người...”

Quân Thư Ảnh vội vã truy đuổi kẻ đào thoát, nếu người này đã không gây nguy hiểm thì y cũng lười nghe hăn nói cái gì, phất ống tay áo một cái, y chẳng ừ chẳng hử vòng qua hăn, thi triển khinh công bay về phía trước.

Mãi cho đến rất nhiều năm sau, vào một đêm đông lạnh giá, ký ức ấm áp đó chợt trở về trong giấc mộng của Quân Thư Ảnh, lúc này y mới giật mình hồi tưởng lại một đêm huyết sắc nhuộm đầy trời đỏ, có một thiếu niên tuấn tú ở trong bóng đêm, đôi con ngươi lóe lên, diễm đạm cười nói với y: “Tại hạ Sở Phi Dương...”

Chương 108: Tiểu Ngoại Truyện: Giáo Dục Bảo Bảo

Tác giả: Nam Phong ca

Thời điểm Sở Lân còn là một tiểu bảo bảo bi bô tập nói thì biểu hiện và hành động đã thông minh thiên phú hơn những bảo bảo khác. Bởi vậy Quân Thư Ảnh mới cho rằng bé cần phải học chơi một số trò chơi có chút phức tạp.

“Lân nhi.”

“Nha?”

“Nhìn cho kỹ.”

Ghế tựa trong nhà được Sở Phi Dương chế tạo thành một chiếc ghế có cấu tạo thích hợp cho trẻ nhỏ ngồi trong đó. Lúc này Sở Lân đang được thả ở bên trong, hai cánh tay mũm mĩm đặt trên bàn. Hai chiếc bát úp ngược được đẩy tới trước mặt bé, Quân Thư Ảnh lật một chiếc lên, bỏ vào trong đó một hạt đậu phộng, rồi lại một lần nữa úp xuống.

Y chậm rãi tráo đổi mấy lần vị trí hai chiếc bát, tràn đầy hi vọng mà nhìn đôi mắt to tròn của Sở Lân: “Lân nhi, đến đoán thử, bát nào có hạt đậu phộng?”

“Nha~!” Sở Lân vươn tay đẩy chén ra, cao hứng nhìn về phía Quân Thư Ảnh cười cười, miệng còn lộ ra một cái răng sữa nhỏ, cười đến nỗi hai mắt híp lại.

“Tiểu phôi đản, phụ thân nói người đoán đậu phộng. Tới, cái nào có đậu phộng?” Quân Thư Ảnh gõ gõ xuống đáy bát gợi ý.

Sở Lâm lại vươn tay ra, hướng về phía đáy chén đập loạn một trận, cười càng lúc càng vui vẻ.

Quân Thư Ảnh bất đắc dĩ thở dài một hơi.

“Các người đang chơi gì đó?” Sở Phi Dương từ bên ngoài đi vào, cười hỏi.

“Ta muốn huấn luyện khả năng phân biệt và phán đoán của Lâm nhi.” Quân Thư Ảnh nói.

“Ách.... Lâm nhi rằng còn chưa mọc đủ, người không cảm thấy có chút sớm sao?”

“Nhưng bảo bảo nhà Vương lập hộ đặc biệt thích chơi trò này, Lâm nhi vậy mà còn không biết.” Quân Thư Ảnh lo lắng không thôi, “Như vậy sao được?” Nhi đồng Sở gia nhà y sao có thể kém cỏi hơn người khác.

Sở Phi Dương quyết định không hỏi y tại sao biết nhi đồng nhà Vương lập hộ thích chơi gì đó, nhưng có một thứ hẳn cần phải nhắc nhở: “Tiểu tử nhà họ Vương lớn hơn Lâm nhi một tuổi, Thư Ảnh...”

“Lớn hơn nhiều như vậy?” Quân Thư Ảnh ngờ vực nhìn Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương thập phần khẳng định, gật đầu.

Quân Thư Ảnh có chút buông xuôi nhưng vẫn là không cam lòng.

“Đến, Lâm nhi, chúng ta lại đoán đậu phộng.”

Sở Phi Dương lần này gọn gàng linh hoạt tịch thu ‘công cụ gây án’ của y, sau khi thu hồi hai cái bát, còn bỏ luôn hạt đậu phộng vào miệng sau đó bế Lâm nhi lên.

Quân Thư Ảnh bất mãn nhìn hăn: “Người muốn làm gì?”

Sở Phi Dương một tay kéo y ra ngoài: “Đi, ta trở về tìm người, là có chút chuyện.”

“Nhưng còn Lân nhi...”

“Ta tìm Vân Thâm và Cao Phóng, nhờ bọn họ trông chừng giùm.” Sở Phi Dương nói, “Chúng ta bây giờ đem Thạch Đầu và Lân nhi tổng đi.”

“Nhưng ta còn muốn dạy Lân nhi đoán đậu phộng mà.” Quân Thư Ảnh không cam lòng, không muốn bị hấn kéo đi, “Người có thể có chuyện gì quan trọng?”

“Người chớ lo lắng. Để Vân Thâm chăm vài ngày, đến khi người trở lại không biết chừng Lân nhi đã biết chơi mạt chược.”

“...”

Trong phòng, trên chiếc thảm lót sạch sẽ và mềm mại, hai đại nhân đang ngồi trên thảm, hai tiểu nhân một ngồi một nằm.

Sở Lân dùng bàn tay mũm mĩm của mình úp hai cái chén nhỏ xuống, bên dưới một chiếc còn thủ sẵn một hạt đậu phộng mà bé đã mang đến, sau đó đẩy đến trước mặt Tín Vân Thâm và Cao Phóng, vỗ vỗ đáy chén kêu lên: Nha nha nha nha!”

Tín Vân Thâm và Cao Phóng đưa mắt nhìn nhau, đây là muốn... làm cái gì?

____TOÀN VĂN HOÀN____